Giới thiệu

Câu chuyện mở đầu vào năm thứ 22 triều Trụ Vương nhà Thương, tại bãi chiến trường khốc liệt bên ngoài thành Tây Kỳ.

Trương Phương, một sinh viên đại học thời hiện đại, bất ngờ xuyên không nhập vào thân xác của Trương Quế Phương – Tổng binh ải Thanh Long, người đang thống lĩnh đại quân chinh phạt Tây Kỳ.

Vốn am hiểu cốt truyện *Phong Thần Diễn Nghĩa*, Trương Phương ý thức rõ số phận bi thảm của nhân vật này: một trung thần chết trận, linh hồn lên Bảng Phong Thần làm Tang Môn Tinh.

Không chấp nhận cái chết được định sẵn, Trương Phương quyết tâm nghịch thiên cải mệnh.

Cơ may sống sót của hắn nằm ở một ngón tay vàng (cheat) mang theo từ thế giới game: "Cường Hóa Khí".

Hệ thống này cho phép hắn sử dụng điểm năng lượng để nâng cấp mọi thứ hắn chạm vào, từ huyết mạch, kỹ năng, binh khí cho đến đan dược và thậm chí là thuộc hạ.

Khởi đầu, Trương Phương dùng Cường Hóa Khí tẩy kinh phạt tủy, thay đổi huyết mạch phàm nhân thành "Đại Địa Huyết Mạch", mang lại sức mạnh vô song và khả năng điều khiển đất đá.

Hắn cũng nâng cấp tuyệt chiêu "Hô Danh Đoạt Phách" trứ danh thành một đòn sát thủ khiến đối phương hồn xiêu phách lạc mà không cần gọi tên.

Không chỉ cường hóa bản thân, hắn còn biến thuộc hạ Phong Lâm và bộ tứ tướng lĩnh thành những cao thủ dị năng, đồng thời thu phục Ma Linh (một con mãng xà thượng cổ) và Giác Tiên Thú làm thú cưỡi

và trợ thủ đắc lực.

Thay vì mù quáng tấn công Tây Kỳ theo lệnh Văn Thái Sư và đi vào vết xe đổ của nguyên tác, Trương Phương chọn cách đánh du kích và xây dựng thế lực riêng.

Hắn lần lượt đánh bại và làm nhục các tướng lĩnh Tây Kỳ như Na Tra, Hoàng Phi Hổ, thậm chí gây khó khăn cho cả Khương Tử Nha.

Sự hiện diện của hắn làm đảo lộn hoàn toàn kịch bản Phong Thần.

Hắn không ngần ngại giết chết Cửu Long Đảo Tứ Thánh – những kẻ đồng minh kiêu ngạo – để cướp đoạt pháp bảo và tích lũy điểm cường hóa.

Nhận thấy cần thêm nguồn lực, Trương Phương quay về Triều Ca.

Tại đây, hắn kết giao với Quốc sư Thân Công Báo và thực hiện một nước đi táo bạo: dùng kiến thức hiện đại để chế tạo đậu phụ và bột mì.

Hành động cải thiện dân sinh này bất ngờ mang lại cho hắn công đức vô lượng từ Thiên Đạo, giúp khí vận nhà Thương hồi phục và thu hút sự chú ý của đại năng Khổng Tuyên.

Trở lại chiến trường Tây Kỳ với thân phận Phụ Quốc Thượng Tướng Quân, Trương Phương không chỉ mang theo binh hùng tướng mạnh mà còn cả một bụng mưu mô.

Hắn xây dựng "Ngũ Hành Thành" ngay trước cửa Tây Kỳ, bày ra Ngũ Hành Đại Trận dựa trên Tiên Thiên Linh Bảo để phòng thủ.

Cuộc chiến leo thang khi các đệ tử Xiển Giáo đời thứ ba như Dương Tiễn, Hoàng Thiên Hóa xuất trận.

Bằng Cửu Chuyển Nguyên Công đã được cường hóa lên tầng thứ

sáu (cảnh giới Thái Ất Kim Tiên) cùng 72 phép Địa Sát, Trương Phương lần lượt đập tan các cuộc tấn công, thậm chí giết chết Hoàng Thiên Hóa và cướp đoạt pháp bảo của đối phương.

Sự trỗi dậy mạnh mẽ của Trương Phương khiến cả Xiển Giáo và Phương Tây Giáo (Phật môn) chấn động.

Dược Sư Phật và Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân đích thân xuống núi truy sát hắn nhưng đều thất bại trước sự can thiệp của Khổng Tuyên và bản lĩnh trơn tuột của Trương Phương.

Đỉnh điểm là trận chiến kinh thiên động địa với Quảng Thành Tử – người đứng đầu Thập Nhị Kim Tiên.

Trương Phương không chỉ ngạnh kháng Phiên Thiên Ấn mà còn dùng Thanh Bình Kiếm (vô tình nhận được từ Thông Thiên Giáo Chủ) chém bị thương Quảng Thành Tử, khiến danh tiếng của hắn vang dội khắp Tam Giới.

Câu chuyện diễn biến kịch tính khi Trương Phương không chỉ là một con tốt thí mạng mà đã trở thành một kỳ thủ, trực tiếp đối thoại với Hạo Thiên Thượng Đế trên Thiên Đình và khiến các Thánh Nhân phải dè chừng.

Hắn đang từng bước viết lại lịch sử, biến cuộc chiến Phong Thần thành sân khấu diễn riêng của mình.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 601.

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 1

Ân Thương, mùa xuân năm thứ hai mươi hai đời Trụ Vương.

Cách thành Tây Kỳ năm dặm, một tòa viên môn to lớn được dựng lên.

Phía trên viết: Thương Doanh.

Viên môn cao ba trượng, nối liền với hàng rào gỗ, vuông vức, tỏa ra một luồng sát khí túc mục.

Trong vòng hai dặm, tường vi bao quanh doanh trại, bên trong lều trại quân đội san sát nối thành một dải.

Trong trướng bồng của trung quân, Trương Phương đang gục xuống án thư, một tay xoa trán, bề ngoài nhìn có vẻ trấn định nhưng nội tâm lại đang gào thét: "Ngọa tào!".

Hắn đang khoác trên mình bộ ngân giáp, trông anh tuấn phi phàm.

Đối diện hắn là một kẻ xấu xí vô cùng, mặc kim giáp, tóc đỏ mặt xanh, lộ ra hai chiếc răng nanh già khụ.

“Nguyên soái đại nhân, đã đến giờ Thần rồi, chúng ta nên xuất phát thôi.” Quái nhân tóc đỏ mặt xanh tiến lên nhắc nhở.

Trương Phương chậm rãi ngẩng đầu, nhìn quái nhân một cái rồi nói: “Đợi đã, để ta suy tính kỹ lại đã!” Quái nhân đảo mắt trắng dã, sau đó quay về chỗ ngồi, nhìn hoa văn trên đỉnh trướng bồng mà lẩm bẩm: “Nguyên soái đại nhân, từ giờ Mão ngài đã suy tính đến giờ Thần, mặt trời sắp chiếu đến mông rồi.

Hôm qua đã bàn kỹ là hôm nay thuộc hạ đánh trận đầu, sao đột nhiên ngài lại thay đổi?” Quái nhân dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Hiện nay đại quân ở đây tiêu hao lương thảo, nếu còn không xuất

chiến, chẳng may truyền đến tai Thái sư, chúng ta khó tránh khỏi bị trách phạt." Mí mắt Trương Phương giật nảy, tức giận nói: "Ngươi không nhìn xem đối phương là ai sao?

Khương Tử Nha mưu sâu kế hiểm, văn thần võ tướng Tây Kỳ nhiều vô kể, sơ sẩy một chút là toàn quân bị diệt như chơi." Quái nhân liếc nhìn Trương Phương, cảm thấy tổng binh nhà mình giống như biến thành một người khác vậy.

"Nguyên soái đừng có nâng chí khí người khác mà diệt uy phong nhà mình.

Thuộc hạ đi theo ngài chinh chiến bát phương, chưa từng thất bại.

Một Tây Kỳ nhỏ bé sao có thể cản nổi mười vạn đại quân của chúng ta?" Trương Phương bị quái nhân hỏi tới mức cứng họng, đành thở dài: "Ngươi có biết đâu, mười hai vị Kim Tiên của Xiển Giáo ai nấy đều thần thông quảng đại, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại cực kỳ bảo vệ đồ đệ." Lại thế rồi.

Quái nhân lắc đầu, câu này lão đã nghe đến mấy lần rồi.

Thấy quái nhân mặt đầy vẻ nghẹn khuất, Trương Phương cũng kêu khổ không thôi.

Hắn vốn chỉ là một sinh viên đại học, trốn học lên núi chơi game, đột nhiên một tia sét đánh xuống, thế là xong đời!

Trở thành Trương Quế Phương!

Xuyên không chưa được hai canh giờ, cái gã xấu xí tên Phong Lâm này cứ liên tục hối thúc đi đánh Tây Kỳ, không phải là tìm chết sao!

Tuy không quá rành về Phong Thần, nhưng hắn cũng biết sơ sơ.

Trương Quế Phương là kẻ hy sinh, bị Na Tra đánh cho bán sống bán chết, cuối cùng tự sát, khi phong thần thì bị sắc phong thành Tang

Môn Tinh.

Tang Môn Tinh, nghe cái chức đã thấy hãm tài.

Phải làm sao đây?

Trương Phương vò đầu bứt tai, không ngừng suy nghĩ lối thoát.

Hay là đi đầu hàng?

Không được, chưa đánh đã hàng, e là Tây Kỳ cũng nghi ngờ mình có ý đồ khác, lúc đó bị chém một đao thì thật là trò cười cho thiên hạ.

Hơn nữa đám thủ hạ này cũng chẳng chịu hàng theo.

Hắn lờ mờ nhớ trong Phong Thần Diễn Nghĩa, hình như trước khi xuất chinh đã có người đầu hàng rồi!

Có vết xe đổ đó, hiện giờ trong quân doanh chắc chắn có tai mắt của Văn Thái sư đang giám sát.

Hiện tại Nhân giáo, Xiển giáo, Tiệt giáo, thậm chí cả hai vị phương Tây đều đang chú ý đến ván cờ này.

Thân là quân cờ, người đánh cờ tuyệt đối sẽ không để hắn nhảy ra khỏi bàn cờ.

Đánh thì chắc chắn chết trong tay Na Tra, không đánh thì bị áp giải về Triều Ca, chết trong tay Văn Thái sư.

Khó, thật sự quá khó, tử cục này phá thế nào đây?

"Oong!" Bỗng nhiên, trước mắt hắn hoa lên, một màn hình ảo hiện ra trước mặt, khiến Trương Phương giật bắn mình ngồi thẳng dậy.

Hắn nhìn màn hình, rồi lại nhìn Phong Lâm.

Chỉ thấy lúc này Phong Lâm cũng đã ngồi xuống, mặt đầy mong đợi: "Nguyên soái, định phát binh chưa?" Trương Phương nhìn đối phương, hỏi: "Ngươi không nhìn thấy gì sao?" "....." "Không thấy.

Ngã đầu hơi đau, để ta nghỉ một chút...” “Nghỉ cái gì mà nghỉ...

đợi đại phá Tây Kỳ, ban sư hồi triều rồi đi tìm hành viện mà nghỉ, giờ phát binh mới là việc hệ trọng!” Chẳng lẽ... chỉ mình mình thấy?

Thấy đối phương ngơ ngác, Trương Phương nhìn lại màn hình!

Nhân vật: Trương Quế Phương.

Huyết mạch thần thông: Không (Có thể cường hóa).

Thất phách thần thông: Hô danh đoạt phách (Gọi tên đoạt hồn), hai phách hợp nhất (Có thể cường hóa).

Băng Lôi Kích Pháp: Đã luyện trung cấp (Có thể cường hóa).

Thiết Bì Kình: Đã luyện cao cấp (Có thể cường hóa).

Phán đoán thực lực: Võ lực Nhân Tiên cảnh, dị thuật Địa Tiên cảnh.

Thực lực tổng hợp: Vô địch dưới cấp Thiên Tiên.

Điểm cường hóa: 300.

Chương 2

Nhìn thấy cảnh này, Trương Phương kinh ngạc vô cùng.

Từ khi xuyên không, hắn luôn lo sợ, nhưng đột nhiên phát hiện mình cư nhiên có bản hack!

Bộ cường hóa?

Lờ mờ nhớ lúc bị sét đánh, hắn đang tiến hành cường hóa nhân vật trong game.

Chẳng lẽ khi xuyên không đã mang theo luôn bộ cường hóa này?

Ai đó bảo tôi biết cái này dùng thế nào đi?

Nhìn bảng điều khiển, Trương Phương ấn vào mục huyết mạch.

"Oong" Huyết mạch: Không (Có thể cường hóa)/ Phải.

Trương Phương thầm niệm: Nhắc nhở: Cường hóa hạng mục này cần 100 điểm cường hóa, bắt đầu kiểm tra vật phẩm tiếp xúc với ký chủ.

"Oong" Kiểm tra ký chủ đang tiếp xúc với 'Địa' và 'Phong', có thể nhắm vào một trong hai hạng mục này để cường hóa.

Nghe bộ cường hóa nhắc nhở, Trương Phương hiểu ra, cường hóa huyết mạch cần vật phẩm tương ứng.

Không chút do dự, hắn chọn 'Địa' (Đất) để cường hóa huyết mạch.

Nếu thành công, hắn sẽ sở hữu huyết mạch Đại Địa.

Còn về việc tại sao không chọn Phong, chỉ là vì cái kia xếp trước thôi, hắn cũng chưa rõ huyết mạch nào mạnh hơn.

“Oong!” Sau khi Trương Phương lựa chọn, đại não vang lên một tiếng nổ lớn, cơn đau kịch liệt ập đến.

“Răng rắc... răng rắc...” Xương cốt toàn thân kêu vang, giống như có hàng vạn con kiến đang đục khoét trong cơ thể.

“A.....” Tiếng thét xé lòng truyền ra từ trung quân bảo trướng, át cả tiếng hô khẩu hiệu của binh sĩ trong doanh trại!

Phong Lâm đầy vẻ não nề, vừa ra khỏi trướng không lâu nghe thấy tiếng động, không kịp suy nghĩ liền xông vào.

“Nguyên soái... bị làm sao thế này...” Nhìn người trước mặt đen thui như hòn than, toàn thân tỏa ra mùi hôi thối khó ngửi, nếu không phải mặc bộ giáp đó, Phong Lâm tuyệt đối không thể tin đây là Tổng binh Thanh Long Quan Trương Quế Phương!

“Quân y, mau truyền quân y, Nguyên soái bị ám sát!” Mặc kệ người khác lo lắng, Trương Phương lúc này không còn cảm giác với thế giới bên ngoài, cơn đau cũng biến mất.

Hắn cảm nhận được từng luồng năng lượng thân thiết từ lòng bàn chân xông vào cơ thể, rồi hợp lại làm một.

Cảm nhận được mạch đập của đại địa, theo quy luật, giống như trở về bào thai mẹ, tất cả đều vô cùng thân thuộc.

Không biết qua bao lâu, Trương Phương mới tỉnh lại.

Thị giác từ mờ ảo dần trở nên rõ nét, hắn thấy một kẻ xấu xí đang nhìn mình chằm chằm, mặt đầy vẻ kỳ quái, chính là Tiên phong quan Phong Lâm.

“Đói!” Câu đầu tiên của Trương Phương sau khi tỉnh là kêu đói, hắn cảm thấy đói cồn cào.

“Mau chuẩn bị đồ ăn cho ta, ta cảm thấy có thể ăn hết một con

bò!" Nhìn thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi trước mặt, Phong Lâm không thể tin nổi.

Vị Tổng binh đại nhân uy vũ hùng tráng ban nãy giờ đây gầy trơ xương, nhưng lại trẻ ra, từ hơn ba mươi tuổi biến thành hơn mười tuổi.

Tuy đầy rẫy nghi vấn, nhưng nghe Trương Phương kêu đói, Phong Lâm lập tức truyền lệnh, sau đó mới quay lại nói: "Bò thì không có, giết bò phạm pháp, nhưng dê thì có, chờ một chút là xong ngay!" Nén cơn đói, Trương Phương thầm gọi bộ cường hóa!

"Oong!" Một bảng điều khiển hiện ra.

Nhân vật: Trương Quế Phương.

Chủng tộc: Nhân tộc.

Huyết mạch thần thông: Sơ cấp Đại Địa huyết mạch (Có thể cường hóa).

Thất phách thần thông: Hô danh đoạt phách, hai phách hợp nhất (Có thể cường hóa).

Băng Lôi Kích Pháp: Trung cấp (Có thể cường hóa).

Thiết Bì Kình: Cao cấp (Có thể cường hóa).

Thần thông huyết mạch Đại Địa sơ cấp: Thổ Hành Thuật (sơ cấp), Đại Địa Chi Thủ (sơ cấp).

Phán đoán thực lực tổng hợp: Tầng thứ Thiên Tiên.

Chương 3

Điểm cường hóa: 200.

Nhìn số liệu thay đổi, Trương Phương siết chặt nắm đấm, hắn đã có thêm chút tự tin đối phó với khốn cảnh hiện tại.

Hắn không dám tùy tiện ấn nữa, vừa rồi suýt chết, khi chưa hiểu rõ thì nên cẩn thận.

"Mùi gì mà thối vậy?" Nằm trên giường, đột nhiên ngửi thấy mùi hôi khó chịu, hắn quay sang hỏi Phong Lâm.

"Là mùi trên người Nguyên soái, vừa rồi chắc ngài bị người Tây Kỳ yểm chú thuật gì đó.

Thật kỳ lạ, ta đã bảo quân y kiểm tra, thấy không có gì đáng ngại, chỉ là cơ thể bị suy nhược nghiêm trọng." Phong Lâm đầy vẻ nghi hoặc, trăm phương ngàn kế cũng không giải thích nổi, nếu không phải khí tức của người trước mặt không đổi, người không biết chắc chắn sẽ tưởng đã tráo người.

Trương Phương không quan tâm Phong Lâm nghĩ gì, hắn xé một chiếc đùi dê, ngấu nghiến ăn.

Cảm giác như năm sáu ngày chưa được ăn cơm, chẳng mấy chốc, cả chiếc đùi dê đã sạch sành sanh, đến xương cũng bị hắn nhai nát.

"Rắc, rắc..." Tiếng động chói tai vang lên, không lâu sau, cả con dê đã nằm gọn trong bụng Trương Phương mà bụng hắn vẫn không thấy phình ra.

"Đói quá..." Vừa chùi mỡ trên tay, hắn vừa nhìn Phong Lâm.

"Đại nhân, ngài suy nhược quá mức, thức ăn thường chắc không giải quyết được, hay là dùng thử đan dược của thuộc hạ xem sao!"

Nghe thấy hai chữ đan dược, mắt Trương Phương sáng lên: "Đan dược tốt đấy, đan dược gì, đưa ta mấy viên!" "Thuộc hạ có Ngũ Bảo Đan, luyện từ xà bảo, ngô bảo, thiềm bảo, vị bảo, tri bảo, dược hiệu đại bổ, chỉ là có chút độc tính..." Khi giới thiệu đan dược, Phong Lâm rất hào hứng, nhưng khi nói đến độc tính, giọng lão nhỏ dần.

Độc mạnh trị bệnh nặng, cái này Trương Phương cũng biết, đã là đại bổ thì có chút tác dụng phụ cũng không sao.

"Cho ta một viên thử xem." Nghe lệnh, Phong Lâm lẩm bẩm trong miệng, tích tắc trong tay xuất hiện một viên đan màu đỏ to bằng trứng chim, đưa cho Trương Phương.

"Thực ra cái độc này không đáng kể, ăn xong mặt sẽ xanh lè, tóc biến thành màu đỏ thôi!" Trương Phương định bỏ viên đan vào miệng, nghe xong liền nhìn cái mặt xanh nanh dài, tóc đỏ của Phong Lâm, hắn nuốt nước bọt cái ực.

Đùa à, nếu ăn xong mà biến thành cái dạng như Phong Lâm thì thà không ăn còn hơn.

Hắn cầm viên đan, thầm gọi bộ cường hóa.

Bảng điều khiển hiện ra: "Oong, kiểm tra vật phẩm có điểm cường hóa." Tên: Ngũ Bảo Đan (chứa độc tố nhẹ, không nên dùng lâu dài).

Phẩm cấp: Sơ cấp (Có thể cường hóa/ Có thể chuyển hóa).

Chuyển hóa được 10 điểm cường hóa, cường hóa tiêu tốn 1 điểm năng lượng.

Trương Phương đang rầu vì không có điểm cường hóa, thấy vậy mừng rỡ.

Hắn nói với Phong Lâm: "Ừ, ngươi ra ngoài trước đi, ta hơi buồn ngủ." Thấy Phong Lâm khó hiểu rời đi, Trương Phương mới nhìn

viên đan trên tay.

Bộ cường hóa liên quan đến an nguy của hắn, là bí mật lớn nhất, tuyệt không thể tiết lộ.

"Cường hóa!" Một luồng sáng trắng lóe lên trên viên đan, hương thơm tỏa ra ngào ngạt.

Tên: Ngũ Bảo Đan (có thể yên tâm sử dụng).

Phẩm cấp: Trung cấp (Có thể cường hóa/ Có thể chuyển hóa).

Chuyển hóa được 100 điểm cường hóa, cường hóa tiêu tốn 10 điểm năng lượng.

Tăng gấp mười lần!

Cha nó chứ, phen này phát tài rồi, cứ tuần hoàn thế này chẳng phải sẽ thành đại năng sao!

"Tiếp tục!" "Ha ha ha....." Trong đại trướng vang lên từng trận cười đắc chí.

"Hỏng rồi, điểm năng lượng không đủ." Chẳng mấy chốc, Phong Lâm vừa đi không lâu lại bị triệu hồi.

Trương Phương dỗ dành hồi lâu mới lột sạch được bảy viên đan dược còn lại, cộng với một viên trên tay là vừa tròn tám viên.

Ánh sáng trên đan dược liên tục lóe lên.

Cuối cùng, trước mặt Trương Phương lơ lửng bảy viên đan dược tỏa ra kim quang, hương dược nồng nàn tràn ngập đại trướng.

Chỉ còn lại bảy viên vì một viên đã bị hắn chuyển hóa thành điểm cường hóa.

Tên: Ngũ Bảo Kim Đan.

Phẩm cấp: Cực phẩm (Có thể chuyển hóa).

Chuyển hóa được 10.000 điểm cường hóa.

Ngoài việc thăng lên cấp cực phẩm, mục cường hóa đã biến mất, rõ ràng không thể cường hóa thêm được nữa.

Cầm một viên lên quan sát, Trương Phương nuốt nước bọt rồi bỏ vào miệng.

Chương 4

Đan dược vừa vào miệng đã tan ra, một luồng năng lượng bàng bạc bùng nổ từ bụng, chảy vào tứ chi bách hài, cơ thể gầy gò biến thành đầy đặn.

Sắc mặt trắng bệch trở nên hồng nhuận, theo thời gian, mặt Trương Phương càng lúc càng đỏ như tôm luộc!

"Không ổn, năng lượng mạnh quá." Cảm nhận năng lượng bùng nổ trong cơ thể, Trương Phương vội vàng gọi bộ cường hóa.

Hô danh đoạt phách, hai phách hợp nhất, cường hóa cần 1000 điểm.

"Cường hóa!" Băng Lôi Kích Pháp trung cấp, cường hóa cần 200 điểm.

"Cường hóa!" Thiết Bì Kình cao cấp...

"Hô!" Nửa ngày sau, Trương Phương tắm rửa sạch sẽ, thở hắt ra một hơi, mặc quần áo chỉnh tề.

Lúc này hắn thần thái sáng láng, tóc đen dài xõa vai, làn da trắng trẻo tôn lên làn môi phớt hồng, ngũ quan tuấn mỹ, khuôn mặt hoàn mỹ.

Trương Phương mỉm cười trước gương đồng, đôi mắt híp lại thành hình trăng khuyết, dáng vẻ mười bảy mười tám tuổi, khoác trên mình bộ trường sam màu bạc bó sát.

"Chậc chậc, cha nó chứ, đúng là quá đẹp trai!" Tự luyến xong xuôi, Trương Phương bước ra khỏi trướng, đi đến giáo trường.

"Khởi tấu Nguyên soái, nhân mã đã sẵn sàng, xin hãy hạ lệnh!" Tiên phong quan Phong Lâm quỳ một gối, bộ kim giáp lấp lánh, tay

cầm lang nha bổng, phía sau là năm ngàn binh mã chỉnh tề.

"Đi thôi." "Tuân lệnh!" Phía sau, Phong Lâm liếc nhìn vào góc xa một cách kín đáo.

Trương Phương nhìn theo, thấy hai kẻ trông như văn quan đang quan sát.

Thấy bị nhìn, hai kẻ đó giả vờ như không có chuyện gì, nhìn đi chỗ khác.

Quả nhiên, Văn Thái sư đã phái người giám thị.

"Lệnh, Tiên phong quan Phong Lâm quản lý phía sau, ta dẫn năm ngàn binh mã đi trước đánh trận đầu." Trương Phương khoát tay hạ lệnh cho Phong Lâm.

".....Vạn vạn lần không được thưa Nguyên soái, không đúng quy tắc, thuộc hạ mới là Tiên phong quan!" Phong Lâm trừng mắt, vội vàng trầm giọng ngăn cản.

Mặc cho Phong Lâm ra sức lý luận, đều bị Trương Phương gạt đi.

"Chuẩn bị ngựa!" Trương Phương vốn định đánh thẳng tới Tây Kỳ, nhưng đột nhiên hắn nhớ mình là kẻ xuyên không, thân xác này từng được cao nhân Tiệt Giáo truyền thụ dị thuật.

Vậy thì mượn gió bẻ măng, cứ dán cái nhãn Tiệt Giáo lên mình cho chắc.

Chuẩn bị xong xuôi, cưỡi lên chiến mã, nhận lấy Phương Thiên Họa Kích từ thân vệ, Trương Phương vung tay hô lớn: "Các tướng sĩ, theo ta san phẳng Tây Kỳ, bắt sống phản tặc Hoàng Phi Hổ và Khương Tử Nha!" Năm ngàn quân sĩ phía sau hô vang như sấm dậy: "San phẳng Tây Kỳ, bắt sống Hoàng Phi Hổ!

San phẳng Tây Kỳ, bắt sống Khương Tử Nha!" Ba tiếng pháo

vang lên, đại quân rầm rộ tiến về Tây Kỳ.

Đại doanh cách Tây Kỳ không quá năm dặm, nửa canh giờ sau đã tới ngoài thành.

Trương Phương phất tay, năm ngàn đại quân dàn trận xong xuôi.

"Phó tướng đâu, khiêu chiến cho ta." Lập tức có một người thúc ngựa lên trước, hướng vào thành hét lớn: "Phản tặc trong thành nghe cho rõ, nay thiên binh đã tới, mau mở thành đầu hàng, nếu còn trì hoãn sẽ san phẳng Tây Kỳ!" Trương Phương phóng mắt nhìn, thành Tây Kỳ cao tới tám trượng, trên thành vô số binh sĩ đang căng thẳng nhìn về phía mình.

"Báo, Thừa tướng, ngoài thành có tướng khiêu chiến." Khương Tử Nha mặc đạo phục, râu bạc trắng, lúc này đang bàn bạc chuyện lui binh với mọi người, nghe báo liền hỏi: "Ai đi đánh trận đầu?" Nghe Khương Tử Nha hỏi, có một tướng bước ra: "Để ta." Người này không phải ai khác, chính là con trai Văn Vương, điện hạ Cơ Thúc Càn.

Từ nhỏ luyện võ, bản lĩnh không dưới Nam Cung Thích, tính tình cực kỳ tự phụ, không coi ai ra gì.

Lần này đại quân Ân Thương áp sát, mọi người Tây Kỳ lại nghe Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ nói Trương Quế Phương có dị thuật, gọi tên ai người đó ngã ngựa, thực sự khiến mọi người kinh hãi một phen.

Nhưng Cơ Thúc Càn võ nghệ siêu quần, lại tuổi trẻ khí thịnh, sao có thể để Trương Quế Phương vào mắt.

Nhận quân lệnh, điểm binh mã, hắn xông ra ngoài thành.

"Hoàng Phi Hổ tiếp lệnh, xin hãy áp trận cho điện hạ." Thấy Cơ Thúc Càn xuất phát, Khương Tử Nha không yên tâm nên lệnh cho

Hoàng Phi Hổ đi cùng.

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Hoàng Phi Hổ nhận lệnh xong cũng dẫn tướng sĩ đi theo.

Trương Phương cảm thán thành Tây Kỳ thật cao lớn hùng vĩ!

Một lát sau, trên thành vang lên tiếng tù và, cổng thành mở toang, mấy ngàn binh mã kéo ra.

Cơ Thúc Càn thúc ngựa lên trước, chỉ thương vào phó tướng hỏi: "Ngươi có phải Trương Quế Phương?" "Không phải, ta là thống lĩnh Thiên Tự Doanh kiêm Phó tướng của Nguyên soái Trương Quế Phương thuộc quyền Trụ Vương Đại Thương, tên là Tần Vân!

Chủ của ngươi phạm thượng tác loạn, tự lập Võ Vương, lại thu nhận phản thần Hoàng Phi Hổ, nay ta phụng chỉ thảo phạt, mau báo tên rồi xuống ngựa đầu hàng." Cơ Thúc Càn nhíu mày chửi: "Đồ hỗn xướng, ông nội ngươi là Cơ Thúc Càn đây, nay thiên mệnh tại Tây Chu chúng ta, ngươi dám nghịch thiên, ta giết ngươi trước, sau đó giết Trương Quế Phương!" Tần Vân cũng giận dữ, rõ ràng là mưu phản trắng trợn, tự lập Võ Vương không nói, lại còn dám tự xưng chính thống.

"Phản tặc, dám ngang tàng như thế sao." Thấy Tần Vân nổi giận, Cơ Thúc Càn vỗ tay, binh sĩ phía sau dạt ra, lộ ra mấy tên lính đang khiêng một cỗ quan tài cũ nát đặt xuống đất.

Cơ Thúc Càn chỉ vào quan tài cười nhạo: "Thấy không, chuẩn bị sẵn cho Nguyên soái Trương Quế Phương đấy, ngươi thì không đủ tư cách." Trương Phương vốn đang nheo mắt xem hai bên đấu khẩu, nghe vậy cũng nổi giận, thầm nghĩ: "Ông đây còn chưa sống đủ đâu, dám chuẩn bị quan tài cho ta.

Được, lát nữa ta chuẩn bị cho ngươi một cái." Tần Vân vô cùng

tức giận, cảm thấy Tây Kỳ quá khinh người, chưa khai chiến đã dùng yêu thuật hãm hại Nguyên soái (hắn tưởng Trương Phương trẻ lại là do bị yểm bùa), giờ lại còn sỉ nhục bằng lời lẽ.

Chương 5

Càng nghĩ càng giận, Tần Vân không đợi lệnh của Trương Phương, vung đại đao thúc ngựa lao thẳng tới Cơ Thúc Càn.

Cách nhau một tầm tên, hai người lập tức lao vào đấu đá.

Vừa giao thủ, Tần Vân đã cảm thấy một lực cực lớn ập đến, tay cầm đao bị chấn tới rách cả hổ khẩu.

"Keng!" Đại đao rơi xuống đất, Tần Vân bị thương quất bay đi.

Không chịu nổi một hiệp, Cơ Thúc Càn nhếch mép lộ vẻ trào phúng, sau đó trường thương như rồng, đâm thẳng vào Tần Vân đang nằm dưới đất.

"Cơ Thúc Càn, còn không xuống ngựa thì đợi đến bao giờ!" Tiếng hô vang vọng bốn phương như sấm nổ giữa trời quang, khiến mọi người giật mình kinh hãi.

Cơ Thúc Càn đang định đâm chết đối thủ, đột nhiên cảm thấy mê muội, ngã lộn nhào xuống ngựa, bất tỉnh nhân sự.

Tần Vân thầm nghĩ mạng mình xong rồi, đang nhắm mắt chờ chết thì thấy đối thủ ngã ngựa.

"Nguyên soái, Nguyên soái cứu mạng!" Những người theo Trương Quế Phương từ Thanh Long Quan đều rõ thủ đoạn của Nguyên soái nhà mình.

Tần Vân vô cùng cảm kích, nhanh tay nhặt đại đao vùng dậy.

"Rắc!" Máu bắn tung tóe lên mặt Tần Vân, nhưng hắn chẳng quan tâm, hắn hận thấu xương kẻ phản tặc dám sỉ nhục Nguyên soái của mình.

“Điện hạ.....

đồ thất phu to gan, dám sát hại điện hạ, đền mạng đi!” Hoàng Phi Hổ sau khi Cơ Thúc Càn xông ra thì không thấy hắn quay lại, vốn đã lo lắng (hắn không nhận ra Trương Phương vì MC đã trẻ lại quá nhiều), thấy đối thủ của Cơ Thúc Càn không phải đối thủ, tưởng là nắm chắc phần thắng, nào ngờ tình thế đảo ngược.

Hoàng Phi Hổ không kịp phản ứng thì Cơ Thúc Càn đã bị chém làm đôi.

Vừa đầu quân cho Tây Kỳ, công trạng chưa lập mà đã để điện hạ bị giết ngay trước mắt.

Tuy Văn Vương Cơ Xương có trăm con, nhưng vị này là con ruột!

Kế sách hiện giờ chỉ có giết kẻ trước mặt để báo thù cho điện hạ mới mong lấy công chuộc tội.

Hắn thúc Ngũ Sắc Thần Ngưu lao về phía Tần Vân.

Trương Phương thấy một tướng lao ra, linh vật cưỡi dưới thân tốc độ cực nhanh, nháy mắt đã đến trước mặt Tần Vân.

Cưỡi bò, dựa vào kiến thức về Phong Thần, Trương Phương lập tức đoán ra người này.

Trong 《Phong Thần Diễn Nghĩa》, người cưỡi bò ấn tượng nhất ngoài Lão Tử và Thông Thiên thì chỉ có Hoàng Phi Hổ.

Tần Vân vừa nhặt lại mạng nhỏ, chưa kịp vui mừng đã thấy gió lạnh sau lưng rít gào.

Đang lao tới Tần Vân, Hoàng Phi Hổ chợt nhớ lại âm thanh vừa rồi khiến điện hạ ngã ngựa.

Từng cùng triều làm quan, hắn quá quen thuộc với cảnh này.

Trương Quế Phương đến rồi, vậy thì tình thế bây giờ rất nguy

hiểm.

“Hoàng Phi Hổ, không xuống ngựa còn đợi đến bao giờ!” Quả nhiên, nhưng mà ta cưỡi bò mà, không phải ngựa, Hoàng Phi Hổ trước khi hôn mê thầm nghĩ như vậy.

Nếu Trương Phương nghe được chắc chắn sẽ khinh bỉ.

Sau khi cường hóa, chiêu Hô danh đoạt phách đã biến thành Đoạt phách thuật.

Đừng nói chỉ bò thành ngựa, chẳng cần gọi tên, muốn ai ngã là người đó ngã, dĩ nhiên trừ một số kẻ ngoại lệ.

Nhưng Trương Phương tin rằng, có bộ cường hóa, cái hack này đủ để hắn không sợ bất cứ ai.

“Mau cứu tướng quân!” Thấy Hoàng Phi Hổ ngã khỏi mình bò, một tướng vội dẫn người lao lên.

“Chu Kỷ, không xuống ngựa còn đợi đến bao giờ!” Sở dĩ Trương Phương gọi tên Chu Kỷ mà không gọi người khác là vì trong nguyên tác gã này hay đi cùng Hoàng Phi Hổ, gọi nhầm cũng chẳng sao, kẻ xông ra chắc chắn sẽ ngã.

Chu Kỷ vừa xông ra nghe tiếng liền lộn nhào khỏi ngựa.

Binh sĩ xung quanh vội vã bao quanh hai người, vừa lùi vừa khiêng vào thành.

Nhìn cổng thành chậm rãi đóng lại, Trương Phương hạ lệnh thu quân về trại.

“Tiếc thật, không bắt sống được hoặc giết luôn bọn chúng!” Đã chọn con đường này thì bớt được kẻ địch nào hay kẻ đó.

Nhưng làm vậy cũng lộ thực lực, dù hiện tại không sợ đám đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo nhưng không thể xem thường mười hai vị

Kim Tiên.

Thời gian quá gấp rút, việc cấp bách là phải gia tăng thực lực.

Có bộ cường hóa trong tay, hắn tin không lâu nữa mười hai Kim Tiên cũng không phải là đối thủ.

Chương 6

Tại Tây Kỳ, Khương Tử Nha thấy Hoàng Phi Hổ và mọi người được khiêng về, hôn mê bất tỉnh, vội hỏi đệ tử Vũ Cát sự tình.

Vũ Cát tiến lên thưa: "Khởi tấu lão sư, đệ tử trên thành nhìn rất rõ, điện hạ lúc đó đang nắm chắc phần thắng thì đột nhiên trong quân địch có người hô lớn: Cơ Thúc Càn không xuống ngựa còn đợi bao giờ?

Điện hạ liền ngã ngựa bị quân giặc giết chết, Võ Thành Vương và Chu Kỷ lên cứu cũng bị ngã ngựa tương tự." Nghe Vũ Cát nói, Võ Vương Cơ Phát giả vờ khóc lóc thảm thiết.

Khương Tử Nha lo lắng không thôi, bất kể vị điện hạ thứ mười hai này bình thường nhân phẩm ra sao nhưng đúng là cốt nhục của Văn Vương.

"Chư vị, Trương Quế Phương lợi hại như vậy, phải làm sao mới ổn?" Văn võ bá quan suy nghĩ nát óc cũng không ra cách gì.

Thượng đại phu Tán Nghi Sinh tiến lên chắp tay: "Thừa tướng, hạ thần có một kế, không biết có khả thi không." "Nói nghe xem!" Tán Nghi Sinh mỉm cười tự tin.

"Vừa nghe Vũ Cát nói, địch tướng hô tên xong thì điện hạ mới ngã ngựa.

Võ Thành Vương và Chu Kỷ ở Đại Thương làm quan đã lâu, chắc chắn quen biết nhiều người!" Tán Nghi Sinh dừng lại rồi nói tiếp: "Nếu chúng ta không xưng danh tính, các tướng đều che mặt, đồng loạt xông lên bắt lấy Trương Quế Phương chém chết, chẳng phải mọi chuyện sẽ được giải quyết sao!" Mắt Khương Tử Nha sáng lên, vỗ tay tán thưởng: "Hay!

Đợi ngày mai sẽ quyết thư hùng một trận nữa.” Trương Phương thắng trận trở về, lệnh cho doanh hỏa đầu giết heo mổ dê khao thưởng đại quân.

Sau đó gọi Phong Lâm vào trung quân đại trướng!

“Phong Lâm tướng quân, không biết ngươi đã theo ta bao nhiêu năm rồi?” Phong Lâm suy nghĩ một chút rồi cười: “Khởi bẩm Nguyên soái, thuộc hạ theo ngài đã được mười năm rồi.” Trương Phương ngồi trên ghế, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, vẻ mặt như không quan tâm hỏi: “Ta định thành lập một giáo phái, tên là Chư Thiên, không biết ngươi có nguyện ý gia nhập không?” Phong Lâm ngẩn người một lúc, sau đó trầm giọng nói: “Thuộc hạ thề chết đi theo ngài!” Một gã thuộc hạ trung thành đến mức chẳng thèm hỏi vì sao mà đồng ý luôn.

Thực ra Trương Phương làm vậy cũng là bất đắc dĩ, trận chiến hôm nay khiến hắn thấy rõ sự thiếu hụt nhân lực của mình.

Người ta cử đại một người ra là mình phải đích thân ra tay, chẳng có lấy một cánh tay đắc lực.

Tuy Phong Lâm biết chút bàng môn tả đạo nhưng vẫn không đủ dùng, vài ngày nữa đám đệ tử Xiển Giáo xuống núi, một mình hắn e là gánh không nổi.

Vì thế hắn quyết định nâng tầm thực lực cho thuộc hạ.

Chủ yếu là vì Phong Lâm có việc đại dụng.

Hắn phát hiện khi cưỡi ngựa lúc nãy, bộ cường hóa không chỉ cường hóa được bản thân mà vật phẩm tiếp xúc cũng có thể.

Còn cái tên Chư Thiên Giáo kia chỉ là ý tưởng nhất thời, không thể cứ thế mà nâng cấp thực lực cho Phong Lâm một cách vô duyên vô cớ được.

“Ta có một viên đan dược ở đây, uống xong ta sẽ giúp ngươi hóa

giải dược lực, sau đó truyền cho ngươi vài môn thần thông!" Trương Phương lấy ra một chiếc hộp gỗ từ trong ngực, mở ra, bên trong là một viên đan dược tỏa ra kim quang lấp lánh.

Đan dược vừa xuất hiện, hương thơm nồng nàn tràn ngập cả đại trướng.

Đồng tử Phong Lâm giãn ra, mắt sáng rực, nói lắp bắp: ".....Chẳng lẽ là tiên đan?" Cũng không trách Phong Lâm kinh ngạc, dù Hồng Hoang đầy rẫy bảo vật nhưng đều có chủ, toàn là đại năng canh giữ.

Phong Lâm chỉ là hậu duệ của bộ tộc nhỏ bé, tình cờ có được phương pháp luyện Ngũ Bảo Đan.

Uống xong tuy luyện thành thần thông nhưng cũng khiến bản thân biến thành hình thù không ra người không ra quỷ, hiện giờ cũng chỉ miễn cưỡng đạt tới cấp Địa Tiên.

Các cấp bậc tu luyện: Nhân Tiên, Địa Tiên, Thiên Tiên, Huyền Tiên, Chân Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Tán Tiên, Thái Ất Chân Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, Thánh Nhân.

Không bỏ được con săn sắt sao bắt được con cá rô, trừ viên đan còn lại, mọi thứ Trương Phương đều dùng để tăng cường thực lực cho bản thân.

Thay vì tự mình hấp thu hết, chi bằng đưa cho Phong Lâm một viên, như vậy đối phương chắc chắn sẽ cảm kích đến chết.

Lúc đó bảo lão đi luyện thêm vài lò Ngũ Bảo Đan, chắc chắn lão sẽ hăm hở làm ngay, muốn ngựa chạy thì phải cho ngựa ăn cỏ chứ.

"Đồ vật quý trọng như thế, Nguyên soái nên dùng thì hơn, đưa cho thuộc hạ chẳng phải là lãng phí sao!" Phong Lâm nhìn viên đan một hồi, sau đó hít sâu một hơi, quay mặt đi chỗ khác.

Trương Phương cúi đầu mỉm cười: "Sao lại có ý nghĩ đó?" "Tư chất của thuộc hạ bình thường, Nguyên soái giỏi gấp mười lần thuộc hạ, đưa tiên đan cho thuộc hạ đúng là phí phạm!" Nói xong, Phong Lâm định bước ra khỏi trướng, vừa đi vừa nói: "Năm xưa thuộc hạ bị trọng thương suýt chết, Nguyên soái liều mình cứu giúp, sau lại đề bạt mới có ngày hôm nay, như thế là quá đủ rồi!" Thấy Phong Lâm trọng tình trọng nghĩa như vậy, Trương Phương vừa cảm động vừa dở khóc dở cười.

"Đứng lại, nếu chỉ với thực lực hiện tại, ngươi vĩnh viễn không giúp gì được cho ta đâu!" Đùa à, ta còn cần ngươi luyện đan tiếp đấy, không cho chút lợi lộc thì thực lực đó luyện được bao nhiêu đan.

"Đại Địa Chi Thủ!" Một bàn tay khổng lồ màu vàng đất từ dưới đất vọt lên, tóm lấy ngang lưng Phong Lâm, nháy mắt đã kéo lão về trước mặt Trương Phương.

Thấy bàn tay đột nhiên xuất hiện, Phong Lâm không kịp phản ứng đã bị tóm chặt.

Thủ đoạn gì đây?

Nguyên soái từ bao giờ có bản lĩnh này?

Lão không hề nghi ngờ, chỉ cần bàn tay đó dùng lực thêm chút nữa là lão sẽ bị bóp nát.

"Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, cho thuốc tốt không uống, cứ để ta phải ép!" Trương Phương cười mắng một câu, tiện tay nhét viên đan vào miệng Phong Lâm.

Đan dược vừa vào miệng đã tan ngay, một luồng năng lượng khổng lồ bùng nổ trong lồng ngực.

Cảm nhận năng lượng trong cơ thể, Phong Lâm trợn tròn mắt hét lên: "Căng quá, nổ mất thôi!" "Đừng có làm ồn!" Trương Phương

múa may quay cuồng, trong đại trướng giả vờ đánh một bộ Thái Cực quyền.

Tiếp đó lòng bàn tay ấn lên đỉnh đầu Phong Lâm, làm thế truyền công quán đỉnh.

Chương 7

Làm vậy cốt chỉ để che mắt, bộ cường hóa là vốn liếng sinh tồn, không thể lơ là.

Khi tay ấn lên đầu Phong Lâm, Trương Phương thầm niệm bộ cường hóa!

"Oong!" Một bảng điều khiển hiện ra.

Nhân vật: Phong Lâm.

Chủng tộc: Vu nhân.

Huyết mạch thần thông: Không (Có thể cường hóa).

Thất Sát Bổng Thuật: Trung cấp (Có thể cường hóa).

Man Ngưu Kình: Trung cấp (Có thể cường hóa).

Tả đạo thần thông: Ngũ Độc Yên La Châu (Chú ý: Luyện thần thông này sẽ bị trúng độc, diện mạo biến dạng).

Thực lực tổng hợp: Võ nghệ bình thường, thần thông hạng xoàng, phán đoán là Địa Tiên trung cấp.

Điểm cường hóa: 6400.

Nhìn mấy cái số liệu này, Trương Phương thật sự không còn gì để nói, nhìn cái mặt biến dạng của Phong Lâm là biết ngay lão bị trúng độc rồi.

Huyết mạch: Không (Có thể cường hóa)/ Phải.

Trương Phương thầm niệm: Nhắc nhở: Cường hóa hạng mục này cần 100 điểm cường hóa, bắt đầu kiểm tra vật phẩm tiếp xúc với mục tiêu.

“Oong” Kiểm tra thấy mục tiêu tiếp xúc với ‘Địa’, ‘Phong’ và một ít huyết thống Vu tộc, có thể chọn một trong ba hạng mục này để cường hóa.

Vu tộc, Trương Phương tự động bỏ qua.

Hồng Hoang bây giờ không còn như trước, sau sự kiện Xi Vưu, người Vu tộc đi đâu cũng bị đánh đuổi.

Nếu cường hóa huyết mạch Vu tộc, chẳng những không giúp được Phong Lâm mà còn chuốc họa vào thân.

Thấy tên lão có chữ Lâm (rừng/gió), lại là hậu duệ của Phong Hậu, vậy thì chọn Phong đi.

Một luồng sáng lóe lên!

“A!” Mái tóc đỏ rực của Phong Lâm dần chuyển sang màu đen, khuôn mặt xanh lè phai nhạt, răng nanh cũng rụng đi.

Trương Phương vội vàng thu hồi Đại Địa Chi Thủ, lùi lại vài bước quan sát.

Phong Lâm ho kịch liệt, há miệng phun ra một viên hồng châu tỏa khói đen ngùn ngụt.

Hồng châu rơi xuống đất, ăn mòn một mảng lớn, mùi hôi thối vô cùng.

Sau khi phun ra viên châu, hơi thở của Phong Lâm dần ổn định.

Tận mắt chứng kiến cường hóa huyết mạch, Trương Phương vô cùng chấn động.

Cái hack này đúng là cướp đoạt tạo hóa của trời đất!

Phong Lâm lúc này nhìn như thanh niên ngoài hai mươi, tóc xù, mắt sâu mũi diều hâu, tuy không hẳn là mỹ nam nhưng so với trước đúng là một trời một vực.

“Để ta kiểm tra lại!” Trương Phương đặt tay lên đầu Phong Lâm.

Nhân vật: Phong Lâm.

Chủng tộc: Vu nhân.

Huyết mạch thần thông: Nhất tinh (Có thể cường hóa), sơ cấp Cuồng Phong huyết mạch.

Thất Sát Bổng Thuật: Đỉnh cấp (Có thể cường hóa).

Man Ngưu Kình: Đỉnh cấp (Có thể cường hóa).

Thần thông huyết mạch: Giá Phong Thuật (sơ cấp), Phi Sa Tẩu Thạch (sơ cấp).

Thực lực tổng hợp: Võ nghệ nhất lưu, thần thông quỷ dị, phán đoán là tầng thứ Thiên Tiên.

Điểm cường hóa: 1900.

Xem xong tình hình của Phong Lâm, Trương Phương mỉm cười, tiêu thêm 1000 điểm cường hóa nâng Giá Phong Thuật lên trung cấp.

Hiện tại điểm cường hóa chỉ còn 900, mọi chuyện phải trông cậy vào Phong Lâm hết.

Chương 8

Nâng cấp Giá Phong Thuật cũng là để lão chạy việc cho nhanh.

Trương Phương nhếch mép cười hỏi: "Cảm giác thế nào?" Phong Lâm tự cảm nhận tình trạng bản thân, chấn kinh khôn xiết.

"Bộp!" Phong Lâm quỳ sụp xuống, mếu máo nói: "Đây là thần thông ngài truyền cho thuộc hạ sao?" Trương Phương quay lại ghế ngồi, đáp: "Phải, chẳng lẽ ngươi không hài lòng?" "Không không không, thuộc hạ... thuộc hạ quá kích động thôi." Phong Lâm nói lắp bắp, cảm nhận năng lượng dạt dào trong người, cũng như cảm nhận được sự dịu dàng và quy luật của gió.

Lão không nghi ngờ gì nữa, chỉ cần ý nghĩ động một cái là có thể điều động bão tố.

Nguyên soái chẳng lẽ là đại năng phương nào, tùy tay cũng truyền được vài môn thần thông thế này?

Thấy Phong Lâm kinh ngạc đến tột độ, Trương Phương cũng thấy may mắn vì mình có bản hack.

Nếu không, linh hồn xuyên không này sống chết đều do người khác định đoạt.

"Sau này ngươi là người của Chư Thiên Giáo ta, khi không có người ngoài có thể gọi ta là Giáo chủ." "Rõ, Giáo chủ!

Thuộc hạ nguyện can não đồ địa, chiến đấu vì vinh dự của giáo phái chúng ta!" Phong Lâm nhiệt huyết sôi trào.

Giáo chủ có thần thông tạo hóa như vậy, ngày giáo phái lớn mạnh không còn xa, xem ra mưu đồ của người không hề nhỏ.

"Đúng rồi, ta có việc giao cho ngươi làm đây!" Trương Phương

thuận tay cầm bút lông, nhìn thẻ tre bên cạnh thì ngẩn ra, hắn có biết viết chữ cổ đâu!

"Giáo chủ cứ dặn, thuộc hạ nghĩa bất dung từ." Phong Lâm đứng bên cạnh, mặt đầy mong đợi.

Được giao nhiệm vụ tức là được tin tưởng, thấy chưa, phó tướng bốn doanh Thiên Địa Huyền Hoàng, có ai được như mình, được truyền thần thông quảng đại thế này.

Trương Phương nhìn ánh mắt mong đợi của Phong Lâm, hơi gượng gạo, lẳng lặng đặt bút xuống.

"Ta nói bằng lời vậy, ngươi đi tìm cho ta các loại thiên tài địa bảo, nhân sâm, linh chi, hay nguyên liệu luyện Ngũ Bảo Đan đều được, phẩm chất không cần quá tốt, càng nhiều càng tốt." Nghe thấy chỉ là đi tìm mấy thứ đồ đó, Phong Lâm hơi thất vọng.

Lão cứ tưởng thực lực tăng mạnh sẽ được cử đi ám sát Khương Tử Nha hay Võ Vương Cơ Phát chứ.

"Thuộc hạ... tuân lệnh Giáo chủ!" Thấy Phong Lâm có vẻ không cam tâm tình nguyện, Trương Phương nhíu mày, tiết lộ một chút khí thế, trầm giọng nói: "Phong Lâm, ngươi không nguyện ý sao?

Việc này vô cùng quan trọng, tuyệt đối không được phụ lòng tin của ta." Một luồng khí thế hào hùng ập đến khiến Phong Lâm đại kinh thất sắc, khí thế này bao la vô tận.

Lão đâu có ngờ thực lực của Giáo chủ trước mặt và Tổng binh Trương Quế Phương ngày xưa khác nhau một trời một vực.

"Thuộc hạ không dám, chỉ là thấy nhiệm vụ hơi nhẹ nhàng, tuyệt không có ý thoái thác." "Chuyện gấp rút, giờ xuất phát luôn đi, mọi việc trong quân cứ giao cho Phó tướng Tần Vân lo liệu." "Tuân lệnh!" Phong Lâm chậm rãi lui ra khỏi trướng, thở phào một hơi dài.

Lúc nãy Trương Phương nhíu mày, khí thế đó làm lão mồ hôi lạnh ướt đẫm lưng.

Thực lực của Giáo chủ rốt cuộc là bao nhiêu?

Phong Lâm vừa đau khổ vừa sung sướng bước đi trong doanh trại.

Sướng vì thực lực tăng vọt, một bước lên trời.

Khổ vì lúc nãy lỡ có ý khinh mạn mệnh lệnh của Giáo chủ, cho rằng nhiệm vụ quá đơn giản làm Giáo chủ không vui.

Phải làm xong việc Giáo chủ giao trước đã, chuyện khác tính sau!

"Lạ thật, sao hôm nay binh sĩ với tướng lĩnh đi qua không chào hỏi mình nữa?" Phong Lâm thắc mắc, cố tình đi gần một đội tuần tra.

Nào ngờ đám lính chỉ nhìn lão một cái rồi lờ đi luôn.

"Lạ quá, lão tử dù gì cũng là Tiên phong quan mười vạn đại quân, đám nhóc này dám vô lễ thế sao!" Phong Lâm dở khóc dở cười, lão đâu biết sau khi cường hóa huyết mạch, dung mạo lão thay đổi hoàn toàn, binh lính không nhận ra là chuyện bình thường.

Trong trung quân bảo trướng, Trương Phương thầm gọi bộ cường hóa.

Bảng điều khiển hiện ra: Nhân vật: Trương Quế Phương.

Chủng tộc: Nhân tộc.

Huyết mạch thần thông: Nhị tinh (Có thể cường hóa), trung cấp Đại Địa huyết mạch.

Thất phách thần thông: Đoạt phách thuật, bốn phách hợp nhất (Có thể cường hóa).

Sơ cấp Binh Tự Bí (Có thể cường hóa).

Sơ cấp Đồng Bì Thiết Cốt (Có thể cường hóa).

Thần thông huyết mạch Đại Địa: Thổ Hành Thuật (trung cấp), Đại Địa Chi Thủ (trung cấp), Nham Thạch Áo Giáp (trung cấp), Nham Thạch Cự Nhân (trung cấp).

Chương 9

Phán đoán thực lực tổng hợp: Tầng thứ Chân Tiên đỉnh phong.

Điểm cường hóa: 900.

Ngoại trừ các thần thông huyết mạch được cường hóa lên trung cấp, Băng Lôi Kích Pháp và Thiết Bì Kình đã được cường hóa đến cực hạn, biến thành Binh Tự Bí và Đồng Bì Thiết Cốt.

Hai hạng mục này thay đổi rất lớn, giờ hắn đứng yên cho Cơ Thúc Càn chém, đối phương cũng chẳng làm gì được.

Binh Tự Bí giúp hắn hiểu biết về binh khí lên một tầm cao mới.

Tắt bảng điều khiển, Trương Phương chợt thấy viên hồng châu Phong Lâm để lại, nó đã ăn mòn mặt đất thành một cái hố sâu cả thước.

"Cái đồ tà ác này, lúc đi cũng không biết mang theo!" Chẳng qua là Phong Lâm bị dọa một trận nên quên mất thôi.

Tất nhiên Trương Phương có cách, vừa đấm vừa xoa, đó mới là đạo trị thủ hạ.

Đại Địa Chi Thủ vươn ra, lớn nhỏ tùy ý, tóm lấy viên hồng châu đưa đến trước mặt Trương Phương.

Thần thông huyết mạch khác với đạo pháp ở chỗ, đạo thuật cần chú ngữ hoặc môi giới, không được đắc tâm ứng thủ như huyết mạch thần thông.

Một cái như là bẩm sinh, một cái phải khổ luyện.

Nhìn viên hồng châu trước mắt, Trương Phương chậm rãi đưa ngón tay chạm vào.

Tên: Ngũ Hành Châu.

Đẳng cấp: Sơ cấp Hậu Thiên Linh Bảo (Có thể cường hóa). (Chú ý: Một món bảo vật bị ô nhiễm, không thể sử dụng, bên trong phong ấn một ma vật).

Hấp thu phong ấn và bộ mặt thật của Ngũ Hành Châu có thể nhận được 20.000 điểm cường hóa (nhưng sẽ thả ma vật ra).

Cường hóa nó cần 3000 điểm cường hóa, có thể gia cố phong ấn vĩnh viễn.

"Tê!" Trương Phương ngẩn người, cứ tưởng đây là nội đan hay độc đan của Phong Lâm, không ngờ lại là một món linh bảo!

Gan của Phong Lâm cũng lớn thật, dám luyện một món linh bảo phong ấn ma đầu thành vật liên kết với huyết mạch của mình.

Thực ra Phong Lâm cũng chẳng biết nó là cái gì, trước kia trong hang núi tìm được hai thứ: một phương thuốc và một viên hạt châu.

Thấy hạt châu không tầm thường, lão kết hợp với thuật luyện huyết của Miêu Cương để tế luyện một phen, thành cái gọi là Ngũ Độc Yên La Châu.

Cũng chỉ biết dùng đơn giản là há miệng phun ra ném vào đầu đối phương thôi.

"Ta phải xem xem bên trong phong ấn cái thứ gì....." Trương Phương suy nghĩ một hồi, phần vì tò mò, phần vì muốn có món Hậu Thiên Linh Bảo.

Tuy là cấp sơ cấp nhưng hắn có bộ cường hóa mà!

"Thổ Hành Thuật!" Trương Phương xoay người một cái, đầu cắm xuống đất, cả người biến mất tăm.

Trong Phong Thần, đây là tuyệt kỹ thành danh của Thổ Hành Tôn

và Trương Khuê, nhưng Trương Phương có hack, dùng cứ như là bản năng từ trong bụng mẹ vậy.

Trương Phương lặn sâu xuống đất mấy chục trượng, thân hình bao phủ bởi một lớp ánh vàng, đất đá xung quanh như có linh tính tự động dạt ra, tốc độ nhanh như ngựa chạy.

Hắn lao về phía đông, ra khỏi doanh trại chừng một tuần trà mới dừng lại.

"Hấp thu!" Ý niệm hướng về bộ cường hóa.

"Oong....." Phong ấn ngay lập tức bị bộ cường hóa hấp thu.

"Tê..... tê..... tê....." Kèm theo âm thanh chói tai, một con hắc xà to bằng chiếc đũa vọt ra từ Ngũ Hành Châu.

Trong tích tắc nó biến thành dài trượng, to bằng cổ tay, toàn thân tỏa ra khói đen nồng nặc.

Hắc xà vừa ra đã đâm đầu xuống đất, lao thẳng lên mặt đất, chỉ là nó không biết thuật độn đất nên chỉ biết dùng sức mạnh vùng vẫy.

Trương Phương thấy vậy liền tóm chặt lấy đuôi nó định khống chế.

Lúc này hắn mới phát hiện con hắc xà này lực lượng vô cùng, cư nhiên kéo theo hắn lao lên trên.

"Hừ!" Một tiếng hừ lạnh, toàn thân Trương Phương ngưng tụ lớp Nham Thạch Áo Giáp dày cộp, sau đó quấn đuôi rắn quanh cánh tay một vòng.

Sau khi có áo giáp, cơ thể hắn nặng thêm nhiều, cộng thêm hai chân cắm chặt xuống đất, hắn cứng rắn hãm đà lao lên của hắc xà.

Chương 10

Thấy không thoát được, hắc xà quay đầu cắn Trương Phương.

"Rắc!" Lớp giáp đá dày một thước bị nó cắn mất một miếng lớn.

Nhìn lớp giáp trên vai đang từ từ khôi phục, Trương Phương giật mình, giáp đá của hắn cứng như sắt mà bị nó cắn nát một mảng lớn.

Hắn vội tóm đuôi rắn quăng quật liên tục dưới lòng đất.

Sau mười mấy vòng, con hắc xà bị xoắn lại như cái quẩy.

Nhìn tác phẩm của mình, Trương Phương hài lòng gật đầu, sau đó vung nắm đấm khổng lồ nện vào đầu hắc xà.

Đánh mấy cái, hắn phát hiện con này chỉ hành động theo bản năng, không biết đau, cũng chẳng phản kháng gì thêm.

Đầy nghi vấn, hắn gọi bộ cường hóa, đặt tay lên mình hắc xà!

Tên: Ma Linh.

Chủng tộc: Oán khí và một phần cơ thể của cổ mãng Hồng Hoang hóa thành.

Thần thông: Cứng rắn không thể phá, lớn nhỏ tùy ý, có thể hư có thể thực, giá vân, phun độc, nhả chướng khí, huyễn thuật (đều là thần thông trung cấp, có thể cường hóa).

Phán đoán thực lực tổng hợp: Cấp Kim Tiên sơ kỳ. (Chú ý: Một con Ma Linh không có linh trí, tuy có thần thông nhưng không biết cách sử dụng, có thể luyện hóa nó thành thân ngoại hóa thân, hoặc có thể cho nó ăn tinh huyết, sau khi hấp thu và cường hóa sẽ tự động nhận chủ).

Cường hóa: Có/ Không.

Thấy có thể cường hóa để nhận chủ, Trương Phương mừng rỡ vô cùng.

Từ cuộc giao thủ ngắn ngủi lúc nãy có thể thấy con Ma Linh này thực lực rất đáng sợ.

Không ngờ lại đạt cấp Kim Tiên.

Hắn chiếm được ưu thế trước tiên là nhờ Thổ Hành Thuật, sau là vì đối phương không có trí khôn, chỉ có chút bản năng.

Ngay lập tức, Trương Phương cắn đầu ngón tay, ép ra một giọt tinh huyết bắn vào miệng Ma Linh.

Cường hóa: Có/ Không.

"Phải!" Lần cường hóa này cần 10.000 điểm cường hóa.

Hủy bỏ/ Tiếp tục.

"Tiếp tục!" Một luồng năng lượng từ bộ cường hóa tràn vào cơ thể Ma Linh.

Dần dần, Trương Phương phát hiện mình có một sợi liên kết với Ma Linh, có thể trực tiếp khống chế nó.

Ừm, biến nhỏ lại xem nào!

Ý niệm vừa động, con mãng xà dài một trượng đang bị xoắn như quẩy lập tức biến thành một dải dây lưng quấn quanh eo Trương Phương.

"Chậc chậc, thần thông lớn nhỏ tùy ý đấy, nhất định phải học." Có bộ cường hóa, chỉ cần tiếp xúc vật phẩm và kết hợp bản thân là có thể cường hóa, rất đơn giản.

Trương Phương thử xem, để cường hóa thần thông này cần 1000 điểm cho cấp sơ cấp, lên cấp nữa cần 10.000 điểm.

Hiện tại hắn còn 10.900 điểm, trên tay còn hạt châu, tuy đã giải trừ phong ấn nhưng vẫn còn ô nhiễm.

Muốn xóa bỏ ô nhiễm phải cường hóa, linh bảo sơ cấp lên trung cấp cần 10.000 điểm.

Thần thông và linh bảo khiến Trương Phương phân vân hồi lâu, cuối cùng hắn chọn cường hóa linh bảo.

Thần thông lớn nhỏ tùy ý cấp sơ cấp chỉ có thể biến từ ba trượng đến ba thước, trung cấp lên mười trượng và một thước, cao cấp thì từ trăm trượng đến một thốn, cứ thế mà suy ra.

Thần thông thì đợi Phong Lâm tìm được thiên tài địa bảo nạp cho bộ cường hóa rồi học sau, giờ cứ nâng cấp Ngũ Hành Châu đã.

Một luồng sáng lóe lên!

Ngũ Hành Châu từ Hậu Thiên Linh Bảo sơ cấp biến thành trung cấp, vết ô nhiễm hoàn toàn biến mất.

Viên châu từ màu đỏ hôi thối biến thành năm màu hồng, vàng, xanh, trắng, đen, to bằng trứng gà, vô cùng đẹp mắt.

Bên trong Ngũ Hành Châu còn có một không gian rộng trăm trượng.

Trương Phương làm cho món đồ vô chủ này nhận chủ rất đơn giản, chỉ cần nhỏ tinh huyết rồi cường hóa là xong.

Tuy Phong Lâm cũng từng dùng Ngũ Hành Châu nhưng cách đó chỉ là làm ô nhiễm nó chứ không phải luyện hóa.

Chương 11

Quả nhiên có bỏ ra có thu lại, lúc nãy cho Phong Lâm một viên kim đan và cường hóa cho lão mất mười mấy ngàn điểm, xót đến đứt ruột.

Không ngờ báo đáp lại nhanh thế này, đúng là thiên đạo thù cần, trời xanh không phụ lòng người có tâm.

Mang theo tâm trạng phấn khích trở về đại doanh, hắn mới nhận ra trời đã tối.

Một đêm không ngủ, không có điện thoại, chẳng có tiểu thuyết để đọc, đang ở thời Phong Thần Hồng Hoang đầy rẫy nguy hiểm, Trương Phương suy nghĩ rất nhiều, mãi đến gần sáng mới thiếp đi.

"Nguyên soái, Nguyên soái đại nhân mau tỉnh lại đi!" Trương Phương đang ngủ say thì nghe tiếng gọi.

Hắn mơ màng ngồi dậy, tuy thực lực hiện tại không cần ngủ nghỉ nhiều nhưng hắn mới xuyên không nên vẫn giữ thói quen cũ.

"Có chuyện gì, Nguyên soái không khỏe sao?

Sao lại hốt hoảng thế?" "Không xong rồi Nguyên soái, ba vị thống lĩnh của Địa Tự Doanh, Huyền Tự Doanh và Hoàng Tự Doanh đã bị người Tây Kỳ bắt đi rồi.

Hai vị giám quân Tư Đồ Mân và Vũ Văn Vị đang muốn chém đầu Tần phó tướng!" "Cái gì?" Trương Phương lập tức tỉnh táo, mới ngủ một giấc mà bao nhiêu chuyện xảy ra thế này.

"Nói rõ nghe xem, rốt cuộc là thế nào." Tên lính truyền tin quỳ xuống bẩm báo: "Sáng sớm tinh mơ, quân Tây Kỳ đã đến trước trận mắng chửi, chỉ đích danh Nguyên soái ra... nộp mạng.

Mấy vị thống lĩnh thấy ngài đang ngủ, bị hai vị giám quân thúc ép,

bất chấp sự ngăn cản của Tần phó tướng đã dẫn quân ra đối đầu với Tây Kỳ.

Mới đánh vài hiệp đã bị Nam Cung Thích đánh ngã ngựa bắt đi mất rồi!" Đáng chết, dám tự ý xuất binh, hôm qua thấy thắng một trận nên đám thuộc hạ này kiêu ngạo rồi sao.

"Còn Tần phó tướng thì sao, sao lại bị hai tên giám quân kia đòi chém đầu?" "Chuyện này thuộc hạ không rõ, Tần phó tướng bảo thuộc hạ mau đi gọi Nguyên soái ạ." Trương Phương sầm mặt mặc áo giáp, chẳng kịp rửa mặt mũi.

"Dẫn đường!" "Tuân lệnh." Một tên giám quân mà quyền hạn lớn thế sao, dám chém cả phó tướng của mình, đúng là chán sống rồi.

"Văn Thái sư à Văn Thái sư, ngài nhét cho ta hai cái thứ gì thế này!" Ra khỏi trướng đến giáo trường, thấy Tần Vân bị trói chặt trên cột gỗ, bên cạnh là hai gã mặc trường bào rộng thùng thình.

Một tên béo, ria mép như chuột; một tên cao gầy, mặt trắng không râu.

Trước mặt hai kẻ đó là một đội binh sĩ mặc trang phục khác hẳn quân doanh, là người của bọn chúng.

Binh sĩ xung quanh bao vây một vòng, ai nấy đều phẫn nộ nhưng không ai dám lên tiếng.

Thấy Trương Phương đến, binh sĩ dạt ra nhường đường.

Bộ đôi béo gầy đang huênh hoang, tên béo liếc nhìn Trương Phương một cái đầy khinh miệt, cười khẩy nói: "Trương Quế Phương, ngươi đến đúng lúc lắm, kẻ này dám hạ phạm thượng, ta và Tư Đồ đại nhân đang định chém đầu hắn để làm gương." Trương Phương nén giận, quay sang hỏi Tần Vân: "Có chuyện gì vậy?" Tần Vân mếu máo: "Nguyên soái, hai vị giám quân nhạo báng chúng ta sợ

giặc không dám ra trận, khiến ba vị thống lĩnh nghe không lọt tai nên dẫn quân xuất chiến, kết quả đều bị bắt." "Thế còn ngươi, sao tự nhiên lại bị trói?" Nghe vậy, Tần Vân định trả lời thì một giọng nói vang lên cắt ngang: "Trương Quế Phương, đại địch trước mắt mà ngươi lại lăn ra ngủ, dẫn đến thất bại này, giờ ngươi còn gì để nói?" Tên béo tên là Vũ Văn Vị, vốn tưởng Trương Quế Phương sẽ giống như trước, chạy đến nịnh bợ bọn hắn.

Nào ngờ hắn lại ngó lơ, trực tiếp đi hỏi bộ hạ, làm sao bọn hắn chịu nổi, bọn hắn là người được Văn Thái sư phái đến cơ mà.

Nghe tên béo nói, Trương Phương cười lạnh, nhướn mày hỏi: "Vậy theo ý ngươi thì phải làm sao, hay là trói luôn cả ta lại?" Nghe vậy, tên cao gầy bước lên một bước, cao ngạo chỉ tay: "Trương Quế Phương, ngươi chỉ là một tổng binh nhỏ bé, nếu không có Thái sư tiến cử, ngươi giờ vẫn còn đang gác cổng ở Thanh Long Quan đấy, làm sao có cửa chỉ huy mười vạn binh mã này!" Tên béo phụ họa: "Phải đó, cư nhiên dám không biết điều như thế, chúng ta phải tâu lên Đại Vương mới được!" "Người đâu, lôi hai tên này ra chém để tế cờ!" Trương Phương mất kiên nhẫn phất tay, rút đao của binh sĩ bên cạnh chém đứt dây thừng trói Tần Vân.

"Ngươi dám?

Trương Quế Phương, ngươi định bắt chước Hoàng Phi Hổ làm phản sao?" Binh sĩ xung quanh vốn đã bất mãn từ lâu, chỉ hận không có ai ra lệnh, giờ được Nguyên soái chống lưng liền đồng loạt tuốt đao thương vây lấy hai tên giám quân.

Tần Vân sau khi được cởi trói vội quỳ xuống khuyên: "Nguyên soái, không được đâu, giết bọn họ khó ăn nói với Thái sư lắm." Trương Phương nhếch mép, hỏi ngược lại: "Ta cần phải ăn nói với Văn Trọng sao?" "Nhưng....." Trương Phương giơ tay ngăn lại:

“Đừng nhưng nhị gì nữa, đi điểm đủ binh mã cho ta, theo ta đi đánh Tây Kỳ!” “Làm gì?

Làm gì thế?” Thấy binh sĩ bao vây lại, tổ hợp gầy béo có chút hoảng hốt.

“Trương nguyên soái, huynh đệ chúng ta chỉ nói đùa thôi, đừng coi là thật, mau bảo họ thu binh khí lại đi!” Tên cao gầy vừa rồi còn diệu võ dương oai, lúc này mặt mày méo xệch, không ngừng ai cầu.

“Chém!” Trương Phương chẳng thèm đếm xỉa.

Thả bọn chúng hôm nay, ngày mai chúng chạy đến chỗ Văn Thái sư cáo trạng thì hắn sẽ rơi vào cảnh lưỡng đầu thụ địch.

“Trương Quế Phương, ngươi sẽ không có kết cục tốt đâu!” “Thái sư sẽ báo thù cho chúng ta...” Nghe những lời phía sau, Trương Phương hoàn toàn không để tâm.

Hắn vốn không phải hạng người nhẫn nhục chịu đựng.

Nhân không phạm ta, ta không phạm nhân!

Văn Trọng là lão thần ba triều, quyền khuynh triều chính, là đại trung thần.

Có lẽ Trương Quế Phương thật sự cũng là trung thần, nhưng Trương Phương thì không.

Chính xác mà nói, đây không còn là chiến tranh nữa, hắn chỉ là kẻ xuyên không, giờ phút này phản kháng chỉ để sống sót.

Nửa canh giờ sau!

“Khởi bẩm nguyên soái, binh mã đã chuẩn bị xong, đại quân có thể xuất phát bất cứ lúc nào!” Tần Vân tiến lên cúi người hành lễ, nhưng vì mặc giáp trụ nặng nề nên không thể thực hiện toàn lễ.

“Xuất phát đi.” Tần Vân quay người đi tới trước quân trận xếp

hàng chỉnh tề, hô lớn: “Đại quân tiến về Tây Kỳ!” Đội ngũ nhân mã hùng hậu, cờ xí phấp phới, hướng về phía Tây Kỳ tiến phát.

Chương 12

Tây Kỳ, tướng phủ.

Ngay khi nhân mã của Trương Phương động thân, thám tử Tây Kỳ đã báo cáo tình hình cho Khương Tử Nha.

Lúc này, văn võ Tây Kỳ tụ họp tại tướng phủ bàn bạc đối sách.

"Chư vị, Trương Quế Phương điều động toàn bộ đại quân tới, e là muốn đánh mạnh, mọi người có đối sách gì không?" Khương Tử Nha mày cau chặt.

Buổi sáng vừa thắng được một trận nhỏ, giờ đã phải đối mặt với đại quân công kích.

Nghe vậy, chúng tướng Tây Kỳ bàn tán xôn xao!

Người thì bảo treo bảng miễn chiến để tạm tránh mũi nhọn, kẻ thì đòi xuất thành đấu tướng, mỗi người một ý.

Cuối cùng Khương Tử Nha quyết định, trước tiên sẽ đấu tướng, nếu có thể chém Trương Quế Phương trước trận thì có thể thắng trận này.

Nếu giết không được thì mới dựa vào thành mà thủ.

Khoảng nửa canh giờ sau, đại quân của Trương Phương hội tụ trước thành Tây Kỳ, dày đặc thành mấy chục phương trận, nhìn không thấy điểm dừng.

Không đợi Trương Phương phái người khiêu chiến, Khương Tử Nha đã dẫn quân ra khỏi cửa thành, dàn hàng ngang.

Đây là lần đầu tiên Trương Phương thấy bản tôn Khương Tử Nha.

Tuy kiếp trước xem phim ảnh tiểu thuyết nhiều rồi nhưng đó đều là giả.

Nhìn sang, thấy đội ngũ của Khương Tử Nha chỉnh tề, nhân mã trật tự.

Khương Tử Nha cưỡi một con ngựa xanh, mặc đạo phục, râu bạc trắng, tay cầm Thư Hùng bảo kiếm.

Nhìn sang bên cạnh có hàng trăm võ tướng, có mấy người bịt mặt, Trương Phương bĩu môi.

Hắn nhịn cười, vỗ ngựa tiến lên nói: "Khương Thượng!

Bản soái phụng mệnh chinh phạt, tại sao ngươi lại dung túng Cơ Phát tạo phản, còn tiếp nạp phản tặc Hoàng Phi Hổ?

Nay ta thống lĩnh đại quân chinh thảo, tốt nhất là xuống ngựa chịu trói, bằng không ta sẽ san bằng Tây Kỳ." Khương Tử Nha cười lớn đáp: "Chim khôn chọn cây mà đậu, huống chi thiên hạ nơi nơi đều phản, đâu chỉ có mình Tây Kỳ.

Ngươi hôm nay xâm phạm Tây thổ của ta, nếu thất bại chẳng phải khiến người ta cười chê sao?

Mau lui binh đi mới là thượng sách." Đúng là Khương Tử Nha, tài đấu khẩu thật tuyệt, không hổ là gừng càng già càng cay.

"Nghe nói ngươi ở Côn Luân học đạo bốn mươi năm, để ta xem thử bản lĩnh thế nào." Trương Phương vừa dứt lời, từ trận doanh Tây Kỳ có một người phi ngựa lao ra, hét lớn: "Muốn thỉnh giáo cao chiêu của Thừa tướng, phải bước qua xác ta trước!" Thấy có người lao tới, Trương Phương hô lớn: "Tướng quân xưng danh, ta không giết kẻ vô danh!" Người đó cưỡi bạch mã, đại đao trong tay múa may như bánh xe, lao thẳng về phía Trương Phương mà không nói một lời.

Thấy Nam Cung Thích lao ra, hai anh em Triều Điền, Triều Lôi

nhìn nhau, cả hai đều bịt mặt.

Từ khi đến Tây Kỳ tới nay chưa lập được công trạng gì, đầu hàng đã đủ xấu hổ rồi, nếu giờ không có công lao thì càng bị người ta xem thường.

Hai người hẹn nhau cùng thúc ngựa lao ra, bám sát Nam Cung Thích.

"Lũ giấu đầu hở đuôi, định đánh hội đồng sao!" Trương Phương khinh bỉ, phẩy tay ngăn Tần Vân đang định lao lên.

Đùa à, với thực lực của Tần Vân, lên đó chỉ có nước nạp mạng.

Sẵn tiện đang ngứa tay, làm nóng người chút vậy!

Trương Phương kẹp chặt bụng ngựa, chiến mã dưới háng vốn thông nhân tính, lao nhanh về phía quân địch.

Khi hai ngựa giao nhau, Phương Thiên Họa Kích trong tay Trương Phương rung lên, đâm thẳng về phía trước.

Nam Cung Thích vội nhấc đao đón đỡ, chỉ cảm thấy một sức mạnh khổng lồ ập tới, chiến mã dưới háng không chịu nổi, rên rỉ một tiếng, sùi bọt mép ngã lăn ra đất.

Nam Cung Thích ngã nhào, nhìn đại kích chém xuống mà hồn bay phách lạc.

May sao anh em Triều Điền, Triều Lôi kịp tới, trường thương đâm ra ngăn cản.

"Mau cứu Nam Cung tướng quân!" Thấy Nam Cung Thích ngã ngựa, Khương Tử Nha lo sốt vó.

"Vút!" "Vút!" "Vút!" Bất thình lình, hàng chục mũi tên lạnh lẽo bắn tới, Trương Phương vung đại kích gạt bay vô số, nhưng có một mũi tên sượt qua vai hắn, lửa xẹt tứ phía.

“Hừ, lũ hèn nhát, chết đi cho ta!” Đại Địa Chi Thủ phát động, một bàn tay khổng lồ màu vàng đất từ dưới đất trồi lên, mấy kẻ vừa bắn lén liền bị bóp chết cả người lẫn ngựa.

Thấy cảnh này, Khương Tử Nha vội lệnh cho bộ hạ khua chiêng thu quân.

“Hừ, muốn đi đâu có dễ thế!” Thấy hai anh em Triều Điền, Triều Lôi định rút, Trương Phương ném mạnh Phương Thiên Họa Kích ra.

Đại kích xé toạc không khí, phát ra tiếng rít chói tai.

Chương 13

Triều Lôi bị găm cả người lẫn ngựa xuống đất!

"Đại ca!" Thấy đại ca thảm tử, Triều Điền kêu lên một tiếng rồi cắm đầu chạy về phía trận địa.

Mắt thấy sắp chạy thoát, lại nghe phía sau một tiếng hét lớn!

"Thái!

Kẻ kia, không xuống ngựa đầu hàng còn đợi đến lúc nào!" Triều Điền nghe xong, mắt tối sầm lại, mất đi tri giác.

Nam Cung Thích không còn ngựa, lảo đảo chạy về trận địa, vốn tưởng đã hết hy vọng nhưng thấy Triều Điền ngã ngựa mới nhận ra cơ hội sống sót mong manh thế nào.

"Không xong, chúng ta khinh địch rồi!" Đồng tử Khương Tử Nha giãn ra, thấy Trương Phương liên tiếp dùng hai thần thông quỷ dị, đặc biệt là chiêu thứ hai, thậm chí không cần gọi tên, còn đáng sợ hơn cả truyền thuyết.

Lão thúc ngựa tiến lên, từ tay áo lấy ra một vốc đậu vàng, chừng vài chục hạt, rắc ra trước trận.

Đậu vàng rơi xuống đất, gặp gió liền lớn, hóa thành những kim giáp chiến sĩ cao ba mét, tay cầm trường thương, đồng thanh hét lớn!

Đó là vật bảo mệnh do sư huynh Thái Ất Chân Nhân luyện chế cho lão.

Tuy Khương Tử Nha cũng biết phép rắc đậu thành binh, nhưng đậu lão rắc ra chẳng thể chiến đấu được, chỉ dùng để dọa kẻ không chuyên thôi.

Trương Phương lao lên rút Phương Thiên Họa Kích, định kết liễu kẻ ngã ngựa đang bỏ chạy thì trước mắt đột nhiên xuất hiện hàng chục kim giáp chiến sĩ.

Đám kim giáp chiến sĩ này khí thế bừng bừng, một bước đi xa hàng chục trượng.

"Thiên Tiên cảnh!" Trương Phương nhíu mày, cảm nhận khí thế của đám kim giáp chiến sĩ này, phát hiện tất cả đều ở cấp độ Thiên Tiên.

Khương Tử Nha cũng nhiều thủ đoạn đấy chứ!

Cảm thán một câu, Trương Phương bỏ ngựa, chuẩn bị bộ chiến.

Tiếc là không có điểm cường hóa, nếu không cường hóa con ngựa lên thành thượng cổ thần thú thì khi chiến đấu đã không phải bó tay bó chân bảo vệ tọa kỵ như vậy!

Kim giáp chiến sĩ áp sát trong nháy mắt, Trương Phương xốc lại tinh thần, Phương Thiên Họa Kích vừa đỡ được trường thương này thì bên cạnh lại có mũi thương khác đâm tới.

Mấy chục kim giáp chiến sĩ phối hợp ăn ý, tiến lui trật tự, cứ ba người hai nhóm phối hợp, thương đâm bên trái, đâm bên phải, phong tỏa hoàn toàn ba lộ thượng trung hạ.

Đám này còn bày ra một trận pháp vây Trương Phương vào giữa, đánh bay một tên thì lập tức có tên khác bù vào.

Khí tức giữa chúng liên kết với nhau, khiến phòng ngự tăng mạnh.

Trương Phương thường xuyên đâm kích vào một tên nhưng sức nặng lại bị cả mấy chục tên phân tán.

"Thú vị!" Trương Phương hét lớn một tiếng, đại kích vung vẩy, lúc chém, lúc đâm, móc, đập.

Sau khi lĩnh hội Binh Tự Quyết, nhận thức của hắn về binh khí đã đạt đến mức thuần thục như cánh tay.

Một cây đại kích múa kín kẽ như nước chảy mây trôi, đối đầu với hàng chục kim giáp chiến sĩ, dần dần chiếm được thượng phong.

Trương Phương cũng không vội, một là để rèn luyện võ nghệ, hai là hắn phát hiện sức mạnh của đám kim giáp chiến sĩ này đang giảm dần.

Hết năng lượng rồi sao?

Đang lúc tưởng chừng thắng lợi trong tầm tay, một tên kim giáp chiến sĩ phía trước lao vào.

"Oanh!" Tiếng nổ vang rền, một luồng năng lượng khổng lồ ập đến.

"Không xong!" Hoàng quang lóe lên, trên thân hắn ngưng tụ một lớp giáp nham thạch dày cộm.

Chống chọi được dư chấn vụ nổ, Trương Phương tuy không sao nhưng vô cùng tức giận.

Khương Tử Nha đúng là lão cáo già, nếu đổi lại là người khác, e rằng không chết cũng tàn phế.

"Ra đi, Nham Thạch Cự Nhân của ta!" Trương Phương quỳ một gối, đại chưởng ấn xuống đất.

Chỉ thấy mặt đất phía trước bắt đầu rung chuyển, một gã khổng lồ cấu thành từ nham thạch chậm rãi bò lên, bụi đất bay mù mịt.

"Đùng đùng đùng..." Nham thạch cự nhân cao ba mươi trượng bước đi trên đất như động đất!

Vô số chiến mã gầm hí bất an, mười vạn binh sĩ trợn mắt hốc mồm, thân thể run rẩy.

Đám người Tây Kỳ đang rút về thành nghe tiếng động phía sau, quay đầu lại nhìn thì đồng loạt kêu khóc!

"Yêu quái nha~~~" "Mẹ kiếp, cái gì thế này!" Nham thạch cự nhân dẫm một cái bẹp dí hai tên kim giáp chiến sĩ, lại thuận tay chộp lấy một tên xé làm đôi.

Trương Phương cũng không rảnh rỗi, đại kích tả xung hữu đột, đại sát tứ phương.

Chương 14

Nhưng hắn cũng thấy kỳ lạ, đám kim giáp chiến sĩ này nếu không đánh nổ trực tiếp, hễ bị đánh chết là lại hóa thành những hạt đậu vàng hư hỏng.

Không còn trận pháp phối hợp, Trương Phương một chiêu xử đẹp một tên, chỉ sau vài hơi thở, xung quanh đã sạch bóng.

Hắn nhặt lấy mười mấy hạt đậu vàng sứt mẻ, những hạt khác bị đánh nát hoặc bị dẫm nát dưới bùn.

Nhìn tường thành Tây Kỳ cao ngất, Trương Phương phất tay: "Chúng tướng sĩ, công thành cho ta!" Đại quân phía sau thấy chủ soái dũng mãnh như vậy thì phát ra tiếng hò reo chấn thiên.

"Sát!" Tiếng hét vang dội làm tan biến cả mây tầng trên cao.

Nham thạch cự nhân cao ba mươi trượng đi tiên phong, vạn quân theo sau bôn đằng, bắc thang vân.

"Mu~~mu~~mu~~~" Phía doanh trại Thương quân vang lên tiếng tù và u buồn, theo sau là tiếng trống trận dồn dập.

"Đùng đùng đùng đùng..." Thấy tình hình phía sau, quân Tây Kỳ vừa vào cửa thành liền vội vã hạ lệnh đóng cổng.

Nhưng nhìn gã khổng lồ nham thạch kia, chẳng ai dám hy vọng gì.

Trong lòng họ đều có một ý nghĩ: liệu thành Tây Kỳ có chịu nổi một cú húc của con quái vật đó không?

Nham thạch cự nhân bước vài bước đã đến trước thành Tây Kỳ, với chiều cao hơn ba mươi trượng, đối mặt với tường thành cao tám trượng.

Tường thành chỉ cao bằng một phần tư nó, thực tế chỉ cần nó nhảy một cái là vào được trong thành.

Nhưng Trương Phương không làm thế.

Đánh Tây Kỳ thì đúng, nhưng trong thành ngoài Cơ Phát và Khương Tử Nha ra, phần lớn là bình dân.

Nếu nham thạch cự nhân nhảy vào dẫm loạn một trận, thương vong của dân thường sẽ cực kỳ khủng khiếp.

Đối diện với tường thành dày hai trượng cao tám trượng, nham thạch cự nhân tung một cú đá.

"Oanh!" Bụi đất bay mù mịt, đá tảng bắn tung tóe, tường thành cao tám trượng đổ sụp một nửa.

"Ngao~~~" Vô số binh sĩ thấy thành trì bị công phá dễ dàng như thế, không ngừng hò hét.

Trong thành, Khương Tử Nha nghe tiếng nổ, thấy tường thành bị phá, mặt mày xám xịt.

"Lẽ nào trời muốn diệt Tây Kỳ ta sao!" "Thừa tướng, sự đã đến nước này, chúng ta chỉ có thể bỏ thành Tây Kỳ thôi!" "Phải đó Thừa tướng, còn rừng xanh lo gì thiếu củi đốt." Chúng tướng vây quanh Khương Tử Nha bàn tán, xin lão định đoạt!

"Sư thúc đừng hoảng, có đệ tử trợ giúp!" Đang lúc Khương Tử Nha cau mày khổ sở, phân vân có nên bỏ thành hay không thì một luồng hồng quang từ trên trời rơi xuống, tiếng nói vang lên trước cả khi thấy người.

Khi hồng quang chạm đất, mọi người thấy một đạo đồng, chân đạp đôi vòng lửa, ngang lưng đeo túi da báo.

Đạo đồng hạ xuống, thu Phong Hỏa Luân lại, hành lễ trước

Khương Tử Nha: "Sư thúc!" Khương Tử Nha tiến lên đỡ lấy, hỏi: "Ngươi là ai, từ đâu tới?" Đạo đồng đáp: "Đệ tử là đồ đệ của Thái Ất Chân Nhân ở động Kim Quang, núi Càn Nguyên, tên là Lý Na Tra, phụng mệnh sư phụ xuống núi giúp sư thúc thành đại nghiệp." Khương Tử Nha nghe vậy đại hỉ, vỗ vai Na Tra.

Na Tra hỏi: "Ngoài thành ai đang đánh Tây Kỳ?" Hoàng Phi Hổ bên cạnh tiến lên nói: "Ngoài thành là Trương Quế Phương ở Thanh Long Quan, tả đạo thần thông vô cùng kinh người, làm thương tổn nhiều nhân mã của quân ta, giờ ngay cả thành trì cũng sắp không giữ nổi." Na Tra vỗ ngực: "Đã xuống núi phụ tá sư thúc, mọi người cứ yên tâm!" Rồi quay sang Khương Tử Nha: "Sư thúc, đệ tử phụng mệnh sư phụ xuống núi có mang theo bảo vật." Khương Tử Nha hỏi: "Không biết là bảo vật gì?" Na Tra từ trong túi da báo lấy ra một vật.

"Sư thúc xem, vật này tên là Cửu Long Thần Hỏa Tráo, công thủ toàn diện!" Khương Tử Nha cùng chúng tướng nhìn qua, thấy trong tay Na Tra cầm một cái lồng nhỏ, kim quang lấp lánh.

Vốn thấy Na Tra bất phàm, lại thêm bảo vật này, cộng với sự tin tưởng dành cho Khương Tử Nha, lòng quân Tây Kỳ đã định.

Nói thì dài nhưng thực ra chỉ trong nháy mắt.

Ngoài thành, Trương Phương đang chỉ huy binh mã công thành, khi thấy một vệt hồng quang rơi xuống Tây Kỳ, hắn biết quân viện trợ hoặc đội cố vấn của Khương Tử Nha đã tới.

Nhìn lại toàn bộ Phong Thần, Khương Tử Nha đại chiến tiểu chiến vô số, mỗi khi gặp ác chiến đều có thể gặp dữ hóa lành.

Chết mấy lần cũng sống lại được, đúng là bật hack, hậu phương lại cực kỳ hùng hậu.

Đừng nhìn Xiển Giáo ít người mà lầm.

Ngũ đại thánh nhân liên hợp lại, ít người chỉ là chuyện đùa thôi.

Trương Phương tuy bề ngoài tấn công mạnh mẽ như một gã mãng phu, nhưng trong lòng lại rất tỉnh táo.

So với Khương Tử Nha, hắn không có chỗ dựa!

Tuy tiền thân là Trương Quế Phương, được cao nhân Tiệt Giáo truyền thụ dị thuật, nhưng cho đến lúc binh bại tự sát cũng chẳng thấy cao nhân nào tới cứu, rõ ràng chỉ là một quân cờ bị bỏ rơi.

Chỉ có Cửu Long Đảo Tứ Thánh nể mặt Văn Trọng mà tới trợ chiến, nhưng ngay cả đệ tử đời thứ ba họ cũng đánh không lại.

Cho nên, hắn phải thể hiện càng xuất sắc thì giá trị của mình mới càng cao.

Đang lúc nham thạch cự nhân phá hủy thêm một đoạn tường thành, trên trời đột ngột rơi xuống một cái lồng lớn.

Kim quang rực rỡ, bao trùm lấy toàn bộ thành Tây Kỳ.

Chương 15

Mặc cho nham thạch cự nhân đấm đá, cái lồng chỉ gợn lên những vòng sóng, tính đàn hồi cực tốt.

Cửu Long Thần Hỏa Tráo, pháp bảo trấn phái của Thái Ất Chân Nhân, bên trong khắc công, bên ngoài thủ chắc.

Khi tấn công có thể triệu hoán chín con hỏa long đốt núi nấu biển, khi phòng thủ có thể chống lại đao thương kiếm kích, thủy hỏa bất xâm.

Thấy tấn công bị chặn, Trương Phương thu lại nham thạch cự nhân, lệnh cho binh mã tạm lui về doanh trại nghỉ ngơi.

Đã có người Xiển Giáo xuống núi, vậy thì ngày mười hai vị Kim Tiên ra mặt cũng không còn xa.

Huống hồ đánh suốt nửa ngày trời, binh sĩ cũng cần ăn cơm, ngựa cũng cần ăn cỏ.

Tây Kỳ, thám tử báo Trương Quế Phương đã rút quân, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Đại địch đã lùi, Khương Tử Nha lệnh cho người khoản đãi Na Tra, thoát được kiếp nạn này công của Na Tra là lớn nhất.

Trong tiệc, Na Tra hỏi: "Sư thúc, sao không để đệ tử ra chiến một trận với Trương Quế Phương?" Khương Tử Nha mỉm cười nói: "Không vội, ngươi đi đường xa vất vả, huống hồ ta chưa hiểu rõ Trương Quế Phương này lắm, nên cẩn thận thì hơn." Na Tra hậm hực không vui, nắm chặt nắm đấm: "Mặc kệ hắn có bản lĩnh gì, ta cũng không sợ thuật gọi tên đoạt hồn của hắn." Cậu uống cạn ly rượu trên bàn, dõng dạc nói: "Đợi ngày mai đệ tử xuất chiến, nhất định sẽ chém

đầu Trương Quế Phương dâng lên sư thúc!" Nói xong, cậu rời tiệc, ra khỏi tướng phủ đi dạo quanh thành Tây Kỳ.

Thấy Na Tra bỏ đi, Khương Tử Nha cũng phiền lòng nhưng thực lực không bằng Na Tra nên không thể dùng thân phận mà ép người.

Trương Phương dẫn quân về trại, doanh trại hỏa đầu bắt đầu nấu cơm.

Hắn gọi Tần Vân vào trướng, dặn dò phái thêm thám tử và ám tiếu để phòng địch tập kích doanh trại.

Việc này rất cần thiết, nhìn cách dùng binh của Khương Tử Nha, tập kích doanh trại là chiêu dùng nhiều nhất và cơ bản đều thành công.

Ban đầu đối phương có lẽ không dám, nhưng có hậu phương trợ lực thì chưa biết chừng.

Đừng để đang ngủ say mà mất đầu.

Tập kích cốt ở chữ "lén", nhưng chỉ cần phát hiện trước mục đích của đối thủ thì tập kích sẽ không còn tác dụng.

Lấy mười mấy hạt đậu vàng từ trong ngực ra, Trương Phương gọi Bộ Cường Hóa lên! [Tên gọi: Đạo binh (Hư hỏng)] [Thần thông: Đại lực (Sơ kỳ), Bố trận (Sơ kỳ), Thần hành (Sơ kỳ) - Tất cả đều có thể cường hóa] [Đánh giá thực lực: Thiên Tiên trung kỳ] [Có thể hấp thu - Hấp thu nhận được 10.000 điểm cường hóa!] (Chú thích: Vốn là anh linh chiến trường, sau được cao nhân dùng đạo pháp luyện chế thành đạo binh, sức mạnh vô song, bốn tên có thể tổ hợp thành một trận hình, phối hợp ăn ý.

Sau khi nhỏ máu cường hóa nhận chủ, có thể dùng để hỗ trợ chiến đấu.) "Anh linh?

Chẳng lẽ là người sống?

Ta cứ tưởng Xiển Giáo huyền môn chính tông, không ngờ lại dám khinh nhờn anh linh!" Cũng không trách Trương Phương kinh ngạc, chủ yếu là hắn không có người dạy, mọi thứ đều tự mày mò.

Anh linh không phải vật sống, con người ngoài ba hồn còn có bảy phách.

Trong bảy phách, Anh phách chủ quản việc chiến đấu, dùng để tế luyện đạo binh là tốt nhất.

Nhưng Anh phách cũng không phải linh hồn, nói là khinh nhờn cũng được mà không phải cũng chẳng sao.

Thấy hấp thu được tận 10.000 điểm cường hóa, Trương Phương vui mừng khôn xiết.

Chuyện này là do người Xiển Giáo làm, liên quan quái gì đến hắn đâu.

"Đúng là người không có của phi nghĩa thì không giàu, ngựa không ăn cỏ đêm thì không béo." Nhìn mười sáu hạt đậu trong tay, đồng nghĩa với 160.000 điểm cường hóa.

"Haha, lão tử sắp phát tài rồi!" Trước tiên hấp thu sáu hạt, một luồng sáng lóe lên, mười sáu hạt đậu chỉ còn lại mười hạt.

Bảng thuộc tính hiện ra: [Nhân vật: Trương Quế Phương] [Huyết mạch thần thông: 2 sao (Có thể cường hóa), Trung cấp Đại Địa Huyết Mạch] [Bảy phách thần thông: Đoạt Phách Thuật, Tứ Phách Hợp Nhất (Có thể cường hóa), Sơ cấp Binh Tự Bí (Có thể cường hóa), Sơ cấp Đồng Bì Thiết Cốt (Có thể cường hóa)] [Sơ cấp Đại Địa Huyết Mạch thần thông: Thổ Hành Thuật (Trung cấp), Đại Địa Chi Thủ (Trung cấp), Nham Thạch Áo Giáp (Trung cấp), Nham Thạch Cự Nhân (Trung cấp) - Tất cả đều có thể cường hóa] [Đánh giá thực lực tổng hợp: Chân Tiên đỉnh phong] [Điểm cường hóa: 60.900] "Tiếc

quá, nếu có đan dược tăng cường khí huyết thì có thể nâng cao thực lực!" Nhìn số điểm này, Trương Phương không dám tùy tiện cường hóa bản thân, sợ lại bị biến thành xác khô.

Trong quân doanh không có đan dược tăng khí huyết, Phong Lâm cũng chưa về.

Đợi đến đêm khuya người vắng, tại sao mình không tới Tây Kỳ tìm ít nhân sâm hoặc bảo vật nhỉ?

Cơ Xương kinh doanh Tây Kỳ cả đời, chắc chắn không thiếu đồ tốt!

Sẵn tiện xem thử ba tên thống lĩnh kia có bị giết không, nếu còn sống thì cứu luôn một thể.

"Mấy hạt đậu này cũng không tệ, thực lực hơi yếu chút, cường hóa mấy hạt xem sao." Tự lẩm bẩm xong, Trương Phương lấy ra bốn hạt đậu vàng, nhỏ tinh huyết rồi chọn cường hóa.

Cường hóa nhận chủ cần 1.000 điểm.

Xác nhận!

Nhìn bốn hạt đậu trong tay, hắn cảm thấy một sự liên kết huyết mạch.

Trương Phương tùy tay ném ra, đậu rơi xuống đất gặp gió hóa thành bốn kim giáp chiến sĩ cao ba mét!

"Chủ nhân!" Đạo binh chỉ có ý thức phục tùng đơn giản, nhưng vẫn giữ được bản năng chiến đấu khi còn sống.

Chương 16

Giống như những chương trình trí tuệ nhân tạo đơn giản ở kiếp trước của Trương Phương, dù nguyên lý khác biệt nhưng bản chất không khác là bao.

Linh khí ở Hồng Hoang dạt dào như thủy triều, đám đạo binh này có thể tự bổ sung năng lượng, giúp Trương Phương không cần lo lắng về hậu cần.

Bóng tối dần buông, màn đêm bao phủ đại địa.

Trương Phương chuẩn bị sẵn sàng, mặc xong bộ dạ hành y, thân hình vặn một cái đã chui tọt xuống đất.

Đi về hướng Tây không quá năm dặm đã tới nơi.

Ở dưới lòng đất, đôi mắt Trương Phương tỏa ra hoàng quang, ngước nhìn lên thấy tường thành, rồi vào trong thành.

Ở dưới đất hắn vẫn có thể thấy được sự vật phía trên, chỉ là hơi mờ.

Càng xuống sâu càng mờ, càng gần mặt đất thì càng rõ, thậm chí nghe được cả tiếng nói.

Trương Phương loanh quanh dưới lòng đất Tây Kỳ để tìm vương cung của Cơ Phát, nhưng thành Tây Kỳ không nhỏ, hắn loay hoay cả buổi vẫn chưa tìm thấy.

Đột nhiên nghe thấy tiếng thảo luận, hắn tưởng nghe lén được chuyện xấu, lại gần nhìn kỹ thì hóa ra là tướng phủ.

Khương Tử Nha đang ngồi trên ghế, ung dung bưng chén trà nhấp từng ngụm.

“Hoàng tướng quân, ngươi hiểu biết bao nhiêu về Trương Quế Phương này?” Hoàng Phi Hổ ngồi bên cạnh đáp: “Thuộc hạ tuy không hiểu rõ hắn lắm, nhưng lần trước gặp thấy hắn chẳng trẻ hơn thuộc hạ bao nhiêu, nhưng lần này gặp lại, diện mạo hắn đại biến!” Khương Tử Nha nói: “Ừm, vậy cũng giải thích được rồi, chắc chắn thần thông của người này tăng mạnh, ngay cả dung mạo cũng trẻ ra.” Lão dừng một chút rồi nói tiếp: “Chỉ là ta biết về hắn quá ít, đó cũng là lý do hôm nay ta không đồng ý cho Na Tra đi khiêu chiến.” Nghe toàn chuyện không đâu, Trương Phương lại quay người đi tìm chỗ khác.

Không lâu sau, bỗng nghe thấy tiếng nhạc, Trương Phương ngước lên thì thấy vương cung.

Thấy Võ Vương đang nô đùa với phi tử, giữa sảnh có mấy vũ nữ đang uốn lượn thân mình.

Trương Phương “phi” một tiếng, ngay trên đầu mình mà lại phóng túng như thế, khiến hắn vừa giận vừa buồn cười.

Cơ Phát này, bề ngoài thì ra vẻ nhân súc vô hại, sau lưng tác phong chẳng kém gì Trụ Vương.

Trụ Vương háo sắc, trong mắt Trương Phương đều là giả, Trụ Vương háo sắc mà chỉ có hai đứa con.

Còn Văn Vương Cơ Xương nhân từ hiền hậu lại có tới một trăm đứa con, tuy trong đó có nghĩa tử, nhưng thật giả ai phân biệt nổi?

Lịch sử xưa nay đều do kẻ chiến thắng viết ra mà.

Tìm trong cung điện Võ Vương hồi lâu, cuối cùng hắn cũng thấy kho báu.

Nhìn vào trong, kho báu khổng lồ chứa kim ngân chất đống như núi, gấm vóc lụa là vô số, nhưng những thứ này Trương Phương

không cần.

Ngoài việc tăng cường thực lực ra, tài sản thế gian trong mắt hắn không đáng một xu.

Trương Phương chui lên khỏi mặt đất, bắt đầu lật tung kho báu!

San hô đỏ, vứt.

Ngọc như ý, vứt.

Linh chi, thu!

Hoàng tinh, đồ tốt.

Nhân sâm...

"Ngon!" Một lát sau, Trương Phương đã tìm được hơn hai mươi món đồ đại bổ, bao gồm cả nhân sâm.

Hắn vặn mình một cái, lại chui xuống đất.

"Bắt đầu làm thôi!" [Nhân sâm trăm năm: Có thể cường hóa/ Có thể hấp thu] [Cường hóa cần 1 điểm, hấp thu được 10 điểm] Trương Phương nắm chặt tay, cuối cùng cũng có thể nâng cao thực lực.

"Cường hóa!" Nửa ngày sau... [Vật phẩm: Cực phẩm Vạn Năm Linh Tham - Không thể cường hóa, hấp thu được 20.000 điểm cường hóa] Trương Phương nhìn củ nhân sâm tiêu tốn mất 10.000 điểm cường hóa của mình, nhíu mày, cảm thấy cường hóa thảo dược hơi lỗ.

Củ nhân sâm dài hơn một thước, phía trên có một luồng năng lượng ngưng tụ thành hình đứa bé đang mỉm cười với hắn!

"...Thành tinh rồi sao?" Hắn nhìn kỹ lại, phát hiện đây không phải nhân sâm thành tinh, chỉ là nhân sâm sống lâu ngày có linh khí, phát ra hành vi tự vệ tự nhiên mà thôi.

Nó không có linh trí, cũng không phải tinh quái, chỉ dùng phương thức đơn giản nhất để biểu thị mình vô hại, sợ bị người ta ăn mất mà thôi.

Trương Phương chẳng mảy may động lòng, tống vào miệng cắn một miếng mất nửa củ.

Ở cái thời Hồng Hoang sống chết khó lường này, yếu đuối chính là tội lỗi.

Đừng nói ăn củ nhân sâm thông linh, có những yêu quái một ngày chẳng biết ăn bao nhiêu người đâu.

Chương 17

[Đoạt Phách Thuật - Cường hóa cần 10.000 điểm - Xác nhận!] [Sơ cấp Binh Tự Bí - Cường hóa cần 5.000 điểm - Cường hóa!] Linh vật trong tay ngày càng ít, cuối cùng Trương Phương lấy nốt mấy hạt đậu vàng còn lại hấp thu hết thành điểm cường hóa.

Ừm, thần thông Đại Tiểu Như Ý cũng phải học.

Trương Phương móc Ma Linh bên hông ra, cường hóa thần thông Đại Tiểu Như Ý.

Chiêu này tính thực chiến cực cao, khi hóa lớn thân hình thì thực lực cũng tăng theo.

Khi thu nhỏ thì bản lĩnh đào mạng tăng vọt.

Chẳng phải đệ tử của Ngọc Đỉnh Chân Nhân là Dương Tiễn đó sao, biến lớn biến nhỏ, bị yêu quái nuốt vào bụng vẫn có thể nhảy nhót tưng bừng.

Bảng thuộc tính hiện ra: [Nhân vật: Trương Quế Phương] [Chủng tộc: Nhân tộc] [Huyết mạch thần thông: 3 sao (Có thể cường hóa), Cao cấp Đại Địa Huyết Mạch] [Bảy phách thần thông: Đoạt Phách Thuật, Ngũ Phách Hợp Nhất (Có thể cường hóa), Cao cấp Binh Tự Bí (Có thể cường hóa), Cao cấp Đồng Bì Thiết Cốt (Có thể cường hóa)] [Cao cấp Đại Địa Huyết Mạch thần thông: Thổ Hành Thuật (Cao cấp), Đại Địa Chi Thủ (Trung cấp), Nham Thạch Áo Giáp (Trung cấp), Nham Thạch Cự Nhân (Trung cấp)] [Thiên cương thần thông: Đại Tiểu Như Ý (Cao cấp)] [Địa sát thần thông: Thần Hành (Trung cấp), Đại Lực (Trung cấp)] [Đánh giá thực lực tổng hợp: Thái Ất Tán Tiên] [Điểm cường hóa: 200] Thực lực từ Chân Tiên nhảy vọt qua Kim Tiên, đạt tới Thái Ất Tán Tiên.

Nhìn lại điểm cường hóa, Trương Phương thở dài, lại tiêu sạch sành sanh rồi.

Thực lực thăng tiến như ngồi tên lửa, chỉ vài ngày đã đi hết quãng đường người thường mất hàng vạn năm.

Ba giáo tu luyện đều liên quan đến Khí, mỗi ngày hít thở thổ nạp, vận chuyển chu thiên, mài giũa Kim đan, đợi đan vỡ ra Nguyên anh, rồi ngày ngày tôi luyện đứa bé đó.

Đứa bé này không phải cái gì khác, chính là Nguyên thần của Đạo gia.

Luyện Nguyên thần gọi là Thiên Tiên, sau khi thành Nguyên thần thì bắt đầu tu luyện Ngũ Khí (Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ).

Cảnh giới này gọi là Ngũ Khí Triều Nguyên, chia làm Huyền Tiên, Chân Tiên và Kim Tiên.

Ngũ Khí bao bọc lấy Nguyên thần, không ngừng bổ sung năng lượng, bất tử bất diệt, trường sinh bất lão.

Sau đó mới tu luyện Tam Hoa (Thiên, Địa, Nhân), mỗi đóa tương ứng một cảnh giới, khi Tam Hoa Tụ Đỉnh thì thành Thái Ất Kim Tiên.

Tiên nhân ba giáo, vạn bàn đạo pháp thần thông đều nằm trong Nguyên thần.

Còn thần thông của Trương Phương lại nằm trong huyết mạch.

Giống như Trương Phương là một vị Nguyên soái, thần thông trong huyết mạch là các đại tướng, còn linh khí thiên địa Hồng Hoang chính là binh tốt.

Tuy có khác biệt với Huyền môn nhưng mục đích cuối cùng đều như nhau.

Hồng Quân Đạo Tổ chẳng đã nói đó sao, thế gian có ba ngàn đại

đạo, đường nào cũng có thể chứng đạo Hỗn Nguyên.

Cảm nhận nguồn năng lượng khổng lồ trong cơ thể, Trương Phương nhếch môi, giờ đây cuối cùng hắn cũng có chút thực lực để tự bảo vệ mình.

Thổ Hành Thuật sau khi thăng cấp tốc độ tăng vọt, sơ cấp một ngày đi nghìn dặm, trung cấp ba nghìn dặm, giờ cao cấp một ngày đi vạn dặm là chuyện nhỏ.

Nhanh hơn Thổ Hành Tôn gấp mười lần.

Nên biết trong Phong Thần Diễn Nghĩa, Thổ Hành Tôn cũng chỉ đi được nghìn dặm một ngày thôi.

Trương Phương tìm dưới đất cả buổi vẫn không thấy đại lao ở đâu.

"Không biết ba tên thống lĩnh kia còn sống hay đã chết!" Hắn cất hết đồ vào Ngũ Hành Châu, sau đó lộn một cái vọt lên mặt đất, trên thân bao phủ một lớp giáp nham thạch, hóa thành một tiểu nhân cao chừng một thốn, thi triển Thần Hành chi thuật, đi tìm khắp thành Tây Kỳ.

Tìm hồi lâu, Trương Phương tự vỗ trán, thầm mắng mình đúng là hồ đồ.

Hắn biến lớn lại, bắt một tên binh sĩ tuần thành, dùng chút thủ đoạn là ép tên đó khai ra.

Hai người một trước một sau đi vào quân doanh Tây Kỳ.

Tên lính sợ Trương Phương đến phát run, run rẩy chỉ tay vào cái cũi sắt phía xa.

Trương Phương dùng một chưởng đánh ngất tên lính, dùng Đại Tiểu Như Ý lẻn vào cũi.

Ba người tóc tai bù xù, bị xích sắt khóa chặt, xem chừng chịu không ít khổ cực.

Trương Phương hiện thân, ba người giật nảy mình, khi nhìn rõ người tới thì mừng rỡ không thôi.

"Nguyên soái, Nguyên soái cứu mạng!" Trương Phương tiến lên bẻ gãy xích sắt, trong lòng thấy lạ.

Theo hắn biết thì Khương Tử Nha hễ bắt được người là đem chém đầu treo cửa thành.

Ngược lại phía Ân Thương, hễ bắt được ai cũng đem nhốt lại để đưa về Triều Ca, kết quả toàn để người ta trốn thoát hoặc được cứu.

Trương Phương cười nói: "Ba người các ngươi mạng lớn thật, chưa bị Khương Tử Nha giết." Ba người vốn tưởng chắc chết, không ngờ Nguyên soái lại bất chấp hiểm nguy tự mình đến cứu, cảm động khôn xiết, nói: "Lúc mới bị bắt, Cơ Phát đòi chém chúng tôi, nhưng Khương Tử Nha lại ngăn lại, tra tấn suốt một ngày, cứ gặng hỏi về tình hình của Nguyên soái, nhưng bọn tôi một chữ cũng không hé!" Xem ra Khương Tử Nha chưa hiểu rõ về hắn, biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Tiếc là lão lại gặp phải kẻ gian lận.

Sau khi mở khóa, Trương Phương đá văng cũi sắt, triệu hồi Ma Linh từ Ngũ Hành Châu.

Chương 18

Một luồng sáng lóe lên, một con mãng xà khổng lồ hiện ra quấn quanh dưới đất.

Ba người sợ tới mức hồn siêu phách lạc!

Thấy ba người nhát gan như vậy, Trương Phương cũng hết cách, mười vạn đại quân không thể chỉ dựa vào mình hắn chỉ huy được.

Ba người thực lực tuy yếu nhưng quản lý binh mã thì rất tốt.

"Đừng hoảng, đây là tay chân ta mới thu phục, không hại người đâu!" Nghe vậy, ba người quỳ rạp xuống đất, bội phục Nguyên soái sát đất.

Nguyên soái thật thần thông quảng đại, ngay cả hung vật thế này cũng thu phục được, ngày san bằng Tây Kỳ không còn xa nữa.

"Đa tạ Nguyên soái cứu mạng, chúng tôi suốt đời không quên!" Trương Phương đỡ ba người dậy, nói: "Leo lên lưng nó đi, nó sẽ đưa các ngươi về trại, ta theo sau!" Trương Phương không thể đưa họ theo được, Thổ Hành Thuật không mang người theo được, Thần Hành chi thuật thì chỉ là rút đất thành thốn.

Hơi xấu hổ chút, Trương Phương mới nhận ra đáng lẽ nên dùng điểm cường hóa để cường hóa huyết mạch Phong Bạo hoặc cường hóa thuật cưỡi mây cho Ma Linh mới đúng.

Thấy ba người run rẩy leo lên lưng mãng xà, Trương Phương mới ra lệnh cho Ma Linh quay về.

Một đám mây đen sinh ra dưới chân Ma Linh, chở họ bay vút lên trời.

Trương Phương nhìn theo, thấy khói đen ngùn ngụt, cuồng phong

gào thét, đúng là cảnh yêu ma xuất hành.

Thật may là không cường hóa cái trò này lên người mình, nhìn cái màn xuất hiện này là biết chẳng phải hạng tử tế gì rồi.

"Sau này phải kiếm cái cách bay lượn nào cho nó ngầu chút!" Trương Phương lẩm bẩm một câu.

Thổ Hành Thuật tuy không ngầu nhưng cực kỳ thực dụng, không chỉ bảo mạng mà tốc độ cũng không hề chậm.

Thần Hành chi thuật không chỉ dùng để đi đường, khi đối địch có thể di chuyển trái phải cực kỳ linh hoạt, đều là những thần thông rất thực tế.

Tại tướng phủ, Khương Tử Nha và Hoàng Phi Hổ vừa bàn bạc xong định đi ngủ thì đột nhiên có một luồng mây đen bay từ thành Tây Kỳ ra.

Khí thế bàng bạc, với tu vi Địa Tiên của Khương Tử Nha, lão chỉ thấy áp lực đè nặng, ngay cả thứ bên trong đám mây đen là gì cũng không nhìn rõ.

"Yêu nghiệt, dám làm loạn ở Tây Kỳ sao!" Khương Tử Nha cau mày, muốn ngăn cản nhưng lực bất tòng tâm, chỉ đành thở dài một tiếng.

Trương Phương cũng không ngờ Ma Linh đi lại gây chú ý như vậy, vốn định âm thầm kiếm chác một món hời rồi chuồn êm, nhưng giờ xem ra không xong rồi.

Quả nhiên nghe trong thành có tiếng quát lớn!

"Yêu ma phương nào, dám tới đây làm càn, ăn một vòng của ta!" Lời chưa dứt, một cái vòng vàng bay lên không trung, đập thẳng về phía đám mây đen!

“Không xong!” Thấy cái vòng bay lên, Trương Phương vội lấy Ngũ Hành Châu ra.

Ngũ Hành Châu chứa đựng Ngũ Hành đại trận (Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ), tuy không phải linh bảo thiên về công phạt nhưng lại có khả năng giam cầm vạn vật.

Bất cứ thứ gì nằm trong ngũ hành đều có thể bị nó nhốt lại.

Trước đây vì cấp bậc linh bảo quá thấp nên trông có vẻ phế vật, nhưng giờ trong tay Trương Phương, qua một lần cường hóa đã trở thành hậu thiên linh bảo trung cấp thực thụ.

Chỉ cần cấp bậc không vượt quá, hoặc vật đó không phải loại phi ngũ hành thì đều sẽ bị nhốt vào và mất phương hướng.

Ngũ Hành Châu cực nhanh, va chạm với cái vòng đang bay giữa không trung.

Năm màu hồng, vàng, xanh, trắng, đen chợt lóe, bao trùm lấy cái vòng.

Na Tra vừa mới tung Càn Khôn Quyển ra, bị một quầng năm màu bao vây, vội vàng thu hồi nhưng lại phát hiện nó như bị sa vào vũng bùn.

Mặc cho cậu ra sức thu hồi, Càn Khôn Quyển không ngừng rung lên nhưng không tài nào quay lại được.

Na Tra cuống cuồng.

Cậy có pháp bảo, xưa nay cậu dùng đều thuận tay, không ngờ hôm nay lại gặp phải khắc tinh.

“Tật!” Cậu vỗ mạnh vào túi da báo, Hỗn Thiên Lăng bay vọt lên trời, hóa thành dài hàng trăm trượng, một đầu nắm trong tay, một đầu quấn lấy Càn Khôn Quyển.

Na Tra dùng sức kéo một cái mới lôi được Càn Khôn Quyển ra khỏi trận pháp của Ngũ Hành Châu.

Ngũ Hành Châu suy cho cùng cũng chỉ là hậu thiên linh bảo trung cấp, ngang cấp với Càn Khôn Quyển, nhưng Hỗn Thiên Lăng lại là hậu thiên linh bảo cao cấp, tính chất không nằm trong ngũ hành.

Thấy lấy lại được Càn Khôn Quyển, Na Tra thở phào một cái, rồi cưỡi Phong Hỏa Luân bay lên trời.

Thấy cái vòng bị kéo đi, Trương Phương thầm tiếc rẻ, suýt chút nữa là tóm được rồi, không ngờ đối phương lại có thêm linh bảo.

Chẳng cần đoán cũng biết là ai, dấu hiệu rõ ràng thế này, không đoán ra mới là chuyện lạ.

Trương Phương thu hồi Ngũ Hành Châu, thấy nó không sứt mẻ gì mới hơi yên tâm.

Chương 19

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên đối đầu pháp bảo với người khác, không tránh khỏi có chút lúng túng.

Hắn bao bọc toàn thân trong lớp giáp nham thạch, ngay cả trên mặt cũng phủ một lớp mỏng. (Ghi chú: Dạ hành y chỉ là quần áo bình thường, không thể tùy ý biến đổi kích cỡ nên Trương Phương đã cất đi từ trước khi thi triển Đại Tiểu Như Ý).

Na Tra cưỡi Phong Hỏa Luân theo vệt sáng của Ngũ Hành Châu hạ xuống, thấy một người bao phủ trong lớp giáp vàng.

"Người?" Trương Phương đổi ý, khẽ cười nói: "Là đệ tử của Thái Ất Chân Nhân sao, dạy được đồ đệ tốt đấy, thật là tuổi trẻ tài cao." Na Tra nghe vậy thì hơi kinh ngạc.

Giọng điệu người này giống như ngang hàng với sư phụ mình vậy.

Nhìn một hồi cậu cũng không nhìn thấu thực lực của Trương Phương, nhất thời tiến thoái lưỡng nan.

Na Tra xuống khỏi Phong Hỏa Luân, cẩn thận quan sát Trương Phương rồi hỏi ngược lại: "Ngươi quen biết sư phụ ta?" Trương Phương thong thả giả vờ suy nghĩ: "Bần đạo lần trước gặp ông ấy là từ thời Thiên Hoàng, lúc đó ông ấy còn chưa đắc đạo, thời gian không chờ đợi ai, chớp mắt một cái đã thu đệ tử rồi!" Không lẽ người này thật sự quen biết sư phụ mình?

Thấy giáp trụ của người này tuy đẹp nhưng lại che kín mặt, nhưng nếu là bạn của sư phụ thì cậu không tiện thất lễ.

"Tiền...

Tiền bối sao lại ở đây?" Khóe môi Trương Phương nhếch lên, nhưng vì bị che khuất nên Na Tra không thấy được.

"Bần đạo đang truy sát một con yêu ma, vừa thấy ngươi dùng Càn Khôn Quyển nên mới ra tay ngăn cản." Na Tra cau mày, lạnh giọng hỏi: "Đã biết sư phụ ta, lại là tiền bối cao nhân, sao lại ngăn cản ta diệt trừ yêu ma?" Trương Phương thi triển Thần Hành thuật, dịch chuyển tức thời tới trước mặt Na Tra: "Ngươi nên gọi ta là sư thúc mới phải.

Con xà yêu đó vừa bắt mấy người phàm, ta sợ ngươi làm họ bị thương!" Thấy Trương Phương thi triển pháp thuật mà không có chút dao động nào, cũng không thấy dấu vết, chẳng có chút tà khí nào, Na Tra đã tin đến tám phần.

Cậu cũng mập mờ thấy trên thân xà yêu có người.

Tuy thấy người trước mắt này quái dị nhưng nhìn đúng là nhân vật chính đạo, quen biết Thái Ất sư phụ cũng là chuyện bình thường.

"Sư thúc tại thượng, đệ tử Na Tra đã trách lầm, mong người đừng trách tội." "Haha, không trách, không trách.

Thân hình nhỏ nhắn mà rắn chắc thật đấy, để sư thúc xem kỹ nào!" Trương Phương cười lớn vỗ vỗ vai Na Tra, lại bóp bóp cánh tay xem xét, thực chất là đang âm thầm kết nối với Bộ Cường Hóa.

Những kẻ luyện khí ở Hồng Hoang nếu không ra tay thử thách thì đôi bên rất khó nhìn thấu thực lực của nhau.

Nhưng Trương Phương qua lần đấu bảo vừa rồi đã thử ra được Na Tra có tu vi Kim Tiên, kém hắn một giai đoạn.

Bảng thuộc tính hiện ra: [Nhân vật: Na Tra] [Chủng tộc: Thân thể hoa sen] [Huyết mạch thần thông: Không (Có thể cường hóa)] [Cửu Thiên Thập Địa Đăng Ma Thương Pháp: Đỉnh cấp] [Ba Đầu Sáu Tay:

Trung cấp] [Thiên cương thần thông: Thai Hóa Dị Hình (Sơ cấp), Ngũ Hành Đại Độn (Trung cấp), Phiên Giang Giảo Hải (Trung cấp), Đằng Vân Giá Vũ (Trung cấp), Hồi Phong Phản Hỏa (Sơ cấp), Phi Sa Tẩu Thạch (Sơ cấp) - Tất cả đều có thể cường hóa] (Chú thích: Nguyên thần ổn cố, Ngũ Khí Triều Nguyên, sinh sinh bất tử, trường sinh bất lão Kim Tiên cảnh) [Đánh giá thực lực tổng hợp: Kim Tiên sơ kỳ] [Điểm cường hóa: 200] Xem xong số liệu của Na Tra, Trương Phương một trận ghen ăn tức ở, chỉ tiếc không có điểm cường hóa, nếu không sẽ cường hóa luôn cả cậu.

Không hổ là một trong những kẻ xuất chúng nhất của Ngọc Hư Cung, thần thông toàn hàng cao cấp!

Những thần thông này Trương Phương đều muốn có, nhất là Thai Hóa Dị Hình, vậy mà Na Tra chỉ mới học sơ cấp.

Chẳng trách Dương Tiễn - đệ tử đời thứ ba đứng đầu lại biến hóa khôn lường đến thế.

Cường hóa Thai Hóa Dị Hình cần 1.000 điểm, Trương Phương không có.

"Chậc, biết thế để dành lại ít điểm!" Na Tra bị Trương Phương nắn bóp thấy không tự nhiên, muốn nổi cáu cũng không tiện, đành phải nhịn, mặt đỏ bừng lên.

Nghe Trương Phương lẩm bẩm, cậu hỏi: "Sư thúc, người nói gì cơ?" Trương Phương bừng tỉnh, nhận ra mình hơi thất lễ.

"À, không, không có gì.

Sư điệt hóa ra là thân thể hoa sen, đúng là khác người thường, haha!" Na Tra nghe thấy người này biết rõ bí mật thân thể của mình, lập tức nhìn vị sư thúc không biết từ đâu ra này với con mắt khác.

Phải biết là đó không phải sen bình thường.

“Hồng liên bạch ngẫu thanh hà diệp, tam giáo nguyên lai nhất gia nhân” (Sen đỏ, ngó trắng, lá xanh, ba giáo vốn cùng một nhà).

Năm xưa khi Tam Thanh phân gia, một bụi sen trong hồ cũng chia làm ba, đó vốn là tiên thiên linh căn.

Hạt sen của nó trồng xuống, thân thể Na Tra được tạo ra từ đó.

Tuy không phải tiên thiên linh căn nhưng cũng là hậu thiên linh vật, nếu Na Tra không nói, kẻ nhìn ra được xuất thân của cậu thật sự không nhiều.

Na Tra nói: “Sư thúc thật kiến thức rộng rãi.

Đệ tử lần này xuống núi phụ tá Khương Tử Nha sư thúc, người từ xa tới, đệ tử nên làm tròn bổn phận chủ nhà mời người vào thành!” Trêu chọc Na Tra nãy giờ, nhưng nhìn đống thiên cương thần thông của cậu, Trương Phương thèm thuồng vô cùng.

Nghe mời vào gặp Khương Tử Nha, hắn vội vàng từ chối.

Đùa à, gặp Khương Tử Nha bây giờ, tuy đang bịt mặt nhưng lão già đó gian xảo lắm, chắc chắn sẽ đoán ra manh mối ngay, Na Tra thì dễ lừa chứ lão ta thì không.

Trừ khi hắn học được Thai Hóa Dị Hình, tùy ý thay đổi hình dạng, bằng không chẳng giấu được ai.

Cũng may Na Tra chưa thấy mặt Trương Phương bao giờ, lại mới xuống núi nên chưa sinh nghi.

Chương 20

"Sư điệt không cần phiền hà đâu, sư thúc còn phải đi giải cứu những người phàm bị xà yêu bắt đi đây, chúng ta hẹn ngày khác tái ngộ!" Trương Phương nói xong, mặc cho Na Tra níu kéo, thi triển Đại Tiểu Như Ý biến thành tiểu nhân cao một thốn, rồi dùng Thần Hành dịch chuyển, cuối cùng chui tọt vào lòng đất biến mất không dấu vết.

Các chiêu thức phối hợp nhịp nhàng khiến trong mắt Na Tra, vị sư thúc này biến mất không sủi tăm ngay dưới mắt một Kim Tiên, ngay cả dao động pháp lực cũng không thấy đâu.

Việc này khiến cậu rùng mình.

Phải biết rằng bất kể là ngũ hành độn thuật hay đằng vân giá vũ đều cần niệm khẩu quyết, sau đó mới dùng độn quang mà đi.

Sau sự việc, ngay cả tên vị sư thúc đó là gì cũng không rõ, Na Tra nhất thời u buồn vô cùng.

Trương Phương không quan tâm Na Tra nghĩ gì, hắn chỉ biết đã giả cao nhân thì phải giả cho trót, kẻo giữa đường đứt gánh bị người ta nhận ra thì xấu hổ chết mất.

Thi triển Thổ Hành Thuật một lúc, hắn đã về tới đại doanh.

Trong trướng, thấy Ma Linh thu nhỏ đang cuộn tròn trên bàn, Trương Phương khẽ xoa đầu nó.

Ma Linh vẻ mặt tận hưởng, dùng đầu dụi dụi vào tay hắn.

Triều Ca, Thái sư phủ.

Văn Trọng hỏi môn nhân Cát Lập: "Trương Quế Phương xuất chinh Tây Kỳ, trước đây ngày nào cũng có tấu báo, giờ Tây Kỳ phản rồi mà mấy ngày nay chẳng thấy tin gì.

Đúng rồi, hai vị giám quân ta phái đi có tin tức gì không?" Cát Lập tiến lên thưa: "Vừa có thư báo, Tư Đồ Mân và Vũ Văn Vị đã bị Trương Quế Phương xử trảm, thủ hạ của họ đã lén gửi thư về." Văn Trọng nghe xong đập mạnh xuống bàn: "Trương Quế Phương sao dám như thế!

Không coi lão phu ra gì sao?

Lão phu phải thân chinh một chuyến, nếu không hắn sẽ làm hỏng đại sự mất." Cát Lập vội khuyên: "Phương Đông và Phương Nam cũng đã loạn lạc, giờ trong nước không có trọng thần, ngài sao có thể thân chinh được.

Chắc là Trương Quế Phương ỷ có dị thuật nên không coi lão sư ra gì.

Hay là ngài tìm một hai vị đạo hữu ở Tam Sơn Ngũ Nhạc tới Tây Kỳ trấn áp Trương Quế Phương, đại sự tự nhiên sẽ định." Văn Trọng nghe vậy cười nói: "Ta thật là già rồi nên hồ đồ, không nhìn thoáng bằng ngươi.

Trương Quế Phương nhỏ bé không thoát khỏi lòng bàn tay lão phu đâu!" Cát Lập phụ họa: "Dĩ nhiên rồi, chút chuyện nhỏ này sao phải để lão sư bận tâm, hại đến quý thể!" Văn Trọng chợt nhớ tới các đạo hữu hải ngoại, cười lớn: "Sự tình khẩn cấp, ngươi và Dư Khánh trông coi tướng phủ cho tốt, ta đi một lát sẽ về." Văn Trọng ra cửa cưỡi lên Hắc Kỳ Lân, bên hông treo hai roi vàng, vỗ nhẹ một cái, Kỳ Lân sinh ra phong vân dưới bốn chân, bay vút lên hướng về phía hải ngoại.

Trương Phương dĩ nhiên không biết chuyện xảy ra ở Triều Ca, cũng không biết việc giết hai tên giám quân đã khiến Văn Trọng nảy sinh lòng đề phòng.

Hắn ngủ một giấc thật ngon, có lẽ vì thần thông tiến triển nên tâm

thế cũng thoải mái hơn nhiều.

Ngày hôm sau ăn cơm xong, Trương Phương gọi thư ký quan tùy quân vào, giả vờ như khảo bài để học chữ cổ một cách kín đáo.

Da mặt dày của hắn đúng là hiếm thấy trên đời.

"Lương thảo ta thấy hao hụt nhiều, ngươi có ghi chép rõ ràng không?" Thư ký quan nghe vậy, mồ hôi vã ra như tắm, cũng chẳng kịp lau, vội thưa: "Bẩm nguyên soái đại nhân, tiểu nhân ghi chép rất rõ ràng.

Lương thảo vận đến ngày hôm qua, vận lương quan đã ghi là một nghìn gánh, có lý... ba la ba la..." Trương Phương âm thầm ghi nhớ những chữ đó.

Nhờ được cường hóa nên trí nhớ hắn tăng vọt, đạt tới mức nhìn qua là không quên, nhưng bề ngoài vẫn tỏ vẻ thản nhiên.

Một bên đặt câu hỏi, một bên thầm ghi nhớ.

Đột nhiên, truyền lệnh binh xông vào trướng, quỳ một gối thưa: "Báo!

Khởi bẩm nguyên soái, ngoài doanh có tướng địch khiêu chiến, chỉ đích danh nguyên soái ra đối đáp!" Có người khiêu chiến?

Chẳng lẽ là Na Tra?

Trương Phương thầm nghĩ, ngoài cậu ta ra chắc chẳng còn ai.

Hắn hỏi: "Ai khiêu chiến?" Truyền lệnh binh đáp: "Bẩm nguyên soái, là một tiểu tướng chân đạp vòng lửa!" Quả nhiên là Na Tra.

Trương Phương nói: "Truyền lệnh cho Tần Vân treo bảng miễn chiến, ngoài ra bảo các phó tướng không được tùy ý xuất chiến!" Truyền lệnh binh không hiểu, hỏi: "Làm vậy chẳng phải tổn hại uy danh nguyên soái sao?" Trương Phương mất kiên nhẫn xua tay: "Đi

đi!

Đây là mưu lược, ngươi là tiểu tốt biết gì mà lắm chuyện!" Bị Trương Phương mắng một trận, truyền lệnh binh lủi thủi đi phát lệnh.

"Với thủ đoạn hiện giờ của mình, đối phó Na Tra không phải chuyện khó, nhưng đám cao nhân Xiển Giáo đông lắm, đánh xong đứa nhỏ lại tới đứa già, phiền phức vô cùng.

Cứ vừa phát triển vừa câu giờ, nếu không câu được nữa thì tiễn vài đệ tử Xiển Giáo lên bảng phong thần vậy." Na Tra ở ngoài cổng doanh trại hét cả buổi mà chẳng ai thèm thưa, lại thấy Thương quân treo bảng miễn chiến, tức đến phát nghẹn.

Cậu đã hạ quân lệnh trạng trước mặt Khương Tử Nha là sẽ lấy đầu Trương Quế Phương, giờ đến cái lông chân cũng chẳng thấy đâu.

Hét đến khản cả cổ, Na Tra đành phải quay về Tây Kỳ.

Khương Tử Nha hỏi tình hình, Na Tra hậm hực kể lại chuyện Thương quân treo bảng miễn chiến.

Khương Tử Nha nghe xong thấy không hợp lẽ thường, lý ra Trương Quế Phương thắng liên tiếp mấy trận phải thừa thắng xông lên mới đúng, sao lại treo bảng miễn chiến?

Chương 21

"Hoàng tướng quân, ta thấy việc này có gì đó quái dị!" Hoàng Phi Hổ cũng suy nghĩ hồi lâu mà chẳng hiểu nổi ý đồ của Thương quân.

"Thừa tướng nói đúng, tôi cũng không hiểu mục đích của Trương Quế Phương là gì, nên cẩn thận thì hơn." Khương Tử Nha gật đầu đồng ý: "Ta không sợ Trương Quế Phương dùng binh như thần, chỉ sợ hắn có tà thuật.

Lần trước đối chiến, những thủ đoạn quái dị đó ta chưa từng nghe thấy bao giờ." Khương Tử Nha tâm sự nặng nề quay về tướng phủ.

Ngày hôm sau Na Tra lại đến khiêu chiến, nhưng Thương quân lại phái một tên lính lác ra hét lớn: "Tiểu tử kia, Nguyên soái nhà ta nói rồi, soái đấu soái, tướng đấu tướng, mau về bảo Khương Tử Nha ra đây!" Na Tra lại phải về không.

Liên tiếp mấy ngày sau đó, Na Tra thay phiên khiếu trận, nhưng Trương Phương dường như đã quên bẵng chuyện này.

Qua mấy ngày học tập, Trương Phương đã học được những chữ cổ khó hiểu đó, không còn sợ bị người ta cười là mù chữ nữa.

"Xui xẻo thật, gặp phải cái thằng ôn thần đó!" Nghe tiếng, Trương Phương ngước lên, hóa ra là Phong Lâm đã về.

Người chưa vào trướng mà tiếng đã tới nơi rồi.

"Nguyên soái, thuộc hạ không phụ sứ mệnh, cuối cùng cũng tìm được một số thứ ngài cần!" Phong Lâm hành lễ xong, cởi túi đồ trên vai đặt lên bàn.

Nhìn túi đồ lớn, Trương Phương vô cùng phấn khích.

Những thứ khác không quan trọng, cái này mới là thứ hắn cần

nhất!

"Tìm được nhiều thế này cũng làm khó ngươi rồi.

Mà sao vừa về tới đã nghe ngươi chửi bới, ai chọc giận ngươi à?" Nghe hỏi, mặt Phong Lâm đầy vẻ giận dữ: "Vừa nãy ở cổng doanh trại gặp một thằng nhóc, thấy nó mắng Nguyên soái nên tôi định bắt nó lại, không ngờ suýt chút nữa mất mạng!" Nghe xong Trương Phương nhíu mày, trong lòng không vui.

Hắn cũng chẳng phải hạng người thích chịu nhục, bị chặn cửa mắng chửi lâu ngày ai mà chẳng cáu.

Na Tra này không cho nếm mùi đau khổ chắc nó không biết Mã Vương Gia có mấy con mắt đâu.

"Lát nữa ta sẽ ra hội ngộ thằng nhóc đó xem Ba Đầu Sáu Tay của nó ra sao.

Ngươi vất vả rồi, đi nghỉ đi." Phong Lâm nghe lệnh lui ra.

Trương Phương mở túi đồ, thấy bên trong toàn là nhân sâm và linh chi, ngoài ra còn có một bình Ngũ Bảo Đan, đếm sơ qua cũng phải bốn năm mươi viên.

Thuận tay cường hóa vài viên đan dược, Trương Phương lấy Phương Thiên Họa Kích ra, gọi Bộ Cường Hóa lên. [Tên gọi: Phương Thiên Họa Kích] [Đúc từ hàn thiết trăm năm (Có thể cường hóa).

Nặng 130 cân] [Cấp bậc: Phàm binh] Trương Phương tiêu 100 điểm để cường hóa, một luồng sáng lóe lên.

Phương Thiên Họa Kích trong tay nặng thêm nhiều, hàn khí bức người. [Tên gọi: Phương Thiên Họa Kích] [Đúc từ hàn thiết nghìn năm (Có thể cường hóa).

Nặng 1.300 cân] [Cấp bậc: Bảo binh] Tiếp tục cường hóa...

Luồng sáng lóe lên liên tiếp, khóe môi Trương Phương nhếch lên một nụ cười. [Tên gọi: Phương Thiên Họa Kích] [Đúc từ tinh thiết hàn thiết triệu năm (Có thể cường hóa).

Nặng 10 vạn cân] [Cấp bậc: Hậu thiên linh bảo trung cấp] (Chú thích: Được đúc từ tinh thiết hấp thu linh khí thiên địa triệu năm, cứng cáp không gì phá nổi, sắc bén vô cùng.

Cầm trên tay nhẹ như lông hồng, đánh ra nặng như Thái Sơn, có thể lớn nhỏ, dài ngắn, cứng mềm tùy ý.) Nhìn phần chú thích, mặt Trương Phương tối sầm lại, vẻ mặt kỳ quái.

Người biết thì bảo đây là một món linh bảo, người không biết lại tưởng là cái thứ gì không biết nữa.

Khinh bỉ Bộ Cường Hóa một hồi, Trương Phương lập tức chấn chỉnh lại tâm thái.

Từ hậu thế tới đây, cái gì mà hắn chưa thấy chưa nghe, sao phải câu nệ mấy chuyện nhỏ này.

Theo như chú thích thì món linh bảo này rất toàn diện, uy lực chắc chắn vượt xa Càn Khôn Quyển của Na Tra.

Vừa lên ngựa, Trương Phương dùng Bộ Cường Hóa quét qua. [Tên gọi: Chiến mã] [Huyết mạch: Không (Có thể cường hóa)] (Chú thích: Ngựa tốt đi với yên tốt, một ngày đi nghìn dặm) Giờ đã có điểm cường hóa, hắn nhét một viên đan dược vào miệng ngựa rồi chọn cường hóa.

Sau khi cường hóa... [Tên gọi: Giác Tiên Thú] [Huyết mạch: 2 sao (Có thể cường hóa), Trung cấp Cụ Phong Huyết Mạch] [Thần thông huyết mạch: Phong Trì Điện Chế (Trung cấp), Ngự Phong (Trung cấp), Chấn Nhiếp (Trung cấp)] (Chú thích: Sinh ra để chạy, cả đời sống vì tốc độ, rất thích chở chủ nhân ngao du chín tầng mây, một

ngày đi tám vạn dặm.) Trương Phương xem xong giới thiệu, thấy con ngựa chiến lúc này bị một cái kén máu khổng lồ bao bọc.

Hắn lùi lại vài bước, đợi một lúc thì kén máu từ từ rụng xuống.

Một con ngựa toàn thân trắng như tuyết, không một sợi lông tạp, trên đầu có một cái sừng dài nhọn hoắt.

"Xoạt..." Theo tiếng động, hai bên sườn Giác Tiên Thú mọc ra một đôi cánh khổng lồ cấu thành từ năng lượng.

Chương 22

"Oa...

Thế này thì ngầu quá rồi, cưỡi ra ngoài có bị đánh không nhỉ?" Trương Phương bảo lính lấy một bộ yên ngựa mới, bộ cũ đã bị năng lượng xé nát.

Lòng tràn đầy kích động, hắn tung người lên ngựa, đi về phía cổng doanh trại.

Thử nghiệm tọa kỵ mới, Trương Phương thấy cánh của Giác Tiên Thú có thể thu lại bất cứ lúc nào, ví dụ như trước khi bay lên mới hiện ra.

Na Tra đợi nhiều ngày không thấy Trương Quế Phương, đang cực kỳ tức giận thì thấy có người đi ra.

Cậu lao tới quát lớn: "Có phải Trương Quế Phương không?" Trương Phương mỉm cười: "Chính là ta!" Na Tra nghe vậy thì mắt như phun lửa, đạp Phong Hỏa Luân lao tới quát mắng: "Trương Quế Phương, kẻ hèn nhát giấu đầu hở đuôi kia, hôm nay ta nhất định phải giết ngươi." Trương Phương cũng chẳng giận, thong thả nói: "Ta đường đường là Nguyên soái của mười vạn đại quân, đâu phải ai khiêu chiến cũng ra.

Đánh với ngươi trước trận, ta cũng phải nể mặt mình chút chứ, kẻo người ta lại bảo ta lấy lớn bắt nạt nhỏ." Na Tra thấy Trương Phương sát khí đằng đằng thì khiêu khích: "Trương Quế Phương, nghe nói ngươi có thuật gọi tên đoạt hồn, hôm nay ta đứng đây không động đậy, cho ngươi gọi thoải mái!" Nghe Na Tra nói vậy, Trương Phương cười lạnh không thôi.

Hắn đâu phải cái gã Trương Quế Phương bi thảm trong nguyên tác

đâu.

Na Tra cậy mình có hồn phách kết hợp với hoa sen nên không sợ thuật đoạt hồn mới dám nghênh ngang như vậy.

Nhưng thủ đoạn của Trương Phương đâu chỉ có mỗi Đoạt Phách Thuật!

"Na Tra, ngươi không biết thế gian vạn vật biến hóa khôn lường sao?

Loại nhãi con như ngươi sao biết được thủ đoạn của ta." Trương Phương vừa dứt lời, đột nhiên thấy Phong Lâm cưỡi ngựa đi ra.

"Làm gì thế?" Phong Lâm nhíu mày đáp: "Thuộc hạ hơi lo lắng, người này có một cái vòng rất lợi hại, phải cẩn thận." Trương Phương mỉm cười, mắt đảo qua đảo lại rồi ném Phương Thiên Họa Kích cho Phong Lâm: "Ngươi lên đánh đi, ta trấn áp phía sau cho." Phong Lâm nhận lấy đại kích cười lớn: "Được!

Thuộc hạ không có gì báo đáp, xin liều chết một trận!" Na Tra thấy cổng doanh lại ra thêm một tướng, lập tức nhận ra đối thủ cũ: "Bại tướng dưới tay ta, lại là ngươi sao!" Phong Lâm giận dữ: "Tiểu tử, cậy có pháp bảo mà làm càn.

Có bản lĩnh thì hôm nay ta nhất định lấy mạng ngươi treo lên cổng trại!" Na Tra cười lớn: "Vừa nãy chẳng phải chạy nhanh lắm sao, không thì đã bị Càn Khôn Quyển của ta đánh chết rồi, còn dám lớn lối!" Phong Lâm tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Võ nghệ của hắn sau khi được Trương Phương cường hóa đã khác xưa, huyết mạch Phong Bạo khiến tốc độ tăng vọt.

Nhưng Na Tra là kẻ xuất chúng của Xiển Giáo, pháp bảo trong tay hết món này đến món khác, Phong Lâm thật sự đánh không lại.

Trương Phương cũng nhìn ra điều đó, dĩ nhiên không để Phong

Lâm đi nộp mạng, chỉ là muốn cho hắn một cơ hội rửa hận.

"Cứ yên tâm mà đánh đi, món binh khí trong tay ngươi không đơn giản đâu, đó là bảo vật của ta đấy." Nghe vậy, Phong Lâm ước chừng cây Phương Thiên Họa Kích nhẹ tênh trong tay, thầm nghĩ cái thứ này sao đủ gãi ngứa cho người ta.

Nhưng vì tin tưởng và phục tùng Trương Phương, hắn không hề phản bác.

Hắn lập tức thúc ngựa lên trước, giơ đại kích hét lớn: "Tiểu tử kia, có dám chiến một trận không?" Na Tra nhổ toẹt một bãi nước bọt, nói: "Cũng tốt, ta giết ngươi trước rồi mới giết Trương Quế Phương sau." Na Tra lúc này đã nôn nóng lập công đến phát điên.

Xuống núi hơn mười ngày mà chưa lập được chút công trạng nào, bản quân lệnh trạng hắn lập trước mặt Khương Tử Nha đã trở thành trò cười.

Hai người lập tức lao vào quần sát.

Phong Lâm tin rằng Trương Phương của hiện tại đã không còn như xưa, nhưng vẫn sợ chủ soái đại ý.

Phong Lâm vận dụng Giá Phong Thuật, thi triển võ nghệ.

Thất Sát Bổng Thuật của hắn đã luyện tới đỉnh cấp, tuy Lang Nha Bổng khác với Phương Thiên Họa Kích, nhưng việc đập người hay đâm người thì cũng chẳng khác biệt là bao.

Phong Lâm cậy có tốc độ, tiên phong xuất thủ.

Dù có nhanh đến đâu, hai người dù sao cũng chênh lệch tới ba đại cảnh giới, Na Tra liếc mắt đã nhìn thấu chiêu thức của Phong Lâm.

Na Tra cười lạnh không thôi, Hỏa Tiêm Thương trong tay khẽ gạt một cái, cực kỳ tự tin vào thực lực của mình.

Thế nhưng ngay khắc sau, hắn cảm thấy một luồng đại lực ập đến, cả người đứng trên Phong Hỏa Luân bị chấn lui mấy chục trượng.

Phong Lâm cũng ngơ ngác, chuyện quái gì đang xảy ra vậy, ai có thể nói cho hắn biết không?

Chỉ một cú quét nhẹ mà đã đánh bay kẻ mà lúc nãy mình còn không có sức chống cự sao?

Không tin vào tà thuyết, Phong Lâm lần nữa xông lên, Phương Thiên Họa Kích trong tay đập mạnh một nhát.

Lần này Na Tra không dám đại ý, cảm giác kẻ trước mắt có lực lượng vô cùng vô tận, cú kích lúc nãy đã khiến hắn rơi vào thế hạ phong.

Binh khí của hai người lại va chạm, Na Tra ở trên không không có điểm tựa, lại bị đánh bay vài trượng. (Chú thích: Phương Thiên Họa Kích cầm trên tay nhẹ như lông hồng, nhưng đánh ra nặng như Thái Sơn, mỗi cú kích đều có lực đạo mười vạn cân).

Phong Lâm càng đánh càng thuận tay, Giá Phong Thuật thi triển ra khiến tốc độ nhanh kỳ lạ.

Hai người đánh từ trên trời xuống đất, rồi lại từ dưới đất lên trời.

Dần dần, Na Tra không muốn dây dưa nữa, định tốc chiến tốc thắng, thừa cơ vỗ vào túi da báo, tế ra Càn Khôn Quyển, từ trên không quật thẳng xuống Phong Lâm.

Chương 23

Phong Lâm vẫn luôn đề phòng pháp bảo của đối thủ, lúc này thấy vòng vàng lại xuất hiện, không khỏi có chút khẩn trương, giơ Phương Thiên Họa Kích lên đỡ.

Càn Khôn Quyển va chạm với Phương Thiên Họa Kích, bắn ra một chuỗi tia lửa, Phong Lâm bị đẩy lui, Càn Khôn Quyển cũng bị chấn văng ra, xoay một vòng trên không rồi lại nện xuống.

Càn Khôn Quyển và Phương Thiên Họa Kích có công năng khá giống nhau, đều nhẹ như lông hồng khi cầm và nặng như Thái Sơn khi đánh ra, hai bên bất phân thắng bại.

"Đi!" Na Tra lẩm bẩm niệm chú, sau đó hét lớn một tiếng, Hỗn Thiên Lăng dài bảy thước bay ra, hóa thành dải lụa dài hàng trăm trượng giữa không trung, che trời lấp đất.

Vừa đánh văng Càn Khôn Quyển, thấy dải lụa hồng quấn tới, Phong Lâm cấp thiết múa loạn Phương Thiên Họa Kích, chém Hỗn Thiên Lăng thành bốn năm đoạn.

Nhìn những đoạn Hỗn Thiên Lăng rơi lả tả dưới đất, Phong Lâm cười ha hả nói: "Ta vốn tưởng ngươi có bản lĩnh gì?

Té ra cũng chỉ có chút tài mọn này, định dùng miếng vải đỏ để đuổi ta sao?" Na Tra không nói một lời, chỉ tay vào Hỗn Thiên Lăng.

Chỉ thấy những đoạn lụa đứt đoạn trong nháy mắt khôi phục như cũ, Phong Lâm vừa vặn ở giữa, bị Hỗn Thiên Lăng quấn thành một cái bánh chưng.

Phong Lâm liều mạng vùng vẫy nhưng làm sao thoát ra được.

Hỗn Thiên Lăng là Hậu Thiên Linh Bảo cao cấp, vốn là một dải

lụa đỏ của Nữ Oa nương nương, tuy là vật bình thường nhưng vào tay Na Tra thì trói người quấn người diệu dụng vô cùng.

Thấy Càn Khôn Quyển lại sắp đánh xuống, Na Tra lại tế thêm một pháp bảo dạng gạch vàng.

Phong Lâm dứt khoát nhắm mắt lại chờ chết.

Trương Phương vốn đang đứng bên cạnh xem rất hào hứng, nhưng khi Na Tra tung ra pháp bảo tầng tầng lớp lớp, hình thế chiến trường lập tức xoay chuyển.

Điều này khiến Trương Phương hiểu rõ rằng, ở thế giới Hồng Hoang này không chỉ so bì thần thông mà còn so bì pháp bảo.

Chẳng phải trong diễn nghĩa, Ân Hồng lấy pháp bảo của sư phụ Xích Tinh Tử mà đánh cho đám người Xiển Giáo không còn sức chống trả, ngay cả sư phụ cũng bị đánh bị thương đó sao?

Có thể thấy tầm quan trọng của pháp bảo ở Hồng Hoang.

Thấy Phong Lâm sắp mạng vong hoàng tuyền, Trương Phương vỗ vào hông một cái.

Ma Linh bay vọt lên không, gặp gió hóa lớn, dài hơn ba mươi trượng, toàn thân hắc vụ cuồn cuộn, quật đuôi một cái vào Càn Khôn Quyển đang bay tới.

Ma Linh vốn không cảm thấy đau đớn, được hóa ra từ tàn khu của mãng xà cổ đại Hồng Hoang, bản thân có thần thông kiên cố không thể phá vỡ.

Chịu một kích của Càn Khôn Quyển mà nó vẫn hào phát vô tổn.

Sau khi ngăn chặn Càn Khôn Quyển, thấy Na Tra đang giơ kim chuyên, Ma Linh há miệng phun ra một luồng hồng quang.

Luồng hồng quang đó không phải thứ gì khác, chính là chướng khí

sinh ra ở những nơi hiểm ác nhất Hồng Hoang.

Na Tra trúng một kích, đột nhiên thấy đầu váng mắt hoa, không còn sức lực, ngay cả Phong Hỏa Luân cũng không điều khiển nổi, ngã nhào xuống đất.

Thần thông của Ma Linh bao gồm: Kiên cố không thể phá, đại tiểu như ý, biến hóa hư thực, cưỡi mây, phun độc, nhả chướng khí, huyễn thuật. (Chú thích: Đám yêu ma thường không giỏi luyện chế pháp bảo, nên dành phần lớn thời gian đời mình vào việc luyện thần thông).

Na Tra ngã gục dưới đất, không nhấc nổi chút sức tàn, toàn thân gân cốt mềm nhũn đau đớn.

Trương Phương điều khiển Ma Linh quấn chặt lấy Na Tra mang về.

Hỗn Thiên Lăng không có người điều khiển cũng rơi xuống đất, Phong Lâm thoát khốn, cảm kích Trương Phương không thôi.

Na Tra bị áp giải vào lồng sắt, tứ chi bị khóa, miệng bị bịt kín để không thể niệm chú, sau đó Trương Phương hạ lệnh cho quân lính canh giữ nghiêm ngặt.

Hai người trở về bảo trướng, cho thư ký quan lui ra.

Trương Phương ngồi trên ghế, gác chân lên bàn dài, tìm một tư thế thoải mái mà nằm xuống.

“Hôm nay chiến đấu với Na Tra, tuy rằng mượn cơ hội để chứng minh thực lực, nhưng là người làm tướng, tuyệt đối không được cấp công cận lợi mà lơ là khinh suất.” Phong Lâm vẻ mặt buồn bã đáp: “Giáo chủ huấn thị rất đúng, thuộc hạ hổ thẹn.

Hôm nay phòng bị được cái vòng, lại bị dải lụa đỏ quấn chặt, suýt chút nữa mất mạng.” Nhìn dáng vẻ của Phong Lâm, Trương Phương cũng không đả kích quá sâu, liền nói: “Dải lụa đỏ đó không đơn giản

đâu, gọi là Hỗn Thiên Lăng, là vật của Nữ Oa nương nương.

Ta tuy đã bắt được Na Tra, nhưng có những thứ không thể chạm vào." Nghe tin vật đó liên quan đến Thượng cổ Thánh nhân Nữ Oa nương nương, Phong Lâm kinh ngạc đến ngây người, lắp bắp hỏi: "Vậy... thế thì...!" Trương Phương mỉm cười nói: "Ngươi đoán đúng rồi, Na Tra cũng có liên quan đến vị đó.

Cuộc chiến lần này không giống với việc thảo phạt phản nghịch trước đây, vạn lần không được mãng xà, làm hỏng đại sự của ta." Nói đoạn, hắn dặn dò: "Ghé tai lại đây!" Phong Lâm nghe xong vội vàng tiến lại gần.

"Nên như thế này..." Nói một hồi lâu, Phong Lâm nghe mà mơ mơ màng màng, tuy không rõ làm vậy để làm gì nhưng vẫn nhận mệnh lệnh.

Sau đó, Trương Phương nở một nụ cười bí hiểm!

Tại Tây Kỳ, thám tử hớt hải chạy vào tướng phủ: "Báo!

Chương 24

Khởi bẩm Thừa tướng, Na Tra tướng quân đại chiến với một người nửa ngày, người đó gọi ra một con mãng xà khổng lồ, đã nuốt mất Na Tra tướng quân rồi!" "Choảng!" Khương Tử Nha đang uống trà, nghe tin thì chén trà rơi xuống đất vỡ tan tành, lớn tiếng hỏi: "Cái gì?

Ngươi nhìn kỹ chưa?" Thám tử thấy vị Thừa tướng vốn vui giận không lộ ra mặt nay lại thất thái như vậy cũng bị dọa sợ, vội vàng kể lại sự tình.

Khương Tử Nha nghe xong báo cáo, bề ngoài có vẻ âm trầm nhưng thực chất trong thâm tâm lại thầm vui sướng.

Đừng tưởng Khương Tử Nha là hạng người lương thiện!

Thuở nhỏ khí thịnh, ông ta hâm mộ đạo trường sinh, sau có thiên đại tiên duyên bái vào Ngọc Hư Cung, dưới môn hạ của Thánh nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn, có thể nói là một bước lên trời.

Vốn dĩ từ đó về sau sẽ thuận buồm xuôi gió, tiếu ngạo cửu thiên, nhưng thực tế thường khác xa với giấc mộng.

Khổ tu bốn mươi năm mới chỉ chạm ngưỡng cửa, đường phía trước mịt mù, những năm tháng còn lại không thể nào đạt được trường sinh.

Lẽ ra Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thánh nhân, muốn một đệ tử trường sinh chỉ cần một viên đan dược là xong, chuyện đó đáng lẽ rất đơn giản.

Vậy mà Ngài lại đuổi Khương Tử Nha đã ngoài bảy mươi tuổi xuống núi, bảo sao Khương Tử Nha không oán hận, chỉ là không dám

nói ra thôi.

Xuống núi nhờ người anh em kết nghĩa Tống Dị Nhân mới có miếng cơm ăn, không chỉ vậy, Tống Dị Nhân còn giúp xây nhà, cưới cho một cô vợ trẻ đẹp.

Ân tình đại đức như vậy, thử hỏi có mấy người anh em kết nghĩa làm được?

Khương Tử Nha đi bán gạo bán mì, mở quán ăn, buôn bán không khởi sắc lại còn lỗ vốn.

Bà vợ và Tống Dị Nhân luôn lặng lẽ ủng hộ, vậy mà khi Khương Tử Nha chọc giận Trụ Vương, ông ta lại chẳng màng đến an nguy của họ mà bỏ chạy.

Đến Tây Kỳ, dưới một người trên vạn người, quyền khuynh triều chính, vậy mà cũng chẳng quay lại thăm.

Vì ông ta tạo phản mà người anh em kết nghĩa và bà vợ đều bị Trụ Vương phẫn nộ giết chết.

Khương Tử Nha cho thám tử lui ra, gọi truyền lệnh quan thăng đường tại tướng phủ.

Đợi văn võ hai bên ngồi vào vị trí, Khương Tử Nha nói: "Ta sẽ đi Côn Luân Sơn Ngọc Hư Cung một chuyến, nội sự Tây Kỳ hỏi Tán đại phu, ngoại sự có thể hỏi Hoàng Phi Hổ." Các quan văn võ vội quỳ xuống vâng lệnh.

Ra khỏi Tây Kỳ, Khương Tử Nha thi triển độn thổ, cưỡi độn quang thẳng hướng Ngọc Hư Cung mà đi.

Năm xưa Nguyên Thủy Thiên Tôn sai xuống núi, hứa cho một kiếp vinh hoa phú quý, nhưng xuống núi rồi lại phải bán mạng, khó khăn lắm mới thành Thừa tướng Tây Kỳ, vậy mà giờ lại quăng cho một đống rắc rối.

Trương Quế Phương có tả đạo thần thông quả thực đã làm ông ta sợ khiếp vía.

Nay Na Tra đã chết, mà đó lại là đệ tử thân truyền của Thái Ất Chân Nhân.

Lên Ngọc Hư Cung khóc lóc một hồi, không tin Thập Nhị Kim Tiên không xuống núi.

Chỉ cần mười hai người đó xuống, lật đổ Ân Thương dễ như trở bàn tay, đợi khi công thành danh toại, cầu xin Nguyên Thủy Thiên Tôn ban cho tiên đan bàn đào, chẳng phải sẽ trường sinh bất lão, thọ cùng trời đất sao?

Khương Tử Nha cưỡi độn thổ tới Côn Luân Sơn, hạ xuống tại Kỳ Lân Nhai.

Nhìn cảnh sắc Côn Luân, ông ta thở dài tự nhủ: "Từ khi rời Côn Luân Sơn đến nay bất giác đã hơn mười năm, giờ nhìn lại, phong cảnh dường như lại càng thêm tươi mới." Côn Luân Sơn mây mù lượn lờ, cây cổ thụ rễ quấn như rồng, khắp núi đầy hoa thơm cỏ lạ, hương thơm ngào ngạt, thỉnh thoảng có tiếng hạc kêu hươu hú, vượn đen, sư tử xanh, voi trắng thấp thoáng hiện ra.

Khương Tử Nha lên Kỳ Lân Nhai, đến trước cửa Ngọc Hư Cung không dám tự ý vào.

Đứng đợi trước cung môn nửa ngày, thấy Bạch Hạc đồng tử đi ra, Khương Tử Nha nói: "Bạch Hạc đồng tử, làm phiền thông báo giúp ta, Khương Thượng đã tới." Bạch Hạc đồng tử nhìn Khương Tử Nha rồi nói: "Hóa ra là Khương sư thúc, xin đợi một chút, ta vào thông báo." Bạch Hạc đồng tử vào cung, quỳ xuống dưới Bát Quái Đài nói: "Khương Thượng đang ở ngoài cung cầu kiến, xin nghe pháp chỉ của lão gia." Nguyên Thủy Thiên Tôn đang tọa trên giường mây Bát Quái Đài, thân phủ bảy mươi hai luồng hào quang, xung quanh là mây lành

vây quanh, nghe vậy gật đầu nói: "Cho vào đi." Bạch Hạc đồng tử quỳ lạy rồi ra ngoài cung, bảo Khương Tử Nha: "Khương sư thúc, lão gia cho mời người vào đấy." Khương Tử Nha vội tạ ơn Bạch Hạc đồng tử, sau đó vào Ngọc Hư Cung, rón rén bước đến dưới Bát Quái Đài, phủ phục xuống đất bái ba lạy rồi khóc lớn: "Đệ tử bất tiêu Khương Tử Nha, nguyện lão sư thánh thọ vô cương!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Đến đúng lúc lắm, ta bảo Nam Cực Tiên Ông đưa Phong Thần Bảng cho ngươi, ở Kỳ Sơn xây một tòa Phong Thần Đài, trên đài treo Phong Thần Bảng, cũng có thể kết thúc sự việc rồi." Khương Tử Nha phủ phục dưới đất không dám ngẩng đầu, khóc lóc kể khổ: "Tên Trương Quế Phương dùng thuật tả đạo bàng môn công đánh Tây Kỳ, đạo pháp của đệ tử thấp kém, căn bản không đánh lại.

Lần này ngay cả Na Tra, đệ tử của Thái Ất sư huynh cũng đã mạng vong, mong lão gia đại phát từ bi, nâng cao pháp lực cho đệ tử." Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe xong, bấm đốt ngón tay, vẻ mặt không buồn không vui nói: "Ngươi là Thừa tướng Tây Kỳ, hưởng thụ phú quý, chuyện phàm tục gian khổ không quản nổi thì cho ngươi thiên đại thần thông phỏng có ích gì?

Việc ở Tây Kỳ ta tự có mưu tính, sợ gì tả đạo bàng môn, khi nguy cấp tự khắc sẽ có cao nhân giúp đỡ, chuyện này đừng nhắc lại nữa, đi đi." Khương Tử Nha nghe vậy không dám hỏi thêm, đành hậm hực ra khỏi cung.

Vừa ra ngoài không lâu thì gặp Nam Cực Tiên Ông đi tới, Khương Tử Nha nói: "Sư huynh, ta lên núi tìm lão sư xin nâng cao pháp lực để đánh lui Trương Quế Phương, nhưng lão sư không chịu giúp, giờ biết làm sao?" Nam Cực Tiên Ông khẽ mỉm cười nói: "Mọi sự đều là kiếp số, không thể tùy ý thay đổi.

Nếu trên đường đi có ai gọi, tuyệt đối không được đáp lời, nhớ kỹ nhé, ta không tiễn xa." Khương Tử Nha cầm Phong Thần Bảng, lòng

đầy thất vọng, bắt đầu suy tính chuyện tiếp theo.

Trong đại doanh Ân Thương!

Trương Phương đang dùng cường hóa khí để cường hóa đám linh chi, nhân sâm mà Phong Lâm mang về.

Những thứ này vốn là tục vật phàm gian, nhưng qua tay bộ cường hóa, cái nào cái nấy đều trở thành cực phẩm.

"Khởi bẩm Nguyên soái, ngoài viên môn có bốn vị đạo nhân hung dữ, đòi người ra nghênh đón!" Trương Phương đang bận rộn nghe xong liền hỏi: "Có phải đến khiêu chiến không?" Truyền lệnh binh đáp: "Dạ không, là Văn Thái Sư mời đến, nhìn bộ dạng của họ, tiểu nhân thấy sợ lắm!" Bốn người, Văn Thái Sư mời đến à.

Đang đánh đấm yên lành, cũng chưa có thua cơ mà.

Ta đang định dây dưa từ từ với Tây Kỳ, đột nhiên lại phái người tới đây làm gì, chẳng lẽ lại muốn giám sát ta?

"Ta không rảnh, ai thích đi thì đi." Chiều quá hóa hư, a mèo a chó nào cũng đòi ra tiếp, cái thời buổi này ai nấy đều cắm đầu chạy về phía Tây Kỳ, không tìm đường chết thì làm gì.

Lại nói về bốn vị đạo nhân cưỡi bốn loại dị thú, đến trước viên môn của Trương Phương, sau khi hạ xuống sai người thông báo, đợi hồi lâu chẳng thấy ai ra đón.

Chương 25

Một lát sau, truyền lệnh binh đi ra đáp: "Bốn vị đạo trưởng, Nguyên soái nhà ta bận rộn quân vụ, thực sự không thể dứt ra được, xin mời theo tiểu nhân vào trong." Bốn người này không phải nhân vật đơn giản, họ là bốn đại luyện khí sĩ ở Cửu Long Đảo, người đời gọi là Cửu Long Đảo Tứ Thánh, tên là Vương Ma, Dương Sâm, Cao Hữu Càn, Lý Hưng Bá.

Sắc mặt bốn người mỗi người một vẻ: xanh, trắng, đỏ, đen.

Vương Ma cười Bệ Ngạn, Dương Sâm cười Toan Nghê, Cao Hữu Càn cười Hoa Ban Báo, Lý Hưng Bá cười Tranh Nanh.

Bốn con thú dưới thân này vốn là loài dị chủng lai tạp từ thời vạn thú triều thương.

Nghe truyền lệnh binh nói, Vương Ma bảo: "Sớm nghe Thái sư nói Trương Quế Phương là kẻ mục trung vô nhân, hôm nay gặp mặt quả nhiên như vậy." Lý Hưng Bá tiếp lời: "Không biết học từ đâu chút đạo thuật vặt vãnh mà không coi chúng ta ra gì, lát nữa phải cho hắn nếm mùi đau khổ mới được." Cửu Long Đảo bốn người không thấy Trương Phương ra đón, đành đi theo truyền lệnh binh vào viên môn.

Tên lính nhìn lũ mãnh thú dưới thân bốn người mà tim đập chân run suốt dọc đường, chỉ sợ họ nổi giận lại đem mình làm mồi cho tọa kỵ.

Vương Ma, Dương Sâm, Cao Hữu Càn, Lý Hưng Bá cưỡi tọa kỵ hiên ngang tiến vào quân doanh.

Binh sĩ xung quanh thấy vậy đều hoảng loạn, sợ dị thú ăn thịt người.

Bốn người có ý muốn uy hiếp Trương Phương nên cũng không ngăn cản tọa kỵ.

Bốn con thú được chủ nhân cho phép liền nhe răng trợn mắt, lộ vẻ hung tợn, phát ra tiếng gầm rú kinh người.

Đám binh sĩ chưa từng thấy mãnh thú Hồng Hoang, kẻ gan dạ thì toàn thân run rẩy, kẻ nhát gan thì đã đái ra quần.

Thế nhưng con Giác Tiên Thú sau khi được Trương Phương cường hóa, vốn dĩ nó chỉ là một con ngựa bình thường, không có tiền đồ gì to lớn, chỉ biết theo chủ nhân xông pha trận mạc, chẳng biết chết lúc nào.

Chứng kiến bao đồng loại ngã xuống, nó cứ ngỡ đời mình cũng chỉ đến thế, cho đến ngày gặp được vị chủ nhân nhân từ kia!

Hoặc có lẽ trong thâm tâm nó, chủ nhân còn mạnh mẽ hơn cả sự nhân từ, khiến nó vô cùng tôn kính.

Chủ nhân đã khiến nó từ một con chiến mã phàm tục thoát thai hoán cốt, trở thành tiên thú tiếu ngạo cửu thiên thập địa.

Chỉ trong chốc lát, nó một bước lên mây, danh tiếng vang dội trong bầy ngựa.

Mấy ngày nay khá buồn chán, chủ nhân không cưỡi, nó chỉ thơ thẩn trong chuồng ngựa.

Trong số hàng vạn con ngựa trong quân doanh, nó tuyệt đối là vương giả, nhìn những đồng bào ngày nào cúi đầu kính cẩn, nó cảm thấy: đây mới là đời ngựa chứ!

Hôm nay, sau khi ăn xong đậu nành và trứng gà do mã phu mang đến (ờ thì, Giác Tiên Thú vĩ đại giờ chê cỏ rồi, phải ăn đậu nành, thỉnh thoảng còn ăn thêm quả trứng nữa), nó đang cảm nhận khí tức quen thuộc xung quanh như mọi ngày thì đột nhiên nhận thấy bốn luồng khí

tức lạ lẫm.

Ban đầu nó không để ý, nhưng sau đó phát hiện bốn luồng khí đó mang theo hơi hướm bá đạo, hung ác, tàn bạo và khát máu.

Dám ở trên địa bàn của nó mà diệu võ dương uy sao?

Giác Tiên Thú đại nhân vĩ đại đương nhiên không thể nhẫn nhịn, lập tức phát động thần thông đối địch duy nhất của mình: Chấn Nhiếp!

Một luồng khí thế khủng bố lấy nó làm trung tâm tỏa ra, ngựa trong các chuồng xung quanh đồng loạt quỵ ngã, đại tiểu tiện vương vãi.

Bốn đại dị thú Hồng Hoang đang hung hăng bị luồng khí thế này xông tới, lập tức dựng đứng cả lông.

Từng con một gầm gừ bất an, cảnh giác nhìn quanh.

Luồng khí thế đó đến nhanh mà đi cũng nhanh, con người không cảm nhận được, nhưng phàm là thú loại đều bị trấn áp.

Bốn người Cửu Long Đảo cũng phát hiện tọa kỵ bất an liền vội vàng trấn an, kiểm tra kỹ lưỡng nhưng không thấy có gì đặc biệt.

Mang theo nghi hoặc, bốn người tiến vào trung quân bảo trướng.

"Bốn vị đạo trưởng từ xa tới, bản soái bận việc quân, có lỗi vì không đón tiếp từ xa, thật có lỗi quá!" Trương Phương tươi cười rạng rỡ, Phong Lâm theo sau, bốn đại thống lĩnh đứng thành hàng.

Vương Ma thấy mấy người miệng thì nói nghênh tiếp nhưng chẳng thèm tham bái, tâm trạng vốn không vui lại càng thêm u ám, liền nói: "Trương Quế Phương, ngươi trẻ hơn lời đồn đấy, ta cứ tưởng ngươi già rồi, đi không nổi nữa chứ." Lời nói mỉa mai việc hắn không ra đón, người sáng suốt đều nghe ra được.

Trương Phương bất động thanh sắc hỏi: "Trương Quế Phương ta không biết lần này các vị đến đây có việc gì?" Vương Ma nói: "Từ hôm nay, toàn bộ binh mã đều do bốn người chúng ta điều động, mấy người các ngươi đi quản lý doanh trại hậu cần đi." Lời vừa dứt, bốn đại thống lĩnh bước lên quát mắng: "Hỗn xược!

Mười vạn binh mã ở đây đều thuộc về Thanh Long Quan của chúng ta, dựa vào cái gì mà các ngươi đòi điều động!" Lý Hưng Bá vốn tính nóng nảy, nghe vậy trợn trừng mắt: "Đã không biết quy tắc, để ta dạy cho!" Hắn vỗ vào hông, lấy ra Phách Địa Châu định giết người ngay tại chỗ.

Phong Lâm thấy vậy thi triển Giá Phong Thuật, một luồng thanh phong chặn trước mặt Lý Hưng Bá, nắm lấy cổ tay hắn nói: "Bốn vị đạo trưởng, xin bớt giận, việc điều động binh mã không phải chuyện nhỏ, bắt buộc phải có thủ dụ của Thiên tử." Thấy Phong Lâm trong nháy mắt thể hiện thực lực, Cửu Long Đảo Tứ Thánh trong lòng kinh hãi, thầm nghĩ: Không ngờ trong cái quân doanh nhỏ bé này lại có nhân vật như thế.

Bốn người họ tu luyện nhiều năm nhưng chưa đạt được Ngũ Khí Triều Nguyên nên không thể trường sinh.

Chưa có Ngũ Khí Triều Nguyên thì chưa phải Kim Tiên, thực lực cùng lắm cũng chỉ loanh quanh ở Huyền Tiên, Chân Tiên.

Thấy một võ tướng phàm tục mà lại có thực lực Thiên Tiên cảnh, nhất thời Vương Ma bốn người không nỡ tùy ý giết hại bốn đại thống lĩnh.

Nhưng không ra oai cũng không được, Vương Ma lấy ra một mảnh vải, niệm: "Trương Quế Phương tiếp chỉ!" Vương Ma nhìn nhìn, phát hiện Trương Quế Phương cư nhiên cứ thế đứng trơ ra, quỳ cũng không quỳ, trong khi bốn đại thống lĩnh bên cạnh đã vội vàng quỳ

xuống.

Hắn định nổi giận nhưng thấy Phong Lâm đứng đó nên tạm thời nén hỏa khí lại.

"Phụng dụ của Trụ Vương, lệnh cho mọi sự vụ lớn nhỏ trong doanh của Trương Quế Phương đều giao cho Vương Ma cùng bốn vị đạo trưởng, không được sai sót, nếu kháng lệnh sẽ chém đầu thị chúng." Trương Phương tức đến bật cười, thầm nghĩ: Quả nhiên là hôn quân, mình ở tiền tuyến vất vả mỗi ngày, sau lưng lại có kẻ đâm chọc.

Chương 26

Thực ra Trương Phương đâu có biết, tờ thủ dụ này là do Văn Trọng bảo Trụ Vương viết.

Một bên là Tây Chinh Đại Nguyên Soái, nhưng một bên khác lại là lão sư của mình, người chưởng quản điều độ binh mã thiên hạ, đương nhiên phải chọn lão sư rồi.

Chưa kể Văn Trọng có cây roi đánh vương Kim Tiên, trên đánh hôn quân, dưới đánh nghịch thần.

Hỏi Trương Quế Phương có gì?

Nghe tin bãi miễn chủ soái, bốn đại thống lĩnh giận không kìm được.

Đầu óc lợn cũng biết, lâm trận thay tướng là đại kỵ!

Bốn người họ đều do một tay Trương Quế Phương đề bạt, chủ soái chịu nhục, sao nhẫn nhịn nổi, định lao lên nổi giận.

Phong Lâm nhìn ra Cửu Long Đảo Tứ Thánh không phải hạng xoàng, sợ đám Tần Vân chịu thiệt, làm hỏng đại sự của Giáo chủ, liền đưa tay cản lại, lắc đầu.

Vương Ma bốn người thấy Trương Quế Phương cư nhiên không nhảy ra phản đối, không khỏi thất vọng.

Hôm nay họ định giết người lập uy, nhưng Trương Quế Phương lại không nói gì.

Thực ra Trương Phương có sợ không?

Không, hắn đã tuyên án tử cho bốn kẻ này rồi, trong đầu đã nghĩ ra cách đối phó chúng.

Trương Phương muốn giết ai thì không kẻ nào cứu nổi, nhưng nếu giết bốn người này ngay tại chỗ thì đó là hành vi của kẻ mãng phu.

Về tình về lý đều không ổn, dù sao người ta cũng do Trụ Vương phái tới, mông còn chưa ấm chỗ đã bị giết chết thì không được.

Hơn nữa, đằng trước có Xiển Giáo, đằng sau có Tiệt Giáo, Trương Phương dù có bản lĩnh nghịch thiên cũng sẽ phải trốn chạy khắp nơi.

Sau khi nghĩ cách làm sao để bốn người này biến mất, Trương Phương giả bộ biểu tình phẫn nộ nhưng bất lực, đón lấy thủ dụ.

"Thần, Trương Quế Phương lĩnh chỉ tạ ơn!" Nhìn biểu cảm của Trương Phương, bốn người Cửu Long Đảo cười ha hả, chỉ tay vào Phong Lâm nói: "Vị tướng quân này ở lại, quan chức không đổi, năm người các ngươi đều cút xuống doanh trại hậu cần đi." Nhìn dáng vẻ của chủ soái mình, hiểu rõ thực lực của Trương Phương nên Phong Lâm không dám tùy tiện phá vỡ kế hoạch, phối hợp nói: "Mạt tướng đắc lệnh." Trương Phương phối hợp đưa bốn người Tần Vân ra khỏi trung quân bảo trướng, đi về hậu doanh làm quân hỏa đầu.

Bốn người Cửu Long Đảo Vương Ma sau khi đuổi được Trương Phương đi liền bắt đầu điều động toàn quân, chuẩn bị tấn công Tây Kỳ!

Bọn chúng nào có hiểu binh pháp, khiến cả doanh trại bị xáo trộn lung tung, binh sĩ oán hận ngút trời.

Tại Tây Kỳ, Khương Tử Nha sai người treo Phong Thần Bảng ở Kỳ Sơn, đồng thời ra lệnh cho ngũ phương quỷ phối hợp với Bách Giám xây dựng Phong Thần Đài.

Trên đường mang Phong Thần Bảng về, quả nhiên nghe thấy có

người gọi mình!

Đầu tiên là: "Khương Tử Nha!" Khương Tử Nha nghĩ thầm, quả nhiên có người gọi, lời của Nam Cực Tiên Ông dặn là không được đáp lời.

Một lúc sau phía sau lại gọi: "Tử Nha công!" Hắn vẫn không đáp.

Phía sau lại gọi tiếp: "Khương Thừa tướng!" Gọi liên tục mấy tiếng, thấy Khương Tử Nha không trả lời, người đó hét lớn: "Đạo hữu xin dừng bước!" Khương Tử Nha nghe thấy câu này, không tự chủ được mà ngoảnh lại nhìn, thấy một đạo nhân đầu quấn khăn xanh, áo bào ống tay rộng bay phấp phới trong gió, chân đi giày cỏ, đạp mây mà đến, bên hông đeo một thanh bảo kiếm.

Chính là Thân Công Báo.

Thân Công Báo bái sư muộn hơn nhưng tư chất thì hơn hẳn, đã đạt tới Huyền Tiên cảnh, đời này có hy vọng trường sinh.

Trong khi Khương Tử Nha mới chỉ có tu vi Địa Tiên, ngay cả Nguyên Thần cũng chưa tu luyện ra, hai người không thể so bì.

Thân Công Báo không chỉ có tư chất xuất chúng mà còn khéo léo, giao thiệp rộng, bằng hữu vô số, cả Xiển Giáo và Tiệt Giáo đều có người nể mặt y.

Từ mấy vị cao nhân ở Tiệt Giáo, y nghe lóng được gần đây sư phụ Nguyên Thủy Thiên Tôn có một đại sự cần làm.

Sau khi tìm hiểu nhiều nơi, y mới biết sư phụ muốn sắc phong chúng thần trong trời đất.

Thân Công Báo nhập môn muộn nhất nhưng tư chất không tồi, cho rằng mình là ứng cử viên sáng giá nhất.

Nhưng khi thấy Phong Thần Bảng trong tay Khương Tử Nha,

Thân Công Báo phẫn nộ.

So về tư chất, mưu lược, binh pháp, cái gì y cũng dẫn trước, tại sao sư phụ lại để Khương Tử Nha đi phong thần?

Thật không công bằng!

Trong cơn phẫn nộ, Thân Công Báo đã đánh cược một trận với Khương Tử Nha, nếu không có Nam Cực Tiên Ông kịp thời chạy tới thì Thân Công Báo đã lấy mất Phong Thần Bảng rồi.

Khương Tử Nha cắt đứt mạch suy nghĩ trên đường đi, vì không được Nguyên Thủy Thiên Tôn tăng cường thực lực nên trong lòng cứ ấm ức mãi.

"Khởi bẩm Thừa tướng, ngoài thành có tiên hành quan Phong Lâm đang khiêu chiến!" Vừa định nghỉ ngơi một chút thì nghe có người thách trận, bất đắc dĩ Khương Tử Nha chỉ đành điểm binh xuất thành.

Dưới lá cờ nhà Chu, Khương Tử Nha cưỡi ngựa xanh, tay cầm bảo kiếm quát: "Phong Lâm khiêu chiến ở đâu?

Sao không ra đây nói chuyện." Phong Lâm thúc ngựa lên trước nói: "Hôm nay không phải ta khiêu chiến, hãy nhìn xem dưới đại kỳ sau lưng ta là ai?" Phong Lâm nói xong, nghe thấy phía sau doanh trại quân Thương trống trận nổi vang, đại kỳ thu lại, bốn con dị thú Hồng Hoang bước ra: Vương Ma cưỡi Bệ Ngạn, Dương Sâm cưỡi Toan Nghê, Cao Hữu Càn cưỡi Hoa Ban Báo, Lý Hưng Bá cưỡi Tranh Nanh, bốn người bốn thú xông ra trước trận.

Chương 27

Bên phía Khương Tử Nha không phòng bị, bất thình lình bị bốn con thú dọa cho khiếp vía, các võ tướng đều ngã nhào khỏi ngựa, ngay cả Khương Tử Nha cũng lăn xuống từ yên ngựa.

Lũ chiến mã chưa bao giờ thấy dị thú Hồng Hoang nên sợ hãi nằm rạp xuống đất, đại tiểu tiện vương vãi.

Chỉ có Hoàng Phi Hổ cưỡi Ngũ Sắc Thần Ngưu là không bị dọa, còn lại đều ngã ngựa. (Chú thích: Phía quân Thương đã được Vương Ma dặn dò trước, mỗi con tọa kỵ đều dán một lá phù nên mới bình an vô sự).

Bốn người Cửu Long Đảo thấy phía quân Chu như vậy liền cười lớn: "Ái chà chà, vừa mới gặp mặt đã hành lễ lớn như vậy sao, mau mau đứng dậy đi." Khương Tử Nha chỉnh đốn y phục, thầm hỏi thăm tổ tông bốn người kia một lượt, nhưng bề ngoài vẫn trấn tĩnh tự nhiên, chắp tay hỏi: "Bốn vị đạo huynh không biết tu hành ở ngọn núi danh tiếng nào, hôm nay đến Tây Kỳ có điều gì chỉ giáo?" Vương Ma cười ha hả nói: "Khương Tử Nha, chúng ta là luyện khí sĩ Cửu Long Đảo: Vương Ma, Dương Sâm, Cao Hữu Càn, Lý Hưng Bá.

Chỉ cần ngươi đáp ứng ta ba việc là được, nếu không thì hôm nay đừng hòng yên ổn." Khương Tử Nha nói: "Mời đạo huynh nói, đừng nói ba việc, mấy chục việc ta cũng nghe." Vương Ma: "Việc thứ nhất, mau bảo Võ Vương đầu hàng xưng thần." Khương Tử Nha đáp: "Đạo huynh nhầm rồi!

Võ Vương nhà ta vốn là thần tử của Thương triều, việc đầu hàng hay không căn bản không cần thiết!" Vương Ma nói: "Việc thứ hai, mở kho lương Tây Kỳ, phát tiền cho tam quân." "Việc thứ ba, đưa

Hoàng Phi Hổ ra khỏi thành giao cho Phong Lâm áp giải về Triều Ca, thế nào?" Khương Tử Nha nói: "Đạo huynh nói rất rõ ràng, nhưng hãy để ta về bàn bạc trong ba ngày, ba ngày sau sẽ có câu trả lời, được không?" Cuối cùng hai bên chốt hạ, hẹn ba ngày sau sẽ nghị sự tiếp.

Cửu Long Đảo Tứ Thánh về đại doanh liền hạ lệnh cho hỏa đầu quân giết heo mổ cừu ăn mừng trước.

Bốn kẻ đắc ý quên hình, cho rằng Tây Kỳ chỉ là lũ gà đất chó sành.

Bọn chúng căn bản không biết mưu kế trì hoãn của Khương Tử Nha.

Tin tức truyền đến doanh trại hỏa đầu quân, Trương Phương trề môi cười nhạt, chẳng thèm quan tâm, bốn kẻ này trong mắt hắn đã là người chết rồi.

Một ngày trôi qua bình yên, tuy Trương Phương bị giáng xuống làm quân hỏa đầu nhưng quân lính trong doanh vẫn trung thành với hắn, cũng chẳng có mấy việc cần quản lý.

Quân Thương ăn mừng lớn, Vương Ma bốn người uống không ít rượu, ai nấy đều say khướt.

Tọa kỵ của họ đã lâu không được ăn thịt tươi nên thèm thuồng, thừa lúc mọi người không chú ý đã lén ăn thịt mấy tên binh sĩ.

Trương Phương cũng không rõ thảm án xảy ra trong doanh, hiện tại hắn không có binh quyền, dù quân lính nghe lời nhưng họ cũng sẽ không theo hắn phản lại Trụ Vương.

Dù sao lúc này binh sĩ cũng đang ăn lương nhà vua, nên Vương Ma bốn người dù không biết chỉ huy nhưng cũng không bị binh sĩ phản kháng.

Đêm khuya, Trương Phương toàn thân bao phủ trong lớp giáp đất vàng, che kín cả mặt, lặng lẽ đi tới trước lồng sắt, đánh ngất mấy tên

lính canh.

Hắn thi triển thần thông Đại Tiểu Như Ý lẻn vào trong lồng, thấy Na Tra bị xích chặt, đang hôn mê bất tỉnh.

"Chát!" Một cái tát giáng thẳng vào mặt Na Tra.

"Ư...

ư..." Trong cơn mê hồ, Na Tra dần tỉnh lại, nhìn thấy người trước mắt định kêu lên nhưng miệng bị bịt kín nên chỉ phát ra những tiếng u uất.

"Suỵt, đừng ồn!" Trương Phương làm cử chỉ im lặng, sau đó gỡ miếng vải bịt miệng Na Tra ra.

"Sư... sư thúc... cứu... cứu con..." Nhìn thấy Trương Phương, Na Tra vô cùng vui mừng, nhưng cơ thể không còn chút sức lực nên lời nói đứt quãng.

Trương Phương vừa cởi dây thừng và xiềng xích trên người Na Tra, vừa gọi bộ cường hóa ra.

Bảng điều khiển hiện ra: Nhân vật: Na Tra Chủng tộc: Liên Hoa hóa thân Huyết mạch thần thông: Không (Có thể cường hóa) Cửu Thiên Thập Địa Đăng Ma Thương Pháp: Đỉnh cấp (Có thể cường hóa) Ba Đầu Sáu Tay: Trung cấp (Có thể cường hóa) Thiên Cương Thần Thông: Thai Hóa Dị Hình (Sơ cấp), Ngũ Hành Đại Độn (Trung cấp), Phiên Giang Giảo Hải (Trung cấp), Đằng Vân Giá Vũ (Trung cấp), Hồi Phong Phản Hỏa (Sơ cấp), Phi Sa Tẩu Thạch (Sơ cấp). (Tất cả đều có thể cường hóa). (Ghi chú: Nguyên thần ổn định, Ngũ Khí Triều Nguyên, sinh sinh bất diệt, Trường Sinh Bất Lão Kim Tiên cảnh).

Thực lực tổng hợp: Kim Tiên sơ kỳ.

Điểm cường hóa: 340,000 Trương Phương trong lòng gào thét điên cuồng: "Thần thông của ta ơi!

Thai Hóa Dị Hình của ta, Ngũ Hành Đại Độn của ta!" "Thai Hóa Dị Hình, cường hóa!" "Ngũ Hành Đại Độn, cường hóa!" "Phiên Giang Giảo Hải, cường hóa!" "Đằng Vân Giá Vũ, cường hóa!" "Hồi Phong Phản Hỏa, cường hóa!" "Phi Sa Tẩu Thạch, cường hóa!" Nhìn từng thần thông được thêm vào người mình, Trương Phương thở gấp, ngay cả đôi tay đang cởi trói cũng khựng lại.

Ừm, đầu tiên là Thai Hóa Dị Hình phải cường hóa lên cao cấp, tổng cộng tốn mất 112,000 điểm cường hóa. (Ghi chú: Cường hóa lên người tốn 1,000 điểm ban đầu, từ sơ cấp lên trung cấp tốn 10,000, từ trung cấp lên cao cấp tốn 100,000.

Sơ cấp cần phải nhìn hình dáng đối phương mới biến hóa được, trung cấp chỉ cần nhớ diện mạo là biến được, cao cấp thì ngay cả muỗi hay ruồi cũng biến được tùy ý).

Cường hóa xong các thiên cương thần thông của Na Tra, Trương Phương vô cùng vui sướng, tay cởi trói cũng nhanh thoăn thoắt.

Còn cái Ba Đầu Sáu Tay thì thôi đi, sau này nếu cần thì tính sau.

Na Tra có ba đầu sáu tay vì hắn có nhiều pháp bảo, Trương Phương hiện tại chẳng có cái nào, thêm mấy bàn tay cũng chẳng để làm gì.

Chương 28

Sau khi dây thừng được cởi hết, Na Tra run rẩy đứng dậy nói: "Đa tạ sư thúc cứu mạng, sau này có gì sai bảo, đệ tử vạn chết không từ." Trương Phương thản nhiên phủi tay nói: "Bần đạo cứu ngươi không phải để mong đền đáp, chỉ là tình cờ gặp thôi, nên đừng để tâm." Na Tra nghe vậy cảm kích vô cùng, thầm nghĩ: Quả nhiên là tiền bối cao nhân, chắc chắn có duyên nợ rất lớn với sư môn mình nên mới ra tay cứu giúp kẻ tiểu bối này.

Chút nghi ngờ ban đầu tan biến sạch sành sanh, sư thúc này đối xử với mình còn tốt hơn Khương Tử Nha nhiều.

Chẳng phải sao, mình bị bắt bao nhiêu ngày rồi mà phía Tây Kỳ chẳng màng tới, ngay cả một cuộc tấn công ra hồn cũng không thấy đâu.

"Sư thúc, đệ tử toàn thân vô lực, làm phiền người đưa con về Tây Kỳ!" Trương Phương vừa thu hoạch được bao nhiêu thần thông nên tâm trạng đang cực tốt, nghe vậy liền nói: "Ta cũng có ý đó, sư điệt đừng hoảng, đi thôi." Nói xong, Trương Phương cưỡng hóa Ngũ Hành Đại Độn lên cao cấp, thi triển độn thổ, nắm lấy Na Tra cưỡi độn quang hướng về phía Tây Kỳ. (Ghi chú: Độn thổ thuật không phải là Thổ hành thuật, một cái bay trên trời, một cái đi dưới đất).

Trương Phương đưa Na Tra hóa thành một luồng thanh phong ra khỏi viên môn, chẳng mấy chốc đã tới trước cổng thành Tây Kỳ.

Trương Phương cười khà khà: "Sư điệt, tới Tây Kỳ rồi." Na Tra nhìn thấy cổng thành, liền quỳ xuống đất hướng về phía Trương Phương nói: "Đa tạ sư thúc cứu mạng, giờ đệ tử ngay cả mặt người cũng chưa thấy, đã đến Tây Kỳ rồi, con cũng nên làm tròn bổn phận

chủ nhà mời người vào trong chứ?" Nghe đòi xem mặt, Trương Phương có chút khó xử.

Nếu gỡ bỏ lớp giáp đá ra thì Na Tra sẽ nhận ra Trương Quế Phương ngay.

Lúc đó thì buồn cười lắm, chắc Na Tra tức chết mất, vừa bắt người ta xong giờ lại thả người ta ra.

À mà phải rồi, giờ mình đã nắm trong tay Thai Hóa Dị Hình, có thể tùy ý biến hóa diện mạo mà.

Nên biến thành ai đây?

Trương Phương suy nghĩ hồi lâu, cho rằng phải biến thành một vị cao nhân tiên phong đạo cốt, mặt mày chính trực mới được.

Đột nhiên, một nhân vật ở kiếp trước hiện ra trong đầu, Trương Phương liền làm theo, phát động Thai Hóa Dị Hình.

Chỉ thấy bạch quang lóe lên, trước mặt Na Tra xuất hiện một lão đạo tóc trắng xóa, đầu đội bảo quan buộc tóc, mình mặc đạo phục, chòm râu trắng phất phơ, mặt mang nụ cười từ ái, tay cầm phất trần.

Người Trương Phương biến thành không phải ai khác, chính là hình ảnh Bồ Đề Tổ Sư trong bản Tây Du Ký năm 1986.

Na Tra nhìn khuôn mặt này thấy thân thiết vô cùng, nắm lấy tay Trương Phương kéo vào thành.

"Sư thúc từ xa tới, để đệ tử khoản đãi người, trong vương cung có nhiều món ngon lắm!" Trương Phương thầm tán đồng, nghĩ bụng trong vương cung chắc chắn có nhiều đồ tốt, đặc biệt là nhân sâm linh chi, nhưng bề ngoài vẫn giả bộ hòa ái nói: "Hài tử, bậc tiên nhân chúng ta nên thanh tâm quả dục, sao có thể tham luyến thế tục như vậy được." Hai người tới trước cổng thành, Na Tra hét lên phía trên: "Người bên trên nghe đây, ta là sư điệt của Khương Thừa tướng, tên

gọi Lý Na Tra, mau vào thông báo ta đã về rồi!" Lính canh trên thành ném xuống một bó đuốc.

Người phàm không như đám tiên nhân các ngươi, không thể nhìn thấu đêm tối.

Bó đuốc rơi xuống đất, soi rõ mặt hai người, sau khi nhìn kỹ thấy quả đúng là Na Tra, đám lính liền vội vàng đi bẩm báo.

Lại nói Khương Tử Nha đang lòng đầy tâm sự, ban ngày tuy dùng kế trì hoãn nhưng ba ngày sau thì sao?

Lúc đó bốn người Cửu Long Đảo công thành thì biết đối phó thế nào?

Đang lúc khổ sở suy tính thì vệ binh báo tin Na Tra đã về.

Khương Tử Nha nghe vậy đại kinh thất sắc, thầm nghĩ Na Tra chẳng phải chết rồi sao?

"Nhìn kỹ chưa, có chắc đúng là sư điệt Na Tra của ta không?" Vệ binh nói: "Tiểu nhân nhìn rất kỹ, đúng là Lý tướng quân, mấy ngày trước ngài ấy vẫn ra thành khiêu chiến suốt, tiểu nhân đã nhớ mặt rồi." Khương Tử Nha nghe xong suy nghĩ một lát, nếu Na Tra vẫn còn sống sờ sờ thì hèn gì lần trước lên Ngọc Hư Cung, lão sư bấm đốt ngón tay cũng chẳng nói gì.

Hảo sự!

Hiện tại đang lúc cần người, Na Tra đạo pháp thần thông thâm bất khả trắc, chính là người tốt nhất để lui địch.

"Mau đưa ta ra nghênh đón!" Khương Tử Nha cùng đám hộ vệ chạy tới cổng thành, sau khi mở cửa thấy quả nhiên là Na Tra.

Đứng cạnh hắn là một lão đạo nhân tiên phong đạo cốt, nhìn qua đã thấy vô cùng thân thiết.

Khương Tử Nha bước tới nắm tay Na Tra khóc lóc: "Mấy ngày trước thám tử báo tin con bị mãng xà nuốt mất, ta đã phải lên Ngọc Hư Cung một chuyến cầu kiến lão sư.

Nay thấy con trở về, tảng đá trong lòng ta mới rơi xuống, nếu không ta thật không biết ăn nói thế nào với Thái Ất sư huynh." Na Tra nghe vậy, tưởng mình đã chết nên Khương sư thúc mới phải lặn lội lên Ngọc Hư Cung cầu xin Thánh nhân lão gia tương trợ.

Na Tra trong lòng vô cùng cảm động, thấy Khương Tử Nha khóc như vậy, hắn cũng thấy xót xa, mắt đỏ hoe rồi cũng khóc theo.

Hắn thầm nghĩ: Quả nhiên mình đã oan uổng Khương sư thúc, không phải người không cứu mình mà là tưởng mình đã chết rồi.

"Khụ khụ... khụ!" Trương Phương thấy hai người ôm nhau khóc lóc, đứng bên cạnh khẽ ho một tiếng rồi nói: "Hai vị, đừng có làm bộ dạng nhi nữ tư tình như vậy, có chuyện gì thì vào trong rồi nói, đứng đây không sợ người ta cười cho sao!" Thực ra Khương Tử Nha vẫn luôn quan sát Trương Phương.

Nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài, có những kẻ trông thì nhân súc vô hại nhưng hành sự lại vô cùng tàn nhẫn.

Ông ta nhanh chóng lau nước mắt hỏi: "Không biết vị đạo trưởng này là ai?" Nghe Khương Tử Nha hỏi, Na Tra lau nước mắt cười nói: "Đây là sư thúc của con, tên gọi là..." Nói đến đây Na Tra mới chợt nhận ra mình cũng chưa biết tên vị sư thúc này là gì, nhất thời ngượng ngùng không thôi.

"Bần đạo là một tán tu hải ngoại, người đời gọi là Bồ Đề Lão Tổ, tu hành tại Linh Đài Phương Thốn Sơn, Tà Nguyệt Tam Tinh Động." Ừm, đã biến thành hình dáng người ta thì lấy luôn cái tên cho tiện.

Trương Phương phát huy tối đa chủ nghĩa "mượn tạm".

Còn chuyện Chuẩn Đề Đạo Nhân ở Tây Thiên hay Bồ Đề Lão Tổ thật sự, Trương Phương chẳng quan tâm.

Chương 29

Giờ mình dùng rồi, sau này sư phụ của con khỉ kia có thể là Bồ Đào Lão Tổ hay bất cứ ai khác cũng được.

Đi giày của người khác, đi con đường của người khác, để mặc họ mà tìm.

Khương Tử Nha vội vàng hành lễ: "Khương Tử Nha bái kiến Bồ Đề đạo hữu, đạo hữu có thể tới đây quả là hỉ sự đại hỉ!" Ông ta lại tưởng Trương Phương là viện binh do Nguyên Thủy phái tới.

"Hôm nay ta cứ lẩm bẩm mãi không biết khi nào lão sư mới phái người tới, không ngờ lại nhanh như vậy." Trương Phương nghe mà ngơ ngác, không hiểu hỏi lại: "Đạo hữu nói vậy là ý gì, ta và Nguyên Thủy Thánh nhân chẳng có chút liên hệ nào cả!" Hóa ra là một hiểu lầm tai hại, chỉ vì lần trước ở Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn có nói phàm là lúc Tây Kỳ gặp nạn ắt sẽ có cao nhân tới giúp.

Thế nên Khương Tử Nha mới nhầm.

Nhưng Khương Tử Nha mồm mép đỡ lời rất giỏi, da mặt cũng dày, đương nhiên không thấy có gì sai trái, liền nói: "Xem cái đầu của ta này, cứ tưởng là lão sư phái tới trợ chiến, thật là hổ thẹn quá." Nói xong hắn làm động tác mời: "Đạo hữu xin mời vào tướng phủ, để ta được làm tròn bổn phận chủ nhà!" Trương Phương gật đầu, cùng Na Tra theo Khương Tử Nha đi về phía tướng phủ.

Trên đường đi Khương Tử Nha nhiệt tình vô cùng, giới thiệu cảnh sắc Tây Kỳ cho Trương Phương nghe.

Trương Phương với vốn văn hóa năm ngàn năm tích lũy từ kiếp trước, đối phó với những tình huống này chỉ là chuyện nhỏ, thỉnh thoảng bồi thêm một câu khiến Khương Tử Nha vô cùng kinh ngạc.

Cười nói một hồi đã vào đến tướng phủ.

Sau khi yên vị, Khương Tử Nha không quên thăm dò: "Đạo hữu, thế gian này ngoài Bàn Đào và Kim Đan của Đại Sư Bá ra, chắc chẳng còn linh dược nào khác giúp người ta trường sinh bất lão đâu nhỉ?" Nghe câu hỏi này, Trương Phương chợt nhớ ra trong nguyên tác Khương Tử Nha vô duyên với tiên đạo nên không thể trường sinh.

Trên đời này có ai mà không ngưỡng mộ trường sinh bất lão chứ, Khương Tử Nha cũng không ngoại lệ.

Đã giả làm cao nhân, Trương Phương cũng không muốn bỏ dở giữa chừng, liền hắng giọng: "Ngoài hai thứ đó ra, còn có một linh vật đệ nhất thiên hạ, so với hai thứ kia còn tốt hơn nhiều." Mắt Khương Tử Nha sáng rực, vội hỏi: "Không biết là vật gì?" Trương Phương khẽ mỉm cười, ngẩng đầu vẻ suy tư nói: "Vật này gọi là Thảo Hoàn Đan, hay còn gọi là Nhân Sâm Quả.

Ba ngàn năm mới nở hoa, ba ngàn năm mới kết quả, lại ba ngàn năm nữa mới chín, phải một vạn năm mới được ăn.

Suốt một vạn năm đó chỉ kết được ba mươi quả.

Quả có hình dáng như đứa trẻ ba tuổi, tứ chi vẹn toàn, ngũ quan đầy đủ.

Ai có duyên chỉ cần ngửi một cái là sống được ba trăm sáu mươi tuổi, ăn được một quả thì sống tới bốn vạn bảy ngàn năm." Khương Tử Nha nghe xong, trong thâm tâm gào thét điên cuồng: "Bốn vạn bảy ngàn năm!

Một sinh mạng dài đằng đẵng làm sao.

Thời gian lâu như vậy đủ để mình tu luyện từng bước lên tới Kim Tiên rồi!" Khương Tử Nha cố kìm nén sự phấn khích, bề ngoài không để lộ dấu vết, hỏi tiếp: "Bảo bối như vậy không biết thuộc về vị đại

năng nào?" "Cá đã cắn câu!" Trương Phương cười thầm, giả vờ không biết sự khát khao của Khương Tử Nha, thản nhiên đáp: "Người đó là Địa Tiên chi tổ, đạo hiệu Trấn Nguyên Tử, tu hành tại Ngũ Trang Quán trên núi Vạn Thọ, cách đây xa lắm." Tâm trạng Khương Tử Nha lên xuống thất thường, vốn tưởng Nhân Sâm Quả là hy vọng lớn nhất nhưng giờ thấy đạt được cũng chẳng dễ dàng gì.

"Không biết Trấn Nguyên Tử đại tiên ở cảnh giới nào, có bản lĩnh gì mà giữ được cây Nhân Sâm Quả đó, không sợ bị người ta cướp mất sao?" Nghe vậy, Trương Phương cười lớn: "Đạo hữu, Trấn Nguyên Tử đó từng là một trong ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung, cùng bối phận với lão sư Nguyên Thủy của ngươi, tuy không phải Thánh nhân nhưng cũng là bậc Chuẩn Thánh." Nghe xong câu này, mặt Khương Tử Nha xị xuống, lại hỏi: "Vậy Trấn Nguyên Tử đại tiên so với đạo hữu thì thế nào?" Lộ tẩy rồi sao?

Câu hỏi này làm khó Trương Phương, có nên tiếp tục bốc phét không đây?

Nhất thời lâm vào thế bí.

Khương Tử Nha thấy Bồ Đề Lão Tổ trước mặt lộ ra nụ cười thâm trầm thì thầm nghĩ: Người này biết nhiều chuyện lớn của Hồng Hoang như vậy, lại am hiểu về Trấn Nguyên Tử đến thế, chắc chắn hai người có quen biết.

Nếu Trấn Nguyên Tử không biết Bồ Đề Lão Tổ thì chắc chắn Bồ Đề Lão Tổ cũng biết Trấn Nguyên Tử.

Nếu giờ mình tạo quan hệ tốt với người này, sau này nhờ tiến cử, biết đâu lại được ăn một quả Nhân Sâm Quả.

Nghĩ vậy ông ta không dám ép quá trắc, khẽ cười nói: "Đạo hữu đã tới rồi, chi bằng ở lại đây một thời gian, ta cũng có nhiều điều muốn thỉnh giáo." Trương Phương vẻ mặt quái dị đáp: "Ồ, môn hạ

của Nguyên Thủy Thánh nhân, đệ tử đời thứ hai của Ngọc Hư Cung mà lại có chuyện cần thỉnh giáo ta sao?" Khương Tử Nha khổ mặt nói: "Đạo hữu chưa biết đó thôi, ban ngày có lũ luyện khí sĩ Cửu Long Đảo là bọn Vương Ma tới thách trận.

Tọa kỵ của chúng toàn là mãnh thú Hồng Hoang, chiến mã của ta thấy liền sợ hãi quỵ ngã, ta đang vì chuyện này mà lo âu!" Nghe Khương Tử Nha nhắc tới bốn kẻ kia, Trương Phương cũng thấy ngứa mắt.

Dù sao cũng đã kết thù, chi bằng mình giả vờ phe Tây Kỳ, lúc hai quân đối đầu sẽ tiễn bốn kẻ đó lên bảng phong thần.

"Tọa kỵ à, chỗ Nguyên Thủy Thánh nhân chẳng thiếu gì, sao ngươi không lên đó mà xin một con." Khương Tử Nha ái ngại lắc đầu: "Đạo hữu không biết đó thôi, ta vừa từ Ngọc Hư Cung về chưa lâu, giờ lại lên đó đòi hỏi e là không tiện." Trương Phương cười thâm thúy nói: "Lúc này khác lúc nọ, cứ đi đi, biết đâu lại có bất ngờ chờ đợi!" Trương Phương biết rõ lần này Khương Tử Nha lên núi sẽ được Nguyên Thủy Thiên Tôn ban cho Tứ Bất Tượng và Đả Thần Tiên, thực lực tăng vọt.

Hắn chỉ là thuận nước đẩy thuyền thôi.

Nhưng đã lỡ nói rồi thì cũng phải kiếm chút lợi lộc chứ.

"Ta định mở một tiệm thuốc ở Tây Kỳ để trị bệnh cứu người, nhưng đi vội quá không mang theo dược liệu." Khương Tử Nha đang đắm chìm trong hai chữ "bất ngờ", thầm nghĩ: Chẳng lẽ lão sư sẽ giúp mình tăng thực lực thật sao?

Càng nghĩ càng sướng, nghe Trương Phương nói vậy liền xua tay đại khái: "Cần dược liệu gì đạo hữu cứ việc nói, chỉ cần Tây Kỳ có, cứ tự nhiên mà lấy!" Ngày thứ hai, Khương Tử Nha nghe theo gợi ý của Trương Phương, cưỡi độn thổ đi Ngọc Hư Cung.

Trương Phương ở một góc thành Tây Kỳ mở một tiệm thuốc nhỏ.

Có mệnh lệnh của Khương Tử Nha, Trương Phương vét sạch số nhân sâm, linh chi, hoàng tinh trong tướng phủ, vốn là đồ Võ Vương Cơ Phát ban thưởng cho Khương Tử Nha.

Giờ tất cả đều nằm gọn trong túi Trương Phương, số lượng cũng phải tới ba bốn mươi củ.

Hai ngày tiếp theo, hắn vừa cường hóa số linh dược đó, vừa thỉnh thoảng trị bệnh cho dân chúng.

Trương Phương xem bệnh thực ra rất đơn giản, chỉ cần dùng bộ cường hóa quét qua là biết ai có bệnh, bệnh ở đâu, cần dùng thuốc gì, bộ cường hóa hiển thị rõ mồm một.

Thế nên hắn chẳng sợ bị ai vạch trần.

Trong tiệm thuốc, Trương Phương tay cầm một chiếc phất trần.

Chương 30

Cái này không phải thứ do pháp lực ngưng tụ ra lúc trước nữa.

Đây là "pháp bảo" đầu tiên hắn đào được ở thế giới Hồng Hoang tại một tiệm tạp hóa ở Tây Kỳ.

Chỉ tốn mười thỏi vàng, Trương Phương thấy buồn cười, liền dùng bộ cường hóa kiểm tra: Danh xưng: Phất Trần Đẳng cấp: Pháp khí sơ cấp Công dụng: Đuổi ruồi muỗi, có tác dụng an thần. (Ghi chú: Một món pháp khí hạ đẳng nhất, cán bằng gỗ thường, làm từ tơ tằm băng ba năm).

Tơ tằm băng thì bền hơn tơ tằm thường nhiều, cũng dày hơn, cỡ sợi tóc.

Xem xong giới thiệu, Trương Phương trợn trắng mắt, phế vật thật sự, mười thỏi vàng mà mua cái món pháp khí gân gà này đúng là hớ to.

Nhưng Trương Phương không quan tâm, là một kẻ dùng hack, bất cứ vật gì qua tay hắn cũng có thể trở thành cực phẩm.

"Cường hóa!" Hiện tại hắn có hơn 60 vạn điểm cường hóa, đúng là đại phú hào.

Chỉ thấy chiếc phất trần trong tay liên tục lóe sáng.

Từ sau lần Na Tra đấu pháp với Phong Lâm, chứng kiến đống pháp bảo của Na Tra xoay chuyển chiến cục nhanh chóng, Trương Phương càng thấu hiểu tầm quan trọng của chúng.

Để lên Hậu Thiên Linh Bảo sơ cấp cần 10,000 điểm, trung cấp cần 50,000, cao cấp cần 150,000.

Nhìn chiếc Hậu Thiên Linh Bảo đỉnh cấp trong tay, Trương Phương nghiến răng điểm cường hóa lần nữa. 300,000 điểm cường

hóa bốc hơi trong nháy mắt, nhưng hắn không thấy tiếc, vì để tăng thực lực và sống sót qua đại kiếp này, cái gì cũng xứng đáng.

Hào quang lóe lên, phất trần lưu quang dật thải, sau đó dần dần thu liễm hào quang, trông lại hết sức bình thường.

Danh xưng: Phất Trần Đẳng cấp: Tiên Thiên Linh Bảo sơ cấp Công dụng: Quét rơi, nâng đỡ, hộ thân (Ghi chú: Tiên Thiên Linh Bảo, diệu dụng vô cùng).

Chỉ vài dòng ngắn gọn, ngoài bốn chữ Tiên Thiên Linh Bảo và diệu dụng vô cùng ra thì chẳng còn gì khác.

Trương Phương lần đầu tiên thấy tình huống này, nếu chỉ nhìn mô tả thì cái này còn chẳng bằng Phương Thiên Họa Kích.

"Chẳng lẽ là đại đạo chí giản, càng đơn giản càng gần với đạo sao?" Trương Phương phân vân không định rõ, định thử nghiệm nhưng xung quanh không có mục tiêu, chẳng lẽ lại đem dân chúng Tây Kỳ ra thử.

Lỡ tay một cái bay luôn thành Tây Kỳ thì mấy vị Thánh nhân có hiện thân bóp chết mình ngay tại chỗ không?

Cẩn thận là trên hết, nhịn một chút vậy.

"Trương Phương ta chờ được!" "Bồ Đề sư thúc, Khương sư thúc của con về rồi, còn dắt theo một con tọa kỵ lạ lắm, mọi người đang vây xem đông nghịt kìa!" Trương Phương nhìn theo tiếng gọi, hóa ra là Na Tra.

Tên nhóc này hồi phục nhanh thật, hai ngày nay cứ chạy qua chạy lại suốt.

Thấy Trương Phương trị bệnh cứu người, hắn cứ chậc lưỡi khen kỳ lạ.

Qua chuyện này, Trương Phương cũng có cái nhìn mới về Ma Linh, một ngụm chướng khí có thể quật ngã một Kim Tiên.

Thực ra lúc đó Na Tra không phòng bị, vạn vật thế gian đều có đạo khắc chế nhau, nếu lúc Ma Linh phun chướng khí mà Na Tra dùng Phi Sa Tẩu Thạch thổi tan đi thì đã khác, nhưng hắn lại chỉ lo giơ pháp bảo lên đỡ nên mới ra nông nỗi đó.

Trương Phương nhìn Na Tra, cười khà khà nói: "Na Tra tới rồi à, hôm nay tìm ta lại có việc gì?" Na Tra vô cùng bội phục vị sư thúc này, cái thủ pháp trị bệnh cứu người đó đúng là tuyệt kỹ.

"Bồ Đề Tổ Sư, Khương sư thúc mời người qua đó, thám tử báo quân Thương lại có hành động mới." Trương Phương theo Na Tra vào tướng phủ, thấy văn võ Tây Kỳ tụ họp đông đủ.

Bên võ có Hoàng Phi Hổ, Nam Cung Thích, Bá Đạt, Bá Thích, Trọng Đột, Trọng Hốt, Thúc Dạ, Thúc Hạ, Quý Tùy, Quý Oa, Mao Công Toại, Triệu Công Thích, Lữ Công Vọng, Tân Giáp, Tân Miễn, Thái Điên, Hoành Thiên...

Bên văn có Tán Nghi Sinh, Chu Công Đán, đều là trụ cột của Tây Kỳ.

Đặc biệt là Chu Công Đán, người trong lịch sử còn nổi danh hơn cả Võ Vương, võ nghệ cũng không tệ.

Khương Tử Nha tâm trạng đang rất tốt, ngồi oai vệ trên ghế thái sư.

Trương Phương vừa vào, bất chợt thấy trong góc sau lưng Khương Tử Nha có một con quái vật trông như ác quỷ.

Nó có cái cổ dài như cổ ngỗng, đầu giống lạc đà, mặt mũi hung ác tợn, một cặp râu dài, mắt lồi, thân phủ đầy vảy cá lấp lánh, hai chân dạng móng vuốt hổ.

Trương Phương giật mình, toát mồ hôi lạnh.

Thấy Trương Phương đến, Khương Tử Nha đứng dậy đón tiếp: "Bồ Đề đạo hữu tới rồi, mời ngồi ghế thượng tọa!" Sau khi Trương Phương ngồi xuống, Khương Tử Nha giới thiệu: "Đây là Bồ Đề Lão Tổ đạo hữu, đạo hạnh cao thâm đến ta cũng không lường hết được, mau bái kiến đi." Văn võ Tây Kỳ nghe vậy đồng loạt bước lên tham bái: "Kiến quá đạo trưởng!" Trương Phương đưa tay ra hiệu: "Không cần đa lễ, chư vị ngồi xuống đi." Khương Tử Nha chỉ vào con quái vật trong góc nói với Trương Phương: "Đây là môn nhân ta mới thu nhận, tên gọi Long Tu Hổ, đôi tay vung lên có thể bắn ra đá phi đầy trời, to như cái cối xay." Nghe tên Long Tu Hổ, Trương Phương nhìn kỹ lại, đúng là mãnh tướng trong truyền thuyết.

Hắn gật đầu: "Ừm, nhìn quả nhiên là thiên phú dị bẩm." Trương Phương nghĩ bụng, không dị bẩm mới lạ, cái món này mà đặt ở hậu thế chắc dọa chết người ta mất.

Chỉ có ở Hồng Hoang mới sinh ra cái giống lai rồng lai hổ này.

Khương Tử Nha thấy mọi người đã ngồi ổn định liền chậm rãi nói: "Chư vị, bốn người Cửu Long Đảo đã điểm tề binh mã, chắc sắp tới nơi rồi." Vừa dứt lời, thám tử vào báo: "Khởi bẩm Thừa tướng, bốn vị đạo trưởng lần trước lại đòi ngài ra ngoài nói chuyện." Khương Tử Nha liền chỉnh đốn binh mã xuất thành ứng chiến, không quên gọi Trương Phương theo cùng.

Ông ta cưỡi Tứ Bất Tượng, tay cầm bảo kiếm, phía sau là Na Tra, Long Tu Hổ, Võ Thành Vương xếp thành hàng.

Chương 31

Ngoài thành, bốn người Cửu Long Đảo thấy vậy đại nộ: "Khương Thượng hay cho ngươi, mấy ngày trước ngã ngựa chạy về Côn Luân kiếm được con Tứ Bất Tượng định đấu với chúng ta một trận sao?" Vương Ma nói xong vỗ vào con Bệ Ngạn, vung kiếm đâm Khương Tử Nha.

Na Tra bên cạnh đạp Phong Hỏa Luân, giơ Hỏa Tiêm Thương hét lớn: "Vương Ma, dám đụng tới sư thúc ta, ta lấy mạng ngươi!" Hai người lao vào đánh nhau đinh tai nhức óc.

Thương kiếm va chạm, cả hai đều đỏ mắt, Na Tra thi triển Đãng Ma Thương Pháp khiến Vương Ma đổ mồ hôi hột.

Đang lúc bất phân thắng bại, Dương Sâm cưỡi Toan Nghê thấy Na Tra thương pháp lợi hại, đại ca mình sắp chống đỡ không nổi liền lấy Khai Thiên Châu từ túi da báo tế lên.

Viên châu lóe sáng đánh trúng Na Tra, khiến hắn ngã khỏi Phong Hỏa Luân.

Vương Ma thấy Na Tra ngã xuống liền định thúc Bệ Ngạn tới lấy đầu.

Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ vội thúc Ngũ Sắc Thần Ngưu lao lên cứu được Na Tra.

Vương Ma lại đại chiến với Hoàng Phi Hổ.

Dương Sâm lại tế Khai Thiên Châu đánh Hoàng Phi Hổ ngã ngửa, hôn mê bất tỉnh.

Long Tu Hổ hét lớn: "Gà gà gà gà, thả người ra, có ông nội ngươi tới đây!" Vương Ma thấy Long Tu Hổ cũng giật mình, chửi: "Mẹ nó,

cái giống gì thế này!" Long Tu Hổ nghe chửi định lao lên dẫm chết hắn, thân cao ba trượng lực đại vô cùng.

Cao Hữu Càn cười Hoa Ban Báo thấy Long Tu Hổ hung hãn sợ đại ca mình chịu thiệt liền tế Hỗn Nguyên Bảo Châu.

Bảo Châu đánh trúng cổ Long Tu Hổ, nhưng vì nó da dày thịt béo, lại là giống rồng hổ nên không ngất, chỉ ôm cổ xoay vòng vòng vì đau.

Nhờ Long Tu Hổ dọa một trận, Vương Ma chưa kịp giết Hoàng Phi Hổ và Na Tra nên hai người được phe Tây Kỳ cứu về.

Vương Ma và Dương Sâm cùng thúc thú xông tới Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha vội vung kiếm chống đỡ.

Không ngờ Lý Hưng Bá từ xa tế Phách Địa Châu, Khương Tử Nha đạo hạnh thấp kém không phòng bị được, bị đánh trúng hông đau điếng người.

"Đạo hữu cứu ta!" Khương Tử Nha cấp thiết hét lên hướng về phía thành.

Nhưng đã muộn, Dương Sâm thấy Lý Hưng Bá làm Khương Tử Nha bị thương liền bồi thêm Khai Thiên Châu.

Khương Tử Nha định quay đầu chạy thì bị Khai Thiên Châu đánh trúng sau lưng, mắt lồi ra, hộc máu, ngã khỏi Tứ Bất Tượng nằm chờ chết.

"Ha ha ha ha ha!" Vương Ma cười lớn, nhảy xuống Bệ Ngạn định cắt đầu Khương Tử Nha.

Bỗng nghe trên không trung có người ca rằng: "Bồ đề bản vô thụ, Minh kính diệc phi đài, Bản lai vô nhất vật, Hà xứ nhạ trần ai." Vương Ma ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện một đạo nhân đang đằng vân

giá vũ giữa không trung.

Hắn đại thanh quát hỏi: “Kẻ nào ở trên đó giả thần giả quỷ, không xuống đây chịu chết?” Nói đoạn, Vương Ma hôm nay liên tục ba lần không lấy được đầu người, trong lòng đang vô cùng tức giận.

Người ở giữa không trung tự nhiên là Trương Phương, hắn cố ý chậm lại một bước, trố mắt nhìn Khương Tử Nha bị đánh chết.

Trong lòng hắn thầm nghĩ: 'Phong Thần Bảng có tên người nào thì người nấy khó thoát, nhưng nếu Khương Tử Nha chết rồi mà lại không có ai cứu, thì chẳng phải là hoàn mỹ sao?

Khương Tử Nha không còn, tự nhiên không có Phong Thần, cái đầu của Trương Phương ta cũng được giữ vững rồi.' Có điều hiện tại vẫn phải diễn kịch một chút, nhìn bốn người Cửu Long Đảo, giết sạch rồi tính sau.

Tiệt Giáo Thông Thiên Giáo Chủ thu đồ đệ bất kể sang hèn, bên trong có người tốt kẻ xấu, bốn người đảo Cửu Long thuộc loại đức hạnh thiển cận, lại trường sinh vô vọng, nên mới bị Thông Thiên viết tên lên bảng.

Trương Phương mỉm cười nhẹ, nói: “Bần đạo là hải ngoại tán tu, nhân xưng Bồ Đề Lão Tổ, hôm nay thay Khương Tử Nha cầu tình, đạo hữu có thể nể mặt lão đạo này một chút không?” Vương Ma mắng: “Bồ Đề Lão Tổ là cái thứ gì, cũng xứng để ta nể mặt?

Chút đạo thuật cỏn con mà tưởng ta không biết đằng vân chắc.” Hắn vỗ vào lưng Bệ Ngạn, bay vọt lên không trung đối trì với Trương Phương.

Vương Ma cầm kiếm trong tay, ánh mắt nộ mục nhìn chằm chằm Trương Phương.

Trương Phương cười ha hả nói: “Nói hay lắm, hôm nay để bần

đạo tiễn ngươi lên bảng.” Hắn vung phất trần trong tay, đỡ lấy bảo kiếm của Vương Ma.

Vương Ma nhìn thấy phất trần của đối phương tỏa ra một luồng thanh quang đường đường chính chính, cảm giác như chém vào kẹo mạch nha, biết mình đã gặp cao nhân.

Hắn muốn rút kiếm về, lại phát hiện bảo kiếm bị vạn ngàn tơ xanh quấn chặt, không cách nào thu hồi.

Thấy vạn ngàn tơ xanh bao phủ lấy bảo kiếm xong liền quấn về phía mình, Vương Ma kinh hãi, vội vàng buông kiếm lùi lại, nhưng sao lùi kịp?

Bị Trương Phương phất trần quét qua, cả người lẫn tọa kỵ đều bị quét rơi khỏi cao không.

Trương Phương thu hồi bảo kiếm, nhìn qua một lượt, thấy kiếm này cũng không tầm thường.

Nhìn Vương Ma đang rơi xuống, Trương Phương hét lớn: “Đạo hữu, nên lên đường rồi!” Ngay lập tức hắn thi triển Thần Hành, vào lúc Vương Ma sắp rơi xuống đất, Trương Phương dùng bảo kiếm chém bay thủ cấp.

Vương Ma có ngày hôm nay cũng là do tạo ra vô biên ác quả.

Trương Phương một kiếm trảm Vương Ma, một đạo chân linh phiêu phiêu đãng đãng bay về phía Phong Thần Đài, Thanh Phúc Thần Bách Giám dùng Bách Linh Phan dẫn vào trong.

Dương Sâm vốn đã đánh chết Khương Tử Nha, thấy Vương Ma đi lấy đầu thì bị một đạo nhân ngăn cản, chưa kịp phản ứng, Vương Ma đã thân thủ dị xứ.

Chương 32

“Đạo huynh!” Dương Sâm gầm lên: “Tiếc cho ngàn năm đạo hạnh, hôm nay lại táng mạng tại đây.” Dương Sâm, Cao Hữu Càn, Lý Hưng Bá ba người nộ phát xung thiên.

Thấy Trương Phương tán đi mây mù, từ từ đáp xuống đất, ba người nghiến răng mắng: “Hảo một cái lão già Bồ Đề!

Giết đạo huynh của ta, chúng ta với ngươi thề không đội trời chung.” Ba người ba kỵ tề tụ xông ra giết Trương Phương.

Ba viên bảo châu tỏa hào quang rực rỡ bay lên, chính là Khai Thiên Châu, Phách Địa Châu, Hỗn Nguyên Bảo Châu.

Trương Phương nhẹ nhàng vung phất trần, một luồng thanh quang lóe lên, đỡ lấy ba viên bảo châu.

Ba viên châu không làm gì được, lại bị ba người triệu hồi về.

Trương Phương thi triển Thần Hành áp sát Cao Hữu Càn, bảo kiếm trong tay xoay một vòng, một cái đầu bay lên trời, một đạo chân linh lại nhập vào Phong Thần Đài.

Dương Sâm thấy Cao Hữu Càn tử trận, rống lên một tiếng lao thẳng về phía Trương Phương, nhưng bị Trương Phương dùng phất trần cuốn lấy, một kiếm chém làm hai đoạn, chân linh cũng vào Phong Thần Đài.

Lý Hưng Bá cưỡi Tranh Nanh, cầm Phương Lăng Giản định lao lên, nhưng thấy hai vị đạo huynh trong nháy mắt bị trảm, cảm thấy không đánh lại Bồ Đề Lão Tổ, liền quyết định thu binh về doanh.

Trương Phương định thừa thắng xông lên tiễn luôn Lý Hưng Bá lên bảng, chợt nghe thấy phương xa có người ca rằng: 'Gió mát nước

hoang phất liễu xanh, mặt hồ hoa rụng lững lờ trôi.

Hỏi thăm chốn cũ nơi cư ngụ, mây trắng thâm sơn ấy chính nhà.' Trương Phương nhíu mày hỏi: "Đạo hữu là phương nào?" Người ca đáp: "Bần đạo là Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn ở động Vân Tiêu, núi Ngũ Long, phụng ngọc chỉ của cung Ngọc Hư, đặc biệt đến cứu sư đệ Tử Nha một mạng." Nghe đến Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, tâm tình Trương Phương khá phức tạp, quả nhiên không tránh được mà.

Đại thế Phong Thần chẳng lẽ cứ thế cuồn cuộn lao tới, vậy mình nên đi đâu về đâu, hay là tìm nơi nào đó 'cẩu' lại mà phát dục?

Hắn lắc đầu, giờ đây đệ tử Tiệt Giáo chẳng phải cũng trốn trong động phủ bế quan tránh đại thế sao?

Nhưng trốn được không?

Ngay cả những cao nhân đó còn không trốn nổi, thì trốn tránh còn có ý nghĩa gì.

Vốn tưởng Khương Tử Nha chết rồi thì không ai Phong Thần, có thể kê cao gối mà ngủ, nhưng Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn lại tới cứu viện. 'Các độc giả lão gia, khu bình luận ít người quá, nếu không phải lượt sưu tầm vẫn tăng thì tôi cứ tưởng không ai đọc nữa đấy.' Quảng Pháp Thiên Tôn hướng Trương Phương chào một cái, liền quay người ra lệnh cho Kim Tra phía sau cõng Khương Tử Nha về thành Tây Kỳ, sau đó lấy ra đan dược hòa nước cho Khương Tử Nha uống.

Một lát sau, Tử Nha tỉnh lại.

Trương Phương bất động thanh sắc thu hồi hai viên bảo châu trên người Dương Sâm và Cao Hữu Càn, tùy chúng nhân vào Tây Kỳ.

Tận mắt chứng kiến một màn cứu người của Văn Thù Quảng

Pháp Thiên Tôn, chứng kiến cảnh Khương Tử Nha từ cõi chết trở về, hắn thầm than, xem ra muốn trốn tránh không dễ dàng gì, đã như vậy thì nên tính toán sớm cho tương lai.

Đêm đến, Trương Phương âm thầm thi triển Thổ Hành Thuật rời khỏi Tây Kỳ, biến lại hình dáng cũ trở về doanh trại quân Thương.

Lý Hưng Bá ở trong trướng đang suy tính, lúc trước bốn người hùng hổ biết bao, không ngờ hôm nay thất bại thảm hại, chết liền ba vị đạo huynh.

Hắn viết một bức thư cáo cấp, dùng hạc giấy gửi ngay trong đêm về Triều Ca cho Văn Trọng.

Nhìn đại trướng trống rỗng, nghĩ đến Trương Quế Phương, Lý Hưng Bá trong lòng căm hận.

Hắn thầm nghĩ nếu không phải tên này đắc tội Văn Trọng, bốn người bọn họ sao phải tới đây, nếu không tới thì sao có họa sát thân hôm nay.

Càng nghĩ càng tức, hắn cầm Phương Lăng Giản chạy tới doanh trại của đội hỏa phu, định đánh chết Trương Quế Phương cho hả giận.

Trương Phương đang ở trong trướng nghỉ ngơi, đột nhiên phát hiện Lý Hưng Bá hùng hổ xông vào. 'Chẳng lẽ bị nhìn thấu rồi?' Không nên a, Thai Hóa Dị Hình đã đến giai đoạn cao cấp, đừng nói là bốn người đảo Cửu Long, ngay cả Thập Nhị Kim Tiên cũng chẳng nhận ra được.

Lý Hưng Bá đại tiếu: "Chạy không thoát đâu, Trương Quế Phương!" Trương Phương ngồi dậy hỏi: "Đạo trưởng đêm khuya đến chỗ tôi làm gì?" Lý Hưng Bá nghiến răng: "Nếu không có ngươi, ba vị đạo huynh của ta sao phải chết?

Đồ nghiệt chướng, đi chết đi!" Trương Phương nhẹ nhàng né tránh Phương Lăng Giản, cười nói: "Đã như vậy, thì bốn vị đoàn tụ đi!" Lời vừa dứt, hắn thi triển Đại Địa Chi Thủ.

Một bàn tay khổng lồ màu vàng đất xuất hiện, bóp chặt ngang lưng Lý Hưng Bá khiến lão không thể cử động.

Trương Phương cười khẽ, trên người lóe sáng hóa thành hình dáng Bồ Đề Lão Tổ.

Lý Hưng Bá nhìn thấy, không cam tâm nói: "Ngươi vốn là...?" Trương Phương đạm mạc: "Đạo hữu lên đường bình an!" Rồi bóp chết Lý Hưng Bá.

Sau đó hắn lấy ra viên bảo châu cuối cùng là Phách Địa Châu.

Mặt đất tự động nứt ra chôn vùi thi thể Lý Hưng Bá rồi khép lại.

Lúc này Trương Phương mới có cơ hội quan sát viên bảo châu trong tay. [Tên: Phách Địa Châu.

Cấp độ: Hậu Thiên Linh Bảo trung cấp.

Chú thích: Có thể tung lên không trung khóa mục tiêu, uy lực vô cùng.] Sau đó hắn lấy thêm Khai Thiên Châu, Hỗn Nguyên Bảo Châu và viên Ngũ Hành Châu đoạt từ chỗ Phong Lâm lúc trước.

Chương 33

Trong tay hắn có bốn viên châu to bằng quả trứng gà: Khai Thiên, Phách Địa, Hỗn Nguyên, Ngũ Hành.

Toàn bộ là Hậu Thiên Linh Bảo trung cấp.

Trừ Ngũ Hành Châu có ngũ hành khốn trận ra, ba viên còn lại đều là linh bảo công kích. 'Ong!' Đột nhiên, bộ cường hóa lóe sáng, bảng điều khiển tự động hiện ra.

Bộ cường hóa đang thăng cấp, dự kiến 24 giờ sau hoàn tất, sẽ có chức năng mới! 'Ách, tình huống gì đây?' Lần đầu thấy hệ thống chủ động hiện ra, thấy nó đang thăng cấp, Trương Phương dứt khoát lăn ra ngủ, đợi đến ngày mai.

Tại Triều Ca, Trụ Vương không màng triều chính, dạo này đều do Văn Thái Sư chấp chưởng quốc sự, quản lý rất có quy củ.

Đêm khuya, một con hạc giấy bay vào phòng, Văn Trọng mở ra xem, đập bàn hét lớn: “Đạo huynh, ta hại các người rồi!

Ta vị cực nhân thần, hưởng thụ quốc ân, nay khắp nơi binh biến, ta lại không thể rời khỏi Triều Ca, xem thư này mà lòng ta đau thắt!” Đặt bức thư xuống, Văn Trọng lệ rơi đầy mặt.

Sáng hôm sau, lão lệnh cho môn nhân Cát Lập đánh trống tụ tướng. 'Đùng đùng đùng...' Tiếng trống vang lên, các võ tướng Triều Ca đều nghe thấy, vội vàng chạy đến điện Ngân An.

Văn Trọng ngồi trên ghế Thái sư, chúng tướng bái kiến xong, lão nói: “Thời gian trước, Trương Quế Phương tự tiện chém chết hai vị giám quân, ta mời bốn vị đạo hữu đảo Cửu Long đi giám sát, không ngờ bị tên đó ôm hận trong lòng.

Lúc đại chiến, Trương Quế Phương không thấy tăm hơi, đáng thương cho bốn vị đạo huynh của ta chết mất ba người, còn lại một người cũng đơn thương độc mã.

Nay bàn bạc với chư vị, ai nguyện ý đi phụ tá Lý đạo hữu đại phá Tây Kỳ?" Lời vừa dứt, tả quân thượng tướng Lỗ Hùng bước ra: "Mạt tướng nguyện đi." Văn Trọng nhìn lại, thượng tướng quân Lỗ Hùng râu tóc bạc phơ, là một lão già rồi.

Trên đại điện, Văn Trọng nói: "Tuổi tác ông lớn quá rồi, để ta xem đã." Lỗ Hùng cười ha hả: "Trương Quế Phương tuy trẻ, nhưng ỷ có chút dị thuật mà ngạo mạn vô lễ, xin hỏi hắn đã thắng chưa?" Lỗ Hùng dừng một chút rồi tiếp: "Làm tướng phải minh bạch thiên thời địa lợi nhân hòa, dùng văn tế vũ, thủ chi dĩ tĩnh, phát chi dĩ động, mới có thể quyết thắng thiên lý, ba la ba la... (lược bớt 10.000 chữ).

Chỉ cần mạt tướng đi, định sẽ đại thắng trở về, ngài có thể phái hai giám quân theo dõi mạt tướng bất cứ lúc nào." Văn Trọng nghe xong thấy Lỗ Hùng tuy già nhưng binh pháp đâu ra đấy, quan trọng nhất là trung thành, liền phái Phí Trọng, Vưu Hồn đi làm giám quân.

Hai kẻ này ngày ngày ở Triều Ca lừa trên gạt dưới, thu hối lộ, Trụ Vương có ngày hôm nay đều do hai kẻ này bày trò.

Quân Chính Ty đưa hai người đến trước điện, Phí Trọng và Vưu Hồn thấy Văn Trọng thì sợ đến run cầm cập, cứ ngỡ sắp bị tử hình, vội quỳ lạy.

Văn Trọng nói: "Nay Trương Quế Phương làm lỡ chiến cơ, khiến ba vị đạo hữu của ta vong mạng, lần này Lỗ Hùng làm chủ soái, phái hai ngươi làm giám quân, lão phu giao đại sự cho các ngươi, đợi đại phá Tây Kỳ trở về, chuyện cũ ta có thể bỏ qua." Phí, Vưu nghe xong sợ suýt tiểu ra quần, bọn chúng sống được là nhờ nịnh hót Trụ Vương, rời khỏi Triều Ca thì sao giữ được mạng, run rẩy nói: "Thái

sư trên cao, chúng tôi là văn thần, không hiểu việc binh, thực sự không thể đảm nhận chức vụ trọng yếu này." Văn Trọng cười lạnh: "Hai vị là rường cột triều đình, có tài ứng biến, làm giám quân là tốt nhất, người đâu, lấy giám quân ấn tới." Hai người không còn cách nào khác, đành nhận ấn.

Cùng ngày, sau khi uống rượu tiễn hành, Thái sư giao hổ phù cho Lỗ Hùng, điểm năm vạn binh mã, lệnh tiếp quản mười vạn quân Thanh Long Quan của Trương Quế Phương, hợp thành mười lăm vạn đại quân phá Tây Kỳ.

Tại Tây Kỳ, trong trại quân Thương, Trương Phương đợi một ngày thì bộ cường hóa thăng cấp xong.

Bảng hiện ra: Nhân vật: Trương Quế Phương.

Chủng tộc: Nhân tộc.

Huyết mạch thần thông: Tam tinh (có thể cường hóa), Huyết mạch Đại Địa cao cấp.

Thất Phách Thần Thông: Đoạt Phách Thuật, Ngũ Phách Hợp Nhất.

Binh Tự Bí đỉnh cấp, Đồng Bì Thiết Cốt đỉnh cấp.

Thần thông huyết mạch đại địa: Thổ Hành Thuật cao cấp, Đại Địa Chi Thủ trung cấp, Nham Thạch Áo Giáp trung cấp, Nham Thạch Cự Nhân trung cấp.

Thiên Cương Thần Thông: Đại Tiểu Như Ý cao cấp, Thai Hóa Dị Hình cao cấp, Ngũ Hành Đại Độn cao cấp, Phối Giang Giảo Hải sơ cấp, Đằng Vân Giá Vũ trung cấp, Hồi Phong Phản Hỏa sơ cấp, Phi Sa Tẩu Thạch sơ cấp.

Địa Sát Thần Thông: Thần Hành cao cấp, Đại Lực trung cấp.

Tổng hợp thực lực: Thái Ất Tán Tiên đỉnh phong.

Công đức điểm: 40.000 (có thể dùng cường hóa bảo vật công đức hoặc gia trì bản thân thành người có công đức, vạn pháp không dám xâm phạm).

Cường hóa điểm: 310.000.

Nhìn điểm cường hóa, Trương Phương lấy hai viên Ngũ Bảo Kim Đan, lập tức nâng cấp Đồng Bì Thiết Cốt cao cấp.

Ánh sáng lóe lên, tiêu tốn 30 vạn điểm cường hóa, nâng cấp lên Bất Tử Kim Thân.

Từng luồng linh khí tụ lại chui vào cơ thể, từng thớ cơ, tế bào đều tham lam hấp thụ.

Nửa ngày sau Trương Phương mới mở mắt.

Bất Tử Kim Thân nằm ở tính chất bất tử.

Hắn lấy bảo kiếm từ chỗ Vương Ma, vung tay chém đứt một cánh tay.

Chương 34

Hắn cảm nhận rõ từng thớ cơ, chỗ vết thương đứt lìa, một cánh tay mới lại mọc ra.

Cánh tay rơi dưới đất vùng vẫy bám lấy chân hắn rồi hóa thành linh khí nhập lại vào cơ thể.

Hắn nắm chặt tay mới, y hệt như cũ.

Từ nay về sau, chỉ cần đầu không bị chém rụng thì hắn sẽ bất tử.

Lại nói về điểm công đức, 40.000 điểm này chắc chắn là do giết bốn người Cửu Long Đảo mà có.

Công đức là thứ tốt, càng nhiều càng tốt, có lượng công đức khổng lồ thì Thánh nhân cũng không dám tùy ý đánh giết vì sẽ tạo ra vô biên tội nghiệt.

Thánh nhân bất tử bất diệt, nhưng môn đồ thì không.

Trận chiến Phong Thần thực chất là do Dương Tiễn bổ đào sơn cứu mẹ, Hạo Thiên Đại Đế chấp chưởng thiên điều phạt Dao Cơ, thiên điều vận hành là lẽ tự nhiên nhưng bị Thập Nhị Kim Tiên ngăn cản.

Một mình Ngọc Đỉnh không làm gì được Hạo Thiên nhưng Thập Nhị Kim Tiên đồng lòng thì Hạo Thiên cũng chịu.

Nên Hạo Thiên lên cung Tử Tiêu khóc lóc với Hồng Quân Đạo Tổ, nói Thiên Đình thiếu người, Kim Tiên lại bá đạo cản trở thiên đạo.

Vì vậy mới có Phong Thần đại kiếp, Kim Tiên phạm sát kiếp phải lên bảng, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn nói đệ tử mình đức hạnh cao không nên lên bảng, mới phái đệ tử xuống núi thu đồ đệ thế mạng.

Một lỗi lầm của họ mà cả Hồng Hoang và nhân gian phải gánh chịu.

Trong mắt Thánh nhân, chúng sinh đều là kiến cỏ, vì mười hai đệ tử mà họ hao tâm tổn trí.

Tại Thương doanh, sau khi bốn người Vương Ma chết, bề ngoài Phong Lâm quản quân, Trương Phương bắt đầu bí mật mưu tính.

Đầu tiên, dây dưa với Tây Kỳ là không thông, tuy Khương Tử Nha, Na Tra hay Kim Tiên không nhìn thấu Thai Hóa Dị Hình nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ cần tra một cái là rõ mồn một.

Trương Phương cũng rất câm nín, chẳng trêu chọc ai mà lại lạc vào chốn này, đối diện sinh tử.

Thực lực tuy tăng nhanh nhưng càng về sau càng tốn điểm.

Ban đầu hắn tính tìm đồ đệ thế mạng nhưng hệ thống cập nhật xong hắn lại đổi ý.

"Khởi bẩm Nguyên soái, Lỗ Hùng thượng tướng quân cùng hai vị giám quân đã đến trướng, mời ngài đến nói chuyện!" Lỗ Hùng là ai, lại còn hai giám quân?

Trương Phương đang kiềm chế, giờ bị điều sang đội hỏa phu làm sếp đám đầu bếp, chẳng lẽ không buông được chức soái sao?

"Biết rồi, ta đi ngay!" Kéo cái mặt thâm trầm, Trương Phương vào trướng, thấy một lão đầu ngũ đại tam thô ngồi trên ghế báu, bên phải là một dàn văn võ lạ mặt.

Phía Phong Lâm và bốn thống lĩnh đứng bên trái.

Trương Phương vào trướng đứng hiên ngang, không kiêu ngạo không tự ti, ai muốn làm gì thì làm.

Nực cười, muốn hắn thi lễ vấn an á?

Không bao giờ!

Là một kẻ xuyên không mang 'hack', sao có thể khuất phục dưới chân người khác.

Lỗ Hùng nhìn người này, theo tin tức thì Trương Quế Phương tuy trẻ nhưng cũng hơn ba mươi rồi, người này trông như mới mười tuổi, lão khó hiểu hỏi: "Ngươi là Trương Quế Phương?" Trương Phương đáp: "Chính là ta!" Phong Lâm bước lên nói: "Lỗ lão tướng quân, Nguyên soái nhà tôi bị yêu thuật Tây Kỳ làm hại thành ra thế này, vì bình định Tây Kỳ mà lao lực ngày đêm." Lỗ Hùng nghe xong thầm nghĩ chắc mình già lẩm cẩm rồi, cả hai đều biến đổi diện mạo, một đứa trẻ ra, một đứa từ xấu xí thành ưa nhìn.

Lão tự nhủ nếu thế gian có yêu thuật này thì cho lão xin vài liều.

"Ngày mai đi đánh Tây Kỳ." Lỗ Hùng không đáp lời Phong Lâm, lấy ra một mảnh vải niệm: "Phụng lệnh Đại vương, Trương Quế Phương tốc hồi Triều Ca, binh mã giao cho Lỗ Hùng tướng quân tiếp quản, không được chậm trễ." Hết rồi?

Tuy Trương Phương không quan tâm chức nguyên soái thế tục nhưng Lỗ Hùng này quá đáng quá, đầu tiên bắt làm đầu bếp, giờ thành tư lệnh trần truồng.

Chắc chắn là lão thất phu Văn Trọng bày trò!

Nhưng thì sao chứ, người ta được Trụ Vương tin tưởng.

Hắn cảnh báo Lỗ Hùng, dù sao lão cũng chỉ là phàm nhân, giờ mười lăm vạn quân ở đây, nếu đúng như diễn nghĩa Khương Tử Nha đóng băng núi Kỳ Sơn thì mười lăm vạn người này sống được mấy mống?

"Lỗ Hùng lão tướng quân, tôi phải nói cho ông biết, Tây Kỳ có nhiều năng nhân dị sĩ, nên cẩn thận phòng bị!" Vừa nói xong, một

giọng nói bên cạnh vang lên: “Trương nguyên soái nói quá lời rồi nhỉ?

À đúng rồi, giờ không còn là Nguyên soái nữa.” Trương Phương nhíu mày nhìn tên lùn tịt bên cạnh: “Ngươi là ai?” Tên lùn ưỡn ngực, chỉ vào gã mặt ngựa bên cạnh: “Ta là giám quân Phí Trọng, bên cạnh là Vưu Hồn, chúng ta theo quân giám sát, phụ tá Lỗ lão nguyên soái.” Nghe danh hai đại sủng thần bên cạnh Trụ Vương, khi Văn Trọng chinh chiến bên ngoài, hai kẻ này lộng quyền, vì Tô Hộ không hối lộ mà hãm hại dẫn đến Tô Hộ phản nghịch, Đát kỷ nhập cung làm loạn.

Phí Trọng, Vưu Hồn có công không nhỏ trong chuỗi sự kiện này.

Nay bị Văn Trọng ghét nên bắt đi theo Lỗ Hùng luôn.

Trương Phương đang bực bội, thấy hai gã này châm chọc, hắn híp mắt hỏi: “Các ngươi thấy ta nói quá lời ở chỗ nào?” Phí Trọng nhướn mày: “Nếu không phải vì ngươi vô năng, thì sao thấy Tây Kỳ lắm kẻ tài ba.” Hắn cười ha hả, Vưu Hồn cũng cười phụ họa.

Hai đứa nghĩ, nếu không phải tại Trương Quế Phương vô năng thì bọn chúng đang ở Triều Ca hưởng phúc, sao phải đến cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này.

Chương 35

Phong Lâm bước lên mắng: “Hai con chó không có mắt, để ta cho một đao chết luôn!” Vưu Hồn âm dương quái khí: “Giờ Lỗ nguyên soái mới là thống soái mười lăm vạn quân, kẻ không có binh quyền đừng có tự coi mình là gì quá.” 'Bốp... bốp... bốp!' Lời chưa dứt, Trương Phương đã vả cho mấy cái không trung.

Mặt Phí Trọng và Vưu Hồn sưng vù như tổ ong.

“Lũ... ngốc... khốn... khiếp...” Hai gã nhả ra mấy cái răng, miệng đầy máu, ôm mồm kêu oai oái.

Lỗ Hùng đập bàn: “Đủ rồi, Trương Quế Phương, hai vị giám quân dù sao cũng là Thái sư chỉ định, ngươi làm vậy quá đáng rồi!” Tiện tay vỗ hai con ruồi, tâm tình Trương Phương đại hảo, hắn phủi tay nói: “Lỗ lão tướng quân, khuyên câu cuối, Tây Kỳ lắm kẻ tài, đừng đại ý.” Lỗ Hùng nhìn cái mặt sưng như đầu heo của hai gã kia, thầm nghĩ Trương Quế Phương thật không hiểu đạo làm quan, hành vi này chỉ khiến hắn sau này khó sống.

Lỗ Hùng nói: “Đa tạ Trương đại nhân nhắc nhở, bản soái biết rồi, chuyến này về Triều Ca có lẽ ông sẽ gặp nhiều phiền phức, mong ông sửa đổi tính nết...” Đoạn sau Lỗ Hùng không nói nữa nhưng ý là chê Trương Phương tính khí thối, làm việc lỗ mãng.

Trương Phương cười vô ngữ, bụng bảo dạ mình hảo tâm nhắc nhở lại bị giáo huấn.

Lỗ Hùng ơi Lỗ Hùng, tôi cùng lắm là bị phiền phức quấn thân, còn ông là đại kiếp sinh tử đấy.

Những gì cần nói đã nói, Trương Phương dắt Phong Lâm và bốn thống lĩnh ra chuồng ngựa dắt con Giác Tiên Thú sắp chán đến chết ra.

Lỗ Hùng không dùng người của Trương Phương, mà có dùng hắn cũng chẳng cho, quan trọng là bốn vị thống lĩnh nguyện đi theo hắn.

Ngoài viên môn, Lỗ Hùng tiễn xã giao.

Tần Vân cảm thán: "Thật không nỡ, mười vạn binh mã đều do chúng ta một tay kéo lên, giờ bị người ta khua môi múa mép là mất trắng." Trương Phương lắc đầu, Hồng Hoang rộng lớn, người thì không thiếu.

Lần rời đi này tuy chưa thoát hẳn họa sát thân nhưng cũng tránh được đầu sóng ngọn gió.

Tất cả thực ra đều nằm trong tính toán của hắn.

Giờ về Triều Ca xem thế nào.

"Bốn người các ngươi, lúc rảnh rỗi bảo Phong Lâm dạy bảo thêm." Nghe vậy bốn người đại hỉ, ở Hồng Hoang ai cũng coi trọng truyền thừa.

Họ bái tạ: "Đa tạ Nguyên soái!" Trừ cha truyền con nối, thầy truyền trò thì chưa thấy ai truyền cho cấp dưới.

Tất nhiên trừ Thông Thiên Giáo Chủ dạy ở cung Bích Du, ai nghe hiểu thì đều là người Tiệt Giáo.

Vạn tiên triều bái là thế.

Chẳng qua là thuận tay thôi, chứ hắn chẳng rảnh đi dạy đồ đệ, nói thực chất tư chất bốn người này hắn cũng không coi trọng.

Bốn người một đường hướng đông, qua Đồng Quan, vào Thằng Trì, vài ngày sau Triều Ca đã hiện ra xa xa.

So với Tây Kỳ thì hùng vĩ hơn nhiều.

Trương Phương, Phong Lâm dắt ngựa vào cổng thành nhìn ngó.

Trên đại phố người qua kẻ lại, kiệu, xe ngựa, tiếng rao hàng vang lên liên hồi.

Trương Phương cảm thấy Tây Kỳ quá đìu hiu, phố xá ít người, chủ yếu do quân Thương áp sát nên dân chúng lo sợ.

Triều Ca không có cảm giác khẩn trương của chiến tranh nên phồn hoa náo nhiệt.

Phong Lâm vui vẻ nói: "Náo nhiệt thật!" Nhìn hàng quán san sát hai bên, tiếng mặc cả, tài tử cầm quạt, giai nhân trong kiệu thêu tạo nên cảnh tượng nhộn nhịp.

Thấy nhóm Trương Phương, dân chúng tự giác nhường đường.

Là vì con Giác Tiên Thú của Trương Phương trắng như tuyết, trên đầu có một sừng trông rất bất phàm, dân chúng không dám quấy rầy.

Họ thấy chuyện lạ nhiều rồi, Võ Thành Vương cưỡi Ngũ Sắc Thần Ngưu, Văn Trọng cưỡi Kỳ Lân đều có, nên một con thú lạ cũng không khiến họ vây xem quá mức.

Hơn nữa sáu người mặc giáp trụ, nhìn là biết tướng quân đại Thương.

"Vị quân gia phía trước xin dừng bước!" Trương Phương đang định tìm chỗ trọ, mai mới gặp Văn Trọng thì nghe tiếng gọi sau lưng.

Quay lại thấy một đạo nhân, đầu thắt thanh cân, áo bào ống tay rộng, chân đi giày cỏ, eo giắt bảo kiếm.

Trương Phương không nhận ra, hỏi Phong Lâm cũng không ai biết.

"Đạo trưởng gọi chúng ta?" Đạo nhân chào hỏi: "Phải, bần đạo Thân Công Báo, thấy mấy vị anh dũng bất phàm, vô tình gặp nên muốn kết giao." Thân Công Báo có bằng hữu khắp ngũ hồ tứ hải cũng

nhờ tính cách tự nhiên này.

Chương 36

Nghe danh 'đệ nhất hố' của Phong Thần, Trương Phương định né xa.

Ai ngờ Thân Công Báo bước tới vuốt râu: "Tướng quân việc gì vội thế, bần đạo hiện là Quốc sư đại Thương, chi bằng tìm chỗ ngồi xuống trò chuyện." À, gã này làm Quốc sư rồi.

Nhìn Thân Công Báo không có vẻ cậy quyền ép người, cười híp mắt đầy mong đợi.

Người ta đã đưa mặt cười ra thì không nỡ đánh.

Trương Phương ôm quyền: "Nếu đạo trưởng đã mời, ta cũng không từ chối." Thân Công Báo cười lớn mời đi: "Mời, qua con phố này là tới phủ bần đạo, chúng ta sẽ uống vài chén, ha ha!" Đến người ít nói như Trương Phương cũng bị Thân Công Báo lây nhiễm sự nhiệt tình.

Trong lòng hắn thầm nghĩ thảo nào Thân Công Báo giao du rộng, tay nghề xã giao đúng là bậc thầy.

Đi hết phố, một tòa phủ đệ to lớn hiện ra: Quốc sư phủ!

Vào phủ, Thân Công Báo bảo người hầu chăm sóc ngựa rồi mời khách vào trong.

Cơm rượu bày ra, lão mới hỏi danh tính.

Trương Phương nghĩ thầm gã này cũng nhịn giỏi, giờ mới hỏi tên.

Hắn đáp: "Ta là Trương Quế Phương ở Thanh Long Quan, đây là cấp dưới của ta, lần này theo lệnh Thái sư về Triều Ca phục mệnh." Nghe tên, Thân Công Báo nhìn kỹ Trương Phương, thấy hơi khó tin.

Lão vốn có tài nhìn người, biết nhiều chuyện Hồng Hoang, nhưng lại không nhìn ra chủng loại tọa kỵ của Trương Phương.

Nó cho cảm giác chính nghĩa, thanh lọc tội ác thế gian.

Loại thánh vật này đáng lẽ không bị phàm nhân hàng phục mới đúng.

Còn vị tướng quân này nhìn qua thì bình thường như phàm nhân, nhưng khi cả hai kết hợp lại, Thân Công Báo thấy có gì đó không đúng, nên mới bắt chuyện.

Trương Phương dĩ nhiên không nói con Giác Tiên Thú là hàng nâng cấp.

Nó có hình dáng kỳ lân trắng phương tây nhưng biết bay, khi bay có đôi cánh năng lượng.

Ở phương tây nó là biểu tượng thánh khiết, nhưng ở đây nó chẳng liên quan gì đến mấy con kỳ lân đó cả.

Thân Công Báo nghe xong kinh ngạc: "Hóa ra là Trương nguyên soái, thất kính!

Không phải ông đang đánh với Khương Tử Nha ở Tây Kỳ sao?" Trương Phương không giấu giếm, kể lại chuyện Văn Trọng đâm sau lưng, bốn thánh đảo Cửu Long cướp quyền dẫn đến đại bại.

Tất nhiên là nửa thật nửa giả.

Thân Công Báo đập bàn: "Vô lý!

Văn Trọng là nguyên lão ba triều mà làm vậy thật khiến người ta lạnh lòng.

Mai ta vào cung tâu với Đại vương đòi công đạo cho Trương nguyên soái." Phong Lâm nghe vậy vội kính rượu.

Mấy người bọn họ đang lo không biết gặp Văn Thái sư thế nào thì

lại gặp được Thân Công Báo.

Họ không biết chức Quốc sư lớn thế nào nhưng nhìn cái phủ này là biết không vừa.

To nhất Triều Ca trừ vương cung thì chỉ có Thái sư phủ và Võ Thành Vương phủ thôi.

Hai phủ lớn hộ vệ hai bên vương cung.

Hoàng Phi Hổ bỏ trốn nên vương phủ trống, Trụ Vương ban cho Thân Công Báo.

Uống cạn chén rượu, Thân Công Báo nói: "Ta và Trương nguyên soái cảnh ngộ giống nhau a, có chí báo quốc lại bị hãm hại.

Ta đầy bụng kinh luân, năng lực, tư chất học vấn cái gì cũng hơn sư huynh nhưng sư phụ lại dành hết phần tốt cho lão ta." Nghe Thân Công Báo tâm sự, Trương Phương rất đồng cảm, trong diễn nghĩa nếu không có Thập Nhị Kim Tiên bảo vệ thì Khương Tử Nha sớm chết dưới tay lão này rồi.

Dù đồng tình nhưng hắn không lộ ra, uống cạn chén rượu nói: "Đạo trưởng say rồi chăng?" Thân Công Báo vỗ ngực: "Ta không say, ta tỉnh lắm.

Giờ ta không còn là đệ tử cung Ngọc Hư nữa, cứ để bọn chúng đi giúp Tây Kỳ." Lão đứng dậy chỉ tay về phía vương cung: "Ta cứ thích giúp Trụ Vương đấy, để bọn chúng xem năng lực của Thân Công Báo này." Những lời này khiến Trương Phương có cái nhìn khác về Thân Công Báo.

Diễn nghĩa biến lão thành kẻ phản diện hẹp hòi, nhưng Trương Phương chưa thấy lão nói sai câu nào, lão đi khắp nơi mời cứu binh cho Ân Thương cũng là vì đại cục.

Trụ Vương có hai con là Ân Giao, Ân Hồng, ngôi vị đáng lẽ thuộc

về họ.

Nhưng Kim Tiên lại bắt họ đánh đổ ngôi vị của chính mình để người khác ngồi lên.

Đừng nói là hai hoàng tử đó hay Trương Phương, chẳng ai trên đời chịu làm thế cả.

Thân Công Báo vì muốn chứng minh bản thân mà từng coi Nguyên Thủy là người yêu thương mình nhất, cuối cùng mới thấy đó là trò cười.

Nghe Thân Công Báo nói không còn là đệ tử Ngọc Hư, Trương Phương đoán lão sắp chuyển sang cung Bích Du.

Chương 37

"Đạo trưởng định làm gì tiếp theo?" Thân Công Báo ngồi xuống cạnh hắn: "Thật không giấu gì ông, ta tính lên cung Bích Du bái Thông Thiên sư thúc làm thầy." Trương Phương gật đầu: "Cũng là tiền đồ tốt, Tiệt Giáo vạn tiên triều bái, chắc chắn có đất cho lão huynh phát huy." Hắn cũng nghĩ hay mình cũng bái sư nhỉ?

Với bản lĩnh của mình, bái vào Tiệt Giáo làm đệ tử đời hai chắc cũng được.

Nhưng rồi nghĩ lại, Thông Thiên ngay cả đám thân truyền như Đa Bảo còn chẳng bảo vệ được thì quan tâm gì đến mình, chi bằng âm thầm phát triển đợi thời cơ.

Thân Công Báo kể tiếp: "Lúc ở cung Ngọc Hư, ta nghe Bạch Hạc Đồng Tử nói Khương Thượng bị ông đánh chạy về khóc lóc với Nguyên Thủy Thiên Tôn, ta thực sự muốn xem thử." Trương Phương nghe xong toát mồ hôi hột, danh tiếng 'khủng' thế này đã truyền đến Ngọc Hư rồi à, Nguyên Thủy không phái Kim Tiên xuống diệt hắn đúng là kỳ tích.

Xem ra mình quá 'lãng' rồi, sau này phải cẩn thận hơn.

Thân Công Báo hỏi: "Còn Trương nguyên soái định thế nào?" Trương Phương thuận miệng: "Tất nhiên là khuyên Đại vương chấn hưng triều cương, làm rõ với Thái sư để tiếp tục thảo phạt Tây Kỳ." Đây là nói phét thôi, chấn hưng triều cương chẳng liên quan gì đến hắn.

Bồi dưỡng thế lực, thu phục tâm phúc, kiếm điểm công đức chế bảo vật mới là việc chính.

Còn Văn Trọng, nếu lão dám làm khó thì hắn không ngại nhổ vài

cái răng hổ đâu.

Ngoài ra có một người hắn rất muốn gặp là Khổng Tuyên, cao thủ vô môn vô phái.

Nếu kết nghĩa hoặc kéo về làm 'đả thủ' thì an toàn hơn nhiều.

Nhưng đó chỉ là nghĩ thế thôi, Khổng Tuyên đâu có ngu mà đi làm tay sai cho hắn.

Tuy nhiên những lời Trương Phương vừa nói khiến Thân Công Báo sáng mắt ra, vì ai cũng muốn thắng Tây Kỳ.

Với chiến tích trước đó, nếu Thân Công Báo tìm thêm trợ thủ đối phó Kim Tiên, Trương Phương dẫn binh thì sợ gì Tây Kỳ không bại.

Thân Công Báo dặn: "Ông đừng vội gặp Văn Trọng, mai theo ta vào kiến giá, mọi chuyện sẽ rõ ràng." Trương Phương đồng ý, dù không sợ Văn Trọng nhưng nếu giải quyết nhẹ nhàng được thì tốt nhất.

"Vậy nhờ cả vào đạo trưởng." Thân Công Báo xua tay: "Dễ thôi, tuy ta mới nhập triều nhưng lời nói cũng có trọng lượng." Hai người lại uống cạn.

Rượu quá ba tuần, Thân Công Báo cười quái dị: "Phủ đệ to thế này một mình ta ở không hết, sau này ông cứ ở đây.

Trong phủ có mấy gia quyến quan viên bị tịch biên, tội nghiệp lắm, Đại vương ban cho ta nhưng ta là người phương ngoại, sau này cứ để họ hầu hạ ông nhé!" Phong Lâm và Tần Vân nghe vậy sướng rơn, đàn ông mà, ai chẳng có thất tình lục dục.

Trương Phương cười khổ lắc đầu, cái lão Thân Công Báo này đúng là thiên tài xã giao đời sau cũng không bằng.

Sau khi được sắp xếp phòng ốc, Trương Phương đi tắm.

Hắn thoát y nhảy vào bồn nước nóng, thở phào nhẹ nhõm.

Đang tận hưởng thì có tiếng mở cửa và tiếng chân nhẹ nhàng.

"Ai?" Nghe hắn hỏi, tiếng chân dừng lại, một giọng nói dịu dàng vang lên: "Thân đạo trưởng bảo em đến hầu hạ tướng quân!" Trương Phương thấy buồn cười, đúng là lão Thân: "Biết rồi, lui ra đi, ta không cần hầu hạ." Giọng nói kia ngập ngừng: "Nhưng mà... nhưng mà..." Trương Phương không có thói quen có người bên cạnh khi tắm, dù có bình phong ngăn cách cũng thấy không tự nhiên.

"Đi đi, ta sẽ nói với Thân đạo trưởng, không phải ngại." Ai ngờ giọng nói kia bỗng trở nên cương quyết: "Không, em không đi, nếu không được Thân đạo trưởng thu lưu, em sẽ bị bán vào lầu xanh, nơi nào cho em dung thân nữa." 'Lão Thân này đúng là giỏi gây phiền phức, mình có phải ngựa giống đâu mà dùng mấy cái này.' Trương Phương hỏi: "Nên cô định báo đáp ơn của lão bằng cách này?" "Vâng!" Trương Phương chẳng còn tâm trí tắm tiếp, hắn thay đồ bước ra.

Sau bình phong là một cô bé khoảng mười ba, mười bốn tuổi đang thầm rơi lệ.

Trông rất thanh tú, mặt trái xoan, mắt to, tóc đen dài.

Nhưng hắn vốn không thích đồ ban tặng kiểu này, phụ nữ chứ có phải đồ vật đâu mà tặng qua tặng lại.

Nhìn cô bé, định mắng vài câu nhưng không nỡ, cuối cùng đành bất lực: "Ta sẽ bảo Thân đạo trưởng sắp xếp việc khác cho cô, không cần hầu hạ kiểu này nữa." Nói xong hắn vỗ vai cô bé rồi về phòng ngủ một giấc thật ngon.

Sáng hôm sau Trương Phương theo Thân Công Báo vào cung.

Qua cầu Cửu Long, đến trước điện, Thân Công Báo vào thông báo:

“Bần đạo có việc yếu sự kiến giá!” Một lát sau, một nữ tử từ nội điện bước ra: “Đại vương nay không lên triều, đang dùng bữa với Vương hậu ở điện Hiển Đức, mời Quốc sư theo tôi!” Trụ Vương nay đã thay toàn bộ thái giám bằng nữ tử, ngày ngày cùng Đát Kỷ ca vũ, bỏ bê triều chính.

Nhưng Thân Công Báo có thể trực tiếp kiến giá chứng tỏ thủ đoạn không tầm thường.

Văn võ bá quan muốn gặp vua còn khó hơn lên trời, vậy mà lão chỉ cần thông báo là được dẫn vào ngay.

Tại cửa điện Hiển Đức, Thân Công Báo hô: “Bần đạo cùng Thanh Long Quan tổng binh kiêm đại Thương Chinh Tây Đại Nguyên Soái Trương Quế Phương, bái kiến Đại vương!” Thân Công Báo cúi người hành lễ, thấy Trương Phương đứng thẳng băng không hề có ý định bái kiến, lão ngẩn người.

Lão thầm nghĩ: 'Tên này không phải trung thần sao, sao lại không lạy Thiên tử?' Đâu biết Trương Phương mang tư tưởng hiện đại, không quen quỳ lạy ai, kể cả vua.

May mà giọng Trụ Vương vang lên ngay: “Quốc sư đến rồi à, mau vào đây, mấy nay ta thấy tinh thần sảng khoái, đều nhờ công Quốc sư cả.

Ta rất vui.” Hai người vào điện, thấy Trụ Vương ngồi một mình bên bàn ăn, chắc Đát Kỷ đã lánh sang phòng khác.

Trương Phương nhìn qua, thấy Trụ Vương khoảng ba bốn mươi tuổi, vóc dáng cao lớn, trông uy vũ bất phàm.

Thân Công Báo cung kính: “Bần đạo hưởng thánh ân làm Quốc sư, làm việc cho ngài là phận sự, sao dám để ngài bận tâm, bần đạo hổ thẹn.” Trụ Vương đại hỉ, lão Thân này tuy là thần tiên nhưng không

ngạo mạn, rất hợp ý vua.

Khen xong lão mới nhìn sang Trương Phương, nhíu mày hỏi: "Trương Quế Phương?

Chương 38

Không ở Tây Kỳ mà về đây làm gì, mười vạn binh mã của ta là trò đùa chắc?" Trương Phương đáp: "Đại vương, trước đó ngài phái bốn người đảo Cửu Long tới, bọn họ đã thay chức nguyên soái của thần." Trụ Vương nghe xong không vui: "Ta nghe nói Thái sư đơn thương độc mã nên mới phái họ đến phụ tá, chứ đâu có bảo họ cướp chức nguyên soái." Lão nhớ mang máng có gặp mấy đạo nhân kỳ quái, nhưng quên rồi.

Trương Phương hạ giọng: "Bốn người đó bại trận ở Tây Kỳ, Văn Thái sư lại phái Lỗ Hùng đến thay thế, thần vô sở sự sự nên mới về Triều Ca." Thân Công Báo bồi thêm: "Đại vương, Văn Trọng cậy là lão thần ba triều, tự ý chèn ép rường cột quốc gia, làm vậy thật thiếu công bằng." Trụ Vương đập bàn: "Lão sư sao có thể như vậy!

Lần trước cầm đả vương kim tiên dọa đánh ta trước mặt bá quan, nay lại tự ý hoán soái không hỏi ý ta, cậy là đại thần thác cô mà không coi ta ra gì." Thân Công Báo đề nghị: "Đại vương, việc cấp bách là nên phong cho Trương nguyên soái một chức vị chính danh để không mất lòng người." Thân Công Báo làm vậy vì muốn giữ chân Trương Phương, người có khả năng đánh trận, chứ lão không muốn nội bộ quân Thương lục đục.

Muốn thắng Khương Tử Nha thì phải tận dụng mọi nguồn lực.

Trụ Vương suy nghĩ rồi nói: "Cũng được, Trương ái khanh muốn chức gì cứ nói, ta chuẩn hết!" Mặt trời mọc đằng tây rồi, Trương Phương không tin Trụ Vương tốt bụng thế, chẳng qua nể mặt Thân Công Báo thôi.

Hắn cũng tò mò không biết lão Thân cho Trụ Vương ăn thuốc gì

mà vua nghe lời thế.

Nhưng giờ được chọn quan, thực ra hắn chẳng ham, có điều không có chức tước thì kiếm điểm công đức cũng khó.

"Đại vương phong cho thần chức gì nhàn tản là được!" Thân Công Báo nghe vậy mặt dài ra: "Trương nguyên soái, quốc gia đại nạn, người tài phải gánh vác chứ sao lại đòi làm nhàn vân dã hạc?" Lão còn định để Trương Phương thay Lỗ Hùng đi Tây chinh, rồi lão đi mời thêm trợ thủ nữa chứ.

Trương Phương cười nói: "Đạo trưởng hiểu lầm rồi, tôi định mở một học cung ở Triều Ca để bồi dưỡng nhân tài, phát triển dân sinh cho Đại vương." Thân Công Báo không hiểu ý hắn là gì.

Mắt Trụ Vương lóe lên tinh quang rồi lại trở về vẻ bất cần: "Muốn làm thì làm đi, phong chức...

Phụ quốc Thượng tướng vậy." Trương Phương thầm thổ tào, cái chức này tuy to hơn Tổng binh nhưng không có thực quyền, không có binh mã, nói trắng ra là hư danh.

Nhưng hắn không quan tâm, hắn quan tâm cách kiếm điểm công đức thôi.

Trương Phương ôm quyền: "Tạ Đại vương!" Thân Công Báo chúc mừng: "Chúc mừng Trương tướng quân, sau này đồng liêu cùng chiếu ứng nhau." Trương Phương bĩu môi cười khổ: "Đa tạ đạo trưởng tiến cử, không thì tôi chẳng gặp được Đại vương." Trụ Vương chen ngang: "Quốc sư, chuyện lần trước bàn tới đâu rồi?" Ra khỏi cung, Thân Công Báo cười hỉ hả chúc mừng hắn thăng quan.

Trương Phương hậm hực: "Có gì mà chúc, quyền lực có bao nhiêu đâu." Thân Công Báo giải thích: "Tuy là Thượng tướng nhưng thêm hai chữ Phụ Quốc thì ý nghĩa khác hẳn." Lão vuốt râu: "Như gia tộc

Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ, phải bao đời trung liệt mới được phong hiệu Trấn Quốc đấy!" Nghe lão nói vậy Trương Phương mới thấy chức này cũng oai thật.

Nhưng hắn cũng không để ý lắm, quyền lực thế tục thì thấm tháp gì nếu không sống sót qua đại kiếp.

"Trương tướng quân định mở học cung ở đâu?" Trương Phương lắc đầu: "Vua bảo chỗ nào cũng được nhưng chưa biết chọn đâu." Thân Công Báo chợt nghĩ ra: "Ta thấy có chỗ này hay.

Anh em nhà họ Triều bỏ trốn theo Tây Kỳ, nhà cửa bỏ không, tuy không to bằng phủ ta nhưng đất trống nhiều, lại gần Thái Thanh Quan cũng đang bỏ trống." Trương Phương thấy được.

Chỗ ở có rồi, còn lại phải tự phát triển.

Hắn không định dạy trẻ con đọc chữ, mà định chiêu hiền nạp sĩ, tìm nhân tài rồi kết hợp kiến thức hiện đại của mình.

Chỉ cần định hướng một chút là chắc chắn kiếm bộn điểm công đức.

Kiếm điểm để nâng cấp bản thân, chiêu hiền để lớn mạnh, còn giúp Trụ Vương thì... tính sau.

Cải thiện dân sinh cũng là để mình ăn ngon mặc đẹp hơn thôi.

Mấy ngày sau, khu phía tây bắc Triều Ca rầm rộ xây dựng.

Trương Phương tập hợp thợ thuyền, quây khu nhà họ Triều và Thái Thanh Quan lại.

"Ơ, cái gì thế này, chưa thấy bao giờ?" Phong Lâm, Tần Vân và đám thợ đứng quanh hai phiến đá một tròn một dẹt bàn tán.

Cô bé mười ba tuổi tên Nhan Tịch Nhi giơ tay: "Em biết, tướng quân gọi là thạch ma (cối đá), dùng để làm đậu hũ!" Cả bọn ngơ ngác.

Thanh Vân hỏi: "Đậu hũ là cái gì?" Nhan Tịch Nhi cũng chịu, chỉ là nghe tướng quân lầm bầm nên nhớ thôi.

Cô bé này chính là người bị hắn từ chối hầu hạ hôm nọ.

Trương Phương bảo Thân Công Báo đổi việc cho cô bé, lão bảo hắn tự giải quyết, người cho rồi sao trả lại được.

Thế là hắn để cô bé làm tì nữ bưng trà nước.

Việc đầu tiên Trương Phương làm là chế đậu hũ theo trí nhớ từ kiếp trước.

Chắc cũng ra ngô ra khoai thôi.

Thời này đậu tương chỉ dành cho gia súc hoặc người nghèo ăn tạm qua ngày, quý tộc chỉ ăn gạo.

Ngay cả lúa mạch họ cũng chẳng ăn, chỉ nô lệ mới ăn.

Cách nấu thì khô khan khó nuốt, chẳng ai nghĩ đến việc xay bột cả.

Nên hắn tin chắc việc này sẽ có công đức, chỉ là không biết bao nhiêu thôi.

"Tướng quân đến!" Trương Phương vênh váo đi tới cối đá, sau lưng là hai người hầu khiêng hai thùng đậu đã ngâm nước.

"Bắt đầu!" Hắn không giải thích, chỉ huy thợ xay đậu.

Chương 39

Phong Lâm và đám thợ im lặng quan sát.

Nhìn dòng nước trắng đục lẫn bã đậu chảy vào thùng gỗ, họ chẳng hiểu hắn đang làm gì với thức ăn của nô lệ.

Một thợ thầm thì: "Lãng phí thế này không biết có bị báo ứng không?" Trương Phương làm rất tỉ mỉ, lọc bã lấy nước đậu nguyên chất.

Sau đó nấu chín rồi dùng nước lỗ (nước muối đắng) để làm đậu kết tủa.

Khi nước muối được đổ vào, nước đậu bắt đầu đông lại.

Hắn thấy thành tựu vô cùng, dù kiếp trước chỉ xem trên mạng chứ chưa từng làm.

Hai canh giờ sau, đậu hũ định hình, mùi thơm nồng nàn lan tỏa khiến ai nấy đều thèm thuồng.

"Mọi người nếm thử đi, ai cũng có phần!" Hắn cắt đậu thành miếng chia cho mọi người rồi cũng tự nếm một miếng.

"Thơm!" Không hóa chất, mềm mịn, tan trong miệng.

Phong Lâm chảy nước miếng, vội vã xúc một miếng ăn thử.

"Ngon quá!" Đúng lúc đó, bầu trời lóe lên một đạo kim quang rót thẳng vào người Trương Phương.

Luồng sáng tuy không lớn nhưng rực rỡ, là thiên địa cảm ứng vì hắn đã cải thiện cuộc sống dân chúng, thúc đẩy tiến bộ nhân loại nên ban thưởng.

Tại Thái sư phủ, Văn Trọng đang hỏi Cát Lập về tình hình Lỗ

Hùng đánh Tây Kỳ.

Chợt cảm nhận dị tượng, lão mở con mắt thứ ba nhìn lên, thấy kim quang rơi vào thành.

"Công đức!

Giữa lúc Ân Thương nguy khốn lại có công đức giáng xuống, kẻ nào được thiên đạo quyến cố vậy?" Văn Trọng chấn kinh.

Người thường không thấy được, nhưng thiên nhãn của lão thấy rõ phía trên Triều Ca, một con Khí Vận Kim Long đang cuộn mình.

Vốn dĩ nó đang ủ rũ như sắp chết đến nơi, vậy mà khi công đức rơi xuống, nó bỗng như được uống thuốc tăng lực, mắt sáng quắc, vươn cổ gầm vang trời.

Vì Trương Phương hiện là quan của Ân Thương, hành động của hắn khiến dân chúng biết ơn, khí vận triều đình nhờ thế mà khởi sắc.

Văn Trọng nhìn cảnh đó, vị lão thần ba triều uy phong bát diện bỗng trào nước mắt.

"Tiên vương ơi, nhìn xem, Ân Thương có cứu rồi!" "Ha ha ha, lão thiên gia, Ân Thương không vong được!" Lão vừa khóc vừa cười điên cuồng, rồi hét lớn: "Tìm cho ta!

Lật tung Triều Ca cũng phải tìm bằng được vị đại hiền nhân này!" Nếu lão biết vị đại hiền nhân đó là Trương Quế Phương – kẻ lão định trị tội, chắc lão hộc máu mà chết mất.

Lúc này Trương Phương đang cùng đám nô lệ, thợ thuyền ăn đậu hũ vui vẻ.

Nhìn những nụ cười hạnh phúc quanh mình, hắn thấy đây là việc đúng đắn nhất mình từng làm kể từ khi xuyên không.

Hắn sợ chết, nhưng nhìn cảnh quý tộc coi nô lệ như cỏ rác, hắn

thấy không đành lòng.

Ở đây chủ nhân đánh chết nô lệ cũng chẳng phạm pháp, vì họ là tài sản tư nhân.

"Tướng quân, đậu hũ ngon quá!" "Phải đó, hạt đậu bình thường mà làm ra được món mỹ vị thế này, mấy ông lớn chắc chưa bao giờ được ăn đâu!" Trương Phương mỉm cười, mở bộ cường hóa xem điểm công đức. 240.000 điểm!

Làm đậu hũ thôi mà được những 200.000 điểm.

Dù sao nó cũng chỉ cải thiện đời sống chứ không hoàn thiện thiên đạo quá lớn, nên không thể giúp hắn lập địa thành thánh ngay được.

Những ngày tiếp theo, tại các đường lớn ngõ nhỏ của Triều Ca bắt đầu liên tục xuất hiện một loại thứ gọi là đậu hủ.

Nhiều đạt quan hiển quý đối với loại đậu hủ trắng trẻo non mềm này vô cùng hiếu kỳ, đều đua nhau mua về, ăn xong thì khen không ngớt lời.

Trong vương cung, Trụ Vương cùng Đát Kỷ vừa ăn xong một đĩa đậu hủ, cảm giác vẫn còn thèm thuồng.

"Quốc sư, thứ này là do Trương Quế Phương làm ra sao?" Thân Công Báo đáp: "Thưa đại vương, bần đạo ở cách nhà hắn không xa, mấy ngày nay gia quyến hắn liên tục có người gánh đòn gánh đi rao bán đậu hủ." Thân Công Báo cũng không hiểu nổi cách làm của Trương Phương, rõ ràng có tài tướng soái cường đại, lại cứ thích trốn đi làm mấy thứ thỏa mãn khẩu phúc chi dục.

Thế nhưng, khi ăn xong, lão cũng phải kinh ngạc, những hạt đậu vốn để cho nô lệ và ngựa ăn "rắc băng rắc băng", kinh qua một phen thao tác của hắn lại biến thành mỹ vị.

Trụ Vương cúi đầu trầm tư một lát, rồi xoa trán nói: "Không tệ,

ngày mai hãy mang thêm cho cô và vương hậu một ít đậu hủ nữa." Thân Công Báo cười nói: "Hồi cung xong bần đạo sẽ bảo Trương tướng quân chuẩn bị nhiều thêm một chút, ngày mai dâng lên đại vương và vương hậu." Trụ Vương mãn ý gật đầu, hỏi thêm: "Đúng rồi, lần trước cô bảo về bất lão đan, không biết thế nào rồi?" Nghe vậy, sắc mặt Thân Công Báo hơi khó coi, lắc đầu đáp: "Đại vương có điều chưa biết, vật ấy thực sự không dễ tìm, phải xem cơ duyên." Trụ Vương xua tay nói: "Được rồi, cô không trách ngươi, nhưng phải để tâm nhiều hơn." Tại Thái sư phủ, mấy ngày nay Văn Trọng phái môn nhân Cát Lập đi khắp các đường lớn ngõ nhỏ Triều Ca cũng không phát hiện được vị đại hiền nào.

Theo cách hiểu của Cát Lập, đại hiền đều là những bậc dị nhân khác thường, ví như Thiên Hoàng Phục Hy đầu có sừng, Địa Hoàng Thần Nông có bụng thủy tinh nhìn thấu lục phủ ngũ tạng, Nhân Hoàng Hoàng Đế có long nhan, ngay cả Tây Bá Hầu Cơ Xương nghe đồn cũng có bốn nhũ hoa.

Vậy thì đại hiền thành Triều Ca chắc chắn cũng không thể giống nhân loại phổ thông, nên Cát Lập ra sức nghe ngóng, cứ ai khác người là tới kiểm tra kỹ lưỡng.

Nào là người có sáu ngón tay, hai tai dài chạm vai, người câm, người điếc, tóm lại cứ khác biệt là tra xét hết, đáng tiếc chẳng thu hoạch được gì.

Chương 40

Những người đó ngoài việc dị dạng thì chẳng có chút hiền danh nào.

Văn Trọng ngồi bên bàn ăn, Cát Lập đứng hầu một bên nhìn người hầu bưng lên một bát thứ gì đó trắng nõn.

Văn Trọng tò mò, trông như óc nấu chín, chắc là óc dê hay óc lợn gì đó, lão múc một thìa cho vào miệng!

"Âm, vật gì vậy, ngon tuyệt, Cát Lập, ngươi cũng thử xem!" Cát Lập nhìn vào bát nói: "Thứ này gọi là đậu hoa, do phủ Phụ Quốc tướng quân làm ra, mấy ngày nay đang thịnh hành khắp Triều Ca." Văn Trọng vừa nghe, thầm nghĩ: Phụ Quốc tướng quân?

Ân Thương có hàng nghìn vị tướng quân, lão thật sự không nhớ hết, nhưng hai chữ Phụ Quốc này phân lượng rất nặng.

Văn Trọng nhíu mày hỏi: "Vị Phụ Quốc tướng quân này tên gì, được sắc phong từ bao giờ?" Cát Lập hồi đáp: "Đệ tử cũng không rõ lắm, hình như mới được đại vương sắc phong vài ngày trước, hiện tại đang qua lại mật thiết với Quốc sư." Văn Trọng đặt đũa xuống: "Tra cho rõ, đại vương không thể đùa giỡn như vậy được!" Lão khựng lại rồi hỏi tiếp: "Đúng rồi, Trương Quế Phương có ở Triều Ca không?" Cát Lập đáp: "Đệ tử chưa nghe ngóng được, người này sau khi rời đại doanh thì không rõ tung tích." Nghe đến người của Quốc sư, Văn Trọng đối với Thân Công Báo cũng không hiểu rõ lắm, chỉ biết là nhị đại đệ tử Ngọc Hư Cung.

Điều này khiến Văn Trọng không thông.

Mấy ngày trước Bích Du Cung truyền sư phó pháp chỉ, hiện tại quan hệ Tiệt giáo và Xiển giáo rất vi diệu, bảo lão phải cẩn thận đề

phòng, sớm muộn gì cũng có một trận chiến.

Vậy tại sao Thân Công Báo lại có thể phụ trợ Trụ Vương?

Đang suy tính, truyền lệnh binh bước vào, quỳ một gối nói: "Khởi bẩm Thái sư, phương nam có tấu báo!" Văn Trọng bảo: "Trình lên!" Cát Lập vội tiếp lấy tấu báo giao cho Văn Trọng.

Vừa nhìn cái đầu tiên, lão đã vỗ đùi reo: "Tốt!

Tam Sơn Quan Đặng Cửu Công đại bại Nam Bá Hầu, thật đáng mừng." Cát Lập nghe vậy cũng vui mừng khôn xiết, nịnh nọt: "Tất cả đều nhờ lão sư ở Triều Ca chỉ huy thỏa đáng, bày mưu lập kế, quyết thắng ngoài ngàn dặm." Đột nhiên, môn nhân Dư Khánh hớt hải chạy vào: "Lão sư, Hàn Vinh ở Tị Thủy Quan phi hạc truyền thư." Văn Trọng nhìn Dư Khánh vội vã, khi mở thư ra xem, lão tức giận đập nát bàn.

Văn Trọng mắng lớn: "Khương Thượng khá khen cho ngươi, không ngờ lại hung ác như thế!

Trước giết bốn vị đạo hữu của ta, nay lại đóng băng Kỳ Sơn.

Lại bắt sống Lỗ Hùng, Phí Trọng, Vưu Hồn, mười lăm vạn binh mã bị đóng băng chết mất hàng vạn người, số còn lại đều bỏ chạy." Văn Trọng phẫn nộ vô cùng nhưng lực bất tòng tâm, hiện tại chiến tranh Đông, Nam chưa kết thúc, triều đình lại không thể thiếu lão, thật sự không dứt thân ra được.

Lão xoay người hỏi Cát Lập và Dư Khánh: "Lỗ Hùng bại rồi, Tây Kỳ một ngày chưa diệt, ta một ngày không yên, theo các ngươi giờ nên phái ai đi thảo phạt Tây Kỳ?" Cát Lập đáp: "Lão sư, Khương Thượng ở Tây Kỳ túc trí đa mưu, binh tinh tướng dũng, Cửu Long Đảo Tứ Thánh đã vẫn mệnh, Lỗ Hùng lại binh bại.

Hiện nay chỉ có thể phái Ma Gia Tứ Tướng ở Giai Mộng Quan,

bốn người này nếu xuất mã chắc chắn thành công." Văn Trọng gật đầu: "Cũng chỉ có bốn người họ mới trị nổi đám đồ đệ hung ác ngoan cố của Tây Kỳ." Lỗ Hùng bại trận ở Kỳ Sơn, mười lăm vạn đại quân bị Khương Tử Nha dùng một trận đại tuyết đóng băng, người chết hàng vạn, số còn lại chạy về Tị Thủy Quan.

Chuyện lớn như vậy truyền khắp Triều Ca, Trương Phương không thể không biết.

Lúc đầu nghe tin, trong lòng hắn cũng khó chịu, hắn đã từng cảnh cáo Lỗ Hùng không được đại ý, vậy mà chuyện vẫn xảy ra.

Khương Tử Nha tuy chưa thành Thiên Tiên, nhưng lại biết mượn thiên địa đại thế, thao tác phong vũ hóa thành băng tuyết.

Chỉ là thi pháp hơi chậm và phạm vi không lớn.

Lỗ Hùng là một phàm phu võ biền, không hiểu thủ đoạn huyền môn, cho rằng tháng năm tháng sáu không thể có tuyết, nên đến cả quần áo dự phòng cho binh sĩ cũng không chuẩn bị.

Trương Phương thầm nghĩ: "Khương Tử Nha thật tàn nhẫn, hàng vạn người bị đóng băng chết.

Dẫu là hai quân giao chiến, nhưng dựa vào pháp thuật lạm sát như vậy, chung quy là có hại thiên hòa!" Hắn ngẩng đầu nói với Phong Lâm: "Ngươi ở nhà trông coi cho tốt, ta đi Tây Kỳ một chuyến." Phong Lâm kinh hãi: "Tướng quân vạn vạn không nên, hiện tại mới vừa ổn định, Chư Thiên Cung cũng mới mở, đang cần người chủ trì đại sự." Chư Thiên Cung là học cung do Trương Phương thiết lập, hiện chỉ có Trương Phương và Phong Lâm, bốn đại thống lĩnh như Tần Vân cũng chưa được tính vào.

Việc thành lập học cung này, một là để thu hoạch điểm công đức, hai là trước cửa có dán một bảng văn lớn ghi: "Chiêu hiền nạp sĩ, bất

kể ai có một sở trường đều có thể nhập học cung, cấp quan chức bổng lộc.” Bất kể làm nghề gì, hễ vào học cung là có thể một bước lên mây.

Hiện tại Chư Thiên Cung chỉ có hai thầy trò, nhân tài Hồng Hoang quả thực không dễ lừa.

Ngay cả Thân Công Báo cũng không nguyện ý đi theo Trương Phương, lão một lòng muốn vào Tiệt giáo bái Thông Thiên Giáo Chủ làm sư phụ.

Trương Phương biết danh tiếng mình chưa đủ vang dội, nhưng hắn không còn cách nào, thời gian quá ngắn.

“Ta có dự tính của ta, ngươi cứ ở lại xem có nhân tài nào gia nhập không.” Nói xong không đợi Phong Lâm trả lời, Trương Phương vào phòng thu dọn sơ qua rồi từ biệt mọi người, rời Triều Ca.

Lần này hắn không cưỡi Giác Tiên Thú, lại thay đổi diện mạo để ẩn danh.

Khi chưa có thực lực tuyệt đối, bại lộ chẳng có ích gì.

Thấy xung quanh không có người, Trương Phương thi triển độn thổ, hóa thành luồng độn quang hướng về Tây Kỳ.

Nếu có cao nhân nhìn thấy, cũng chỉ thấy một đoàn quang mang màu vàng đất mờ ảo bay trên trời chứ không thấy người.

Độn thuật huyền diệu không chỉ để ẩn thân đi đường, thời Hồng Hoang không chỉ nhân tộc mạnh mẽ, trong núi sâu còn có yêu thú đáng sợ, phi cầm bay tận chín tầng mây.

Yêu quái có tốt có xấu, ai mà nghênh ngang cưỡi mây trên trời, vạn nhất bị kẻ xấu nhìn thấy, một miếng nuốt chửng cũng chẳng lạ gì.

Đừng tưởng sau trận chiến Vu - Yêu là hết yêu quái, ngay cả Tiệt giáo cũng có nhiều đại năng vốn là yêu thân thành đạo, chẳng qua họ tu luyện đạo gia pháp môn nên không hiện nguyên hình thì không thấy bản thể.

Trương Phương thi triển Ngũ Hành Đại Độn tốc độ cực nhanh, hắn đã nâng cấp lên giai đoạn cao cấp, so với loại sơ cấp của Khương Tử Nha thì khác biệt một trời một vực.

Thoắt cái như một cơn gió lướt qua, dần dần một đội ngũ dài xuất hiện trước mắt, cờ chữ "Thương" khổng lồ và cờ chữ "Ma" bay phấp phới.

"Cờ chữ Ma, chẳng lẽ là Ma Gia Tứ Tướng ở Giai Mộng Quan?" Trương Phương suy tính một lát, đáp xuống cách đội ngũ vài chục dặm, hóa thân thành một binh sĩ phe Thương.

Chương 41

Hắn tìm một tảng đá lớn bên đường nằm lên đó ngáy o o.

Trương Phương không hiểu rõ bốn người này lắm, chỉ biết sau này họ là Tứ Đại Thiên Vương ở Nam Thiên Môn, chắc là có quan hệ với Phật môn.

Khác với Cửu Long Đảo Tứ Thánh sau khi chết thành Tứ Nguyên Soái ở Lăng Tiêu Bảo Điện.

Khoảng nửa ngày sau, đại quân rầm rộ kéo đến.

Ma Gia Tứ Tướng sau khi nhận công văn khẩn của Văn Thái Sư, liền bàn giao mọi việc ở quan ải cho Hồ Thăng, Hồ Lôi, dặn dò kho lương tiền bạc xong, bốn anh em điểm mười vạn tinh binh xuất phát đi Tây Kỳ.

Trên đường hành quân, lão đại Ma Lễ Thanh cười lớn: "Thái sư dụng binh nhiều năm, nay lại có chút chuyện nhỏ xé ra to." Nhị đệ Ma Lễ Hồng tiếp lời: "Đại ca nói đúng, Tây Kỳ chỉ có lão già Khương Thượng, Hoàng Phi Hổ, giết gà cần gì dao mổ trâu!" Lão tam Ma Lễ Hải nói: "Bất kể thế nào, chúng ta cứ đánh nhanh thắng nhanh rồi về nhà." Lão tứ Ma Lễ Thọ cười ha hả: "Ba vị huynh trưởng, thảo luận sau lưng Thái sư là không đúng đâu nha..." Mấy người này quả thực có vốn liếng để kiêu ngạo, những năm qua đông chinh tây thảo, chiến lớn chiến nhỏ chưa từng gặp đối thủ nào ra hồn.

"Hửm, có một tên lính đang nằm trên đá ngủ, quân lính đâu, lên bắt hắn cho ta." Ma Lễ Thanh vừa dứt lời, hai tên lính chạy lên.

"Tỉnh dậy, này huynh đệ, dậy mau!" Trương Phương nghe có tiếng gọi, giả vờ như vừa ngủ quên, mơ màng mở mắt hỏi: "Ai đó?" Hai tên lính đáp: "Chúng ta là thủ hạ của Ma Gia Tứ Tướng ải Giai

Mộng Quan, tướng quân lệnh dẫn ngươi tới!" Thấy Trương Phương tiến lên, Ma Lễ Thanh hỏi: "Lỗ Hùng bại trận đã nhiều ngày, giờ vẫn còn tàn binh chưa chạy về sao?" Ma Lễ Hải chen vào: "Chắc là lạc đường rồi, cho vào hậu quân thu biên đi, vứt hắn ở chốn hoang vu này không chừng bị thú dữ ăn thịt mất." Sau đó, Trương Phương bị đưa về hậu quân, giao cho một bách binh trưởng tên là Đinh Trị.

Đinh Trị khoảng hơn bốn mươi tuổi, nhìn thấy Trương Phương thì tưởng hắn bị đói lâu ngày, vội vàng cho người mang nước và thức ăn tới.

Trương Phương cũng lười giải thích.

Đối với việc Khương Tử Nha đóng băng Kỳ Sơn, trong lòng hắn vẫn không thoải mái.

Hồi trước tấn công Tây Kỳ, uy lực của người khổng lồ đá mạnh như thế, nhưng vì sợ thương tổn vô tội nên hắn không dám buông tay chân.

Đối phó với hạng phàm tướng như Lỗ Hùng, Khương Tử Nha hoàn toàn có thể phái Na Tra ám sát, Lỗ Hùng chết thì đại quân tự tan.

Nhưng để tạo uy vọng trong đám tướng lĩnh Tây Kỳ, lão lại thi triển pháp thuật lên phàm nhân phổ thông.

Hơn vạn người bị đóng băng chết, trong đó bao nhiêu người đi theo từ Thanh Long Quan?

Dẫu là chiến tranh, mỗi bên dùng thủ đoạn, nhưng lời của những binh sĩ đó vẫn văng vẳng bên tai Trương Phương: "Chỉ cần nguyên soái nhà ta hô một tiếng, tên Hoàng Phi Hổ kia liền ngã lăn ra đất!" "Ha ha, nguyên soái nhà ta chiến vô bất thắng, công vô bất khắc." Từ khi xuyên không vào binh nghiệp, những người xung quanh hắn đa phần đều là binh sĩ.

Tại Tây Kỳ, Khương Tử Nha đang ở tướng phủ với tâm trạng rất tốt.

Thời gian qua chém giết ba trong bốn vị Cửu Long Đảo Tứ Thánh, đẩy lui Trương Quế Phương, đóng băng mười lăm vạn binh mã Kỳ Sơn, bắt sống Lỗ Hùng, Phí Trọng, Vưu Hồn.

Uy vọng của Khương Tử Nha nhất thời truyền khắp Tây Kỳ, từ Võ Vương tới dân chúng đều vô cùng tín nhiệm.

Không chỉ vậy, trận đóng băng Kỳ Sơn còn là một kiệt tác mà lão đặc biệt mời Võ Vương tới xem.

"Báo!

Khởi bẩm thừa tướng, Ma Gia Tứ Tướng ở Giai Mộng Quan dẫn mười vạn nhân mã đã ra khỏi Tị Thủy Quan, cách Kỳ Sơn chỉ còn một hai ngày đường." Nghe vậy, Khương Tử Nha chẳng thèm để tâm, chỉ cần không phải Trương Quế Phương quay lại, hay hạng đạo nhân như Cửu Long Đảo Tứ Thánh thì lão chẳng sợ, tới một tên giết một tên.

"Nổi trống truyền lệnh, mời chư tướng tới nghị sự." Truyền lệnh binh lui xuống.

Một lát sau, chư tướng lên điện thương nghị kế sách lui binh.

Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ bước lên tấu: "Thừa tướng tại thượng, bốn anh em nhà họ Ma ở Giai Mộng Quan từng được dị nhân truyền thụ mật thuật, thân hoài kỳ thuật, đều là đại địch." Khương Tử Nha vốn đang cười tủm tỉm vì nắm chắc phần thắng, nghe lời này sắc mặt liền tối sầm lại: "Bốn người đó có bản lĩnh gì?" Hoàng Phi Hổ giải thích: "Lão đại Ma Lễ Thanh, mặt như mai rùa, râu ria xồm xoàm, dùng một cây trường thương, bộ chiến không cưỡi thú.

Hắn có một thanh bảo kiếm bí truyền gọi là Thanh Vân Kiếm, trên

có phù ấn bốn chữ Địa, Thủy, Hỏa, Phong.

Gió là hắc phong, trong gió có vô số đao thương kiếm kích, chỉ cần quạt gió lên là kẻ địch tan xác.

Lửa cũng đáng sợ vô cùng, xoay quanh không trung, khói đen mù mịt, lửa hồng ngùn ngụt, không thể ngăn cản." Hoàng Phi Hổ tiếp tục: "Nhị đệ Ma Lễ Hồng có một chiếc ô gọi là Hỗn Nguyên Tán.

Trên ô đính đầy trân bảo: tổ mẫu lục, tổ mẫu ấn, tổ mẫu bích, dạ minh châu, bích trần châu, bích hỏa châu, bích thủy châu, tiêu lương châu, cửu khúc châu, định nhan châu, định phong châu, lại dùng trân châu xâu thành bốn chữ: 'Trang Tải Càn Khôn'.

Chiếc ô này không dám mở ra, mở ra là trời đất tối tăm, nhật nguyệt không ánh sáng, xoay một cái là càn khôn rung chuyển.

Lão tam Ma Lễ Hải dùng thương, sau lưng đeo một cây tỳ bà có bốn sợi dây, cũng ứng với Địa, Thủy, Hỏa, Phong, gảy lên một tiếng là phong hỏa cùng tới như Thanh Vân Kiếm.

Lão tứ Ma Lễ Thọ dùng hai cây giản, trong túi đeo bên mình có một vật giống như chuột trắng gọi là Hoa Hồ Điêu, thả ra là to như con voi, mọc cánh trên lưng, chuyên ăn thịt người.

Nếu bốn người này đánh Tây Kỳ, tôi e là chúng ta không đấu lại." Khương Tử Nha nghe xong mặt mày xám xịt, không tin được hỏi lại: "Ngươi chắc chứ?" Hoàng Phi Hổ đáp: "Bốn người đó từng dưới trướng mạt tướng chinh phạt Đông Hải, chính mắt tôi thấy!" Nghe xong, Khương Tử Nha rầu rĩ không thôi, ở Ngọc Hư Cung hơn bốn mươi năm, lão đã quá quen với các đạo thuật thần xuất quỷ nhập của các sư huynh, đối với hạng người này, trong lòng lão thực sự sợ hãi.

Trương Phương theo quân Ma Gia Tứ Tướng, ngày hành quân đêm nghỉ ngơi, đi qua từng quan ải, vượt núi băng rừng, vẫn luôn

cùng ăn cùng ngủ với binh sĩ, không biểu hiện chút gì khác thường.

Mấy ngày sau, quân lướt qua Đào Hoa Lĩnh, thành Tây Kỳ đã thấp thoáng xa xa.

Ma Lễ Thanh hét lớn: "Toàn quân hạ trại, thổi cơm!" Ma Gia Tứ Tướng không hề cẩn trọng như Trương Phương, họ đóng quân ngay gần thành Tây Kỳ.

Bốn người vô cùng tự tin vào thực lực bản thân.

Sau khi hạ trại, bốn anh em bắt đầu đi tuần tra quân doanh.

Trương Phương đang nằm trên một chiếc xe đẩy, chợt thấy Ma Lễ Thanh đi tới phía xa, sau lưng có hai tên lính.

Chương 42

Hắn thấy cần thiết phải nhắc nhở, liền nói: "Ma nguyên soái, đại quân đã áp sát, nên đánh nhanh thắng nhanh, tốt nhất ngày mai hãy tấn công Tây Kỳ." Ma Lễ Thanh nhìn quanh tìm tiếng nói, thấy một tên tiểu binh thì cười hắc hắc: "Làm thế nào ta tự có quyết định, chưa đến lượt một tên tiểu binh chỉ huy!" Cũng may hôm nay lão đại tâm trạng tốt, nếu gặp lúc gắt gỏng, thấy tên lính nào dám nói chuyện kiểu không trên không dưới này thì đã cho một trận đòn roi rồi.

Trương Phương thì thừa biết vận mệnh bốn người này, cuối cùng đều chết dưới tay Hoàng Thiên Hóa, tất cả đều do sự tự đại mà ra.

Trương Phương nói lớn: "Những thủ đoạn các vị dựa dẫm, Tây Kỳ tự có người phá giải được, lúc đó hối hận không kịp đâu." Nghe lời này, Ma Lễ Thanh cảm thấy người này không đơn giản, tuyệt đối không phải tiểu binh bình thường, lính thường nào dám nói chuyện kiểu đó.

Lão dừng bước, quay đầu hỏi: "Ngươi là ai, trà trộn vào quân doanh có mục đích gì?" Trương Phương nhếch môi cười: "Ta nói ta chỉ là một tên binh lính dưới trướng ngươi, không có mục đích gì, ngươi tin không?" Ma Lễ Thanh nổi giận: "Hừ, giả thần giả quỷ, để ta xem ngươi có mấy cân mấy lượng!" Nói xong, lão lao về phía Trương Phương, thi triển thân pháp định chộp lấy vai hắn.

Trương Phương bất động thanh sắc, bước chân trượt đi một cái đã hiện ra sau lưng Ma Lễ Thanh.

Thấy trước mắt trống không, đột nhiên vai mình bị vỗ nhẹ, Ma Lễ Thanh dựng cả tóc gáy.

Đại địch!

Một đại địch chưa từng thấy, Ma Lễ Thanh không còn do dự, vỗ vào hông, trên tay xuất hiện một thanh kiếm.

Chính là bảo vật bí truyền Thanh Vân Kiếm.

Ma Lễ Thanh rung kiếm ba cái, sát na hắc phong nổi lên, trong gió có kim qua thiết mã đao thương kiếm kích bổ tới.

Lão lập tức tung ra thủ đoạn mạnh nhất, kinh nghiệm đối địch lâu năm dạy lão rằng phải ra tay trước để chiếm ưu thế.

Ma Lễ Thanh không dám giấu nghề chút nào.

Trương Phương vốn chỉ muốn cảnh cáo đối phương đừng đại ý, không ngờ lão lại ra tay thật.

Nhìn hắc phong cuồng bạo như muốn nuốt chửng vạn dặm cuộn tới, hắn cũng muốn thử nghiệm Bất Tử Kim Thân của mình.

Bất Tử Kim Thân, ngoài tính chất bất tử còn là một thân thể hoàng kim cực kỳ kiên cố.

"Hừ!" Một tiếng quát lớn.

Trên người Trương Phương tỏa ra kim quang rực rỡ, giữa hắc phong bạo liệt, hắn tựa như một chiếc thuyền nhỏ trên biển, trông như thể sắp bị gió thổi tan.

"Đinh đinh đinh đương đương đương..." Một trận âm thanh như rèn sắt vang lên, phong đao phong kiếm chém lên người Trương Phương bắn ra hỏa hoa tứ tung.

Ma Lễ Thanh kinh sắc thất sắc, đây là lần đầu tiên Thanh Vân Kiếm vô công cực kỳ rõ ràng như vậy.

Đúng lúc đó, ba anh em còn lại nghe động tĩnh cũng lao tới.

Thấy đại ca đang đánh nhau và rõ ràng là yếu thế, đến cả pháp bảo cũng bại trận.

“Đại ca, em tới giúp!” Ma Lễ Hải tháo tỳ bà sau lưng, gảy bốn dây, tiếng đàn vang lên kèm lửa đỏ ngùn ngụt.

Trương Phương sợ chiến hỏa làm hỏng quân doanh, liền thi triển thần hành lướt ra bãi đất trống xa xa.

Ma Lễ Hải đuổi sát không buông, khói đen lửa đỏ nuốt chửng lấy Trương Phương.

Nhìn ngọn lửa đó, không thiêu chết người thì cũng hun thành than.

Trương Phương không đối đầu trực diện, trong làn khói đen, hắn dùng thổ hành thuật độn xuống đất.

Ở dưới đất, Trương Phương như cá gặp nước, thân pháp linh hoạt áp sát vị trí Ma Lễ Hải rồi vụt hiện lên, thuận tay đoạt lấy Phong Hỏa Tỳ Bà rồi lại thần hành ra xa.

Nhìn đôi bàn tay trống không, Ma Lễ Hải đau đớn gào lên: “Pháp bảo của em!

Đại ca, hắn cướp mất pháp bảo của em rồi!” Ma Lễ Thọ vỗ hông thả Hoa Hồ Điêu ra, hét lớn: “Đứng lại đó!” Trương Phương dĩ nhiên không chạy, hắn chỉ muốn dạy cho bốn anh em bài học để bớt cuồng vọng tự đại kẻo mất mạng.

Con Hoa Hồ Điêu hiện thân to như voi, cánh mọc bên sườn, bay vút lên trời định một miếng nuốt chửng Trương Phương.

Tốc độ nó cực nhanh.

Trương Phương ngửi thấy mùi tinh thối ập đến rồi bị nó nuốt tọt vào mồm.

“Hỗn chướng, nhả ra cho ta!” Một tiếng nộ mạ, hắn thi triển Đại Tiểu Như Ý, thân thể biến lớn khiến Hoa Hồ Điêu không khép được mồm, rồi đấm liên tiếp vào hàm trên của nó.

Hoa Hồ Điêu bị chấn tới chảy máu mũi, đau quá vội nhả Trương Phương ra, rồi chạy biến vào trong túi của Ma Lễ Thọ.

Thấy bảo bối bị đánh, Ma Lễ Thọ đau lòng muốn chết nhưng chẳng làm gì được.

Mấy anh em từ khi có bí bảo chưa từng thua trận, nay liên thủ lại bị đè ra đánh.

"Tiểu tử đừng cuồng, xem ta đây!" Ma Lễ Hồng vung tay mở Hỗn Nguyên Tán, chiếc ô biến lớn vô lượng, nhất thời trời đất tối tăm, che phủ lấy Trương Phương định thu hắn vào càn khôn bên trong.

Loại người tu luyện kim thân như Trương Phương sợ nhất bị vây khốn, làm sao hắn cho lão cơ hội, hắn đâm đầu xuống đất biến mất.

Ma Lễ Hồng đang đợi chiếc ô lập công thì lại nhận một cú đấm.

Chương 43

Cú đấm mãnh liệt đánh trúng cằm lão.

Xương hàm nối liền với Nê Hoàn Cung, nơi nguyên thần trú ngụ.

Ma Lễ Hồng bị một đấm làm chấn động nguyên thần, mắt tối sầm lại rồi ngất đi.

"Nhị đệ!" "Nhị ca!" "Ngươi làm gì nhị ca ta rồi?" Trương Phương phủi bụi trên tay áo, thản nhiên nói: "Yên tâm, chết không nổi, chỉ hôn mê thôi." Ma Lễ Thanh tiến lên một bước quát: "Ngươi là ai, có âm mưu gì?" Trương Phương ném trả Phong Hỏa Tỳ Bà cho Ma Lễ Hải.

Lão vội vàng đỡ lấy, kiểm tra kỹ lưỡng.

Trương Phương thở dài: "Ta đã nói rồi, hiện tại ta chỉ là một tên lính dưới trướng các ngươi, không có ác ý." Ma Lễ Hải kiểm tra hồi lâu thấy tỳ bà không sao mới thở phào.

Mấy người đỡ Ma Lễ Hồng dậy, thấy vẫn còn thở, quả nhiên chỉ ngất xỉu.

Lúc này họ mới tin lời Trương Phương một nửa.

Một trận đại chiến vừa rồi, bốn anh em hoàn toàn bị áp chế.

Nếu là kẻ ác thật, hắn hoàn toàn có thể hạ sát thủ nhưng lại luôn nương tay.

Nặng nhất cũng chỉ là đánh ngất, pháp bảo cướp được cũng trả lại.

Còn Hoa Hồ Điêu ngoài việc trốn trong túi run lẩy bẩy và chảy chút máu mũi thì cũng không trọng thương.

Ma Lễ Thanh tiến lên nói: "Ta có thể tin ngươi, nhưng ngươi là

ai?

Tới đây có mưu đồ gì?" Trương Phương lắc đầu đáp: "Thực ra không cần biết ta là ai, nếu nhất định phải có một cái tên, cứ gọi ta là...

Thường Sơn Triệu Tử Long." Mấy người nghe vậy biết là tên giả, nhưng chẳng còn cách nào, đánh không lại người ta nên đành chấp nhận.

Ma Lễ Thanh nói: "Ta đánh không lại ngươi, chỉ cần không bắt chúng ta làm việc trái lương tâm, ta đều nghe ngươi." Ai nắm đấm to thì người đó có quyền quyết định mà.

Vừa nãy còn khí thế hung hăng, bị đánh một trận là ngoan ngay.

Trương Phương cười ha hả: "Mấy vị không cần lo lắng, ta sẽ giúp các vị bình định Tây Kỳ." Ma Lễ Thanh nói: "Thảo phạt Tây Kỳ là trọng trách của bốn anh em ta, huống hồ lập công cho đất nước cũng không phụ lòng Văn Thái Sư ủy thác." Ma Lễ Hồng vừa tỉnh dậy cũng nói: "Ngày mai anh em ta sẽ đi hội ngộ Khương Thượng, nhất định thành công khải hoàn." Trương Phương nghe vậy nhíu mày: "Các ngươi thấy ta thế nào?" Ma Lễ Thanh lập tức đáp: "Thâm bất khả trắc, bốn anh em ta cộng lại cũng không phải đối thủ." Trương Phương nói lớn: "Đến cả ta còn không dám khẳng định một trận định Tây Kỳ, các ngươi lấy đâu ra tự tin đó?" Ma Gia Tứ Tướng nghe vậy kinh động.

Lần này tới Tây Kỳ, họ cứ nghĩ là một cuộc chiến bình thường.

Hoàng Phi Hổ thì võ nghệ bình bình, Khương Tử Nha thì xuất thân hèn kém, hạng người đó làm sao khiến họ bận tâm.

Nhưng giờ nghe có vẻ tình hình không ổn, đến cả cao nhân làm họ không có sức chống trả còn phải cẩn trọng, xem ra lần này không thể

đại ý.

Trương Phương thấy mấy người trầm tư, biết lời cảnh cáo đã có tác dụng.

"Sáng mai bắt đầu tấn công Tây Kỳ, kéo dài càng lâu càng bất lợi cho chúng ta." Bốn người gật đầu cam đoan.

Ngày hôm sau!

Trong thành Tây Kỳ, Khương Tử Nha vì lời của Hoàng Phi Hổ mà bắt đầu thấy sợ.

Những tổn thương do Trương Phương và Cửu Long Đảo Tứ Thánh gây ra trước đó quá lớn, lão sợ thua trận bị người ta cười chê, sợ lại bị đánh chết lần nữa.

Nghe tiếng Ma Gia Tứ Tướng khiêu chiến ngoài thành, lão do dự không quyết.

Na Tra ở bên cạnh kêu lên: "Sư thúc, chẳng lẽ nghe Hoàng tướng quân nói vài câu mà chúng ta không đánh nữa sao?" Kim Tra, Mộc Tra cũng phụ họa: "Chúng ta thiên mệnh tại Chu, thiên ý đã định, huống hồ có thể tùy cơ ứng biến, sợ cái gì." Khương Tử Nha nghe cũng đúng, đánh được thì đánh, không đánh được thì chạy, cưỡi Tứ Bất Tượng bay lên trời, đây là tọa kỵ của Nguyên Thủy Thiên Tôn ban cho, ai đuổi kịp.

Lão phẩy tay, truyền lệnh bày ngũ phương trận, kiểm duyệt gia tướng liệt đội xuất thành ứng chiến.

Hai cánh cổng thành mở ra, cờ xí rợp trời, một luồng sát khí ngút trời tỏa ra.

Khương Tử Nha cưỡi Tứ Bất Tượng, tay cầm Đả Thần Tiên đi chính giữa.

Bên trái Nam Cung Thích uy phong lẫm liệt như sư tử, bên phải môn nhân Vũ Cát chiến ý sôi sục.

Tứ Hiền Bát Tuấn xếp hàng chỉnh tề, Kim Tra Mộc Tra tay cầm bảo kiếm.

Long Tu Hổ cao lớn uy mãnh, Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ cưỡi Ngũ Sắc Thần Ngưu.

Na Tra đạp Phong Hỏa Luân đi tiên phong.

Khương Tử Nha vỗ Tứ Bất Tượng tiến ra trước trận, hơi khom người nói: "Bốn vị là Ma Gia Tứ Tướng?" Ma Lễ Thanh quát: "Khương Thượng!

Ngươi cùng Võ Vương phạm thượng tác loạn, ngăn cản thiên binh, giết chết bốn vị tiên nhân Cửu Long Đảo, lại đóng băng Kỳ Sơn làm vạn binh sĩ thiệt mạng.

Cậy chút đạo hạnh mà lạm sát vô tội, thật là bất đạo, quả thực là tự tìm đường diệt vong." Khương Tử Nha cười lớn: "Các hạ nói sai rồi, bốn người Cửu Long Đảo vô cớ đánh Tây Kỳ, đáng có cái chết này.

Lỗ Hùng mười lăm vạn đại quân nghịch thiên mà hành nên bị đóng băng chết, đó là thiên phạt, không liên quan tới Khương Thượng ta.

Chương 44

Các ngươi mau lui đi, bằng không cũng phải chôn xác tại đây.” Ma Lễ Thanh đại nộ: “Tặc tử, dám uy hiếp ta!” Lão sải bước tiến lên, múa thương đâm Khương Tử Nha.

Bên trái Nam Cung Thích vung đại đao hét lớn: “Đừng hòng xông vào trận, đánh với ta trước!” Đao thương chạm nhau, đánh phá dữ dội.

Ma Lễ Hồng vung Phương Thiên Họa Kích xông vào chiến trường, Tân Giáp của Tây Kỳ cầm búa tiếp chiến.

Ma Lễ Hải vung thương xông ra, Na Tra đạp Phong Hỏa Luân dùng Hỏa Tiêm Thương chặn lại, hai cây thương va nhau chan chát.

Ma Lễ Thọ dùng hai cây giản như mãnh hổ xông trận, bị Vũ Cát chặn lại.

Ma Gia Tứ Tướng phần lớn thần thông đều nằm ở pháp bảo, võ nghệ cá nhân chỉ ở mức thường.

Trong Hồng Hoang, tu thành Kim Tiên thì nguyên thần bất tử bất diệt, nhưng nếu không có thần thông hộ đạo hoặc pháp bảo thì cũng chỉ là con gà yếu ớt.

Nhiều người cả đời chỉ biết thổ nạp luyện khí, do tư chất hạn chế nên không thể tu luyện tới cảnh giới trường sinh, càng không có thời gian tế luyện pháp bảo hay thần thông.

Trừ phi là thiên tài tu luyện một ngày bằng ngàn dặm thì mới dư dả thời gian.

Nếu không, Kim Tiên mà không có thần thông đối địch thì chỉ có thể sống lâu chứ đấu pháp không xong, muốn đấu pháp giỏi phải học

thần thông.

Không có thời gian học thần thông cũng được, nếu may mắn nhặt được kiện Tiên Thiên Linh Bảo nào đó rồi luyện hóa thì chiến lực cũng tăng vọt.

Nhưng Kim Tiên là một bước ngoặt, về lý thuyết chỉ cần không bị giết hay tai nạn thì đều có khối thời gian để tế luyện bảo vật, tu luyện thần thông.

Trương Phương khoác giáp trụ, ngồi trên chiến xa phía sau, xung quanh là mười mấy tướng sĩ dưới trướng Ma Gia Tứ Tướng.

Trận chiến đêm qua họ đã thấy rõ mười mươi, biết trước mắt mình là một vị cao nhân thực thụ.

Đinh Trị dâng một bầu rượu, cười xua nịnh: "Tử Long đại nhân, uống hai ngụm cho thư giãn, bốn vị tướng quân lo được, không cần lo lắng!" Trương Phương nhớ người này, lúc hắn giả làm tàn binh vào quân, người này luôn chiếu cố hắn.

Thuận tay nhận bầu rượu, Trương Phương ngửi thấy mùi rượu thì không nhịn được cười.

Hắn thầm nghĩ Văn Trọng trị quốc nghiêm cẩn, quân pháp sâm nghiêm, vậy mà thủ hạ lại mang rượu ra ngay giữa trận tiền, Văn Trọng biết chắc tức chết mất.

Nhìn ra chiến trường, Ma Gia Tứ Tướng do bị Trương Phương đánh bại trước đó nên đã thu lại lòng kiêu ngạo, đánh nửa ngày vẫn chưa dùng bí bảo.

Tây Kỳ cũng đang thăm dò nên chưa dùng pháp bảo.

Hắn nhấp một ngụm rượu, thấy nhạt nhẽo, so với đời sau thì rượu này quá kém.

Trương Phương uống xong quát lớn: "Khá khen cho Đinh Trị ngươi, dám uống rượu ngay trên chiến trường!" Đinh Trị nghe xong mặt mày đau khổ, thầm nghĩ nịnh thối rồi, nịnh trúng mông ngựa rồi.

Trương Phương cười nói: "Trêu ngươi chút thôi, được rồi để ta ra thử một phen!" Nói xong, Trương Phương triệu ra Phương Thiên Họa Kích từ Ngũ Hành Châu, một bước thần hành tiến vào chiến trường.

Trận chiến đấu tướng đã diễn ra nửa ngày nhưng vẫn bất phân thắng bại.

Vừa vào trận, Trương Phương vung kích, tỏa ra một vùng quang mang bao trùm lấy Na Tra.

Vừa giao thủ, Na Tra sắc mặt biến đổi, vội vàng né sang bên.

Đại kích nện xuống đất như một chiêu thức lớn trong trò chơi, mặt đất nứt ra một cái hố khổng lồ, những vòng sóng xung kích lan tỏa như mặt nước bị khuấy động.

"Ngươi là ai?" Vũ khí này khiến Na Tra thấy quen thuộc, nhưng nhìn người thì không phải, nhất thời lúng túng.

Trương Phương cười ha hả: "Nghe cho kỹ, ta chính là Thường Sơn Triệu Tử Long!" Kim Tra, Mộc Tra thấy phe Thương xuất hiện một người làm em mình rơi vào thế hạ phong, liền vội vàng xông vào trợ chiến.

Trương Phương múa đại kích, Kim Tra Mộc Tra kém xa Na Tra, hai người này đỉnh điểm chỉ là Huyền Tiên cảnh giới.

Kiếm kích va chạm, hỏa tinh bắn tung tóe, Kim Tra bị hất văng, Mộc Tra vừa lùi lại đã bị đại kích đập trúng lưng, phun ra một ngụm máu tươi.

"Dám đả thương ca ca ta!" Na Tra thấy Mộc Tra thổ huyết thì mắt đỏ rực.

Hắn vỗ vào túi báo, tế Càn Khôn Quyển lên không trung.

Thấy Càn Khôn Quyển đập tới, Trương Phương xoay kích hất bay nó đi.

Na Tra thấy không xong, lại lấy Kim Chuyên tế lên định đập chết Trương Phương.

Ma Lễ Hồng vừa chiến đấu vừa quan sát, thấy Trương Phương nhập cuộc và Tây Kỳ dùng pháp bảo, lão liền nhảy ra khỏi vòng chiến.

Bốn anh em phối hợp nhiều năm rất ăn ý, dù đây là lần đầu phối hợp với Trương Phương nhưng họ không hề do dự.

Ma Lễ Hồng xòe Hỗn Nguyên Tán ra rung một cái, Kim Chuyên của Na Tra biến thành một luồng sáng bị hút vào trong ô.

Kim Tra thấy pháp bảo của em mình bị thu mất, vội dùng Độn Long Thung.

Kiện pháp bảo này rất lợi hại, nhiều đại năng đã chết vì nó, đây là bảo vật của Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, sau này sẽ lừng lẫy bên Phật môn.

Chương 45

Nếu tế ra, nó sẽ hóa thành ba cái vòng, cái trên trùm đầu, cái giữa khóa lưng và hai tay, cái dưới khóa hai chân.

Như vậy người bị khóa sẽ mất hết pháp lực, nằm im như một khúc gỗ.

Trương Phương thấy Độn Long Thung định độn thổ né tránh, nhưng Ma Lễ Hồng xoay ô một cái lại thu luôn cả Độn Long Thung vào.

Khương Tử Nha thấy Ma Lễ Hồng liên tiếp thu mất hai pháp bảo của bên mình, liền nhắm chuẩn Ma Lễ Hồng mà tế Đả Thần Tiên lên.

Nhưng Đả Thần Tiên chỉ đánh được thần, không đánh được tiên, càng không đánh được người.

Ma Gia Tứ Tướng sau này là Tứ Đại Thiên Vương, là người của Phật môn, hưởng hương hỏa Phật môn nên Đả Thần Tiên không tác dụng.

Kết quả Đả Thần Tiên cũng bị Hỗn Nguyên Tán thu mất.

Khương Tử Nha đại kinh thất sắc.

Pháp bảo do chính Thánh nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn ban cho chưa lập được công trạng gì đã bị người ta thu mất, lão cuống cuồng hết mức.

Ma Lễ Thanh thấy pháp bảo bay loạn xạ, một thương đánh lui Nam Cung Thích rồi tế Thanh Vân Kiếm lên rung ba cái.

Tức thì hắc phong cuộn trào cùng vạn thiên nhận qua, che trời lấp đất, cuồng phong gào rét.

Uy lực của Thanh Vân Kiếm đúng là: "Hắc phong cuộn khó chống đỡ, triệu quân hùng binh đều bị thương.

Bảo kiếm này thật sắc bén, đồng quân sắt tướng cũng tan tành." Ma Lễ Hồng vừa thu xong pháp bảo, thấy lão đại dùng Thanh Vân Kiếm, lão cũng xòe Càn Khôn Tán quay ba bốn vòng.

Sát na biến lớn vô lượng, ban ngày hóa ban đêm, mây đen cuồn cuộn, điện chớp lôi đình, điện quang tạt xuống đầy đất.

Ma Lễ Hải gảy tỳ bà Địa, Phong, Thủy, Hỏa, nhịp điệu dồn dập vang dội chiến trường, mặt đất lửa đỏ ngùn ngụt, hễ gặp người là thiêu.

Ma Lễ Thọ thả Hoa Hồ Điêu ra, nó bay lên trời hóa thành một con bạch tượng lớn, chuyên vồ người mà ăn.

Nhất thời quân Chu khóc la thảm thiết, binh sĩ giẫm đạp lên nhau, tranh nhau chạy về thành Tây Kỳ.

Quân Tây Kỳ đã loạn là không thể cứu vãn.

Trương Phương vung tay ra lệnh cho Ma Gia Tứ Tướng điều động nhân mã, đại quân thừa thế xông lên truy sát.

Nhìn lửa đỏ hắc phong cuồn cuộn, đối phương thương vong thảm trọng.

Na Tra vội vàng sử dụng thần thông Phi Sa Tẩu Thạch.

Hai luồng gió va chạm, triệt tiêu lẫn nhau.

Trương Phương đang định tiến lên ngăn Na Tra để Ma Gia Tứ Tướng một trận định Tây Kỳ, thì bị mười mấy đại tướng Tây Kỳ vây công.

Phẫn nộ, Trương Phương vung đại kích đập chết vài tên, số còn lại bị hất văng, không rõ sống chết.

Dù Na Tra có ngăn cản một chút nhưng bại cục đã định, một mình hắn không thể vãn hồi.

Quân Tây Kỳ kêu khổ thấu trời, người bị phong đao chém trúng, người bị lửa thiêu, ngựa không người kéo theo dây cương chạy loạn, cả chiến trường thây chất đầy đồng.

Khương Tử Nha may mắn thoát chết, chạy về thành, đâu đâu cũng nghe tiếng chửi rủa, tiếng đau đớn ai oán, binh sĩ giáp trụ rách rưới, vũ khí quăng mất sạch.

Trương Phương cùng Ma Gia Tứ Tướng đại thắng, binh mã gần như không tổn thất.

Tây Kỳ chết hơn hai vạn sĩ tốt, mười lăm viên chiến tướng, hơn hai mươi người bị thương.

Khương Tử Nha sợ tới mức vỗ Tứ Bất Tượng chạy mất hút.

Những người còn lại thấy Khương Tử Nha chạy rồi, Kim Tra dìu Mộc Tra bị thương dùng độn thổ trốn về, Na Tra sau khi ngăn cản cũng đạp Phong Hỏa Luân chạy vào thành.

Long Tu Hổ nhảy xuống sông hộ thành trốn hỏa thế, vì hắn vốn là giống rồng hổ, dưới nước là bản lĩnh sở trường.

Những tướng lĩnh và binh sĩ phàm trần không có thần thông thì chẳng thể thoát được.

Khương Tử Nha đại bại trở về tướng phủ, kiểm điểm chư tướng thấy đa số đều mang thương, mười lăm người tử trận bao gồm tám người con trai của Văn Vương Cơ Xương và bảy viên phó tướng.

Trương Phương cùng Ma Gia Tứ Tướng thắng trận hồi doanh, hắn dặn dò họ đừng bạc đãi sĩ tốt, mổ lợn giết dê khao quân một trận.

Ngày hôm sau, Ma Gia Tứ Tướng dẫn binh tới dưới thành, tiếng

hò hét vang trời đòi Khương Tử Nha ra đánh.

Thám tử vội chạy vào tướng phủ, Khương Tử Nha nghe xong âm trầm nói: "Treo biển miễn chiến đi, không đánh nữa." Đợi nửa ngày không thấy người ra, cổng thành Tây Kỳ đóng chặt.

Một lát sau trên thành treo ra một tấm bảng lớn ghi: "Miễn Chiến Bài!" Ma Gia Tứ Tướng thấy vậy thở ngắn than dài, ra lệnh rút quân về doanh chờ ngày khác.

Trương Phương thấy cảnh đó thì cười khổ, quy củ thật, treo cái bảng là hai bên đình chiến, chấp hành nghiêm túc quá.

Chương 46

Phải biết là chiến tranh, đời trước hắn xem không biết bao nhiêu sách vở phim ảnh, chưa thấy chỗ nào như thời Thương Chu, đánh trận mà cứ như đùa.

Muốn đánh thì đánh, không đánh thì treo bảng rồi đi ngủ.

Binh giả, quỷ đạo dã, hai quân đại chiến phải không từ thủ đoạn.

Khương Tử Nha dùng một trận băng đóng Kỳ Sơn giết vạn quân ta, nay ta phải bắt nợ máu trả bằng máu, đừng hòng treo cái bảng là xong.

Là một người xuyên không, Trương Phương thấy chẳng việc gì phải tuân thủ cái quy tắc chiến tranh hài hước này.

Hắn xoay người quát lớn: "Bốn vị chỉ huy binh mã, bao vây thành Tây Kỳ, tấn công cả bốn mặt, xem Khương Tử Nha thủ thế nào." Ngươi không ra thì ta đánh vào.

Tây Kỳ lắm cao thủ, ta sẽ đấu tướng với chúng.

Binh sĩ cứ việc xông lên, lấy đông bù ít, Ân Thương nhiều người hơn Tây Chu nhiều.

Đến lúc Tây Kỳ hết quân, chẳng lẽ Xiển giáo định để một lũ thần tiên đi lật đổ Ân Thương sao?

Ma Lễ Hồng nghe vậy nhíu mày: "Làm thế không hay cho lắm..." Ma Lễ Thanh mắt sáng lên: "Nhị đệ, hắn nói đúng, chúng ta có mười vạn quân, mỗi cửa hai vạn năm, tấn công bốn mặt, Tây Kỳ chắc chắn lúng túng." Ngay lập tức Ma Lễ Thanh truyền lệnh: "Chư tướng sĩ, đi đốn củi làm thang vân, chuẩn bị công thành." Nhất thời ngoài thành Tây Kỳ bụi bay mù mịt, gỗ đá ngổn ngang.

Khương Tử Nha hôm qua bại trận, tướng lĩnh mang thương, binh sĩ trong thành còn chưa kịp chỉnh đốn.

Quân lính lạc tướng, tướng lạc quân, nghe tin quân Thương định đánh mạnh, lão kinh ngạc thầm nghĩ: Đã treo biển miễn chiến nhận thua rồi mà sao họ vẫn làm vậy?

Dẫu khó chịu nhưng địch đã đánh tới thì không thể ngồi chờ chết, đành phải liều mình chống đỡ.

Ma Gia Tứ Tướng chia bốn cửa, lệnh sĩ tốt bắc thang vân bắt đầu công thành.

Khương Tử Nha nhìn đám tướng lĩnh bị thương, chỉ có thể bảo Kim Tra, Long Tu Hổ, Na Tra, Hoàng Phi Hổ là những người còn lành lặn lên thành phòng thủ.

Gỗ đá lăn xuống như mưa, cung tên trường thương phòng thủ nghiêm ngặt.

Bên công thành dùng nỏ mạnh cung cứng hỗ trợ, binh sĩ đội khiên leo lên thang vân.

Tiếng gào thét bốn bề làm áp lực phía Tây Kỳ tăng mạnh.

Hai bên đánh nhau kịch liệt, thương vong vô số.

Ma Gia Tướng đi tuần trước trận, canh chừng Na Tra và Kim Tra tung pháp bảo.

Tây Kỳ lâm vào tình thế nguy cấp.

Từ sáng tới chiều tối, Trương Phương mới cho thu quân.

Ma Lễ Thanh hô lớn: "Toàn quân tạm lui!" Tiếng chiêng thu quân vang dội, binh sĩ rút về doanh.

Trương Phương nhìn chiến trường, cảm thấy không ổn, việc công thành của hắn chỉ dừng lại ở kiến thức trên phim ảnh.

Thực tế tàn khốc hơn nhiều, chỉ một ngày mà quân mình chết một ngàn, thương hơn bốn ngàn.

Bên thủ thành có ưu thế địa hình nên chỉ chết khoảng tám trăm và thương ba ngàn.

Điển hình của việc giết địch một ngàn tự tổn tám trăm, thực ra còn tệ hơn.

Trương Phương thấy lỗ vốn, dù có Ma Gia Tứ Tướng hỗ trợ mà kết quả vẫn vậy.

Đêm đó, trong trướng chỉ huy, Trương Phương bàn bạc với bốn anh em.

Hắn nói: "Khương Thượng từng học bày binh bố trận ở Côn Luân, dụng binh không thể xem thường.

Hôm nay đánh một ngày thương vong quá lớn, từ mai không thể đánh kiểu này nữa." Ma Lễ Thanh nói: "Đánh trận làm sao không có người chết, huống hồ hôm nay lần đầu công thành nên còn lóng ngóng, đánh thêm vài ngày binh sĩ sẽ thuần thục thôi." Trương Phương lắc đầu, thầm nghĩ mình thuần thục thì địch cũng thuần thục, lúc đó chúng bắt đầu đổ dầu sôi, tạt phân thì còn khổ nữa.

Hắn vỗ bàn: "Ta không đánh mạnh nữa, mà vây khốn chúng, vứt xác ngựa chết vào nguồn nước để gây bệnh.

Vây cho chúng không nước không lương, rồi dùng loa kêu gọi dân chúng Tây Kỳ đuổi đám người Ngọc Hư Cung đi." Ma Lễ Thanh nghe xong vỗ tay khen hay: "Kế này hay, không đánh mà thắng." Thực ra đây là hạ sách của Trương Phương, vì Khương Tử Nha đã lập uy sau vụ đóng băng Kỳ Sơn, cách bình thường không trị nổi lão.

Công thành mạnh khiến dân tâm hoảng loạn, rồi vây khốn một thời gian, tung tin ly gián thì Tây Kỳ sẽ đại loạn.

Thành hay bại xem thiên ý, mưu sự tại nhân.

Hắn không thể xông thẳng vào giết Khương Tử Nha, vì nếu giết lão, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ hồi sinh lão ngay.

Không những không có ích mà có khi Thánh nhân còn tự tay tát chết hắn.

Vì vậy chỉ có thể dùng trí.

Kế của Trương Phương là dương mưu, Khương Tử Nha biết nhưng khó lòng phá giải.

Chương 47

Sáng hôm sau, quân Thương dừng công thành, bắt đầu dựng rào chắn, đào hào, vây chặt Tây Kỳ.

Sĩ tốt vứt xác ngựa bệnh xuống sông hộ thành, tìm thêm gà vịt trâu bò chết bệnh ở các làng lân cận ném hết vào đó.

Vây khốn hơn mười ngày, Trương Phương không vội, hắn bảo Ma Gia Tứ Tướng phái người bắn tên vào thành.

Tên không có đầu sắt, chỉ quấn dải lụa viết chữ.

Nội dung kể về việc Khương Tử Nha bị đuổi khỏi Triều Ca vì bất tài, ôm hận trong lòng, ra bờ sông Vị Thủy giả làm cao nhân dùng lưỡi câu thẳng để lừa Cơ Xương phong làm thừa tướng, rồi xúi giục Tây Kỳ đối đầu đại Thương.

Trên đó liệt kê đủ thứ chuyện xấu của Khương Tử Nha, ngay cả chuyện lão bị vợ đánh mỗi ngày ba trận cũng có.

Tội nghiệp Mã thị gả cho lão lúc lão trắng tay, một năm sau đói đến héo hon.

Vì sao?

Vì Khương Tử Nha lười!

Nếu không có bạn bè cứu giúp thì chắc đã chết đói rồi.

Ai nghe cũng thấy phẫn nộ.

Tất nhiên trong đó thật giả lẫn lộn, mục đích chính là ly gián.

Khi những dải lụa này rơi vào thành, tướng lĩnh truy lùng gắt gao nhưng vẫn có nhiều người đọc được.

Một số người lén cất đi rồi đọc cho người khác nghe.

Nhất thời, khắp Tây Kỳ đầy những lời đồn thổi về Khương Tử Nha.

"Tôi đã nói rồi mà, Tây Kỳ chúng ta vốn bình an vô sự, nhà nhà thuận hòa, dân chúng an cư lạc nghiệp, vậy mà từ khi lão tới chẳng có ngày nào yên!" "Ai bảo không chứ, suốt ngày bị triều đình tấn công, tôi sống trong lo sợ, không biết bao giờ mới hết khổ." Dân chúng bàn tán xôn xao, dù bị binh sĩ trấn áp nhưng càng trấn áp thì lời đồn lan càng nhanh.

Tại tướng phủ Tây Kỳ, Vũ Cát cầm một dải lụa đưa cho Khương Tử Nha.

"Khụ... khụ khụ..." Khương Tử Nha đọc xong thì ho sặc sụa, mặt đỏ gay.

Dải lụa trong tay lão bị vò nát rồi hóa thành tro bụi trong ngọn lửa pháp thuật.

"Hảo đảm!

Thật tức chết ta!" Những thứ này thật giả lẫn lộn, nhưng có những cái đúng là thật.

Là tể tướng Tây Kỳ, trên vạn người dưới một người, lão phải phục chúng mới được.

Đời người không thể có vết nhơ, nhưng lần này vì có tên Thường Sơn Triệu Tử Long kia mà lão thảm bại.

Sau vụ đóng băng Kỳ Sơn, uy tín của lão tăng vọt, bao nhiêu người tìm đến nương nhờ.

Nhưng sau trận này, uy tín đã quét sạch xuống đất.

Giờ lại thêm cái đống luận điệu làm người ta hộc máu này.

Khương Tử Nha tức điên nhưng không làm gì được.

Lão hiểu có kẻ muốn mình thân bại danh liệt ở Tây Kỳ, nhưng biết thì sao?

Chẳng lẽ chạy ra giải thích với dân chúng là địch dùng kế ly gián, Khương Thượng tôi không phải người như vậy, tôi là người tốt?

Quan trọng là dân chúng phải tin mới được chứ.

Vũ Cát thấy thầy mình rầu rĩ, mặt đen như nhọ nồi, liền hỏi: "Lão sư, giờ tính sao?" Khương Tử Nha đổi sắc mặt, giả vờ bình thản hỏi: "Việc này hiện tại có bao nhiêu người biết?" Vũ Cát lắc đầu: "Đệ tử không rõ, nhưng chắc là đa số đều biết cả rồi." Khương Tử Nha nghe xong mặt mếu máo.

Lão hỏi Hoàng Phi Hổ xem có biết ai tên Thường Sơn Triệu Tử Long không.

Cũng chẳng trách lão phải điều tra kỹ, vì Trương Phương gây áp lực quá lớn.

Vũ Cát đáp: "Võ Thành Vương nói ở Triều Ca chưa từng thấy người này, cũng chưa nghe đồng liêu nào nhắc tới.

Nhưng theo ngài ấy, vụ bao vây Tây Kỳ lần này chắc chắn có liên quan tới hắn, vì Ma Gia Tứ Tướng chỉ là hạng mãng phu." "Quả nhiên mà, kẻ này quá độc, dùng tâm kế quá độc, chỉ một dải lụa mà làm uy tín của ta tan thành mây khói." Vũ Cát nói thêm: "Hiện tại không chỉ dân chúng bàn tán, mà cả các quan lại tướng lĩnh cũng bắt đầu có lời ra tiếng vào về người." "Ai!" Khương Tử Nha thở dài, nhất thời trông lão già đi rất nhiều.

Trong thành Tây Kỳ bắt đầu lan truyền dịch bệnh, nhiều người bị nôn mửa tiêu chảy.

Dân chúng cho rằng đây là thiên phạt vì Khương Tử Nha nghịch thiên, tạo phản chống lại triều đình nên mới giáng bệnh.

Vây khốn thêm mười ngày nữa, cả thành ngập tràn không khí oán thán.

Chương 48

Thuốc men thiếu hụt, lương thực cạn kiệt, ngay cả nước uống cũng phải kiểm tra từng chút một.

Thấm thoắt đã vây Tây Kỳ được hơn một tháng.

Trong đại doanh quân Thương, Ma Gia Tứ Tướng bắt đầu thấy phiền não.

Ma Lễ Thọ nói: "Văn Thái Sư lệnh chúng ta thảo phạt Tây Kỳ, từ lúc xuất binh đến nay đã gần hai tháng mà vẫn chưa công phá được." Ma Lễ Hải tiếp lời: "Đúng thế, mười vạn quân mỗi ngày ăn bao nhiêu lương thảo, nếu Thái sư trách tội thì thật xấu hổ." Ma Lễ Hồng nói: "Theo ý đệ, đêm nay chúng ta lén tế bí bảo lên, biến Tây Kỳ thành biển nước cho chết sạch cả lũ, rồi chúng ta về sớm." Ma Lễ Thanh nói: "Ý nhị đệ cũng hay, nhưng phải giải thích thế nào với vị kia (Trương Phương)?" Ma Lễ Thọ không quan tâm: "Cái tên Triệu Tử Long đó không phải ở trong doanh sao, chúng ta đánh thắng rồi hắn phải khen chúng ta ấy chứ!" Mấy anh em cười lớn, thấy lời Ma Lễ Thọ có lý.

Cứ ngồi chờ thế này thì sốt ruột chết mất, vây thêm một tháng nữa chẳng thấy hiệu quả gì, thành Tây Kỳ ngày ngày vẫn thổi cơm.

Chẳng thấy ai chết đói, cứ đợi thế này thì không dám mở mồm xin thêm lương thảo từ Triều Ca nữa.

Chi bằng lén dâng nước lụt dìm Tây Kỳ, lúc thắng rồi thì ai dám coi thường bốn anh em nữa.

Vị đang ngồi trong trướng chỉ huy kia chắc cũng phải khen họ một tiếng.

Bàn bạc xong, họ chuẩn bị kỹ lưỡng, định bụng nghỉ ngơi một lát

rồi đêm tối sẽ lén qua mặt Trương Phương mà hành sự.

Tuy nhiên, tại Tây Kỳ, uy tín của Khương Tử Nha đã mất sạch, trẻ con ba tuổi cũng biết đọc thơ chửi lão.

Cứ thế này, lão thấy mình không ngóc đầu lên nổi ở Tây Kỳ, cái gọi là danh tiếng chính là con dao hai lưỡi.

Nó mang lại lợi ích nhưng cũng mang lại tai họa khôn lường.

"Lão sư!" Vũ Cát và Long Tu Hổ đứng bên cạnh Khương Tử Nha.

Thấy Vũ Cát gọi, Khương Tử Nha có chút hồn xiêu phách lạc.

Thời gian qua, ngoại trừ Võ Vương Cơ Phát, Nam Cung Thích, Tán Nghi Sinh thì chỉ có ba anh em Na Tra và nhà Hoàng Phi Hổ là còn muốn bước chân vào cửa tướng phủ.

Ngoài ra, các tướng lĩnh lớn nhỏ ở Tây Kỳ đều bắt đầu giữ khoảng cách với lão.

Giữa lúc sinh tử tồn vong, cũng chỉ có thể làm như vậy!

Khương Tử Nha suy tính xong, liền bảo: "Vũ Cát, thay sư phụ chuẩn bị hương án, bàn pháp và pháp kiếm!" Vũ Cát nghe xong liền đi chuẩn bị.

Khương Tử Nha tắm gội xong xuôi, mình mặc đạo phục Bát Quái, đứng trước bàn pháp.

Sau khi thắp hương, tay trái hắn cầm kiếm, miệng lẩm bẩm đọc chú, ngón trỏ và ngón giữa tay phải vuốt dọc từ dưới lên trên thanh pháp kiếm.

Ngay sau đó, hắn hướng về phía núi Côn Luân quỳ xuống: "Đệ tử bất tài Khương Thượng, hôm nay dày mặt cầu xin lão sư trợ giúp.

Tây Kỳ đang gặp đại nạn, Khương Thượng bước đi gian nan, mong Thánh nhân lão sư từ bi, giúp đệ tử hóa giải nguy cơ này!" Tại

Ngọc Hư cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên mở mắt, nói với Bạch Hạc đồng tử: "Đi gọi Từ Hàng tới đây, ta có lời muốn dặn!" Bạch Hạc đồng tử đang ngủ gật trên tảng đá ngoài cung nghe vậy, vội vàng đứng dậy hóa thành một con bạch hạc bay đi.

Lại nói Khương Tử Nha vừa quỳ xuống không lâu, bỗng nhiên cuồng phong nổi lên dữ dội, thổi gãy một cây đại kỳ làm đôi.

Khương Tử Nha đại kinh thất sắc, gió này thật quái dị, làm hắn sợ đến mức mặt không còn chút máu.

Đột nhiên, bên tai truyền đến âm thanh như có như không, Khương Tử Nha tập trung lắng nghe thì thấy thanh âm đó lớn dần lên: "Tử Nha sư đệ, trước mắt có một trường đại kiếp, cũng là tạo hóa của đệ, ta sẽ cách không trợ giúp, mong đệ hãy khéo léo lợi dụng." Nghe thấy giọng của Từ Hàng đạo nhân, Khương Tử Nha vội vàng bái lạy hỏi: "Sư huynh, không biết đại kiếp này ta nên đề phòng thế nào?" Từ Hàng đạo nhân lại nói: "Đêm nay, Ma Gia Tứ Tướng sẽ dùng nước nhấn chìm Tây Kỳ, đệ có thể nhân cơ hội này mà hành sự." Sau đó âm thanh dần biến mất, Khương Tử Nha hỏi liên tiếp ba biến nhưng không ai đáp lại, biết là vị sư huynh kia đã đi rồi.

Hắn vội vàng gọi Vũ Cát, Long Tu Hổ, Na Tra, Kim Tra, Mộc Tra và người nhà họ Hoàng đến.

Nhìn điện nghị sự phủ tướng trống rỗng chỉ có vài người trước mắt, Khương Tử Nha không khỏi đau lòng.

Hắn liền nói với mọi người: "Đêm nay, bốn anh em nhà họ Ma sẽ dùng nước dâng ngập Tây Kỳ, lúc đó nơi này sẽ hóa thành biển khơi.

Các ngươi mau đi khắp thành báo cho bách tính đề phòng trước." Mọi người nghe xong đều đại kinh thất sắc.

Ba anh em Na Tra tuy kinh ngạc nhưng không sợ, Long Tu Hổ vốn

thạo thủy tính, Vũ Cát biết độn thuật.

Chỉ khổ cho Hoàng Phi Hổ cùng đám thuộc hạ toàn là võ tướng phàm nhân, lấy đâu ra cách thoát thân.

Hiện giờ bốn cửa thành đóng chặt, cũng chỉ có thể cưỡng ép đột phá vòng vây.

Hoàng Phi Hổ lớn tiếng nói: "Thừa tướng, kế sách hiện giờ chỉ có thể điều động chúng tướng, dẫn đại quân đột phá từ một cửa thành mới mong thoát khỏi tai nạn này." Khương Tử Nha đau khổ đáp: "Dù chúng ta đột phá được, nhưng vô số bách tính Tây Kỳ phải làm sao?

Họ đâu có năng lực đó." Hoàng Phi Hổ cao giọng: "Thừa tướng, thuộc hạ có hiểu biết về Ma Gia Tứ Tướng, chỉ cần chúng ta đột phá, dù bọn họ có độc ác nhưng cũng không vô đoan ra tay với bách tính vô tội." Khương Tử Nha lắc đầu: "Ngươi hiểu Ma Gia Tứ Tướng, nhưng có hiểu tên Triệu Tử Long vùng Thường Sơn kia không?

Theo ta thấy, kẻ này vô cùng hiểm độc." Hắn lau nước mắt rồi nói tiếp: "Nếu chúng ta đột phá khiến kẻ này nổi giận, trút giận lên bách tính vô tội, ta sẽ trở thành tội nhân thiên cổ." Hoàng Phi Hổ nghe xong, tiến thoái lưỡng nan.

Lúc này Na Tra tiến lên hỏi: "Giả sử con đem chuyện này nói cho bách tính trong thành, chẳng lẽ sẽ không đại loạn sao?" Khương Tử Nha đáp: "Tuy sẽ đại loạn, nhưng vẫn tốt hơn là chết mà không biết lý do.

Thông báo trước để họ còn có sự chuẩn bị." Mọi người nghe vậy chỉ đành lui ra khỏi đại điện đi tán bố tin tức.

Lúc đầu tin đồn chỉ là về một kẻ tên Triệu Tử Long vùng Thường Sơn, dần dần hắn bị thêu dệt thành yêu ma miệng máu, mặt xanh nanh vàng, mắt đỏ như máu, dẫn đầu Ma Gia Tứ Tướng muốn biến Tây Kỳ

thành biển khơi, dìm chết tất cả mọi người.

Nhất thời trong thành Tây Kỳ hỗn loạn vô cùng, bách tính dắt díu nhau chạy về phía cửa thành.

Chương 49

Có những cụ già không đi nổi, đứng trước cửa nhìn con cháu rời đi mà tuôn lệ.

Tây Kỳ loạn thật rồi, tiếng bách tính chửi rủa, tiếng khóc than vang trời, cha mẹ gọi con, con khóc tìm cha mẹ.

Người cõng con nhỏ, người ôm gà vịt, xảy ra xô xát với binh lính giữ thành.

Quân sĩ nhận lệnh không cho một ai rời đi.

Bách tính muốn chạy nạn nên đôi bên xảy ra xung đột gay gắt.

"Thả tôi ra!" Một phu nhân bị người phía sau chen lấn, đâm vào khiên bài hộc máu mồm.

"Đánh nhau với Đại vương Triều Ca là việc của các người, tôi có đánh đâu, tôi chỉ muốn rời khỏi đây thôi!" "Mau thả tôi đi, tôi không muốn chết ở đây!" Nhưng binh lính không nhường bước, thậm chí tướng giữ cửa còn phái người dùng đất lấp chặt cửa thành, không ai có thể thoát ra.

Bách tính tuyệt vọng quỳ rạp xuống đất khóc rống: "Trời cao ơi, ai cứu tôi với, ai cứu bách tính Tây Kỳ với..." Đêm khuya thanh vắng, bốn anh em họ Ma bí mật rời khỏi đại doanh, cưỡi mây bay lên không trung phía trên Tây Kỳ.

Ma Lễ Thanh tế Thanh Vân kiếm, nhất thời cuồng phong nổi lên.

Ma Lễ Hồng lấy Hỗn Nguyên Tán xoay vài vòng rồi tế lên không trung.

Hỗn Nguyên Tán nhanh chóng biến lớn vô cùng, che kín cả thành Tây Kỳ.

Bốn phương mây gió hội tụ dưới ô, sấm sét ầm ầm.

"Oanh long long..." Tiếng sấm vang rền, bách tính Tây Kỳ nhìn tầng mây đè nặng trên đầu mà phát ra những tiếng gào tuyệt vọng.

Bầu trời điện chớp lôi minh, soi sáng cả đêm đen.

Ma Lễ Hải gẩy động tỳ bà!

Theo tiếng tỳ bà, những giọt mưa lớn như nắm đấm bắt đầu rơi xuống!

Ba quân và bách tính Tây Kỳ nhìn thấy cảnh này thì tâm lạnh nửa đoạn, ai nấy đều sợ đến mức đờ người ra.

Đột nhiên, từ phía trên phủ tướng có một người bay lên, kim quang rực rỡ.

Khương Tử Nha mình mặc bát quái phục, tay cầm Đả Thần Ti, cưỡi Tứ Bất Tượng lơ lửng giữa không trung.

Bách tính Tây Kỳ không biết tình hình, cứ ngỡ thiên thần hạ phàm, vội vàng quỳ lạy.

Ba anh em Na Tra nhìn rõ tình hình nhưng cũng không có cách nào, định ném pháp bảo lên đánh rơi mấy món bí bảo kia nhưng lại sợ bị thu mất.

Hoa Hồ Điêu thì loay hoay trong tầng mây, đề phòng đám người Tây Kỳ ngăn cản.

Thấy Khương Tử Nha bay lên không, Na Tra vốn hiểu rõ vị sư thúc này không khỏi thắc mắc: Chẳng lẽ Khương sư thúc có thần thông ẩn giấu nào đó để ngăn chặn tai nạn này?

Lại nói Khương Tử Nha tóc xõa tung bay, cầm Đả Thần Ti đứng trên trời, nhìn vô số lê dân bách tính quỳ lạy.

"Đại tiên!" "Đại tiên cứu mạng!" Khương Tử Nha vận chuyển

Kim Đan trong người, dùng pháp lực quát lớn: "Mọi người chớ hoảng, ta là thừa tướng Tây Kỳ Khương Thượng, hôm nay có ta ở đây, sẽ không để bất kỳ ai gặp nạn!" Toàn thân Khương Tử Nha kim quang lấp lánh, cầm Đả Thần Ti chỉ thẳng lên trời.

Trên chín tầng mây, Từ Hàng đạo nhân vẫn luôn chú thị Tây Kỳ liền lấy ra bình Dương Chi Ngọc Tịnh, dùng nhành liễu vẩy ra một giọt Tam Quang Thần Thủy.

Đừng khinh thường chỉ là một giọt, vì đây là tinh hoa thủy hệ ngưng kết, Từ Hàng đạo nhân phải luyện hóa nghìn năm ở Nam Hải mới được một giọt, khi rơi xuống đất có thể hóa thành nước của cả một vùng biển.

Lần này để cứu người, một giọt Tam Quang Thần Thủy rơi vào trong thành Tây Kỳ, sau đó bay lên, dần dần biến lớn bao phủ toàn bộ thành phố.

Trên không trung, Ma Gia Tứ Tướng thi triển hết thủ đoạn, sấm sét đùng đùng, mưa rơi mỗi lúc một lớn, cuối cùng tạo thành một màn nước dày đặc không kẽ hở, tựa như vỡ đê Thiên Hà, nước đổ ngược xuống.

Quân sĩ thương doanh ngoài thành vốn định công thành đã được bốn anh em họ Ma cho lui về trại.

Bách tính Tây Kỳ thấy thừa tướng chỉ tiên lên trời, rồi một màn nước bao bọc lấy Tây Kỳ.

Bên ngoài cuồng phong bạo vũ, bên trong thành lại như ở dưới đáy biển, nhìn nước mưa ngũ quang thập sắc bên ngoài lớp màng bảo vệ.

Bách tính Tây Kỳ từ cõi chết trở về, ai nấy đều òa khóc, dập đầu bái lạy nhân vật lấp lánh kim quang trên bầu trời.

Nếu Trương Phương ở đây, hẳn sẽ thấy bách tính Tây Kỳ bây giờ

giống hệt đám cuồng tín đồ ở thế giới phương Tây kiếp trước, thậm chí còn si mê hơn.

Đó là đức tin nảy sinh từ bờ vực cái chết, sau khi trải qua thống khổ mà thăng hoa.

Không sai, sự sùng bái của dân chúng Tây Kỳ dành cho Khương Tử Nha lúc này đã đạt đến đỉnh điểm.

Đó chính là Chân Tiên, Chân Thần, một mình xoay chuyển càn khôn, cứu vạn dân khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng.

Ai nấy đều tự trách bản thân vì trước đó đã không tin tưởng Khương thừa tướng.

Đột nhiên, một người dân đứng dậy, mặt mày vặn vẹo gào lên: "Thằng cha béo kia đâu rồi?

Chương 50

Hắn nói thừa tướng là tai tinh mang họa đến Tây Kỳ, nhưng mọi người xem, ai mới là cứu tinh của chúng ta!" Đám đông phẫn nộ, một gã mắt đỏ sọc gào lên: "Đánh chết nó!" Gã béo bị chỉ điểm nhất thời vãi cả linh hồn, sợ tới mức ôm đầu khóc rống, nhưng đã bị đám đông phẫn nộ xé thành xác vụn trong nháy mắt.

Những cảnh tượng như vậy diễn ra khắp các ngõ ngách Tây Kỳ.

Bách tính tự trách mình trách lầm thừa tướng, và trút sự tự trách đó lên đầu những kẻ phao tin đồn nhảm.

Trận mưa như Thiên Hà đổ ập này kéo dài cả đêm, đến ngày hôm sau mới ngớt.

Nhìn thấy Tây Kỳ đã hóa thành một vùng biển mênh mông, Ma Gia Tứ Tướng cười đắc ý, thu hồi bí bảo rồi quay về đại doanh.

Ma Lễ Thanh cười lớn: "Tây Kỳ không còn tồn tại nữa rồi, ta có thể đi khoe khoang một phen." Ma Lễ Hồng cũng cười theo: "Đúng vậy, lần trước bốn anh em ta đều bại trận, không làm gì được Tây Kỳ, cuối cùng vẫn phải cậy nhờ vào bốn người chúng ta." Ma Lễ Thọ cho Hoa Hồ Điêu vào túi: "Ta giờ chỉ muốn xem tên Triệu Tử Long kia biết chúng ta đại phá Tây Kỳ sẽ có vẻ mặt thế nào?" Ma Lễ Hải vuốt bộ râu quai nón rậm rạp: "Còn phải hỏi sao, chắc chắn là đại kinh thất sắc và khen ngợi chúng ta hết lời!" "Ha ha ha ha ha ha!" Bốn anh em nhà họ Ma cười không dứt, bước đi nghênh ngang kiểu 'lục thân bất nhận' tiến về phía đại doanh.

Bất kể thế nào, trong mắt bách tính Tây Kỳ, Khương Tử Nha chính là cứu tinh của họ.

Mọi người cả đêm không ngủ!

Ngày hôm sau, Từ Hàng đạo nhân thu hết nước bao quanh Tây Kỳ vào trong bình, thành Tây Kỳ hiện ra nguyên vẹn không sứt mẻ một phân.

Bốn anh em họ Ma bước đi nghênh ngang về trại, đến trước trướng của Trương Phương.

Ma Lễ Thanh gọi từ ngoài: "Tây Kỳ bị bốn huynh đệ ta biến thành biển khơi rồi, người chết sạch cả rồi, cứ an tâm mà ngủ đi, hôm nay không cần xuất quân đâu." Trương Phương vẫn giữ thói quen ngủ nghỉ, lại không cần tu luyện, chỉ cần cường hóa là tăng thực lực.

Đêm qua tiếng sấm ầm ĩ cả đêm làm hắn mất ngủ, mãi đến nửa đêm về sáng mới quen dần mà chợp mắt được một lúc.

Đột nhiên nghe thấy Ma Gia Tứ Tướng lảm nhảm ngoài trướng, hắn nghe kỹ lại thì lửa giận bốc lên ngùn ngụt, vội vàng xông ra ngoài.

"Cái gì?!" Trương Phương không khỏi chấn kinh.

Hắn đã tốn gần hai tháng để vây khốn Tây Kỳ, khiến Khương Tử Nha không thể đứng vững chân.

Nếu thực sự muốn giết Khương Tử Nha, hắn hoàn toàn có thể dùng Thổ Hành Thuật lẻn vào.

Tất nhiên nếu biến thành Bồ Đề Lão Tổ thì có lẽ sẽ bị Khương Tử Nha nghi ngờ, dù sao lần trước hắn đã trơ mắt nhìn Khương Tử Nha bị Địa Châu đánh chết.

Lúc đó nếu muốn ngăn cản bốn người đảo Cửu Long thì hoàn toàn kịp, nhưng hắn không làm.

Ban đầu Khương Tử Nha chắc chắn không nghi ngờ, nhưng về sau nếu Na Tra đi hỏi Thái Ất Chân Nhân có biết Bồ Đề Lão Tổ không thì chẳng phải lộ tẩy sao?

Gác chuyện đó sang một bên, Trương Phương nghe Ma Gia Tứ Tướng bảo đã dùng nước dìm Tây Kỳ thì suýt chút nữa tăng xông.

Khương Tử Nha sau lưng có cả Xiển Giáo chống lưng, bọn họ sẽ trơ mắt nhìn Tây Kỳ bị ngập sao!

Phen này hỏng bét, bao nhiêu công sức mưu hoa mấy tháng trời bị mấy thằng ngu này phá sạch.

Trương Phương tức đến mức muốn giết người.

Ma Gia Tứ Tướng đâu biết suy nghĩ trong lòng Trương Phương, thấy hắn vội vàng chạy ra còn tưởng là do quá kích động.

Ma Lễ Thanh cười ha hả nói: "Tây Kỳ bị bốn người chúng ta dùng nước dìm rồi, lúc đêm qua ông bạn còn đang ngủ ấy, chúng ta đã dẹp loạn xong rồi." Trương Phương tức đến run người, hỏi lại một cách không chắc chắn: "Nói lại lần nữa xem?" Ma Lễ Thọ chỉ vào Trương Phương cười ngặt nghẽo: "Nhìn xem, kích động đến phát điên luôn rồi kìa." Bốn anh em lại được một trận cười vỡ bụng!

"Ha ha ha ha ha!" Thấy Trương Phương mất đi sự bình tĩnh thường ngày, Ma Gia Tứ Tướng cảm thấy như trút bỏ được bóng ma bị áp chế bấy lâu, cuối cùng cũng được mở mày mở mặt một lần.

Ma Lễ Thanh tiến lên vài bước, kiêu ngạo nói: "Mấy huynh đệ ta chờ không nổi, đợi gần hai tháng trời, sốt cả ruột." Ma Lễ Hồng vỗ ngực: "Đêm qua bốn người chúng ta thi pháp dâng nước, giờ Tây Kỳ đã là một vùng biển mênh mông rồi!" Phát hiện mình không nghe lầm, Trương Phương nổi trận lôi đình: "Mấy thằng ngu các ngươi, hỏng hết đại sự của ta rồi!" Nghe bị mắng, bốn anh em họ Ma ngớ người ra.

Bọn họ vừa lập đại công, không được khen thì thôi, sao lại bị mắng?

Anh cả Ma Lễ Thanh vẫn chưa hiểu chuyện gì, lặp lại: "Tây Kỳ bị ta diệt rồi, còn cần kế mưu làm gì nữa." Ma Lễ Thọ gật đầu tán đồng, lầm bầm: "Cần kế mưu để mà giết được Hồng Hoang dị thú, tu luyện thần thông chắc!" Trương Phương nghe thấy suýt chút nữa thì lôi mấy gã này ra đánh cho một trận.

Nhưng trong lòng hắn cũng có chút kỳ vọng, ngộ nhỡ mấy gã này làm nên chuyện thật thì sao?

Chi bằng phái người đi xem một chút rồi quyết định sau.

"Đinh Trị, đem vài binh sĩ đi xem Tây Kỳ có bị nước dìm không, xem xong về báo ta ngay." Nghe lệnh Trương Phương, bách binh trưởng Đinh Trị (nay đã thăng làm đội trưởng hộ vệ) vội vàng dẫn một đội lính đi thám thính.

Ma Lễ Hải cười híp mắt: "Đi đi, mau đi đi, kẻo có người lại không tin, ha ha ha." Đinh Trị dẫn quân ra khỏi doanh, đến trước Tây Kỳ thì thấy thành trì vẫn hoàn hảo vô tổn.

Ngay cả cỏ trên đầu thành cũng đang phất phơ theo gió, ngày nào cũng đối trận nên hắn nhìn một cái là biết ngay cỏ trên thành chẳng thiếu lấy một cọng.

Không dám chậm trễ, hắn vội dẫn quân về trại báo cáo: "Đại nhân, bốn vị tướng quân, thành Tây Kỳ vẫn nguyên vẹn, không hề sứt mẻ tí nào." "Cái gì?

Không thể nào!" Ma Gia Tứ Tướng nghe vậy đều không tin, Ma Lễ Thọ túm lấy Đinh Trị, đôi mắt to như quả trứng gà trừng trừng: "Nhìn cho kỹ chưa?

Dám lừa ta là ta cho Hoa Hồ Điêu ăn thịt đấy." Đinh Trị sợ đến run cầm cập, vội hướng Trương Phương cầu cứu.

Trương Phương tức giận mắng: "Đủ rồi, mấy cái đồ ngu xuẩn,

làm thì ít phá thì nhiều." "Cái lũ không não này, mau cút ra ngoài cho ta!" Ma Gia Tứ Tướng bị Trương Phương mắng cho một trận, vẫn không tin Tây Kỳ bình an vô sự, mấy người vội chạy ra ngoài xem thử.

Thấy nắng vàng rực rỡ, thành Tây Kỳ một viên gạch một mảnh ngói cũng không hỏng, thậm chí đến nửa vết nước cũng chẳng thấy đâu.

Chương 51

Mấy gã đấm ngực dậm chân, giờ mới biết đã làm hỏng đại sự của Trương Phương.

Bọn họ vội ra lệnh cho binh sĩ tiếp tục vây thành, còn bốn người thì ở ngoài doanh, đến quân doanh cũng không dám vào.

Trương Phương xoa trán ngồi trong trướng trung quân, vừa giận Ma Gia Tứ Tướng không nghe lệnh, vừa giận mình sơ suất không ngăn cản bốn gã mãng phu kia kịp thời.

Chuyện đã rồi, vây thành cũng chẳng còn ý nghĩa mấy.

Nhất thời không có cách nào hay hơn, đành để Ma Gia Tứ Tướng tiếp tục chỉ huy vậy.

"Binh tới tướng chặn, nước đến đất ngăn, đi bước nào hay bước ấy vậy, xem có cách nào hay không!" Trương Phương lẩm bẩm vài câu rồi bắt đầu suy nghĩ đối sách.

Khương Tử Nha cứu được Tây Kỳ, danh tiếng nổi như cồn, bách tính quy thuận, tướng lĩnh dưới quyền đều bái phục.

Hằng ngày hắn đi tuần thành, kiểm tra dân tình, thấm thoát đã nửa tháng trôi qua.

Nhưng Tây Kỳ vẫn bị vây khốn, Ma Gia Tứ Tướng dựa vào bí bảo, Trương Phương lại có chiến lực cao đến kinh người, chúng tướng Tây Kỳ không có cách nào hóa giải.

Quan trọng nhất là lương thực Tây Kỳ sắp cạn, quan giữ lương báo với Khương Tử Nha: "Lương trong kho chỉ còn dùng được hơn mười ngày nữa, xin Thừa tướng sớm tính kế vạn toàn." Khương Tử Nha nghe vậy phiền não vô cùng: "Thành bị vây là chuyện nhỏ, thiếu

lương mới là chuyện lớn, không có cái ăn thì thủ thành kiểu gì?" Lại qua mấy ngày, Khương Tử Nha càng thêm sốt ruột, lòng đầy ưu tư.

Một ngày nọ, có ba người đến phủ tướng Tây Kỳ, một người mặc áo đỏ, một người mặc áo xanh.

Còn một người đội mũ Phiến Vân, mặc đạo phục Thủy Hợp, thắt dây tơ.

Ba người đến trước cửa phủ nói với lính canh: "Làm ơn thông báo, chúng ta muốn gặp Khương sư thúc." Lính canh vội chạy vào báo: "Lão gia, ngoài cửa có ba người cầu kiến." Khương Tử Nha nghe xong bảo: "Mời vào." Ba người lên điện quỳ lạy: "Sư thúc." Tử Nha đáp lễ hỏi: "Các vị từ đâu tới, ở phương nào, hôm nay đến Tây Kỳ có việc gì quý báu?" Hai người mặc áo đỏ và áo xanh thưa: "Đệ tử là môn hạ Đạo Hạnh Thiên Tôn ở động Ngọc Ốc núi Kim Đình, đệ tử họ Hàn tên Độc Long, vị này họ Tiết tên Ác Hổ.

Nay vâng lệnh sư phụ đến đưa lương thực." Khương Tử Nha nghe vậy vội hỏi: "Lương thực ở đâu?" Hàn Độc Long mặc áo đỏ đáp: "Lương thực con mang theo bên người." Nói rồi lấy từ bên hông ra một cái túi da báo đưa cho Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha nhìn túi, đại hỷ nói: "Lão sư từng nói, lúc lâm nguy tự khắc có cao nhân tương trợ, quả nhiên không sai." Lại nhìn người đội mũ Phiến Vân, mặc áo Thủy Hợp có ba con mắt trên trán, khí thế phi phàm, Khương Tử Nha hỏi: "Còn vị này là?" Đạo nhân ba mắt tiến lên đáp: "Đệ tử là môn hạ Ngọc Đỉnh Chân Nhân ở động Kim Hà núi Ngọc Tuyền, họ Dương tên Tiễn, vâng lệnh sư phụ đến để sư thúc tùy ý sai phái." Khương Tử Nha thầm mừng rỡ, giờ lương thực đã có, lại thêm ba trợ thủ, phen này phải xông ra đánh một trận ra trò với quân Ân Thương.

Chúng tướng Tây Kỳ bị vây bấy lâu, mắt thấy sắp đứt bữa thì

nghe tin có lương, vội chạy tới xem có bao nhiêu lương, đủ ăn mấy ngày.

Hàn Độc Long nhận lệnh Khương Tử Nha đi giao lương.

Tại kho lương, hắn lấy ra một cái bát từ trong túi da báo, trong bát chứa đầy một bát gạo.

Chúng tướng nhìn thấy đều thất vọng tràn trề, định nổi nóng nhưng lại nhịn được, một bát gạo thì cũng là gạo, sao nỡ mắng người ta.

Hàn Độc Long thấy phản ứng của mọi người cũng không giận, lật ngược bát đổ vào kho lương.

Chỉ thấy gạo trong bát chảy ra cuồn cuộn không dứt, chẳng mấy chốc đã đầy một kho.

Sau đó lại đổi sang kho khác đổ tiếp.

Chúng tướng nhất thời kinh ngạc đến ngây người, nhìn từng kho lương đầy ắp, họ liền hò hét vui sướng.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ kho dự trữ đã đầy nhóc lương thực, đủ cho Tây Kỳ ăn hơn nửa năm.

Một lúc sau, Hàn Độc Long về gặp Khương Tử Nha báo cáo: "Đã đưa xong lương." Lại một lúc nữa, quan giữ lương thở không ra hơi chạy vào báo: "Khởi bẩm Thừa tướng, kho lương của con đã đầy sạch rồi." Khương Tử Nha nghe vậy lòng vô cùng sảng khoái.

Hắn gọi các môn nhân Vũ Cát, Long Tu Hổ và ba anh em Na Tra vào gặp mặt Dương Tiễn.

Sau đó dẫn mọi người đến trước mặt Võ Vương Cơ Phát để ra mắt.

Võ Vương Cơ Phát trong vương cung hằng ngày ca múa, vui vẻ vô

cùng.

Thứ nhất không cần mặc giáp ra trận, thứ hai không cần lo việc nước, vô cùng thảnh thơi.

Hắn khích lệ đám người Dương Tiễn một hồi.

Dương Tiễn hỏi: "Kẻ vây đánh Tây Kỳ bên ngoài là ai?" Kể từ khi mưu kế bị Ma Gia Tứ Tướng phá hỏng, Trương Phương ở trong trại nhiều ngày, cũng không thấy Tây Kỳ có động tĩnh gì tiếp theo.

Nhìn bốn gã họ Ma đang cúi đầu ra vẻ hối lỗi trong trướng, Trương Phương cảm thấy vô cùng phiền lòng.

Đột nhiên có thám mã báo: "Báo!

Đại nhân, bốn vị tướng quân, Tây Kỳ đã mở cửa thành, chỉ đích danh muốn khiêu chiến Trương Quế Phương!" "Cái gì?!" Trương Phương đại kinh.

Hắn đang thi triển Thai Hóa Dị Hình, ai mà nhận ra được, sao lại có người biết tên Trương Quế Phương chứ?

Chẳng lẽ định lừa mình!

"Không được, phải đi xem xem." Trương Phương chưa kịp cử động thì Ma Gia Tứ Tướng nghe thám mã báo xong đã cười lớn: "Ái chà chà, cuối cùng cũng chịu chui ra khỏi mai rùa rồi, xem ta có đánh cho Khương Tử Nha vãi linh hồn không." Ma Gia Tứ Tướng mừng rỡ, chẳng thèm quan tâm Trương Quế Phương hay không, chỉ muốn đánh một trận, lập tức chạy ra ngoài doanh.

Nguyên nhân là do lần trước Trương Phương đại chiến với Na Tra, Na Tra cảm thấy cây Phương Thiên Họa Kích trong tay hắn có chút quen thuộc, mà người Tây Kỳ lại chẳng có ấn tượng gì về hắn.

Đối với một kẻ đột ngột xuất hiện lại có thực lực cường đại như

vậy, Tây Kỳ điều tra nhiều phía mà không có manh mối.

Chương 52

Cuối cùng Na Tra nhận ra vũ khí trong tay Trương Phương từng thấy trong tay Phong Lâm.

Sau đó hắn lên sư môn tìm Thái Ất Chân Nhân điều tra, cuối cùng mấy vị cao nhân đời thứ hai của Xiển Giáo cũng bó tay, đành thỉnh giáo Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thánh nhân ra tay tất nhiên là khác biệt, nhưng hiện tại Phong Thần đại kiếp đang diễn ra, kiếp khí nồng nặc khiến thiên cơ hỗn loạn, Thánh nhân suy tính cũng vô cùng khó khăn, có những việc không thể nhìn thấu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không nhìn ra lai lịch Triệu Tử Long vùng Thường Sơn, nhưng khi chuyển sang bói toán về binh khí thì lại có phát hiện kinh người.

Trong lúc suy tính, hắn thấy cây Phương Thiên Họa Kích đó vốn là tinh hoa hàn thiết được nuôi dưỡng bởi linh khí thiên địa suốt mười vạn năm, sau đó hóa thành binh khí, hiện đang do Trương Quế Phương nắm giữ.

Sau khi biết vũ khí đó là của Trương Quế Phương, lần này Nguyên Thủy Thiên Tôn lệnh cho Dương Tiễn xuống núi đã truyền đạt lại tin này.

Dương Tiễn hỏi Khương Tử Nha ai đang công thành, Khương Tử Nha đáp là Ma Gia Tứ Tướng và một kẻ tên Triệu Tử Long vùng Thường Sơn.

Đặc biệt là tên Triệu Tử Long kia, võ nghệ xuất thần nhập hóa, người Tây Kỳ không ai là đối thủ.

Cuối cùng Dương Tiễn đem lời từ Ngọc Hư cung nói ra và yêu cầu xuất chiến kẻ này.

Khương Tử Nha nghe xong đại kinh thất sắc, cái tên Trương Quế Phương lần trước đã để lại bóng ma tâm lý quá lớn cho hắn.

Cái thuật Hô Danh Đoạt Phách thần bí mạc trắc, rồi bàn tay khổng lồ đột ngột mọc lên từ lòng đất, cùng với người khổng lồ đá khổng lồ.

Tuy sợ Trương Quế Phương nhưng Khương Tử Nha đã luyện được vẻ mặt ung dung bình thản, hắn ra lệnh: "Dương Tiễn, nếu đã muốn xuất chiến thì phải cẩn thận một chút, ta lệnh cho Na Tra đi cùng hỗ trợ!" Sau khi cửa thành mở ra, Dương Tiễn xuất thành, chỉ đích danh muốn chiến Trương Quế Phương.

Đợi nửa ngày trời, chỉ thấy bốn gã to con sát khí đằng đằng xông ra.

Ma Gia Tứ Tướng thấy bên ngoài thành Tây Kỳ có một người dáng vẻ nửa đạo nửa tục, trên trán có một con mắt đứng, đội mũ Phiến Vân, đạo phục thắt dây tơ, tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao.

Ma Lễ Thanh lớn tiếng chất vấn: "Kẻ nào, báo tên lên." Dương Tiễn cười hà hà đáp: "Ta là sư điệt của Khương thừa tướng, tên là Dương Tiễn.

Có bản lĩnh thì đừng có hành hung tác quái, dựa vào bàng môn tả đạo bắt nạt người khác, hôm nay ta sẽ cho các ngươi không còn chỗ chôn." Nói xong vung Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, bay lên không giết tới.

Tây Kỳ đóng cửa bấy lâu, Ma Gia Tứ Tướng mấy tháng trời không được đánh nhau nên đã ngứa ngáy lắm rồi.

Nay thấy Dương Tiễn chủ động xông tới, bốn người đồng loạt lao

ra bao vây Dương Tiễn vào giữa mà đánh.

Dương Tiễn tả xung hữu đột trong vòng vây, lực địch bốn người mà không hề rơi vào thế hạ phong.

Đánh một lúc, Ma Lễ Thọ cảm thấy đối thủ lực đại vô cùng, có chút khó nhằn nên trong lòng đại nộ, vung vài chiêu lấy lệ rồi thả Hoa Hồ Điêu lên không trung, hóa thành một con thú to như bạch tượng, mồm như chậu máu.

"Chi chi chi..." Hoa Hồ Điêu lơ lửng trên không, kêu vài tiếng rồi ngoạm một cái cắn đứt Dương Tiễn làm đôi.

Trương Phương vừa ra đến cửa thấy Ma Gia Tứ Tướng đang đại chiến với một người, liền dừng lại quan sát hồi lâu.

Khi nhìn thấy con mắt thứ ba trên trán kẻ đó, hắn biết ngay đó là đệ tử đệ nhất của đời thứ ba Xiển Giáo – Dương Tiễn.

Hắn cũng không vội xông ra đánh nhau với Dương Tiễn làm gì, để xem đối phương định giở trò gì.

Ma Gia Tứ Tướng đâu có biết Dương Tiễn có Cửu Chuyển Nguyên Công, thấy kẻ ba mắt này dễ bị cắn chết như vậy thì vô cùng thất vọng.

Na Tra thấy Dương Tiễn bị cắn chết, than ngắn thở dài đi vào thành báo với Khương Tử Nha: "Sư thúc, Dương Tiễn bị Hoa Hồ Điêu ăn mất rồi." Khương Tử Nha nghe xong đau khổ khóc ròng: "Ôi trời ơi, sư điệt của ta vừa mới xuống núi đã uổng mạng, ta biết ăn nói thế nào với Ngọc Đỉnh sư huynh đây!" Nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: Ta cứ tưởng là cao nhân thế nào, nhìn uy vũ phi phàm, trán mọc mắt đứng, hóa ra là loại chỉ được cái mã chứ chẳng dùng được việc gì.

Mấy tháng trời không đánh đấm, lần này coi như hoạt động gân

cốt một chút, Ma Gia Tứ Tướng tự đắc thắng trận trở về doanh, nói với Trương Phương: "Không cần đi nữa đâu, ta đã đánh chết gã đó rồi." Trương Phương nhíu chặt đôi mày, sau đó giãn ra, vờ như không có chuyện gì nói: "Tốt lắm, trận này toàn nhờ vào Hoa Hồ Điêu của ngươi, có thể cho ta xem thử được không?" Ma Lễ Thọ nghe xong ngẩn người một lát, rồi cười ha hả đầy đắc ý, đây là lần đầu tiên nghe Trương Phương khen ngợi, hắn cười nói: "Cầm lấy mà xem!" Nói đoạn, hắn gọi Hoa Hồ Điêu từ trong túi ra đưa tới trước mặt Trương Phương.

Con Hoa Hồ Điêu đó do lần trước bị Trương Phương đấm trúng hàm trên, chảy cả máu mũi nên có chút sợ hãi.

Nhưng Trương Phương đâu có để nó phản kháng, hắn nắm lấy cổ nhấc bổng lên.

Hoa Hồ Điêu bị bóp cổ, toàn thân ỉu xì, co rúm người lại không dám động đậy.

Trương Phương đâu có tin bằng cái con quái vật này mà ăn thịt nổi Dương Tiễn.

Hắn âm thầm khởi động Bộ cường hóa để dò xét. [Danh xưng: Hoa Hồ Điêu] [Danh xưng: Dương Tiễn] Quả nhiên có hai lựa chọn!

Bình thường tiếp xúc với vật phẩm hay nhân vật chỉ có một lựa chọn, lần này lại có tới hai.

Nghĩa là Dương Tiễn đang nằm trong bụng Hoa Hồ Điêu. *Ngọa tào, cái tên này không thấy tởm sao, phải biết là Hoa Hồ Điêu gặp gì ăn nấy, trong bụng chẳng biết thối cỡ nào mà cũng chui vào được.* Bộ cường hóa quét qua Dương Tiễn: [Nhân vật: Dương Tiễn] [Chủng tộc: Bán nhân bán thần] [Huyết mạch: Hai sao (Có thể cường hóa)] [Cửu Chuyển Nguyên Công: Tầng thứ 4] [Thiên Cang Thần Thông: Thai Hóa Dị Hình (Cao cấp), Đại Tiểu Như Ý (Cao cấp) (Các hạng

trên đều có thể cường hóa)] [Địa Sát Thần Thông: Thông U, Khu Thần, Đam Sơn, Cấm Thủy, Tá Phong, Bố Vụ, Kỳ Tình, Tọa Hỏa, Nhập Thủy, Yểm Nhật, Ngự Phong, Chử Thạch, Thổ Diễm, Thôn Đao, Hồ Thiên, Thần Hành, Lý Thủy, Trượng Giải, Phân Thân, Ẩn Hình, Tục Đầu, Định Thân, Trảm Yêu, Thỉnh Tiên, Truy Hồn, Nhiếp Hồn, Chiêu Vân, Thủ Nguyệt, Bàn Vận, Giá Mộng, Chi Ly, Ký Trượng, Đoạn Lưu, Nhương Tai, Giải Ách, Hoàng Bạch, Kiếm Thuật, Xạ Phúc, Đảo Vũ, Tinh Số, Bố Trận, Giả Hình, Phún Hóa, Chỉ Hóa, Thi Giải, Di Cảnh, Chiêu Thủ, Trục Khứ, Tụ Thú, Điều Cầm, Khí Cấm, Đại Lực, Thấu Thạch, Sinh Quang, Chướng Nhãn, Đạo Dẫn, Phục Thực, Khai Bích, Dược Nham, Manh Đầu, Đăng Sao, Hát Thủy, Ngọa Tuyết, Bạo Nhật, Lộng Hoàn, Phù Thủy, Y Dược, Tri Thì, Thức Địa, Tịch Cốc, Yểm Đảo (Tất cả đều có thể cường hóa)] [Huyết mạch thần thông: Thiên Phạt Chi Nhãn (Trung cấp) (Có thể cường hóa)] [Cảnh giới: Thái Ất Tán Tiên trung kỳ] [Điểm công đức: 240,000] [Điểm cường hóa: 850,000] Nhìn đống Địa Sát Thần Thông kia, Trương Phương ngây người ra, ghen tị muốn chết.

Dương Tiễn đã học được bảy mươi mốt thuật trong Địa Sát thuật, chỉ có Thổ Hành Thuật là chưa học được, có lẽ là không có thiên phú đó.

Nhưng bù lại hắn học được hai cái Thiên Cang Thần Thông, tổng cộng là bảy mươi ba thần thông rồi.

Còn về điểm cường hóa của Trương Phương, đó là do hắn nhờ Phong Lâm ở Triều Ca thu mua dược liệu, luyện chế Ngũ Bảo Đan rồi lén vận chuyển cùng lương thảo mà có.

Chương 53

Trương Phương hiểu rằng, Bất Tử Kim Thân của mình tuy xưng là bất tử nhưng là do hệ thống cường hóa suy diễn ra, căn bản không so được với chính tông huyền môn của Dương Tiễn. *Tại sao mình không cường hóa Cửu Chuyển Nguyên Công nhỉ, cứ cường hóa từng tầng một, đợi đến tầng thứ chín thì sợ gì Hỗn Nguyên Thánh Nhân nữa.* Trương Phương nhếch mép, âm thầm nhấn cường hóa. [Cửu Chuyển Nguyên Công: Cường hóa / Phải!] [Cường hóa môn thần công này sẽ thay thế Bất Tử Kim Thân, Phải / Không!] [Lần cường hóa đầu tiên tốn 10,000 điểm] Sau khi khấu trừ 10,000 điểm cường hóa, Bất Tử Kim Thân trên người Trương Phương biến mất, thay vào đó là Cửu Chuyển Nguyên Công.

Nhưng hiện tại mới chỉ là tầng thứ nhất.

Trương Phương tiếp tục cường hóa, tầng thứ hai tốn 50,000 điểm, tầng thứ ba 150,000 điểm, tầng thứ tư 450,000 điểm, tầng thứ năm 1,350,000 điểm.

Trương Phương chỉ cường hóa được đến tầng bốn, tầng năm không đủ điểm, nhưng trong túi hắn vẫn còn một phần linh đan diệu dược, lát nữa là đủ để đẩy lên tầng năm.

Tầng một là Nhân Tiên - Địa Tiên, tầng hai là Thiên Tiên - Huyền Tiên, tầng ba là Chân Tiên - Kim Tiên, tầng bốn thực lực tương đương Thái Ất Tán Tiên, tầng năm là Thái Ất Chân Tiên, tầng sáu Thái Ất Kim Tiên, tầng bảy Đại La Kim Tiên, tầng tám Chuẩn Thánh, tầng chín Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Đây là công pháp tu luyện nhục thân duy nhất trong Hồng Hoang có thể đạt trực tiếp tới cảnh giới Thánh nhân.

Nhưng vì từ xưa tới nay chưa có ai nhục thân thành thánh nên nó trở thành công pháp hộ giáo của huyền môn.

Lần cường hóa này không hút khô Trương Phương vì nhục thể của hắn vốn đã được Bất Tử Kim Thân cường hóa, có lượng linh lực khổng lồ dự trữ trong cơ thể.

Qua một lần cường hóa, số linh lực đó cũng tiêu hao sạch sành sanh.

Nhìn đống Địa Sát Thần Thông kia, vẻ mặt Trương Phương bắt đầu trở nên quái dị.

Từng bước nhẫn nhục chịu đựng, rồi từng bước kinh doanh, cuối cùng cũng đến lúc thu hoạch rồi.

Địa Sát Thần Thông, cường hóa hết cho ta!

Cường hóa một cái tốn 1,000 điểm, sáu mươi chín cái thần thông tốn tổng cộng 69,000 điểm (do Thần Hành và Đại Lực hắn đã biết nên không cần cường hóa nữa).

Làm xong mọi chuyện, Trương Phương thản nhiên quăng Hoa Hồ Điêu lại cho Ma Lễ Thọ, khẽ vỗ vai đối phương.

Trương Phương cũng tỏ vẻ lực bất tòng tâm, sủng vật ăn thứ không nên ăn, Dương Tiễn chui vào bụng nó rồi hắn cũng chịu chết.

Tổng không thể chui vào trong đó mà đánh nhau một trận với Dương Tiễn chứ.

Còn về việc đại chiến, nhìn con Hoa Hồ Điêu tởm lợm gặp gì ăn nấy kia, hắn cũng chẳng muốn động vào.

Bốn anh em họ Ma hôm nay đánh một trận thắng nên cảm thấy vui vẻ vô cùng, liền sai hỏa đầu quân dọn rượu thịt ra ăn mừng trong trại.

Ma Lễ Thọ đập bàn, cười nhạt một tiếng đầy kiêu ngạo: "Đại ca,

hay là ta thả Hoa Hồ Điêu vào trong thành Tây Kỳ, bảo nó ăn thịt Khương Thượng, nuốt sống Võ Vương, chẳng phải đại sự sẽ thành sao?

Lúc đó chúng ta ban sư hồi triều, việc gì phải ở đây đối đầu với chúng làm gì!" Bốn người uống rượu vào bắt đầu nói sảng.

Ma Lễ Thanh ngẩng đầu hống hách quát: "Lời tứ đệ có lý, mau đem nó ra cho nó đi ăn thịt bọn chúng đi." Ma Lễ Thọ lấy Hoa Hồ Điêu từ trong túi ra, vỗ vỗ nó nói: "Bảo bối của ta, phải ăn thịt Khương Thượng và Võ Vương nhé, công lao này lớn lắm đấy." Nói đoạn liền tế nó lên không trung bay đi.

Hoa Hồ Điêu vốn là một loại dị thú Hồng Hoang, trong người ẩn chứa hai luồng khí âm dương, lại có thần thông Đại Tiểu Như Ý thiên sinh, mỏ sắt răng thép.

Cả đời nó chỉ biết ăn, nhất là ăn thịt người là thích nhất, căn bản không biết mình vừa nuốt phải một gã rắc rối lớn như Dương Tiễn.

Dương Tiễn từng luyện Cửu Chuyển Nguyên Công, có Đại Tiểu Như Ý, Thai Hóa Dị Hình cùng bảy mươi mốt loại Địa Sát thuật – một đống đại thần thông, sau này còn được phong là Thanh Nguyên Diệu Đạo Chân Quân.

Hoa Hồ Điêu ăn hắn thì chỉ có nước chết.

Trương Phương cũng thực sự không chịu nổi cái thói ăn thịt người của con quái này.

Bản thân hắn là con người, nhìn đồng loại bị yêu ma không ngừng thôn phệ, trong lòng vốn đã không thoải mái.

Nhưng nại hà Ma Gia Tứ Tướng đối xử với hắn rất cung kính, ra tay giết sủng vật của người ta thì thật không nỡ.

Lần này nó ăn phải Dương Tiễn thì cũng là số chết, ai bảo ăn bậy

ăn bạ.

Lại nói Hoa Hồ Điêu ra khỏi trại bay về phía Tây Kỳ.

Dương Tiễn ở trong bụng nó cười lạnh: "Nghiệt chướng, cũng không xem ta là ai!" Hắn ở trong bụng nó, lần theo vị trí trái tim mà bóp mạnh một cái.

"Chi!" Hoa Hồ Điêu kêu thảm một tiếng rồi rơi xuống đất.

Dương Tiễn trực tiếp ra tay xé xác nó làm đôi, hiện ra thân hình.

Hắn thi triển thân pháp quay về Tây Kỳ, lúc canh ba đứng trước phủ tướng, gọi lính canh vào báo với Khương Tử Nha.

Lúc đó Khương Tử Nha đang cùng Na Tra bàn bạc chuyện Trương Quế Phương.

Đột nhiên lính canh báo: "Khởi bẩm Thừa tướng, Dương Tiễn đã về." Khương Tử Nha đại kinh thất sắc: "Người chết sống lại thành quỷ sao?" Liền bảo Na Tra ra thám thính thực hư.

Na Tra chạy ra cửa nhìn cũng kinh ngạc vạn phần hỏi: "Huynh không phải chết rồi sao, sao lại về được?" Dương Tiễn cười đáp: "Đệ tu luyện khác với mọi người nên thần thông cũng khác.

Chương 54

Mau mở cửa đi, ta có việc khẩn cấp muốn thưa với sư thúc!" Na Tra vội mở cửa, cùng Dương Tiễn vào điện.

Khương Tử Nha trừng lớn mắt, kinh dị hỏi: "Sáng nay tử trận, giờ lại bình an vô sự, chắc hẳn là có thuật cải tử hoàn sinh nhỉ?" Ở Ngọc Hư cung bốn mươi năm, ngay cả nguyên thần Khương Tử Nha còn chưa luyện thành công, nhìn Dương Tiễn đời thứ ba mà nắm giữ thần thông như vậy, hắn không khỏi đố kỵ.

Dương Tiễn không trả lời chuyện cải tử hoàn sinh, chỉ kể chuyện Ma Lễ Thọ thả Hoa Hồ Điêu vào thành định ăn thịt Võ Vương và Khương Tử Nha.

"Đệ tử ở trong bụng con quái đó nghe rõ mồn một.

Vừa nãy đệ tử đã giết chết nó rồi tới tìm sư thúc ngay." Chuyện của mấy người Tây Kỳ bàn bạc Trương Phương không rõ, sau khi Hoa Hồ Điêu đi rồi, hắn lại mở Bộ cường hóa ra.

Nhìn số liệu trên đó mà vui mừng khôn xiết.

Bảng thuộc tính hiện ra: [Nhân vật: Trương Quế Phương] [Chủng tộc: Nhân tộc] [Huyết mạch thần thông: Ba sao (Có thể cường hóa), Đại địa huyết mạch cao cấp] [Thất Phách Thần Thông: Đoạt Phách Thuật, Ngũ Phách Hợp Nhất (Có thể cường hóa)] [Binh Tự Bí đỉnh cấp (Có thể cường hóa)] [Cửu Chuyển Nguyên Công: Tầng thứ 4 (Có thể cường hóa)] [Huyết mạch thần thông đại địa cao cấp: Thổ Hành Thuật (Cao cấp), Đại Địa Chi Thủ (Trung cấp), Nham Thạch Áo Giáp (Trung cấp), Nham Thạch Cự Nhân (Trung cấp) (Tất cả đều có thể cường hóa)] [Thiên Cang Thần Thông: Đại Tiểu Như Ý (Cao cấp), Thai Hóa Dị Hình (Cao cấp), Ngũ Hành Đại Độn (Cao cấp), Phiên

Giang Giảo Hải (Sơ cấp), Đằng Vân Giá Vũ (Trung cấp), Hồi Phong Phản Hỏa (Sơ cấp), Phi Sa Tẩu Thạch (Sơ cấp) (Tất cả đều có thể cường hóa)] [Địa Sát Thần Thông: Bảy mươi mốt loại đầy đủ] [Cảnh giới: Thái Ất Tán Tiên đỉnh phong] [Điểm công đức: 240,000] [Điểm cường hóa: 121,000] Nhìn bảy mươi mốt loại Địa Sát Thần Thông trên bảng thuộc tính, Trương Phương mỉm cười, kéo cái Thổ Hành Thuật trong mục Huyết mạch thần thông vào mục Địa Sát Thần Thông.

Một dòng chữ hiện ra: [Xác định muốn phân loại huyết mạch thần thông này vào Địa Sát Thần Thông không?

Xác định / Hủy bỏ] Trương Phương chọn xác định.

Trong nháy mắt, mục Huyết mạch thần thông mất đi Thổ Hành Thuật, nhưng trong Địa Sát Thần Thông lại có thêm một cái, trở thành cái gọi là Địa Hành Thuật.

Tên gọi tuy khác nhưng hiệu quả y hệt.

Vậy là đã đủ bảy mươi hai loại Địa Sát Thần Thông.

Bất Tử Kim Thân tuy xưng là bất tử nhưng cũng chỉ có thể làm nhục thân trọng sinh, đồng bì thiết cốt, chứ chặt đầu thì vẫn chết như thường.

So với Cửu Chuyển Nguyên Công – một đại đạo trực thông tới Thánh nhân thì kém không chỉ một chút.

Cái đó chỉ thuộc hàng bàng môn tả đạo, còn bây giờ hắn mang trong mình huyền công chính tông của huyền môn.

Ma Gia Tứ Tướng say rượu ngủ như chết, Trương Phương vào đại doanh xem thử, thấy mấy gã nằm vật vờ, Thanh Vân kiếm, Phong Hỏa tỳ bà, Càn Khôn tán vứt lăn lóc cạnh bàn.

Hắn vung tay một cái, dùng Địa Sát thuật 'Chiêu Thủ' thu hết mấy

món bí bảo đó lại.

Rồi hắn chỉ tay vào đống bát đũa trên bàn, dùng thuật 'Chỉ Hóa' biến chúng thành hình dạng mấy món bí bảo kia, đặt nằm yên vị trên bàn.

Trương Phương lui ra khỏi đại doanh trở về trướng của mình.

Giờ hắn cũng chẳng ngủ được.

Một phần vì không thực sự cần ngủ, chỉ vì thói quen cũ nên mới ngủ đêm.

Hai là Dương Tiễn biến hóa khôn lường, nếu cứ nghênh ngang nằm ngủ thì không chừng mất đầu lúc nào không biết.

Hắn lấy ra một cái bọc, mở ra thấy chi chít nhân sâm, linh chi, hà thủ ô và hai hồ lô Ngũ Bảo Đan.

Đây đều là những thứ Phong Lâm cách một thời gian lại nhờ quan áp lương mang tới.

Đang lúc định bắt đầu cường hóa thì đột nhiên nghe thấy bên trướng của Ma Gia Tứ Tướng có động tĩnh.

À, Hoa Hồ Điêu về rồi!

"Chi chi!" Chỉ nghe thấy trong trướng của bốn anh em họ Ma có tiếng kêu, sau đó là giọng của Ma Lễ Thọ: "Bảo bối về rồi sao, đã ăn thịt Khương Tử Nha và Võ Vương chưa?" Ma Lễ Thọ say khướt, đón lấy con Hoa Hồ Điêu đang nhảy trên tay mình hỏi vài câu, nhìn một hồi không thấy nó ăn thịt ai cả.

Ma Lễ Thọ lại chìm vào giấc ngủ say.

Đến gần canh tư, mấy anh em họ Ma vẫn nằm la liệt trong trướng, tiếng ngáy như sấm.

Con Hoa Hồ Điêu nhảy ra khỏi túi da báo, lắc mình một cái biến

thành Dương Tiễn.

Nhìn thấy bốn món bí bảo trên bàn, hắn vung tay thu sạch.

Sau đó hắn lấy thêm một thanh đao trong trướng, đang định ra tay giết cả bốn người thì đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng người.

Dương Tiễn giật mình, vội vàng ẩn thân ra ngoài thám thính nhưng không thấy ai cả.

Ma Lễ Hồng trong cơn mê nghe thấy tiếng động, mơ màng nhìn một cái rồi lầm bầm: "Ngủ cũng chẳng yên, làm cái quái gì mà ồn thế không biết." Nói xong cũng chẳng thèm kiểm tra, cứ thế lăn ra ngủ tiếp.

Dương Tiễn quay về Tây Kỳ gặp Khương Tử Nha, dâng lên Hỗn Nguyên Tán, Thanh Vân kiếm và Phong Hỏa tỳ bà.

Kim Tra, Mộc Tra, Na Tra đều lại xem một lượt.

Người Tây Kỳ vui mừng khôn xiết, Ma Gia Tứ Tướng mất đi bảo vật chẳng khác nào hổ bị bẻ nanh.

Lúc này chỉ cần tập trung đối phó Trương Quế Phương, hễ giết được kẻ này là thắng chắc.

Sáng hôm sau, bốn anh em họ Ma không tìm thấy bảo vật của mình.

Chương 55

Ma Lễ Thanh giơ hai bàn tay trắng, lo lắng hét lớn: "Bảo vật Thanh Vân kiếm của ta biến mất rồi!" Ma Lễ Hồng không thấy Hỗn Nguyên Tán đâu, đi tới đi lui rồi thất thần kêu lên: "Hỗn Nguyên Tán của ta cũng mất tiêu rồi!" Ma Lễ Hải thở dài thườn thượt rồi giận dữ quát: "Tỳ bà của ta cũng tìm không thấy." Ma Lễ Thọ vội vàng mở túi da báo ra xem, Hoa Hồ Điêu cũng chẳng thấy đâu.

Mấy người vội vàng triệu tập tướng hiệu trong doanh hỏi han một hồi.

Chúng tướng đáp: "Trong nội doanh quân trung đến một con chuột còn chẳng lọt vào được, làm gì có ai vào được chứ!" Ma Gia Tứ Tướng cuống cuồng như kiến bò trên chảo nóng, đau khổ kêu rên: "Bản lĩnh của chúng ta đều nằm ở mấy món bí bảo đó, giờ mất hết bảo bối rồi thì sau này phải làm sao đây!" Ma Lễ Hải mím môi, ngập ngừng nói: "Trong nội doanh trừ trướng trung quân và trướng của bốn anh em mình ra thì chỉ còn trướng của Triệu đại nhân, chẳng lẽ là..." Nghe vậy, sắc mặt Ma Lễ Thanh biến đổi.

Nếu thật sự là vậy thì phiền phức to rồi, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Nhưng sau đó hắn nghĩ kỹ lại, thấy người ta căn bản không cần phải lén lút như vậy, liền thở dài: "Chắc là không phải đâu, người ta không cần làm thế, nếu muốn cướp trắng thì chúng ta cũng chẳng giữ nổi." Cả bốn người thẫn thờ, một cảm giác thất vọng tràn trề nảy sinh, chẳng còn tâm trí nào quản lý quân sự.

Trương Phương bước vào, cười ha hả nói: "Mấy thằng ngu các ngươi, đêm qua suýt nữa thì mất đầu rồi mà còn mặt mũi nào nhắc

đến bảo bối.” Ma Gia Tứ Tướng thấy Trương Phương vào, ai nấy mặt mày mếu máo.

Ma Lễ Thanh tức giận vỗ đùi hối hận: “Biết thế đêm qua không uống say khướt như vậy.

Triệu đại nhân, giờ chúng tôi mất hết bảo vật rồi, đối phó với Tây Kỳ khó lại càng khó.” Trương Phương mỉm cười nói: “Bảo vật là ta lấy đấy.

Với lại ta cũng không phải tên là Triệu Tử Long gì đó, đi không đổi tên ngồi không đổi họ, ta là Trương Quế Phương ở Thanh Long Quan.” Trương Phương trả lại mấy món bảo vật cho bọn họ, chủ yếu là vì hắn cũng chẳng dùng được.

Mấy thứ này đều cần khẩu quyết tâm pháp tương ứng mới phát huy tác dụng, hơn nữa trên đó đính đủ loại ngọc trai, bảo thạch lằng nhằng quá nhiều.

Sẵn tiện hắn cũng nói luôn lai lịch của mình cho bọn họ biết, dù sao phía Tây Kỳ đều biết cả rồi, chỉ có mấy gã này là ngây ngô chẳng hay biết gì.

Ma Lễ Thanh nhướng mày, đại kinh thất sắc hỏi: “Trương Quế Phương?

Kẻ hôm qua Tây Kỳ khiêu chiến sao?” Ma Lễ Hồng vội hỏi: “Không biết Trương tướng quân lấy bảo bối của chúng tôi làm gì?” Nghe Ma Lễ Hồng hỏi, mấy anh em còn lại cũng tò mò muốn biết lý do.

Trương Phương chớp mắt, mặt không đổi sắc bịa chuyện: “Chuyện dài lắm, tóm lại là bảo bối của các ngươi nếu không phải ta lấy trước thì đã bị người khác nẫng tay trên rồi.” Nói đoạn, hắn móc mấy món bí bảo ra ném trả cho bốn người.

Thấy bảo vật mất đi lại tìm thấy được, mấy gã vừa sợ vừa mừng, sờ mó bảo vật không thôi, cứ như là báu vật trấn mạng vậy.

Ma Lễ Thọ thấy bảo vật của những người khác đều có, chỉ thiếu mỗi Hoa Hồ Điêu của mình thì mặt mày ngẩn ra, sốt sắng hỏi: "Trương tướng quân, của tôi đâu, tôi..." Trương Phương thở dài: "Chết rồi!" Ma Lễ Thọ nghe vậy không tin: "Không thể nào, đêm qua tôi còn mơ màng thấy nó mà." Trương Phương bĩu môi đầy vẻ khinh bỉ: "Con Hoa Hồ Điêu của ngươi đã bị Dương Tiễn giết rồi, sau đó hắn biến thành hình dạng nó lẻn vào quân doanh, lấy hết bảo vật định giết các ngươi luôn nhưng bị ta dọa chạy mất." Trương Phương cười cười nói tiếp: "Thứ ngươi cầm lấy đi chỉ là do ta điểm hóa mấy đồ vật bình thường thôi, nhìn thì giống pháp bảo nhưng chẳng có uy năng gì cả." Ma Gia Tứ Tướng nghe xong gáy lạnh toát, cả bốn quỳ sụp xuống: "Đa tạ Trương tướng quân cứu mạng, đại ơn đại đức này chúng tôi vĩnh viễn không quên." Trương Phương đỡ họ dậy, thong thả nói: "Đại vương vừa thăng cho ta chức Phụ Quốc Đại Nguyên Soái, quan chức vốn lớn hơn các ngươi, nên ta có phát hiệu thi lệnh cũng không sai." Bốn anh em họ Ma vội vàng xua tay bảo không dám.

Trương Phương rời khỏi trướng của họ, bắt đầu tìm tòi thực nghiệm thần thông mới và Cửu Chuyển Nguyên Công.

Trong đại doanh!

Ma Lễ Thọ thở dài bi thảm: "Mất bảo bối rồi, sau này tôi biết làm sao đây." Ba người còn lại tiến lên an ủi: "Tứ đệ yên tâm, thù này không báo phi quân tử, lát nữa tìm được Dương Tiễn, anh em mình sẽ băm vằn hắn ra để báo thù cho Hoa Hồ Điêu." Đột nhiên, truyền lệnh binh vội vàng chạy vào: "Báo!

Tướng quân, ngoài doanh có người khiêu chiến!" Ma Gia Tứ Tướng nghe vậy ai nấy đều nổi trận lôi đình.

Vừa mới lấy lại được bảo vật, lại còn bị ám sát hụt, thêm cái chết của Hoa Hồ Điêu khiến cả bốn người nghiến răng nghiến lợi với Dương Tiễn.

Ma Lễ Thanh nộ phát xung thiên: "Thật là khinh người quá đáng, coi ta dễ bắt nạt chắc!" Ma Lễ Hồng bình thường ít nói và cũng là người trầm ổn nhất, lên tiếng: "Ta thấy chuyện này nên bẩm báo Trương tướng quân rồi hãy định đoạt." Mấy người còn lại đều tán thành, trải qua mấy lần thất bại trước Tây Kỳ, họ biết mình không phải đối thủ.

Bọn họ đến trướng trung quân, sai vệ binh đi gọi Trương Phương tới nghị sự.

Trương Phương đang thực nghiệm bảy mươi hai phép Địa Sát, nghe vệ binh báo liền theo tới trướng trung quân.

Ma Gia Tứ Tướng kể lại tình hình Tây Kỳ khiêu chiến, xin Trương Phương định đoạt.

Trương Phương nghe xong cười lớn: "Đi, ta đi hội ngộ đám người Tây Kỳ một phen." Trương Phương biến lại tướng mạo thật, đứng trước trận, Ma Gia Tứ Tướng dàn hàng sau lưng.

Phía sau là các doanh tướng hiệu, mười vạn binh mã bày thành mấy chục phương trận lớn nhỏ, khí thế như bài sơn đảo hải.

Trước trận!

Nhìn Khương Tử Nha cưỡi Tứ Bất Tượng, bên phải là Dương Tiễn, Na Tra, Kim Tra, Mộc Tra, bên trái là Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ, lại có một tướng cưỡi Ngọc Kỳ Lân.

Vị võ tướng kia buộc tóc bằng mũ vàng, búi tóc kiểu hai sừng, mặc áo đỏ, khoác giáp khóa vàng, thắt đai ngọc, hai tay cầm đôi búa vàng lớn.

Khương Tử Nha thúc Tứ Bất Tượng tiến lên vài bước, vuốt râu nói: "Trương tướng quân, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Lần trước chạy thoát được một mạng, sao lại còn quay lại nộp mạng thế này?

Nghe ta một lời, bây giờ đầu hàng còn có đường sống, bằng không ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của ngươi." Trương Phương tiến lên vài bước, cười nhạo: "Cũng đừng lấy đại ngôn mà ép ta, trong đại kiếp này không phải ngươi chết thì là ta vong.

Bảo đầu hàng mà sống được thì chẳng khác gì lời trẻ con ba tuổi, nực cười." Nói thì nói vậy, nhưng hôm nay Khương Tử Nha có vẻ tự tin hơn hẳn, Trương Phương không đoán được sự tự tin đó từ đâu ra.

Hôm nay Khương Tử Nha có thể huy động cả đám người thế này, chắc chắn có chỗ dựa.

Chẳng lẽ Thập Nhị Kim Tiên đến rồi?

Hay là có thủ đoạn khắc chế mình!

"Trương Quế Phương, lần trước chính ngươi đã đánh phụ vương ta ngã khỏi thần ngưu sao?" Trương Phương nhìn theo tiếng nói, thấy một vị võ tướng lạ mặt ngồi trên Ngọc Kỳ Lân, tay cầm kim chùy tiến ra trước trận.

Trương Phương cau mày hỏi: "Kẻ nào đó?" Vị võ tướng lạ mặt đáp: "Ta là trưởng tử của Khai Quốc Võ Thành Vương – Hoàng Thiên Hóa.

Chương 56

Hôm nay đặc biệt tới báo thù ngươi nhục mạ phụ vương ta lần trước, lát nữa sẽ cho ngươi nếm mùi tim gan đau nhói." *Nguyên lai là tên hung thần này.* Trong Phong Thần, không biết bao nhiêu cao thủ đã mất mạng dưới tay Hoàng Thiên Hóa, một phát Toản Tâm Đinh thì ai dám đối đầu trực diện.

Nhớ không lầm thì bốn anh em họ Ma sau lưng mình sau này cũng bị tên này hạ sát.

Nhưng Trương Phương thân hoài vô số thần thông, từ lâu đã chẳng còn là Trương Phương của ngày xưa nữa, đâu dễ bị vài câu dọa dẫm.

Trong lòng thì coi trọng đối thủ, nhưng ngoài mặt hắn vẫn tỏ ra thản nhiên, nhìn đối phương bằng nửa con mắt.

Trương Phương dưới chân sinh mây, bay lên không, dùng lỗ mũi nhìn xuống Hoàng Thiên Hóa, khinh miệt nói: "Hạng trẻ ranh miệng còn hôi sữa, như ếch ngồi đáy giếng mà đòi biết đại thiên thế giới bao la.

Những thứ ngươi dựa dẫm vào trong mắt ta chỉ là trò cười." Hoàng Thiên Hóa đại nộ, vỗ mạnh vào Ngọc Kỳ Lân, thú cưỡi dưới chân sinh mây chở hắn bay lên không, đôi kim chùy vung lên như bánh xe lấp lánh hào quang.

Trương Phương có ý muốn trấn áp đối phương nên đã dùng tới Đoạt Phách thuật vốn đã lâu không dùng.

Hắn quát lớn một tiếng: "Hoàng Thiên Hóa, không xuống ngựa còn đợi đến lúc nào!" Khi Trương Phương hét lên câu đó, đột nhiên từ thành Tây Kỳ có hai đạo quang mang bắn ra, bao phủ lấy Hoàng Thiên

Hóa.

Thấy đối phương vẫn bình an vô sự, Trương Phương biết mình đã gặp phải khắc tinh.

Khương Tử Nha có cao nhân tương trợ, thảo nào không coi mình ra gì.

Thuật Hô Danh Đoạt Phách chưa bao giờ thất thủ, trăm phát trăm trúng, vậy mà lần này lại không có phản ứng gì.

Thấy Hoàng Thiên Hóa đã xông tới trước mặt, Trương Phương nghiến răng, vung Phương Thiên Họa Kích ra chiêu.

Kích và chùy va chạm phát ra tiếng nổ lớn cực độ.

Vừa giao thủ, Trương Phương đã nhận ra đối phương lực đại vô cùng, nhưng cảnh giới không cao lắm, chỉ là Huyền Tiên.

Hắn nhếch mép cười thầm, bản lĩnh cũng chỉ đến thế thôi.

Trương Phương đang định nhất làm nhì chịu, tiễn đối phương đi sớm để bớt đi một đại địch, bằng không đối chiến với Tây Kỳ cứ phải lo đề phòng pháp bảo của gã này thì mệt lắm.

Đột nhiên sau lưng có tiếng gió rít, một bóng người vọt tới!

Trương Phương vội dùng Thần Hành giãn ra khoảng cách, khi quay đầu lại thì thấy đó là Dương Tiễn.

Trương Phương nhìn Dương Tiễn đằng xa, nghiêm mặt hét lớn: "Hừ, chẳng lẽ môn hạ Ngọc Hư chỉ biết đánh lén thôi sao?" Dương Tiễn làm lễ nói: "Ta thay Thiên Hóa sư đệ đánh với ngươi một trận." Ai cũng biết thực lực của các cao nhân Hồng Hoang nếu không ra tay thì người thường khó mà nhìn thấu.

Hoàng Thiên Hóa muốn chiến Trương Phương, Dương Tiễn cũng không tiện ngăn cản, vì mỗi người một sư phụ, võ nghệ bảo vật cũng

khác nhau nên chẳng biết đối phương có chỗ dựa gì.

Đợi đến khi giao thủ mới thấy Hoàng Thiên Hóa kém Trương Quế Phương xa quá.

Dương Tiễn sợ sư đệ gặp chuyện nên vội ra thay thế.

Hoàng Thiên Hóa cũng thấy mình đã đánh giá thấp Trương Quế Phương, vừa mới xuống núi, nghe đám phó tướng kể chuyện lần trước nên nhất thời nóng máu xông ra, suýt chút nữa thì mất mạng.

Dương Tiễn thấy Hoàng Thiên Hóa lui xuống liền rút Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao chỉ vào Trương Phương, quát lớn: "Đến đây, để ta xem ngươi nặng nhẹ thế nào." Hai người lập tức lao vào nhau, vũ khí của Dương Tiễn cũng không phải vật phàm.

Trương Phương vừa vung đại kích chém tới đã nhận ra đó chỉ là một ảo ảnh.

Sau lưng hắn, thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Dương Tiễn đã đâm tới rồi.

Trương Phương phát động phân thân, trong nháy mắt hóa ra bảy mươi hai bóng người, bay múa đầy trời.

Dương Tiễn đại kinh thất sắc!

Phải biết rằng y vốn là cốt nhục nhân thần kết hợp, tu hành một ngày ngàn dặm, lại thêm sư môn dốc lòng bồi dưỡng mới có được thành tựu ngày hôm nay.

Vậy mà Trương Quế Phương trước mắt thi triển phân thân thuật lại không hề kém cạnh, thậm chí còn có phần thành thục hơn.

Dương Tiễn tuy kinh hãi nhưng không hề hoảng loạn, y cũng lập tức nhất hóa nhị, nhị hóa tứ, tứ hóa bát, trong chớp mắt cũng phân ra bảy mươi hai phân thân.

Hai người đấu pháp đầy trời, từ không trung đánh xuống mặt đất.

Đánh nửa ngày trời, Dương Tiễn thu hồi phân thân thuật, cả người hóa cao bách trượng, giơ chân đạp xuống.

Trương Phương cười nói: "Dương Tiễn, chớ tưởng chỉ có ngươi mới có thần thông kỳ đặc!" Nói đoạn, hắn thu lại hóa thân, thân hình cũng bạo trướng bách trượng.

Hai tên khổng lồ vô cùng vĩ đại, tay cầm binh khí dài hàng trăm trượng đại chiến cùng một chỗ.

Trương Phương thông thạo đỉnh cấp Binh Tự Quyết, võ nghệ thậm chí còn trên cơ Dương Tiễn.

Phương Thiên Họa Kích trong tay hắn lúc thì bổ, lúc lại chém, khi khêu, khi đâm, khi quét, khi nện.

Dương Tiễn cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao không ngừng chống đỡ vất vả.

Hai người thi triển thần hành, lúc ở hướng đông lúc sang hướng tây, khi bên tả khi bên hữu.

Chương 57

Dương Tiễn đằng không, hóa tác một con Thanh Long, toàn thân bao phủ phong vân, nhất thời điện chớp lôi đình.

Thân là đại đệ tử đời thứ ba của Ngọc Hư Cung, là bộ mặt của cả tông môn, lại là kỳ tài nhân thần kết hợp, nắm giữ thất thập tam biến thần thông, y không chỉ được Ngọc Đỉnh Chân Nhân dốc túi truyền dạy, mà ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với vị hộ pháp Xiển Giáo này cũng dành cho sự đãi ngộ đặc biệt.

Ngọc Hư Thập Nhị Kim Tiên vì một mình y mà không tiếc đối kháng với Hạo Thiên Đại Đế, Nguyên Thủy Thiên Tôn thì một tay bao che, dẫn tới một trận Phong Thần đại kiếp lan rộng tam giới Nhân, Tiên, Phật, Yêu.

Trương Phương hừ lạnh một tiếng, dậm mạnh chân, cả người hóa thành một con Kim Cương bách trượng, vỗ ngực gầm rống vang trời.

Nếu có người hậu thế ở đây, nhất định sẽ nhận ra hắn trông giống hệt con khỉ đột King Kong trong phim điện ảnh.

Trương Phương cũng chẳng còn cách nào, Dương Tiễn thấy rồng thì hóa rồng, người ta có thể biến, hắn thì chưa thấy bao giờ, chỉ có thể tùy ý biến hóa theo ký ức tiền kiếp mà thôi.

Trương Phương hóa thành Kim Cương bách trượng, đột nhiên phát hiện mình có khả năng nắm giữ lôi điện.

Giống như Dương Tiễn hóa Thanh Long thì chưởng quản phong vân, Trương Phương biến thành Kim Cương cư nhiên lại giống như đứa con cưng của lôi điện.

“Hống...!” Trương Phương rống lớn một tiếng, hai tay trái phải mỗi bên nắm một đạo lôi điện.

Những tia lôi điện thô bách trượng lóe lên lân tinh.

Hắn dậm mạnh chân xuống đất, tạo thành một hố lớn, thân thể bách trượng như đạn pháo bắn vọt lên.

“Ngao!” Tiếng long ngâm vang lên, Dương Tiễn hóa thành Thanh Long phun ra một đạo hắc thủy từ miệng.

Thứ nước đó không hề tầm thường, gọi là Nhất Nguyên Trọng Thủy, một giọt nặng tới trăm vạn cân.

Hắc thủy va chạm với lôi điện, tạo thành tiếng nổ kinh thiên động địa, lôi điện bắn ra tứ tung.

Năng lượng cuồng bạo thổi tan mây mù phương viên trăm dặm, để lộ ra thân thể đầy vết rách của Dương Tiễn.

Thủy dẫn điện, Dương Tiễn đã phải chịu thiệt thòi lớn.

Trương Phương chộp lấy đuôi rồng, hung hăng quật mạnh một cái, cả đầu rồng nện xuống đất.

Bạch quang lóe lên, Dương Tiễn khôi phục chân thân, phun ra một ngụm máu vàng.

Trương Phương cũng khôi phục chân thân, cầm Phương Thiên Họa Kích đứng đó.

Hoàng Thiên Hóa đứng bên cạnh quan sát hồi lâu, sớm đã bị trận đấu của hai người làm cho ngây dại, trong lòng biết mình tuyệt đối không phải đối thủ.

Thấy Dương Tiễn lạc bại, y gác song chùy sang bên, lấy ra một cái cẩm nang, mở ra thì thấy bên trong có vật dài bảy thốn năm phân, phóng ra hào quang rực rỡ, hỏa diễm lóa mắt, tên gọi Toản Tâm Đinh.

Hoàng Thiên Hóa kẹp đinh trong tay, nhắm chuẩn Trương Phương ném mạnh một cái.

Thứ này là kỳ trân hiếm thế, một đạo kim quang thoát khỏi tay, như điện quang bắn tới.

Trương Phương vừa định lên tiếng thì đã bị kim quang bắn trúng ngực.

Chỉ thấy Toản Tâm Đinh đâm vào ngực, hoa lửa bắn ra tung tóe nhưng không xuyên thấu được Trương Phương.

Phải biết rằng trân bảo này ngay cả Đại La Kim Tiên cũng phải ôm hận tại chỗ.

Thế nhưng Trương Phương tuy đang đánh với Dương Tiễn, nhưng vẫn luôn đề phòng Hoàng Thiên Hóa và chúng tướng Tây Kỳ.

Khi thấy từ thành Tây Kỳ bắn ra hai đạo quang hoa bao phủ Hoàng Thiên Hóa, Trương Phương đã hiểu hôm nay khó mà thoát thân, không cẩn thận là mất mạng như chơi.

Lúc thấy Hoàng Thiên Hóa thu chùy lấy đồ, hắn liền vội vàng dùng thuật chỉ vật hóa hình biến Phương Thiên Họa Kích thành bộ dạng của mình, còn chân thân thì thi triển Đại Tiểu Như Ý ẩn mình xuống lòng đất.

Toản Tâm Đinh tuy sắc bén, chuyên đâm vào tim người, nhưng Phương Thiên Họa Kích được làm từ Bách Vạn Niên Hàn Thiết Tinh, dù Toản Tâm Đinh lợi hại đến mấy cũng không thể xuyên thủng hàn thiết.

Trương Phương thực sự nổi giận rồi, hắn chỉ muốn sống sót, nhưng cái thế giới này luôn có kẻ muốn lấy mạng hắn.

Hoàng Thiên Hóa thấy chí bảo Toản Tâm Đinh của sư phụ không lập công, nhất thời ngây người.

Y nhớ khi sư phụ truyền bảo đã dặn đi dặn lại, vật này hễ ra tay là thấy máu, dù là Đại La Kim Tiên cũng phải đền mạng.

Toản Tâm Đinh lượn một vòng lại trở về tay Hoàng Thiên Hóa, y không tin tà lại ném ra lần nữa.

Lần này Toản Tâm Đinh nhắm thẳng tim Trương Phương đâm tới, máu hoa bắn tung tóe.

Hoàng Thiên Hóa thấy Trương Phương bị trúng đinh tử trận, liền vui mừng cười lớn: "Dù thần thông có lợi hại đến mấy cũng không địch nổi chí bảo trong tay ta!" Lời vừa dứt, chợt nghe thấy phương xa có quang mang lóe lên, Trương Phương lại hiện thân, lạnh lùng nói: "Ồ, vậy sao?

Ta không phải vẫn khỏe mạnh đây à?" Hóa ra lúc nãy khi trúng cái đinh thứ nhất, Trương Phương đã dùng chướng nhãn pháp để lừa Hoàng Thiên Hóa ném cái thứ hai.

Thất Thập Nhị Địa Sát Thuật diệu dụng vô cùng, thần quỷ khó lường.

Chỉ vật hóa hình, phân thân, giả thân, chướng nhãn pháp, ẩn hình, thổ hành...

Chương 58

chỉ cần nắm rõ và kết hợp chúng lại, người thường căn bản không phân biệt nổi thật giả, chỉ có thể bị xoay như chong chóng.

Liên tiếp hai đinh không có hiệu quả, sắc mặt Hoàng Thiên Hóa biến đổi, sau đó nghiến răng nghiến lợi nộ hống: "Không!

Ta không tin ngươi không chết!" Y lại móc ra một cái tiêu ném tới, gọi là Hỏa Long Tiêu, kẻ bị trúng phải sẽ bị hỏa độc thiêu chết.

Khương Tử Nha đứng bên cạnh xem nãy giờ, liền lệnh cho Na Tra, Kim Tra, Mộc Tra: "Cùng lên đi, hôm nay phải vây giết kẻ này!" Ba người Na Tra đắc lệnh, đồng loạt lấy ra pháp bảo.

Do Kim Chuyên của Na Tra và Độn Long Thung của Kim Tra đã bị Hỗn Nguyên Tán thu đi, nên họ thiếu mất mấy món pháp bảo cường lực.

Trương Phương vung kích đánh bay Hỏa Long Tiêu, thứ này không hiểm hóc như Toản Tâm Đinh nên dễ đề phòng hơn.

Dương Tiễn lau vết máu ở khóe miệng, xốc lại tinh thần tiếp tục đại chiến với Trương Phương.

Trương Phương đang xoay lưng về phía chúng tướng Tây Kỳ để đấu với Dương Tiễn, bất thình lình bị Hỗn Thiên Lăng của Na Tra quấn chặt toàn thân, lôi tuột về phía Tây Kỳ.

Na Tra vui mừng nhảy cẫng lên, cầm Hỏa Tiêm Thương đâm một nhát xuyên tâm.

Nhưng khi rút thương ra, làm gì có người nào, trước mặt chỉ là một tảng đá.

Đây chính là cái diệu của thần thông, sau khi nắm vững Thất Thập

Nhị Địa Sát Thần Thông, thủ đoạn của Trương Phương càng thêm quỷ dị, khiến người ta phòng không nổi.

Ma Gia Tứ Tướng thấy chúng tướng Tây Kỳ bắt đầu vây công, mấy người cũng lấy ra bí bảo xông lên.

Ma Lễ Thọ định giết Dương Tiễn, nhưng thấy Trương Phương đấu với y bất phân thắng bại thì tự biết không phải đối thủ, liền quay sang đánh ba huynh đệ Na Tra.

Ma Lễ Hồng đấu Mộc Tra, Ma Lễ Hải đấu Kim Tra, Ma Lễ Thọ đấu Na Tra.

Chỉ còn Ma Lễ Thanh cầm thương xông về phía Hoàng Thiên Hóa.

Thấy đại tướng nhà mình đều xông ra, hai doanh Thương Chu nổi trống trợ uy vang dội.

Khương Tử Nha thấy ba người trong Ma Gia Tứ Tướng vẫn còn pháp bảo, không khỏi sờ vào túi vải bên hông.

Đêm qua sau khi Dương Tiễn mang về, lão liền thu giữ, bên trong chính là Đả Thần Tiên do Nguyên Thủy Thiên Tôn ban tặng!

Nhưng khi lấy ra, đâu thấy Hỗn Nguyên Tán, Thanh Vân Kiếm, Phong Hỏa Tỳ Bà đâu, trong tay rõ ràng là một đống bát đũa.

Khương Tử Nha tức giận ném mạnh đống đồ xuống đất.

Thấy Dương Tiễn lại một lần nữa rơi vào thế hạ phong, lão vội vàng hướng vào trong thành gọi lớn: "Đạo hữu, xin hãy giúp ta!" Dứt lời, từ trong thành Tây Kỳ có ba đạo kim quang bay ra, đáp xuống trước trận doanh Tây Chu.

Sau khi chạm đất, ba người hiện thân.

Thấy Dương Tiễn lui về trận doanh, Trương Phương cũng chậm rãi quan sát.

Đập vào mắt hắn là ba người ngồi trên liên đài.

Đặc biệt là người ngồi giữa, đầu đội kim luân, tán phát vạn trượng hào quang, tai dài chạm vai, vẻ mặt đầy khổ hạnh.

Hai bên trái phải mỗi bên có một vị ngồi liên đài nhỏ hơn một chút, sau gáy cả ba đều có kim quang tỏa rạng.

Người ngồi giữa chậm rãi nói: "Bốn tên nghiệt chướng kia, cư nhiên dám ở đây hành hung, trợ trụ vi ngược!" Ma Gia Tứ Tướng vừa thấy người này, liền vội bỏ đối thủ, quỳ xuống dập đầu: "Tiền bối tại thượng, đệ tử bái kiến tiền bối." Người ngồi giữa lớn tiếng: "Ta là Dược Sư của phương Tây, hai bên là Nhật Nguyệt Tôn Giả, lần này chuyên vì bốn người các ngươi mà đến!" Ma Gia Tứ Tướng vội đáp: "Tiền bối có lời gì cứ việc phân phó, bốn huynh đệ chúng ta nếu làm được tuyệt không từ nan." Dược Sư nửa nhắm mắt, vẻ mặt thản nhiên cười nói: "Làm được, làm được!

Thứ nhất, giải tán đội ngũ, cho sĩ tốt tan đi.

Thứ hai, đi theo ta về Linh Sơn phương Tây.

Thứ ba, nếu cố tình phản kháng, bốn người các ngươi sẽ đại nạn lâm đầu." Ma Gia Tứ Tướng nghe vậy nhất thời khó lòng quyết định.

Bốn người từng được một dị nhân truyền thụ bốn món bí bảo, dị nhân đó không ai khác chính là Dược Sư.

Nhưng bốn người đang hiệu trung Ân Thương, từng nhận đại ân của Văn Trọng, lại là thống soái của mười vạn binh sĩ, sao có thể nói bỏ là bỏ.

Trong lòng rối bời, cả bốn đều không ngừng nhìn về phía Trương Phương chờ hắn đưa ra chủ kiến.

Nghe thấy cái tên Dược Sư đến từ phương Tây, Trương Phương cũng có chút ấn tượng.

Hậu thế Phật giáo đại thịnh, Dược Sư còn gọi là Dược Sư Lưu Ly Quang Vương Phật, là giáo chủ của thế giới Đông Phương Tịnh Lưu Ly.

Hai vị Nhật Nguyệt Tôn Giả bên cạnh chính là Nhật Quang Bồ Tát và Nguyệt Quang Bồ Tát sau này.

Trương Phương thi triển thần hành, hiện ra trước mặt Ma Gia Tứ Tướng, cười nói: "Dược Sư không ở phương Tây hưởng phúc, đến phương Đông của ta có việc gì cao kiến?" Dược Sư chắp tay, chậm rãi nói: "Chuyến này chính là vì Ma Gia Tứ Tướng, họ vốn có duyên với phương Tây chúng ta." Dược Sư không dám nói Trương Phương cũng có duyên với phương Tây, tất nhiên là cũng muốn bắt đi, nhưng vừa nhìn thấy đạo công thuần chính cùng Thất Thập Nhị Địa Sát Thuật vô cùng quỷ dị trên người hắn, lão liền hiểu ngay kẻ này tất nhiên được một đại năng nào đó dốc lòng bồi dưỡng.

Xiển Giáo đã có hộ pháp Dương Tiễn, vậy thì thân phận Trương Phương đã quá rõ ràng, chỉ có thể là người của Tiệt Giáo Thông Thiên Giáo Chủ.

Lúc này Tiệt Giáo vạn tiên triều bái, thế lực vô cùng lớn mạnh.

Chương 59

Trương Phương nghe Dược Sư nói bốn người họ có duyên với phương Tây, hắn cũng biết mối duyên nợ này rất sâu, nhưng hiện tại là môi hở răng lạnh.

Nếu không cứu Ma Gia Tứ Tướng, một khi họ bị bắt đi, một mình hắn khó lòng chống đỡ.

Trương Phương nheo mắt, bình tĩnh đáp: "Sai rồi, bốn người họ hàng ngày rượu thịt no say, chỉ là võ tướng tục thế, làm gì có duyên phận gì." Sắc mặt Dược Sư vẫn bất biến vẻ khổ hạnh, nói: "Bốn người họ nhiều năm trước đã tu luyện bí thuật phương Tây, ta cũng truyền cho bốn món bí bảo, sao lại không có duyên?" Bốn món bí bảo đó trong mắt Trương Phương chất liệu cũng bình thường, nhưng công năng lại không phàm, thấy rõ là đã tốn nhiều tâm huyết.

Đặc biệt là Hỗn Nguyên Tán, trên đó có đủ loại châu báu như Tị Phong Châu, Tị Trần Châu, bên trong khắc vô số chú văn dày đặc.

Trương Phương khẽ khép mắt, nghiêm giọng: "Giả sử ta nhất quyết ngăn cản thì sao?" Nghe vậy, Dược Sư đảo mắt, đột nhiên nảy ra một ý.

Phương Tây là nơi cằn cỗi, vốn thiếu nhân tài, Trương Quế Phương trước mắt thần thông quỷ dị vô cùng, so với Dương Tiễn còn nhỉnh hơn một chút.

Tuy cảm thấy hắn có duyên nợ với Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng hiện tại quan hệ chưa minh bạch, không thể dùng cường, nhưng có thể dùng mẹo đánh cược để bắt hắn đi, như vậy chẳng phải danh chính ngôn thuận sao?

Lúc đó dù Thông Thiên Giáo Chủ không đồng ý thì đã sao, chẳng

lẽ giáo chủ không cần giữ thể diện?

Nghĩ thông suốt, khuôn mặt khổ hạnh kia hiện lên một tia mỉm cười: "Trương đạo hữu, hay là ta và ngươi đánh cược một ván.

Hôm nay nếu ta thua, Ma Gia Tứ Tướng theo ngươi, nếu ta may mắn thắng, ngươi lấy gì làm tiền cược?" Nghe thấy đòi đánh cược, Trương Phương lập tức cảnh giác.

Hắn quá rõ chuyện con khỉ nào đó đánh cược với Như Lai, cuối cùng bị lừa trắng tay.

Nhưng con khỉ đó là vì quá tự tin vào bản thân.

Trương Phương giả bộ hiếu kỳ cười hỏi: "Không biết quy tắc thế nào?

Nếu ta ngay cả quy tắc cũng không rõ, sao dám xuống cược!" Dược Sư mỉm cười nhạt: "Quy tắc đơn giản thôi, chỉ cần hôm nay ngươi có thể nhảy ra khỏi lòng bàn tay ta, ngươi thắng.

Nếu thua, phải nghe theo sự sắp xếp của phương Tây chúng ta." Một màn này sao mà quen thuộc thế, chỉ khác là nhân vật chính từ khỉ đổi thành người.

Nếu Trương Phương không phải người xuyên không, không nắm giữ món bảo vật vô danh là bộ cường hóa kia, có lẽ hôm nay đầu óc nóng lên đã đồng ý ngay.

Phải biết rằng Dược Sư vừa thốt ra lời này, sắc mặt Dương Tiễn cũng biến đổi.

Những thần thông mà y nắm giữ thì Trương Phương cũng có, thứ y không có Trương Phương cũng có, vậy mà không nhảy ra nổi lòng bàn tay sao?

Thật là một sự châm biếm lớn lao.

Trương Phương nhắm mắt lại, không lộ buồn vui, thực chất trong lòng đang tính toán thiệt hơn.

Sau đó hắn mở mắt, kiên định nói: "Được, ta đồng ý!" Hôm nay hắn cũng muốn lĩnh giáo cái gọi là "Nhất hoa nhất thế giới" của Phật môn.

Dược Sư thấy Trương Phương đồng ý, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Phải biết rằng lòng bàn tay lão không hề đơn giản, bên trong tự thành một thế giới, chính là Đông Phương Lưu Ly Đại Thế Giới.

Thử hỏi một người làm sao thoát khỏi một thế giới?

Dù pháp độn có kỳ đặc, dù có thể bay mười vạn tám ngàn dặm trong nháy mắt, một khi đã vào thế giới của lão thì không thể phản kháng.

Dược Sư vẻ mặt khổ hạnh, chậm rãi xòe lòng bàn tay, sau đó lật ngược lại, áp xuống phía Trương Phương.

Trương Phương nhìn kỹ, đó đâu phải bàn tay, đó rõ ràng là một phương thế giới!

Thế giới mang sắc lưu ly, bề mặt quang hoa lưu chuyển, bên trong vô số Phật tử, Tỳ kheo đi lại.

Đông Phương Lưu Ly Đại Thế Giới giáng lâm Hồng Hoang!

Lưu Ly Đại Thế Giới từ kích cỡ quả trứng gà hóa thành quả bóng rổ, rồi to bằng căn phòng, cứ thế lớn dần lên.

Đại!

Đại!

Đại!

Đại!

Đại!

Như tinh tú rơi xuống nhân gian, đè thẳng xuống đầu Trương Phương.

Tại Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ mỉm cười, nguyên thần ký thác hư không, chú thị trận chiến tại Tây Kỳ.

Tại Bích Du Cung, Thông Thiên bước ra cửa cung, đứng trên đỉnh Linh Chi Nhai đầy cảm khái.

Nhớ năm đó khi đứa trẻ kia cưỡi bò ra khỏi Thanh Long Quan, vì con Thanh Ngưu tham ăn mà ăn mất một nắm lương thực khiến đứa trẻ khóc lóc không thôi.

Chương 60

Ngài tùy ý truyền cho nó một thủ pháp Hô Danh Đoạt Phách coi như bù đắp nhỏ, không ngờ hôm nay nó đã đi được tới bước này.

Nhìn Lưu Ly Đại Thế Giới mênh mông vô tận, bên trong các A La Hán, Tỳ kheo, Phật tử đều chắp tay.

Nhất thời Phật âm vang vọng, thanh âm cuồn cuộn truyền ra từ thế giới kia muốn độ hóa Trương Phương.

Trương Phương không dám đại ý, dậm chân một cái, thân hình vọt cao bách trượng, dang tay chống ngược lên trời.

Địa Sát Thất Thập Nhị Thuật: Đam Sơn!

Linh khí cuồn cuộn từ Cửu Chuyển Nguyên Công hội tụ vào hai tay, nghênh tiếp đại thế giới đang rơi xuống.

Thế giới giáng lâm, nện thẳng vào hai tay hắn!

Cả người Trương Phương bị áp lực đè cho còng lưng, chỉ có thể dùng vai gánh vác cả một thế giới.

Hai chân bị ép lún sâu xuống đại địa.

"A!

Lên cho ta!" Điểm cường hóa lập tức dồn vào Cửu Chuyển Nguyên Công, lượng nguyên khí Hồng Hoang khổng lồ từ tứ diện bát phương quán chú vào cơ thể Trương Phương.

Cửu Chuyển Nguyên Công tầng thứ năm!

Thái Ất Chân Tiên cảnh giới!

Thấy Trương Phương dưới áp lực của Lưu Ly Đại Thế Giới mà đột nhiên khí tức bạo trướng, đột phá ngay tại chỗ, sắc mặt Dược Sư

biến đổi, trong lòng chỉ có một suy nghĩ: Hôm nay dù thế nào cũng phải giữ hắn lại.

Trên Tử Chi Nhai, vẻ cảm khái trên mặt Thông Thiên Giáo Chủ biến thành kinh ngạc.

Tại Ngọc Hư Cung, nụ cười trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng cứng đờ.

Nhưng vẫn không thay đổi được gì, thân thể Trương Phương vẫn đang bị đè xuống.

Trương Phương nghiến răng nhìn số điểm cường hóa còn lại, dồn hết vào Đại Tiểu Như Ý.

Cấp cao biến thành Đỉnh cấp!

"Ông đây chỉ muốn sống thôi, lên cho ta!" Theo tiếng sấm rền cuồn cuộn, thân thể Trương Phương tiếp tục bạt cao, hóa thành người khổng lồ ngàn trượng.

Hai chân cắm sâu vào đại địa, đôi vai gánh cả một phương thế giới.

Thất khiếu phun ra linh khí cuồn cuộn, do lực lượng quá lớn cộng với sức nặng của Lưu Ly Đại Thế Giới khiến thân thể hắn rơi vào trạng thái quá tải.

Nhưng điều đó cũng làm Dược Sư chấn kinh.

Nhìn người khổng lồ che trời lấp đất kia, lão khống chế Lưu Ly Đại Thế Giới to thêm một phần, áp mạnh xuống.

Hai chân Trương Phương lại bị lún sâu thêm nửa đoạn.

Hắn thở hổn hển, gầm lớn: "Có thủ đoạn gì cứ tung ra hết đi!" Thanh âm như lôi đình vang vọng giữa trời đất.

Hoàng Thiên Hóa nhìn người khổng lồ cao sừng sững, sắc mặt

biến ảo, trong lòng tràn ngập ghen tị.

Y không có tư cách tu luyện Cửu Chuyển Nguyên Công.

Môn công pháp này yêu cầu tư chất cực cao, cả Xiển Giáo đệ tử vô số, nổi danh có Thập Nhị Kim Tiên, vậy mà cũng chỉ đến đời thứ ba mới xuất hiện một Dương Tiễn có tư chất tu luyện.

Dương Tiễn được Ngọc Đỉnh Chân Nhân dốc toàn lực bồi dưỡng cũng mới tới tầng thứ tư, vậy mà Trương Phương – một kẻ vô môn vô phái cư nhiên lại luyện tới tầng thứ năm, sao không khiến người ta kinh ngạc cho được.

Hoàng Thiên Hóa hôm nay mấy lần ra tay đều không thành công, cảm thấy rất mất mặt, liền lén lấy Toản Tâm Đinh kẹp trong tay, nhân lúc Trương Phương không kịp xoay xở liền ném ra một đạo kim quang.

Trương Phương quả thực đang dồn toàn lực chống đỡ Lưu Ly Đại Thế Giới, căn bản không thể phân tâm.

Khi Toản Tâm Đinh hóa thành kim quang bắn tới, hắn nghe thấy tiếng gió nhưng không thể rảnh tay chống đỡ.

Chẳng lẽ tiêu đời tại đây?

Lúc này, con Ma Linh vốn quấn quanh eo hắn như thắt lưng bấy lâu nay dường như cảm nhận được sự nguy hiểm của chủ nhân, nó đột nhiên trườn lên, đầu tựa vào vai Trương Phương rống lớn hướng lên trời.

Nó vừa vặn chắn ngay sau lưng Trương Phương, Toản Tâm Đinh lập tức đâm xuyên qua Ma Linh.

Phải biết tiền thân Ma Linh là cổ mãng Hồng Hoang, sau khi chết đi một phần tàn khu hóa thành Ma Linh, tuy không có trí tuệ nhưng thân thể cứng rắn vô cùng, Càn Khôn Quyển của Na Tra đánh vào

cũng không hề gì.

Vậy mà nó bị Toản Tâm Đinh đâm xuyên qua.

Tuy không cản được hoàn toàn nhưng cũng khiến tốc độ Toản Tâm Đinh giảm mạnh.

Chương 61

Khi xuyên qua Ma Linh, đinh đâm vào lưng Trương Phương bắn ra hoa lửa.

Cửu Chuyển Nguyên Công tôi luyện nhục thân, sau lưng hắn chỉ hiện lên một vết trắng, hào phát vô tổn.

Nhưng điều này làm Trương Phương vô cùng giận dữ.

Hắn lập tức dùng thuật chỉ vật hóa hình biến Phương Thiên Họa Kích dưới chân thành hình dáng mình, đồng thời dùng chướng nhãn pháp khiến mọi người tưởng rằng hắn vẫn đang chống chọi với Lưu Ly Đại Thế Giới.

Toản Tâm Đinh lại một lần nữa không giết được Trương Phương, lượn vòng về tay.

Hoàng Thiên Hóa đang định ném tiếp phát nữa thì đột nhiên trước mắt quang mang lóe lên, Trương Phương đã đứng ngay trước mặt y.

Bị kẻ khác liên tiếp dùng hậu thiên đỉnh cấp linh bảo đánh lén, hiền như bùn cũng phải nổi giận, huống chi Trương Phương chẳng phải hạng lương thiện gì.

Hoàng Thiên Hóa nhìn Trương Phương, mặt đầy kinh hãi, run rẩy: "Ngươi... không..." Trương Phương nghiến răng, mắt lộ hỏa quang: "Chết đi cho ta!" Hắn chẳng buồn nói nhiều với một kẻ sắp chết, phản diện thường chết vì nói nhiều, cứ trực tiếp kết liễu là tốt nhất.

Trương Phương dứt lời, một bước thần hành áp sát bên sườn Hoàng Thiên Hóa, hung hăng đá mạnh một cước.

Cú đá mang theo tiếng nổ khí quyển kinh người, đá bay cả Hoàng Thiên Hóa lẫn Ngọc Kỳ Lân lên không trung.

Dương Tiễn thấy Trương Phương đột nhiên áp sát Hoàng Thiên Hóa, vội vàng muốn ngăn cản nhưng đã muộn.

"Dừng tay!" Y hét lớn, con mắt thứ ba trên trán bắn ra một đạo bạch quang.

Thiên Phạt Chi Nhãn, vốn là thứ Thiên Đạo không dung đối với cốt nhục nhân thần kết hợp, giáng xuống Thiên Phạt Thần Quang, nhưng cơ duyên xảo hợp lại hợp làm một với Dương Tiễn.

Bị đạo quang này bắn trúng, không chết cũng tàn.

Nhưng đạo quang chỉ bắn trúng khoảng không, Trương Phương thi triển thần hành, Dương Tiễn căn bản không bắt kịp.

Hoàng Thiên Hóa đang bị đá văng lên không trung thì Trương Phương đã xuất hiện phía trên, giáng một cú đạp mạnh vào ngực y rồi nện thẳng xuống đất.

"Oanh!" Mặt đất xuất hiện một hố lớn, mặt đất rung chuyển như một trận động đất, quân mã hai bên đều bị chấn động đến ngã nghiêng.

Hoàng Thiên Hóa phun máu tươi, chết ngay tại chỗ.

"A...!" Hoàng Phi Hổ thấy cảnh này, phát ra tiếng gào thét xé lòng, bị Na Tra bên cạnh vội vàng giữ chặt.

Không có Trương Phương chống đỡ, Phương Thiên Họa Kích biến ra tự nhiên không gánh nổi Lưu Ly Đại Thế Giới, lập tức bị ép về nguyên hình, cắm sâu xuống đất.

Sắc mặt Dược Sư rất khó coi, dưới sự áp chế của Lưu Ly Đại Thế Giới mà hắn cư nhiên vẫn đi giết người được.

Lão xòe tay, Lưu Ly Đại Thế Giới lập tức phình to gấp đôi, bao vây lấy Trương Phương.

Dược Sư không muốn từ từ áp chế nữa, lão định trực tiếp nhốt Trương Phương vào trong thế giới rồi mới trấn áp.

Trương Phương biết không thể giấu nghề nữa, hôm nay không liều mạng là mất mạng.

Hắn lập tức lấy ra chiếc phất trần, một đạo thanh quang rủ xuống hộ trụ toàn thân.

Áp lực khổng lồ lập tức tan biến!

Hắn phất nhẹ phất trần, từng sợi ngân ti hóa dài vạn vạn trượng, một đầu quét vào trong đại thế giới.

Phật tử bị tiêu diệt, đại sơn sụp đổ, sông ngòi đứt đoạn, vô số A La Hán vội vàng đánh ra Phật ấn để chống cự.

"Tiên Thiên Linh Bảo!" Dược Sư nhíu mày, lập tức hiển lộ Lưu Ly Kim Thân, tay phải cầm Thập Nhị Hoàn Tứ Cổ Tích Trượng, tay trái nâng Dược Bát, trên đầu có Lưu Ly Bảo Tháp huyền phù.

"Đi!" Theo tiếng hô, Lưu Ly Bảo Tháp trên đầu lập tức bay vào trong Lưu Ly Đại Thế Giới.

Những Phật tử, Tỳ kheo, A La Hán đang khổ sở chống đỡ dưới phất trần lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhất thời Phật âm xuyên thấu thế giới, vang vọng khắp chiến trường Tây Kỳ.

"Nguyện ngã thế đắc A Nậu Đa La Tam Miểu Tam Bồ Đề thời, tự thân quang minh sí nhiên, chiếu diệu vô lượng vô số vô biên thế giới.

Dĩ tam thập nhị đại trượng phu tương, bát thập tùy hình, trang nghiêm kỳ thân.

Lệnh nhất thiết hữu tình, như ngã vô dị." Quân mã hai bên nghe thấy tâm nguyện của Dược Sư từ miệng vô số Phật tử vang lên,

nhiều người không tự chủ được mà buông binh khí, chắp tay đi về phía Lưu Ly Đại Thế Giới.

Ma Gia Tứ Tướng thấy vậy tâm cấp như phần, đấm đá vào những sĩ tốt đang lộ vẻ hướng vãng kia.

“Không được nghe!

Không được nghe!” Ma Lễ Thọ lấy Hỗn Nguyên Tán quay vài vòng rồi tế lên không trung, Hỗn Nguyên Tán hóa lớn vô cùng, che chắn cho tất cả sĩ tốt.

Chương 62

Nhật Nguyệt Tôn Giả bên cạnh Dược Sư cũng tế ra Nhật Nguyệt Tinh Luân, phát ra vô lượng quang hoa ngăn cản Phật pháp độ hóa chúng tướng Tây Kỳ.

Họ đến để giúp đỡ chứ không phải để độ hóa dân chúng và sĩ tốt của phe mình.

Lưu Ly Bảo Tháp trong đại thế giới xoay chuyển, phát ra kim quang lưu ly ngăn cản phất trần bên ngoài.

"Trương Quế Phương, hôm nay ngươi chết là cái chắc!" Một tiếng hống lớn vang lên, một đạo nhân đột nhiên xuất hiện trên chiến trường.

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân ở Động Thanh Hư núi Phong Sơn đột nhiên tâm huyết triều dâng, vừa lúc Kim Hà Đồng Tử báo tin Hoàng Thiên Hóa mệnh đăng đã tắt.

Thanh Hư nghe xong liền hoảng hốt, Hoàng Thiên Hóa liên quan đến tính mạng của lão để cản đại kiếp, vậy mà mới xuống núi được mấy ngày đã vẫn lạc, kiếp nạn này biết tính sao đây.

Lão liền thi triển độn thuật hỏa tốc đến Tây Kỳ.

Bất kể là ai, lão cũng phải bắt kẻ đó chịu cơn thịnh nộ vô tận, dù phải truy sát đến chân trời góc biển, linh hồn cũng phải bị đày vào Cửu U vĩnh viễn không được siêu sinh.

Khi Thanh Hư đến chiến trường Tây Kỳ, thấy Hoàng Thiên Hóa nằm trong hố sâu, toàn thân không còn hình người.

Lão vốn mang theo linh đan định cứu chữa, nếu cứu sống được thì vẫn có thể bình an vượt kiếp, nhưng nhìn kẻ trong hố thì đã chết đến

mức không thể chết hơn được nữa.

Cú đạp toàn lực của Trương Phương mạnh đến mức nào căn bản không thể đo đếm, thân thể Huyền Tiên cũng bị đạp nát.

Đối với kẻ ba lần bảy lượt dùng Toản Tâm Đinh hại mình, Trương Phương không thể nhân từ.

Nếu không phải Ma Linh xông ra hộ chủ, có lẽ Trương Phương đã lên bảng phong thần rồi.

Nhìn lão đạo trước mắt, Trương Phương thực sự không rõ đối phương là ai.

Hắn cầm phất trần chống đỡ Lưu Ly Đại Thế Giới, cất lời: "Hôm nay kẻ muốn lấy mạng họ Trương ta thật nhiều, các hạ lại là vị nào?" Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân phẫn nộ nói: "Cũng để ngươi được chết một cách minh bạch, ta là Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Thiên Hóa ngươi đánh chết chính là ái đồ của ta." Nói xong, lão căn bản chẳng quan tâm Trương Phương đang đối kháng với Lưu Ly Đại Thế Giới của Dược Sư.

Dược Sư nhíu mày, lão muốn đưa Trương Phương về Linh Sơn bồi dưỡng thành hộ pháp Phật môn, tự nhiên không muốn hắn bị đánh chết.

Nhưng Thanh Hư chỉ muốn giết Trương Phương cho bằng được, mặc kệ Dược Sư nghĩ gì.

Lão lấy ra Quạt Ngũ Hỏa Thất Cầm nhắm hướng Trương Phương quạt tới.

Quạt này hội tụ Không Trung Hỏa, Thạch Trung Hỏa, Mộc Trung Hỏa, Tam Muội Hỏa, Nhân Gian Hỏa; được làm từ lông phượng hoàng, thanh loan, đại bằng, khổng tước, bạch hạc, hồng hộc, kiêu điểu.

Phía trước có phù ấn, phía sau có thơ đề.

Một quạt quạt ra, đến đá cũng thành tro bụi.

Thứ lửa Thanh Hư quạt về phía Trương Phương chính là Tam Muội Chân Hỏa.

Nhìn luồng nhiệt cuồn cuộn thiêu cháy mặt đất thành nham thạch, Trương Phương chẳng dại gì mà đứng lại trải nghiệm.

Trước mặt là đại năng Phật giáo, sau lưng là một trong Thập Nhị Kim Tiên, đã giết một người của họ thì chắc chắn những kẻ khác cũng đang trên đường đến đây.

Lúc này không chạy thì đợi đến bao giờ?

Trước có sói sau có hổ, thân là người xuyên không lại có công cụ hỗ trợ, phải tìm cách sống sót cái đã.

Hắn vặn mình một cái, đâm đầu xuống đất biến mất.

Dược Sư đang định nạp vị hộ pháp tương lai vào Lưu Ly Đại Thế Giới thì thấy đối phương đã chui xuống đất chạy mất.

Lão kinh ngạc vô cùng, cái tên Trương Quế Phương này hôm nay mang lại quá nhiều bất ngờ, không biết hắn còn nắm giữ bao nhiêu môn trong Thất Thập Nhị Thuật của Đạo gia nữa.

Nhìn Trương Phương chui xuống đất, Dương Tiễn nhất thời tâm trạng phức tạp.

Y đã tốn bao nhiêu thời gian, dùng đủ mọi cách mà thuật Địa Hành vẫn không sao nhập môn được, dù đã thỉnh giáo Cụ Lưu Tôn cũng vô ích.

Thanh Hư quạt ra Tam Muội Chân Hỏa thấy Trương Phương đã trốn xuống đất, liền lấy ra một viên đan dược bóp nát rồi bôi lên mắt.

Sau đó lão nhìn xuống lòng đất, thấy Trương Phương đang chạy

xa, liền lập tức giá độn quang truy sát.

Dược Sư thấy vậy sợ bị người ta hớt tay trên vị hộ pháp đã định nên cũng đuổi theo.

Trước khi đi, lão dặn Nhật Nguyệt nhị tôn giả xử lý chuyện của Ma Gia Tứ Tướng.

Trương Phương chạy cực nhanh, thân thể bao phủ trong quang mang màu vàng đất, bùn đất xung quanh tản ra nhường lối, thỉnh thoảng có đá lớn cản đường cũng bị hắn vung tay đánh bay.

Chạy được nửa ngày, cảm giác đã rời xa Tây Kỳ, đang định nghỉ ngơi thì ngẩng đầu lên thấy Thanh Hư vẫn đang bám sát trên mặt đất.

"Mẹ kiếp, thế mà cũng nhìn thấy được, lão già Thanh Hư này đúng là không tầm thường!" Trương Phương quên mất Thanh Hư không chỉ là sư phụ của Hoàng Thiên Hóa mà còn là sư phụ của Dương Nhậm.

Dương Nhậm là ai?

Chương 63

Từng vì can ngăn Trụ Vương xây Lộc Đài mà bị móc mắt, sau được Thanh Hư cứu, dùng hai viên kim đan đặt vào hốc mắt, mọc ra hai bàn tay, trong lòng bàn tay có mắt, nhìn thấu tận thiên đình địa phủ, nhận rõ mọi việc nhân gian.

Sau này Dương Nhậm xuống núi giúp Khương Tử Nha, chính đôi mắt quái dị đó đã nhìn thấu thuật Địa Hành của Trương Khuê.

Thanh Hư là sư phụ, dù trên mắt không mọc tay nhưng muốn nhìn người dưới đất thì quá đơn giản.

Trương Phương thấy có kẻ bám trên đầu thì chỉ còn cách tiếp tục chạy, thầm thề thối hôm nay nhất định sẽ đòi lại gấp trăm lần.

Hắn không dám dừng lại vì pháp bảo của Xiển Giáo rất nhiều, nhỡ có món nào chuyên trị dưới đất thì xong đời.

Hắn cứ thế chạy về hướng đông không ngừng nghỉ.

Thanh Hư cũng đuổi theo đến mệt lử, dù giá độn thổ trên mặt đất nhanh hơn nhưng lão phải vừa đi vừa quan sát hướng chạy của Trương Phương, mà nhìn người dưới đất vốn rất mờ ảo, không cẩn thận là mất dấu ngay.

Trương Phương không chỉ chạy mà còn cố tình chui sâu xuống, càng sâu thì tốc độ càng chậm, như sa vào đầm lầy, đá sỏi ngày càng nhiều khiến việc chạy trốn thêm khó khăn.

Nhưng bù lại, Thanh Hư muốn quan sát hắn cũng khó khăn chồng chất, cơ hồ phải cúi đầu sát đất, đi một đoạn lại phải dừng lại nhìn kỹ.

Chẳng biết đã đi bao lâu, đột nhiên Trương Phương thấy linh khí

xung quanh trở nên hỗn loạn.

“Hửm?

Nơi này linh khí không chịu khống chế!” Cảm giác linh khí cuồng bạo vô cùng, lớp quang mang vàng đất trên người hắn sắp bị linh khí xung quanh đồng hóa.

Trương Phương đại kinh, vội vàng điều khiển thân thể ngoi lên mặt đất, kẻo bị chôn sống dưới này thì khốn.

Lại nói Trương Phương bị Thanh Hư và Dược Sư truy sát, dùng thuật độn địa chạy thục mạng, không ngờ lại lạc vào một khu vực linh khí hỗn loạn.

Không còn thấy Thanh Hư đâu, hắn liền chui lên để xem mình đang ở cách Triều Ca bao xa.

Trương Phương từ dưới đất chui lên, thấy mình đang ở trong một sơn trang điền viên, có nhà tranh, tường dậu, núi xanh cây tốt thành bóng râm, dã hoa nở rộ tỏa hương thơm ngát.

Hắn cẩn thận đẩy cổng dậu, chậm rãi bước vào sân, thấy mấy con gà con đang tranh nhau mổ sâu.

“Thật là một nơi sơn thanh thủy tú!” Trương Phương hít hà hương thơm trong không khí, tâm trạng bỗng chốc trở nên tĩnh lặng lạ thường.

Sương khói lượn lờ nơi sườn núi, giống như một chốn thế ngoại đào nguyên.

Nếu không có truy binh sau lưng, Trương Phương thực sự muốn ở lại đây sinh sống.

Vào sân quan sát một lượt, hắn liền lên tiếng hỏi: “Xin hỏi có ai ở đây không?” Đợi một lát, cửa nhà tranh “két” một tiếng mở ra.

Một nam tử bước ra, mặc áo gấm vân khổng tước màu đỏ sẫm, thắt lưng thêu hoa văn xanh bảo thạch, tóc dài như vân duệ, mắt sáng mày ngài, thân hình khôi ngô anh khí bức nhân.

Nam tử độ chừng hai mươi ba mươi tuổi, sau lưng thấp thoáng có hào quang thấu ra.

Nam tử ôm quyền, ung dung cười lớn: "Quý khách quang lâm hàn xá, mời vào trong ngồi!" Trương Phương nhìn một cái liền nhận ra người này không tầm thường, đặc biệt là trong đôi mắt kia như có vẻ hỗn độn tan vỡ, nhật nguyệt tinh thần tiêu biến, ngũ hành sinh sinh bất diệt.

Trong lòng chấn kinh nhưng sắc mặt không đổi, Trương Phương cũng mỉm cười đáp lễ: "Làm phiền các hạ rồi!" Hai người vào nhà, Trương Phương thấy bên trong rộng lớn kinh người, phải bằng mười căn nhà tranh gộp lại.

Hoàn toàn không giống vẻ ngoài đơn sơ, đây rõ ràng là một không gian động thiên phúc địa.

Trong đại sảnh, nam tử phất tay một cái, trước mặt hai người xuất hiện hai chiếc bàn dài, trên bàn bày biện đủ loại hoa quả.

"Mời uống trà, đây là trà ta khó khăn lắm mới thu thập được, hãy nếm thử xem." Trương Phương đâu biết thưởng trà, tiền kiếp hắn uống trà toàn kiểu uống lấy được.

Nhưng thịnh tình khó khước, nếu không uống thì thật không nể mặt chủ nhân.

Vả lại chỉ là chén trà thôi, với Cửu Chuyển Nguyên Công tầng thứ năm, dù có là kỳ độc thiên hạ cũng chưa chắc độc chết được hắn.

Trận chiến với Dược Sư quả thực làm hắn mệt lử, hắn ngồi bệt xuống đất, nâng chén trà lên nhấp một ngụm nhỏ.

Tức thì, một luồng hương thơm bùng nổ trong khoang miệng, đầu óc thanh minh, ngay cả sự mệt mỏi suốt dọc đường cũng tan biến.

"Ồ, trà ngon, không biết trà này có tên gọi là gì?" Hai người mới gặp lần đầu, chủ nhân chưa hỏi tên, hắn cũng không tiện gạn hỏi, bèn hỏi tên trà để thăm dò.

Gặp người nói chuyện người, gặp quỷ nói chuyện quỷ.

Một chén trà xuống bụng, hắn suýt thì quên mất mình đang bị truy sát.

Nguyên bản chỉ định hỏi đường, ai dè lại được mời vào ăn uống tử tế thế này.

Nam tử dường như nghe ra ý tứ trong lời nói của hắn, bèn cười đáp: "Cứ gọi ta là Khổng Tuyên, nơi điền viên này là biệt viện của ta!" Trương Phương đang cầm quả đào định ăn liền sững người lại.

Hắn luôn muốn tìm người này, cứ tưởng y phải rất nổi danh, nên đã nhờ Phong Lâm dò hỏi khắp nơi mà không thấy, hắn cứ thắc mắc mãi sao trong các tướng quân của Ân Thương lại không có nhân vật này.

Thậm chí hắn đã hỏi thăm ở Tam Sơn Quan mấy lần nhưng hiện tại nơi đó do Đặng Cửu Công trấn thủ, không hề có tên Khổng Tuyên.

Chương 64

Thực chất Trương Phương đâu biết Khổng Tuyên hiện đang giữ chức quan thủ thành nhỏ nhoi ở Triều Ca, hắn chỉ đi tìm các chức tổng binh tướng quân thì làm sao mà thấy được.

Trương Phương trợn tròn mắt, nhất thời không biết đáp sao, người hắn dày công tìm kiếm bấy lâu cư nhiên lại tự xuất hiện trước mặt.

Chẳng lẽ Hồng Hoang nhỏ bé vậy sao?

Tất nhiên là không, Hồng Hoang rộng lớn vô biên.

Chỉ có thể dùng một chữ: Đại!

Trương Phương nhanh chóng vứt quả đào xuống, thu lại vẻ kinh ngạc, giả bộ không biết gì nói: "Ta là Trương Quế Phương, hiện đang giữ chức Phụ Quốc Thượng Tướng, lần này xuất chinh Tây Kỳ lại bị người của Xiển Giáo và Phật giáo ngăn trở." Nghe Trương Phương tự báo danh tính, sắc mặt Khổng Tuyên không hề thay đổi, cũng không có vẻ khúm núm của quan nhỏ gặp quan lớn.

Khổng Tuyên vốn là người cao ngạo, lạnh lùng, hôm nay chịu xuất hiện gặp người đã là hạ mình lắm rồi.

Y bất động thanh sắc hỏi: "Theo ta được biết, lần này Ma Gia Tứ Tướng xuất chinh Tây Kỳ, Trương tướng quân cũng đi cùng sao?" Câu hỏi này khiến Trương Phương khó trả lời, chẳng lẽ nói hắn vì ngứa mắt cảnh Khương Tử Nha đóng băng Kỳ Sơn, đồng thời muốn mưu đồ Cửu Chuyển Nguyên Công và thần thông của Dương Tiễn nên mới đi?

Tất nhiên không thể nói vậy, nếu không trong mắt Khổng Tuyên,

hắn sẽ thành kẻ bất chấp thủ đoạn để đạt mục đích.

Trương Phương đảo mắt, liền nói: "Lần trước ta xuất chinh Tây Kỳ không lập được công, vốn tưởng sẽ bị Đại vương trách phạt, không ngờ Đại vương không chấp nhặt chuyện cũ, còn phong ta làm Phụ Quốc Thượng Tướng Quân.

Tri ân báo đáp, Trương Quế Phương ta không có gì báo đáp, chỉ có một cái mạng già này thôi." Một tràng đại nghĩa lẫm nhiên, như một trung thần hết lòng báo quốc.

Khổng Tuyên khép mắt, chậm rãi hỏi: "Tây Kỳ có cao nhân Xiển Giáo phò tá, ngươi không sợ chết sao?" Trương Phương thần sắc bất biến, chính khí ngời ngời: "Đại trượng phu có việc nên làm và việc không nên làm, đã khoác lên mình bộ chiến giáp này, dù có da ngựa bọc thây nơi sa trường cũng không uổng phí kiếp này." Khổng Tuyên vỗ tay khen ngợi, mắt sáng rực: "Hay!

Hay cho câu da ngựa bọc thây!

Chỉ vì câu nói này, người bạn này ta giao kết." Nghe vậy, Trương Phương hơi sững người, sau đó mừng rỡ muốn điên lên.

Không ngờ lại thu phục Khổng Tuyên dễ thế, lão tử đúng là thiên tài!

Trong lòng sướng rơn nhưng bề mặt hắn vẫn bình tĩnh như không.

Thực ra Trương Phương đâu biết, ngay từ khi ở Triều Ca hắn đã bị Khổng Tuyên chú ý rồi.

Khi đạo công đức kim quang rơi xuống Triều Ca, người kinh động không chỉ có Văn Trọng mà còn có một viên quan thủ thành nhỏ bé – chính là Khổng Tuyên.

Thực tế, Khổng Tuyên có uyên nguyên rất sâu với Ân Thương.

Chuyện kể từ thời Ngũ Đế, Đế Cốc cưới hai con gái của Hữu Tung Thị làm phi, chị là Giản Địch, em là Kiến Tỳ.

Một ngày nọ, hai người đang tắm ở sông Huyền Khâu thì thấy một con chim huyền điểu bay đến uống nước, để lại một quả trứng.

Giản Địch vì muốn giữ quả trứng nên đã ngậm vào miệng, không ngờ nuốt chửng vào bụng, sau đó mang thai sinh ra Khế (thủy tổ nhà Thương).

Quả trứng đó chính là noãn do mẹ của Khổng Tuyên là Phượng Hoàng niết bàn hóa thành.

Năm đó Khổng Tuyên còn nhỏ, luôn mang theo quả noãn chờ ngày tái sinh, nhưng khi uống nước ở sông Huyền Khâu đã vô tình làm mất.

Thủy tổ nhà Thương chính là con của Giản Địch do nuốt trứng chim mà sinh ra, từ đó mới có câu "Thiên mệnh huyền điểu, hàng sinh Thương chi".

Khi Khổng Tuyên lần theo huyết mạch tìm đến thì thấy quả noãn đã hóa thành người, chính là thủy tổ nhà Thương.

Vì vậy Khổng Tuyên có quan hệ huyết thống rất sâu với vương triều này, thủy tổ nhà Thương tuy là nam nhưng do Phượng Hoàng sinh ra, nên Khổng Tuyên và thủy tổ có thể coi như anh em đồng bào, hạng như Trụ Vương cũng là hậu bối của Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên luôn lặng lẽ thủ hộ Đại Thương, thấy khí vận kim long của vương triều ngày một suy giảm cũng lo lắng không kém Văn Trọng.

Văn Trọng là trung thần, còn Khổng Tuyên thì coi người nhà họ Ân như tộc nhân mà bảo vệ.

Đang lúc bất lực thì đột nhiên thấy đạo công đức kim quang và tiếng gào thét của khí vận kim long, y liền lần theo và phát hiện ra

Trương Phương đang "hack" điểm công đức.

Với cảnh giới của Khổng Tuyên, muốn âm thầm quan sát một người thì trừ Thánh nhân ra hiếm ai phát hiện nổi.

Y thấy Trương Phương chế tạo ra công đức, rồi xông vào quân doanh dẫn dắt Ma Gia Tứ Tướng đánh Tây Kỳ, mỗi lần đều làm mới nhận thức của Khổng Tuyên về hắn.

Trong mắt y, Trương Phương là hạng người vì Đại Thương mà bất chấp tất cả, sẵn sàng đối địch với bất kỳ ai.

Thấy Trương Phương bị cao nhân hai phe Phật – Xiển kẹp đánh, y mới hiện thân.

Một là để kết giao, hai là vì cảm thấy môi hở răng lạnh, Trương Phương lại có liên quan mật thiết đến công đức của Đại Thương.

Thế nên không chỉ Trương Phương mưu đồ Khổng Tuyên, mà Khổng Tuyên cũng đang mưu đồ Trương Phương.

Lúc này cả hai đều tưởng mình đã "chốt đơn" được đối phương, bề ngoài bình thản nhưng trong lòng đều kích động không thôi.

"Trương Quế Phương, ra đây cho ta!

Dù ngươi có trốn đến chân trời góc biển, ta cũng phải giết bằng được!" Đang lúc hai người tưởng đã đạt được mục tiêu thì tiếng của Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân vang lên từ phía xa.

Chương 65

Thanh Hư đuổi theo đến đây thì mất dấu, thấy linh khí nơi này hỗn loạn liền biết có điều bất thường.

Lão vừa tìm vừa quát tháo để dẫn dụ Trương Phương ra rồi giết cho hả giận.

Nghe tiếng Thanh Hư, Khổng Tuyên chớp mắt, nhạt giọng hỏi: "Hình như là tìm ngươi đấy, không định ra gặp chút sao?" Nghe câu này, Trương Phương thầm nghĩ: Không phải ngươi cố ý làm khó ta chứ?

Lão già Thanh Hư kia cầm Quạt Ngũ Hỏa Thất Cầm, dính vào lửa đó không chết cũng lột da.

Về cảnh giới, lão là Thái Ất Kim Tiên, cao hơn hắn một bậc đại cảnh giới, lại có pháp bảo trong tay, ra ngoài đánh tay đôi thì thiệt thòi quá, nhỡ lại bị Thanh Hư và Dược Sư vây công thì khốn.

Trương Phương bĩu môi, rồi bình tĩnh cười nói: "Nghe tiếng hét loạn xạ kia, kẻ bên ngoài chắc chắn không biết ta ở đây, huống hồ chủ nhân căn nhà tranh này còn đang ở đây, sao cần một khách nhân như ta ra tiếp kiến?" Khổng Tuyên lắc đầu, cười hiền hòa: "Cũng đúng, để chủ nhà ta ra xem vị khách không mời này là ai vậy.

Ngươi cứ đợi ở đây, ta đi một chút rồi về!" Đùa sao, Trương Phương sao có thể bỏ lỡ cơ hội xem đại năng đấu pháp cơ chứ.

Hắn cười đáp: "Cùng đi, cùng đi!" Hai người một trước một sau hiên ngang bước ra khỏi nhà tranh.

Khổng Tuyên phất tay xua tan mây mù, để lộ bộ mặt thật của ngọn núi.

Trương Phương lúc này mới thấy đây rõ ràng là một ngọn núi trọc lốc, làm gì có mỹ cảnh điền viên nào, chỉ có căn nhà tranh tọa lạc ở sườn núi mà thôi.

Khi hai người hiện thân, thấy Thanh Hư đang ngơ ngác quan sát.

Thấy Trương Phương, mặt Thanh Hư lập tức tối sầm, mắng lớn: "Trương Quế Phương, ta cứ tưởng ngươi định trốn đến bao giờ, cuối cùng cũng không nhịn nổi mà chui lên rồi sao!" Trương Phương chưa kịp lên tiếng thì Khổng Tuyên bên cạnh đã khí thế hùng hổ, toàn thân tỏa ra ngũ thải quang hoa.

Khổng Tuyên nhìn thấy chiếc quạt trong tay Thanh Hư được làm từ lông phượng hoàng và thanh loan liền đại nộ.

Thanh loan và phượng hoàng vốn là một nhà, mà Khổng Tuyên là con của Phượng Hoàng, sao có thể không giận?

Y bước tới một bước, nắm chặt nắm đấm, nộ hống: "Tên dã đạo kia, dám đến trước mặt ta làm loạn, hôm nay phải cho ngươi một bài học mới được." Trương Phương định châm thêm vài câu nhưng thấy dáng vẻ Khổng Tuyên như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương thì biết là không cần thiết nữa.

Thấy bên cạnh kẻ mình đang nghiến răng nghiến lợi muốn giết là Trương Quế Phương đột nhiên xuất hiện một người, Thanh Hư lập tức bình tĩnh lại.

Đặc biệt khi thấy ngũ sắc quang hoa và tường vân ẩn hiện trên người đối phương, ý định giết Trương Phương của lão hơi chùn xuống.

Thanh Hư vuốt chòm râu dài, ám thị thân phận: "Ta là Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân của Xiển Giáo, không phải hạng dã lộ tử (tu sĩ không môn phái)!" Lời này vừa là báo danh tính, vừa là muốn dùng

danh tiếng Xiển Giáo để ép Khổng Tuyên lùi bước.

Lão cũng nhận thấy Khổng Tuyên không dễ chọc, ngũ sắc quang mang sau lưng kia rất khủng khiếp.

Lão không nhìn ra xuất thân của Khổng Tuyên, nếu không đã chẳng dám gọi y là dã đạo nhân.

"Mấy vị đạo hữu bớt giận, xin nghe ta một lời." Đột nhiên một đạo quang hoa lóe lên, Dược Sư xuất hiện.

Lão đuổi theo Thanh Hư để bắt Trương Phương về làm hộ pháp.

Dược Sư xuất hiện với vẻ mặt khổ hạnh, chỉ tay vào Trương Phương: "Vị đạo hữu này có duyên với phương Tây chúng ta, xin Thanh Hư đạo hữu nể mặt cho ta đưa về dốc lòng giáo hóa, chắc chắn sẽ không gây họa nữa." Lão vừa xuất hiện đã phớt lờ Khổng Tuyên, phần vì tự tin vào thực lực, phần vì thấy danh tiếng Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo nặng ký hơn.

Khổng Tuyên nghe xong thì cười khẩy, Trương Phương liên quan đến khí vận Ân Thương, sao có thể để kẻ khác bắt đi?

Y tiến lên hỏi Dược Sư: "Không biết vị đạo hữu này là ai, tại sao lại muốn bắt bạn ta đi?" Nghe hỏi, Dược Sư mới nhìn kỹ Khổng Tuyên một lượt, chỉ một cái nhìn đã khiến lão kinh hãi vì không nhìn thấu được đối phương.

Nhưng lão không muốn từ bỏ, sau lưng lão là hai vị giáo chủ đều là Thánh nhân, Hồng Hoang này thực sự không ai có thể dọa được lão.

Dược Sư nhắm mắt đáp: "Xin chào đạo hữu, ta là Dược Sư của phương Tây, sư thừa Tiếp Dẫn Thánh nhân của Phật giáo, đến phương Đông này để tìm người có duyên." Vốn tưởng Dược Sư là đệ tử của Chuẩn Đề nên mới mở mồm là "có duyên", không ngờ lão là đệ tử của Tiếp Dẫn mà cũng bị Chuẩn Đề tiêm nhiễm thói xấu này.

Khổng Tuyên cười lớn: "Cũng đừng lấy sư môn ra dọa ta, hạng như ngươi chắc cũng chẳng có bản lĩnh gì, chỉ giỏi dựa hơi sư môn làm xằng làm bậy, hôm nay gặp ta coi như ngươi đen đủi!" Thanh Hư tức giận quát: "Khẩu khí lớn thật, đã cho mặt mà không nhận thì hôm nay đừng hòng rời đi!" Lão vung Quạt Ngũ Hỏa Thất Cầm quạt một cái, lửa cháy ngùn ngụt như nước sông Hoàng Hà cuồn cuộn đổ về phía Khổng Tuyên và Trương Phương.

Khổng Tuyên khinh khỉnh cười dài: "Hạt gạo mà cũng dám tỏa sáng sao!" Dứt lời, sau lưng y hiện ra năm đạo quang hoa: xanh, vàng, đỏ, đen, trắng.

Trong đó đạo xích sắc quang bên phải quét xuống một cái, ngọn lửa cuồn cuộn lập tức biến mất không một dấu vết, êm đềm như đá ném xuống biển sâu.

Thanh Hư trợn tròn mắt, đó là Ngũ Chủng Chân Hỏa mà ngay cả Thái Ất Kim Tiên cũng phải né tránh, vậy mà cứ thế biến mất?

Khổng Tuyên ra tay không chỉ dọa sợ Thanh Hư mà còn khiến Dược Sư giật mình.

Vừa rồi chuyện gì xảy ra lão còn không nhìn rõ, thứ hỏa diễm kia cứ thế bị nuốt chửng.

Không đợi Dược Sư phản ứng, Khổng Tuyên nhân lúc Thanh Hư còn đang ngơ ngác liền dùng hoàng quang trong Ngũ Sắc Thần Quang quét nhẹ một cái, Quạt Ngũ Hỏa Thất Cầm trong tay Thanh Hư đã không cánh mà bay.

"A!" Thấy tay không, món hậu thiên linh bảo cực phẩm đã mất tích, Thanh Hư cuống cuồng kêu lớn.

Tuy là đồ hậu thiên nhưng uy lực không kém gì tiên thiên.

Lão vội vàng lấy ra Bát Lăng Lượng Ngân Chùy ném về phía

Trương Phương, lão thấy Khổng Tuyên khó nhằn nên muốn giết Trương Phương trước rồi tính sổ với Khổng Tuyên sau.

Khổng Tuyên định ra tay nhưng Trương Phương đã bước tới trước, nhìn chiếc chùy bạc khổng lồ hàng chục trượng đang lao tới.

Hắn cũng muốn trổ tài trước mặt Khổng Tuyên, liền vận chuyển huyền công, hóa thân ngàn trượng nghênh đón.

Chương 66

Chùy bạc nện vào vai Trương Phương rồi bị bật văng ra, Trương Phương không hề nhúc nhích.

Cửu Chuyển Nguyên Công sợ nhất là đánh trực diện như thế này, trừ phi là pháp bảo khống chế hoặc thần thông sát thương nguyên thần mới khiến hắn lo ngại.

Mất đi Quạt Ngũ Hỏa Thất Cầm, Trương Phương không còn sợ Thanh Hư nữa, hắn dùng thần hành áp sát đối phương rồi nói với Khổng Tuyên: "Tên phương Tây kia giao cho ngươi, lão già này để ta!" Thấy Trương Phương chủ động xông lên, Thanh Hư tức đến râu tóc dựng ngược: "Tốt, tốt lắm, hôm nay nhất định phải sát ngươi!" Toàn thân lão tỏa sáng, trên đầu hiển hiện Tam Hoa, trên đó đặt món pháp bảo gọi là Hỗn Nguyên Phiên, thứ này công thủ toàn diện.

Kim quang rủ xuống hộ vệ thân thể, lão cầm Mạc Tà Bảo Kiếm giận dữ xông tới.

Trương Phương không dám khinh suất, dùng phất trần gạt chiếc chùy bạc đang bay tới lần nữa, sau đó giao chiến với Mạc Tà Bảo Kiếm.

Thanh Hư đạo hạnh cao thâm, pháp lực hùng hậu, thần thông cũng không thiếu.

Lão thi triển thiên cương thần thông Chấn Sơn Hám Địa lực đại vô cùng, thỉnh thoảng lại vung tay gọi Ngũ Lôi Oanh Đỉnh khiến Trương Phương phải liên tục đề phòng trên đầu.

Còn bên phía Khổng Tuyên và Dược Sư thì đơn giản hơn nhiều.

Dược Sư tế Lưu Ly Bảo Tháp muốn trấn áp nhưng bị Khổng

Tuyên quét một cái là mất hút.

Lão lại dùng tích trượng đánh tới, cũng bị một đạo quang hoa quét sạch sành sanh.

Dược Sư mếu máo kêu: "Đạo hữu, ta và ngươi không oán không thù, hà tất làm khó ta?" Khổng Tuyên cười lớn: "Giờ mới biết cầu xin sao?

Muộn rồi!" Y lại dùng Ngũ Sắc Thần Quang quét về phía Dược Sư.

Dược Sư vội thi triển Tâm Quang Độn hóa thành bạch quang chạy trốn mất dép.

Trương Phương liếc nhìn cảnh đó, trong lòng chỉ có hai chữ: Bá khí!

Thanh Hư thấy Dược Sư cũng không chịu nổi nhiệt của ngũ sắc quang mang kia mà bỏ chạy, chiến trường chỉ còn lại một mình lão, lão bắt đầu thấy sợ.

Tử Tiêu Thần Lôi đánh ra đều bị Trương Quế Phương dùng thần hành né sạch.

Lão thầm nghĩ tên Trương Quế Phương này thật khó nhằn, đệ tử Hoàng Thiên Hóa chết không oan khi đụng phải hạng người này.

Tiếc là quạt quý đã bị thu mất, nếu không sao đến lượt Trương Quế Phương tung hoành.

Thấy Khổng Tuyên đã đánh đuổi được Dược Sư và đang nhìn về phía mình, Thanh Hư liền phát liên tiếp mấy đạo Tử Tiêu Thần Lôi rồi nhân cơ hội đó thi triển độn thổ biến thành một luồng thanh phong trốn biệt.

Khổng Tuyên bĩu môi khinh bỉ: "Lão già này chạy nhanh thật,

không thì hôm nay ta đã lột da rút gân lão rồi.” Nói đoạn, y rung nhẹ Ngũ Sắc Thần Quang, mấy món pháp bảo rơi ra.

Trương Phương nhìn kỹ, thấy có Lưu Ly Bảo Tháp và tích trượng của Dược Sư.

Khổng Tuyên nhíu mày: “Hai món này hôm nào ném đại đi vậy, hiện tại ta chưa muốn dính dáng đến Phật môn.” Trương Phương gật đầu, hắn biết Phật giáo cũng nhúng tay vào đại kiếp này, một mình Ngọc Hư Cung đã đủ mệt rồi, nếu thêm Phật môn nữa thì thắng lợi càng khó khăn hơn.

Nhưng hắn cũng hiểu trong kiếp nạn này, dù là Xiển hay Tiệt cũng đều bị Phật môn chơi một vố.

Nhưng đó là chuyện sau này, giờ chưa phải lúc tính toán.

Khổng Tuyên cầm Quạt Ngũ Hỏa Thất Cầm xem xét một hồi rồi dặn: “Món pháp bảo này nếu ngươi muốn thì cứ cầm lấy, nhưng đã kết oán với Thanh Hư thì phải cẩn thận, tuyệt đối không được đại ý, tốt nhất hãy về Triều Ca một chuyến.” Trương Phương cũng muốn về Triều Ca, hắn đã đi mấy tháng rồi, không biết Phong Lâm phát triển thế nào, cũng không rõ chiến sự Tây Kỳ hiện giờ ra sao, Ma Gia Tứ Tướng không còn ở đó thì liệu có chống đỡ nổi không.

Trương Phương trong lòng hiểu rất rõ, so với Xiển Giáo thì khoảng cách quả thực quá lớn.

Đừng nhìn Ân Thương có Tiệt Giáo tương trợ, hào xưng vạn tiên triều bái, thế lực bàng đại, nhưng phần lớn chỉ là đám tép riu, chiến lực đỉnh cấp cũng chỉ có vài vị.

Phản quan Xiển Giáo ở Tây Kỳ, sau lưng có Lão Tử chống lưng, giao thiệp mật thiết với nhị vị giáo chủ phương Tây, lại có Nữ Oa nương nương cùng vô số đại năng khác.

Ngay cả Hồng Quân Lão Tổ cũng có phần thiên vị Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chỉ riêng Thánh Nhân đã có mấy vị, chiến lực kế tiếp còn có Nhiên Đăng, Thập Nhị Kim Tiên, Huyền Đô đại pháp sư.

Lại thêm vô số tán nhân ủng hộ, như toàn bộ Tây Côn Luân cơ bản là gọi đâu có đó, chưa kể những đại năng có thủ đoạn quỷ dị như Độ Ách chân nhân, Lục Áp.

Bởi vì Tây Côn Luân cũng thuộc dãy Côn Luân, mà núi Côn Luân lại là đạo tràng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, những người này thỉnh thoảng cũng được nghe Nguyên Thủy giảng đạo.

Tuy không chính thức nhập môn, nhưng cũng có thể coi là đồng khí liên chi.

Trong khi đó, Thông Thiên giáo chủ giảng đạo tại Bích Du cung trên đảo Kim Ngao, chỉ cần là người muốn nghe đạo thì đều không từ chối, nhưng thân truyền đệ tử không nhiều, đa số đều là đệ tử ký danh.

Lại nói Trương Phương thu lấy Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến từ chỗ Khổng Tuyên, sau đó hai người thi triển độn thổ hướng về phía Triều Ca mà đi.

Không lâu sau đã thấy cổng thành thấp thoáng đằng xa.

Hai người sợ làm kinh động bách tính nên đã hạ độn quang ở nơi vắng người rồi đi bộ vào thành.

Vào đến nội thành, họ đi thẳng đến Chư Thiên Học Cung, tất nhiên là không quên gọi cả Khổng Tuyên đi cùng.

Chư Thiên Học Cung sau mấy tháng cải tạo đã ra dáng khí thế, chiếm địa diện tích hai ba mươi mẫu, nhưng dù vậy cũng chưa bằng một phần vạn thành Triều Ca.

Chương 67

Toàn bộ thành Triều Ca nam bắc dài ba mươi dặm, đông tây dài ba mươi dặm, vuông vức vững chãi, tường thành cao tới ba mươi trượng, hiển lộ rõ sự phòng ngự và bá khí của vương thành.

Tóm gọn trong một chữ: Đại.

Trên đại lộ rộng thênh thang, xe ngựa qua lại nườm nượp, tiếng rao hàng vang lên không ngớt.

Đứng trước cổng lớn Chư Thiên Học Cung, bốn cột đá khổng lồ đỡ lấy một biển lâu, phía trên đề hàng chữ: Chư Thiên Học Cung!

Hai cánh cửa thép mang hơi hướng hiện đại đang mở rộng.

Tạo hình bên trong có liên quan rất lớn đến những bản thiết kế của Trương Phương.

Trương Phương cười cười nói: "Đoạn thời gian trước ta cho người kiến tạo học cung, mấy tháng không gặp, không ngờ biến hóa lại lớn như thế này!" Khổng Tuyên dừng bước, nhìn bảng hiệu rồi nói: "Thực lòng mà nói, ta bắt đầu thấy hứng thú với tòa học cung này rồi đấy." Nghe vậy, Trương Phương cảm thán trong lòng, chỉ cần Khổng Tuyên hứng thú là tốt rồi.

Cứ thế này mình sẽ từ từ kéo y vào học cung làm đệ nhất tay sai.

Sau đó rộng chiêu hào kiệt, lo gì Tây Kỳ không bình định được.

Trương Phương hớn hở nói: "Đây mới chỉ là giai đoạn ban đầu, nhiều phương pháp ta còn chưa kịp thực thi đâu." Vào bên trong, Trương Phương bảo vệ binh: "Đi thông báo cho Phong Lâm, nói Cung chủ đã về!" Vệ binh không dám chậm trễ, liền chạy đi bẩm báo.

Chẳng mấy chốc, Phong Lâm vội vã bước tới, phía sau là Tần Vân

cùng bốn đại thống lĩnh.

Thấy Trương Phương, ai nấy đều lộ vẻ vui mừng. "Tướng quân, ngài cuối cùng cũng về rồi, ngài đi mấy tháng trời làm chúng ta nhớ mãi." Nhìn mấy người họ, Trương Phương cũng thấy rất vui.

Đây là nhóm người đầu tiên tiếp xúc với những tư tưởng tiên tiến của mình ở thế giới này, tuy là quan hệ cấp trên cấp dưới, nhưng sự quan tâm và biểu cảm kích động của họ không thể là giả được.

Huống hồ với cảnh giới Thái Ất Chân Tiên, thật giả thế nào hắn đều phân biệt được.

Trương Phương tiến lên vỗ vai từng người, sau đó chỉ vào Khổng Tuyên nói: "Vị này tên là Khổng Tuyên, sau này sẽ là Phó cung chủ Chư Thiên Học Cung của ta, gặp y cũng như gặp ta." Khổng Tuyên thoáng ngẩn người.

Y chỉ hiếu kỳ về nơi hạ xuống công đức lần trước nên mới tới, chứ đã bao giờ nói là muốn gia nhập đâu!

Nhưng Trương Phương chẳng thèm quản y có đồng ý hay không, cứ gạo nấu thành cơm cái đã, chuyện khác tính sau.

Phong Lâm và những người khác vội vàng khom người hành lễ: "Bái kiến Phó cung chủ!" Vì vẫn luôn theo Trương Phương, mà Trương Phương lại rất phản cảm với truyền thống quỳ lạy cấp trên của người cổ đại, nên hắn yêu cầu cấp dưới sau này không được quỳ lạy mình.

Ngoài cha mẹ trời đất, ngay cả Trụ Vương cũng không cần quỳ bái.

Khổng Tuyên bị một chuỗi động tác này làm cho lúng túng, y thực sự chỉ định tham quan thôi.

Nhưng tình cảnh hiện tại khiến y rất vi nan, đồng ý thì sau này coi

như buộc chung một chỗ, không đồng ý thì sợ sẽ đánh mất đi người mang lại hy vọng cho Ân Thương như Trương Quế Phương.

Một vị cao thủ Chuẩn Thánh, kẻ chỉ cần dậm chân một cái cũng khiến đại địa Hồng Hoang rung chuyển, lúc này lại đang không ngừng cân nhắc được mất bại thành.

Phong Lâm và những người khác khom lưng hồi lâu không thấy vị Phó cung chủ này đáp lời, liền đưa mắt nhìn Trương Phương.

Trương Phương cũng thấy mình hơi nóng vội, Khổng Tuyên có thể cùng mình bình bối luận giao đã là buông bỏ thân phận lắm rồi.

Hắn bảo Phong Lâm và mọi người đứng thẳng dậy, rồi quay lại thản nhiên nói: "Khổng đạo hữu, chúng ta vào trong trước đã, những chuyện khác cứ từ từ tính sau!" Mọi người vào trong và ngồi xuống.

Trương Phương hỏi: "Có chiến báo tiền tuyến không?" Phong Lâm đáp: "Thuộc hạ vẫn chưa nhận được tin gì." Thấy tình hình chiến trường Tây Kỳ chưa truyền về, Trương Phương cũng không biết Ma gia tứ tướng ra sao rồi.

Hắn thầm đoán chắc là lành ít dữ nhiều, Dược Sư là cấp bậc Đại La Kim Tiên, Nhật Nguyệt Tôn Giả là cấp Thái Ất Kim Tiên.

Ma gia tứ tướng chỉ là Huyền Tiên và Chân Tiên, muốn phản kháng là cơ bản không thể.

Nghĩ đến đây hắn có chút không cam lòng, phí bao nhiêu tâm huyết mà vẫn không thay đổi được chiến cục.

Tại chiến trường Tây Kỳ, sau khi Trương Phương bị Dược Sư và Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân truy sát, Ma gia tứ tướng bị Nhật Nguyệt Tôn Giả ngăn cản.

Đối mặt với hai đại Thái Ất Kim Tiên, Ma Lễ Thanh tế xuất Thanh Vân Kiếm, Ma Lễ Hồng tế xuất Hỗn Nguyên Tán, Ma Lễ Hải tế xuất

Phong Hỏa Tỳ Bà, Ma Lễ Thọ không còn Hoa Hồ Điêu nên đành lấy ra một chiếc vòng ngọc.

Nhìn bảo vật của mấy người, Nhật Nguyệt Tôn Giả trên đầu có Nhật Tinh Luân và Nguyệt Tinh Luân quang hoa bộc phát, mỗi cái bắn ra một luồng sáng định trụ bí bảo của bốn người.

Nếu Trương Phương có mặt ở đó, hắn sẽ nhận ra lý do Đoạt Phách thuật bị mất hiệu lực chính là do tác dụng của hai kiện tiên thiên linh bảo này.

Pháp bảo bị định trụ, Ma gia tứ tướng đành cầm vũ khí xông lên, nhưng lại phát hiện Nhật Nguyệt Tinh Luân bắn thêm mấy luồng sáng định luôn cả người họ lại.

Khương Tử Nha thấy đại quân Ân Thương mất đi các cao thủ, chỉ còn lại quân đội phàm nhân, liền chỉ kiếm về phía trước hô lớn: "Giết!" ra lệnh cho đại quân xông lên.

Khốn khổ cho quân Ân Thương mất đi chủ lực, mười vạn binh mã dưới sự càn quét của quân Tây Kỳ do các thần tiên dẫn đầu đã thương vong vô số, kẻ còn lại thi nhau tháo chạy, cuối cùng chỉ có thể dìu những chiến hữu bị thương rút về trong ải Tị Thủy.

Đại quân Tây Kỳ toàn thắng, Ma gia tứ tướng bị bắt.

Danh vọng của Khương Tử Nha tăng cao tột độ, Tây Kỳ nhà nhà treo đèn kết hoa, đốt hương ăn mừng.

Chương 68

Võ Vương ra lệnh giết heo mổ cừu, cả nước hoan hỉ.

Khi đám tàn binh bại tướng chạy về ải Tị Thủy, Hàn Vinh hỏi rõ tình hình đại chiến thì kinh hãi không thôi, không dám che giấu liền vội vàng viết chiến báo, đích thân cho chim bồ câu truyền tin về Triều Ca.

Tại phủ Thái sư ở Triều Ca, Văn Trọng đang phê duyệt tấu chương.

Đột nhiên, Cát Lập cầm một tờ chiến báo bước vào nói: "Lão sư, Hàn Vinh ở ải Tị Thủy có báo cáo." Văn Trọng tiếp lấy mở ra xem, thấy Ma gia tứ tướng đều bị bắt, sinh tử chưa rõ.

Lại thấy Trương Quế Phương liên tục chạm trán Dương Tiễn, Hoàng Thiên Hóa, sau đó lại bị Nhật Nguyệt Tôn Giả do Dược Sư dẫn đầu ngăn trở.

Sau một trận đại chiến, Trương Quế Phương chém chết đệ tử của Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân là Hoàng Thiên Hóa, rồi bị Thanh Hư và Dược Sư truy sát trong cơn thịnh nộ, hiện tại cũng sinh tử chưa rõ.

Nước mắt lão già tuôn rơi, Văn Trọng đập bàn phẫn nộ quát: "Lão phu sai rồi!

Trương Quế Phương một lòng báo quốc, vậy mà liên tục bị ta chèn ép, ở Tây Kỳ bị vây công thảm khốc, giờ đây không biết còn sống hay đã chết." Con mắt thứ ba trên trán Văn Trọng mở bừng ra, bạch quang bắn xa cả trăm trượng, tức đến mức tam thi thần nhảy lồng lộn, thất khiếu sinh yên.

Lão thầm nghĩ: "Không ngờ cao nhân ở Tây Kỳ lại nhiều đến vậy,

Ma gia tứ tướng cũng bại trận, phải tìm cách khác mới khắc chế được địch nhân." Lão ngẩng đầu hỏi đệ tử Cát Lập: "Ta định đích thân chinh thảo Tây Kỳ, ý ngươi thế nào?" Văn Trọng rất tin tưởng đệ tử này, ngoài việc làm sự tình khiến lão yên tâm, Cát Lập còn là người rất có mưu lược.

Cát Lập nhíu mày nói: "Đậu Vinh ở ải Du Hồn đang đánh với Đông Bá Hầu có thắng có thua, tuy vài ngày trước thắng một trận lớn nhưng Đông Bá Hầu vẫn có cơ hội ngóc đầu dậy." Hắn dừng một chút rồi tiếp: "Con gái Đặng Cửu Công ở ải Tam Sơn là Đặng Thiền Ngọc liên tục thắng Nam Bá Hầu, nhưng vài ngày trước Đặng Cửu Công báo về, Nam Bá Hầu cũng có người tinh thông đạo pháp trợ giúp." Văn Trọng thở dài: "Như vậy thì ta không đi được rồi." Cát Lập lắc đầu, rồi có chút hồ nghi nói: "Mấy tháng trước Đại vương chẳng phải mới bổ nhiệm một vị Phụ quốc đại tướng đó sao?

Không biết người này có tài cán gì, sao không để hắn dẫn binh đi?" Sắc mặt Văn Trọng biến đổi, phẫn nộ nói: "Hồ đồ!

Quân quốc đại sự sao có thể giao cho một kẻ không rõ căn cơ!" Cát Lập cười cười: "Người này giao thiệp mật thiết với Thân Công Báo, nếu hắn dẫn binh, Thân Công Báo nhất định sẽ dốc lực phò trợ." Thấy Văn Trọng vẫn chưa hiểu, hắn giải thích thêm: "Thứ nhất, có thể loại bỏ một số kẻ rảnh rỗi bên cạnh Đại vương.

Thứ hai, nếu hắn đánh thắng thì cũng giải vây được cho lão sư.

Nếu hắn đánh thua thì cũng chẳng còn mặt mũi nào mà ở lại Triều Ca.

Đây là kế nhất tiễn hạ tam điêu, đối với chúng ta có lợi mà không có hại." Văn Trọng nhíu mày phân vân: "Nhưng nếu thua, tổn thất chính là nhân lực tài lực của Thương triều ta!" Cát Lập khẽ nheo mắt, thản nhiên đáp: "Lão sư đa nghi quá, chúng ta hoàn toàn có thể không

phái cho hắn lấy một binh một tốt." Nghe xong, Văn Trọng thầm cảm thán trong lòng, đệ tử này quả nhiên lão mưu thâm toán, làm vậy vừa có thể an nội vừa có thể trừ ngoại.

Thật là diệu không thể tả, không tốn một binh một tốt, thua không mất gì mà thắng thì cả nhà cùng vui.

Văn Trọng nghe theo mưu kế của Cát Lập, thức đêm viết biểu chương.

Sáng hôm sau, lão mang theo biểu chương vào kiến diện Trụ Vương.

Đến cửa điện Ngọ Môn, lão thấy cửa cung đóng chặt.

Trụ Vương đã lâu không lên triều sớm, đại điện tự nhiên vắng vẻ.

Văn Trọng thở dài, đành hỏi quan đương giá: "Hôm nay Đại vương nghỉ ngơi ở đâu?" Vương cung rất rộng, nếu không rõ tình hình mà chạy loạn thì cả ngày cũng chẳng tìm thấy.

Vạn nhất bị Trụ Vương phát hiện một nam nhân chạy rông trong hậu cung thì đúng là tình ngay lý gian, có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Quan đương giá thấy là Văn Trọng thì tự nhiên không dám nói.

Lần trước có một quan đương giá lắm miệng mách với Văn Trọng là Đại vương ở hậu cung, kết quả Văn Trọng cầm Đả Vương Kim Tiên xông vào hậu cung suýt nữa đánh Trụ Vương một trận, cuối cùng quan đương giá đó bị Trụ Vương chém đầu.

Có vết xe đổ, tự nhiên không ai dám nhiều lời.

Văn Trọng là lão thần, hậu cung lại nhiều phi tần nên không thể xông bừa, đành quay về phủ Thái sư.

Lão viết lại một bản thủ dụ, bảo Cát Lập tìm người đưa thẳng

đến phủ Phụ quốc đại tướng quân.

Đã không tìm thấy Trụ Vương thì đành vượt cấp hạ lệnh trực tiếp vậy.

Tại Chư Thiên Học Cung, Trương Phương đang dẫn Khổng Tuyên tham quan các trang thiết bị.

Trong học cung có núi giả, đình đài, hồ nước nhân tạo.

Tất cả những thứ này đều nhờ vào bốn hạt đậu vàng Trương Phương để lại, chỉ cần kích hoạt là có cao thủ cấp Thiên Tiên.

Đây là những hạt đậu Trương Phương đoạt được từ chỗ Khương Tử Nha, mỗi tên đều lực đại vô cùng, xây dựng học cung chỉ là chuyện nhỏ. "Ách!" Đột nhiên Khổng Tuyên nhìn thấy đằng xa một nhóm thợ đang thao tác với một chiếc cối đá.

Y cũng biết những người thợ này đang làm một thứ gọi là đậu phụ.

Khổng Tuyên đã ăn thử và thấy rất ngon, những hạt đậu đơn giản qua gia công lại trở thành mỹ vị giai hào.

Nhưng điều y hiếu kỳ không phải là đậu phụ, mà là cái cối đá làm đậu phụ kia, phía trên có khí tức công đức thoang thoảng.

Với tâm tình hiếu kỳ, y bước tới.

Những người thợ thấy Trương Phương và Khổng Tuyên liền tránh đường.

Sờ vào chiếc cối đá, Khổng Tuyên hỏi: "Bình thường ngươi dùng cái này để làm đậu phụ sao?" Y không khỏi kinh ngạc, cái thứ này nếu khí tức công đức nồng đậm thêm chút nữa là có thể trực tiếp làm thành công đức pháp bảo rồi.

Chương 69

Tuy công đức hiện tại hơi ít, chỉ có một lớp nhạt nhòa, chưa đạt yêu cầu làm pháp bảo, nhưng dù vậy, những thứ có công đức tự nhiên sẽ có khí vận hộ trì.

Một khối cối đá ở Ân Thương sẽ tăng thêm khí vận cho Ân Thương, nếu ở Tây Kỳ, nó cải thiện dân sinh thì cũng sẽ tăng thêm khí vận cho Tây Kỳ.

Trong mắt Khổng Tuyên, đây chính là bảo vật!

Trương Phương tất nhiên không biết Khổng Tuyên đang nghĩ gì, nghe hỏi liền thuận miệng đáp: "Cái này để làm đậu phụ thì dùng cối đá, không làm đậu phụ thì làm cái gì?" Khổng Tuyên câm nín, thầm hạ quyết tâm phải canh chừng cái cối này thật kỹ, không để ai lấy trộm hay để nó lạc ra ngoài.

Trương Phương nói tiếp: "Đây chỉ là một cái làm đậu phụ, đằng kia còn có cái to hơn, không giống cái này, dùng để nghiền bột mì." Nghe thấy có cái to hơn, sắc mặt Khổng Tuyên biến đổi, vội vã nói: "Ở đâu, mau đưa ta đi xem!" Trương Phương không rõ, làm những cái cối này chỉ để tăng thêm công đức cho bản thân, hắn hoàn toàn không ngờ rằng theo sự tăng trưởng của công đức, nó cũng mang lại quốc vận cho Đại Thương.

Mấy người đến một bãi đất khác, một chiếc bàn đá khổng lồ được dựng lên, phía trên có hai phiến cối đá lớn hơn nhiều.

Nhìn cái cối này, Khổng Tuyên có chút thất vọng vì không thấy tẹo khí tức công đức nào.

Trương Phương thong thả bảo người hầu dắt một con lừa tới, đích thân lắp đặt xong xuôi rồi bê ra một bao lúa mạch lớn.

Nói thực, ở Hồng Hoang đã lâu hắn chưa được ăn một bữa mì nào, vì ở đây không có cối xay, người ta toàn đem mạch và gạo nấu chín như cơm để ăn.

Nhưng đó cũng chỉ hạn chế cho hạ đẳng nhân và nô lệ mới phải ăn thứ khó nuốt như vậy.

Hôm nay Trương Phương định xay bột mì để ăn một bữa mì sợi dài, thuận tiện thu hoạch một đợt công đức.

Khổng Tuyên thấy Trương Phương bận rộn không rõ đang làm gì, lại thấy con lừa bị bịt mắt liền đứng bên cạnh cười không ngớt. "Giết lừa thì cũng đâu cần bịt mắt nó lại, chi bằng để ta đấm chết nó cho nhanh!" Khổng Tuyên tưởng Trương Phương trói lừa để giết thịt thiết đãi mình.

Trương Phương đang bận bịu liền ngẩng đầu đầy khó hiểu: "Ai bảo ta giết nó?" Khổng Tuyên chép miệng cười khổ: "Đã không giết, sao lại trói nó rồi bịt mắt làm gì?" Trương Phương giả bộ cao thâm: "Sơn nhân tự hữu diệu dụng, chớ có nóng nảy, để ta từ từ làm cho mà xem." Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, Trương Phương quất một roi vào con lừa.

Con lừa đau quá, liền thuận theo bàn cối chạy vòng quanh không ngừng.

Bột mì trắng tinh xen lẫn cám mạch theo bàn cối rơi xuống phiến đá.

Liên quan đến công đức nên Trương Phương không hề vội vã, mỗi bước đều thực hiện rất nghiêm túc.

Bột mì và cám mạch trên phiến đá ngày càng nhiều.

Trương Phương dùng một chiếc sàng đan bằng tre để tách bột mì và cám.

Nhìn thấy bột mì trắng phao hiện ra, Trương Phương nở nụ cười mãn nguyện.

Khổng Tuyên nhìn từ đầu đến cuối đầy kinh ngạc, y tin rằng thứ này mà đưa ra ngoài nhất định sẽ cực kỳ được hoan nghênh.

Đúng lúc đó, trên không trung đột nhiên hạ xuống một luồng kim quang to bằng cánh tay. "...Công đức!" Là một cao thủ Chuẩn Thánh, y hiểu rất rõ, y vẫn âm thầm thủ hộ Đại Thương, vào thời kỳ Đại Thương cường thịnh y cũng chỉ nhận được một tia ít ỏi.

Khổng Tuyên kích động vô cùng nhìn luồng công đức đang từ từ hạ xuống kia.

Đây quả thực là người được trời cao quyến cố mà!

Nhưng điều không ngờ là công đức sau khi rơi xuống liền chia làm bốn phần: Trương Phương nhận được sáu phần, bàn cối và cái sàng mỗi cái một phần.

Còn hai phần mười còn lại rơi vào người con lừa!

Đúng vậy, rơi vào người con lừa.

Con lừa vốn bình thường nhận được đạo công đức này, ngay lập tức thông linh, hiểu rõ tiền nhân hậu quả, biết mình nhận được lợi lộc là nhờ đâu, liền càng thêm hăng hái kéo cối.

Thiên đạo quả thực đại công vô tư, nhân loại là linh trưởng của vạn tộc, sự ra đời của nhân tộc có tác dụng quan trọng đối với việc hoàn thiện thiên đạo.

Nhân loại sống tốt hơn, thích ứng hơn với thiên địa thì thiên đạo cũng hoàn thiện hơn.

Lần này công đức bàng đại hơn lần trước, lần đậu phụ tuy cũng có công đức nhưng chỉ có hai mươi vạn điểm.

Lần bột mì này hạ xuống tới tận một trăm vạn điểm, Trương Phương nhận được sáu phần là sáu mươi vạn.

Bởi vì bột mì là thứ nhân loại cần thiết hơn đậu phụ.

Khổng Tuyên ngưỡng mộ không thôi, đặc biệt là nhìn con lừa kéo cối kia cũng nhận được không ít công đức.

Công đức có rất nhiều lợi ích, Khổng Tuyên cũng rất thèm, tuy thân là Chuẩn Thánh thực lực cường đại nhưng có công đức hộ thân tương đương với việc có quan hệ với thiên đạo, nếu vị Thánh nhân nào nhìn y không thuận muốn ra tay cũng phải nể mặt công đức mà tha cho y một đường.

Thánh nhân bất tử bất diệt không sợ nhân quả báo ứng, nhưng phần nhân quả đó sẽ ứng lên đồ tử đồ tôn.

Khổng Tuyên mím môi đầy ngưỡng mộ: "Biết sớm để một con lừa được lợi thế này, thà ta vào kéo cối còn hơn." Con lừa nghe Khổng Tuyên nói vậy, sợ mất đi việc tốt liền đổi từ đi bộ sang chạy nhanh hơn.

Giữa hai phiến đá, bột mì lẫn cám rơi xuống rào rào.

Chương 70

Trương Phương nhìn số điểm trên bộ cường hóa hiển thị đúng 840,000 điểm công đức, trong lòng vui sướng vô cùng.

Hắn dứt khoát dồn hết 800,000 điểm công đức lên người mình để xem hiệu quả ra sao.

Chỉ trong nháy mắt, sau đầu Trương Phương hiện lên một vòng luân bàn công đức tỏa ánh kim quang rực rỡ.

Đám người hầu và thợ xung quanh thấy vậy liền vội vàng quỳ sụp xuống đất.

Khi công đức rơi vào thành Triều Ca, nó lượn lờ trên vương cung khiến khí vận Kim Long càng thêm thần tuấn.

Lần công đức này lớn hơn lần trước nên Văn Trọng tất nhiên đã nhìn thấy, lão liền cưỡi mây bay lên không trung để thám thính xem nó hạ xuống nơi nào.

Nhưng Khổng Tuyên chỉ cần phất tay áo một cái, toàn bộ thành Triều Ca liền bị sương mù dày đặc bao phủ, Văn Trọng nhìn hồi lâu chẳng thấy gì đành quay về phủ Thái sư, lập tức ra lệnh cho môn nhân đi thám thính kỹ lưỡng, không được bỏ sót nơi nào khả nghi.

Trương Phương kéo đám người hầu đang quỳ dưới đất dậy rồi giấu đi vòng luân bàn công đức.

Khi công đức gia thân, Trương Phương cảm thấy tai thính mắt tinh, tư duy logic phản ứng nhanh hơn nhiều.

Trương Phương thầm nghĩ: "Sau này mình cũng là người được thiên đạo quyến cố rồi, đợi mưu cầu thêm chút công đức nữa, chế tạo ra vài kiện công đức chí bảo thì lúc đó giết người sẽ không dính nhân

quả." Khổng Tuyên hiểu rõ về công đức, chính vì hiểu rõ nên y càng thêm bội phục Trương Phương.

Vì những thứ này nhìn thì đơn giản nhưng để thực sự sáng tạo ra thì không hề dễ dàng.

Tay xách một bao bột mì, Trương Phương cười rạng rỡ nói: "Đi thôi, hôm nay mời mọi người ăn mì, cứ ăn thoải mái!" Khổng Tuyên nhìn theo bóng lưng phía trước, lẩm bẩm: "Đúng là một kẻ thú vị, một học cung thú vị." Trong mắt y, Trương Phương nhìn bề ngoài thì có vẻ cẩu thả nhưng thực chất tâm tế như phát.

Làm việc tuy khiến người khác không hiểu nổi nhưng qua chuyện bột mì này, y càng thêm tò mò về hắn.

Sau nửa ngày bận rộn, Trương Phương cuối cùng cũng được ăn bữa mì đầu tiên kể từ khi tới Hồng Hoang.

Phong Lâm, Khổng Tuyên, Tần Vân cùng những người khác, bao gồm cả nha hoàn Nhan Tịch Nhi đều ăn no nê.

Trương Phương vung tay, ai trong học cung cũng có phần, hắn không có quan niệm đẳng cấp, trong mắt hắn chỉ có người quen và người lạ.

Quý tộc thì sơn hào hải vị, cá thịt ăn không hết đem cho chó, nhưng người nghèo và nô lệ thì vì một bữa ăn mỗi ngày mà phải vùi đầu làm lụng khổ cực, đã vậy còn không chắc được ăn no, ăn ngon.

Hồng Hoang quả là một thế giới đáng sợ!

Trương Phương chỉ là trong lúc thu hoạch điểm công đức thì thuận tiện giúp đỡ đám nô lệ này thôi.

Đúng lúc đó, vệ binh báo: "Khởi bẩm tướng quân, người của phủ Thái sư cầu kiến, đích danh muốn gặp ngài." Người của phủ Thái sư tới làm gì?

Mình vừa về chưa được bao lâu, lẽ ra không nhiều người biết chứ.

Không rõ tình hình, Trương Phương nhíu mày: "Cho người vào." Một lúc sau, một người dáng vẻ văn quan, đầu ngẩng cao ngực ưỡn thẳng được dẫn vào.

Người này bước vào đại sảnh, chỉnh đốn y quan rồi dõng dạc nói: "Bản quan là Hạ đại phu Vương Tiếp, không biết vị nào là Phụ quốc tướng quân, xin mời lên trước tiếp nhận thủ dụ của Thái sư!" Nhìn vẻ mặt cao ngạo của gã, Trương Phương mím môi, lạnh lùng cười nói: "Là ta, không biết Thái sư có thủ dụ gì hạ đạt?" Hạ đại phu Vương Tiếp lấy thẻ tre trong ống tay áo ra, lớn tiếng đọc: "Nay Tây Kỳ bọn Khương Thượng tụ tập tạo phản, lão phu ý muốn thân chinh, nhưng vì quốc sự bề bộn, không thể rời thân.

Nghe danh Đại vương tân sách phong Phụ quốc đại tướng năng lực xuất chúng, tướng tài lỗi lạc, có thể thay thế lão phu cầm soái đi Tây Kỳ bình loạn.

Mong đừng làm thất vọng sự kỳ vọng, sớm ngày công khắc Tây Kỳ, đợi ngày khải hoàn, ta và Đại vương sẽ đích thân nghênh tiếp để biểu dương công trạng." Đọc xong, Vương Tiếp cuộn thẻ tre lại, đưa vào tay Trương Phương.

Trương Phương không phản ứng gì, chỉ là vừa mới đánh nhau ở Tây Kỳ xong, giờ lại phải khai chiến tiếp, cảm giác có chút bận rộn.

Nhưng Phong Lâm đứng bên cạnh nghe xong liền nhíu mày hỏi lớn: "Thái sư định phái bao nhiêu binh mã cho chúng ta?" Nghe vậy, Vương Tiếp lắc đầu, cũng có chút ngại ngùng nói: "Nhân mã khan hiếm, các ngươi có thể dọc đường chiêu binh mãi mã, hiện nay quốc khố trống rỗng nên cũng không có tiền lương ban phát." Nghe xong, Phong Lâm trợn tròn mắt, không thể tin nổi mà hét lên: "Không cho

một binh một tốt, không phát một tiền một lương mà bắt chúng ta đi đánh Tây Kỳ, rõ ràng là khinh người quá đáng!" Tần Vân cũng giận dữ nói: "Đúng vậy, thiên hạ làm gì có chuyện như thế, không binh không lương thì đánh kiểu gì?" Trước những câu hỏi của Phong Lâm và mọi người, Trương Phương cũng vô cùng phẫn nộ.

Hắn thầm nghĩ lão già Văn Trọng này chỗ nào cũng đối đầu với mình, giờ ngay cả chuyện không biết xấu hổ này cũng làm ra được.

Vừa định đứng ra phản bác, đột nhiên hắn chợt nhận ra thủ dụ này là do Văn Trọng ban phát, chưa chắc đã qua sự đồng ý của Trụ Vương.

Hoàn toàn có thể đi tìm Trụ Vương đòi hỏi lợi ích, tiền thì hắn không thiếu, mấy tháng kinh doanh đậu phụ cũng kiếm được bộn tiền.

Hắn chỉ không quan tâm đến tiền tài tục thế, cái hắn cần là thiên tài địa bảo.

Trụ Vương tuy không coi trọng vàng bạc châu báu nhưng thiên tài địa bảo các nơi tiến cống chắc chắn không ít, lát nữa có thể mượn cớ xuất chinh để đi vòi vĩnh một phen.

Sau khi đã rõ, Trương Phương khẽ mỉm cười, chắp tay nói: "Làm phiền đại phu về báo lại với Thái sư, ta sẽ sớm ngày xuất chinh Tây Kỳ, xin ngài hãy yên tâm." Vương Tiếp chắp tay đáp lễ rồi quay người bước ra ngoài, dáng vẻ vẫn cao ngạo, bước chân chữ bát như lúc mới đến.

Khổng Tuyên đứng bên cạnh sắc mặt cũng không tốt, y nhíu mày nói: "Văn Trọng đúng là thông minh một đời hồ đồ một thời, vào lúc mấu chốt này lại nội đấu, sẽ khiến đại nghiệp phạt Chu gặp muôn vàn khó khăn." Tự nói xong, Khổng Tuyên im lặng đứng một bên quan sát xem Trương Phương xử lý thế nào.

Có lẽ trong lòng y, đây cũng là một sự khảo nghiệm đối với năng lực của Trương Phương.

Nếu ngay cả chuyện này cũng không làm xong thì không đáng để Khổng Tuyên hiệu lực.

Thân là cấp bậc Chuẩn Thánh, y không hề ngốc, ngược lại nhìn thấu mọi chuyện hơn bất cứ ai.

Nhưng y vẫn đầy nghi hoặc về Trương Phương, không nhìn thấu nổi, cũng không nắm bắt được.

Trương Phương thu lại thẻ tre rồi điềm tĩnh cười nói: "Ta đi tìm Quốc sư bàn bạc chút, mọi người cứ chuẩn bị đi, có lẽ ngày mai ta sẽ xuất chinh." Khổng Tuyên cười thầm, nghĩ bụng không binh không lương mà đòi xuất quân, còn tích cực hơn cả mình, để xem kết cục ra sao, nếu thực sự không ổn thì y sẽ ra tay giúp.

Chương 71

Lúc đó Trương Quế Phương chẳng lẽ không cảm kích mà nhận y làm Phó cung chủ học cung sao, làm chính cung chủ cũng được.

Một vị Chuẩn Thánh làm phó, còn Thái Ất Kim Tiên làm chính, Khổng Tuyên cảm thấy không phục chút nào.

Y cũng có sự ngạo khí của mình, đâu dễ dàng chịu khuất dưới người khác.

Y là con khổng tước đầu tiên giữa thiên địa, trải qua Long Phượng sơ kiếp, đại chiến Vu tộc Yêu tộc, rồi đến thời Tam Hoàng Ngũ Đế.

Chuyện y từng thấy còn nhiều hơn muối Trương Phương từng ăn, tuy không nhìn thấu Trương Phương nhưng không có nghĩa là y sẽ quy phục ngay, phải khiến y tâm phục khẩu phục mới được.

Trương Phương tới phủ Quốc sư, sai hộ vệ vào thông truyền.

Chẳng mấy chốc, Thân Công Báo đích thân ra nghênh đón.

Từ xa đã nhiệt tình chắp tay: "Trương tướng quân, bần đạo vừa từ đảo Kim Ngao trở về Triều Ca, vốn định đi tìm ngài, không ngờ ngài lại đích thân tới!" Trương Phương cũng chắp tay, rồi ung dung cười lớn: "Chuyện cấp bách, quấy rầy Thân đạo trưởng rồi!" Hai người vào trong, Trương Phương không dài dòng, đi thẳng vào vấn đề: "Văn Trọng muốn ta cầm soái xuất chinh, nhưng lại không điều phối một binh một lương, ta đang lo lắng chuyện này đây, không biết đạo trưởng có cách gì không?" Thân Công Báo nghe tin xuất chinh thì rất vui, nhưng nghe tiếp thì sắc mặt đen lại, rồi trách cứ: "Văn Trọng là tam triều lão thần, làm việc thế này quá đáng quá, để ta vào kiến diện Đại vương đòi lại công bằng!" Nói xong gã định đi vào cung.

Trương Phương vội vàng ngăn lại: "Tiền lương binh tốt ta có thể tự giải quyết, nhưng duy nhất có một chuyện Đại vương phải làm theo, nếu không ta tuyệt đối không xuất chinh!" Thân Công Báo ngẩn người, gã mới vào hồng trần chưa lâu nên không rõ chuyện làm ăn, không biết Trương Phương nhờ vào đậu phụ mà túi tiền đã căng phồng ở Triều Ca rồi.

Đậu nành giá rẻ, nô lệ người hầu chỉ cần lo ăn là được, thay vì ngày một hai bữa, Trương Phương cho họ ăn ba bữa, thỉnh thoảng còn có thịt và tiền thưởng.

Mua vào giá rẻ, chế biến thành đậu phụ thì thành xa xỉ phẩm cho quý tộc vương công Triều Ca.

Có tiền, Phong Lâm mới có thể vung tiền thu mua linh dược khắp nơi, nhưng dù vậy linh dược cực phẩm nhiều người vẫn không muốn bán.

Lần này Trương Phương muốn mượn cớ xuất chinh để vòi vĩnh Trụ Vương chút vật tư cần thiết.

Dẫu sao tăng trưởng thực lực mới là trọng yếu nhất, tiền tài thế tục chẳng có tác dụng gì mấy với hắn.

Thân Công Báo nghe Trương Phương có thể giải quyết lương thảo sĩ tốt thì vô cùng chấn kinh, phải biết rằng binh mã tiêu hao mỗi ngày là con số thiên văn.

Chỉ bằng một người mà có thể gánh vác cả một cuộc đại chiến, gã không khỏi cảm thán Trương Quế Phương trước mặt đúng là vì quốc gia mà dốc hết vốn liếng.

Nghe Trương Phương có yêu cầu, gã lập tức đập bàn nói: "Trương tướng quân có yêu cầu cứ việc đề ra, ta sẽ hướng Đại vương kiến nghị, thỏa mãn mọi yêu cầu của ngài!" Nghe vậy, Trương

Phương kích động vô cùng, lấy ra một tấm vải viết chi chít chữ: "Đây là những thứ ta cần, càng nhiều càng tốt, coi như bán rẻ cho ta cũng được!" Thân Công Báo tiếp lấy xem qua, chỉ thấy trên đó ghi: Nhân sâm ba trăm cân, Linh chi hai trăm cân, đủ loại thuốc bổ, ngoài ra đan dược có bao nhiêu lấy bấy nhiêu.

Thân Công Báo ngơ ngác, không rõ Trương Phương cần mấy thứ này làm gì, tuy là vật phẩm thường gặp nhưng số lượng lại quá lớn, không rõ kho của Trụ Vương có đủ không.

Lần này gã tới Bích Du Cung bái sư nhưng Thông Thiên giáo chủ không thu gã vào môn tường.

Thông Thiên vốn nổi tiếng là ai đến cũng không từ chối, vậy mà lần này lại không thu khiến gã thất vọng tràn trề.

Tuy nhiên, giáo chủ cũng chỉ ra tiền đồ của gã là ở Triều Ca.

Gã không biết rằng sự xuất hiện của Trương Phương đã thay đổi cả cục diện Hồng Hoang.

Thông Thiên giáo chủ sau khi xem trận chiến của Trương Phương và Dược Sư thì tâm cảnh đã phát sinh biến hóa, tóm lại là Thông Thiên không thu Thân Công Báo.

Thân Công Báo trên đường về càng thêm oán hận Khương Tử Nha, vừa về Triều Ca đã định xúi Trương Phương xuất chinh Tây Kỳ để mình phụ tá.

Nghe Trương Phương chủ động tìm tới, qua một hồi trò chuyện gã đã rõ ngọn ngành.

Xem xong danh sách của Trương Phương, Thân Công Báo không chậm trễ, lập tức vào cung gặp Trụ Vương.

Trương Phương rời phủ Quốc sư trở về Chư Thiên Học Cung, bắt đầu sắp xếp công việc.

Lần này hắn để Tần Vân ở lại trông coi mọi sự vụ lớn nhỏ trong học cung.

Nhiệm vụ thu thập và áp tải lương thảo giao cho Phong Lâm.

Còn về Khổng Tuyên, hiện tại y chỉ là khách, Trương Phương không thể chỉ huy vị đại lão này.

Không ngờ Khổng Tuyên lại tự nguyện đề nghị trông coi các sự vụ hậu phương.

Như vậy đã giải quyết được nỗi lo sau lưng của Trương Phương, có một cao thủ như vậy tọa trấn thì không sợ loạn.

Trương Phương đồng ý xuất chinh tất nhiên không phải nói suông hay đi nộp mạng, hắn đã có toan tính của mình.

Tối hôm sau, Thân Công Báo tới học cung, ném cho hắn một chiếc túi vải to bằng nắm tay.

Trương Phương vội đón lấy, dùng pháp lực thăm dò, trong cảm tri của hắn hiện ra một không gian vuông vức to bằng một căn phòng, bên trong chất đầy linh dược các loại.

Tuy không đếm kỹ nhưng chắc chắn số lượng cũng xấp xỉ yêu cầu.

Hắn không khỏi cảm thán Trụ Vương thật giàu có, biết thế mình đòi thêm chút nữa.

Nếu Thân Công Báo biết được chắc chắn sẽ chửi ầm lên, gã đã vét sạch bảo khố của Trụ Vương mà vẫn không đủ số linh dược, đành phải bắt Trụ Vương hạ lệnh trưng thu từ nhà các vương công đại thần, vì thế mà đắc tội không ít người.

Đã nhận lợi lộc thì không xuất chinh không được.

Chương 72

Việc xây dựng học cung cơ bản hoàn thành, mấy hạt đậu vàng dùng cho phép "Đậu thành binh", Trương Phương cũng mang theo hết.

Vì Thân Công Báo cũng nhất quyết đòi đi theo nên tổng nhân số xuất phát chỉ có ba người: Trương Phương, Phong Lâm và Thân Công Báo.

Thật là ngại ngùng, chắc hẳn tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả, một đoàn chỉ ba người mà đòi đi chinh thảo Tây Kỳ.

Trương Phương cưỡi Giác Tiên Thú, Thân Công Báo cưỡi Báo Đen, Phong Lâm không biết thu phục được ở đâu một con Thanh Mao Sư Tử nhìn rất oai phong lẫm liệt.

Chuyện này truyền đến phủ Thái sư, Văn Trọng và Cát Lập cười không ngớt, cứ ngỡ mưu kế đã thành công.

Lại nói đám người Trương Phương rời Triều Ca, thúc tọa kỵ phi nước đại.

Ba con vật này đều phi phàm, đằng không vượt sông Hoàng Hà, chưa đầy nửa ngày đã tới huyện Thằng Trì.

Tổng binh Thằng Trì là Trương Khuê, cũng là một mãnh nhân, giống Trương Phương ở chỗ cũng tinh thông Địa Hành Thuật.

Sau khi nghênh đón nhóm Trương Phương vào đại điện, mọi người hành lễ xong xuôi.

Trương Phương đặt chén trà xuống, thong thả hỏi: "Chúng ta cùng là người nhà họ Trương, không biết ngài có thể để ta chiêu binh mãi mã ở đây không?" Trương Khuê xem thông quan văn thư của Thân Công Báo, biết mấy người họ đi đánh Tây Kỳ mà không mang theo

binh lính nên trong lòng khá đồng tình, liền gật đầu đồng ý.

Có thuộc hạ của Trương Khuê giúp đỡ, việc chiêu mộ binh mã diễn ra vô cùng thuận lợi, chỉ trong hai ngày đã chiêu được hơn một vạn người.

Trương Phương phát tiền an gia cho sĩ tốt, lại mua thêm vũ khí từ chỗ Trương Khuê, sau khi cảm ơn liền dẫn quân đi đường tắt tới ải Thanh Long.

Nơi này từng là nơi Trương Phương trấn thủ, kinh doanh nhiều năm nên có nhiều người quen, định chiêu mộ thêm vài vạn nữa.

Trương Phương vung tay hô: "Tiến về ải Thanh Long!" Hơn vạn binh mã rời Thằng Trì hướng về phía Thanh Long.

Dọc đường cờ xí rợp trời, dải lụa bay phất phơ, khiên đao rầm rập, trường thương san sát, hơn vạn người là một con số không nhỏ.

Thủ tướng Thanh Long hiện tại là Khâu Dẫn, sau khi Trương Quế Phương mang binh đánh Tây Kỳ thì người này tiếp quản mọi sự vụ, trong nguyên tác gã là một con giun thành đạo.

Mấy người từng gặp mặt nhau, lại là người quen cũ của Phong Lâm, tuy tướng mạo Phong Lâm đại biến nhưng sau một hồi trò chuyện mọi thứ đều ổn thỏa.

Trương Phương lại bắt đầu chiêu binh ở ải Thanh Long.

Ba ngày sau, hắn chiêu thêm được hai vạn binh sĩ.

Đến nay tổng cộng có hơn ba vạn quân, cờ soái thêu chữ "Trương" tung bay trong gió, binh sĩ phía sau vũ khí áo giáp đầy đủ.

Tiếng trống vang lên, đại quân xuất phát, do quân số đông nên tốc độ hành quân chậm lại.

Ba vạn người đi trên đường, trong vòng năm dặm đều nghe tiếng

giáp trụ va chạm rầm rập.

Đại đội rời khỏi ải Thanh Long, đường xá bắt đầu mấp mô chật hẹp, chỉ có thể đi hàng đôi.

Đường đi rất khó khăn, trèo đèo lội suối khiến binh sĩ khổ cực khôn cùng.

Thân Công Báo phàn nàn: "Biết thế này ta thà chiêu binh rồi quay lại Thằng Trì, đi qua Ngũ Quan có phải tốt không." Trương Phương chỉ cười không nói, hắn có tính toán riêng.

Hắn nhớ con đường này có một ngọn núi tên là Hoàng Hoa Sơn, trên núi có mấy vị mãnh tướng, đi đường này chính là để thu nạp họ dưới trướng.

Một ngày nọ, quân tiên phong Phong Lâm báo cáo: "Khởi bẩm Nguyên soái, tiền quân đã tới dưới chân núi Hoàng Hoa, xin Nguyên soái định đoạt." Trương Phương thầm mừng rỡ, liền nói: "Dẫn đường đi!" Một lát sau đã tới chân núi, nhìn lên ngọn núi cao sừng sững, Trương Phương thấy núi này hiểm trở vô cùng, vách đá vạn trượng, lưng chừng núi hoa vàng đung đưa trong gió, thông già phong đỏ vươn cành.

Trương Phương lệnh cho quân mã hạ trại nghỉ ngơi một đêm, chờ sáng mai mới khởi hành.

Nói xong, hắn một mình cưỡi Giác Tiên Thú bay lên núi.

Lên đến đỉnh, hắn phát hiện nơi này khá bằng phẳng, có một sơn trại khổng lồ tọa lạc phía trên, thấp thoáng thấy người qua lại tấp nập.

Trương Phương mỉm cười, cuối cùng cũng tìm thấy rồi, thật chẳng dễ dàng gì, đại quân đã lặn lội bao nhiêu ngày cực khổ.

Đang quan sát sơn trại thì hắn bị người bên trong phát hiện, lập

tức một hồi chiêng trống vang lên.

Trương Phương gò cương đứng đợi.

Cửa trại mở toang, một toán quân xông ra dàn hàng ngang.

Dẫn đầu là một vị tướng mặt xanh như chớp, tóc đỏ như chu sa, mọc ra bốn chiếc răng nanh, mặc kim giáp bào đỏ, tay cầm một chiếc Khai Sơn Phủ.

Nếu người không biết chuyện mà nhìn qua sẽ tưởng đó là Phong Lâm trước khi được cường hóa.

Cũng mặt xanh tóc đỏ, nhưng Phong Lâm chỉ có nanh trên, còn vị này có cả trên lẫn dưới, ngoài điểm đó ra thì thực sự có cảm giác quen thuộc.

Người kia thấy Trương Phương khoác bạc giáp, cưỡi một con thần thú không tên, eo đeo bảo kiếm (đoạt được từ Vương Ma) liền lớn tiếng hỏi: "Kẻ nào, sao dám lén lút rình rập trước sơn trại ta?" Trương Phương cười ha hả, chỉ tay xuống chân nói: "Núi này là ta mở, cây này là ta trồng, ta không được xem sao?

Ngược lại là ngươi, chiếm địa bàn của ta còn dám bảo ta lén lút, đúng là muốn đòn." Lên kệ thời gian tới rồi, cảm thấy có chút khẩn trương.

Chương 73

Đây là lần đầu tiên tôi viết truyện ở Phi Lư, vì không hiểu rõ nên ban đầu để sai mục sách mới vào kho, khiến thành tích khởi đầu thảm hại.

Các tác giả trong nhóm khuyên tôi tình hình không ổn thì nên cắt sớm đi.

Nhưng tôi lại rất bướng, nghĩ bụng mình đã vất vả gõ chữ, thực sự dụng tâm, giờ bỏ đi thì không cam lòng.

Tôi nói với họ, quyển sách đầu tay của tôi dù thế nào cũng phải hoàn thành, vì chuyện này mà cãi nhau không vui với mấy người.

Nhưng dù tôi có chăm chỉ thế nào thì độc giả mới là thước đo, thành tích tốt hay không phải đợi lên kệ mới biết.

Đây là một bản văn Hồng Hoang, bối cảnh dựa theo Phong Thần Diễn Nghĩa, nhân vật chính đi bước nào tôi đều có mục tiêu chính xác.

Nữ chính có hay không thì tùy tình hình, nhưng tuyệt đối không thu hết, gặp ai cũng hốt là chuyện không thể nào.

Đây là truyện tiên hiệp Hồng Hoang, không phải truyện ngựa giống hay hậu cung.

Ngoài ra có người quan tâm đến tên nhân vật chính, sau này sẽ có lời giải thích, việc dùng tên này là có toan tính của tôi.

Nhưng nó không ảnh hưởng đến việc đọc, nhân vật chính là Trương Phương, chỉ là hoán đổi thân thể, người khác đều coi hắn là Trương Quế Phương.

Còn về vấn đề chương mới, tôi biết mọi người rất quan tâm!

Đương nhiên sau khi lên kệ nếu tình hình tốt tôi sẽ cân nhắc viết toàn thời gian để tăng tốc độ.

Đầu tiên xin cảm ơn các độc giả đã luôn ủng hộ, sự ủng hộ của mọi người chính là động lực để tôi viết tiếp.

Thứ hai cảm ơn biên tập Cô Thành đã kiên trì giải đáp và ủng hộ.

Sau khi lên kệ, chương 1500 chữ sẽ tăng lên 2000 chữ, ai có yêu cầu gì cứ để lại bình luận, tôi sẽ cố gắng thực hiện.

Truyện sẽ lên kệ vào ngày 1 tháng 5!

Lượt đặt mua ngày đầu rất quan trọng, nó quyết định xem truyện có đáng để viết tiếp không.

Ở Phi Lư nhiều tác giả thấy lượt mua ngày đầu kém là sẽ bỏ.

Độc giả ai đang nuôi béo hay đang theo dõi thì đừng quên ủng hộ lượt mua đầu tiên để tôi có cái nhìn chính xác nhất.

Mong mọi người thông cảm cho tác giả mới, đừng quên ủng hộ nhé.

Gã mặt xanh răng nanh nghe vậy liền nộ mạ: "Thật là một tên man di bất giảng lý, ta cứ tưởng là khách quý, hóa ra là tới kiếm chuyện!" Nói xong gã vung búa bổ thẳng vào đầu Trương Phương.

Trương Phương rút kiếm đỡ lấy, tiếng búa kiếm va chạm vang vọng trên đỉnh núi cao.

Trương Phương đã từng chiến đấu với Dương Tiễn, Dược Sư, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân nên đối phó với hạng người này cơ bản không cần tung ra nhiều thủ đoạn.

Đánh vài hiệp, hắn thử ra gã này cũng có chút bản lĩnh, mạnh hơn tên Hoàng Thiên Hóa đã bị hắn đánh chết.

Trương Phương thầm nghĩ: "Thử thế là đủ rồi, đến lúc ra tay thôi.

Phải dẫn gã ra xa một chút, không thì lúc gã ngã xuống bị đám lâu la trong trại cướp đi thì phiền lắm, mình không thể đi tranh người với đám tiểu tốt được." Trương Phương quất thú giả vờ thua chạy.

Quái nhân liền cầm đại phủ phi thân đuổi theo.

Trương Phương bất chợt quay đầu, hét lớn một tiếng: "Thái!

Hồng mao quái vật, còn không ngã xuống đầu hàng, đợi đến khi nào!" Như một tiếng sét đánh ngang tai, quái nhân tức khắc toàn thân nhũn ra, mắt tối sầm lại, từ trên không trung rơi bịch xuống đất.

Trương Phương ném ra hai hạt đậu, gặp gió hóa thành hai chiến sĩ kim giáp cao ba trượng, xông tới xách cổ quái nhân chạy đi.

Trương Phương bảo chiến sĩ kim giáp trói gã lại, rồi hắn cưỡi thú tiếp tục đợi tại chỗ.

Lại nói đám lâu la ngoài cổng trại thấy đại vương bị bắt liền chạy vội vào trong sơn trại báo cáo.

Một tên lâu la hét lớn: "Khởi bẩm Tam gia, Tứ gia!

Bên ngoài có một tướng quân mặc giáp, chỉ nói một câu đã đánh gục Đại gia, chúng thần định ra cứu thì bị hai tên khổng lồ cao như thiên binh cướp đi mất rồi." Tam đại vương và Tứ đại vương vội hỏi: "Tên tướng quân đó giờ đang ở đâu?" Tên lâu la lau mồ hôi trán đáp: "Hắn vẫn đang ở trên núi không chịu đi." Hai người nghe vậy nổi trận lôi đình, chỉ huy nhân mã xông ra khỏi sơn trại, đám lâu la đồng thanh hò hét giết tới.

Trương Phương thấy vậy, chỉ bảo kiếm về phía trước cười lớn: "Đứng đó cho ta, đừng có động đậy, ngọn núi này thuộc về ta rồi!" Hai người thấy Trương Phương còn trẻ thế kia mà bắt được đại ca mình thì trong lòng rất kinh ngạc, lại thấy tọa kỵ của hắn không tầm thường, liền tiến lên hỏi lớn: "Kẻ nào, sao lại bắt đại ca ta?

Thức thời thì mau giao người ra, nếu không ta chém chết ngươi." Trương Phương cố ý chọc giận đối phương, cười nói: "Cái tên tóc đỏ vừa nãy đòi đánh ta, nhưng mà yếu quá, bị ta chém một kiếm làm hai nửa vứt xuống vực rồi." Hai người nghe xong, cầm vũ khí nộ hỏa trung thiêu hét lớn: "Thằng tặc tử kia, hôm nay ta phải chém chết ngươi để báo thù cho lão đại." Trương Phương vươn cổ ra, vỗ vỗ vào đó rồi cười ngạo nghễ: "Được, ta cho các ngươi chém ba đao!" Hai người giận dữ, một tên cầm đao sấn tới, vung đao chém thẳng vào cổ hắn.

Trương Phương bất động, cổ vươn dài ra.

Đại đao chém trúng cổ, lửa bắn tung tóe.

Kẻ cầm đao kinh hãi thất sắc, chém thêm hai đao nữa nhưng thấy hắn vẫn hào phát vô tổn, liền hoảng sợ lùi lại định chạy trốn.

Chương 74

Trương Phương quất thú đuổi theo, thì thấy người kia cầm song giản đánh tới.

Trương Phương xoay bảo kiếm, múa một đóa kiếm hoa hất văng song giản của đối thủ.

Hai người sợ mất mật, biết không phải đối thủ liền định dùng pháp bảo, nhưng chưa kịp lấy ra đã bị Trương Phương dùng Đoạt Phách thuật gọi ngã lăn ra đất.

Hắn sai chiến sĩ kim giáp trói cả hai lại, rồi tiếp tục đợi trước cổng trại.

Lâu la chạy vào hậu trại báo tin cho Tân Hoàn.

Tân Hoàn đang kiểm kê vật tư, thấy tiểu lâu la chạy tới báo: "Nhị đại vương, đại sự không ổn rồi!" Tân Hoàn vội đặt đồ xuống hỏi: "Có chuyện gì, mau nói!" Tiểu lâu la quỳ dưới đất đáp: "Ba vị đại vương đều bị một tên tướng quân bắt đi rồi, hiện giờ sinh tử chưa rõ." Tân Hoàn nghe xong sắc mặt đại biến, phẫn nộ quát: "Hôm nay dù là ai ta cũng phải cho hắn biết tay!" Gã cầm búa và dùi, đôi cánh thịt dưới nách vỗ mạnh bay lên không trung.

Chỉ nghe giữa không trung vang lên tiếng phong lôi, trên núi gió thổi vù vù, Tân Hoàn chửi mắng: "Tên tặc tử kia, dám đánh chết ba vị đệ huynh của ta, hôm nay ngươi đừng mong sống sót, chết đi cho ta!" Một đôi cánh thịt mang theo tiếng sấm gió, đầu đội hổ đầu quan, mặt đỏ như táo, mỏ nhọn hoắt.

Trương Phương thầm nghĩ: "Hay lắm, bốn người không một ai bình thường, toàn là mặt quái hung ác vô cùng." Tân Hoàn vung búa gõ mạnh vào dùi, chỉ nghe một tiếng lôi đình nổ vang, một tia sét to bằng

bắp đùi bổ xuống.

Trương Phương vội điều khiển tọa kỵ né tránh, tia sét đánh trúng khối đá lớn dưới chân khiến nó vỡ vụn.

Thấy Trương Phương né được, Tân Hoàn quát: "Tặc tử chạy đi đâu, hôm nay đừng hòng thoát!" Đôi cánh vỗ mạnh, nháy mắt đã đuổi kịp Trương Phương.

Trương Phương thủ đoạn quỷ dị, thần thông quảng đại làm sao có thể bị hù dọa, hắn chỉ tay một cái hóa bảo kiếm thành hình dạng khác, rồi lập tức ẩn thân không thấy tăm hơi.

Tân Hoàn thấy Trương Phương cưỡi thú bỏ chạy, lại định dùng búa dùi đánh lôi điện, nhưng chợt phát hiện cái búa giơ lên không thể gõ xuống được, vội quay đầu lại nhìn thì sợ đến mức vong hồn bạt vía.

Hóa ra Trương Phương đã ẩn thân thi triển Thần Hành ra phía sau gã, một tay tóm chặt lấy cổ tay gã.

Trương Phương nhếch mép, không đợi đối phương phản ứng liền quát lớn: "Định!" Đây là thuật Định Thân trong Thất Thập Nhị Địa Sát, một thủ đoạn tương đối ôn hòa, người bị định phải có cảnh giới thấp hơn hắn.

Tối đa nửa canh giờ phép định thân sẽ tự động giải trừ.

Không giống phép Hô Danh Đoạt Phách chuyên nhắm vào hồn phách khiến người ta hôn mê ngay lập tức.

Trương Phương định trụ Tân Hoàn nhưng vẫn để gã nói được.

Trương Phương muốn trấn nhiếp gã, thân hình nháy mắt hóa thành nghìn trượng cao tới tận mây xanh.

Hắn phất tay một cái (phép Chiêu Vân), mây mù cuộn lại che kín

đỉnh Hoàng Hoa Sơn, che lấp cả mặt trời (phép Yểm Nhật).

Tức thì Hoàng Hoa Sơn từ ban ngày hóa thành đêm tối, vô số lâu la kinh hoàng gào thét. "Trời sập rồi!" "Người khổng lồ làm sập trời rồi!" Một tay hắn đè chặt Tân Hoàn, khiến gã sợ đến mức mắt trợn trừng, cổ họng thở hồng hộc không nói nên lời.

Trương Phương giơ chân định giẫm lên đầu gã.

Tân Hoàn vội vàng hô lớn: "Lão gia tha mạng!

Đệ tử có mắt không tròng mạo phạm thiên uy của ngài, mong lão gia lân mẫn tha cho con đường sống." Trương Phương treo chân trên đầu Tân Hoàn, rồi nói: "Ta nói cho ngươi biết, ta không phải tặc nhân, ta là Phụ quốc đại tướng quân của đương triều Trương Quế Phương.

Lần này chinh thảo Tây Kỳ đi ngang qua đây, ngươi chẳng phân biệt trắng đen đã xông ra đánh ta, giờ có gì để nói không?" Trương Phương ra đòn phủ đầu, hoàn toàn lờ đi chuyện mình đã tốn bao công sức tìm tới tận cửa nhà người ta, lén lút dòm ngó sơn trại để người ta phải ra lý luận rồi bị mình hốt sạch.

Đương nhiên chuyện thì làm được nhưng không thể nói ra, mục đích của hắn là thu phục bốn người này làm thuộc hạ, nếu để họ thấy nhân phẩm mình quá kém, vạn nhất họ thà chết không hàng thì uổng công vô ích.

Tân Hoàn thân thể không cử động được, vẫn kinh hồn bạt vía kêu lớn: "Lão gia!

Tiểu nhân không biết Phụ quốc thượng tướng quân đi qua đây, nếu biết sớm tiểu nhân đã ra nghênh tiếp từ lâu.

Hôm nay mạo phạm lão gia, vạn vọng ngài đại xá cho tiểu nhân một mạng!" Trương Phương xua tan mây mù, bầu trời trở lại bình thường, sau đó thân hình thu nhỏ lại như cũ, cười nói: "Đã biết lý lẽ

như vậy thì hôm nay có thể tha, nhưng phải gia nhập Chư Thiên Học Cung của ta thì ta mới tha được.

Gia nhập học cung, theo ta đi Tây Kỳ thảo phạt bạn nghịch, nếu lập công sẽ được phong quan tiến chức, tốt hơn làm thảo khấu nhiều." Nghe thấy không những được tha mạng mà còn được làm quan, mắt Tân Hoàn sáng lên, gã hướng về phía Trương Phương hô lớn: "Tiểu nhân vốn có chí báo quốc nhưng khổ nỗi không ai đề bạt, nếu lão gia không chê, tiểu nhân nguyện quy hàng dưới trướng, nghe theo chỉ huy." Trương Phương thầm vui mừng, phí bao công sức cuối cùng cũng ổn định được một người, nhưng còn ba người kia chưa giải quyết xong.

Hắn phất tay giải trừ định thân thuật.

Tân Hoàn từ từ cử động được, thấy quyền kiểm soát thân thể đã trở lại, liền tiến lên mấy bước quỳ sụp xuống đất kêu: "Đa tạ lão gia bất sát chi ân!" Trương Phương tiến lên nhẹ nhàng đỡ dậy, vỗ vai Tân Hoàn nói: "Ta lần này cầm soái xuất chinh, cứ gọi ta là Nguyên soái, không cần gọi lão gia!" Tân Hoàn gật đầu lia lịa: "Tuân mệnh, mạt tướng kiến quá Nguyên soái!" Nhìn về phía sơn trại nơi đám lâu la đang lén lút quan sát, Trương Phương cười híp mắt hỏi: "Sơn trại hiện có bao nhiêu nhân mã?" Tân Hoàn vừa xác định được thân phận, nghĩ sau này sẽ là đại tướng triều đình nên rất vui vẻ.

Gã chỉ vào Hoàng Hoa Sơn, hớn hở nói: "Núi này phương viên sáu trăm dặm, đám lâu la có hơn hai vạn người, lương thảo rất nhiều, đủ cho hai vạn người ăn trong mười năm." Trương Phương đại hỉ, như vậy thì khỏi lo chuyện lương thảo, hai vạn người ăn mười năm thì hai mươi vạn người cũng ăn được một năm.

Dưới trướng hắn hiện có ba vạn, cộng thêm quân của Tân Hoàn là năm vạn, lương thảo hoàn toàn dư dùng, uổng công bấy lâu hắn bảo

đám Tần Vân đi thu mua lương thực.

Có chỗ ở, có lương thảo, Trương Phương vui mừng khôn xiết.

Tân Hoàn nhìn ba người đệ huynh đằng xa, chắp tay cầu khẩn: "Mong Nguyên soái xá tội cho cả ba người họ, thu nạp họ dưới trướng, bốn anh em chúng tôi sẽ trung thành phò tá." Trương Phương muốn thử nhân phẩm của Tân Hoàn, liền trợn mắt giận dữ nói: "Bọn chúng dám mạo phạm ta, đừng nhắc tới nữa." Tân Hoàn quỳ rạp xuống đất, thành khẩn nói: "Bốn người chúng tôi tuy không cùng họ nhưng tình thân như thủ túc, mong Nguyên soái từ bi cho họ một cơ hội lấy công chuộc tội." Trương Phương thầm gật đầu, thấy nhân phẩm Tân Hoàn không tệ, trong lúc địch mạnh mình yếu, khi tiền đồ đang rộng mở mà không quên cứu đệ huynh, không sợ bị liên lụy, dù có phải mất hết tất cả.

Trương Phương khẽ nhắm mắt, rồi phá lên cười hân hoan: "Có thể thấy ngươi rất trọng nghĩa khí, đám đệ huynh kia chắc cũng không tồi." Trương Phương bảo chiến sĩ kim giáp cởi trói cho ba người, rồi phất tay tung ra một đạo quang mang thi triển Giải Ách thuật.

Một lát sau cả ba tỉnh lại.

Họ đứng dậy vận động thân thể, từ xa thấy Tân Hoàn đang đứng cạnh tên tướng quân kia.

Chương 75

Đặng Trung giận dữ, tiếng vang như sấm quát: "Nhị đệ, mau bắt lấy tên tặc tử kia!" Hai người Trương Tiết, Đào Vinh cũng vội vàng hò hét: "Huynh đệ cùng xông lên giết chết hắn!" Thấy ba người hung hăng cầm vũ khí pháp bảo định lao vào đánh nhau, Tân Hoàn vội ngăn lại: "Đại ca, các đệ đừng hồ đồ, vị này là Phụ quốc thượng tướng quân Trương Nguyên soái của đương triều, lần này đi chinh thảo Tây Kỳ, mau bái kiến đi!" Ba người nghe xong ngơ ngác không hiểu, kéo Tân Hoàn ra một góc hỏi han không ngừng.

Trương Phương cũng không vội, để họ có không gian trao đổi, hắn giả vờ ngắm cảnh núi non.

Một lát sau ba người vội chạy tới quỳ lạy: "Trương Nguyên soái!

Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hôm nay được gặp quả là vinh hạnh ba đời.

Nguyên soái đi qua đây mà chúng tôi không ra nghênh đón thật là có tội, đa tạ Nguyên soái đại nhân đại lượng không chấp nhất chuyện cũ, cho chúng tôi con đường sống." Bốn người mời Trương Phương vào sơn trại, mời ngồi ghế trên, rồi sai lâu la bưng trà nước bánh kẹo lên.

Trong sơn trại, thấy lâu la binh khí đầy đủ, Trương Phương rất vui, hỏi: "Bốn vị ở đây bao lâu rồi, tên là gì?" Lão đại Đặng Trung bước lên: "Bốn anh em tôi kết bái hơn mười năm, ở đây chưa đầy hai năm.

Mạt tướng là Đặng Trung, nhị đệ Tân Hoàn, tam đệ Trương Tiết, tứ đệ Đào Vinh.

Chỉ vì chư hầu đánh nhau liên miên, các nơi loạn lạc, bất đắc dĩ

mới tạm trú ở Hoàng Hoa Sơn làm nơi dung thân, chứ chưa từng có ý định làm thảo khấu." Trương Phương nghe xong gật đầu: "Nếu các ngươi nguyện ý theo ta chinh phạt Tây Kỳ, đợi khi công thành danh toại sẽ trở thành rường cột của triều đình.

Mấy vị anh hùng lỗi lạc thế này không nên bị mai một ở đây, uổng phí một thân bản sự." Tân Hoàn nói: "Bốn anh em tôi đã bàn bạc kỹ rồi, nguyện theo Nguyên soái hiệu khuyển mã chi lao." Trương Phương cười lớn: "Có mấy vị anh hùng xuống núi giúp sức là phúc của Trương mỗ, cũng là phúc của quốc gia." Tân Hoàn gãi gãi tay, phấn khởi cười nói: "Đa tạ Nguyên soái thưởng thức, dưới trướng tôi có hai vạn sĩ tốt đều là chiến sĩ thiện chiến, tôi đề nghị thu biên tất cả." Nghe thấy có thể thu biên thêm hai vạn quân, Trương Phương tất nhiên cực kỳ hài lòng.

Muốn thu biên người ta thì cũng phải được họ đồng ý chứ, Trương Phương mở lời: “Có thể thông báo cho đại gia, ai nguyện ý tham quân thì thu nhận.

Ai không nguyện ý thì để họ về nhà, phát thêm chút tiền tài làm lộ phí, cũng không uổng công đi theo một chuyến.” Bốn người lĩnh mệnh, đi xuống bắt đầu hỏi han thu biên sĩ tốt.

Trương Phương đứng một bên tĩnh lặng quan sát, thấy đám người Tân Hoàn làm việc có đầu có đuôi, tiến hành đánh số cho đám lâu la tham quân.

Đối với những kẻ không muốn đi, toàn bộ cấp tiền lương phát cho xuống núi về nhà.

Chúng lâu la không ai không tâm duyệt thành phục, loại trừ đi hai ba ngàn người không muốn theo, còn lại khoảng hai vạn binh mã.

Tân Hoàn, Đặng Trung thân tự phóng hỏa thiêu hủy sơn trại, áp vận lương thảo, đại quân hạo hạo đãng đãng hướng phía dưới núi

khởi hành.

Do lương thảo quá nhiều, tuy đã dùng xe áp vận một phần, nhưng phần lớn đều được Tân Hoàn dùng pháp bảo Báo Bì Nang thu nạp.

Một lúc thu phục được bốn vị đại tướng, lại có thêm hai vạn binh mã, lương thảo vô số, Trương Phương hân hoan vô cùng.

Đại quân xuống Hoàng Hoa Sơn hội hợp với Phong Lâm, khiến Thân Công Báo vui đến mức cười không khép được miệng.

Thân Công Báo nhìn năm vạn đại quân, vuốt râu rồi xúc động nói: "Trương nguyên soái thật là thần nhân, lên núi dạo một vòng tùy ý mà thu hoạch được nhiều nhân mã như vậy, đặc biệt là bốn vị kia, đạo hạnh không kém gì bần đạo." Trương Phương bĩu môi, tâm đạo: *Tất nhiên rồi, Thân Công Báo mới là Huyền Tiên, bốn người Đặng Trung đều là cấp bậc Chân Tiên cả đấy.

Chỉ thiếu một bước là Ngũ Khí Triều Nguyên, đạt tới cảnh giới Kim Tiên trường sinh bất lão.

Họ chính là bốn người trong nhị thập tứ Thiên Quân của Lôi Bộ hậu thế.* Trương Phương cưỡi trên Giác Tiên Thú, suy tư xem tiếp theo nên đối phó Tây Kỳ như thế nào.

Thân Công Báo thấy Trương Phương trầm mặc, vuốt râu hỏi: "Trương nguyên soái có tâm sự gì sao?" Nghe hỏi, Trương Phương lấy lại tinh thần, cười nói: "Thực ra cũng không có gì, tôi liên tiếp đối trận Tây Kỳ, một lần đánh ba trận, hai lần trước đều không thành công, vừa rồi đang tổng kết lại được mất thôi." Thân Công Báo cưỡi hắc báo, lắc đầu nói: "Trương nguyên soái đa lự rồi, thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, huống hồ lần này có bần đạo tương trợ, tất nhiên có thể một trận thắng định." Phong Lâm cũng đứng bên cạnh cười nói: "Nguyên soái nói sai rồi, hai lần trước đều không phải lỗi của người, lỗi là ở Văn Trọng cậy già lên mặt, tâm hung hiệp hẹp,

không biết dùng người.” Trương Phương hiểu rõ, lần đầu tiên nếu không phải Văn Trọng gây khó dễ thì hắn cũng không bị điều về Triều Ca, lần thứ hai nếu không phải Ma Gia Tứ Tướng tâm cấp thì chưa biết ai thắng ai thua.

Đại quân ban ngày hành quân, ban đêm hạ trại, vài ngày sau đã tới cách Tây Kỳ năm dặm.

Trương Phương truyền lệnh an doanh, sau một hồi trống chiêng vang trời cùng tiếng hô khẩu hiệu của đại quân, sĩ tốt bắt đầu dựng trại.

Đặng Trung chỉ huy binh lính chặt cây, Phong Lâm chỉ huy đào đất.

Đến chập tối, một đại doanh sơ bộ mới hoàn thành.

Nói về Tây Kỳ, khi nhân mã của Trương Phương hạ trại, thám tử chạy về tướng phủ báo cáo: “Khởi bẩm Thừa tướng, Trương Quế Phương suất lĩnh năm vạn đại quân, đang an doanh hạ trại cách đây năm dặm.” Nghe thấy cái tên Trương Quế Phương, Khương Tử Nha nhất thời cảm thấy vô cùng nhức đầu.

Cái tên này đã ba lần bảy lượt công đánh Tây Kỳ, thủ đoạn tàn độc, mấy lần giao thủ đều cảm thấy khó lòng chống đỡ.

Lần trước Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân cùng Dược Sư hai người truy sát Trương Quế Phương không thấy tin tức, vốn tưởng người này tất chết không nghi ngờ.

Ai ngờ Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân sau khi trở về lại buồn bã không vui, thu hồi pháp bảo của Hoàng Thiên Hóa rồi bỏ đi.

Sau khi hỏi kỹ Dược Sư mới biết, sau lưng Trương Quế Phương có cao nhân tương trợ.

Một người có thể khiến một vị cấp bậc Đại La Kim Tiên như

Dược Sư phải vô công mà về, ngay cả Tiên Thiên Linh Bảo cũng mất luôn.

Khương Tử Nha cau mày nói: "Người này lần nữa quay lại, ta không thể đại ý.

Dương Tiễn, Na Tra, tùy ta đi tới ngọn núi đằng xa quan sát một chút, xem đại doanh của chúng trú đóng như thế nào." Tức thì, lão dẫn theo Dương Tiễn, Na Tra cùng gia tướng lặng lẽ ra khỏi thành, lên một ngọn núi xa quan sát đại doanh của Trương Phương.

Thấy sĩ tốt Thương doanh tốp năm tốp ba xây dựng doanh trại và viên môn, trông có vẻ khá lười nhác.

Khương Tử Nha nói: "Tại sao lần này nhân mã của Trương Quế Phương lại khác với hai lần trước nhỉ?" Hai lần trước Khương Tử Nha cảm thấy cách bài binh bố trận rất có chương pháp, đội hình chỉnh tề.

Nhưng lần này sĩ tốt dựng lều trại chỗ này một miếng, chỗ kia một mảnh.

Khương Tử Nha nhìn không lầm, lần này sĩ tốt là do Trương Phương thu biên dọc đường, vốn không trông mong gì vào đám phàm nhân binh tốt này đánh trận.

Phong Thần đại chiến, chung quy vẫn là cuộc chiến giữa các thần tiên.

Chương 76

Nếu không sợ danh không chính ngôn không thuận, Trương Phương đã gọi Khổng Tuyên tới, triệu tập thêm vài cao nhân làm một vố quét sạch Tây Kỳ luôn rồi.

Nhưng hậu quả của việc đó là Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ nhảy ra bóp chết tất cả mọi người.

Cho nên vừa phải đánh cho Khương Tử Nha tâm phục khẩu phục, từng bước xâm chiếm, lại vừa phải khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy mọi chuyện vẫn nằm trong tầm kiểm soát, tuy rất khó nhưng cũng phải thử.

Nói về Dương Tiễn, sau khi nghe Khương Tử Nha lẩm bẩm, liền vận chuyển con mắt thứ ba trên trán nhìn về phía đại doanh.

Con mắt này tuy có thể đối địch nhưng cũng có thể vọng khí, chỉ cần đối phương không có cảnh giới cao hơn quá nhiều đều có thể nhìn thấy đại khái.

Trong mắt Dương Tiễn hiện ra bốn luồng hồng quang trong doanh trại Trương Phương, mang theo khí sát phạt.

Ngoài ra còn có hai luồng khí một xanh một trắng bốc lên, trong đó luồng bạch khí khá bình hòa, còn luồng thanh khí thì vô cùng quái dị, chưa từng thấy bao giờ.

Dương Tiễn cau mày nói với Khương Tử Nha: "Sư thúc, con quan sát đại doanh Ân Thương, ngoài Trương Quế Phương ra còn có thêm mấy vị dị nhân nữa, lần chiến tranh này e là lại khó đánh rồi." Khương Tử Nha nghe Dương Tiễn nói vậy thì sắc mặt tối sầm lại, thở dài: "Trương Quế Phương thật khó nhằn, lần trước Thanh Hư sư huynh không giết được hắn, có lẽ sẽ càng khiến hắn thêm kích nộ.

Giả như có thể âm thầm ám sát thì hay biết mấy.” Khương Tử Nha biết Trương Phương hiểu được Địa Hành Thuật, nên không khỏi lo lắng cho an toàn của bản thân.

Dương Tiễn cũng im lặng, không có cách nào cả, Địa Hành Thuật phòng không xuể, không thể nào suốt ngày canh giữ cho Khương Tử Nha và quan viên cấp cao Tây Kỳ được.

Chỉ có đạo lý nghìn ngày làm giặc, chứ làm gì có nghìn ngày phòng giặc.

Mấy người xuống núi trở về tướng phủ, cùng các tướng lĩnh bàn bạc kế sách lui binh.

Hoàng Phi Hổ ở bên cạnh nghiến răng nghiến lợi nói: “Thừa tướng mau phát binh đi, lúc này nhân mã Trương Quế Phương mới tới Tây Kỳ, đại doanh chưa trú đóng xong, tập kích doanh trại là tốt nhất.

Nếu để hắn dựng trại xong thì muốn thắng sẽ rất khó!” Hoàng Phi Hổ và Trương Phương có thù giết con, hắn nóng lòng muốn dẫn binh tự tay chém quân thù.

Dù biết đánh không lại nhưng hắn không buông xuống được, thù hận đã che mờ lý trí.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới việc con trai mình ba lần bảy lượt dùng Toản Tâm Đinh giết Trương Phương, con người ta cũng có giới hạn chứ.

Quan niệm của hắn vĩnh viễn là ta có thể giết người, người không thể giết ta.

Khương Tử Nha cau mày, lão không phải người nhu nhược, làm việc rất quả đoạn.

Nghe Hoàng Phi Hổ nói tranh thủ lúc Thương quân chân ướt chân ráo mà tấn công, lão lập tức quyết đoán nhìn mọi người: “Được, theo

lời Hoàng tướng quân, không bằng ngay bây giờ, tối nay ta sẽ dạ tập, định phải đánh cho chúng trở tay không kịp." Hoàng Phi Hổ thấy Khương Tử Nha tuy không tiếp nạp toàn bộ kiến nghị nhưng cũng biến tướng đồng ý tấn công, liền thở hắt ra một hơi, sắc mặt trở nên đáng sợ.

Các tướng nghe vậy cũng không ai phản đối, hiện nay Khương Tử Nha ở Tây Kỳ như mặt trời ban trưa, lời nói ra vô cùng có trọng lượng.

Khương Tử Nha đứng dậy, cầm lệnh bài bắt đầu hạ lệnh cho các tướng: "Hoàng Phi Bưu, Hoàng Phi Hổ, Hoàng Minh tiếp lệnh, giờ hai đêm nay nghe tiếng sấm nổ làm hiệu, công kích tả doanh của Trương Quế Phương!" Ba người Hoàng Phi Hổ tiến lên quỳ xuống tiếp lệnh bài rồi lui sang một bên.

Khương Tử Nha lại nói: "Nam Cung Thị, Tân Giáp, Tân Miễn, Tứ Hiền tiếp lệnh, tối nay giờ hai, nghe tiếng sấm nổ, công kích hữu doanh của Trương Quế Phương." Bảy người Nam Cung Thị tiến lên tiếp lệnh rồi cũng lui sang một bên.

"Mộc Tra, Kim Trá, Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ công kích viên môn Ân Thương." "Na Tra, Long Tu Hổ, Vũ Cát đi theo ta bên tả hữu, tùy cơ ứng biến." "Dương Tiễn có công năng biến hóa, có thể ngụy trang xâm nhập địch doanh làm nội ứng, tìm kiếm thời cơ chiến đấu, hoặc phóng hỏa thiêu doanh thiêu lương." Một loạt mệnh lệnh hạ đạt, sắc mặt Khương Tử Nha không hề đổi, ngoài việc ngưỡng mộ trường sinh ra thì lão dẫn binh đánh giặc rất có nghề.

Khương Tử Nha hiểu sâu sắc rằng thời cơ không thể bỏ lỡ, cũng thấy binh mã Trương Phương không nhiều nên muốn thắng nhanh trận này. *Trương Quế Phương giỏi giang thế nào thì ta cứ đánh bất ngờ, giết sạch binh lính của hắn, xem hắn lấy gì chinh thảo Tây Kỳ.*

Trong Thương doanh, Trương Phương vẫn như cũ an bài Phong Lâm phái thêm nhiều thám tử để phòng Khương Tử Nha tập doanh.

Người khác không hiểu, chứ Trương Phương quá rõ cách dùng binh của Khương Tử Nha, mười trận thì hết năm trận là đánh úp doanh trại.

Từ lần đầu đối chiến với Khương Tử Nha, hắn thường xuyên phòng bị chiêu này, nên minh tra ám phóng đan xen chặt chẽ.

Bóng đêm dần buông xuống, Khương Tử Nha dẫn nhân mã lặng lẽ ra khỏi thành, đao kiếm ra khỏi vỏ, thương giáo san sát.

Sĩ tốt đều nén bước chân, hướng về phía Thương doanh xuất phát.

Còn Dương Tiễn thì đã đi trước một bước vào trong Thương doanh.

Đại đội nhân mã của Khương Tử Nha tuy ẩn tế, nhưng để thắng nhanh đã huy động tới mười vạn tinh nhuệ.

Ngay khi đại quân ra khỏi thành đã bị ám thám quan sát, sau đó từng tiếng cú mèo kêu truyền dần về phía sau.

Trong Thương doanh, Trương Phương không ngừng cường hóa đám linh chi nhân sâm "thu hoạch" được từ chỗ Trụ Vương.

Do số lượng quá lớn nên nhất thời chưa xong ngay được.

Đặng Trung, Tân Hoàn cùng Phong Lâm đang tán gẫu, cũng là để làm quen với nhau, dù sao sau này cũng ăn chung một nồi cơm.

Lúc này, bỗng nghe từ xa truyền lại một tiếng cú mèo, Phong Lâm xua tay cắt ngang lời Đặng Trung, vội vàng lắng tai nghe.

Trong không gian tĩnh lặng, lại một tiếng cú mèo nữa truyền đến.

Sắc mặt Phong Lâm biến đổi, thấp giọng nói: "Không xong, kẻ địch kiếp doanh, bốn người các huynh đệ mau lặng lẽ gọi tỉnh sĩ tốt,

tôi đi bẩm báo Nguyên soái." Tiếng cú mèo không chỉ đám người Phong Lâm nghe thấy mà Trương Phương cũng nghe rõ mồn một, hắn nhanh chóng thu cất linh dược, bước ra khỏi đại trướng.

Vừa ra khỏi trướng đã thấy Phong Lâm hớt hải chạy tới, Trương Phương đưa tay ngăn lại, nhìn màn đêm rồi quay lại trong trướng.

Chương 77

Khi trở ra, hắn đã thay đổi khuôn mặt, nếu Tần Vân ở đây sẽ phát hiện Trương Phương lúc này trông y hệt mình.

Không kịp để ý vẻ kinh ngạc của Phong Lâm, hắn gọi mọi người tập trung vào trung quân bảo trướng.

Đặng Trung, Trương Tiết, Tân Hoàn, Đào Vinh đã gọi tỉnh sĩ tốt, Thân Công Báo cũng vào bảo trướng.

Thực ra gọi tỉnh sĩ tốt rất dễ, chỉ cần vỗ tỉnh một người, bảo truyền xuống dưới, sau đó không cần quản nữa.

Thấy mọi người đã đông đủ, Trương Phương giải thích một phen, biến thành chuyện của người khác, sau đó cười nói: "Tối nay Khương Thượng muốn đánh úp doanh trại, đã bị thám tử phát hiện, tôi sẽ tương kế tựu kế." Tức thì truyền lệnh: "Đặng Trung, Trương Tiết ra tả doanh dĩ dật đãi lao, Tân Hoàn, Đào Vinh ra hữu doanh.

Phong Lâm cùng Thân đạo trưởng theo tôi tọa trấn trung quân, đợi nhân mã đối phương tới đông đủ thì thắp đuốc, đồng loạt xung sát." Gần tới giờ hai, chỉ nghe trên không trung một tiếng sấm nổ, tam quân Tây Kỳ đồng thanh hò hét.

Mộc Tra, Kim Trá, Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ xông vào viên môn.

Tả doanh là cha con Hoàng gia, hữu doanh là bọn Tứ Hiền, đồng loạt xông vào.

Vô số sĩ tốt gào thét, Long Tu Hổ tùy tay ném ra những tảng đá bay to như cái cối xay, trong nháy mắt đập tan nát viên môn.

Lại nói về Dương Tiễn, y biến hóa trà trộn vào đại doanh, bắt đầu tìm kiếm tung tích Trương Phương.

Y muốn nhân lúc Trương Phương không đề phòng xem có thể tiến hành trảm thủ hay không.

Từ sau đại chiến lần trước, trong lòng y luôn có một cái gai.

Là đệ nhất nhân thế hệ thứ ba của Xiển Giáo, cháu ngoại Hạo Thiên Đại Đế, vậy mà lại bại dưới tay một kẻ vô danh tiểu tốt, khiến y vô cùng khó chịu.

Y cũng là kẻ ngạo khí, đặc biệt khi thấy Trương Quế Phương tuổi tác không lớn mà lại xuất sắc hơn mình, y không phục.

Tuy mang danh thế hệ thứ ba của Xiển Giáo nhưng y nhập môn trước Khương Tử Nha cả trăm năm.

Lòng vòng trong đại doanh nửa ngày, thám thính hết đại trướng này đến đại trướng khác, Dương Tiễn biến thành con muỗi không ngừng bay ra bay vào.

Cuối cùng, trong một đại trướng, y thấy Trương Quế Phương đang nằm ngủ say trên giường.

Dương Tiễn mừng rỡ vô cùng, nhưng không dám rút dây động rừng, y hiện nguyên hình, triệu ra Tam Tiêm Lưỡng Nhẫn Đao, dùng thần hành lóe lên trước giường.

Quang mang Tam Tiêm Lưỡng Nhẫn Đao lóe lên, chém đứt đầu lâu, y túm lấy cái đầu, không nói hai lời liền dùng độn thổ rời khỏi đại doanh ngay lập tức, trở về Tây Kỳ.

Lúc Dương Tiễn chém đầu, Trương Phương đang ở trung quân đại trướng khẽ nhếch môi lộ ra một tia mỉm cười.

Đã biết Khương Tử Nha muốn tập kích, sao có thể không phòng bị thủ đoạn quỷ dị của Dương Tiễn chứ.

Những thủ đoạn của Dương Tiễn thì Trương Phương đều có cả,

chỉ khi hiểu rõ thủ đoạn của đối thủ mới có thể đối phó tốt nhất.

Nói về Khương Tử Nha cùng chúng tướng Tây Kỳ, đêm khuya xông vào doanh trại, dọc đường thế như chẻ tre, không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Khương Tử Nha cảm thấy có gì đó không ổn, định lui binh thì thấy bốn phía trong doanh đuốc lửa đồng loạt thắp sáng, mọi người tề thanh hầm sát.

Chỉ thấy Phong Lâm vung tay, vô số bó đuốc thoát thủ bay vào trong quân Chu.

Ánh lửa chiếu sáng rực rỡ cả đám nhân mã như ban ngày!

Một tiếng chiêng vang lên, bốn phía tên loạn bắn ra như mưa.

Tuy nhân mã Trương Phương chiêu mộ đa số là tân binh, nhưng còn có hai vạn binh tốt của Đặng Trung, Tân Hoàn.

Đám người này nhìn thì kỷ luật tán mạn nhưng thực chất kiêu dũng thiện chiến.

Khương Tử Nha nhìn thấy, biết mình trúng kế, sắc mặt trắng bệch, lo lắng như lửa đốt: "Ta hành sự cẩn thận như vậy, sao lại bị phát giác?" Phong Lâm cưỡi gió lơ lửng giữa không trung, cười lớn: "Khương Thượng, đã trúng kế của Nguyên soái nhà ta, hôm nay ngươi tất chết không nghi ngờ, ha ha ha ha." Hắn tay cầm Phương Thiên Họa Kích.

Món vũ khí này vốn của Trương Phương, kinh qua mấy lần cường hóa đã đạt tới giới hạn, không thể cường hóa thêm được nữa.

Hiện tại là cấp bậc Trung cấp Hậu Thiên Linh Bảo.

Tuy rằng trên đó hiển thị: *Danh xưng: Phương Thiên Họa Kích.

Đúc từ Hàn Thiết Tinh bách vạn năm (có thể cường hóa), nặng

mười vạn cân.

Đẳng cấp: Trung cấp Hậu Thiên Linh Bảo. (Ghi chú: Đúc từ tinh sắt hấp thu linh khí thiên địa triệu năm, kiên cố không thể phá hủy, sắc bén vô cùng, cầm trên tay nhẹ như lông hồng, đánh ra nặng như Thái Sơn, có thể biến to nhỏ, dài ngắn, cứng mềm).* Nhưng sau khi Trương Phương nhấn cường hóa cho món vũ khí này, số liệu không hề thay đổi, chỉ có điểm cường hóa là bị khấu trừ.

Điều này làm Trương Phương đau lòng vô cùng, không tin tà lại nhấn thêm lần nữa, lại bị trừ điểm.

Cường hóa hai lần, thuộc tính không đổi, phí phạm trắng trợn 100,000 điểm cường hóa.

Trương Phương đau muốn chết, mắng chửi cái máy cường hóa là đồ lừa đảo, sau đó mới biết bất kỳ vật phẩm nào cũng có cực hạn của nó.

Chương 78

Vốn dĩ chỉ là một khối hàn thiết phổ thông, Trung cấp Hậu Thiên Linh Bảo đã là cực hạn, cường hóa nữa sẽ có xác suất thất bại.

Tình huống này xuất hiện sau khi máy cường hóa thăng cấp, trước đó chưa từng có chuyện tương tự.

Theo sự thăng tiến cảnh giới của Trương Phương, hắn thực sự không còn dùng đến loại binh khí như Phương Thiên Họa Kích này nữa.

Vật phẩm phàm tục tối đa cường hóa đến cấp bậc Hậu Thiên Trung cấp, pháp bảo thì có thể cường hóa lên cấp Cao cấp.

Nhưng cũng không thiếu những thứ như cây phất trần trong tay Trương Phương, do dược liệu đặc thù nên được cường hóa lên đến giai bậc Tiên Thiên, cũng có thể là do vận khí tốt.

Hậu Thiên Linh Bảo sơ cấp có thể cường hóa thành Tiên Thiên Linh Bảo sơ cấp, cứ thế suy ra.

Nếu Trương Phương có Tiên Thiên Linh Bảo (tất nhiên phất trần thì không tính), thậm chí có thể trực tiếp cường hóa thành Tiên Thiên Chí Bảo.

Phong Lâm từ khi dùng cây Phương Thiên Họa Kích này thì yêu thích không buông tay, nên mấy ngày trước khi xuất chinh, Trương Phương đã quẳng nó cho Phong Lâm.

Có được ngày hôm nay, Phong Lâm đã luôn bên cạnh giúp đỡ, tuy hắn không biết Trương Phương thu mua linh dược để làm gì.

Có lẽ trong mắt hắn đó chỉ là việc cỏn con, vì chưa từng thấy ai có thể dựa vào việc không ngừng cắn dược phổ thông mà tăng được

cảnh giới thực lực.

Tất nhiên Trương Phương không thể nói đám linh dược đó sau khi cường hóa đã trở thành cực phẩm.

Muốn chết hay sao mà nói ra, máy cường hóa chỉ mình Trương Phương được biết, đó là thứ liên quan đến sinh tồn.

Dù Phong Lâm giúp đỡ rất nhiều cũng không thể nói, nhưng tặng một món binh khí không dùng tới thì được.

Thanh bảo kiếm của Vương Ma vốn là Trung cấp Hậu Thiên Linh Bảo, qua một lần cường hóa đã đạt tới cấp Cao cấp.

Thanh kiếm hiện tại mang linh tính của Hỏa và Thổ, được Trương Phương đặt tên là Lê Địa Linh Hỏa Kiếm!

Kiếm ra, kiếm khí sâm sâm, hỏa diễm cuồn cuộn, đất rung núi chuyển.

Một nhát kiếm vung ra, mặt đất xuất hiện rãnh sâu trăm trượng; nhát thứ hai, hỏa long trăm trượng tung hoành.

Phong Lâm tiên phong xông tới, tay cầm Phương Thiên Họa Kích sát hướng Na Tra.

Trương Phương vung tay, rắc ra bốn hạt đậu vàng, theo gió hóa thành bốn vị Kim Giáp chiến sĩ cao ba trượng.

Kim Giáp chiến sĩ cầm thương đâm thẳng về phía Hàn Độc Long và Tiết Ác Hổ.

Thân Công Báo cưỡi hắc báo, tay xách bảo kiếm lao về phía Khương Tử Nha.

Người chưa tới tiếng đã vang lên: "Khương Thượng, vẫn khỏe chứ, bần đạo đã đợi sẵn từ lâu rồi!" Khương Tử Nha nghe giọng quen thuộc, phóng mắt nhìn qua phát hiện là Thân Công Báo, nhất thời kinh

hãi.

Người sư đệ cũ này lão hiểu rõ nhất, bất kể mưu lược binh pháp hay tu vi đều cao hơn lão một bậc lớn.

Do quan hệ lần trước nên hai người đã tuyệt giao, Thân Công Báo rời khỏi Ngọc Hư Cung, Khương Tử Nha đều biết cả.

Nhưng lão vẫn hỏi: "Sư đệ, tại sao lại ở đây?" Thân Công Báo nghe vậy đại nộ, hét lên: "Khương Thượng, đừng có giả bộ hồ đồ, bần đạo có ngày hôm nay đều là nhờ phúc của ngươi ban cho." Nói đoạn, y múa kiếm xông lên.

Khương Tử Nha không dám đấu với Thân Công Báo, cấp bậc hai người chênh lệch quá nhiều.

Kim Trá, Mộc Tra thấy Thân Công Báo sợ làm hại Khương Tử Nha nên xông lên ngăn cản, nhưng lại bị Trương Phương thả ma linh quấn lấy.

Bốn vị Kim Giáp chiến sĩ kết thành Tứ Tượng Trận, vây Hàn Độc Long và Tiết Ác Hổ vào giữa, trên dưới trái phải, trước sau toàn là bóng thương.

Trương Phương không ra trận, luôn ở chiến trường đề phòng, sợ phe Tây Kỳ có người có chỗ dựa xông ra đánh úp.

Cho nên hắn không động thủ, không ngừng quét mắt nhìn bốn phía, quan sát những kẻ khả nghi, thỉnh thoảng thấy phe mình có người rơi vào thế hạ phong thì thi triển thủ đoạn chi viện.

Khương Tử Nha thấy Thân Công Báo sắp áp sát, vội vàng chỉ huy môn nhân Vũ Cát cùng Long Tu Hổ lên ngăn cản.

Lão vỗ ngang hông, lấy ra Đả Thần Tiên, định tế ra đánh chết Thân Công Báo.

Tọa kỵ Tứ Bất Tượng đột nhiên kinh hãi, trong nháy mắt vọt lên cao không trung, nguyên do Tứ Bất Tượng thông linh phát giác được nguy hiểm.

Ngay khi Tứ Bất Tượng bay lên, tại chỗ cũ xuất hiện một bàn tay lớn màu vàng đất.

Do tốc độ Tứ Bất Tượng quá nhanh nên đã hất văng Khương Tử Nha xuống đất.

Tuy không bị thương nhưng cũng làm Khương Tử Nha sợ đến mất vía.

Một luồng khí lạnh xông thẳng lên tim phổi, lão không dám nán lại, vội vàng dùng độn thổ chạy khỏi chiến trường.

Trương Phương luôn chú ý tình hình chiến sự, sao có thể để Khương Tử Nha tế ra Đả Thần Tiên chứ, dù Đả Thần Tiên không đánh chết được Thân Công Báo.

Nhưng vạn nhất gõ trúng đầu thì sao, kẻ có tên trên Phong Thần Bảng đều bị Đả Thần Tiên khắc chế.

Chương 79

Nếu không Trương Phương sao phải sốt sắng công đánh Tây Kỳ như vậy, là người có tên trên bảng, dù trốn tận chân trời góc biển sớm muộn cũng bị lôi ra rồi đánh chết.

Trong diễn nghĩa, cao nhân Tiệt Giáo nào lúc đầu không đóng cửa động phủ, hằng ngày tu luyện đọc Hoàng Đình kinh?

Cuối cùng chẳng phải đều chạy ra để rồi bị người ta tiễn lên bảng hết sao, trốn cũng không thoát.

Chỉ có phản kháng mới có thể tìm thấy một tia sinh cơ.

Dương Tiễn xách nhân đầu về tới tướng phủ Tây Kỳ, mới chợt nhận ra vừa rồi vì hưng phấn mà quên mất việc hỗ trợ Khương Tử Nha.

Đối với kẻ địch lớn như Trương Quế Phương, Khương Tử Nha không lúc nào không muốn giết chết, ngay cả môn nhân và gia tướng cũng bị nhiễm tâm lý đó.

Về tới Tây Kỳ, Dương Tiễn dần bình phục tâm tình, đột nhiên sắc mặt biến đổi.

Y nghĩ tới Giả Thân Thuật trong Thất Thập Nhị Địa Sát Thuật, chính y cũng biết, chỉ cần bứt một sợi tóc là có thể thay thế bản thân.

Tò mò, Dương Tiễn dùng Thiên Mục soi vào cái đầu, chỉ một cái liếc mắt đã nổi trận lôi đình.

Cái đầu trước mắt chỉ là một đoạn tóc mà thôi.

Dương Tiễn tức đến mức tam thi thần bạo nhảy, ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng: “A...

Trương Quế Phương...

Ta thề phải giết ngươi!" Đêm khuya, không biết tiếng hét làm thức tỉnh bao nhiêu trăm họ Tây Kỳ đang ngủ say.

Trương Phương tự nhiên không biết việc trêu đùa Dương Tiễn lại khiến đối phương đau khổ đến thế.

Phía trước viên môn đang đánh nhau kịch liệt, tất nhiên là cuộc chiến của các cao thủ, người thường khó lòng xen chân vào.

Đây chính là mưu kế của Khương Tử Nha, muốn đêm khuya tập trung tinh binh đánh vào viên môn, khi quân Thương vừa tỉnh giấc chắc chắn sẽ ưu tiên đối phó với các đại tướng phe lão.

Hai cánh bao vây, tất nhiên trận cước sẽ đại loạn, thừa thế xung sát chắc chắn sẽ thắng lợi một trận.

Ai dè Trương Phương lại đặt bốn đại võ lực ở hai cánh.

Thật tội cho đám gia tướng họ Hoàng gặp phải Đặng Trung và Trương Tiết, hai người này mới đầu quân nên đang khát khao lập công.

Đặng Trung múa đại phủ như bánh xe, chém đám sĩ tốt và võ tướng quân Tây Kỳ như chém chuối.

Gia tướng họ Hoàng vừa đối mặt đã không kịp phản ứng, bị giết đến mức người ngã ngựa đổ.

Trương Tiết lấy ra một lá cờ, phất một cái hiện ra cột nước dài hàng chục trượng, rơi xuống đất hóa thành hồng thủy.

Nhân mã của Hoàng Phi Hổ bị cuốn đi ngả nghiêng, kẻ bị trôi, kẻ bị chết đuối.

Ở bên kia Nam Cung Thị, Tân Giáp, Tân Miễn cùng Tứ Hiền tấn công hữu doanh còn thảm hơn khi đụng phải Tân Hoàn và Đào Vinh.

Vừa giao thủ, Tân Hoàn vỗ cánh bay lên không trung, tay cầm chùy gõ vào đục, từng đạo lôi điện tung hoành trên mặt đất.

Đào Vinh đứng một bên lấy ra Tụ Phong Phiên, lắc liên hồi, nhất thời cát bay đá chạy, bụi mù mịt, trời đất tối tăm.

Gió cuốn theo đá lớn đánh cho nhân mã Tây Kỳ tan tác như gió cuốn mây tàn, vứt giáp quăng gươm, không phân biệt nổi đông nam tây bắc, chỉ lo chạy lấy người.

Đêm tối, chỉ nghe quân Chu Tây Kỳ gào khóc thảm thiết.

Khương Tử Nha nấp trong bóng tối, khi thấy trên không trung điện chớp lôi minh, gió lớn hú gọi, lại nghe tiếng nước chảy cuồn cuộn.

Lão biết ngay tối nay đã đâm đầu vào túi của người ta, vội vàng ra lệnh khua chiêng thu quân.

"Keng keng keng..." Trong đêm, tiếng chiêng rền vang thấu mây xanh, thậm chí át cả tiếng sấm trên trời.

Tiếng chiêng này cũng là một loại pháp bảo, nếu là đồ thường thì trên chiến trường thần tiên chắc chắn chẳng có tác dụng gì, không to bằng tiếng hét của một số người.

Trương Phương thấy Tây Kỳ bắt đầu thu quân, liền vung tay chỉ huy đại quân bắt đầu truy sát.

Cái gọi là binh bại như núi đổ, nhân mã Tây Kỳ ban đêm nhìn không rõ đường, người dẫm người, ngựa dẫm người, kẻ chạy loạn, kẻ nằm rạp xuống đất.

Đám đệ tử Ngọc Hư Cung đều có độn thuật nên tự bảo vệ được mình, còn lại đám gia tướng kẻ bị thương người chết.

Gia tướng họ Hoàng chết mất ba người, chủ yếu do lưỡi búa của Đặng Trung quá mãnh liệt, không né kịp.

Tứ Hiền Bát Tuấn nấp trong đám đông nên thoát được một kiếp, nhưng ai nấy đều mang thương tích do đá bay và lôi điện đánh trúng.

Khương Tử Nha về thành kiểm kê gia tướng và nhân mã, phát hiện lúc xuất chinh mười vạn mà về không đủ bảy vạn.

Chiến tử hơn một vạn, số còn lại không biết đã chạy đi đâu.

Chương 80

Tây Kỳ chìm trong bầu không khí ảm đạm, một trận chiến vốn dĩ hoàn mỹ nhưng bị người ta phát giác dẫn đến đại bại thảm hại, mọi người trong lòng đều vô cùng bất phục.

Một trận này tuy quân Chu Tây Kỳ thua nhưng chưa thương tổn đến căn cơ.

Thấy nhân mã Tây Kỳ đại bại, Trương Tiết thu hồng thủy vào trong Vũ Kỳ.

Đêm hôm đó, Trương Phương cho nhân mã mặc nguyên giáp mà ngủ, phòng Khương Tử Nha chưa chết tâm sẽ tập kích lần nữa lúc đại ý.

Phải biết binh không ngại dối trá, kiếm được ít quân mã không dễ dàng gì, đừng để bị nướng sạch.

Đợi đến ngày thứ hai, nhìn xác chết la liệt, Trương Phương mệnh sĩ tốt tập trung chôn cất.

Thấy viên môn mới dựng hôm qua bị Long Tu Hổ đập tan tành, hắn lại chỉ huy sĩ tốt bắt đầu xây dựng lại.

Lần này không xây bằng gỗ nữa mà xây bằng đá.

Hắn vỗ tay xuống mặt đất, những gã khổng lồ bằng đá đã lâu không sử dụng vùng vẫy leo lên từ lòng đất, rồi rã ra hóa thành một đống đá tảng.

Trương Phương để bốn vị Kim Giáp chiến sĩ bắt đầu phối hợp với sĩ tốt xây dựng đại doanh.

Thám tử Tây Kỳ thấy vậy vội vàng chạy vào tướng phủ hét lớn: "Khởi bẩm Thừa tướng, đại quân Ân Thương đang xây thành trì ở

cách đây năm dặm!" Khương Tử Nha đang uống trà, nghe vậy thì phun sạch ra ngoài, trừng mắt hỏi: "Cái gì?

Trương Quế Phương đang xây thành?" Sau khi được xác nhận, sắc mặt Khương Tử Nha thay đổi liên tục như tắc kè hoa.

Lão ngồi trên ghế Thái sư trong tướng phủ, buồn bực vô cùng, thực sự không hiểu mục đích làm vậy của Trương Quế Phương.

Không công đánh Tây Kỳ sao, lại đi xây thành trì, tốn kém nhân lực vật lực như vậy, huống hồ Văn Trọng sao có thể cho lương thảo để hắn kéo dài thời gian.

Khương Tử Nha đoán không sai, Văn Trọng không cho Trương Phương một hạt lương thực, một tên binh tốt nào.

Tất cả đều do một tay Trương Phương lo liệu, muốn làm thế nào cũng không cần ai đồng ý.

Cách làm này tuy không tốt cho Ân Thương nhưng đối với Tây Kỳ thì như cái gai trong họng, xây một tòa thành ngay trước cửa nhà người ta.

Đánh thì chưa chắc thắng, không đánh thì không lẽ đóng cửa thành mãi, trăm họ còn phải sinh hoạt, ra vào thành, giao thương là điều bắt buộc.

Phe Tây Kỳ tuy là một phương chư hầu nhưng dưới trướng có tới hai trăm chư hầu nhỏ, vô cùng giàu có, nhân khẩu cực lớn.

Cơ Xương lúc còn sống đã mưu tính cả đời, tiền lương thậm chí còn giàu hơn Ân Thương.

Chuyện đại quân Ân Thương xây thành cách năm dặm nhanh chóng truyền đến tai mọi người, ai nấy đều đại kinh.

Na Tra thấy Khương Tử Nha ưu tâm xung xung liền nói: "Sư thúc

hà tất phải để ý, đợi chúng xây xong con dùng Càn Khôn Quyển đập nát là được." Khương Tử Nha lắc đầu, sao lão không nghĩ tới chứ, nhưng hôm nay lão đập thành của người ta, ngày mai nếu người ta cũng đập thành của lão thì tính sao.

Có những quy tắc ngầm nên tuân thủ thì hơn, giống như hai nhà cách nhau một lớp giấy cửa sổ, nếu chọc thủng thì chẳng tốt cho ai cả.

Phủ quyết đề nghị của Na Tra, Khương Tử Nha tâm phiền ý loạn nói: "Trận chiến đêm qua, mười vạn binh tốt chỉ về được bảy vạn, gia tướng đa số mang thương, đặc biệt là gia tướng họ Hoàng tổn thất mất mấy người." Dương Tiễn đêm qua bị lừa một vố, không giúp được Khương Tử Nha, cũng không nhìn ra mưu kế của Trương Quế Phương nên trong lòng vô cùng áo não.

Lúc này y tiến lên nói: "Sư thúc không cần để ý, thắng bại là chuyện thường của binh gia, đêm qua tổn thất phần lớn là binh sĩ phàm nhân, huống hồ sáng nay lại có hơn hai vạn người chạy về.

Đợi hai ngày nữa đối chiến chính diện, quân ta đông hơn, con sẽ quấn lấy Trương Quế Phương, nhất định sẽ thắng một trận." Khương Tử Nha nghe vậy thấy đúng, đêm qua thực sự là do Thương quân phát hiện rồi phòng ngự có chủ đích, dĩ dật đãi lao mới dẫn đến bại trận.

Nếu thực sự hai quân đối chiến, lão có Dương Tiễn, Na Tra, Kim Trá, Mộc Tra, Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ, lại thêm môn nhân Vũ Cát, Long Tu Hổ và đám tướng lĩnh Tây Kỳ đông đảo, hoàn toàn chiếm ưu thế.

Nghĩ thông suốt, Khương Tử Nha vỗ bàn hét lớn: "Dương Tiễn nói đúng, hôm qua thua không phải tội của các tướng, chỉ là do đại ý trúng kế, chờ nghỉ ngơi hai ngày ta sẽ tái chiến!" Trong đại doanh Ân

Thương, một tòa thành trì xếp bằng đá đã có móng, diện tích chiếm đất khoảng hai dặm vuông.

Nói về Trương Phương, sau đại thắng đêm qua, sáng sớm bận rộn chỉnh đốn binh doanh, giờ mới có thời gian ban thưởng cho các tướng.

Sau khi khen ngợi bốn người Đặng Trung một phen, Trương Phương về đại trướng tiếp tục cường hóa linh dược.

Đêm qua đáng lẽ đã xong nhưng bị Khương Tử Nha phá đám.

Cửu Chuyển Nguyên Công theo cảnh giới tăng cao thì điểm cường hóa yêu cầu cũng tăng vọt, từ tầng 5 lên tầng 6 cần 4,050,000 điểm cường hóa.

Đống linh dược cường hóa xong trong tay không ngừng giảm đi, điểm cường hóa tăng lên điên cuồng. 3,000,000 điểm... 4,000,000 điểm...

Lần này nhân sâm linh chi lấy từ chỗ Trụ Vương số lượng rất lớn, tăng thêm tổng cộng 7,500,000 điểm cường hóa. *Cửu Chuyển Nguyên Công, thăng cấp!* Trương Phương lấy ra hơn hai mươi viên Ngũ Bảo Kim Đan, sau khi cường hóa xong thì tống hết vào miệng.

Một luồng năng lượng khổng lồ bộc phát trong cơ thể, bị cơ bắp kinh mạch toàn thân hấp thu, hóa thành Cửu Chuyển Nguyên Công.

"Oanh!" Cả người Trương Phương nổ tung trong năng lượng, hóa thành một làn sương máu!

Chương 81

Sau đó lại bị một quy tắc đại đạo nào đó kéo lại bắt đầu trọng tổ.

Đầu tiên trọng tổ xương chân, rồi đến xương đùi, dần dần tăng lên tới xương sườn, đốt sống cổ, đầu lâu toàn bộ tổ hợp xong.

Một bộ khung xương trong suốt như pha lê, trên đó phù văn đại đạo lưu chuyển.

Trương Phương rơi vào trạng thái huyền diệu khó tả, không hỉ không bi, không cảm nhận được bản thân, cũng không thấy đau đớn.

Trong lồng ngực bộ xương trong suốt, một trái tim từ nhỏ biến lớn, bắt đầu đập mạnh mẽ.

Theo nhịp đập, từng sợi kinh mạch huyết quản từ tim sinh trưởng ra, lan tới tứ chi, bao phủ thành một lớp dày.

Tức thì cơ bắp bắt đầu sinh trưởng, cuối cùng là lớp da.

Một canh giờ sau, Trương Phương chậm rãi mở mắt, một đạo tinh quang lóe qua.

Mở máy cường hóa lên xem!

Bảng thuộc tính hiện ra: *Nhân vật: Trương Quế Phương.

Chủng tộc: Nhân tộc.

Huyết mạch thần thông: Tam tinh (có thể cường hóa), Cao cấp Đại Địa Huyết Mạch (có thể cường hóa).

Thất Phách Thần Thông: Đoạt Phách Thuật, Ngũ Phách Hợp Nhất (có thể cường hóa).

Đỉnh cấp Binh Tự Bí (có thể cường hóa).

Cửu Chuyển Nguyên Công: Đệ Lục Chuyển (có thể cường hóa).

Cao cấp Đại Địa Huyết Mạch Thần Thông: Đại Địa Chi Thủ (trung cấp), Nham Thạch Áo Giáp (trung cấp), Nham Thạch Cự Nhân (trung cấp) (các hạng trên đều có thể cường hóa).

Thiên Cương Thần Thông: Đại Tiểu Như Ý (cao cấp), Thai Hóa Dị Hình (cao cấp), Ngũ Hành Đại Độn (cao cấp), Phiên Giang Giảo Hải (sơ cấp), Đằng Vân Giá Vũ (trung cấp), Hồi Phong Phản Hỏa (sơ cấp), Phi Sa Tẩu Thạch (sơ cấp) (các hạng trên đều có thể cường hóa).

Địa Sát Thần Thông: Toàn bộ 72 phép (đã cường hóa lên cao cấp).

Cảnh giới: Thái Ất Kim Tiên.

Công đức điểm: 40,000.

Cường hóa điểm: 3,450,000.* Để cho chỉnh tề, hắn đã cường hóa toàn bộ 72 phép Địa Sát lên cao cấp.

Trong nháy mắt thực lực bạo tăng, nếu giờ mà gặp lại Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Trương Phương có thể đánh cho lão ra bã luôn.

Cảnh giới Thập Nhị Kim Tiên cũng có cao có thấp, cao thì Đại La Kim Tiên, thấp thì chỉ là Thái Ất Kim Tiên.

Không bao gồm Nam Cực Tiên Ông là đệ tử đắc ý nhất của Nguyên Thủy Thiên Tôn, hay Vân Trung Tử là Phúc Đức chi tiên, hai người này không nằm trong Thập Nhị Kim Tiên.

Thực lực đại tăng, Trương Phương nhất thời cảm khái vạn thiên, cuối cùng cũng có thể đối đầu với Thập Nhị Kim Tiên một trận ra trò rồi, không cần lén lút trốn dưới đất nữa.

Ước chừng cả Hồng Hoang cũng không có ai trong vòng chưa đầy một năm mà thăng từ Địa Tiên lên thẳng Thái Ất Kim Tiên.

Tốc độ này mà để Nguyên Thủy Thiên Tôn biết chắc cũng phải hú hồn.

Sau khi nâng cấp Địa Sát thuật, hắn bỗng nhiên thông suốt về trận pháp.

Nghĩ bụng, chi bằng bố trí một tòa đại trận trong quân doanh luôn cho yên tâm.

Lấy ra viên Ngũ Hành Châu hồi đó, trực tiếp cường hóa lên cấp Tiên Thiên Linh Bảo sơ cấp.

Bố trận phải có trận cơ, ví dụ Tru Tiên Trận có trận cơ là bốn thanh kiếm.

Trương Phương bố trí Ngũ Hành Đại Trận, lấy Ngũ Hành Châu làm trận cơ, hấp thu ngũ hành nguyên khí hóa thành hộ thuẫn phòng ngự.

Thường thì luyện khí sĩ bố trí ở động phủ hoặc đạo trường, Trương Phương định dùng nó cho cả một tòa thành.

Ngũ Hành Châu thăng lên Tiên Thiên, tỏa ra từng đạo tiên thiên linh quang.

Trương Phương tế ra Ngũ Hành Châu, hai tay kết ấn, sau đó chỉ xuống đất hét lớn: "Đi!" Ngũ Hành Châu hóa thành một luồng quang hoa bắn vào lòng đất, sau đó không ngừng hấp thu năng lượng thiên địa xung quanh.

Trương Phương lại đánh thêm mấy đạo thủ ấn vào các hướng đông nam tây bắc, dần dần một hộ thuẫn năng lượng hình thành như một cái bát úp chụp lên tòa thành đang xây dựng.

Phong Lâm, Thân Công Báo, Đặng Trung, Tân Hoàn đều cảm ứng được, vội vàng chạy ra xem, phát hiện cả đại doanh đã được trận pháp bảo hộ.

Trương Phương hạ xuống đất, cười nói tự nhiên: "Mọi người đừng hoảng, đây là trận pháp tôi bố trí, lát nữa sẽ chỉ cách ra vào." Thân Công Báo kiến thức rộng rãi, thấy xây dựng một tòa đại trận quy mô thế này thì trận cơ tuyệt đối không phải Hậu Thiên Linh Bảo có thể làm nổi.

Tuyệt đối là Tiên Thiên Linh Bảo mới có uy lực nhiếp người như vậy, mới có thể hấp thu linh khí phạm vi lớn như vậy để hóa thành trận phòng ngự bảo hộ một tòa thành.

Chương 82

Ngũ Hành Trận đơn giản mà cũng phức tạp.

Đơn giản vì chỉ cần có pháp bảo ngũ hành là bố trí được.

Phức tạp vì pháp bảo càng mạnh thì trận pháp càng mạnh.

Tiên Thiên Linh Bảo đó nha, y tu đạo mấy chục năm còn chưa có lấy một món, Trương nguyên soái rốt cuộc là cảnh giới gì?

Đêm qua xuất hiện bàn tay vàng đất chặn Khương Tử Nha, y nhìn thấy rõ mồn một.

Vốn tưởng có thể xoay chuyển tình thế, đánh với Tây Kỳ một trận, tốt nhất là đè bẹp Khương Tử Nha để lão không làm nên trò trống gì.

Để Nguyên Thủy Thiên Tôn xem xem ai mới là rồng, ai mới là giun.

Nhưng lần thứ ba ba người ba ngựa xuất chinh, Trương Phương chiêu binh mãi mã thì không nói, thu phục bốn người Đặng Trung cũng dễ hiểu vì không ai cưỡng lại được cao quan hậu lộc.

Nhưng đêm qua Trương Phương rút thắt lưng hóa thành cự mãng, khí thế Kim Tiên của con mãng xà đó là không thể bàn cãi.

Lại thêm bàn tay mọc từ dưới đất, sáng nay lại triệu ra người đá, tất cả đều làm mới lại tam quan của y.

Cứ ngỡ mình là người mấu chốt nhất, giờ thấy hình như hơi thừa thãi.

Đặc biệt thấy vừa rồi Trương Phương vung tay bố hạ Ngũ Hành Đại Trận, trận cơ chắc chắn là Tiên Thiên Linh Bảo.

Y hơi ngẩn người, Tiên Thiên Linh Bảo thì ngay cả Thập Nhị Kim

Tiên cũng chỉ có vài người có.

Càng nhìn Trương Phương càng thấy thần bí, thái độ của y bắt đầu thay đổi.

Sau khi bố trí trận pháp, Trương Phương vung tay, vô số khối đá trên mặt đất hóa thành những tấm lệnh bài, khoảng vài ngàn cái.

Chiêu tập các tướng vào trung quân đại trướng, sau khi ngồi định vị, hắn chậm rãi nói: "Hôm nay tôi bố trí một tòa trận pháp, sau này ra vào bắt buộc phải mang lệnh bài, tôi sẽ giao lệnh bài cho các vị." Nói đoạn, hắn giao lệnh bài cho Phong Lâm và những người khác, yêu cầu quản lý nghiêm ngặt, sĩ tốt mang lệnh bài ra vào đều phải đăng ký.

Ngũ Hành Thành, đó là cái tên sĩ tốt đặt cho tòa thành đang xây, họ làm việc hăng say, bốn vị Kim Giáp chiến sĩ làm việc không biết mệt mỏi.

Thương dài xẻ ra từng khối đá vuông vức, rồi được binh lính khuân đi, mọi việc diễn ra nhịp nhàng.

Hết đá thì Trương Phương sẽ ra tay tạo thêm một đống lớn.

Lương thực đủ ăn mấy năm, hết nước thì Trương Tiết dùng Vũ Kỳ phóng nước, sĩ tốt Ngũ Hành Thành không lo ăn uống, chỉ cần vùi đầu làm lụng là được.

Ngày hôm sau, Trương Phương đang dạy Phong Lâm kích pháp.

Từ khi Phong Lâm có cây Phương Thiên Họa Kích, hằng ngày đều yêu thích không buông tay, ngay cả lúc ngủ cũng ôm theo.

Người tu hành cả đời theo đuổi chẳng qua là pháp bảo và thực lực.

Nhưng trong mắt Phong Lâm, cả hai thứ đó đều tự nhiên mà có, thực lực được Nguyên soái quán đỉnh, vũ khí là món Nguyên soái từng

dùng không rời tay.

Trong lòng hắn ngoài cảm động thì chỉ còn lại liều chết báo đáp.

Lúc đó Đặng Trung bước tới báo: "Khởi bẩm Nguyên soái, Tây Kỳ có sứ giả cầu kiến!" Trương Phương dừng bước, khó hiểu hỏi: "Tây Kỳ cử người đến làm gì?" Ở Tây Kỳ hắn đâu có người quen, cũng không thân thiết gì, trừ phi lại biến thành Bồ Đề Lão Tổ lần nữa.

Phong Lâm đứng bên cười hắc hắc, trêu chọc: "Chắc không phải đưa thư hàng đấy chứ, đêm qua bị tôi đánh cho chạy mất dép, hôm nay đưa thư hàng cũng là lẽ thường." Nghe vậy, Trương Phương dở khóc dở cười, ở Tây Kỳ ai cũng có thể đầu hàng, duy chỉ Khương Tử Nha là không.

Có gan đầu hàng thì Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ là người đầu tiên bóp chết lão.

Hắn lườm Phong Lâm một cái, khiến tên này lập tức thu lại vẻ mặt cợt nhả.

Trương Phương bảo Đặng Trung: "Cho vào xem thử xem Khương Tử Nha muốn làm gì." Đặng Trung lĩnh mệnh đi!

Một lát sau dẫn vào một võ tướng trẻ tuổi, võ tướng lấy ra một phong thư, hai tay dâng lên: "Thư của Thừa tướng nhà tôi, mời Trương tướng quân xem qua." Trương Phương xua tay, ra hiệu cho Phong Lâm đọc cho mọi người cùng nghe!

Phong Lâm tiến lên nhận thư, xé ra rồi đọc: "Tây Chu Thừa tướng Khương Thượng, kính gửi thư tới Trương Quế Phương Nguyên soái.

Trụ Vương hôn ám vô đạo, tàn sát trung lương, gây nên thiên nộ nhân oán.

Ngài giúp trụ vi ngược, nghịch thiên mà hành, vô đoan xâm phạm lãnh thổ chúng tôi.

Nay phượng hót Kỳ Sơn, trời giáng đại hiền Võ Vương, thương dân như con, có thể thấy thiên mệnh tại Tây Chu chứ không phải Ân Thương.

Ngài ba lần chinh thảo, hai lần đại bại quay về, thực sự khiến người ta chê cười, da mặt dày ngang thành Triều Ca.

Nay Khương Thượng nguyện cùng ngài ngày mai bày trận, đường đường chính chính đại chiến một trận, kẻ thua phải cúi đầu nhận tội, hỏi ngài có dám không?

Nếu không dám xin sớm lui binh, còn dám ngạo mạn xâm phạm Tây Kỳ, sát kiếp sẽ tới.

Một là phá thành trì của tôi, hai là dùng nước ngập Tây Kỳ, khiến trăm họ lầm than, vương pháp ở đâu, trăm họ hận không thể ăn thịt lột da ngài.

Chương 83

Vì sinh linh trăm họ, ngày mai tôi cùng ngài quyết một trận tử chiến, mau chóng ra trước trận nhận thư.

Ngày hẹn chiến, mau chóng hồi thư!" Phong Lâm đọc xong, tức đến mức xé nát bức thư, xông lên túm lấy vị tướng quân đưa tin.

Nghiến răng mắng: "Thật là gan chó tày đình, dám nhục mạ Nguyên soái nhà ta, tất cả người Tây Kỳ chán sống cả rồi!" Nói đoạn định vung đao chém chết tên tướng.

Trương Phương vẻ mặt bình thản, ngăn Phong Lâm lại: "Thả hắn đi, kẻ đưa tin giết cũng chẳng ích gì." Phong Lâm hậm hực buông tay, đứng sang một bên.

Trương Phương cười hỏi: "Ngươi tên gì?" Võ tướng trẻ tuổi đáp: "Mạt tướng Vũ Cát." Nghe tên, Trương Phương ngẩn ra, hóa ra là đồ đệ của Khương Tử Nha.

Trương Phương đưa tay mời: "Vũ Cát tướng quân mời về Tây Kỳ, nhắn lại với Khương Tử Nha là ngày mai ta bận, hôm nào rảnh ta đánh sau." Vũ Cát được Đặng Trung tiễn ra khỏi Ngũ Hành Thành, sau đó dùng độn thổ về Tây Kỳ.

Tại tướng phủ, hắn không dám giấu giếm, thuật lại y nguyên lời của Trương Phương.

Na Tra nghe xong thì khinh bỉ một tiếng, đại mạ: "Kẻ đó thật không biết liêm sỉ, dám không ứng chiến, ngày mai con sẽ suất binh cường công, đánh vào trong để Kim Trá dùng Độn Long Thừng trói hắn lại, con sẽ đâm cho một thương chết tươi." Vũ Cát bên cạnh muốn nói lại thôi, Khương Tử Nha thấy vậy vội hỏi: "Ở địch doanh có phát hiện gì không?" Vũ Cát chắp tay: "Sư phụ, đệ tử thấy ở địch

doanh, ngoài việc chúng đang đẩy nhanh tốc độ xây thành, dường như còn có một tòa đại trận bảo hộ!" Khương Tử Nha kinh nghi: "Trận pháp?

Nhìn rõ đó là trận pháp gì không?" Vũ Cát lắc đầu: "Đệ tử tài hèn học ít, không nhận ra trận pháp đó." Khương Tử Nha vỗ bàn hét lớn: "Ngày mai ra mắng trận, buộc hắn phải ra cho bằng được." Lại nói ở Thương doanh, Thân Công Báo không giống như Trương Phương, đánh thắng trận thì tất nhiên phải báo cáo lập công.

Trương Phương luôn không coi trọng công lao, mục tiêu của hắn không phải là thăng quan phát tài.

Nên việc của Nguyên soái được Thân Công Báo làm thay, y tự tay viết một bản hỉ báo, buộc vào chân chim bồ câu gửi về Triều Ca.

Tại Triều Ca, Thái sư phủ, Văn Trọng dạo này tâm tình khá tốt, sau khi con gái Đặng Cửu Công ở Tam Sơn Quan đại phá Nam Bá Hầu thì thắng lợi đã trong tầm mắt.

Triều Ca không có đại sự gì, kẻ khiến lão thấy bất ổn nhất là Quốc sư thì đã bị đẩy đi Tây Kỳ.

Hiện tại đại quyền trong tay, Triều Ca dưới sự cai trị của lão cũng ngày một yên ổn.

Vốn dĩ Trụ Vương vì sủng ái Đát Kỷ mà tàn sát trung lương, khiến triều đường ô yên chướng khí, trăm họ oán hận, Triều Ca bị bao phủ bởi một luồng yêu khí.

Tỷ Can bị moi tim, Dương Nhiệm bị móc mắt, Thương Dung đâm đầu chết, Mai Bá bị bào lạc.

Tất cả đã thay đổi khi Văn Trọng nắm quyền.

Hôm nay phê duyệt xong tấu chương, hiếm khi thư thả, lão gọi hạ nhân gọi Cát Lập tới.

Văn Trọng hiếm khi lộ nụ cười, hỏi: "Lần trước theo kế của ngươi điều Thân Công Báo và Phụ Quốc đại tướng ra khỏi Triều Ca, không biết tình hình sau đó thế nào rồi?" Sắc mặt Cát Lập thay đổi, chắp tay đáp: "Lão sư, đệ tử mưu tính sai lầm, Thân Công Báo sau khi ra khỏi Triều Ca đã dọc đường chiêu binh mãi mã, tổng cộng được năm vạn người, ước chừng đã tới dưới thành Tây Kỳ rồi." Văn Trọng cau mày, sau đó giãn ra, cười nói: "Vậy ra Quốc sư của ta không phải hữu danh vô thực, cũng có tài năng đấy.

Đúng rồi, năm vạn nhân mã thì lương thảo giải quyết thế nào?" Cát Lập thực thà đáp: "Theo đệ tử biết, không hề động đến một hạt lương thực nào trong quốc khố!" Văn Trọng cảm thán: "Thật là cao phong lượng tiết, trong lúc khó khăn chồng chất vẫn không quên báo quốc, ta đã trách lầm người ta rồi." Cát Lập nhất thời ngập ngừng, ấp úng nói: "Theo đệ tử điều tra, lương thảo của sĩ tốt đều do một mình Phụ Quốc đại tướng quân gánh vác!" Nghe vậy Văn Trọng thấy hiếu kỳ, một người dù có giàu đến mấy mà nuôi nổi năm vạn quân thì cũng là con số thiên văn, ai lại đem tiền của mình ra giúp quốc gia như thế.

Nếu thực sự có người như vậy thì đúng là vì quốc vì dân, Văn Trọng thấy mình còn kém xa.

Văn Trọng thở dài, rồi khâm phục hỏi: "Phụ Quốc tướng quân lấy đâu ra nhiều tiền thế, chẳng lẽ là tham ô?" Cát Lập lắc đầu, có chút hối hận: "Thực ra Phụ Quốc tướng quân phủ bán đậu phụ mà có thu nhập, gần đây ở Triều Ca lại mở thêm cửa hàng mì, nghe nói lúa mì phổ thông gia công thành bột mì còn được ưa chuộng hơn cả gạo!" Sau đó không đợi Văn Trọng trả lời, y lại nói tiếp: "Theo lời tổng binh Trương Khuê ở huyện Mẫn Trì, Phụ Quốc Thượng tướng quân chính là Trương Quế Phương!" Lời vừa dứt, Văn Trọng vỗ bàn đứng phắt dậy, hét lớn: "Cái gì?

Phụ Quốc Thượng tướng quân là Trương Quế Phương?" Cát Lập

cúi đầu đáp: “Chính xác ạ!” Văn Trọng suýt đứng không vững, có chút bi thương nói: “Lão phu hồ đồ quá, hết lần này đến lần khác đẩy hắn vào thế tiến thoái lưỡng nan, vậy mà hắn không chấp nhặt chuyện cũ, tự bỏ tiền túi lo việc nước, lão phu thật xấu hổ khôn cùng!” Nói đoạn, lão vội vàng đi vào thư phòng, lấy bút mực.

Ra lệnh cho Hàn Vinh ở Tị Thủy Quan điều bát lương thảo cùng năm vạn nhân mã, hỏa tốc gửi tới đại doanh Trương Quế Phương, không được chậm trễ, nếu không sẽ lấy đầu tới gặp.

Viết xong giao cho môn nhân Cát Lập dùng phi cáp truyền thư, gia cấp gửi tới Tị Thủy Quan.

Làm xong những việc này, lão vẫn thấy chưa yên tâm, tự than: “Văn Trọng ơi Văn Trọng, không thể để trung thần phải lạnh lòng thêm nữa.” Lão nghe ngóng từ chỗ sư phụ Kim Linh Thánh Mẫu ở Bích Du Cung trên Kim Ngao Đảo rằng trận chiến Tây Kỳ có thể liên quan đến vận mệnh hai giáo, dặn lão phải muôn vàn cẩn thận Khương Tử Nha.

Văn Trọng bái Kim Linh Thánh Mẫu học nghệ năm mươi năm, xuống núi phò tá giang sơn Thành Thang qua ba triều đại, nay đã hơn hai trăm tuổi.

Thực lực bản thân lão cũng ở cấp Kim Tiên, lại nhờ khí vận Ân Thương mà luyện thành Pháp Võng Thiên Nhãn.

Cái gọi là lưới trời lồng lộng thưa mà khó lọt, Thiên Nhãn một khi mở ra, bất kỳ kẻ có tội nào cũng bị trấn áp.

Tất nhiên có tội hay không là do Văn Trọng phán đoán, lão bảo ai có tội thì kẻ đó có tội.

Lại thêm đôi Thư Hùng Song Tiên do sư phụ ban tặng, do một cặp giao long hóa thành, một khi tế ra thì trời đất biến sắc, uy năng vô hạn.

Ngoài ra còn có tọa kỵ Mặc Kỳ Lân, kẻ tầm thường không chịu nổi một hiệp dưới tay lão.

Nói về thực lực, ngay cả sư phụ Kim Linh Thánh Mẫu cũng phải dặn dò lão cẩn thận trận chiến Tây Kỳ và Khương Tử Nha.

Vậy mà giờ đây Trương Quế Phương trong điều kiện không quân viện, không lương thảo mà vẫn liên tiếp chinh thảo Tây Kỳ.

Lão thấy mình cần phải làm gì đó, nếu không người ta sẽ khinh thường lão.

Văn Trọng để Dư Khánh trông coi Thái sư phủ, dắt Mặc Kỳ Lân ra, treo Thư Hùng Kim Tiên lên, vỗ nhẹ vào Mặc Kỳ Lân.

Tức thì chân thú sinh vân, bay vút lên trời hướng về phía Kim Ngao Đảo ở Đông Hải.

Kim Ngao Đảo thực chất là một con Kim Ngao khổng lồ đang chậm rãi di chuyển trong biển.

Do thể hình quá lớn, trên lưng nó hình thành một hòn đảo lớn với vách đá dựng đứng, vô số cảnh đẹp.

Chương 84

Đạo trường Bích Du Cung của Thông Thiên Giáo Chủ được xây dựng trên Tử Chi Nhai của Kim Ngao Đảo.

Con Kim Ngao lớn cỡ nào thì không ai có khái niệm chính xác, hằng ngày nghe Thông Thiên Giáo Chủ giảng đạo nên thực lực vô cùng khủng bố.

Nhưng do thân hình quá khổ, trí lực không đủ nên không thể hóa hình người.

Vì vậy nó cõng cả hòn đảo rong đuổi trên Đông Hải hằng ngày, không có pháp môn đặc định thì người thường cả đời cũng không tìm thấy nơi tọa lạc của Bích Du Cung.

Nói về Văn Trọng cưỡi Mặc Kỳ Lân chu du thiên hạ, trong chớp mắt có thể đi vạn dặm.

Suốt một ngày một đêm mới tới Kim Ngao Đảo.

Phóng mắt quan sát, Kim Ngao cõng núi xanh vách đá dựng đứng, trên đảo có vô vàn kỳ cảnh.

Trên vách đá phượng hoàng kêu vang, trước khe núi có kỳ lân nằm lười nhác, trong rừng có hươu tiên cáo linh, trên cây có chim lạ huyền điểu.

Khắp đảo đều là tiên thảo linh chi, tùng xanh bách biếc, đào tiên hạnh tiên trĩu quả.

Văn Trọng chỉ ở vùng ngoại vi Kim Ngao Đảo, không dám vào khu vực trung tâm, lão xuống Mặc Kỳ Lân, nhìn qua một lượt thấy động phủ của Thập Tiên Quân đang đóng chặt.

Kim Ngao Đảo rộng vạn dặm, trung tâm nhất là Tử Chi Nhai nơi

có Bích Du Cung, dưới Tử Chi Nhai là đạo trường của các đệ tử chân truyền.

Chỉ ở vùng biên mới có vô số động phủ của các đệ tử ký danh.

Văn Trọng tìm đến Thập Tiên của Kim Ngao Đảo nhưng không thấy ai, không biết đi đâu mất, trước động phủ im lìm.

Đang lúc đó, từ xa bay tới một con chim, thấy Văn Trọng thì mở miệng kêu: "Văn Trọng đạo huynh, vẫn khỏe chứ?" Văn Trọng quay đầu nhìn, thấy một con chim chỉ bằng lòng bàn tay đang bay trên không.

Lão không dám đại ý, đây là một số thủ đoạn truyền âm đặc biệt, gửi nguyên thần vào chim để nói tiếng người.

Văn Trọng vội tiến lên làm lễ: "Kính chào đạo huynh!" Con chim nói: "Tháng trước Thân Công Báo tới, mời chúng tôi tới Tây Kỳ phò Thương diệt Chu, Thập Tiên Kim Ngao Đảo chúng tôi đang ở Bạch Lộc Đảo tế luyện trận đồ, đạo huynh hãy mau tới đó!" Văn Trọng nghe xong vui mừng khôn xiết, chắp tay, vỗ Mặc Kỳ Lân bay về phía Bạch Lộc Đảo.

Chẳng mấy chốc đã tới nơi, thấy chín vị đạo nhân người thì đội khăn nhất tự, người mặc ngư vĩ phục, đội kim quan hoặc bích ngọc quan, kẻ xõa tóc, kẻ trọc đầu, tất cả đang ngồi cùng nhau đàm đạo.

Thạch Trung Ngọc Quân nói với tám người còn lại: "Văn Trọng tới rồi, tôi ra đón đây!" Tám vị đạo nhân còn lại thấy vậy cũng vội vàng ra nghênh tiếp.

Thạch Trung Ngọc Quân chắp tay với Văn Trọng: "Văn đạo huynh không ở Triều Ca hưởng phúc, có thời gian tới Kim Ngao Đảo của tôi sao?" Văn Trọng thở dài: "Tôi theo Phụ Quốc Thượng tướng quân Trương Quế Phương chinh thảo Tây Kỳ, tôi sợ đơn thương độc mã

nên mới tìm tới nhờ các vị tương trợ." Thạch Trung Ngọc Quân vuốt râu, lắc đầu cười nói: "Tháng trước Thân Công Báo cũng từng tới, cũng mời tôi tới tương trợ người này, tôi không thể từ chối nên đang ở đây tế luyện thập trận đồ, khi nào xong sẽ lập tức tới Tây Kỳ." Nghe thấy Thân Công Báo cũng đã tới mời, Văn Trọng không có ý kiến gì.

Dù sao xét vị thế Phụ Quốc Thượng tướng quân của Trương Quế Phương là do Thân Công Báo giúp sức mà có, hai người cùng phe cũng là chuyện thường.

Thấy chỉ có chín người, Văn Trọng thắc mắc: "Các đạo hữu luyện thập trận đồ mà sao chỉ có chín người?" Tố Thiên Quân đáp: "Kim Quang Thánh Mẫu đang ở Bạch Vân Đảo luyện Kim Quang Trận, hơi khác với của chúng tôi nên thiếu mất một người." Tức thì chín người bắt đầu diễn hóa trận pháp trước mặt Văn Trọng.

Lại nói về Tây Kỳ, ngày thứ hai Khương Tử Nha dẫn theo môn nhân Ngọc Hư cùng gia tướng Tây Kỳ, suất lĩnh đại quân tới dưới Ngũ Hành Thành.

Thấy một cái vòm bán cầu khổng lồ chụp lên Ngũ Hành Thành, bên trong sĩ tốt đang hăng say xây dựng tường thành.

Khương Tử Nha nhìn kỹ một lượt, lập tức nhận ra trận này không tầm thường, tuy trận pháp đơn giản nhưng lấy Tiên Thiên Linh Bảo làm trận cơ nên trở nên vô cùng phức tạp.

Sở dĩ gọi là Tiên Thiên vì nó mang theo quy tắc đại đạo nguyên thủy, là bảo vật trời sinh được kinh qua tế luyện mới thành Tiên Thiên Linh Bảo.

Lấy Tiên Thiên Ngũ Hành Châu bố hạ đại trận tất nhiên mang uy năng của Tiên Thiên Ngũ Hành Trận, những đại đạo này không phải cấp bậc của lão có thể nghiên cứu nổi.

Khương Tử Nha ra hiệu cho Na Tra thử một chút.

Na Tra thấy vậy lấy Càn Khôn Quyển ném tới.

"Bùm!" Càn Khôn Quyển đập vào lớp vòm, ngay lập tức bị bắn văng ra, không gây ra một chút gợn sóng nào.

Nhìn lớp vòm bất động, Na Tra không tin tà đập thêm hai lần nữa, vẫn y như cũ.

Dương Tiễn bên cạnh thấy vậy hét lớn: "Để con!" Tức thì hóa thân cao trăm trượng, nắm chặt Tam Tiêm Lưỡng Nhẫn Đao, hung hãn chém xuống.

Năm xưa ngay cả Đào Sơn cũng bị y chém mở, sao y có thể để một cái trận pháp vào mắt.

Tam Tiêm Lưỡng Nhẫn Đao xé toạc bầu trời, mang theo tiếng nổ khí kỳ quái, chém mạnh vào Ngũ Hành Trận.

Ngũ Hành Trận lóe lên bạch quang, Dương Tiễn cùng binh khí trong tay đều bị hất văng.

Y bay xa mấy trăm trượng trên không, sau đó rơi xuống đất, lùi lại mười mấy bước, dẫm nát mặt đất thành từng dấu chân.

Tam Tiêm Lưỡng Nhẫn Đao không biết bay đi đâu mất, tay cầm đao của Dương Tiễn run rẩy không ngừng, hổ khẩu bị rách, máu nhỏ xuống đất.

Thấy ngay cả những người có chiến lực cao nhất như Dương Tiễn, Na Tra cũng không làm gì được trận pháp, Khương Tử Nha thở dài thườn thượt.

Tức thì giận dữ ra lệnh: "Chửi, chửi cho ta, nếu không chịu ra thì chửi thật mạnh vào." Lời vừa dứt, trong quân Tây Chu vang lên đủ loại tiếng chửi rủa, hỗn loạn vô cùng, còn hơn cả cái chợ vỡ, chẳng

nghe rõ là chửi cái gì.

Sắc mặt Khương Tử Nha tối sầm lại, vội xua tay ra hiệu dừng lại, rồi an bài sĩ tốt đồng thanh hô chửi.

Chương 85

Ngay lập tức, tiếng chửi vang trời dậy đất chói tai vô cùng.

Trương Phương và mọi người đều đang ở trong trung quân bảo trướng, khi nhân mã Tây Kỳ tới dưới thành họ đã biết.

Thấy Na Tra và Dương Tiễn công kích trận pháp hắn cũng không ngăn cản, cũng muốn xem thử uy lực của trận pháp thế nào.

Thấy Dương Tiễn vô công mà về, hắn gật gật đầu, mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát.

Nghe tiếng chửi mắng, Trương Phương không hề lay động, mục tiêu của hắn là không để Khương Tử Nha toại nguyện.

Khương Tử Nha muốn đánh thì Trương Phương nhất quyết không đánh, Khương Tử Nha không đánh thì Trương Phương mới đánh.

Tóm lại là làm ngược lại tất cả những gì đối phương muốn, thuần túy là để làm đối phương tức chết.

Trương Phương kiếp trước nghe đủ loại lời chửi rủa rồi, nên tự nhiên không coi là chuyện gì to tát.

Nhìn Trương Phương không hề dao động, vẫn bình tĩnh ngồi đọc sách, mắt Thân Công Báo lóe lên tinh quang!

Trong lòng cảm thán, quả không hổ là người khiến Khương Tử Nha phải chạy về Ngọc Hư Cung khóc lóc kể khổ, cách làm việc thật khác người, quá đỗi trầm ổn.

Đối với việc Tây Kỳ mắng chửi, Trương Phương chẳng có cảm giác gì.

Nhưng Đặng Trung, Tân Hoàn và những người khác thì không

chịu nổi.

Đối mặt với những lời chửi rủa chói tai, họ cảm thấy đó là một sự sỉ nhục cực lớn.

Nếu không có Trương Phương ngăn cản, e rằng họ đã xông ra quyết chiến với Khương Tử Nha rồi.

Khương Tử Nha dẫn đầu quân mã Tây Kỳ mắng chửi suốt một ngày, từ sáng sớm đến tận hoàng hôn.

Đại quân vừa mệt vừa đói, quan trọng nhất là nước mang theo cũng đã uống sạch.

Lúc mới bắt đầu thì vô cùng náo nhiệt, nhưng mắng cả ngày mà không có ai đáp lại, binh sĩ dần dần trở nên ủ rũ.

Cuối cùng Khương Tử Nha bất lực, chỉ đành thở dài dẫn đại quân rút về thành.Trong thành Ngũ Hành, Phong Lâm tức giận nói: "Thật là nghẹn khuất, bị người ta chỉ tận mũi mà mắng!" Thân Công Báo từ chỗ ngồi đứng dậy, vươn vai một cái rồi nói: "Ái chà, tiếng chửi bới dứt rồi, bần đạo cũng về đại trướng đây." Gã vừa đi ra ngoài vừa ngoái đầu bảo Phong Lâm: "Ta thấy Trương nguyên soái làm rất đúng, họ thích mắng thì cứ để họ mắng.

Mắng cả ngày bần đạo cũng chẳng mất miếng thịt nào." Trương Phương cũng đứng dậy, quăng thẻ tre sang một bên: "Nếu ngày mai chúng còn mắng chiến cũng không được xuất quân.

Ta phải đi ra ngoài một chuyến, các ngươi không được khinh cử vọng động!" Đặng Trung không hiểu hỏi: "Đại địch hiện diện, nguyên soái định đi đâu?" Trương Phương nhếch môi, cười vang đầy tự tại: "Yên tâm, có Ngũ Hành Trận thủ hộ, chỉ cần các ngươi không ra ngoài, chúng không đánh vào được đâu."So với Khương Tử Nha, Trương Phương muốn đối phó với Dược Sư và Thanh Hư Đạo Đức

Chân Quân hơn.

Hai kẻ này, một kẻ từng truy sát hắn, một kẻ thi triển Chưởng Trung Phật Quốc trấn áp, nếu không nhờ trốn xuống đất thì hắn đã mất mạng rồi.

Hiện giờ thực lực đại tăng, đương nhiên phải đi tìm lại mặt mũi.

Phương Tây quá xa, hiện tại chưa tìm được Dược Sư, nhưng động phủ của Thanh Hư chắc là không xa lắm, tới đó trộm vài món bảo bối cũng bõ cơn tức.

Quân tử trả thù mười năm chưa muộn, tiểu nhân trả thù từ sáng đến tối.

Trương Phương không tự nhận mình là quân tử hay tiểu nhân, nhưng bị người ta bắt nạt thì nhất định phải đánh trả.Thế là Trương Phương ra khỏi thành, thi triển độn thổ, hóa thành độn quang hướng về phía Ngũ Quan.

Hắn không lo việc trộm đồ của Thanh Hư sẽ bị Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh chết.

Chỉ cần không giết Thanh Hư, chỉ trộm chút đồ thì Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ không hạ thủ vì phải giữ thể diện.

Đương nhiên nếu Thanh Hư đứng trước lằn ranh sinh tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc chắn sẽ ra tay.

Vì vậy làm việc này phải nắm vững chừng mực, không được quá tay, nhưng cũng không thể không làm.Đạo tràng của Thanh Hư nằm tại động Tử Dương, núi Thanh Phong.

Trương Phương không biết chính xác vị trí, nhưng hắn có thể hỏi đường.

Dọc đường thấy người thì đáp xuống hỏi thăm, sau đó điều chỉnh

phương hướng tiếp tục lên đường.

Nửa ngày sau, cuối cùng hắn cũng đến núi Ngũ Tiêm.

Động Tử Dương nằm ở lưng chừng núi.

Nhìn phong cảnh khắp núi rừng với thông cổ bách già, một màu xanh biếc, tiên hạc nô đùa, thỉnh thoảng thấy linh lộc chạy băng băng.

Toàn bộ núi Thanh Phong tiên khí lượn lờ, hương trà thoang thoảng.

Trương Phương nhìn mà vô cùng hâm mộ.

Nghĩ thầm mình vì giữ mạng mà phải bôn ba khắp nơi, còn Thập Nhị Kim Tiên phạm phải sát kiếp lại có thể thong dong đả tọa trong động phủ, đúng là người so với người chỉ có nước tức chết.Hắn càng nghĩ càng tức, rung mình một cái hóa thành một con chim sẻ.

Đúng vậy, là chim sẻ, đừng trông mong hắn biến ra hồng hoang dị chủng nào, chưa thấy qua thì biến ra cũng sẽ thành tam bộ tượng, rất dễ lộ liễu.

Trương Phương như mũi tên lao về phía động Tử Dương, nhưng vì chưa từng đến tiên gia động phủ nên hắn suýt chút nữa đã chạm vào cấm chế do Thanh Hư bố trí.

Chương 86

Lại nói Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân đang vận nguyên thần trên giường Bích Vân, hốt nhiên giật mình, vội vàng cảm ứng một phen nhưng không phát hiện được gì.

Thanh Hư gọi: "Bạch Vân đồng tử!

Ra ngoài động xem có ai không." Động Tử Dương tuy có chữ động nhưng bên trong là một phương thiên địa khác, có hơn mười gian động phủ lớn nhỏ.

Bạch Vân đồng tử nghe lệnh liền chạy ra ngoài kiểm tra.Nhân lúc đạo đồng đi ra, Trương Phương ẩn thân lẻn vào trong.

Hắn đi thẳng vào một gian động thì phát hiện một lò luyện đan, xung quanh có mấy bình ngọc chứa không ít linh dược vô danh.

Trương Phương chẳng nể nang gì, vơ sạch tất cả bỏ vào cái túi bên hông.

Ngũ Hành Châu hiện đang dùng để bố trận nên hắn dùng cái túi mà Thân Công Báo mang từ chỗ Trụ Vương về.

Cái túi này đã được Trương Phương cường hóa một lần, không gian bên trong rộng khoảng một dặm vuông.Đang lúc Trương Phương thu dọn đan dược thì đột nhiên nghe tiếng bước chân đi vào.

Hắn vội vàng thu túi, đứng yên tại chỗ.

Dù sao hắn có ẩn thân thuật và biến hóa vô cùng, chẳng sợ bị phát hiện.

Nhưng khi người kia bước vào, hai bên lại trố mắt nhìn nhau.

"Kẻ nào dám trộm đan dược?" Trương Phương ngẩn người.

Đứng trước mặt hắn là một đạo nhân trung niên, mặc đạo bào, để râu dê.

Những thứ đó không quan trọng, quan trọng là trong hốc mắt đạo nhân này lại mọc ra một đôi tay, trên lòng bàn tay lại mọc thêm một đôi mắt.

Tuy nhìn quái dị nhưng Trương Phương lập tức đoán ra thân phận của đối phương.Dương Nhậm!

Từng bị Trụ Vương hạ lệnh móc mắt, sau đó được Thanh Hư cho hai viên đan dược vào hốc mắt nên mới mọc ra đôi mắt quái dị này.

Đôi mắt ấy trên có thể quan thiên đình, dưới có thể nhìn u minh, chính là khắc tinh của mọi loại ẩn thân tiềm hành.

Trương Phương đã sơ suất quên mất gã này, không ngờ lại chạm mặt ngay tại đây.

Thực ra ngay khi Trương Phương mới vào động, Dương Nhậm đã phát hiện ra.

Gã có thể nhìn xuyên tường, mọi hành động của Trương Phương đều thu vào tầm mắt.

Bị phát hiện khi đang làm việc không quang minh chính đại, Trương Phương tặc lưỡi, có chút ngượng ngùng cười nói: "Ta vào xem có món đồ nào mình cần không, nếu có thì thuận tay lấy vài thứ."Dương Nhậm tính cách vô cùng quật cường, nếu không gã đã chẳng bị móc mắt mà vẫn không hối cải.

Gã chỉ vào Trương Phương, nghĩa chính ngôn từ quát: "Ăn trộm mà còn dám nói thế sao, ta chưa từng thấy tặc tử nào như ngươi." Nói xong gã đưa tay chộp tới, hoàn toàn không chút sợ hãi hay suy nghĩ xem mình có đánh lại không.

Trương Phương thở dài, nghĩ thầm nếu không nể tình ngươi là

trung thần, ta đã một chưởng vỗ chết rồi, đâu cần nói nhảm.

"Định!" Trương Phương sử dụng Định Thân Pháp định trụ Dương Nhậm tại chỗ rồi rời khỏi động luyện đan.Thanh Hư dạo này đang phiền não vì bị cướp mất một món pháp bảo, nhưng gã không dám nói ra vì sợ bị chê cười.

Là một trong Thập Nhị Kim Tiên, mất đồ là chuyện nhỏ, nhưng truyền ra ngoài thì tổn thương mặt mũi thánh nhân.

Thánh nhân bất tử bất diệt, thứ duy nhất họ tranh giành là thể diện và đệ tử.

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn biết đồ đệ của mình bị đánh tới mức không có sức hoàn thủ, lại bị cướp mất pháp bảo, chắc chắn ngài sẽ phái Quảng Thành Tử hoặc Nam Cực Tiên Ông đi giải quyết.

Nhưng việc này xảy ra với Thanh Hư, chắc chắn sẽ khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận.

Nếu trong lòng sư phụ bị dán nhãn là đệ tử phế vật thì sau này đừng hòng có được lợi ích gì.Đang đả tọa, Thanh Hư chợt nghe tiếng Dương Nhậm kêu lên, kinh hãi vội vàng chạy tới động luyện đan.

Thấy Dương Nhậm bị định thân, mặt đất bừa bãi mà xung quanh không một bóng người, Thanh Hư nổi da gà.

Bị kẻ khác lẻn vào tận dưới mí mắt mà không biết, gã hét lớn: "Ai?

Là kẻ nào?" Nói đoạn gã phất tay kích hoạt hộ sơn trận pháp rồi mới tiến lên giải khai định thân thuật cho Dương Nhậm.

Dương Nhậm vừa được giải khai đã gào lên: "Lão sư, trong động có tặc nhân, hắn trộm mất rất nhiều đan dược và linh dược."Thanh Hư nghe vậy lấy ra hai hạt đan dược nghiền nát, xoa lên mắt, tức thì thấy Trương Phương đang quanh quẩn ở cửa động.

Trương Phương định ra khởi động thì bị trận pháp phong tỏa, muốn giải khai cũng cần chút thời gian.

Hắn vốn hiểu rõ Thất Thập Nhị Địa Sát thuật, trong đó có thần thông bố trận nên mọi trận pháp hắn đều có thể suy diễn.

Thần thông này đã được hắn nâng lên cấp cao, có thể nhìn thấu bản chất trận pháp, nhưng vẫn cần thời gian.Trương Phương thầm nghĩ, thay vì tốn công thì dùng man lực phá trận cho nhanh, hắn tự tin có thể phá tan trong chớp mắt.

Nhưng ngay khi trận pháp vừa bị phá, Thanh Hư đã xông ra chặn đường.

Nhìn thấy Trương Phương, mặt Thanh Hư tức giận đến mức vặn vẹo.

Chính kẻ này đã giết đồ đệ của gã để thay thế đại kiếp, lại còn hù dọa đồng môn thu tẩu pháp bảo.

Chương 87

Giờ đây lại dám mò tới tận đạo tràng, không chỉ vậy còn trộm đan dược linh dược.

Tuy đó chỉ là những món đồ bình thường nhưng bị kẻ thù lấy mất, gã vô cùng cam tâm.

Nhìn thấy Trương Phương, hận cũ thù mới dồn nén khiến Thanh Hư bùng nổ, rít qua kẽ răng: "Trương Quế Phương, ta chưa tìm ngươi tính sổ, ngươi lại dám tự dẫn xác đến."Bị chặn ngay cửa, Trương Phương cũng không định ẩn giấu nữa, hắn giải trừ ẩn thân, đường đường chính chính đứng trước mặt Thanh Hư, nhếch môi cười: "Ta vì cầu sinh mà không thể không làm.

Chẳng lẽ chỉ cho phép các ngươi giết ta, không cho phép ta phản kháng sao?

Thiên hạ làm gì có đạo lý đó?" Thanh Hư trợn tròn mắt, nộ phát xung quan: "Tốt, tốt lắm, thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa lại xông vào."Trên đỉnh đầu Thanh Hư hiện ra Tam Hoa, từng luồng thanh khí rủ xuống hộ trụ toàn thân, tay cầm kiếm Mạc Tà chém về phía Trương Phương.

Trong mắt Thanh Hư, thực lực của Trương Phương chỉ ở cảnh giới Thái Ất Chân Tiên, tu luyện Địa Sát thuật với thủ đoạn quỷ dị.

Nếu ở bên ngoài thì gã thật sự không làm gì được hắn, đánh không lại hắn lại chui xuống đất, gã chỉ biết trố mắt nhìn.

Nhưng hôm nay ở đạo tràng của mình, dưới sự gia trì của trận pháp làm linh khí hỗn loạn, Trương Phương không thể độn địa.

Đó là lý do Thanh Hư tự tin đến vậy.Trương Phương thấy Thanh

Hư lao tới cũng triệu ra Lê Địa Linh Hỏa Kiếm xông lên.

Hai người đại chiến ngay trong động Tử Dương.

Kiếm pháp của Thanh Hư sắc bén điêu ngoa, thần thông của Trương Phương thì quỷ dị khó lường.

Hắn phân ra một phân thân chiến đấu với Thanh Hư, còn chân thân thì lo phá trận.

Thất Thập Nhị Địa Sát thuật ảo diệu ở chỗ hư hư thực thực khiến người ta không thể nắm bắt.

Nhưng chiêu này cũng có hạn chế, phân thân không thể rời quá xa bản thể nếu không sẽ tan biến.

Phân thân không có tư duy độc lập, hoàn toàn phụ thuộc vào bản thể điều khiển.

Cửu Chuyển Nguyên Công luyện nguyên thần và thân thể thành một khối thống nhất, thân thể là nguyên thần, nguyên thần là thân thể.Sau khi luyện đến tầng thứ sáu, lúc tụ lại thì thành hình, đao thương bất nhập, nhục thân cường đại; lúc tán ra thì thành khí, có thể phối hợp với phân thân thuật biến một thành hai, hai thành bốn, bốn thành tám.

Tuy nhiên hóa thân càng nhiều thì thực lực càng giảm.

Trương Phương hiện giờ dù bị chém làm đôi cũng có thể phục nguyên ngay lập tức.

Sau nửa ngày, mặt Trương Phương lộ ra ý cười: “Hóa ra là ở đây, cuối cùng cũng tìm thấy!” Hắn đã phát hiện ra trận cơ.

Nhìn xuống dưới đất sâu trăm trượng, có hai luồng khí đen trắng đang quấn lấy nhau, những sợi trận văn kết nối với nhị khí này phủ khắp động Tử Dương.Phân thân đang đấu với Thanh Hư đột nhiên

cười quái dị, lên tiếng: "Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, ta chẳng rảnh chơi với ngươi nữa, ta đi đây." Nói xong liền tan biến!

Thanh Hư giật mình, cảm ứng được trận cơ bị động chạm liền hét lên: "Không, mau dừng tay!" Nhưng đã muộn, Trương Phương thi triển Đại Địa Chi Thủ màu vàng đất, chộp lấy luồng khí đen trắng đang quấn quýt.

Vừa định dùng sức kéo thì suýt chút nữa hắn bị trẹo lưng.

Trương Phương hiện giờ đã là Thái Ất Kim Tiên, thực sự cũng là một cao thủ trong Hồng Hoang, vậy mà hắn phát hiện luồng khí này nặng nề vô cùng, nãy giờ cư nhiên không nhấc nổi.Trương Phương ngẩn ra, thầm nghĩ cái quái gì thế này?

Trong khoảnh khắc ngẩn người đó, Thanh Hư đã đuổi kịp, lo lắng hét lên: "Trương Quế Phương, buông Tiên Thiên Âm Dương Nhị Khí xuống, nếu không ngươi sẽ bị cả Ngọc Hư Cung truy sát." Trương Phương nghe vậy thì cười, thầm nghĩ không lấy thì Ngọc Hư Cung cũng chẳng tha cho mình, đằng nào cũng là kẻ thù.

Trương Phương lập tức nâng cấp Đại Địa Chi Thủ từ trung cấp lên cao cấp, rồi cười vang: "Đã không cho lấy, ta thiên định phải lấy cho ngươi xem."Thanh Hư tung ra một luồng kim quang, chính là Toản Tâm Đinh, hét lớn: "Chết đi cho ta!" Một đạo quang mang bắn thẳng vào ngực Trương Phương, xuyên thấu qua.

Linh bảo độc địa này trong tay Thanh Hư không giống như trong tay Hoàng Thiên Hóa.

Nếu là Hoàng Thiên Hóa thì chưa chắc đã bắn thủng được thân thể Trương Phương, nhưng Thanh Hư là Thái Ất Kim Tiên, một đinh này đã xuyên qua lồng ngực hắn.

Nhưng Trương Phương vẫn như không có chuyện gì, vẫn hoạt bát

nhảy nhót.

Hiện giờ trừ khi bị trấn áp hoàn toàn hoặc bị pháp bảo khống chế, những thủ đoạn thông thường không làm gì được hắn.

Nếu là tầng bốn thì tim bị thương hắn có thể chết, tầng năm thì bị thương một thời gian, còn giờ tầng sáu, tim không còn là điểm yếu nữa, hắn có thể tụ tán tùy ý.Thanh Hư thấy Trương Phương trúng một đinh mà không sao thì sốt ruột vô cùng, thi triển Tử Tiêu Thần Lôi, một đạo lôi đình khổng lồ giáng xuống.

Những đạo pháp khác Trương Phương có thể tránh, nhưng chiêu này hắn không tránh.

Hắn tiếp tục chụp lấy Âm Dương Nhị Khí, nhìn món đồ này đúng là bảo vật thực sự.

Lôi đình đánh lên thân Trương Phương khiến toàn thân hắn phát quang, nhưng khi ánh sáng tan đi, trên người hắn không một vết sẹo.

Đạo thần lôi này chỉ làm hắn thấy tê tê, không hề đau đớn.

Tu luyện Cửu Chuyển Nguyên Công xong, thân thể chính là pháp bảo phòng ngự tốt nhất.Trương Phương thấy Thanh Hư hết cách liền hớn hở nói: "Thanh Hư, ngươi chỉ có chút bản lĩnh đó thôi sao?

Thật khiến ta thất vọng." Nói xong, hắn kéo mạnh luồng khí đen trắng từ dưới đất lên.

Trong bàn tay vàng đất, luồng khí đó như có linh tính không ngừng vùng vẫy muốn thoát.

Năng lượng nặng nề ép cho Đại Địa Chi Thủ nứt toác vô số khe hở.

Mắt Trương Phương sáng rực, lẩm bẩm: "Quả là bảo bối tốt!" Nhìn nhị khí âm dương, hắn lập tức yêu thích, thứ mà Thanh Hư coi

trọng chắc chắn là đồ tốt.Sau khi thu hồi Âm Dương Nhị Khí, Trương Phương nhìn Thanh Hư đang lao tới, mỉm cười thi triển phân thân thuật, hóa thành hai người bao vây Thanh Hư mà đánh.

Chương 88

Hắn chẳng cần phòng ngự, chỉ liên tục tấn công.

Không còn Âm Dương Nhị Khí thủ hộ, cả động phủ lập tức bị đánh nát bấy.

Tim Thanh Hư như rỉ máu, kiếm trong tay không ngừng chém lên người Trương Phương nhưng chỉ thấy lửa bắn tung tóe.

Hai thân thể với bốn nắm đấm của Trương Phương, dù Thanh Hư có Tam Hoa hộ thể vẫn bị đánh tan, quyền đầu nện thẳng lên người.Cả núi Thanh Phong bị san bằng, Dương Nhậm cưỡi Thủy Vân Thú lơ lửng trên không nhưng không tài nào xen vào được, chỉ biết toát mồ hôi hột thay cho sư phụ.

Thanh Hư bị Trương Phương nện một trận ra trò, mặt mũi xanh tím một mảnh.

Cuối cùng, Thanh Hư hét lớn một tiếng, che mặt thi triển độn thổ bỏ chạy.

Trương Phương trút được cơn giận, cảm thấy vô cùng sảng khoái, hắn nhổ một bãi nước miếng xuống núi Thanh Phong rồi cười nhạo: "Lão già kia, lần trước hùng hổ lắm mà, lần này chạy trước sao?"Hắn quay đầu nhìn lên trời, thấy Dương Nhậm định cưỡi Thủy Vân Thú chạy trốn liền gọi: "Thượng đại phu Dương Nhậm, định đi đâu đấy?" Nghe thấy câu này, Dương Nhậm run rẩy, một danh xưng quá đỗi quen thuộc mà đã lâu không có ai gọi gã như vậy.

Tuy giờ bái sư Thanh Hư nhưng gã vẫn có tình cảm không dứt với Ân Thương.

Gã hận Trụ Vương bất nhân móc mắt mình, hận ông ta không làm

tròn bổn phận khiến Ân Thương ô yên chướng khí vì sủng ái Đát Kỷ.

Gã từng muốn dùng cái chết để minh chí, mong Trụ Vương tỉnh ngộ trở lại làm một vị thiên tử anh minh như xưa.

Đôi mắt vốn không nên chảy lệ của gã bỗng chốc ướt đẫm.

Gã không quay đầu, nói: "Thượng đại phu Dương Nhậm của ngày xưa đã chết rồi, giờ đây Dương Nhậm chỉ một lòng cầu đạo."Trương Phương chẳng rảnh nghe gã nói nhảm.

Đối phó với hạng người quật cường này cứ giao cho Thân Công Báo là xong.

Để một trung thần rơi vào tay Tây Kỳ thì đúng là giúp kẻ địch.

Nghĩ thông suốt, hắn chẳng cần biết Dương Nhậm có đồng ý hay không, phất tay một cái (Địa Sát thuật - Chiêu Ba) bắt cả người lẫn thú từ trên trời xuống.

Trương Phương cười nói: "Được rồi, đừng vùng vẫy nữa.

Dù Trụ Vương vô đạo nhưng hai vị vương tử vẫn còn đó.

Ngươi tưởng ở bên cạnh Thanh Hư là có thể kê cao gối mà ngủ sao?

Sai rồi, lão ta chỉ lợi dụng ngươi thôi."Nói xong hắn điểm một cái định thân Dương Nhậm, rồi lườm Thủy Vân Thú một cái.

Trương Phương xách Dương Nhậm ngồi lên lưng thú, vỗ một chưởng.

Con thú sợ uy của hắn, đành ngoan ngoãn đạp mây chở hắn về Tây Kỳ.

Đang bay giữa không trung, gió thổi mát rượi, bỗng nhiên một cái cây lớn từ dưới đất lao thẳng lên đỉnh đập vào Thủy Vân Thú.

“Hử!” Trương Phương phất tay đánh bay khúc gỗ, cúi đầu nhìn xuống thì thấy trong núi có một quái vật.Tứ chi thô tráng, cao tám thước, đầu to như cái đấu, mũi tẹt, miệng rộng.

Hình dáng thì giống người nhưng mặt mũi chẳng ra người.

Quái vật bước một bước xa hàng trăm trượng, thân pháp gần giống Súc Địa Thành Thốn.

Trương Phương cảm nhận được một luồng yêu khí nhàn nhạt và một khí tức xa lạ từ nó.

Không ngờ trong núi lại gặp phải thứ này dám tới khiêu khích.

Con quái vật nhổ tận gốc một cái cây lớn ném lên trời làm Thủy Vân Thú kinh hồn bạt vía.Trương Phương nhận ra nó không biết bay nhưng sức mạnh vô biên, thân pháp kinh người.

Muốn thử sức nó, hắn bảo Thủy Vân Thú dừng lại chờ cùng Dương Nhậm ở trên cao, còn mình thi triển Thần Hành đáp xuống núi.

Con quái vật thấy vậy tưởng mình đã đánh rơi được một người, há cái miệng rộng ngoác chạy tới.

Cái miệng đầy răng sắc như kim thép, nước dãi chảy dài.

Quái vật nói tiếng người, gào lớn: “Ông nội đói quá rồi, cuối cùng cũng có món ngon.”Nghe nó coi mình là thức ăn, Trương Phương giận quá hóa cười, siết nắm đấm lao lên.

Hắn đấm thẳng một cú vào cái miệng đang há hốc của con quái vật.

“Binh!” Một quyền nện vào bụng, quái vật văng lên không trung, rơi xuống cách đó trăm trượng.

Trương Phương tưởng đã xong chuyện, ai ngờ quái vật lập tức bò dậy, phủi mông hét lớn: “Dám đánh ông nội, ông nội phải ăn thịt

ngươi!”Trương Phương kinh ngạc, lực một đấm của hắn lớn cỡ nào chứ, đến cả Thái Ất Kim Tiên như Thanh Hư còn không chịu thấu, vậy mà con quái vật này chẳng hề hấn gì.

Đúng là da dày thịt béo, trúng một quyền mà chẳng sao.

Thấy nó lao tới lần nữa, Trương Phương tung một cước đá bay.

Con quái vật vẽ một đường cong tuyệt mỹ trên không trung rồi rơi vào rừng cây.

Nó lập tức đứng dậy, tức giận gào thét: “Tiểu tử, làm ông nội đau rồi đấy, hôm nay ngươi xong đời rồi.”Nhìn quái vật lại lao tới, mắt Trương Phương sáng lên, lần này hắn không đánh bay nó nữa mà bình tĩnh hỏi: “Này, tên to xác kia, sao ngươi lại muốn ăn ta?” Quái vật nghe vậy khựng lại, suy nghĩ một hồi rồi nói: “Vì ông nội đói!” Đói thì ăn người, nghe thì có lý, nhưng thực lực của nó khiến Trương Phương thèm muốn.

Chương 89

Nếu huấn luyện một chút thì đây chính là một viên mãnh tướng.Nghe quái vật đòi ăn mình, Trương Phương trong lòng bực bội nhưng mặt không đổi sắc, cười nhạt: "Ta không ngon đâu!" Quái vật lại suy nghĩ, cuối cùng lắc đầu: "Không, ngươi nói sai rồi, loại như ngươi ông nội ăn rồi, ngon lắm." Thấy nó cứ xưng "ông nội" mãi, Trương Phương định dùng Lê Địa Linh Hỏa Kiếm trảm luôn cho rồi, nhưng nghĩ lại thì nên tận dụng phế vật.

Nghe giọng điệu nó đúng là có ăn người thật, Trương Phương rất tức giận.

Nhưng rồi nghĩ lại, người ăn lợn dê gà vịt có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của chúng đâu, chẳng qua là cá lớn nuốt cá bé thôi.Trương Phương lắc đầu, đưa cánh tay ra: "Sai rồi, không tin cứ cắn thử một miếng xem, ta thật sự không ngon đâu." Nhìn cánh tay, quái vật chảy nước dãi đầy đất, mắt sáng rực, quái khiếu một tiếng vồ tới.

Hai tay nó tóm lấy tay Trương Phương, cái miệng đầy răng nhọn cắn phập một cái.

"Rắc rắc... rắc rắc..." Một trận âm thanh ma sát chói tai, răng nhọn chạm vào cánh tay bắn ra tia lửa.

Thân thể Trương Phương hiện giờ đến Thanh Hư dùng kiếm còn không chém nổi, nói gì đến mấy cái răng nhọn.Cắn nửa ngày, quái vật buông miệng ra, không tin tà lại cắn thêm phát nữa nhưng vẫn không xi nhê.

Nó gãi gãi sau gáy, ồm ồm bảo: "Da dày thật đấy, ông nội cắn không đứt." Nghe câu đó, Trương Phương quát như sấm rền: "Nghiệt chướng!" Tiếng quát như sét đánh làm chim chóc trong rừng bay tán

loạn, một con lợn rừng bị hoảng sợ chạy loạn tông vào gốc cây lăn quay.

Quái vật cũng bị chấn cho lảo đảo, thấy con lợn rừng ở đằng xa liền quái khiếu một tiếng vồ tới.

Hai tay nó nắm lấy chân trước chân sau rồi xé mạnh, con lợn bị xé làm đôi ngay lập tức.

Nội tạng rơi vãi đầy đất, quái vật vơ lấy một nửa xác lợn tống vào mồm nhai ngấu nghiến.

Chỉ ba hai miếng là ăn hết cả con lợn, nó vỗ bụng, có chút không thỏa mãn lẩm bẩm: "Vẫn chưa no."Trương Phương thi triển Đại Địa Chi Thủ, nắm ngang lưng con quái vật.

Mặc cho nó vùng vẫy thế nào cũng không thoát được.

Thấy không thoát nổi, nó gào lên: "Mau thả ông nội ra, ông nội không ăn ngươi nữa, không ăn nữa đâu." Hay thật, mở mồm ra là "ông nội", một Thái Ất Kim Tiên như hắn lại bị một thứ như súc sinh chiếm tiện nghi liên tục.

Trương Phương tức đến nghiến răng, nhưng thấy trí tuệ nó có vẻ không cao lắm, hắn cố bình tâm hỏi: "Nghiệt súc, tên ngươi là gì?" Quái vật vùng vẫy không được, sốt ruột đáp: "Ta tên là Ông Nội."Nghe vậy Trương Phương khẳng định trí lực của tên này có vấn đề, hắn nhếch môi, ôn tồn cười: "Láo xược, thiên hạ làm gì có ai tên như vậy?" Quái vật thấy Trương Phương không tin liền giải thích: "Ông nội không lừa ngươi, vốn dĩ ta không có tên.

Nhưng một ngày nọ, ta thấy một đám người hung thần ác sát giết một đám người chở hàng.

Sau đó chúng chạy lại định giết ta, bị ta bóp chết hai đứa.

Mấy đứa còn lại quỳ xuống gọi 'Ông nội tha mạng', nên ta mới

biết mình tên là Ông Nội.”Nghe đến đây, Trương Phương hình dung ra được: một đám cướp giết thương nhân, sau đó gặp phải quái vật này định giết luôn, ai ngờ bị phản sát, đám còn lại sợ quá gọi nó là “Ông nội”.

Mà con quái vật không am hiểu thế sự này lại tưởng đó là tên mình, nên mới có chuyện quái đản như vậy.

Cơn giận của Trương Phương tan biến, hắn hỏi: “Sau đó ngươi ăn thịt chúng à?” Quái vật gật đầu, lộ vẻ hoài niệm: “Đó là bữa ta ăn no nhất và cũng là bữa ngon nhất.”Trương Phương cắt ngang hồi ức của nó vì sợ nghe tiếp sẽ nôn mất.

Hắn nói: “Ta đặt cho ngươi một cái tên, sau này đừng tự xưng là ông nội nữa.” Quái vật gật đầu lia lịa, vui vẻ hỏi: “Vậy ta tên gì?” Trương Phương ngẫm nghĩ: “Ta thấy tứ chi ngươi thô tráng, giống như dã man nhân, đầu to như đấu, chẳng khác nào yêu ma, hay gọi là Man Ma đi.” Quái vật nghe xong cười lớn: “Ta tên là Man Ma, ta có tên rồi!”Trương Phương cũng thấy vui, xoa nhẹ lên đầu Man Ma, dùng Hệ Thống Cường Hóa kiểm tra:Tên: Man MaChủng tộc: Nhân Vu Yêu TộcHuyết mạch thần thông: 2 sao (có thể cường hóa), Sơ cấp Yêu tộc huyết mạch, Trung cấp Vu tộc huyết mạch (có thể cường hóa).Thiên phú thần thông: Bất tử chi thân.Trung cấp Vu tộc huyết mạch thần thông: Súc Địa Thành Thốn (Sơ cấp), Đại Tiểu Như Ý (Trung cấp), Đồng Bì Thiết Cốt (Trung cấp), Khống Mộc (Trung cấp), Đại Lực (Trung cấp).Sơ cấp Yêu tộc huyết mạch thần thông: Tê Giảo (Trung cấp), Thổ Vụ (Sơ cấp).Thực lực tổng hợp: Kim Tiên.Thấy con quái vật này có thiên phú Bất Tử Chi Thân, Trương Phương rất ngạc nhiên.

Tuy gọi là bất tử nhưng cấp độ bất tử cũng khác nhau xa.

Trước đây Bất Tử Kim Thân của hắn cũng gọi là bất tử nhưng

chặt đầu là chết.

Giờ Cửu Chuyển Nguyên Công không có chữ bất tử nhưng chặt đầu cũng không chết được.

Nhìn các chỉ số của Man Ma, Trương Phương nảy ra một ý định.

Hắn đột nhiên đổi vẻ lạnh lùng, bảo Man Ma: "Chư Thiên Học Cung của ta đang thiếu một hộ pháp, không biết ngươi có sẵn lòng không?

Nếu đồng ý, ta sẽ truyền cho ngươi một môn thần thông để ngươi làm đại sự, thành công rồi sẽ có vinh hoa phú quý hưởng không hết."Nghe có nhiều lợi ích như vậy, mắt Man Ma sáng rực: "Ta sẵn lòng, sẵn lòng!" Trương Phương thầm mừng, giải khai Đại Địa Chi Thủ: "Truyền thần thông xong, sau này ngươi phải gọi ta là lão sư, hiểu chưa?" Man Ma lấy lại tự do, phủi mông nói: "Lão sư, ông nội hiểu rồi!" Trương Phương nghe vậy thì mặt đầy hắc tuyến, định ra tay giáo huấn một trận.

Man Ma cũng biết mình lỡ lời, vội sửa miệng: "Lão sư, Man Ma biết sai rồi, cầu lão sư mau truyền thần thông."Trương Phương gật đầu hài lòng, đưa ngón tay móc nhẹ dưới đất, tức thì vô số thạch châm bay lên, mỏng như sợi tóc nhưng vô cùng kiên nhẫn.

Sau khi cảnh giới tăng cao, hắn đã nghiên cứu ra được vài pháp môn thực dụng từ Đại Địa Huyết Mạch, ví dụ như dùng thổ linh khí ngưng tụ thành thạch châm này.Trương Phương cầm thạch châm, nhanh chóng điểm lên người Man Ma.

Thủ pháp nhanh đến mức hoa mắt.

Man Ma ngoan ngoãn ngồi khoanh tay, không dám cử động vì sợ bị đâm nhầm.

Trương Phương đâm thêm vài châm rồi truyền một luồng khí tức

ẩn hối vào cơ thể nó.

Xong việc, hắn thu châm, truyền phương pháp tu luyện cơ bản của Hô Danh Đoạt Phách vào não bộ Man Ma.

Cảm nhận đống thông tin mới, Man Ma nghiền ngẫm rồi vô cùng hân hoan.

Riêng bản Đoạt Phách đã cường hóa thì Trương Phương không định truyền cho ai.Hắn thu tay đứng dậy, tủm tỉm hỏi: "Cảm giác thế nào?" Man Ma mừng rỡ gật đầu: "Đa tạ lão sư từ bi, thần thông này quá hợp với ta." Trương Phương vỗ đầu nó: "Thích là tốt rồi, đi theo ta về thành Ngũ Hành, nơi đó mới là nơi ngươi phát huy thực lực." Thu phục xong Man Ma, Trương Phương trở lại trên không, xách theo Dương Nhậm ngồi lên Thủy Vân Thú hướng về Tây Kỳ.

Phía dưới mặt đất, Man Ma sải bước dài, mỗi bước đi hàng trăm dặm, bám sát theo Trương Phương.

Trương Phương hâm mộ vô cùng, thầm nghĩ hôm nào phải cường hóa Súc Địa Thành Thốn lên người mình mới được.

Sơ cấp mà đã nhanh thế này, nếu lên trung, cao cấp thì kinh khủng tới mức nào?

Chắc chắn là có thể truy tinh cản nguyệt, lãng tích thiên nhai.Dần dần, ải Thằng Trì đã hiện ra trong tầm mắt, Trương Phương cũng yên tâm hơn.

Chương 90

Dọc đường hắn cũng sợ Thập Nhị Kim Tiên đuổi theo.

Lại nói Thanh Hư chạy không kịp, bị Trương Phương nện cho mấy đấm tím mặt, cảm thấy đánh không lại đành dùng độn thổ thoát thân.

Do lúc chạy trốn vội vàng, hoặc là con người lúc nguy nan thường tìm đến nơi an toàn, lúc gã hiện thân thì đã thấy mình ở núi Côn Luân.

Thanh Hư giật mình, bộ dạng này mà để người khác thấy thì thật xấu mặt, gã định dùng pháp lực khôi phục dung mạo thì nghe thấy một giọng kinh ngạc: "Thanh Hư sư đệ, ngươi làm sao mà thành bộ dạng này?"Thanh Hư đờ người ra, không cam tâm quay đầu lại thì thấy một đạo nhân trung niên hơi hói đầu, mặc đạo bào rộng thùng thình.

Thanh Hư ngượng nghịu: "Hóa ra là Quảng Thành Tử sư huynh!" Quảng Thành Tử thấy mặt mũi Thanh Hư thế kia, rõ ràng là bị người ta đập cho, liền nổi giận: "Kẻ nào dám đánh đệ thành thế này?" Thanh Hư xoa mặt một cái, lập tức khôi phục như cũ.

Ánh mắt gã né tránh, ấp úng đáp: "Sư huynh đa nghi rồi, chúng ta là môn hạ thánh nhân, ai dám đánh đệ chứ.

Chỉ là đệ đang luyện đan thì lò bị nổ, bị thương chút thôi.

Ngay cả động phủ cũng bị hủy luôn rồi, phải mất một thời gian mới khôi phục được."Quảng Thành Tử lắc đầu, mỉa mai: "Giờ còn định giấu sao?

Ngươi luyện đan gì mà nổ được lò?

Lò nổ mà ngay cả trận pháp do lão sư ban cho một luồng Tiên

Thiên Âm Dương Nhị Khí trấn áp cũng bị hủy sao?

Đến Chuẩn Thánh còn chưa chắc hủy được cơ mà." Thanh Hư đỏ mặt, gân cổ cãi: "Lò nổ thật mà, huynh tin hay không tùy." Quảng Thành Tử tóm lấy Thanh Hư, quát: "Được, nếu đệ không thừa nhận thì ta dắt đệ đi gặp lão sư, để ngài hỏi xem rốt cuộc là chuyện gì." Nghe đến đây Thanh Hư liền xìu xuống, giữ tay Quảng Thành Tử cầu xin: "Sư huynh, đệ nói thật, huynh đừng mách lão sư, ngài sẽ giận lắm." Quảng Thành Tử dừng bước, ra hiệu cho Thanh Hư kể lại.Trương Phương cưỡi Thủy Vân Thú bay qua những tầng mây.

Khi sắp ra khỏi Thanh Long Quan, hắn cúi đầu nhìn xuống thì thấy Man Ma biến mất tiêu.

"Ách, gã này mới nãy còn bám theo mà giờ đâu rồi?" Hắn hạ độn quang quay lại tìm dọc đường thì thấy trên một thửa ruộng, Man Ma đang ra sức kéo dây thừng của một con thanh ngưu (trâu xanh).

Con trâu cứ thò mõm xuống ruộng ăn lúa non, mặc cho Man Ma dùng hết sức bình sinh cũng không kéo nhích được một phân.

Gã vắt dây thừng qua vai kéo, rồi lại đứng đối diện dùng gót chân đạp xuống đất lấy đà mà kéo, vẫn vô dụng.

Man Ma vốn sức mạnh vô biên mà giờ mệt đến vã mồ hôi hột, gân cổ nổi lên hết cỡ.Trên lưng trâu là một đạo nhân trung niên, chân đi giày cỏ, tóc búi kiểu đạo gia, mặc bát quái đạo bào đen bay trong gió, bên hông đeo kiếm, dáng người gầy gò.

Thấy Trương Phương đáp xuống, đạo nhân mỉm cười khiến người ta thấy như gió mùa xuân.

Trương Phương dù có ngốc cũng nhận ra lão đạo này không tầm thường.

Man Ma thực lực Kim Tiên, lại mang ba dòng máu Vu-Yêu-Nhân,

thuộc loại quái thai trong trời đất, vậy mà không kéo nổi một con trâu.Thấy Trương Phương tới, Man Ma quăng dây thừng hét lên: "Không kéo nữa, mệt chết ta rồi!

Lão đạo này nhờ ta dắt trâu giúp mà ta dắt không nổi." Không rõ đối phương là địch hay bạn, Trương Phương âm thầm đề phòng.

Đạo nhân nhìn Trương Phương với vẻ mặt đầy hân hoan, cứ thế ngắm nghía từ trên xuống dưới.

Trương Phương cảm thấy như mình bị nhìn thấu tâm can, đại kinh thất sắc.

Bị nhìn chằm chằm như vậy hắn thấy không tự nhiên, bèn chắp tay hỏi: "Chẳng lẽ người của ta mạo phạm ngài?" Đạo nhân cười, lắc đầu: "Bần đạo đặc biệt vì đạo hữu mà tới!"Trương Phương chỉ vào mũi mình: "Tìm ta?

Ta đâu có quen ngài?" Đạo nhân lộ vẻ quái dị, bấm ngón tay tính toán rồi lại rơi vào mơ màng, lẩm bẩm: "Thú vị, chắc là quên rồi." Sau đó lão ngẩng đầu nhìn thẳng Trương Phương: "Ta biết ngươi đang mưu tính nhảy khỏi đại kiếp Phong Thần, bần đạo có thể giúp ngươi một tay, nhưng ngươi phải hứa với bần đạo một điều kiện!" Trương Phương ngẩn người, đầy nghi hoặc: "Không biết là điều kiện gì?"Đạo nhân thúc nhẹ chân vào bụng trâu, con trâu lững thững bước ra khỏi thửa ruộng.

Lão mỉm cười, khi đi ngang qua Trương Phương đột nhiên tháo thanh kiếm bên hông cắm xuống đất trước mặt hắn, sau đó không thèm ngoái đầu lại, cưỡi trâu đi mất.

Trương Phương gọi với theo: "Điều kiện rốt cuộc là gì?"Nhìn bóng dáng đạo nhân xa dần rồi biến mất, Trương Phương ngơ ngác lẩm bẩm: "Thật là kỳ quái!" Hắn nhổ thanh kiếm lên, dùng Hệ Thống kiểm tra.

Ôm!

“Chuyện gì thế này?” Trên bảng điều khiển không hiện ra bất cứ thứ gì, cứ như thanh kiếm trước mắt không tồn tại.

Từ khi có Hệ Thống, đây là lần đầu tiên gặp trường hợp này.

Hắn thấy vô cùng lạ lùng, nhìn thanh kiếm thì thấy nó bình thường không gì lạ, chẳng khác kiếm sắt của phàm nhân là mấy.

Trương Phương không để ý nữa, thu vào túi, xách Dương Nhậm ngồi lên thú cùng Man Ma hướng về Tây Kỳ.Trương Phương nghĩ, cái gì không hiểu thì thôi không cần cố truy cứu, sự việc rồi cũng có ngày sáng tỏ.

Đạo nhân bí ẩn đó tìm được lần một thì sẽ tìm được lần hai.

Đã quăng cho mình thanh sắt vụn này thì chắc chắn sẽ có ngày gặp lại.

Đi thêm một lúc, thành Ngũ Hành đã hiện ra trước mắt.

Trước thành, Trương Phương hạ độn quang, dẫn hai người vào.Trong quân bảo trướng, Thân Công Báo nghe tin Trương Phương về liền chạy tới kiểm tra, thấy hắn dắt theo hai quái vật.

Một kẻ có đôi mắt mọc ra tay, đang nằm bẹp dưới đất không động đậy.

Kẻ kia đầu to như cái đấu, có hình người mà mặt không ra người, nhìn phát khiếp.

Tuy hai kẻ này nhìn đáng sợ, nhưng Thân Công Báo là hạng người có thể nói cho người chết sống lại chỉ nhờ cái miệng, gã h hở hỏi: “Trương nguyên soái về rồi à, chuyện là thế nào, tìm đâu ra hai tướng tài này thế?”Man Ma nghe vậy sướng rơn, ồm ồm nói: “Đạo nhân này nói hay thật, ngươi thấy ta giống tướng tài à?” Thân Công Báo gật

đầu khen ngợi: "Khí khái anh hùng ngời ngời, bần đạo đứng từ xa đã nhận ra rồi!" Man Ma vui mừng múa tay múa chân, lần đầu tiên được khen như vậy, sao không hưng phấn cho được.

Trương Phương thấy Thân Công Báo chỉ vài câu đã trị được Man Ma thì hâm mộ không thôi.

Chương 91

Đúng là người so với người chỉ có nước tức chết, sao mình không có cái miệng lợi hại như thế nhỉ?Tuy hâm mộ nhưng mặt hắn vẫn lạnh lùng, bảo: "Ngươi đến đúng lúc lắm, gã dưới đất kia dắt đi mà nói chuyện, phải làm cho gã hiểu chỉ có theo ta mới là chính đạo." Thân Công Báo ngẩn ra nhìn Dương Nhậm một cái rồi gật đầu: "Nguyên soái yên tâm, cái lưỡi không xương này của bần đạo chắc chắn sẽ giúp ngài phân ưu." Thân Công Báo có lẽ không nhận ra, theo thời gian, quan hệ của gã với Trương Phương đang dần thay đổi.

Từ lúc đầu coi hắn là cấp dưới để bồi dưỡng, sau đó là ngang hàng, giờ đây gã đã vô thức đặt mình ở vị trí thấp hơn.Sau khi giải khai định thân, thấy Thân Công Báo dắt Dương Nhậm đi xuống, Trương Phương gọi Phong Lâm vào: "Sau khi ta đi, Khương Tử Nha có tới mắng chiến không?" Phong Lâm chắp tay: "Hôm nay chúng lại mắng cả ngày, anh em nhịn hết nổi rồi, không đánh một trận chắc phát điên mất." Trương Phương cười: "Bảo anh em cứ đợi, ngày mai Khương Tử Nha tới, ta sẽ đánh cho chúng không kịp trở tay." Phong Lâm mừng rỡ cười lớn: "Để tôi đi báo cho Đặng Trung, chắc lão cũng sướng rơn cho coi."Chiều tối, Thân Công Báo và Dương Nhậm vừa cười vừa nói bước vào đại trướng.

Thấy Trương Phương ngồi ở vị trí trung quân, Dương Nhậm quỳ xuống nói: "Đa tạ nguyên soái không chê bôi thu lưu hạ quan.

Vừa rồi nghe quốc sư nói những lời tâm huyết, khiến hạ quan vô cùng hổ thẹn!" Trương Phương nhếch môi, lại có cái nhìn mới về năng lực của Thân Công Báo, không biết gã đã rót mật gì vào tai mà làm cái tính quật cường kia bay sạch.Hắn tiến tới đỡ Dương Nhậm dậy, cảm khái: "Ngươi biết quay đầu lại là bờ, nghe lời quốc sư mà

thống cải tiền phi, ta cũng thấy rất mừng.” Nói xong hắn lấy Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến ra, trịnh trọng giao tận tay Dương Nhậm: “Đây vốn là bảo bối của Thanh Hư, giờ ta giao cho ngươi, mong ngươi lập công cho quốc gia, không nhục mệnh.” Linh bảo này vốn thuộc về Dương Nhậm, chỉ là Trương Phương và Khổng Tuyên đã cướp từ tay Thanh Hư trước đó.

Uy lực của cây quạt này không còn đe dọa được Trương Phương nữa, chi bằng giao cho Dương Nhậm, vừa để gã phát huy sức mạnh, vừa để chọc tức Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo.Hơn nữa đây là bảo vật Nguyên Thủy Thiên Tôn ban cho Thanh Hư, nếu hắn chiếm giữ thì không chừng Nguyên Thủy sẽ đích thân ra mặt, lúc đó mệt lắm.

Thực ra Trương Phương không biết rằng luồng Âm Dương Nhị Khí trong tay hắn cũng là đồ Nguyên Thủy ban cho Thanh Hư, còn quý giá hơn cây quạt này nhiều.

Nếu biết, có lẽ hắn đã sợ hãi mà trả lại rồi.Dương Nhậm cầm bảo vật, lòng đầy kích động, gã từng thấy uy lực của nó trong tay Thanh Hư.

Tuy là đỉnh cấp Hậu Thiên linh bảo nhưng chẳng kém gì Tiên Thiên.

Thấy Thanh Hư ban cho Hoàng Thiên Hóa mấy món pháp bảo mà mình không được cái nào, Dương Nhậm tuy tính thẳng không oán hận nhưng vẫn thấy hâm mộ.

Gã nâng quạt bằng hai tay, quỳ xuống: “Đa tạ nguyên soái ban bảo, thuộc hạ nguyện gan óc đồ đất để báo đáp đại ân!”Thân Công Báo nhìn mà mắt sáng quắc, gã cũng muốn một cái!

Tuy gã giỏi đạo pháp, bạn bè khắp nơi nhưng thực sự là một kẻ nghèo rớt mồng tơi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chẳng ban cho gã món linh bảo nào, trên người chỉ có thanh kiếm thuộc cấp pháp bảo cao cấp, ngay cả Hậu Thiên linh bảo cũng không có, nói gì đến món đỉnh cấp sánh ngang Tiên Thiên thế này.

Trương Phương thấy rõ sự khao khát của Thân Công Báo nhưng tỏ vẻ bất lực.

Hắn đưa quạt cho Dương Nhậm thuần túy là để đổ vỏ và chọc tức Thanh Hư.

Dương Nhậm dù sao cũng do Thanh Hư dạy ra, Thanh Hư cũng thực sự cứu mạng gã, giao quạt cho gã là hợp nhất.

Còn nếu đưa cho Thân Công Báo thì gã thành kẻ chịu trận thay, mà linh bảo không dễ kiếm, không thể tùy tiện tặng người.

Ngay cả Phong Lâm làm bao việc cho hắn cũng chỉ được ban cho Phương Thiên Họa Kích thôi.Trương Phương lại đỡ Dương Nhậm dậy lần nữa, rồi bảo hai người: "Ngày mai có lẽ có đại chiến, hôm nay dưỡng tinh súc duệ, ngày mai đánh cho Khương Tử Nha một trận bất ngờ."Tại phủ tướng quân Tây Kỳ.Mọi người tụ tập tại phủ Khương Tử Nha, không khí u ám.

Sau thất bại của trận tập kích đêm, liên tiếp hai ngày mắng chiến mà quân Thương không xuất trận, các tướng không khỏi phiền lòng.

Khương Tử Nha cũng khổ não: "Hai ngày liền chúng cứ cố thủ, thấy thành trì ngày một cao thêm, phải làm sao đây?" Các tướng cũng chẳng có cách nào, chỉ biết nghiến răng: "Mai lại mắng trận nữa, nếu chúng vẫn không ra, ta sẽ thử cách khác."Đang bàn bạc thì vệ binh báo: "Khởi bẩm thừa tướng, có một dị nhân cầu kiến." Khương Tử Nha chau mày: "Mời vào." Một lúc sau, một kẻ tóc đỏ mặt xanh, răng nanh lòi ra bước vào sụp lạy: "Sư thúc tại thượng, xin nhận của đệ tử một bái!" Khương Tử Nha nhìn hồi lâu không ra là ai, hỏi: "Ngươi là

đệ tử nhà ai?

Tìm ta có việc gì?" Quái nhân đáp: "Đệ tử là Lôi Chấn Tử, môn hạ Vân Trung Tử ở động Ngọc Trụ, núi Chung Nam.

Nay vâng mệnh sư phụ xuống núi, một là theo sư thúc lập công, hai là yết kiến hoàng huynh Cơ Phát."Sau một hồi nhận thân, do mọi người Tây Kỳ chưa thấy Lôi Chấn Tử bao giờ nên phải gọi Cơ Phát ra.

Cơ Phát thấy hình dạng hung ác của Lôi Chấn Tử thì giật thót, nhất quyết không cho vào cung, chỉ đứng ngoài nhận anh em suông.

Cuối cùng Khương Tử Nha lại dắt Lôi Chấn Tử về phủ.Đêm đó không có chuyện gì.

Ngày hôm sau, Khương Tử Nha dẫn đầu ngũ phương đội ngũ, các tướng lĩnh xếp hàng chỉnh tề.

Na Tra đạp Phong Hỏa Luân, tay cầm Hỏa Tiêm Thương, đứng cùng Dương Tiễn, Kim Tra, Mộc Tra, Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ, Lôi Chấn Tử, Vũ Cát ở hai bên.

Dưới lá cờ bảo, Khương Tử Nha cưỡi Tứ Bất Tượng, bên phải là Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ cưỡi Ngũ Sắc Thần Ngưu bước ra.

Mọi người thấy cổng thành Ngũ Hành mở toang, dưới lá cờ chữ Trương khổng lồ, Trương Phương cưỡi Giác Tiên Thú xuất hiện!

Bên phải có Đặng Trung, Tân Hoàn, Trương Tiết, Đào Vinh bốn đại tướng; bên trái có Thân Công Báo, Phong Lâm, Dương Nhậm, Man Ma và những người khác.Mặt Trương Phương âm trầm, giáp bạc sáng loáng, hông đeo Lê Địa Linh Hỏa Kiếm, nheo mắt nhìn chằm chằm Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha thúc thú tiến lên vài bước, mắng lớn: "Trương Quế Phương!

Tại sao ngươi năm lần bảy lượt xâm phạm Tây Thổ, lại còn xây thành ở đây?" Định chơi trò đấu khẩu à?

Hôm qua Thân Công Báo đã đả kích hắn một trận rồi.

Trương Phương cũng hạ quyết tâm, sau này phải luyện cái mồm, không thể để thua thiệt về ngôn ngữ được.Hắn mím môi, cười nhạt: "Khương thừa tướng, ngài cũng là danh sĩ Côn Luân, môn hạ thánh nhân, nói ra những lời này không sợ người ta cười chê sao?" Khương Tử Nha khinh khỉnh: "Ta tuy là môn hạ Ngọc Hư nhưng ta làm việc theo công lý.

Võ Vương chủ nhân của ta trạch tâm nhân hậu, trên thuận thiên mệnh, dưới hợp lòng dân.

Thử hỏi ta phạm pháp gì mà ngươi năm lần bảy lượt dẫn binh đánh phá?

Bách tính Tây Kỳ hiền hòa, quan lại thân dân, có gì không ổn?"Trương Phương bĩu môi, mắng: "Dù ngươi có khéo miệng thế nào cũng không che đậy nổi tội không tuân vương mệnh, tự lập Võ Vương, phạm tội khi quân.

Thu lưu bạn tặc Hoàng Phi Hổ, chống lại thiên quân, phạm tội đại nghịch.

Ngươi dám bảo mình vô tội?

Dẫn đại quân ngày ngày đến trước thành mắng chửi, cũng dám xưng danh sĩ Côn Luân sao?

Khiêu khích thiên quân, không chịu đầu hàng, còn dám chối cãi."Khương Tử Nha cười lớn: "Vô đạo hôn quân, ai nấy đều có quyền giết.

Chương 92

Trụ Vương sủng ái yêu phi, đồ sát trung lương, khiến thiên nộ nhân oán.

Ngươi không biết thiên thời, trợ Trụ vi ngược, ngày chết không xa đâu!" Điểm đen của Trụ Vương thì Trương Phương không cách nào tẩy trắng được, nhất thời rơi vào thế hạ phong về ngôn từ.

May mà có người giải vây, nếu không hắn thật không nói lại Khương Tử Nha.Lúc Khương Tử Nha vừa dứt lời, Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ thúc Ngũ Sắc Thần Ngưu tiến lên: "Trương Quế Phương, tên cẩu tặc, Trụ Vương hôn quân giết vợ ta, giết con ta là Thiên Hóa, thù này không đội trời chung, ta thề phải giết hắn." Trương Phương như nghe được chuyện cười lớn nhất thế gian, há miệng nói: "Văn võ bá quan trong triều, Hoàng Phi Hổ ngươi được phong Võ Thành Vương, phú quý vinh hiển cả họ Hoàng đều hưởng.

Chỉ vì tư lợi cá nhân mà khởi binh tạo phản, những binh sĩ tử trận chẳng lẽ không có cha mẹ người thân, không có vợ dại con thơ sao?

Huống hồ chỉ cho phép ngươi giết người, không cho người ta phản kháng sao, thật là hồ đồ!"Hoàng Phi Hổ nghe vậy tức điên, thúc trâu cầm thương lao tới.

Trương Phương ngoái đầu bảo mọi người: "Ai giết tên phản tặc này cho ta?" Đặng Trung hét lớn: "Mạt tướng nguyện đi!" Rồi vung đại phủ lao vào đấu với Hoàng Phi Hổ.

Hoàng Phi Hổ cưỡi Ngũ Sắc Thần Ngưu, tuy không biết đạo pháp nhưng sức mạnh vô biên, dị thường hơn người, cầm thương đấu với Đặng Trung.

Đám tướng họ Hoàng phía sau nhận ra Đặng Trung là kẻ đã làm

họ chịu thiệt trong đêm tập kích, lập tức Chu Ký, Hoàng Phi Bưu, Hoàng Minh xông lên vây đánh Đặng Trung.Trương Tiết thấy quân Thương bị vây đánh cũng xông ra trận.

Nam Cung Quát thấy vậy liền vung đao ngăn cản Trương Tiết, phía sau là Tứ Hiền Bát Tuấn vây Trương Tiết vào giữa, hai bên chém giết hỗn loạn.

Đào Vinh cầm kim giản lao thẳng tới Khương Tử Nha thì bị Mộc Tra chặn lại.

Trương Phương liên tục xuất động ba đại tướng.

Tây Kỳ tuy đông người nhưng đa số không biết đạo pháp, song họ đều từng dùng bí pháp rèn luyện nhục thân, lại thêm linh khí Hồng Hoang dồi dào nên dù đối mặt với Chân Tiên cũng không bị lép vế ngay lập tức, với điều kiện đối phương không dùng đạo pháp.Tây Kỳ chỉ mới có một mình Mộc Tra biết đạo pháp ra trận.

Hai bên sát phạt trời quang mây tạnh.

Tân Hoàn thấy ba anh em bị cầm chân, vỗ cánh thịt sau lưng bay lên không trung, tay cầm chùy toản đánh xuống Khương Tử Nha.

Với kẻ dẫn quân mắng chửi hằng ngày này, giết được lão mới hả dạ.

Nhưng quân Thương lại thấy một kẻ cũng có cánh, tóc đỏ mặt xanh, cầm Phong Lôi Côn chặn đứng Tân Hoàn.

Quân Thương kinh ngạc thấy Tây Kỳ cũng có người bay được, hình dạng hung ác chẳng kém gì Tân Hoàn.

Trương Phương nhìn kẻ đang đấu với Tân Hoàn, lập tức nhận ra Lôi Chấn Tử.Lôi Chấn Tử trên không hét lớn: "Con dơi kia, dám hỗn xược trước mặt ta sao!" Tân Hoàn thấy Lôi Chấn Tử cũng giật mình, nhưng nghĩ bụng mình mọc cánh thịt thì người khác cũng có thể mọc

cánh chim, bèn chửi lại: "Cái thằng người chim kia, coi chừng ta đánh một sét chết tươi." Lôi Chấn Tử nghe vậy liền vung côn đánh tới, gã sinh ra trong lôi đình nên chẳng sợ sét của Tân Hoàn.

Tân Hoàn gõ chùy toản, một luồng lôi đình to như cột nước giáng xuống thân Lôi Chấn Tử, chỉ thấy điện quang lấp loáng mà đối phương chẳng hề hấn gì.Thế là hai bên phải áp sát đánh giáp lá cà, trên không trung bốn cánh vỗ liên hồi, tiếng chùy côn va chạm xen lẫn tiếng sấm nổ.

Phong Lôi Côn của Lôi Chấn Tử là do Vân Trung Tử truyền thụ, võ nghệ siêu quần, Tân Hoàn cũng chẳng kém cạnh, cả hai đều là sủng nhi của lôi điện, đánh nhau bất phân thắng bại.

Tân Hoàn sau này là Lôi Công, Lôi Chấn Tử nhục thân thành thánh làm Câu Trần Đại Đế.

Trận này hai bên đánh đến đỏ mắt, Lôi Chấn Tử nhờ võ nghệ tốt hơn, gậy dài hơn nên chiếm ưu thế, lôi điện của Tân Hoàn bị khắc chế, đánh không lại đối thủ nên dần dần kiệt sức, mồ hôi ướt đẫm lưng.Phong Lâm cầm Phương Thiên Họa Kích bay lên định thay cho Tân Hoàn.

Võ nghệ của gã tiến bộ rất nhanh, lại có thần thông Phong Bạo Huyết Mạch, lối đánh phiêu hốt linh hoạt, đã chạm đến ngưỡng cửa Huyền Tiên.

Na Tra thấy Phong Lâm xông ra, biết gã có sức mạnh vô song, liền đạp Phong Hỏa Luân lao tới đấu với Phong Lâm, tạo cơ hội cho Lôi Chấn Tử giết Tân Hoàn.Man Ma thấy mọi người đều đánh liền nhảy vào chiến trường, miệng phát ra âm thanh quái dị: "Gà gà gà...

Man Ma ông nội đến đây!" Gã vừa mới nói chuyện với Phong Lâm xong nên vẫn quen miệng xưng như vậy.

Man Ma vừa nhảy vào, quân Tây Kỳ đại kinh thất sắc.

Súc Địa Thành Thốn tuy không quỷ dị bằng Thần Hành nhưng thắng ở khoảng cách xa.

Thần Hành là di chuyển thượng hạ trái phải cự ly gần, còn Súc Địa Thành Thốn là di chuyển quãng đường dài.Lại nói Man Ma chỉ một bước đã tới cạnh Khương Tử Nha, tứ chi thô tráng lực đại vô cùng, Khương Tử Nha không đỡ nổi.

Dương Tiễn có chiến lực cao nhất vẫn luôn đề phòng Trương Phương nên không để ý.

Khương Tử Nha hoa mắt, chưa kịp phản ứng đã bị Man Ma vạt cho một chưởng bay lên trời, Tứ Bất Tượng chỉ là thú cưỡi nên không biết đánh đấm.

Khương Tử Nha rơi xuống, Man Ma định tóm lấy đánh chết thì Dương Tiễn nhanh tay thi triển Thần Hành cướp người đi trước.

Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ thấy vậy hét lớn: "Đừng làm thương sư thúc ta!"Man Ma không đánh chết được Khương Tử Nha liền gào thét, nước dãi chảy dài.

Gã tóm lấy một binh sĩ Tây Kỳ không chạy kịp, há miệng cắn đứt đầu, tiếng nhai "rắc rắc" vang lên.

Hàn Độc Long và Tiết Ác Hổ thấy kẻ này hung ác ăn thịt người công khai liền lao lên chặn Man Ma lại.

Kim Tra nhìn thấy tình hình đó biết không thể đợi thêm, bèn lấy Độn Long Thung ra, nháy mắt với Dương Tiễn.

Dương Tiễn hiểu ý, giao Khương Tử Nha đang hôn mê cho Vũ Cát mang về thành, rồi cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao bắt đầu tích lực.Kim Tra tung Độn Long Thung lên không trung, hóa thành một đạo quang hoa bay thẳng về phía Trương Phương.

Đúng vậy, mưu đồ của Tây Kỳ là bắt giặc phải bắt vua trước, chỉ cần chém chết Trương Phương trong nháy mắt thì trận này chắc thắng.

Tính toán của họ không sai, nếu Trương Phương vẫn ở tầng năm Thái Ất Chân Tiên thì có lẽ đã bị pháp bảo này khống chế.

Nhưng nay hắn đã tầng sáu, ngang hàng với Thập Nhị Kim Tiên, chiến lực vô song, thời thế đã khác.Trương Phương luyện đến tầng sáu có thể tụ tán tùy ý.

Chương 93

Khi Độn Long Thung trói chặt hắn, Dương Tiễn thấy hiệu quả liền cầm đao lao tới.

Trương Phương nhếch môi khinh bỉ, lập tức hóa thành khí tán ra, Độn Long Thung trói hụt.

Dương Tiễn thấy vậy hồn siêu phách lạc, nhận ra đối phương đã đạt đến Cửu Chuyển Huyền Công tầng sáu.

Trương Phương tụ hình lại ngay bên cạnh Dương Tiễn, mỉm cười.

Dương Tiễn chém một đao vào đầu hắn chỉ thấy lửa bắn ra, Trương Phương vô sự còn Dương Tiễn bị chấn lui.Dùng Độn Long Thung đối phó ta, tưởng ta không có pháp bảo sao?

Trương Phương lấy ra ba viên châu to như trứng gà, vốn là Khai Thiên Châu, Phách Địa Châu, Hỗn Nguyên Châu đoạt được từ bọn Vương Ma.

Trước nay hắn chưa dùng vì sợ lộ, giờ thực lực đã tăng hắn không cần quá cẩn thận nữa.

Ngay cả đồ của Thanh Hư hắn còn dám cướp thì mấy món này xá gì.

Ba viên châu này đã được cường hóa, đều trở thành cao cấp Hậu Thiên linh bảo.Trương Phương ném Khai Thiên Châu về phía Kim Tra!

Kim Tra chưa kịp đề phòng đã bị một châu đánh gục xuống đất.

Long Tu Hổ ở cạnh định tới cứu thì Trương Phương nổi giận ném tiếp Phách Địa Châu.

Long Tu Hổ từng trúng một châu này mà không đổ, phòng ngự rất kinh người, nhưng Phách Địa Châu đã được nâng cấp, mạnh hơn trước gấp bội.

Long Tu Hổ bị đánh trúng lưng, ngã sấp xuống đất không rõ sống chết.

Dương Tiễn ở bên cạnh thấy Trương Phương liên phóng hai châu đánh bại Kim Tra và Long Tu Hổ liền bay lên vung đao đâm tới.

Trương Phương thấy Dương Tiễn lao đến liền ném Hỗn Nguyên Châu trúng giữa trán gã, lửa bắn tung tóe.

Dương Tiễn bị đánh cho lảo đảo, suýt ngã.

Gã kinh hãi: "Trương Quế Phương này không chỉ quỷ dị mà pháp bảo cũng không ít, trận này khó thắng rồi!"Trương Phương cũng thầm khen Dương Tiễn da dày, một châu vậy mà không gục.

Đào Vinh đang đấu với Mộc Tra, thấy Tây Kỳ dùng pháp bảo trước, sau đó nguyên soái nhà mình dùng ba viên bảo châu đánh bại liên tiếp mấy người liền bỏ mặc Mộc Tra, lấy Tụ Phong Tú ra lắc liên tục.

Tức thì cát bay đá chạy, bụi mù mịt, trời đất tối sầm.

Một trận cuồng phong nổi lên, cuốn theo đá tảng thổi quét về phía quân mã Tây Kỳ.

Quân sĩ Tây Kỳ bị đánh như gió cuốn tàn mây, bỏ cả trống trận, giáp trụ lệch lạc, không còn phân biệt được đông nam tây bắc.

Do Kim Trá bị đánh ngất, Dương Tiễn bị trúng định châu đến choáng váng, nên đối mặt với Tụ Phong Phiên, bọn họ căn bản không thể ngăn cản.

Na Tra đại chiến Phong Lâm, tuy chiếm thượng phong nhưng sau

vài lần giao thủ, Phong Lâm càng lúc càng khó chơi, Hỗn Thiên Lăng trói không được, Càn Khôn Quyển mỗi lần ném ra đều bị đánh bật lại.

Chỉ có thể nhìn Đào Vinh rung lắc Tụ Phong Phiên, nhất thời trời đất mù mịt, mây mù bao phủ.

Ban đầu chỉ là cát bụi đầy trời, ngay sau đó là đá loạn rơi xuống như mưa.

Đặng Trung bị các tướng họ Hoàng vây công, đại phủ vung lên như bánh xe.

Trương Tiết bị Tây Kỳ Tứ Hiền Bát Tuấn giữ chân, nhất thời không rảnh tay phóng pháp bảo.

Nhưng như thế là đủ, Đào Vinh dùng Tụ Phong Phiên đánh cho Tây Kỳ một vố trở tay không kịp, chúng tướng chỉ có thể tự lo thoát thân.

Vũ khí cờ xí vứt đầy đất, thây chất đầy đồng, ngựa đổ trên đất vùng vẫy nhưng chân gãy lưng đứt, chỉ có thể quằn quại trong tuyệt vọng.

Quân Tây Kỳ bắt đầu tháo chạy, Man Ma lao vào đám đông, thấy người là chộp lấy nhét vào mồm.

Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ liều mạng ngăn cản.

Man Ma thấy hai người này khá linh hoạt, mở miệng mắng: "Hai tên báo tên ra, gia gia không giết kẻ vô danh!" Hàn Độc Long vừa đánh vừa chạy, đáp: "Gia gia đi không đổi họ, ngồi không đổi tên, họ Hàn tên Độc Long!" Man Ma nghe xong, không đợi Tiết Ác Hổ báo tên đã gầm lên một tiếng: "Hàn Độc Long, không quỳ xuống chịu trói, còn đợi khi nào?" Hàn Độc Long nghe thấy, đầu óc nhất thời choáng váng, nhưng chỉ trong chớp mắt đã khôi phục lại.

Thế nhưng chỉ trong khoảnh khắc ấy, Man Ma đã vọt tới trước

mặt, một tay chộp lấy vai nhấc bổng lên.

Man Ma căn bản chẳng thèm quan tâm trường thương của Tiết Ác Hổ đâm vào người, đến cả Trương Phương còn cảm thán tên này da dày thịt béo, phòng ngự cực cao.

Trường thương đâm vào như gãi ngứa, hắn một tay nắm vai Hàn Độc Long, một tay nắm chân kéo mạnh một cái!

Hàn Độc Long bị xé làm hai nửa, Man Ma há cái mồm đầy răng nhọn, tống cái đùi vào miệng nhai "rắc rắc".

Ăn xong cái đùi, hắn lại nhét nốt nửa thân trên vào mồm mà nghiến.

"Không!" Tiết Ác Hổ hét lớn một tiếng, không phá nổi phòng ngự của Man Ma, sau đó chỉ có thể bỏ chạy.

Man Ma ba lần bảy lượt ăn sạch Hàn Độc Long, thấy Tiết Ác Hổ chạy vào đám đông quân Tây Kỳ thì cười quái dị "Gác gác gác!", rồi cũng lao vào đám đông đuổi theo, vừa đuổi vừa chộp lấy binh sĩ bên cạnh nhét vào mồm.

Chương 94

Dù sao cũng dựa vào thần thông Súc Địa Thành Thốn, Tiết Ác Hổ không chạy thoát được, khi bị bắt kịp lại bị xé làm hai đoạn.

Tiết Ác Hổ cũng theo bước Hàn Độc Long.

Binh sĩ Tây Kỳ thấy Man Ma ăn người vô số, mồm đầy răng nhọn, toàn thân nhuộm đỏ máu tươi như ác ma bò ra từ địa ngục, ai nấy sợ đến mức tiểu cả ra quần.

Trương Phương thấy phe mình chiếm ưu thế, phất tay hạ lệnh đại quân truy sát.

Phía sau trống gõ vang trời, binh sĩ tề thanh hò hét, cầm đao thương kiếm kích lao về phía quân mã Tây Kỳ.

Lôi Chấn Tử thấy phe mình đại bại, Khương Tử Nha không rõ sống chết, chỉ đành bỏ mặc Tân Hoàn, túm lấy Long Tu Hổ trên mặt đất bay vào thành Tây Kỳ.

Na Tra cũng bỏ mặc Phong Lâm, xách Kim Trá đang nằm đất chạy trốn.

Dương Tiễn trúng một châu tuy người không sao nhưng vẫn còn choáng váng, thấy mọi người đều chạy, vội vàng gồng mình ngự độn quang trốn vào thành.

Các tướng Tây Kỳ chỉ lo chạy lấy người, đâu còn thời gian chỉ huy đội ngũ.

Dương Nhậm dù sao cũng làm văn quan nhiều năm, tuy cầm Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến nhưng biết pháp bảo này độc ác, không nỡ ra tay với binh sĩ bình thường.

Chỉ có thể cầm thương, theo sát Thân Công Báo giết vào trận

trung, quấn lấy Mộc Tra để ngăn cản y phá hủy trận gió của Đào Vinh, cuối cùng phối hợp với binh sĩ truy sát suốt đường.

Quân Tây Kỳ chạy tán loạn, chỉ hận cha mẹ sinh thiếu hai chân.

Đuổi đánh một hồi đến tận cổng thành Tây Kỳ mới thôi.

Trương Phương ra lệnh thu quân, tiếng chiêng thu quân vang dội khắp chiến trường: "Keng keng keng..." Nhưng không bao gồm Man Ma, tên này đánh đến phát điên, chẳng quản gì cả, cứ thế lẫn lộn trong đám tàn quân Tây Kỳ, thấy người là xé, xông thẳng vào thành Tây Kỳ.

Cuối cùng bị Na Tra, Mộc Tra, Lôi Chấn Tử cùng chúng tướng vây công, vì quả bất địch chúng nên bị đánh bật ra khỏi thành.

Trương Phương đắc thắng hồi doanh.

Trong soái chướng, bốn tướng của Đặng Trung đứng bên phải, Thân Công Báo và những người khác ở bên trái, ngồi thành một hàng.

Chỉ có Man Ma bị Trương Phương mắng đuổi ra khỏi trướng.

Không phải Trương Phương ghét bỏ gì, mà vì gã toàn thân máu me bẩn thỉu, nhìn vào là mất cả hứng ăn uống.

Phải đuổi đi tắm rửa sạch sẽ rồi mới cho vào.

Một lúc sau, Man Ma tắm rửa sạch sẽ, mặc giáp trụ bước vào bảo trướng, không dám nghênh ngang nữa mà cúi đầu ngồi vào góc.

Trên chiến trường hung hăng bao nhiêu thì trước mặt Trương Phương lại ngoan bính nhiêu, vì lần trước đã bị trị cho tâm phục khẩu phục.

Thấy chúng tướng đã an tọa, Trương Phương vung tay, binh sĩ bưng lên từng mâm thịt ngựa nóng hổi, từng vò rượu ngon chia cho mọi người.

Không chỉ trong trướng ăn mừng, mà toàn quân bên ngoài hôm nay

đều được thêm món, có thịt có rượu.

Có Ngũ Hành Châu thủ hộ, dù binh sĩ có uống say, Trương Phương cũng không sợ quân Tây Kỳ đánh lén.

Lại nói, Thừa tướng Tây Kỳ Khương Tử Nha bị Man Ma tát cho một bạt tai ngất xỉu, được Vũ Cát cõng về thành, mãi một lúc lâu mới tỉnh lại.

Vừa tỉnh đã nghe tin quân mình đại bại trở về.

Trong phủ tướng quân, những ai còn cử động được đều đến gặp Khương Tử Nha, đa số đều mang thương tích.

Khương Tử Nha thở dài, lòng như tro nguội hỏi: "Trận chiến hôm nay đại bại, thương vong thế nào?" Na Tra đứng bên cạnh buông xuôi tay, buồn bã báo cáo: "Người bị thương không đếm xuể, Dương Tiễn sư huynh, đại ca Kim Trá, Long Tu Hổ đều bị Trương Quế Phương đánh bị thương.

Ngoài ra...

Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ hai người đã bị tên ác nhân kia ăn thịt, binh sĩ phàm tục cũng bị hắn ăn thịt vô số." Nam Cung Quát chắp tay tiếp lời: "Không chỉ có vậy, hôm nay tử trận vạn người, bị thương hơn hai vạn, đều do Tụ Phong Phiên cuốn đá tảng đánh trúng." Khương Tử Nha nghe xong liền ho sặc sụa trên giường, Vũ Cát vội tiến lên đỡ lấy, vỗ nhẹ vào lưng.

Khương Tử Nha nghe xong lão lệ tung hoành, khóc lớn: "Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ luôn tận tâm tận lực theo sau ta.

Năm đó Tây Kỳ thiếu lương, hai người họ mang vô số lương thực đến chi viện.

Ta làm sư thúc mà không bảo vệ được họ, để họ mất mạng, ta biết ăn nói thế nào với Đạo Hạnh Thiên Tôn sư huynh ở động Ngọc Ốc núi

Kim Đình đây!" Đang lúc Khương Tử Nha đau buồn thì Dương Tiễn cố sức bước vào.

Hôm nay bị trúng một châu tuy không gục ngay nhưng đầu óc vẫn choáng váng, toàn thân không chút sức lực.

Dương Tiễn vừa vào đã nói: "Khương sư thúc, chúng ta sai rồi, kế hoạch sai rồi, Trương Quế Phương vẫn luôn ẩn giấu thực lực.

Mãi đến hôm nay vì né tránh Độn Long Thừng của Kim Trá, hắn mới vô tình bộc lộ thực lực thật sự, đó tuyệt đối là tu vi Thái Ất Kim Tiên." Khương Tử Nha nghe xong đại kinh thất sắc, vội hỏi: "Ngươi nhìn kỹ chưa?" Dương Tiễn gật đầu, thận trọng nói: "Đệ tử không nhìn lầm, việc này phải báo cáo ngay cho sư môn, đệ tử chịu thiệt dưới tay hắn quá nhiều rồi.

Nếu cứ cứng đối cứng, ta e là thành Tây Kỳ khó thoát kiếp nạn này." Khương Tử Nha nghe vậy, gắng gượng thân thể bị thương đứng dậy: "Chuyện đại sự như thế, ta phải lên núi Côn Luân gặp các vị sư huynh để xin định đoạt." Khương Tử Nha luôn mong cầu trường sinh bất lão, nhưng nay đang làm tướng ở Tây Kỳ, không có việc thì chẳng dám lên Côn Luân.

Nhưng giờ đây trọng thương đầy mình, Hàn Độc Long và Tiết Ác Hổ tử trận, thực lực Trương Quế Phương quá cao, căn bản không thắng nổi.

Chương 95

Một là lên cung Ngọc Hư cầu cứu viện, hai là xem có thể được Nguyên Thủy Thiên Tôn thương xót ban cho linh đan diệu dược để được trường sinh cùng trời đất hay không.

Y phục đạo sĩ cũng chẳng kịp chỉnh tề, quay sang dặn dò chúng tướng: "Tuyệt đối không được xuất chiến, việc nội sự hỏi Tán Nghi Sinh, việc ngoại sự hỏi Dương Tiễn và Nam Cung Quát." Khương Tử Nha vốn định hỏi Hoàng Phi Hổ, nhưng thấy hiện tại Hoàng Phi Hổ đang bị thù hận làm mờ mắt, lỡ như bất chấp tất cả đem quân đi đánh thì phiền phức to lớn.

Sắp xếp xong việc Tây Kỳ, dưới sự dìu dắt của mọi người, lão cưỡi lên Tứ Bất Tượng.

Khương Tử Nha nhẹ nhàng vuốt ve lưng Tứ Bất Tượng, linh thú lập tức đạp mây, từ từ thồ lão bay lên không trung.

Tứ Bất Tượng là do Nguyên Thủy Thiên Tôn ban tặng, Khương Tử Nha chẳng dám đánh mạnh.

Linh thú thông nhân tính, biết chủ nhân bị thương nên chủ động giảm tốc độ.

Khương Tử Nha vốn tâm cơ, luôn khao khát trường sinh, sợ bạc đãi Tứ Bất Tượng bị Nguyên Thủy Thiên Tôn biết thì lại càng bị ghẻ lạnh.

Tứ Bất Tượng không hay biết gì, cứ thong dong đạp mây.

Sợ gió lạnh thổi mạnh, nó tỏa ra thanh quang hộ vệ Khương Tử Nha, hướng thẳng núi Côn Luân mà đi.

Lại nói Quảng Thành Tử sau khi nghe Thanh Hư kể rõ ngọn ngành

thì nổi trận lôi đình, mang theo Phiên Thiên Ấn kéo Thanh Hư xuống núi Côn Luân.

Hai người vừa xuống vách Kỳ Lân, ra khỏi núi Côn Luân thì chợt thấy một người nằm bò trên lưng Tứ Bất Tượng đang đi tới.

Quảng Thành Tử nhìn kỹ thì nhận ra Khương Tử Nha.

Cùng Thanh Hư kinh hãi kêu lên: "Tử Nha sư đệ?" Khương Tử Nha giả vờ khó nhọc hé môi nhưng không thốt nên lời, bộ dạng hơi tàn lực kiệt, thương thế trầm trọng.

Khương Tử Nha tuy có ý phóng đại, nhưng cú tát của Man Ma quả thực rất mạnh, xương sống đã bị lệch vị trí.

Quảng Thành Tử cẩn thận đỡ Khương Tử Nha xuống, rồi cùng Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân hướng về cung Ngọc Hư.

Vừa lên vách Kỳ Lân, chợt nghe phía sau có người gọi: "Quảng Thành Tử sư huynh?" Quảng Thành Tử quay đầu lại, thấy là Đạo Hạnh Thiên Tôn ở động Ngọc Ốc núi Kim Đỉnh.

Quảng Thành Tử hỏi: "Đạo Hạnh sư đệ có việc gì vậy?" Đạo Hạnh Thiên Tôn đau xót nói: "Thân!

Hai đệ tử của ta là Hàn Độc Long và Tiết Ác Hổ gặp nạn, ta vừa tới Kỳ Sơn thì thấy chân linh của họ đã bị Thanh Phúc Thần Bách Giám tiếp dẫn đi rồi." Thanh Hư chắp tay an ủi: "Sư đệ chớ quá bi thương, mọi chuyện chắc chắn đều là do tên Trương Quế Phương kia gây ra." Đạo Hạnh Thiên Tôn hỏi: "Ta cũng không rõ lắm, đang định lên núi gặp lão sư.

Trương Quế Phương kia chẳng phải chỉ biết chút thuật tả đạo thôi sao, sao có thể lọt vào mắt pháp của sư huynh được?" Quảng Thành Tử sốt sắng nói: "Ta có việc khẩn cấp cần gặp lão sư ngay, không thể đứng đây tán chuyện được." Đạo Hạnh Thiên Tôn lúc này mới chú ý

đến Khương Tử Nha trong lòng Quảng Thành Tử, vội đưa tay thử hơi thở và kiểm tra thương thế, sau đó nói: "Chuyện không quá nghiêm trọng, Tử Nha sư đệ chỉ bị lệch xương sống thôi, không chết được đâu." Quảng Thành Tử nãy giờ lo lắng vì Khương Tử Nha liên quan đến đại nghiệp Phong Thần, nghe vậy cũng thở phào: "Vấn đề thật sự không lớn sao!" Đạo Hạnh Thiên Tôn nói: "Ta lần này đến cung Ngọc Hư gặp lão sư để hỏi về tiền đồ sau này, chuyện của Hàn Độc Long liên quan đến việc ta có thể bình an độ sát kiếp hay không.

Giờ thiếu mất vài bước, xảy ra chuyện này khiến ta hơi hoang mang." Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân rất thấu hiểu, cũng đang gặp khó khăn tương tự nên nói: "Đệ tử Hoàng Thiên Hóa của ta vừa xuống núi chưa ấm chỗ đã bị Trương Quế Phương đánh chết.

Ta vốn định đi trút giận, ai ngờ thực lực hắn không dưới chúng ta, đến cả động phủ của ta cũng bị hắn hủy hoại." Nghe vậy, Đạo Hạnh Thiên Tôn đại kinh thất sắc.

Bọn họ tu luyện từ thời Thiên Hoàng mới có ngày hôm nay, chẳng lẽ Trương Quế Phương cũng tu luyện vô số năm như họ?

Sao chưa từng nghe danh?

Thấy Khương Tử Nha quả thực không quá nghiêm trọng, chỉ là nhìn hơi thảm, Quảng Thành Tử liền hạ quyết tâm: "Chuyện nhỏ này không cần kinh động đến lão sư, ba người chúng ta xuống núi, tìm tên đó đánh chết là xong." Khương Tử Nha đau lưng không chịu nổi, nhưng trong lòng còn khó chịu hơn.

Vốn định để Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy bộ dạng thảm hại này mà ban cho pháp bảo hoặc linh dược, giờ bị mấy người này bàn bạc một hồi, coi như công cốc.

Khương Tử Nha sốt ruột muốn chết nhưng không làm gì được.

Quảng Thành Tử thì mặc kệ Khương Tử Nha, ông ta quan niệm việc gì không cần kinh động lão sư thì tốt nhất đừng làm.

Để một tên vô danh tiểu tốt khiến mấy vị sư đệ phải đi cầu cứu lão sư, chẳng hóa ra Xiển Giáo không có người tài sao?

Ông ta lấy ra một viên đan dược nhét vào mồm Khương Tử Nha, rồi vỗ mạnh vào lưng lão một cái.

Khương Tử Nha thấy lưng chấn động, cảm giác không còn đau nữa, liền tỏ vẻ không cam lòng cúi lạy: "Đa tạ các vị sư huynh cứu giúp, Khương Thượng vô cùng cảm kích." Thấy Khương Tử Nha đã hồi phục, Quảng Thành Tử hỏi: "Sư đệ, hãy kể lại đầu đuôi sự việc, hôm nay ta sẽ làm chủ, cùng đệ đi Tây Kỳ một chuyến!" Khương Tử Nha chắp tay: "Đa tạ sư huynh." Sau đó không dám giấu giếm, kể lại hết những gì đã thấy nghe.

Đạo Hạnh Thiên Tôn và Quảng Thành Tử nghe xong, kết hợp với lời kể của Thanh Hư thì biết rõ ngọn ngành.

Quảng Thành Tử giữ vẻ đại sư huynh, Đạo Hạnh thì lo cho kiếp nạn, Thanh Hư thì đầy lòng thù hận.

Mấy người nhất trí, triển khai độn thổ, hóa thành độn quang rời Côn Luân, chỉ trong chớp mắt đã đến phía trên phủ tướng quân Tây Kỳ.

Mấy người thu lại độn quang, đằng vân giá vũ, ở trên không thi triển thủ đoạn, tỏa hào quang rực rỡ.

Thấy mấy đóa tường vân bay lơ lửng, Dương Tiễn, Na Tra, Lôi Chấn Tử vội ra nghênh tiếp rồi quỳ lạy.

Quảng Thành Tử là người thích giữ thể diện sư môn nên đương nhiên không vội xuống mây.

Từng là thầy của Hoàng Đế, công đức vô lượng, lần đầu đến Tây

Kỳ tự nhiên phải có chút phô trương.

Khương Tử Nha đành xuống mây trước, sai người báo cho Võ Vương.

Võ Vương đích thân ra đón.

Chương 96

Quảng Thành Tử, Thanh Hư, Đạo Hạnh hạ mây, vào điện Ngân An chắp tay chào Võ Vương.

Võ Vương quỳ xuống dập đầu, dùng lễ thầy trò đối đãi, mời ba người lên tọa.

Quảng Thành Tử nói: "Bần đạo đến đây đặc biệt vì chuyện Tây Kỳ.

Những người bị thương hiện đang ở đâu, hãy đưa đến để ta cùng cứu chữa!" Võ Vương cùng chúng tướng Tây Kỳ đưa Kim Trá, Long Tu Hổ và một nhóm tướng lĩnh, binh sĩ bị đá đánh trúng vào điện Ngân An.

Quảng Thành Tử nhìn những người bị thương, trong đó có Kim Trá và Long Tu Hổ đang hôn mê, kiểm tra một hồi rồi nói: "Võ Vương chớ lo, chỉ là vết thương nhỏ, đợi bần đạo thi triển thủ đoạn tự khắc sẽ bình an vô sự." Võ Vương lại cung kính hỏi: "Không biết cần những loại thảo dược nào, đạo trưởng cứ dặn dò, ta sẽ cho người đi chuẩn bị ngay." Quảng Thành Tử rất hài lòng với Võ Vương, không giống Khương Tử Nha hay làm cao, ông ta dù hơi kiêu ngạo nhưng không can thiệp vào nhân đạo, bèn cười lớn nói: "Không cần dược gian phàm, bần đạo có linh đan, cộng thêm chút thủ đoạn là giải quyết được." Lại nói ở thành Ngũ Hành, Trương Quế Phương đang đại yến các tướng lĩnh.

Lần này đại thắng, Khương Tử Nha sống chết chưa rõ, tướng tá Tây Kỳ kẻ thương người chết.

Người vui nhất là Thân Công Báo, nhưng trong lòng lại càng cảm thấy Trương Phương không thể lường được, ngay cả tiên thiên linh

bảo Độn Long Thừng của Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn cũng không làm gì nổi hắn, thực lực quá kinh người.

Lão rất muốn gia nhập Chư Thiên Học Cung nhưng lại ngại chưa mở lời được.

Đột nhiên, thám tử báo: "Khởi bẩm nguyên soái, ngoài thành có phó tướng của Hàn Vinh ở ải Tì Thủy dẫn theo năm vạn quân mã và lương thảo đang chờ đợi!" Trương Phương suy nghĩ mãi cũng không hiểu nổi, mình với Hàn Vinh chẳng có quan hệ gì, không biết ông ta phái binh đến có ý đồ gì.

Hắn quay sang bảo Phong Lâm và Đặng Trung đang uống rượu vui vẻ: "Hai người đi kiểm tra một phen, soát kỹ thân phận, đừng để người của Tây Kỳ trà trộn vào." Phong Lâm và Đặng Trung lĩnh mệnh đi xuống.

Nửa ngày sau, hai người dẫn theo một võ tướng trẻ tuổi bước vào.

Võ tướng trẻ tuổi vào bảo trướng, quỳ một gối bái kiến: "Phó tướng Dư Hóa dưới trướng Tổng binh Hàn Vinh ở ải Tì Thủy bái kiến Trương nguyên soái.

Lần này tôi mang theo năm vạn tinh binh, tám ngàn thạch lương thảo, đủ cho mười vạn đại quân ăn trong ba tháng!" Trương Phương nghe vậy rất vui mừng, phất tay nói: "Dư Hóa tướng quân đến đúng lúc lắm, ta vừa thắng một trận, mọi người đang ăn mừng, hãy cùng tham gia luôn." Dư Hóa tạ ơn: "Mạt tướng tạ ơn nguyên soái." Trương Phương liền sai người kê thêm bàn, bày thức ăn mời Dư Hóa nhập tiệc.

Lúc này Trương Phương mới nhớ ra Dư Hóa này có Hóa Huyết Thần Đao vô song, là đệ tử của Nhất Khí Tiên Dư Nguyên ở đảo Bồng Lai, tinh thông tả đạo pháp thuật, có ngoại hiệu là Thất Thủ tướng quân.

Đạo pháp thông huyền, có thần thú tọa kỵ là Hỏa Nhãn Kim Tinh Thú, tuy võ nghệ bình thường nhưng sở hữu hai kiện pháp bảo sư truyền là Lục Hồn Phiên và Hóa Huyết Thần Đao.

Trong đại chiến, y từng dùng Lục Hồn Phiên bắt Hoàng Phi Hổ và thuộc hạ, dùng Hóa Huyết Thần Đao đả thương Na Tra rồi Lôi Chấn Tử.

Cuối cùng tử trận dưới tay Dương Tiễn và Lôi Chấn Tử, chân linh nhập phong thần bảng làm chức Cô Thần Tinh.

Dư Hóa đâu biết Trương Phương đang nghĩ gì, chỉ tưởng Trương Phương tính tình nhiệt tình.

Vốn tính cởi mở, chẳng mấy chốc y đã hòa nhập với bọn Phong Lâm.

Trương Phương nâng chén kính rượu xong liền hỏi: "Dư Hóa tướng quân, chuyến này là ý gì?" Trương Phương tuyệt đối không tin chỉ dựa vào một tổng binh như Hàn Vinh mà dám điều động năm vạn quân và lương thảo như vậy.

Dư Hóa uống cạn chén rượu rồi đáp: "Thực không giấu gì ngài, tất cả đều là ý của Thái sư.

Hôm qua Thái sư gửi thư truyền tin, bảo Hàn tổng binh điều bát lương thảo binh sĩ, thúc giục chuyển nhanh đến chỗ tướng quân.

Hàn tổng binh không dám chậm trễ, lập tức sai mạt tướng đi ngay." Trương Phương nghe xong rơi vào trầm tư, Văn Trọng chẳng phải luôn đối đầu với mình sao, sao tốt bụng tặng quân tặng lương thế này?

Nhưng đã tặng thì không có lý do gì trả lại, nghĩ không thông thì dứt khoát không nghĩ nữa.

Với thực lực hiện tại của Trương Phương, mười tên Văn Trọng

cộng lại cũng chẳng phải đối thủ của hắn.

Thân Công Báo cũng không biết Văn Trọng đã biết thân phận Phụ Quốc Thượng Tướng Quân của Trương Quế Phương, chỉ tưởng là do tấu chương gửi Trụ Vương có hiệu quả.

Trương Phương hỏi: "Dư Hóa tướng quân ở lại tiền tuyến hay phải về giao phó?" Dư Hóa trả lại: "Thuộc hạ cũng muốn ở lại, nhưng sợ Hàn tổng binh không đồng ý nên phải về phục mệnh." Mọi người tiệc tùng linh đình đến tận canh ba, Thân Công Báo tuy là đạo sĩ nhưng cũng không kiêng khem gì, rượu thịt đều hưởng dụng.

Đến ngày thứ hai, Dư Hóa dẫn theo trăm kỵ binh trở về ải Tì Thủy giao phó cho Hàn Vinh.

Trương Phương không giữ Dư Hóa lại vì một là không cần thiết, so với bốn người Đặng Trung thì y đã có sư phụ, có sư môn rõ ràng.

Thu nhận y chưa chắc đã thật lòng trung thành, không bằng bọn Phong Lâm, Đặng Trung không môn không phái, gia nhập Chư Thiên Học Cung sẽ nghe lời răm rắp.

Trong đại trướng, Trương Phương cau mày nói: "Văn Trọng đột nhiên tặng quân lương, nhất thời khiến người ta khó thích nghi." Thân Công Báo vuốt râu, mắt sáng lên nói: "Có khả năng là mệnh lệnh của Đại vương, cũng có khả năng Văn Trọng coi trọng năng lực của ngài.

Tổ lật sao trứng có thể còn nguyên được?" Thành Ngũ Hành có thêm năm vạn quân, lại có bốn Kim Giáp Chiến Sĩ giúp đỡ toàn bộ quá trình, việc xây thành càng nhanh hơn.

Đến lúc hoàng hôn, tường thành bốn phía đã xây xong, tiếp theo là công cuộc kiến thiết rầm rộ bên trong thành.

Lại nói về phía Tây Kỳ, Quảng Thành Tử, Thanh Hư, Đạo Hạnh cưỡi mây rời Tây Kỳ, đến trước thành Ngũ Hành.

Nhìn đại trận Ngũ Hành phía trên thành, Quảng Thành Tử cau mày nói: “Trương Quế Phương này nhát gan đến thế sao, lại còn bố trí một tòa đại trận.

Đợi ta phá trận này để trút giận cho hai vị sư đệ.” Thanh Hư và Đạo Hạnh thi lễ, lùi sang một bên nói: “Thiện!” So với Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân và Đạo Hạnh Thiên Tôn, Quảng Thành Tử là Đại La Kim Tiên, thực lực vượt xa các Kim Tiên còn lại.

Trong Xiển Giáo, ngoại trừ Nam Cực Tiên Ông thì Quảng Thành Tử là người có tư lịch và tuổi tác lớn nhất.

Chòm râu trắng như tuyết, mái tóc cũng bạc phơ, tuy trên đỉnh đầu hơi hói một chút nhưng vẫn toát ra vẻ tiên phong đạo cốt.

Ông ta sở hữu nhiều pháp bảo như Phiên Thiên Ấn, Lạc Hồn Chung, Thư Hùng Kiếm, Tảo Hà Y, và là người thường xuyên đánh chuông vàng trong cung Ngọc Hư, rất được Nguyên Thủy Thiên Tôn sủng ái.

Chương 97

Trong nguyên tác, ông ta từng đánh chết Kim Quang Thánh Mẫu, Hỏa Linh Thánh Mẫu, đánh Quy Linh Thánh Mẫu hiện nguyên hình, có thể gọi là "sát thủ Thánh Mẫu".

Nhìn thành Ngũ Hành, Quảng Thành Tử lấy Phiên Thiên Ấn ném lên không trung.

Ông ta luôn có quan niệm ra tay trước để chiếm ưu thế, tuyệt không cho đối thủ một tia cơ hội.

"Đi!" Theo tiếng hô, Phiên Thiên Ấn trên không trung biến hóa to hơn cả thành Ngũ Hành, ma sát với không khí tạo thành một quầng lửa khổng lồ đập xuống thành.

Kiện hậu thiên công đức chí bảo này vốn là do Nguyên Thủy lượm một nửa núi Bất Chu luyện thành, sau đó Quảng Thành Tử làm thầy Hoàng Đế kiếm được không ít công đức đều quán chú vào đó.

Khiến nó từ đỉnh cấp hậu thiên linh bảo trở thành hậu thiên công đức chí bảo.

Kẻ bị đánh trúng không ai không nát óc, cơ thể hóa thành vũng máu, cái chết cực kỳ thảm khốc.

Quảng Thành Tử chẳng quan tâm trong thành Ngũ Hành ngoài Trương Phương ra còn có mười vạn binh sĩ phàm nhân, trong mắt ông ta, có thể đập chết thì tuyệt không dùng đòn thứ hai.

Trương Phương đang ở trong trung quân bảo trướng, đột nhiên cảm thấy không khí xung quanh bị ép xuống, cau mày cảm ứng rồi đại kinh thất sắc.

"Ầm ầm ầm..." Phiên Thiên Ấn mang theo uy thế hủy diệt đập

xuống, mắt thấy sắp đập trúng Ngũ Hành Trận.

Đột nhiên, một cự nhân cao ngàn trượng đứng sừng sững giữa thành Ngũ Hành, dùng vai đỡ lấy một kích này.

Địa Sát Thất Thập Nhị Thuật — Đam Sơn!

Trương Phương lảo đảo lùi lại mấy bước, Phiên Thiên Ấn cũng bị bả vai hất văng đi.

Trên mặt đất xuất hiện mấy dấu chân khổng lồ.

Trương Phương chậm rãi thở hắt ra, vừa rồi thật nguy hiểm, theo uy lực của pháp bảo này, hắn không chắc Ngũ Hành Trận có chịu nổi không.

Vạn nhất không trụ vững, mười mấy vạn người tiêu tùng, e là cả bọn Phong Lâm cũng khó thoát nạn.

Nhìn Phiên Thiên Ấn bị hất văng, Trương Phương nổi giận.

Thật là độc ác, lén lút ra tay muốn tận diệt cả đám đây mà.

Khi không khí xung quanh bị đè nén, bọn Thân Công Báo cũng vọt ra khỏi trướng, nhìn Phiên Thiên Ấn như Thái Sơn áp đỉnh đè xuống đầu, ai nấy đều kinh hoàng bạt vía.

Trương Phương bước một bước ra khỏi thành Ngũ Hành, nhìn ba người đang cưỡi mây trên không, nộ hỏa xung thiên nói: "Hôm nay ba người các ngươi chết chắc rồi, Thiên Vương lão tử cũng không cứu nổi!" Quảng Thành Tử nhếch mép, nghĩ thầm Trương Quế Phương thật tự đại, cũng chẳng thèm đáp lời, lại tung Phiên Thiên Ấn ra, hôm nay ông ta nhất định phải đập chết kẻ mắt không thấy người này.

Nhìn Phiên Thiên Ấn đè xuống lần thứ hai, Trương Phương lập tức lấy phất trần ra, một luồng thanh quang rủ xuống hộ vệ toàn thân.

Sau đó hắn vung phất trần, từng sợi tơ bạc bắn lên trời, từ từ đỡ

lấy Phiên Thiên Ấn.

Phiên Thiên Ấn tuy không phải tiên thiên linh bảo nhưng là hậu thiên công đức chí bảo, luận uy lực còn trên cả phất trần.

Muốn đỡ trực tiếp thì không thể, nhưng ngăn cản một chút thì được.

Nhìn Phiên Thiên Ấn lại đập xuống một lần nữa, Trương Phương lại dùng vai gánh lấy, hai chân lún sâu xuống đất.

Sau đó hắn dùng sức hất mạnh, Phiên Thiên Ấn lại bay ngược về.

Trương Phương thu nhỏ cơ thể về kích thước bình thường, thi triển Thần Hành, trong nháy mắt đã đến trước mặt bọn Quảng Thành Tử, phất trần rung lên quét về phía ba người.

Đạo Hạnh Thiên Tôn thấy Trương Phương lao tới liền vung Hàng Ma Xử đánh xuống.

So với Quảng Thành Tử, pháp bảo của ông ta ít hơn nhiều, ngoài Hàng Ma Xử chỉ còn chiếc Bảo Đấu chứa nước bốn biển.

Hàng Ma Xử cũng giống như Phương Thiên Họa Kích của Phong Lâm, là kiện cao cấp hậu thiên linh bảo, cầm trong tay nhẹ như cỏ rác nhưng đánh vào người thì nặng tựa Thái Sơn.

So với Phương Thiên Họa Kích còn cao hơn một bậc.

Hàng Ma Xử đánh tới bị Trương Phương dùng phất trần gạt sang bên.

Phía sau, Thanh Hư cầm Mạc Tà bảo kiếm cũng từ một bên giết tới.

Hai người vây lấy Trương Phương bắt đầu hỗn chiến.

Trương Phương hào không sợ hãi, một cây phất trần quét tả hữu, vũ khí của hai người căn bản không áp sát nổi.

Trong thành Ngũ Hành, Thân Công Báo nhận ra bọn Quảng Thành Tử, lão biết rõ cảnh giới của những người này.

Chính vì biết nên lão càng chấn kinh.

Hai vị Kim Tiên, một vị Đại La Kim Tiên, tùy tiện lôi ra một người đều là nhân vật lẫy lừng.

Hôm nay vậy mà lại kéo đàn kéo lũ vây công một kẻ vô danh tiểu tốt.

Chương 98

Thân Công Báo luôn biết Trương Phương mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh đến mức khó tin như vậy, vượt xa dự đoán của lão.

Bởi vì tu hành cần tích lũy ngày qua ngày, ngay cả Kim Tiên cũng cần thiên phú dị bẩm mới chạm tới được.

Càng đừng nói đến Thái Ất Kim Tiên, nhưng nhìn gã võ tướng từng thu nạp dưới trướng này vậy mà lấy một địch hai, thậm chí ngạnh kháng Phiên Thiên Ấn của Quảng Thành Tử.

Trong lòng lão ngoài chấn hận thì cũng âm thầm lo lắng cho Trương Phương.

Quảng Thành Tử là Đại La Kim Tiên, thủ đoạn pháp bảo nhiều đến đáng sợ, lão không tin Trương Phương có thể thắng được.

Sốt ruột vô cùng mà không giúp được gì, lão liền bảo bọn Phong Lâm: "Mấy người kia là ba trong mười hai Kim Tiên của cung Ngọc Hư, thấy nguyên soái đơn thương độc mã, ta đi tìm cứu binh, các ngươi giữ kỹ thành trì!" Thấy Trương Phương một mình đấu với hai vị sư đệ mà không rơi vào thế hạ phong, sắc mặt Quảng Thành Tử âm trầm đáng sợ, định gia nhập chiến trường nhưng lại thấy mất mặt.

Nếu truyền ra ngoài chuyện ba đại Kim Tiên của cung Ngọc Hư vây công một tướng lĩnh phàm gian vô danh, chẳng phải khiến thiên hạ cười rụng răng sao.

Trương Phương lại một lần nữa gạt bay Hàng Ma Xử, rồi nở nụ cười khinh miệt nói: "Ở đây không triển khai được chân tay, có thể đổi chỗ khác không?" Trương Phương luôn khống chế lực đạo, sợ toàn lực ra tay sẽ làm ảnh hưởng đến thành Ngũ Hành.

Thanh Hư và Đạo Hạnh mặc kệ Trương Phương, nghe bảo đổi chỗ thì nghĩ Trương Phương sợ thương tổn đến người vô tội trong thành.

Trong lòng họ càng thêm chấn kinh trước thực lực của Trương Phương nhưng tay không ngừng nghỉ, cố ý tiết lộ ra từng đạo pháp lực đánh vào thành Ngũ Hành, nhưng đều bị Ngũ Hành Trận ngăn cản.

Những người bên dưới chẳng quan hệ gì với họ, cũng chẳng phải người Tây Kỳ.

Thấy lối đánh vô lại của hai người, Trương Phương nổi giận.

Hắn lập tức triệu hồi bộ cường hóa, nhìn số công đức còn lại, dồn hết điểm vào thuật Đoạt Phách.

Thất Phách Thần Thông — Ngũ Phách Hợp Nhất! (Có thể cường hóa).

Trương Phương lập tức nhấn cường hóa, môn thần thông này càng về sau uy lực càng lớn!

Nhưng đối đầu với cao thủ, hồn phách đã ngưng tụ thành một thể hóa tác nguyên thần, ngũ khí sinh sinh bất tử, lại có Tam Hoa hộ thể.

Muốn gọi một tiếng khiến đối phương ngã ngựa càng khó khăn, phải luyện đến Thất Phách hợp nhất mới được.

Từ khi tu luyện Cửu Chuyển Nguyên Công, nắm giữ Thất Thập Nhị Địa Sát thuật, Trương Phương lờ mờ hiểu ra môn thần thông này nhân quả quá lớn nên ít khi dùng đến.

Nhưng hôm nay bị người ta đánh tới tận cửa, không dùng không được.

Cường hóa một lần vẫn chưa đủ, Thất Phách Thần Thông: Lục Phách Hợp Nhất (Có thể cường hóa).

Tiếp tục cường hóa!

"Ong!" Môn thần thông Thất Phách Hợp Nhất đã đạt đến trình độ đỉnh cao trên lý luận.

Một loại quy luật đại đạo huyền bí gia thân, Trương Phương minh ngộ thêm nhiều điều.

Tuy đang cường hóa thần thông nhưng tay không ngừng nghỉ, một mình hắn độc chiến hai đại cao thủ Thái Ất Kim Tiên.

Bọn Thanh Hư cố ý thỉnh thoảng tung ra một tia pháp lực công kích thành Ngũ Hành nhưng đều bị phất trần của Trương Phương quét lệch.

Pháp lực đập xuống đất khiến mặt đất bị cày thành những con mương rộng hàng trăm trượng.

Thấy đối phương vô liêm sỉ như thế, Trương Phương hét lớn về phía Thanh Hư: "Thanh Hư, không mau lăn xuống mây chịu hàng, còn đợi khi nào!" Vừa hét xong câu này, Trương Phương đột nhiên thấy đầu nặng trịch, thần trí mơ màng.

Cứ như vừa tiêu tốn quá nhiều tâm thần, cả người đặc biệt buồn ngủ.

Thanh Hư đang dồn sức đối kháng với phất trần của Trương Phương, bất thình lình nghe thấy câu nói nực cười đó thì định chế nhạo.

Nào ngờ đột nhiên đầu váng mắt hoa, đại não vang lên tiếng nổ ầm ầm, ngay cả mây cũng không ngự nổi, cứ thế rơi thẳng xuống.

Quảng Thành Tử đại kinh thất sắc, cảnh giới Thanh Hư là Thái Ất Kim Tiên, vậy mà bị hét một tiếng đã rơi khỏi mây.

Trương Phương cũng chẳng dễ chịu gì, đây là lần đầu tiên hắn

dùng thần thông này đối phó với người đẳng cấp như Thanh Hư.

Tuy đối phương chịu thiệt nhưng hắn cũng chẳng thảnh thơi, đúng là giết địch một ngàn tự tổn tám trăm.

Nhưng Trương Phương vẫn cố gượng hét thêm tiếng nữa: "Cái tên cầm Hàng Ma Xử kia, không mau lăn xuống mây chịu hàng, còn đợi khi nào!" Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng đầu váng mắt hoa rơi khỏi tầng mây.

Trương Phương loạng choạng một cái, sắc mặt hơi nhợt nhạt, nhưng Quảng Thành Tử không nhận ra.

Nhìn hai người rơi từ trên không xuống, Trương Phương lẩm bẩm: "Hỏng bét, tác dụng phụ hơi lớn rồi!" Mọi chuyện diễn ra trong chớp mắt, Quảng Thành Tử mới nghe Trương Phương hét một câu đã thấy Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân rơi xuống.

Chưa kịp phản ứng thì thấy Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng theo gót.

Quảng Thành Tử trong lòng chấn kinh vô cùng nhưng tay không chậm trễ, giờ đây không dám đại ý chút nào.

Chương 99

Trong tay ông ta xuất hiện một chiếc chuông, vội vàng rung lên, một tiếng vang lanh lảnh thấu tận tầng mây.

"Đinh đinh đinh..." Thanh Hư và Đạo Hạnh đang hôn mê lập tức tỉnh lại.

Hai người vội thi triển độn thuật đáp xuống đất, nếu không có Quảng Thành Tử đánh thức, e là đã cắm đầu xuống đất mà ngất xỉu.

Tuy thân thể Thái Ất Kim Tiên cực kỳ mạnh mẽ không chết được, nhưng chắc chắn sẽ ngã nhào, sống chết không rõ.

Đạo Hạnh Thiên Tôn và Thanh Hư hú vía, nếu không có Quảng Thành Tử ở đây, hậu quả khôn lường.

Thấy hai vị sư đệ bình an vô sự, Quảng Thành Tử thu hồi vẻ khinh thị, cười mây đến trước mặt Trương Phương nói: "Khá lắm, hèn gì dám năm lần bảy lượt đem quân đánh Tây Kỳ, hóa ra là có chút thần thông!" Trương Phương nghiêm nghị hỏi lớn: "Thế nào, một thân thần thông của ta có giết nổi các ngươi không?" Quảng Thành Tử cau mày sâu sắc, Phiên Thiên Ấn không làm gì được Trương Quế Phương, chẳng lẽ thực sự phải liều mạng sao?

Cũng chẳng biết tên này lai lịch thế nào, lại sở hữu Thất Thập Nhị Địa Sát thần thông, đặc biệt là Cửu Chuyển Nguyên Công chiến lực vô song.

Ông ta chậm rãi khuyên nhủ: "Đạo hữu, tu hành không dễ, hà tất phải bán mạng cho hôn quân." Trương Phương nghe vậy như nghe chuyện cười lớn, ngẩng đầu đầy vẻ khinh bỉ đáp: "Cũng không cần trước mặt ta ra vẻ nhân nghĩa, hôm nay các ngươi khó thoát cái chết." Toàn thân Trương Phương tỏa ra chiến ý vô cùng, một thế giới dùng

thực lực nói chuyện, nắm đấm ai to người đó có lý.

Từng đạo linh khí hội tụ xung quanh hắn, hóa thành đao thương giáo mác chỉ thẳng vào Quảng Thành Tử.

Có linh khí hóa thành những binh sĩ hư ảo, đồng thanh hò hét, tuy không phát ra tiếng động nhưng không ngừng thôi thúc Trương Phương xông lên giết Quảng Thành Tử.

Trời đất biến sắc, mây đen vô tận bao phủ cả bầu trời.

Linh khí có linh, đều bị Trương Phương hấp nạp, tự nhiên coi Trương Phương là chủ tể.

Nội tâm Trương Phương muốn giết Quảng Thành Tử, nên linh khí xung quanh cũng bị cảm nhiễm, hóa thành đủ loại hình thù hò hét trợ uy cho hắn.

Cơ thể Trương Phương hóa cao ngàn trượng, sau đầu là một vòng công đức kim luân khổng lồ xoay chuyển.

Giữa bầu trời đầy mây đen, nó càng thêm nổi bật.

Quảng Thành Tử hé mắt nhìn, rồi cười nhạt khinh miệt: "Đạo hữu, ngươi nhập ma rồi!" Trương Phương cười cuồng loạn: "Kẻ nhập ma chính là cả đám mười hai Kim Tiên cung Ngọc Hư, là Nguyên Thủy Thiên Tôn các ngươi!" Ngay khi Trương Phương vừa thốt ra cái tên đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn đang tọa trên đài Bát Quái ở cung Ngọc Hư lập tức mở mắt.

Tầm mắt xuyên qua mọi rào cản, quan sát mọi hành động trên chiến trường.

Thực tế Trương Phương không biết, hắn cứ tưởng ba người Quảng Thành Tử đến đây là do Nguyên Thủy Thiên Tôn sai bảo, nghĩ rằng những hành động nhỏ của mình đã bị Nguyên Thủy phát hiện nên sai ba người này tới để tiễn họ lên bảng.

Nhưng thực ra ba người Quảng Thành Tử lén lút xuống núi, Nguyên Thủy Thiên Tôn không hề biết, tuy là Thánh nhân nhưng cũng không thể lúc nào cũng dán mắt vào đồ đệ.

Mãi đến khi Trương Phương gọi đạo hiệu của mình, ông ta mới cảm ứng được mà nhìn xuống Tây Kỳ.

Thấy Thanh Hư và Đạo Hạnh đang ủ rũ đứng một bên, rõ ràng là đã chịu thiệt.

Lại thấy Quảng Thành Tử đầy vẻ lo ngại, Nguyên Thủy quá hiểu đệ tử của mình, ông ta biết Quảng Thành Tử không có mười phần nắm chắc.

Nguyên Thủy cau mày sâu sắc, tay định vươn ra rồi lại từ từ thu về.

Trương Phương không biết mình vừa đứng bên bờ vực sinh tử.

Nguyên Thủy nhìn khối Ngọc Như Ý bên cạnh, ngón trỏ búng nhẹ, Ngọc Như Ý hóa thành một luồng thanh quang bay thẳng xuống chiến trường Tây Kỳ.

Quảng Thành Tử thực sự không có mười phần nắm chắc, tuy là Đại La Kim Tiên có đẳng cấp cao hơn nhưng đối đầu với Cửu Chuyển Nguyên Công vốn nức tiếng chiến lực vô song, ông ta cũng không tin có thể hoàn toàn hạ gục đối thủ, cùng lắm chỉ chiếm chút tiện nghi, đánh hắn vài cái.

Tại đảo Kim Ngao, cung Bích Du, Thông Thiên Giáo Chủ lộ vẻ hài lòng.

Nhìn Trương Phương một mình áp chế hai đại Thái Ất Kim Tiên của cung Ngọc Hư, ngạnh kháng Phiên Thiên Ấn.

Là vị Thánh nhân vạn kiếp bất diệt Thông Thiên Giáo Chủ, ông cũng không khỏi lo lắng cho hắn.

Khi thấy một luồng bạch quang bắn vào tay Quảng Thành Tử, sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ âm trầm đáng sợ: "Sư huynh định ra tay sao!" Tại Tây Kỳ, trên không trung thành Ngũ Hành, Trương Phương đội công đức kim luân, mây đen bao phủ, linh khí xung quanh hội tụ thành chân linh.

Tay cầm đao thương kiếm kích, dàn trận uy nghiêm, cả bầu trời phủ đầy các phương trận.

Đang lúc Trương Phương chuẩn bị liều mạng một phen thì một luồng bạch quang lóe lên, trong tay Quảng Thành Tử có thêm một khối Ngọc Như Ý, tỏa ra ánh sáng vô lượng.

Uy năng của kiện cao cấp tiên thiên linh bảo đó trấn áp cả bầu trời, khiến triều tịch linh khí của Trương Phương bị đẩy lùi không ít.

Quảng Thành Tử nhìn Ngọc Như Ý trong tay, biết rằng Thánh nhân đang quan sát trận chiến này.

Vốn đang cân nhắc có nên liều mạng chém chết Trương Quế Phương tại đây không, giờ thì ý chí đã kiên định.

Đây không còn là trận chiến danh dự cá nhân nữa, giờ đây thắng bại liên quan đến danh tiếng của Xiển Giáo và thể diện của Thánh nhân.

Quảng Thành Tử không thể thua!

Trương Phương nhìn kiện cao cấp tiên thiên linh bảo kia liền cười lớn: "Ha ha ha, viện binh đến rồi sao?" Sắc mặt Quảng Thành Tử biến đổi, rồi lạnh lùng đáp: "Trương Quế Phương, hôm nay ngươi tất chết không nghi ngờ gì!" Nói xong, Ngọc Như Ý trong tay tỏa ra một quầng bạch quang đập về phía Trương Phương.

Uy thế của cao cấp tiên thiên linh bảo ép cho xương cốt toàn thân Trương Phương kêu "rắc rắc".

Chương 100

Đột nhiên từ thắt lưng hắn bay ra một luồng thanh quang, một thanh kiếm lơ lửng trước mắt Trương Phương.

Thanh kiếm tỏa ra kiếm khí ngút trời, đâm thủng mây đen trên bầu trời, để lộ ra khoảng trời xanh ngắt.

"?" Trương Phương nhìn kỹ, chẳng phải đây là thanh kiếm tên đạo nhân kỳ quái đưa cho vài ngày trước sao, lúc đó bộ cường hóa chẳng có phản ứng gì nên hắn cứ ngỡ là sắt vụn.

Nào ngờ khí thế lúc này đúng là cao cấp tiên thiên linh bảo không sai vào đâu được.

"Kiếm?" Trương Phương không kịp suy nghĩ nhiều, thu hồi phất trần, chộp lấy thanh kiếm vung lên, một luồng kiếm khí ngút trời va chạm với Ngọc Như Ý.

Cả bầu trời lập tức đổi sắc, một cơn bão năng lượng khổng lồ lấy hai kiện pháp bảo làm trung tâm bùng nổ ra xung quanh.

Quảng Thành Tử kinh hãi, không hiểu nổi tại sao đối phương lại sở hữu kiếm khí mãnh liệt đến thế.

Trương Phương tay cầm hung kiếm như một sát thần, cười ngạo nghễ trên không trung: "Ha ha ha, kiếm tốt!

Hôm nay hãy để ta nhất sát phá thiên, để Hồng Hoang phải run rẩy dưới chân ta!" Nói xong, hắn cầm kiếm lao vọt lên, rồi mang theo tư thế không gì cản nổi lao thẳng xuống.

Quảng Thành Tử truyền pháp lực vào Ngọc Như Ý, ánh sáng đại thịnh, bao phủ lấy Trương Phương.

Hai người đại chiến một trận, mặt đất như vừa trải qua một trận

động đất kinh hoàng.

Thành Ngũ Hành may mắn đang trong quá trình xây dựng, tuy nằm ở trung tâm cơn bão nhưng nhờ có Ngũ Hành Trận thủ hộ, lại thêm binh sĩ đa số ở trong lều bạt nên tổn thất không lớn.

Nhưng bách tính thành Tây Kỳ thì không may mắn như thế, vô số nhà cửa sụp đổ, tiếng than khóc dậy đất.

Thanh Hư và Đạo Hạnh thấy vậy vội vàng lê thân hình bủn rủn, ngự độn quang lao vào thành Tây Kỳ, cùng Dương Tiễn và những người khác thi triển pháp lực trấn áp động đất.

Ngọc Như Ý lại một lần nữa va chạm với thanh kiếm trong tay, một cơn bão năng lượng khổng lồ lóe lên, trong nháy mắt xé nát bộ giáp chỉ ở cấp bậc cao cấp pháp bảo trên người Trương Phương.

Bộ giáp đó Trương Phương đã tốn hơn vạn điểm cường hóa để nó có thể co giãn theo ý muốn khi dùng thuật Đại Tiểu Như Ý.

Nhưng trước vụ nổ năng lượng này, nó liền bị xé nát.

Trương Phương tóc tai bù xù, chỉ có thể dùng pháp lực ngưng tụ thành một lớp quần áo mặc trên người.

Quảng Thành Tử mặc Tảo Hà Y cấp bậc tiên thiên linh bảo, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi năng lượng cuồng bạo, kiếm khí cũng bị Ngọc Như Ý triệt tiêu.

Trương Phương cau mày, hét lớn: "Lão già kia, không mau lăn xuống chịu hàng, còn đợi đến khi nào!" Quảng Thành Tử giật mình một cái, nguyên thần hơi bất ổn, nhưng sau đó thấy không sao thì thầm thở phào.

Trương Phương nhếch mép đầy ý đồ xấu, vừa rồi tuy hét nhưng hắn chưa dùng Đoạt Phách thuật.

Đối mặt với Đại La Kim Tiên, hắn không rõ Đoạt Phách thuật có tác dụng không, nên phải thừa cơ đối phương không đề phòng, một lời định sinh tử.

Hai người đánh nhau càng lúc càng kịch liệt, Quảng Thành Tử dựa vào cảnh giới cao hơn, pháp lực hùng hậu, Ngọc Như Ý tỏa sáng rực rỡ.

Thỉnh thoảng ông ta còn ném Phiên Thiên Ấn ra gây nhiễu Trương Phương, còn Lạc Phách Chung thì vô dụng với hắn rồi.

Giờ đây Thất Phách đã hợp nhất, dù Quảng Thành Tử không mang theo Lạc Phách Chung thì có mang cũng chẳng làm gì được. (Còn chiếc chuông vàng của cung Ngọc Hư dùng để đánh thức hai vị sư đệ kia là vật khác).

Dần dần hai người đánh lên tận Thiên Đình, đây là lần đầu tiên Trương Phương đặt chân lên Thiên Đình nên không tránh khỏi kinh ngạc.

Tại Thiên Đình, Hạo Thiên Đại Đế đang ở điện Phi Hương nghe hát xem múa.

Từ khi được Hồng Quân Lão Tổ phái đến cai quản Thiên Đình, ông luôn bận rộn vô cùng, mỗi ngày đều cần mẫn làm việc.

Nhưng thời gian trước bị mười hai Kim Tiên chặn cửa khiến ông vô cùng phẫn nộ, giờ thì mặc kệ, muốn ra sao thì ra.

Đúng lúc đó, Thái Bạch Kim Tinh vội vã chạy vào, quỳ xuống hô: "Thần Thái Bạch Kim Tinh, tham kiến Hạo Thiên Kim Khuyết Vô Thượng Chí Tôn Tự Nhiên Diệu Hữu Di La Chí Chân Thượng Đế!" Hạo Thiên Đại Đế vui vẻ nói: "Thái Bạch đấy à, đến đúng lúc lắm, theo trẫm cùng thưởng thức vũ nhạc!" Cả Thiên Đình hiện giờ chẳng có mấy mống, văn quan chỉ có Thái Bạch Kim Tinh là vừa mắt, võ

quan ngoài Thiên Bồng và Cự Linh Thần ra chẳng còn ai.

Thái Bạch Kim Tinh tâu: "Khởi tấu Bệ hạ, có hai vị đại tiên đánh lên tận Thiên Đình!" Hạo Thiên nghe vậy sắc mặt biến đổi, nắm chặt tay, quả thực vô cùng tức giận.

Dù sao ông cũng là Thiên Giới Chí Tôn do Hồng Quân Lão Tổ đích thân bổ nhiệm, vậy mà hạng mèo mả gà đồng nào cũng dám đánh lên đây.

Nắm giữ quyền hành Thiên Giới, Hạo Thiên Đại Đế nổi giận khiến linh khí nhất thời hỗn loạn.

Thái Bạch Kim Tinh thấy vậy biết là mình nói chưa rõ, vội bổ sung: "Bệ hạ hiểu lầm rồi, là Quảng Thành Tử đang đánh nhau với một người không quen mặt, hai người đánh từ hạ giới lên tận đây." Hạo Thiên nghe vậy, nắm đấm đang siết chặt từ từ nới lỏng, mắt sáng lên hỏi: "Thật có chuyện đó sao?" Hạo Thiên Đại Đế vô cùng căm ghét mười hai Kim Tiên, vì bọn họ không những không phục tùng Thiên Đình mà còn gây khó dễ đủ đường.

Năm xưa em gái Dao Cơ phạm thiên điều, tư thông với phàm nhân sinh ra ba anh em Dương Tiễn khiến Hạo Thiên vô cùng giận dữ.

Vì lúc đó đang ở giai đoạn khởi nghiệp, vừa nắm quyền Thiên Đình đã xảy ra chuyện như vậy.

Thần tiên và phàm nhân không thể ở bên nhau, tư thông sẽ làm nhiễu loạn trật tự thiên đạo.

Hạo Thiên nắm quyền cai quản Thiên Giới, nhà mình xảy ra chuyện xấu, tam giới đều đang nhìn xem ông xử lý thế nào.

Chương 101

Chắc chắn ông phải nghiến răng trừng phạt em gái một phen.

Một mặt là để bảo vệ, mặt khác là để răn đe.

Nhưng Dương Tiễn lại muốn bổ núi Đào Sơn cứu mẹ, Hạo Thiên ra ngăn cản thì bị một trong mười hai Kim Tiên là Ngọc Đỉnh Chân Nhân chặn lại.

Với bản lĩnh của ông, Ngọc Đỉnh đương nhiên không phải đối thủ, nhưng mười hai Kim Tiên lại kéo đến chặn cửa.

Phải biết rằng Đào Sơn tuy do Hạo Thiên bố trí nhưng cũng là thay mặt thiên đạo trừng phạt Dao Cơ.

Sau khi Đào Sơn bị bổ khai, thiên đạo lập tức giáng phạt, em gái Dao Cơ của ông bị thiên phạt đánh cho tan thành tro bụi.

Có một người em gái ruột như thế, bảo sao ông không căm hận mười hai Kim Tiên.

Trong đó có cả Quảng Thành Tử, nên Hạo Thiên cũng căm ghét ông ta vô cùng.

Hôm nay có người dám đụng đến đệ tử Ngọc Hư là Quảng Thành Tử, lại còn đánh nhau bất phân thắng bại, ông rất muốn gặp vị đại năng đó.

Bèn cười nói với Thái Bạch: "Chuẩn bị, theo trẫm đi xem chiến." Thái Bạch Kim Tinh vội vàng sắp xếp xe giá.

Một lúc sau, Hạo Thiên Đại Đế ngồi trên Cửu Long Xa, đầu đội Cửu Quang Bảo Cái, xung quanh có thanh loan tiên hạc đi theo, tiên nữ rải hoa, tiên nhạc vang lừng.

Rồng không phải chân long, thanh loan cũng không phải loại thuần chủng.

Hạo Thiên hiện đang lâm vào cảnh khó khăn, Long tộc đang đứng ngoài quan sát, tuy thỉnh thoảng có lên triều bái nhưng không nghe lệnh.

Mệnh lệnh ra khỏi Thiên Đình là bay theo gió.

Một lúc sau quả nhiên thấy ở phía xa, có một thanh niên tay cầm trường kiếm đang chiến đấu với Quảng Thành Tử, hai người đánh nhau khó phân cao thấp.

Chỉ nhìn một cái, sắc mặt Hạo Thiên Đại Đế đại biến, bảo Thái Bạch: "Quay xe về cung!" Thái Bạch không hiểu chuyện gì nhưng không dám hỏi nhiều, vội bảo người chỉ huy xe giá quay về điện Phi Hương.

Lại nói Trương Phương đại chiến Quảng Thành Tử, đang đánh bỗng hét lớn một tiếng: "Này, Quảng Thành Tử, không mau lăn xuống mây chịu hàng, còn đợi khi nào!" Còn việc tại sao Trương Phương biết Quảng Thành Tử thì khỏi phải giải thích.

Là một người xuyên không, Phiên Thiên Ấn rõ ràng như thế, nếu không biết tên thì mới là lạ.

Quảng Thành Tử chỉ huy hai kiện pháp bảo bay lên bay xuống, luân phiên oanh tạc.

Khi đang ngỡ là thắng chắc trong tay, đột nhiên đầu óc mụ mị, mắt hoa lên, cảm giác đứng không vững, ông ta vội vàng cắn mạnh vào đầu lưỡi.

Nhờ thế mới khôi phục được một tia tỉnh táo.

Trương Phương cũng đầu óc choáng váng, toàn thân phát nhuyễn, dùng Đoạt Phách thuật tác dụng phụ hơi lớn, nhất là đối phó với Đại

La Kim Tiên.

Nhưng thế là đủ, nhân lúc Quảng Thành Tử hơi ngây người trong khoảnh khắc, hắn vung kiếm đâm tới.

Đối với Phiên Thiên Ấn đang đập tới hắn cũng không tránh, muốn đổi đòn với đối phương.

Trên đầu trúng một cái Phiên Thiên Ấn, lửa hoa bắn tung tóe, Trương Phương hoa cả mắt.

Nhưng hắn cũng thành công đâm một kiếm vào vai trái Quảng Thành Tử, Tiên Hà Y cấp bậc sơ cấp tiên thiên linh bảo đã ngăn cản một phần.

Nhưng bị kiếm khí đâm trúng, nó lập tức xuyên thấu, vai trái của Quảng Thành Tử bị chém đứt lìa.

"A!" Quảng Thành Tử đau đớn hét thảm một tiếng, lập tức lùi nhanh.

Trương Phương vừa bị Đoạt Phách thuật phản phệ, lại hứng trọn một cú Phiên Thiên Ấn vào đầu nên não bộ cũng choáng váng.

Trên đài Bát Quái ở cung Ngọc Hư, Nguyên Thủy lập tức đứng dậy, sắc mặt trở nên đáng sợ, vừa như tự ngôn tự ngữ, vừa như nói với ai đó: "Sư đệ, đến cả Thanh Bình Kiếm cũng đưa rồi, đây là quân cờ đệ bí mật bố trí bấy lâu nay sao?" Tại cung Bích Du trên đảo Kim Ngao, Thông Thiên Giáo Chủ cũng lộ vẻ thận trọng, theo sự hiểu biết về Nguyên Thủy, ông biết vị sư huynh này đã nổi giận.

Nhưng thì đã sao, khi khí vận Kim Long của Ân Thương vực dậy linh hoạt, ông đã chú ý đến Trương Phương.

Khí số Ân Thương đã tận, Tiệt Giáo và khí số Ân Thương lại có liên quan mật thiết, Ân Thương mất thì Tiệt Giáo tất nhiên không thể bảo toàn.

Ông chỉ có thể cảnh báo môn nhân đệ tử tránh xa chiến tranh để bảo toàn chút hương hỏa.

Nhưng khi thấy Trương Phương hai lần nhận công đức từ trời, khí vận Kim Long ngày càng hùng mạnh, ông biết có khả năng sẽ thay đổi vận mệnh của Tiệt Giáo.

Tuy không biết vận mệnh Tiệt Giáo sẽ ra sao, trong đại kiếp thiên cơ hỗn loạn, Thánh nhân cũng không thể biết trước mọi việc, chỉ có thể đi bước nào tính bước đó.

Thông Thiên Giáo Chủ cách xa hàng vạn dặm nói với Nguyên Thủy: "Sư huynh, tiểu bối đánh nhau, hà tất huynh phải nhúng tay nổi giận, để đệ đi cùng huynh một chuyến." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhắm nghiền hai mắt, rồi lạnh lùng hỏi: "Ngươi thực sự muốn ngăn cản ta?" Thông Thiên Giáo Chủ cười ha hả, nói: "Đệ tử của huynh là mạng, chẳng lẽ đệ tử của đệ không phải là mạng sao?" Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn âm trầm nói: "Ngươi đưa Thanh Bình Kiếm cho hắn, định để hắn nắm quyền Tiệt Giáo sao!

Được, hôm nay ta sẽ đấu với ngươi một trận." Nói xong, ông ta chộp lấy Bàn Cổ Phiên, thân ảnh lóe lên đã ra khỏi cung Ngọc Hư.

Trước mặt Thông Thiên hiện ra bốn thanh kiếm lơ lửng, sau đó ông phất tay cũng biến mất.

Trong cõi hỗn độn, Nguyên Thủy và Thông Thiên hiện thân.

Chương 102

Trong mắt hai người đều bùng nổ chiến ý, trận chiến sắp sửa bùng nổ.

Đột nhiên, một chiếc đòn gánh bắn vào trong hỗn độn, nằm ngang trước mặt hai người, một giọng nói truyền tới: "Hai vị sư đệ, lúc này đang trong đại kiếp, cả hai nên yên phận là tốt nhất, vạn nhất bị Lão sư biết được, cẩn thận bị trách phạt.

Đặc biệt là Thông Thiên, đệ tử của đệ căn tính nông cạn, không thể một mực dung túng, nếu cứ bao che, cẩn thận ta không nể tình!" Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy, biết rõ đại sư huynh đang lộ liễu bao che nhị sư huynh.

Tức giận phất tay áo nói: "Môn hạ mười hai Kim Tiên phạm phải sát kiếp là người căn tính thâm hậu, còn môn hạ của đệ an phận thủ kỷ lại thành kẻ căn tính nông cạn sao?" Giọng nói của Lão Tử tiếp tục: "Quảng Thành Tử môn hạ của nhị sư đệ là thầy của Hoàng Đế, công đức vô lượng.

Hãy nhìn lại tên Trương Quế Phương môn hạ của đệ xem, hắn đã làm được việc gì có lợi cho dân chưa?" Thông Thiên tức giận hừ một tiếng: "Chẳng lẽ việc chế biến những hạt lúa mạch khó ăn thành bột mì không có công với xã tắc sao?

Chẳng lẽ biến hạt đậu thành đậu phụ không phải là công đức sao?

Đến cả thiên đạo còn công nhận, huynh nói vậy không thấy nực cười à?" Nguyên Thủy ở bên cạnh lạnh lùng nói: "Thông Thiên, đệ tử Trương Quế Phương của đệ năm lần bảy lượt đánh Tây Kỳ, ngăn cản Khương Thượng hưng Chu diệt Trụ, chẳng lẽ không phải là trợ Trụ vi ngược, nghịch thiên mà hành sao?" Sau khi Hạo Thiên Đại Đế bãi

giá quay về Phi Hương điện, thấy Thái Bạch Kim Tinh mang vẻ mặt khó hiểu, bèn nói: "Vừa nãy ta thấy Quảng Thành Tử kia tay cầm Thất Bảo Ngọc Như Ý, còn người kia ta tuy không nhận ra, nhưng thanh kiếm trong tay hắn chính là Thanh Bình kiếm của Thông Thiên Thánh nhân." Thái Bạch Kim Tinh ngẩng đầu, kinh ngạc hỏi: "Như vậy, là hai giáo tranh chấp sao?" Hạo Thiên Đại Đế khẽ gõ ngón tay xuống bàn, không biết đang nghĩ gì, một lát sau mới giải thích: "Tóm lại ta không cần tham gia vào là được, cứ để bọn họ đánh đi!" Thiên Đình hiện nay không có người, trong thời đại Thánh nhân trấn áp, đệ tử Tam giáo không có bất kỳ ai bằng lòng nghe theo điều lệnh.

Thiên Đình vô cùng rộng lớn, có rất nhiều nơi bị không ít Yêu tộc và luyện khí tán nhân chiếm cứ, những người này cũng cần phải chiêu an hoặc thảo phạt.

Trương Phương vừa mới một kiếm chém đứt cánh tay Quảng Thành Tử, đang định xông lên đưa hắn lên bảng Phong Thần, lại phát hiện Ngọc Như Ý tỏa ra một luồng bạch quang, Quảng Thành Tử liền biến mất.

Một vệt máu của Đại La Kim Tiên vẩy xuống không trung, rơi xuống đất, không biết đã tư nhuận cho bao nhiêu đại địa.

Không tìm thấy Quảng Thành Tử, Trương Phương chỉ đành vận chuyển Nguyên Công, bình phục khí tức bản thân.

Sau đó hắn nhìn ngắm mỹ cảnh Thiên Đình vân vụ nhiễu quanh, cưỡi mây trôi lững lờ về phía trước.

Thiên Đình trong truyền thuyết, Trương Phương trải qua hai kiếp người mới thấy lần đầu, không khỏi có chút hiếu kỳ.

Thiên Đình cũng giống như Hồng Hoang, có đại địa, sông ngòi, sơn xuyên và mật lâm.

“Ân, lẽ nào kia là Nam Thiên Môn?” Từ xa hắn thấy mấy cột ngọc phảng phật như chống đỡ cả bầu trời, gánh một tấm bảng ngọc khổng lồ, trên đó viết: Nam Thiên Môn!

Trương Phương mang theo tâm tình hiếu kỳ bay tới, muốn xem thử đám thiên thần trông như thế nào.

Chẳng còn cách nào khác, hiểu biết của Trương Phương về Hồng Hoang và Thiên Đình rốt cuộc cũng có hạn.

“Đứng lại, kẻ nào dám tự tiện xông vào Nam Thiên Môn?” Trương Phương nhìn lại, phát hiện một gã khổng lồ cao ba mươi trượng tay cầm song phủ, mặc kim giáp lấp lánh, lúc này đang mặt đầy cảnh giác chú thị.

Trương Phương hạ vân xuống, tiến lên vài bước nói: “Ta là Trương Quế Phương ở hạ giới, vừa nãy thấy cảnh sắc Thiên giới không tệ, nhất thời khó lòng dứt bỏ nên mới đi lạc tới đây.” Cự Linh Thần chỉ là một Chân Tiên, ngay cả Kim Tiên còn chưa tới, cộng thêm Thiên Đình lại không có người, thấy Trương Phương đầu tóc rối bời, hắn có chút sợ kẻ này đến gây sự.

Thân hình cao lớn kia vốn chẳng phải thần thông, vì hắn thuộc Thượng Cổ Cự Linh nhất tộc, bản chất đã vậy.

Thời kỳ Yêu tộc chấp chưởng Thiên Đình, Cự Linh tộc chỉ là đầy tớ, mỗi ngày dời núi xây dựng đều không thể thiếu bọn họ.

Sau đại chiến Vu Yêu, cao thủ trong tộc chết gần hết, những người còn sót lại trốn tại Thiên giới tu dưỡng, sau khi bị Hạo Thiên Đại Đế phát hiện bèn bắt ra canh giữ Nam Thiên Môn.

Hắn vốn tưởng lại phải làm nô lệ, ai ngờ lại được canh giữ Nam Thiên Môn, dù sao cũng là một chức quan, liền hân hoan đồng ý.

Từ đó mỗi ngày đều tận tụy, không dám lười biếng.

Trận chiến giữa Trương Phương và Quảng Thành Tử không phải cấp độ hắn có thể tham gia, Hạo Thiên cũng chẳng rảnh mà nói cho hắn biết.

Trương Phương thu kiếm vào, cất tiếng: "Đi báo với Ngọc Đế, Trương Quế Phương hạ giới cầu kiến!" Thiên Đình trong truyền thuyết, nếu không ăn vài quả Bàn Đào mà đã rời đi thì thật quá lỗ vốn.

Cự Linh Thần thấy Trương Phương không giống kẻ gây rối, cũng hơi nới lỏng cảnh giác, vội vàng khom người hành lễ, giải thích: "Ngọc Đế mà ngài nói là Hạo Thiên Đại Đế phải không?

Xin chờ một chút, ta đi thông báo." Hạo Thiên Đại Đế chẳng lẽ khác với Ngọc Hoàng Đại Đế sao?

Trương Phương nghe xong mặt đầy mờ mịt, theo lý giải của hắn, chủ nhân Thiên Đình nhất định là Ngọc Hoàng Đại Đế, vậy Hạo Thiên Đại Đế là tình huống gì?

Mang theo nghi vấn, hắn gật đầu ra hiệu Cự Linh Thần đi bẩm báo.

Sau đó Cự Linh Thần sải bước đi vào trong.

Trương Phương không thấy nhắc đến Ngọc Hoàng Đại Đế, bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Nếu chủ nhân Thiên Đình không phải Ngọc Hoàng Đại Đế, vậy Vương Mẫu Nương Nương cũng chẳng tồn tại, Vương Mẫu không tồn tại thì làm gì có Bàn Đào?

Hắn muốn nếm thử Bàn Đào trong truyền thuyết, thuận tiện xem có thể cường hóa hay không, nếu được thì xin Ngọc Đế một ít để gia tăng thực lực.

Lúc này Hạo Thiên Đại Đế đang thảo luận với Thái Bạch Kim Tinh về chuyện hai giáo.

Đột nhiên Cự Linh Thần vội vã chạy tới ngoài Phi Hương điện lớn tiếng: "Bệ hạ, Trương Quế Phương hạ giới cầu kiến, đang đợi ngoài Nam Thiên Môn!" Hạo Thiên nghe vậy, mang theo nghi vấn nhìn về phía Thái Bạch Kim Tinh.

Thái Bạch cũng mờ mịt, không biết Trương Quế Phương là ai.

Hạo Thiên Đại Đế thấy ngay cả Thái Bạch cũng không biết, liền nói: "Thái Bạch hãy đi nghênh tiếp, không được thất lễ." Trong lòng Hạo Thiên Đại Đế nghĩ, vạn nhất người ta đến đầu quân mà mình lại lạnh nhạt thế này thì đuổi khách đi mất thì không hay.

Quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy người, để Thái Bạch đi đón là nể mặt lắm rồi, tổng không thể để một chủ nhân Thiên giới đi nghênh tiếp, truyền ra ngoài mất mặt chết.

Chương 103

Hạo Thiên Đại Đế đang khát khao nhân tài, chức quan không thiếu, chỉ thiếu người.

Tuy hạ giới đang chuẩn bị Phong Thần, nhưng đó còn là chuyện tương lai, chỉ có thế lực lớn mạnh mới là vương đạo.

Trương Phương đợi không lâu liền thấy Cự Linh Thần dẫn theo một lão đầu tóc trắng xóa đi tới.

Lão đầu gầy gò ốm yếu, trên mặt mang theo nụ cười tươi chạy chậm ra nghênh tiếp.

Thái Bạch Kim Tinh lúc đầu chưa nhìn kỹ, khi tới gần, thần sắc chợt chấn động, mặt đầy vẻ không tin nổi.

Chẳng phải đây là cao nhân vừa đại chiến với Quảng Thành Tử trong thập nhị Kim Tiên sao?

Tại sao vị cao nhân này lại tới bái phỏng Bệ hạ?

Đệ tử Tam giáo vốn cao ngạo, Hạo Thiên Đại Đế xuất thân chỉ là tiểu đồng bên cạnh Đạo Tổ, nên chẳng ai coi ra gì.

Nhìn người trước mắt, Thái Bạch Kim Tinh không dám tự cao, đây không phải là cảnh giới Kim Tiên, đối với Đại La Kim Tiên như Quảng Thành Tử thì quá xa vời.

Hiện tại, kẻ có thể đấu pháp với Quảng Thành Tử tự nhiên cũng là Đại La Kim Tiên.

Hắn căn bản không rõ Trương Phương tu luyện Cửu Chuyển Nguyên Công, hiểu thấu Thất Thập Nhị Địa Sát thuật, chiến lực vô song mới có thể cùng Quảng Thành Tử phân cao thấp.

Thái Bạch thuộc về văn chức, cả đời chỉ cầu trường sinh, khổ cực tu hành cuối cùng cũng đắc trường sinh, căn bản không có thời gian tu luyện thần thông, lấy đâu ra thủ đoạn đối địch.

Huống chi vị trước mắt này cư nhiên cầm trong tay pháp bảo không rời thân của Thông Thiên Thánh nhân – Thanh Bình kiếm, kiến kiếm như kiến nhân, chẳng khác nào Thông Thiên Giáo chủ thân hành đến đây.

Hắn vội vàng chắp tay bái lạy: "Tiểu tiên Thái Bạch, kiến qua Tiền bối Tiệt giáo!" Nghe vậy, Trương Phương khốn hoặc không hiểu, đang yên đang lành mình lại thành tiền bối Tiệt giáo rồi.

Trong Hỗn Độn!

Thông Thiên Giáo chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn đang đối trì, bị Nhân giáo giáo chủ Lão Tử ngắt ngang, cuối cùng cũng không đánh nhau.

Nhưng điều đó khiến Thông Thiên nhìn ra, Lão Tử đang ngầm đứng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ông hầm hừ phất tay áo, xoay người rời khỏi Hỗn Độn, quay về Bích Du cung.

Thánh nhân ra tay, nếu đánh thật thì cả Hồng Hoang sẽ bị đánh cho tan nát, chỉ có trong Hỗn Độn mới có thể thi triển một phen.

Quay lại Thiên Đình!

Thấy Thái Bạch Kim Tinh hành lễ, Trương Phương không hề lên mặt, cũng gật đầu đáp lễ nói: "Tiên quan không cần đa lễ, lần này đến đây chỉ để thưởng ngoạn phong cảnh, làm phiền ngài giới thiệu giúp cho." Thái Bạch Kim Tinh thấy Trương Phương không giống đám đệ tử Tam giáo khác hay dùng lỗ mũi nhìn người, trong lòng vui vẻ, vội làm thủ thế mời: "Tiền bối mời, để ta từ từ giới thiệu." Trương

Phương gật đầu, đi theo Thái Bạch Kim Tinh vào Nam Thiên Môn.

Thái Bạch Kim Tinh nói: "Phần lớn các nơi của Thiên Đình chưa đưa vào khống chế, hiện tại chỉ có Thiên Cung là còn trong tầm kiểm soát.

Thiên Cung được sắp xếp theo số Thiên Cang và Địa Sát, tổng cộng có một trăm linh tám tòa cung điện bảo điện.

Trong đó Thiên Cung có ba mươi sáu tòa như: Khiển Vân cung, Tỳ Sa cung, Ngũ Minh cung, Đâu Suất cung, Di La cung, Quang Minh cung, Diệu Nham cung, Thái Dương cung, Hóa Nhạc cung, Vân La cung, Ô Hạo cung, Đồng Hoa cung, Quảng Hàn cung, Quỳnh Hoa cung, Tử Tiêu cung, Đấu Ngưu cung, Ngọc Thanh cung...

Bảo điện có bảy mươi hai sở như: Triều Hội điện, Lăng Hư điện, Bảo Quang điện, Thông Minh điện, Thiên Vương điện, Phi Hương điện, Linh Quan điện, Lăng Tiêu điện...

Nhưng đa số cung điện đều trống không, chẳng có người ở!" Thái Bạch Kim Tinh thao thao bất tuyệt giảng giải các khu vực ở Thiên Đình.

Trương Phương nghe rất chăm chú, qua lời nói hắn biết Hạo Thiên vốn là đồng tử bên cạnh Hồng Quân Lão Tổ.

Vì hầu hạ Đạo Tổ có công nên được phái tới làm chủ Thiên Đình.

Trương Phương nghe xong trong lòng đố kỵ không thôi, thầm nghĩ nếu có chuyện tốt như vậy thì chắc kiếp trước vô số người đều nguyện ý đi hầu hạ Hồng Quân.

Thái Bạch Kim Tinh ôm phất trần, quay đầu nói với Trương Phương: "Tiền bối, Bệ hạ đang đợi ở Lăng Tiêu điện, chúng ta trực tiếp tới đó." Trương Phương vừa đi vừa ngắm cảnh, phát hiện trên đường có vô số đình đài hành lang, dọc đường trên các ngọn núi linh

thiêng đều có kỳ hoa dị thảo tỏa hào quang rực rỡ.

Trương Phương không nhanh không chậm nhìn ngắm, suýt chút nữa là chảy nước miếng.

Nếu không sợ mất mặt, chắc lúc này hắn đã nhào tới nhổ sạch rồi.

Thái Bạch Kim Tinh đột nhiên dừng bước, cười híp mắt nói: "Tiền bối nhìn xem, Lăng Tiêu Bảo Điện!" Trương Phương nhìn qua, chỉ thấy một tòa cung điện khổng lồ nguy nga lộng lẫy nằm phía trước, khác hẳn kiến trúc dưới mặt đất.

Tòa bảo điện này được bao quanh bởi ba mươi sáu cột vàng khổng lồ, nối với nhau bằng một bức tường năng lượng, vuông vức vững chãi.

Vì đây là đại sảnh nghị sự, nơi triệu tập chúng thần họp hành nên không có nóc nhà.

Thiên Đình cũng chẳng có mưa, ngoại trừ phòng ngủ hay nơi riêng tư thì nóc nhà chẳng để làm gì.

Các bậc thềm vàng tổng cộng có chín ngàn chín trăm chín mươi chín bậc.

Nhưng Trương Phương không thể đi bộ từng bước lên, hắn đâu có tới để triều bái Hạo Thiên.

Hắn trực tiếp cưỡi mây bay lên Lăng Tiêu Bảo Điện, thấy Hạo Thiên Đại Đế đang ngồi trên bảo tọa.

Chương 104

Thái Bạch Kim Tinh lên trước hành lễ: "Bệ hạ, thần đã đưa người đến." Hạo Thiên mặt đầy hân hoan nhìn Thái Bạch cùng Trương Phương, nhưng khi Trương Phương càng tới gần, Hạo Thiên càng nhìn rõ.

Khi nhận ra đây chính là người vừa đại chiến với Quảng Thành Tử, Hạo Thiên kinh hãi, vội vàng rời khỏi bảo tọa cao cao tại thượng, rảo bước xuống điện nói: "Đạo hữu tới đây thật là phúc phận, trẫm không đi nghênh tiếp, thật thất lễ quá." Trương Phương chắp tay thi lễ, dù sao người ta cũng là Tam Giới Chí Tôn, hành lễ kiểu này cũng không phải là quỳ lạy.

Đây là lễ nghi chào hỏi của đạo sĩ Hồng Hoang hiện nay.

Trương Phương tuy không phải đạo sĩ, nhưng một thân thần thông Đạo gia cộng với Cửu Chuyển Nguyên Công đã giúp hắn được dán nhãn Đạo gia, nên hành lễ này không sai.

"Hạ giới Trương Quế Phương, kiến qua Hạo Thiên Đại Đế!" Hạo Thiên Đại Đế cũng vội vàng đáp lễ, không thể không thận trọng đối đãi, vị này cầm Thanh Bình kiếm của Thông Thiên Giáo chủ, chẳng khác gì Thánh nhân.

"Đạo hữu, mau cùng trẫm tới Phi Hương điện, tới đây một chuyến không dễ dàng, hãy nếm thử điểm tâm hoa quả của Thiên Đình ta!" Hạo Thiên tưởng hắn đến đầu quân nên mới đón ở Lăng Tiêu Bảo Điện, nhưng nhìn thấy người rồi mới phát hiện mình nghĩ sai.

Ông vội mời Trương Phương tới Phi Hương điện, nơi thường tổ chức yến hội và thưởng thức ca vũ.

Trương Phương nghe có tiên quả điểm tâm, trong lòng vô cùng vui

vẻ, chẳng phải hắn tới đây vì cái này sao?

Đâu có đạo lý vào núi bảo vật mà về tay không, thế là hắn theo hai người tới Phi Hương điện.

Sau khi Trương Phương ngồi vào chỗ, trước mặt là một chiếc bàn dài không rõ làm bằng chất liệu gì, chỉ thấy sắc lưu ly thất thải luân chuyển.

Hạo Thiên Đại Đế nói khẽ vào tai Thái Bạch Kim Tinh một câu, sau đó Thái Bạch Kim Tinh vội vã đi ra ngoài.

Hạo Thiên Đại Đế phất tay, mấy tiên nữ bưng khay đựng điểm tâm, hoa quả, bình rượu đi vào, bày ra trước mặt hai người.

Một mùi thanh hương xộc vào mũi, Trương Phương thầm nuốt nước miếng.

Tiên quả, quỳnh tương ngọc dịch trong truyền thuyết đây rồi!

Trương Phương tùy tiện cầm một quả nho, không ăn ngay mà mân mê trong tay, gọi Bộ Cường Hóa ra!

"Ong!" [Phát hiện vật phẩm có điểm cường hóa.

Tên gọi: Tử Linh Tinh Bồ Đào (Có thể yên tâm sử dụng, dùng lâu dài có thể cải thiện tư chất).

Phẩm cấp: Sơ cấp.

Có thể cường hóa / Có thể chuyển hóa.

Chuyển hóa được 20 điểm cường hóa, cường hóa tiêu tốn 2 điểm năng lượng.] Một quả nho mà bằng hai viên Ngũ Bảo Đan của Phong Lâm luyện ra.

Trương Phương kinh ngạc vô cùng, trong đĩa chắc phải có hàng trăm quả, nếu cứ thế ăn sạch thì lãng phí quá, nhưng không ăn mà bỏ túi mang về thì có mất mặt không?

Thấy Trương Phương cầm quả nho nhíu mày, không ăn mà chỉ nhìn, Hạo Thiên Đại Đế tưởng Trương Phương đã ăn quá nhiều đồ tốt nên coi thường mấy thứ này.

Ông đặt chén rượu xuống, hơi ngượng ngùng hỏi: "Đạo hữu, phải chăng không hợp khẩu vị?" Trương Phương mỉm cười, bỏ quả nho vào miệng rồi mới nói: "Bệ hạ chê cười rồi, ta đối với ham muốn ăn uống vốn không cầu kỳ, có ăn là được." Nghe Trương Phương nói dễ nghe như vậy, Hạo Thiên Đại Đế ướm hỏi: "Vừa nãy ta quan sát đạo hữu đấu pháp, kết quả thế nào rồi?" Trương Phương nhướn mày, đáp đầy vẻ khinh thường: "Tên Quảng Thành Tử của Xiển giáo, cùng với Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân và một lão đạo không quen biết cầm Hàng Ma Xử đến tìm ta gây phiền phức." Hắn nhấp một ngụm ngọc dịch quỳnh tương, vị ngọt mát lạnh làm cả người sảng khoái, rồi nói tiếp: "Tên Thanh Hư và lão đạo kia bị ta đánh bị thương, Quảng Thành Tử cậy có pháp bảo sư môn làm oai làm phách, bị ta chặt đứt một cánh tay, vốn định giết chết cho xong chuyện, kết quả hắn lại biến mất." Nghe vậy, Hạo Thiên Đại Đế chấn kinh, vốn tưởng chỉ là va chạm nhỏ, không ngờ vị này trực tiếp đòi giết người.

Quảng Thành Tử là ái đồ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, người đánh chuông vàng ở Ngọc Hư cung, đắc đạo từ thời đại kiếp Vu Yêu, từng làm thầy của Hoàng Đế, danh tiếng lẫy lừng.

Ở Hồng Hoang ai thấy cũng phải nể mặt, vậy mà lại bị vị này chặt đứt một cánh tay.

Tuy cảnh giới của Quảng Thành Tử chỉ cần không chết là có thể phục nguyên bất cứ lúc nào, nhưng mặt mũi thì mất sạch.

Bị chặt tay chắc chắn sẽ gieo một hạt giống vào đạo tâm.

Hạt giống này sẽ nảy mầm, hoặc biến thành thù hận, hoặc biến thành sợ hãi.

Tóm lại hạt giống này một ngày không trừ, đạo tâm một ngày không yên.

Hạo Thiên cũng nghe ra, Xiển giáo không chỉ có Quảng Thành Tử, mà là ba người liên thủ vẫn bị một mình hắn đánh bại.

Một Đại La Kim Tiên, hai Thái Ất Kim Tiên đều thua, trong lòng ông vô cùng chấn động, đánh giá lại Trương Quế Phương trước mặt.

Chưa từng nghe danh cao thủ này, lẽ nào là người Thông Thiên Giáo chủ bí mật bồi dưỡng?

Tay cầm Thanh Bình kiếm, cũng chẳng biết thái độ của Thông Thiên Giáo chủ thế nào!

Nghĩ đoạn, Hạo Thiên Đại Đế lớn tiếng nói: "Thập nhị Kim Tiên môn hạ Ngọc Hư kiêu ngạo đã thành thói, không chỉ vậy, lần trước còn khinh khi Thiên Đình ta, mình ta đơn thương độc mã khó lòng đối phó!" Trương Phương hơi ngẩn ra, rồi thắc mắc: "Bệ hạ là do Đạo Tổ đích thân chỉ định, sao lại bị Thập nhị Kim Tiên khinh khi?" Nghe vậy, Hạo Thiên đập bàn phẫn hận đáp: "Chuyện này nói ra thì dài, phải tính từ lúc ta nhập chủ Thiên giới..." Trương Phương yên lặng nghe Hạo Thiên kể khổ!

Lúc này tại hạ giới Hồng Hoang, trong thành Ngũ Hành hôm nay đón mười vị đạo nhân!

Phong Lâm dẫn các tướng trong trướng trung quân nghênh tiếp mười vị đạo nhân này.

Thân Công Báo sốt sắng hỏi Phong Lâm: "Trương Nguyên soái đi đâu rồi?" Thân Công Báo thấy Trương Phương đấu với ba người Quảng Thành Tử, sợ Trương Phương thế cô lực yếu nên cưỡi hắc báo chạy thẳng tới Kim Ngao đảo.

Nhưng trên đường lại gặp Thập Thiên Quân của Kim Ngao đảo

cũng đang đến Tây Kỳ, sau một hồi trò chuyện liền vội vàng quay lại thành Ngũ Hành.

Thế nhưng quay lại thì không thấy mấy người đại chiến đâu nữa, nhất thời vô cùng lo lắng.

Chương 105

Phong Lâm căn bản không thể tham gia vào cấp độ chiến đấu đó, chỉ có thể đứng xa quan sát.

Thấy Trương Phương đang đấu pháp với ba người, sau đó lại chẳng biết đánh đi đâu mất.

Nghe Thân Công Báo hỏi, hắn cũng chỉ đành lắc đầu.

Thạch Trung Ngọc Quân ở bên cạnh khó hiểu hỏi: "Không phải đang thảo phạt Tây Kỳ sao, tại sao lại xây thành trì và bố trí trận pháp phòng ngự?" Mười người họ thường xuyên nghiên cứu trận pháp, đương nhiên nhìn ra đây là Ngũ Hành Trận.

Chỉ là một trận pháp đơn giản nhất, nhưng điều khiến họ kinh ngạc là trận cơ lại dùng Tiên Thiên Linh Bảo.

Tâm thương triều đúng là có bản lĩnh, vì chiến đấu với Tây Kỳ mà ngay cả bảo vật cỡ này cũng mang ra.

Thân Công Báo sắp xếp cho mấy người ngồi xuống, rồi nghiến răng đáp: "Các đạo hữu không biết đó thôi, Khương Tử Nha tên này bỉ ổi vô liêm sỉ, chuyên môn đánh lén.

Môn hạ Ngọc Hư lại lắm kẻ kỳ dị, cho nên Nguyên soái mới bố trí trận pháp này để bảo vệ binh sĩ." Phong Lâm mặt ủ mày chau nói: "Hiện giờ Nguyên soái sinh tử chưa rõ, chúng ta nên làm thế nào đây?" Thạch Trung Ngọc Quân nghe lời Văn Trọng đến giúp đỡ, chưa thấy Trương Quế Phương đâu mà người đã sinh tử bất minh.

Mấy người bàn bạc xong, Thạch Trung Ngọc Quân đứng dậy nói: "Mấy vị tướng quân, hãy điểm đại quân theo chúng ta phát binh Tây Kỳ, ta muốn xem thử Khương Tử Nha kia có mấy con mắt mà dám

kiêu ngạo hống hách như vậy.” Một vị Viên Thiên Quân bên cạnh nói: “Hôm nay ta sẽ hội ngộ môn nhân Ngọc Hư xem chúng nặng nhẹ thế nào.” Phong Lâm thấy Trương Phương mất tích, chờ mãi không thấy về, nhất thời cũng rối loạn.

Hắn nghĩ nếu Nguyên soái sinh tử chưa rõ, mình cũng phải đi báo thù tuyết hận.

Thế là hắn cùng Đặng Trung chỉnh điểm nhân mã, thống lĩnh đại quân.

Một hồi trống vang lên, mười vạn quân sát khí đằng đằng kéo tới thành Tây Kỳ.

Khương Tử Nha cùng Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân và Đạo Hạnh Thiên Tôn vừa xử lý xong chuyện động đất, đang ở tướng phủ bàn bạc diễn biến tiếp theo.

Quảng Thành Tử đại chiến với Trương Quế Phương, cả hai đều biệt tăm biệt tích, khó tránh khỏi có chút lo sốt vó.

Chợt thám tử chạy vào báo: “Khởi bẩm Thừa tướng, binh mã doanh Thương đã tới dưới thành khiêu chiến!” Khương Tử Nha thấy bên cạnh có hai vị sư huynh, cũng đầy tự tin, cười nói: “Xem ra đám người còn lại của doanh Thương thấy Nguyên soái Trương Quế Phương mất tích nên muốn liều chết một phen.” Thanh Hư liên tục chịu thiệt dưới tay Trương Phương, hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn, nghe thấy quân đội đối phương tới nộp mạng, sắc mặt trở nên âm trầm, phẫn hận nói: “Được lắm, vừa vặn giết sạch cho xong chuyện.” Khương Tử Nha nghe xong trong lòng mừng rỡ, có cao thủ cấp Thái Ất Kim Tiên ở đây, trận chiến này quá đơn giản.

Hắn lập tức bảo Na Tra, Dương Tiễn chỉnh điểm binh mã, suất quân ra thành.

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân và Đạo Hạnh Thiên Tôn không theo đại quân ra thành mà đứng trên tường thành quan sát.

Phát hiện trong doanh Thương mây sầu bao phủ, sát khí đằng đằng, có mười vạn luồng hắc khí xông thẳng lên mây xanh.

Thanh Hư nhìn xong không khỏi kinh ngạc, nói: "Không xong, trong doanh Thương cư nhiên có nhiều yêu nhân như vậy, lần này muốn tốc chiến tốc thắng e là hơi khó." Đạo Hạnh Thiên Tôn nhìn xong im lặng không nói, vốn tưởng chỉ cần hai người ra tay là có thể tức khắc đập tan các tướng lĩnh dưới trướng Trương Quế Phương.

Giờ thấy chuyện không đơn giản như vậy, hai người muộn phiền đi xuống tường thành.

Sau đó cả hai lại ra khỏi thành âm thầm bảo vệ nhân mã Tây Kỳ, sợ mười mấy kẻ trong doanh Thương đột ngột bạo phát gây khó dễ, định bụng tối nay sẽ cùng Khương Tử Nha bàn kế phá địch.

Phong Lâm suất đại quân tới dưới thành Tây Kỳ, cùng Thân Công Báo và Thập Thiên Quân bàn kế phá thành.

Viên Thiên Quân lớn tiếng nói: "Nghe nói Khương Tử Nha môn hạ Côn Luân, tu luyện bốn mươi năm chẳng được tích sự gì, chúng ta đều là người tu luyện có thành tựu, nếu dùng tu vi áp chế người thì không phục.

Dù sao Tam giáo cũng cùng một gốc, ta cũng không nỡ đại sát tứ phương.

Hay là đấu trí đấu dũng, ta có Thập Tuyệt Trận bày ở đây, nếu các ngươi phá được mới hiển rõ cái huyền diệu của Tiệt giáo ta.

Nếu cứ thế xông lên chém giết thì không phải phong thái Đạo giáo chúng ta." Thân Công Báo tuy hơi không cam lòng, ý hắn là giờ bên mình nhiều cao thủ, cứ trực tiếp giết chết Khương Tử Nha là xong

chuyện.

Nhưng Thập Thiên Quân đã thống nhất ý kiến nên hắn cũng không nói thêm, chỉ cười: "Đạo huynh nói rất có lý, chúng ta không giống bọn chúng, đứa nào đứa nấy đạo mạo trang nghiêm mà bụng dạ đầy nước bẩn." Khương Tử Nha suất đại quân ra cửa thành, Kim Tra giơ bảo kiếm lên trời, thi triển Ngọc Hư Thần Lôi, chỉ nghe một tiếng nổ lớn.

Sau đó bày ra trận thế, Khương Tử Nha chỉ huy tam quân theo hình ngũ phương.

Khương Tử Nha ngồi trên Tứ Bất Tượng nhìn sang doanh Thương, thấy Phong Lâm hầm hầm ngồi trên Thanh Sư, tay cầm Phương Thiên Họa Kích.

Cạnh đó là Đặng Trung, Tân Hoàn, Trương Tiết, Thân Công Báo, Man Ma, Dương Nhậm xếp thành hàng ngang.

Phía sau là mười vị đạo nhân, mặc đạo phục khác nhau, màu sắc trên mặt cũng mỗi người một vẻ: xanh, vàng, đỏ, trắng, hồng, lam, tím, đen, lục, mỗi người cưỡi một con lộc.

Có người tóc dài bay phấp phới, đầu tóc rối bời, có người quấn khăn, có người đội kim quan, ngọc quan, có người đầu trọc, có người ăn mặc như đầu đà.

Lúc này Thạch Trung Ngọc Quân cưỡi lộc tiến lên, thấy Khương Tử Nha liền chắp tay nói: "Khương Tử Nha, bần đạo có lễ." Khương Tử Nha nheo mắt hỏi: "Không biết chư vị tu hành ở ngọn danh sơn nào?" Thạch Trung Ngọc Quân lim dim mắt, bình tĩnh đáp: "Ta là luyện khí sĩ Tần Hoàn ở đảo Kim Ngao, cũng là cao nhân Xiển giáo Côn Luân, vì sao các ngươi lại cậy vào đạo thuật đóng băng Kỳ Sơn, khiến vạn binh sĩ tử nạn?" Khương Tử Nha cười lớn: "Đạo hữu nói vậy sai rồi, ta đây là thế thiên hành đạo, phượng hót Kỳ Sơn, thiên

mệnh tại Chu, kẻ nghịch thiên chết không đáng tiếc." Tần Hoàn trợn tròn mắt, giận dữ quát: "Khương Thượng hay cho ngươi, cư nhiên không biết hối cải, chúng ta hôm nay xuống núi là để phân thua được với ngươi." Khương Tử Nha tự tin đầy mình, chẳng thèm để ý lời Tần Hoàn, tươi cười nói: "Các đạo hữu định thế nào, lẽ nào cũng muốn nghịch thiên hành đạo, trợ Trụ vi ngược đấu pháp với ta?

Ai cũng biết Trụ Vương vô đạo, đồ sát trung lương, khí vận Triều Ca đã cạn.

Nay nhân quân Tây Kỳ xuất thế, đúng là thuận ứng thiên thời, huống hồ phượng hót tại Kỳ Sơn chính là điềm lành thánh hiền.

Từ xưa tà không thắng chính, chư vị đạo hữu tu hành không dễ, đừng để vướng vào ách vận, mau quay về Kim Ngao đảo tu hành đi." Tần Hoàn trừng mắt, giận ngút trời đáp lại: "Nghe ngươi nói kìa, Chu Vũ Vương mới là chân mệnh thiên tử, Trụ Vương là phản tặc.

Ta giúp Thương triều trợ Trụ vi ngược?

Được, ta cứ trợ Trụ vi ngược đấy.

Bây giờ ta bày ra mười cái trận ở giữa thành Tây Kỳ và thành Ngũ Hành, có gan thì phá, không có thì mau đầu hàng.

Chương 106

Ta không muốn sát lục nhiều, thượng thiên có đức hiếu sinh, nếu cứ bài binh đánh nhau thì liên lụy dân lành vô tội, ta không nhẫn tâm." Đúng lúc đó, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân đột nhiên bước ra khỏi trận doanh, lớn tiếng: "Dương Nhậm, không ở trên núi dọn dẹp, xây dựng lại động phủ, chạy đến đây làm gì?" Nghe vậy, Dương Nhậm toàn thân run rẩy, nhìn lại thì ra là Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân.

Nhất thời lòng đau như cắt, người này đã cứu mạng hắn, nhưng lại bắt hắn đi chống lại Trụ Vương, hắn không muốn thấy cảnh đó.

Mục tiêu của hắn là dân chúng an cư lạc nghiệp, một khi Tây Kỳ lớn mạnh thì chiến tranh sẽ lan rộng, vô số bá tánh lầm than, trái với tâm nguyện của hắn.

Cho nên sau khi Thân Công Báo khuyên giải, hắn mới nghiến răng gia nhập doanh Thương.

Lúc này thấy Thanh Hư, trong lòng vô cùng thống khổ, hắn nhảy xuống tọa kỵ, quỳ xuống đất nói: "Lão sư, tự cổ trung hiếu lưỡng nan, con có giấc mộng của mình, xin thứ lỗi cho con không thể theo Tây Kỳ thảo phạt Trụ Vương." Thanh Hư tức đến nổ phổi, đệ tử vất vả lắm mới bồi dưỡng được đây mà.

Hoàng Thiên Hóa vốn để gánh tai kiếp, nhưng vừa xuống núi đã bị đánh chết.

Cuối cùng chỉ còn trông chờ vào Dương Nhậm, vậy mà chưa kịp chuẩn bị gì đã đụng độ ngay trên chiến trường Tây Kỳ.

Đệ tử mình lại ở phe địch, sao không tức cho được.

Thanh Hư tức đến méo cả mặt, quát mắng: "Đồ sói mắt trắng, ta

phí công bồi dưỡng, trị mắt cho ngươi, vậy mà cư nhiên phản bội ta!" Dương Nhậm khóc lóc: "Đệ tử hổ thẹn, tâm không ở Tây Kỳ, có cưỡng cầu cũng vô dụng." Thanh Hư đột nhiên thấy Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến trong tay Dương Nhậm, sắc mặt biến đổi, quát lớn: "Giỏi thật, ngay cả bảo vật Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến của sơn môn cũng dám lấy trộm, quả nhiên là sói mắt trắng." Nghe vậy, Dương Nhậm liên tục lắc đầu, kêu lên: "Không, con không có, con không lấy trộm!" Thân Công Báo thấy Dương Nhậm bị Thanh Hư ức hiếp như vậy, đứng bên cạnh nhìn không nổi, vỗ hắc báo tiến lên nói: "Thanh Hư sư huynh, đừng có ngậm máu phun người, pháp bảo trong tay Dương Nhậm là do Trương Nguyên soái ban cho, có giỏi thì đi mà hỏi xin, ức hiếp kẻ thật thà thì có bản lĩnh gì." Thanh Hư lim dim mắt, khinh bỉ nói: "Chẳng phải là kẻ phản đồ Thân Công Báo sao, bị trục xuất khỏi Ngọc Hư cung rồi mà vẫn không hối cải, dám ra tay với Tử Nha sư đệ?" Nghe vậy, Thân Công Báo tức đến phát run, đây là nỗi hận cả đời của hắn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trục xuất hắn khiến hắn không còn chỗ đứng, lúc này Thanh Hư lại xát muối vào vết thương.

Nếu không phải thực lực không cho phép, hắn đã xông ra đánh một trận với Thanh Hư rồi.

Thanh Hư lạnh lùng nói với Dương Nhậm: "Trả lại Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến và Thủy Vân Thú, từ nay ta và ngươi không còn quan hệ gì nữa." Dương Nhậm run rẩy đôi tay, định cầm quạt và dắt thú trả lại cho Thanh Hư.

Thân Công Báo tiến lên một bước ngăn lại: "Không được, món pháp bảo này không phải của ông ta ban cho, mà là của Nguyên soái." Thân Công Báo phát hỏa, giờ đây một món pháp bảo cũng không có, mới biết kiếm được pháp bảo khó thế nào.

Hồng Hoang tuy rộng lớn nhưng pháp bảo là thứ khả ngộ bất khả cầu, lấy rồi có thể tặng lại cho người khác.

Dương Nhậm ngẩng đầu, do dự: "Nhưng dù sao cũng là nghĩa thầy trò..." Thân Công Báo quát lớn: "Ông ta thu ngươi làm đồ đệ chỉ để gánh tai kiếp thôi, chẳng tốt lành gì đâu, pháp bảo này không phải của ông ta, muốn trả thì phải trả cho Nguyên soái." Được Thân Công Báo ngăn cản, Dương Nhậm mới lui về trận trung.

Thanh Hư định tiến lên tranh đoạt, Thập Tiên đảo Kim Ngao bước lên một bước: "Thanh Hư đạo hữu, được rồi, ta bày trận, ngươi phá trận, lẽ nào giờ đã không chờ được mà muốn ra tay sao?" Thanh Hư mất pháp bảo, đồ đệ thì chết đứa thì chạy, giờ thành kẻ cô độc, sớm đã tức điên rồi.

Hắn giận dữ quát: "Tưởng ta không dám ra tay sao, tìm chết!" Nói đoạn, tay cầm Mạc Tà bảo kiếm, trên đầu hiện ra Tam Hoa, tỏa ra thanh khí hộ thân.

Thập Tiên đảo Kim Ngao thấy vậy, vội vàng lấy ra trận đồ, thực lực của họ chỉ tầm Kim Tiên và Thái Ất Tán Tiên, kém Thanh Hư một bậc lớn.

Thủ đoạn của họ đều nằm ở trận pháp.

Tần Hoàn tiên phong phất tay, tế ra trận đồ, rơi xuống đất hóa thành một tòa trận pháp khổng lồ.

Sau khi bày trận xong, hắn ngăn chín người kia lại, nhìn Thanh Hư đang ngơ ngác nói: "Tới đi Thanh Hư, vào trận ta cùng chơi." Thanh Hư vốn định xông lên đoạt pháp bảo, bị một trận pháp chụp xuống đầu, nếu không lùi nhanh thì đã bị nhốt vào rồi.

Hắn không ngu, thấy trận pháp khổng lồ, sát khí ngút trời, nếu cứ thế xông vào thì chưa biết có ra được không.

Thanh Hư không làm gì được đành lui về bản trận, sau đó hai bên hẹn nhau, để Thập Tiên đảo Kim Ngao bày trận, ngày mai Khương Tử Nha cùng mọi người sẽ tới xem trận.

Lại nói chuyện bên kia, Trương Phương ở Thiên Đình ăn tiên quả, uống quỳnh tương, lòng đau như cắt.

Người khác ăn uống thì hưởng thụ, nhưng trong mắt hắn đây là một sự hành hạ.

Toàn là điểm cường hóa đấy!

Nhưng Hạo Thiên Đại Đế mặt đầy tươi cười sai người chiêu đãi, các tiên nữ cũng đang nhìn, trực tiếp bỏ túi mang về thì mất phong phạm cao nhân.

Cuối cùng Trương Phương cũng đành phải coi như hưởng thụ, thầm nghĩ ăn hết thì thôi, cùng lắm thì bắt chước con khỉ nào đó đi trộm một ít.

Đúng lúc đó, Thái Bạch Kim Tinh bưng một cái khay đi vào, bên trên đậy một lớp sa vàng, không nhìn rõ bên trong.

Theo sau Thái Bạch là một phụ nhân tầm ba mươi tuổi, mặc ngũ thái y thường, đầu cài châu hoa bảo thoa, yêu gian đeo ngọc bội lững lờ đung đưa theo nhịp bước.

Bên cạnh có tám tiên nữ đi theo hầu hạ.

Trương Phương đặt chén rượu ngọc xuống, quay đầu nhìn Hạo Thiên đầy vẻ thắc mắc.

Hạo Thiên Đại Đế mỉm cười giải thích: "Trương Quế Phương đạo hữu, vị này là Dao Trì Kim Mẫu, năm xưa cùng ta hầu hạ Đạo Tổ." Nghe vậy Trương Phương lập tức hiểu ra, đã là Dao Trì Kim Mẫu thì thứ trong khay của Thái Bạch chắc là Bàn Đào rồi!

Dao Trì Kim Mẫu bước vào điện, hơi nghiêng mình hành lễ với Trương Phương.

Bà và Hạo Thiên cùng quản lý Thiên Đình, tự nhiên lo lắng cho tương lai nơi này, nay nghe Thái Bạch Kim Tinh nói Thiên Đình có một vị cao nhân Tiệt giáo tới, tay cầm Thanh Bình kiếm của Thông Thiên Giáo chủ.

Hạo Thiên Đại Đế sai bà hái mấy quả Bàn Đào mang tới để lôi kéo quan hệ, xem có thể cải thiện tình trạng Thiên Đình hiện tại không.

Phải biết đệ tử Tiệt giáo hàng vạn hàng ức, nếu công khai ủng hộ Thiên Đình thì các tán tu Hồng Hoang cũng sẽ theo đó mà đầu quân.

Thấy người ta thi lễ chào hỏi, Trương Phương không dám tự cao, vội vàng đáp lễ: "Hạ giới Trương Quế Phương, kiến qua Kim Mẫu đạo hữu!" Dao Trì Kim Mẫu nhìn qua, quả nhiên đúng như lời Thái Bạch nói, vị đệ tử Tam giáo này khác hẳn người thường.

Đầu tiên là không dùng lỗ mũi nhìn người, đối với bà rất lễ phép, trong lòng cũng thấy vui vẻ, phất tay áo chỉ vào khay trong tay Thái Bạch: "Đây là Bàn Đào kết từ Tiên Thiên Linh Căn mà Đạo Tổ ban cho năm xưa, mời đạo hữu nếm thử." Thái Bạch Kim Tinh bưng khay đặt trước mặt Trương Phương.

Chương 107

Một luồng tiên linh chi khí nồng đậm luân chuyển, hương thơm nức mũi.

Thái Bạch vén lớp sa vàng lên, chỉ thấy hai quả đào to bằng cái bát đặt trong khay.

Dao Trì Kim Mẫu cười nói: "Năm xưa ta nhập chủ Thiên Đình, Đạo Tổ ban cho một ít hạt đào, bao năm qua ta không ngừng bồi dưỡng, được ba ngàn sáu trăm gốc.

Hàng Nhân có một ngàn hai trăm gốc, hoa nhỏ quả nhỏ, ba ngàn năm mới chín, người ăn vào sẽ thành tiên liễu đạo, có thể đạt Địa Tiên.

Hàng Địa có một ngàn hai trăm gốc, hoa ngọt quả ngon, sáu ngàn năm mới chín, người ăn vào sẽ hà cử phi thăng, thành Thiên Tiên.

Hàng Thiên có một ngàn hai trăm gốc, vân tím nhân vàng, chín ngàn năm mới chín, người ăn vào sẽ thọ cùng trời đất, nhật nguyệt đồng canh, có thể bước vào cảnh giới Kim Tiên." Hạo Thiên Đại Đế cười tiếp lời: "Trước mặt đạo hữu chính là Tử Văn Đào, chín ngàn năm mới được ăn một lần, đạo hữu tới đúng lúc lắm, vừa vặn có một gốc đào chín quả." Trương Phương nghe xong kinh ngạc vô cùng, một quả đào trực tiếp lên Kim Tiên, bớt đi bao nhiêu bước tu luyện khổ cực.

Nếu dùng đào bồi dưỡng lượng lớn Kim Tiên, Thiên Đình lớn mạnh chỉ là chuyện sớm muộn, sao lại thiếu người được?

Thực ra Trương Phương không biết, đào chín ngàn năm mới chín một lần, chín rồi Vương Mẫu phải đem biếu Hồng Quân Lão Tổ, biếu Tam Thanh, Nữ Oa, Tây Phương Chuẩn Đề Tiếp Dẫn.

Sau đó các đại năng Hồng Hoang mới có cơ hội nếm thử, còn phàm nhân thì đừng hòng ăn được Tử Văn Bàn Đào.

Hạo Thiên và Dao Trì Kim Mẫu cũng ăn, nhưng không nhiều.

Lần này cũng là nể mặt Trương Phương đại bại Quảng Thành Tử, lại cầm pháp bảo của Thông Thiên Giáo chủ.

Bằng không Trương Phương đừng nói là ăn, nghe cũng đừng hòng nghe thấy, Hồng Hoang là nơi thực lực lên tiếng, linh vật pháp bảo đều dành cho kẻ có năng lực.

Trương Phương tạ ơn Dao Trì Kim Mẫu xong, giả bộ hiếu kỳ cầm một quả lên quan sát. [Phát hiện vật phẩm có điểm cường hóa.

Tên gọi: Tử Văn Bàn Đào (Chín ngàn năm chín một lần, ăn vào thọ cùng trời đất, nhật nguyệt đồng canh, bước vào cảnh giới Kim Tiên).

Phẩm cấp: Tiên cấp một sao.

Có thể cường hóa / Có thể chuyển hóa.

Chuyển hóa được 150.000 điểm cường hóa, cường hóa tiêu tốn 50.000 điểm năng lượng.] Trương Phương ngẩn người, hấp thụ một quả mà tăng tới 150.000 điểm cường hóa, hai quả là 300.000.

Nếu cường hóa thêm một phen, Trương Phương không dám tưởng tượng, vốn dĩ cảnh giới càng cao càng cần nhiều điểm cường hóa.

Để kiếm điểm cường hóa hắn đã tốn bao công sức, giờ một quả đào tăng nhiều thế này, bảo sao không kinh ngạc.

Hạo Thiên Đại Đế thấy Trương Phương cầm đào trầm tư, đứng bên cạnh cười thúc giục: "Đạo hữu đừng ngại nếm thử, hương vị thực sự rất tiên mỹ." Trương Phương tiến thoái lưỡng nan, ăn thì mất điểm cường hóa, không ăn thì người ta đang trừng mắt nhìn kìa!

Dù thế nào cũng không thể ăn sạch thế này được, thực lực hiện tại

mới là quan trọng nhất, mấy thứ khác chỉ là phù vân.

Dao Trì Kim Giáp cũng tươi cười bên cạnh, thong thả nói: "Trương Phương đạo hữu, Bàn Đào ngay cả Đạo Tổ cũng khen không ngớt lời, mỗi gốc đào kết quả đều có hạn, vô cùng khó đắc." Đây là sự chiêu đãi tốt nhất của Thiên Đình rồi, hiện tại các phương diện của Thiên Đình đều chưa vào quỹ đạo, chưa có cái gọi là Hội Bàn Đào.

Trương Phương nghe xong càng thấy khó xử, ngay cả Đạo Tổ cũng khen, thì mình không thể ngu ngốc như con khỉ nào đó đi trộm được.

Nghe giọng điệu thì số lượng có hạn, nếu trộm vài quả bị phát hiện rồi chạy đến chỗ Hồng Quân khóc lóc, Đạo Tổ bấm ngón tay một cái là cái danh tặc tử dán chặt lên người rồi.

Trương Phương vội xua tay, cắt đứt ý nghĩ xấu xa, thở dài nói: "Bàn Đào tuy tốt nhưng đối với cảnh giới của ta đã vô dụng, ta có mấy đứa đệ tử chẳng ra gì, đem cho chúng ăn thì hợp lý nhất." Nghe vậy, Hạo Thiên Đại Đế ngẩn người, không ngờ vị này lại luôn nghĩ đến đệ tử.

Dao Trì Kim Mẫu cũng thấy ngượng ngùng, theo lý thì nên tặng thêm hai quả nữa mang về, nhưng đây là hai quả cuối cùng rồi, phải đợi gốc đào khác chín mới có tiếp.

Thiên Đình không chia bốn mùa, Bàn Đào hái xong sẽ nở hoa kết trái lại ngay, nên ba ngàn sáu trăm gốc chín vào các thời điểm khác nhau.

Dao Trì Kim Mẫu hơi áy náy nói: "Thật không giấu gì đạo hữu, các gốc đào khác đều chưa chín, chỉ còn lại hai quả này thôi." Vất vả lắm mới tìm được cái cớ để mang đồ về mà không mất mặt, Trương Phương mãn nguyện vô cùng.

Hắn xua tay, rồi cười sảng khoái: "Sự khoản đãi của hai vị đạo hữu rất tốt, ta thấy Thiên Đình vắng vẻ, vài ngày tới có thể dẫn mấy người tới đây nghe theo điều khiển." Nghe lời này, Hạo Thiên mừng rỡ điên cuồng, chẳng phải đây là thứ ông đang cần sao?

Ông luôn muốn mở mang Thiên Đình nhưng không có người, giờ có người muốn đưa người tới giúp.

Sao không vui cho được, phải biết Tiệt giáo cái gì không có chứ người thì đầy, ai nấy tu vi đều cao siêu.

Hạo Thiên kích động mỉm cười: "Như vậy thì phải trông cậy vào đạo hữu rồi, chỉ cần có vài người chống lưng, khiến đám yêu vương không nghe lệnh kia phải phục tùng, trẫm cảm kích không thôi." Trương Phương thong thả lấy bao nang bên hông ra, trước mặt mọi người bỏ hai quả Bàn Đào vào trong.

Hắn chắp tay chào Hạo Thiên và Dao Trì Kim Mẫu: "Lời của Bệ hạ bần đạo đã ghi nhớ, vài ngày tới nhất định dẫn nhân tài đến cho Bệ hạ." Nói xong Trương Phương định đi ngay, hắn nóng lòng muốn về cường hóa thử xem, ngoài ra thanh kiếm trong tay hắn cũng không tiện hỏi.

Nhưng nghe giọng điệu của Hạo Thiên và Thái Bạch thì có liên quan đến Tiệt giáo.

Hắn vốn chẳng quan hệ gì với Tiệt giáo, nếu có thì chắc là tiền thân Trương Quế Phương, gã kia tu luyện Hô Danh Đoạt Phách thuật, chắc có liên quan đến Tiệt giáo.

Hạo Thiên Đại Đế và Dao Trì Kim Mẫu níu kéo một hồi nhưng Trương Phương từ chối.

Hắn lấy cớ đại chiến với Quảng Thành Tử xong nên đám đồ tử đồ tôn ở nhà không yên tâm, phải về xem mới được.

Hạo Thiên Đại Đế khen Trương Phương là một người thầy tốt, cuối cùng sai Thái Bạch Kim Tinh đưa hắn ra tận Nam Thiên Môn.

Chương 108

Ngoài việc mang Bàn Đào về cho đệ tử (đây là lời nói dối), hắn thực sự lo lắng cho sự an nguy của thành Ngũ Hành, vạn nhất Xiển giáo lại cử người mang pháp bảo đến tàn phá thì hỏng.

Cho nên phải cấp tốc trở về, một mặt trấn áp Tây Kỳ, mặt khác phải nghiên cứu xem thanh kiếm trong tay là thế nào.

Tại sao người Tiệt giáo lại tặng kiếm cho mình, có âm mưu gì không, trên đời không có bữa trưa nào miễn phí cả.

Lần trước câu nói của lão đạo cưỡi trâu kia vẫn văng vẳng bên tai, rốt cuộc định bắt mình làm gì mà không nói rõ.

Tuy trong lòng Trương Phương lờ mờ có câu trả lời nhưng không chắc chắn lắm.

Việc hắn đánh chết bốn người Vương Ma ở đảo Cửu Long người khác có thể không biết, nhưng nếu Thông Thiên Giáo chủ thực sự bấm quẻ thì chắc chắn nhìn ra.

Thực ra Trương Phương không rõ, bốn người đó chỉ tự nhận là đệ tử Tiệt giáo chứ Thông Thiên chưa từng thừa nhận.

Đệ tử chân truyền của Thông Thiên Giáo chủ chỉ có bốn người: Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu.

Ngay cả Triệu Công Minh, Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu cũng chỉ là đệ tử ngoại môn.

Nhưng Triệu Công Minh là ngoại môn đại sư huynh.

Còn bốn người đảo Cửu Long chỉ thường xuyên nghe Thông Thiên giảng đạo rồi tự nhận làm đệ tử, tọa kỵ của họ là Hồng Hoang

dị chủng, thường xuyên nuốt chửng bá tánh, dù Thông Thiên dạy bảo không phân biệt chủng tộc, nhưng giờ Nhân tộc đang được Thiên Đạo che chở, việc đồ sát con người sẽ ảnh hưởng đến khí vận Tiệt giáo.

Khi ba giáo ký bảng Phong Thần, bốn người này đã bị Thông Thiên đích thân viết tên vào bảng.

Cho nên đánh chết họ Thông Thiên cũng không trách tội.

Ra khỏi Nam Thiên Môn, Trương Phương cưỡi mây bay về hạ giới, gió trên cao thổi mạnh khiến tóc tai hắn rối bời.

Chẳng mấy chốc hắn đáp xuống một dãy núi lớn, Trương Phương bị lạc đường!

Hồng Hoang thực sự quá rộng lớn, nhất thời mất phương hướng cũng là chuyện bình thường.

Nhìn dãy núi đại ngàn, hắn không phân biệt nổi đông tây nam bắc, chỉ đành chọn đại một hướng rồi phi tới.

Bay không biết bao lâu, Trương Phương vượt qua từng ngọn núi lớn.

"Đạo trưởng xin dừng bước!" Nghe câu này, Trương Phương toàn thân chấn động, chủ yếu là vì câu nói này quá nổi tiếng.

Nhưng không phải là "Đạo hữu xin dừng bước" nên hắn cũng thấy nhẹ nhõm, hơn nữa Thân Công Báo đang ở bên cạnh mình, càng không cần lo lắng uy lực của câu nói này.

Trương Phương mang theo nghi vấn dừng độn quang, quay đầu nhìn lại.

Thấy một con hổ đang cưỡi mây đạp gió bay tới, bên trên có một thứ gì đó ngồi.

Khi hai bên lại gần, phát hiện trên lưng hổ là một con khỉ, mặt đầy

lông, mồm lôi công.

Nó mặc một bộ đạo phục, thấy Trương Phương xong liền nhảy xuống khỏi lưng hổ, quỳ sụp xuống đất bái lạy: "Cầu đạo trưởng thu con làm đồ đệ!" Chốn rừng sâu núi thẳm gặp một con khỉ dại chạy tới bái sư.

Trương Phương đứng hình, con khỉ này ở đâu ra, hắn chưa từng có ý định thu đồ đệ, nếu có thu thì cũng thu Phong Lâm hay Thân Công Báo bên cạnh.

Trương Phương nhíu mày, lạnh giọng hỏi: "Con khỉ dại này ở đâu ra, sao lại cản đường ta?" Nghe vậy, con khỉ đang quỳ run rẩy, không biết nó đã bái sư bao nhiêu lần rồi, nhưng lần nào cũng bị từ chối, lần này bám theo mãi mới gặp, nghe giọng điệu chắc lại xôi hỏng bỏng không.

Nhưng nó không bỏ cuộc, nó đã đi bao nhiêu năm rồi không nhớ nổi, ngay cả căn nguyên sinh mệnh cũng không phải là vô hạn.

Nó quật cường quỳ đó, đầu đập mạnh xuống đất, lớn tiếng: "Cầu đạo trưởng thu con làm đồ đệ!" Trương Phương vừa bực vừa buồn cười, mình đâu phải danh nhân Hồng Hoang, cũng chẳng phải đại năng, đi đường thôi mà cũng có kẻ truy đuổi bái sư.

Con khỉ này cũng đâu phải Tôn hầu tử, nếu là Tôn hầu tử thì còn xem xét thu nhận.

Hắn hững hờ hỏi: "Ngươi tên gì?" Con khỉ căng thẳng ngẩng đầu, không biết có nên nói dối không, chỉ sợ vừa nói tên ra lại bị từ chối.

Nó thực sự sợ rồi, nhưng nó khao khát trường sinh, khao khát có thầy chỉ điểm.

Trương Phương thấy con khỉ này tuy thông linh nhưng chẳng có gì đặc biệt, định xoay người đi tiếp.

Ai ngờ tiếng nói phía sau lại vang lên: “Con... con... không có tên, chỉ vì sinh ra đã có sáu cái tai nên con vẫn tự gọi mình là Lục Nhĩ.” Nghe vậy, Trương Phương kinh ngạc vô cùng, con khỉ sáu tai, chẳng lẽ là Lục Nhĩ Mi Hầu?

Hắn xoay người quan sát kỹ lại con khỉ trước mắt, quả nhiên thấy mỗi bên tai của nó chia làm ba cái.

Nếu không nhìn kỹ thì đúng là không ra!

Theo hiểu biết từ kiếp trước, Lục Nhĩ Mi Hầu tuy không nổi danh bằng Tôn Ngộ Không nhưng căn nguyên vô cùng bất phàm.

Nó đúng là đen đủi hết chỗ nói, nếu không có Bộ Cường Hóa chắc mình sớm bị Khương Tử Nha đánh chết tống lên bảng Phong Thần rồi.

Chương 109

Nhớ lại trong Tây Du kiếp trước, Như Lai từng nói: Thế gian có bốn loài khỉ hỗn thế.

Thứ nhất là Linh Minh Thạch Hầu, thông biến hóa, biết thiên thời, tường địa lợi, di tinh hoán đấu.

Thứ hai là Xích Khảo Mã Hầu, hiểu âm dương, biết nhân sự, giỏi xuất nhập, tránh chết kéo dài tuổi thọ.

Thứ ba là Thông Tí Viên Hầu, hái nhật nguyệt, thu ngàn núi, biết hung cát, xoay vần càn khôn.

Thứ tư là Lục Nhĩ Mi Hầu, giỏi nghe âm thanh, có thể quan sát đạo lý, biết trước biết sau, vạn vật đều thông suốt.

Lục Nhĩ Mi Hầu từng biến thành Tôn Ngộ Không, hai bên chiến đấu bất phân thắng bại.

Đánh từ dưới đất lên đến Thiên Đình, Thác Tháp Thiên Vương dùng Kính Chiếu Yêu cũng không soi ra.

Sau đó lại đánh tới Lạc Già Sơn, Quan Âm Bồ Tát cũng nhìn không thấu.

Cuối cùng xuống Địa Phủ, vì hai con khỉ thực lực quá mạnh nên Đế Thính nhìn ra cũng không dám nói.

Cuối cùng Phật Tổ vạch trần chân thân và dùng bát vàng chụp lấy, nó mới bị Tôn Ngộ Không một gậy đập chết.

Không ngờ lại là con khỉ này, Trương Phương hiểu rõ số phận của nó không tốt lành gì.

Cả đời không danh khí, cuối cùng sống trong cái bóng của người

khác, đóng vai người khác rồi mất mạng.

Lục Nhĩ Mi Hầu thấy Trương Phương nửa ngày không nói gì, quỳ dưới đất cũng không dám cử động.

Nó từng bái vô số thầy, nhưng vì năm xưa Hồng Quân Đạo Tổ nói một câu "Pháp bất truyền Lục Nhĩ".

Ý của Đạo Tổ ban đầu là khi sư phụ truyền đạo thuật cho đệ tử thì không được để người thứ ba nghe thấy.

Một người hai cái tai, ba người sáu cái tai.

Nhưng câu nói này bị người Hồng Hoang hiểu lầm, hễ nghe thấy con khỉ này tên Lục Nhĩ là ai nấy đều từ chối thu đồ.

Tội nghiệp Lục Nhĩ Mi Hầu chạy ngược chạy xuôi, tìm khắp danh sơn động phủ mà vẫn không ai chịu nhận.

Nhưng nó có một thiên phú, có thể nghe được âm thanh ngoài vạn dặm, bất kể là dân thường hay thần tiên đại năng, chỉ cần nói ra khỏi miệng là nó muốn nghe đều có thể nghe rõ mồn một.

Gần đây, nó nghe thấy Tây Kỳ có một cao nhân đại chiến với Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Đạo Hạnh Thiên Tôn và Quảng Thành Tử nên bắt đầu chú ý.

Nó cũng từng mong chờ chạy tới bái sư Quảng Thành Tử nhưng bị từ chối phũ phàng, bị đuổi khỏi Đào Nguyên Động núi Cửu Tiên.

Khi Trương Phương từ Nam Thiên Môn hạ xuống, nó liền chạy tới bái sư.

Thế mới có cảnh tượng như trên.

Trương Phương nhất thời cảm khái vạn thiên, thở dài một tiếng, tiến lên đỡ Lục Nhĩ Mi Hầu.

Ai ngờ Lục Nhĩ Mi Hầu quỳ dưới đất chết sống không dậy, mồm

kêu: "Đạo trưởng, không thu con làm đồ đệ con nhất quyết không dậy!" Trương Phương khóe miệng giật giật: "Ê, lại còn dở tính trẻ con ra đây à!" Lục Nhĩ Mi Hầu ánh mắt kiên định, lại dập đầu thêm mấy cái, quật cường nói: "Đạo trưởng, con nhất tâm hướng đạo, tuyệt không nhị tâm, cầu đạo trưởng thương xót." Trương Phương ngẩn mặt ra, rồi dở khóc dở cười nói: "Thôi được, có thể tạm thời ở lại bên cạnh ta, về tới Tây Kỳ rồi tính sau!" Trương Phương nghĩ, đằng nào cũng thu đồ đệ, chăn một con dê cũng là chăn, chăn hai con cũng là chăn, chi bằng thu luôn cả Phong Lâm một thể.

Phong Lâm sau khi được cường hóa huyết mạch, tư chất không tồi, tuy danh tiếng không lớn nhưng tương lai chắc chắn không thể hạn lượng.

Nghe Trương Phương chưa chính thức thu làm đồ đệ, Lục Nhĩ Mi Hầu hơi thất vọng, nhưng nghe được theo bên cạnh thì mắt sáng rực lên.

Chắc là đang thử thách mình đây, người ta đường đường là cao nhân, sao có thể tùy tiện thu một con khỉ không rõ lai lịch.

Cho phép đi theo là khai ân lắm rồi, Lục Nhĩ Mi Hầu cười hì hì: "Tạ lão sư từ bi, đệ tử cảm kích khôn cùng." Nghe kìa, người ta chỉ cho đi theo mà nó đã gọi luôn là lão sư, Trương Phương mắng yêu: "Cái con khỉ đầu này, cũng biết leo dây lắm đấy, thôi được rồi." Lục Nhĩ Mi Hầu nghe xong nhảy cẫng lên, vui sướng khôn tả.

Ngay cả con hổ bên cạnh cũng vui vẻ nhảy nhót.

Trương Phương nhìn cặp bài trùng này, cười hỏi: "Lục Nhĩ, hiện giờ cảnh giới thế nào?" Nghe vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu vận chuyển công pháp, một luồng yêu khí nhạt nhòa hiện lên.

Trương Phương nhìn thấy, hóa ra mới chỉ là cảnh giới Địa Tiên, đúng là thấp đến thảm hại, chẳng biết nó sống sót thế nào với cảnh

giới này.

Trương Phương không hiểu, Lục Nhĩ Mi Hầu giỏi nghe âm thanh, thấu hiểu đạo lý, biết trước biết sau, vạn vật đều thông suốt, tự nhiên sẽ biết tránh họa tìm phúc, tránh né tai nạn thông thường thì dễ như trở bàn tay.

Nhưng muốn trường sinh thì không thể, bắt buộc phải có thầy dạy bảo truyền thụ mới được.

Hiện giờ phương pháp tu hành ở Hồng Hoang đa phần đều do Hồng Quân Đạo Tổ truyền thụ.

Một câu nói vô tình của Hồng Quân cũng đã chôn vùi con đường tu hành của Lục Nhĩ Mi Hầu.

Nếu không có Trương Phương xuất hiện, có lẽ nó sẽ tiếp tục con đường bái sư cho đến khi chết dưới tay Tôn Ngộ Không.

Thu thêm một con khỉ, lòng Trương Phương cũng ngổn ngang cảm xúc.

Lúc đầu chỉ lo làm sao sống sót, giờ đã có người mộ danh tới bái sư.

Chương 110

Chẳng phải lúc nãy đang lạc đường sao, chi bằng để con khỉ này dẫn đường cho xong.

Trương Phương nhìn đông tây nam bắc một hồi chẳng phân biệt nổi, nói: "Lục Nhĩ, dẫn đường đi, ta không thạo đường này lắm." Nghe vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu vội nhảy lên lưng hổ.

Nó từng cứu một con hổ trong núi, con hổ đó cũng có chút đạo hạnh, vì cảm kích ơn cứu mạng nên luôn chở nó đi khắp nơi.

Lên lưng hổ, Lục Nhĩ chọn một hướng nói: "Lão sư, đi hướng này, không tới nửa ngày là về đến Tây Kỳ." Trương Phương cười gật đầu: "Tốt lắm, dẫn đường đi." Dứt lời, con hổ của Lục Nhĩ được mây gió bao quanh, bắt đầu bay lên không trung.

Trương Phương đành bỏ qua Ngũ Hành Độn Thuật, cưỡi mây bay theo phía sau.

Lần này có Lục Nhĩ dẫn đường, chưa tới nửa ngày quả nhiên đã thấy thành Ngũ Hành phía xa.

Tới cổng thành, Trương Phương xua tan mây mù, đáp xuống đất.

Lục Nhĩ phía sau cũng mặt đầy hiếu kỳ nhìn ngắm tòa thành trì này.

Trương Phương vừa tới cổng, Thân Công Báo và Phong Lâm lập tức biết chuyện, vội vàng chạy ra nghênh tiếp.

"Nguyên soái!" "Trương Nguyên soái..." "Nguyên soái đã về?" Thân Công Báo, Phong Lâm, Đặng Trung và Dương Nhậm đều đứng ở cổng thành.

Có thể thấy họ thực sự quan tâm đến Trương Phương!

Còn tên Man Ma kia chắc chỉ biết ăn với ngủ, mặc kệ Trương Phương sống chết, hắn gia nhập cũng là do bị uy hiếp dụ dỗ mà thôi.

Người khác không rõ nhưng Thân Công Báo biết, kẻ đại chiến với Trương Phương là Thanh Hư và Đạo Hạnh, thêm một Quảng Thành Tử đắc đạo từ thời thượng cổ.

Thực lực của hắn đã đạt Đại La Kim Tiên, lại thêm pháp bảo đầy mình, Đại La Kim Tiên thông thường gặp hắn cũng không chiếm được hời.

Vậy mà Trương Phương có thể sống sót trở về, nhìn bộ dạng còn chẳng chịu thiệt chút nào, trong thâm tâm hắn bắt đầu có những suy tính khác.

Phong Lâm thấy sau lưng Trương Phương có thêm một con khỉ, vô cùng tò mò hỏi: "Đây là vị nào?" Không trách Phong Lâm để tâm, lần trước Trương Phương ra ngoài về mang theo Man Ma và Dương Nhậm.

Thực lực Dương Nhậm thế nào chưa rõ, nhưng thực lực Man Ma thì vô cùng đáng sợ.

Nếu đối đầu, ngoại trừ bay đi thì không ai cầm cự nổi mười hiệp dưới tay hắn.

Thấy có người hỏi, Lục Nhĩ Mi Hầu không chờ được liền nhảy ra đáp: "Ta là đệ tử mới thu của lão sư, tên là Lục Nhĩ!" Được rồi, gã này trực tiếp chẳng thèm đợi Trương Phương trả lời, tức khắc khẳng định thân phận.

Nghe xong, Phong Lâm mặt đầy thất vọng, hắn đi theo Trương Phương sớm nhất mà còn chưa kịp bái sư.

Một là vì hai người khá thân thiết, hai là Phong Lâm không ngờ thực lực Trương Phương đã đạt đến trình độ sánh ngang Thập nhị

Kim Tiên.

Ban đầu hắn không biết, nhưng sau khi trò chuyện với Thân Công Báo thì mới phát hiện đó là cảnh giới đáng sợ đến nhường nào.

Phong Lâm cũng muốn có thủ đoạn như vậy!

Trương Phương thấy Phong Lâm thất vọng bèn cười lớn: "Ta tuy đồng ý thu hắn, nhưng chưa chính thức bái sư, lát nữa Phong Lâm cũng cùng bái nhập môn hạ của ta đi!" Nghe vậy Phong Lâm mừng rỡ, không ai là không khao khát thần thông và trường sinh bất lão.

Thân Công Báo bên cạnh mắt láo liên, thần sắc hăm hở, không biết đang nghĩ gì.

Mọi người vào trong trướng trung quân, Phong Lâm kể lại chuyện Thập Tiên đảo Kim Ngao định bày trận.

Trương Phương mới biết hóa ra lên Thiên Đình một chuyến mà xảy ra bao nhiêu chuyện.

Khi nghe Thanh Hư ép Dương Nhậm trả pháp bảo, sắc mặt Trương Phương âm trầm đáng sợ.

Hắn thầm nghĩ lão già Thanh Hư này đúng là không biết xấu hổ, pháp bảo rõ ràng bị Khổng Tuyên cướp mất rồi tặng cho mình, giờ mình đưa cho Dương Nhậm thì lão lại đòi.

Lúc đầu Trương Phương còn có chút cố kỵ, nhưng sau khi ba người Quảng Thành Tử tấn công thành Ngũ Hành, Trương Phương không còn gì phải kiêng dè nữa.

Thấy Thân Công Báo cứ ngập ngừng vẻ ngượng ngùng, Trương Phương phất tay cho những người khác lui ra, chỉ để lại một mình Thân Công Báo.

Trương Phương nhếch môi, mỉm cười hỏi: "Có chuyện gì muốn

nói à?" Thân Công Báo đột nhiên có chút bối rối: "Xem kìa, lát nữa ngài có thể thu cả tôi làm đồ đệ được không?" Nghe vậy, Trương Phương kinh ngạc, Thân Công Báo ban đầu vốn là môn hạ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, là thánh nhân môn đồ.

Tuy sau đó vì tranh đoạt bảng Phong Thần với Khương Tử Nha mà bị trục xuất khỏi Ngọc Hư cung, nhưng mục tiêu của hắn vốn phải là bái vào môn hạ của Thông Thiên Giáo chủ Tiệt giáo mới đúng.

Thế nhưng không hiểu vì sao Thông Thiên lại không thu nhận.

Khiến Thân Công Báo thành kẻ cô độc, lần này xuất binh đánh Tây Kỳ hắn vẫn luôn đi theo Trương Phương.

Tuy thái độ luôn thay đổi nhưng một thánh nhân môn đồ như hắn mà giờ bái vào môn hạ mình thì chẳng phải sẽ bị đám Xiển giáo cười thối mũi sao?

Trương Phương nhíu mày sâu sắc, nheo mắt suy nghĩ hồi lâu mới hỏi: "Sao đột nhiên lại có ý định đó?" Thân Công Báo nghe vậy, trong lòng nghĩ lý do thực sự thì không thể nói ra.

Bởi vì Trương Phương lần nào cũng làm mới nhận thức của hắn, mỗi lần hắn tưởng Trương Phương đã tung ra thực lực thật thì hóa ra đó mới chỉ là hạt cát trên sa mạc, sợ rằng nếu không bày tỏ thái độ thì một ngày nào đó sẽ hối hận.

Hắn mở miệng nói: "Đạo tu hành, kẻ đạt được trước làm thầy, ta nay mới chỉ là Huyền Tiên, muốn trường sinh thì hy vọng mỏng manh." Trương Phương thản nhiên: "Cho nên mới muốn bái ta làm thầy?" Thân Công Báo kiên định: "Đúng vậy, khẩn cầu lão sư thu con làm đồ đệ." Nói đoạn hắn quỳ xuống đất.

Chương 111

Tu đạo đến nay hơn bốn mươi năm, thực lòng thì tuổi tác của hắn còn không lớn bằng Lục Nhĩ Mi Hầu.

Trong thế giới Hồng Hoang hễ tu luyện là tính bằng trăm ngàn năm thì Thân Công Báo đúng là tuổi trẻ tài cao.

Ở Ngọc Hư cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn chẳng ban cho hắn món pháp bảo nào.

Khi thấy pháp bảo của Trương Phương hết cái này đến cái khác, không động tâm mới là lạ.

Lần trước Trương Phương đưa pháp bảo cho Dương Nhậm, hắn đã ghen tị muốn chết.

Giờ nghe Trương Phương định nhận Phong Lâm và Lục Nhĩ Mi Hầu, hắn cuống quýt theo.

Bị Nguyên Thủy trục xuất, Thông Thiên lại từ chối, khắp Hồng Hoang hỏi xem có ai dám thu hắn làm đệ tử?

Nếu có thì cũng chỉ có Trương Phương, một mình độc chiến ba đại cao thủ Ngọc Hư cung, tu vi như vậy trong mắt Thân Công Báo chính là thông thiên triệt địa, không sợ Ngọc Hư cung, càng chẳng sợ Nguyên Thủy.

Đó mới là thứ Thân Công Báo cần, muốn tranh hùng với Khương Tử Nha thì tất nhiên phải có người chống lưng.

Sau khi bị trục xuất khỏi Ngọc Hư Cung, trong mắt Thân Công Báo, khắp chốn Hồng Hoang rộng lớn này, ngoại trừ Thông Thiên giáo chủ, còn ai dám thu nhận gã, còn ai dám công nhiên đối đầu với Nguyên Thủy Thiên Tôn chứ?

Nhưng ngay cả hy vọng lớn nhất là Thông Thiên giáo chủ cũng đã từ chối, khiến lòng gã nguội lạnh như tro tàn.

Gã đi theo Trương Quế Phương vốn dĩ cũng chỉ để nương tựa lẫn nhau qua ngày.

Nhưng sự tình lại không giống như gã tưởng tượng.

Người mà ban đầu gã tùy tiện hợp tác, hiện tại phát hiện ra cư nhiên lại là một vị đại năng.

Không sợ Nguyên Thủy Thiên Tôn, quan trọng nhất là thủ đoạn thần thông kinh người, thân thể cao vạn trượng kia có thể ngạnh kháng cả Phiên Thiên Ấn.

Pháp bảo trong tay thì nhiều không đếm xuể.

Trước đó gã thấy Phong Lâm dùng Phương Thiên Họa Kích, là trung cấp Hậu Thiên linh bảo.

Ban cho Dương Nhậm là Hậu Thiên đỉnh cấp linh bảo.

Ngoài ra, trong tay Trương Phương ngoại trừ Ngũ Hành Châu dùng để bố trận, còn có ba viên châu tử bảo quang tứ dật, cũng không rõ đẳng cấp thế nào.

Lại thêm một thanh Lê Địa Linh Hỏa Kiếm, thậm chí còn có một cây phất trần Tiên Thiên linh bảo.

Mang trong mình nhiều pháp bảo như vậy, biểu hiện bên ngoài chỉ là Tổng binh Thanh Long Quan Trương Quế Phương của Ân Thương, nhưng tuyệt đối không đơn giản, khẳng định là vị đại năng nào đó đang giả dạng du hí hồng trần.

Trương Phương biết Thân Công Báo trong diễn nghĩa cũng chẳng làm gì sai, chẳng qua là bị Nguyên Thủy Thiên Tôn lợi dụng các mối quan hệ và năng lực xã giao, lôi kéo một đám người Tiệt Giáo đến

chiến trường Tây Kỳ để chịu chết.

Trương Phương gật đầu, sau đó thái độ nghiêm nghị nói: "Ta có thể thu nhận ngươi.

Thôi được rồi, gọi cả Phong Lâm với Lục Nhĩ Mi Hầu vào đây." Thân Công Báo nghe xong, vội vàng từ dưới đất bò dậy, sùng kính cười lớn: "Đa tạ lão sư thành toàn!" Sau đó gã lui khỏi trung quân bảo trướng, một lát sau dẫn Phong Lâm và Lục Nhĩ Mi Hầu tiến vào.

Ba người đứng thành một hàng, vẻ mặt đầy mong đợi nhìn Trương Phương.

Theo lý mà nói, ngoại trừ Phong Lâm, hai người Thân Công Báo và Lục Nhĩ Mi Hầu vốn chẳng liên quan gì đến Trương Quế Phương.

Nhưng vận mệnh đưa đẩy khiến những người vốn không có giao điểm lại đi cùng nhau, không biết sẽ tạo ra ảnh hưởng thế nào.

Nhìn mấy người đứng thành hàng, Trương Phương đi lại vài bước, rồi trịnh trọng nói: "Chọn ngày không bằng gặp ngày, ta cũng không có nhiều quy tắc rườm rà, mấy người các ngươi hôm nay chính thức nhập môn hạ của ta đi." Ngoại trừ Thân Công Báo, Phong Lâm tuy có suy đoán nhưng không dám xác nhận.

Lục Nhĩ Mi Hầu thì không dám tin mình lại được thu nhận nhanh như vậy.

Cũng do nó mệnh tốt, gặp được một người không giảng quy tắc, lại chẳng cứng nhắc như Trương Phương mới có được một phen tạo hóa này.

Nếu là người khác ở Hồng Hoang thu đồ đệ, chắc chắn phải khảo nghiệm ba năm mới quyết định.

Nhiều phàm nhân sau ba năm không thành tựu gì đều phải chọn xuống núi, có kẻ kiên trì được ba năm cũng vì tư chất mà dậm chân tại

chỗ.

Tư chất của ba người này đều tốt, đặc biệt là Lục Nhĩ Mi Hầu có tư chất tốt nhất, tiếp theo là Phong Lâm, cuối cùng mới tới Thân Công Báo.

Phong Lâm vốn là người đã được cải tạo bằng "ngoại quải", Thân Công Báo dù lợi hại đến đâu cũng sao đuổi kịp kẻ dùng hack.

Tuy nhiên, Thân Công Báo lại thắng hai người kia một bậc về phương diện mưu lược và những kỳ tư diệu kế.

Nghe Trương Phương muốn thu làm đồ đệ, mấy người vội vàng quỳ xuống đất dập đầu tạ ơn.

Trương Phương cười nói: "Mấy người các ngươi, Thân Công Báo đứng đầu, Lục Nhĩ Mi Hầu thứ hai, Phong Lâm làm tam đệ tử của ta." Được làm đại sư huynh, Thân Công Báo hỉ tiếu nhan khai, cung kính nói với Trương Phương: "Đa tạ lão sư!" Sau đó lại quay sang nói với hai người kia: "Hai vị sư đệ, sau này chúng ta là người cùng môn phái rồi, ha ha ha!" Phong Lâm và Lục Nhĩ Mi Hầu cũng mừng rỡ không thôi, lần lượt gọi Thân Công Báo là đại sư huynh, tức khắc cảm thấy thân cận hơn hẳn.

Người ở Hồng Hoang coi trọng môn môn phái phái vô cùng, đặc biệt là người tu hành, môn phái chính là nhà, là chỗ dựa để lập thân sau này.

Trương Phương đuổi Thân Công Báo và Phong Lâm ra ngoài, sau đó nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu nói: "Lục Nhĩ, ngươi thiên phú dị bẩm, vi sư có một môn pháp môn nhục thân thành thánh của Đạo giáo, hiện tại ta cũng đang tu luyện, ngươi có nguyện ý học không?" Cửu Chuyển Nguyên Công là hộ giáo công pháp chính tông của Đạo giáo, là môn pháp môn duy nhất tu luyện nhục thân trực chỉ cảnh giới Thánh nhân.

Chương 112

Môn thần thông này khiến cả Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn của Tây Phương cũng phải đỏ mắt, cuối cùng dùng đủ mọi cách mới tạo ra được một bản sao bị cắt xén là Bát Cửu Huyền Công.

Đó cũng chính là công pháp mà Tôn hầu tử tu luyện sau này, tuy uy năng vô hạn nhưng so với Cửu Chuyển Nguyên Công chính tông thì còn kém xa.

Chẳng thấy Tôn hầu tử ăn bao nhiêu bàn đào tiên đan mà vẫn đánh không lại Dương Tiễn, bị Dương Tiễn truy sát suốt đó sao.

Lục Nhĩ Mi Hầu nghe Trương Phương muốn truyền môn công pháp này thì ngây người ra.

Thần thông này đại danh đỉnh đỉnh ở Hồng Hoang nhưng ai nấy đều chỉ nghe tên chứ không thấy bóng dáng.

Một là vì chưa thấy ai tu luyện, hai là yêu cầu tu luyện quá cao, ba là Tam Giáo giấu như giấu báu vật không chịu đem ra.

Tu hành môn này nhất định phải có thiên phú dị bẩm khác hẳn người thường mới mong thành công, mà một khi đã luyện thành thì chiến lực vô song.

Ban đầu Lục Nhĩ chỉ nghĩ cùng lắm là được truyền một môn pháp môn tu tới Kim Tiên đã tốt lắm rồi, ai ngờ lại là thứ này.

Nó đỏ hoe mắt, nghẹn ngào nói: "Đa tạ lão sư, đệ tử được thụ hưởng công pháp này, tất sẽ tiềm tâm tu luyện để báo đáp đại ân của lão sư." Trương Phương khẽ cười, đưa tay xoa đầu nó, sau đó một chỉ điểm ra.

Hắn đem toàn bộ phương pháp tu hành Cửu Chuyển Nguyên Công

truyền vào não hải của Lục Nhĩ Mi Hầu.

Ngay sau đó, Lục Nhĩ ngồi bệt xuống đất, bắt đầu tại chỗ tọa thiền, vừa cẩn thận cảm nhận môn thần công vừa từ từ tu luyện.

Theo đà tu luyện, luồng yêu khí nhàn nhạt trên người nó biến mất sạch sành sanh, thay vào đó là một loại khí tức huyền diệu, đường đường chính chính.

Lúc này yêu khí toàn vô, nó hoàn toàn đắm chìm trong sự kỳ diệu của tu luyện.

Vốn dĩ nó chẳng muốn làm yêu, một lòng truy cầu pháp môn Đạo giáo chính là để tránh việc vừa ra khỏi cửa đã bị người ta thấy yêu khí sâm sâm rồi đánh giết.

Yêu tộc đa số thôn phệ huyết nhục để trường sinh, nhưng cũng rất dễ bị giết.

Không chỉ yêu tộc tự tương tàn mà các đại năng gặp được cũng tùy ý đánh chết.

Bởi vì đa số yêu tộc không có công đức, lại có nghiệp lực quấn thân, giết yêu tộc không những không tổn hại công đức mà còn được tăng thêm.

Giống như lúc Trương Phương giết bốn người Cửu Long Đảo, mỗi người giúp hắn tăng thêm 10,000 điểm cường hóa.

Phát minh ra đậu phụ cũng chỉ được 200,000 điểm mà thôi, cho nên Phật giáo mới tranh nhau hàng yêu trừ ma, vì các phương pháp khác kiếm công đức đều không dễ dàng bằng.

Chỉ có giết yêu quái mới là cách kiếm công đức tốt nhất.

Thấy Lục Nhĩ Mi Hầu đang nhập định, Trương Phương không làm phiền, bước ra khỏi trướng dặn dò vệ binh không được quấy rầy.

Sau đó hắn lặng lẽ trở lại đại trướng, không đi gặp Kim Ngao Đảo thập tiên.

Trương Phương lấy Thanh Bình Kiếm ra, lật qua lật lại xem hồi lâu cũng chẳng nhìn ra được gì. (Tất nhiên hắn không biết đó là Thanh Bình Kiếm).

Bộ cường hóa vẫn như cũ không có phản ứng, rõ ràng thanh kiếm trước mắt bộc phát ra uy năng của Thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo mà lại tra không ra.

Điều này khiến Trương Phương bất an, những việc nằm ngoài tầm kiểm soát luôn làm hắn khó chịu, hắn lẩm bẩm: "Xem ra khi nào có thời gian phải đến Bích Du Cung ở Kim Ngao Đảo một chuyến để hỏi rõ lai lịch thanh kiếm này." Hắn cất kiếm đi, lấy ra hai luồng hắc bạch nhị khí đang không ngừng vẫy vùng xoắn xuýt.

Hai luồng Âm Dương nhị khí này đoạt được từ hộ sơn đại trận của Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, trước giờ chưa có thời gian xem qua.

Hiện giờ vừa lúc kiểm tra một phen.

Trương Phương gọi bộ cường hóa ra để thăm dò. [Tên: Âm Dương nhị khí.

Cấp bậc: Tiên Thiên.

Chú thích: Một luồng Tiên Thiên Âm Dương nhị khí, có thể tiêu hao 100,000 điểm cường hóa để cải tạo thành Tiên Thiên linh bảo.

Cũng có thể tiêu hao 1,000,000 điểm cường hóa để luyện hóa vào cơ thể, cải thiện tư chất bản thân, trở thành Tiên Thiên căn nguyên.] Trương Phương quả đoạn từ bỏ ý định trở thành Tiên Thiên căn nguyên.

Đùa à, sau khi thành cái đó thì còn là con người nữa không?

Có bộ cường hóa trong tay, bản thân hắn đã là một cái hack rồi, cần gì căn nguyên để tăng tốc độ tu luyện nữa. 100,000 điểm cường hóa để biến nó thành Tiên Thiên linh bảo, Trương Phương nhấn chọn ngay lập tức.

Chỉ thấy hai luồng Âm Dương nhị khí dài ba thước to bằng cánh tay đang hỗn loạn vùng vẫy kia dần dần ngưng tụ lại, hình thành một khối hình tròn đen trắng.

Nhìn qua chỉ to bằng lòng bàn tay, giống như thái cực âm dương ngư, khí thế Tiên Thiên linh bảo lộ ra không sót chút nào.

Trương Phương dùng bộ cường hóa thăm dò: [Tên: Âm Dương Phù Văn.

Chương 113

Đẳng cấp: Sơ cấp Tiên Thiên linh bảo (Có thể cường hóa).

Chú thích: Một món hộ thân linh bảo, phòng ngự vô song, vạn pháp bất xâm.] Cường hóa cần 1,800,000 điểm cường hóa.

Cuối cùng cũng có một món linh bảo phòng ngự cấp Tiên Thiên, Trương Phương rất vui mừng, không tiến hành cường hóa tiếp.

Số điểm còn lại không đủ để cường hóa món này, hiện tại chỉ còn hơn 800,000 điểm.

Ngoài ra còn một số Ngũ Bảo Kim Đan và linh dược chuẩn bị cho lúc khẩn cấp.

Hắn hớn hở thu Âm Dương Phù Văn lại, lấy ra hai quả Bàn Đào.

Tốn 50,000 điểm để cường hóa một lần!

Ánh sáng lóe lên: [Tên: Tử Văn Bàn Đào.

Phẩm cấp: Tiên cấp nhị tinh.

Có thể cường hóa / Có thể chuyển hóa.

Chuyển hóa được 300,000 điểm cường hóa, cường hóa tốn 100,000 điểm.] Trương Phương vội vàng lấy toàn bộ số Ngũ Bảo Đan và linh dược còn lại chuyển hóa hết thành điểm cường hóa.

Nửa ngày sau, quả Bàn Đào trong tay đã đỏ đến phát tím, kích thước to gấp đôi, trông như quả dưa hấu, tỏa ra ánh tím rực rỡ. [Tên: Tử Văn Bàn Đào.

Phẩm cấp: Tiên cấp lục phẩm.

Có thể chuyển hóa.

Chuyển hóa được 4,800,000 điểm cường hóa, không thể cường hóa thêm.] "Tê!" "Xem ra Tử Văn Bàn Đào tối đa chỉ đạt tới lục phẩm, chắc chỉ có Nhân Sâm Quả mới đạt tới cửu phẩm đỉnh cấp." Trương Phương hít sâu một hơi, một quả Bàn Đào cư nhiên chuyển hóa được nhiều điểm cường hóa như vậy.

Nếu có ba quả thì đã có thể thăng cấp Huyền Công lên tầng thứ bảy, thành Đại La Kim Tiên rồi.

Trương Phương lại đem quả còn lại cường hóa một phen, cũng chuyển hóa thành điểm.

Còn về việc nếm thử ư?

Không đời nào, khi thực lực chưa đủ mạnh để ngạo thị Hồng Hoang, hắn không thể vì ham hố cái miệng mà lãng phí điểm cường hóa quý giá được.

"Khởi bẩm nguyên soái, ngoài thành có một người tự xưng từ Tây Phương thế giới đến, muốn gặp ngài một lần." Đột nhiên ngoài trướng truyền đến tiếng của vệ binh, Trương Phương tức khắc thu dọn mọi thứ linh tinh.

Người Tây Phương?

Trương Phương ngoài việc có thù với Dược Sư ra thì chẳng có giao thiệp gì với những người khác.

Với bản lĩnh hiện tại, hắn không còn như trước nữa.

Giờ gặp lại Dược Sư, ai thắng ai thua còn chưa biết chừng.

Dược Sư cùng lắm cũng chỉ ngang hàng Quảng Thành Tử, giờ hắn chẳng sợ Quảng Thành Tử thì tự nhiên cũng chẳng sợ Dược Sư.

Hắn hét ra ngoài: "Cho vào!" Giờ hắn đã có đủ tự tin, nếu không có kiện Tiên Thiên linh bảo cao cấp kia thì không dám khinh suất,

nhưng có thanh kiếm đó trong tay, hắn chẳng cần sợ Dược Sư.

Đuổi vệ binh đi xong, Trương Phương tranh thủ thay bộ quần áo, buộc lại tóc.

Trận chiến với Quảng Thành Tử làm tóc tai bù xù, chưa kịp thu xếp đã lượn một vòng trên Thiên Đình, cũng chẳng biết sau khi hắn đi có ai để ý không.

Một lát sau, vệ binh dẫn một người vào, Trương Phương nhìn kỹ, quả nhiên là Dược Sư.

Dược Sư thong thả đối diện Trương Phương, chắp tay niệm: "Đạo hữu hồng phúc, đa nhật bất kiến, phong thái vẫn như xưa!" Trương Phương nhếch mép, khinh khỉnh nói: "Chẳng phải Dược Sư đó sao?

Lần trước chạy trốn cũng nhanh đấy, lần này không muốn đánh với ta một trận à?" Nghe vậy, khuôn mặt Dược Sư vẫn khổ sở như cũ, nói: "Đạo hữu, tòa Lưu Ly Bảo Tháp kia là trấn áp chi bảo của Lưu Ly Đại Thế Giới của ta, khẩn cầu đạo hữu trả lại." Nghe câu này, Trương Phương cười mỉa mai: "Ta không nghe lầm chứ?

Tòa tháp đó không có ở chỗ ta, ai lấy thì đi mà tìm người đó." Dược Sư nghe vậy cũng mặt đầy bất lực.

Ban đầu gã định dùng vũ lực bắt Trương Phương để đổi lấy pháp bảo từ tay người bí ẩn kia.

Nhưng đột nhiên nghe tin Trương Phương đánh ngang ngửa Quảng Thành Tử, gã kinh ngạc đến ngây người, lúc đầu còn không tin.

Mãi đến khi Thanh Hư và Đạo Hạnh ở Tây Kỳ dặn đi dặn lại gã mới biết đầu đuôi sự việc.

Lúc này gã chẳng dám kiêu ngạo chút nào nữa.

Tây Phương là nơi bần cùng, vốn chẳng có linh bảo đáng giá.

Bất kỳ một kiện Tiên Thiên linh bảo nào cũng cực kỳ trân quý, nhờ danh phận đại đệ tử của Chuẩn Đề gã mới được ban cho hai kiện.

Chương 114

Lưu Ly Bảo Tháp là trung cấp Tiên Thiên linh bảo, đối với Tây Phương mà nói là cực kỳ quý giá.

Nghe lời Trương Phương đầy ý chế nhạo, gã cũng không giận, chậm rãi nói: "Đạo hữu, nếu đồng ý trả lại Lưu Ly Bảo Tháp, ta cũng nguyện ý trả lại Ma Gia Tứ Tướng, coi như là thẻ bài trao đổi." Trương Phương vốn vẫn còn bực chuyện lần trước, nghe vậy liền nói: "Bắt người của Thương triều phương Đông chúng ta rồi lại lấy họ đổi pháp bảo với ta, không thấy nực cười sao?" Trương Phương hôm nay cuối cùng cũng biết thế nào là không biết xấu hổ.

Ma Gia Tứ Tướng trước đây đi theo hắn, tuy mấy người này không nghe chỉ huy nhưng dù sao cũng đã từng chung sống một thời gian.

Sau khi bị Dược Sư bắt đi, Trương Phương vốn định đi cứu, nhưng do Tây Phương có hai vị Thánh nhân nên hắn nhất thời chưa dám gây chuyện.

Giờ Dược Sư cư nhiên muốn lấy họ ra đổi pháp bảo, khiến hắn cạn lời.

Dược Sư giải thích: "Đạo hữu, tòa Lưu Ly Bảo Tháp kia thuộc về bí bảo Phật môn của ta, ngươi cũng chẳng dùng được, chi bằng trả lại để chúng ta kết một đoạn thiện duyên." Trương Phương ngồi xuống ghế, tự rót cho mình ly trà rồi nói tiếp: "Cũng không cần nhiều thế đâu.

Muốn đổi người thì được, lấy thêm một ít thiên tài địa bảo cộng với Ma Gia Tứ Tướng mà đổi." Dược Sư nhíu mày trên khuôn mặt khổ sở: "Tây Phương của ta bần cùng, lấy đâu ra thiên tài địa bảo,

đạo hữu đổi cái khác đi." Trương Phương lắc đầu, kiên định nói: "Đồ phổ thông cũng được.

Ngươi là Dược Sư, linh đan diệu dược, nhân sâm linh chi, hoàng tinh chắc phải có chứ, đưa đại một ít đi." Dược Sư nghe vậy, sắc mặt hơi giãn ra một chút.

Những thứ đó thực sự phổ thông, trong Lưu Ly Đại Thế Giới có thể tìm được không ít.

Chỉ cần không phải vật phẩm Tiên Thiên hay tiên quả linh dược thì đồ phổ thông gã kiếm được ngay.

Gã nói với Trương Phương: "Xin đạo hữu đợi một lát, ta đi tìm cho." Gã mang theo một thế giới bên mình, chỉ cần truyền lệnh xuống, các phật tử tỳ kheo sẽ làm được ngay.

Trương Phương không gấp gáp, bưng chén trà nhấp một ngụm, nội tâm lại vô cùng vui sướng.

Đồ phổ thông tuy không tăng nhiều điểm cường hóa nhưng chỉ cần số lượng đủ lớn thì cũng rất khả quan.

Giống như lần trước lấy dược liệu từ chỗ Trụ Vương, sau khi cường hóa đã thu được 7,000,000 điểm, thực lực cũng lên tới Thái Ất Kim Tiên.

Hắn chẳng chê cái gì cả, càng nhiều càng tốt.

Chờ thực lực mạnh lên rồi sang Tây Phương kiếm chác chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Không biết Dược Sư hạ pháp chỉ thế nào mà chưa đầy nửa canh giờ đã lấy ra hàng trăm kiện nhân sâm, linh chi các loại!

Gã lấy ra rồi vứt bừa bãi trong đại trướng, tức thì mùi dược hương thơm phức tỏa ra.

Nhìn đống dược liệu trước mắt, trong mắt Trương Phương toàn là điểm cường hóa, là biểu tượng của thực lực.

Khóe miệng hắn khẽ cười rồi nói: "Tốt lắm, Ma Gia Tứ Tướng cũng có thể giao ra được rồi!" Dược Sư cũng không trì hoãn, phất tay một cái, trong đại trướng xuất hiện bốn bóng người.

Ma Gia Tứ Tướng trước đó bị giam cầm trong Lưu Ly Đại Thế Giới, đột nhiên cảnh sắc biến đổi, xuất hiện ở một thế giới khác.

Nhất thời họ có chút ngơ ngác, không rõ đang ở đâu.

Ma Lễ Hồng mắt tinh, tức khắc nhìn thấy người đang ngồi trong trướng, kích động hét lớn: "Trương tướng quân, đại ca, là Trương tướng quân!" Ma Lễ Thanh và những người khác nhìn kỹ, quả nhiên là Trương Phương, lập tức kích động hò reo.

Thấy vậy, Trương Phương cười nhẹ: "Bốn vị vất vả rồi.

Phen này bị khốn cũng là một phen ma nạn, sau này hãy chuyên tâm tu luyện!" Mấy người vội vàng quỳ xuống cảm ơn Trương Phương.

Có ngu cũng nhận ra được, chẳng phải Dược Sư đang đứng khổ sở một bên đó sao, việc họ thoát khốn hiển nhiên có liên quan đến Trương Phương.

Sau khi gọi mấy người lại, Trương Phương nhìn kỹ một lượt, tức khắc nổi giận: "Pháp bảo của các ngươi đâu?" Đùa à, thực lực của Ma Gia Tứ Tướng đều nằm ở bốn món bí bảo kia.

Giờ thả người mà không trả bảo vật, thì Ma Gia Tứ Tướng còn là Ma Gia Tứ Tướng sao?

Dược Sư lắc đầu từ chối: "Đạo hữu, bốn món bí bảo đó đều là vật của Tây Phương ta, không thể đưa được." Trong mắt gã, thả người đã là nhượng bộ lớn nhất rồi.

Người mất có thể bồi dưỡng lại, bốn kẻ này lại cứng đầu, chỉ cần pháp bảo còn đó thì sợ gì không có người dùng.

Thấy gã không đưa pháp bảo, Trương Phương không chịu nữa, phất tay thu dược liệu vào bao, lớn tiếng: "Nếu đã vậy, hôm nay người cũng đừng hòng mang đi, pháp bảo cũng đừng hòng lấy lại." Hai bên vốn có thù, Trương Phương nhẫn nhịn hết nổi rồi.

Giữ pháp bảo lại mà trả người thì giải quyết được gì?

Không có pháp bảo, Ma Gia Tướng chẳng khác gì hổ bị nhổ răng, chẳng có năng lực gì cả.

Với thực lực bây giờ, thêm bốn người họ cũng chỉ là gánh nặng.

Nghĩ lại cũng hay, đem bốn người này tặng cho Hạo Thiên Đại Đế, vừa thực hiện lời hứa vừa xem có kiếm chác thêm được gì không.

Trương Phương giờ đang nghèo đến phát điên, ăn cả hai đầu, chẳng chịu bỏ qua bên nào.

Thấy thái độ cứng rắn của Trương Phương, Dược Sư cân nhắc hồi lâu, cuối cùng đồng ý trả bí bảo cho bốn người.

Một là gã hiện tại không nắm chắc mười phần có thể trấn áp được Trương Phương, hai là người bí ẩn với Ngũ Sắc Thần Quang lần trước thực sự quá khủng khiếp.

Nếu hai vị Giáo chủ không ra tay, gã không có cửa thắng.

Chương 115

Thôi thì cứ lấy lại pháp bảo trước, sau này tính sổ với Trương Phương sau.

Trương Phương cũng có ý định tương tự, trong lòng chỉ muốn moi dược liệu từ tay Dược Sư, cường hóa xong biến thành điểm thì lần sau gặp lại chưa biết ai áp đảo ai đâu.

Thấy Dược Sư đồng ý trả bí bảo, Trương Phương cũng không muốn kiếm chuyện thêm, chỉ đành nén cơn giận lại, để sau này tính sau.

Hắn lấy thẻ tre ra, quẹt quẹt mấy cái viết một phong thư, rồi gọi Phong Lâm vào giao cho.

Sau đó quay đầu nói với Dược Sư: "Bây giờ có thể giao bí bảo cho Ma Gia Tứ Tướng, rồi đi theo đệ tử của ta đến Triều Ca lấy lại pháp bảo của ngươi." Dược Sư cũng không hỏi nhiều, quay người đi theo Phong Lâm ra ngoài trướng.

Gã khá yên tâm, vì đã đạt được thỏa thuận nên không sợ Trương Phương lừa gạt.

Là một Đại La Kim Tiên lâu đời, thủ đoạn của gã có rất nhiều điều chưa ai biết, chỉ là gã chưa bộc lộ ra thôi.

Thẻ tre của Trương Phương không gì khác là viết cho Khổng Tuyên, nói rằng mình đã kiếm được lợi lộc, bảo Khổng Tuyên thuận nước đẩy thuyền giao pháp bảo cho Dược Sư, rồi sau này tính kế tiếp.

Ma Gia Tứ Tướng ngoại trừ Ma Lễ Thọ, tất cả đều lấy lại được pháp bảo, mấy người vui mừng khôn xiết, không ngừng cảm tạ Trương Phương.

Hắn phất tay ngăn họ lại rồi nói: “Ta đã tìm cho bốn vị một việc tốt, cần các vị đi ngay!” Ma Lễ Thanh không hiểu hỏi: “Trương tướng quân, chẳng lẽ không thảo phạt Tây Kỳ sao?” Trương Phương lắc đầu, nghiêm túc nói: “Hiện tại có việc quan trọng hơn giao cho các vị, Tây Kỳ giờ có nhiều cao thủ, các vị cũng không giúp được gì nhiều.” Sau khi tiễn Ma Gia Tứ Tướng đi nghỉ ngơi, Trương Phương cười tươi lấy đống dược vật vừa moi được từ Dược Sư ra.

Lại bắt đầu cường hóa từng cái một, còn chuyện gì vui hơn việc nâng cao thực lực chứ?

Hàng trăm kiện linh dược, cường hóa từng cái một đúng là mệt, trong đó có tốt có xấu.

Loại tốt đạt cấp linh dược, loại kém chỉ là thảo dược phàm trần như nhân sâm mười năm tuổi.

Nếu không phải có mấy chục loại linh khí tràn trề thì chắc Trương Phương đã chửi thề rồi.

Cường hóa ròng rã nửa đêm mới xong hết.

Trương Phương vươn vai, cười tự lẩm bẩm: “Cuối cùng cũng xong!” Trước mặt Trương Phương là mười củ linh sâm to bằng cánh tay, hào quang lấp lánh.

Trên đỉnh tụ ra những hình người hư ảo như những đứa trẻ đang nghịch ngợm.

Linh vật có linh, nếu để đám sâm này phát triển tiếp chúng sẽ thành tinh quái.

Ngoài ra còn có mấy chục viên đan dược tỏa ánh kim quang của Dược Sư, Trương Phương đã cường hóa và kiểm tra kỹ, không có vấn đề gì.

Còn về điểm cường hóa, hiện tại hắn có 4,300,000 điểm, vừa đủ

để thăng cấp.

Trương Phương nở nụ cười, lẩm bẩm: "Đại La Kim Tiên, ta tới đây!" Hắn vơ lấy đám linh dược nhét vào miệng. [Cửu Chuyển Nguyên Công: Đệ lục chuyển (Có thể cường hóa).

Cường hóa!] Ánh sáng lóe lên, Trương Phương tức khắc mất đi mọi cảm giác.

Dần dần, trong não hải của hắn xuất hiện một gã khổng lồ cao hàng vạn trượng đang bước đi trong hỗn độn.

Không biết đã qua bao lâu, ánh mắt Trương Phương luôn dõi theo bóng hình đó.

Đột nhiên một ngày nọ, gã khổng lồ lấy ra một chiếc búa rồi chém mạnh xuống.

"A ~~~~~~" Đầu Trương Phương đột nhiên như nổ tung, hắn giật mình tỉnh giấc.

Hắn đang ngồi xếp bằng trên giường, trong mắt đạo văn lưu chuyển.

Khí tức hỗn loạn, hắn phải hít thở sâu mấy lần mới dần bình phục lại được.

Trương Phương khẽ gọi bộ cường hóa.

Bảng thuộc tính hiện ra: [Nhân vật: Trương Quế Phương.

Chủng tộc: Nhân tộc.

Huyết mạch thần thông: Tam tinh (Có thể cường hóa).

Cao cấp Đại Địa huyết mạch. (Có thể cường hóa).

Thất Phách Thần Thông: Đoạt Phách thuật, Thất Phách hợp nhất. (Chú thích: Có thể tiêu hao 1,000,000 điểm cường hóa để lĩnh ngộ, có

tỷ lệ nắm giữ một tia đại đạo).

Cửu Chuyển Nguyên Công: Đệ thất chuyển (Có thể cường hóa).

Đỉnh cấp Binh Tự Bí.

Chương 116

Thần thông Huyết mạch Đại Địa cao cấp: Đại Địa Chi Thủ (Trung cấp), Nham Thạch Áo Giáp (Trung cấp), Nham Thạch Cự Nhân (Trung cấp). (Tất cả đều có thể cường hóa).

Thiên Cang Thần Thông: Đại Tiểu Như Ý (Cao cấp), Thai Hóa Dị Hình (Cao cấp), Ngũ Hành Đại Độn (Cao cấp), Phiên Giang Giảo Hải (Sơ cấp), Đằng Vân Giá Vũ (Trung cấp), Hồi Phong Phản Hỏa (Sơ cấp), Phi Sa Tẩu Thạch (Sơ cấp). (Tất cả có thể cường hóa).

Địa Sát Thần Thông: (Toàn bộ Cao cấp) Thông U, Khu Thần, Đam Sơn, Cấm Thủy, Tá Phong, Bố Vụ, Kỳ Tình, Địa Hành, Tọa Hỏa, Nhập Thủy, Yểm Nhật, Ngự Phong, Chử Thạch, Thổ Diễm, Thôn Đao, Hồ Thiên, Thần Hành, Lý Thủy, Trượng Giải, Phân Thân, Ẩn Hình, Tục Đầu, Định Thân, Trảm Yêu, Thỉnh Tiên, Truy Hồn, Nhiếp Hồn, Chiêu Vân, Thủ Nguyệt, Bàn Vận, Giá Mộng, Chi Ly, Ký Trượng, Đoạn Lưu, Nhương Tai, Giải Ách, Hoàng Bạch, Kiếm Thuật, Xạ Phúc, Đảo Vũ, Tinh Số, Bố Trận, Giả Hình, Phún Hóa, Chỉ Hóa, Thi Giải, Di Cảnh, Chiêu, Trục Khứ, Tụ Thú, Điều Cầm, Khí Cấm, Đại Lực, Thấu Thạch, Sinh Quang, Chướng Nhãn, Đạo Dẫn, Phục Thực, Khai Bích, Dược Nham, Manh Đầu, Đăng Sao, Hát Thủy, Ngọa Tuyết, Bạo Nhật, Lộng Hoàn, Phù Thủy, Y Dược, Tri Thời, Thức Địa, Tịch Cốc, Yểm Đảo.

Cảnh giới: Đại La Kim Tiên tầng thứ.

Công đức điểm: 40,000.

Cường hóa điểm: 550,000.] Cảm nhận nguồn năng lượng cuồn cuộn trong cơ thể và nhục thân mạnh mẽ, Trương Phương nắm chặt nắm đấm.

Nhất thời hắn có cảm giác thôi thúc muốn nói: "Thiên hạ anh hùng, ngoài ta ra còn có ai!" Đột nhiên sắc mặt Trương Phương biến đổi, hắn tức khắc rời khỏi Ngũ Hành Thành.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên không trung mây đen bao phủ, tất cả đều hội tụ về phía Ngũ Hành Thành.

Không khí có một loại áp lực khiến người ta nghẹt thở, Trương Phương chưa từng trải qua nên cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Lúc này, mọi người trong Ngũ Hành Thành cũng bước ra, lần lượt ngẩng đầu nhìn đám mây đen kịt trên bầu trời.

Mọi người bàn tán xôn xao, không hiểu có chuyện gì!

Thân Công Báo kiến thức rộng rãi, sắc mặt biến đổi, đột nhiên kêu lên: "Thiên kiếp của ai vậy?" Cách đó không xa, Trương Phương đang giữ thái độ "việc không liên quan mình", đột nhiên nghe đệ tử nói vậy liền ngây người.

"Hồng Hoang có thiên kiếp sao?" Hắn kinh ngạc, từ Địa Tiên thăng lên Thái Ất Kim Tiên hắn cũng chưa từng gặp thiên kiếp nào.

Vậy mà giờ lên Đại La Kim Tiên lại có thiên kiếp giáng xuống.

Thực ra Trương Phương không biết rằng, chỉ cần không phải kẻ thập ác bất xá thì tu hành vượt cảnh giới thường không có thiên kiếp.

Vì mỗi cảnh giới là một sự khảo nghiệm đối với những kẻ tư chất kém, như Khương Tử Nha chẳng hạn, đường phía trước bị chặn đứng hoàn toàn.

Nếu là đồ đệ của kẻ ác thì thăng lên Thiên Tiên thôi cũng đã có thiên kiếp rồi.

Nếu không làm ác thì thăng cấp không có thiên kiếp, vì lúc này chư thần Thiên Đình chưa quy vị, chưa có người chấp chưởng thiên kiếp.

Nhưng bất kể là ai, chỉ cần đạt tới Đại La Kim Tiên thì bắt buộc phải qua sự khảo nghiệm của Thiên Đạo.

Bởi vì Đại La Kim Tiên đã trở thành cao thủ một phương, đủ tư cách lọt vào mắt Thiên Đạo, nên Thiên Đạo sẽ hạ thiên kiếp xuống thử thách.

Đừng tưởng Thiên Đạo không có quy tắc, Thiên Đạo có quy tắc riêng.

Bất kỳ ai bước vào Đại La Kim Tiên đều phải trải qua một lần thiên kiếp.

Vượt qua được thì từ đó tiêu dao, không vượt qua được thì thân tử đạo tiêu, chỉ có thể trách phúc duyên mỏng manh mà thôi.

Nghe Thân Công Báo nhắc tới thiên kiếp, Trương Phương có chút ngượng ngùng, liền thi triển ẩn thân rời khỏi Ngũ Hành Thành.

Hắn đi thẳng về phía Đông, hướng về phía đại hải.

Sau khi Trương Phương biến mất, kiếp vân trên bầu trời cũng dần dần tan đi.

Mọi người trong Ngũ Hành Thành không hiểu chuyện gì, ngơ ngác trở lại đại trướng.

Ngay cả Thân Công Báo cũng ngẩn người, tưởng mình nhìn nhầm.

Trương Phương thi triển độn thổ, giá ngự độn quang hóa thành một luồng thanh phong màu vàng đất, tốc độ có thể nói là phong trì điện xế.

Nhưng kiếp vân trên không trung cứ như đang dạo chơi, thong thả bám sát ngay phía trên.

Dù Trương Phương có chạy thế nào cũng không thoát khỏi sự khóa định của thiên kiếp.

Thậm chí thi triển ẩn thân, địa hành, thần hành đủ loại thần thông cũng vô dụng.

Trương Phương thi triển độn thuật lao đi mà quên mất một việc đại sự.

Khả năng cảm nhận phương hướng của hắn cực kỳ tệ.

Hồng Hoang rộng lớn vô cùng, mục đích ban đầu là đi Đông Hải nhưng chạy một hồi hắn lại lạc sang hướng Tây Bắc.

Với cảnh giới Đại La Kim Tiên, độn thuật của hắn vô song, một khoảnh khắc đã đi được vạn dặm.

Nhưng kiếp vân trên đầu cứ như biết dịch chuyển tức thời, luôn bám theo bên cạnh.

Chương 117

Cảm nhận được uy áp trên đầu, tốc độ di chuyển của Trương Phương bắt đầu bị hạn chế.

Hiện tại ngay cả việc chạy trốn cũng khó khăn, không rõ đã chạy bao lâu, Trương Phương rốt cuộc không thể cử động được nữa.

Lôi vân trên bầu trời hội tụ, bao phủ vạn dặm xung quanh, thiên kiếp của Đại La Kim Tiên đáng sợ đến nhường nào.

Vô số người trước khi thiên kiếp đến đều phải chuẩn bị trước hàng trăm hàng nghìn năm, tìm kiếm pháp bảo ứng kiếp.

Quan trọng nhất là tìm một nơi không người, có kẻ còn mời sư môn đạo hữu hộ pháp để đề phòng bất trắc.

Nhưng Trương Phương chẳng biết gì về những thứ này, hắn không phải người bản địa Hồng Hoang, lại chẳng có sư môn trưởng bối truyền dạy.

Đến khi thiên kiếp giáng xuống, hắn hoàn toàn mù tịt.

Lôi vân ép xuống ngày càng thấp, dần dần đè lên đầu hắn khoảng vạn trượng.

Trong kiếp vân điện quang chớp giật, giống như một cái vung nồi khổng lồ.

Ở giữa hình thành một vòng xoáy lớn, nguồn năng lượng khủng khiếp đang được tích tụ.

Nhưng ngay tại nơi Trương Phương độ kiếp, cách đó tám nghìn dặm có một biển máu.

Kể từ khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, một đoàn uế huyết trong cơ

thể rơi xuống hóa thành U Minh Huyết Hải.

Trong Huyết Hải có một mãnh nhân tên là Minh Hà Lão Tổ, sinh ra đã ôm theo Nguyên Đồ và A Tỳ song kiếm.

Lại có Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên là kiện phòng ngự chí bảo, cùng với Thập Nhị Phẩm Kim Liên Đài của Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Thập Nhị Phẩm Hắc Liên của Ma Tổ La Hầu đều do Tiên Thiên Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Liên Thai hóa thành.

Minh Hà Lão Tổ luyện thành bốn ức tám nghìn vạn Huyết Thần Tử phân thân, thực lực vô cùng khủng khiếp, từng học theo Nữ Oa tạo người để thành Thánh.

Nhưng cơ duyên xảo hợp lại sáng tạo ra A Tu La nhất tộc, dưới trướng có ức vạn vạn tộc nhân A Tu La.

Dưới tay gã có mấy đại đệ tử: Tự Tại Thiên Ba Tuần, Dục Sắc Thiên, Đại Phạn Thiên, Thấp Bà...

Tự Tại Thiên Ba Tuần là A Tu La Ma Vương, vợ gã là Thiên Phi Ô Ma.

Ngoài ra còn có Nhân Đà La, Tì Thấp Nô, Lỗ Thác La, Quỷ Mẫu...

Tộc A Tu La thôn phệ linh hồn sinh linh trong lục đạo luân hồi để tăng cường thực lực.

Một ngày nọ, Minh Hà Lão Tổ cảm nhận được kiếp vân đang hoành hành phía trên Huyết Hải, vô số tộc nhân A Tu La kinh hãi run rẩy, quỳ xuống cầu nguyện.

Minh Hà Lão Tổ mặc trường bào huyết hồng, tóc râu trắng muốt, mở mắt ra gọi Đại Phạn Thiên và Nhân Đà La tới.

Hai người quỳ trước mặt gã: "Giáo chủ, gọi chúng thần tới có việc gì sai bảo?" Minh Hà Lão Tổ nhíu mày nhìn ra ngoài Huyết Hải,

rồi mở miệng: "Có một kẻ đang độ kiếp ngoài Huyết Hải của ta, nếu hắn vượt qua được thì bắt về đây, nếu không qua được thì về báo mạng cho ta." Hai người quỳ lạy rồi hét lớn: "Cẩn tuân giáo chủ pháp chỉ!" Đại Phạn Thiên và Nhân Đà La tức khắc rời khỏi Huyết Hải.

Nhìn ra xa, xung quanh chỉ là một bãi hoang mạc vạn dặm không dấu chân người.

Giữa sa mạc mênh mông, một người đang ngồi xếp bằng, ngẩng đầu nhìn kiếp vân trên trời.

Vòng xoáy kiếp vân tích tụ nửa ngày, đột nhiên trời đất rung chuyển, một luồng lôi đình màu vàng to tới trăm trượng bổ xuống.

Trương Phương không dùng pháp bảo chống đỡ, hắn muốn thử xem uy lực lôi đình thế nào.

Kiếp lôi bổ xuống đầu, toàn thân Trương Phương bị điện quang bao phủ, quần áo hóa thành mảnh vụn, mặt đất bị gọt mất một tầng.

Toàn thân tê dại, nhờ tu luyện Cửu Chuyển Nguyên Công mà thân thể mạnh mẽ vô cùng, một đạo thiên lôi này chưa làm hắn bị thương được.

Đạo thiên lôi thứ nhất vừa dứt, bầu trời lại vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa, đạo thứ hai ập tới ngay lập tức.

Đạo này to hơn đạo trước một vòng, cả bầu trời chìm trong tĩnh lặng.

Thiên lôi đánh vào người, Trương Phương rùng mình, bắt đầu có cảm giác rồi, hơi tê tê.

Đạo thứ ba... thứ tư... thứ năm...

Mặt đất bị bổ thành một cái hố sâu hàng trăm trượng.

Trương Phương nhún chân một cái, lao thẳng lên đón lấy kiếp

vân, rồi lại bị đánh rơi xuống hố sâu.

Đại Phạn Thiên nhíu mày hỏi: "Gã này cư nhiên không dùng linh bảo hộ thân, chứng tỏ nhục thể dị thường mạnh mẽ." Nhân Đà La cười đáp: "Quan tâm nhiều làm gì, lát nữa bắt về giao nộp là xong, biết đâu Giáo chủ vui lòng lại ban cho chúng ta một đạo thần thông." Hai người cười lớn, họ cũng là bậc kiêu hùng trong giới Đại La Kim Tiên.

Tuy Minh Hà Lão Tổ chưa thành Thánh nhưng gã cùng thời với Tam Thanh.

Chương 118

Đệ tử của gã cũng sinh ra không lâu sau khi Nữ Oa tạo người, sớm hơn cả Thập Nhị Kim Tiên.

Thực lực của mấy người này đều đã đạt tới đăng phong tạo cực.

Đạo kiếp lôi thứ sáu to tới ngàn trượng, màu vàng pha lẫn ánh tím bổ trúng Trương Phương.

Trên người hắn xuất hiện những vết nứt li ti nhưng sau đó lại từ từ hồi phục.

Cửu Chuyển Nguyên Công không chỉ phòng ngự vô song mà khả năng tái sinh cũng cực kỳ đáng sợ.

Cảm nhận được sự đau đớn, Trương Phương vẫn không lấy pháp bảo ra, tiếp tục đón nhận đạo kiếp lôi thứ bảy.

Bầu trời như cảm thấy bị khiêu khích, lần này không đợi Trương Phương kịp thở dốc đã giáng xuống một luồng lôi đình to bằng cánh tay.

Nhưng đạo này cư nhiên hoàn toàn là màu tím, cả thiên địa dường như sững lại.

Trước mắt chỉ còn duy nhất một màu tím lịm ấy!

"Oanh!

Oanh!

Oanh!" Ba tiếng nổ vang lên: tiếng thứ nhất là khi thiên lôi giáng xuống, tiếng thứ hai khi đánh trúng Trương Phương, tiếng thứ ba là lúc cả mặt đất nứt toác ra.

Đại Phạn Thiên trợn tròn mắt kinh ngạc hỏi: "Kiếp lôi của gã này

hình như khác với chúng ta, ta nhớ mình chưa từng trải qua loại kiếp lôi như vậy?" Nhân Đà La cũng thấy khô cả họng, kinh sợ đáp: "Kẻ này nếu vượt qua được thiên kiếp thì e là khó đối phó đấy, lát nữa phải bỏ chút bản lĩnh thật sự ra, ta sẽ đứng bên cạnh hò reo cho ngươi." Dù Trương Phương có lợi hại đến đâu cũng không dọa được họ, vì họ đã thành Đại La từ bao nhiêu vạn năm rồi.

Một kẻ mới vào Đại La Kim Tiên không thể khiến họ coi là đối thủ được.

Kiếp vân phát hiện không làm gì được Trương Phương, vòng xoáy ban đầu chỉ vạn dặm giờ lại mở rộng thêm.

Nó không ngừng lan ra ngoài, màu sắc ở giữa ngày càng đậm, xám xịt một mảnh, quay cuồng không ngừng.

Dần dần, kiếp vân ngày càng dày, ban đầu ở độ cao vạn trượng giờ đã ép xuống còn khoảng ngàn trượng.

Thấy thanh thế bầu trời ngày càng lớn, Trương Phương không dám lơ là nữa, trên đầu bay lên Tiên Thiên linh bảo Âm Dương Phù Văn.

Âm Dương Phù Văn vừa xuất hiện liền lao vút lên trời, từ kích thước lòng bàn tay nở ra to bằng một mẫu đất.

Âm Dương nhị khí bắt đầu xoay tròn chậm rãi, tựa như hai con cá đen trắng đang vui đùa.

"Oanh long long!" Lôi đình đại chấn, cả thiên địa rung chuyển, Huyết Hải bắt đầu sôi trào, tộc nhân A Tu Lu dưới biển máu đều ôm đầu đau đớn.

"Hanh!" Nhìn lôi đình bổ xuống, Trương Phương lạnh lùng hừ một tiếng.

Một đạo kiếp lôi xám xịt giáng xuống, khác hoàn toàn với những

đạo trước, nó mang theo một tia hơi thở hủy diệt.

Lôi đình rạch trời, bổ thẳng vào Âm Dương Phù Văn.

Kiện Tiên Thiên linh bảo này xoay tròn một vòng, triệt tiêu được bảy mươi phần trăm uy lực.

Tuy nhiên cũng không thể kháng lại hoàn toàn sức mạnh hủy diệt khổng lồ kia, phần lôi đình còn lại đánh bật Âm Dương Phù Văn rơi xuống đất.

Kiếp lôi đánh thẳng vào đầu, thân thể Trương Phương tức khắc bị khí tức hủy diệt bao phủ, nứt ra từng vệt dài.

Từng giọt máu rơi xuống hóa thành linh khí cuồn cuộn rồi lại hội tụ vào trong cơ thể.

Trương Phương dốc toàn lực vận chuyển Nguyên Công, bản thân hắn như hóa thành Thao Thiết, linh khí trong vòng vạn dặm như thủy triều đổ về để triệt tiêu luồng khí tức hủy diệt kia.

Đột nhiên bầu trời tỏa ra ánh kim quang, mây mù biến thành ngũ sắc rực rỡ, ngay sau đó một luồng ánh sáng to bằng bắp đùi rót vào người Trương Phương.

Khi luồng sáng này đi vào, khí tức hủy diệt trong cơ thể như gặp phải khắc tinh, bắt đầu tháo chạy.

Nó chạy đến đâu phá hoại đến đó, nhưng kim quang đi tới đâu là tu bổ tới đó, bất kể gân mạch hay cơ bắp đều trở nên lấp lánh bảo quang.

Khi khí tức hủy diệt quay lại những vùng đã được tu bổ, nó không còn gây ra được thương hại gì nữa.

Đến cuối cùng hai luồng khí tức va chạm rồi tiêu tán lẫn nhau, khiến thân thể Trương Phương càng thêm kiên cường.

Thấy thiên kiếp đã tan, bầu trời lộ ra vẻ nguyên thủy, Đại Phạn Thiên hiển lộ pháp tướng cao vạn trượng, bốn đầu hai tay.

Tay phải cầm thanh đại kiếm dài năm ngàn trượng, hai tay kia kết Đại Phạn Thiên thủ ấn.

Bốn miệng đồng thời quát lớn: "Yêu nhân phương nào, dám quấy nhiễu Huyết Hải, ăn của bản tôn một kiếm!" Trương Phương vừa độ kiếp xong, dùng pháp lực hóa ra một bộ quần áo mặc vào.

Nghe thấy tiếng vang như sấm dậy bốn phương, đập vào mắt hắn là một cái chân khổng lồ vô cùng.

Đợi đến khi Trương Phương nhìn từ chân lên trên, mới phát hiện một gã khổng lồ cao vạn trượng đang cầm trường kiếm nạm đầy bảo thạch.

Chương 119

Khi gã khổng lồ vô ý quay đầu, Trương Phương thấy gã không có sau gáy, mà một cái đầu có bốn mặt: trước, sau, trái, phải đều có một khuôn mặt cực kỳ xấu xí.

Chưa từng thấy bộ dạng nào xúc phạm người nhìn như vậy, Trương Phương giật nảy mình hỏi lớn: "Ta là Trương Quế Phương, ngươi là quái vật gì vậy?" Đại Phạn Thiên nghe xong tức nổ phổi, bộ dạng này chẳng lẽ không uy vũ bá khí sao?

Có kẻ dám bảo gã là quái vật, gã tức giận quát: "Ban đầu định bắt ngươi về, giờ xem ra không cần thiết nữa.

Bản tôn chặt đứt chân tay ngươi, Giáo chủ lão nhân gia cũng chẳng trách tội đâu." Nói đoạn, gã vung kiếm chém tới, một kiếm như tinh tú rơi xuống làm không khí bốc cháy.

Trương Phương kinh ngạc nhưng tay không chậm, vừa độ kiếp xong lại có kẻ nhảy ra đòi đâm đòi giết!

Hắn phóng Âm Dương Phù Văn lên không trung, to bằng một mẫu đất.

Âm Dương Phù Văn xoay tròn tỏa ra hắc bạch nhị khí bảo vệ toàn thân.

Làm xong, hắn rút Thanh Bình Kiếm ra.

Nhìn là biết thanh kiếm trong tay gã khổng lồ kia không tầm thường, Tiên Thiên khí tức nồng nặc, ít nhất cũng là trung cấp.

Hắn cầm kiếm, thân thể cũng hóa cao ngàn trượng, chém về phía Đại Phạn Thiên.

Hai thanh kiếm va chạm, cả hoang mạc bị đánh cho tan nát.

Đại Phạn Thiên nhíu mày, thanh kiếm trong tay Trương Quế Phương cư nhiên là Cao cấp Tiên Thiên linh bảo, còn hơn cả Cửu Bảo Tử Tinh Kiếm của gã một bậc.

Trong chớp mắt, hai người giao thủ hơn mười hiệp.

Trương Phương thấy đối phương thân hình to lớn hơn, áp chế mình một đầu thì sao chịu nổi, hắn liếc nhìn số điểm cường hóa còn lại.

Hắn điểm vào thần thông Đại Tiểu Như Ý, 600,000 điểm tiêu hao sạch sành sanh, thân thể hắn tức khắc hóa cao vạn trượng.

Thấy Trương Phương đột nhiên biến lớn, Đại Phạn Thiên giật mình, pháp thân của gã là nhờ tu luyện tích lũy bao năm tháng mới có.

Vậy mà kẻ tên Trương Quế Phương kia cũng có thân thể cao như vậy.

Bởi vì chưa từng thấy ai tu luyện Đại Tiểu Như Ý tới cảnh giới này nên gã không hiểu nổi.

Qua đối chiến, gã cảm thấy hơi đuối sức, liền dùng hết thủ đoạn, tay trái đánh ra Phạn Thiên Ấn.

Chỉ thấy một bàn tay che cả bầu trời bổ xuống, Trương Phương không gấp gáp, Âm Dương Phù Văn trên đầu xoay tròn triệt tiêu thần thông đó.

Ngay sau đó hắn thi triển Thần Hành, xuất hiện sau lưng Đại Phạn Thiên, Thanh Bình Kiếm mang theo kiếm khí khủng khiếp chém tới.

Nghe gió rít sau lưng, Đại Phạn Thiên vội quay người đưa kiếm đỡ nhưng đã muộn.

Gã bị Trương Phương chém một kiếm bay xa mấy chục dặm.

Thấy đối thủ bị đánh lui, Trương Phương không cho đối phương

kịp trở tay, thân hình lóe lên xuất hiện ở một vị trí khác.

Hắn lại dùng Thần Hành sang hướng khác nữa.

Đại Phạn Thiên cảm nhận được uy lực của một kiếm vừa rồi nên trong lòng có chút sợ hãi, muốn rút khỏi phạm vi kiếm thế của Trương Phương.

Nhưng vừa quay người đã thấy một người đứng đằng xa cao vạn trượng, mặc áo đỏ, lửa cháy ngùn ngụt, tay cầm hai con hỏa long, chẳng phải đối thủ vừa rồi thì là ai.

Lại quay đầu nhìn hướng khác, thấy một Trương Quế Phương khác mặc áo xanh, quanh thân có thủy long quấn quýt, đang đứng lù lù ở đó, cũng cao vạn trượng.

Hai người khí tức giống hệt nhau, không phân biệt được thật giả, Đại Phạn Thiên vội vàng chọn hướng khác chạy trốn.

Chạy được một lúc lại thấy đằng xa có một người chân đạp phong bạo, tay cầm một con phong long dài vạn trượng, đang cười tủm tỉm nhìn mình.

Thấy Đại Phạn Thiên chạy tới, cái bóng Trương Phương đó hét lớn: "Chạy đi đâu!" Đại Phạn Thiên lại chọn hướng khác, gã nhận ra kẻ này tuy mới vào Đại La Kim Tiên nhưng thực lực khủng khiếp vô cùng, thần thông càng đáng sợ.

Quan trọng nhất là pháp bảo, hai kiện Tiên Thiên linh bảo, tuyệt đối không phải loại Đại La Kim Tiên đơn giản có thể sở hữu.

Nhưng chạy không được mấy bước, phía trước lại hiện ra một kẻ tay cầm hai con thổ long, như vị chúa tể của đại địa.

Đại Phạn Thiên bị chặn đứng bốn phương Đông, Tây, Nam, Bắc, kinh hoàng hét lên: "Đạo huynh mau cứu ta!" Trương Phương giờ không còn là kẻ yếu ớt như xưa.

Cửu Chuyển Nguyên Công tầng thứ bảy, sau khi thăng cấp Đại La hắn đã lờ mờ nhìn thấy một tia khai thiên thế của Bàn Cổ.

Một tia khí thế ấy làm địa phong thủy hỏa vặn xoắn, hắn cũng từ đó thu được chút lợi ích.

Hắn có thể kết hợp Phân Thân Thuật để thi triển Tứ Tượng Trận Pháp, trong trận pháp có tứ đại đạo địa phong thủy hỏa.

Bất kể là ai hễ bị nhốt vào đều phải chịu sự tấn công của bốn loại năng lượng này.

Đại Phạn Thiên bị nhốt trong trận, phát hiện không cảm nhận được chút linh khí Hồng Hoang nào, ngoài thực lực nhục thân ra thì mọi đạo thuật thần thông đều bị cách tuyệt.

Chương 120

Bốn Trương Phương đồng thời hét lớn: "Đạo hữu, nếm thử băng hỏa lưỡng trọng thiên đi!" Bóng hình màu xanh và màu đỏ cùng động thủ, mỗi bên cầm một con rồng lao vào Đại Phạn Thiên.

"Oanh ~~~~" Hai con rồng va chạm tạo ra vụ nổ cực lớn, Đại Phạn Thiên ở trung tâm trận bị nổ cho thịt nát xương tan.

"Dừng tay!" Phía sau truyền đến tiếng quát lớn, Trương Phương quay đầu lại, thấy một gã khổng lồ cao vạn trượng đầu đội bảo quan, khoác áo bào đen, tay cầm kim cương xử, cưỡi sáu ngà bạch tượng.

Toàn thân gã bao phủ trong lôi điện, Nhân Đà La hét lớn: "Đạo huynh đừng hoảng, có Nhân Đà La ta đây!" Lại một kẻ nữa!

Trương Phương ngẩn người, mình có chọc ai đâu cơ chứ, chỉ độ cái kiếp thôi mà kéo ra tới hai đại cao thủ.

Hắn thầm nghĩ dạo này mình chỉ đối đầu với Xiển Giáo, thực sự không có kẻ thù nào khác, trừ Dược Sư.

Nhưng thủ đoạn của hai kẻ này chẳng liên quan gì đến Phật môn hay Xiển Giáo, trái lại đầy rẫy tà khí.

Nhưng dù sao người ta cũng đánh tới rồi, không đánh trả không được.

Nhược điểm lớn nhất của Tứ Tượng Trận là sợ ngoại lực, chỉ cần bên ngoài có người tấn công thì Trương Phương không thể yên ổn duy trì trận pháp.

Nhìn gã cưỡi bạch tượng sáu ngà kia, con voi đó thân hình còn to lớn hơn cả gã.

Nhân Đà La phất tay một đạo lôi điện to ngàn trượng, tiếp đó ném

kim cương xử tới.

Âm Dương Phù Văn của Trương Phương xoay tròn triệt tiêu lôi điện, rồi thấy kim cương xử đập xuống đầu.

Hắn vội giơ Thanh Bình Kiếm lên đỡ, rồi hai bên lao vào đánh nhau.

Đại Phạn Thiên bị vụ nổ thủy hỏa hành cho tơi bời, quần áo rách nát thành từng dải treo trên người.

Lúc này thoát khốn ra được cũng cầm kiếm xông lên giết.

Trương Phương chẳng sợ hai kẻ này, Âm Dương nhị khí trên đầu lưu chuyển ngăn chặn đòn tấn công của cả hai, Thanh Bình Kiếm trong tay bắn ra từng đạo kiếm khí.

Đại Phạn Thiên và Nhân Đà La không những mất thế công mà còn rơi vào thế phòng thủ.

Trương Phương càng đánh càng thuận tay, nhờ lĩnh ngộ Binh Tự Quyết đỉnh cấp nên kiếm trong tay chẳng chút xa lạ.

Một thanh kiếm đâm, chém, gạt, móc, thi triển ra vạn trượng kiếm khí, cả hoang mạc bị mấy người đánh cho nát bét.

Ngay cả Huyết Hải cũng không yên tĩnh nổi.

Trong Huyết Hải có một nữ nhân tên là Diệu Âm Thiên Nữ, là vợ của Đại Phạn Thiên.

Thấy Đại Phạn Thiên nhận pháp chỉ đi lâu không về, nàng ôm đàn cầm bước ra khỏi Huyết Hải.

Khác với vẻ xấu xí của Đại Phạn Thiên, Diệu Âm Thiên Nữ vô cùng xinh đẹp động lòng người, trang phục chỉ che những chỗ trọng yếu.

Diện mạo như thiếu nữ mười hai tuổi, đeo anh lạc trang sức trang

nghiêm, hai cánh tay quấn hai con rồng, đôi chân trần đạp trên một con rồng khác.

Tộc A Tu La nam thì xấu xí vô cùng, còn nữ thì ai nấy đều mỹ lệ động nhân.

Đang lúc Trương Phương chiếm ưu thế thì phía sau vang lên một tiếng đàn ưu mỹ.

Quay đầu nhìn lại, thấy một nữ tử đạp rồng, tay ôm đàn gẩy.

Nhìn Trương Phương, nàng cười như chuông bạc: "Oa, mỹ nam tử thật tuyệt, mau đến với nô gia nào!" Tiếng nói câu hồn đoạt phách làm Trương Phương tâm thần bất định, hắn vội cắn đầu lưỡi, lạnh giọng: "Yêu nghiệt phương nào, dám thi triển mị thuật!" Diệu Âm Thiên Nữ thấy Trương Phương thoát khỏi mị âm thì mắt sáng rực, nũng nịu: "Nam nhân tốt, đừng phản kháng mà." Nói xong còn liếc mắt đưa tình với Trương Phương, lại còn tung một nụ hôn gió.

Đại Phạn Thiên bên cạnh thấy vợ mình cứ liếc mắt đưa tình với nam nhân khác thì tức điên người, quát mắng: "Cút ngay về cho ta, đừng có ra đây làm xấu mặt!" Nghe vậy Trương Phương mới biết hóa ra là hai vợ chồng, đúng là bông hoa nhài cắm bãi cứt trâu.

Nữ nhân tộc A Tu La tính cách đều phóng đãng không gò bó, nam nhân bị cắm sừng là chuyện thường ở huyện.

Diệu Âm Thiên Nữ giận dỗi: "Ta làm gì kệ ta, dùng ngươi quản chắc." Hai người cãi nhau rồi Diệu Âm Thiên Nữ vác đàn đánh luôn với Đại Phạn Thiên.

Trương Phương đứng hình, đang đánh nhau ngon lành tự nhiên lại có màn này.

Nhân Đà La thấy giờ chỉ còn mình mình, biết không phải đối thủ của Trương Phương nên vội vàng lùi bước.

Minh Hà Lão Tổ đang ở trong Huyết Hải thấy đồ đệ mình dở dở ương ương như vậy thì tức nổ đom đóm mắt.

Lão giận dữ làm Huyết Hải tức khắc sôi sục.

Ban đầu là một việc cực kỳ đơn giản mà giờ lại loạn cào cào cả lên.

Minh Hà Lão Tổ thở dài: "Xem ra chỉ có bản Giáo chủ phải ra tay thôi!" Hai đồ đệ ra tay đều không giải quyết được, đệ tử lợi hại nhất là Tự Tại Thiên Ba Tuần thì lại không có mặt.

Đệ tử đó đã bị phái sang Tây Phương gây chuyện rồi, đi cùng còn có Thiên Phi Ô Ma.

Vốn tưởng cho đệ tử ra tay sẽ làm rạng danh sư môn, ai ngờ lại thành một đống hỗn độn thế này.

Chương 121

Lão phất tay một cái, tức khắc rời khỏi Huyết Hải.

Trương Phương thấy không còn việc gì của mình nữa, đang định chuồn lẹ thì thấy đằng xa cả bầu trời đỏ rực.

"Chết tiệt, lại có người nữa à?" Lúc này có ngu hắn cũng nhận ra mình lọt vào ổ kiến lửa rồi.

Đặc biệt là luồng ánh sáng đỏ phương xa kia làm cả trời đất run rẩy.

Trương Phương tự nhận mình không phải đối thủ, tuy chưa đánh nhưng nhìn khí thế là biết kém một bậc rồi.

Tất nhiên nếu cho hắn thời gian, hắn chắc chắn sẽ gỡ lại vốn, nhưng tình hình hiện tại không cho phép.

Giờ không chạy thì đợi bao giờ, đánh thắng cũng chẳng được gì, đánh thua thì mất mạng như chơi.

Địch tối ta sáng, đối phương có bao nhiêu người, thực lực ra sao hắn đều mù tịt.

Rõ ràng rồi, Trương Phương thi triển độn thổ, giá độn quang chạy về hướng ngược lại.

"Hảo ca ca, chạy đi đâu đấy, đợi muội với!" Diệu Âm Thiên Nữ thấy Trương Phương muốn chạy liền bỏ mặc Đại Phạn Thiên, đạp rồng đuổi theo.

Đại Phạn Thiên vội chặn phía trước, bám riết không buông, hai người lại lao vào đại chiến.

Đang độn thổ thì nghe thấy tiếng gọi "hảo ca ca", Trương Phương

rùng mình một cái, mặt đầy ghét bỏ lắc đầu.

Không phải Trương Phương có vấn đề gì, mà là hắn thực sự không hứng thú với vợ người khác, đặc biệt là loại ma nữ này.

Trước khi đi phải để lại mấy câu đe dọa, nếu không cứ thế mà chạy thì mất mặt quá.

Không hổ là kẻ dùng hack, Trương Phương há miệng hét lớn ra sau: "Lũ chó kia, cứ đợi đấy, ngày khác ta sẽ san phẳng nơi này!" Tiếng hét cuồn cuộn truyền đi rất xa.

Hắn thực sự bực mình, đang yên đang lành độ kiếp bị người ta vây đánh, đã thế còn chơi trò chiến thuật luân hồi.

Nghe Trương Phương chửi bới, Nhân Đà La phẫn nộ vô cùng, nhưng Đại Phạn Thiên và Diệu Âm Thiên Nữ đang đánh nhau, gã một mình đuổi theo e là thiệt thòi.

Diệu Âm Thiên Nữ nghe chửi cư nhiên mắt lại đầy vẻ phong tình, trông như một kẻ cuồng trai, suýt thì chảy nước miếng.

Nàng cười hớn hở: "Ngay cả lúc chửi người cũng mê hồn như vậy!" Đại Phạn Thiên tức đến mức mắt mũi tai đều bốc khói đen, đúng là thất khiếu sinh yên, gào lên: "A nha nha... nha... câm miệng ngay cho ta!" Thanh kiếm trong tay gã càng thêm lăng lệ, chém Diệu Âm Thiên Nữ lùi bước liên tục.

Lời của Trương Phương truyền thẳng vào tai Minh Hà Lão Tổ làm lão suýt phun một ngụm lão huyết.

Lão càng giận dữ, đang yên lành ở nhà mà họa từ đâu rơi xuống.

Vốn định cho đệ tử bắt về luyện thành Huyết Thần Tử, ai ngờ hai đồ đệ không đánh nổi một người.

Lão phải đích thân ra tay, một người từng luận đạo cùng Tam

Thanh, dậm chân một cái là cả Hồng Hoang rung chuyển.

Hôm nay cư nhiên vì một kẻ mới vào Đại La mà không tiếc thân phận, đích thân truy sát.

Chuyện này truyền ra ngoài chắc bị người ta cười thối mũi, nhưng hết cách rồi, đệ tử không làm nên trò trống gì thì lão già phải lên thôi.

Lại nói Trương Phương chửi được một câu thấy lòng nhẹ nhõm hẳn, tiếp tục giá độn quang lao về phía trước.

Nhưng Trương Phương nhanh, Minh Hà Lão Tổ còn nhanh hơn, là cảnh giới Chuẩn Thánh, Huyết Ảnh Độn Pháp của lão là vô song.

Trong nháy mắt khoảng cách với Trương Phương ngày càng thu hẹp.

Đột nhiên nghe tiếng động sau lưng, Trương Phương quay đầu thấy một đạo hồng quang đang lao tới cực nhanh.

"Ngọa tào, nhanh thế!" Không dám khinh địch, hắn liền thi triển Địa Hành Thuật, đâm đầu xuống lòng đất.

Đây là lần thứ hai hắn bị ép xuống đất, lần đầu là do Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân.

Trương Phương vốn là kẻ thù dai, sau đó hắn đã phá sạch hang ổ của Thanh Hư, bắt luôn đệ tử của lão đi.

Thấy kẻ chửi bới kia chui xuống đất, Minh Hà Lão Tổ nhíu mày.

Lão cũng không quá kinh ngạc, Hồng Hoang rộng lớn, năng nhân dị sĩ vô số, thủ đoạn mỗi người một khác.

Lão chỉ tay xuống đất, miệng lẩm bẩm rồi quát lớn: "Hanh!" Một trong Tam Thập Lục Thiên Cang thuật: Chỉ Địa Thành Cương.

Những vị khách từng ngồi trong Tử Tiêu Cung, ai còn sống đến giờ đều có thủ đoạn kinh người, thần thông quảng đại.

Trương Phương đang ở dưới đất đột nhiên thấy chất đất xung quanh biến đổi, tất cả hóa thành đồng tường sắt vách.

Chương 122

Cử động cũng khó khăn chứ đừng nói là di chuyển.

Minh Hà Lão Tổ thấy vậy, râu trắng bay phất phơ, liền rút A Tỳ Kiếm đâm thẳng xuống đất.

A Tỳ Kiếm vừa chạm đất, kiếm khí hóa thành vạn trượng.

Đây là công đức chí bảo, công đức có được từ việc tạo ra tộc A Tu La đều được rót hết vào Nguyên Đồ và A Tỳ kiếm.

Khiến hai thanh kiếm này trở thành sát phạt chí bảo giết người không dính nhân quả, tuy không có công năng trấn áp khí vận giáo phái như Thái Cực Đồ hay Bàn Cổ Phiên, Thập Nhị Phẩm Kim Liên.

Nhưng nó cũng là cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, chỉ kém Tiên Thiên chí bảo một chút thôi.

Cảm nhận được sát khí trên đầu, Trương Phương rút Thanh Bình Kiếm đâm một phát về phía trước.

Kiếm khí vạn trượng bùng nổ, rạch ra một khe hở dài vạn trượng, hắn liền theo khe hở đó lao lên phía trước.

Phía sau Minh Hà Lão Tổ đâm hụt một kiếm, liền vội vàng bay theo, bay một đoạn lại cắm A Tỳ Kiếm xuống đất rồi rút lên bay tiếp.

Nhưng lão cũng chẳng làm gì được Trương Phương, tuy có tu vi Chuẩn Thánh nhưng giống như dùng đại bác bắn muỗi, chẳng biết ra tay thế nào.

Hai người một đuổi một chạy làm Trương Phương tức muốn hộc máu.

Thấy Minh Hà không làm gì được mình, hắn quay ngược lại

hướng nơi độ kiếp lúc nãy.

Chạy nửa ngày bị truy sát nửa ngày, chi bằng phá hoại lão sào của đối phương một phen.

Nghĩ là làm, Trương Phương chạy ngược đường cũ, một lát sau đã tới nơi chiến đấu.

Ngẩng đầu thấy vợ chồng Đại Phạn Thiên vẫn đang đánh nhau, Nhân Đà La đứng cạnh khuyên can.

Minh Hà Lão Tổ ở xa thấy vậy hét lớn với đệ tử: "Cẩn thận dưới đất!" Nhân Đà La ngơ ngác không hiểu ý Giáo chủ là gì, tại sao phải cẩn thận dưới đất.

Nhưng gã không dám chậm trễ, liền cưỡi tọa kỵ bay lên không.

Một đạo kiếm quang từ dưới đất xộc lên, chém con bạch tượng sáu ngà làm đôi.

Nhân Đà La kinh hãi vội bay lên nhưng không kịp.

Trương Phương nhân thế không tha người, lại thêm một đạo kiếm quang vút trời.

Nhân Đà La vừa bay lên chưa kịp phản ứng đã bị một kiếm chém ngang lưng thành hai đoạn.

"A!" Máu tươi văng tung tóe, Nhân Đà La đau đớn gào thét thảm thiết.

Vợ chồng Đại Phạn Thiên và Diệu Âm Thiên Nữ thấy vậy liền vội vàng bay tận lên chín tầng mây.

Làm Trương Phương đang định chém nốt hai đứa kia phải hậm hực không thôi.

Minh Hà Lão Tổ thấy đệ tử bị chém làm đôi ngay trước mắt mình thì sao mà chịu nổi, lão hét lớn: "Tìm cái chết!" Thân thể lão tức khắc

tan ra, hóa thành từng luồng Huyết Thần Tử chui xuống đất.

"Ngọa tào!" Trương Phương cuối cùng cũng biết đối phương là ai, Minh Hà Lão Tổ, kẻ nổi danh với câu "Huyết Hải không cạn, Minh Hà không chết".

Huyết Thần Tử biến hóa khôn lường, đối địch chỉ cần lao vào người đối phương, lúc chui ra sẽ hút cạn tinh huyết.

Đặc biệt là loại lão quái vật như Minh Hà, ngay cả tu vi nguyên thần của đối phương lão cũng hút sạch sành sanh.

Huyết Thần Tử vô hình vô chất, chỉ là những cái bóng nên rất khó đề phòng.

Trương Phương dùng Âm Dương Phù Văn bảo vệ toàn thân, Thanh Bình Kiếm chĩa xuống dưới đâm thủng một lỗ rồi nhảy xuống.

Dưới lòng đất vạn trượng, hai vạn trượng, ba vạn trượng, phía sau Huyết Thần Tử bám sát không rời.

Nhưng càng xuống sâu, thuật Chỉ Địa Thành Cương của Minh Hà Lão Tổ càng yếu đi.

Khi xuống tới hai mươi vạn trượng dưới lòng đất, môn thần thông này đã không còn ảnh hưởng đến hắn nữa.

Minh Hà Lão Tổ dù thần thông quảng đại thì cũng có giới hạn nhất định, nếu vượt quá giới hạn đó thì thần thông đối với Trương Phương sẽ ngày càng yếu đi.

Trương Phương phát hiện những hạn chế đối với mình đã biến mất, toàn thân bao phủ trong một tầng hào quang màu thổ hoàng, vội vàng sải bước chạy về phía trước.

Phía sau, Minh Hà Lão Tổ thân hóa thành vô số Huyết Thần Tử, truy đuổi không rời.

Tuy Huyết Thần Tử vô hình vô chất, nhưng khi đi sâu xuống lòng đất hàng chục vạn trượng, sự linh hoạt cũng dần giảm sút.

Trong đó, một đạo Huyết Thần Tử bao vây từ phía trước, muốn vây khốn rồi luyện hóa Trương Phương.

Trương Phương tay cầm Thanh Bình kiếm, chỉ thấy kiếm quang lóe lên một cái đã nghiền nát đạo Huyết Thần Tử đó.

Chương 123

Minh Hà Lão Tổ tuy có tu vi Chuẩn Thánh, nhưng sau khi thi triển phân thân thành 480 triệu Huyết Thần Tử, thực lực bị phân tán nên mỗi phân thân chỉ có tu vi Kim Tiên cảnh giới.

Thế nhưng chớ coi thường Kim Tiên, nếu bị chúng chui vào cơ thể, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng sẽ tan thành mây khói.

Một luồng kiếm quang của Trương Phương cũng khiến Minh Hà Lão Tổ giật mình kinh hãi.

Huyết Thần Tử vô hình vô chất, tự nhiên không sợ đao kiếm pháp khí làm hại, ngoại trừ những vật Tiên Thiên chí cương chí dương, còn linh bảo Tiên Thiên tầm thường đều có thể phớt lờ.

Vậy mà hôm nay, một đạo Huyết Thần Tử lại bị chém giết trong nháy mắt, căn bản không có cơ hội phục hồi.

Tâm thần khẽ động, một đạo Huyết Thần Tử khác lại lao tới, nhưng lại bị Trương Phương dùng một kiếm nghiền nát.

Lần này Minh Hà Lão Tổ nhìn rõ, vội vàng lui mạnh, vừa lùi vừa hét lớn: "Ngươi có quan hệ gì với Thông Thiên Giáo Chủ?" Minh Hà Lão Tổ đại kinh thất sắc.

Linh bảo Tiên Thiên tầm thường không gây thương hại được lão, nhưng không bao gồm pháp bảo của Thánh nhân.

Thanh Bình kiếm đi theo Thông Thiên Giáo Chủ không biết bao nhiêu năm, sớm đã mang đặc tính vạn pháp bất xâm của Thánh nhân.

Nghe vậy, sắc mặt Trương Phương hơi biến đổi, sau đó kinh ngạc hỏi: "Ông biết lai lịch thanh kiếm này?" Từ lần trước được Hạo Thiên Đại Đế tiếp đãi nhiệt tình ở Thiên Đình, Trương Phương đã từng nghi

ngờ.

Thế giới này người cưỡi trâu tuy không ít, nhưng đỉnh cấp chỉ có hai người.

Một là Giáo chủ Nhân giáo Lão Tử, hai là Giáo chủ Tiệt giáo Thông Thiên ở Bích Du cung trên đảo Kim Ngao.

Kết hợp với hình dáng con trâu và thanh kiếm được tặng, thân phận người kia đã quá rõ ràng.

Lão Tử cưỡi Thanh Ngưu, còn Thông Thiên cưỡi một con trâu nước lớn.

Trương Phương nhớ lại, con trâu đó đúng là trâu nước.

Hắn không dám nghĩ sâu, tuy có suy đoán nhưng định bụng phải tới đảo Kim Ngao hỏi rõ một phen.

Hắn chỉ muốn âm thầm phát triển, nhưng đời không như là mơ, nay lại dính dáng đến Thánh nhân.

Nếu là Lão Tử thì tốt, chứ Tiệt giáo nhìn thì hùng mạnh nhưng nội bộ thực chất rất dễ tan vỡ.

Minh Hà Lão Tổ thấy Trương Phương có vẻ không rõ quan hệ của mình với Thông Thiên, lão lại thò đầu ra cảm nhận kỹ lưỡng một lần nữa, xác thực đúng là Thanh Bình kiếm không sai.

Thông Thiên là một trong số ít Thánh nhân của Hồng Hoang, bội kiếm của ngài thì kẻ có vai vế nào mà chẳng biết.

Minh Hà nheo mắt thành một đường, sau đó thắc mắc: "Đạo hữu, chẳng lẽ ngài không biết lai lịch thanh kiếm này sao?" Trong lòng có chút sợ hãi, cách xưng hô của Minh Hà cũng thay đổi.

Lão thực sự có chút khiếp sợ, đừng nhìn lão rêu rao "Huyết hải không cạn, Minh Hà không chết", nếu Thông Thiên thật sự muốn diệt

lão, chỉ cần xách bốn thanh kiếm bố hạ Tru Tiên Kiếm Trận ở Huyết Hải, thì sinh linh toàn Huyết Hải sẽ chết sạch, lão chạy thoát được một mạng thì đã sao?

Hồng Hoang tuy lớn nhưng cũng chỉ trong một ý niệm của Thánh nhân.

Trương Phương nghe Minh Hà hỏi vậy, cảm thấy không thể nói thật.

Vạn nhất lão già này có chiêu bài cuối cùng thì hối không kịp.

Hắn siết chặt Thanh Bình kiếm, uy nghiêm hét lớn: "Ta chính là Phó Giáo chủ Tiệt giáo, sao lại không biết lai lịch thanh kiếm này?

Minh Hà, to gan lắm, dám truy sát ta!" Nghe xong, Minh Hà Lão Tổ hoảng hốt lo sợ.

Tuy chưa bao giờ nghe Tiệt giáo có Phó Giáo chủ, nhưng Thanh Bình kiếm ở đây, thấy kiếm như thấy người.

Vạn nhất đây là Phó Giáo chủ mới được Thông Thiên bổ nhiệm thì sao?

Nếu lão vây công Phó Giáo chủ của người ta, rồi người ta dẫn vạn tiên Tiệt giáo đến đánh thì hỏng.

Lão thừa biết đệ tử đời thứ hai của Tiệt giáo có những kẻ thực lực không thể coi thường.

Minh Hà vội vàng thu hồi Huyết Thần Tử, hóa thành một lão đạo râu tóc trắng xóa, mỉm cười nói: "Đạo hữu trách lầm bần đạo rồi, vừa rồi xác thực không biết Phó Giáo chủ trước mặt.

Ta và Thông Thiên Giáo Chủ cùng nghe đạo ở cung Tử Tiêu, nguyên bản sư thừa một nhà, sao lại làm khó đạo hữu được chứ, tất cả đều là hiểu lầm." Minh Hà tuy thuộc tà đạo nhưng bản lĩnh gió

chiều nào che chiều nấy rất khá.

Lão hiểu rõ nhẫn nhịn mới là đại trượng phu, thời đại Thánh nhân trấn áp, chưa thành Thánh thì không thể ngông cuồng.

Thấy Minh Hà thu hồi Huyết Thần Tử, Trương Phương cũng khẽ thở phào, lão già này thực lực mạnh không phải dạng vừa.

Nếu không dùng danh tiếng của Thông Thiên làm oai, e rằng không trấn áp nổi.

Trương Phương lạnh lùng nói: "Đã là hiểu lầm, vậy bây giờ bần đạo có thể đi được chưa?" Minh Hà nheo mắt, cười nói tự nhiên: "Tự nhiên, đạo hữu cứ tự nhiên.

Không biết đạo hữu danh tính là gì, tu hành ở động phủ nào?" Nghe vậy, Trương Phương bĩu môi, trừng mắt chất vấn: "Hừ, chẳng lẽ ông định ám toán sau lưng ta?" Sắc mặt Minh Hà biến đổi.

Đúng là đôi bên vừa đánh một trận, giờ người ta muốn đi, lão lại chạy tới hỏi tên tuổi, người cẩn thận chắc chắn sẽ đề phòng.

Chương 124

Đất Hồng Hoang không thiếu những kẻ có thủ đoạn quỷ quyệt, có thể dùng tà thuật ám hại sau lưng khiến người ta chết không minh bạch.

Minh Hà quả thực có năng lực đó, ban đầu lão định biến Trương Phương thành Huyết Thần Tử, nhưng khi thấy Thanh Bình kiếm, lão đã lập tức từ bỏ ý định.

Lão hỏi tên chỉ là để xoa dịu quan hệ và nghe ngóng xem hắn có quan hệ gì với Thông Thiên thôi.

Thấy Trương Phương nghi ngờ, lão vội bác bỏ: "Đạo hữu nói sai rồi, hôm nay thực sự là hiểu lầm, bần đạo tuyệt không có tâm hại đạo hữu." Trương Phương không tin sáo ngữ đó, kẻ này là một gã tàn nhẫn, nếu không mượn đại kỳ của Thông Thiên thì chuyện này tuyệt đối không xong dễ dàng như vậy.

Sắc mặt Trương Phương không chút biểu cảm, khiến người ta không đoán định được, rồi thản nhiên đáp: "Đã là hiểu lầm, vậy từ biệt tại đây!" Hắn không muốn ở lại thêm một khắc nào, chuyện gì không nắm chắc thì không nên tiếp xúc.

Minh Hà không còn cách nào, chỉ đành mỉm cười giả tạo: "Đạo hữu cứ tự nhiên!" Trương Phương không nói nhảm, thân thể bao phủ trong hoàng quang, lao thẳng lên mặt đất.

Hắn thầm nghĩ mình chẳng phải kẻ rỗi hơi mà ở dưới lòng đất đàm đạo hữu hảo với lão già Minh Hà này.

Lên tới mặt đất, không thấy bọn Đại Phạn Thiên đâu, chắc là lộn chỗ hoặc đối phương đã rời đi.

Trương Phương chọn một hướng rồi thi triển thổ độn quay về.

Nhìn Trương Phương rời đi, sắc mặt Minh Hà Lão Tổ âm trầm đáng sợ, nắm đấm siết chặt kêu răng rắc.

Lão thực sự muốn giữ Trương Phương lại để luyện thành Huyết Thần Tử cho hả giận. "Hừ, cứ đợi đấy, đợi bản Giáo chủ thành Thánh sẽ quay tay diệt Tiệt giáo." Minh Hà nghiến răng nghiến lợi, cuối cùng phất tay áo hóa thành 480 triệu Huyết Thần Tử rời khỏi mặt đất.

Trương Phương ngự độn quang, bắt đầu suy nghĩ về chuyện tiếp theo.

Bích Du cung nhất định phải đi một chuyến, có một số việc cần làm rõ thì tốt hơn.

Ngoài ra, khi có thời gian sẽ dắt theo Khổng Tuyên đi trị Minh Hà Lão Tổ một phen.

Hôm nay bị truy sát vô duyên vô cớ, hắn cảm nhận rõ quyết tâm giết chóc của đối phương.

Nhưng hiện tại chuyện Tây Kỳ quan trọng hơn, Trương Phương lần theo đường cũ trở về, đi một đoạn lại dừng lại phân biệt phương hướng kỹ lưỡng vì sợ lạc đường lần nữa.

Cuối cùng, khi thấy thành Tây Kỳ và Ngũ Hành thành thấp thoáng phía xa, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Trương Phương trực tiếp dùng địa hành thuật đi vào đại trướng chứ không đi cổng chính.

Lần ra ngoài này mất hơn hai ngày, người ở Ngũ Hành thành không tìm thấy Trương Phương nên chỉ biết ở lại trong thành.

Thập Tiên đảo Kim Ngao đợi không được Trương Phương, mà

ngày hẹn bày trận với Khương Tử Nha đã tới, nếu không phải có Thân Công Báo ở bên khuyên can thì họ đã xông ra hành sự rồi.

Lúc này, Lục Nhĩ Mi Hầu lại một lần nữa đến đại trướng để xem Trương Phương đã về chưa. "Lão sư, người cuối cùng cũng về rồi, không biết hai ngày qua người đi đâu mà không thấy tung tích?" Trương Phương đưa mắt nhìn, khí tức của Lục Nhĩ Mi Hầu đã thay đổi hoàn toàn, không còn chút yêu khí nào, thay vào đó là một luồng tiên linh chi khí.

Hắn đã nhập môn Cửu Chuyển Nguyên Công, đạt đến trình độ nhất chuyển.

Trương Phương rất kinh ngạc, thầm nghĩ không hổ là Hỗn Thế Tứ Hầu, tư chất quả nhiên khác biệt.

Nếu theo tốc độ này, chẳng mấy năm nữa sẽ đạt đến trình độ Kim Tiên.

Trương Phương gật đầu, vui vẻ cười lớn: "Ta ra ngoài làm chút việc nhỏ.

Không ngờ chỉ hai ngày mà Cửu Chuyển Nguyên Công đã nhập môn, tốt lắm!" Thực chất là do Lục Nhĩ Mi Hầu tích lũy đã lâu, nay luyện hóa toàn bộ yêu khí thành linh lực tinh thuần rồi hấp thu.

Lục Nhĩ Mi Hầu rất vui mừng, nay tu hành chính pháp Huyền môn, sau này ra ngoài không sợ người ta tùy ý đánh giết nữa, liền cười nói: "Toàn nhờ ơn tài bồi của sư phụ." Trương Phương trấn tĩnh hỏi: "Tìm ta có chuyện gì?" Lục Nhĩ Mi Hầu vội đáp: "Dạ, mười vị ở đảo Kim Ngao cứ đòi tới Tây Kỳ bày trận, Đại sư huynh đang ngăn cản." Nghe vậy, Trương Phương nhíu mày, nghĩ thầm mười người này cứ đòi đi nộp mạng, cản cũng không được.

Nhưng đã thương lượng với đám Thanh Hư ở Tây Kỳ rồi thì

không thể trì hoãn mãi, nếu không sẽ bị chê cười.

Nhưng bày trận xong, phe Tây Kỳ nhất thời cũng không phá được ngay, chắc chắn họ phải tìm người hiến tế trận trước rồi mới phá trận.

Trương Phương gõ nhẹ xuống bàn, trầm tư một lát rồi thong dong nói: "Đi gọi Đại sư huynh con tới, ta có lời muốn nói." Lục Nhĩ Mi Hầu thi lễ rồi lui xuống.

Một lát sau, Thân Công Báo vẻ mặt hớn hở bước vào thi lễ: "Lão sư!" Trương Phương phất tay nói: "Ta ban cho con một kiện pháp bảo phòng thân!" Thân Công Báo nghe vậy mừng rỡ khôn xiết.

Y vốn thiếu pháp bảo, nhìn Khương Tử Nha cầm Đả Thần Roi, cưỡi Tứ Bất Tượng mà trong lòng càng thêm ganh ghét.

Mọi thứ vốn dĩ phải thuộc về y, vậy mà giờ đây ngay cả một món pháp bảo cũng không có.

Bái Trương Phương làm sư phụ cũng là để tìm sự che chở và tổ chức, tuy khao khát pháp bảo nhưng y không dám mở miệng đòi vì sợ Trương Phương ghét bỏ.

Thường thì sư đồ không nhất định sẽ tùy ý ban pháp bảo, phải khảo sát phẩm tính vài năm.

Vậy mà mới bái sư hai ba ngày đã được ban pháp bảo, y vừa cảm động vừa kiên định.

Cảm động vì tìm được người thầy trọng dụng mình, kiên định vì sự công nhận đối với tập thể và sư môn này.

Chương 125

Dù Trương Phương chỉ sáng lập Chư Thiên Học Cung chứ chưa đề cập đến sư môn nào, nhưng Thân Công Báo không quan tâm, dù sư môn Trương Phương không còn ai y cũng chấp nhận.

Trương Phương không bắt Thân Công Báo đợi lâu, lấy ra một cây phất trần, đây là món linh bảo Tiên Thiên sơ cấp sớm nhất của hắn.

Hiện tại cấp độ của hắn đã cao, cường hóa món này nữa chỉ lãng phí điểm chứ không tăng được đẳng cấp.

Thứ nhất, pháp bảo này tính thực dụng rất cao, lại là linh bảo Tiên Thiên, tặng cho đệ tử mang ra ngoài cũng không mất mặt.

Thứ hai, Trương Phương nắm trong tay bộ cường hóa, chỉ cần có điểm cường hóa thì linh bảo Hậu Thiên trong mắt hắn chẳng khác gì linh bảo Tiên Thiên.

Thân Công Báo nhìn thấy pháp bảo thì mắt sáng rực.

Trước đây y thấy linh bảo Hậu Thiên cấp bốn đã là ghê gớm lắm rồi, không ngờ lão sư lại ban linh bảo Tiên Thiên, món mà lão sư đang dùng.

Y đỏ hoe mắt, nghẹn ngào quỳ xuống đất nói lớn: "Lão sư, không được đâu, đây là pháp bảo tùy thân của người, đệ tử sao dám chiếm hữu." Trương Phương nghe vậy thì lòng vui mừng.

Ở Hồng Hoang, từ một Địa Tiên nhỏ bé thành Đại La Kim Tiên như hôm nay, tuy có bộ cường hóa nhưng nếu không có linh đan diệu dược thì không thể tiến giai nhanh như vậy.

Quảng Thành Tử từ thời đại Vu Yêu tới nay mới là Đại La Kim Tiên, Thanh Hư tu luyện từ thời Tam Hoàng mà nay mới là Thái Ất

Kim Tiên.

Những người này đều đại danh đỉnh đỉnh, Trương Phương chưa đầy một năm đã đi hết lộ trình, ngay cả Thanh Hư cũng không bì kịp.

Trong đó không thể thiếu sự giúp đỡ âm thầm của Phong Lâm, ngay cả Thân Công Báo cũng giúp sức không ít.

Nếu không có Thân Công Báo, sao hắn lấy được đống linh dược đó từ chỗ Trụ Vương.

Đã nhận người ta làm đệ tử, sau này Thân Công Báo ra ngoài chính là bộ mặt của Trương Phương, tự nhiên không thể để bị kẻ khác khinh rẻ về pháp bảo.

Trương Phương thản nhiên cười nói: "Cầm lấy đi, vi sư không thiếu pháp bảo!" Nói xong, hắn xóa đi khí tức bản thân, dùng tay áo phất cây phất trần sang.

Pháp bảo phải tương hợp khí tức chủ nhân mới điều khiển được, lúc này nó đã thành vật vô chủ.

Nhìn linh bảo Tiên Thiên lơ lửng trước mắt, Thân Công Báo dập đầu tạ ơn rồi run rẩy nhận lấy.

Cảm nhận khí tức bàng bạc của nó, Thân Công Báo xúc động đến run người.

Y nâng niu trong lòng bàn tay rồi hỏi: "Lão sư ban món này cho con, vậy người dùng gì?" Trương Phương bật cười, thầm nghĩ mình thực sự không thiếu, có thanh thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo này là đủ dùng lâu rồi.

Hắn lấy thanh Thanh Bình kiếm trong gói đồ ra đặt lên bàn.

Thân Công Báo nhíu mày vì thấy thanh kiếm này nhìn bình thường quá, chẳng lẽ có điểm đặc biệt nào sao?

Y cúi người nhìn kỹ, rồi đột ngột đại kinh thất sắc, vẻ mặt không thể tin nổi chỉ vào thanh kiếm hét lên: "...

Chẳng lẽ đây là bội kiếm của Thông Thiên Thánh nhân?" Thân Công Báo từng nghe người ta kể về hình dáng, màu sắc, hoa văn của thanh kiếm này.

Được xác nhận lần nữa, Trương Phương thở dài trong lòng, nghĩ bụng mình đã buộc chặt vào Tiệt giáo rồi.

Cầm thanh kiếm này thì có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch nghi vấn.

Nhìn Thân Công Báo đang ngơ ngác hỏi, Trương Phương gật đầu: "Không nhìn lầm đâu, là bội kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ." Nghe xác nhận xong, sắc mặt Thân Công Báo thay đổi liên tục, trong lòng điên cuồng suy đoán lai lịch của Trương Phương.

Nhưng nghĩ mãi đến nổ đầu cũng không đoán ra quan hệ của hắn với Thông Thiên.

Giữa hai người chắc chắn có uyên nguyên, là đệ tử, đạo hữu, hay thậm chí là... con trai?

Đến ý nghĩ cuối cùng, Thân Công Báo cũng thấy buồn cười, vội vàng cắt đứt dòng suy nghĩ vì quá đại bất kính.

Trương Phương không giải thích quan hệ với Thông Thiên vì chính hắn cũng không rõ thì giải thích thế nào.

Hắn chỉ đành giả bộ cao thâm mạc trắc, cười nói: "Con cùng mười người đảo Kim Ngao đi bày trận đi, ta phải đi Thiên Đình một chuyến." Thân Công Báo lĩnh mệnh rồi lui ra, giờ y không dám tùy tiện đoán ý đồ của Trương Phương nữa, càng không dám hỏi việc hắn làm.

Một thanh kiếm đã khiến Trương Phương khoác lên mình một

tầng màu sắc thần bí trong mắt y.

Bước ra khỏi đại trướng, y ôm phất trần, lưng thẳng tắp.

Đi một bước lại cúi xuống nhìn phất trần một cái.

Đột nhiên Thân Công Báo lẩm bẩm: "Tê, quên hỏi lão sư pháp bảo này tên là gì!" Trong mắt y, linh bảo Tiên Thiên do trời đất sinh ra đều phải có một cái tên vang dội.

Khổ nỗi Trương Phương lại lười đặt tên, trong mắt hắn Phương Thiên Họa Kích là kích, phất trần là phất trần.

Chỉ khi hứng chí hắn mới đặt tên như kiểu "Lê Địa Linh Hỏa Kiếm".

Thân Công Báo nhìn pháp bảo, nghĩ bụng: "Lão sư đã ban cho ta, vậy để ta đặt tên vậy." Mắt y sáng lên, cười ha hả: "Theo ta thấy, gọi là 'Băng Ti Vãn Long Trần' đi!" Nói xong, y truyền khí tức vào, dùng linh lực bao bọc để từ từ luyện hóa.

Chương 126

Thập Tiên đảo Kim Ngao đang định tìm Thân Công Báo hỏi khi nào đi bày trận.

Đợi mấy ngày họ đã nóng lòng, hứa đấu trận với đám Khương Tử Nha mà cứ trì hoãn thì chẳng phải bị chê cười sao?

Thấy Thân Công Báo hớn hở đi tới, Thạch Trung Ngọc Quân trêu chọc: "Ái chà, Thân đạo hữu, hôm nay có chuyện gì vui mà vui thế?" Thân Công Báo cười lớn: "Có gì đâu, chỉ là hôm nay lão sư ban cho ta một kiện linh bảo, vừa mới luyện hóa xong nên mới tới tìm các vị đây." Thập Thiên Quân nghe vậy thì thấy hơi buồn cười.

Họ có quan hệ khá tốt với Thân Công Báo nên mới lặn lội đường xa tới giúp.

Tuy có ý của Văn Trọng nhưng cũng không tách rời quan hệ với Thân Công Báo.

Có bao nhiêu vốn liếng đôi bên đều rõ rành rành, ngoài tu vi ra thì mọi thứ đều ngang ngửa.

Thân Công Báo tới Kim Ngao bái sư còn không vào được Bích Du cung nên bị đuổi đi, vì thế y mới nóng lòng.

Chuyện bái sư mấy ngày trước họ không biết, lúc này nghe y nhắc tới "lão sư", mấy người không biết là ai, cứ tưởng là một vị tán tu nào đó.

Đã là tán tu thì chắc chắn nghèo, linh bảo Hậu Thiên chắc còn chẳng có.

Mười người bọn họ dẫu sao cũng là đệ tử ngoại môn Tiệt giáo mà còn chẳng có món linh bảo Tiên Thiên nào, đủ hiểu nó trân quý thế

nào.

Thạch Trung Ngọc Quân không muốn đả kích Thân Công Báo nên lảng sang chuyện khác: "Thân đạo hữu, không biết khi nào chúng ta có thể đi bày trận đây?" Thân Công Báo sao lại không hiểu họ đang khinh thường mình, thấy họ không nhắc tới pháp bảo, y càng muốn khoe.

Ở Tiệt giáo, người có linh bảo Tiên Thiên không nhiều, ai có cũng đều là bậc thần thông quảng đại, đạo hạnh cao thâm.

Thân Công Báo phất nhẹ phất trần Băng Ti Văn Long Trần, một dải thanh quang tỏa ra đường đường chính chính khiến người ta như tắm gió xuân.

Y tự hào nói: "Lão sư vừa ban linh bảo, bảo ta có thể đi bày trận bất cứ lúc nào." Thấy dải quang mang đó, Thập Tiên đảo Kim Ngao sững sờ, còn Thân Công Báo thì chẳng nghe thấy gì nữa, trong mắt chỉ có dải thanh quang kia.

Thạch Trung Ngọc Quân ngưỡng mộ nói: "Khá lắm Thân Công Báo, hèn gì hôm nay cứ cười suốt, hóa ra là kiếm được một món linh bảo Tiên Thiên." Viên Thiên Quân bổ sung: "Ta đã bảo mà, Thân Công Báo bình thường rất trầm ổn, sao hôm nay lại đổi tính, hóa ra là có tạo hóa này." Kim Quang Thánh Mẫu cũng nói: "Thân đạo hữu có linh bảo Tiên Thiên, thật đáng chúc mừng!" Thân Công Báo mãn nguyện vô cùng.

Đám người này trước đây không ít lần chế nhạo y, vốn là chân truyền đời thứ hai cung Ngọc Hư mà lại chẳng có món pháp bảo nào.

Tuy là trêu đùa giữa các đạo hữu nhưng Thân Công Báo vẫn ghi lòng tạc dạ.

Nay linh bảo Tiên Thiên vừa xuất, mấy người lập tức ngưỡng mộ ngay.

Chuyện Thân Công Báo cùng Thập Thiên Quân đi bày Thập Tuyệt Trận tạm không nhắc tới!

Quay lại Trương Phương, nhìn Ma gia tứ tướng đứng thành một hàng trước mặt, hắn bình thản nói: "Hôm nay gọi các ngươi tới là để hứa cho một tràng hảo sự." Ma Lễ Thanh chắp tay hỏi: "Trương Nguyên soái, không biết hảo sự gì?" Trương Phương cười nói: "Các ngươi có biết Thiên Đình không?" Ma Lễ Hồng khẽ nheo mắt, đầy nghi hoặc đáp: "Tự nhiên là biết, nhưng có liên quan gì đến chúng ta?" Nói về Thiên Đình, không chỉ đệ tử Tam giáo khinh khỉnh không coi ra gì, mà ngay cả nhiều tán tu cũng chẳng thèm ngó ngàng.

Ma gia tứ tướng tự nhiên cũng khinh thường Thiên Đình vì hiện tại nơi đó chỉ là một cái khung rỗng, hoàn toàn không có bản lĩnh thống lĩnh Tam Giới như đời sau.

Lên Thiên Đình thì bị gò bó, người tu hành đều thích tự do, chẳng ai muốn bị ước thúc vô cớ.

Trương Phương mím môi, giải thích một cách cao thâm: "Thiên Đình hiện tại nhìn thì không ra sao, nhưng lại được Đạo Tổ đích thân chỉ định, tương lai sẽ thống lĩnh Tam Giới.

Lúc này đến đó sẽ có nhiều lợi lộc, nếu đi muộn là không còn phần đâu." Ma Lễ Thanh không hiểu hỏi: "Nhưng nay Thiên Đình không người, muốn thống lĩnh Tam Giới đâu có dễ." Trương Phương xua tay ngắt lời Ma Lễ Thọ định hỏi: "Hỏi đúng trọng điểm rồi đấy, các ngươi đi thì chẳng phải có người rồi sao?" Trương Phương vừa dứt lời, Ma Lễ Thọ định nói gì đó thì bị Ma Lễ Hải ngăn lại.

Ma Lễ Hải đứng sang một bên, vẻ không tình nguyện nói: "Đại ca, hay là chúng ta cứ lên xem thử, được hay không rồi quyết định." Trương Phương thầm cười, nghĩ bụng có thể đem bốn tên này đi bán lấy tiền, còn bán được bao nhiêu thì phải xem mặc cả với Hạo Thiên

Đại Đế thế nào.

Không thể làm không công cho Thiên Đình được, người không vì mình trời tru đất diệt.

Hạo Thiên cần người, Trương Phương cần tài nguyên, chẳng phải quá hợp nhau sao?

Còn về Phong Thần, bốn người này đều không có tên trên bảng, Phong Thần cái nỗi gì, bị Tây Kỳ đánh chết thì chỉ có hy sinh vô ích.

Lúc này Ma Lễ Thọ xen vào: "Tôi đồng ý với lời Trương Nguyên soái, quyết định xong rồi, đi thôi." So với mấy người kia, y đã mất Hoa Hồ Điêu, ở lại đây cũng vô dụng, chi bằng lên Thiên Đình, vận khí tốt biết đâu đòi được Hạo Thiên Đại Đế một món bảo vật phòng thân.

Sau khi bàn bạc, cả bốn đồng ý.

Trương Phương thầm nghĩ Ma Lễ Thọ này quả là tích cực, đỡ tốn lời.

Hắn không trì hoãn, dẫn mấy người bay lên trời.

Giữa không trung nhìn về hướng Tây Kỳ, thấy Thập Tiên đảo Kim Ngao đã bày xong trận pháp.

Nhưng mấy người đó còn thêm thắt vài thứ vào trong trận.

Lần bày trận này không giống lần trước tùy tiện quẳng trận bàn ra, vì họ biết thành Tây Kỳ có đám Thanh Hư.

Thập Tiên đảo Kim Ngao đã dốc hết sức bình sinh, vận dụng mọi tuyệt học vào trận pháp. "Thiên Tuyệt trận" do Tần Hoàn và Thạch Trung Ngọc Quân bố trí, "Địa Liệt trận" của Triệu Giang Triệu Thiên Quân, "Phong Hống trận" của Đổng Toàn Đổng Thiên Quân, "Hàn Băng trận" của Viên Giác Viên Thiên Quân, "Kim Quang trận" của

Kim Quang Thánh Mẫu, "Hóa Huyết trận" của Tôn Lương Tôn Thiên Quân, "Liệt Diễm trận" của Bạch Lễ Bạch Thiên Quân, "Lạc Hồn trận" của Diêu Tân Diêu Thiên Quân, "Hồng Thủy trận" của Vương Dịch Vương Thiên Quân, "Hồng Sa trận" của Trương Thiệu Trương Thiên Quân.

Sau khi bố trí xong, Thân Công Báo nói: "Chư vị đạo hữu vất vả rồi, nghỉ ngơi một ngày, ngày mai cho người Tây Kỳ nếm mùi, đảm bảo họ không phá nổi." Diêu Tân Diêu Thiên Quân cười nói: "Thân đạo hữu!

Theo bần đạo thấy, thành Tây Kỳ chỉ là mảnh đất nhỏ bé.

Chương 127

Khương Tử Nha căn bản không vào được mắt xanh của ta, sao xứng với Thập Tuyệt trận.

Để bần đạo thi triển chút tiểu thuật khiến Khương Tử Nha phải chết, Tây Kỳ mất người cầm đầu tự nhiên sẽ tan rã.

Chúng ta cần gì phải đánh đấm mệt xác, chỉ cần ngồi đợi thắng lợi thôi." Thân Công Báo mừng rỡ, y chưa bao giờ nghe Diêu Thiên Quân có thần thông như vậy, liền nói: "Diêu đạo hữu lại có thần thông đó sao?

Nếu hạ được Khương Tử Nha thì đúng là đại hạnh, chúng ta sẽ đánh mà không cần tốn giọt máu nào để lấy Tây Kỳ." Diêu Thiên Quân cười ha hả, ghé tai nói nhỏ: "Mọi người cứ ở trong này, chỉ cần đợi 21 ngày, Khương Tử Nha có tài giỏi đến đâu cũng khó thoát cái chết." Thân Công Báo vui sướng vô cùng, mối thù với Khương Tử Nha có đổ nước cả năm hồ bốn biển cũng không rửa sạch.

Nay có cách hay như vậy, y vội vàng nghe theo.

Diêu Thiên Quân thì thầm vào tai y một hồi, sau đó cả hai cùng cười lớn.

Thân Công Báo sảng khoái nói: "Hôm nay Diêu đạo hữu thi pháp hạ Khương Thượng cho bần đạo, nếu hắn chết, ta sẽ tâu lên Đại Vương lập bia dựng miếu cho ngài." Thạch Trung Ngọc Quân vuốt râu cười lớn: "Vậy để Diêu hiền đệ ra tay trước, trừ khử đại hại này cho Thân đạo hữu." Diêu Thiên Quân từ biệt mọi người rồi bước vào Lạc Phách trận.

Trên một mặt phẳng, lão lập một tế đàn, bày hương án, trên đó đặt một hình nhân cỏ.

Trên người hình nhân viết tên Khương Tử Nha, trên đầu thắp ba ngọn đèn, dưới chân thắp bảy ngọn đèn.

Làm xong, Diêu Thiên Quân xõa tóc, cầm kiếm bước theo bộ pháp Cương Bộ, xoay trái xoay phải ba vòng rồi đốt một đạo phù, sau đó bái lạy không trung một lần, mỗi ngày bái ba lần.

Trương Phương dẫn theo Ma gia tứ tướng bay thẳng lên Thiên Giới, nhìn thấy Nam Thiên Môn phía xa liền bay tới.

Cự Linh Thần từ xa thấy Trương Phương đến, biết là đại nhân vật liền nghênh đón: "Tiểu thần Cự Linh kiến diện tiền bối." Trương Phương phất tay áo ngăn Cự Linh Thần tham bái rồi nói: "Vào bẩm báo Bệ hạ, Trương Quế Phương tới đúng hẹn!" Cự Linh Thần cung kính đáp: "Bệ hạ dặn nếu tiền bối tới thì trực tiếp dẫn vào kiến diện, không cần thông báo trước." Trương Phương nghe vậy thì thấy tốt, đỡ phiền phức, sau này có tới cũng tiện.

Hắn nhìn phong cảnh bên trong Nam Thiên Môn rồi cười nói: "Mau dẫn đường đi!" Ma gia tứ tướng tuy đã thấy cảnh sắc Thiên Giới nhưng chưa vào Thiên Cung bao giờ, lúc này nhìn Nam Thiên Môn cũng không khỏi kinh thán.

Một tòa Thiên Cung to lớn đến lạ kỳ, nếu không có pháp bảo đặc thù của Thiên Đình mà bay từ Nam Thiên Môn sang Bắc Thiên Môn thì phải mất vài năm.

Lần thứ hai lên Thiên Đình diện kiến Hạo Thiên Đại Đế, Trương Phương đã quen đường quen lối.

Khác với lần trước là Thái Ất Kim Tiên đầu tóc rối bù có chút thất phong độ, lần này Trương Phương mặc đạo phục chỉnh tề, tóc búi bằng quan ngọc trắng, trông tiên phong đạo cốt.

Người tu tiên không bao giờ nhìn diện mạo để đoán cảnh giới.

Ví dụ như Quảng Thành Tử nhìn già hơn Thông Thiên nhiều, nhưng thực lực thì hai người cách nhau mười vạn tám nghìn dặm.

Tuy Trương Phương nhìn như thanh niên mười bảy mười tám tuổi nhưng chẳng ai dám coi thường.

Hạo Thiên Đại Đế lúc ở bên Đạo Tổ cũng chỉ là một tiểu đồng tử, Dao Trì Kim Mẫu cũng vậy.

Chỉ khi làm chủ Thiên Đình họ mới trưởng thành nhanh chóng, ở Hồng Hoang, tuổi tác là thứ không đáng tin nhất.

Tại cung Lăng Tiêu, Hạo Thiên Đại Đế đang đợi.

Thấy Trương Phương dẫn theo bốn dị nhân, Hạo Thiên mừng rỡ.

Do Cự Linh Thần đã sai người báo trước nên Hạo Thiên không gặp riêng như lần trước mà đợi ngay tại bảo điện Lăng Tiêu.

Thấy Trương Phương vào, Hạo Thiên đứng dậy chắp tay nói: "Trương đạo hữu thật giữ lời hứa, nói hai ba ngày là quả nhiên đúng như vậy." Nghe lời này, Trương Phương cũng thấy khổ tâm.

Kiếp trước hắn biết Thiên Đình là "trên trời một ngày, dưới đất một năm".

Theo cách đó thì hai ba năm dưới trần là đủ để đi tìm Ma gia tứ tướng hoặc dụ vài người Tiệt giáo lên trời rồi.

Thế nhưng thực tế không như là mơ, hôm nọ hắn dò hỏi Lục Nhĩ Mi Hầu mới phát hiện ra chẳng có chuyện lệch thời gian như thế, thời gian trên trời dưới đất đồng bộ hoàn toàn.

Trương Phương thầm nghĩ mình đã ăn một vố đau, quả nhiên không thể hoàn toàn tin vào phán đoán kiếp trước.

Hắn cũng chắp tay đáp lễ Hạo Thiên, chỉ biết cười khổ: "Bần đạo mấy ngày qua không có việc gì nên dẫn người tới cho Bệ hạ đây."

Hạo Thiên gật đầu cười tươi, rồi bắt đầu quan sát Ma gia tứ tướng.

Nhìn bề ngoài thì biết họ bất phàm, nhưng không biết thực lực thế nào.

Hạo Thiên định nói lại thôi, Trương Phương thấy vậy liền bảo bốn người: "Các ngươi hãy diễn thị sở học cho Bệ hạ xem." Hạo Thiên có chút ngượng ngùng, dù dẫn ai tới lão cũng không từ chối vì Thiên Đình quan chức nhiều, sắp xếp đâu chẳng được.

Nhưng tài năng của họ quyết định mức độ ủng hộ của Trương Phương dành cho Thiên Đình.

Nếu chỉ đưa vài người cho có lệ thì chứng tỏ Trương Phương chỉ phu diễn.

Nếu đưa nhân tài thực thụ thì chứng tỏ Thiên Đình đã ôm được cái đùi lớn của Tiệt giáo.

Ma Lễ Thanh nhìn bảo điện Lăng Tiêu rồi nhíu mày: "Bệ hạ, chỗ này nhỏ quá, anh em chúng tôi sợ không thi triển hết được, vạn nhất đánh vỡ đồ đạc thì tôi không đền nổi đâu." Mắt Hạo Thiên sáng lên, ra hiệu cho Thái Bạch Kim Tinh.

Thái Bạch Kim Tinh liền nói: "Bốn vị tướng quân, cách Bắc Thiên Môn không xa có một con xà tinh, thực lực rất mạnh.

Thiên Bồng Nguyên Soái đã nhiều lần dẫn binh công đánh nhưng đều thất bại trở về, lại còn bị nó nuốt mất vô số thiên binh thiên tướng.

Hay là các vị tướng quân thi triển bản lĩnh ở đó xem sao?" Ma Lễ Hồng nói lớn: "Tiên quan, dẫn đường mau, đánh xong sớm còn về sớm." Mấy anh em họ cũng cảm nhận được đây là một bài kiểm tra vì người ta chưa thực sự tin tưởng mình.

Chương 128

Thái Bạch dẫn đường, Trương Phương, Hạo Thiên và Ma gia tứ tướng theo sau.

Đến trước một cánh cửa, Thái Bạch nói: "Bệ hạ, tiền bối, các vị tướng quân, đi qua cánh cửa này là tới Bắc Thiên Môn, nếu đi bộ bình thường thì mất vài năm." Trương Phương tò mò vô cùng, thủ đoạn càn khôn này hắn chưa từng thấy.

Nó giống như súc địa thành thốn nhưng lại thu hẹp quãng đường ức vạn dặm vào trong một cánh cửa.

Thủ đoạn này trừ phi là Chuẩn Thánh tinh thông đại đạo Càn Khôn, không thì phải là Thánh nhân mới làm được.

Bước qua cửa, khung cảnh đã thay đổi hoàn toàn.

Trương Phương chậc chậc khen ngợi, tự nhủ phải nghiên cứu quy tắc này, nếu đào sâu chắc chắn sẽ hiểu thấu triệt về không gian, nhưng giờ không có thời gian.

Đi một lúc, họ tới trước một dãy núi.

Thái Bạch chỉ vào một hang động: "Xà yêu ở trong đó, bốn vị tướng quân cẩn thận." Ma Lễ Thọ đã mất Hoa Hồ Điêu nên thực lực yếu nhất trong bốn người, vì không muốn bị Hạo Thiên khinh thường nên y ra tay trước.

Từ túi đồ y lấy ra một vật gọi là Bạch Ngọc Trạc, ném vào không trung phá tan cửa động.

Một lát sau, một con mãng xà to như thùng nước chui ra, toàn thân trắng toát, trên đầu có một cặp sừng cong.

Xà yêu xông ra, há cái mồm đầy răng nanh gầm lên: "Lại là lão

quan này, đám chó săn của Hạo Thiên, lần trước chạy nhanh nên không ăn thịt được, lần này lại tự dẫn xác tới à?" Thái Bạch nói: "Đối thủ lần này không phải Thiên Bồng đâu!" Xà yêu hỏi: "Là ai?" Ma gia tứ tướng bước tới, đồng thanh: "Là mấy anh em ta, chọn bừa một đứa làm đối thủ đi." Xà yêu cười ha hả: "Bốn đứa không đủ cho ta một miếng, lên hết đi, không tí nữa không có cơ hội đâu." Xà yêu này đã đạt tới Chân Tiên cảnh, tuy cảnh giới không cao nhưng thần thông kinh người, Thiên Bồng Nguyên Soái cùng cảnh giới cũng không phải đối thủ.

Ma gia tứ tướng nghe xong thì giận quá hóa cười, Ma Lễ Thanh mắng: "Đã muốn chết thì hôm nay ông thành toàn cho ngươi." Nói xong y rút Thanh Vân kiếm, lắc ba cái, tức thì cát bay đá chạy, lửa cháy ngập trời thiêu đốt xà yêu.

Ma Lễ Hải cũng lấy Phong Hỏa Tỳ Bà ra gảy, bầu trời biến sắc, lửa cuộn ngùn ngụt.

Xà yêu dẫu là dị chủng bị đốt lăn lộn dưới đất nhưng vẫn chưa chết.

Ma Lễ Hồng không chần chừ, tung Hỗn Nguyên Tán xoay vài vòng rồi phóng lên không trung.

Cái ô hóa ra to lớn vô cùng, trong nháy mắt thu xà yêu vào trong.

Hạo Thiên Đại Đế nhìn thấy pháp bảo trong tay họ uy thế không thể cản nổi, Thiên Bồng dẫn năm vạn binh mã còn thất bại, mà bốn người này vừa ra tay đã bắt gọn xà yêu, đối phương không có cơ hội phản kháng, trong lòng lão cười thầm không ngớt.

Ma Lễ Thọ thấy vậy cười lớn: "Ta vốn đang thiếu Hoa Hồ Điêu, thủ đoạn mất đi phân nửa, nay con súc sinh này vừa hay để ta dùng." Những người khác nghe vậy đều cười lớn, biết Lão Tứ giỏi thuật khu thú, nuôi thú cưng là nhất.

Hạo Thiên thấy thần thông và pháp bảo của họ đều tốt, biết Trương Phương không hề qua loa.

Lão vui mừng hỏi: "Trương đạo hữu, không biết nên phong chức gì cho hợp đây?" Trương Phương thầm nghĩ việc này chẳng phải của ông sao, hỏi tôi làm gì.

Nhưng nghĩ tới đời sau họ là Tứ Đại Thiên Vương, chi bằng giúp họ viên mãn luôn.

Trương Phương giả bộ trầm tư rồi nói: "Hay là phong làm Tứ Đại Thiên Vương, trấn thủ bốn cửa Thiên Môn Đông Nam Tây Bắc cho Bệ hạ thấy sao?" Hạo Thiên nghe vậy nhíu mày, nhỏ giọng hỏi: "Trương đạo hữu, để họ trấn thủ cửa môn như vậy liệu có bạc đãi người ta quá không?" Trương Phương cười nói: "Chỉ cần Bệ hạ không bạc đãi họ thì việc trấn thủ bốn cửa họ cũng vui lòng.

Người tôi tìm cho Bệ hạ tuyệt đối không kén chọn, điểm này cứ yên tâm." Tứ Đại Thiên Vương mà đời sau hắn biết là do Phật giáo đưa vào Thiên Đình để lôi kéo một phương.

Ngay cả khi con khỉ đánh lên Thiên Đình, Ngọc Hoàng cũng phải mời Như Lai chứ không phải Tam Thanh hay cao thủ Đạo môn.

Có thể tưởng tượng hậu kỳ Thiên Đình đã trải qua một cuộc cải tổ lớn, nhưng chuyện đó còn xa vời với Trương Phương lắm.

Nay Tứ Đại Thiên Vương được đưa vào sớm hơn, đóng dấu ấn của hắn lên đó.

Để lôi kéo quan hệ, nếu Trương Phương giờ đòi làm quan, ít nhất cũng phải là một phương Đại Đế.

Nhưng hiện tại có việc khác cần làm, Thiên Đình là đường lui cuối cùng, nếu hết cách thì lên Thiên Đình làm Đại Đế cũng không tồi.

Mục tiêu chủ yếu là cuộc đối đầu giữa Tam giáo, cầm Thanh Bình

kiếm trong tay thì muốn thoát khỏi vòng xoáy Phong Thần là chuyện khó.

Kế sách hiện tại của Trương Phương là nỗ lực từng bước một, không ngừng mưu tính mới có thể tối đa hóa lợi ích.

Tứ Đại Thiên Vương quy vị, Hạo Thiên vui mừng khôn xiết, mở tiệc chiêu đãi ở điện Phi Hương.

Tiệc này có những loại linh quả bình thường, quỳnh tương ngọc dịch và đủ loại bánh trái.

Ma gia tứ tướng thấy Thiên Đình ăn uống linh đình như vậy thì chút khó chịu lúc mới lên cũng tan biến hết.

Họ được Thái Bạch Kim Tinh tiếp rượu, có tiên nữ hầu hạ, vui không gì bằng.

Hạo Thiên liếc nhìn họ một cái rồi mời Trương Phương rời điện Phi Hương.

Đi trên bậc thang ngọc trắng ở ngự uyển, Hạo Thiên đột nhiên quay người nói: "Đa tạ Trương đạo hữu đã ủng hộ, có bốn người này trợ giúp, việc thanh trừng tàn dư yêu tộc từ thời Yêu Đế sẽ nhanh hơn nhiều." Trương Phương dừng bước, thản nhiên cười nói: "Đều là việc nên làm, nếu muốn cảm ơn thì cho tôi xin thêm ít linh quả mang về cho đệ tử nếm thử." Hạo Thiên nghe vậy cười lớn: "Trương đạo hữu thật là thanh cao, lễ lớn như vậy mà ngài chỉ đòi chút quả mọn thế này làm tôi chẳng biết báo đáp sao cho phải." Trong mắt lão, việc Trương Phương đòi linh quả là hoàn toàn không cần báo đáp.

Nhưng Trương Phương thực sự cần linh quả, thứ mà người khác coi là bình thường thì với hắn là bảo vật.

Hạo Thiên gọi một tiên nữ đến dặn dò rồi cùng Trương Phương đi tiếp.

Hai người trò chuyện nửa ngày, quan hệ trở nên thân thiết hơn.

Chương 129

Lúc này, một tiên nữ bưng một cái khay đến trước mặt Hạo Thiên.

Hạo Thiên lấy ra một viên châu cười nói: "Đạo Tổ ban cho ta viên châu này, ban đầu ta chỉ dùng để chơi.

Bên trong có không gian rộng trăm dặm, một ngày bên ngoài bằng mười ngày bên trong.

Ta không dùng tới, chỉ để chứa ít đồ, bên trong có một số hoa quả, linh quả.

Chút lòng thành, đạo hữu hãy mang về ban cho đệ tử đi." Trương Phương vui mừng khôn xiết, không có gì khiến hắn hứng thú hơn linh đan diệu dược.

Hắn giả bộ bình thản nhận lấy, cho vào túi đồ rồi nói: "Đã tặng quà rồi thì bần đạo cũng xin cáo từ." Hạo Thiên níu kéo muốn hắn ở lại thêm vài ngày để thắt chặt tình cảm nhưng Trương Phương không yên tâm về đệ tử nên xin về ngay.

Hạo Thiên thấy Trương Phương nhất quyết rời đi thì cảm động vô cùng, coi hắn là chí giao thực sự và bắt đầu suy nghĩ cách báo đáp đại ơn này.

Ra khỏi Nam Thiên Môn, lần này Trương Phương không dám lơ là vì sợ đi nhầm đường.

Hắn hạ vân một đoạn lại dừng lại nhìn hướng, dần dần tới gần Tây Kỳ và Ngũ Hành thành.

Trương Phương thở phào, may mà về an toàn chứ ai biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Lần trước độ kiếp đã vô duyên vô cớ chọc phải Minh Hà Lão Tổ

và tộc A Tu La, gây thêm bao nhiêu phiền phức.

Về tới Ngũ Hành thành, sau nhiều ngày xây dựng, trong thành thay đổi rất lớn.

Doanh trại quy củ, trướng trại cũ đã dỡ bỏ hết, thay vào đó là những dãy nhà mới tinh.

Ở giữa là một tòa đạo cung rộng lớn hơn mười mẫu do Thân Công Báo chuẩn bị riêng cho Trương Phương, tên là Chư Thiên Đạo Cung, lấy theo tên Chư Thiên Học Cung.

Nhìn đạo cung mới, Trương Phương gật đầu thầm nghĩ đây sẽ là nơi cắm rễ của mình.

Hắn đoán giờ mình là cái gai trong mắt Tây Kỳ rồi.

Hắn vào căn phòng lớn nhất ở giữa, lấy viên châu của Hạo Thiên ra, truyền vào một tia khí cơ để cảm ứng.

Bên trong quả nhiên có không gian rộng hơn trăm dặm, núi non suối xanh vô số, có khe nhỏ sông ngòi, trên trời có một quả cầu lửa lớn và mây trắng, tạo thành một vòng tuần hoàn nội bộ.

Trương Phương kinh ngạc, dùng bộ cường hóa thăm dò.

Tên: Càn Khôn Châu.

Đẳng cấp: Linh bảo Hậu Thiên trung cấp.

Công dụng: Không gian nội bộ tự thành. (Ghi chú: Không gian rộng trăm mẫu, tỷ lệ thời gian bên ngoài 1 ngày bằng bên trong 10 ngày).

Trương Phương nhìn cái tên mà cười, thầm nghĩ đã có Khai Thiên Châu, Phách Địa Châu, Hỗn Nguyên Châu, Ngũ Hành Châu, giờ lại có thêm Càn Khôn Châu.

Hắn cảm khái Hạo Thiên Đại Đế thật phóng khoáng khi tặng linh

bảo Hậu Thiên dưới danh nghĩa tặng linh quả.

Trương Phương quan sát một lúc thấy trên đỉnh núi cao nhất có hơn mười giỏ linh quả đủ loại, số lượng khoảng một hai nghìn quả.

Nào là nho, lê, dưa... quả nào cũng tỏa linh khí.

Trương Phương dời chúng ra ngoài rồi bắt đầu cường hóa.

Hắn chợt cười thầm: "Phải rồi, sao mình không cường hóa viên châu này xem có bất ngờ gì không?" Cường hóa linh bảo Hậu Thiên sơ cấp lên cao cấp cần 50.000 điểm, cao cấp lên đỉnh cấp cần 150.000, linh bảo Tiên Thiên cần 600.000.

Trương Phương liên tục cường hóa và chuyển hóa linh quả, để lại trăm quả cường hóa để ăn, tặng cho Thân Công Báo, Phong Lâm, Lục Nhĩ Mi Hầu mỗi người vài quả.

Giờ hắn là Đại La Kim Tiên mà ba đồ đệ vẫn còn yếu quá.

Thân Công Báo cao nhất là Huyền Tiên, Phong Lâm là Thiên Tiên đỉnh cấp sắp chạm ngưỡng Huyền Tiên, Lục Nhĩ Mi Hầu mới là Địa Tiên.

Cảnh giới này trong đại kiếp Phong Thần không giúp ích được gì.

Nhìn số điểm cường hóa là 9 triệu, Trương Phương vui mừng khôn xiết.

Hai lần lên Thiên Đình đã giúp hắn thu về hơn 18 triệu điểm cường hóa, chưa kể số linh quả còn lại.

Hắn cảm thán Thiên Đình thật giàu có, rồi bắt đầu cường hóa Càn Khôn Châu.

Cường hóa lần đầu mất 50.000 điểm, Càn Khôn Châu lên cao cấp, thời gian bên trong là 1 ngày bằng 30 ngày.

Tiếp tục mất 150.000 điểm.

Chương 130

Lần tiếp theo tốn 600.000 điểm, Càn Khôn Châu lên Tiên Thiên sơ cấp, thời gian 1 ngày bằng 1 năm.

Tùy loại pháp bảo mà điểm tiêu hao khác nhau, từ Hậu Thiên lên Tiên Thiên mất gấp bốn lần điểm.

Nhưng Trương Phương không quan tâm vì hắn có thừa điểm.

Hắn nâng lên Tiên Thiên trung cấp mất 1,8 triệu điểm.

Giờ Càn Khôn Châu là linh bảo Tiên Thiên trung cấp, bên ngoài 1 ngày bằng bên trong 10 năm.

Không gian trăm dặm ban đầu giờ rộng 80.000 dặm, hình tròn.

Nó thực sự đã thành một tiểu thế giới.

Do mới tiến hóa nên bên trong phong ba dữ dội, sấm sét bủa vây, núi non mọc lên, sông hồ hình thành, không gian chia làm bốn đại lục ngăn cách bởi biển cả.

Trương Phương ước tính tiểu thế giới này chẳng kém gì thế giới của Dược Sư, quan trọng nhất là có chênh lệch thời gian.

Nhìn không gian này, một thứ gọi là dã tâm bắt đầu nảy mầm trong lòng hắn. "Lão sư, đệ tử phụng mệnh đi Triều Ca đã về!" Trương Phương nghe tiếng Phong Lâm, mấy hôm trước sai hắn đưa Dược Sư về Triều Ca và nhờ Khổng Tuyên lấy lại Lưu Ly Bảo Tháp, xem ra đã xong việc.

Trương Phương gọi vọng ra: "Vào đi!" Phong Lâm bước vào sân rồi đẩy cửa vào phòng.

Tuy hai người là quan hệ tướng soái nhưng theo thực lực Trương

Phương tăng tiến, uy áp trên người hắn cũng lớn dần, Phong Lâm cảm nhận rõ nhất.

Từ khi được Trương Phương truyền thụ năng lực điều khiển phong bạo, hắn luôn vô cùng cảm kích.

Thực lực tăng, trường sinh có hy vọng, trên đời còn gì tốt hơn?

Phong Lâm thi lễ: "Lão sư, đệ tử đã về." Trương Phương cười hỏi: "Tốt lắm, Khổng Tuyên trả lại món đó rồi chứ?" Phong Lâm đáp: "Dạ rồi!" Nhìn Càn Khôn Châu trên tay, Trương Phương nảy ra ý định: Hay là ném bọn Phong Lâm, Lục Nhĩ Mi Hầu vào trong tu luyện một thời gian, như vậy sẽ tiết kiệm được thời gian mà họ lại nhanh chóng giúp ích được cho mình.

Hiện tại thực lực ba người cộng lại chắc chắng đánh nổi một mình Dương Tiễn.

Hắn tung viên châu lên rồi cười nói: "Đi gọi Đại sư huynh và Nhị sư huynh con tới, ta đưa các con đến một nơi tốt." Phong Lâm ngẩn người, đại chiến sắp tới nơi mà còn đi đâu.

Nhưng hắn không dám phản bác, lui ra ngoài gọi người.

Một lát sau, Thân Công Báo ôm Băng Ti Văn Long Trần cùng Lục Nhĩ Mi Hầu đang ngơ ngác bước vào.

Thân Công Báo đang mải làm quen pháp bảo, còn Lục Nhĩ Mi Hầu thì chỉ muốn tu luyện không muốn lãng phí giây nào.

Trương Phương phất tay, trên bàn xuất hiện ba chùm nho cùng đủ loại trái cây khác, tổng cộng hai ba chục quả.

Đừng nhìn số lượng ít, đây đều là hàng đã qua cường hóa.

Trương Phương chỉ vào chỗ hoa quả: "Đây là thứ ta ngẫu nhiên có được, vô cùng trân quý, các con chia nhau ra ăn rồi ta đưa tới một

nơi." Nhìn đống hoa quả linh lực nồng nặc, hào quang tỏa rạng khiến cảnh giới lung lay, họ biết đây là đồ cực phẩm, ăn vào chắc chắn tăng mạnh thực lực.

Họ cẩn thận chia nhau, Thân Công Báo nuốt nước miếng hỏi: "Lão sư định đưa chúng con đi đâu?" Trương Phương nhếch mép: "Đừng quản đi đâu, tới đó chỉ việc an tâm tu luyện, không cần hỏi nhiều." Thân Công Báo nhíu mày, y còn món nợ với Khương Tử Nha, nếu đi lâu quá mới về thì hoa héo hết còn đâu.

Lục Nhĩ Mi Hầu thì háo hức muốn tìm nơi thanh tịnh tu luyện trường sinh.

Phong Lâm luôn nghe lời Trương Phương nên không ý kiến gì.

Trương Phương hiểu ý Thân Công Báo, giải thích: "Nơi đó lệch thời gian với Hồng Hoang, bên trong 10 năm chỉ bằng bên ngoài 1 ngày!" Nghe kỳ diệu vậy, Thân Công Báo kinh thán vô cùng.

Nếu tu luyện trong đó vài trăm năm mà bên ngoài mới trôi qua vài chục ngày thì y sợ gì bọn Dương Tiễn, Na Tra nữa, có Băng Ti Văn Long Trần trong tay thì y có thể đánh một trận với mười hai Kim Tiên.

Y vội vàng cúi người thi lễ: "Cầu lão sư từ bi, mau đưa con đi tu luyện." Y không muốn đợi thêm giây nào, phải chứng minh thực lực cho đám người cung Ngọc Hư thấy kẻ bị họ coi thường sẽ dẫm lên đầu họ thế nào.

Trương Phương cười nhẹ, phất tay một cái, ba người bị một luồng sáng cuốn vào trong Càn Khôn Châu.

Tiếp đó, Trương Phương dùng thần hành lên thành, quan sát Thập Tuyệt Trận.

Mười người đảo Kim Ngao bày trận xong, ngoài Diêu Thiên Quân đang lén lút bái lạy Khương Tử Nha thì những người khác không có

động tĩnh gì, còn nhiệt tình mời bọn Khương Tử Nha tới xem trận.

Khương Tử Nha dẫn thuộc hạ tới trước trận, nhíu mày nói: "Chư vị đạo hữu rúc trong thành nhiều ngày, nay đã bày xong trận rồi sao?" Chỉ vào dãy trận pháp phía sau, Tần Hoàn cưỡi hươu nói lớn: "Mười trận đã xong, mời các hạ chiêm ngưỡng." Khương Tử Nha bĩu môi khinh miệt: "Chút kỹ mọn mà cũng đòi khoe khoang." Sau đó lão dẫn Na Tra, Lôi Chấn tử, Dương Tiễn tới trước trận.

Đặng Trung, Tân Hoàn luôn túc trực bên cạnh mười người đảo Kim Ngao, thấy Khương Tử Nha dẫn theo ba người tới.

Na Tra cưỡi Phong Hỏa Luân, cầm Hỏa Tiêm Thương; Lôi Chấn Tử mặt mũi hung tợn cầm Phong Lôi Côn; Dương Tiễn mở thiên nhãn tỏa sáng.

Tân Hoàn và Lôi Chấn Tử nhìn nhau trừng trừng vì là đối thủ cũ.

Dương Tiễn bước tới: "Tôi đi xem trận đây, các người đừng có lén lén ném pháp bảo ám toán tôi." Tần Hoàn cười lớn: "Ngươi không xứng để ta dùng pháp bảo, cứ xem thoải mái." Ba người đi theo Khương Tử Nha tới trước trận đầu tiên, thấy tấm biển lớn viết: "Thiên Tuyệt trận", trận thứ hai là "Địa Liệt trận", thứ ba "Phong Hống trận", thứ tư "Hàn Băng trận", thứ năm "Kim Quang trận", thứ sáu "Hóa Huyết trận", thứ bảy "Liệt Diễm trận", thứ tám "Lạc Hồn trận", thứ chín "Hồng Thủy trận", thứ mười "Hồng Sa trận".

Họ nhìn nửa ngày, Dương Tiễn cũng mở thiên nhãn nhìn nhưng chẳng thu hoạch được gì, rồi quay lại trước mặt Thập Tiên.

Chương 131

Tôn Thiên Quân hỏi: "Khương Tử Nha, có nhận ra trận không?" Khương Tử Nha cười: "Mười trận này ta đều rõ cả." Viên Thiên Quân hỏi: "Có phá được không?" Khương Tử Nha khinh bỉ đáp: "Trận pháp thì vạn biến bất ly kỳ tông, sao lại không phá được?" Viên Thiên Quân biết lão đang chém gió nhưng không vạch trần, lão chỉ cần câu nói đó.

Nếu sau này Khương Tử Nha bảo không biết nên không phá thì công sức bày trận đổ sông đổ biển à.

Viên Thiên Quân hỏi tiếp: "Vậy khi nào phá?" Khương Tử Nha cười ngạo mạn: "Trận này còn sứt mẻ chưa toàn vẹn, đợi các người nghiên cứu kỹ rồi bày cho xong đi đã, lúc đó ta sẽ dẫn người tới phá!" Nói xong lão dẫn ba bảo tiêu về thành Tây Kỳ.

Thanh Hư và Đạo Hạnh đứng trên thành cũng lặng lẽ đi xuống.

Nghe Khương Tử Nha chê bai trận pháp chẳng ra gì, bọn Tần Minh định nổi giận nhưng bị Diêu Thiên Quân cản lại, cười nói: "Các huynh đệ việc gì phải chấp một kẻ sắp chết." Khương Tử Nha vào thành, về phủ tướng bắt đầu lo âu.

Lão thực sự chưa nghe thấy mười trận này bao giờ chứ đừng nói là phá, nhưng đã lỡ hứa rồi, giờ mà rút lời thì bị đồng môn cung Ngọc Hư cười cho thối mũi.

Dương Tiễn thấy lão lo lắng liền hỏi: "Sư thúc định phá trận này thế nào?" Thiên nhãn của y thấy bên trong sát khí ngùn ngụt, hào quang kỳ lạ, loại trận này chưa từng nghe qua.

Khương Tử Nha thở dài: "Đây là bí truyền của Tiệt giáo, toàn trận pháp kỳ quái chưa từng nghe, biết phá làm sao?" Lúc này, Diêu Thiên

Quân hậm hực vào trong Lạc Phách trận, lại bái lạy hình nhân cỏ.

Trương Phương đứng trên thành Ngũ Hành nhìn rõ mọi việc, thản nhiên đi xuống.

Hắn lẩm bẩm: "Diêu Thiên Quân ra tay thật rồi!" Về chuyện nguyền rủa bằng hình nhân, hắn không hiểu sâu, nhưng đã là Đại La Kim Tiên, hắn không mấy thiện cảm với trò ám toán sau lưng này.

Chưa biết có hại được Khương Tử Nha không nhưng cách này tổn công đức lắm.

Nay là Đại La, hắn hiểu rõ công đức càng nhiều thì phúc duyên càng sâu, từ tu luyện đến độ kiếp hay cơ duyên đều thuận lợi hơn. "Ách, gan to thật, chán sống rồi!" Trương Phương vô tình thấy Man Ma đang nhìn chằm chằm quân sĩ trong thành mà chảy nước miếng.

Tuy gã không dám ra tay nhưng lại lén lút mò vào chuồng ngựa.

Gã tóm lấy một con ngựa, hai tay xé toạc đầu ngựa rồi tống vào mồm.

Nhìn cảnh tượng máu me và tiếng nhai ngồm ngoàm của Man Ma, Trương Phương thực sự nổi giận.

Không dám ăn người thì đi ăn trộm ngựa, đúng là bản tính khó dời.

Một bước thần hành, hắn đã xuất hiện ngay bên cạnh Man Ma.

Man Ma đang ăn ngon lành, đột nhiên thấy hào quang lóe lên trước mắt.

Thấy rõ là ai, gã hoảng hốt định che đậy, nhưng máu trên miệng và xác ngựa dưới đất đã tố cáo tất cả.

Trương Phương phất mạnh tay, trực tiếp dùng định thân pháp cố định Man Ma tại chỗ, sau đó túm về Đạo cung.

Trong Đạo cung, Trương Phương ném Man Ma xuống đất, rồi

giận dữ quát: “Thằng hỗn trướng kia, doanh hỏa đầu có đối xử tệ bạc với ngươi không?

Hay là ta đã bớt xén đồ ăn của ngươi?” Man Ma nằm trên đất không thể nhúc nhích, kinh hoàng thất thố đáp: “Ta chỉ ham ăn, lần sau sẽ không dám nữa, cầu Lão sư tha cho ta.” Trương Phương tức giận đến bật cười, mắng: “Cái nghiệt chướng ngươi còn có lần sau à?

Để ta mà thấy lần nữa, ta sẽ giết ngươi luôn cho rồi.

Bây giờ mỗi ngày thức ăn đều rất tốt, ngươi đã là tướng quân Ân Thương, thì cũng phải có dáng vẻ của một tướng quân chứ.

Cái bản tính dã man này không bỏ, cứ ăn lung tung, hôm nay ăn ngựa trong doanh trại ta, ngày mai không lẽ ngươi muốn ăn người trong doanh trại ta luôn à?” Man Ma sợ hãi run rẩy, vì bị Trương Phương định thân tại chỗ nên không thể nhúc nhích, chỉ biết sốt ruột.

Thấy Man Ma không động đậy được, Trương Phương chợt nhớ ra: “Thằng này có một huyết mạch thần thông, gọi là Súc Địa Thành Thốn.

Mình vẫn luôn muốn cường hóa nó, nhưng bận rộn quá chưa có thời gian xử lý, hôm nay đúng lúc, sẽ cường hóa thần thông Súc Địa Thành Thốn đó.” Một tay Trương Phương vươn tới trán Man Ma, Man Ma tưởng hắn muốn giết mình, sợ hãi trợn tròn mắt.

Trương Phương không để ý đến hắn, trực tiếp tiêu phí 10000 điểm cường hóa để cường hóa huyết mạch thần thông của đối phương.

Ngay sau đó thêm vào danh sách Thiên Cương Thần Thông của mình.

Hiện tại, tổng cộng ba mươi sáu Thiên Cương Thần Thông bao gồm: Đại Tiểu Như Ý (đỉnh cấp), Thai Hóa Dị Hình (cao cấp), Ngũ

Hành Đại Độn (cao cấp), Phiên Giang Giảo Hải (sơ cấp), Đằng Vân Giá Vũ (trung cấp), Hồi Phong Phản Hỏa (sơ cấp), Phi Sa Tẩu Thạch (sơ cấp), Súc Địa Thành Thốn (sơ cấp) (tất cả các hạng trên đều có thể cường hóa).

So với bảy mươi hai Địa Sát Thuật, Thiên Cương Thần Thông càng khó có được, bởi vì ít có người nào trực tiếp nắm giữ toàn bộ những thần thông này.

Người bình thường chỉ cần nắm giữ vài loại là danh tiếng đã vang xa rồi.

Muốn nắm giữ toàn bộ thì cũng không có thời gian tu luyện, tu luyện thần thông cũng khó khăn như tu luyện cảnh giới vậy.

Có một số thần thông còn khó hơn, biết cách tu luyện cũng chưa chắc thành công, thành công cũng chưa chắc lên được cấp cao.

Trương Phương thì khác, trực tiếp tiêu phí điểm cường hóa để nâng cấp thần thông.

Muốn đi đường nhanh, những thần thông do Thượng Cổ Vu Tộc truyền lại có nét độc đáo riêng.

Ngũ Hành Đại Độn cấp cao của Trương Phương hiện tại cũng chỉ có thể di chuyển tức thì vài vạn dặm, đây là kết quả của việc tấn thăng cảnh giới Đại La.

Đừng xem vài vạn dặm là xa, nhưng ở Hồng Hoang thì căn bản chẳng là gì cả.

Chương 132

Súc Địa Thành Thốn, sơ cấp, tức thì đi được một ngàn dặm.

Cường hóa!

Trương Phương liên tục nhấn vài lần, tiêu phí hơn một trăm vạn điểm, trực tiếp cường hóa môn thần thông này lên đỉnh cấp.

Tức thì đi ba mươi sáu vạn dặm, một cái chớp mắt dài bao nhiêu?

Cũng chỉ là một bước chân mà thôi.

Hiện tại Trương Phương, một bước đi ba mươi sáu vạn dặm, thực sự là đuổi sao bắt trăng.

Ngay cả Khoa Phụ cũng chưa chắc đạt được cảnh giới này.

Trừ mấy thằng chơi hack ra, người bình thường muốn tu luyện tới cảnh giới này, chỉ dựa vào nỗ lực là không thể nào, không chỉ vậy, còn phải có đại cơ duyên nữa.

Trương Phương hiện giờ có lòng tin, ngay cả Minh Hà Lão Tổ hắn cũng có thể bỏ xa.

Nhìn Man Ma bị ném trên đất, tâm tình Trương Phương hơi tốt hơn một chút, cũng không còn giận dữ như vậy.

Thằng nhóc này khẩu vị lớn thật, nếu cứ để nó nuốt chửng ngựa phàm tục mà không ngăn cản, e rằng tất cả ngựa đều sẽ bị ăn sạch.

Tùy tay giải trừ định thân pháp trên người Man Ma, Trương Phương một tay ném nó ra ngoài Đạo cung.

Chợt nhìn chiếc vòng eo, Ma Linh từ lúc đầu vẫn bất động, như cũ làm tròn phận sự của một chiếc thắt lưng.

Trương Phương không khỏi bật cười, giờ đây thực lực đã đại

tăng, một Ma Linh cảnh giới Kim Tiên thực sự không giúp được gì.

Chi bằng ném vào trong Càn Khôn Châu, để Phong Lâm bồi dưỡng, cũng coi như vật về chủ cũ.

Lại nhìn một cái, phát hiện Thập Tiên Kim Ngao Đảo trừ Diêu Thiên Quân, những người còn lại đều đã về Ngũ Hành Thành.

Trương Phương nhíu mày, lẩm bẩm: "Đã đến lúc phải đi xem rồi!" Giờ đây thực lực đã khác, quan trọng nhất là tốc độ di chuyển đã tăng vọt.

Hắn muốn đi thẳng đến Bích Du Cung ở Kim Ngao Đảo, gặp Thông Thiên Giáo Chủ, xem ý của đối phương thế nào.

Vô duyên vô cớ ném cho mình một thanh kiếm, rồi lại nói một câu khó hiểu, trong lòng Trương Phương vẫn luôn cảm thấy bất an.

Một bước ra khỏi Đạo cung, Trương Phương xuất hiện trước mặt Tần Hoàn và Thạch Trung Ngọc Quân.

Tần Hoàn vừa về viện của mình, đang định vào phòng tọa thiền tu luyện.

Thế nhưng trước mắt chợt lóe lên, xuất hiện một bóng người, Tần Hoàn giật nảy mình.

Người này không có chút ba động nào, không hề có một tia cảm ứng trước đó, khiến sống lưng Tần Hoàn lạnh toát.

Nếu người này muốn giết hắn, hoàn toàn có thể xuất hiện tức thì bên cạnh, giết chết rồi lại tức thì bỏ chạy, e rằng người khác còn không biết hắn chết thế nào.

Tần Hoàn với tư cách là trưởng lão trong Thập Thiên Quân, thực lực tự nhiên cũng mạnh hơn những người khác không ít.

Cảnh giới đã đạt đến Thái Ất Tán Tiên đỉnh phong, chỉ còn một

bước nữa là tới Thái Ất Chân Tiên.

Nhưng dù vậy, đối với người xuất hiện trước mặt, hắn thậm chí không dám có ý định ra tay.

Bởi vì hắn cảm giác toàn thân từ trên xuống dưới bị khóa chặt, không những không thể chạy trốn, mà ngay cả động đậy một bước cũng khó khăn.

Trương Phương Phương thấy Tần Hoàn vô cùng căng thẳng, mỉm cười nói: "Không cần căng thẳng, ta không có ác ý." Theo lời của Trương Phương, Tần Hoàn phát hiện uy áp xung quanh biến mất, hắn lại có thể hoạt động tự do.

Tần Hoàn có chút sợ hãi lau mồ hôi trên trán, hô hấp cũng dồn dập.

Thực ra cũng không trách Trương Phương, hắn vừa mới bước vào Đại La Kim Tiên không lâu, toàn bộ thực lực chưa nội liễm triệt để, vừa rồi lại mới học được Súc Địa Thành Thốn.

Không thông báo trước, cứ thế đột nhiên xông vào, quả thực có chút thất lễ.

Mặc dù Trương Phương hiểu rõ điểm này, nhưng sự việc đã xảy ra rồi thì còn làm sao được.

Chỉ đành cười áy náy, rồi nói: "Tần đạo hữu không cần căng thẳng, bần đạo mạo muội xông vào, có chuyện muốn tìm đạo hữu." Tần Hoàn phát giác đối phương không ra tay, lúc này mới hoàn hồn, nhíu mày hỏi: "Ngươi là ai, vì sao xông vào Ngũ Hành Thành?" Không thể trách Tần Hoàn không kinh ngạc, tòa Ngũ Hành Thành tuy trận pháp đơn giản, nhưng đại đạo chí giản.

Một trận pháp phòng ngự do Tiên Thiên Linh Bảo bố trí, đối nội Ngũ Hành tương sinh, đối ngoại Ngũ Hành tương khắc.

Thực sự không có cách nào đối phó, ngay cả khi có mười người

trên trận pháp cũng không thể phá được.

Muốn phá giải triệt để tòa trận pháp này, cũng phải mất ba đến năm năm.

Nhưng giờ đây lại có người xông vào!

Hắn chưa từng thấy ai xông vào Ngũ Hành Thành do hắn sáng tạo, hắn bị coi là kẻ xâm nhập.

Chương 133

Trương Phương không khỏi bật cười trong lòng, miệng nói: "Ta là Trương Quế Phương, Nguyên Soái Chinh Tây của Đại Thương, hôm nay có chuyện muốn tìm đạo hữu!" Nghe vậy, Tần Hoàn kinh hãi, tu vi như vậy, ngay cả ở Kim Ngao Đảo cũng ít thấy.

Không thể nào là một võ tướng phàm tục có được.

Tùy tiện xuất hiện trước mặt, có thể khiến một người Thái Ất Tán Tiên đỉnh phong không hề hay biết, Tần Hoàn chưa từng nghe thấy.

Nhưng hắn cũng không nghi ngờ, với thực lực như vậy, muốn giết mình chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Đừng nói Thiên Tuyệt Trận đặt bên ngoài thành, dù Thiên Tuyệt Trận có ở đây, cũng chưa chắc hắn có thể toàn thây rút lui.

Tần Hoàn chấn chỉnh lại tâm tình, đánh một cái kê thủ nói: "Bần đạo là Tần Hoàn ở Kim Ngao Đảo, xin ra mắt Trương đạo hữu." Trương Phương cũng đánh một cái kê thủ, hai bên đã chính thức gặp mặt.

Tần Hoàn đầy vẻ không hiểu, hỏi: "Không biết Trương đạo hữu tìm ta có việc gì phân phó?" Trương Phương tâm cảnh thản nhiên cười nhạt: "Kim Ngao Đảo Thập Tiên đã ở Ngũ Hành Thành nhiều ngày, nhưng gần đây ta vẫn luôn bận rộn, nên chưa kịp chiêu đãi, mong đạo hữu lượng thứ.

Lần này tìm đạo hữu, là muốn thỉnh đạo hữu dẫn ta đi một chuyến đến Kim Ngao Đảo.

Đúng lúc mấy ngày nay người Tây Kỳ đang nghiên cứu trận pháp, không có thời gian gây sự, đạo hữu có thể tiện đường dẫn ta đi." Tần

Hoàn nhíu mày, Kim Ngao Đảo tuy ai cũng có thể đến, nhưng cũng không tùy tiện dẫn người có lai lịch không rõ đến.

Mặc dù Thông Thiên Giáo Chủ có giáo vô loại (dạy dỗ không phân biệt chủng tộc, nguồn gốc), không từ chối ai.

Nhưng hắn không quen Trương Phương, nếu mạo hiểm dẫn lên đảo, chọc giận một vị đại năng nào đó, đến lúc đó thì không dễ thu xếp.

Hiện tại Thân Công Báo đang tu luyện, Trương Phương không muốn quấy rầy, vả lại một mình đi Kim Ngao Đảo sợ không tìm được đường.

Nếu không thì có thể sẽ liên lụy đến Tần Hoàn.

Trương Phương cũng không nói nhiều, từ trong bao lấy ra Thanh Bình Kiếm, múa một vòng kiếm hoa trong tay.

Sau đó nhếch môi hỏi: "Có nhận ra thanh kiếm này không?" Tần Hoàn thấy Trương Phương đột nhiên rút kiếm ra, giật nảy mình, tưởng hắn muốn dùng vũ lực.

Nghe chỉ là muốn nhận kiếm, Tần Hoàn không hiểu ngưng thần nhìn kỹ.

Chỉ một cái nhìn, hắn lập tức tinh thần đại chấn, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Hắn từ từ lùi lại vài bước, quỳ xuống đất lạy: "Ký danh đệ tử Tần Hoàn bái kiến Giáo Chủ, nguyện Giáo Chủ thánh thọ vô cương!" Trương Phương tự nhiên biết Tần Hoàn lạy thanh kiếm, chứ không phải mình, vì vậy cũng không biểu lộ gì.

Sau khi Tần Hoàn bái xong, liền đứng thẳng sang một bên, thân hình đoan chính, mắt không dám nhìn nghiêng.

Trương Phương thấy Tần Hoàn như vậy không khỏi bật cười, nhưng đây là chuyện nội bộ của giáo phái người ta, hắn cũng không tiện can thiệp.

Người ta tôn trọng Thông Thiên Giáo Chủ, chuyện của Tần Hoàn, đâu thể chạy tới can thiệp được.

Trương Phương thu hồi Thanh Bình Kiếm, lần nữa hỏi: "Bây giờ, tổng cộng có thể dẫn ta đi Bích Du Cung được rồi chứ?" Thấy Trương Phương thu hồi Thanh Bình Kiếm, Tần Hoàn khẽ thở phào nhẹ nhõm, lúc này cách nhìn của hắn về Trương Phương đã hoàn toàn thay đổi.

Người có thể cầm kiếm của Giáo Chủ, khẳng định có mối quan hệ cực lớn với Giáo Chủ.

Tần Hoàn cúi đầu, rồi kính phục đáp: "Trương đạo hữu phân phó, Tần Hoàn nào dám không vâng, xin mời!" Nhìn thái độ xoay chuyển một trăm tám mươi độ, Trương Phương nhếch mép, thầm cười trong lòng.

Sớm như vậy có phải tốt hơn không, mọi người đều có thể giữ thể diện, cũng không cần phải phức tạp như vậy.

Trương Phương cũng không trì hoãn, lập tức nói: "Chỉ địa điểm, ta dẫn đi!" Không lãng phí thời gian, Súc Địa Thành Thốn đã lên đỉnh cấp, một bước ba mươi sáu vạn dặm, quả thực có thể nói là khủng bố.

Trương Phương từng nghe trong thần thoại tiền kiếp, có một Tổ Vu tên Đế Giang, nắm giữ Càn Khôn (không gian), hai cánh dang ra bốn mươi tám vạn dặm, không biết thật giả thế nào.

Ngay cả Tôn Hầu Tử, một cái cân đẩu vân cũng mười vạn tám ngàn dặm.

Tần Hoàn đang thi triển Ngũ Hành Độn Pháp, nhưng nghe Trương Phương nói xong, liền chỉ tay về hướng Đông Nam.

Trương Phương không đợi Tần Hoàn phản ứng, vươn tay, tóm chặt lấy vai hắn.

Ngay sau đó Súc Địa Thành Thốn phát động, một bước ba mươi sáu vạn dặm.

Tần Hoàn chỉ cảm thấy Nguyên Thần một trận rung lắc, trước mắt tối sầm, đợi khi mở mắt ra thì đã rời Ngũ Hành Thành không biết bao nhiêu vạn dặm.

Chưa kịp phản ứng, ngay sau đó lại một trận choáng váng nữa.

Đến khi nhìn rõ thì lại một lần nữa thay đổi vị trí.

Trương Phương đi nhanh như bay, chỉ trong chốc lát, đã nhìn thấy Đông Hải từ xa.

Trong lòng hắn vui mừng khôn xiết, đây cũng là lần đầu tiên hắn toàn lực thi triển Súc Địa Thành Thốn để di chuyển, tốc độ thật sự nhanh đến mức kỳ lạ.

Thấy Đông Hải xuất hiện trước mắt, hai mắt Tần Hoàn trợn tròn, trong lòng hắn khiếp sợ.

Thập Thiên Quân không ai có tốc độ nhanh như Mặc Kỳ Lân của Văn Thái Sư.

Có thể tức thì đi vạn dặm.

Chương 134

Nhưng tốc độ ngự độn quang của họ cũng không chậm, từ Kim Ngao Đảo đến Ngũ Hành Thành mất bảy ngày.

Thế mà bây giờ, Trương Quế Phương lại chỉ trong một chén trà mà đã đến Đông Hải, mặc dù Đông Hải rộng lớn không biết bao nhiêu vạn vạn dặm.

Theo tốc độ này, nhiều nhất cũng chỉ cần thêm một chén trà nữa là tới.

Trong lòng kinh hãi, không dám trì hoãn, vội vàng dùng tay chỉ về phía trước nói: "Đạo hữu, đi về phía đó!" Nghe vậy, Trương Phương đổi hướng, tiếp tục đi nhanh như bay về phía trước.

Tần Hoàn lần đầu tiên kinh nghiệm sự xóc nảy trên đường, giờ đây từ từ thích nghi hơn một chút.

Không lâu sau, quả nhiên thấy một hòn đảo khổng lồ vô tận, từ từ di chuyển trên biển.

Trương Phương một bước đặt chân lên Kim Ngao Đảo, phát hiện vách đá cheo leo, các loại cảnh đẹp vô số kể.

Trên vách đá, phượng hoàng sắc màu song ca, trước vách đá có kỳ lân lười biếng nằm dài trên đất, trong rừng có tiên lộc linh hồ, trên cây có dị cầm huyền điểu.

Khắp đảo đều là tiên thảo linh chi, thanh tùng bách biếc, tiên đào tiên hạnh quả nào quả nấy căng mọng.

Khiến Trương Phương nhìn vô cùng thèm thuồng, nhưng dù sao cũng là vật của người ta, lần đầu đến, cũng không tiện đưa tay hái quả của người ta.

Kim Ngao Đảo rộng hàng vạn dặm, trung tâm nhất là Bích Du Cung trên Tử Chi Nhai, dưới Tử Chi Nhai là các đạo tràng của Chân truyền đệ tử.

Thông Thiên Giáo Chủ tổng cộng có bốn đại Chân truyền đệ tử, đại đệ tử Đa Bảo Đạo Nhân, nhị đệ tử Kim Linh Thánh Mẫu, tam đệ tử Vô Đương Thánh Mẫu, tứ đệ tử Quy Linh Thánh Mẫu.

Bốn người chia ra đóng đạo tràng ở Đông, Nam, Tây, Bắc, bảo vệ Bích Du Cung.

Trương Phương tự nhiên không thể dừng lại ở vành đai bên ngoài, bởi vì ở khu vực rìa có vô số động phủ của ký danh đệ tử tu hành.

Nhưng dù là ở vành đai bên ngoài, linh khí thiên địa cũng nồng đậm phi phàm, bất kể là trên lá cây hay lá cỏ, linh khí đều ngưng kết thành giọt sương.

Trương Phương cũng không tiện thi triển đạo pháp ở đây, liền đi bộ vào trong.

Tần Hoàn đi sát phía sau, mặc dù hắn là đệ tử Kim Ngao Đảo, nhưng khi Thông Thiên Giáo Chủ giảng đạo, âm thanh truyền khắp toàn bộ Kim Ngao Đảo.

Ngay cả ở vành đai bên ngoài cũng có thể nghe rõ, nên hắn cũng không cần phải chạy vào trong Bích Du Cung để nghe giảng, không cần và cũng không dám đi.

Trừ bốn đại Chân truyền đệ tử, và những người kiệt xuất trong Ngoại môn, những người còn lại chỉ nghe giảng ở vành đai bên ngoài.

Tần Hoàn lần đầu tiên có cơ hội triều thánh, trước đây chỉ nghe người khác kể, chứ chưa từng thấy, ngay cả hình dáng của Thanh Bình Kiếm cũng chỉ nghe người ta nói.

Lần này có thể gặp Thánh nhân một lần, đó là điều mơ ước, không

thể bỏ lỡ cơ hội tốt này, vì vậy hắn mới đi sát phía sau.

Đạo tràng của Thánh nhân, tự nhiên khác biệt phi phàm, không chỉ đệ tử đông đảo, mà còn có đủ loại linh thú, thần thú, tiên cầm ở khắp nơi.

Linh lộc, kỳ lân ăn uống no say sau đó lười biếng nằm dài bên đường, đối với những người qua lại xung quanh cũng không sợ hãi.

Có một con kỳ lân không biết điều, lại nằm giữa đường, bị Trương Phương đá một cú vào mông.

Ai ngờ đối phương lại phun ra tiếng người: "Chủ nhân của ta là Quy Linh Thánh Mẫu, ngươi từ đâu đến, sao lại không hiểu quy tắc, dám đá vào mông ta?" Trương Phương vừa nghe, thầm bật cười, trong lòng nghĩ, bất kể ở đâu, cũng đều có những chuyện như vậy.

Chó ngạnh cậy thế, không thấy Tần Hoàn phía sau vừa nghe đã vội vàng cúi chào sao.

Quy Linh Thánh Mẫu tuy bản thể là một con rùa đen, nhưng năm xưa có công với nhân tộc, tuyệt đối không phải kẻ có căn nguyên cạn cợt.

Thời kỳ đầu Thương Hiệt tạo chữ, đã quan sát mai rùa mà được khai sáng, tạo ra các văn tự có hình rùa văn vũ dực.

Con rùa đen đó, vào thời điểm đó đắc đạo, sau khi Thương Hiệt tạo chữ thì đạt được vô số công đức, nhưng có ba thành được chia cho Quy Linh.

Quy Linh mượn ba thành công đức này tu thành hình người, bản thể là một con rùa cái, sau khi bái sư Thông Thiên thì xưng là Quy Linh Thánh Mẫu.

Trương Phương nghe nói lại là kỳ lân của Quy Linh Thánh Mẫu, cũng không tranh cãi với đối phương, trực tiếp nhảy lên người nó.

Lần này đến Bích Du Cung là để gặp Thông Thiên Giáo Chủ, ai ngờ nửa đường lại gặp phải bảo bối sống này.

Thấy Trương Phương nhảy lên người nó, kỳ lân lập tức đứng dậy khỏi mặt đất, đi theo phía sau nói: "Trừ chủ nhân, không ai được cưỡi lên người ta, đừng có đi!" Trương Phương lười nói nhảm với nó, lập tức thi triển Định Thân Pháp, định trụ nó tại chỗ.

Trương Phương vì lần đầu đến Kim Ngao Đảo, để không thất lễ, không thi triển Ngũ Hành Đại Độn để di chuyển.

Nhưng không thi triển Ngũ Hành Độn Thuật, hắn có thể sử dụng Súc Địa Thành Thốn, chỉ là không cần một bước khoa trương vài chục vạn dặm như vậy.

Hắn vung ra một đạo pháp lực, bao lấy Tần Hoàn, rồi dẫn hắn đi vài dặm về phía Tử Chi Nhai.

Kim Ngao Đảo rộng hàng vạn dặm, nếu cứ đi bộ từng bước, e rằng sẽ mất cả năm cả tháng.

Trên đường không gặp bất kỳ trở ngại nào, dưới Tử Chi Nhai, men theo chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín bậc thang đi lên.

Lên đến Tử Chi Nhai, chỉ thấy một cung điện khổng lồ, tỏa ra vạn trượng hào quang.

Chương 135

Trương Phương dừng lại bên ngoài Bích Du Cung, đứng trước cổng cung điện, bên cạnh Tần Hoàn nhìn Bích Du Cung, vẻ mặt đầy vẻ ngưỡng vọng.

Thấy Tần Hoàn căng thẳng, Trương Phương cười nói: "Đừng căng thẳng, thả lỏng một chút." Không lâu sau, có một đồng tử từ trong cung đi ra.

Trương Phương gọi: "Đồng tử kia, làm phiền thông báo một tiếng, bên ngoài cung có Trương Quế Phương, Nguyên Soái Ân Thương cầu kiến." Thủy Hỏa Đồng Tử vẻ mặt không vui, mỗi người gặp Thánh nhân lão gia đều cung kính lễ phép, hôm nay người này sao lại vô lễ như vậy, lại dám la hét trước cổng cung.

Hắn không biết đạo tràng của Thánh nhân mà làm như vậy, không sợ Thánh nhân trách tội sao.

Trương Phương đâu có biết nhiều quy tắc như vậy, có thể đi bộ đã là tôn trọng Thánh nhân rồi.

Thủy Hỏa Đồng Tử tuy vẻ mặt không vui, nhưng không dám trì hoãn, vào trong cung, dưới Cửu Long Trầm Hương Liễn, quỳ xuống bẩm báo: "Khải bẩm Lão gia!

Bên ngoài cung có một người tên Trương Quế Phương đang la hét, xin Lão gia định đoạt." Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Cho vào." Thủy Hỏa Đồng Tử sau đó ra ngoài cung, nói: "Trương Quế Phương kia, Lão gia bảo ngươi vào!" Trương Phương khẽ mỉm cười, gọi Tần Hoàn, hai người định cùng đi vào.

Ai ngờ Thủy Hỏa Đồng Tử, khoanh hai tay lại lớn tiếng kêu: "Ấy ấy ấy, không được vào, Lão gia chỉ nói cho một người vào!" Đúng là

Diêm Vương dễ gặp, tiểu quỷ khó nhờ, Tần Hoàn phía sau thất vọng vô cùng.

Trương Phương cũng không tiện trực tiếp dẫn người xông vào, phải biết đây là địa bàn của Thánh nhân.

Sau khi trở thành Đại La Kim Tiên, hắn đã chứng kiến sự khủng bố của Minh Hà, nhưng Minh Hà cũng không bằng một phần vạn của Thánh nhân.

Có thể biết Thánh nhân khủng bố đến mức nào, Trương Phương cũng không rõ đối phương có pháp thuật gì.

Chỉ đành vỗ vỗ Tần Hoàn, bảo hắn đợi bên ngoài cung, sau đó chậm rãi đi vào trong cung.

Trong cung, bên trong rộng lớn vô cùng, chỉ thấy đại điện trống trải không một bóng người.

Ở vị trí cao nhất, Thông Thiên Giáo Chủ một thân đạo phục màu xanh, từng đạo hào quang bay lượn bên cạnh, xung quanh mây lành vây quanh, kim đằng điểm điểm.

Trương Phương đến dưới Cửu Long Trầm Hương Liễn, đánh một cái kê thủ nói: "Trương Quế Phương, Nguyên Soái Ân Thương, bái kiến Thượng Thanh Chân Cảnh Ngọc Thần Đạo Quân Linh Bảo Thiên Tôn Thánh Nhân, nguyện Thánh Nhân vạn thọ vô cương." Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Trương Quế Phương!

Hôm nay đến đây, có chuyện gì muốn gặp ta?" Trương Phương không ti không kháng, rồi thản nhiên nói: "Thánh nhân minh giám!

Nay có Khương Thượng làm phản loạn, dẫn môn nhân Ngọc Hư đối kháng Đại Thương, xưng Phượng Minh Kỳ Sơn, mê hoặc dân chúng.

Ta lần này nhận soái ấn Tây chinh, Quảng Thành Tử và những

người khác thuộc Xiển Giáo lần lượt hạ sơn, ngăn cản Thiên binh nghịch thiên, dùng Phiên Thiên Ấn gây sát hại sinh linh, đồ sát binh sĩ của ta.

Lần này bất đắc dĩ lên Bích Du Cung, đến lắng nghe lời Thánh nhân, xin Thánh nhân chỉ một con đường sáng, cứu vớt Đại Thương của ta." Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Vậy ta cũng nói cho ngươi biết, Tam giáo ta cùng bàn bạc lập bảng Phong Thần, trong đó có trung thần nghĩa sĩ lên bảng, cũng có kẻ không thành tiên đạo mà thành thần đạo.

Tùy thuộc vào tạo hóa của mỗi người, lần này Khương Tử Nha chấp chưởng Đả Thần Tiên, quản lý Phong Thần Bảng, là do Tam giáo ta thương lượng kỹ càng rồi.

Dưới giáo ta cũng có người, căn cơ cạn cợt, nên có tên trên Phong Thần Bảng, thiên số đã định, tuyệt đối không thể đùa giỡn." Trương Phương nghe những lời này xong, liền lấy Thanh Bình Kiếm ra, hai tay nâng lên nói: "Nếu đã có tên trên Phong Thần Bảng, vì sao lại ban cho ta Thanh Bình Kiếm?" Thông Thiên Giáo Chủ không biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào: "Bởi vì ngươi là người có công đức, phúc duyên sâu dày, trước đây ta phán đoán sai lầm, nên cũng là để bù đắp một chút." Thông Thiên Giáo Chủ dừng một chút rồi nói tiếp: "Khương Tử Nha có Đả Thần Tiên, người có tên trên bảng, mặc dù ta đã dùng Thanh Bình Kiếm bảo hộ cho ngươi, nhưng cũng khó đảm bảo, cho nên tốt nhất ngươi nên tìm một động phủ, đóng cửa tu luyện đi!" Nghe xong những lời này, Trương Phương đột nhiên cười phá lên, "Ha ha ha ha ha~~~~~" Cười đến mức nước mắt suýt nữa chảy ra, toàn bộ Bích Du Cung tràn ngập tiếng cười của hắn.

Thông Thiên Giáo Chủ mặt không biểu cảm, không nói một lời, chỉ nhìn Trương Phương ngang nhiên cười lớn trong cung.

Bên ngoài cung, Thủy Hỏa Đồng Tử vừa nghe thấy, sợ hãi run

rẩy, trong lòng nghĩ xong rồi, hôm nay chẳng lẽ lại triệu vào một kẻ điên.

Lát nữa Lão gia nổi giận, trách tội xuống, e rằng cũng không có quả ngọt để ăn.

Tần Hoàn vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc, trong lòng nghĩ sao lại đi theo một người như vậy.

Bây giờ thì hay rồi, Trương Quế Phương đại náo Bích Du Cung, nếu truyền ra ngoài thì Tần Hoàn cũng không cách nào sống yên.

Đợi Trương Phương cười đủ rồi, Thông Thiên Giáo Chủ mới chậm rãi nói: "Năm xưa, ngươi còn là một đứa trẻ, ta cưỡi trâu đi ngang Thanh Long Quan, con trâu háu ăn, đã ăn vài miếng lương thực.

Ngươi đứng bên cạnh nhìn rồi khóc không ngừng, để bù đắp, ta đã truyền cho ngươi Hô Danh Đoạt Phách Thuật.

Sau này ngươi nhờ thuật đó mà phú quý, nhưng lại không thể trường sinh, ta có nửa phần sư đồ duyên phận với ngươi, ta không nỡ nhìn ngươi sống phí một đời.

Đúng lúc một thời gian trước Tam giáo thương lượng Phong Thần Bảng, ta đã tranh cho ngươi một thần vị!" Lúc này Trương Phương đã yên lặng, cũng lắng nghe Thông Thiên Giáo Chủ, sau đó hỏi: "Vậy nên đã ghi tên ta vào Phong Thần Bảng?" Thông Thiên cũng không giấu giếm, là Thánh nhân, làm việc tự nhiên phải quang minh lỗi lạc, đáp: "Không sai, vốn dĩ đây là kết cục viên mãn, nhưng không ngờ ngươi lại có cơ duyên khác, một thời gian trước Triều Ca thành thiên giáng công đức, khiến ta chú ý đến ngươi." Nghe xong những gì Thông Thiên giảng, Trương Phương mới hiểu rõ duyên nguồn của Trương Quế Phương tiền thân với Tiệt Giáo.

Nhưng đây đâu phải chuyện của Trương Phương, mất công bao

lâu, vẫn không thể thoát khỏi kiếp nạn.

Đột nhiên, Trương Phương nhớ đến một chuyện khác, đã là Tam giáo thương lượng, vậy thì chuyện Phong Thần Bảng là chuyện đã được định đoạt.

Vậy thì tại sao Thông Thiên Giáo Chủ mà hắn hiểu trong tiền kiếp lại bày Tru Tiên Kiếm Trận, sau đó lại bày Vạn Tiên Trận?

Nếu đã thương lượng xong, thì không có lý do gì nửa đường lại hối hận.

Chuyện khiến một Thánh nhân tức giận hối hận, trừ Thánh nhân ra thì còn ai có thể làm được?

Khoảnh khắc đó, não Trương Phương không ngừng quay cuồng, bắt đầu cố gắng suy nghĩ về những chi tiết Phong Thần mà hắn hiểu trong tiền kiếp.

Hắn nghĩ Thông Thiên Giáo Chủ có thể đã bị lừa, chỉ có một cách giải thích này mới hợp lý.

Phong Thần Bảng có lẽ chỉ là cái cớ của Nguyên Thủy, Lão Tử và những người khác, mục đích cuối cùng là đánh đổ Tiệt Giáo.

Sẽ có người hỏi, Tam giáo vốn dĩ là một nhà, đều là Đạo giáo, sư thừa Hồng Quân Lão Tổ.

Chương 136

Vậy vì sao Nguyên Thủy Thiên Tôn lại muốn tính kế Thông Thiên Giáo Chủ?

Lý do phải nhìn vào việc, hiện tại những người được Ân Thương trọng dụng toàn là môn nhân Tiệt Giáo, căn bản không có một người nào thuộc Xiển Giáo.

Vân Trung Tử là Phúc Đức Chi Tiên trong Mười Hai Kim Tiên, chạy đến Triều Ca dâng kiếm, cũng bị Trụ Vương từ chối.

Văn Trọng là một trong ba đại đệ tử của Bích Du Cung, có thể cầm Đả Thần Tiên đánh Trụ Vương.

Có thể thấy địa vị của Tiệt Giáo trong lòng người Ân Thương.

Tiệt Giáo gắn bó với nhân tộc, tự nhiên kiếm được không ít công đức, hưởng không ít lợi ích.

Xiển Giáo và Nhân Giáo lại không cách nào truyền giáo, bị co cụm lại một phương, Lão Tử và Nguyên Thủy có lẽ cảm thấy bất an.

Với tư cách là Thánh nhân, những gì họ tranh giành không ngoài thể diện, giáo phái và đồ đệ đồ tôn.

Nhưng những thứ này, Thông Thiên Giáo Chủ đều áp đảo hai người họ một đầu.

So về đồ đệ, trong hàng đệ tử đời thứ hai của Tiệt Giáo đã có cấp bậc Chuẩn Thánh, còn Xiển Giáo một đám đệ tử đời thứ hai lại không có một ai thành Chuẩn Thánh.

Trương Phương nghĩ, cũng chỉ có một điều này mới hợp lý, còn Phong Thần chỉ là thuận tiện.

Âm mưu của Nguyên Thủy Thiên Tôn rất lớn, không chỉ muốn an toàn độ qua kiếp sát cho đệ tử, mà còn muốn một lần đoạt lấy vị thế của Tiệt Giáo.

Phù trì Tây Kỳ như một thế lực nhân tộc lấy Xiển Giáo làm chủ, như vậy Xiển Giáo sẽ lớn mạnh, Tiệt Giáo tự nhiên không còn tồn tại.

Hiểu rõ điểm này, Trương Phương nói: "Giáo Chủ đã ký tên trên Phong Thần Bảng, sao không đi xem lại một lần nữa?" Vốn dĩ vẻ mặt nghiêm nghị của Thông Thiên Giáo Chủ, nghe xong lời này, khẽ nhíu mày, hỏi: "Chẳng lẽ ngươi nghi ngờ Phong Thần Bảng có vấn đề?" Trương Phương vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ta quả thực có chút nghi ngờ, Phong Thần Bảng hiện tại ở Tây Kỳ, Giáo Chủ đi xem một lần liền biết, nói nhiều vô ích." Thông Thiên Giáo Chủ không trả lời Trương Phương, không muốn tin, Tam Thanh vốn là một thể.

Vô số nguyên hội là huynh đệ, tuy Tam giáo phân gia, nhưng vẫn có một phần tình cảm không thể từ bỏ.

Ai nói Thánh nhân vô tình, chỉ là không muốn biểu đạt ra ngoài mà thôi, thực ra trong lòng cũng giống như người thường.

Tuy là Thánh nhân, nhưng có một chữ 'nhân', đã có chữ 'nhân' thì tự nhiên có tình cảm con người trong đó.

Thông Thiên Giáo Chủ tuy thân là Thánh nhân, nhưng Trương Phương là người đến sau, hắn biết rõ kết cục của Tiệt Giáo.

Vì vậy hắn nhìn thấu đáo hơn cả Thông Thiên Giáo Chủ, thấy Thông Thiên không nói gì, Trương Phương lại tiếp tục: "Ta có một chuyện muốn trình bày, bốn người ở Cửu Long Đảo bị ta giết, nhưng đó là tình thế bất đắc dĩ, hy vọng Thánh nhân minh xét." Thông Thiên Giáo Chủ thở dài, nói: "Chuyện này ta sớm đã biết, bốn người đó thả lỏng tọa kỵ ăn thịt người bừa bãi, sớm nên có kiếp nạn này, không thể trách ai được." Nhìn Trương Phương, Thông Thiên Giáo Chủ lộ ra nụ

cười tán thưởng, tuy Trương Phương chỉ có nửa phần đệ tử duyên phận với mình.

Nhưng bàn về tâm tính, hắn còn hơn Đa Bảo một bậc, hơn cả bốn đại đệ tử dưới trướng.

Mặc dù cảnh giới tu vi của họ đã đủ, nhưng tâm tính và các phương diện khác đều khó gánh vác trọng trách lớn.

Chỉ có Trương Quế Phương trước mắt, bất kể tâm tính, căn nguyên, phúc duyên, tu vi đều là lựa chọn thượng hạng.

Thông Thiên Giáo Chủ bỏ qua chuyện Trương Phương bảo mình đi xem Phong Thần Bảng, cười nói: "Từ khi Triều Ca thành thiên giáng công đức, ta đã chú ý đến ngươi.

Trong lần đối chiến đầu tiên với Dược Sư Thanh Hư, ta đã ra tay cứu ngươi về, sau đó định bồi dưỡng ngươi làm Chân truyền đệ tử.

Nhưng ngươi lại liên tục làm mới nhận thức của ta, đại chiến Thanh Hư, Đạo Hạnh, Quảng Thành Tử ba người, khiến ta kinh ngạc trước tốc độ trưởng thành của ngươi.

Sau đó đối trận Minh Hà Lão Tổ, ta cũng nhìn thấy, ngươi không làm mất mặt Bích Du Cung của ta." Nghe những lời này, Trương Phương nhíu mày, có lời của Thông Thiên Giáo Chủ, hắn đã hoàn toàn bị dán nhãn Tiệt Giáo.

Hơn nữa nhất cử nhất động đều nằm trong mắt Thông Thiên, Trương Phương không khỏi có chút căng thẳng, sợ lộ ra hack Cường Hóa Khí.

Thực lực là gốc, tất cả vốn liếng đều không thể tách rời Cường Hóa Khí, nếu bại lộ, e rằng ngay cả Thánh nhân cũng sẽ tranh đoạt.

Dù sao thứ này không chỉ có thể tăng cường thực lực bản thân, mà còn có thể tăng cường thực lực của người khác, quan trọng hơn là có

thể cường hóa Linh Bảo.

Phải biết rằng ngay cả Thánh nhân, số lượng Linh Bảo cũng không nhiều.

Nhưng ngay sau đó hắn lại nghĩ, Cường Hóa Khí không thể thăm dò pháp bảo của Thánh nhân, e rằng là giả.

Chắc chắn là Cường Hóa Khí đã cảm nhận được khí tức Thánh nhân, sợ bị bại lộ, nên mới không dám thăm dò pháp bảo của Thánh nhân.

Sau khi xác nhận Cường Hóa Khí không có phản ứng, Trương Phương không từ bỏ, sự việc hẳn là có vấn đề trên Phong Thần Bảng.

Nếu những người lên bảng đều do Thông Thiên Giáo Chủ tự tay viết, thì không cần thiết phải viết cả Triệu Công Minh và Tam Tiêu lên bảng.

Đột nhiên hắn nhớ lại lần trước Thông Thiên ban kiếm, có nói sau này hắn phải đáp ứng một chuyện, chi bằng nhân cơ hội này hỏi cho rõ.

Trương Phương nhíu mày, rồi hỏi: "Không biết Giáo Chủ muốn ta đáp ứng chuyện gì?" Thông Thiên Giáo Chủ thở dài, ánh mắt nhìn về nơi xa xăm, như thể vượt qua Hồng Hoang, nhìn vào vũ trụ mênh mông bên ngoài tinh không.

Ngay sau đó thu hồi ánh mắt, mặt không biểu cảm nói: "Ta muốn ngươi làm Chân truyền đệ tử của ta, sau này thay ta chấp chưởng Tiệt Giáo!" Nghe vậy, Trương Phương vẻ mặt ngẩn ngơ, nhận mình làm đệ tử thì có thể hiểu được, nhưng chấp chưởng Tiệt Giáo, có Đa Bảo Đạo Nhân ở đó, làm gì đến lượt hắn.

Trương Phương không hiểu hỏi: "Tiệt Giáo có vô số nhân tài, ta lại có đức hạnh gì, có thể gánh vác đại kỳ của Tiệt Giáo chứ!" Thông

Thiên Giáo Chủ đột nhiên thay đổi vẻ mặt không biểu cảm, lắc đầu cười mãn nguyện nói: "Không, không phải, bởi vì ngươi và khí vận có liên quan mật thiết, khi khí vận của ngươi tăng trưởng, khí vận Tiệt Giáo của ta cũng tăng trưởng một tia.

Ta và ngươi có nửa phần sư đồ duyên phận, bản thân khí vận tương quan, khí vận của ngươi tăng trưởng, khí vận Tiệt Giáo và Ân Thương của ta cũng theo đó mà tăng trưởng.

Chương 137

Tiệt Giáo của ta tuy vạn tiên triều, nhưng lại không có pháp bảo trấn áp khí vận.

So với Bàn Cổ Phiên của Xiển Giáo, Thái Cực Đồ của Nhân Giáo, Thập Nhị Phẩm Kim Liên của Tây Phương.

Tiệt Giáo của ta tuy có bốn thanh sát phạt chí bảo, nhưng đều không thể trấn áp khí vận.

Khác với Đa Bảo, ta tin rằng, ngươi sẽ dẫn dắt Tiệt Giáo đi xa hơn nữa." Thông Thiên Giáo Chủ nói một tràng dài lý lẽ, khiến Trương Phương nghe mà mơ hồ.

Lúc này sao lại dính dáng đến khí vận Tiệt Giáo?

Chẳng lẽ Thông Thiên Giáo Chủ muốn dùng mình như Thái Cực Đồ hoặc Bàn Cổ Phiên, để trấn áp khí vận Tiệt Giáo?

Trương Phương đoán không sai, mặc dù cách nói hơi thô thiển một chút, nhưng đại khái là đạo lý như vậy.

Thông Thiên Giáo Chủ trong cơ duyên xảo hợp đã phát hiện, khí vận Tiệt Giáo tăng trưởng một tia.

Thân là Thánh nhân, đối với khí vận vô cùng mẫn cảm, sau khi phát hiện khí vận tăng trưởng.

Thông Thiên Giáo Chủ kích động không thôi, đối mặt với tình hình của Tiệt Giáo, không ai rõ hơn hắn.

Không có chí bảo trấn áp giáo vận, cuối cùng cũng chỉ là cỏ bồng không rễ, dưới đại kiếp, cuối cùng sẽ có một ngày sụp đổ tan rã.

Hắn vội vàng tính toán nguồn khí vận, cuối cùng phát hiện ra

Trương Phương vừa làm xong đậu phụ ở Triều Ca.

Lại kinh hãi sau một phen tính toán, lại phát hiện nửa đệ tử này, từng bị người khác vẽ lên Phong Thần Bảng.

Sau đó Trương Phương cũng không làm hắn thất vọng, một thời gian sau, khí vận Tiệt Giáo lại tăng trưởng thêm một chút, lần này còn nhiều hơn lần trước.

Nhìn khắp nơi, quả nhiên lại là Trương Phương, cuối cùng sợ Trương Phương ứng kiếp Phong Thần đại kiếp.

Vội vàng mang theo Thanh Bình Kiếm để bù đắp, nghĩ rằng bằng Thanh Bình Kiếm, đệ tử Xiển Giáo dù thế nào cũng sẽ nể mặt một chút.

Không ngờ lại suýt nữa dẫn dụ Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay, nếu không ngăn cản, e rằng Trương Phương đã lên bảng rồi.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng nhìn ra được, đại kiếp lần này e rằng là mưu đồ của Nguyên Thủy và những người khác.

Nhưng hắn lại không nghĩ theo hướng tiêu cực, bởi vì hắn là một người trọng tình trọng nghĩa.

Thông Thiên Giáo Chủ vẻ mặt mỉm cười nhìn Trương Phương: "Thế nào, có hứng thú chia sẻ gánh nặng với ta không?" Trương Phương cũng cười, về khí vận mà Thông Thiên Giáo Chủ nói, tuyệt đối không phải là sự tăng lên của công đức bản thân Trương Phương.

Phải biết rằng Tiệt Giáo vạn tiên, người đạt được công đức không biết có bao nhiêu, nếu vậy, thì ai cũng có thể trấn áp khí vận.

Việc Trương Phương khiến khí vận Ân Thương và Tiệt Giáo tăng trưởng, e rằng không thể tách rời mối quan hệ với hack Cường Hóa Khí.

Dựa vào năng lực hiện tại của Cường Hóa Khí, chỉ cần có điểm cường hóa, cường hóa một vật có thể trấn áp khí vận, thì bất kỳ chí bảo nào cũng có thể được.

Huống chi bản thân hắn có thể trấn áp khí vận, bản thân hắn là một chí bảo không nghi ngờ gì nữa.

Nhưng thứ này thật là lợi hại, lại dùng phương thức thu hoạch công đức để che giấu bản thân.

Có lẽ chỉ cần thu hoạch một lần công đức, Cường Hóa Khí có thể trấn áp khí vận, cũng sẽ tăng lên một tia.

Chỉ có mấy loại giải thích này mới hợp lý.

Nghe Thông Thiên Giáo Chủ hỏi có muốn gia nhập Tiệt Giáo không, Trương Phương cười khổ nói: "Ta có được lựa chọn sao, thân mang Hô Danh Đoạt Phách Thuật, tay cầm Thanh Bình Kiếm, ta bây giờ bước ra ngoài, người khác đều coi ta là đệ tử Tiệt Giáo." Trương Phương nói thật, đã đánh một trận với Quảng Thành Tử, bị Hạo Thiên Đại Đế coi là người Tiệt Giáo.

Đánh một trận với Minh Hà, cũng bị truy hỏi mối quan hệ với Thông Thiên Giáo Chủ, có thể nói đã bị gắn chặt với Tiệt Giáo rồi.

Thông Thiên Giáo Chủ vẻ mặt mỉm cười, vui vẻ nói: "Nếu đã không có lựa chọn, vậy hãy chia sẻ gánh nặng với ta đi, sau này ngươi là môn nhân Tiệt Giáo của ta!" Trương Phương cũng vẻ mặt cảm khái, bất tri bất giác đã tiến thêm một bước.

Còn về việc gắn bó với Tiệt Giáo, hắn cũng không phản đối, thực ra hắn cũng bội phục cái tính cách hữu giáo vô loại của Thông Thiên.

Đại đạo vô tình, Thông Thiên lại hữu tình, ban cho vạn vật một tia sinh cơ.

Đại đạo ngũ thập, thiên diễn tứ thập cửu, độn khứ kỳ nhất!

Chữ "Tiệt" của Tiệt Giáo, là muốn giành lấy một tia sinh cơ.

Trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn là lũ "thấp sinh noãn hóa" (sinh từ nơi thấp hèn, ẩm ướt), trong mắt Thông Thiên Giáo Chủ đều là những người bình đẳng.

Có thể thấy Thông Thiên Giáo Chủ không có môn hộ chi kiến, thực sự đã làm được loại Thánh nhân từ bi thương sinh, lòng dạ rộng lớn.

Nói xong, Trương Phương nhếch mép, cười hỏi: "Vậy Giáo Chủ muốn ta làm đệ tử ngoại môn, hay chân truyền đệ tử?" Thông Thiên Giáo Chủ vẻ mặt mỉm cười, lắc đầu đáp: "Không phải cả hai?" Nghe lời này, Trương Phương không hiểu, lại nhìn kỹ, làm đệ tử Thông Thiên Giáo Chủ, bất kể là đệ tử ngoại môn hay chân truyền đệ tử, thực ra đều không khác nhau mấy, cũng chưa thấy Thông Thiên Giáo Chủ đối xử phân biệt với hai loại.

Triệu Công Minh thân là đệ tử ngoại môn, lại được Thông Thiên ban cho hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, có Phược Long Tác và các Tiên Thiên Linh Bảo khác.

Đặc biệt là hai mươi bốn viên Định Hải Châu, tuy là cấp bậc Tiên Thiên Linh Bảo cao cấp, nhưng trong các Tiên Thiên Linh Bảo cao cấp cũng đã nổi tiếng lẫy lừng rồi.

Chương 138

Ngoài ra còn có Tam Tiêu Tiên Tử, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, ba người sống ở Tam Tiên Đảo, cũng thuộc đệ tử ngoại môn, là huynh muội với Triệu Công Minh.

Cả ba đều sở hữu pháp bảo Hỗn Nguyên Kim Đấu, Kim Giao Tiễn, hai loại Tiên Thiên Linh Bảo cao cấp.

Vì vậy Trương Phương cảm thấy, trong mắt Thông Thiên, ngoại môn hay chân truyền đều không có sự phân biệt.

Chỉ cần lọt vào mắt xanh của Thông Thiên, đều sẽ được ban tặng.

Nhưng giờ đây Trương Phương lại biết được, mình không phải chân truyền đệ tử, cũng không phải ngoại môn đệ tử, chuyện gì thế này?

Có lẽ nhìn ra sự bối rối của Trương Phương, Thông Thiên Giáo Chủ thở dài, rồi cất tiếng nói vang: "Trước kia, khi ngươi đối chiến với Minh Hà Lão Tổ, đã nói mình là Phó Giáo Chủ giáo ta, lời đó Minh Hà truyền ra rầm rộ, bây giờ ta làm thật thì có gì lạ đâu." Trương Phương thần tình chấn động, lộ ra vẻ mặt không thể tin được.

Trong lòng nghĩ, trước đây mình chỉ hồ giả hổ uy (mượn oai hùm), mượn danh tiếng Tiệt Giáo để dọa Minh Hà Lão Tổ mà thôi, chưa từng nghĩ hôm nay lại thành sự thật.

Trương Phương nhíu mày, rồi hoảng hốt đáp: "Trước kia đó là quyền nghi chi kế, mong Thánh nhân minh xét." Thông Thiên Giáo Chủ bĩu môi, rồi bình tĩnh tự nhiên cười nhạt nói: "Lời đã nói ra rồi, Phó Giáo Chủ giáo ta, không dễ thu hồi đâu, không sợ bị người khác chê cười sao." Làm Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo, đùa à, Tiệt Giáo vạn tiên triều, trong đó Đại La Kim Tiên không biết có bao nhiêu.

Làm gì đến lượt một người vừa mới gia nhập Tiệt Giáo chưa được một bữa cơm.

Không nói gì khác, chỉ riêng Đa Bảo Đạo Nhân e rằng cũng sẽ không đồng ý, huống chi còn có ba vị Thánh Mẫu.

Trương Phương há miệng nói: "Đệ tử Tiệt Giáo đông đảo, làm gì đến lượt ta làm Phó Giáo Chủ, truyền ra ngoài mọi người đều sẽ không vui vẻ." Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Chuyện này ngươi không cần lo, ngươi cầm Thanh Bình Kiếm, mọi người đều sẽ nghe theo." Nghe Thông Thiên Giáo Chủ đã nói như vậy, Trương Phương cũng không phản đối nữa.

Thực ra làm một Phó Giáo Chủ cũng chẳng có gì, trừ một đống chuyện của Tiệt Giáo, hình như cũng không có tổn thất gì cho hắn.

Nhưng còn có một thế lực khác chứ, đó là Chư Thiên Học Cung, Trương Phương nói: "Làm Phó Giáo Chủ cũng không vấn đề, nhưng ta ở Triều Ca có một thế lực khác, gọi là Chư Thiên Học Cung." Thông Thiên Giáo Chủ cười nói: "Cái này không vấn đề, trong giáo có mấy người cũng có thế lực bên ngoài, đồ đệ Vô Đương cũng đã khai sáng La Giáo." "Đồ đệ Vô Đương" trong miệng Thông Thiên, tự nhiên là Vô Đương Thánh Mẫu.

Các phương diện đều đã bị chặn đứng, nếu còn chần chừ do dự, có thể sẽ khiến Thông Thiên Giáo Chủ không vui.

Vậy làm Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo cũng được, đúng lúc Phong Lâm, Thân Công Báo và những người khác đang thiếu công pháp.

Lục Nhĩ Mi Hầu thiên phú các phương diện đều có thể tu luyện Cửu Chuyển Nguyên Công, nhưng Thân Công Báo và Phong Lâm thì không thích hợp.

Phong Lâm hiện tại hoàn toàn dựa vào mò mẫm, Thân Công Báo tu

luyện công pháp tu hành của Ngọc Hư Cung.

Nhưng hiện tại đã bị trục xuất khỏi Ngọc Hư Cung, tiếp tục tu luyện nữa cũng không được.

Hiểu rõ rồi, Trương Phương nói: "Môn hạ của ta có mấy đệ tử, tư chất đều là lựa chọn thượng hạng, thỉnh Giáo Chủ ban cho công pháp tu hành, ta cũng dễ truyền thụ." Thông Thiên Giáo Chủ cũng hiểu rõ, Trương Phương không biết từ đâu học được Cửu Chuyển Nguyên Công, nhưng lại thiếu pháp tu Nguyên Thần Trảm Tam Thi.

Khẽ mỉm cười, đánh ra một đạo quang mang, nói: "Thượng Thanh Tiên Pháp của ta, tuy đều do Đạo Tổ đích thân truyền, nhưng so với Ngọc Hư Tiên Pháp thì mỗi bên đều có sở trường riêng." Thông Thiên Giáo Chủ nói thêm: "Ngươi đã gia nhập Tiệt Giáo của ta, nhưng không cần xưng ta là Lão sư, ta tuy có nửa phần sư đồ duyên phận với ngươi, nhưng chưa làm tròn trách nhiệm của một Lão sư, sau này cứ gọi ta là Giáo Chủ đi." Thông Thiên Giáo Chủ là nhân vật cỡ nào, tự nhiên nhìn ra trong lòng Trương Phương có sự dè chừng, vẫn luôn không chịu xưng Lão sư.

Mặc dù trong lòng có chút thất vọng, nhưng hắn cũng cảm thấy nhẹ nhõm, điều gì mình không muốn thì đừng làm cho người khác.

Thông Thiên lại không phải là người ham danh lợi, nhiều hơn một tiếng Lão sư, ít hơn một tiếng Lão sư thì có sao đâu.

Trương Phương quả thực có chút bối rối, người ta Thông Thiên đã nói rõ ràng như vậy, hai người có nửa phần sư đồ duyên phận.

Vốn dĩ hắn đang nghĩ có nên đổi cách xưng hô không, giờ Thông Thiên đã nói ra, hắn cũng không tiện gọi nữa.

Gọi Giáo Chủ thì gọi Giáo Chủ, chỉ là một cách xưng hô, cũng không có gì to tát.

Hắn ném công pháp vừa nhận từ Thông Thiên vào Càn Khôn Châu, Phong Lâm và Thân Công Báo mỗi người lấy đi tham ngộ.

Trương Phương trong đại điện thi lễ nói: "Cẩn tuân Giáo Chủ pháp chỉ, thỉnh Giáo Chủ ban cho đạo hiệu!" Đã làm Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo, vậy thì cũng hoàn toàn là người trong Đạo môn.

Tên của hắn, bất kể là tên thật Trương Phương, hay tiền thân Trương Quế Phương, đều chỉ là tên, chứ không phải đạo hiệu.

Đạo hiệu là thể diện của một người!

Nếu người khác há miệng xưng "bần đạo Quảng Thành Tử", Trương Phương lại mở miệng xưng "Trương Ma Tử", thì về khí thế đã kém người ta một bậc rồi.

Đạo hiệu thường do Lão sư ban cho, sẽ đi theo cả đời, vì vậy khi ban tặng phải thận trọng hết sức.

Trương Phương không hiểu những điều này, nên đề nghị Thông Thiên ban cho đạo hiệu.

Thông Thiên Giáo Chủ khẽ mỉm cười, trong lòng vui như mở cờ, trong lòng nghĩ Trương Quế Phương miệng không thừa nhận có nửa phần sư đồ duyên phận với mình.

Nhưng lại nhờ mình ban đạo hiệu, cũng là gián tiếp thừa nhận mối quan hệ với mình.

Một lát sau, Thông Thiên Giáo Chủ đột nhiên cười một cách quỷ dị nói: "Thực ra ngươi có thể dùng đạo hiệu Bồ Đề kia, chỉ bỏ hai chữ 'Lão Tổ' đi thôi!

Nhập đạo môn của ta, không thể trùng tên với Đạo Tổ, sau này trước mặt người khác có thể tự xưng là Bồ Đề Đạo Nhân.

Còn sau lưng, cứ dùng tên thật của ngươi, ta không câu nệ nhiều

vậy.” Trương Phương vừa nghe đại kinh thất sắc, cái tên này ở hậu thế nổi tiếng lẫy lừng, mặc dù Bồ Đề Lão Tổ là hóa danh mà sư phụ hầu tử dùng, nhưng chân nhân tuyệt đối là một vị đại năng nào đó.

Theo Trương Phương hiểu, điều này có liên quan đến Tây Phương Nhị Thánh, nếu mình cướp dùng đạo hiệu dự phòng của người ta, không biết có gây ra nhân quả không.

Trương Phương mặt khổ sở, có chút bối rối nói: “Giáo Chủ, cái tên này có chút ý Phật môn, lần trước ta từng dùng đạo hiệu này để trêu chọc Khương Tử Nha, e rằng đã bị người khác biết rồi.” Nghe vậy, Thông Thiên Giáo Chủ ha ha cười lớn nói: “Ngươi lo lắng quá nhiều rồi, ta cũng chỉ nghe nói bốn người Vương Ma bị Bồ Đề Lão Tổ đánh chết.

Chương 139

Nhưng Bồ Đề Lão Tổ là ai ta cũng không biết, nếu không phải cầm pháp bảo của Vương Ma và những người khác, ta cũng bị lừa rồi.

Ai nói đạo hiệu Bồ Đề này mang ý Phật môn, Phật Đạo vốn là một nhà, Bồ Đề cũng có ý 'đốn ngộ', cứ dùng đi." Nghe xong, Trương Phương vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc, sớm biết hôm nay, hà tất ban đầu.

Tổng không thể nói với Thông Thiên Giáo Chủ, mình là người xuyên việt.

Biết Bồ Đề Lão Tổ cái tên này ở vị diện kia sẽ nổi tiếng lẫy lừng, thu một con hầu tử làm đồ đệ.

Rồi ba la ba la giảng một đống.

E rằng Thông Thiên không coi mình là kẻ ngốc, mà coi là kẻ điên, nếu thực sự tin mình là người xuyên việt, liệu có nghiên cứu vấn đề này không.

Dù sao Thánh nhân làm việc, hoàn toàn dựa vào sở thích, Thông Thiên Giáo Chủ, e rằng cũng không dám bỏ mặc một dị số như vậy làm loạn.

Mọi việc cơ bản đã nói gần xong, Trương Phương cũng cáo từ rời đi, Tây Kỳ còn một đống việc đang chờ.

Ai ngờ Thông Thiên Giáo Chủ nhíu mày nói: "Giờ đây ngươi thân là Đại La Kim Tiên, lại có tên trên bảng Phong Thần, thì không nên ở lại chiến trường Tây Kỳ nữa!" Trương Phương nghe vậy, không hiểu hỏi: "Ta có mười vạn binh mã, đều do một tay ta gây dựng, nếu bỏ

mặc không quản, thì ai sẽ tiếp quản đây?" Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Chuyện này ngươi không cần quản, ta sẽ bảo Kim Linh Thánh Mẫu báo cho đệ tử Văn Trọng của ta, phái người đi Tây Kỳ tiếp quản.

Còn về ngươi, hãy tìm một động phủ tu luyện đi, nếu nhất thiết phải đi, thì cứ đi.

Ngươi là Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo của ta, không cần cả ngày tối ở Tây Kỳ." Nghe lời này, Trương Phương đành gật đầu đồng ý, dù sao bây giờ hắn không đại diện cho cá nhân nữa, mà là Tiệt Giáo.

Hiểu rõ xong, Trương Phương cúi người một lễ nói: "Lời của Giáo Chủ, ta đã ghi nhớ, ta sẽ đi tìm động phủ." Thông Thiên Giáo Chủ cười nói: "Đi đi, bảo Tần Hoàn vào một chuyến, ta có lời muốn nói!" Trương Phương ra khỏi Bích Du Cung, thấy Tần Hoàn vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc, không khỏi buồn cười lắc đầu.

Hắn bước tới vỗ vỗ vai Tần Hoàn nói: "Giáo Chủ bảo ngươi vào một chuyến, ta đi trước đây!" Tần Hoàn đang suy nghĩ về phần đời còn lại của mình, trong lòng nghĩ, Trương Quế Phương đã đắc tội với Thông Thiên Giáo Chủ, chắc chắn đại họa lâm đầu.

Tần Hoàn lại tự mình dẫn Trương Quế Phương đến Bích Du Cung, lần này chắc chắn sẽ bị liên lụy.

Khi bị Trương Phương vỗ một cái vào vai làm tỉnh giấc, hắn ngây người ra, thấy Trương Phương vẫn bình an vô sự đứng trước mặt, Tần Hoàn vẻ mặt kinh ngạc.

Thấy Tần Hoàn vẻ mặt ngẩn ngơ, Trương Phương nói: "Buồn cái gì chứ, Giáo Chủ bảo ngươi vào!" Ngay sau đó thấy Tần Hoàn hai mắt sáng rực, rảo bước nhỏ đi vào trong cung.

Bên cạnh Thủy Hỏa Đồng Tử thấy Trương Phương lại không sao, thầm khẳng định Thánh nhân lão gia độ lượng.

Nhưng hắn không thể tha thứ cho Trương Phương, chỉ thấy hắn lườm Trương Phương một cái thật dữ tợn.

"Hừ!" Trương Phương không khỏi bật cười, lại thấy đồng tử tám chín tuổi nhìn thực sự đáng yêu, không nhịn được đưa tay véo véo cằm.

Thủy Hỏa Đồng Tử không kịp phòng bị, bị Trương Phương "tấn công bất ngờ".

Toàn bộ Tiệt Giáo vạn tiên, ai dám đối xử với hắn như vậy, nhất thời Thủy Hỏa Đồng Tử mặt đỏ bừng, ngượng ngùng vô cùng.

Nhưng Trương Phương đã quay lưng đi, tại chỗ chỉ còn lại tiếng cười của hắn: "Ha ha ha ha ha!" Rời khỏi Bích Du Cung, một bước ra khỏi Kim Ngao Đảo, Trương Phương cảm thấy ngẩn ngơ.

Toàn bộ Hồng Hoang tuy rộng lớn, nhưng danh sơn động phủ đều có chủ, muốn khai thác động phủ thì nói dễ hơn làm.

Danh sơn đại xuyên đều là nơi linh khí sung mãn, nên mới bị người ta tranh giành chiếm giữ.

Những nơi bình thường, người tu hành không thèm để mắt đến, một là không có linh khí, hai là phong cảnh không đẹp.

Một danh sơn tốt là tượng trưng cho thực lực, ví dụ như Côn Luân Sơn của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đệ tử của ông ta cũng đều có động phủ riêng.

Trương Phương tùy tiện tìm một nơi, thực lực của hắn tăng lên hoàn toàn nhờ Cường Hóa Khí, nhưng hắn còn có đệ tử môn nhân.

Huống chi hắn là Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo, nếu tùy tiện chiếm một nơi "chim không thèm ỉa", chẳng phải sẽ bị người ta chê cười sao.

Trương Phương nhất thời khó xử, lẩm bẩm: "Haizz, chẳng lẽ

mình phải đi cướp một cái sao!" Đột nhiên, hắn nghĩ đến một nơi tốt, vừa có danh tiếng, phong cảnh cũng không tệ, tuyệt đối là phúc địa.

Nơi đó là Vũ Di Sơn, trong Phong Thần Diễn Nghĩa chỉ có hai tán tu chiếm giữ.

Với thực lực hiện tại của Trương Phương, hoàn toàn có thể đi cướp được, nếu hắn nhớ không nhầm, hai người đó trong tay có một bảo bối không hề tầm thường.

Nghĩ là làm, hắn thi triển Súc Địa Thành Thốn vài bước, ra khỏi Đông Hải.

Nhưng nhìn đường bờ biển mênh mông, Trương Phương ngây người ra, lại lạc đường rồi.

Hắn tùy ý chọn một nơi đi vài bước về phía trước, cuối cùng cũng phát hiện ra bóng người.

Ngay sau đó dừng lại hỏi thăm một phen, rồi lại chọn một hướng tiếp tục đi tới.

Cứ như vậy, Trương Phương đi đi dừng dừng, cách một lúc lại dừng lại hỏi thăm, khi đã chọn được hướng tốt rồi lại tiếp tục đi tới.

Một ngày, cuối cùng cũng đến dưới Vũ Di Sơn.

Nhìn từ xa, chỉ thấy Vũ Di Sơn núi xanh nước biếc, núi non trùng điệp, hiểm trở mà đa sắc.

Trên đỉnh núi, một biển mây mênh mông, trong Vũ Di Sơn ẩn hiện thấy linh viên bạch lộc chạy nhảy, tiên hạc nô đùa.

Chương 140

Trương Phương hít sâu một hơi, cảm thấy linh lực sung mãn.

"Đúng là một nơi tốt đẹp, nơi này hợp với họ Trương." Trương Phương khẽ mỉm cười, ngay sau đó một bước đi vào trong Vũ Di Sơn.

Trong Vũ Di Sơn đi dạo hai ngày, Trương Phương vừa đi vừa ngắm cảnh, trong lòng càng ngày càng hoan hỉ.

Một ngày nọ, trên một bình đài phía trên một vách đá cheo leo, hắn phát hiện một đôi đạo nhân đang đánh cờ.

Hai người, một người mặc đạo bào xanh, người kia mặc đạo bào đỏ.

Lúc này đang ngồi xếp bằng bên vách đá nơi biển mây cuồn cuộn, hai bên mỗi người chấp trắng đen đối dịch.

Trương Phương có ý muốn "làm màu", nên dùng pháp lực huyễn hóa ra một thân đạo bào màu bạc, đầu đội tử kim đạo quan, chân đi giày vải vân văn.

Eo đeo Thanh Bình Kiếm (vỏ kiếm dùng pháp lực huyễn hóa ra), đạp một đám mây trắng từ trên cao từ từ hạ xuống bình đài.

Trương Phương bây giờ chỉ cần dùng thần thông điểm hóa, ngay cả đá cũng có thể điểm hóa thành tinh, huống chi huyễn hóa một vỏ kiếm và đạo bào.

Hiện tại những gì hắn huyễn hóa ra, và đồ thật không có gì khác biệt, bảy mươi hai Địa Sát Thuật vốn thần bí khó lường, khiến người ta khó phân biệt thật giả.

Trên không trung, Trương Phương cất tiếng hát: "Bồ đề bổn vô thụ, minh kính diệc phi đài, bổn lai vô nhất vật, hà xứ nhạ trần ai."

Hai người Tào Bảo, Tiêu Thăng bên dưới vừa nhìn, vội vàng dừng cuộc cờ, đứng dậy hỏi: "Đạo hữu từ đâu đến?" Trương Phương hạ xuống bình đài, nhìn biển mây mênh mông, cảm thán: "Đúng là một nơi tốt đẹp, bần đạo từ Bích Du Cung!" Tào Bảo, Tiêu Thăng vừa nghe, hai người thần tình chấn động, vội vàng cúi người thi một lễ, Tào Bảo nói: "Tán nhân Vũ Di Tào Bảo, bên cạnh đây là Tiêu Thăng, bái kiến đạo hữu Tiệt Giáo!" Trương Phương thu lại ánh mắt nhìn biển mây, rồi cười nói tự nhiên: "Hai vị đạo hữu miễn lễ, bần đạo du ngoạn đến đây, phát giác cảnh sắc nơi đây mê người, ta vô cùng yêu thích." Nghe vậy, Tiêu Thăng và Tào Bảo không đoán được ý, không biết Trương Phương có ý gì.

Nhưng hai người họ chỉ là tán tu, nên đối mặt với một "bàng nhiên đại vật" như Tiệt Giáo, một chút cũng không dám cợt nhả.

Tiêu Thăng cười bồi nói: "Nếu đạo hữu yêu thích, cứ ở lại thêm vài ngày, để ta tận tình chủ nhà." Trương Phương trong lòng nghĩ, dù ngươi phản đối, ta cũng chiếm rồi.

Trong Phong Thần Diễn Nghĩa, hai người này thực tế đã bị Nhiên Đăng lừa.

Hai người là tán tu, lại chạy đi đối đầu với Tiệt Giáo, một người chết ngay tại chỗ, người kia bị tế trận, có thể nói cũng vô cùng xui xẻo.

Tào Bảo ở một bên đột nhiên hỏi: "Không biết là vị đạo hữu nào từ Bích Du Cung đến, chúng ta cũng dễ có cách xưng hô?" Trương Phương nhếch mép, cười nói: "Bần đạo tục danh Trương Quế Phương, đạo hiệu Bồ Đề, hiện là Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo!" Tào Bảo, Tiêu Thăng hai người nhìn nhau một cái, đột nhiên sắc mặt biến đổi.

Tào Bảo kêu lên: "Hồ đồ, hai người chúng ta chưa từng nghe Tiệt Giáo có Phó Giáo Chủ, chắc chắn ngươi lừa chúng ta." Tiêu Thăng

cũng ở một bên tiếp lời: "Không chỉ vậy, theo ta được biết, Tiệt Giáo cũng không có một người nào tên Bồ Đề Đạo Nhân!

Ngươi từ đâu đến?

Có mục đích gì?" Trương Phương một tay rút Thanh Bình Kiếm ra, trầm giọng nói: "Bây giờ các ngươi có nhận ra không?" Ai ngờ Tào Bảo và Tiêu Thăng thấy Trương Phương rút kiếm, tưởng muốn khai chiến, hai người cũng từ trong bao lấy ra bảo kiếm.

Tào Bảo bĩu môi, rồi giận dữ quát: "Bị chúng ta vạch trần, xấu hổ thành giận mà ra tay sao." Trương Phương ngây người ra, lúc này mới biết, hai người này là tán tu, đâu có biết Thanh Bình Kiếm là gì, e rằng ngay cả Thông Thiên bản thân cũng không nhận ra.

Gây ra một trò cười lớn, không chỉ vậy, còn bị người ta coi là xấu hổ thành giận sau khi bị vạch trần thân phận.

Hắn quyết định không giả vờ làm cao nhân nữa, đã trí không được thì dùng sức, với thực lực hiện tại, căn bản không cần sợ hai người này.

Hai người này trong Diễn Nghĩa, không biết lại thích lo chuyện bao đồng, sớm bị Nhiên Đăng lạp thượng liễu xa (kéo lên xe).

Trương Phương đoán về sau nhiều hơn, bởi vì hai người này vừa thấy Nhiên Đăng đã xưng là Lão sư.

Thấy Triệu Công Minh đang truy đuổi Nhiên Đăng Đạo Nhân, hai người đã chặn Triệu Công Minh lại, hai bên đấu bảo, Triệu Công Minh thua bởi Lạc Bảo Kim Tiền.

Tiêu Thăng cướp được Định Hải Châu và Phược Long Tác của Triệu Công Minh, lại bắt Kim Tiên, nhưng lại bị một tiên đánh chết.

Nhiên Đăng Đạo Nhân chỉ nhảy ra sau khi Tiêu Thăng chết, thừa cơ dùng Càn Khôn Xích đánh lén Triệu Công Minh.

Tào Bảo có được hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo cao cấp của Triệu Công Minh, lại dâng Định Hải Châu cho Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Theo Nhiên Đăng cùng đi Tây Kỳ giúp Võ Vương phạt Trụ, cuối cùng bị tế trận, hai người có thể nói là chết vô cùng bi thảm.

Vốn dĩ có thể an ổn ở Vũ Di Sơn, sống những ngày vô ưu vô lo, nhưng lại bị cuốn vào vòng xoáy Phong Thần.

Chết rồi thành thần, đúng lúc lại nằm dưới sự quản hạt của Triệu Công Minh, nào có quả ngọt để ăn.

Nhưng Tào Bảo và Tiêu Thăng hai người đã rút kiếm, xông lên.

Hai người vừa ra tay, Trương Phương lập tức nhìn ra thực lực của hai người, đều là Kim Tiên.

Hắn cũng lười nói dài dòng, trực tiếp dùng Định Thân Pháp, định trụ hai người tại chỗ.

Ngay sau đó lớn tiếng nói: "Hai cái thằng hỗn trướng các ngươi, ngay cả Thanh Bình Kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ cũng không nhận ra, đúng là mắt chó mù!" Tào Bảo và Tiêu Thăng vừa nhìn, thực lực đã hoàn toàn bị áp đảo không biết bao nhiêu.

Hắn có thực lực như vậy, căn bản không cần phải lừa gạt, hai người nhất thời hối hận không kịp.

Trương Phương tuy định trụ hai người, nhưng lại cố ý để cho hai người có thể nói chuyện.

Tiêu Thăng trợn tròn mắt nhìn Trương Phương, rồi hối hận không kịp mà kêu lớn: "Cầu Lão sư từ bi, tha cho hai người chúng ta một mạng!" Tào Bảo cũng khóc lóc kêu: "Lão sư, đệ tử biết sai rồi, vạn không nên ra tay với Lão sư, cầu cao sĩ giơ cao đánh khẽ, tha cho ta." Tùy tiện thi triển một chút thủ đoạn, thấy hai người đã ngoan ngoãn, Trương Phương cũng bình tĩnh lại.

Bản thân hắn muốn mưu đồ chiếm Vũ Di Sơn của người ta, nên cũng không nổi giận quá lớn.

Chương 141

Trương Phương cầm Thanh Bình Kiếm, rồi thái độ nghiêm nghị hỏi: "Ta muốn ở Vũ Di Sơn này khai thiết đạo tràng, hai người ý như thế nào?" Mặc dù là giọng hỏi, nhưng trong tay hắn lại cầm Thanh Bình Kiếm, Tào Bảo và Tiêu Thăng hai người nào dám nói một chữ "không".

Hai người họ có một tâm nguyện, là bái nhập môn hạ Thánh nhân.

Vốn dĩ muốn bái nhập môn hạ Nguyên Thủy Thiên Tôn ở Ngọc Hư Cung, nhưng không có cửa ngõ, vẫn luôn sốt ruột.

Bây giờ không đợi được cao nhân Xiển Giáo, lại đợi được Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo.

Tinh thần chấn động, đột nhiên, tại sao không bái vị Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo trước mắt này làm sư.

Sau này ra ngoài, cũng dám báo ra danh hiệu đệ tử môn hạ Thánh nhân, ai dám khinh thị.

Nghe Trương Phương muốn khai đạo tràng ở Vũ Di Sơn, Tào Bảo vội vàng kêu lên: "Nguyện ý, nguyện ý, Lão sư có thể ở nơi đây khai thiết đạo tràng, đó là phúc khí của ngọn núi này!" Tiêu Thăng cũng hai mắt sáng lên, lớn tiếng nói: "Lão sư, ở ngọn núi này khai thiết đạo tràng, tất nhiên sẽ cần người giúp việc, hai người chúng ta nguyện vì Lão sư hiệu khuyển mã chi lao." Nhưng Tiêu Thăng nói nhiều, trong lòng nghĩ, Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo khai đạo tràng ở đây, hai người mình "cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt" (người gần nước trước được trăng).

Tại sao không tìm cách bái nhập môn hạ, cũng có chỗ dựa.

Trương Phương nghe xong, cười mắng: “Hai thằng hỗn trướng các ngươi tính toán cũng giỏi thật, nhập môn hạ của ta không dễ dàng như vậy đâu.” Tiêu Thăng kêu lớn: “Lão sư, ta có một bảo vật, có thể dâng cho người!” Trương Phương không động thanh sắc hỏi: “Ngươi có bảo vật?

Tiệt Giáo ta vạn tiên triều, có thiếu bảo vật đâu.” Tiêu Thăng sốt ruột, lớn tiếng kêu: “Lão sư, đệ tử thật sự có bảo vật, vật này tên là Lạc Bảo Kim Tiền, mỗi ngày có thể làm rơi ba bảo vật.” Nghe nói muốn lấy một pháp bảo dâng lên, Trương Phương trong lòng vô cùng hoan hỉ, kiện pháp bảo này là đồng tiền nhân đạo đầu tiên từ khi khai thiên tích địa.

Tuy không phải Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng với tư cách là đồng tiền nhân đạo đầu tiên, tự nhiên có hải lượng công đức, nên đồng tiền này là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo.

Tuy là hậu thiên, nhưng trừ binh khí và Tiên Thiên Chí Bảo, bất kỳ Linh Bảo nào cũng có thể làm rơi.

Nhưng mỗi ngày nhiều nhất chỉ có thể làm rơi ba kiện pháp bảo, nhiều hơn thì không được.

Trương Phương cũng chưa thấy hình dáng đồng tiền này, nên đã giải trừ định thân thuật của Tiêu Thăng.

Tiêu Thăng phát giác mình có thể động đậy, vội vàng từ trong túi da lấy ra một vật, đưa cho hắn.

Trương Phương cầm trên tay nhìn một cái, phát hiện là một đồng tiền đồng hình tròn có lỗ vuông, hai bên có hai cánh trắng, có đạo văn ẩn hiện trên đó.

Trương Phương nhìn vào đạo văn, phát hiện trên đó viết: “Lạc tận thiên hạ bảo, tiền xuất bất không hồi!” (Làm rơi hết bảo bối thiên hạ,

tiền ra không về tay không!).

Thấy Trương Phương thu nhận Lạc Bảo Kim Tiền, Tiêu Thăng vội vàng thở phào nhẹ nhõm, trong lòng nghĩ đã thu nhận rồi, hai người mình cũng an toàn rồi.

Trương Phương cũng nghĩ như vậy, đã thu nhận đồ của người ta, cũng không tiện bắt nạt người ta nữa, ngay sau đó lại giải trừ định thân thuật của Tào Bảo.

Tào Bảo và Tiêu Thăng hai người khôi phục tự do, quỳ xuống đất nói: "Đa tạ Lão sư tha thứ, khẩn thỉnh Lão sư thu hai người chúng ta làm môn nhân đệ tử!" Trương Phương nghĩ, một con dê cũng thả, hai con cũng thả, chi bằng thu nhận làm ký danh đệ tử.

Nếu bỏ mặc không quản, lại dính vào Nhiên Đăng, khó tránh lại gây họa.

Mặc dù hai người họ đã mất Lạc Bảo Kim Tiền, nhưng ai cũng không thể đảm bảo hai người họ sẽ không có thủ đoạn khác để đối phó Triệu Công Minh.

Trương Phương vẫy tay nhẹ vào hư không, mở miệng nói: "Được, sau này hai người có thể làm ký danh đệ tử dưới trướng ta." Tào Bảo và Tiêu Thăng phát hiện bản thân bị một sức mạnh không thể khống chế nhấc bổng khỏi mặt đất, liền biết thực lực của Trương Phương đã đạt đến mức thông thiên.

Hai người vội vàng đứng sang một bên, nội tâm vô cùng kích động, tuy chỉ là ký danh đệ tử, nhưng đó là đệ tử của Phó giáo chủ Tiệt giáo đấy!

Trương Phương nhìn cảnh trí xung quanh, hỏi: "Hai người ở lại Vũ Di Sơn đã lâu, có biết nơi nào thích hợp để khai mở động phủ không?" Tiêu Thăng chỉ tay về phía đỉnh núi cao nhất, tươi cười hớn

hở đáp: “Khởi bẩm lão sư, đỉnh núi đó là nơi thích hợp nhất để làm động phủ, nhưng nơi đó có một thiên nhiên trận pháp ngăn cản, đệ tử vẫn luôn không vào được!” Mắt Trương Phương sáng lên, có trận pháp, thông thường là do người bố trí, nhưng cũng có khả năng là thiên nhiên đại trận.

Nếu là trận pháp hình thành tự nhiên, cực kỳ có khả năng bên trong có linh vật.

Hắn liền bước tới, nháy mắt đã xuất hiện bên trong ngọn đại sơn.

Cảm nhận linh khí nồng uất xung quanh, Trương Phương vô cùng kinh ngạc, linh khí nơi này thực sự rất sung túc.

Tuy không so được với Bích Du cung, nhưng so với núi Thanh Hư cũng chẳng kém cạnh là bao.

Đang định tiếp tục đi tới, hắn đột nhiên phát hiện cảnh sắc xung quanh như sống lại, cỏ dưới đất trong nháy mắt mọc dài, quấn chặt lấy cổ chân hắn.

Trương Phương không dám đại ý, vội vàng bay lên không trung, lại thấy cây cối xung quanh vươn ra từng cành cây, quất tới tấp về phía mình.

“Hừ!” Một tiếng lạnh hừ, Trương Phương rút Thanh Bình kiếm, chém đứt mấy cành cây đang tập kích.

Thế nhưng những cành cây bị chém rụng xuống đất lại nhanh chóng cắm rễ nảy mầm, không lâu sau đã trưởng thành và tiếp tục quất tới.

Trương Phương thấy vậy vội lùi lại, càng đánh càng nhiều, nếu không tìm thấy trận cơ mà chỉ dùng man lực thì theo đặc tính của trận pháp này, nó có thể nhốt chết hoặc làm kiệt sức người phá trận.

Mà chậm rãi tìm trận cơ thì nói dễ hơn làm, Trương Phương

không có thời gian dùng ba năm năm năm hay mười năm tám năm để tìm.

Hắn lập tức phân hóa thành bốn thân ảnh, người nào người nấy trông y hệt nhau, không giống phân thân bình thường mà cả bốn đều có thực lực Thái Ất Kim Tiên toàn diện.

Bốn đạo nhân ảnh chia thành bốn màu xanh, vàng, lam, đỏ, bay về bốn phía, sau đó mỗi người hóa thành thân cao vạn trượng.

Bao quanh chủ phong cao nhất Vũ Di Sơn, bốn đạo thân ảnh phát động Tứ Tượng trận pháp.

Tứ Tượng trận vừa kích hoạt, lập tức ngăn cách khả năng hấp thụ linh lực từ giới ngoại của Vũ Di Sơn.

Chương 142

Bốn đạo thân ảnh mỗi người cầm một đạo vạn trượng trường long, đứng định bốn phương Địa Phong Thủy Hỏa.

"Đi!" Tiếng hô đồng thanh vang lên, bốn đạo thần long bay lên không trung Vũ Di Sơn, bắt đầu điên cuồng thôn phệ linh khí bên trong.

Do không hấp thu được linh lực bên ngoài, bên trong lại có bốn điều vạn trượng thần long như rồng hút nước thôn nạp linh khí, linh khí trên Vũ Di Sơn càng lúc càng mỏng manh.

Dần dần trận pháp bắt đầu không duy trì nổi, cuối cùng tan thành mây khói.

Một đạo hoàng quang vọt lên trời, Trương Phương liếc mắt thấy liền phất tay.

Đạo hoàng quang bị cấm cố giữa không trung, sau đó bị hắn thu về tay.

Thu hồi phân thân và tán đi bốn con thần long, Trương Phương trở về kích thước bình thường.

Hắn nhìn vật trong tay, thấy một kiện bảo vật ánh kim rực rỡ, chói đến mức khó mở mắt.

Trương Phương cố nhìn kỹ, phát hiện trong tay là một thỏi vàng ròng (kim nguyên bảo) lấp lánh, uy thế của Công Đức Linh Bảo lộ rõ không nghi ngờ gì.

Nhìn kiện bảo vật này, mặt hắn lộ vẻ cổ quái, vừa rồi mới thu của người ta một đồng tiền, giờ lại có thêm một thỏi vàng.

"Chẳng lẽ mình định phát triển theo con đường Tài Thần sao?"

Trương Phương dở khóc dở cười.

Hiện tại hắn đã có tên trên bảng Phong Thần, lại có thêm hai kiện linh bảo, nếu chẳng may phải lên bảng thiệt, không chừng chẳng được phong chức Táng Môn Thần mà lại thành Tài Thần gia cũng nên.

Tuy kiện linh bảo này nhìn có vẻ không được sang trọng cho lắm, nhưng đây là món vô chủ đầu tiên mà Trương Phương tự tay nhặt được trong Hồng Hoang bằng thực lực của mình.

Quan trọng nhất là nó là một kiện Trung cấp Công Đức Linh Bảo, giống như Lạc Bảo Kim Tiền, chứa đựng không ít công đức.

Uy năng của nó tuy không bằng Lạc Bảo Kim Tiền, nhưng đã là Trung cấp Công Đức Linh Bảo thì uy lực cũng vô hạn.

Trương Phương không thích dùng thì cũng có thể tặng cho đệ tử.

Công dụng của nó rất đơn giản: ném ra ngoài sẽ biến lớn để đập người, kẻ bị pháp bảo này khóa định thì không thể trốn thoát.

Công Đức Linh Bảo có một điểm tốt là giết người không dính nhân quả.

Là một kiện Nhân Đạo bảo vật, giống như Lạc Bảo Kim Tiền, thỏi vàng này cũng có mấy dòng đại đạo minh văn, bên trên viết: "Chúc mừng phát tài!" Trương Phương im lặng cất pháp bảo vào túi, tự nhủ nếu không cần thiết thì tuyệt đối không mang ra dùng.

Nếu bị Khương Tử Nha biết hắn có loại pháp bảo này, ngộ nhỡ vận khí không tốt phải ứng kiếp, rất có thể sẽ bị phong làm Tài Thần thiệt.

Mục đích của Trương Phương là thoát khỏi đại kiếp Phong Thần để sống sót.

Nếu thực sự muốn làm thần, hắn đã sớm đi tìm Hạo Thiên đại đế

đòi quan chức rồi, như vậy cũng coi như thoát ly đại kiếp một cách gián tiếp.

Phía sau, Tào Bảo và Tiêu Thăng nhìn thấy lão sư phân thân thành bốn, biến thành cự nhân vạn trượng, chỉ loáng cái đã phá vỡ đại trận thì nội tâm vô cùng chấn động.

Thực lực này quả thực là nghe sở vị văn.

Thấy Trương Phương thu lấy một vật phát quang, hai người cũng không dám tùy tiện hỏi.

Đã phá được trận pháp thì không cần đứng ngoài nữa, đương nhiên phải vào xem bên trong thế nào.

Trương Phương cưỡi mây bay lên cao nhìn xuống, thấy một bình đài khổng lồ dựa lưng vào vách núi, có một sơn động thiên nhiên.

Bình đài này rộng tới mấy chục dặm, đúng là một phúc địa tự nhiên.

Dù là trực tiếp đục động phủ vào vách núi hay xây dựng đạo cung trên bình đài đều là lựa chọn tuyệt vời.

Trương Phương trong lòng hoan hỉ, Tào Bảo và Tiêu Thăng cũng theo sát phía sau.

Hai người họ sống ở Vũ Di Sơn không biết bao nhiêu năm, nhưng vẫn luôn bó tay với trận pháp kia.

Không phá được trận thì không vào được bên trong, cũng không thấy được địa mạo tuyệt giai này.

Hai người đáp xuống bình đài, mặt mày rạng rỡ, đứng từ đây có thể thu hết vạn núi vào tầm mắt.

Xa xa biển mây cuồn cuộn, theo Tứ Tượng trận tan đi, ngọn núi này lại bắt đầu hấp thụ linh khí tứ phương.

Dần dần, đỉnh núi bắt đầu tỏa ra ánh hào quang ngũ sắc, rực rỡ như tiên cảnh (thực tế đây chính là tiên cảnh).

Thời gian hấp thụ càng lâu, linh khí bắt đầu hóa lỏng, tụ lại thành từng giọt sương đọng trên cây cỏ linh dược.

Sau khi thăm thú phong cảnh, Trương Phương bước vào sơn động trên bình đài.

Vào trong rồi mới thấy bên trong rộng lớn kỳ lạ, cư nhiên hình thành một không gian nội cảnh thiên nhiên.

Nhìn từ ngoài thì nhỏ, nhưng vào trong lại thấy không gian cực lớn, ít nhất cũng phải mấy trăm trượng.

Chương 143

Trương Phương phát hiện chỉ cần chỉnh lý sơ qua là đã có một động phủ cực tốt.

Không chỉ vậy, trong động còn có vô số ngọc thạch thiên nhiên, hắn lấy một phần, chỉ tay một cái liền biến chúng thành bàn ghế ngọc.

Lại biến ra một chiếc giường bạch ngọc, khắc lên hai trận pháp, chỉ thấy xung quanh tụ lại một đoàn vân vụ đỡ lấy giường ngọc, huyền phù giữa động.

Nhìn cách bài trí trong động, Trương Phương trực tiếp nằm lên giường mây bạch ngọc.

"Ân, cứ cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó!" Nhìn đám ngọc thạch dưới đất, Trương Phương vẫy tay lấy một khối lớn, dùng Bộ Cường Hóa để thăm dò. [Tên: Bạch ngọc.

Cấp bậc: Phổ thông (Có thể cường hóa).

Chú thích: Một khối bạch ngọc bình thường, có thể điêu khắc đồ thủ công.] "Cường hóa!" Cường hóa cần 100 điểm một lần.

"Hack tiếp cho ta!" Trương Phương liên tục cường hóa mấy lần, tổng cộng tốn 10 vạn điểm cường hóa.

Hiện ra trước mắt là một khối ngọc thạch phát ra bạch quang, linh động phi phàm.

Hắn dùng Bộ Cường Hóa kiểm tra lần nữa. [Tên: Bạch ngọc.

Cấp bậc: Tiên phẩm (Có thể cường hóa).

Chú thích: Một khối ngọc thạch kinh qua hàng triệu năm được linh khí nuôi dưỡng, đã sinh ra linh tính.] Nhìn khối ngọc thạch này,

Trương Phương trực tiếp thi triển phép điểm hóa.

Toàn thân Cửu Chuyển Nguyên Công pháp lực cuồn cuộn rót vào trong khối ngọc.

Dần dần, một hình người bắt đầu xuất hiện, càng lúc càng chân thực, cuối cùng hóa thành dáng vẻ một đồng tử tám chín tuổi.

Đồng tử này tò mò nhìn Trương Phương, nhưng không có bất kỳ suy nghĩ gì, giống như một kẻ ngốc.

Trương Phương lại chỉ tay một cái, đem kiến thức về cách quản lý động phủ, bưng trà rót nước, nghênh tiếp khách nhân và các kỹ năng giao tiếp truyền hết vào não hải của đồng tử.

Đồng tử nhắm mắt, không ngừng suy ngẫm hấp thụ tri thức, một lúc sau mới đột nhiên mở mắt.

Đôi mắt lúc này đã tràn đầy linh động, thấy Trương Phương, nó vội vàng quỳ xuống đất dập đầu nói: "Đa tạ lão gia ơn tạo hóa, xin lão gia ban tên!" Trương Phương mỉm cười nói: "Sau này gọi là Bạch Ngọc đồng tử đi!" Bạch Ngọc đồng tử nghe xong thì vui mừng khôn xiết, được Trương Phương điểm hóa lại được quán thông nhiều tri thức, nó tự nhiên biết việc được xuất thế là một điều phi thường đến thế nào.

Năng lực điểm hóa của Trương Phương tuy cao cấp, có chút lực tạo hóa, nhưng hoàn toàn chưa đạt đến trình độ sáng tạo sinh mạng.

Nhưng vì có Bộ Cường Hóa – một cái hack thực thụ – hắn đã ép một khối bạch ngọc bình thường cường hóa thành tiên ngọc.

Tiên ngọc vốn có linh tính, dù Trương Phương không thúc ép thì trải qua năm dài tháng rộng nó cũng sẽ tự động hóa hình.

Bạch Ngọc đồng tử vui sướng chạy ra khỏi động phủ để ngắm nhìn phong cảnh thế giới lần đầu tiên.

Tào Bảo và Tiêu Thăng giờ đã bái vào môn hạ của Trương Phương nên cũng vô cùng vui vẻ, tuy phải bỏ ra một kiện linh bảo nhưng họ không hề tiếc nuối.

Đừng nhìn họ hiện tại đã là Kim Tiên, nhưng không có thần thông, lại càng không có hậu đài.

Là tán tu, chỉ cần gặp yêu vương lợi hại một chút là bị ức hiếp ngay.

Hai người chỉ huy hai tên Hoàng Kim Lực Sĩ giúp đỡ bố trí, khuân vác đá quý.

Hoàng Kim Lực Sĩ cũng thuộc loại đạo binh, từng được họ đổi từ các tán tu khác.

Đang làm việc hăng say thì thấy một đồng tử bước ra từ trong động, hai người vội tiến tới hỏi han.

Sau khi hỏi rõ, Bạch Ngọc đồng tử không giấu diếm điều gì, hai người mới biết Trương Phương vừa điểm hóa đạo đồng.

Trong lòng Tào Bảo và Tiêu Thăng càng thêm chấn kinh trước thần thông và tu vi của Trương Phương.

Vũ Di Sơn rộng lớn, hai người có động phủ ở ngọn núi bên cạnh nên không cần ở chung.

Tại Triều Ca, Văn Trọng nhận được pháp chỉ của sư phụ là Kim Linh Thánh Mẫu từ đảo Kim Ngao.

Trương Quế Phương đã có an bài khác, cần phải thay người mới để đánh Tây Kỳ.

Văn Trọng không dám trì hoãn ý chỉ của sư phụ, vừa hay lúc này Đặng Cửu Công ở Tam Sơn Quan sau khi bình định Nam Bá Hầu đã ban sư hồi triều được vài ngày.

Văn Trọng nghĩ thà tự mình cầm quân tây chinh còn hơn phái người khác không yên tâm.

Văn Trọng cũng là một người kiêu ngạo, chinh chiến nam bắc bao năm.

Tuy Kim Linh Thánh Mẫu có cảnh báo nhưng lão vẫn không phục.

Chương 144

Lão liền viết một phong văn thư giao cho Đặng Cửu Công để ông tạm quản lý triều chính, sau đó dẫn theo môn nhân lên đường đi Tây Kỳ.

Tây Kỳ vốn đã có mười vạn quân nên lão cũng không cần mang theo thêm quân mã.

Mặc Kỳ Lân chớp mắt có thể đi vạn dặm, Cát Lập và Dư Khánh cũng được chân truyền, sử dụng độn thổ để đi đường.

Văn Trọng sợ bỏ rơi hai môn nhân nên mới giảm tốc độ.

Sau khi đến Tây Kỳ, họ thấy một tòa thành khổng lồ sừng sững không xa thành Tây Kỳ.

Văn Trọng tự nhiên nhìn ra được trận pháp phòng ngự bên trên tòa thành đó.

Đúng lúc gặp được Diêu Thiên Quân sau khi bái Khương Tử Nha quay về, lão đã bái ròng rã bảy ngày.

Bái mất một hồn hai phách của Khương Tử Nha, thấy Văn Trọng đến, hai người liền trò chuyện.

Văn Trọng nắm được ngọn ngành, nghe Diêu Thiên Quân đang bí mật trừ khử Khương Tử Nha thì cười lớn vui sướng.

Sau đó Diêu Thiên Quân dẫn họ vào Ngũ Hành thành, thấy trong thành mọi thứ ngăn nắp trật tự.

Văn Trọng thầm gật đầu, nghĩ Trương Quế Phương quả thực có bản sự, kinh doanh nơi này kiên cố như thành sắt.

Lão tự nhiên không biết Trương Phương đã chiến đấu thế nào,

đến mức Quảng Thành tử phải dùng Phiên Thiên Ấn, thậm chí Nguyên Thủy Thiên Tôn còn suýt ra tay.

Văn Trọng lập tức tới nghị sự đại điện trung tâm thành, triệu tập các tướng lĩnh lớn nhỏ.

Khi thấy Đặng Trung, Tân Hoàn và những người khác, mắt lão sáng lên.

Trong lòng thầm khen đúng là mãnh tướng, dưới trướng Trương Quế Phương có không ít nhân tài dị sĩ.

Khi thấy Man Ma lững thững bước vào với gương mặt hung ác, Văn Trọng cau mày, nảy ý định lập uy.

Nếu không, đám tướng lĩnh này chưa chắc đã chịu nghe lệnh, dù phía sau lão có Cửu Thiên Quân thì cũng chẳng dễ gì trấn áp được họ.

Man Ma vào phòng, thấy ở giữa không phải Trương Phương mà là một lão già ngồi chễm chệ, những người khác đứng một bên, hắn lập tức nổi giận.

Hắn bị Trương Phương trị mấy lần nên giờ rất sợ Trương Phương, nhưng ngoài Trương Phương ra thì hắn chẳng phục ai.

Hắn gầm lên: "Lão tạp mao ở đâu tới mà dám ngồi chỗ đó, mau nhường ra, không ta xé xác bây giờ!" Văn Trọng thầm nghĩ: "Tốt lắm, ta chưa tìm ngươi gây phiền phức mà ngươi đã tự mò tới rồi." Man Ma ngoài Trương Phương thì chẳng coi ai ra gì, kể cả những người khác trong doanh.

Hắn căn bản không biết Văn Trọng là ai, thấy lão ngồi vào vị trí của sư phụ mình thì mặt đầy giận dữ.

Văn Trọng muốn lập uy, nghe lời ngạo mạn vô lễ như vậy liền lập tức rút Thư Hùng Song Tiên ném lên không trung, phát ra tiếng sấm gió.

Văn Trọng tế Hùng Tiên, thanh tiên này vốn là hai con giao long hóa thành, bên trong có âm dương nhị khí.

Thanh tiên đập xuống từ không trung, trúng ngay vai Man Ma, nhưng chỉ thấy hắn xoa xoa bả vai một chút.

Phòng ngự này đến cả Trương Phương khi là Thái Ất Kim Tiên còn không phá nổi, Văn Trọng chỉ là Kim Tiên thì sao đánh thủng được lớp da thịt của Man Ma.

Văn Trọng không tin, lại tế song tiên đập trúng trán Man Ma, lửa bắn tung tóe, khiến hắn lùi lại mấy bước đại thụ.

Man Ma lộ ra hàm răng nhọn hoắt, cười dữ tợn: "Lão già, có chút bản lĩnh đấy, đánh thế này chỉ đủ gãi ngứa cho ta thôi." Văn Trọng đại kinh thất sắc, hãi hùng than: "Dị nhân phương nào thế này, không biết Trương Quế Phương tìm đâu ra nữa!" Nội tâm Văn Trọng cảm thán không thôi nhưng vẫn không phục, tuy song tiên không có tác dụng nhưng lão vẫn còn nhiều thủ đoạn chưa dùng.

Man Ma vô duyên vô cớ bị ăn hai roi, tuy không sao nhưng tính hung hăng trỗi dậy, nhe răng định xông lên.

Dương Nhậm đứng bên cạnh biết rõ sức chiến đấu của tên này, ra tay không biết nặng nhẹ, Trương Phương không có ở đây thì chẳng ai trị được hắn.

Dương Nhậm vội ngăn lại: "Man tướng quân thật thần dũng, vừa rồi Thái sư chỉ đùa với ngươi thôi, lát nữa sẽ có thịt thưởng cho ngươi ăn!" Man Ma nghe có thịt ăn thì lập tức quên hết bực tức, đứng sang một bên.

Văn Thái sư nhìn Dương Nhậm, thấy mặt quen quen liền hỏi: "Ngươi là Thượng đại phu Dương Nhậm?" Dương Nhậm chắp tay: "Chính là tại hạ!" Sau một hồi trò chuyện, Văn Trọng biết được biến

cố của Dương Nhậm.

Vì can gián Trụ Vương xây Lộc Đài mà bị móc mắt, nhưng lòng trung thành vẫn không đổi.

Văn Trọng nghe xong lão lệ tung hoành.

Đột nhiên, trong đại điện có người xông vào, cười lớn: "Bần đạo cuối cùng cũng tới rồi!" Văn Trọng nhìn kỹ, hóa ra là Tần Hoàn và Thạch Trung Ngọc Quân.

Tần Hoàn sở dĩ về kịp là vì Thông Thiên giáo chủ đã vung tay trợ giúp một chút lực đẩy hắn ra khỏi Đông Hải, nếu không bằng bản sự của hắn thì chắc phải mấy ngày nữa mới tới Tây Kỳ.

Văn Trọng cười hỏi: "Thì ra là Tần đạo hữu, ngươi đã đi đâu thế?" Tần Hoàn mặt mày hớn hở, vui vẻ đáp: "Bần đạo vừa từ Bích Du cung trở về, diện kiến Giáo chủ!" Nghe thấy vậy, những người còn lại trong Cửu Thiên Quân trợn tròn mắt, vây quanh hỏi dồn dập.

Tần Hoàn không vội kể những gì mắt thấy tai nghe, mà ghé tai Văn Trọng thì thầm một hồi!

Văn Trọng lập tức đứng bật dậy khỏi ghế, chấn kinh hỏi: "Lời này là thật sao?" Tần Hoàn gật đầu, nghiêm túc nói: "Là thật." Nghe xong lời Tần Hoàn, mặt Văn Trọng biến đổi thất thường, không rõ đang suy tính điều gì.

Những gì Tần Hoàn nói chính là lời của Thông Thiên giáo chủ.

Chương 145

Sau này Trương Quế Phương chính là Phó giáo chủ Tiệt giáo, bất kỳ ai cũng không được trái lệnh.

Bỏ qua chuyện ở Tây Kỳ, tại Bích Du cung, sau khi cho Tần Hoàn lui xuống, Thông Thiên giáo chủ vẫn luôn suy nghĩ về lời của Trương Phương, bảo lão hãy xem lại Phong Thần bảng, vấn đề nằm ở đó.

Ban đầu lão cũng nghĩ Tam giáo một nhà, đã cùng Nguyên Thủy và Lão Tử trải qua vô số nguyên hội, hai người họ không thể hại mình.

Nhưng lần trước vì Trương Quế Phương mà Nguyên Thủy suýt nữa đích thân ra tay, khiến lão cảm thấy sự việc có lẽ không đơn giản như vậy, có khi đúng như lời Trương Quế Phương nói, Phong Thần bảng có vấn đề.

Lão vung tay, trực tiếp rời Bích Du cung.

Tại Kỳ Sơn, Phong Thần đài, Nhiên Đăng tuân lệnh Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn luôn âm thầm canh giữ.

Đột nhiên không khí dao động, trên Phong Thần đài xuất hiện một người.

Với tư cách là Phó giáo chủ Xiển giáo, Nhiên Đăng cùng Tam Thanh đều từng nghe Đạo Tổ giảng đạo tại Tử Tiêu cung.

Luận về tư lịch, Nhiên Đăng ngang hàng với Tam Thanh, nhưng khi Tam Thanh thành Thánh, Nhiên Đăng phải nhờ Nguyên Thủy giúp đỡ mới thành Chuẩn Thánh.

Thấy trên Phong Thần đài có người xuất hiện, Nhiên Đăng định quát tháo nhưng khi nhìn rõ dung mạo người đó, lão giật mình kinh hãi, vội chắp tay chào: “Nhiên Đăng kiến qua Thông Thiên đạo hữu!”

Thông Thiên giáo chủ thấy Nguyên Thủy cư nhiên để Phó giáo chủ Xiển giáo canh giữ ở đây thì càng tin vào nghi ngờ của Trương Phương.

Nếu là chuyện Tam giáo đã hiệp thương xong xuôi thì căn bản không cần phái người canh giữ.

Thông Thiên giáo chủ thở dài một tiếng, thản nhiên hỏi: "Ngươi định cản ta sao?" Nhiên Đăng không ngốc, tuy Nguyên Thủy không nói vì sao phải giữ Phong Thần bảng nhưng thấy Thông Thiên mặt không cảm xúc tìm tới, lão biết chuyện này không đơn giản.

Nhiên Đăng làm gì có gan xen vào việc của Thông Thiên, vội lùi lại mấy bước nói: "Nhiên Đăng không dám, Thông Thiên đạo hữu cứ tự nhiên!" Thông Thiên giáo chủ bước tới, phất tay gạt văng Thanh Phúc Thần Bách Giám sang một bên.

Nhìn Phong Thần bảng ngay trước mắt, dù là Thánh nhân, bàn tay lão cũng khẽ run rẩy.

Lão sợ rằng tình huynh đệ trải qua vô số nguyên hội, những lúc cùng tu luyện, cùng cười đùa, cùng trải qua bao biến cố sẽ tan thành mây khói.

Điều này người bình thường khó mà thấu cảm được, tình thân một đời của phàm nhân chỉ có mấy mươi năm, nhưng tình huynh đệ của Thông Thiên với Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể tính bằng năm, mà phải tính bằng nguyên hội (một nguyên hội bằng 129.600 năm).

Từ khi khai thiên lập địa, mấy người họ đã ở bên nhau, đánh nhau, đấu khẩu, luận đạo đều có nhau.

Thông Thiên sợ hôm nay mở Phong Thần bảng ra sẽ thấy những điều không muốn thấy.

Tại Ngọc Hư cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn mở mắt nhìn thấy Thông Thiên trên Phong Thần đài, sắc mặt biến đổi, lập tức vung tay hiện thân tại đó.

Thấy tay Thông Thiên sắp chạm vào Phong Thần bảng, Nguyên Thủy quát lớn: "Thông Thiên!

Phong Thần bảng đã treo lên, chỉ khi Tử Nha phong thần mới được mở ra, lẽ nào ngươi muốn kháng chỉ của lão sư sao?" Thông Thiên giáo chủ dừng tay, chậm rãi quay đầu hỏi: "Sư huynh đang lo lắng sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày quát: "Sư đệ, đừng có chấp mê bất ngộ, chuyện Phong Thần bảng hệ trọng, mau về Bích Du cung đi!" Nghe vậy, sắc mặt Thông Thiên giáo chủ trầm xuống, mặc kệ tất cả, lão đưa tay chụp lấy Phong Thần bảng: "Hôm nay bần đạo phải xem cho rõ ai đang diễn kịch!" Bên cạnh, Nguyên Thủy lập tức xuất thủ, Bàn Cổ Phiên đánh ra một đạo thanh quang về phía cánh tay Thông Thiên.

Thánh nhân ra tay, lực đạo được khống chế cực tốt, vừa đủ để đánh đối thủ mà không làm hại đến sinh linh Hồng Hoang.

Thông Thiên giáo chủ không dám đại ý, thân hình bạo thối, rút Tru Tiên Kiếm chém ra một đạo kiếm quang xé toạc bầu trời.

Mây tầng bị chém làm đôi, vì kiếm quang quá nhanh nên hồi lâu sau mới nghe thấy tiếng sấm oanh long long vang vọng.

Lúc này Thông Thiên và Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đi vào trong Hỗn Độn để không làm tổn thương người vô tội.

Ở Hồng Hoang, họ căn bản không thể phóng khoáng tay chân vì phải khống chế lực đạo.

Thông Thiên giáo chủ cầm Tru Tiên Kiếm đại chiến với Nguyên Thủy, cả vùng Hỗn Độn cuồng phong loạn lưu, nguyên khí bùng nổ.

Lúc này Trương Phương đang ở trong động phủ Vũ Di Sơn uống trà, hắn tìm được một cây trà linh chủng không xa động phủ, uống xong thấy thần thanh khí sảng, hương trà lan tỏa khắp nơi.

Đúng lúc này, tai hắn nghe thấy giọng của Thông Thiên giáo chủ: "Tốc độ đến Kỳ Sơn, Phong Thần bảng có biến, ta đã cầm chân Nguyên Thủy!

Kỳ Sơn hiện tại có Nhiên Đăng canh giữ, ta đã cho Đa Bảo phối hợp với ngươi, nhất định phải xem cho rõ nội dung trong bảng!" Trương Phương lập tức đặt chén trà xuống, bảo Bạch Ngọc đồng tử: "Đồng nhi giữ kỹ động phủ, ta có việc phải đi một chuyến." Bạch Ngọc đồng tử đang hái trà ngoài động, nghe vậy liền gật đầu lia lịa.

Còn Tào Bảo và Tiêu Thăng thì đã đi tìm động phủ khác để tu hành.

Vũ Di Sơn có hàng chục ngọn núi lớn nhỏ, không thiếu chỗ làm động phủ.

Dặn dò xong, Trương Phương bước một bước, biến mất không thấy tăm hơi.

Để tiện đi lại Tây Kỳ, từ hôm trước hắn đã nhờ Tiêu Thăng vẽ một bản đồ chỉ đường, nên lần này không sợ lạc.

Nhưng đi được một lúc, Trương Phương hơi lúng túng vì chưa từng gặp Đa Bảo đạo nhân, nếu không báo danh tính thì gặp nhau đánh một trận cũng không nhận ra.

Nghe Thông Thiên bảo Đa Bảo sẽ phối hợp, nghĩa là lão sẽ đối phó với Nhiên Đăng.

Trương Phương vừa đi vừa đoán, không lâu sau đã tới Tây Kỳ, hắn liếc nhìn Kỳ Sơn phía xa rồi bước tới.

Trên Phong Thần đài, Nhiên Đăng thấy Thông Thiên và Nguyên

Thủy đánh nhau thì sợ hãi lùi ra xa.

Thấy hai người biến mất, lão biết họ đã vào Hỗn Độn.

Chương 146

Nhiên Đăng không dám lơ là vì biết Tiệt giáo môn nhân đông đảo, sợ có người đến cướp Phong Thần bảng.

Đột nhiên một bóng người vội vã lên núi, lao thẳng về phía Phong Thần đài.

Khi bóng người đến gần, Nhiên Đăng nhận ra đó là Quảng Thành Tử.

Quan hệ giữa Nhiên Đăng và Quảng Thành Tử chẳng tốt đẹp gì, dù cùng là người Xiển giáo và Nhiên Đăng là Phó giáo chủ, nhưng Quảng Thành Tử khinh khỉnh, gặp mặt chẳng bao giờ gọi một tiếng lão sư, có khi còn chẳng thèm tiếp lời.

Cả Xiển giáo ngấm ngầm chia làm hai phái, một phái do Nhiên Đăng dẫn đầu gồm Từ Hàng, Phổ Hiền, Cụ Lưu Tôn, Văn Thù; phái còn lại do Quảng Thành Tử đứng đầu gồm Thái Ất Chân Nhân, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Còn Hoàng Long Chân Nhân thực lực yếu nhất trong Thập Nhị Kim Tiên nên chẳng ai thèm lôi kéo.

Nhiên Đăng cũng có nỗi khổ tâm riêng, dù ngày trước Nguyên Thủy giúp lão thành Chuẩn Thánh nhưng lão không hề cảm kích, vì Nguyên Thủy không dạy lão Ngọc Thanh chân pháp, cũng không phải pháp trảm tam thi thành thánh mà là Tịch Diệt chân pháp.

Vào Xiển giáo bao năm, Nguyên Thủy chẳng ban cho kiện pháp bảo nào, chỉ bắt làm chân chạy vặt quản lý giáo phái.

Đám đệ tử dưới quyền chỉ có vài người nghe lời, số còn lại thấy

lão là vểnh mũi lên trời.

Lão đã bí mật giao thiệp rất sâu với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đạo nhân bên phương Tây, Tiếp Dẫn cũng hứa sẽ luôn chào đón và cho lão một vị trí Phật Tổ.

Lúc này thấy Quảng Thành Tử, Nhiên Đăng rất tức giận nhưng miệng vẫn cười xòa: "Quảng Thành Tử đạo hữu đến đây có việc gì?" Quảng Thành Tử mỉm cười: "Lão sư bảo ta đến trợ giúp ngươi một tay cùng thủ hộ Phong Thần bảng." Nghe vậy, Nhiên Đăng ngoài mặt không đổi nhưng trong lòng thầm tính toán, biết Nguyên Thủy không yên tâm nên mới phái Quảng Thành Tử đến giám thị.

Nhiên Đăng cười nói: "Nếu đã vậy thì đa tạ Quảng Thành Tử đạo hữu!" Trong lòng lão sắp nổ tung vì tức, lão cùng thời đại với Tam Thanh mà giờ phải xưng hô "đạo hữu" với một kẻ hậu bối.

Văn Thù, Phổ Hiền gặp lão ít nhất còn gọi một tiếng lão sư, còn đám Quảng Thành Tử thì kính ngữ cũng không có, đôi khi còn trực tiếp lờ đi.

Đúng lúc này, một đạo độn quang bay tới, hào quang tan đi hiện ra một đạo nhân béo trắng.

Đạo nhân nhìn quanh, mặt lộ vẻ trầm mặc, sau đó chắp tay chào Nhiên Đăng và Quảng Thành Tử: "Bần đạo Đa Bảo, kiến qua hai vị đạo hữu!" Nhiên Đăng đầy cảnh giác, lão đã nghe danh đại đệ tử của Thông Thiên giáo chủ từ lâu.

Đa Bảo tu đạo muộn hơn nhưng thực lực đã đạt cấp Chuẩn Thánh, khiến Nhiên Đăng thầm ghen tị vì cảm thấy mình lăn lộn bao năm không bằng một tên đệ tử đời hai.

Đa Bảo cũng bối rối, sư phụ bảo phối hợp với Phó giáo chủ để cầm chân Nhiên Đăng, mọi việc nghe theo Phó giáo chủ an bài.

Nhưng đến nơi rồi mà chẳng thấy Phó giáo chủ đâu, chỉ có Nhiên Đăng và Quảng Thành Tử của Xiển giáo.

Nhiên Đăng bước tới: "Kiến qua Đa Bảo đạo hữu, từ sau lần chia tay ở Côn Luân, đã lâu không gặp!" Đa Bảo đạo nhân cười: "Nhiên Đăng đạo hữu, ta đến đây không phải để ôn chuyện cũ." Đa Bảo vừa nói xong thì lại thấy một đạo độn quang nữa bay tới.

Khi độn quang hạ cánh, Nhiên Đăng và Đa Bảo thấy một người mặc đạo bào trắng, tóc trắng xóa nhưng đỉnh đầu lại bị hói một mảng bằng lòng bàn tay.

Nhìn thấy người này, sắc mặt Nhiên Đăng kịch biến!

Tạo hình này, tay trái cầm Phiên Thiên Ấn, không phải Quảng Thành Tử thì là ai?

Đa Bảo đạo nhân cũng biến sắc khi thấy hai Quảng Thành Tử xuất hiện.

Hai Quảng Thành Tử, tất nhiên có một kẻ là giả!

Nhưng khí tức của cả hai y hệt nhau, trang phục y hệt, thần thái cũng chẳng khác gì.

Đa Bảo không phân biệt nổi ai thật ai giả.

Còn Nhiên Đăng thì bắt đầu lùi lại, bất kể là thật hay giả thì đối với lão cũng chẳng phải bạn bè gì, lùi ra chỗ an toàn mới lớn tiếng hỏi: "Hai người các ngươi ai thật ai giả?" Đa Bảo cũng định hỏi như vậy, thầm nghĩ bất kể ai là thật thì kẻ còn lại chắc chắn là Phó giáo chủ của giáo mình.

Quảng Thành Tử đến sau cầm Phiên Thiên Ấn hét lớn: "Bần đạo có Phiên Thiên Ấn ở đây, lẽ nào có thể là giả?" Nhiên Đăng thấy cũng đúng, người có thể biến giả nhưng Phiên Thiên Ấn thì không thể.

Lão chỉ vào người đến sau: "Ta thấy vị này là thật!" Lời vừa dứt, kẻ đến trước mắng lớn: "Hỗn chướng!

Bảo vật của ta lẽ nào lúc nào cũng phải cầm trên tay?" Nói xong hắn rút từ trong túi ra một vật, hào quang lấp lánh, vuông vức, chính là Phiên Thiên Ấn chứ đâu.

Hắn quát: "Nhiên Đăng, mở to mắt chó của ngươi ra mà nhìn xem đây là cái gì?" Nhiên Đăng bị mắng như vậy thì tức giận vô cùng, thầm ghi hận trong lòng.

Lão nhìn kỹ kiện Phiên Thiên Ấn kia, lập tức ngẩn người.

Kiện này cũng là thật, khí tức Công Đức pháp bảo không sai vào đâu được.

Dù có thể làm giả hình dáng nhưng khí tức công đức thì không thể giả, Nhiên Đăng nhìn mà thèm thuồng.

Từ khi hóa hình đến nay, lão chỉ có pháp bảo cộng sinh, chưa từng được thêm món nào.

Hiện tại trên sân có tới hai kiện Công Đức chí bảo, cùng tỏa ra khí tức công đức, cùng ánh kim rực rỡ.

Quảng Thành Tử đến sau tức đến vặn vẹo mặt mày, tế Phiên Thiên Ấn đập thẳng về phía Đa Bảo đạo nhân đang không phòng bị.

Đa Bảo cũng bị hai cái Phiên Thiên Ấn làm cho ngơ ngác, không hiểu thủ đoạn gì mà có thể mô phỏng cả khí tức, nhưng tuyệt đối không thể làm giả cả Phiên Thiên Ấn.

Đang lúc suy nghĩ thì nghe thấy tiếng gió vù vù sau lưng, lão vội quay người ứng phó nhưng Phiên Thiên Ấn đã biến lớn đập xuống.

Chương 147

Đa Bảo bị đập trúng người, lảo đảo rồi ngồi bệt xuống đất.

Những người khác kinh ngạc trước thực lực của Đa Bảo, bị Phiên Thiên Ấn đánh trúng mà vẫn hào phát vô tổn.

Quảng Thành Tử đến sau đập Đa Bảo xong lại tế ấn đập về phía Quảng Thành Tử đến trước, quát: "Bần đạo hôm nay phải xem ngươi là thần thánh phương nào mà dám mạo danh ta!" Quảng Thành Tử đến trước cười lớn: "Đánh hay lắm, xem pháp bảo của ta đây!" Hắn tế Phiên Thiên Ấn lên, giữa không trung kiện chí bảo bỗng biến hình, hóa thành một đồng tiền tròn có lỗ vuông và đôi cánh nhỏ.

Quảng Thành Tử đến sau thấy vậy cười hả hê: "Lộ đuôi rồi nhé, đồ giả chính là đồ giả, không thể thành thật được!" Trương Phương nhếch mép, Quảng Thành Tử đến trước tự nhiên chính là hắn.

Do không quen Đa Bảo, sợ đơn thương độc mã nên mới biến thành Quảng Thành Tử để lừa Nhiên Đăng rồi tìm cách đoạt Phong Thần bảng.

Nhưng không ngờ Đa Bảo và cả Quảng Thành Tử thật đều đến cùng lúc.

Hắn có chút lúng túng, bèn dùng phép điểm hóa biến Lạc Bảo Kim Tiền thành Phiên Thiên Ấn.

Dù hai món khác nhau nhưng chúng đều là Hậu Thiên Công Đức chí bảo.

Trương Phương có thể thay đổi hình dáng nhưng khi tế ra chiến đấu, nó sẽ hiện nguyên hình.

Quảng Thành Tử đắc ý vì đã chứng minh được thật giả, cả Nhiên

Đăng cũng nhận ra người đến trước là giả.

Thấy hai món bảo vật sắp va chạm, Trương Phương lao ra trước một bước.

Lạc Bảo Kim Tiền lóe sáng, Phiên Thiên Ấn lập tức mất tác dụng, từ vạn trượng thu nhỏ lại bằng nắm tay rồi rơi xuống cùng Lạc Bảo Kim Tiền.

Trương Phương hiện nguyên hình, chớp lấy hai món bảo vật rồi cười lớn.

Quảng Thành Tử thấy món bảo vật mình luyện hàng ngàn năm đột nhiên mất liên lạc, lập tức phun một ngụm máu già.

"A ~~~~~~~" Bảo vật tính mạng giao quan cư nhiên bị người ta thu mất như vậy.

Khi nhìn rõ mặt người đối diện, Quảng Thành Tử gầm lên điên cuồng: "Trương Quế Phương!

Thù một kiếm lần trước chưa trả, hôm nay ngươi lại dám thu pháp bảo của ta, ta thề không đội trời chung với ngươi!" Đa Bảo lúc này mới nhìn rõ Phó giáo chủ nhà mình, không ngờ lại trẻ như vậy.

Lão theo Thông Thiên bao năm, luôn giúp sư phụ quản lý Tiệt giáo.

Hôm nay nhận truyền âm bảo đến giúp Phó giáo chủ cầm chân Nhiên Đăng, lão đi suốt quãng đường mà vẫn không hiểu vì sao sư phụ lại đột nhiên lòi đâu ra một vị Phó giáo chủ.

Nhưng lão không dám thắc mắc, chỉ biết cắm đầu chạy đến xem vị Phó giáo chủ này có ba đầu sáu tay gì không.

Nào ngờ vừa đến đã thấy màn kịch thu Phiên Thiên Ấn của Quảng Thành Tử chỉ trong chớp mắt.

Lúc này Quảng Thành Tử đau đớn rút Thất Bảo Ngọc Như Ý lao về phía Trương Phương.

Thấy đã phân rõ thật giả, Nhiên Đăng không chậm trễ, vung Thước Càn Khôn ra.

Lão không ngốc, thấy Phiên Thiên Ấn bị thu một cách minh bạch nên không dám ném thước đi mà cầm chặt một đầu để đập.

Bầu trời tối sầm, trên Kỳ Sơn chỉ thấy một thanh thước mang khí thế không gì cản nổi giáng xuống.

Đa Bảo đạo nhân vội ngăn lại: "Nhiên Đăng, đối thủ của ngươi là ta!" Thân thể lão hiện ra pháp tướng cao bách trượng, toàn thân kim quang lấp lánh, sau lưng mọc ra nghìn cánh tay.

Mỗi tay cầm một món pháp khí: tay bắt ấn, tay cầm đao, thương, kiếm, côn, kích, châu, tháp, tiên, xử, kính, bình, bát, kỳ, phướn...

Tổng cộng hơn nghìn cánh tay và hơn nghìn món pháp bảo tỏa hào quang rực rỡ.

Những pháp bảo này không phải thật mà là thần thông của Đa Bảo, dù bị đánh tan cũng sẽ tụ lại.

Nhưng đừng tưởng chúng không có uy lực, trái lại chúng cực kỳ mạnh mẽ, đánh trúng đối thủ thì không ai dám coi thường.

Nếu Nhiên Đăng đại ý cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Đa Bảo một tay cầm kiếm đỡ Thước Càn Khôn, một tay ném ra một chiếc kim chùy đập vào đầu Nhiên Đăng.

Nhiên Đăng vội dùng Linh Thứu Đăng tỏa ra bạch quang bảo hộ toàn thân, đỡ lấy kim chùy, sau đó cầm thước bay lên cao chiến đấu với Đa Bảo.

Ở bên kia, Trương Phương và Quảng Thành Tử đã là đối thủ cũ.

Lần trước Quảng Thành Tử bị chém đứt một cánh tay, phải dùng Ngọc Như Ý bảo vệ rồi dùng độn pháp trốn thoát.

Lần này vừa gặp, Quảng Thành Tử đã phát điên vì mất Phiên Thiên Ấn.

Nhưng Trương Phương giờ đã khác, từ Thái Ất Kim Tiên lên Đại La Kim Tiên.

Quảng Thành Tử là Đại La lâu năm, thần thông nhiều nhưng Trương Phương không sợ.

Trương Phương rút Thanh Bình Kiếm, kiếm quang ngút trời.

Chương 148

Nhìn Kỳ Sơn dưới chân, hắn vốn bực mình vì Khương Tử Nha cứ hở ra là "Phượng hót Kỳ Sơn, thiên mệnh tại Chu", lại thêm việc mình có tên trên bảng Phong Thần nên có thể tử trận bất cứ lúc nào.

Tuy đã không ngừng mưu tính nhưng có thoát kiếp thành công hay không vẫn chưa biết.

Lúc này đánh nhau với Quảng Thành Tử, hắn cố ý dậm chân một cái khiến Kỳ Sơn nứt toác, sau đó vọt lên không sát phạt.

Quảng Thành Tử thấy Kỳ Sơn tan nát thì sốt ruột nhưng trước mặt có Trương Phương nên chỉ đành liều chết chiến đấu.

Tuy núi nứt nhưng Phong Thần đài vẫn huyền phù trên cao, Phong Thần bảng vẫn ở trên đó.

Nhiên Đăng thấy Kỳ Sơn bị phá định bay xuống cứu nhưng bị Đa Bảo liên tục ném pháp bảo cầm chân.

Quảng Thành Tử vừa giao thủ đã nhận ra điểm khác biệt.

Lần trước Trương Phương chỉ ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, dựa vào Cửu Chuyển Nguyên Công mà chiến lực vô song, lão không phá được phòng ngự của hắn nhưng Trương Phương cũng chỉ biết công không biết thủ, cộng thêm thuật Hô Danh Đoạt Phách bí ẩn khiến lão đánh rất uất ức.

Lần này về sau Nguyên Thủy đã ban cho một tấm phù để khắc chế thuật đó, nhưng vừa giao thủ lão đã kinh hãi nhận ra đối thủ cũng đã đạt tới Đại La Kim Tiên.

Trương Phương đánh một lúc rồi đột nhiên quát: "Quảng Thành Tử!

Còn không mau buông tay đầu hàng?" Quát xong hắn thấy Quảng Thành Tử chẳng có phản ứng gì, vẫn cầm Ngọc Như Ý tỏa bạch quang đánh tới tấp.

Trương Phương không tin, quát thêm hai câu: "Quảng Thành Tử, mau mau quỳ xuống đầu hàng!" Quảng Thành Tử cười lớn: "Trương Quế Phương, ngươi hết kế rồi sao?

Bảo ta quỳ là ta phải quỳ à?" Trương Phương biết ngay đối phương có đồ vật khắc chế.

Hắn thầm nghĩ lấy Phong Thần bảng mới là việc quan trọng, không cần tử chiến với Quảng Thành Tử làm gì.

Hắn dùng một kiếm bức lui đối thủ rồi lao về phía Phong Thần đài, nhưng vừa định lấy bảng thì từ không trung bắn xuống một đạo hắc quang.

Trương Phương phản ứng cực nhanh, lùi lại ngay lập tức.

Đạo quang đó rơi xuống đất không gây ra tiếng động hay phá hoại gì, nhưng Trương Phương không tin một đạo quang khiến hắn dựng tóc gáy lại bình thường như vậy.

Ngước nhìn lên, hắn thấy một đạo nhân đứng trên mây, mặc đạo bào bát quái màu tím, râu dài phất phơ, tay cầm một chiếc gương.

Đòn tấn công vừa rồi chính là kính quang!

Trương Phương đoán ngay được đó là ai, chỉ có Xích Tinh Tử trong Thập Nhị Kim Tiên mới có loại pháp bảo này.

Quả nhiên Quảng Thành Tử hét lên: "Xích Tinh Tử sư đệ, mau cùng ta bắt lấy Trương Quế Phương!" Xích Tinh Tử xoay gương, một đạo kính quang nữa bắn xuống, Trương Phương dùng Thần Hành tránh được.

Thấy hai lần tấn công không thành, Xích Tinh Tử rút ra kiện pháp bảo gọi là Thủy Hỏa Phong, ném ra ngoài khiến Thủy Hỏa nhị khí lưu chuyển, biến lớn đập xuống như Phiên Thiên Ấn.

Quảng Thành Tử thấy vậy vội can: "Đừng dùng pháp bảo ném hắn!" Nhưng đã muộn, Trương Phương lập tức tế Lạc Bảo Kim Tiền, kim quang vọt lên thu lấy Thủy Hỏa Phong rơi xuống.

Quảng Thành Tử thở dài: "Ai!" Trương Phương mỉm cười, lúc ném tiền đã bước tới chờ nhặt bảo vật của đối phương.

Nhưng lần này hắn tính sai, hắn nhanh nhưng Xích Tinh Tử cũng không chậm.

Thấy bảo vật bị mất, Xích Tinh Tử lập tức dùng Âm Dương Kính chiếu một đạo kính quang ra.

Trương Phương cảm thấy nguy hiểm ập đến, không kịp nhặt đồ mà phải né sang bên cạnh.

Quảng Thành Tử cũng không kém cạnh, cầm Ngọc Như Ý đập xuống, Trương Phương vừa đỡ xong thì sau lưng lại có kính quang chiếu tới, hắn lại phải dùng Thần Hành né tránh.

Quảng Thành Tử lúc này rảnh tay, rút từ trong người ra Lạc Phách Chung.

Lão biết món này không hiệu quả lắm với Trương Phương nên nãy giờ chưa dùng, nhưng hiện giờ có Âm Dương Kính của Xích Tinh Tử phối hợp – một kiện Tiên Thiên Linh Bảo cao cấp có thể định sinh tử, hỗn loạn âm dương – thì khác hẳn.

Gương có hai mặt đen trắng, mặt đen chiếu người chết, mặt trắng chiếu người sống.

Chỉ cần bị kính quang đánh trúng thì Trương Phương cũng không sống nổi.

Quảng Thành Tử dùng Lạc Phách Chung chỉ để quấy nhiễu, tạo cơ hội cho Xích Tinh Tử.

Trương Phương cũng sốt ruột, vừa rồi Lạc Bảo Kim Tiền thu mất Thủy Hỏa Phong nhưng hắn không nhặt được, cả đồng tiền và món đồ kia đều đang nằm trong đống phế tích Kỳ Sơn.

Thấy Quảng Thành Tử rút thêm đồ, hắn biết không xong, liền tế Hỗn Nguyên Châu, Phách Địa Châu, Khai Thiên Châu ra.

Ba viên châu tỏa ba luồng sáng đập về phía Quảng Thành Tử.

Quảng Thành Tử không kịp lắc chuông, thấy ánh sáng ập tới vội vung Ngọc Như Ý gạt bay một viên, nhưng hai viên còn lại vẫn đập trúng.

Phách Địa Châu bị vạt áo quét trúng nhưng Khai Thiên Châu đập thẳng vào trán khiến Quảng Thành Tử – dù là Đại La Kim Tiên nhưng không có nhục thân cường hãn như Dương Tiễn – lập tức ngã gục xuống đất.

Đánh gục Quảng Thành Tử xong, ba viên châu quay về tay Trương Phương.

Chương 149

Xích Tinh Tử thấy sư huynh ngất xỉu không rõ sống chết thì hét lớn: "Sư huynh!" Trương Phương biết Quảng Thành Tử chưa chết ngay được, loại Đại La Kim Tiên này không dễ bị đập chết bằng mấy viên châu hậu thiên.

Hắn hối hận vì chưa nâng cấp ba viên châu này lên cấp Tiên Thiên.

Do tập trung tích lũy điểm cường hóa để thăng cấp Cửu Chuyển Nguyên Công nên hắn đã bỏ qua việc tăng cường chiến lực từ pháp bảo.

Tuy hối hận nhưng tay chân hắn không chậm, thấy Quảng Thành Tử đang choáng váng, hắn cầm Thanh Bình Kiếm lao tới kết liễu.

Xích Tinh Tử vội xoay gương chiếu vào Trương Phương, nào ngờ Trương Phương không tránh không né, để kính quang chiếu thẳng vào người.

Xích Tinh Tử vừa định cười thì cảm thấy gió lạnh sau gáy, không kịp né tránh.

Trương Phương đã dùng Giả Thân Thuật đánh lừa Xích Tinh Tử còn chân thân đã vòng ra phía sau, Thanh Bình Kiếm mang theo kiếm quang kinh người đâm vào tâm lĩnh của Xích Tinh Tử.

Hắn thực sự nổi giận với kẻ cứ liên tục dùng Âm Dương Kính chiếu mình này.

Thanh Bình Kiếm đâm trúng lưng Xích Tinh Tử nhưng Trương Phương kinh ngạc thấy nó bị ngăn lại.

Trên người Xích Tinh Tử tỏa ra vạn đạo tử quang, sau khi đỡ

được một kiếm liền dùng độn thuật chui xuống đất, mặt đầy sợ hãi.

May mà lão đang mặc Bát Quái Tử Thụ Tiên Y, nếu không hậu quả không lường được.

Trương Phương không đâm trúng, nhận ra Xích Tinh Tử có đồ phòng ngự rất tốt.

Hắn tu luyện Cửu Chuyển Nguyên Công, nhục thân vô song, không sợ nhất là đánh cận chiến.

Tuy Phiên Thiên Ấn lợi hại hơn Âm Dương Kính nhưng không giết được hắn, còn Âm Dương Kính lại nhắm trực tiếp vào hồn phách nên nhục thân không đỡ được.

Lại thêm chiếc áo tiên kia khiến Xích Tinh Tử vừa trâu vừa có phép.

Trương Phương thi triển Phân Thân Thuật phối hợp với Ẩn Thân, bầu trời bên trái bỗng hiện ra một thân ảnh, Xích Tinh Tử định soi gương thì nó biến mất, bên phải lại hiện ra một đạo khác, định chiếu kính quang thì nó cũng biến mất.

Trương Phương vừa áp chế Xích Tinh Tử vừa truyền âm vào Càn Khôn Châu.

Kiện pháp bảo này hắn luôn mang theo bên người, Thân Công Báo, Phong Lâm, Lục Nhĩ Mi Hầu đã tu luyện trong đó bảy tám ngày.

Nhưng thời gian trong Càn Khôn Châu trôi nhanh hơn Hồng Hoang, mười năm trong châu bằng một ngày bên ngoài, nên thực tế họ đã tu luyện tám mươi chín mươi năm.

Người tiến triển nhanh nhất là Lục Nhĩ Mi Hầu, đã đạt tới tầng thứ tư của Cửu Chuyển Nguyên Công từ ba mươi năm trước, nhưng tầng thứ năm vẫn còn xa vời.

Công pháp này ban đầu tu luyện nhanh nhưng càng về sau càng khó.

Không chỉ vậy, Trương Phương còn truyền thụ cho Lục Nhĩ đủ loại thần thông như 72 phép Địa Sát, phép Thiên Cang, Thai Hóa Dị Hình, Đại Tiểu Như Ý, Ngũ Hành Đại Độn.

Lục Nhĩ cũng giống Dương Tiễn, chỉ mới sơ bộ nắm bắt, muốn luyện tới đỉnh cao như Trương Phương thì không thể vì dù tư chất tốt đến mấy cũng không đấu lại kẻ có hack.

Luận chiến lực, Lục Nhĩ là mạnh nhất trong ba đệ tử.

Thân Công Báo và Phong Lâm tu luyện Thượng Thanh tiên pháp, ngang hàng với Ngọc Thanh và Thái Thanh tiên pháp nhưng không gặp bình cảnh nên tiến bộ cũng rất lớn.

Một ngày nọ, Lục Nhĩ Mi Hầu đang chăm sóc cây nho trước túp lều tranh thì nghe thấy giọng Trương Phương: "Chuẩn bị đi, lát nữa ta sẽ đưa ngươi ra ngoài Kỳ Sơn để đoạt Phong Thần bảng!" Lục Nhĩ Mi Hầu nghe xong liền xốc lại tinh thần, vào lều lấy thiết côn bước ra.

Nhìn môi trường sống gần trăm năm qua, nó có tình cảm rất sâu đậm.

Thấy đệ tử đã sẵn sàng, Trương Phương lập tức đưa nó ra ngoài và tống đến nơi xa.

Lục Nhĩ vừa xuất hiện đã thấy sư phụ đang đại chiến với một đạo nhân, trên cao cũng có hai đạo nhân khác đang đánh nhau kịch liệt.

Biết mình không xen vào được, nó nhìn đống phế tích Kỳ Sơn rồi dùng Ẩn Thân Thuật lẻn về phía Phong Thần đài.

Trương Phương bí mật phái Lục Nhĩ đi lấy bảng, còn mình thì tử chiến cầm chân Xích Tinh Tử.

Quảng Thành Tử sau một hồi choáng váng cũng tỉnh táo lại, cầm Ngọc Như Ý cùng Xích Tinh Tử kẹp đánh Trương Phương.

Trương Phương không sợ hai người này, chỉ cần né được kính quang của Xích Tinh Tử và đề phòng Ngọc Như Ý trong tay Quảng Thành Tử là được.

Các thủ đoạn khác đánh vào người hắn chỉ như gãi ngứa.

Ngọc Như Ý của Quảng Thành Tử là bảo vật của Nguyên Thủy nên mang theo thánh uy, nếu không có Thanh Bình Kiếm của Thông Thiên đỡ đòn và kháng lại uy áp đó thì có lẽ Trương Phương đã bị trấn áp từ lâu.

Lục Nhĩ Mi Hầu ẩn thân lén lút bay về phía Phong Thần đài, bản tính loài khỉ vốn có thiên phú này nên nó mò lên đài mà không ai hay biết.

Nó không chậm trễ, chộp lấy Phong Thần bảng rồi dùng độn thổ biến mất.

Phong Thần đài không còn Phong Thần bảng lập tức sụp đổ tan tành.

Quảng Thành Tử và đồng bọn nghe tiếng động vội quay lại thì thấy bảng đã mất tích.

Chương 150

Hai người bỏ mặc Trương Phương, lập tức lao xuống đống phế tích để tìm.

Trương Phương biết Lục Nhĩ đã xong việc, cảm ứng được Lạc Bảo Kim Tiền liền vẫy tay thu hồi.

Nhìn Nhiên Đăng đang bị Đa Bảo dùng nghìn món pháp bảo đập tơi tả phải liên tục né tránh, Trương Phương không nhịn được cười.

Nếu không có Linh Thứu Đăng bảo vệ, Nhiên Đăng chắc đã bị đập chết từ lâu.

Trương Phương nói với Đa Bảo: "Đa Bảo đạo hữu!

Việc đã xong, mau rời khỏi đây thôi!" Đa Bảo nghe xong quay lại nhìn, thấy Phong Thần bảng đã mất, Quảng Thành Tử và Xích Tinh Tử đang điên cuồng tìm kiếm trong đống phế tích mà không thấy tăm hơi.

Hai người họ biết đã bị lừa nên nổi trận lôi đình, cầm pháp khí một trái một phải lao về phía Trương Phương.

Trương Phương đã có Phong Thần bảng trong tay thì đâu rảnh mà đánh nhau tiếp.

Hắn bước một bước đuổi kịp Lục Nhĩ Mi Hầu, sau đó túm lấy nó bay thẳng về hướng Bích Du cung.

Đa Bảo thấy Trương Phương rời đi liền đánh lui Nhiên Đăng rồi cũng dùng độn thuật đuổi theo.

Trương Phương thi triển Súc Địa Thành Thốn, hình ảnh không ngừng nhảy vọt, may mà có Lục Nhĩ Mi Hầu chỉ đường.

Tai của nó có thể nghe được lời từ vạn dặm nên không có chuyện mù đường như Trương Phương.

Chẳng mấy chốc, đảo Kim Ngao đã hiện ra trước mắt!

Thấy đảo Kim Ngao, Lục Nhĩ Mi Hầu hơi sợ, nó đã nghe danh đạo trường của Thánh nhân nhưng chưa bao giờ đủ sức đến đây.

Lần này có Trương Phương dẫn đường, kết hợp với lộ tuyến lần trước nên không sợ lạc, Trương Phương cũng cẩn thận ghi nhớ đường đi.

Đến đảo Kim Ngao, Trương Phương mới thở phào nhẹ nhõm, hắn thực sự sợ Nguyên Thủy từ xa tát chết mình.

Hắn đâu biết Nguyên Thủy đang bị Thông Thiên giáo chủ cầm chân chiến đấu trong Hỗn Độn, chẳng còn tâm trí đâu mà quan tâm Tây Kỳ.

So với đánh nhau ở Tây Kỳ thì Thánh nhân đánh nhau vui hơn nhiều, giống như phàm nhân đấu tướng, không có pháp bảo bay loạn xạ hay đất lở trời sập.

Nhìn có vẻ bình đạm nhưng mỗi chiêu thức đều là sự lĩnh hội sâu sắc về Đại Đạo.

Đánh được nửa ngày, Thông Thiên giáo chủ đột ngột thu kiếm, lùi lại phía sau: "Nguyên Thủy!

Để khi khác lại phân cao thấp, hôm nay bần đạo xem như thắng một nước cờ." Nguyên Thủy vội cảm ứng về phía Tây Kỳ, thấy Quảng Thành Tử và Nhiên Đăng mặt mày ủ dột, lại thấy Kỳ Sơn tan nát thì biết ngay Phong Thần bảng bị cướp mất.

Nhìn bóng lưng Thông Thiên đã đi xa, lão lạnh lùng nói: "Thông Thiên!

Ngươi thật ngoan cố không thông, dám cản trở thiên đạo vận hành, ta phải lên Tử Tiêu cung diện kiến lão sư." Thông Thiên giáo chủ không thèm quan tâm lời nói phía sau, giờ lão chỉ muốn về thật nhanh để xem Phong Thần bảng rốt cuộc có vấn đề gì.

Lão vung tay áo rời khỏi Hỗn Độn, hiện thân tại Bích Du cung.

Lúc này, Trương Phương đang dẫn Lục Nhĩ Mi Hầu đi vào Bích Du cung.

Lục Nhĩ tò mò nhìn đông ngó tây, thấy cái gì cũng lạ.

Nó không rõ thân phận thật của sư phụ mình, thấy vào đảo Kim Ngao thì tưởng là đệ tử bình thường, nào ngờ Trương Phương đi thẳng vào khu vực nội bộ mà không hề dừng lại.

Lục Nhĩ Mi Hầu mỉm cười thầm nghĩ: "Lẽ nào lão sư là chân truyền đệ tử?" Nó không khỏi căng thẳng và vui mừng vì biết mình sắp được bái vào môn hạ Thánh nhân.

Đệ tử chân truyền hay ngoại môn rất quan trọng vì nó đại diện cho thân phận và sự trọng dụng của sư phụ.

"Chủ nhân!

Lần trước người định trụ ta ở đây đấy!" Trương Phương đang đi thì nghe thấy tiếng nói bên tai, quay đầu nhìn lại, không phải con Kỳ Lân hoạt náo lần trước thì là ai.

Lúc này bên cạnh Kỳ Lân có một nữ tử khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, mặc đạo phục trắng, gương mặt đầy vẻ phẫn nộ.

Quy Linh Thánh Mẫu thực sự rất giận dữ, mấy ngày trước có kẻ dám định trụ tọa kỵ của nàng tại chỗ suốt hai ngày trời, nếu không phải tọa kỵ la hét om sòm làm nàng đang bế quan tỉnh giấc thì đến giờ vẫn chưa biết chuyện.

Nàng đã hỏi tọa kỵ và tìm kiếm mấy ngày nay nhưng không thấy kẻ đó đâu.

Là đệ tử chân truyền, lại có cảnh giới Đại La Kim Tiên nên nàng có cái kiêu ngạo của riêng mình.

Lúc này thấy "hung thủ", nàng sát khí đằng đằng nói: "Đạo hữu quá đáng quá rồi đấy, tọa kỵ của ta đắc tội gì mà ngươi chưa phân trắng đen đã trừng phạt nó?" Lục Nhĩ Mi Hầu thấy có kẻ gây phiền phức cho sư phụ mình liền lộ sát khí định xông lên, nhưng bị Trương Phương âm thầm ngăn lại.

Hiện tại hắn có việc quan trọng hơn, không rảnh đứng đây phí lời với Quy Linh Thánh Mẫu.

Thấy Trương Phương không nói lời nào mà tiếp tục đi tới, Quy Linh Thánh Mẫu nổi giận định phát hỏa thì nghe thấy tiếng của sư phụ Thông Thiên: "Đưa tọa kỵ về nhốt lại, ngươi cũng bị cấm túc, không có sự cho phép của ta không được ra khỏi động phủ!" Quy Linh Thánh Mẫu nghe xong mặt đầy ủy khuất, thầm nghĩ mình chỉ chặn đường hỏi tội vài câu thôi mà, sao sư phụ lại bênh vực kẻ đó như vậy.

Nàng không khỏi hận con tọa kỵ của mình đã gây chuyện, giờ thì hay rồi, bị nhốt luôn trong nhà.

Chương 151

"Chủ nhân, cứu mạng, hắn ngược đãi tọa kỵ!" Quy Linh Thánh Mẫu càng nghe càng bực, rút một tấm phù dán vào mồm con Kỳ Lân đang lảm nhảm, khiến nó im bặt ngay lập tức, rồi hậm hực quay về động phủ.

Trương Phương dẫn theo Lục Nhĩ Mi Hầu đang đầy tò mò bước tới trước cửa Bích Du cung.

Lục Nhĩ chấn kinh vô cùng, không ngờ sư phụ mình lại có thân phận đáng sợ đến mức đi thẳng vào cung điện của Thánh nhân.

Thủy Hỏa đồng tử đã đứng đợi sẵn ở ngoài, có lẽ lần trước bị Thông Thiên huấn thị nên lần này thấy Trương Phương liền nhiệt tình vô cùng, chạy lại từ xa chào đón.

Thủy Hỏa đồng tử nói: "Phó giáo chủ nhị lão gia!

Đại lão gia đang đợi ở trong điện, bảo người không cần thông báo cứ trực tiếp vào." Trương Phương mỉm cười xoa đầu Thủy Hỏa đồng tử rồi dẫn Lục Nhĩ bước vào trong.

Tai Lục Nhĩ rất thính nên đã nghe rõ mồn một, sư phụ mình cư nhiên là Phó giáo chủ Tiệt giáo.

Trở thành đệ tử của Phó giáo chủ Tiệt giáo khiến Lục Nhĩ Mi Hầu vô cùng kích động, nhưng nó không dám nhảy nhót phát tiết vì biết đây là đạo trường của Thánh nhân.

Trong đại điện, Thông Thiên giáo chủ mỉm cười nhìn Lục Nhĩ: "Tên đệ tử này không tệ, tư chất linh tính đều đủ cả." Trương Phương thầm nghĩ: "Tư chất không tốt sao được, Hỗn Thế Tứ Hầu ai chẳng thiên tư thông minh." Trương Phương hoàn thành nhiệm vụ

xuất sắc nên cũng rất vui vẻ, bảo: "Lục Nhĩ!

Giao Phong Thần bảng cho Giáo chủ đi!" Lục Nhĩ sau phút kinh ngạc trước sự tráng lệ của điện thờ, vội quỳ xuống bái lạy: "Lục Nhĩ bái kiến Thánh nhân!" Nó không dám như sư phụ mình, gặp Thánh nhân mà không bái, cứ thế đứng hiên ngang một bên.

Thông Thiên giáo chủ mỉm cười phất tay: "Đứng lên đi!" Lục Nhĩ Mi Hầu từ phía sau lấy ra Phong Thần Bảng từ trong lòng, hai tay kính cẩn dâng lên cho Thông Thiên Giáo Chủ, sau đó cung kính đứng sang một bên.

Thông Thiên nhìn Phong Thần Bảng trong tay, từ từ mở ra.

Ban đầu, ngài nhìn không biểu cảm, nhưng càng xem, tốc độ càng nhanh.

Phong Thần Bảng tựa một cuộn giấy, không quá dày nhưng cũng chẳng mỏng.

Chất liệu không rõ, trông như lụa nhưng tuyệt không phải, trên đó có thể dung nạp đủ ba trăm sáu mươi lăm lộ chính thần thần vị.

Thông Thiên không ngừng mở, cho đến cuối cùng, một đầu cuộn rơi xuống đất, nhưng ngài vẫn nhanh chóng lật xem.

Sắc mặt càng lúc càng đen, Thông Thiên phẫn nộ nói: "Hay cho Nguyên Thủy, kế hay lắm, vừa lừa được Thiên Đạo, lại còn tính kế ta!" Trương Phương không rõ Thông Thiên đã xem những gì, chỉ có thể đứng một bên chờ đợi.

Dù sao Thánh Nhân còn chưa xem xong, hắn đâu dám vội vàng.

Trương Phương tin rằng, nếu Thông Thiên muốn hắn xem thì tự nhiên sẽ đưa, còn nếu không muốn, hắn tuyệt đối không thể xem, xem rồi chắc chắn chẳng có lợi lộc gì.

Thông Thiên xem hồi lâu, cả người càng lúc càng phẫn nộ.

Cho đến cuối cùng, Thông Thiên hóa thành một tiếng thở dài, nói: "Ngươi cũng xem đi!" Nói xong, ngài ném cuộn Phong Thần Bảng đi.

Trương Phương nhanh chóng đưa tay ra đón lấy, từ từ mở ra xem.

Chỉ thấy cái tên đầu tiên chính là Vương Ma trong Tứ Thánh Cửu Long Đảo, tiếp theo là Dương Sâm, Cao Hữu Càn, Lý Hưng Bá, từng hàng xếp hàng ngay ngắn.

Cái tên thứ năm... chính là Trương Quế Phương!

Vừa thấy cái tên này, Trương Phương hít sâu một hơi.

Trên bảng, không chỉ có những điều Thông Thiên Giáo Chủ đã nói, mà còn có cả những hiểu biết về kiếp trước của hắn.

Tiếp theo là một loạt danh sách đệ tử Tiệt Giáo, rất nhiều người có căn cơ ngoại môn mỏng yếu đều bị Thông Thiên viết lên bảng.

Nhưng sau danh sách Tiệt Giáo, đập vào mắt lại là một câu nói: "Phàm đệ tử Tiệt Giáo sau khi chết, người nhập Phong Thần Bảng phải trải qua sự thẩm hạch của người chủ trì Phong Thần Bảng." Ý nghĩa của câu này là, đệ tử Tiệt Giáo sau khi chết, nhập Phong Thần Bảng, cuối cùng phải xem Khương Tử Nha có đồng ý hay không.

Giống như phỏng vấn vậy, phải tiến hành thẩm hạch, nếu Khương Tử Nha không đồng ý, ai có tên trên bảng cũng không thể được phong thần.

Tiếp theo lại có một câu nói khác khiến Trương Phương phẫn nộ: "Phàm đệ tử Tiệt Giáo, chỉ xét phẩm tính căn nguyên, người có phẩm tính cao thượng, căn nguyên tốt, bất kể trên bảng có tên hay không, đều có thể ưu tiên lên bảng, ưu tiên phong thần." Ý của câu này là, phàm là đệ tử Tiệt Giáo, bất kể trên bảng có tên hay không.

Chỉ cần căn nguyên thâm hậu, phẩm tính tốt, nếu chết đi, sẽ được ưu tiên ban cho một thần vị.

Vậy thì hai câu nói này, đối với những danh sách Thông Thiên đã ghi trước đó, có hữu dụng hay không, phải xem ý của Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha thì mọi việc đều nghe theo Nguyên Thủy sắp đặt, vậy thì ai được phong thần, ai chết vô ích, đều do Nguyên Thủy quyết định.

Tiếp theo lại là một chỗ khiến Trương Phương cảm thấy kỳ lạ, tên của Thập Nhị Kim Tiên chình ình trong danh sách.

Chỉ là bên dưới mỗi cái tên có một hàng chữ nhỏ, tuy nhỏ nhưng ghi rõ ràng.

Ví dụ như, Hoàng Thiên Hóa là đệ tử của Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, hạ sơn hoàn thành phong thần sát kiếp.

Ân Giao là đệ tử của Quảng Thành Tử, hạ sơn hoàn thành phong thần sát kiếp.

Ân Hồng là đệ tử của Xích Tinh Tử, hạ sơn hoàn thành phong thần sát kiếp.

Chương 152

Dương Tiễn là đệ tử của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, hạ sơn hoàn thành phong thần sát kiếp.

Na Tra là đệ tử của Thái Ất Chân Nhân, hạ sơn hoàn thành phong thần sát kiếp.

Tiếp theo còn rất nhiều, Trương Phương tự động bỏ qua, các đệ tử của Thập Nhị Kim Tiên và những người khác đều có đệ tử thay thế để lên bảng.

Điều khiển Trương Phương hiếu kỳ là Hoàng Long Chân Nhân không có đệ tử, trên đó lại ghi một cái tên là Bách Lâm.

"Do đó huyết thân của Bách Lâm đại thế Hoàng Long Chân Nhân, hạ sơn hoàn thành phong thần sát kiếp." Trương Phương đọc tên Bách Lâm hồi lâu cũng không rõ là ai.

Thông Thiên Giáo Chủ ở bên cạnh nói: "Bách Lâm là một đệ tử ký danh của ta, tính tình trung thực, chưa từng gây chuyện thị phi, lại nhiệt tình, còn mang một tia huyết mạch Long tộc." Nghe Thông Thiên Giáo Chủ nói vậy, Trương Phương mới biết là ai, đó là Giác Mộc Giao, một trong Nhị Thập Bát Tú trong thần thoại Thiên Triều.

Thuộc Giác Tú Giác Mộc Giao trong Nhị Thập Bát Tinh Túc của Đạo Giáo.

Trước Phong Thần, tên gốc là Bách Lâm, môn nhân Tiệt Giáo, đệ tử dưới trướng Thông Thiên Giáo Chủ.

Sau này chết trong Vạn Tiên Trận, trong Tây Du Ký từng giúp Tôn Ngộ Không hàng phục Tê Ngưu Tinh.

Nhưng đệ tử dưới trướng Thông Thiên lại có huyết duyên với

Hoàng Long Chân Nhân sao?

Hừ, chắc chắn là con rồng kia vốn dâm dục, để lại vô số á long chủng.

Chắc Hoàng Long Chân Nhân cũng không biết, nhà kia có bà cô, ông chú nào, hoặc đứa cháu, anh em nào đó đã "làm chuyện tốt" ở bên ngoài.

Vì thế mới có chút huyết duyên với Bách Lâm.

Nguyên Thủy lại dám trực tiếp ghi tên Bách Lâm lên bảng, thật nực cười, lấy đệ tử của người khác ra thay thế đệ tử nhà mình chịu sát kiếp.

Chẳng trách Thông Thiên Giáo Chủ mặt mày đen sịt, ai xem cũng sẽ đen mặt.

Tiếp theo, ba phần tư bảng dài dằng dặc lại không hề ghi thêm bất kỳ cái tên nào.

Điều này khiến người ta khó hiểu, vì một trang dài như vậy lại ẩn chứa vô số sự bất định.

Nếu cuối cùng tất cả đều ghi tên đệ tử Tiệt Giáo cũng không được.

Không ngờ tên của Vương Ma Tứ Thánh lại hóa thành màu vàng, hiển thị đã lên bảng.

Nhưng Hoàng Thiên Hóa, đệ tử của Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, từng bị Trương Phương đánh chết, nên tên của Thanh Hư và nhóm đệ tử hiển thị màu xám.

Rõ ràng là không thể thay thế được nữa, ngoài việc ghi tên lên bảng, chắc chắn còn có các bước khác.

Đệ tử đó phải có khí tức tương đồng với sư phụ, ngoài ra còn

phải nắm giữ tuyệt kỹ, pháp bảo của sư phụ.

Vì Thiên Đạo có nhu cầu, nhất định phải có đủ các loại nhân tài mà Thiên Đạo cần.

Không thể lấy chân size 43 mà đi giày size 40, nhất định phải chân cùng size, khí chất tương đồng. (Ví dụ này, mong các vị độc giả thông cảm, lời tuy thô tục nhưng đạo lý không thô tục.) Vì Thanh Hư và Hoàng Thiên Hóa chưa hoàn thành bước cuối cùng, đã bị Trương Phương giết chết trước.

Dương Nhậm lại bị bắt đi, dẫn đến Thanh Hư không còn người thay thế.

Nhìn ba chữ lớn "Trương Quế Phương", Trương Phương phát hiện bên dưới có rất nhiều chỗ trống.

Do bị ràng buộc bởi những gì đã ghi, ngoài tên ra, bên dưới không còn chữ nào nữa, cuối cùng việc phong thần hẳn là do Nguyên Thủy quyết định.

Trương Phương vung tay một cái, trong tay xuất hiện một cây bút lông!

Thông Thiên nhìn thấy, làm sao không biết ý đồ của Trương Phương, ngài lắc đầu nói: "Phong Thần Bảng đã được ký kết xong, có sửa lại cũng vô dụng thôi." Trương Phương không cam lòng nói: "Cứ tận nhân sự, rồi tùy thiên mệnh thôi, tổng không thể không làm gì cả.

Nguyên Thủy có thể tác oai tác quái, ta lại không thể thay đổi vận mệnh của mình sao?" Trương Phương nói xong, đầu bút lông trong tay tự động sinh mực, Lục Nhĩ Mi Hầu ở bên cạnh thấy vậy, vội vàng tiến lên giúp đỡ giữ Phong Thần Bảng.

Trương Phương lập tức vung tay áo, lại thêm một hàng chữ nhỏ dưới tên mình, xong xuôi lại thêm một hàng chữ sau danh sách của

đám người Côn Luân Ngọc Hư Cung.

Trương Phương vừa viết xong, cảm thấy thiên tế có dị trạng.

Không chỉ hắn, Thông Thiên cũng đã cảm nhận được từ sớm, ngay cả Lục Nhĩ Mi Hầu cũng cảm thấy.

Mấy người cùng rời Bích Du Cung, đứng trên vách núi tử sắc, nhìn Đa Bảo Đạo Nhân đang vội vã chạy tới.

Cách Đa Bảo Đạo Nhân không xa phía sau, Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử cũng đang theo sát.

Thế nhưng những điều đó đều không quan trọng, điều quan trọng là bầu trời hóa thành một mảnh tử sắc, tầng mây trên không dần dần tụ tập lại.

Sau khi những tầng mây này tụ lại, trên bầu trời xuất hiện một gương mặt người.

Dung mạo già nua, nhưng không mất đi uy nghiêm, nhìn thấy gương mặt này, Đa Bảo Đạo Nhân, Nhiên Đăng cùng những người khác đều dừng bước.

Chương 153

Sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ trở nên khó coi, một vẻ âm trầm.

Chỉ nghe gương mặt kia mở miệng nói: "Thông Thiên sư đệ, mang theo Phong Thần Bảng và Phiên Thiên Ấn, mau tới Tử Tiêu Cung!" Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Đại sư huynh, người biết bao nhiêu về những chuyện trên bảng, có biết Nguyên Thủy đã lừa dối ta quá đáng không?" Gương mặt kia tràn đầy tức giận, lớn tiếng nói: "Thông Thiên, Nguyên Thủy sư đệ làm vậy là vì tốt cho ngươi, đừng có ngoan cố không biết hối cải nữa." Nghe đối thoại của hai người, Trương Phương mới biết, vị đó chính là Giáo Chủ Nhân Giáo, Lão Tử.

Vị lão đại trong Tam Thanh, Thái Thanh!

Sắc mặt Thông Thiên thay đổi mấy lần, sau đó ngài lớn tiếng quát: "Đủ rồi, Lý Nhĩ!

Ta và ngươi đều là Thánh Nhân Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, bất tử bất diệt, vậy mà ngươi cứ ra vẻ cao cao tại thượng, thường xuyên chỉ trỏ ta.

Ban đầu ta xem ngươi là đại sư huynh, việc gì cũng nghe theo, không ngờ ngươi lại cấu kết với Nguyên Thủy Thiên Tôn hãm hại ta.

Ta nói cho ngươi biết, từ hôm nay, tình huynh đệ của chúng ta đoạn tuyệt!

Ta sẽ lên Tử Tiêu Cung, nói rõ trắng đen với lão sư." Thông Thiên quay người nói với Trương Phương: "Trận chiến Tây Kỳ giao cho ngươi, ta sẽ đi Tử Tiêu Cung nói rõ trắng đen với Nguyên Thủy Thiên Tôn." Trương Phương cũng hiểu rõ, sự việc đến nước này, hiển nhiên Nguyên Thủy và Lão Tử đã cùng một phe, Thông Thiên Giáo Chủ khó mà một mình xoay chuyển.

Muốn vãn hồi cục diện, e rằng khó, Tiệt Giáo tuy có Vạn Tiên, nhưng thực ra không đủ để Nguyên Thủy một chưởng đánh tan.

Sự việc đã đến nước này, chỉ có thể đi một bước tính một bước, cẩn thận mưu tính, ngoài ra điều quan trọng nhất là, tốt nhất nên tống hết đệ tử Xiển Giáo lên bảng.

Để Nguyên Thủy Thiên Tôn 'ăn trộm gà không thành lại mất nắm gạo', cuối cùng dù có nổi giận lôi đình thì sao chứ.

Trương Phương giao Phong Thần Bảng cho Thông Thiên, xong lại lấy ra Phiên Thiên Ấn cùng giao lên.

Không còn cách nào khác, hiện giờ địch mạnh ta yếu, Trương Phương cũng không giữ Phiên Thiên Ấn lại để khiến Thông Thiên khó xử.

Trương Phương nói: "Giáo Chủ đi mau về mau, cũng cần đề phòng nhiều hơn.

Tây Kỳ ta sẽ chú ý kỹ." Trương Phương sợ tính tình Thông Thiên ngay thẳng, đến Tử Tiêu Cung sẽ bị Nguyên Thủy và Lão Tử hai người liên thủ chèn ép.

Thông Thiên Giáo Chủ nhận lấy Phong Thần Bảng và Phiên Thiên Ấn, nói: "Lần này lại khiến ngươi phải chịu thiệt thòi rồi, pháp bảo đoạt được lại phải chắp tay dâng người." Trương Phương bĩu môi, sau đó làm như không có chuyện gì, mỉm cười nhạt nhẽo nói: "Ta có thể đoạt một lần, cũng có thể đoạt lần thứ hai.

Ta nghĩ Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chẳng có mặt mũi nào mà ba lần năm lượt đòi Phiên Thiên Ấn cho đệ tử." Trương Phương có sự tự tin này, và cũng có thực lực đó.

Thông Thiên liếc nhìn Quảng Thành Tử và những người ở xa, sau đó vung tay một cái, biến mất tại chỗ.

Quảng Thành Tử, Nhiên Đăng Đạo Nhân, Xích Tinh Tử cũng đã nghe rõ lời Lão Tử vừa nói.

Vốn dĩ họ truy đến Bích Du Cung, cũng ỷ vào sự sủng ái của Nguyên Thủy, ngoài ra còn tin rằng Thông Thiên sẽ không làm gì họ.

Một là để đòi lại Phong Thần Bảng, hai là đương nhiên muốn đòi lại Phiên Thiên Ấn.

Lúc này thấy Thông Thiên Giáo Chủ đã đi, họ cũng không dám nán lại lâu.

Họ tự tin rằng khi Thông Thiên Giáo Chủ còn ở đó, ngài nhất định sẽ kiềm chế môn nhân, không làm gì họ.

Nhưng Thông Thiên đã đi rồi, họ không dám đối mặt với Trương Phương.

Nếu không đi, lát nữa e rằng sẽ phải ở lại đây mãi mãi.

Nhìn Quảng Thành Tử và những người khác rời đi, Trương Phương thở dài một hơi, lúc này nơi đây đang bị Thánh Nhân chú ý.

Nếu không, hắn thật sự sẽ gọi Đa Bảo đến, trực tiếp giữ lại ba người đó.

Từ đây cũng có thể thấy, vừa rồi Trương Phương và những người khác đi cướp Phong Thần Bảng, mấy người đã đại chiến một phen.

Ba người Nhiên Đăng dám tìm đến tận cửa, đơn giản là quá mức tự tin.

Trong nguyên tác, Quảng Thành Tử từng đánh chết Quy Linh Thánh Mẫu, đệ tử của Tiệt Giáo Tam Đại đệ nhất nhân Hỏa Linh Thánh Mẫu.

Sau khi giết người không những không chạy, còn cầm pháp bảo Kim Hà Quan mà Quy Linh Thánh Mẫu dùng khi còn sống lên Bích Du

Cung.

Trước mặt mọi người giao cho Thông Thiên Giáo Chủ, Thông Thiên Giáo Chủ đã dùng lời lẽ ôn hòa nói chuyện một phen.

Không ngờ Quảng Thành Tử ra khỏi Bích Du Cung lại thấy Quy Linh Thánh Mẫu chất vấn, không nói hai lời lại tế ra Phiên Thiên Ấn.

Đánh Quy Linh Thánh Mẫu hiện nguyên hình, có thể thấy người của Xiển Giáo quả thực rất cuồng vọng.

Lúc này Trương Phương thấy mấy người đã bỏ chạy, nắm đấm siết chặt của hắn cũng từ từ thả lỏng.

Đa Bảo Đạo Nhân thấy lão sư Thông Thiên Giáo Chủ rời đi, hướng Trương Phương đánh một cái kê thủ nói: "Đa Bảo bái kiến Phó Giáo Chủ!" Trương Phương không dám kiêu ngạo, tuy là Phó Giáo Chủ, nhưng cũng không thể quá làm ra vẻ, kẻo khiến người khác không thích.

Trương Phương cũng đánh một cái kê thủ, sau đó nói: "Đa Bảo đạo hữu không cần đa lễ, phải đa tạ ân trợ giúp vừa rồi." Đa Bảo mỉm cười, nói: "Tất cả đều là sư mệnh, nếu không ta cũng không biết, có người có thể tu luyện Cửu Chuyển Nguyên Công đến tầng thứ như vậy." Qua trận chiến vừa rồi Đa Bảo cũng đã nhìn rõ, Trương Phương tuy thân là Đại La Kim Tiên, nhưng lại tu luyện Cửu Chuyển Nguyên Công.

Đây là công pháp duy nhất trong Hồng Hoang giúp nhục thân trực tiếp thành Thánh.

Tuy chưa từng thấy ai có thể tu luyện trên ngũ chuyển, nhưng bộ công pháp này ai cũng nghe nói đến.

Chương 154

Đa Bảo Đạo Nhân tin rằng, đối đầu với Trương Phương, y cũng không có đủ mười phần nắm chắc để hạ gục, mà dù hạ gục cũng không có thủ đoạn để giết chết.

Trương Phương đối với vị đại năng Phật Giáo tương lai này cũng vô cùng hiếu kỳ, đáp: "Đạo hữu quá lời rồi, pháp môn tu hành của đạo hữu cũng vô cùng tinh diệu, không biết đó là loại công pháp nào?" Trương Phương thực sự hiếu kỳ về cách trực tiếp dùng thần thông tế luyện pháp bảo.

Thần thông chính là pháp bảo, pháp bảo cũng là thần thông, Đa Bảo Đạo Nhân quả là độc đáo.

Đa Bảo đáp: "Bộ công pháp này không có tên nào cả, bần đạo dựa trên công pháp Thượng Thanh của Tiệt Giáo mà tự mình cải biên, hiện giờ gọi là Đa Bảo Tâm Kinh!" Đa Bảo nói xong, vẻ mặt ngượng nghịu gãi đầu.

Trương Phương nhìn Đa Bảo trắng trẻo mập mạp, nội tâm tràn đầy ghen tị, hắn thì không có khả năng cải biên công pháp.

Phải biết rằng, chỉ cần sai sót một chút thôi là tẩu hỏa nhập ma ngay.

Đa Bảo không chỉ cải biên thành công, mà còn tu luyện đến Chuẩn Thánh, chiến lực không hề tầm thường.

Trương Phương cùng Đa Bảo giao đàm một phen, liền rời khỏi Bích Du Cung, dẫn theo Lục Nhĩ hướng Tây Kỳ gấp rút.

Tuy thân là Phó Giáo Chủ, nhưng hắn cũng có tự biết mình, tự nhiên sẽ không ỷ vào thân phận mà chỉ trỏ lung tung trên Kim Ngao

Đảo.

Nói trắng ra, tất cả đều là thực lực, có thực lực mới có vốn liếng.

Giả như Trương Phương hiện tại chỉ là một nhân vật còn chưa đạt Kim Tiên.

Liệu có sống được đến bây giờ hay không cũng là điều không biết, mà dù có sống được đến bây giờ, cũng không có tư cách để phân cao thấp với Quảng Thành Tử và những người khác.

Còn sự tôn kính của Đa Bảo đối với hắn, không phải là mối quan hệ như với Thông Thiên Giáo Chủ.

Không lâu sau, Ngũ Hành Thành đã xa xa trong tầm mắt, Trương Phương trực tiếp một bước trở về đạo cung.

Văn Trọng so với Trương Phương, đương nhiên cao minh hơn nhiều trong phương diện bài binh bố trận.

Hơn nữa, dưới trướng y ngoài Dương Nhậm ra, những người khác không nghe lời.

Cũng nhờ mối quan hệ với Dương Nhậm, y đã bố trí toàn bộ Ngũ Hành Thành một cách ngăn nắp, có trật tự.

Một ngày nọ, trong trung quân đại điện, y đang chau mày suy tư, đối với trận chiến xảy ra ở Kỳ Sơn, y nhìn rõ mồn một.

Nhưng với thực lực đó, y không thể tham dự.

Y đang suy nghĩ sự việc thì đột nhiên thấy một đạo quang mang rơi vào Chư Thiên Đạo Cung.

Không chỉ Văn Trọng thấy, Thập Tiên Kim Ngao Đảo cũng thấy rõ mồn một.

Lập tức tất cả đều đứng dậy, hướng về phía đạo cung đi tới.

Trương Phương vừa về đến bảo điện đạo cung chưa được bao lâu, đã thấy Thập Tiên Kim Ngao Đảo cùng một lão nhân tóc bạc râu trắng bước vào.

Lão nhân đó mặc một bộ áo giáp đen, ngoài hai mắt ra, trên trán còn có thêm một con mắt nằm ngang.

Sau khi mọi người vào bảo điện đạo cung, đồng loạt hành lễ nói: "Thập Tiên Kim Ngao Đảo bái kiến Phó Giáo Chủ Giáo ta!" "Đệ tử dưới trướng Kim Linh Thánh Mẫu Văn Trọng, tham kiến Phó Giáo Chủ Giáo ta!" Trương Phương phất tay hư không nâng đỡ, khẽ mỉm cười nói: "Mọi người không cần câu nệ, ta lần này đến đây là để chủ trì đại sự giữa chúng ta và Tây Kỳ, binh mã giao cho Văn Trọng toàn quyền phụ trách." Nhìn Trương Phương, Văn Trọng vẻ mặt cảm thán, từng là quan hệ trên dưới, nay lại xảy ra chuyển biến.

Y không dám có ý kiến gì khác, đối với pháp chỉ của Bích Du Cung, y vẫn luôn tuân theo.

Văn Trọng ôm quyền nói: "Văn Trọng nhất định không phụ sở thác, chỉ là Đặng Trung, Man Ma và những người khác trước đây là dưới trướng Phó Giáo Chủ, ta lại không tiện chỉ huy." Trương Phương nghe vậy, cau mày.

Tư chất của Đặng Trung và mấy người kia thực sự tầm thường, mấy người đó cũng không có lòng hướng đạo.

Trước đây Trương Phương từng hứa hẹn sẽ cho toàn bộ các võ tướng thế tục xuất sơn, cuối cùng khi Thân Công Báo và những người khác bái sư thì mấy người kia lại không có biểu hiện gì.

Trương Phương cũng chẳng thể mặt dày sáp lại thu họ làm đệ tử được.

Quan hệ sư đồ phải xem duyên phận, tư chất của Đặng Trung và

những người khác kém xa Thân Công Báo.

Mấy người đó không có lòng hướng đạo, không cầu trường sinh bất lão, chỉ muốn vinh hoa phú quý, nên đã bị Trương Phương bỏ xó.

Lúc này nghe Văn Trọng nói, Trương Phương bình tĩnh đáp: "Mấy người đó ta sẽ tự mình xử lý, không cần lo lắng." Sau đó Trương Phương nhìn đám người Kim Ngao Đảo đang xếp hàng chỉnh tề nói: "Còn về mười người các ngươi, trận pháp đã bày ra, cũng không tiện thu lại, hiện tại kế hoạch ban đầu không đổi.

Diêu Thiên Quân ở lại, những người khác ra ngoài trước đi!" Văn Trọng và những người khác rời khỏi bảo điện đạo cung, chỉ còn lại Diêu Thiên Quân đứng chờ tại chỗ.

Trương Phương nói xong, sau đó nói: "Gần đây để Man Ma theo ngươi đi canh giữ trong trận, ta nghĩ Khương Tử Nha nếu mất đi tam hồn thất phách, nhất định sẽ có người của Ngọc Hư Cung đến giải cứu." Diêu Thiên Quân ngượng ngùng cười nói: "Mấy tiểu kỹ xảo của ta sao có thể thoát khỏi pháp nhãn của Phó Giáo Chủ." Trương Phương đáp: "Không có gì phải ngại, nếu thuật này lập công, chẳng phải có thể tránh được nhiều cuộc chiến tranh sao." Diêu Thiên Quân thận trọng nói: "Phó Giáo Chủ yên tâm, ta nhất định dốc hết toàn lực, nhất định sẽ khiến Khương Tử Nha hồn phi phách tán." Trương Phương căn dặn xong liền cho Diêu Thiên Quân ra ngoài.

Lục Nhĩ Mi Hầu hiện giờ cũng có thể độc lập một phương, nhưng Trương Phương lại biết hắn không có binh khí.

Tuy Trương Phương rất cần điểm cường hóa, nhưng bỏ ra mấy vạn điểm để làm một món vũ khí cho Lục Nhĩ cũng đáng.

Khi đã rõ việc cần làm, Trương Phương lẩm bẩm trong miệng: "Không biết ở Triều Ca thành, Khổng Tuyên và Tần Vân có giúp mình thu thập được chút tài nguyên nào không!" Đã lâu không đến Triều Ca,

mọi chuyện bên đó hiện giờ do Tần Vân và những người khác quản lý, có Khổng Tuyên tọa trấn phía sau, hắn cũng rất yên tâm.

Trong thế tục tuy không thu được linh đan diệu dược, nhưng một số linh chi nhân sâm phàm tục thì có.

Chương 155

Chỉ là số lượng bao nhiêu thì không biết được.

Hiện giờ Phong Lâm đang tu hành, Trương Phương định cho Lục Nhĩ Mi Hầu đi Triều Ca xem có linh dược không, nếu có thì mang về.

Quan trọng nhất là, Lục Nhĩ Mi Hầu có thể nghe ngàn dặm, loài khỉ làm chuyện "trộm cắp" có thiên phú hơn loài người.

Trương Phương định để Lục Nhĩ Mi Hầu giúp thu thập một số linh đan diệu dược, sau đó sẽ thử xung kích cảnh giới Chuẩn Thánh.

Không làm những việc này trước, nhất định phải có sự nỗ lực, không có nỗ lực thì lấy đâu ra hồi báo.

Vừa lúc đó, Lục Nhĩ Mi Hầu bước vào, hắn vừa đi xem con hổ ban đầu bị giữ lại trong Ngũ Hành Thành.

Đối với con hổ, hắn cũng mười ngày chưa thấy, nhưng đối với Lục Nhĩ Mi Hầu lại là hơn chín mươi năm.

Trương Phương nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu, cùng với Tinh Thiết Côn đang cầm trong tay, khẽ mỉm cười.

Lục Nhĩ Mi Hầu cũng không biết ghen tị, trong ba đệ tử, Thân Công Báo có một kiện Tiên Thiên Linh Bảo Băng Ti Vãn Long Trần.

Phong Lâm trong tay có Phương Thiên Họa Kích, là Hậu Thiên Linh Bảo cấp trung, còn có một ma linh cảnh giới Kim Tiên thủ hộ.

Chỉ có Lục Nhĩ Mi Hầu, Trương Phương lại không cấp bất kỳ pháp bảo nào, chỉ tìm một khối tinh thiết trong Càn Khôn Châu.

Lại trải qua một phen rèn đúc, cuối cùng mới thành Tinh Thiết Côn trong tay, ngay cả một món pháp bảo cũng không phải.

Trương Phương thở dài một hơi, thương xót cho đồ đệ nhà mình, nói: "Lục Nhĩ, ngươi hãy canh giữ Ngũ Hành Thành trước, vi sư đi tìm cho ngươi một món binh khí." Lục Nhĩ Mi Hầu nghe vậy, toàn thân chấn động.

Hắn rõ ràng biết, đại sư huynh và tam sư đệ đều có bảo vật do lão sư ban tặng.

Nhưng hắn không dám mở miệng xin, bởi vì hắn tu luyện Cửu Chuyển Nguyên Công, cùng loại với lão sư tu luyện.

Hắn biết Trương Phương đã dốc hết lòng truyền thụ, không chỉ vậy, ngay cả Thất Thập Nhị Địa Sát Thuật, Thiên Cương Thần Thông cũng đã truyền cho ba loại.

Hắn vô cùng biết đủ, nào dám có ý tứ xin pháp bảo nữa.

Lúc này đột nhiên nghe lão sư muốn đi tìm binh khí cho mình, Lục Nhĩ Mi Hầu cảm động đến mức toàn thân run rẩy.

Xưa kia hắn chạy đông chạy tây bái sư vô số năm, không ai chịu nhận.

Hôm đó tùy tiện theo một người mà bái, nhưng người đó lại đối xử tốt với hắn như vậy, mắt Lục Nhĩ Mi Hầu hơi ướt.

Nhìn đôi mắt đỏ hoe của Lục Nhĩ Mi Hầu, Trương Phương vươn tay xoa xoa đầu khỉ, cười nói: "Được rồi, đừng có làm bộ làm tịch như vậy, lão sư dù sao cũng là Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo, đệ tử dưới trướng mà không có binh khí tốt, chẳng phải sẽ khiến người ta chê cười sao." Lục Nhĩ Mi Hầu cố gắng nặn ra một nụ cười, nói: "Không có, đệ tử chỉ cảm thấy đã làm phiền lão sư, trong lòng áy náy." Trương Phương nói: "Chuyện ở đây giao cho ngươi, ta sẽ đi rồi về ngay." Trương Phương cũng không còn cách nào, binh khí trong Ngũ Hành Thành đều là sắt phàm, ngay cả tinh thiết cũng không phải.

Cường hóa xong cũng tối đa chỉ đạt cấp bậc pháp khí, càng đừng nói Hậu Thiên Linh Bảo, hoàn toàn lãng phí điểm cường hóa.

Ra khỏi Ngũ Hành Thành, Trương Phương nhất thời rơi vào mâu thuẫn, rốt cuộc nên đi đâu tìm dược liệu hay binh khí tốt hơn đây.

Hay là cứ đến Tây Kỳ Thành xem thử đã, bây giờ "nghệ cao nhân đảm đại" rồi, đối mặt trực diện với Quảng Thành Tử và những người khác còn không sợ, huống chi còn có "thai hóa dị hình".

Trương Phương lay động thân hình biến hóa, hóa thành một đạo nhân trung niên, để râu dê ba chòm, mặc đạo bào xanh rộng thùng thình.

Sau khi ẩn thân, hắn thi triển Súc Địa Thành Thốn, trong chớp mắt đã tiến vào Tây Kỳ Thành.

Tây Kỳ Thành so với lần trước không có quá nhiều thay đổi, dân chúng đối với việc Triều Ca ba lần năm lượt tấn công đã quen thuộc.

Lại thêm mấy lần trước Khương Tử Nha đẩy lùi địch, như thần tiên ngăn chặn nước lụt nhấn chìm Tây Kỳ.

Khiến danh vọng của ông ta đạt đến cực điểm, hiện tại trên dưới Tây Kỳ chỉ có một tiếng nói, dù có ai phản đối cũng không thể gây sóng gió.

Trương Phương tuy thân là Đại La Kim Tiên, nhưng cũng không dám tùy tiện dậm chân một cái biến cả Tây Kỳ thành phế tích.

Bởi vì làm vậy không chỉ khiến Nguyên Thủy lập tức ra tay đánh chết hắn, mà các Thánh Nhân khác e rằng cũng sẽ trực tiếp ra tay.

Thậm chí Hồng Quân Đạo Tổ cũng có thể lập tức giáng xuống thiên phạt, diệt trừ hắn.

Vì vậy những chuyện không thể làm, tuyệt đối không được làm,

nói trắng ra đây là một cuộc đấu sức giữa các thần tiên.

Chỉ mượn trận chiến giữa phàm nhân mà tiến hành thôi, bách tính vô tội, Trương Phương cũng không phải kẻ sát nhân cuồng ma.

Hắn lặng lẽ đi đến nơi từng hóa danh Bồ Đề Lão Tổ mở tiệm thuốc, phát hiện đã bị phong tỏa.

Có vẻ Khương Tử Nha đối với thân phận Bồ Đề Lão Tổ đã sớm có lòng nghi kỵ.

Trương Phương tìm một tửu lâu lớn nhất Tây Kỳ, ngồi ở góc khuất gọi một hồ rượu, vừa uống vừa nghe ngóng tin tức.

Nghe đến trưa, cũng không nghe được tin tức hữu dụng nào, Trương Phương hơi thất vọng.

"Nghe nói chưa, Cơ Tiên công tử đang chiêu hiền đãi sĩ đó, phàm là người có một tài năng gì đều có thể vào phủ Cơ Tiên công tử, ăn sung mặc sướng." Một người bên cạnh thì thầm nói: "Nhưng ta nghe nói Tam công tử Cơ Tiên bất học vô thuật, so với Cơ Phát thì kém xa!" Một người khác cũng thì thầm chen vào: "Ai mà chẳng biết, mấy hôm trước y còn bức chết một phụ nữ nhà lành." Mấy người đó tuy nói nhỏ, nhưng Trương Phương có cảnh giới, lời nói của họ không sót một chữ nào lọt vào tai Trương Phương.

Chương 156

Hắn khẽ mỉm cười, thân hình biến mất, khi xuất hiện đã ở trước cổng phủ Cơ Tiên công tử.

Tây Kỳ Thành cũng chỉ lớn đến vậy, Trương Phương từng đi dạo qua, nên biết cái phủ Cơ Tiên công tử này.

Một Tây Kỳ thái bình không phải điều Trương Phương muốn, hắn thấy Tây Kỳ càng loạn càng tốt.

Đừng tưởng phàm nhân không có tác dụng, có khi họ phát điên lên, làm chuyện có thể kinh thiên động địa.

Trương Phương trực tiếp nghênh ngang đi vào, tự nhiên bị hộ vệ trước cổng đưa tay ngăn lại, lớn tiếng hỏi: "Vị đạo nhân này, đây là phủ Tam Công Tử.

Không thể tự tiện xông vào." Trương Phương nghiêm chỉnh đáp: "Bần đạo vân du đến đây, phát hiện chủ nhân nơi này phi thường bất phàm, nên muốn đến bái kiến." Hộ vệ đương nhiên thấy Trương Phương là đạo sĩ, nên lời lẽ tương đối ôn hòa, nếu là người bình thường thì đã sớm bị quát mắng rồi.

Hộ vệ liền nói: "Vậy đạo nhân xin chờ một lát, ta đi thông báo!" Trương Phương gật đầu, đứng ở cổng đợi, hộ vệ nhanh chóng đi vào nội phủ.

Cơ Tiên vừa dùng roi đánh xong một phụ nữ nhà lành không chịu phục tùng, liền nghe hộ vệ vội vàng báo: "Bẩm Tam Điện Hạ, ngoài cổng có một đạo nhân, muốn diện kiến Tam Điện Hạ." Nghe lời này, sắc mặt Cơ Tiên biến đổi.

Y vô cùng không cam lòng với việc nhị ca trở thành Võ Vương.

Tự hỏi lòng mình, y mạnh hơn Cơ Phát ở mọi điểm, nhưng Cơ Xương lại truyền vị trí cho Cơ Phát.

Làm sao có thể được, Khương Tử Nha và những người khác, ai nấy đều là nhân vật thần tiên.

Đồng loạt ủng hộ nhị ca, còn Cơ Tiên, lại không có ai thèm để ý.

Y đã treo bảng chiêu hiền đãi sĩ ở phủ, mấy tháng rồi cũng không thấy một dị nhân nào, chỉ có mấy kẻ hám ăn, đều bị đánh gậy loạn xạ đuổi ra ngoài.

Lúc này nghe hộ vệ nói có một đạo nhân, Cơ Tiên thần sắc chấn động, nội tâm vừa có chút kỳ vọng lại vừa có chút lo lắng.

Kỳ vọng vì trong thời đại này, phàm là đạo sĩ, đa số đều là người tài năng; lo lắng vì sợ đạo sĩ này có phải là giả mạo hay không.

Y nghĩ xong, nói với hộ vệ: "Mời đạo nhân vào!" Hộ vệ vội vàng chạy ra ngoài.

Trương Phương đợi một lát, thấy hộ vệ đi ra, nói: "Công tử nhà ta có lời mời, đạo nhân theo ta." Trương Phương gật đầu, theo hộ vệ đi vào khách sảnh, phát hiện một thanh niên chừng hai mươi tuổi, rõ ràng là quá độ tửu sắc, hốc mắt đều có chút quầng thâm.

Trương Phương mỉm cười nói: "Bần đạo là luyện khí sĩ Bố Cát Đảo, Lữ Động Tiên, bái kiến Tam Công Tử!" Cơ Tiên đánh giá từ trên xuống dưới một lượt, sau đó hỏi: "Vị đạo nhân này, ngươi có những thủ đoạn gì?" Trương Phương giả vờ tự tin cười một tiếng, vươn tay ra, trong tay xuất hiện một quả cầu lửa màu đỏ to bằng quả dưa hấu.

Cả đại sảnh nóng hừng hực, Cơ Tiên vội vàng lùi lại mấy bước.

Trên mặt y mang theo vẻ kinh hãi, sau đó vô cùng mừng rỡ nói: "Đúng là tiên nhân a, đây mới là thủ đoạn mà tiên nhân nên có." Trương Phương nhìn biểu cảm của đối phương, nội tâm khinh

thường một phen, rồi thu lửa lại.

Đây chỉ là pháp thuật sơ cấp nhất, hù dọa phàm nhân thì còn được, còn pháp thuật cao cấp thần thông thì không cần thiết phải lộ ra.

Cơ Tiên thấy Trương Phương thu hồi thần thông, vội vàng chạy tới túm lấy tay áo hắn hỏi: "Thần tiên ơi, có loại linh dược nào mà người ăn vào lập tức trở nên ngoan ngoãn nghe lời không?" Trương Phương nhíu mày, vẻ mặt kỳ dị, sau đó lắc đầu nói: "Những thứ đó bần đạo không có." Cơ Tiên không cam tâm lại hỏi: "Thế có loại linh đan diệu dược nào mà người ăn vào, lực đại vô cùng, một người có thể đánh trăm, ngàn người không?" Lần này Trương Phương gật đầu, cười nói: "Cái này thì không khó, nhưng bần đạo lại thiếu dược liệu luyện đan a!" Cơ Tiên nghe vậy, lập tức hào hứng nói: "Cái này không thành vấn đề, cần gì cứ việc nói, ta sẽ cho người chuẩn bị cho ngươi." Trương Phương bề ngoài gật đầu, nhưng sâu trong nội tâm lại không hài lòng.

Cơ Tiên không có tâm tư ở vương vị, chỉ ham chơi hưởng lạc, loại người này căn bản không thể gây ra phiền phức gì cho Khương Tử Nha và những người khác.

Hắn thầm nghĩ, phải cải tạo Cơ Tiên một phen.

Nhưng trước mắt thì cứ đòi chút lợi lộc đã, "chân muỗi cũng là thịt".

Trương Phương viết một thanh đơn (danh sách), Cơ Tiên chỉ vội vàng liếc qua một cái, không nghi ngờ gì về dược liệu, chỉ vào đơn hỏi: "Lữ Tiên Nhân, không biết trên đó cần tinh thiết, nếu không có thể tìm thần binh lợi khí thay thế được không?" Trương Phương vuốt vuốt bộ râu của dáng vẻ hiện tại, sau đó bình thản tự nhiên đáp: "Cái này à, bần đạo vội vàng, không mang theo đan lô, nên muốn dung hóa một kiện thần binh chế tạo thành đan lô, để luyện chế tiên đan cho

điện hạ.” Cơ Tiên nghe xong vô cùng vui vẻ, lập tức sai người tìm một cây đỉnh cửa kho vũ khí dùng Tấn Thiết Bổng, to bằng bắp đùi, dài bảy thước.

Không lâu sau, bốn tráng hán mới khiêng một cây thiết bổng to bằng bắp đùi, thở hổn hển đi vào.

Trương Phương nhìn thấy, trong lòng vui thầm, món đồ chơi này làm binh khí thì quá hoàn hảo.

Cơ Tiên chỉ vào bốn tráng hán đang từ từ đặt cây đòn gánh bằng Tấn Thiết xuống nói: “Lữ Tiên Nhân, cây thiết bổng này có vừa ý không?” Trương Phương nhíu mày, nói: “Cũng tạm được, không biết dược liệu đã chuẩn bị đủ chưa?” Cơ Tiên vỗ ngực, lớn tiếng đáp: “Tự nhiên là có, yên tâm đi, số lượng tuyệt đối sẽ không thiếu.” Trương Phương nghe vậy, có chút hối hận, cảm thấy mình đã viết thiếu linh chi nhân sâm rồi, chỉ ước chừng tài lực của vị Tam Công Tử này.

Hắn không dám “hét giá trên trời” ngay lập tức, sợ dọa người ta.

Chỉ là Trương Phương không biết, Cơ Tiên hoàn toàn không rõ mình có bao nhiêu bảo vật hay linh chi nhân sâm.

Trong phủ căn bản không có nhiều như Trương Phương yêu cầu, cuối cùng y đã sai hạ nhân đến vương cung, đòi từ Thái Tự.

Thái Tự là vợ của Cơ Xương, mẫu thân của Bá Ấp Khảo, Cơ Phát và Cơ Tiên.

Trương Phương kiếm được một món hời nhỏ, những thứ này đủ để chuyển hóa thành hơn bốn mươi vạn điểm cường hóa.

Hắn mượn cớ khi luyện đan người khác không thể tùy ý quan sát, hỏi Cơ Tiên xin một gian phòng yên tĩnh.

Lập tức hắn nắm lấy Tấn Thiết Côn, trong miệng phun ra một

đoàn hỏa diễm (Thất Thập Nhị Địa Sát Thuật, Thổ Diễm), một ngụm lửa Tam Muội Chân Hỏa, tuy có thần thông đó, nhưng hắn không đi con đường hỏa diễm, nên lửa cũng chỉ có một ngụm Tam Muội Chân Hỏa.

Giả như bảo Trương Phương phun lửa lần nữa, phun ra sẽ không phải Tam Muội Chân Hỏa nữa, mà chỉ là ngọn lửa bình thường.

Nếu tu luyện thần thông này đến đỉnh cấp, thậm chí nhập đạo, thì chỉ cần há miệng là phun ra Tam Muội Chân Hỏa ngập trời, đốt núi nấu biển đều không thành vấn đề.

Nhưng một ngụm Tam Muội Chân Hỏa thì hoàn toàn không có chút khó khăn nào để dung luyện Tấn Thiết.

Chương 157

Chỉ thấy Tấn Thiết Bổng bị Trương Phương dùng pháp lực treo lơ lửng, bị một ngọn lửa bao vây chưa đầy một hơi thở.

Từ hình thái cây bổng hóa thành một khối chất lỏng, tất cả tạp chất đều bị đốt cháy sạch sẽ.

Còn lại chỉ là một khối chất lỏng Tấn Thiết màu đỏ, Trương Phương hai tay phóng thích pháp lực tiến hành kéo dài.

Khối chất lỏng nhanh chóng dài ra, to bằng cánh tay, dài hai mét.

Vì tham khảo hình dáng Kim Cô Bổng của hậu thế, Trương Phương cố gắng chế tạo nó bá khí hơn một chút, nên Tấn Thiết Côn có hai đầu to, khắc quanh hai con rồng, ở giữa thì thẳng và nhẵn bóng.

Trương Phương rút Tam Muội Chân Hỏa đi, Tấn Thiết Côn nhanh chóng nguội lạnh, biến thành màu trắng bạc, lấp lánh phát quang.

"Không tệ, đại công cáo thành, Cường Hóa Khí!" Bảng Cường Hóa Khí nhanh chóng bật ra.

Tên gọi: Tấn Thiết Côn, đúc từ thiên niên Tấn Thiết (có thể cường hóa), nặng hai ngàn hai trăm cân.

Đẳng cấp: Bảo binh.

Trương Phương gật đầu, không tệ, lần đầu tiên tùy tiện luyện chế pháp bảo, vậy mà cũng đạt cấp bậc bảo binh.

Cường hóa. ...

Một tia sáng lóe lên.

Trương Phương liếc nhìn, lại nhấn cường hóa.

Ánh sáng liên tiếp lóe lên, khóe miệng Trương Phương nhếch lên,

một nụ cười hiện trên môi.

Tên gọi: Tấn Thiết Côn, đúc từ Tấn Tinh hấp thụ linh khí thiên địa hai trăm vạn năm (có thể cường hóa), nặng ba mươi vạn cân.

Đẳng cấp: Cao cấp Hậu Thiên Linh Bảo (Ghi chú: Một món binh khí được đúc thành từ Tấn Tinh hấp thụ linh khí thiên địa hai trăm vạn năm, kiên cố bất hoại, có thể phóng thích Tam Muội Chân Hỏa.

Cầm trên tay nhẹ như lông hồng, đánh ra nặng như Thái Sơn, có thể to có thể nhỏ, có thể dài có thể ngắn.) Không ngờ lại có thể phóng thích Tam Muội Chân Hỏa, nội tâm Trương Phương vô cùng chấn động.

Xem ra vừa rồi dùng Tam Muội Chân Hỏa để dung luyện, đã khiến Tấn Thiết tăng thêm một tia đặc tính của Tam Muội Chân Hỏa, sau đó qua cường hóa, lại khuếch đại tia Tam Muội Chân Hỏa đó lên.

Còn về khả năng to nhỏ, cầm trên tay nhẹ như lông hồng, đánh ra nặng như Thái Sơn, rất nhiều pháp bảo đều mang hai đặc tính này.

Phương Thiên Họa Kích đầu tiên cũng vậy, Càn Khôn Quyển của Na Tra, thậm chí Phiên Thiên Ấn của Quảng Thành Tử đều có đặc tính như vậy.

Trương Phương thấy chuyện lạ không lạ, hiện giờ hắn là Đại La Kim Tiên, trong tay còn có Cao cấp Tiên Thiên Linh Bảo.

Nếu Tấn Thiết Côn trong tay cường hóa thành Cao cấp Hậu Thiên Linh Bảo, thì sẽ không tiếp tục cường hóa nữa.

Lục Nhĩ Mi Hầu tu luyện Cửu Chuyển Nguyên Công, bản thân giống như Trương Phương, nắm giữ không ít thần thông, căn bản không cần thiết phải dùng bộ pháp bảo đập người đó.

Chỉ cần áp sát, ai cũng không chịu nổi, chẳng phải Trương Phương khi còn ở Thái Ất Kim Tiên, áp sát đã có thể đè Quảng Thành

Tử ra đánh sao.

Làm xong tất cả, Trương Phương lấy ra ba năm củ nhân sâm và linh chi, bỏ ra mấy chục điểm cường hóa, tùy ý cường hóa một hai lần.

Sau đó dùng lửa đốt thành một cục đen sì, chia thành hơn mười viên, đựng vào trong một cái bình, rồi gọi Cơ Tiên.

Cơ Tiên mặt mày hớn hở bước vào phòng, hỏi: "Lữ Tiên Nhân, tiên đan đã luyện xong chưa?" Trương Phương cười gật đầu, trong tay lấy ra một bình ngọc trắng, nói: "Tam Điện Hạ, bần đạo không phụ sứ mệnh, đã luyện thành đan dược cho người." Cơ Tiên nhìn thấy, hai mắt sáng rực, vội vàng hai tay đón lấy, từ từ vuốt ve bình ngọc trắng.

Sau đó y sốt ruột mở ra, đổ ra một viên đan dược đen sì, ngửi ngửi, cảm thấy đầy mùi dược hương.

Cơ Tiên nóng lòng không đợi được, há miệng định đưa vào miệng.

Trương Phương giật mình, vội vàng nói: "Điện Hạ không được, đan này phải dùng trước khi ngủ, mới có thể phát huy dược hiệu lớn nhất, nếu không ăn vào cũng vô ích." Đùa à, Trương Phương hiện giờ còn chưa rời đi, đan dược mà hắn luyện chế, ngay cả hắn cũng không biết đó là cái quái gì.

Nếu ăn ngay tại chỗ mà không có hiệu quả, ngược lại còn bị đau bụng hoặc tiêu chảy.

Cái danh lừa đảo chắc chắn sẽ bị gán cho hắn mất, tuy không sợ, nhưng "thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện" mà.

Trương Phương nhìn Cơ Tiên mặt mày hưng phấn ôm lấy đống đan dược chế tạo bừa bãi đó, trong lòng thấy buồn cười không thôi, liền vội vàng mượn cớ muốn đi vân du.

Cơ Tiên lại ngăn cản một phen, nhưng Trương Phương kiên quyết muốn đi, lại thêm y đã có được tiên đan trong truyền thuyết.

Vì vậy cũng không cản nữa.

Còn về việc chỉ dùng một đống nhân sâm và linh chi mà lại luyện được một bình đan dược sao?

Cơ Tiên nghĩ trong lòng, đã là tiên đan, khẳng định phải là tinh hoa cô đọng.

Không thể nào lại như mấy thứ vứt đầy đường.

Chương 158

Nếu thật sự luyện ra một đống lớn, e rằng Cơ Tiên chắc chắn sẽ nghi ngờ, không phải thật, là đồ lừa người.

Trương Phương rời khỏi phủ Cơ Tiên, lập tức ẩn thân rồi một bước trở về Ngũ Hành Thành.

Trong đạo cung, Lục Nhĩ Mi Hầu gãi tai gãi má, nội tâm thấp thỏm không yên về việc Trương Phương muốn đi tìm pháp bảo, hay binh khí, không ngừng suy tư.

Hắn sắp có pháp bảo rồi, vui vẻ chạy loanh quanh trong đạo cung.

Khi thấy một đạo quang mang tiến vào đạo cung, Lục Nhĩ Mi Hầu vội vàng chạy tới.

Thấy quả nhiên là lão sư, Lục Nhĩ Mi Hầu vui vẻ reo lên: "Lão sư, cuối cùng người cũng về rồi, đệ tử đợi người cực khổ quá!" Trương Phương nghĩ thầm, hôm qua giữa trưa ra ngoài, hôm nay sáng sớm trở về, chưa được một ngày.

Đối với người tu hành mà động một cái là bế quan mấy trăm năm, thì thời gian này căn bản có thể bỏ qua, vậy mà cái đầu khỉ này lại sốt ruột không chịu nổi.

Khiến Trương Phương bật cười không thôi, nói: "Đúng là bản tính khỉ không đổi, ta ra ngoài chưa đầy một ngày, vì muốn làm cho ngươi một món bảo vật, vi sư đã không cần mặt mũi nữa rồi, mà ngươi còn sốt ruột sao?" Lời Trương Phương nói cũng là sự thật, vì muốn làm cho Lục Nhĩ Mi Hầu một Cao cấp Hậu Thiên Linh Bảo, hắn đã lừa một lần người ta, ngay cả cây đòn gánh cửa đỉnh của người ta cũng lừa mất.

Nhưng trong tai Lục Nhĩ Mi Hầu, lại cảm thấy Trương Phương vì chuyện của mình mà chịu không ít khổ sở.

Lão sư là cao nhân như vậy, vì binh khí của hắn, lại vứt bỏ cả thể diện, khiến hắn cảm thấy hổ thẹn.

Lục Nhĩ Mi Hầu tuy có thể nghe ngàn dặm, nhưng cũng không dám nghe lén chuyện của Trương Phương, một là vì quan hệ sư đồ.

Hai là Trương Phương trong mắt Lục Nhĩ Mi Hầu đã trở thành người quan trọng nhất, tự nhiên không thể đi nghe lén.

Trương Phương từ trong bọc lấy ra cây Tấn Thiết Côn đó, chỉ thấy ánh bạc lấp lánh.

Hình dáng bá đạo đó khiến Lục Nhĩ Mi Hầu kích động toàn thân run rẩy.

Trương Phương cầm Tấn Thiết Côn, từ từ nói: "Đây là một Cao cấp Hậu Thiên Linh Bảo, tuy không bằng Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng lại càng thêm thích hợp với ngươi." Lục Nhĩ Mi Hầu liên tục gật đầu, trong lòng chỉ có một âm thanh vang vọng, đó là Cao cấp Hậu Thiên Linh Bảo.

Ngay cả trong suy nghĩ của Trương Phương là đồ "rẻ tiền", nhưng thực ra ở Xiển Giáo dưới trướng các Thánh Nhân, loại pháp bảo này cũng không nhiều.

Toàn thân pháp bảo của Na Tra, ngay cả Hỗn Thiên Lăng cũng chỉ là cấp cao cấp, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao của Dương Tiễn cũng chỉ là Hậu Thiên Linh Bảo cấp trung.

Nhưng binh khí trong tay Dương Tiễn, khả năng phát huy không hề thua kém Tiên Thiên Linh Bảo.

Trước hết, binh khí không cần tế ra xa, mà là cầm trong tay để chiến đấu.

Ngoài ra, phối hợp với Thất Thập Nhị Địa Sát Thuật, đơn giản là khiến người ta khó lòng phòng bị.

Lục Nhĩ Mi Hầu biết pháp bảo Trương Phương cấp cho mình, ít nhất cũng phải là cấp Hậu Thiên, nhưng không ngờ lại là Hậu Thiên Cao Cấp Linh Bảo.

Hắn thận trọng cầm Tấn Thiết Côn trong tay, eo lập tức chùng xuống.

Sau đó vươn hai tay, nắm chặt lấy nó.

Nặng quá, hắn không dám tưởng tượng, bởi vì có một cảm giác, một côn đánh xuống, e rằng cả Tây Kỳ Thành sẽ tan thành mây khói.

Lục Nhĩ Mi Hầu khẽ vuốt vuốt đầu côn khắc hình rồng, nhất thời hào khí vạn trượng.

Giờ khắc này, hắn có một cảm giác có thể lật cả trời.

Giờ khắc này, Hồng Hoang tuy lớn, cũng có chỗ cho Lục Nhĩ Mi Hầu hắn lập thân.

Lục Nhĩ Mi Hầu quỳ sâu xuống đất, liên tiếp khấu mấy cái vang dội, trong miệng nghẹn ngào nói: "Đa tạ lão sư bồi dưỡng, đệ tử khắc ghi trong lòng, nhất định sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp đại ân của lão sư." Khóe miệng Trương Phương nhếch lên, lộ ra một nụ cười khó nhận thấy, đỡ Lục Nhĩ Mi Hầu dậy rồi nói: "Lão sư thực sự muốn ngươi đi làm một số việc, chuyện này vô cùng quan trọng, tuyệt đối không được lơ là." Lục Nhĩ Mi Hầu nghe vậy, vội vàng gật đầu đồng ý.

Bất kể là chuyện gì, hắn cũng sẽ làm, ngay cả liều mạng với Thánh Nhân.

Nhiệm vụ Trương Phương giao cho hắn là đi Triều Ca lấy một số thảo dược, ngoài ra còn dặn dò nghe ngóng kỹ, xem ở đâu có Thiên

Tài Địa Bảo.

Nếu có, thì mang về hết, chỉ cần là Thiên Tài Địa Bảo có thể hấp thụ linh khí thiên địa, đều cần tất cả.

Lục Nhĩ Mi Hầu thầm ghi nhớ trong lòng, tuy nhiệm vụ đơn giản, nhưng hắn tin rằng, đã là nhiệm vụ lão sư giao, tự nhiên có lý do của nó.

Đuổi Lục Nhĩ Mi Hầu đi, Trương Phương từ từ thở ra một hơi dài.

Trong lòng nghĩ làm mấy chuyện này thật mệt mỏi, nhưng không còn cách nào khác, điểm cường hóa vô cùng quan trọng, là vốn liếng để lập thân trong Hồng Hoang.

Không có đủ điểm cường hóa, không thể đạt Chuẩn Thánh, mà không đạt Chuẩn Thánh, cũng không có quyền lên tiếng.

Đến lúc đó đừng nói đến đệ tử, e rằng ngay cả Trương Phương bản thân cũng khó thoát kiếp nạn.

Hắn rời đạo cung, đi lên Ngũ Hành Thành, thấy Diêu Thiên Quân đang dẫn theo Man Ma hướng về Lạc Phách Trận.

E rằng Diêu Thiên Quân đã nghe lời Trương Phương, mang theo Man Ma để phòng vạn nhất.

Ngay sau đó lại đi đến trung quân đại điện, gọi Đặng Trung bốn người.

Chương 159

Không lâu sau, Đặng Trung và những người khác bước vào đại điện, thấy Trương Phương đang ngồi ở vị trí thượng thủ, mấy người không dám lơ là, vội vàng quỳ xuống đất hành lễ.

Trương Phương hư không nâng đỡ mấy người dậy, mặt không biểu cảm nói: "Văn Trọng là người ta đồng ý quản lý đại quân, bốn người các ngươi nhất định phải nghe theo chỉ huy của y, tin ta, nhất định có thể thay đổi vận mệnh của các ngươi." Đặng Trung, Tân Hoàn và những người khác nghe mà mơ mơ hồ hồ, không rõ lời Trương Phương nói về việc thay đổi vận mệnh sau đó.

Nhưng lời phía trước thì nghe rõ mồn một, đó là phải nghe lời Văn Trọng.

Đặng Trung và mấy người kia không dám kháng cự, đồng loạt ôm quyền nói: "Chúng ta tuân theo mệnh lệnh của Trương Nguyên Soái, người bảo đi đông chúng ta đi đông." Dù Văn Trọng trở thành thống soái mới, nhưng họ đã đi theo Trương Phương từ sớm, coi Trương Phương là nguyên soái của mình.

Trương Phương âm thầm gật đầu, trong diễn nghĩa bốn người đó đều đã hi sinh vì Ân Thương, nhưng mấy người đó đã đi theo Trương Phương.

Vậy thì hắn nhất định phải tìm cách, thay đổi vận mệnh của mấy người đó, tuy hiện tại ngay cả hắn cũng chưa thoát khỏi kiếp nạn triệt để.

Nhưng hắn tin rằng, dưới sự vỗ cánh của đôi cánh bướm nhỏ, tổng có một ngày sẽ hình thành bão tuyết, quét ngang Hồng Hoang đại địa.

Thay đổi vận mệnh của thuộc hạ, thay đổi vận mệnh của chính mình.

Trước đó Diêu Thiên Quân ở trong trận, đã bái mất một hồn hai phách của Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha trong tướng phủ, ngày ngày tâm phiền ý loạn, ngủ không được cũng ăn không trôi, tiến thoái lưỡng nan, vô cùng khó chịu.

Một đêm nọ, ông ta ngay cả tâm tư ứng phó quân tình cũng không có, một lúc thì nằm trên giường, một lúc thì xuống đất đi lại, thường xuyên nổi giận.

Các tướng lĩnh và môn nhân dưới trướng đều kinh hồn bạt vía, không ai dám đi chất vấn, bởi vì lỡ đâu lại bị mắng chửi thậm tệ thì sao.

Mọi người dưới trướng ngày ngày suy nghĩ cách phá trận, nhưng Khương Tử Nha lại thành ra bộ dạng đó, không có ai chỉ huy, Tây Kỳ trở thành một đống cát rời rạc.

Thời gian chầm chậm lại trôi qua bảy tám ngày, Diêu Thiên Quân đã bái mất thêm một hồn hai phách tinh hồn khí phách của Khương Tử Nha.

Lúc đó cũng chính là ngày thứ ba Trương Phương phái Lục Nhĩ Mi Hầu rời đi.

Mấy ngày qua Ngũ Hành Thành không có đại sự gì, Văn Trọng chỉnh đốn binh mã, Diêu Thiên Quân kiên trì không ngừng bái Khương Tử Nha.

Nếu nói có đại sự thì cũng có một chuyện, Kỳ Sơn ở Tây Kỳ, từng bị Trương Phương một cước đạp cho tan nát.

Hiện giờ lại bị người ta dùng đại pháp lực ngưng tụ lại, không chỉ

vậy, ngay cả Phong Thần Đài cũng được xây dựng lại.

Phong Thần Bảng trên đó cũng đã được treo lên, Trương Phương ở Ngũ Hành Thành nhìn rõ mồn một, nhưng không có bất kỳ biểu cảm nào.

Trương Phương hiểu rõ, đã Phong Thần Bảng được treo lại, Thông Thiên Giáo Chủ chắc chắn đã đàm phán thỏa thuận với đối phương.

Chỉ không biết kết cục của cuộc đàm phán này thế nào, cục diện có lợi cho bên nào hay không.

Nếu không phải bố cục của Nguyên Thủy Thiên Tôn, e rằng Thông Thiên cũng khó xoay chuyển càn khôn.

Trở lại Tây Kỳ, mấy ngày nay Khương Tử Nha trong phủ đã có thể ngủ được, nhưng tình hình không mấy khả quan.

Bởi vì Khương Tử Nha ngủ càng lúc càng nhiều, thường xuyên ngồi mà ngáy như sấm.

Còn về Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân và Đạo Hạnh Thiên Tôn, thì đã đến Kỳ Sơn canh giữ Phong Thần Bảng, sợ có người tiến hành phá hoại.

Các tướng Tây Kỳ đều tụ hội một chỗ, Na Tra, Dương Tiễn cùng mọi người thương nghị nói: "Đại quân Ân Thương xây dựng Ngũ Hành Thành hùng hổ rình rập, trận pháp đã bày ra nhiều ngày, Khương sư thúc lại không quản quân tình ra sao, mỗi ngày chỉ biết ngủ, ta nghĩ chuyện này chắc chắn có nguyên nhân." Dương Tiễn nhíu mày nói: "Theo quan sát của ta, sư thúc biến thành bộ dạng này, mỗi đêm dường như đều chìm trong mộng say, căn bản không giống bình thường, hình như có người ám hại.

Nếu không sư thúc cũng học đạo pháp, biết ngũ hành chi thuật,

hiểu âm dương họa phúc, sao có thể mỗi đêm đều ngủ." Mọi người bàn bạc nói: "Nếu có nguyên nhân kỳ lạ, chúng ta cùng nhau vào tẩm thất, nếu có bị mắng cũng không thể mắng cả đám, mọi người nhân cơ hội này xem thử, thừa tướng rốt cuộc bị làm sao rồi." Mọi người vào trong phòng, hỏi nội thị: "Thừa tướng có ở đây không?" Nội thị đáp: "Thừa tướng đang ngủ, chưa tỉnh." Mọi người không dám đi quấy rầy Khương Tử Nha, đều bảo nội thị mời ông ta lên đại điện, cùng nhau thương nghị kế sách phá địch.

Nội thị chỉ có thể đi lay Khương Tử Nha dậy, lay hồi lâu mới thấy ông ta mở mắt, nhưng cũng lờ đờ buồn ngủ.

Nội thị lay không dậy, chỉ có thể bảo mọi người vào tẩm thất.

Vũ Cát tiến lên hỏi: "Lão sư, người ngày nào cũng ngủ, không màng quân quốc đại sự, chúng con đều vô cùng lo lắng, khẩn cầu lão sư mau chóng tỉnh lại, thương nghị đại kế phá trận." Khương Tử Nha mơ màng nói: "Đừng quấy rầy lão phu ngủ, đợi lão phu ngủ tỉnh tự nhiên sẽ giải quyết." Lời nói của ông ta hàm hồ không rõ, nhưng chỉ lát sau lại ngáy như sấm, ngủ say như chết.

Mọi người không còn cách nào, chỉ có thể rời khỏi tẩm thất, ai nấy đều ưu tư phiền muộn.

Trương Phương trong Ngũ Hành Thành, ngày đêm khoanh chân ngồi trên giường, trong miệng lẩm nhẩm.

Hắn đang sử dụng Giá Mộng Chi Thuật trong Thất Thập Nhị Địa Sát Thuật.

Từ khi gặp Cơ Tiên mấy hôm trước, một kế sách nhỏ đã nảy mầm trong đầu hắn.

Y là người có khả năng kế thừa vương vị nhất ngoài Cơ Phát, cùng Cơ Phát và Bá Ấp Khảo đã chết đều là con cùng một mẹ.

Đều là con của Cơ Xương, không phải thứ tử, cũng không phải con nuôi.

Nhưng tâm tư của y lại không đặt ở vương vị, mỗi ngày chỉ biết ham hưởng lạc, căn bản không quan tâm quân quốc đại sự.

Đêm đó, Cơ Tiên lấy ra một viên đan dược, trong mắt y đó là tiên đan, từ từ đặt vào miệng.

Sau mấy ngày thôn phục tiên đan, y phát hiện thể chất của mình ngày càng tốt lên, ngoại trừ ngày đầu tiên bị chảy máu mũi.

Chương 160

Mấy ngày nay sắc khí càng lúc càng tốt, ăn uống được, mỗi ngày đều có sức lực dùng không hết.

E rằng Trương Phương cũng không biết, món đồ chế tạo bừa bãi đó, lại có thể thay đổi Cơ Tiên lớn đến vậy.

Đương nhiên chỉ giới hạn ở việc cải tạo thông thường, chỉ là bổ sung lại cơ thể đã bị hao tổn, tự nhiên không thể khiến y một bước thành tiên được.

Trương Phương đâu có ngốc đến thế, không thể ngốc nghếch mà bồi dưỡng kẻ địch được.

Giữa đêm, Cơ Tiên thôn phục đan dược xong, nằm trên giường, ngủ thiếp đi.

Đột nhiên một trận quang sắc lưu chuyển, phụ thân Cơ Xương của y lại sống lại, Cơ Tiên vui mừng khôn xiết, lập tức chạy đến ôm chầm lấy.

Kỳ lạ thay, lão phụ thân lại không nhìn rõ mặt.

Nhưng sâu trong nội tâm y có một âm thanh mách bảo, đó là lão cha.

Cơ Tiên ôm chầm lấy phụ thân khóc nói: "Lão gia hỏa, hài nhi nhớ người quá!" Cơ Xương vẻ mặt phẫn nộ quát: "Tam nhi à, vi phụ chết thảm quá, ta vốn định truyền vương vị cho con, nhưng lại bị nghịch tử Cơ Phát biết được.

Hắn lén lút bỏ thuốc vào đồ ăn của vi phụ, đáng thương thay vi phụ chưa kịp truyền vương vị cho con đã bị hắn độc chết." Cơ Tiên nghe vậy, đau khổ khóc nói: "Lão gia hỏa ơi, Cơ Phát kia có cả đám

người Xiển Giáo giúp đỡ, con cũng vô năng báo thù cho người." Nói xong Cơ Tiên lệ rơi đầy mặt, bất kể tính cách y thế nào, nhưng cha mẹ dù sao cũng là người thân.

Vì vậy trong mộng, Cơ Tiên khóc thút thít không ngừng.

Nhưng chưa kịp khóc xong, lão phụ thân Cơ Xương đã biến mất, thay vào đó là một tòa vương cung.

Cơ Tiên nhận ra, đó là Tây Kỳ vương cung, mọi thiết bị bên trong y đều nhớ rõ mồn một.

Đột nhiên, phía sau truyền đến một câu nói: "Chúc mừng Đại Vương, vinh đăng vương tọa, từ nay về sau, người là Đại Vương của hai trăm trấn chư hầu quốc Tây Kỳ." Cơ Tiên quay người nhìn lại, chỉ thấy văn võ Tây Kỳ đứng chỉnh tề.

Võ tướng có Nam Cung Thị, Bá Đạt, Bá Thích, Trọng Đột, Trọng Hốt, Thúc Dạ, Thúc Hạ, Quý Tùy, Quý Oa, Mao Công Toại, Triệu Công Thích, Lữ Công Vọng, Tân Giáp, Tân Miễn, Thái Điên, Hoành Thiên, và những người khác!

Văn thần có Tán Nghi Sinh, Chu Công Đán và những người khác, đều là trụ cột của Tây Kỳ.

Chỉ thấy chúng văn võ thấy y quay người, liền vội vàng quỳ xuống đất đồng thanh hô: "Thần đẳng bái kiến Đại Vương, nguyện Đại Vương vạn thọ vô cương!" Cơ Tiên nhìn văn võ đầy triều đều quỳ dưới chân mình, hưng phấn đến toàn thân run rẩy.

Cảm giác quyền lực, y đã cảm nhận được ngay lúc này.

Văn võ đầy triều đều quỳ dưới chân, chưa từng có giây phút nào, Cơ Tiên lại có thể phong quang đến thế.

Y thích cảm giác này, những người từng kiêu ngạo hống hách trước đây đều phải thần phục dưới chân y.

Nhìn văn võ đầy triều, Cơ Tiên đang định cho mọi người bình thân!

Đột nhiên phía sau truyền đến một giọng nói: "Các vị ái khanh, bình thân đi!" Nghe câu nói đó, Cơ Tiên nổi giận ngút trời.

Vương cung, đại điện, thần tử.

Sao lại có kẻ dám thay mình thực hiện vương quyền, y phẫn nộ quay người lớn tiếng quát: "Ai?" Khi y quay người lại, lại phát hiện trên vương vị đang ngồi một người, đầu đội vương miện.

Người đó y nhận ra, có thể nói là lớn lên cùng nhau từ nhỏ, chính là nhị ca Cơ Phát cùng một mẹ.

Cơ Phát nhìn thấy y, mỉm cười nói: "Tam đệ, thấy bổn vương vì sao không quỳ xuống?" Cơ Tiên hầu kết run động, nhưng không thể nói nên lời, không cam tâm, muốn lớn tiếng phản bác nhưng không được.

Nhưng văn võ phía sau y lại đồng loạt lớn tiếng hô: "Cơ Tiên, thấy Đại Vương vì sao không quỳ?" Nhìn chúng văn võ ở phía trên, Cơ Tiên nghiến răng nghiến lợi.

Cảnh tượng chuyển một cái, Cơ Tiên có vợ, hai người tương kính như tân, cuộc sống mỹ mãn hạnh phúc.

Nhưng trong lòng Cơ Tiên vẫn luôn không thoải mái, không thoải mái vì Cơ Phát xưng vương, quan trọng nhất là y cho rằng Cơ Phát đã giết phụ thân.

Nhìn thê tử đang bóc nho, Cơ Tiên lộ ra một nụ cười khổ, nhận lấy rồi ăn đi.

Lúc đó Cơ Phát đột nhiên dẫn người đến, nhìn thấy thê tử của y thì mắt sáng rỡ.

Lập tức nói với y: "Tam đệ, đệ muội ta rất yêu thích, chi bằng nhường nàng cho vi huynh, thấy thế nào?" Cơ Tiên nghe vậy, vừa định từ chối, lại phát hiện binh sĩ xung quanh đã vây kín.

Tay cầm trường đao sắc bén, hầu như đều đã kề vào cổ y.

Cơ Phát mặt mang nụ cười nói: "Tam đệ, giao đệ muội cho ta, như vậy huynh tốt, đệ tốt, mọi người đều tốt!" Sau đó không quản y có đồng ý hay không, Cơ Phát kéo vợ y quay người đi, phía sau hộ vệ theo sát.

Cơ Tiên siết chặt nắm đấm, chỉ cảm thấy mình đã chịu sỉ nhục tột độ.

Y thề, vĩnh sinh vĩnh thế, đời đời kiếp kiếp, đều phải giết chết Cơ Phát.

Mối huyết hải thâm thù này khiến y đau thấu tâm can, mắt ngấn lệ nóng, móng tay đều bấm sâu vào lòng bàn tay.

Lúc đó, trời đổ một trận mưa lớn, nước mắt của y hòa lẫn với nước mưa, tí tách chảy xuống đất.

Trong lòng Cơ Tiên chỉ có sự thống hận vô tận, y khóc đến khi tỉnh dậy, sau khi tỉnh dậy, nước mắt đã làm ướt đẫm gối.

Chương 161

Đôi tay y sớm đã bị móng tay bấm đến máu chảy đầm đìa, nhưng y không cảm thấy đau.

Bởi vì nỗi đau trong lòng, thắng gấp trăm ngàn lần, y nằm trên giường, mở to hai mắt bất động.

Cả người y tràn đầy hối hận, hối hận vì không thể giết Cơ Phát sớm hơn.

Hạt giống cừu hận đó bắt đầu đâm chồi nảy lộc, phát triển mạnh mẽ.

Trương Phương từ từ thu hồi Giá Mộng Thần Cơ Thông, khóe miệng lộ ra một nụ cười khẽ.

Đây chỉ là một nước cờ nhỏ tùy tiện của hắn, "mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên".

Tuy là Đại La Kim Tiên, nhưng hắn đối với bất kỳ chuyện gì cũng không có trăm phần trăm nắm chắc.

Dưới đại kiếp, ngay cả Thánh Nhân cũng không dám trăm phần trăm mưu tính thành công.

Trương Phương đả tọa, sáng sớm ngày thứ hai, đột nhiên ngoài đạo cung truyền đến một giọng nói lớn tiếng la hét rồi đi vào: "Lão sư, đệ tử đã về!" Trương Phương bước ra khỏi tẩm thất của mình, sau khi đến đại sảnh nhìn thấy Lục Nhĩ Mi Hầu vẻ mặt hớn hở.

Nhưng ngoài hắn ra, phía sau còn có một người đi cùng!

Người này cao hơn tám thước, tướng mạo anh tuấn phi phàm, nhìn bề ngoài đường đường.

Lục Nhĩ Mi Hầu nói: "Lão sư, đệ tử không phụ sứ mệnh, đã mang về thứ người cần." Nói xong từ thắt lưng lấy ra một gói đồ đặt lên bàn.

Trương Phương mỉm cười, sau đó nhìn người phía sau Lục Nhĩ Mi Hầu lộ ra ánh mắt nghi vấn.

Lục Nhĩ Mi Hầu gãi tai gãi má, sau đó nói: "Vị này đệ tử gặp trên đường, tên là Viên Hồng, cũng giống như đệ tử... là một con khỉ!" Nghe vậy, Trương Phương vội vàng dùng ánh mắt cẩn thận dò xét Viên Hồng một lượt.

Bởi vì trong Hồng Hoang, người tên Viên Hồng không nhiều, quan trọng nhất lại là một con khỉ.

Vậy thì ngoài vị ở Mai Sơn ra, e rằng không còn ai khác nữa.

Viên Hồng bước lên một bước, đối Trương Phương ôm quyền hành lễ nói: "Mỗ gia Viên Hồng, bái kiến tiền bối!" Trương Phương khẽ mỉm cười, nói: "Mới đến Ngũ Hành Thành, không cần đa lễ." Lục Nhĩ Mi Hầu ở một bên không vui nói: "Ngươi sao vậy, sẽ không giống như vừa nãy nữa chứ?" Viên Hồng nghe vậy, thu tay ôm quyền hành lễ lại, lập tức quỳ xuống đất lớn tiếng nói: "Cầu tiền bối thu ta làm đồ đệ!" Nghe vậy, Trương Phương đờ người ra.

Hắn đã thu ba đệ tử, mệt đến xanh xao cả người rồi, còn phải cấp pháp bảo, cấp công pháp tu luyện.

Khó khăn lắm mới có chút thành tựu, Cửu Chuyển Nguyên Công của Lục Nhĩ Mi Hầu đã đạt tứ chuyển, luận thực lực, đều có tu vi Thái Ất Tán Tiên.

Giờ lại nhảy ra một con khỉ nữa.

Trương Phương nghĩ thầm, chẳng lẽ mình có duyên với loài khỉ sao, vừa thu một Lục Nhĩ Mi Hầu, lại thêm một Thông Tí Viên Hầu.

Trong Hỗn Thế Tứ Hầu có hai vị đã xuất hiện trước mặt hắn, một người đã bái sư, người kia thì đang quỳ dưới đất, muốn hắn thu đồ đệ.

Trương Phương đương nhiên biết Viên Hồng, cũng biết Thông Tí Viên Hầu.

Hỗn Thế Tứ Hầu trên thế gian tổng cộng chia thành: thứ nhất Linh Minh Thạch Hầu, thông biến hóa, biết thiên thời, hiểu địa lợi, di tinh hoán đấu.

Thứ hai Lục Nhĩ Mi Hầu, thiện linh âm, có thể nghe vạn lý, biết trước, sau, vạn vật đều rõ.

Thứ ba Thông Tí Viên Hầu, nắm nhật nguyệt, rút núi sông, biện họa phúc, xoay chuyển càn khôn.

Thứ tư Xích Khào Mã Hầu, hiểu âm dương, biết nhân sự, thiện xuất nhập, tránh tử diên sinh.

Lục Nhĩ Mi Hầu đương nhiên là đệ tử thứ hai!

Viên Hồng chính là Thông Tí Viên Hầu đó, trong truyền thuyết có khả năng nắm nhật nguyệt, rút núi sông, biện họa phúc, xoay chuyển càn khôn.

Còn về Linh Minh Thạch Hầu, đó chính là danh tiếng lừng lẫy, Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không của hậu thế.

Còn về Xích Khào Mã Hầu, chỉ cần nhìn kỹ năng là đủ hiểu, hiểu âm dương, biết nhân sự, thiện xuất nhập, tránh tử diên sinh.

Tránh tử diên sinh, hiểu được biến hóa âm dương, biết nhân sự, thiện xuất nhập, tự nhiên không thể để người khác phát hiện.

So với ba loại khỉ kia, loại cuối cùng này mới là thần bí nhất, không để người khác thấy, tự nhiên ai cũng không thấy được.

Dù sao cũng chỉ là nghe nói, chưa từng có ai thấy cả.

Không nói nhiều, Viên Hồng thấy sắc mặt Trương Phương âm tình bất định, quỳ trên đất ngay cả thở mạnh cũng không dám, sợ rằng sẽ hủy hoại cơ duyên khó có được này.

Trương Phương nhìn Viên Hồng đang quỳ dưới đất, trong đầu không ngừng suy tính được mất.

Ở cảnh giới hiện tại, thân là Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo, được Thông Thiên Giáo Chủ giao phó mọi đại sự liên quan đến Tây Kỳ, thì những điều y suy nghĩ tuyệt đối không chỉ là chuyện của một hai người, bởi vì không cẩn thận là sẽ mất trắng cả ván cờ.

Hiện tại, tuy nhìn có vẻ đang phất lên như diều gặp gió, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải họa sát thân.

Chương 162

Trong trận đại kiếp Phong Thần này, bề ngoài chỉ có tranh chấp giữa Tiệt Giáo và Xiển Giáo, nhưng Lão Tử của Nhân Giáo, cùng hai vị Thánh nhân phương Tây là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, đều đang âm thầm mưu tính.

Ngay cả Nữ Oa Nương Nương cũng đứng về phía Tây Kỳ, vậy thì muốn thoát ra khỏi cục diện này, sao mà gian nan!

Lục Nhĩ Mi Hầu thấy lão sư không nói gì, vội vàng khẽ nhắc nhở bên cạnh: "Lão sư, người hãy thu nhận y đi, cũng đáng thương như đệ tử vậy." Trương Phương lập tức nổi giận, quát lên với Lục Nhĩ Mi Hầu: "Ngươi hiểu không?

Người đáng thương trong thế gian này không biết bao nhiêu mà kể, làm sao vi sư có thể thu nhận tất cả vào môn hạ để giúp đỡ?" Lục Nhĩ Mi Hầu giật mình, bởi vì từ khi bái sư đến nay, lão sư của y luôn nói năng nhỏ nhẹ, ôn hòa, lời nói luôn mang ý cười.

Y chưa từng thấy lão sư đột nhiên nổi nóng với mình, sợ đến mức không dám thở mạnh.

Y cảm thấy trong cuộc đại chiến Tây Kỳ này cũng cần một vài người giúp sức, nên mới tự ý đưa Viên Hồng về.

Trước đó, y đã đến Triều Ca, tại Chư Thiên Học Cung của Tần Vân để lấy các loại linh dược đã được chuẩn bị sẵn.

Trên đường quay về, y nghe thấy tiếng kêu của một bầy khỉ, đã lâu không chơi đùa với khỉ nên Lục Nhĩ Mi Hầu cảm thấy ngứa ngáy khó nhịn trong lòng.

Y lập tức thi triển Mộc Độn, phi độn quang về phía phát ra âm

thanh.

Sau đó y phát hiện đầy núi đầy đồng là khỉ, đang hái đào, dường như đang ăn mừng.

Lục Nhĩ Mi Hầu nội tâm mừng rỡ, cũng chạy lên tham gia vào.

Nhưng bầy khỉ nhận ra người lạ, phát hiện y xong thì nhao nhao la hét.

Ngay sau đó, một nam tử anh tuấn xuất hiện, đó chính là Viên Hồng.

Y cũng luôn bế quan tu luyện trong núi, từ khi tu luyện Bát Cửu Huyền Công đạt Tam Chuyển thì càng trở nên khó khăn.

Bế quan mấy chục năm, y cũng không chạm được tới ngưỡng Tứ Chuyển, đành bất đắc dĩ xuất quan.

Bát Cửu Huyền Công, y phát hiện được trong một hang động khi còn nhỏ.

Cùng với Bát Cửu Huyền Công còn có ba loại thần thông là Đại Tiểu Như Ý, Thai Hóa Dị Hình, và Đằng Vân Giá Vũ.

Viên Hồng vui mừng khôn xiết, từ đó luôn chuyên tâm tu luyện, đạt được Huyền Công Tam Chuyển, thực lực bản thân cũng đã bước vào cảnh giới Kim Tiên.

Nhưng đối với Tứ Chuyển thì y vẫn không có manh mối, mãi đến lúc này mới phát hiện ra, đó là một bộ công pháp tàn khuyết không trọn vẹn.

Có thể tu luyện đến Tam Chuyển, tư chất của y rất đặc biệt, không bạo thể mà chết đã là may mắn lắm rồi.

Cuối cùng, y vẫn luôn muốn bổ sung công pháp, vì vậy cũng thường xuyên bế quan, nhưng vẫn không có kết quả.

Mỗi khi trăng tròn, toàn thân y lại đau đớn không chịu nổi, như vạn ngàn kiến xâu xé trong thân thể.

Chỉ là y vẫn luôn nhịn xuống, tư chất tốt, tâm tính kiên nghị, nếu không thì đã sớm không chống đỡ nổi.

Lần này xuất quan, y thấy bầy khỉ, khỉ cháu muốn ăn mừng.

Thế mà lại nghe lũ khỉ dưới trướng chạy đến chỉ trỏ, người có tiếng người, khỉ tự nhiên cũng có tiếng khỉ.

Chỉ nghe con khỉ kia kêu lên: "Đại vương, trong núi xuất hiện một con vượn hoang, mặc đạo phục, cướp quả của chúng con ăn, huynh đệ đều không bắt được!" Viên Hồng vừa nghe, vốn dĩ nội tâm cũng không có sóng gió, chỉ là bản tính loài khỉ vốn có chút hiếu kỳ.

Thêm vào cuộc sống vô số năm như một ngày, y cũng muốn tìm chút thú vui để chơi đùa.

Khi y bước ra khỏi cửa, liền phát hiện Lục Nhĩ Mi Hầu đang ở trên đỉnh cây đào, miệng nhét một quả đào, trong lòng ôm rất nhiều quả.

Bầy khỉ dưới gốc cây xông lên bắt, chỉ thấy Lục Nhĩ Mi Hầu khẽ nhảy một cái, lại bay sang một cây khác.

Bầy khỉ không có cách nào, chỉ có thể la hét ầm ĩ dưới gốc cây, Lục Nhĩ Mi Hầu hoàn toàn không đáp lời.

Viên Hồng vừa nhìn, "Á chà, con khỉ này thân thủ phi phàm." Vừa xuất quan, đã lâu không hoạt động gân cốt, Viên Hồng lập tức hóa thân thành một con khỉ.

Mấy bước nhảy vọt lên cây, từ phía sau vồ lấy Lục Nhĩ Mi Hầu, y thấy bắt một con khỉ thì đơn giản thôi mà.

Lục Nhĩ Mi Hầu nghe tiếng gió sau lưng, vội vàng đằng không.

Ngay sau đó, cả hai bên đều phát hiện ra điểm bất phàm của đối phương.

Lục Nhĩ Mi Hầu vui mừng khôn xiết, Viên Hồng nội tâm chấn kinh vạn phần.

Hai con vượn bắt đầu một trận đại chiến, Viên Hồng thân hóa bạch quang, dùng Nhất Khí Thủy Hỏa Côn, thi triển biến hóa huyền công.

Lục Nhĩ Mi Hầu cũng không nhàn rỗi, lấy ra Tấn Thiết Côn của mình, thi triển Cửu Chuyển Nguyên Công.

Hai con vượn đánh nhau nửa ngày trời, nhưng vẫn luôn là Lục Nhĩ Mi Hầu truy đuổi Viên Hồng mà đánh.

Bát Cửu Huyền Công của Viên Hồng chỉ có Tam Chuyển, tuy nhục thân vô song, nhưng Cửu Chuyển Nguyên Công của Lục Nhĩ Mi Hầu đã đạt Tứ Chuyển.

Chương 163

Viên Hồng đánh không trúng Lục Nhĩ Mi Hầu, Thất Thập Nhị Địa Sát thuật của Lục Nhĩ Mi Hầu quỷ dị vô cùng, khiến y không thể đề phòng nổi.

Tuy Lục Nhĩ Mi Hầu chiếm thượng phong, nhưng cũng không thể đánh chết Viên Hồng, trừ phi thi triển Tam Muội Chân Hỏa trong Tấn Thiết Côn.

Nhưng đây chỉ là một trận giao đấu, không phải thù sinh tử, nên Lục Nhĩ Mi Hầu cũng không cần thiết phải hạ sát thủ.

Viên Hồng cuối cùng không địch lại, bị Lục Nhĩ Mi Hầu dùng côn áp xuống đất.

Ngay sau đó, hai con vượn đàm đạo một phen, trở thành tri kỷ, trong Hồng Hoang, loài khỉ mà có thể tu thành Kim Tiên e rằng rất ít.

Căn nguyên của hai con vượn đều bất phàm, tự nhiên hận không gặp được nhau sớm hơn.

Thông Tí Viên Hầu Viên Hồng nghe Lục Nhĩ Mi Hầu vô số năm vẫn luôn đông chạy tây tìm bái sư, nhưng không một ai chịu thu nhận.

Không những bị đánh mắng trước động phủ, thậm chí còn bị quét ra khỏi núi.

Nếu không phải thân thể y khác người thường, đã sớm ngã chết rồi, mà cho dù như vậy, cũng bị ngã đến thương tích chồng chất.

Viên Hồng nghe xong, cũng tức đến nghiến răng nghiến lợi, "Thật bất công với loài khỉ mà!" Ngay sau đó, Lục Nhĩ Mi Hầu lại kể về việc y đã gặp lão sư hiện tại như thế nào, được truyền thụ thần thông và công pháp mà không hề giữ lại gì.

Lão sư đã lên Thiên Đình xin tiên quả để tăng cường thực lực cho y, vì để tìm vũ khí cho y mà còn đánh mất thể diện.

Lục Nhĩ Mi Hầu kể hết mọi chuyện, kể rồi kể nước mắt y lăn dài.

Viên Hồng bên cạnh vẫn luôn lắng nghe nghiêm túc, vành mắt cũng đỏ hoe, ban đầu y cảm thấy đau khổ vì những gì Lục Nhĩ Mi Hầu đã trải qua, cuối cùng lại cảm động vì y đã gặp được danh sư.

Y nói với Lục Nhĩ Mi Hầu: "Huynh đệ ta, đã quen biết một trận, ta cũng không giấu giếm gì nữa..." Ngay sau đó, Viên Hồng cũng kể lại kinh nghiệm bản thân mình một phen, ngay cả việc mỗi tháng chịu đựng thống khổ y cũng không hề giấu giếm.

Lục Nhĩ Mi Hầu lúc này mới nghe rõ, Viên Hồng bên cạnh mình lại có một phen trải qua như vậy.

Công pháp tàn khuyết không trọn vẹn, mỗi đêm trăng tròn đều phải chịu cái đau vạn kiến gặm xương.

Nghe xong, Lục Nhĩ Mi Hầu trong lòng không đành lòng, y lại tu luyện Cửu Chuyển Nguyên Công, pháp môn nhục thân thành thánh thuần chính của Đạo môn.

Nhưng không có Trương Phương cho phép, y không dám tự ý truyền thụ.

Lục Nhĩ Mi Hầu gãi gãi đầu, sau đó rụt rè nói: "Chi bằng ngươi theo ta đi, đến hỏi sư phụ ta xem sao, người là người tốt, chỉ cần ngươi cầu xin một lần, người sẽ mềm lòng thôi." Lục Nhĩ Mi Hầu nhớ lại cảnh tượng khi y bái sư ngày trước, lúc đó y đã cầu xin một phen, mới được thu nhập môn hạ.

Viên Hồng nghe lời đại hỉ, đôi mắt phát sáng hỏi: "Vậy nếu sư phụ người vạn nhất không giúp ta thì sao?" Viên Hồng thông qua lần giao thủ vừa rồi biết rằng công pháp mà Lục Nhĩ Mi Hầu tu luyện gần

giống với của mình, nhưng của mình lại tàn phá không trọn vẹn.

Y nằm mơ cũng muốn giải quyết tệ đoan của bản thân, nhưng danh sư khó tìm, mà tìm được rồi cũng chưa chắc đã thu nhận.

Lục Nhĩ Mi Hầu cười nói: "Vậy thì chi bằng ngươi bái lão sư ta làm sư phụ, như vậy chẳng phải sẽ giải quyết được sao?" Viên Hồng vừa nghe, cảm thấy rất có lý, nhưng lại lo lắng nói: "Ta cũng muốn bái y làm sư phụ, nhưng sợ y không thu nhận." Lục Nhĩ Mi Hầu vỗ vỗ ngực, nói: "Ta sẽ giúp ngươi." Ngay sau đó Viên Hồng đi theo Lục Nhĩ Mi Hầu khởi hành, một đường đến Ngũ Hành Thành, rồi sau đó xảy ra cảnh tượng trước đó.

Lục Nhĩ Mi Hầu ở một bên, đã kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Trương Phương một lượt.

Trương Phương nhìn Viên Hồng đang quỳ dưới đất, tu luyện công pháp không rõ nguồn gốc của người khác, chắc chắn sẽ phải gánh chịu nhân quả.

Nhân quả có thể lớn có thể nhỏ, tùy thuộc vào sự ràng buộc giữa hai bên là bao nhiêu, không cẩn thận là phải lấy mạng ra đền.

Đừng thấy Hồng Hoang rộng lớn, công pháp tu luyện vô số, nhưng đều do sư phụ dạy cho đệ tử, phải cân nhắc cẩn trọng.

Vạn nhất Trương Phương dạy cho một người mười phần hung ác, đệ tử hung ác đó lại dựa vào công pháp được truyền thụ mà làm ác khắp nơi.

Vậy thì Trương Phương cũng phải gánh chịu nhân quả tương ứng, đương nhiên nếu đệ tử sau khi được dạy làm việc tốt, thì đối với y cũng là một điều tốt.

Quan hệ sư đồ trong Hồng Hoang trên lý thuyết thì đơn giản, nhưng thực tế cũng rất phức tạp.

Lục Nhĩ Mi Hầu vừa rồi bị Trương Phương huấn xích một trận, lúc này lại không dám nói gì nữa.

Viên Hồng quỳ dưới đất nói: "Tiền bối, khẩn cầu người hãy thu nhận ta, cho dù làm công việc gánh nước bổ củi ta cũng cam lòng." Lục Nhĩ Mi Hầu bên cạnh sốt ruột đến mức gãi tai, cuối cùng khẽ nói: "Con cũng sẽ giúp y gánh!" Nghe xong lời đó, Trương Phương đột nhiên xoay người nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu nói: "Thân là kẻ tự do, ngươi xác định muốn gánh vác một phần nhân quả giúp y sao?" Khi Trương Phương nói, y vô cùng thận trọng, đôi mắt trực tiếp nhìn chằm chằm Lục Nhĩ Mi Hầu.

Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn lão sư của mình, lập tức dùng sức gật đầu nói: "Con nguyện ý, con có thể giúp." Trương Phương ngay sau đó xoay người đối mặt Viên Hồng nói: "Thôi được, ta có thể thu nhận ngươi, cũng không cần ngươi gánh nước bổ củi, sau này ngươi sẽ là đệ tử thứ tư dưới trướng ta." Nghe vậy, Viên Hồng liên tiếp dập mấy cái đầu, sau đó vui mừng như điên mà cười lớn nói: "Đa tạ lão sư, đa tạ lão sư, đệ tử nhất định sẽ nghe lời, tuyệt đối không gây chuyện." Trương Phương gật đầu, đỡ Viên Hồng dậy, nhưng trong lòng y nghĩ, có khi không phải không gây chuyện là có thể kê cao gối mà ngủ yên.

Dưới đại kiếp, cho dù có an phận thủ thường, tai họa cũng sẽ tự tìm đến cửa.

Lục Nhĩ Mi Hầu bên cạnh cũng vô cùng vui mừng, y thật sự sợ Trương Phương không đồng ý.

Nhìn hai con vượn đang vui vẻ, Trương Phương nói: "Viên Hồng, ta giúp ngươi xem xét tình hình của ngươi." Nghe vậy, Viên Hồng vội vàng bước đến gần, không biết nên làm gì.

Trương Phương nói: "Hãy đưa tay ra đi." Viên Hồng vội vàng đưa tay của mình ra, đặt trước mặt Trương Phương.

Ngay sau đó, Trương Phương giống như một thầy thuốc trong thế tục, đưa ba ngón tay ra, bắt mạch trên cổ tay Viên Hồng.

Trong não hải, y nhẹ nhàng triệu hoán Cường Hóa Khí.

Chỉ thấy quang mang lóe lên, trước mắt y xuất hiện một bảng điều khiển mà chỉ y mới có thể nhìn thấy.

Chương 164

Nhân vật: Viên Hồng Chủng loại: Thông Tí Viên Hầu Huyết mạch thần thông: Tam tinh (có thể cường hóa) Thiên phú thần thông: Thân hóa bạch quang, Trung cấp (có thể cường hóa) Côn pháp, đã luyện Đỉnh cấp (có thể cường hóa) Bát Cửu Huyền Công: Đệ Tam Chuyển (có thể cường hóa) Thiên Cương thần thông: Đại Tiểu Như Ý (Trung cấp), Thai Hóa Dị Hình (Trung cấp), Đằng Vân Giá Vũ (Trung cấp) (các hạng mục trên đều có thể cường hóa) Huyết mạch thần thông: Nã Nhật Nguyệt (Sơ cấp), Súc Thiên Sơn (Sơ cấp), Biện Hưu Cữu (Sơ cấp), Lộng Càn Khôn (Sơ cấp) Thực lực phán đoán: Kim Tiên cảnh giới (Chú: Công pháp này là bản sao cắt ghép của Phật giáo, người tu luyện không ai không phải chịu thống khổ tột cùng, mỗi đêm trăng tròn, tất phải chịu cái đau vạn kiến gặm xương.) Nhìn Bát Cửu Huyền Công lại là công pháp của Phật giáo, Trương Phương chau mày, không hiểu vì sao Viên Hồng lại có liên quan đến Phật giáo.

Viên Hồng thấy Trương Phương chau mày, trong lòng y cũng chùng xuống, y nghĩ rằng mình không còn cứu vãn được nữa, thần sắc hoảng hốt.

Lục Nhĩ Mi Hầu bên cạnh khẽ nói: "Lão sư, thế nào rồi ạ?" Trương Phương buông tay Viên Hồng ra, chậm rãi nói: "Không cần lo lắng, vấn đề không lớn, nhưng công pháp đó không thể tu luyện tiếp được nữa, ngươi nhất định phải tu luyện công pháp thuần chính của Đạo giáo ta." Nghe vậy, Viên Hồng và Lục Nhĩ Mi Hầu vô cùng vui mừng, hai con vượn vui vẻ đến mức nhảy lên nhảy xuống.

Trương Phương nghĩ thầm, "Bát Cửu Huyền Công lại là công pháp của Phật giáo, vậy Viên Hồng rốt cuộc có quan hệ gì với Phật giáo chứ!" Thực ra Trương Phương không hề hay biết, Viên Hồng

không có quan hệ gì với Phật giáo, nếu có thì cũng phải liên quan đến Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Nữ Oa Nương Nương.

Chuyện này nói ra thì dài dòng, không phải một sớm một chiều có thể nói rõ.

Sự việc liên quan rất lớn, thậm chí còn có liên quan đến mưu tính của Phật môn.

Nguyên nhân của sự việc là Ngọc Đỉnh không muốn Dương Tiễn thay thế gánh chịu sát kiếp, nên đã tìm một người thay Dương Tiễn gánh vác kiếp nạn.

Hơn nữa, công pháp Đạo môn Cửu Chuyển Nguyên Công nhất định phải hỏi qua Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nguyên Thủy tuyệt đối không thể để công pháp Đạo môn truyền ra ngoài cho Yêu tộc.

Tư tưởng môn hộ rất sâu, e rằng lại xuất hiện một kết cục Yêu tộc chưởng thiên.

Bất đắc dĩ, Ngọc Đỉnh Chân Nhân đã tìm em gái của Dương Tiễn là Dương Thiền, đang tu luyện dưới trướng Nữ Oa Nương Nương tại Nữ Oa Cung.

Chuyện tiếp theo là Dương Thiền cầu xin Nữ Oa Nương Nương, Nữ Oa đã tìm được nửa bộ công pháp tàn khuyết không trọn vẹn giao cho Dương Thiền.

Dương Thiền lại giao cho Ngọc Đỉnh, rồi Ngọc Đỉnh Chân Nhân đã điều chỉnh một phen, cuối cùng bộ công pháp đó mới đến tay Viên Hồng.

Vì sao lại phải tốn nhiều công sức như vậy, cũng chỉ có một số ít người biết rõ.

Toàn bộ sự việc này ẩn chứa một âm mưu, chỉ là Trương Phương không hề hay biết mà thôi.

Thậm chí bản thân Viên Hồng cũng không rõ, y chỉ tiện tay nhặt được một bộ công pháp tàn khuyết, căn bản không biết đã rước về một đống phiền phức.

Trương Phương đã thu nhận Viên Hồng, cũng không còn giấu riêng gì nữa, giống như Lục Nhĩ Mi Hầu, y đã truyền thụ Cửu Chuyển Nguyên Công cho Viên Hồng.

Sau đó y vươn một ngón tay, trực tiếp mượn chức năng của Cường Hóa Khí để chuyển hóa toàn thân Bát Cửu Huyền Công của Viên Hồng thành Cửu Chuyển Nguyên Công, chỉ mới là Nhất Chuyển nhập môn mà thôi.

Để Viên Hồng có thể bắt kịp tiến độ, Trương Phương đã đưa y vào Càn Khôn Châu.

Lúc đó Lục Nhĩ Mi Hầu tiến lại gần, thần bí hề hề nói: "Lão sư, đệ tử gần đây nghe được một chuyện, có lẽ sẽ hữu ích cho lão sư." Trương Phương tò mò hỏi: "Chẳng hay là chuyện gì?" Lục Nhĩ Mi Hầu mặt mày hớn hở đáp: "Người không phải dặn con đi tìm hiểu tin tức về thiên tài địa bảo sao?

Gần đây đệ tử nghe nói, nhân sâm quả của Trấn Nguyên Tử đại tiên đã chín rồi!" Nghe vậy Trương Phương kinh ngạc vô cùng, hóa ra thật sự có Trấn Nguyên Tử, thật sự có nhân sâm quả.

Lần trước hai quả Bàn đào đã giúp y tăng thêm nhiều cường hóa điểm như vậy, bây giờ nghe nói đến nhân sâm quả, y lập tức có chút không kìm nén được.

Nhưng Trương Phương cũng biết, y và Trấn Nguyên Tử không hề quen thuộc, nếu mạo muội đến cửa, chưa chắc đã được vui vẻ.

Hơn nữa, hiện tại Thập Tuyệt Trận đang ở thời điểm quan trọng, y muốn thoát thân cũng không thể rời đi.

Đi xin nhân sâm quả, dựa vào Trương Phương thì không được, tốt nhất là kéo theo Thông Thiên Giáo Chủ.

Sau đó mượn oai hùm, chưa chắc đã không kiếm được.

Trương Phương âm thầm ghi nhớ chuyện này trong lòng, định bụng chỉ cần có chút thời gian, y sẽ rủ Thông Thiên Giáo Chủ, đến nhà ăn vạ.

Bởi vì trong thời gian ngắn, Diêu Thiên Quân đã bái đi hai hồn sáu phách của Khương Tử Nha.

Chỉ còn lại một hồn một phách, sau đó một hai ngày, tự động nhảy ra khỏi Nê Hoàn Cung.

Khương Tử Nha chết tại phủ thừa tướng, đệ tử và môn nhân dưới trướng có mối quan hệ thân thích, đã nghênh đón Võ Vương vào phủ thừa tướng, tất cả vây quanh Khương Tử Nha mà khóc lóc thảm thiết.

Võ Vương Cơ Phát khóc nói: "Thừa tướng vì nước tận tụy, chưa từng hưởng phúc, nay lại qua đời, bỏ lại cô vương biết phải làm sao?" Mọi người nghe lời Cơ Phát nói, đều đau đớn khóc than, Dương Tiễn mắt ngấn lệ, sờ lên người Khương Tử Nha, phát hiện ngực y vẫn còn nóng, vội vàng kêu lớn: "Mọi người khoan hãy lo lắng, ngực sư thúc vẫn còn nóng, có lẽ chưa chết hẳn!" Nói là chưa chết hẳn, mọi người nghe xong đều đau khổ không thôi, ngay sau đó bắt đầu hoảng loạn lo liệu hậu sự trong phủ thừa tướng.

Hồn phách Khương Tử Nha sau khi nhảy ra khỏi Nê Hoàn Cung, phiêu đãng lững lờ, một đường bay về phía Kỳ Sơn, lên Kỳ Sơn rồi đăng lên Phong Thần Đài.

Thanh Phúc Thần vẫn luôn canh gác, thấy hồn phách Khương Tử Nha, Thanh Phúc Thần Bạch Giám đại kinh thất sắc, vội vàng đẩy hồn

phách Khương Tử Nha ra khỏi Phong Thần Đài.

Nếu Trương Phương lúc đó mà lên bảng, e rằng đã bị Thanh Phúc Thần tử tế kéo vào rồi.

Nhưng Khương Tử Nha biết Phong Thần Bảng phong chúng thần, nên cứ nhất quyết muốn lên, nhất thời Bạch Giám vội vàng la hét ầm ĩ.

Thế mà lại kinh động đến Nhiên Đăng Đạo Nhân cách đó không xa, từ sau lần giao thủ với Đa Bảo Đạo Nhân và Trương Phương, y vẫn luôn cẩn thận dè dặt canh giữ ở đó, sợ lại có người đến.

Nhiên Đăng Đạo Nhân đột nhiên đứng dậy, phát hiện từ xa có một đạo hồn phách bay lơ lửng, Nhiên Đăng Đạo Nhân quan sát kỹ, phát hiện đó là hồn phách Khương Tử Nha, lập tức kinh hãi nói: "Khương Tử Nha chết rồi sao?" Y vội vàng tiến lên, một tay tóm lấy hồn phách, sau đó nhét vào trong hồ lô, bịt kín miệng hồ lô.

Y xoay người định đi Ngọc Hư Cung, diện kiến Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhiên Đăng tự nhiên biết Khương Tử Nha vô cùng quan trọng, nếu y đến muộn không cẩn thận là Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ nổi giận.

Chưa đi được mấy bước, y nghe thấy có người sau lưng nói: "Nhiên Đăng, ngươi muốn đi đâu?" Nhiên Đăng chau mày, quay đầu lại với vẻ mặt không vui, phát hiện đó là Xích Tinh Tử của Vân Tiêu Động trên núi Thái Hoa Sơn.

Chương 165

Nhiên Đăng bĩu môi: "Xích Tinh Tử đạo hữu gọi ta có việc gì sao?" Xích Tinh Tử cười như không cười nói: "Không có việc thì không thể gọi sao?

Nhiên Đăng bây giờ đúng là ra vẻ lớn, đến ta gọi cũng lười đáp lại, chẳng lẽ Ngọc Hư Cung chúng ta không chứa nổi vị đại thần tôn kính như ngươi nữa sao?" Trước đó, Ngọc Hư Cung ẩn ẩn chia thành hai phái, một phái do Nhiên Đăng cầm đầu, phái còn lại do Quảng Thành Tử và Xích Tinh Tử cầm đầu.

Nhiên Đăng không nói gì với Xích Tinh Tử, lập tức qua loa cho xong chuyện: "Hôm nay ta bận, không có thời gian trò chuyện với ngươi." Xích Tinh Tử châm chọc nói: "Nhiên Đăng lúc nào mà chẳng lấy cớ bận, nhưng sau lưng lại lén lút đưa mắt đưa tình với Tây Phương nhị thánh, đừng tưởng bần đạo không biết." Nhiên Đăng chau mày, sau đó oán hận đáp: "Xích Tinh Tử, ngươi đừng có vu khống người khác, hôm nay ta có việc trọng yếu, không có thời gian nói chuyện tầm phào với ngươi." Xích Tinh Tử cười nói: "Ta vừa nãy đã thấy rồi, mau mau giao hồn phách của Khương Tử Nha ra đây." Nhiên Đăng nói: "Đã biết rồi thì còn hỏi ta lấy hồn phách làm gì, nếu chậm trễ đại sự thì ngươi có gánh nổi không?" Xích Tinh Tử đáp: "Y là sư đệ của ta, chuyện của y thế nào cũng do ta làm chủ, không tới lượt ngươi xen vào, mau mau giao ra đây." Nhiên Đăng vẻ mặt không vui, lập tức nói: "Ta là Phó Giáo Chủ, mọi việc lớn nhỏ của bổn giáo đều phải qua tay ta, bằng ngươi mà không thể quản được sao, Xích Tinh Tử ngươi quản quá rộng rồi đó.

Hôm nay ta muốn mang hồn phách của Khương Tử Nha đi diện kiến Giáo Chủ, thỉnh Thánh nhân định đoạt." Xích Tinh Tử bất tiết

một cố mà cười nói: “Chuyện cỏn con thế này mà cũng kinh động lão sư ta sao?

Đưa hồ lô đây, ta đi cứu, nếu có chuyện gì ta sẽ gánh chịu một mình.” Nhiên Đăng thầm nghĩ “Nếu y đã bao biện hết thì tùy y vậy.” Ngay sau đó y hậm hực ném hồ lô cho Xích Tinh Tử, rồi quay về chỗ cũ để tọa thiền.

Xích Tinh Tử mãn nguyện, tự cảm thấy đã chiếm thượng phong Nhiên Đăng một phen, cầm hồ lô mượn phép Độn Thổ rời khỏi Kỳ Sơn.

Ngay lập tức đã đến Tây Kỳ, trước cửa phủ thừa tướng.

Dương Tiễn đang khuyên mọi người đừng lo liệu tang sự, miệng liên tục nói Khương Tử Nha chưa chết hẳn, nhưng mọi người sờ toàn thân y đều lạnh ngắt, ai mà nghe chứ.

Lúc đó Dương Tiễn đột nhiên phát hiện Xích Tinh Tử đã đến, vội vàng bái đổ xuống đất kêu lên: “Sư bá!

Hôm nay người giá lâm, chẳng phải vì sư thúc sao?” Xích Tinh Tử đáp: “Không sai, mau đi thông báo.” Dương Tiễn vội vàng đi vào trong, báo cho mọi người và Võ Vương, Võ Vương Cơ Phát đích thân ra nghênh tiếp.

Trong phủ thừa tướng, Xích Tinh Tử khẽ đánh một cái kê thủ với Võ Vương Cơ Phát.

Võ Vương Cơ Phát vội vàng quỳ xuống, dập một cái đầu, mời Xích Tinh Tử lên ghế trên.

Xích Tinh Tử nói: “Bần đạo đến đây, vì Khương Tử Nha, bây giờ y đang ở đâu?” Võ Vương Cơ Phát cùng các tướng sĩ, dẫn Xích Tinh Tử vào nội đường.

Xích Tinh Tử nhìn Khương Tử Nha nằm trên giường, không có

một hơi thở nào, quả thật đã chết.

Xích Tinh Tử nói: "Mọi người đều đừng lo liệu tang sự, cũng đừng hoảng sợ, hồn phách y vẫn còn, sẽ không chết được." Ngay sau đó Xích Tinh Tử lại cùng Võ Vương Cơ Phát đến đại điện phủ thừa tướng, ngồi xuống, Cơ Phát đứng hầu.

Cơ Phát cúi lưng thi lễ hỏi: "Thừa tướng bây giờ ra nông nỗi này, đạo trưởng không biết có cách nào cứu được không?" Xích Tinh Tử tự tin nói: "Bần đạo tự có diệu kế." Dương Tiễn ở bên cạnh hỏi: "Chẳng hay khi nào thì bắt đầu cứu chữa?" Xích Tinh Tử thần sắc an nhiên, khí độ vững vàng nói: "Tối nay đi, ta sẽ cứu y sống lại." Mọi người Tây Kỳ nghe xong, đều vui mừng như điên, Võ Vương Cơ Phát đích thân bày tiệc, khoản đãi Xích Tinh Tử.

Chẳng biết từ lúc nào đã đến tối, Dương Tiễn ở bên cạnh nói: "Sư bá, đã đến tối rồi." Xích Tinh Tử chỉnh lại đạo bào, thân mình rời khỏi phủ thừa tướng, cưỡi mây bay ra khỏi thành.

Chỉ thấy trong Thập Tuyệt Trận, gió đen che lấp trời, mây âm u dày đặc.

Ngay sau đó Xích Tinh Tử lại nhìn về phía Lạc Phách Trận, phát hiện không nhìn rõ, chỉ cảm thấy trận pháp vô cùng hung hiểm.

Y thân mặc Bát Quái Tử Thụ Tiên Y, tay chỉ một cái, dưới chân xuất hiện hai đóa bạch liên, đó là thần thông hộ thân của Ngọc Hư Cung.

Đôi chân y đạp lên hoa sen, trên đỉnh đầu hiển hiện Ngũ Khí Triều Nguyên, lại thăng Tam Hoa Tụ Đỉnh, rắc xuống từng luồng thanh khí, bảo vệ toàn thân, nhẹ nhàng bay lượn trong không trung.

Nói đến Xích Tinh Tử đứng trong không trung, nhìn thấy sát khí của Lạc Phách Trận dường như xuyên thấu Thiên giới, sương đen

bao phủ đại địa.

Xích Tinh Tử đang quan sát bên ngoài, trong Lạc Hồn Trận, Diêu Tân Diêu Thiên Quân đang tóc bay, tay cầm kiếm, bước theo tinh đồ.

Trên đỉnh đầu người rơm trên tế đài phía trước, một ngọn đèn dường như sắp tắt, dưới chân một ngọn đèn cũng nửa tắt nửa sáng.

Diêu Tân vỗ lệnh bài xuống án thư trước mặt, ngọn đèn lập tức tắt ngúm, trong hồ lô trên án thư, cũng chứa hai hồn sáu phách của Khương Tử Nha.

Chỉ thấy hồn phách trong miệng hồ lô nhảy lên một cái, suýt chút nữa đã nhảy ra ngoài.

Diêu Tân vội vàng bịt kín miệng hồ lô, mới không để hồn phách Khương Tử Nha chạy thoát.

Diêu Tân lại liên tục bái mấy cái, phát hiện ngọn đèn trên bàn không tắt.

Đèn không tắt, hồn phách sẽ không chết, Diêu Tân không khỏi sốt ruột trong lòng, lại vỗ lệnh bài một cái, lớn tiếng nói: "Hai hồn sáu phách đã đi rồi, một hồn hai phách vì sao không đi?" Diêu Tân trong cơn tức giận, lại liên tục bái thêm nhiều lần.

Dưới trướng, Man Ma ngồi một bên, tò mò nhìn, không hiểu vì sao bái người rơm lại có tác dụng.

Xích Tinh Tử quan sát trong không trung nửa ngày, không thu hoạch được gì, ngay sau đó y chân đạp hai đóa liên hoa xông vào trong trận, muốn cướp người rơm.

Diêu Tân đang cúi người đại bái, đột nhiên cảm giác có người xông vào trận, vội vàng quay đầu nhìn lại, phát hiện Xích Tinh Tử.

Diêu Tân giận nói: "Xích Tinh Tử chết tiệt, ngươi dám xông vào

Lạc Hồn Trận của ta để cướp hồn phách của Khương Thượng!" Y trong tay cầm một nắm Lạc Phách Sa, vung lên không trung.

Xích Tinh Tử không hoảng không loạn, Bát Quái Tử Thụ Tiên Y trên người y quang mang lóe lên, cản lại Lạc Phách Sa.

Y trong tay cầm Âm Dương Kính, định phát kính đánh chết Diêu Tân, thế nhưng đột nhiên cảm giác gió độc thổi đến.

Xích Tinh Tử vội vàng lùi lại, một bàn tay lớn sượt qua cổ y.

Đợi đến khi lùi về chỗ an toàn, y mới phát hiện, có một ma đầu đầu to như cái đấu, miệng đầy răng nhọn đã vồ tới.

Xích Tinh Tử không dám lơ là, tế Thủy Hỏa Phong trong tay về phía Man Ma để trấn áp.

Diêu Tân bên cạnh cầm kiếm xông tới, bị một tia sét từ trên không trung đánh trúng khiến tóc dựng đứng, toàn thân cháy đen.

Chương 166

Man Ma phát hiện không phải đối thủ, vội vàng phát ra tiếng rít the thé!

Tiếng rít kéo dài, Trương Phương đang ở Ngũ Hành Thành vừa nghe thấy, lập tức bước một bước, thoắt cái đã xuất hiện và bước vào Lạc Phách Trận.

Xích Tinh Tử đang định trấn áp Man Ma, thế nhưng đột nhiên phát hiện trong trận quang mang lóe lên, một người xuất hiện.

Đợi đến khi nhìn rõ người đó, y lập tức hồn xiêu phách lạc.

Ký ức về lần giao thủ mấy ngày trước vẫn còn mới, thần thông vô hình vô ảnh của Trương Phương khiến y vô cùng sợ hãi.

Lúc này nhìn Trương Phương, y lớn tiếng kêu lên: "Ngươi, vẫn luôn chờ sẵn trong đó sao, lẽ nào đã đoán trước được ta sẽ đến cứu Tử Nha?" Trương Phương mặt không biểu cảm, cũng không nói gì với Xích Tinh Tử, lần trước nếu không phải thân pháp linh hoạt, e rằng đã sớm bị Âm Dương Kính bắt rồi.

Lúc này nhìn Xích Tinh Tử, tự nhiên không có sắc mặt tốt.

Trương Phương không nói bất cứ lời nào, triệu ra Thanh Bình Kiếm xông về phía Xích Tinh Tử mà chém.

Xích Tinh Tử vừa định giơ Âm Dương Kính, thế nhưng lại phát hiện Trương Phương trước mắt đã biến mất, thay vào đó là tiếng gió vang lên phía sau y.

Y đâu có ngờ rằng, mình đã trúng kế dương đông kích tây.

Vừa định rút lui, thì lại phát hiện đã muộn rồi, Trương Phương một cước đá vào người y, nhưng lại bị Bát Quái Tử Thụ Tiên Y cản

lại.

Nhìn cái mai rùa đó, Trương Phương cũng chau mày, nhưng hôm nay tuyệt đối không thể để đối phương chạy thoát như vậy.

Trương Phương khẽ chau đôi mày, sau đó thịnh nộ nói: "Xích Tinh Tử, ngươi còn không quỳ xuống đầu hàng, còn đợi đến bao giờ?" Vừa dứt lời, Trương Phương toàn thân chấn động, não bộ y hơi choáng váng.

Câu nói vừa thốt ra, Xích Tinh Tử đầu óc lơ mơ, ngã nhào xuống đất.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã ban cho Quảng Thành Tử một đạo phù văn, bảo vệ Quảng Thành Tử.

Nhưng lại không ban cho Xích Tinh Tử, càng không ngờ Xích Tinh Tử hôm nay sẽ gặp nạn.

Trương Phương nhìn Xích Tinh Tử rơi xuống đất, vung tay một cái, dưới đất xuất hiện một bàn tay lớn màu vàng đất.

Một tay bóp chặt Xích Tinh Tử đang rơi xuống, khóe miệng Trương Phương nhếch lên, cầm Thanh Bình Kiếm, xông tới.

Xích Tinh Tử lơ mơ rơi xuống, nhưng chấp niệm trong lòng mách bảo, nếu không tỉnh lại, hôm nay sẽ bỏ mạng ở đây.

Y nghiến răng cắn nát đầu lưỡi mình, đầu óc khôi phục được một chút tỉnh táo.

Phát hiện đôi chân bị một bàn tay lớn siết chặt, Xích Tinh Tử đại kinh thất sắc.

Y không quản không cố mà dùng sức giãy dụa, chỉ thấy mình đã xé đứt một đôi chân.

Y thi triển Huyết Độn, toàn thân bao phủ trong một làn huyết vụ,

thoát ra khỏi Lạc Phách Trận.

Vì chạy nhanh, ngoài một đôi chân ra, ngay cả hai đóa liên hoa dưới chân cũng rơi lại trong trận.

Trương Phương nhìn Xích Tinh Tử lại sử dụng phương thức thằn lằn cụt đuôi mà chạy trốn.

Y lập tức bước một bước ra khỏi Lạc Phách Trận, Thanh Bình Kiếm trong tay liên tiếp phát ra mấy đạo kiếm quang, đâm vào Xích Tinh Tử đang trong huyết độn.

Tuy bị Bát Quái Tử Thụ Tiên Y cản lại, nhưng kiếm quang cũng chấn cho y hộc máu tiên.

Xích Tinh Tử mắt thấy sắp chết trong tay Trương Phương, đúng lúc đó Tây Kỳ Thành, y vội vàng mượn phép độn bay vào Tây Kỳ.

Trương Phương nhìn Tây Kỳ Thành, sợ một kiếm chém xuống sẽ hủy cả tòa thành, nên đã thu hồi Thanh Bình Kiếm.

Dương Tiễn thấy một đạo hồng quang, vội vàng một tay đỡ lấy, phát hiện đó là nửa thân thể.

Trong lòng đại kinh, vội vàng nhìn lại, thấy Xích Tinh Tử đã hôn mê, mất cả hai chân, hộc máu tiên, thảm liệt đến cực điểm.

Dương Tiễn vội vàng lay y tỉnh dậy, lớn tiếng kêu: "Sư bá, sư bá mau tỉnh lại đi, người đã về rồi, liệu có cứu được hồn phách sư thúc không!" Xích Tinh Tử giãy dụa lắc lắc đầu, ho khan nói: "Này... khụ khụ khụ!

Trương Quế Phương kia thoắt cái đã vào trận, ta suýt chút nữa đã bị y giết chết, may mà ta có bí thuật huyết độn, nhưng hai đóa liên hoa của ta đã rơi lại trong trận rồi." Võ Vương Cơ Phát nghe tiếng, cũng chạy ra, nghe vậy liền khóc lớn: "Nếu đã như vậy, chẳng lẽ thừa tướng không thể sống lại sao." Xích Tinh Tử nói: "Võ Vương không

cần lo lắng, chuyện này không sao.

Chỉ là Tử Nha có kiếp nạn, đợi bần đạo hồi phục, sẽ đi cứu y về." Dương Tiễn hỏi: "Sư bá muốn đi đâu?" Xích Tinh Tử yếu ớt đáp: "Trước hết hãy đưa ta vào một gian phòng không có người, đừng quấy rầy, ta sẽ tự mình hồi phục, hãy trông chừng Khương Tử Nha cho tốt." Dương Tiễn nghe vậy, vội vàng đưa y vào một gian tịnh thất, ngay sau đó chậm rãi lui ra ngoài.

Xích Tinh Tử nằm dưới đất, lấy ra mấy viên tiên đan, nhét vào miệng, ngay sau đó vận chuyển Ngọc Hư Đạo pháp.

Trương Phương lại suýt chút nữa đã có thể đưa Xích Tinh Tử lên bảng, nhưng lại kém một bước, Xích Tinh Tử đã chạy về Tây Kỳ Thành.

Trương Phương vẻ mặt ảo não, thầm nghĩ hôm nay đã bỏ lỡ cơ hội tốt để đánh giết Xích Tinh Tử, lần sau gặp lại e rằng không dễ đối phó.

Xích Tinh Tử có Bát Quái Tử Thụ Tiên Y hộ thể, trong tay có Âm Dương Kính không ngừng phóng ra kính quang từ xa.

Chương 167

Khi Trương Phương chiến đấu với người khác, y phải cẩn thận đề phòng người này, nếu không bị Xích Tinh Tử đánh trúng, nếu ngã xuống, e rằng thứ chờ đợi y là Trảm Tiên Phi Đao.

Y quay về Lạc Phách Trận nhìn lại, Man Ma lại đang nhìn chằm chằm Diêu Tân nằm trên đất toàn thân cháy đen mà chảy nước miếng.

Trương Phương bước tới, một chưởng đánh bay Man Ma, ngay sau đó trong lòng bàn tay trái, y ngưng tụ một viên thủy châu lớn bằng nắm tay.

Bàn tay phải kia, ngón giữa và ngón trỏ nhanh chóng vẽ một phù chú trên không, đánh vào trong thủy châu đó. (Thất Thập Nhị Địa Sát thuật, Phù Thủy!) Sau đó Trương Phương một tay bóp miệng Diêu Tân, đưa viên thủy châu ngưng tụ Phù Thủy kia, đánh vào miệng y.

Chỉ một lát sau, lớp da bị cháy đen trên người Diêu Tân đã hồi phục với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Da đen bong tróc, thịt non mọc lại, Diêu Tân đột nhiên tỉnh dậy, lớn tiếng kêu: "Xích Tinh Tử, ta với ngươi không đội trời chung!" Trương Phương vỗ vỗ vai y, nói: "Tỉnh rồi thì tốt, trước hết cứ tu dưỡng đi." Diêu Tân lúc này mới nhìn rõ Trương Phương cũng ở đó, vội vàng giãy dụa đứng dậy, quỳ xuống đất nói: "Đa tạ Phó Giáo Chủ đã ra tay tương cứu." Trương Phương không để ý nói: "Không có gì, cứ nghỉ ngơi trước đi, ta đoán chắc chắn sẽ có người đến tranh đoạt hồn phách Khương Thượng." Diêu Tân nghe xong, giận dữ nói: "Đúng vậy!" Diêu Tân đương nhiên không cho rằng mình kém hơn đệ tử Xiển Giáo, y cảm thấy vừa rồi chỉ là không đề phòng.

Nhưng Trương Phương hiểu rõ, lần này Xích Tinh Tử thân mặc

Bát Quái Tử Thụ Tiên Y, tay cầm Âm Dương Kính Thủy Hỏa Phong, hiển nhiên đã có chuẩn bị.

Y an ủi Diêu Tân một phen, ngay sau đó lại dùng ánh mắt trừng Man Ma một cái thật mạnh.

Trương Phương mang theo hai đóa liên hoa, rời khỏi Lạc Phách Trận.

Còn ở Tây Kỳ, Xích Tinh Tử phục đan tọa thiền chưa đến nửa canh giờ, chậm rãi đã mọc lại hai cái chân.

Y không thông báo cho mọi người, lén lút rời khỏi Tây Kỳ, thi triển Độn Thổ, chân đạp độn quang đến dưới núi Côn Luân.

Chẳng bao lâu, y thấy Nam Cực Tiên Ông, vừa ra khỏi Ngọc Hư Cung, thấy Xích Tinh Tử, vội vàng hỏi: "Không phải ngươi đi Kỳ Sơn canh giữ Phong Thần Bảng sao, có thời gian về đây à?" Xích Tinh Tử kể lại đầu đuôi câu chuyện một lượt, nhấn mạnh Trương Quế Phương đã đợi sẵn trong trận, đánh lén y.

Hoàn toàn không phải Trương Phương đường đường chính chính đánh bại y, mà là ở trong trận của đối phương, tự nhiên đối phương đánh lén.

Nếu nói với Nam Cực Tiên Ông rằng mình bị Trương Phương đánh bại chính diện, sau đó lại bị truy sát, như vậy chẳng phải sẽ lộ vẻ vô năng sao.

Đương nhiên y cũng không nhắc đến sự bất mãn với Nhiên Đăng Đạo Nhân, tranh chấp nội bộ giáo phái, Nam Cực Tiên Ông vẫn luôn không tham dự.

Bây giờ y đã chịu bại trận, ngay cả hai đóa liên hoa cũng đánh mất, tuy không phải chí bảo, nhưng cũng là vật trao đổi giữa Tây Phương Giáo và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Liên hoa đều xuất phát từ Thập Nhị Phẩm Kim Liên, hạt sen kết từ Thập Nhị Phẩm Kim Liên, khi sinh trưởng, đều có uy lực của Trung cấp Hậu Thiên Linh Bảo.

Vì vậy Xích Tinh Tử không dám đích thân đi diện kiến Nguyên Thủy Thiên Tôn, sợ Thánh nhân trách tội.

Y nói với Nam Cực Tiên Ông: "Thỉnh Đại sư huynh giúp đệ vào hỏi lão sư, bây giờ làm sao mới có thể cứu được Khương Tử Nha?" Nam Cực Tiên Ông cũng không dám trì hoãn, chuyện Khương Tử Nha vô cùng quan trọng, không thể có sai sót, y tiến vào Ngọc Hư Cung, vào Bát Quái Đài hành lễ xong xuôi!

Ngay sau đó kể lại chuyện Khương Tử Nha một lượt, Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi mở mắt ra, trên mặt không vui không buồn, không nhìn ra y đang nghĩ gì.

Khi nghe Xích Tinh Tử suýt chút nữa bị Trương Quế Phương đánh chết, ngón tay y khẽ động một cái, ngay sau đó lại không có động tĩnh gì.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lấy ra một đạo phù, bay trên không trung về phía Nam Cực Tiên Ông, chậm rãi nói: "Ta tuy là Giáo Chủ Xiển Giáo, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng có vài chuyện cũng không hoàn toàn rõ ràng.

Hãy bảo Xích Tinh Tử đến Bát Cảnh Cung, bái kiến Đại sư bá, hỏi ý kiến người." Lần trước chuyện Phong Thần Bảng, y và Thông Thiên Giáo Chủ đã xé toạc mặt mũi hoàn toàn, nên Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử cũng không còn phải cố kỵ gì nữa.

Lần này để Xích Tinh Tử đến Bát Cảnh Cung, là để kéo Lão Tử hoàn toàn lên thuyền, củng cố quan hệ đồng minh.

Thứ hai cũng là để Thông Thiên nhìn ra, hai người bọn họ vô cùng

coi trọng chuyện Phong Thần, để Thông Thiên dập tắt vài suy nghĩ không cần thiết.

Nam Cực Tiên Ông lĩnh mệnh, bước ra khỏi Ngọc Hư Cung, nói với Xích Tinh Tử: "Lão sư bảo ngươi đi Bát Cảnh Cung, gặp Đại lão gia, mọi chuyện sẽ rõ ràng." Nói xong lại lấy ra một đạo phù, ban cho Xích Tinh Tử, nói: "Đạo phù lần trước ban cho Quảng Thành Tử một đạo, có thể giữ phách không rời thân, phòng ngừa dị thuật của Trương Quế Phương." Xích Tinh Tử vội vàng cẩn trọng cất đi, đó là thứ bảo mệnh.

Trải qua hai lần đối trận, Xích Tinh Tử đối với Trương Quế Phương, một người trước đây y chưa từng nghe nói đến, đã coi là đại địch.

Cửu Chuyển Nguyên Công lại có thể tu luyện đến trình độ Thất Chuyển, từ khi Đạo Tổ sáng tạo pháp môn công pháp này đến nay, y chưa từng nghe nói có ai làm được.

Ngoài ra, người này tuyệt đối là người mà Thông Thiên Giáo Chủ đã bí mật bồi dưỡng không biết bao nhiêu nguyên hội rồi.

Thực ra không chỉ Xích Tinh Tử như vậy, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng vậy.

Tuy là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, bất tử bất diệt, nhưng dưới đại kiếp, thiên cơ hỗn loạn, căn bản không nhìn ra tiền căn hậu quả của Trương Phương.

Chỉ mơ hồ biết rằng, người này có quan hệ vô cùng sâu sắc với Thông Thiên Giáo Chủ.

Vì vậy y vẫn luôn cho rằng Trương Phương là người mà Thông Thiên Giáo Chủ bí mật bồi dưỡng, Cửu Chuyển Nguyên Công lại tu luyện đến Thất Chuyển.

Trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn, Trương Phương quả thật là thiên tài, chẳng phải Dương Tiễn là quái thai do người và thần yêu nhau sinh ra, cũng phải mấy trăm năm mới đạt được Nguyên Công Tứ Chuyển, mãi không tìm được con đường đến Ngũ Chuyển sao.

Lần trước khi y ra tay muốn đánh giết Trương Phương, trực tiếp bị Thông Thiên Giáo Chủ ngăn cản!

Vì vậy hiện tại y cũng không dám trực tiếp ra tay đánh chết Trương Phương, ngoài ra, người này tất nhiên là người yêu quý nhất của Thông Thiên Giáo Chủ.

Vạn nhất trực tiếp đánh chết y, Thông Thiên Giáo Chủ nổi điên, cũng sẽ đánh chết từng đệ tử của y, như vậy thì còn gì mà chơi nữa.

Vì vậy phải cẩn thận mưu tính, để kẻ tên Trương Quế Phương kia chết một cách không minh bạch, tốt nhất là để Thông Thiên Giáo Chủ cũng không có lời nào để nói.

Chương 168

Mang theo phù văn cẩn thận, Xích Tinh Tử cáo biệt Nam Cực Tiên Ông, ngay sau đó cưỡi tường vân bay về Tam Thập Tam Thiên.

Xích Tinh Tử chân đạp trên tường vân, nửa ngày sau cuối cùng cũng xuyên qua Tam Thập Tam Thiên.

Đến một nơi tiên sơn huyền phù, quỳnh các, đây là nơi cư ngụ của Thái Thanh Thánh Nhân tại Huyền Đô Động của Đại La Cung.

Trong Huyền Đô lại có Bát Cảnh Cung, cảnh vật vô cùng mỹ lệ, khiến người đến lưu luyến quên lối về.

Không kể linh chi nhân sâm, các loại tiên quả đều mọc đầy núi đầy đồng.

Xích Tinh Tử đến bên ngoài Huyền Đô Động, không dám tự ý đi vào.

Đợi một lúc, y phát hiện Huyền Đô Đại Pháp Sư bước ra khỏi cung, thấy Xích Tinh Tử hỏi: "Đạo hữu, chẳng hay có việc gì sao?" Xích Tinh Tử đánh một cái kê thủ, nói: "Đạo huynh!

Không có việc thì ta cũng không dám đến, lần này vì chuyện của Khương Tử Nha, đặc biệt vâng mệnh lão sư, đến gặp Đại lão gia." Huyền Đô Đại Pháp Sư nghe xong, ngay sau đó dẫn Xích Tinh Tử vào trong.

Mọi chuyện này Trương Phương không hề hay biết, lúc này y đang ở trong đạo cung, nhìn hai đóa liên hoa mà ngẩn ngơ.

Vừa rồi y dùng Cường Hóa Khí kiểm tra, phát hiện hai món đồ này không chỉ có thể dùng để hộ thân, mà còn có thể chuyển hóa thành cường hóa điểm.

Danh xưng: Hộ thân liên hoa (có thể dùng để luyện đan, cũng có thể dùng làm pháp bảo hộ thân, diệu dụng vô cùng.) Phẩm cấp: Tiên cấp nhị tinh, có thể cường hóa/có thể chuyển hóa.

Lực phòng ngự: có thể sánh với Trung cấp Hậu Thiên Linh Bảo.

Chuyển hóa có thể đạt được 300.000 cường hóa điểm, tiến hành cường hóa sẽ tiêu hao 100.000 cường hóa điểm.

Đối với món đồ chơi này, Trương Phương vô cùng tò mò, không thể ăn được mà lại có thể chuyển hóa thành cường hóa điểm.

Có thể dùng làm pháp bảo, có thể luyện đan, tính chất của liên hoa thật sự rất mạnh mẽ.

Xem ra, món đồ này nên là vật phẩm nằm giữa thực vật và pháp khí.

Quan trọng nhất là món đồ chơi này chuyển hóa điểm năng lượng, còn cao hơn Bàn đào một cấp tinh.

Bàn đào tối đa cường hóa ngũ tinh, đã tăng thêm 8.000.000 cường hóa điểm, vậy liên hoa nếu cường hóa lục tinh, chẳng phải một bông tăng thêm hai mươi triệu cường hóa điểm, hai bông xuống dưới chẳng phải là phát tài rồi sao.

Y suýt chút nữa đã chảy nước miếng, từ Lục Chuyển lên Thất Chuyển đã dùng hơn mười triệu cường hóa điểm.

Nhưng từ Thất Chuyển lên Bát Chuyển cần cường hóa điểm gấp mười lần, tức một trăm hai mươi triệu.

Vốn dĩ y đang đau đầu, làm thế nào để kiếm nhiều cường hóa điểm như vậy.

Thế mà bây giờ hai đóa liên hoa tăng trưởng gần bốn mươi triệu, nếu có thêm mấy đóa nữa thì có thể dùng để xông phá Chuẩn Thánh.

Lúc này Trương Phương kích động đến run rẩy, vội vàng cường hóa hai đóa liên hoa.

Theo quang mang liên tục lóe lên, cuối cùng hai đóa liên hoa đạt Tiên cấp lục tinh, năng lực phòng ngự cũng đạt đến tầng cấp Đỉnh cấp Hậu Thiên Linh Bảo.

Chỉ dựa vào việc thu thập trong thế gian phàm tục, thì đối với y không còn bất kỳ sự giúp đỡ nào nữa.

Lần trước Lục Nhĩ Mi Hầu mang về các loại linh dược từ Triều Ca, số cường hóa điểm sau khi chuyển hóa cũng chỉ có hơn hai triệu điểm.

Chuyển sang hai đầu câu chuyện, Xích Tinh Tử đã vào Bát Cảnh Cung, quỳ xuống trên bồ đoàn trong cung rồi bái: "Xích Tinh Tử bái kiến Đại sư bá, nguyện sư bá vạn thọ vô cương!" Lão Tử nói: "Các ngươi đã phạm phải sát kiếp, cũng may là có lão sư các ngươi che chở khắp nơi, nhưng tất cả đều nằm trong kiếp nạn, các ngươi cần phải cẩn thận." Ngay sau đó không đợi Xích Tinh Tử đáp lời, lại gọi: "Huyền Đô đồ nhi, hãy mang Thái Cực Đồ đi, cùng Xích Tinh Tử, đến Lạc Phách Trận một chuyến, nhớ kỹ sau khi cứu được hồn phách Khương Thượng vạn lần không được tham chiến, phải ghi nhớ!" Thái Thanh Thánh Nhân cũng hiểu rõ, lần này Nguyên Thủy phái Xích Tinh Tử đến, là để tỏ rõ lập trường.

Trải qua lần đối chất với Thông Thiên Giáo Chủ trước đó, đã xé toạc mặt mũi hoàn toàn, nên cũng không cần thiết phải che che đậy đậy nữa.

Lần này chỉ có một đệ tử mang theo chí bảo Thái Cực Đồ xuống núi, thứ nhất là để tỏ rõ lập trường với Thông Thiên, thứ hai cũng là để ủng hộ Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Huyền Đô Đại Pháp Sư cầm Thái Cực Đồ, cùng Xích Tinh Tử hai

người rời khỏi Đại La Cung.

Hai người cưỡi tường vân, Xích Tinh Tử nói: "Huyền Đô sư huynh, lần này chúng ta đi, nhất định phải cẩn thận đề phòng Trương Quế Phương, ta đoán người này chắc chắn đang chờ đợi." Huyền Đô Đại Pháp Sư nghe xong, vẻ mặt không hiểu hỏi: "Trương Quế Phương là ai mà lại khiến sư đệ phải cẩn thận đến vậy?" Xích Tinh Tử thở dài nói: "Sư huynh có điều không biết, người này là đệ tử mà Thông Thiên Giáo Chủ âm thầm bồi dưỡng, thần thông khó lường, luôn không xem Xiển Giáo và Nhân Giáo chúng ta ra gì." Huyền Đô Đại Pháp Sư nghe xong, vẻ mặt khó chịu, thân là Chuẩn Thánh, thực lực thông thiên triệt địa, y vẫn luôn tự nhận là đệ nhất nhân trong thế hệ thứ hai của Tam Giáo.

Lúc này nghe nói Xích Tinh Tử lại bị một người vô danh tiểu tốt dọa thành ra như vậy, lại còn nói người đó mắt cao hơn đỉnh, không xem Nhân Giáo ra gì.

Nhất thời trong lòng y không vui, cũng nổi lên lòng hiếu thắng, muốn cùng vị Trương Quế Phương kia giao thủ một trận.

Thập Nhị Kim Tiên lấy Quảng Thành Tử và Xích Tinh Tử làm đầu, những người này khi gặp Huyền Đô cũng không sợ hãi đến mức đó.

Điều này khiến Huyền Đô Đại Pháp Sư vẫn luôn tự nhận là đệ nhất nhân trong thế hệ thứ hai của Tam Giáo sao có thể chịu nổi.

Y thầm hạ quyết tâm, đợi lát nữa gặp Trương Quế Phương, sẽ lấy thế sét đánh không kịp bưng tai mà trấn áp.

Để Thập Nhị Kim Tiên nhìn xem, ai mới là đệ nhất nhân trong thế hệ thứ hai, Đa Bảo, Trương Quế Phương, đều không để vào mắt.

Hai người cưỡi mây đến trước Thập Tuyệt Trận, lơ lửng trong

không trung.

Xích Tinh Tử chỉ vào một trận pháp nói: “Huyền Đô sư huynh xin nhìn, Lạc Phách Trận kia, hồn phách của Tử Nha sư đệ đang ở trong đó.” “Hừ!” Huyền Đô Đại Pháp Sư lạnh lùng hừ một tiếng, ngay sau đó rung nhẹ Thái Cực Đồ rồi mở ra.

Chương 169

Bảo đồ này sau khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, phân thanh lý trọc, định địa thủy hỏa phong đã được dùng làm Tiên Thiên Chí Bảo, có công năng trấn áp vận khí giáo phái.

Thái Cực Đồ hóa thành một cây cầu vàng, ngũ sắc rực rỡ, chiếu rọi núi sông đại địa, một đầu ở trong không trung, một đầu rơi vào trong Lạc Phách Trận.

Huyền Đô Đại Pháp Sư đạp lên cây cầu do Thái Cực Đồ hóa thành, gọi Xích Tinh Tử, ngay sau đó tiến vào trong trận.

Xích Tinh Tử mắt nhanh, tiến vào sau lập tức thẳng tiến tế đài, một tay tóm lấy người rơm và hồ lô, thoắt cái đã lùi lại.

Diêu Tân trong trận nhìn thấy kim quang rực rỡ, nhất thời không nhìn rõ tình huống, đợi sau khi hơi thích nghi, thấy Xích Tinh Tử và một người đạp lên cầu vàng tiến vào Lạc Hồn Trận.

Diêu Tân lớn tiếng kêu: "Xích Tinh Tử!

Ngươi lại tìm đồng bọn đến cướp người rơm của ta, thật quá đáng!" Diêu Tân vừa dứt lời, trực tiếp vung một đấu cát đen lên không trung.

Chỉ thấy trong trận, gió đen gào thét, âm phong từng trận, nhất thời càn khôn biến sắc.

Xích Tinh Tử chau mày, thầm nghĩ nếu mạo hiểm tiến lên, e rằng sẽ chịu thiệt.

Y thầm nghĩ mình đã đoạt được người rơm và hồn phách rồi, tự nhiên không sợ hãi, nói với Huyền Đô Đại Pháp Sư: "Huyền Đô sư huynh, ta đã đoạt được người rơm và hồn phách rồi, chúng ta mau đi

thôi, nếu không Trương Quế Phương sẽ đến đó." Xích Tinh Tử không biết hữu ý hay vô ý, hôm nay cố tình nhắc đến cái tên đó mấy lần.

Huyền Đô Đại Pháp Sư vừa nghe, sắc mặt vô cùng âm trầm, trầm giọng nói: "Hôm nay đã đến đây, chi bằng bắt luôn cả y đi gặp lão sư." Nói xong, y một tay chỉ vào Thái Cực Đồ, phóng ra vô lượng kim quang, chiếu rọi toàn bộ Lạc Phách Trận.

Huyền Đô lớn tiếng quát: "Định!" Chỉ thấy Lạc Phách Trận vốn đang cát đen bao phủ trời, lập tức trở nên yên tĩnh.

Diêu Tân thầm kêu một tiếng không hay, lúc này y cũng nhìn rõ là ai, đó là Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Là đệ tử duy nhất của Thái Thanh Thánh Nhân, thực lực thông thiên triệt địa, không phải cấp bậc mà y có thể tham dự.

Man Ma nhe răng trợn mắt, thi triển Súc Địa Thành Thốn, lao về phía Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Huyền Đô Đại Pháp Sư tùy ý lướt nhìn một cái, tay trái vung lên, xuất hiện một cái vòng, lập tức đánh trúng đầu Man Ma.

Con Man Ma với lớp da dày thịt thô, phòng ngự từng khiến Trương Phương cũng phải cảm thán, lại bị một cái vòng đánh trúng đầu và ngất đi.

Huyền Đô Đại Pháp Sư dường như đã làm một việc bình thường, khinh miệt nói: "Không biết tự lượng sức mình." Diêu Tân phía dưới nhìn thấy, lúc này đã nhận ra, lớn tiếng kêu: "Huyền Đô đại sư huynh, chuyện này không liên quan gì đến người, hà tất phải rước phiền phức vào thân?" Huyền Đô lướt nhìn y một cái, sau đó khinh thường đáp: "Không phải bần đạo rước phiền phức, là các ngươi gây phiền phức." Thấy mình có lòng tốt nói chuyện, đối phương lại một bộ biểu cảm cao cao tại thượng, Diêu Tân giận nói: "Huyền Đô đại pháp sư,

ngươi đừng quá đáng, Phó Giáo Chủ của giáo ta đang ở Ngũ Hành Thành, mau đặt hồn phách của Khương Tử Nha xuống rồi rút lui nhanh chóng, hôm nay ta sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra!" Huyền Đô chau mày, từ trước đến nay chưa từng nghe nói Tiệt Giáo có Phó Giáo Chủ, nhất thời sững sờ.

Xích Tinh Tử bên cạnh cũng không hiểu, cũng không biết Tiệt Giáo có Phó Giáo Chủ.

Dù sao Trương Phương thân là Phó Giáo Chủ, Thông Thiên cũng không hề công khai rầm rộ, chỉ ở trước mặt một số ít người trong giáo.

Một là để bảo vệ Trương Phương, hai là sợ nội bộ nhân viên Tiệt Giáo phức tạp, không phục quản giáo, gây thêm phiền phức cho Trương Phương.

Vì vậy chuyện này trừ Đa Bảo, Kim Linh Thánh Mẫu, Thập Tiên đảo Kim Ngao ra, những người biết cũng rất ít.

Đương nhiên Minh Hà Lão Tổ cũng từng đồn đại chuyện Tiệt Giáo có Phó Giáo Chủ, nhưng đó chỉ giới hạn trong một bộ phận nhỏ người.

Lúc này nghe Tiệt Giáo Phó Giáo Chủ đang ở gần đây, Xích Tinh Tử có chút không giữ được bình tĩnh, nhưng lại không biết đó là ai.

Huyền Đô bên cạnh lớn tiếng nói: "Nếu đã như vậy, có thể gọi Phó Giáo Chủ của giáo ngươi ra đây, để ta xem rốt cuộc là ai?" Diêu Tân thấy đối phương lại vô lý đến vậy, biết chuyện không thể giải quyết được nữa.

Ngay sau đó tay y phát ra một đạo quang mang, bắn thẳng lên không trung.

Trương Phương sau khi cường hóa xong hai đóa liên hoa, đang ở

Ngũ Hành Thành ngồi đợi Xích Tinh Tử, y biết đối phương chưa cướp được hồn phách Khương Tử Nha, chắc chắn sẽ không chịu bỏ qua dễ dàng.

Khi Thái Cực Đồ hóa thành cầu vàng, Trương Phương đã chú ý đến đạo quang mang kia.

Thực ra y đã lập tức chạy đến, biến thành một con muỗi trong trận, ẩn nấp.

Trương Phương không hề ngốc, cũng không tự đại, y không nghĩ rằng mình có thể hoành hành không kiêng dè trong Hồng Hoang.

Khi tiến vào trận, y thấy Xích Tinh Tử và một người đứng cùng nhau, tu vi của người kia y không nhìn thấu được.

Sau đó nghe Diêu Tân nói toạc thân phận, y mới biết đó là ai.

Thái Thanh Thánh Nhân Lão Tử, sáng lập Nhân Giáo, nhưng chỉ thu một đệ tử, đó chính là Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Trong diễn nghĩa Trương Phương không hề nhìn ra người này có chỗ nào xuất sắc, nhưng có thể được Thái Thanh Thánh Nhân thu làm đệ tử duy nhất, tự nhiên có chỗ phi phàm của y.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Trương Phương có thể tùy ý để đối phương khi dễ môn nhân của mình.

Trương Phương không sợ Huyền Đô, tự tin không đánh lại Huyền Đô, một bước ba mươi sáu vạn dặm, cũng không ai có thể đuổi kịp.

Y sợ là Thái Cực Đồ, pháp bảo của Thái Thanh Thánh Nhân Lão Tử, cũng là chí bảo trấn áp khí vận của Nhân Giáo.

Hơn nữa người khác đã đánh đến tận cửa, Trương Phương tự nhiên không thể không làm gì.

Y nhanh chóng phân thân thành bốn người, đứng vững bốn

phương trong Lạc Phách Trận, thi triển ra kỹ năng trấn giữ đáy hòm.

Chương 170

Tứ Tượng Trận!

Khi Diêu Tân vừa phát ra quang mang không lâu, khí tức trong trận đột nhiên thay đổi.

Bốn đạo thân hình vạn trượng đứng thẳng bốn phương, phân ra xanh, hồng, lam, vàng, mỗi người trong tay cầm một con rồng dài vạn trượng, khóa chặt Huyền Đô và Xích Tinh Tử.

Thái Cực Đồ tuy có khả năng cố định địa phong thủy hỏa, nhưng Tứ Tượng Trận được bố trí ở bên ngoài, đã cắt đứt địa phong thủy hỏa.

Trong trận không còn bốn loại đại đạo này, Thái Cực Đồ cũng không thể trấn áp.

Huyền Đô và Xích Tinh Tử ở trong trận, cảm giác rõ ràng linh khí biến đổi, ngay lập tức liên hệ giữa họ và địa phong thủy hỏa bị cắt đứt.

Không nhìn rõ tình huống Trương Phương trong trận, Huyền Đô kinh hãi không thôi, không kịp phản ứng.

Y thấy phía trên Lạc Phách Trận có bốn con thần long lượn lờ, mỗi con dài mấy vạn trượng, không ngừng nuốt chửng linh khí trong trận.

Xích Tinh Tử vừa phát ra một đạo Ngọc Hư Thần Lôi, lập tức tan rã trong không trung, hóa thành linh khí cuồn cuộn, bị những con rồng đang lượn lờ phía trên nuốt chửng.

Huyền Đô tế Kim Cương Trạc đánh lên không trung, thế nhưng lại phát hiện bảo vật này lại xuyên thấu qua thân thể rồng, xoay một vòng

rồi lại trở về trong tay y.

Những con rồng này chỉ là thể năng lượng, không phải thực thể, tự nhiên không thể đánh trúng.

Huyền Đô chỉ cảm thấy tình huống trong trận đại biến, không chỉ vậy, y còn phát hiện trận pháp đang hấp thụ pháp lực trong cơ thể mình.

Y lại không nhìn thấy người khác, vội vàng hỏi: "Kẻ nào, đang ngấm ngầm hãm hại chúng ta, có bản lĩnh thì hãy xuất hiện!" Trương Phương căn bản lười đáp lời, còn về việc có đánh lén hay không, đều không quan trọng.

Thật sự muốn chiến đấu với Huyền Đô, Huyền Đô đã lớn tuổi, tu luyện đã bao lâu rồi, Trương Phương thực tế mới tu luyện được bao lâu.

Đối phương trong tay cầm chí bảo Thái Cực Đồ của Nhân Giáo, cứng đối cứng chắc chắn thua không nghi ngờ gì, không chừng còn bị trấn áp.

Trương Phương âm thầm dịch chuyển Diêu Tân và Man Ma ra khỏi trận, ngay sau đó phát ra bốn con thần long.

Chỉ thấy bốn con rồng xoay tròn một vòng trong không trung, dường như một đĩa tròn bốn màu, lao xuống phía dưới.

Trương Phương vừa ra tay đã dùng thủ đoạn mạnh nhất, phản diện đều chết vì nói nhiều.

Hôm nay y một câu cũng không nói, trước hết bố trận, bố trận xong là đánh.

"Oanh!" Một tiếng nổ lớn vang vọng trong Lạc Phách Trận.

Sức mạnh vô cùng to lớn bùng nổ, nhưng luồng sức mạnh bùng

nổ đó lại bị Trương Phương đứng ở bốn phương khóa chặt trong trận.

Nếu không, không kể Ngũ Hành Thành, Tây Kỳ, đều sẽ bị hủy diệt.

Huyền Đô Đại Pháp Sư đại kinh thất sắc, Thái Cực Đồ rắc xuống một mảng kim quang bảo vệ toàn thân.

Nhưng trong vụ nổ có cả Lạc Phách Hắc Sa mà Diêu Tân đã tung ra trong trận, Xích Tinh Tử và Huyền Đô vừa nhìn, hồn xiêu phách lạc.

Tuy một người là Đại La Kim Tiên, một người là Chuẩn Thánh, nhưng cả hai đều có tam hồn thất phách, tuy đều đã luyện thành Nguyên thần.

Nhưng trúng phải Lạc Phách Sa này, ngay cả Nguyên thần cũng sẽ tan rã, vừa nãy có Thái Cực Đồ cố định thì còn tốt.

Lúc này lập tức bùng nổ, Thái Cực Đồ bị Huyền Đô dùng để phòng ngự, căn bản không có thời gian cố định lại địa phong thủy hỏa.

Trương Phương căn bản không cho đối phương cơ hội, sau khi vụ nổ đầu tiên vừa kết thúc, trên không trung lại xuất hiện bốn con rồng.

Lại bắt đầu hấp thụ linh khí hỗn loạn vừa bùng nổ trong trận, sau đó lại lao thẳng xuống, vụ nổ lại một lần nữa giáng xuống.

Xích Tinh Tử tuy thân mặc Bát Quái Tử Thụ Tiên Y, lại được kim quang Thái Cực Đồ bảo hộ, nhưng cũng bị tiếng nổ chấn cho ngũ tạng lục phủ xê dịch.

Huyền Đô Đại Pháp Sư liên tiếp chống đỡ hai đợt bạo tạc, chấn cho Nguyên thần bất ổn, lập tức một tay tóm lấy Xích Tinh Tử!

Y thúc đẩy Thái Cực Đồ, giữa Lạc Phách Trận và Tứ Tượng

Trận, cưỡng ép mở ra một kẽ hở, hai người vô cùng chật vật thoát ra khỏi trận.

Tuy Xích Tinh Tử và Huyền Đô đã thoát ra khỏi trận, cướp về được hồn phách Khương Tử Nha và người rơm, nhưng lại đánh rơi Thái Cực Đồ trong trận.

Hai người vội vàng bỏ chạy, Thái Cực Đồ cũng trong lúc bảo vệ tính mạng đã dùng để mở ra một kẽ hở.

Căn bản không có thời gian thu hồi, nếu lúc đó quay lại để lấy Thái Cực Đồ đang rơi từ trên không xuống.

Hai người chắc chắn sẽ bị kéo vào trận, Tứ Tượng Trận kết hợp Lạc Phách Trận, thật sự có khả năng giữ lại hai người.

Huyền Đô và Xích Tinh Tử, bị hai đợt bạo tạc dọa cho hồn vía lìa khỏi xác, mặt tái mét như giấy vàng, thở hổn hển không ngừng.

Bị Tứ Tượng Trận hút đi rất nhiều pháp lực, ra khỏi trận ngay cả độn thổ cũng không ổn định, suýt chút nữa đã ngã xuống.

Hai người vội vàng hạ độn quang xuống, cầm người rơm và hồ lô, đi về phía phủ thừa tướng Tây Kỳ.

Chương 171

Trước cửa phủ thừa tướng, phát hiện một đám đệ tử đang chờ đợi, từ xa nhìn thấy Xích Tinh Tử và Huyền Đô.

Mọi người vội vàng bái kiến Huyền Đô Đại Pháp Sư một lượt.

Dương Tiễn tiến lên hỏi: "Sư thúc, sư bá!

Hồn phách của Khương sư thúc đã mang về chưa?" Xích Tinh Tử nhìn Huyền Đô đang im lặng một cái, đáp lời: "Chuyện của Khương sư thúc tuy đã xong, nhưng hôm nay chí bảo Thái Cực Đồ của Đại sư bá ta đã bị đánh rơi trong Lạc Hồn Trận, không biết phải làm sao cho phải." Huyền Đô Đại Pháp Sư vô cùng phẫn nộ, nội tâm vô cùng sốt ruột, nhưng trước mặt nhiều hậu bối như vậy y lại không dám bộc lộ ra ngoài.

Y nhớ lại lời lão sư Thái Thanh Thánh Nhân đã dặn, rằng sau khi lấy được hồn phách Khương Tử Nha vạn lần không được tham chiến, phải ghi nhớ, phải ghi nhớ!

Huyền Đô Đại Pháp Sư vô cùng ảo não, nhưng lại không còn cách nào khác, nếu để y xông vào trận lần nữa, e rằng sẽ không dễ dàng ra được.

Một là không hiểu rõ tình huống, hai là ngay cả người bố trận y cũng chưa từng thấy, suýt chút nữa đã bị mắc kẹt bên trong.

Nhưng mọi người Tây Kỳ vô cùng kính trọng Khương Tử Nha, nghe tin hồn phách Khương Tử Nha trở về, ai nấy đều vui mừng không xiết.

Các tướng sĩ cùng theo Xích Tinh Tử và Huyền Đô tiến vào phủ thừa tướng, Võ Vương Cơ Phát nghe tin hồn phách Khương Tử Nha

trở về, cũng đại hỉ chạy ra.

Nhưng trong đám người có một người vẻ mặt âm trầm, nhìn Cơ Phát lộ ra vẻ căm ghét, người đó là Cơ Tiên.

Kể từ lần tỉnh dậy trong mộng trước đó, y vẫn luôn tìm chứng cứ phạm tội của Cơ Phát, nhưng cảm thấy Cơ Phát che giấu quá kỹ, khiến y không có cách nào ra tay.

Xích Tinh Tử đến trước giường nằm của Khương Tử Nha, vén tóc Khương Tử Nha ra, dùng miệng hồ lô nhắm thẳng vào Nê Hoàn Cung của Khương Tử Nha, dùng tay vỗ vào đáy hồ lô ba cái.

Hồn phách trong hồ lô lập tức nhập khiếu, chẳng bao lâu Khương Tử Nha mở mắt ra, kêu lên: "Một giấc ngủ thật ngon!" Na Tra tranh tiên nói: "Khương sư thúc, nếu không phải Xích Tinh Tử sư thúc và Huyền Đô sư bá, người đã sớm chết rồi, còn tâm tình nào mà ngủ." Lúc đó Khương Tử Nha cũng nhìn rõ mọi người trong phòng, ôm quyền nói với Huyền Đô và Xích Tinh Tử: "Đa tạ nhị vị đạo huynh đã tương cứu!" Ngay sau đó Xích Tinh Tử kể lại các loại sự việc trong Thập Tuyệt Trận, trong Lạc Hồn Trận cho Khương Tử Nha một lượt.

Cuối cùng thở dài nói: "Chỉ là lần này Huyền Đô sư huynh mang theo chí bảo Thái Cực Đồ của Đại sư bá, lại không cẩn thận đánh mất trong Lạc Hồn Trận." Huyền Đô tuy trong lòng sốt ruột, nhưng biết có nói với Khương Tử Nha cũng vô dụng, ngay sau đó bổ sung: "Không sao, chuyện này ta nhất định sẽ báo cho lão sư biết, chí bảo của giáo ta, ta nghĩ người của Tiệt Giáo cũng không dám động tới." Khương Tử Nha ai oán thở dài một phen, nói: "Khương Thượng tư chất quá kém, bây giờ ngay cả Nguyên thần cũng chưa thành, đã làm liên lụy đến hai vị đạo huynh, thật sự là có tội." Huyền Đô cũng hiểu rõ chuyện Khương Tử Nha vô cùng quan trọng, cũng nhìn ra y là phàm thai, nhưng đó là chuyện của Xiển Giáo, y cũng không dám xen vào.

Nếu không thì tùy tiện lấy ra một viên Cửu Chuyển Kim Đan, có thể đưa Khương Tử Nha lên cảnh giới Thiên Tiên, cho thêm mấy viên nữa thì đạt Kim Tiên cũng không thành vấn đề.

Huyền Đô gượng cười nói: "Tử Nha hãy điều dưỡng thân thể, đợi sau khi hồi phục, chúng ta sẽ bàn bạc kế phá trận." Còn về Trương Phương, một phen bố trận cũng đã rút cạn tất cả pháp lực.

Khi Huyền Đô Đại Pháp Sư và Xích Tinh Tử bỏ chạy, y cũng không còn năng lực để truy đuổi.

Hơn nữa, y cũng không thể ngốc nghếch mà truy sát lên.

Hôm nay có thể bức thoái hai người, hoàn toàn dựa vào Lạc Phách Trận.

Thêm vào Tứ Tượng Trận, hai trận kết hợp, mới có thể có uy lực như vậy.

Nếu không thì một mình Huyền Đô, y cũng không đối phó nổi, chứ đừng nói có thêm một Xích Tinh Tử.

Sau khi hai người đi khỏi, y vội vàng dịch chuyển Diêu Tân và Man Ma vào trong trận, y cũng tọa thiền nghỉ ngơi trong trận.

Rồi y liếc nhìn Thái Cực Đồ đang nằm trong trận cách đó không xa.

Trương Phương không nhận ra pháp bảo này, ngay sau đó y một tay triệu lấy, rồi đưa Cường Hóa Khí đi dò xét.

Thế nhưng lại phát hiện Cường Hóa Khí không hề phản ứng, Trương Phương lập tức biến sắc, vội vàng ném Thái Cực Đồ trong tay sang một bên.

Món đồ có thể khiến Cường Hóa Khí không hề phản ứng, y chỉ mới thấy một lần, đó là Thanh Bình Kiếm.

Thế mà lần này lại có một món đồ khác khiến Cường Hóa Khí không hề phản ứng.

Trương Phương tự nhiên không thể cho rằng, món đồ này không đáng một xu.

Bởi vì vừa rồi y nhìn thấy uy lực của Thái Cực Đồ, kết hợp với biểu hiện của Cường Hóa Khí.

Y đã rút ra kết luận, món đồ trước mắt này, là một pháp bảo của Thánh nhân.

Nguyên thần của Thánh nhân ký thác vào hư không, chắc chắn thường xuyên quan tâm đến pháp bảo của mình, Cường Hóa Khí e rằng sau khi dò xét sẽ bị Thánh nhân phát hiện.

Trương Phương hiểu rõ, pháp bảo Thánh Nhân trong tay Huyền Đô Đại Pháp Sư, trừ Thái Thanh Thánh Nhân ra thì còn ai có thể ban cho?

Hắn lập tức chộp lấy Thái Cực Đồ, dặn dò Diêu Tân một câu, rồi bước ra khỏi Lạc Phách Trận.

Tại Ngũ Hành Thành, Trương Phương bố trí Càn Khôn Châu ngay trong Đạo Cung, gọi Lục Nhĩ Mi Hầu tới, dặn dò thủ hộ Ngũ Hành Thành cho tốt.

Nguyên nhân Trương Phương để Càn Khôn Châu lại là vì bên trong có Thân Công Báo và Phong Lâm, hai người này có thể ngăn cản được một phương.

Hiện tại Lục Nhĩ Mi Hầu là chiến lực cao nhất của cả Ngũ Hành Thành, nếu có biến cố thì cứ vào Càn Khôn Châu gọi Thân Công Báo và Phong Lâm ra.

Giao phó xong xuôi, Trương Phương sải bước đi về hướng Kim Ngao Đảo.

Một bước ba mươi sáu vạn dặm, chẳng mấy chốc đã tới Kim Ngao Đảo.

Hắn không hề dừng lại, trực tiếp bước lên Tử Chi Nhai.

Chương 172

Đang lúc Trương Phương định chờ Thủy Hỏa đồng tử thông báo thì lại nghe từ trong cung vọng ra: "Vào đi, không cần thông truyền!" Nghe vậy, Trương Phương chỉnh lại đạo quan và đạo bào, rảo bước tiến vào Bích Du Cung.

"Bái kiến giáo chủ, giáo chủ vạn phúc." Thông Thiên Giáo Chủ thở dài một hơi, sau đó sầu não hỏi: "Vội vàng đến Bích Du Cung như vậy, chẳng lẽ Tây Kỳ xảy ra biến cố?" Trương Phương trầm giọng đáp: "Tây Kỳ xác thực đã xảy ra chút chuyện, ta không thể quyết đoán, nên đặc biệt tới tìm giáo chủ!" Thông Thiên Giáo Chủ lần trước đi Tử Tiêu Cung, tranh luận với Hồng Quân Đạo Tổ về chuyện Phong Thần Bảng, lại bị Lão Tử và Nguyên Thủy hai người liên danh cáo trạng, chỉ trích ngài cướp Phong Thần Bảng, nhiễu loạn đại sự Phong Thần.

Thông Thiên Giáo Chủ tức đến nghẹn họng, chưa đợi Hồng Quân Đạo Tổ phát thoại đã cãi nhau với Nguyên Thủy ngay trong Tử Tiêu Cung.

Vừa cãi vã, chọc giận Đạo Tổ không vui, liền đuổi cả hai ra khỏi cung.

Cuối cùng chỉ còn lại Thái Thanh Thánh Nhân và Đạo Tổ ở bên trong, nói chuyện gì cũng không ai biết, Thông Thiên chỉ đành ủ rũ cúi đầu trở về Bích Du Cung.

Giờ nghe Tây Kỳ có biến, Thông Thiên Giáo Chủ lo lắng nói: "Chẳng lẽ Đại sư huynh của ta có động tác?" Trương Phương gật đầu, từ trong túi lấy ra Thái Cực Đồ, lớn tiếng nói: "Thái Thanh Thánh Nhân phái Huyền Đô Đại Pháp Sư xuống núi, cướp đi hồn phách Khương Thượng, còn mang theo chí bảo Thái Cực Đồ.

Nhưng hắn đi vội vàng, lại bỏ quên chí bảo này trong trận.

Ta không dám tự quyết, nên đặc biệt tới tìm giáo chủ định đoạt." Thông Thiên Giáo Chủ đột nhiên cười cười, nói: "Dù sao sớm muộn cũng phải làm một trận với bọn hắn, đã cướp được Thái Cực Đồ thì tự nhiên không thể trả lại dễ dàng.

Nhưng người kia xưa nay coi trọng da mặt, không khéo sẽ đích thân ra tay, chi bằng cứ giao dịch trực tiếp với Huyền Đô, coi như vớt vát chút ít." Trương Phương cũng lo lắng điều này, Thái Thanh Thánh Nhân không giống như Nguyên Thủy có nhiều vướng bận.

Lão Tử chỉ có một đệ tử, nếu hắn ra tay, Thông Thiên chẳng lẽ lại đi đánh chết Huyền Đô hay sao?

Phải biết Thông Thiên gia đại nghiệp đại, có thời gian còn lo thân mình chưa xong.

Bất quá có câu nói này của Thông Thiên, Trương Phương đã có thể yên tâm.

Phải biết Thông Thiên là Thánh Nhân, chuyện đã hứa thì tự nhiên không thể nuốt lời.

Trương Phương đối với thực lực hiện tại vô cùng lo lắng, lại nhớ tới lời của Lục Nhĩ Mi Hầu.

Hắn ngượng ngùng nói: "Ta nghe nói Nhân Sâm Quả của Trấn Nguyên Tử đã chín, trong lòng vô cùng hiếu kỳ, không biết giáo chủ có thể đưa ta đi ăn một lần hay không?" Trương Phương nghẹn đỏ cả mặt, sau đó lộ vẻ xấu hổ.

Nhưng không còn cách nào khác, thực lực bản thân mới là quan trọng nhất.

Sĩ diện gì đó cứ vứt ra sau đầu, đợi thực lực cường đại rồi thì tự khắc có mặt mũi.

Thông Thiên Giáo Chủ nghe xong, ngẩn ra nói: "Chín rồi sao?

Bần đạo lần trước ăn là chuyện của mấy vạn năm trước rồi!" Thông Thiên vẻ mặt cảm khái, sau đó lại tiếp lời: "Bất quá quả này tuy tốt, nhưng đối với ta hiện tại cũng chỉ thỏa mãn chút ham muốn ăn uống, căn bản không tăng lên được cảnh giới." Trương Phương trong lòng gấp gáp, tự nhiên không thể nói cho Thông Thiên Giáo Chủ biết mình có Cường Hóa Khí, không cần ăn, chỉ cần dùng để tăng điểm cường hóa.

Nói ra chẳng phải là ngu sao, Thông Thiên Giáo Chủ vô dục vô cầu, nhưng chuyện quan trọng đại như vậy, phỏng chừng Thánh Nhân cũng sẽ động tâm.

Trương Phương giả vờ lộ vẻ hướng về nói: "Ta chỉ là tham ăn, muốn ăn thử một lần xem mùi vị thế nào." Thông Thiên Giáo Chủ cười ha hả nói: "Cũng được, bần đạo cũng đang rảnh rỗi, sẽ bồi ngươi đi một chuyến." Nghe Thông Thiên Giáo Chủ cư nhiên đồng ý yêu cầu của mình, trong lòng Trương Phương vô cùng vui vẻ.

Vốn dĩ hắn chỉ hỏi thử, cũng không nắm chắc thành công.

Hắn cũng đã tính kỹ, nếu Thông Thiên Giáo Chủ không nể mặt, hắn sẽ cùng Khổng Tuyên hai người đi "đánh thuê" kiếm ăn.

Không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi như vậy, từ đó có thể thấy được vi nhân của Thông Thiên Giáo Chủ, kỳ thực không hề có chút giá tử nào.

Trong nguyên tác, Quảng Thành Tử ba lần xông vào Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ thậm chí còn trục xuất Quy Linh Thánh Mẫu khỏi sư môn, cũng không hề chế tài Quảng Thành Tử, từ đó có thể thấy được nhân phẩm của Thông Thiên Giáo Chủ.

Còn Nguyên Thủy, chỉ vì Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu không hành lễ

vấn an mà lập tức bất nhạc, thi triển thủ đoạn lôi đình, dùng Tam Bảo Ngọc Như Ý đánh nát thiên linh cái Bích Tiêu, não tương bắn tung toé, lại hóa Quỳnh Tiêu thành nùng huyết.

Hai bên so sánh, cao thấp lập tức phân rõ!

Lại nói Trương Phương, nghe Thông Thiên muốn bồi mình đi Trấn Nguyên Tử nơi đó "làm thịt đại gia", vui vẻ nói: "Đa tạ giáo chủ." Thông Thiên cũng nhìn ra Trương Phương vô cùng vui vẻ, cười nói: "Đi thôi, ta đưa ngươi đi!" Biết Trương Phương chưa từng đi qua chỗ Trấn Nguyên Tử, Thông Thiên phất tay rải xuống một đạo thanh mang, quang mang nháy mắt bao lấy Trương Phương.

Hình ảnh chuyển đổi, hai người đã tới trước cửa Ngũ Trang Quán ở Vạn Thọ Sơn.

Vô tận linh khí sung túc xung quanh, Trương Phương phóng mắt nhìn lại, thấy thâm sơn cổ quán, thật là một nơi tốt.

Trong núi linh hươu nhàn nhã ăn linh thảo, vượn trắng hái thuốc, tiên hạc vui đùa.

Thông Thiên Giáo Chủ chịu bỏ ra cái mặt già này bồi Trương Phương, cũng không màng thân phận Thánh Nhân nữa.

Tự nhiên không thể chạy lên gõ cửa hét lớn một tiếng: Bần đạo Thông Thiên Giáo Chủ tới bái phỏng.

Như vậy không hợp tình lý, Trấn Nguyên Tử tuy rằng là người cùng thời, nhưng Thông Thiên thủy chung là Thánh Nhân, cho nên liền hiện ra một tia khí tượng Thánh Nhân.

Chỉ thấy đầy trời tử khí, linh khí trong không trung tụ lại thành tiên nữ linh đồng, rải xuống vô số cánh hoa.

Bên người Thông Thiên Giáo Chủ vạn đóa kim liên lượn lờ, thụy khí ngàn điều, thân khoác ráng chiều.

Không bao lâu sau, đại môn Ngũ Trang Quán mở ra, một vị đạo nhân bước ra, thân mặc thổ hoàng sắc đạo bào rộng thùng thình.

Đầu đội tử kim đạo quan, râu dài phiêu phiêu, tướng mạo đường đường, sau lưng đi theo Thanh Phong, Minh Nguyệt hai gã đạo đồng.

Người này chính là Địa Tiên Chi Tổ Trấn Nguyên Tử, đang ở trong quán bế quan đả tọa, đột nhiên cảm giác tử khí phía đông, bầu trời thụy khí ngàn điều.

Chương 173

Là lão bài Chuẩn Thánh hồng hoang, hắn đâu thể không biết có Thánh Nhân giá lâm!

Trấn Nguyên Tử nháy mắt kinh hãi thất sắc, tuy xưng là Địa Tiên Chi Chủ, nhưng so với Thánh Nhân thì kém không biết bao nhiêu.

Đợi ra cửa nhìn lên, phát hiện là Thông Thiên Giáo Chủ, thân truyền đệ tử của Hồng Quân Đạo Tổ, Tiệt Giáo Thánh Nhân, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Trấn Nguyên Tử vội vàng tiến lên đánh cái chắp tay thi lễ nói: "Bần đạo Trấn Nguyên Tử, bái kiến Thông Thiên Thánh Nhân!" Thông Thiên Giáo Chủ thở dài một hơi, nói: "Đạo hữu miễn lễ, ta và ngươi cùng ở Tử Tiêu Cung nghe đạo, nên xưng hô đạo hữu, không cần phải khách sáo như vậy." Trấn Nguyên Tử nghe xong vô cùng vui vẻ, thầm nghĩ Thông Thiên Thánh Nhân so với Nguyên Thủy tốt hơn nhiều, hào không có giá tử.

Hắn chợt phát hiện Trương Phương đứng bên cạnh Thông Thiên Giáo Chủ, tò mò hỏi: "Không biết vị đạo hữu này là?" Thông Thiên Giáo Chủ giới thiệu: "Đây là Phó giáo chủ Tiệt Giáo ta, tên là Trương Quế Phương, đạo hiệu Bồ Đề đạo nhân!" Trương Phương nghe cái đạo hiệu này thì vô cùng cạn lời, nhưng không còn cách nào, ai bảo lúc trước hắn lấy ra dùng lung tung.

Nếu không dùng, Thông Thiên Giáo Chủ cũng không có cách nào nói, dù sao có nhân ngày trước, mới có quả hôm nay.

Bất quá mặc kệ đạo hiệu hay tên tuổi, trong lòng hắn căn bản chỉ nhận định mình là Trương Phương.

Một cái đạo hiệu mà thôi, sau này đổi lại là được, chỉ cần có thực

lực thì gọi là Tứ Thanh cũng được.

Bất quá ý nghĩ này vừa xuất hiện, Trương Phương lập tức bóp chết, loại chuyện này chỉ có thể nghĩ, chỉ có thể làm, nhưng không cần thiết phải hô hào sớm.

Trấn Nguyên Tử nghe vậy, vội vàng đối với Trương Phương đánh một cái chắp tay, nói: "Bần đạo Trấn Nguyên Tử, bái kiến Trương đạo hữu!" Trương Phương cũng đáp lễ, cười nói: "Nghe nói Ngũ Trang Quán của đạo hữu là nơi cực tốt, cho nên tiện đường ghé qua nhìn xem." Bên cạnh Thông Thiên Giáo Chủ vẻ mặt cạn lời, thầm nghĩ chẳng phải ngươi chuyên môn đến ăn Nhân Sâm Quả sao, thế nào lại thành tiện đường rồi.

Thân là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, tự nhiên ngài không thèm giấu giếm, ăn của Trấn Nguyên Tử hai quả Nhân Sâm Quả, đó là nể mặt Trấn Nguyên Tử.

Phải biết, Thánh Nhân bình thường đều không nợ nhân tình, Trấn Nguyên Tử miễn phí tặng, Thông Thiên cũng không nhất định sẽ tiếp nhận.

Nhưng nếu tiếp nhận, coi như có một phần nhân tình, ngày sau Trấn Nguyên Tử có việc tìm tới cửa, Thông Thiên tất nhiên cũng phải trả.

Tiền thế xem Tây Du Ký có một đoạn, nói tiền thế Kim Thiền Tử, bởi vì kính Trấn Nguyên Tử một chén trà.

Bị Trấn Nguyên Tử ghi tạc trong lòng, đời thứ hai đi ngang qua Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử đặc biệt dặn dò Thanh Phong Minh Nguyệt đánh hai quả Nhân Sâm Quả chiêu đãi.

Từ đó có thể thấy được, cao nhân hồng hoang đối với nhân tình vô cùng coi trọng.

Bất quá mặc kệ Thông Thiên Giáo Chủ nghĩ gì, Trương Phương đã nói ra miệng là tiện đường, thấy phong cảnh đẹp nên vào xem một chút.

Trấn Nguyên Tử làm tư thế mời, sau đó cuồng hỉ cười ha hả nói: "Hai vị quý khách đăng môn, mau mời vào trong, tới thật đúng lúc, Nhân Sâm Quả trong quán vừa lúc đã chín, mời vào phẩm thường." Thông Thiên Giáo Chủ buồn cười lắc đầu, thầm nghĩ cái tên Phó giáo chủ này của mình thật biết đùa.

Ngay cả Nhân Sâm Quả nhà người ta bao giờ chín hắn đều nắm rõ như lòng bàn tay, hiện tại lại muốn đăng môn giả bộ tiện đường.

Nghe Nhân Sâm Quả thật sự đã chín, trong lòng Trương Phương hưng phấn vạn phần, nhưng trên mặt bất động thanh sắc, cùng Thông Thiên Giáo Chủ theo Trấn Nguyên Tử tiến vào Ngũ Trang Quán.

Vạn Thọ Sơn Ngũ Trang Quán phương viên vạn dặm, có thể nói diện tích phi thường lớn.

Mấy người tiến vào trong quán, Trấn Nguyên Tử mời Trương Phương và Thông Thiên nhập tọa, lập tức mệnh đồng tử mang lên khay quả, đi đánh mấy trái xuống.

Nhìn Thanh Phong Minh Nguyệt lĩnh mệnh rời đi, Trấn Nguyên Tử cười giới thiệu: "Quả này của ta là do Tiên Thiên Linh Căn Nhân Sâm Quả thụ kết thành, cây này ba ngàn năm mới nở hoa, ba ngàn năm mới kết quả, lại ba ngàn năm mới có thể thành thục.

Tổng cộng một vạn năm, chỉ kết được ba mươi quả.

Phàm nhân chỉ cần ngửi một cái, sống được ba trăm sáu mươi tuổi, ăn một cái, sống được bốn vạn bảy ngàn năm.

Khi hái bắt buộc phải dùng kim khí mới có thể hái xuống." Thông Thiên Giáo Chủ cũng làm bộ hồi ức nói: "Nếu bần đạo không nhớ

lầm, thì mấy vạn năm trước cũng từng ăn một lần!" Trấn Nguyên Tử cũng hồi ức: "Lần đó ba vị Thánh Nhân cùng ở Côn Luân, tam giáo cũng chưa phân gia, bần đạo mang theo quả đến bái phỏng, không ngờ chớp mắt đã mấy vạn năm trôi qua." Trấn Nguyên Tử nói vậy cũng gợi lên vãng sự của Thông Thiên, khiến Thông Thiên nhất thời buồn bực không vui.

Trấn Nguyên Tử vạn phần kinh hãi, không rõ mình nói sai cái gì, ở bên cạnh đại khí cũng không dám thở.

Trương Phương nhìn qua là biết ngay, một phen giao đàm này đã gợi lên chuyện cũ đau lòng của Thông Thiên.

Phỏng chừng Thông Thiên nghĩ tới dĩ vãng, lại kết hợp với hiện tại, cho nên nhất thời tâm tình không tốt.

Hắn vội vàng nói lảng sang chuyện khác: "Đạo hữu hãy giới thiệu cho ta về cây Nhân Sâm Quả đi, ta vô cùng tò mò." Lập tức hai người lại xả chuyện về cây Nhân Sâm Quả, Thông Thiên cũng dần dần từ trong hồi ức thoát ra.

Không bao lâu sau, Thanh Phong Minh Nguyệt hai vị đồng tử bưng hai cái đĩa đi vào, nhẹ nhàng đặt trước mặt Trương Phương và Thông Thiên, xốc lên tấm vải đỏ che phủ.

Trấn Viễn Tử đưa tay ra hiệu nói: "Hai vị quý khách, mời!" Trương Phương nhìn lại, trong mâm quả nhiên bày biện hai quả trái cây uyển như hài nhi chưa đầy tháng.

Nhìn sinh động như thật, trên người lưu quang tứ dật, hương khí đập vào mũi, khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Nhưng lại nghĩ tới thực lực, Trương Phương ngạnh sinh sinh nhịn xuống ý định ăn ngấu nghiến.

Nhẹ nhàng gọi Cường Hóa Khí!

Chỉ thấy quang mang lóe lên, trước mắt bắn ra một cái bảng.

Trương Phương lại liếc mắt nhìn Thông Thiên cùng Trấn Nguyên Tử, phát hiện hai người cũng không nhìn thấy, thầm nghĩ cái bảng này xem ra chỉ có mình mới có thể nhìn được. * **Tên:** Nhân Sâm Quả (Có thể yên tâm to gan ăn, người thường ngửi, sống ba trăm sáu mươi năm, ăn một cái có thể sống bốn vạn tám ngàn năm.) * **Phẩm cấp:** Tiên cấp nhị tinh * **Trạng thái:** Khả cường hóa / Khả chuyển hóa * **Ghi chú:** Chuyển hóa có thể nhận được 300,000 điểm cường hóa, tiến hành cường hóa tiêu hao 100,000 điểm cường hóa.

Quả này cư nhiên so với Bàn Đào còn cao hơn một cấp, cùng đẳng cấp với Sen Vàng lần trước chuyển hóa.

Chương 174

Trong lòng Trương Phương vô cùng vui vẻ, hai quả này có thể đổi được đống điểm cường hóa, trên mặt nở nụ cười xán lạn.

Đột nhiên, hắn phát giác tình huống không đúng, quay đầu nhìn lại, phát hiện Thông Thiên Giáo Chủ vẻ mặt tò mò nhìn mình.

Nhìn sang đối diện, phát hiện Trấn Nguyên Tử cũng đang nhìn mình.

Trương Phương trong lòng kinh hãi, chẳng lẽ bọn hắn nhìn ra bảng Cường Hóa Khí?

Chưa đợi hắn kịp khẩn trương, bên cạnh Trấn Nguyên Tử nói: "Đạo hữu mau nếm thử, xem mùi vị thế nào!" Trương Phương mới biết, thì ra mình nhìn chằm chằm nửa ngày mà không ăn, cho nên người khác mới nhìn mình.

Nhất thời làm cho Trương Phương lâm vào cục diện bế tắc, tình huống này sao mà giống hệt lúc gặp Bàn Đào lần trước.

Chỉ là lần trước nói dối, lần này lại làm sao thuyết phục Trấn Nguyên Tử cùng Thông Thiên đây?

Trương Phương khổ tư minh tưởng, cuối cùng quyết định nói dối, hắn muốn ăn lắm chứ, tuy rằng giải thèm, nhưng trước mắt hắn cần thực lực, không có thực lực thì quang giải thèm có cái tác dụng gì.

Trương Phương nghĩ thông suốt, biểu tình khoa trương nói: "Đạo Tổ ở trên, cái này phân minh là hài nhi chưa đầy tháng, làm sao có thể hạ miệng được?" Hôm nay cái vai diễn này hắn đóng định rồi, còn giả bộ ra một bộ dáng không đành lòng.

Bên cạnh Trấn Nguyên Tử xấu hổ vạn phần, giải thích nói: "Đạo

hữu, đây tịnh không phải hài nhi, cũng không có bất kỳ tư tình gì, chỉ là lớn lên thành bộ dạng này, đây là do thiên địa linh khí kết thành, tự nhiên có linh tính của nó, sợ bị người ăn thôi." Trương Phương lắc đầu, vẻ mặt sợ hãi nói: "Bần đạo thực sự không dám ăn, chi bằng để ta mang về cho đệ tử nếm thử đi, bọn hắn cần nó hơn ta!" Thông Thiên Giáo Chủ thấy Trương Phương không dám ăn quả, lập tức đầy đầu nghi vấn.

Có thể tới Ngũ Trang Quán là do Trương Phương lôi kéo, lúc nói thì rõ ràng rành mạch lắm.

Trương Phương tham ăn, muốn ăn Nhân Sâm Quả, nhưng giờ Nhân Sâm Quả ngay trước mặt lại chần chừ từ chối.

Hiện tại nghe Trương Phương muốn mang về cho đệ tử, Thông Thiên lập tức thông suốt.

Lại nhìn kỹ, Nhân Sâm Quả tuy tốt, nhưng đối với loại cảnh giới như Trương Phương cũng không có tác dụng lớn.

Thì ra hết thảy đều là vì đệ tử, hắn mới nhớ Trương Phương có thu một con Lục Nhĩ Mi Hầu.

Con khỉ kia khẳng định là tham ăn, hơn nữa tai thính, biết Nhân Sâm Quả khi nào chín cũng không phải là việc khó.

Điều này làm cho Thông Thiên nhất thời cảm khái vạn phần, việc làm của Trương Phương so với hắn lúc ban đầu sao mà giống nhau đến thế.

Lúc trước ở chỗ Thái Thanh Thánh Nhân hái mấy trái Hoàng Trung Lý, hắn cũng luyến tiếc không dám ăn, len lén mang về cho Đa Bảo cùng Kim Linh.

Thông Thiên tự giác đã hiểu thấu, cũng không thắc mắc nữa, phất tay áo thu hai quả Nhân Sâm Quả trên bàn vào trong tay áo.

Trấn Nguyên Tử thấy Trương Phương như vậy cũng không khuyên nữa, tuy rằng hắn muốn khách nhân đương diện phẩm thường quả trong quán, nhưng người ta muốn mang đi, tịnh không phải chê Nhân Sâm Quả không ngon, hắn cũng coi như đã nhận một phần nhân tình.

Thấy Thông Thiên Giáo Chủ cũng không ăn mà thu lại, Trấn Nguyên Tử mỉm cười nói: "Ngã cho đệ tử đi đánh thêm hai quả nữa, nhị vị đạo hữu cứ mang theo luôn đi!" Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Đạo hữu khoan đã, bấy nhiêu quả là đủ rồi, không cần đánh thêm nữa.

Cây kia một vạn năm mới kết được ba mươi quả, hôm nay hai người chúng ta đã lấy bốn quả, thực sự không tiện cầm thêm." Trương Phương nghe vậy thì sốt ruột không thôi, loại thiên tài địa bảo này càng nhiều càng tốt a.

Nhưng giờ Thông Thiên mấy câu đã chặn họng, hắn cũng ngại mở miệng.

Thông Thiên Giáo Chủ tự nhiên có suy nghĩ của ngài, hôm nay bốn quả, xác thực đã nợ nhân tình lớn.

Nếu lấy thêm, Trấn Nguyên Tử khẳng định sẽ cho, nhưng đợi sau khi đi, sẽ tạo cho người ta cảm giác tham lam vô độ.

Thông Thiên là Thánh Nhân, tự nhiên sĩ diện, cũng không rõ ràng tầm quan trọng của Nhân Sâm Quả đối với Trương Phương.

Thông Thiên Giáo Chủ đứng dậy, đối với Trấn Nguyên Tử nói: "Hôm nay quấy rầy đã lâu, hai người chúng ta cũng nên đi, đạo hữu, hậu hội hữu kỳ." Trấn Nguyên Tử vội vàng đứng dậy tiễn đưa, tịnh không phải hắn không hiếu khách, mà lời Thánh Nhân chính là pháp chỉ.

Thông Thiên Giáo Chủ muốn đi, khẳng định có đạo lý của ngài, Trấn Nguyên Tử tự nhiên không dám giữ lại để luận đạo.

Trương Phương cũng đứng dậy, đối với Trấn Nguyên Tử thi lễ nói: "Đạo hữu, hậu hội hữu kỳ, ta đang tu hành tại Vũ Di Sơn, đạo hữu nếu có thời gian, có thể tới ôn chuyện." Trấn Nguyên Tử cũng thi lễ đáp: "Nhất định, nhất định, có thời gian tự nhiên sẽ đi cùng đạo hữu luận đạo." Trương Phương tuy rằng không có hiển lộ ra thực lực, nhưng trong mắt Trấn Nguyên Tử, có thể làm Phó giáo chủ Tiệt Giáo thì ít nhất cũng phải cấp bậc Chuẩn Thánh.

Hắn lại không biết Trương Phương mới là Đại La Kim Tiên, khoảng cách tới Chuẩn Thánh tuy chỉ kém một bước, nhưng một bước này không biết đã làm khó bao nhiêu người.

Trương Phương lần này có thể kiếm được hai quả Nhân Sâm Quả, người ta Trấn Nguyên Tử đã cho đủ mặt mũi, phải biết một vạn năm mới kết ba mươi quả.

Cùng Thông Thiên cầm bốn quả, Trương Phương vừa rồi cũng là vì điểm cường hóa mà mất đi phân thốn.

Lúc này cẩn thận ngẫm lại, Trấn Nguyên Tử xác thực đã nhân chí nghĩa tận rồi.

Trấn Nguyên Tử tiễn Trương Phương cùng Thông Thiên Giáo Chủ tới cửa Ngũ Trang Quán, nhìn hai người đi rồi mới quay trở lại bên trong.

Trương Phương cùng Thông Thiên Giáo Chủ cưỡi mây bay trên không trung.

Đi được một đoạn, Thông Thiên Giáo Chủ đột nhiên từ trong tay áo lấy ra hai quả Nhân Sâm Quả, đưa cho Trương Phương nói: "Cầm lấy!" Nhìn hai quả trái cây đưa tới, Trương Phương kinh ngạc cực

điểm, thầm nghĩ mình chưa bao giờ xin xỏ Thông Thiên.

Nhưng người ta tiên tiền lại tặng kiếm, lại bồi đi Ngũ Trang Quán, hiện tại ngay cả Nhân Sâm Quả cũng luyến tiếc không ăn, trực tiếp cho mình.

Trương Phương trong lòng cảm động không thôi, miệng nói: "Hai cái này giáo chủ ăn đi, trong này ta đã có hai cái rồi." Thông Thiên Giáo Chủ thở dài một hơi, nói: "Thu mấy đệ tử, ta cũng nghe Tần Hoàn nói, chắc hẳn lần trước ở Thiên Đình xin được chỗ tốt đều cho đệ tử hết rồi đi." Đối với Thân Công Báo, Thông Thiên Giáo Chủ tự nhiên rõ ràng, cũng biết Thân Công Báo cùng Khương Tử Nha giống nhau, đều có thể tay cầm Đả Thần Tiên, phong chúng thần, nhưng lại bị Nguyên Thủy trục xuất khỏi Ngọc Hư Cung.

Lần trước khi Thân Công Báo tới bái sư, Thông Thiên Giáo Chủ chú ý lực toàn đặt trên người Trương Phương, chỉ quan tâm giáo vận tăng trưởng, lại đem Thân Công Báo xem nhẹ.

Chương 175

Lại không ngờ Thân Công Báo cư nhiên bái nhập môn hạ Trương Phương, biến tướng gia nhập Tiệt Giáo.

Ngoài ra còn Lục Nhĩ Mi Hầu, con khỉ này hắn cũng sớm có nghe thấy, chỉ là chưa từng gặp.

Đương nhiên hắn cũng rõ ràng, người đời khúc giải ý tứ Đạo Tổ, cái gọi là "pháp bất truyền lục nhĩ", tuyệt không chỉ là Lục Nhĩ Mi Hầu.

Còn về Phong Lâm, Thông Thiên lại không có ấn tượng, bất quá đều là chuyện của Trương Phương, hắn cũng không có quyền hỏi.

Trong mắt hắn, Trương Phương vì bồi dưỡng mấy đệ tử, có thể nói là khuynh tẫn sở hữu.

Hắn cũng không giúp được gì nhiều, chỉ có thể đem hai quả Nhân Sâm Quả trong tay tương tặng, hy vọng giảm bớt một chút gánh nặng cho Trương Phương.

Nhìn Trương Phương ngây người tại chỗ, Thông Thiên Giáo Chủ cười nói: “Cầm lấy đi, bần đạo sớm đã ăn rồi, cũng không thích ăn thứ này.” Nói xong không màng Trương Phương phản đối, nhét hai quả Nhân Sâm Quả vào trong lòng ngực Trương Phương.

Trương Phương dục ngôn lại chỉ, vốn định chối từ một phen, nhưng ngẫm lại, hắn xác thực vô cùng cần, nên đành thu nhận.

Phần nhân tình này hắn sẽ ghi tạc trong lòng, ngày sau báo đáp tất nhiên gấp đôi thậm chí gấp trăm lần.

Có đôi khi chối từ ngược lại làm ra vẻ, Thông Thiên Giáo Chủ thân là Thánh Nhân, cũng không ngốc như vậy.

Thông Thiên chỉ lấy bụng ta suy bụng người, cảm thấy người trong thế gian hẳn là đều giống mình không sai biệt lắm, chính là loại tâm bình thường này mới khiến hắn trở thành Thánh Nhân.

Trương Phương xác thực cần điểm cường hóa, trong Phong Thần đại kiếp, có thể gia tăng một phần thực lực cũng là thêm một phần tự vệ.

Nhìn Nhân Sâm Quả trong lòng, Trương Phương nói: "Như vậy đa tạ giáo chủ đại ân!" Thông Thiên Giáo Chủ không thèm để ý nói: "Ký nhiên Nhân Sâm Quả cũng đã xin được, vậy bần đạo cũng trở về Bích Du Cung, việc Tây Kỳ cần ngươi quan tâm nhiều hơn, nhớ kỹ ngươi không phải chỉ có một mình." Thông Thiên Giáo Chủ nói xong, lập tức phất tay áo, thân hình biến mất trước mắt Trương Phương.

Đứng trên đám mây, Trương Phương nhìn Thông Thiên Giáo Chủ rời đi, thận trọng cất kỹ quả, sau đó chọn một phương hướng, sải bước chạy đi.

Bốn quả Nhân Sâm Quả, cộng thêm số điểm cường hóa hiện có, Trương Phương cảm thấy đủ để trùng kích cảnh giới Chuẩn Thánh rồi.

Cửu Chuyển Nguyên Công tuy rằng càng về sau càng khó tu luyện, nhưng không bao gồm Trương Phương.

Có Cường Hóa Khí trong tay, chỉ cần đi khắp nơi thu thập thiên tài địa bảo, chuyển hóa thành điểm cường hóa là có thể thăng cấp.

Nửa ngày sau, Trương Phương rốt cuộc về tới Vũ Di Sơn, may mắn lần này tịnh không xuất hiện tình huống lạc đường.

Vừa tới bình đài chủ phong Vũ Di Sơn, đã thấy Bạch Ngọc đồng tử đang chăm sóc trà thụ.

Trương Phương gọi một tiếng: "Bạch Ngọc đồng nhi!" Bạch

Ngọc đồng tử nhìn lại, lập tức mừng rỡ như điên, hắn là do Trương Phương một tay điểm hóa ra, tự nhiên cảm thấy Trương Phương là người thân cận nhất, thời gian dài không gặp cũng nôn nóng vô cùng.

Thấy Trương Phương về, Bạch Ngọc đồng tử lớn tiếng gọi: "Thật tốt quá, lão gia đã về!" Trương Phương vỗ vỗ đầu hắn, hỏi: "Gần đây có ai tới không?" Bạch Ngọc đồng tử trả lời: "Cũng có hai vị sư huynh Tào Bảo, Tiêu Thăng thường xuyên tới!" Lại tùy ý hỏi mấy câu, Trương Phương để Bạch Ngọc đồng tử canh giữ ngoài động, hắn muốn bế quan.

Bạch Ngọc đồng tử lĩnh mệnh lệnh, đoan đoan chính chính đứng ở ngoài động.

Trương Phương tiến vào động phủ, phất tay đóng lại cửa động, sau đó bàn tọa trên giường bạch ngọc.

Lấy ra bốn quả Nhân Sâm Quả bày biện chỉnh tề, khóe miệng nhếch lên, cười cười rồi mở ra Cường Hóa Khí.

"Cường hóa Nhân Sâm Quả, khô máu thôi!" Theo mỗi một quả Nhân Sâm Quả bắt đầu được cường hóa, rồi chuyển hóa, cuối cùng biến thành hơn hai trăm bốn mươi vạn điểm cường hóa mỗi quả.

Trương Phương nội tâm kích động vạn phần.

Bốn quả Nhân Sâm Quả mang lại cho hắn chín trăm sáu mươi vạn điểm cường hóa, tuy rằng lúc cường hóa cũng tốn không ít điểm, nhưng trừ đi chi phí, hiện tại hắn có đủ vốn liếng để nâng thực lực lên cấp bậc Chuẩn Thánh.

Trương Phương cũng không trì hoãn, mở ra túi đồ trước mặt, bên trong đựng rất nhiều đan dược, toàn bộ đem ra cường hóa, đều dùng để gia tăng linh khí.

Sau đó cắn răng, nháy mắt điểm xuống. * **Cửu Chuyển Nguyên

Công:** Thất chuyển (Khả cường hóa) / Phủ Trương Phương điểm một cái!

Vừa điểm xong, một nắm đan dược lớn bị hắn nhét vào trong miệng.

"Oanh long long!" Một thân ảnh cao trăm vạn trượng đi trong hỗn độn, miệng lẩm bẩm: "Nhục thân thành thánh, khó, khó, khó!" Đạo thân ảnh này phảng phất như Đại Đạo hóa thân, trên người lấp lánh từng đạo đạo văn.

Hắn nhíu mày, sau đó vung một búa, chém chết một ma đầu bốn mắt tám tay trước mặt.

Phảng phất như chỉ làm một chuyện nhỏ không đáng kể, hắn ngay cả nhìn cũng không nhìn, tiếp tục đi về phía trước.

Tầm mắt Trương Phương vẫn luôn đi theo cự nhân, nhưng không động đậy được, cũng không thể nói chuyện.

Chỉ có thể nhìn, nhìn cự nhân đi trong hỗn độn.

Trương Phương rõ ràng, đây là Bàn Cổ, hắn có thể nhìn thấy cảnh này hẳn là do nhục thân đạt tới trình độ nào đó, Đại Đạo hiển hóa ra kết quả.

Vãng sự của Bàn Cổ hẳn là bị một loại Đại Đạo nào đó ghi lại, lạc ấn trong hồng hoang vạn vật.

Chỉ có nhục thân đạt tới nhất định trình độ, hoặc là thực lực đạt tới ngưỡng nào đó mới có thể phát hiện.

Chương 176

Bất quá Trương Phương phát hiện những hình ảnh này đều là mảnh nhỏ, tàn phá không đầy đủ.

Có đôi khi nhìn thấy Bàn Cổ trảm một ma thần, lại có đôi khi nhìn thấy hắn nhặt được một kiện linh bảo.

Tóm lại loại ký ức này phi thường tàn phá, thậm chí hắn còn nhìn thấy Bàn Cổ khi chưa được dựng dục ra, đang nằm trong Tam Thập Lục Phẩm Liên Đài.

Những hình ảnh này đông một khối, tây một khối, căn bản không ghép lại được.

Bất quá Trương Phương vẫn đang cẩn thận quan sát, bởi vì ở trong hỗn độn Đại Đạo không hiển, mới có thể càng thêm trực quan tiếp xúc Đại Đạo, lý giải Đại Đạo.

Phải biết hồng hoang đại địa, kinh qua Hồng Quân Đạo Tổ hợp đạo về sau, Đại Đạo càng ngày càng hoàn thiện.

Muốn từ trong đó quan sát ra tu hành công pháp, hoặc là thần thông, hay cảm ngộ về đạo, quả thực khó càng thêm khó.

Cũng không biết qua bao lâu, Trương Phương mới tỉnh lại, trong hai mắt quang mang lóe lên.

Mở ra Cường Hóa Khí, bảng thông tin bắn ra: * **Nhân vật:** Trương Quế Phương * **Chủng tộc:** Nhân tộc * **Huyết mạch thần thông:** Tam tinh (Khả cường hóa), Cao cấp Đại Địa Huyết Mạch (Khả cường hóa) * **Thất Phách Thần Thông:** Đoạt Phách Thuật, Thất Phách Hợp Nhất (Chú: Khả tiêu hao điểm cường hóa tiến hành lĩnh ngộ, có xác suất nắm giữ một tia Đại Đạo) * **Cửu Chuyển

Nguyên Công:** Đệ bát chuyển * **Đỉnh cấp Binh Tự Bí:** (Khả cường hóa) * **Cao cấp Đại Địa Huyết Mạch Thần Thông:** Đại Địa Chi Thủ (Trung cấp), Nham Thạch Áo Giáp (Trung cấp), Nham Thạch Cự Nhân (Trung cấp). (Các hạng trên đều có thể cường hóa) * **Thiên Cương Thần Thông:** Đại Tiểu Như Ý (Cao cấp), Thai Hóa Dị Hình (Cao cấp), Ngũ Hành Đại Độn (Cao cấp), Phiên Giang Giảo Hải (Sơ cấp), Đằng Vân Giá Vũ (Trung cấp), Hồi Phong Phản Hỏa (Sơ cấp), Phi Sa Tẩu Thạch (Sơ cấp). (Các hạng trên đều có thể cường hóa) * **Địa Sát Thần Thông:** Thất Thập Nhị Địa Sát Thuật (Toàn bộ cao cấp - có thể cường hóa) * **Cảnh giới:** Sơ nhập Chuẩn Thánh * **Công đức điểm:** 40,000 * **Cường hóa điểm:** 6,500,000 Trương Phương nháy mắt kinh hãi, có chút mông lung.

Bởi vì hắn phát hiện các phương diện khác không đổi, nhưng Cửu Chuyển Nguyên Công sau khi lên bát chuyển, phía sau cư nhiên không còn hiển thị ba chữ 'Khả cường hóa'.

Phải biết Cửu Chuyển Nguyên Công bất quản là đệ mấy chuyển, phía sau đều có ba chữ này.

Nhưng lần này Trương Phương tịnh không nhìn thấy!

Bất quá binh tới tướng đỡ nước tới đất ngăn, đã không rõ thì cứ quẳng sang một bên.

Trương Phương tin tưởng, chỉ cần cho hắn thời gian, tuyệt đối có thể làm rõ ràng tình huống.

Trương Phương phất tay mở cửa động phủ, một bước đi ra ngoài, nhìn mặt trời mọc trong biển mây.

Nhất thời cảm khái vạn thiên, Trương Phương mưu tính đã lâu, rốt cuộc cũng đi đến bước này.

Bạch Ngọc đồng tử thấy Trương Phương đi ra, vội vàng chạy tới

bái nói: "Đệ tử chúc mừng lão gia xuất quan." Trương Phương cười cười hỏi: "Ta lần này bế quan mất bao lâu?" Bạch Ngọc đồng tử cười nói: "Khải bẩm lão gia, lần này ngài dùng hết bảy ngày thời gian." Trương Phương giật mình, không ngờ chỉ tăng lên một cái cảnh giới mà mất lâu như vậy.

Kỳ thực Trương Phương đã là phi thường nhanh, người khác muốn tăng một cảnh giới, bế quan phải tính bằng ngàn năm.

Trương Phương sốt ruột, bế quan lâu như vậy, sợ Tây Kỳ xảy ra vấn đề, nếu Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên mặc kệ Thập Tuyệt Trận, trực tiếp công đánh Ngũ Hành Thành, sợ Lục Nhĩ Mi Hầu, Thân Công Báo bọn họ độc mộc nan chi.

Bất quá lần này đi cũng phải mang theo Tào Bảo, Tiêu Thăng, chuyện của bọn họ cũng cần giải quyết xong.

Hắn xoay người đối với Bạch Ngọc đồng tử nói: "Bạch Ngọc đồng nhi, đi gọi hai vị sư huynh Tào Bảo, Tiêu Thăng tới đây!" Bạch Ngọc đồng tử đáp: "Đệ tử cẩn tuân lão gia pháp chỉ!" Hiện giờ hắn đã cùng Xiển Giáo kết thâm cừu đại hận, hai bên không chết không ngừng.

Tào Bảo Tiêu Thăng hai người thân là môn hạ đệ tử, vị cực cũng có khả năng nhập bảng.

Bởi vì trong Diễn Nghĩa, Tiêu Thăng bất hạnh bị Triệu Công Minh dùng Thần Tiên đánh chết, cuối cùng được phong thần chức "Chiêu Bảo Thiên Tôn".

Tào Bảo vì cái chết của Tiêu Thăng mà dỗi hơi phạt Thương, cuối cùng chết ở trong Hồng Thủy Trận – một trong Thập Tuyệt Trận.

Hồn phách lên Phong Thần Bảng, được Khương Tử Nha phong làm "Nạp Trân Thiên Tôn" trong Ngũ Lộ Tài Thần.

Hai người hiện giờ đã được thu nhập môn hạ làm ký danh đệ tử, Trương Phương tự nhiên cũng không tiện bỏ mặc.

Không bao lâu sau, Bạch Ngọc đồng tử mang theo Tào Bảo, Tiêu Thăng cưỡi mây tới, bất quá bên cạnh hai người còn có một đạo nhân mặc bạch sắc đạo phục.

Người này Trương Phương nhận ra, trán dô, mày thọ dài, râu dài tuyết trắng.

Tạo hình này so với lần trước ở Kỳ Sơn hào vô nhị trí, chính là Phó giáo chủ Xiển Giáo - Nhiên Đăng đạo nhân.

Nhìn thấy Nhiên Đăng đạo nhân, Trương Phương ngẩn người, thực sự không rõ Nhiên Đăng tới đây có ý gì.

Chẳng lẽ sống không kiên nhẫn, chạy tới chịu chết?

Nhiên Đăng đạo nhân đi theo sau Tào Bảo, Tiêu Thăng, vốn đang mang bộ mặt cười, nhưng đợi nhìn rõ người đứng trên bình đài trong biển mây phía xa thì đại kinh thất sắc, vội vàng dừng lại tường vân.

Người đối diện hắn nhận ra, lần trước đánh Xích Tinh Tử cùng Quảng Thành Tử hai người chật vật không chịu nổi, hắn cũng nhìn rõ ràng rành mạch.

Tuy rằng lúc đó nội tâm hắn phi thường sảng khoái, nhưng tịnh không đại biểu hắn cùng Trương Quế Phương là người cùng một đường.

Lần này hắn có thể tới Vũ Di Sơn là do chịu sự chỉ điểm của Tiếp Dẫn đạo nhân phương Tây.

Nhiên Đăng bởi vì Linh Thứu Cung của bản thân gần với phương Tây nên trước khi gia nhập Xiển Giáo đã quen biết với Tây Phương Nhị Thánh.

Nhiên Đăng tuy bước vào Chuẩn Thánh, nhưng vẫn luôn ở Chuẩn Thánh sơ kỳ, vô số năm rồi, khoảng cách tới Chuẩn Thánh trung kỳ vẫn luôn xa vời.

Chương 177

Thời gian trước hắn lén hỏi Tiếp Dẫn đạo nhân một lần, Tiếp Dẫn đạo nhân nói đạo của hắn ở Vũ Di Sơn, bảo hắn tới thử thời vận.

Nhiên Đăng vẫn luôn ghi tạc trong lòng, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn lại phái hắn đi trông coi Phong Thần Bảng ở Kỳ Sơn.

Cho nên chuyện này cứ một kéo lại kéo, mãi đến gần đây, Nguyên Thủy phái Vân Trung Tử cùng Nam Cực Tiên Ông xuống núi.

Có hai người này trấn thủ Kỳ Sơn, Nhiên Đăng mới có thể thoát thân, đến Vũ Di Sơn tìm đạo.

Nhưng tìm tới tìm lui, chỉ tìm được hai vị đạo nhân Tiêu Thăng, Tào Bảo.

Sơ lần gặp gỡ, Nhiên Đăng cũng không hỏi kỹ lai lịch hai người, trong mắt hắn hai người này tất nhiên là tán tu không nghi ngờ gì.

Bởi vì bất quản cách ăn mặc hay khí chất đều không nhìn ra bá khí của đệ tử tam giáo.

Thế nhưng hắn sai lầm rồi, hai người này đã bị Trương Phương sớm một bước nạp vào trong môn, hắn đã tới chậm một bước.

Tào Bảo Tiêu Thăng tuy nhập môn, nhưng mới nhập môn không lâu, Trương Phương một là chưa cho pháp bảo, hai là chưa truyền thụ đạo pháp.

Không những không ban thưởng pháp bảo, còn nhận Lạc Bảo Kim Tiền do hai người tặng, có thể nói hai tên đồ đệ này thu quá tiện nghi.

Nhiên Đăng đạo nhân cùng Tào Bảo, Tiêu Thăng giao lưu một trận, vừa khéo Bạch Ngọc đồng tử tới thông báo.

Nhiên Đăng trước mắt sáng ngời, tưởng là hai tán tu, không ngờ cư nhiên có sư phụ.

Quan khán hai người thi triển đạo thuật, tối đa cũng là Kim Tiên, Nhiên Đăng không cho rằng đạo của mình nằm trên người hai tên Kim Tiên.

Hắn cũng đã bàng xao trắc kích hỏi qua, hai người tịnh không có pháp bảo đáng giá, có thể nói là vô cùng nghèo.

Mãi đến khi Bạch Ngọc đồng tử xuất hiện, tâm tư hắn lại sáng lên, phỏng đoán: Sẽ không phải đạo của mình nằm ở chỗ sư phụ hai người này chứ!

Nhiên Đăng liền nói tới Vũ Di Sơn thì nên bái hội chủ nhân nơi này.

Lại ẩn ẩn biểu lộ thân phận của mình là Phó giáo chủ Xiển Giáo - Nhiên Đăng đạo nhân.

Tào Bảo Tiêu Thăng nghe xong cũng mừng rỡ như điên, thầm nghĩ tam giáo một nhà là chuyện người hồng hoang đều biết.

Nhiên Đăng đạo nhân là Phó giáo chủ Xiển Giáo, lão sư nhà mình là Phó giáo chủ Tiệt Giáo, hai người tương kiến tự nhiên thân thiết vô cùng.

Lão sư nhà mình vui vẻ, không chừng sẽ ban cho Thượng Thanh tiên pháp của Tiệt Giáo.

Tào Bảo, Tiêu Thăng hai người lập tức mời Nhiên Đăng đạo nhân lên núi, dọc đường giới thiệu phong cảnh Vũ Di Sơn.

Lại đột nhiên phát hiện Nhiên Đăng đứng yên tại chỗ, Tiêu Thăng không rõ nguyên do hỏi: "Nhiên Đăng lão sư, lão sư nhà ta ở phía trước, vì sao ngài lại dừng bước không đi?" Nhiên Đăng sắc mặt khó coi cực điểm, sau đó tiến thoái lưỡng nan hỏi: "Đó... là lão sư các

ngươi?" Tào Bảo nhìn Trương Phương phía xa một chút, sau đó xác định gật đầu nói: "Không sai, đó là lão sư của bọn ta, cũng là Phó giáo chủ Tiệt Giáo, cùng Nhiên Đăng lão sư đồng thuộc người trong tam giáo." Nhiên Đăng lắc đầu, nôn nóng nói: "Bần đạo có việc, không bồi nhị vị đạo hữu được nữa, chúng ta hậu hội hữu kỳ." Tiêu Thăng một phen kéo lại, nhiệt tình nói: "Nhiên Đăng lão sư, ngài là khách từ xa tới, lão sư nhà ta đang ở phía trước, đi thôi nào." Bên cạnh Tào Bảo cũng phụ họa nói: "Đúng a Nhiên Đăng lão sư, phỏng chừng lão sư ta vừa thấy ngài sẽ kinh hỉ vạn phần, còn khen ngợi chúng ta nữa." Nhiên Đăng gấp gáp, thầm nghĩ quan hệ giữa bần đạo cùng lão sư hai người các ngươi cũng không tốt đẹp gì.

Lần trước hai bên vừa động thủ, tin tưởng chỉ cần vừa gặp Trương Quế Phương, đối phương tất nhiên sẽ "nhiệt tình" vô cùng cùng hắn làm một trận.

Hắn tuy là Chuẩn Thánh, nhưng pháp bảo Càn Khôn Thước cùng Linh Cữu Đăng đều là pháp bảo tế xuất hình, không phải binh khí.

Sợ trong tay Trương Phương có bảo vật có thể làm rơi pháp bảo người khác, khiến pháp bảo thi triển không khai.

Chỉ có thể xông lên thi triển võ nghệ, mà cùng một người tu luyện Cửu Chuyển Nguyên Công đánh cận chiến thì Nhiên Đăng không làm được.

Nhiên Đăng có tin tâm có thể đánh bại Trương Phương, nhưng hắn làm việc xưa nay cẩu ổn, tuyệt đối sẽ không ở chỗ này cùng Trương Phương đánh một trận.

Tuy rằng cảm thấy Trương Phương hẳn là chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên, thấp hơn hắn một cái đại cảnh giới, nhưng hắn đối với Trương Phương không quá hiểu biết, tịnh không rõ ràng đối phương có ẩn tàng thủ đoạn gì hay không.

Nhìn Tiêu Thăng lôi kéo, Nhiên Đăng phất tay áo hất bay hắn, nháy mắt bắt đầu bạo lui.

Bên cạnh Tào Bảo mộng bức, đang êm đẹp mời đi làm khách, sao lại động thủ rồi?

Tiêu Thăng bị một tay áo quạt cho chóng mặt hoa mắt, lập tức chất vấn: "Nhiên Đăng lão sư, vì sao lại làm thế?" Nhiên Đăng đâu thèm đáp lời, thi triển độn thuật bắt đầu bỏ chạy.

Trương Phương ở xa nhìn một rõ hai, mới đầu cũng lâm vào trạng thái mộng bức, không rõ Nhiên Đăng tới Vũ Di Sơn làm gì.

Mãi đến khi nhìn thấy Nhiên Đăng bỏ chạy mới hiểu được, đây là oan gia ngõ hẹp.

Trương Phương một bước bước ra, miệng hô lớn: "Nhiên Đăng, đã đến rồi thì hà tất phải bỏ chạy?" Trương Phương Súc Địa Thành Thốn vô song, Nhiên Đăng độn thuật tuy nhanh nhưng cũng không thoát khỏi Trương Phương truy kích.

Nhìn Trương Phương đuổi sát phía sau, Nhiên Đăng đau lòng hét lớn: "Trương Quế Phương, đừng vội đắc ý, ngươi là kẻ sắp chết, ta không thèm so đo với ngươi, hậu hội hữu kỳ." Hét xong, hắn từ trong túi lấy ra một đạo phù văn, vẻ mặt không nỡ đánh ra.

Đây là Tiếp Dẫn đạo nhân tặng cho hắn, để hắn dùng đào mệnh khi khẩn cấp.

Chỉ thấy phù văn trong không trung hóa thành một cánh cửa, Nhiên Đăng giá ngự độn quang lao vào bên trong.

Theo Nhiên Đăng đi vào, cánh cửa trên không trung biến mất.

Chương 178

Trương Phương đứng giữa không trung, cẩn thận cảm thụ một phen, phát giác không còn bất kỳ khí tức nào của Nhiên Đăng.

Hắn vẻ mặt ảo não, quả nhiên mấy tay lão bài cao thủ này đều có thủ đoạn đào mệnh, bất quản là Xích Tinh Tử, Quảng Thành Tử hay Nhiên Đăng hiện tại.

Trương Phương hạ quyết tâm, lần sau gặp đám người này phải dùng thế sét đánh không kịp bưng tai nhanh chóng đánh giết, tuyệt không cho bọn hắn cơ hội bỏ chạy.

Đối với lời Nhiên Đăng lưu lại trước khi đi, Trương Phương trác ma bất định, không rõ vì sao mình thành người sắp chết.

Lúc này Tào Bảo, Tiêu Thăng bay tới, vẻ mặt mờ mịt hỏi: "Lão sư, Nhiên Đăng đạo nhân vì sao phải bỏ chạy?" Trương Phương kể lại đại khái chuyện giữa Tiệt Giáo và Xiển Giáo một lần, sau đó thở dài nói: "Chuẩn bị đi, ta mang các ngươi về Tây Kỳ!" Tào Bảo Tiêu Thăng trọng trọng gật đầu, lập tức về động phủ thu thập một phen rồi đến trước mặt Trương Phương.

Trương Phương lần này mang cả Bạch Ngọc đồng tử đi theo, nếu để lại một mình hắn, lỡ Nhiên Đăng đi rồi quay lại thì phiền toái.

Trương Phương sử dụng pháp lực bao lấy ba người, thi triển Súc Địa Thành Thốn, một bước khóa ra ngoài.

Lại nói lúc này tại Tây Kỳ, kinh qua mấy ngày thời gian, Khương Tử Nha cũng đã triệt để khôi phục.

Đang ở trong phủ cùng Xích Tinh Tử thương thảo sự tình thì nghe Dương Tiễn vào báo: "Nhị Tiên Sơn Ma Cô Động Hoàng Long chân

nhân tới." Khương Tử Nha mời Hoàng Long chân nhân vào, Hoàng Long chân nhân cùng Xích Tinh Tử và Huyền Đô Đại Pháp Sư kiến lễ.

Đợi Hoàng Long chân nhân ngồi xuống, Khương Tử Nha hỏi: "Sư huynh tới đây, có phải vì Thập Tuyệt Trận?" Hoàng Long chân nhân nói: "Sư đệ cao kiến, ta nghe lệnh Xích Tinh Tử sư huynh, đặc biệt tới Tây Kỳ cộng phá Thập Tuyệt Trận.

Hiện giờ chúng ta phạm vào sát kiếp, người ở xa kẻ ở gần, các vị sư huynh khác sẽ tùy sau mà đến.

Bất quá nơi này không thuận tiện, ý của bần đạo là muốn cùng Tử Nha sư đệ nghị luận: Tại cửa Tây, dựng một cái lô bồng trải chiếu, treo hoa kết hoa, để đãi các sư huynh đệ tới." Khương Tử Nha nghe xong không dám chậm trễ, lập tức truyền lệnh: "Nam Cung Thích, Vũ Cát nghe lệnh, mệnh hai người kiến tạo lô bồng, an phóng tịch điện, lại treo lên hoa, đáp lên dải màu." Có thể thấy, đám người Xiển Giáo thao tác phi thường vô ngữ, Tây Kỳ rộng lớn như vậy chẳng lẽ không chứa nổi Thập Nhị Kim Tiên.

Cư nhiên phải lâm thời dựng một cái nhà, còn phải treo hoa kết hoa, làm như ngày vui gì đó.

Lập tức Khương Tử Nha lại nói: "Dương Tiễn ở cửa tướng phủ canh giữ, hễ có sư huynh Xiển Giáo ta tới thì lập tức thông báo." Xích Tinh Tử cười nói: "Đã như vậy, chờ lô bồng xây xong, chúng ta sẽ lên bồng nghị sự." Không đến một ngày, Vũ Cát báo: "Khải tấu lão sư, lô bồng đã hoàn công!" Vũ Cát cũng là kẻ hiểu đạo thuật, lại thêm vô số binh sĩ, kiến tạo lô bồng phi thường nhanh.

Khương Tử Nha mang theo ba đời môn nhân xuất thành tới trước lô bồng, trong thành chỉ lưu Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ chưởng quản đại sự.

Khương Tử Nha lên lô bồng, trải chiên lót đất, huyền hoa kết thải,

bắt đầu chờ đợi Thập Nhị Kim Tiên tới.

Tiếp đó, Thập Nhị Kim Tiên liên tục đăng trường.

Đầu tiên là Huyền Đô Đại Pháp Sư, không thuộc về Thập Nhị Kim Tiên chi liệt.

Chỉ là Thái Cực Đồ thất lạc, hắn không có cách nào trở về giao sai nên cũng đợi ở chỗ này.

Tiếp đó lần lượt là: * Cửu Tiên Sơn Đào Nguyên Động Quảng Thành Tử. * Càn Nguyên Sơn Kim Quang Động Thái Ất Chân Nhân. * Ngũ Long Sơn Vân Tiêu Động Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn. * Phổ Đà Sơn Lạc Già Động Từ Hàng Đạo Nhân. * Kim Đình Sơn Ngọc Ốc Động Đạo Hạnh Thiên Tôn. * Thái Hoa Sơn Vân Tiêu Động Xích Tinh Tử. * Giáp Long Sơn Phi Vân Động Cụ Lưu Tôn. * Không Động Sơn Nguyên Dương Động Linh Bảo Đại Pháp Sư. * Cửu Cung Sơn Bạch Hạc Động Phổ Hiền Chân Nhân. * Ngọc Tuyền Sơn Kim Hà Động Ngọc Đỉnh Chân Nhân. * Thanh Phong Sơn Tử Dương Động Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân. * Cộng thêm Nhị Tiên Sơn Ma Cô Động Hoàng Long chân nhân.

Khương Tử Nha ai cái nghênh tiếp, Thập Nhị Kim Tiên ngồi ở hai bên, Huyền Đô Đại Pháp Sư ngồi ở ghế thủ tọa, ẩn ẩn tự cư để nhất nhân.

Đợi mọi người ngồi xuống, Quảng Thành Tử bắt đầu phát ngôn: "Huyền Đô sư huynh, các vị sư đệ!

Hôm nay tới đây, một là mọi người thân xử trong kiếp, hai là người trong Tiệt Giáo quá khả ác.

Tử Nha sư đệ khi nào phá Thập Tuyệt Trận thì chúng ta sẽ nghe theo chỉ giáo." Khương Tử Nha nghe xong, vội vàng khom người bái một cái, nói: "Liệt vị sư huynh, Khương Thượng học đạo bốn mươi

năm, ngay cả nguyên thần cũng chưa thành, sao có thể phá được Thập Tuyệt Trận?

Xin liệt vị sư huynh khả liên Khương Thượng tài sơ học thiển, sinh linh đồ thán.

Xin chư vị sư huynh chọn một người đứng ra giúp ta chủ trì đại sự Tây Kỳ, tất cả binh mã Tây Kỳ xin nghe theo an bài." Bên cạnh Xích Tinh Tử nói: "Muốn tìm người chủ trì, luận tư lịch tự nhiên là Huyền Đô sư huynh, nhưng ngài ấy là khách.

Lại không giống chúng ta thân phạm sát kiếp, cho nên hãy để Quảng Thành Tử sư huynh chủ trì đi." Thoại âm vừa dứt, chỉ nghe Cụ Lưu Tôn đứng lên, thân thể lùn tịt, mặt tròn vo béo mập, để hai chòm râu chuột.

Cụ Lưu Tôn nhìn thoáng qua mọi người đang ngồi, xé cái giọng vịt đực lớn tiếng nói: "Liệt vị sư huynh đệ, muốn nói người chủ trì lần này tự nhiên phải là Nhiên Đăng lão sư của giáo ta.

Chương 179

Lão sư giao đại tiểu sự vụ trong giáo cho Nhiên Đăng lão sư, ngài ấy chưa phát thoại, người ngoài sao có thể làm người làm chủ được?" Bên cạnh Thái Ất Chân Nhân đầu tóc bạc phơ, thân mặc bạch sắc đạo bào, đầu đội bạch ngọc đạo quan, ôm phất trần tiến lên một bước quát lớn: "Cụ Lưu Tôn, Quảng Thành Tử sư huynh từ khi nào lại thành người ngoài rồi?" Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng không rõ nội bộ Xiển Giáo cư nhiên có loại chuyện này, ngồi ở thượng thủ nhíu mày.

Hắn nhìn Thái Ất Chân Nhân và Cụ Lưu Tôn đang tranh luận, mở miệng nói: "Hai vị sư đệ, hiện giờ trận chưa phá, chúng ta đừng nên nội loạn trước." Lại nói Trương Phương mang theo Tào Bảo, Tiêu Thăng cùng Bạch Ngọc đồng tử, do có Súc Địa Thành Thốn đi đường vô song, chẳng mấy chốc đã về tới Ngũ Hành Thành.

Trong Chư Thiên Đạo Cung, Trương Phương triệu tập tất cả chiến lực của Ngũ Hành Thành, ngồi trên ngọc đài phía trên đại điện, Bạch Ngọc đồng tử đứng hầu bên trái phía dưới.

Bên dưới phía trái là đại đệ tử Thân Công Báo, nhị đệ tử Lục Nhĩ Mi Hầu, tam đệ tử Phong Lâm, tứ đệ tử Viên Hồng.

Trừ đó ra còn có Tào Bảo Tiêu Thăng hai vị ký danh đệ tử, cùng với Đặng Trung, Tân Hoàn, Trương Tiết, Đào Vinh, Man Ma, Dương Nhậm.

Bên dưới bên phải là Kim Ngao Đảo Thập Thiên Quân bọn người, sau lưng Thập Thiên Quân là Văn Trọng cùng môn nhân Cát Lập, Dư Khánh.

Viên Hồng kinh qua một đoạn thời gian tu luyện, Cửu Chuyển Nguyên Công đã bước vào tứ chuyển, cũng học được Thất Thập Nhị

Địa Sát Thuật.

Bất quá hắn cùng Lục Nhĩ Mi Hầu và Dương Tiễn giống nhau, trong Thất Thập Nhị Địa Sát Thuật đối với Địa Hành Thuật y nguyên hào vô sở hoạch.

Thân Công Báo sau thời gian tu luyện đã đạt tới cảnh giới Thái Ất Tán Tiên, tức sử cự ly Thái Ất Chân Tiên cũng chỉ còn một bước ngắn.

Tiến bộ nhanh nhất phải kể đến Phong Lâm, một thân thực lực đã tới Thái Ất Chân Tiên, trong các đệ tử danh liệt tiền mao.

Hắn nắm giữ một môn thần thông tàn độc là Tam Muội Thần Phong, một khi phát ra thì thần tiên ngọc thể cũng sẽ bị gió thổi thành cái sàng.

Phong Lâm đứng tại chỗ, ngay cả Kim Ngao Đảo Thập Tiên cũng không ngừng liếc nhìn.

Cỗ uy áp kia dù là mười người bọn họ cũng có thể cảm nhận rõ ràng.

Lục Nhĩ Mi Hầu nguyên công tứ chuyển bắt đầu gian nan, trì hoãn mãi chưa có môn lộ bước vào ngũ chuyển.

Trương Phương nhìn Thập Thiên Quân, sau đó tâm cảnh thản nhiên hỏi: "Các ngươi Thập Trận đã từng triệt để hoàn thiện chưa?" Tần Hoàn vội vàng tiến lên thi lễ, cung kính nói: "Khải tấu Phó giáo chủ, Thập Trận toàn bộ hoàn thiện, nhưng Tây Kỳ Khương Tử Nha một kéo lại kéo, vẫn luôn không phái người tới phá trận.

Xin Phó giáo chủ phái người hạ chiến thư, hẹn bọn hắn tới, sớm ngày thành công, chúng ta cũng sớm ngày ban sư." Trương Phương lại quay đầu đối với Văn Trọng nói: "Văn Trọng hãy viết một bức thư, cáo tri Tây Kỳ một tiếng." Văn Trọng tiến lên mấy bước thi lễ nói:

“Đệ tử cẩn tuân pháp chỉ!” Tiếp lệnh, Văn Trọng không dám chậm trễ, vội vàng viết một bức thư, mệnh môn nhân Dư Khánh đi tới chỗ Khương Tử Nha ngoài thành hạ chiến thư.

Dư Khánh ra khỏi Ngũ Hành Thành, thi triển Độn Thổ, nháy mắt đã tới trước lô bồng ngoài thành Tây Kỳ.

Na Tra thấy một người xông tới, vội vàng tiến lên chặn lại, hỏi: “Người tới là ai, vì sao đến đây?” Dư Khánh đáp: “Ta đến hạ chiến thư.” Na Tra lập tức lên lô bồng bẩm báo: “Khải tấu các vị sư thúc, sư bá, lão sư, có địch tướng tới hạ chiến thư.” Khương Tử Nha mệnh Na Tra tiếp nhận thư tín, chỉ thấy bên trong viết: “Chinh Tây Đại Nguyên Soái Thái sư Văn Trọng, gửi thư cho Thừa tướng Tây Kỳ Khương Tử Nha.

Cổ nhân vân: Suất thổ chi tân, mạc phi vương thần.

Các ngươi vô cớ tạo phản, dẫn đến thiên hạ sinh linh đồ thán, là hành động nhân thần cộng phẫn.

Nay bày Thập Tuyệt Trận đã hơn một tháng, các ngươi vẫn luôn trốn tránh không ra, nay dâng lên chiến thư một phong, cùng các ngươi tại đây nhất quyết thư hùng.” Khương Tử Nha xem chiến thư, sau đó lại truyền lên trên, Huyền Đô Đại Pháp Sư xem xong lại giao cho Quảng Thành Tử.

Quảng Thành Tử tức giận nói: “Ân Thương khí số đã tận, Trương Quế Phương lão tặc trợ Trụ vi ngược, Kim Ngao Đảo chúng tiên nghịch thiên mà đi, sớm muộn cũng chết.” Lại nói với Khương Tử Nha: “Viết thư hồi âm, nói cho hắn biết, ba ngày sau nhất quyết thư hùng.” Khương Tử Nha vội vàng lĩnh mệnh, phân phó Na Tra báo cho Dư Khánh ba ngày sau phá trận, nhất quyết thắng phụ.

Đang lúc Dư Khánh xoay người muốn đi thì Huyền Đô Đại Pháp Sư đột nhiên gọi: “Vị tướng quân này từ từ đã!” Dư Khánh nghe xong

nhíu mày, tưởng rằng đám người Tây Kỳ muốn chém mình để làm nhục phe mình.

Hắn từ trên mặt đất bốc một nắm đất, định mượn Độn Thổ bỏ chạy, lại phát hiện pháp thuật cư nhiên mất linh.

Huyền Đô Đại Pháp Sư thò người ra khỏi lô bồng, dùng pháp lực ngưng tụ một phong thư tín, đi tới bên cạnh Dư Khánh nói: "Phiền ngài chuyển bức thư này cho Trương Quế Phương, hắn xem xong tự nhiên sẽ hiểu." Dư Khánh không dám chậm trễ, cầm thư tín, nháy mắt ném đất ra, mượn Độn Thổ, giá độn quang đào ly lô bồng.

Thấy Huyền Đô Đại Pháp Sư giao cho đối phương một phong thư tín, những người còn lại không rõ nguyên do, nhưng Xích Tinh Tử lại hiểu.

Hắn đoán phỏng chừng Huyền Đô Đại Pháp Sư sợ Thái Cực Đồ thất lạc nên muốn dùng phương pháp khác đòi lại.

Đang lúc đám người Tây Kỳ cùng Thập Nhị Kim Tiên nhìn Dư Khánh đi xa, chuẩn bị thảo luận ai làm người chủ sự thì thấy trong không trung bay tới một vị đạo nhân, cưỡi hươu đạp mây, hương phong tập tập.

Một tiếng hươu kêu vang lên!

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một con mai hoa lộc miệng ngậm tử sắc linh chi, trên lưng cưỡi một vị tướng mạo cổ quái, trán dô, mày thọ dài, râu hồ ly tuyết trắng tùy gió bay bay.

Một bộ trang phục này, không phải Nhiên Đăng đạo nhân thì còn ai vào đây.

Cụ Lưu Tôn, Phổ Hiền, Văn Thù, Từ Hàng phát giác là Linh Thứu Sơn Nguyên Giác Động Nhiên Đăng đạo nhân tới.

Mấy người vội vàng cùng xuống lô bồng, nghênh tiếp Nhiên Đăng

lên bồng, đợi ngồi xuống, mấy người hành lễ một phen.

Bên cạnh Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Thái Ất Chân Nhân... không một ai thân cận, đều mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, làm như đang nhập định ngộ đạo.

Nhiên Đăng cũng không lạ lẫm, trước tiên gật đầu ra hiệu với Huyền Đô Đại Pháp Sư, sau đó từ từ nói: "Các vị đạo hữu mời, bần đạo tới trễ, xin mọi người đừng để ý.

Hiện giờ Thập Tuyệt Trận bày ngay trước mắt, không biết mọi người lấy ai làm chủ?" Cụ Lưu Tôn khiêm thân cúc cung nói: "Chuyên chờ lão sư giá lâm, trừ ngài ra, người khác cũng không có bản sự chỉ huy." Nhiên Đăng cười nói: "Ta lần này tới đây xác thực là muốn làm thay Khương Tử Nha, chấp chưởng phù ấn, dẫn dắt mọi người độ sát kiếp.

Thập Nhị Kim Tiên có ách nạn, nhất định phải giải trừ, hoàn thành sát kiếp mới có thể nhập sơn tu hành.

Khương Thượng, giao phù ấn cho ta đi." Khương Tử Nha nghe vậy, thấy Quảng Thành Tử bọn người chỉ âm trầm mặt, tịnh không phản đối, liền cười nói: "Lời của Nhiên Đăng lão sư nói cực phải, phù ấn ở đây, xin thu lấy." Khương Tử Nha nói xong, lấy ra phù ấn bái tặng cho Nhiên Đăng.

Chương 180

Kỳ thực đây cũng là binh phù, nhưng hiện giờ cái binh phù này không chỉ có thể điều động binh mã, càng có thể chỉ huy Thập Nhị Kim Tiên.

Nhiên Đăng cười híp mắt tiếp nhận phù ấn, lại đối với mọi người một phen nói lời cảm tạ.

Sau đó bắt đầu ngồi ở thượng thủ, cùng mọi người cộng đồng thương nghị mưu kế phá Thập Tuyệt Trận.

Lại nói Dư Khánh về tới Ngũ Hành Thành, lập tức vào Đạo Cung bẩm báo thực tình.

Dư Khánh bẩm báo xong lại lấy ra một phong thư tín nói: "Khải bẩm Phó giáo chủ nhị lão gia, có một người bảo ta giao thư tín này cho ngài." Trương Phương để Bạch Ngọc đồng tử tiếp nhận rồi mở ra xem, phát hiện là thư của Huyền Đô Đại Pháp Sư: *"Trương đạo hữu thân khải, Khương Thượng thay trời phong thần, là ý trời.

Ngươi thân là Phó giáo chủ Tiệt Giáo, lại nhất ý cô hành, đẫn dắt môn nhân bày ác trận này.

Hiện giờ còn có đường sống vãn hồi, tốc tốc rút lui trận pháp, giao ra chí bảo Thái Cực Đồ của Nhân Giáo ta thì còn có một tia cơ hội sống sót.

Nếu như trì hoãn, tính mạng đạo hữu e rằng khó bảo toàn."* Trương Phương xem nội dung thư, sau đó cười nhạt giận dữ nói: "Huyền Đô Đại Pháp Sư, ngay cả đòi pháp bảo cũng cao cao tại thượng, một bộ dáng uy hiếp, thật coi ta là đất sét chắc." Vốn dĩ hắn định lập tức giao trả, đổi lấy một ít tu luyện vật tư là được, nhưng hiện giờ xem ra đối phương không có thái độ đúng mực.

Trương Phương quyết định tạm thời để đó không thèm để ý, đợi đối phương sốt ruột lại tới tìm, lúc đó sẽ tùy tình huống mà quyết định.

Chính vào lúc này, bên ngoài Cát Lập báo, hướng Tây Kỳ có dị trạng.

Trương Phương dẫn các đệ tử cùng Kim Ngao Đảo Thập Tiên ra khỏi Đạo Cung, lên trên tường thành Ngũ Hành Thành.

Nhìn về phía lô bồng cửa nam Tây Kỳ, Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên đang khoe khoang thần thông.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu hiện ra khánh vân thụy thải, hoặc kim đẳng hoặc bối diệp, lắc lư rủ xuống châu ngọc, phảng phất như nước chảy trước mái hiên, quyên quyên không dứt.

Văn Trọng thiên mục trên trán phóng quang, quan khán một phen, kinh thán nói: "Côn Luân Sơn Thập Nhị Kim Tiên." Kim Ngao Đảo Thập Tiên cũng nhíu mày, tuy rằng đối với trận pháp bản thân có tin tâm, nhưng Thập Nhị Kim Tiên danh tiếng bên ngoài quá lớn.

Người có tên cây có bóng, Kim Ngao Đảo Thập Tiên xác thực có chút sợ hãi, Thập Nhị Kim Tiên trong đó Quảng Thành Tử và Xích Tinh Tử đã đạt tới cấp bậc Đại La Kim Tiên.

Các Kim Tiên còn lại cũng đều là cấp bậc Thái Ất Kim Tiên.

Trương Phương cười cười, nói: "Khoe khoang thần thông sao?

Chúng ta cũng không thể nhàn rỗi, mỗi người lượng tướng đi thôi." Kim Ngao Đảo Thập Tiên nghe xong, biết Phó giáo chủ nhìn không quen đối phương làm màu, muốn so bì một chút.

Nhưng mười người bọn họ cảm giác không có cửa, lại không dám cự tuyệt mệnh lệnh của Trương Phương.

Mười người lập tức thôi động pháp lực, mười đạo sát khí đằng không, tại phía trên Ngũ Hành Thành hình thành từng đoàn mây đen.

Tuy rằng khí thế có, nhưng so với bên Tây Kỳ thì không bằng.

Một bên thụy khí ngàn điều, khánh vân trên không trung liên thành một mảnh, vừa nhìn là biết đạo đức chi sĩ.

Bên phía Ngũ Hành Thành thì sát khí đằng đằng, mây đen giăng kín.

Luận khí thế, luận uy lực, đều không bằng người ta.

Bên cạnh Thân Công Báo cùng Phong Lâm thấy thế, bước lên phía trước.

Thân Công Báo đỉnh đầu thăng ngũ khí, nâng một đóa hoa.

Một đạo thanh quang bay lên, vì đội hình sát khí đằng đằng tăng thêm một tia sắc thái khác biệt.

Bên cạnh Phong Lâm cũng thôi động pháp lực, ngũ khí nâng hai hoa, một cỗ thanh quang càng thêm bàng đại thăng đằng.

Chỉ thấy cỗ thanh quang này phảng phất có linh tính, biến hóa thành kỳ lân, thanh long các loại tường thụy.

Tây Kỳ Thập Nhị Kim Tiên đều kinh hãi, cỗ thanh quang bay lên nhìn vô cùng ôn hòa nhưng bên trong lại ẩn tàng vô tận sát ý.

Nhiên Đăng vừa thấy, đỉnh đầu hiện ra trăm mẫu Khánh Vân to lớn, rải xuống ngàn điều thụy khí, nhất thời hương phong đập vào mũi. (Khánh vân, chính là ngũ thải tường vân tản phát quang mang, là khí tường thụy!) Trăm mẫu Khánh Vân đằng không, trực tiếp áp chế Thập Nhị Kim Tiên các loại lưu quang dật thải.

Quả không hổ là lão bài Chuẩn Thánh, vừa ra tay đã bất đồng phàm hưởng.

Trương Phương nhếch miệng cười, lập tức bước ra một bước, người ra khỏi Ngũ Hành Thành, đứng trước tường thành.

Chỉ thấy thiên không đột nhiên biến sắc, vô tận linh khí hội tụ, tại bên người hắn hình thành một bức tranh hồng hoang.

Một vị cự nhân vô cùng to lớn, đầu đội trời, chân đạp đất, ngửa mặt lên trời gào thét, đội trời đất chậm rãi tách ra.

Cự nhân không ngừng cao lên, trời cũng trở nên cao hơn, đất cũng trở nên dày hơn.

Theo trời đủ cao, đất đủ dày, thiên và địa trục tiệm thành hình, cự nhân cũng mệt mỏi ngã xuống.

Sau khi cự nhân ngã xuống, thân thể hắn phát sinh biến hóa cực đại.

Chương 181

Hơi thở hắn thở ra biến thành gió bốn mùa và mây bay, thanh âm phát ra hóa thành tiếng sấm ầm ầm.

Hai mắt hắn biến thành mặt trời và mặt trăng, tứ chi biến thành bốn cực Đông, Tây, Nam, Bắc trên mặt đất.

Da thịt hắn biến thành đại địa bao la, máu huyết biến thành giang hà chảy xiết, mồ hôi biến thành mưa móc tư nhuận vạn vật...

"Bàn Cổ..." Không biết ai lẩm bẩm một câu, mười vạn tướng sĩ Ngũ Hành Thành quỳ rạp xuống đất, hai mắt đẫm lệ.

Đó là tín ngưỡng của bọn họ, là tất cả, là tồn tại vĩ đại cổ lão chí cao, nguồn gốc của hồng hoang - Bàn Cổ!

Kim Ngao Đảo Thập Tiên vội vàng quỳ xuống đất, các đệ tử của Trương Phương vẻ mặt chấn hám nhìn lão sư nhà mình, nội tâm vô cùng tự hào.

Giờ khắc này, hồng hoang sinh linh vì đó bái phục, không chỉ Ngũ Hành Thành, ngay cả trong thành Tây Kỳ, vô số phàm nhân đi lên đầu đường, song thủ hợp thập bái quỳ trên mặt đất.

Thập Nhị Kim Tiên sợ tới mức nguyên thần bất ổn, cảm giác phảng phật thiên địa đảo huyền, như đang đối mặt với sự thẩm phán của Bàn Cổ.

Dưới dị tượng này, bọn họ cảm thấy nguyên thần bất ổn, đâu còn thời gian hội tụ các loại dị tượng.

Thân tư hùng vĩ của Bàn Cổ chấn hám nguyên thần bọn họ, Thập Nhị Kim Tiên sắc mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy.

Ngay cả Nhiên Đăng đạo nhân sắc mặt cũng không dễ nhìn, tuy

rằng có trăm mẫu Khánh Vân chống đỡ, nhưng trên trán cũng đổ đầy mồ hôi.

Người này rốt cuộc là ai?

Giờ khắc này không chỉ Thập Nhị Kim Tiên có nghi vấn, ngay cả Nhiên Đăng đạo nhân cũng không giải thích được.

Ngũ Hành Thành từ khi nào lại có loại cao nhân này?

Mục đích của đối phương ở Ngũ Hành Thành rốt cuộc là muốn làm gì?

Vốn dĩ cảm thấy mười hai người bọn hắn đã áp đảo Kim Ngao Đảo Thập Tiên một bậc.

Có Nhiên Đăng cùng Huyền Đô Đại Pháp Sư tại tràng, Trương Quế Phương cũng phải ôm hận đương trường.

Không ngờ tình huống chuyển biến quá nhanh, Nhiên Đăng thân là Chuẩn Thánh, có thể càng thêm trực quan cảm nhận sự cường hãn và đáng sợ của cỗ dị tượng kia.

Nhiên Đăng không khỏi suy tư, vừa ra tay đã hiển hiện cảnh tượng khai thiên.

Chẳng lẽ đối phương từ khi khai thiên đã có linh trí, rồi vẫn tồn tại đến tận bây giờ?

Huyền Đô Đại Pháp Sư bên cạnh vừa thấy, thân là đệ nhất nhân tam giáo, tự nhiên không thể đứng nhìn, lập tức bước tới một bước.

Toàn thân dâng lên khí thế kinh người, mạnh mẽ hơn Nhiên Đăng Đạo Nhân rất nhiều.

Chỉ thấy trên không trung hiện lên một đóa khánh vân lớn hơn năm trăm mẫu, gấp năm lần của Nhiên Đăng.

Nhưng khánh vân đó cũng không che khuất khánh vân của Nhiên

Đăng, hai bên khánh vân trên đỉnh đầu nối liền với nhau.

Nhất thời, trên không trung khí tượng vạn thiên, tiên nữ bay lượn, các loại thụy thú chạy về, từng đạo hà quang trực xung Thiên Đình.

Sắc mặt Nhiên Đăng không tốt, nhìn thấy thực lực của Huyền Đô Đại Pháp Sư, nhất thời cảm thấy khó chịu.

Thân là một trong những sinh linh đầu tiên được tiên thiên đản sinh, linh thứu hóa hình (cũng có truyền ngôn là quan tài hóa hình), lại có thể bị một nhị đại đệ tử như Huyền Đô Đại Pháp Sư lấn át phong đầu.

Nhiên Đăng Đạo Nhân cắn răng, biết không thể che giấu nữa, nếu không chẳng những bị mười hai Kim Tiên coi thường, mà mấy người khó khăn lắm mới lôi kéo được cũng sẽ thất vọng.

Sau khi nghĩ rõ, toàn thân khí thế đột nhiên tăng vọt, khánh vân hóa thành lớn bằng nghìn mẫu.

Chỉ thấy trong khánh vân hiện ra cảnh tượng đại chiến ba tộc, rồng bay phượng múa, Kỳ Lân đạp không.

Cả thiên địa một mảnh mờ mịt, ngay sau đó cảnh sắc thiên địa biến đổi, lại hiện ra cảnh tượng đại chiến Vu Yêu.

Hai bức họa diện lập tức rõ ràng, lịch sử của Nhiên Đăng còn sớm hơn cả thời Vu Yêu hai tộc tranh hùng.

Thậm chí tình hình Long Phượng sơ kiếp cũng hiển hiện ra, ban đầu cho thấy lịch sử của Nhiên Đăng Đạo Nhân có thể truy ngược về không lâu sau khai thiên.

Có thể thấy, Nhiên Đăng vừa ra tay, lập tức áp chế Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Nhìn khánh vân nghìn mẫu của Nhiên Đăng, Huyền Đô Đại Pháp

Sư nhíu mày, vẻ mặt không vui.

Không vui thì không vui, nhưng trước mắt là đối phó Tây Kỳ, cũng không thể trở mặt với Nhiên Đăng.

Nhiên Đăng là một trong những sinh linh đầu tiên của Hồng Hoang, mạnh hơn, Huyền Đô Đại Pháp Sư không cảm thấy có gì sai.

Nhiên Đăng thấy Huyền Đô không có bất kỳ thay đổi nào, cũng thoáng chút ngượng ngùng, quả thật trong lòng có ý so sánh.

Thế nhưng lại quên mất việc đối trận với Tiệt Giáo, hai người thầm hiểu, gật đầu rồi nối liền khánh vân lại với nhau.

Chương 182

Một khánh vân rộng hơn nghìn năm trăm mẫu sẽ lớn đến mức nào, nó lơ lửng trên không Tây Kỳ.

Chỉ thấy chân trời thành một đường, tường vân ngũ sắc rực rỡ, thụy khí vạn điều.

Trong khánh vân ngũ sắc, bắt đầu đổ xuống một trận mưa linh khí, rơi xuống thân thể bách tính Tây Kỳ thành.

Bách tính Tây Kỳ nhìn linh khí mưa rơi xuống từ bầu trời, mặc cho nó rơi trên người, nhưng kỳ lạ là y phục lại không hề ướt sũng.

Linh khí xuyên thấu y phục trong chớp mắt, tiến vào cơ thể, phàm những ai có tật bệnh, đều khỏi hẳn.

Vô số bách tính Tây Kỳ quỳ lạy trước bầu trời, nhao nhao tạ ơn.

Mưa linh khí, thậm chí thổi vào trong Ngũ Hành thành, khiến vô số binh sĩ kinh thán không ngớt.

Đó là do Huyền Đô Đại Pháp Sư và Nhiên Đăng cố ý làm vậy, muốn dùng điều này để đả kích chúng đệ tử Tiệt Giáo.

Phong Lâm và Thân Công Báo vừa thấy, cùng với Thập Tiên Kim Ngao Đảo vô cùng sốt ruột, muốn ra tay ngăn cản.

Trương Phương lắc đầu, ngắt lời mọi người.

“Tuy nhìn tình hình bất lợi cho phe ta, nhưng lúc này mà ngăn cản, e rằng sẽ gây ra sự bất mãn của vô số binh sĩ.” Trương Phương không những không ngăn cản, ngược lại còn mở rộng trận pháp, lại thêm một trận gió thuận, khiến trận mưa linh khí lớn càng nhiều thổi vào trong Ngũ Hành thành.

Vô số binh lính bị thương và người bệnh đều khỏi hẳn, nhất thời tiếng reo hò vang trời, nhao nhao cảm tạ đại ân của Trương Phương.

"Ta tự nhiên cũng có khả năng tụ linh khí thành mưa, khi ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên là có thể làm được.

Nhưng e rằng phương pháp đó sẽ nhiễu loạn dân chúng, điều quan trọng nhất là phàm nhân sinh lão bệnh tử đều có quy luật của nó, nếu tự tiện thay đổi, cần phải lấy công đức của bản thân để bù đắp.

Bây giờ có người dùng công đức của mình, ở đây ra sức thi triển thần thông, ta tự nhiên vô cùng vui vẻ." Hắn đối với binh lính nhất quán đối xử bình đẳng, không hề có bất kỳ thành kiến hay kiêu ngạo nào.

"Sống trong thời đại này, có thể sống sót đã là một loại hạnh phúc, sao lại có thể xây dựng niềm vui trên nỗi đau khổ của người khác chứ?" Thế nhưng Huyền Đô Đại Pháp Sư và Nhiên Đăng hai người, thấy Ngũ Hành thành lại mở trận pháp, thậm chí còn để trận mưa linh khí tụ công đức kia thổi vào.

Ban đầu đắc ý quên mình, trong lòng nghĩ: "E rằng binh sĩ không thể chống cự được nữa rồi." Hiểu rõ về nhân tính, chỉ cần có thể giúp phàm nhân giải quyết khó khăn của bản thân, tất nhiên sẽ cảm ơn đội ơn.

Nhưng đột nhiên nghe thấy tiếng reo hò vang trời trong Ngũ Hành thành, không phải là ca ngợi hay tán tụng hai người bọn họ.

Tiếng reo hò đó là gì, nghe rõ mồn một!

"Ân Thương uy vũ, Trương Nguyên Soái vạn tuế." "Haizz, đám phàm nhân binh lính này còn không biết, ông đây sớm đã trường sinh bất lão rồi.

Vạn tuế, cái này chỉ là trò trẻ con thôi, lỡ lời mà bị Trụ Vương Đế

Tân nghe thấy, e rằng sẽ nghi ngờ ta tạo phản." Nhiên Đăng và Huyền Đô Đại Pháp Sư vừa nghe thấy, sắc mặt không tốt, lập tức thu lại trận mưa linh khí lớn.

Lại thôi động khánh vân, hướng về Ngũ Hành thành mà áp xuống.

"Đã ban ơn không mua chuộc được lòng người, vậy thì cho chút uy áp, chỉnh đốn một phen vậy." Khi khánh vân bay tới, tuy chưa đến Ngũ Hành thành, nhưng một luồng uy áp bắt đầu từ từ bức đến.

Binh lính Ân Thương cảm nhận được, sắc mặt ai nấy trắng bệch, hai chân run rẩy không thôi.

Ngay cả Thập Tiên Kim Ngao Đảo cũng sắc mặt khó coi, cảnh giới càng cao, càng cảm nhận rõ ràng.

Thân Công Báo, Phong Lâm, Lục Nhĩ Mi Hầu, Viên Hồng và những người khác bắt đầu sử dụng pháp lực để chống lại luồng uy áp đó.

Thập Tiên Kim Ngao Đảo cũng không dám lơ là, nhao nhao sử dụng pháp lực của mình, đối kháng uy áp.

Họ không chỉ chống cự để bản thân không bị áp đảo, mà căn bản không thể giúp được binh lính trong Ngũ Hành thành.

Sắc mặt Trương Phương âm trầm vô cùng, có chút nổi giận, lập tức toàn thân khí tức biến đổi.

Không trung trong chớp mắt hóa thành cảnh sắc hỗn độn, tất cả đều biến thành một màu xám mờ mịt, không nhìn rõ bất kỳ tình huống nào.

Đột nhiên, trong sự hỗn độn xám mờ mịt đó, một người khổng lồ vô cùng to lớn, đang bước đi trong đó.

Người khổng lồ như có cảm ứng, cầm búa bổ một nhát về phía

Tây Kỳ hỗn độn.

Trương Phương hiển hóa ra dị tượng Bàn Cổ chỉ bổ một nhát, cảnh sắc hỗn độn trên không trung lập tức biến mất.

Khoảnh khắc đó, dường như tinh thần trụy lạc, đại địa vỡ vụn, thiên hà chảy ngược.

Cả Hồng Hoang như bị một nhát búa, trong chớp mắt tan nát.

Mười hai Kim Tiên sợ đến nguyên thần bất ổn, một nhát búa dường như bổ nát nguyên thần, ai nấy sợ đến sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy.

Khánh vân của Nhiên Đăng và Huyền Đô Đại Pháp Sư, dường như bị một nhát búa đó bổ tan.

Nguyên thần hai người chấn động mạnh, lùi lại mấy bước, khánh vân của mỗi người đều tiêu tán.

Nhiên Đăng Đạo Nhân vẻ mặt chấn kinh, trong đầu không ngừng hồi ức nhát búa vừa rồi.

Chương 183

Tuy chỉ là một dị tượng, nhưng vẫn khiến y vô cùng chấn động.

"Nếu không từng quan sát Bàn Cổ khai thiên tích địa, thì từ đâu mà lĩnh ngộ được loại dị tượng này?" Huyền Đô Đại Pháp Sư sắc mặt vô cùng trắng bệch, nhìn Nhiên Đăng một cái, cả hai đều lộ ra biểu tình kinh hãi.

Trương Phương thấy chúng đệ tử Xiển Giáo không còn phản ứng, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười khó nhận ra.

"Tiểu dạng ba, dám so hiệu ứng khí thế với ông đây, so chết!" Trương Phương tuy không từng trải qua Bàn Cổ khai thiên, nhưng khi tiến giai đã thấy những họa diện tàn phá không hoàn chỉnh đó.

Tự nhiên có thể triển hiện ra một tia dư uy, nhưng một tia dư uy đó cũng khiến người ta vô cùng chấn kinh.

Trương Phương dẫn chúng nhân trở về Đạo Cung, Văn Thái Sư coi đó là một trận đại thắng, dặn dò binh lính giết heo mổ dê, đại tứ ăn mừng.

Ba ngày trôi qua không hay biết, sáng sớm hôm sau, trong Ngũ Hành thành một tiếng sấm vang lên, mười vạn binh sĩ reo hò vang trời, Văn Thái Sư suất binh xuất Ngũ Hành thành, bày trận hai bên, Man Ma, Dương Nhậm, Đặng, Tân, Trương, Đào cùng các vị đại tướng đứng phía sau.

Đợi đến khi đứng vững giữa trận, Thập Tiên Kim Ngao Đảo cưỡi mây bay tới đứng trước trận.

Chỉ thấy trong lều bạt Tây Kỳ, chúng đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo cũng bắt đầu xuất hiện, từng người một khí vũ hiên ngang!

Na Tra đứng đầu trận tiền, đạp Phong Hỏa Luân tiên phong.

Phía sau là Dương Tiễn, Lôi Chấn Tử, Kim Tra, Mộc Tra, Vũ Cát, Long Tu Hổ.

Nhiên Đăng chấp chưởng phù ấn, dẫn dắt chúng tiên Côn Luân rời lều bạt, đi bộ xếp hàng chỉnh tề, từ từ tiến đến.

Chỉ thấy Xích Tinh Tử, Quảng Thành Tử, Thái Ất Chân Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Đạo Đức Chân Quân, Cụ Lưu Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân, Hoàng Long Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Mười hai Kim Tiên dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn của Ngọc Hư Cung, xếp hàng chỉnh tề, đứng ở phía trước trận.

Nhiên Đăng Đạo Nhân ngồi trên Mai Hoa Lộc, miệng hươu ngậm linh chi tím, bốn vó đạp tường vân.

Xích Tinh Tử gõ Kim Chung, Quảng Thành Tử gõ Ngọc Khánh, nhất thời tiếng chuông khánh đồng loạt vang lên.

Văn Trọng vừa nhìn, tuyệt đối không thể để thua về khí thế, lập tức truyền lệnh, nhất thời tiếng trống lôi vang khắp chiến trường.

"Tùng... tùng... tùng tùng... tùng tùng tùng..." Tiếng tù và sừng trâu dài mấy chục mét cũng vang lên trên chiến trường, cả chiến trường bắt đầu một bản hợp xướng lớn.

Mười hai Kim Tiên tự nhiên không thể so âm thanh với một đám binh sĩ phàm tục, Quảng Thành Tử tức giận thu Kim Chung lại, Xích Tinh Tử cũng thu Ngọc Khánh.

Chỉ thấy Thân Công Báo, Phong Lâm đạp tường vân ngũ sắc tiến vào trước trận, Viên Hồng hóa thành bạch quang tiến vào chiến trường.

Lục Nhĩ Mi Hầu thi triển Độn Thổ, bốn đại đệ tử đứng thành một hàng, sau đó lại hai đạo kim quang, Tào Bảo và Tiêu Thăng hai người tiến vào chiến trường.

Trên không trung bay một đám mây trắng, sau đầu Trương Phương là một vầng Công Đức Kim Luân khổng lồ, bên cạnh Bạch Ngọc Đồng Tử hai tay nâng Thanh Bình Kiếm.

Từ từ đáp xuống giữa mấy vị đệ tử, ngay sau đó lại thu Công Đức Kim Luân.

"Một loạt thao tác này Trương Phương cho điểm tuyệt đối, cái kiểu tạo hình ra vẻ ta đây, đám người Tây Kỳ không thể so sánh được, cũng chẳng so sánh nổi.

Trước hết mười hai Kim Tiên không có công đức lớn như vậy, chậc, tuy Xiển Giáo có Vân Trung Tử, phúc đức chi tiên, thân mang công đức.

Nhưng ta chưa từng gặp, không rõ Vân Trung Tử có bao nhiêu công đức, nhưng chắc cũng không bằng mình." Trương Phương vừa xuất hiện, chúng nhân Tây Kỳ đều kinh hãi, Khương Tử Nha sớm đã biết mặt hắn, nhưng lúc đó khi đối diện với Trương Phương còn dám đối mắt.

Nhưng nay Trương Phương, uy áp đến mức y thở không ra hơi, ngay cả dũng khí đối mắt cũng không có.

"Một mực vì trường sinh mà lo lắng, khắp nơi cẩn thận từng li từng tí, muốn trường sinh bất lão mà không được.

Nhìn Trương Phương, mới biết, sự truy cầu của mình thật đáng nực cười.

Đặc biệt là Thân Công Báo, người sư đệ từng ngủ chung giường với mình, tư chất vẫn luôn thắng mình trăm bội.

Đến khi Nguyên Thủy Thiên Tôn ban Phong Thần Bảng, đánh hạ thần tiên, Thân Công Báo không giành được, ngược lại còn bị Nguyên Thủy trục xuất Ngọc Hư Cung." Khoảnh khắc đó Khương Tử Nha cảm thấy mình đã thắng, bóng tối bao nhiêu năm cuối cùng cũng tan biến.

"Nhưng hôm nay nhìn cách Thân Công Báo xuất hiện, lại ghen tị không thôi, ai thắng ai thua đây?" Nhìn cách Thân Công Báo xuất hiện, kẻ ngốc cũng biết, đó đã đạt đến cảnh giới Kim Tiên, bất tử bất lão.

Thân Công Báo tự nhiên thấy ánh mắt của Khương Tử Nha, có ý muốn đả kích một phen.

Cố ý vung Băng Ti Vãn Long Trần trong tay ra một mảnh thanh quang, một luồng tiên thiên khí tức lưu chuyển.

Không chỉ Khương Tử Nha cảm nhận được, ngay cả Thập Nhị Kim Tiên cũng rõ ràng cảm thấy.

Chỉ thấy Quảng Thành Tử bước lên một bước, giận mắng: "Thân Công Báo ngươi hay lắm, lừa Khương Tử Nha đoạt Phong Thần Bảng bị phát giác, sau khi bị trục xuất khỏi môn phái vẫn không chịu bỏ ý xấu, hôm nay còn dám giúp kẻ ác sao?" Thân Công Báo vừa nghe, hai mày hơi nhíu lại, rồi hận đến tận xương tủy đáp: "Quảng Thành Tử, đừng có nhắc đến Ngọc Hư Cung với ta, đời ta, chỉ có một vị lão sư, đó là Trương Quế Phương!" Một tiếng Trương Quế Phương, trên cả chiến trường như sấm sét, vô số người nghe rõ mồn một.

Chương 184

Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo và Nhiên Đăng mới hiểu rõ, Thân Công Báo đã đổi môn phái, bái Trương Quế Phương làm thầy.

Chỉ về cái tên Trương Quế Phương này, trong số đó có người rõ, cũng có người không rõ.

Ví như Cụ Lưu Tôn, Thái Ất Chân Nhân... chưa từng nghe, thậm chí hôm nay là lần đầu tiên nghe thấy.

Mọi người bắt đầu suy nghĩ, rốt cuộc là vị đại năng nào.

Thân Công Báo không bận tâm đến chúng nhân Ngọc Hư Cung, tiếp tục nói: "Quảng Thành Tử, Thập Nhị Kim Tiên, cũng đừng có cao cao tại thượng.

Ta Thân Công Báo chỉ trong mấy thiên thời gian, đã đi hết con đường mà các ngươi phải mất mấy nghìn năm mới đi được.

Chẳng bao lâu nữa, ta nhất định có thể đuổi kịp, thậm chí nghiền ép các ngươi." Nói xong, thi triển Thượng Thanh tiên pháp, chỉ thấy toàn thân dâng ngũ khí, nâng một đóa hoa.

Cảnh giới Thái Ất Tán Tiên, cách đa số Thập Nhị Kim Tiên chỉ còn hai cảnh giới.

Không biết Thân Công Báo phúc duyên đến, vừa nói ra đã giải được tâm bệnh của mình.

Đột nhiên, linh khí Hồng Hoang cuồn cuộn, hội tụ vào cơ thể hắn, chỉ nghe "bốp" một tiếng.

Thân Công Báo thế mà lại đột phá trên chiến trường, lại một đóa bạch hoa được ngũ khí nâng.

Hai đóa hoa bạch ngọc không tì vết, nở rộ trên đỉnh đầu, tỏa ra quang hoa vô tận.

"Thật là một sự châm biếm lớn, một kẻ bị bỏ rơi không chỉ mất chưa đầy một năm, từ Huyền Tiên Chân Tiên rồi Kim Tiên, thậm chí Thái Ất Tán Tiên.

Không những thế, hôm nay thậm chí còn trước mặt mọi người lại lần nữa đột phá, đạt đến Thái Ất Chân Tiên.

Đã thêm một bước, cách Thái Ất Kim Tiên, cũng chỉ còn một bước chân, đa số Thập Nhị Kim Tiên đều đang ở cảnh giới này quanh quẩn." Chúng đệ tử Xiển Giáo vẻ mặt chấn kinh, trong lòng chỉ có một tiếng nói: "Lão sư nhà mình rốt cuộc đã làm gì vậy, lại có thể trục xuất một thiên tài như thế khỏi môn phái." Khương Tử Nha vẻ mặt khổ sở, trong lòng nghĩ: "Vì sao không phải là mình đột phá hôm nay chứ?" Trương Phương cũng kinh ngạc vạn phần: "Thân Công Báo hay đấy, chưa đánh đã khiến chúng đệ tử Xiển Giáo khó chịu như nuốt phải ruồi vậy." Hắn cũng rõ, Thân Công Báo có được ngày hôm nay, hoàn toàn là kết quả của sự nỗ lực của bản thân.

Bản thân cảnh giới đang ở Thái Ất Tán Tiên đỉnh phong, sắp đột phá biên giới, lại nói ra những lời bất mãn, ý niệm thông suốt, tự nhiên liền đột phá.

Trương Phương cười cười, gọi Tần Hoàn, trận chủ của Thiên Tuyệt Trận, dặn dò: "Lát nữa ngươi ra ngoài khiêu chiến, bọn chúng chắc chắn sẽ phái người vào phá trận, không được giết chết, bắt sống là được!" Tần Hoàn lĩnh mệnh, đi về phía trước trận, tay cầm Hoàng Kim Phương Lăng Giản.

Đến trước trận, lớn tiếng hỏi: "Chư vị đạo hữu Côn Luân, ai muốn phá Thiên Tuyệt Trận của ta?" Âm thanh cuồn cuộn, truyền khắp cả chiến trường!

Thấy Tần Hoàn đứng giữa trận, khiêu chiến phá trận, Nhiên Đăng Đạo Nhân nhìn trái nhìn phải, nhưng trừ Cụ Lưu Tôn, Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng Đạo Nhân ra.

Các nhị đại đệ tử Xiển Giáo còn lại, thì không ngẩng đầu nhìn trời, mắt nhìn mũi, không một ai có ý định phá trận.

Trong lòng thầm nghĩ: "Thiên Tuyệt Trận sát khí cuồn cuộn, nếu không trước tiên để người khác vào thử trận một phen, cứ thế mà xông vào, chắc chắn phải chết.

Mà những người còn lại trong Thập Nhị Kim Tiên đều không đi, bốn người dưới trướng lại có mưu tính khác, tự nhiên không nỡ sao?" Đúng lúc đang tiến thoái lưỡng nan, bỗng nhiên không trung một trận gió nổi lên, một vị Đạo Nhân phiêu phiêu lãng lãng đáp xuống.

Vị Đạo Nhân này vô cùng tuấn tú, là Đặng Hoa, nhị đại đệ tử Ngọc Hư Cung.

Đặng Hoa này, nhập môn sớm hơn Khương Tử Nha và những người khác, nay tu hành ở Ngọc Hư Cung cũng đã mấy trăm năm rồi.

Thực lực của y là Huyền Tiên cấp bậc, lần này nghe lời Nguyên Thủy Thiên Tôn, bảo y đi phá trận.

Xuất phát từ sự tôn kính đối với Thánh Nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn, Đặng Hoa không chút do dự, chạy lon ton xuống núi.

Đặng Hoa tiến vào trận, thân mặc áo giáp trắng, đầu đội đạo quan bạch ngọc, tóc buộc thành một đuôi ngựa.

Tay cầm một cây Phương Thiên Họa Kích, thấy chúng nhân Ngọc Hư chắp tay hành lễ nói: "Đệ tử phụng mệnh lão sư, đặc biệt đến phá Thiên Tuyệt Trận." Nhiên Đăng đang sầu vì không có ai phá trận, nay có một người nhảy ra.

"Biết rồi, nhị đại đệ tử Xiển Giáo trừ Thập Nhị Kim Tiên ra,

những kẻ tạp nham khác ta đa số đều không nhớ được.” Nhiên Đăng gật đầu tự nhủ: “Cũng có người vào thử trận, xem ra Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không muốn mình khó xử.” Đợi nửa ngày không ai nói gì, Tần Hoàn có chút cấp bách, lớn tiếng chất vấn: “Giáo phái Ngọc Hư!

Ai phá trận này của ta, chẳng lẽ đều không có gan như thế, không một ai dám vào trận sao?” Đặng Hoa cũng không đợi chúng nhân Côn Luân đáp lời, tu luyện mấy trăm năm, hôm nay khó khăn lắm mới lọt vào pháp nhãn của Thánh Nhân, tự nhiên phải biểu hiện một phen.

“Thánh Nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn, đã cho ta phá trận, tự nhiên có đạo lý của Thánh Nhân.” Không kiêu ngạo không tự ti, sải bước đi về phía trước trận, cười ha hả nói: “Tần Hoàn ngươi đừng có phóng tứ, ngoan ngoãn đứng sang một bên, gia gia sẽ phá cái trận pháp chó má này, ba chiêu đánh ngươi tan tành.” Tần Hoàn nghe vậy, lập tức mắt hổ trợn tròn, rồi trợn mắt nứt mang hỏi: “Người đâu, thế mà cũng dám nói lời ngông cuồng, trận pháp của ta đâu phải kẻ nào cũng phá được, đừng có mà tự tìm đường chết!” Đặng Hoa dùng Phương Thiên Họa Kích gõ xuống đất một cái, rồi vô cùng tự tin cười rạng rỡ nói: “Nghiệp chướng!

Ngay cả ta ngươi cũng không nhận ra sao?

Ta chính là Đặng Hoa, nhị đại đệ tử môn hạ Ngọc Hư Cung.” Tần Hoàn nhíu mày, nhìn hồi lâu, thật sự không nhớ người này là ai.

Trong lòng nghĩ: “Đệ tử Ngọc Hư Cung đông đảo, có danh tiếng cũng chỉ có Thập Nhị Kim Tiên mà thôi.

Còn về Đặng Hoa này, ai mà nhớ được, ngay cả Kim Tiên cũng chưa đạt, còn không xứng xách giày cho ta.

Nhưng đã dám phá trận, tất nhiên có chỗ dựa nào đó, Hồng Hoang thứ không thiếu nhất là bảo vật.” Tần Hoàn không dám lơ là, mở

miệng hỏi: "Ngươi dám phá trận này của ta sao?" Đặng Hoa tự tin cười nói: "Đã phụng phù mệnh lão sư xuống núi, ta sao có thể về tay không, hôm nay nhất định phải chém thủ cấp của ngươi!" Đặng Hoa nói xong, phi thân lên, cầm Phương Thiên Họa Kích đâm tới.

Tần Hoàn cưỡi hươu, cầm Hoàng Kim Phương Lăng Giản chống đỡ, hai người cưỡi hươu giao chiến, đánh nhau trước Thiên Tuyệt Trận.

Tần Hoàn phía sau có Phó Giáo Chủ nhà mình chống lưng, hoàn toàn không sợ Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo.

Chương 185

"Còn về Nhiên Đăng và Huyền Đô Đại Pháp Sư, chẳng phải vừa rồi đã bị Phó Giáo Chủ nhà mình một dị tượng chấn lùi rồi sao?" Vì vậy hắn cũng vô cùng tự tin, cưỡi hươu trái đỡ phải chắn Phương Thiên Họa Kích, hai người từ mặt đất đánh lên không trung, rồi lại từ không trung đánh xuống mặt đất.

Tần Hoàn nghe lời Trương Phương không giết chết đối phương, mà phải bắt sống.

Đặng Hoa tuy cảnh giới không cao, nhưng võ nghệ kinh người, không biết cao hơn Tần Hoàn bao nhiêu lần.

Tần Hoàn toàn bộ thực lực đều ở trên trận pháp, đối với võ nghệ thì không chuyên sâu nghiên cứu, cho nên chỉ bình thường.

Đặng Hoa nghe theo mệnh lệnh của Nguyên Thủy, xuống núi phá Thập Tuyệt Trận, cũng vô cùng tự tin.

Một cây Phương Thiên Họa Kích, sử dụng xuất thần nhập hóa, đánh khiến Tần Hoàn sau lưng đổ mồ hôi lạnh.

Tần Hoàn ngoài việc luận võ nghệ, cũng không sử dụng bất kỳ pháp thuật nào, ghi nhớ mệnh lệnh của Trương Phương.

Đánh với Đặng Hoa một trận, Tần Hoàn giả vờ không địch lại, tiện tay ném Hoàng Kim Tứ Lăng Giản lên không trung, hóa thành một đạo cửa.

Tần Hoàn quay người thúc hươu tiến vào cửa, đạo cửa này nối liền trận pháp Thiên Tuyệt Trận, một bước đã tiến vào trong trận.

Đặng Hoa đánh nửa ngày, phát hiện đối diện Tần Hoàn thân là Thái Ất Chân Tiên lại võ nghệ bình thường.

“Thử rồi, căn bản không đánh lại, xem ra chỉ cần thêm một chén trà công phu nữa, có thể chém đối thủ dưới chân hươu.” Đặng Hoa đang truy sát phía sau, nhưng thấy Tần Hoàn đã tiến vào một đạo cửa, không quản không cố, ghi nhớ sứ mệnh của Thánh Nhân.

Ngay lập tức cũng một bước đạp vào cửa, chớp mắt đã tiến vào trong trận.

Tần Hoàn thấy Đặng Hoa thế mà lại đuổi theo vào, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười khẩy.

Trong lòng nghĩ: “Xiển Giáo quả nhiên phái ra một kẻ vô cùng ngu ngốc, thế mà lại chạy vào thử trận.

May mà trước đó có Phó Giáo Chủ nhắc nhở, nếu không bị tên gia hỏa này chọc giận, thật sự có thể chém đối phương trong trận, lúc đó, hối hận thì đã muộn.” Tần Hoàn không vội vàng leo lên tế đài, trên đài có kỷ án, trên án có lệnh bài và các loại pháp khí.

Thế nhưng Đặng Hoa vừa tiến vào Thiên Tuyệt Trận, họa diện liền chuyển, dường như đã tiến vào một mảnh thiên địa khác.

Xung quanh không nhìn rõ đông nam tây bắc, chỉ thấy một mảnh xám mờ mịt.

Đặng Hoa trong trận nhìn trái nhìn phải, không thấy ai, lớn tiếng quát: “Tần Hoàn ngươi ra đây, tên tiểu nhân giấu đầu lòi đuôi kia, ra đây đại chiến một trăm hiệp với gia gia, ta nhất định sẽ chém đầu chó của ngươi!” Nghe những lời khiến người ta vô cùng tức giận đó, Tần Hoàn một tay nắm lấy lệnh bài trên kỷ án, ngón trỏ tay phải chụm lại chỉ một cái.

Rồi lớn tiếng quát: “Đi!” Ngay lập tức lệnh bài trong trận xung thiên, tiếng sấm ầm ầm vang dội.

Đặng Hoa vốn đang mơ mơ màng màng, không biết nam bắc đông

tây, một tiếng sấm vang lên, lập tức ngã xuống đất.

Chỉ thấy Đặng Hoa ngã trên mặt đất, mềm nhũn, không biết sống chết.

Tần Hoàn từ từ bước xuống tế đài, đến bên cạnh Đặng Hoa, nhìn hồi lâu, cuối cùng cũng nhớ lời Trương Phương nói.

Không giết chết Đặng Hoa, ngược lại nhấc bổng y lên ném vào sâu trong trận pháp ẩn giấu.

Ngay sau đó lại cưỡi hươu, nghênh ngang đi ra khỏi trận, biến trận môn thành Hoàng Kim Phương Lăng Giản trong tay, lớn tiếng quát: "Giáo phái Côn Luân!

Ai dám lại tiến vào Thiên Tuyệt Trận của ta?" Nhiên Đăng thấy Tần Hoàn đi ra, nhưng không thấy Đặng Hoa, sắc mặt liền thay đổi.

Những cái khác đều không quan trọng, điều quan trọng là, y cảm thấy sát cơ của Thiên Tuyệt Trận không hề thay đổi.

Nhiên Đăng không hiểu, lập tức lớn tiếng hỏi: "Tần Hoàn, ngươi đã làm gì Đặng Hoa trong giáo ta rồi?" Tần Hoàn nhìn sang, phát hiện Phó Giáo Chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng, rồi hừ một tiếng cười nhạo: "Cũng phái một kẻ có bản lĩnh đi chứ, tên tiểu tử đó không chịu đòn, bị ta một giản đánh chết rồi." Nhiên Đăng nghe xong, khẽ thả lỏng tâm, trong lòng nghĩ: "Có lẽ sát khí của trận pháp biến hóa chậm.

Người đã bị giết, trận đã tế, e rằng phải một lúc sau mới có thể tiêu trừ một số sát cơ." Quay người nhìn lại, phát hiện Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử và những người khác vẫn giữ thái độ mắt nhìn mũi.

Nhíu mày, trong lòng nghĩ: "Xem ra chỉ có thể phái người mình lên, những người khác căn bản không thể trông cậy vào, nói rồi cũng chưa chắc đã nghe." Nhiên Đăng lập tức nói: "Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn vâng lệnh, lệnh ngươi hãy tiên phong phá trận này." Văn

Thù nghe vậy, đối với Nhiên Đăng vẫn luôn nghe lời, bước lên một bước nói: "Nhiên Đăng lão sư xin đợi một lát, đệ tử đã rõ, không cần một khắc, nhất định sẽ phá được trận này." Thấy Văn Thù lĩnh mệnh, Nhiên Đăng đau lòng lấy ra một đạo phù, lén lút đưa cho y, rồi nhỏ giọng nói: "Nhất định phải hết sức cẩn thận, nếu không địch lại, thì bóp nát đạo phù, lưu được thanh sơn tại không sợ không có củi đốt." Văn Thù vẻ mặt cảm động thu lấy phù văn, rồi đi ra khỏi lều bạt, thế mà lại bắt đầu làm một bài thơ: "Dục thí phong mang cảm đạn lao, vân tiêu bảo hạp ngọc long hào, thủ trung tử khí tam thiên trượng, đỉnh thượng lăng vân bách xích cao." Nghe Văn Thù thế mà lại làm thơ ngay tại trận, Trương Phương nhíu mày.

"Trong lòng nghĩ: Người này không thể đánh chết, ta biết đời sau, Văn Thù sau này sẽ nhập Phật Môn.

Mà còn là một việc chọc giận Nguyên Thủy Thiên Tôn, nếu đánh chết thì lãng phí tài nguyên." Vội vàng gọi Tần Hoàn lại gần, nói: "Lát nữa ngươi cẩn thận người này, ta sẽ phái đệ tử Tiêu Thăng của môn ta lén lút tiến vào trận phụ trợ.

Ngươi có thể thả cho người này đi, nhưng cũng không thể để hắn dễ dàng." Tần Hoàn nghe xong, nặng nề gật đầu nói: "Cẩn tuân Phó Giáo Chủ mệnh lệnh!" Sau khi Tần Hoàn đi, Trương Phương lại gọi Tiêu Thăng tới, từ trong túi lấy ra Lạc Bảo Kim Tiền nói: "Lát nữa ngươi cùng Tần Hoàn nhập Thiên Tuyệt Trận, thấy Văn Thù tế pháp bảo, thì lập tức dùng cái này đánh rớt." Tiêu Thăng trịnh trọng tiếp lấy Lạc Bảo Kim Tiền, đối với món pháp bảo này vô cùng quen thuộc, giờ lại trở về trong tay mình, nhất thời cảm khái vạn phần.

Trong lòng nghĩ: "Quả nhiên là lão sư tốt, bảo vật trọng yếu như vậy trong tay mà cũng không động lòng, bây giờ lại cho mình." Tần Hoàn thấy Tiêu Thăng đến gần, vung Hoàng Kim Phương Lăng Giản trong tay, lén lút thu Tiêu Thăng vào trong trận.

Cũng vì Tiêu Thăng không có chống cự, nếu không thì không thể thu vào trong trận.

Thiên Tuyệt Trận chỉ có thể để đối phương xông thẳng vào, hoặc là đối phương đồng ý bị thu vào, nếu không thì chỉ có thể trừng mắt nhìn.

Làm xong mọi việc, Tần Hoàn đi vào giữa trận, lớn tiếng nói: "Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, đã làm xong thơ ca rồi chứ?" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn nghe xong, có chút tức giận nói: "Tần Hoàn!

Tiệt Giáo vô câu vô thúc, nhàn vân dã hạc, vì sao lại bày Thiên Tuyệt Trận này, ức hiếp chúng đệ tử Xiển Giáo ta?

Hôm nay ta phá trận, nhất định sẽ khai sát giới, ngươi nhất định sẽ chết trong tay ta, hy vọng ngươi đừng hối hận, đã muốn đấu thì phải có giác ngộ chết!" Tần Hoàn nghe xong, cười lớn nói: "Thập Nhị Kim Tiên, những vị thần tiên vô cùng nhàn rỗi, cũng chạy đến đây gây thêm phiền não sao?

Các ngươi căn bản không hiểu ảo diệu và vô cùng biến hóa trong trận của ta, không phải ta khi dễ các ngươi, mà các ngươi đã phạm sát kiếp, nên có ách vận này." Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn ngạo khí cười rạng rỡ nói: "Cũng không biết ai có ách vận, hôm nay ai sống ai chết còn chưa rõ, Tần Hoàn, đừng ở đây nói đùa nữa, hôm nay là ngày chết của ngươi!" Tần Hoàn vô cùng phẫn nộ, trong lòng nghĩ: "Nói mồm, mình quả thật không sánh được với chúng đệ tử Xiển Giáo, không bằng trực tiếp động thủ." Nghĩ rõ xong, cưỡi hươu xung kích, cầm Hoàng Kim Phương Lăng Giản đánh tới.

Chương 186

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn hai tay chắp lại niệm: "Thiện tai, thiện tai!" Cầm biên quải chống đỡ, hai người đại chiến một phen, không đánh bao lâu, Tần Hoàn không chịu nổi, dù sao Văn Thù cũng là Thái Ất Kim Tiên.

Tần Hoàn chỉ là Thái Ất Chân Tiên, kém một cảnh giới, lại thêm không giỏi võ nghệ, cho nên không đánh lại Văn Thù.

Ném Hoàng Kim Phương Lăng Giản lên không trung, hóa thành một đạo cửa, ngay lập tức thua chạy vào trong trận.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đuổi đến trước cửa Thiên Tuyệt Trận, nghe thấy bên trong gió lạ gào thét, vô cùng chói tai.

Nhất thời do dự, đứng ở cửa trận, không dám tự tiện đi vào.

Phía sau Quảng Thành Tử vừa nhìn, "Văn Thù ngươi hay lắm, thế mà lại rụt rè không tiến lên, đứng ở cửa trận không ngừng dò xét." Lấy ra Kim Chung, nói: "Kim Chung có thể lớn có thể nhỏ, lớn nhỏ khác nhau, âm thanh tự nhiên cũng khác nhau." Quảng Thành Tử gõ Kim Chung hóa thành lớn bằng bàn tay, chỉ nghe: "Đinh ~~~~~~" âm thanh du dương uyển chuyển, mang theo sự trong trẻo, truyền khắp cả chiến trường.

Văn Thù nghe thấy tiếng Kim Chung vang lên phía sau, biết đám người Quảng Thành Tử đang thúc giục.

Cũng không tiện tiếp tục trì hoãn, Văn Thù tay chỉ xuống chân, trên mặt đất xuất hiện hai đóa bạch liên.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn chân đạp hai liên, phiêu dật tiến vào trong trận.

Tần Hoàn trong trận đợi nửa ngày, mới phát hiện Văn Thù chậm chạp đến, cười lớn nói: "Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, cho dù miệng phun Kim Liên, tay cầm Độn Long Thung, hôm nay cũng khó thoát Thiên Tuyệt Trận của ta." Văn Thù không nhìn rõ xung quanh, chỉ có thể nghe âm thanh, lập tức không thèm đếm xỉa cười nói: "Điêu trùng tiểu kỹ, cũng dám mang ra khoe khoang?" Miệng thì nói vậy, nhưng lại cẩn thận ứng đối, đề phòng xung quanh một cách cẩn trọng.

Ngay lập tức há miệng, phun ra một đóa Kim Liên lớn bằng đấu.

Trên Kim Liên có năm ngọn Kim Đằng, trên đèn có năm đạo bạch quang bắn ra, chiếu sáng không gian mười dặm xung quanh.

Chân đạp bạch liên, phía trước có Kim Liên nâng năm ngọn Kim Đằng dẫn đường, bắt đầu tìm kiếm thân ảnh Tần Hoàn trong trận.

Thiên Tuyệt Trận vô cùng lớn, bên trong tự thành một mảnh không gian, ánh đèn chiếu sáng mười dặm xung quanh chỉ như ánh sáng hạt gạo.

Văn Thù không thấy Tần Hoàn, nhưng Tần Hoàn lại nhìn Văn Thù rõ mồn một.

Đứng trên tế đài, từ trên kỷ án lấy ra một đạo phù phát ra, đạo phù bay đến trên người Tiêu Thăng đang lạc đường trong trận.

Tiêu Thăng nghe lệnh Trương Phương, tiến vào trận, phát hiện xung quanh mờ mịt, không nhìn rõ mọi thứ.

Khi đang loay hoay xoay vòng, một đạo phù bay đến trên người hắn, trong chớp mắt nhìn rõ toàn bộ tình hình trận pháp?

Tần Hoàn tái diễn trò cũ, lấy lệnh bài tế ra, giữa không trung phát ra một tiếng sấm "Oanh long long!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn cảm nhận được nguy hiểm, trên đỉnh đầu hiện lên một khánh vân ngũ sắc.

Ngũ khí triều nguyên đạt đến cực hạn, ngưng tụ thành khánh vân.

Khánh vân ngũ khí nâng ba đóa hoa, nhất thời quang hoa đại tác, bên trong có anh lạc rủ châu, rủ xuống, bảo vệ toàn thân.

Vội vàng một tay nâng lấy Thất Bảo Kim Liên dẫn đường, hiện ra pháp thân ba đầu sáu tay.

Chỉ thấy sáu tay mỗi tay cầm một món pháp bảo, bạch quang tỏa rạng, trông vô cùng thần thánh.

Nếu Trương Phương ở đây, sẽ phát hiện, pháp thân này của Văn Thù có bóng dáng của Phật Môn đời sau.

Tần Hoàn phát hiện mình tế lệnh bài, Văn Thù thế mà vẫn như không có việc gì, lại lấy ra một khối lệnh bài khác tế.

"Oanh long long!" Lại một tiếng sấm vang lên, khánh vân ba hoa trên đỉnh đầu Văn Thù quang mang đại tác, lại chống đỡ một đạo sấm sét.

Tần Hoàn sốt ruột, lại tế đạo lệnh bài cuối cùng!

Chỉ thấy trên không trung sấm sét vang lên, Văn Thù vẫn đứng vững trong trận.

Ba đạo lệnh bài phát ra, Văn Thù cũng nhìn rõ, đạp bạch liên bay tới.

Tần Hoàn vội vàng lấy ra một cây tiểu kỳ tam giác vẫy mấy chục lần, nhất thời sát cơ trong trận sôi trào.

Từng đạo quang mang xám mờ mịt, như lưỡi dao sắc bén, bắn về phía Văn Thù.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn hiện tại có thể nhìn rõ tình huống xung quanh, vội vàng thôi động khánh vân tam hoa bảo vệ toàn thân.

"Bành bành bành bành bành bành bành..." Lợi nhận xám mờ mịt

của Thiên Tuyệt Trận va vào khánh vân hộ thân, nhao nhao biến mất.

Thế nhưng bản thân Văn Thù cũng không dễ chịu gì, pháp môn tu hành của tam giáo đặc thù, khánh vân có thể dùng làm pháp bảo hộ thân.

Mà lượng pháp lực tiêu hao lại lớn, với cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, tự nhiên không thể vô hưu vô chỉ mà cứng rắn chống đỡ.

Nhưng y rõ ràng, Tần Hoàn có thể mượn trận pháp, vô hưu vô chỉ phát động trận pháp, không ngừng tiêu hao.

Cho đến khi pháp lực tiêu hao hết, là ngày Văn Thù ôm hận.

Vì vậy không dám trì hoãn, nhìn Độn Long Thung trong tay trái lớn tiếng nói: "Tần Hoàn!

Bần đạo sẽ không buông tha ngươi, hôm nay ta muốn đại khai sát giới." Nói xong, ném Độn Long Thung lên không trung, hướng về Tần Hoàn mà trùm xuống.

Chương 187

Trước đó đã nói qua về thung này, có ba vòng, một khi tế ra, sẽ trùm xuống đầu người.

Một vòng từ mắt cá chân trùm xuống, trói chặt hai chân, không thể di chuyển.

Một vòng trùm ngang eo, trói chặt hai tay vào eo, không thể nhúc nhích.

Trên đầu có một vòng, lập tức phong bế Nê Hoàn Cung, khiến người ta không thể biến hóa.

Nê Hoàn Cung là căn bản của người tu đạo, nguyên thần trú ngụ trong đó, một khi toàn thân bị phong bế, Đại La Kim Tiên cũng phải ôm hận.

Ngay cả khi Trương Phương ở Thái Ất Kim Tiên, tụ thì thành hình, tán thì thành khí, mới thoát được món pháp bảo độc ác này.

Thế nhưng Độn Long Thung bay trên không trung, trùm xuống đầu Tần Hoàn.

Tiêu Thăng trốn trong bóng tối quan sát rõ ràng, ghi nhớ lời lão sư Trương Phương, nắm Lạc Bảo Kim Tiền, vẫn luôn cẩn thận đề phòng.

Khi thấy Độn Long Thung bay lên, vội vàng tế Lạc Bảo Kim Tiền.

Lạc Bảo Kim Tiền vừa ra tay, hai cánh trắng vẫy một cái, hóa thành một đạo kim quang, đâm về phía Độn Long Thung.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn thấy trên không trung kim quang lóe lên, Độn Long Thung liền rơi xuống.

Triệu hồi, thế mà lại phát hiện không hề có phản ứng!

Văn Thù lập tức đại kinh thất sắc, pháp bảo đã bầu bạn bên mình vô số năm như một ngày a.

Trừ đệ tử Kim Tra ra, chưa từng đưa cho ai khác, từ trước đến nay khi đối địch chưa từng thất thủ.

"Mà hôm nay thế mà lại xảy ra chuyện lớn như vậy, hệt như cắt một nhát dao vào tim mình." Trong lòng đau đớn không thôi, cũng nhìn rõ Tiêu Thăng đang ẩn mình, Văn Thù lớn tiếng quát: "Tặc tử hay lắm, làm rớt pháp bảo của ta, ta và ngươi không đội trời chung!" Một trong những bàn tay của y bảo kiếm xoay một cái, chém về phía Tiêu Thăng.

Tần Hoàn đâu thể để y làm càn, lập tức vẫy tam giác kỳ trong tay.

Chỉ thấy từng đạo lợi nhận xám mờ mịt mang theo khí thế vô tiền khoáng hậu, chém về phía Văn Thù.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn chắp tay về phía Côn Luân nói: "Lão sư ở trên, đệ tử hôm nay e rằng vô pháp phá được trận pháp này." Vô số lợi nhận đâm vào khánh vân hộ thân, Văn Thù cảm thấy pháp lực trong cơ thể trôi đi.

Vội vàng chạy về phía lối vào trận pháp, chưa kịp đến cửa trận.

Thấy Tần Hoàn trong miệng niệm chú, trong tay kết một thủ ấn đánh ra, cửa trận Thiên Tuyệt Trận lập tức phong bế.

Cửa trận biến mất, lại hóa thành Hoàng Kim Phương Lăng Giản trở về trong tay Tần Hoàn, hắn cầm Phương Lăng Giản xông về phía Văn Thù.

Khi đang ở giữa không trung, Tần Hoàn lớn tiếng quát: "Văn Thù đừng hòng chạy trốn, bần đạo sẽ bắt ngươi!" Tiêu Thăng bên cạnh vừa thấy, nhặt Độn Long Thung và Lạc Bảo Kim Tiền trên mặt đất xong, cũng rút bảo kiếm lớn tiếng quát: "Văn Thù đi đâu!

Tiêu Thăng ta cũng đến đây!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn không thèm để ý, chỉ lo chạy trốn, nhưng bị một đạo lợi nhận của trận pháp Tần Hoàn, đánh rơi hai đóa bạch liên dưới chân.

Thấy trận pháp phong bế, nay ngay cả liên hoa hộ thân dưới chân cũng mất.

Văn Thù sốt ruột, đột nhiên nhớ đến đạo phù mà Nhiên Đăng đã cho.

Không dám trì hoãn, thấy phía sau Tiêu Thăng và Tần Hoàn đang xông tới.

Một tay bóp nát phù văn, chỉ thấy một đạo quang mang bay trên không trung, hóa thành một đạo môn hộ.

Ngay lập tức hoảng loạn xông vào trong cửa!

Phía sau Tần Hoàn nộ khí ngút trời, nhưng lại nghĩ đến lời Trương Phương cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

"Tự nhiên rõ ràng, nếu không phải Trương Phương phái Tiêu Thăng ở một bên hiệp trợ.

Hôm nay mình không chừng sẽ chết dưới món pháp bảo Độn Long Thung." Nhìn hai đóa bạch liên rơi trên mặt đất, Tần Hoàn vẻ mặt đỏ mắt, nhưng mạng của mình đều do Tiêu Thăng cứu.

Tần Hoàn đối với hai món pháp bảo trên mặt đất cũng không tiện chiếm làm của riêng, lập tức lấy hai đóa bạch liên giao cho Tiêu Thăng, miệng nói: "Hôm nay đa tạ Tiêu đạo hữu đã ra tay cứu giúp, nếu không e rằng tính mạng của ta cũng khó bảo toàn, hai món pháp bảo này do Văn Thù để lại, xin giao lại cho đạo hữu!" Tiêu Thăng từ chối một hồi rồi nhận lấy, hai người đi ra khỏi Thiên Tuyệt Trận.

Thấy không khí giữa trận không đúng, chúng tiên Côn Luân nộ khí ngút trời!

Thế nhưng Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn sau khi thoát ra khỏi Thiên Tuyệt Trận, đã kể lại tình hình bên trong trận một lượt.

Nhiên Đăng Đạo Nhân vừa nghe, tức đến mức râu ria dựng ngược, đi ra khỏi lều bạt đứng giữa trận lớn tiếng nói: "Trương Quế Phương, Thiên Tuyệt Trận hại ngã giáo Đặng Hoa sư đệ tính mệnh, vì sao ngươi lại phái môn nhân cầm pháp bảo trốn trong trận ám sát?" Trương Phương nghe vậy, rồi đắc ý cười lớn nói: "Nhiên Đăng, ngươi cũng không cần lớn tiếng la hét, tranh giành tính mạng, có gan phá trận thì phá, không có gan thì xin mời về đi!" Nhiên Đăng đầy mặt phẫn nộ, nhưng biết lời Trương Phương nói không sai, tranh giành tính mạng, không phải trò đùa trẻ con.

May mà Văn Thù đã thoát ra, cũng không có nguy hiểm tính mạng, không tệ rồi.

Thế nhưng Quảng Thành Tử và những người khác tụ lại một chỗ, thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân một phen vất vả, trong lòng cười thầm không thôi.

Thái Ất Chân Nhân chưa từng giao đấu với Trương Phương, tự nhiên không rõ chiến lực của Trương Phương thế nào.

Quảng Thành Tử và Xích Tinh Tử cũng không thể nào đem chuyện bị đánh mà truyền bá khắp nơi, dù sao mỗi người đều cần thể diện.

Chương 188

Vì vậy trong Thập Nhị Kim Tiên, chỉ có Quảng Thành Tử và Xích Tinh Tử biết Trương Phương ở cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Đạo Hạnh Thiên Tôn và Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân cứ ngỡ Trương Phương chỉ có cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, chỉ là tu luyện Cửu Chuyển Nguyên Công, chiến lực vô song, nên có chiến lực Đại La Kim Tiên.

Thái Ất Chân Nhân cười ha ha nói: "Chư vị sư huynh sư đệ, chúng ta hà tất phải đấu trận, với thực lực của chúng ta, một khi xông lên, Thập Tiên môn hạ Tiệt Giáo đều là ngoại môn đệ tử, có thể có bao nhiêu bản lĩnh.

Đợi đến khi chém hết bọn chúng, thì trận pháp này tự nhiên sẽ phá." Quảng Thành Tử nghe xong, cũng có chút ý động, cảm thấy y và Xích Tinh Tử hai người có thể kéo chân Trương Phương.

Nếu không được thì còn có Nhiên Đăng và Huyền Đô Đại Pháp Sư, hai vị Chuẩn Thánh tuyệt đối không thể đứng nhìn.

Y cũng đã nhìn nửa ngày, phe Ân Thương Tiệt Giáo, chỉ có một mình Trương Quế Phương là thực lực cao nhất, những người còn lại quả thật không làm nên trò trống gì.

Ngồi cùng nhau, lén lút bàn bạc tính khả thi của việc này.

Vừa khéo lúc này, Tần Hoàn đi ra khỏi Thiên Tuyệt Trận, nhìn về phía Côn Luân, không rõ lý do lớn tiếng nói: "Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn!

Đã phá được Thiên Tuyệt Trận, vì sao lại vội vàng chạy trốn vậy?

Giáo phái Ngọc Hư, có năng lực gì, ai có thể phá Thiên Tuyệt Trận

của ta?" Nghe thấy Tần Hoàn chất vấn, Nhiên Đăng Đạo Nhân tự nhiên không thể nào lại phái người đi phá trận nữa.

"Trận này có độc, Đặng Hoa chết rồi mà sát khí vẫn chưa tiêu tan, xem ra, nhất định phải tế một người nữa mới có thể tiêu tán." Nhìn chúng nhân trong lều bạt, lập tức nói với Quảng Thành Tử: "Tiếp theo phải xem các ngươi rồi, chúng ta thật sự không có cách nào phá được trận này." Thấy Nhiên Đăng hạ mình thấp giọng nói chuyện với Quảng Thành Tử và những người khác, Cụ Lưu Tôn bước lên một bước, muốn mở miệng, nhưng bị Nhiên Đăng ngăn lại.

Quảng Thành Tử và Xích Tinh Tử nhìn nhau một cái, rồi không thèm đếm xỉa đáp: "Phá cái trận làm gì, Trương Quế Phương kia vô cùng âm hiểm, phái môn nhân canh giữ trong trận, đi thì chết chắc." Mấy lần bị thiệt thòi trong tay Trương Phương, họ không chỉ đặt Trương Phương ở vị trí ngang hàng, thậm chí coi hắn là đại địch sinh tử.

Xích Tinh Tử và Quảng Thành Tử đồng lòng, lần trước đoạt hồn phách Khương Tử Nha suýt chết, đối với Trương Phương hận đến tận xương tủy.

Lúc này ở bên cạnh nói: "Chúng ta luận thực lực, cao hơn chúng nhân Tiệt Giáo, phá được trận, không bằng cứ thế mà giết tới.

Đợi đến khi đánh giết hết bọn chúng, trận pháp tự nhiên sẽ phá, hà tất phải tốn công sức phá trận." Nhiên Đăng vừa nghe, lời của Quảng Thành Tử và Xích Tinh Tử nói cũng rất có lý.

"Trận pháp có thể phá tự nhiên sẽ khiến Ngọc Hư Cung hiển lộ cao hơn một bậc, nhưng đã biết rõ phá trận nguy cơ trùng trùng, còn đi phá trận là đồ ngốc." Thái Ất Chân Nhân tính tình nóng nảy, lại là người sát phạt quả đoán, ở bên cạnh lớn tiếng quát: "Một mình Trương Quế Phương mà đã dọa các ngươi đứng chôn chân rồi sao, ta

đi cùng hắn đơn đả độc đấu, Cửu Long Thần Hỏa Tráo đâu có sợ Cửu Chuyển Nguyên Công." Thái Ất Chân Nhân quả thật có bản lĩnh để tự kiêu, Cửu Long Thần Hỏa Tráo, một khi trùm được.

Nhục thân cường hãn của Trương Phương, dưới chín ngọn thần hỏa, cũng phải hóa thành tro bụi.

Thần hỏa đó không phải phàm hỏa, mà là Tử Tiêu Thần Hỏa, uy lực trên cả Tam Muội Chân Hỏa.

Thái Ất Chân Nhân nói xong, lập tức cưỡi một đóa tường vân, vượt qua mọi người mà ra.

Phía sau Quảng Thành Tử vừa thấy, lớn tiếng hô: "Không thể lỗ mãng, phải cẩn thận đề phòng!" Quảng Thành Tử tuy hô như vậy, nhưng lại không hề ngăn cản Thái Ất Chân Nhân.

Bởi vì trong lòng y, cũng có một tia kỳ vọng, Cửu Long Thần Hỏa Tráo của Thái Ất Chân Nhân, là tiên thiên linh bảo cao cấp.

Nếu ngay giữa không trung mà trùm được, thì nhục thể tu vi Đại La Kim Tiên của Trương Phương, cũng phải hóa thành tro bụi.

Một vật khắc một vật, là pháp tắc thiên địa, Cửu Long Thần Hỏa Tráo của Thái Ất Chân Nhân, ẩn ẩn khắc chế Trương Phương.

Nếu một khi trùm được, thì chắc chắn trên trời dưới đất không có đường thoát.

Thái Ất Chân Nhân cưỡi mây đến trước trận lớn tiếng nói: "Trương Quế Phương ngươi ra đây, hôm nay bần đạo thay trời hành đạo, cùng ngươi đánh một trận!" Trương Phương thấy Tần Hoàn để chúng đệ tử Xiển Giáo phá trận, đối phương cứ trì hoãn nửa ngày.

Nhìn một lúc, thấy bay ra một vị đạo nhân râu trắng tóc trắng mặc đạo bào trắng, trong lòng ôm một cây phất trần.

Vừa ra đã không phá trận, mà muốn đánh nhau với mình một trận.

Trương Phương đối với Thập Nhị Kim Tiên cũng chỉ nhận thức mấy người, đa số đều chưa từng gặp, không phân biệt được.

Nhíu mày, rồi bình thản hỏi: "Bần đạo thân là Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo, chưởng quản mọi việc lớn nhỏ của Tiệt Giáo, kẻ dã đạo từ đâu đến, lại bất hiểu quy củ như vậy?" Lời này không chỉ Thái Ất Chân Nhân nghe rõ mồn một, mà chúng đệ tử Xiển Giáo đều nghe rõ.

Nhiên Đăng biết thân phận Phó Giáo Chủ của Trương Phương, nhưng không kịp nói cho mọi người.

Vì vậy, trừ y ra, và cả Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng đã đoán ra thân phận của Trương Phương.

Ngoài ra, những người khác không rõ, ngay cả trong nội bộ Tiệt Giáo cũng không nhiều người biết.

Thế nhưng Thái Ất Chân Nhân chỉ nhíu mày, y nghĩ: "Trương Phương lợi hại cũng có hạn." Bởi vì đại năng Hồng Hoang ai cũng có danh tiếng, Trương Phương chỉ đánh với Quảng Thành Tử và Xích Tinh Tử.

Do hai người họ che giấu, cho nên không nhiều người biết.

Lúc này nghe Trương Phương thế mà là Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo, Thái Ất Chân Nhân trong lòng nghĩ: "Nếu giết Trương Phương ở đây.

Vậy chẳng phải chứng minh Xiển Giáo lợi hại hơn Tiệt Giáo sao, ra ngoài cũng nở mày nở mặt cho lão sư Nguyên Thủy Thiên Tôn." Thái Ất Chân Nhân khóe miệng nhếch lên, cười nói: "Bần đạo là Thái Ất Chân Nhân động Kim Quang núi Càn Nguyên, cũng là người được giao mệnh, chứ không phải dã đạo." Lời của Thái Ất vừa thốt ra, sắc mặt Trương Phương liền trở nên âm trầm: "Từ khi xuyên qua Hồng Hoang, không ngừng có người muốn lấy mạng mình.

Ngay cả bây giờ đã thành Chuẩn Thánh, vẫn có người dám đòi đối thoại, thật sự coi mình không dám giết người sao." Trương Phương khép hờ mắt, rồi lạnh nhạt đáp: "Được, được lắm, tên ngươi ta đã nhớ kỹ rồi!" Lời nói của Trương Phương âm thanh lớn, truyền khắp cả chiến trường.

Nghe lời đó, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Nhiên Đăng Đạo Nhân, Huyền Đô Đại Pháp Sư đều tiến lên mấy bước.

Họ muốn rằng nếu Thái Ất Chân Nhân thất thủ, tất cả mọi người sẽ xông lên vây đánh.

Chương 189

Trương Phương cũng nhìn rõ mục đích của đối phương, không phá trận nữa, mà muốn vây đánh mọi người.

Khẽ mỉm cười, trong lòng nghĩ: "Sao, bây giờ mình thật sự dễ bị bắt nạt đến vậy sao?" Thái Ất Chân Nhân lớn tiếng nói: "Đã nhớ rõ thì tốt, lát nữa không còn mạng để nhớ nữa đâu." Trương Phương tức giận đến bật cười nói: "Đạo hạnh nông cạn mà dám tìm chết, uổng phí tính mạng." Thái Ất Chân Nhân vừa nghe, lập tức giơ Âm Dương Song Kiếm trong tay bay thẳng tới.

Trương Phương thấy đối phương thế mà lại bất biết tốt xấu như vậy, một tay lấy Thanh Bình Kiếm từ tay Bạch Ngọc Đồng Tử.

Nhắm thẳng vào Âm Dương Song Kiếm đang đâm tới mà chặn lại, Trương Phương cố ý khống chế kiếm khí và pháp lực.

"Hiện nay thực lực không như xưa, tự nhiên có thể khống chế lực đạo, nắm giữ binh tự quyết đỉnh cấp, vô cùng thuần thục với kiếm pháp." Một kiếm đâm ra, như tử điện bay trong không, lại tựa hàn băng xuất cốc.

Thái Ất Chân Nhân vừa giao thủ, lập tức cảm thấy không ổn, dùng kiếm che chắn một cái, cả không trung liệt diễm cuồn cuộn, mượn đó lập tức lùi lại.

Thế nhưng những ngọn lửa đó đối với Trương Phương, căn bản chỉ là chuyện nhỏ, toàn bộ đều tránh né.

Thái Ất Chân Nhân tự nhiên không thể dựa vào những ngọn lửa này mà thiêu chết Trương Phương.

Từ trong lòng lấy ra một cái tráo, sáng lấp lánh, vàng rực rỡ, tế lên

không trung!

Ngay lập tức Thái Ất Chân Nhân năm ngón tay kết ấn, chỉ vào cái tráo.

Chỉ nghe bốn phía mây lạ cuộn, một tiếng sấm vang.

Cửu Long Thần Hỏa Tráo, trùm Trương Phương lại, bên trong chín điều hỏa long, đồng loạt phun lửa, nhất thời vạn hỏa cùng phát.

Quảng Thành Tử và Xích Tinh Tử ở bên cạnh nhìn rõ mồn một, vốn dĩ chỉ để Thái Ất Chân Nhân lên thử xem sao.

Thế mà lại thành công, khoảnh khắc đó Quảng Thành Tử hưng phấn run rẩy, "đại địch sinh tử sắp chết rồi sao?" Xích Tinh Tử cũng siết chặt nắm đấm, khoảnh khắc đó, cũng vô cùng vui mừng.

Họ rõ ràng, Cửu Long Thần Hỏa Long bên trong Cửu Long Thần Hỏa Tráo, phun ra là Tử Tiêu Thần Hỏa.

Trương Phương là Đại La Kim Tiên, nhục thể cường hãn, nhưng đối với loại hỏa diễm này cũng chỉ có thể hóa thành tro bụi.

Thái Ất Chân Nhân khóe miệng nhếch lên, dùng kiếm rạch ngón tay, ép ra mấy giọt tinh huyết, bắn lên Cửu Long Thần Hỏa Tráo.

Được một đạo tinh huyết thúc giục, chín điều hỏa long như ăn phải đại bổ dược, càng thêm cường hoành.

"Ngao..." Chín điều hỏa long như ngưng tụ ra thực thể, há miệng phun ra từng luồng tử sắc hỏa diễm.

Ngay cả cách cái tráo, chúng nhân đều có thể cảm nhận được nhiệt độ cao.

"Lão sư!" Lục Nhĩ Mi Hầu thấy trong tráo không có bất kỳ phản ứng nào, cùng Viên Hồng hai người sốt ruột, cho rằng Trương Phương lành ít dữ nhiều.

Dù sao món pháp bảo đó quá mức chấn động, lúc này còn lớn hơn một tòa Tây Kỳ thành, bên trong tử sắc hỏa diễm cuồn cuộn, hỏa long gào thét.

Bên ngoài, chúng nhân chỉ có thể lùi lại một bước, bởi vì nhiệt độ cao, cảm thấy như bị nướng cháy.

Lục Nhĩ Mi Hầu bị Thân Công Báo ngăn lại, nhìn Cửu Long Thần Hỏa Tráo ở xa xa, rồi sốt ruột như lửa đốt hỏi: "Ngăn ta làm gì, không thấy lão sư đang gặp nguy hiểm sao?" Thân Công Báo tương đối trầm ổn, trách mắng đáp: "Nếu ngay cả lão sư cũng không đối phó được, thì lên đó nhiều nhất cũng chỉ là uổng mạng mà thôi." Viên Hồng bên cạnh lo lắng bất an nói: "Nhưng ta tổng không thể không làm gì cả chứ, lão sư hiện tại sống chết chưa rõ, ta nên xông ra ngoài giết mấy môn nhân Xiển Giáo, để báo thù cho lão sư." Trương Phương bị trùm trong Cửu Long Thần Hỏa Tráo, không hề chống đỡ, mặc cho chín điều hỏa long phun ra từng luồng Tử Tiêu Thần Hỏa.

Hắn đứng vững giữa tráo, trên đỉnh đầu Âm Dương phù văn lưu chuyển, đó là tiên thiên linh bảo sơ cấp từng được hệ thống cải tạo.

Sau khi bị chín điều hỏa long Tử Tiêu Thần Hỏa thiêu đốt một lượt, thế mà lại bắt đầu ngưng tụ lại thành một.

Trương Phương cũng vô cùng hiếu kỳ, dứt khoát lợi dụng thần hỏa của chín điều hỏa long không ngừng rèn luyện Âm Dương phù văn.

Khống chế pháp lực từ từ ngưng tụ đạo phù văn thành một viên châu tử hai màu đen trắng.

Trương Phương nhìn viên châu tử trước mắt, trong lòng vô cùng quái dị, trong lòng nghĩ: "Xem ra mình có duyên với châu tử." Khoảnh khắc đó, linh cảm mách bảo, Ngũ Hành Châu và Càn Khôn Châu ẩn giấu trong Ngũ Hành thành chịu sự triệu hoán.

Chúng trực tiếp thoát ly Ngũ Hành thành, xuyên qua dưới lòng đất, Trương Phương trực tiếp vung tay, Cửu Long Thần Hỏa Tráo liền đình trệ.

Thế nhưng Thái Ất Chân Nhân lại không hề cảm nhận được, bởi vì sự đình trệ chỉ diễn ra trong một khoảnh khắc, rồi ngay lập tức khôi phục bình thường.

Trương Phương dựa vào một thoáng đình trệ đó, chiêu Ngũ Hành Châu và Càn Khôn Châu vào trong Cửu Long Thần Hỏa Tráo.

Lại lấy ra Hỗn Nguyên Châu, Khai Thiên Châu, Phách Địa Châu, thêm vào Ngũ Hành Châu, Càn Khôn Châu, Âm Dương Châu.

Trước mặt hắn là sáu viên châu tử lớn bằng quả trứng gà, màu sắc không đồng nhất.

Cửu Long Thần Hỏa Tráo dù sao cũng là tiên thiên linh bảo cao cấp, những viên châu tử trong tay hắn đều không chịu nổi loại nhiệt độ này.

Trương Phương dứt khoát đem ba viên Khai Thiên, Tích Địa, Hỗn Nguyên Châu tốn hơn hai trăm vạn điểm cường hóa, toàn bộ cường hóa lên cấp độ tiên thiên linh bảo sơ cấp.

Cứ thế, trong tay hắn có tổng cộng năm viên châu tử tiên thiên linh bảo sơ cấp, một viên Càn Khôn Châu tiên thiên linh bảo trung cấp.

Sau đó Trương Phương khống chế sáu viên châu tử bay lên, bắt đầu xoay tròn.

Chín điều hỏa long như đang giúp đỡ Trương Phương vậy, không ngừng phun Tử Tiêu Thần Hỏa trong miệng lên sáu viên châu tử.

Chương 190

Trương Phương muốn luyện chế sáu viên châu tử thành một, bởi vì vừa rồi, khi Âm Dương Châu trong tay thành hình, như có một loại cảm ứng.

Cảm thấy nếu sáu viên châu tử này hội tụ luyện chế thành một, sẽ phát sinh biến hóa không thể tin nổi.

Đương nhiên, chỉ riêng uy lực của Cửu Long Thần Hỏa Tráo, tự nhiên không đủ để luyện hóa sáu viên châu tử thành một.

Nhưng Trương Phương có Cường Hóa Khí, hơn ba trăm vạn điểm cường hóa còn lại toàn bộ đã dùng.

Cường Hóa Khí bắn ra một đạo quang mang, đánh vào sáu viên châu tử.

Chỉ thấy sáu viên châu tử bắt đầu nhanh chóng xoay tròn, cuối cùng hội tụ thành một, trở thành một viên châu tử xám mờ mịt.

Sáu viên châu tử biến thành một viên châu tử, nhưng Trương Phương cũng không cảm thấy thiệt thòi, bởi vì viên châu tử này hoàn toàn có thể sánh được với sáu viên kia.

Nhìn viên châu tử xám mờ mịt trước mặt, Trương Phương mở Cường Hóa Khí.

Tên gọi: Hỗn Độn Châu.

Đẳng cấp: Tiên thiên linh bảo cao cấp (có thể cường hóa).

Công dụng: Có thể công có thể thủ. (Ghi chú: Tiên thiên linh bảo rơi ra từ hỗn độn, diệu dụng vô cùng.) "Nhìn viên châu tử gắn liền với huyết mạch này, ta vô cùng kinh ngạc, bởi vì viên châu tử này vượt trên tiên thiên linh bảo cao cấp.

Có thể một mực cường hóa xuống, cường hóa thành cực phẩm tiên thiên linh bảo, hoặc thậm chí là tiên thiên chí bảo trấn áp khí vận.

Những viên châu tử của mình trước đây chỉ có thể cường hóa đến cấp bậc tiên thiên linh bảo trung cấp, đừng nhìn cấp trung cấp và cao cấp chỉ khác một chữ.

Nhưng trong Hồng Hoang, tiên thiên linh bảo cấp cao cấp, không món nào mà không vang danh lừng lẫy.

Không có món nào mà không có lịch sử, ví dụ như hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, Trảm Tiên Phi Đao, Kim Giao Tiễn, Khổn Tiên Thừng, Âm Dương Kính v.v...

Đỉnh cấp tiên thiên linh bảo có Tru Tiên Tứ Kiếm, Thất Bảo Diệu Thụ, Thái Cực Phù Ấn của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Bồ Đoàn của Lão Tử, Hỗn Nguyên Kim Đấu, song kiếm A Tỳ, Nguyên Đồ của Minh Hà Lão Tổ, Ngũ Phương Kỳ v.v...

Còn về tiên thiên chí bảo, có Bàn Cổ Phiên, Đông Hoàng Chung, Thái Cực Đồ, Thập Nhị Phẩm Kim Liên.

Mấy món chí bảo này, đều có công năng trấn áp giáo vận.

Hiện nay Hỗn Độn Châu trong tay Trương Phương, chỉ cần có điểm cường hóa, có thể một mực cường hóa xuống.

Tuy nhiên, cường hóa thành Hỗn Độn Châu, dẫn đến Trương Phương mất đi pháp bảo Càn Khôn Châu.

Nhưng mấy đồ đệ của mình đã đạt đến bình cảnh, bế quan tu luyện cũng không còn tác dụng nữa.

Không bằng vừa lịch luyện, vừa tu luyện." Trương Phương lại nói: "Ta, Trương Phương, nay pháp bảo trong tay đã tế luyện hoàn thành, tự nhiên không thể nào ở lại trong Cửu Long Thần Hỏa Tráo nữa." Hỗn Độn Châu trên đỉnh đầu bay vút lên, đỉnh bay Cửu Long

Thần Hỏa Tráo, Trương Phương hoàn hảo không tổn hại đứng tại chỗ.

Thái Ất Chân Nhân vừa thấy, lập tức hồn bay phách lạc, chưa từng thấy có ai có thể an nhiên vô sự trong Cửu Long Thần Hỏa Tráo.

Nếu có, thì đó nhất định là cấp bậc Chuẩn Thánh, khoảnh khắc đó Thái Ất Chân Nhân đâu còn không rõ, hôm nay y đã đụng phải cao thủ rồi.

Trong lòng thầm hiểu, lập tức bạo lùi, nhưng Trương Phương có cho y cơ hội không?

Đáp án, tự nhiên là không thể.

Thái Ất Chân Nhân tuy nhanh, nhưng chỉ thấy Trương Phương một bước đạp ra, khi xuất hiện lần nữa đã chắn trước mặt Thái Ất Chân Nhân.

Không thể tránh né được, Thái Ất Chân Nhân tay cầm Âm Dương Song Kiếm, chém tới.

Trương Phương khóe miệng nhếch lên, nhàn nhạt nói: "Thật không biết tự lượng sức mình!" Nói xong, vung tay áo một cái, hất bay Thái Ất Chân Nhân.

Một tay áo hất ra, Thái Ất Chân Nhân trên không trung hôn mê bất tỉnh. (Bảy mươi hai địa sát thuật, Nhiếp Hồn!) Trương Phương một tay áo quả thật đã dùng Nhiếp Hồn thuật, không biết là vô ý hay hữu ý.

Lộ tuyến Thái Ất Chân Nhân bay ra, không lệch chút nào rơi xuống trước mặt Man Ma.

Man Ma là kẻ mà Trương Phương nhặt về từ dã ngoại, đã lâu không ăn thịt người, bây giờ thấy trước mặt rơi xuống một người như vậy.

Nhất thời nước dãi chảy đầy đất, Man Ma thè lưỡi liếm liếm môi, trong miệng quái khiếu một tiếng: "Gát gát!" Xông tới, một tay túm lấy Thái Ất Chân Nhân xé thành hai mảnh, ngay sau đó há cái miệng đầy răng nhọn lớn.

"Kha sát kha sát!" Quảng Thành Tử lập tức mắt trợn tròn, nhưng khoảng cách quá xa, tốc độ của Man Ma lại nhanh.

Mọi việc xảy ra trong chớp mắt, rất nhiều người không kịp phản ứng.

Thấy Thái Ất Chân Nhân thành hai mảnh, mà một nửa trong đó đã bị Man Ma nuốt vào miệng.

Na Tra chân đạp Phong Hỏa Luân bay lên, đau khổ gào lớn: "Không!" Nhưng bị Dương Tiễn một tay kéo lại, Dương Tiễn là người đầu tiên giao đấu với Trương Phương.

Chương 191

"Vẫn luôn có một cảm giác không chân thực, nay mình ở Cửu Chuyển Nguyên Công tầng bốn, cách tầng năm xa vời vợi.

Thế nhưng Trương Phương thì sao, đã trở thành tồn tại ngay cả Thập Nhị Kim Tiên cũng phải ngưỡng vọng.

Vẫn luôn nghi ngờ, mình không phải đang đánh với hóa thân của Trương Phương sao, nếu không thì không thể giải thích thực lực của Trương Phương.

Cũng chỉ có cách giải thích là hóa thân, mới có thể khiến trong lòng mình dễ chịu hơn một chút." Không cần nói nhiều, thấy Thái Ất Chân Nhân bỏ mạng, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử và các Kim Tiên còn lại đều đại kinh thất sắc.

Ngay cả Nhiên Đăng cũng toàn thân run rẩy, y gánh vác trách nhiệm không nhỏ, vô cùng hiểu Nguyên Thủy.

"Hôm nay nếu không có một lời giải thích thỏa đáng, thì hậu quả vô cùng nghiêm trọng." Nhiên Đăng chấp chưởng phù ấn, xảy ra chuyện như vậy, vô luận thế nào cũng không thoát khỏi liên quan.

Nhiên Đăng hai mắt trợn tròn, lớn tiếng quát: "Hoa tử!" Trên đỉnh đầu Linh Thứu Đăng, tay cầm Càn Khôn Xích đánh về phía Trương Phương.

Huyền Đô Đại Pháp Sư bên cạnh cũng nhìn rõ mồn một, chỉ là sự tình biến hóa quá nhanh, mọi việc đều xảy ra trong chớp mắt.

Một bước bước ra, tế ra Bát Quái Tử Kim Lô, ném về phía Trương Phương.

Món pháp bảo này do Thái Thanh Thánh Nhân truyền lại, là tiên

thiên linh bảo cao cấp.

Trương Phương nhìn Nhiên Đăng đang bay tới, mặt không biểu tình nói: "Đạo hữu Xiển Giáo!

Xuống núi thì phải có giác ngộ chết.

Đệ tử giáo ta bày trận này, không muốn làm thương hại vô cớ.

Nhưng Thái Ất Chân Nhân trong giáo các ngươi không màng ước định, dẫn đầu ra tay, hôm nay y đáng lẽ phải chết." Nhiên Đăng Đạo Nhân trợn mắt nứt mang đáp: "Trương Quế Phương, hôm nay không thể để ngươi sống!" Trương Phương vừa cản Càn Khôn Xích của Nhiên Đăng, Bát Quái Tử Kim Lô của Huyền Đô Đại Pháp Sư liền đâm tới.

Nhíu mày, lập tức bay lên trời, ba người thân là Chuẩn Thánh, tự nhiên không có lực khống chế mạnh mẽ như Thánh Nhân.

Nếu cứ mặc sức đánh nhau, e rằng không ít sinh linh toàn bộ Hồng Hoang sẽ chết.

Nhiên Đăng và Huyền Đô Đại Pháp Sư tự nhiên rõ ràng cách nghĩ của Trương Phương, cũng không ra tay đại chiến ở đây.

"Nếu không thì toàn bộ dân chúng Tây Kỳ sẽ bị chấn chết hết, nói gì đến thiên mệnh ở Chu, Phượng Minh Kỳ Sơn." Ba người vọt lên trời, đánh nhau ở Cửu Tiêu Vân Ngoại.

Trong Ngọc Hư Cung núi Côn Luân, Thái Ất Chân Nhân bỏ mạng, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên không thể nào không biết.

Người vẫn luôn mưu tính, vẫn luôn tính toán, chưa từng để mười hai đệ tử lên bảng.

Đệ tử vô số, nhưng không giống Thông Thiên giáo chủ giáo hóa không phân biệt, thu đệ tử giảng về căn tính phẩm hạnh.

Dẫn đến đệ tử môn hạ tự nhiên không thể nào mọi thứ đều đứng đầu.

Kỳ thực căn tính phẩm hạnh mà Nguyên Thủy giảng, trong mắt Thông Thiên, đó là một trò cười.

Ý của Nguyên Thủy là, muốn đệ tử ai cũng phải như nhau, vừa phải có phẩm hạnh và xuất thân tốt, lại vừa có tâm thái sát phạt quả đoán.

Vì vậy môn hạ thậm chí thu cả Khương Thượng, loại người bốn mươi năm cũng vô duyên với tiên đạo.

Khương Tử Nha là kẻ ứng kiếp lớn, nhưng uổng phí bốn mươi năm thời gian, không thành tựu được việc gì.

Một phàm nhân, có thể có bao nhiêu cái bốn mươi năm, nhưng Nguyên Thủy chưa từng xem xét cảm nhận của đệ tử.

Vị đạo sĩ hoang dã đó khiến Khương Tử Nha có chấp niệm, chấp niệm này trong Phong Thần Diễn Nghĩa cũng có nói rõ, không chỉ một lần nhắc tới.

Khương Tử Nha than thở không thôi, cảm thán tu đạo bốn mươi năm nhưng tiên đạo vẫn chưa thành.

Chẳng ai là không khao khát trường sinh, đặc biệt là loại người như Khương Tử Nha, từng có hy vọng nhưng cuối cùng lại một trận mừng hụt.

Nhưng trong mắt Nguyên Thủy, ngoài việc bày mưu tính kế ra thì ông ta lại quá nghiêm cẩn, quy tắc môn phái quá nghiêm ngặt, từ đó bỏ qua cảm nhận và phương pháp của đệ tử.

Còn có một việc càng khiến người ta đau lòng hơn sẽ xảy ra, đó là việc Nhiên Đăng dẫn bốn vị Thái Ất Kim Tiên dưới trướng phản bội Ngọc Hư Cung, chuyển sang gia nhập Phật môn.

Nhưng đó là chuyện về sau, hiện tại không nhắc tới.

Hiện tại, điều duy nhất khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn bất ngờ lại là việc không rõ Trương Phương đến từ hậu thế.

Hắn hiểu rõ toàn bộ quá trình Phong Thần, dưới đại kiếp thậm chí còn biết nhiều hơn cả Thánh Nhân.

Xuyên qua sông thời gian, từ một tiểu Tổng binh Thanh Long Quan vô danh, từng bước vì vận mệnh mà không ngừng giãy giụa.

Đã đạt đến vị trí Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo như ngày nay, tu vi của hắn cũng ngang với Khổng Tuyên, Đa Bảo, Minh Hà Lão Tổ, Trấn Nguyên Tử.

Đến cả Nguyên Thủy, Thông Thiên và những người khác cũng không thể bỏ qua Trương Phương hiện tại.

Thánh Nhân, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, bất tử bất diệt.

Chương 192

Nhưng bất kỳ ai trong Thập Nhị Kim Tiên dưới trướng đều có nguy hiểm đến tính mạng.

Giống như Thái Ất Chân Nhân trước mắt, giờ đây thân tử đạo tiêu, tu vi vạn năm hóa thành bọt nước.

Thái Ất Chân Nhân thân tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên không thể ngồi yên nhìn.

Một tay cầm Bàn Cổ Phiên, cả đời ông ta cũng thu đồ đệ không ít, nhưng thật sự có thể để vào mắt thì không nhiều.

Thập Nhị Kim Tiên, có Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử v.v.

Bất kỳ ai trong số họ mất đi, ông ta đều không thể chịu đựng được.

"Nguyên Thủy, lẽ nào ngươi quên lời lão sư dặn dò, dưới đại kiếp, Thập Nhị Kim Tiên mệnh phạm sát kiếp, sinh tử có số!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe xong câu nói đó, giận dữ nghiến răng đáp: "Thông Thiên, ngươi dung túng Trương Quế Phương dưới trướng làm xằng làm bậy, làm rối loạn Phong Thần, giờ lại giết đồ nhi Thái Ất của ta, ta há chịu để yên." Thông Thiên Giáo Chủ thở dài một hơi, cũng tức giận nói: "Nguyên Thủy, đồ nhi Thái Ất Chân Nhân của ngươi đã giết đồ nhi Thạch Cơ của ta, món nợ này ta còn chưa tính sổ." Thạch Cơ đó, vốn là một tiên nhân tu đạo vạn năm ở Bạch Cốt Động trên núi Khô Lâu, nguyên hình là một tảng đá.

Sinh ra từ thời Huyền Hoàng, cũng là đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ Tiệt Giáo, vũ khí là Thái A Kiếm, Bát Quái Vân Quang Mạt.

Dưới trướng có hai đệ tử là Bích Vân Đồng Tử và Thải Vân Đồng

Tử, tính cách hòa nhã biết nói đạo lý.

Vì không có pháp bảo mạnh mẽ, nên bị Na Tra và Thái Ất Chân Nhân hai thầy trò kia bắt nạt đến chết, vô cùng xui xẻo.

Đang yên đang lành ở nhà, đệ tử của mình bị Na Tra bắn chết, chạy đến môn phái lý luận, lại bị Thái Ất Chân Nhân dùng Cửu Long Thần Hỏa Tráo thiêu chết.

Nguyên Thủy tự nhiên biết chuyện đệ tử mình làm, nhưng đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cần phải giải thích với người khác sao?

Đừng nói là đánh chết một Thạch Cơ, cho dù đánh chết hết vạn tiên Tiệt Giáo, trong mắt Nguyên Thủy cũng chẳng có gì to tát.

Đệ tử của mình dứt khoát phải tranh khí, phải mạnh hơn người khác, chỉ có thể giết người khác, người khác không được phép giết.

Ai dám giết, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên sẽ không buông tha, giống như hiện tại, bất chấp tất cả.

Cầm Bàn Cổ Phiên lên, trực tiếp muốn đánh chết Trương Phương.

Bởi vì là Thánh Nhân, nhưng Trương Phương hiện giờ Cửu Chuyển Nguyên Công đã đạt Bát Chuyển, bất tử bất diệt.

Muốn dùng phương pháp bình thường để đánh chết, căn bản là không thể, chỉ có thể trấn áp.

Cũng chỉ có Thánh Nhân, mang theo Chí Bảo, mới có thể thu thập được hắn.

Nếu không có những thủ đoạn độc ác hoặc kỳ lạ, cũng có thể khiến Trương Phương chết.

Dù sao Hồng Hoang quá rộng lớn, đại năng khắp nơi, thủ đoạn ẩn giấu cũng không ít.

Nếu Thông Thiên Giáo Chủ không gặp Trương Phương, cũng

không rõ mưu đồ của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thanh Thánh Nhân.

Nếu không xem Phong Thần Bảng, nếu không biết Trương Phương có thể mang lại giáo vận cho Tiệt Giáo.

Có lẽ sẽ giống hệt trong Diễn Nghĩa, bất chấp tất cả, mặc kệ đệ tử của mình bị Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh chết.

Nhưng hiện tại đã biết rõ kế hoạch của Nguyên Thủy, và nội dung Phong Thần Bảng.

Trương Phương cũng là một nhân vật vô cùng mấu chốt, mặc dù không cẩn thận bị ghi tên lên bảng, nhưng trong tình huống không rõ hắn có thể tăng giáo vận như thế nào.

Giáo vận quan trọng đến mức nào, đó là thứ có thể khiến một giáo phái trường tồn vĩnh cửu.

Thông Thiên Giáo Chủ gia đại nghiệp đại, nhưng Đạo Tổ không ban Chí Bảo trấn áp khí vận, chỉ ban Tru Tiên Tứ Kiếm.

Lúc này nhìn Nguyên Thủy bất chấp tất cả, muốn đánh giết Trương Phương.

Thông Thiên nóng giận, lớn tiếng nói: "Nguyên Thủy, đại không thì biến Hồng Hoang thành một mảnh hỗn độn, luyện lại địa phong thủy hỏa, chớ tưởng ta không dám!" Nghe thấy lời đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn sững sờ, vẻ mặt không thể tin được nói: "Là một Hỗn Nguyên Thánh Nhân, bất tử bất diệt, cảnh giới Hồng Hoang diệt hay không diệt, vậy mà vì một kẻ không tiếc vứt bỏ tất cả?" "Hồ đồ!

Nếu còn hồ đồ nữa, vi sư cũng không thể bảo hộ được!" Một giọng nói như sấm sét nổ vang, chấn động bên tai.

Cả Hồng Hoang đều biến sắc, một luồng uy áp khiến bất kỳ sinh linh nào cũng phải run rẩy.

Không hiểu lý do, chỉ cảm thấy sợ hãi, một luồng khí thế khiến người ta kinh hồn bạt vía đè ép.

Trên chiến trường Tây Kỳ, mười một Kim Tiên vốn muốn xông lên chiến đấu, cũng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Cũng không rõ chuyện gì đã xảy ra, chỉ cảm thấy thiên đạo Hồng Hoang dường như đã thay đổi.

Giọng nói kia khiến Nguyên Thủy và Thông Thiên Giáo Chủ lập tức á khẩu không nói nên lời.

Họ biết đó là ai, Hồng Quân Đạo Tổ, sư phụ của họ.

Người đã lấy thân hợp đạo, bổ sung hoàn chỉnh quy tắc trời đất Hồng Hoang.

Thông Thiên chỉ một câu nói "đại không thì biến Hồng Hoang thành một mảnh hỗn độn, luyện lại địa phong thủy hỏa" đã muốn phá nát cả Hồng Hoang, tiến hành diệt thế.

Chương 193

Hồng Hoang hiện tại đang phát triển phồn thịnh, Thiên Đạo từng bước hoàn thiện.

Nhưng một câu nói của ba vị đệ tử này, đã khiến cả Thiên Đạo nổi giận.

Là Hồng Quân Đạo Tổ đã hợp đạo cũng có thể cảm nhận được.

Vội vàng ngăn cản đệ tử của mình hô hào lung tung, nếu không ngăn cản nữa, hai người không biết sẽ nói ra những lời kinh thiên động địa nào.

Thông Thiên cũng không nghĩ sẽ kinh động Đạo Tổ, chỉ nói nhanh nói thẳng để dọa Nguyên Thủy Thiên Tôn một phen.

Không ngờ không chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn sợ hãi, mà ngay cả Thiên Đạo cũng bị kinh động.

Thông Thiên tự nhiên biết mình đã lỡ lời, vội vàng bổ sung: "Lão sư minh giám, Nguyên Thủy thật sự là quá mức ức hiếp người khác.

Đệ tử dưới trướng lên bảng, là hành động thuận ứng Thiên Đạo.

Thế mà không màng thân phận Thánh Nhân, nhất quyết mang theo Bàn Cổ Phiên giết môn nhân của đệ tử.

Đệ tử nhất thời khí phẫn khó đương, nói nhanh một chút, nhưng tuyệt đối không có ý đó." Sau khi Thông Thiên Giáo Chủ nói xong, uy áp trong trời đất Hồng Hoang mới dần dần tan đi.

Giọng nói của Hồng Quân Đạo Tổ từ tốn nói: "Đại sự Phong Thần là do Thiên Đạo vận chuyển, chúng thần đại thế là do Thiên Đạo hành sử quyền hạn, bất kỳ ai cũng không được can thiệp ngang ngược." Thông Thiên cũng rõ, sau khi Phong Thần, Thiên Đạo sẽ

được hoàn thiện hơn nữa, sau này người thường tu hành sẽ ngày càng khó khăn.

Nhưng Tiệt Giáo không có bảo vật trấn áp khí vận, muốn tranh cũng lực bất tòng tâm.

Hiện tại thì sao, dù thế nào cũng phải tranh giành một phen.

Hồng Quân Đạo Tổ nói xong, giọng nói biến mất.

Chờ đợi nửa ngày không thấy giọng nói của Hồng Quân Đạo Tổ truyền đến nữa!

Không quản Nguyên Thủy Thiên Tôn ở Ngọc Hư Cung hay Thông Thiên Giáo Chủ ở Bích Du Cung, đều từ từ thở dài một hơi.

Thông Thiên Giáo Chủ thở dài vì lần này do nhanh miệng, không cẩn thận đã chọc giận Thiên Đạo.

Là cố ý hay vô ý, chuyện này chỉ có Thông Thiên rõ.

Thánh Nhân, nhất cử nhất động đều là pháp chỉ, ảnh hưởng sâu sắc đến vận chuyển của Hồng Hoang.

Nguyên Thủy thở dài vì, do lời nói của Thông Thiên quá kinh người, dẫn đến Đạo Tổ can thiệp.

Vì vậy cũng không thể tự mình đánh giết Trương Phương, khiến ông ta tràn đầy hận ý.

Đương nhiên không thể không làm gì cả, đệ tử dưới trướng đã chết, Trương Phương nhất định phải bồi táng.

Nguyên Thủy nghĩ, gọi Bạch Hạc Đồng Tử, rồi giận dữ nói: "Bạch Hạc Đồng Tử, đi Tây Côn Luân, gọi Lục Áp đến đây!" Bạch Hạc Đồng Tử nhìn ra Nguyên Thủy không vui, Thánh Nhân nổi giận, trời đất đều phải biến sắc, thêm vào dị biến trời đất vừa rồi.

Không dám chậm trễ, vội vàng lĩnh chỉ rồi vội vã rời Ngọc Hư

Cung, hướng Tây Côn Luân đi.

Đối với Trương Phương đang đại chiến với Nhiên Đăng và Huyền Đô trên Cửu Thiên, chuyện vừa rồi hắn cũng rõ như ban ngày.

Là một Chuẩn Thánh, tồn tại vô hạn tiếp cận Thánh Nhân, tự nhiên vô cùng mẫn cảm với linh khí của cả Hồng Hoang.

Khoảnh khắc trời đất biến sắc đó, không chỉ hắn, mà Huyền Đô Đại Pháp Sư và Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng cảm nhận được.

Trương Phương hiểu rõ, mượn tay mãnh ma đánh chết Thái Ất Chân Nhân, Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc chắn sẽ nổi giận.

Nhưng Trương Phương có quan tâm không, từ đầu đến giờ hắn luôn cẩn thận từng li từng tí, từng bước như đi trên băng mỏng.

Không giết Thái Ất Chân Nhân, chúng tiên Ngọc Hư cũng sẽ coi hắn là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt.

Chẳng phải Thái Ất vừa ra tay đã dùng Cửu Long Thần Hỏa Tráo, hạ quyết tâm tất sát sao?

Nếu không phải Trương Phương hiện giờ thân là Chuẩn Thánh, nếu vẫn còn ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, hôm nay không chết cũng phải lột da.

Rồi sẽ bị mười hai Kim Tiên tiếp theo vây công đến chết.

Không bằng dùng thủ đoạn sấm sét, đánh chết một người đối phương, để đối phương hiểu rõ, mình không dễ chọc.

Trương Phương này như một con hổ lớn có răng nanh, bị bức bách quá mức sẽ giết người.

Đối với việc Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận, hắn cũng đã cân nhắc kỹ lưỡng!

Trương Phương không hề bốc đồng, thực ra hắn còn có sát chiêu,

nếu Nguyên Thủy hôm nay bức bách quá đáng.

Nhất định phải lấy mạng hắn, vậy thì đại không thì hắn sẽ hy sinh một mạng.

Xưa có Cộng Cộng nổi giận húc vào Bất Chu Sơn, Thiên Trụ gãy, Địa Duy đứt, trời nghiêng về phía Tây Bắc, nhật nguyệt tinh thần di chuyển vị trí.

Chương 194

Trương Phương tu hành Cửu Chuyển Nguyên Công, luận về thực lực nhục thân, không thua kém Tổ Vu, đại không thì hắn sẽ học theo tiền nhân.

Bất Chu Sơn đã gãy, nhưng Côn Luân Sơn vẫn còn đó, hắn có thể một đầu húc vào Côn Luân Sơn.

Hắn có thể trước tiên một cước đạp đổ Tây Kỳ, rồi một đầu húc vào Côn Luân Sơn, sau đó tự bạo, khiến cả Côn Luân Sơn trở thành tuyệt địa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn giết hắn, cũng phải chịu cái giá tương ứng.

Thánh Nhân tuy mạnh, nhưng cũng có giới hạn, chẳng phải khi Cộng Cộng húc Bất Chu Sơn, Hồng Quân thân là Đạo Tổ cũng không cách nào ngăn cản sao.

Nhiên Đăng và Huyền Đô Đại Pháp Sư hai người giáp kích Trương Phương, nhưng muốn hạ gục hắn cũng khó khăn trùng trùng.

Còn về Huyền Đô Đại Pháp Sư, hiện tại Thái Cực Đồ không còn trong tay, Bát Quái Tử Kim Lô chỉ là một Tiên Thiên Linh Bảo cao cấp.

Trương Phương đội Hỗn Độn Châu trên đầu, bất kỳ đạo pháp nào đánh lên, đều bị phân giải thành những cuộn khí Hỗn Độn cuồn cuộn.

Hỗn Độn Châu trên đỉnh đầu hình thành một đám mây xám mờ mịt lớn cỡ một mẫu, rải xuống từng luồng khí xám, bảo vệ toàn thân.

Đừng nói thực lực nhục thân của Trương Phương vô song, ngay cả Hỗn Độn Châu, cũng không thể công phá được.

Trương Phương cả người biến thành mai rùa, Thanh Bình Kiếm trong tay phóng ra từng đạo kiếm khí.

Kiếm quang quét qua, cắt đứt một sợi lông mày của Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Trương Phương ha ha cười lớn: "Thật sảng khoái!" Huyền Đô Đại Pháp Sư thôi động Bát Quái Tử Kim Lô trong tay một cách nhanh chóng.

Bảo vệ hai người, Trương Phương cũng không còn cơ hội, nhất thời giằng co.

Còn Thái Ất Chân Nhân, sau khi bị mãnh ma nuốt chửng, một tia chân linh bất diệt.

Lại có một lực lượng vô hình kéo về phía Phong Thần Bảng ở Kỳ Sơn.

Thái Ất Chân Nhân hồn hồn ngạc ngạc, phiêu phiêu đãng đãng bay lên Kỳ Sơn, nhập vào Phong Thần Đài.

Thanh Phúc Thần Bách Giám vừa nhìn, thần sắc đại kinh, nhận ra Thái Ất Chân Nhân, biết đó là một trong Thập Nhị Kim Tiên của Ngọc Hư Cung Côn Luân, xếp thứ năm.

Nhìn Thái Ất Chân Nhân đã lên Phong Thần Đài, muốn nghênh tiếp mà không dám.

Đúng lúc này, Thái Ất Chân Nhân đột nhiên linh quang lóe lên, tỉnh táo lại.

Lập tức biết được mọi chuyện, biết mình thân tử đạo tiêu.

Trước mắt đứng chính là Phong Thần Đài, nơi ba trăm sáu mươi lăm lộ chính thần sau này sẽ phò tá Thiên Đình, về sau sẽ được phong ở đây.

Trong lòng không cam, không cam vạn năm tu vi cứ thế thành công cốc.

Bách Giám đưa tay đánh phù, có chút do dự hỏi: "Thái Ất lão sư, một khi nhập bảng này, sau này lên Thiên Đình làm quan, sẽ phải chịu sự sai khiến của người khác." Thái Ất Chân Nhân đâu có không biết, đạo lý phong thần rồi sẽ phải chịu sự sai khiến của người khác, thậm chí còn rõ hơn cả Bách Giám rất nhiều.

Nhìn Bách Giám vừa đưa tay, ông ta giơ tay tát một cái, lớn tiếng chất vấn: "Ta là đệ tử của Nguyên Thủy Thánh Nhân dưới trướng Ngọc Hư Cung Côn Luân Sơn, tu vi Thái Ất Kim Tiên, một trong Thập Nhị Kim Tiên, ngươi dám kéo ta vào bảng, chó mắt ngươi mù rồi sao?" Bách Giám vốn chỉ có ý tốt, thấy một tia chân linh của Thái Ất Chân Nhân run rẩy không thôi, hảo tâm đánh một phù.

Ai ngờ không được lợi lộc gì, ngược lại còn bị ăn một bạt tai.

Bách Giám vô cùng ủy khuất, trong lòng nghĩ, người ta đã chết rồi, thân tử đạo tiêu, còn làm Thái Ất Kim Tiên gì nữa.

Thái Ất Chân Nhân dù sao cũng đã tu luyện vô số năm tháng ở Ngọc Hư Cung Côn Luân, tuy đã thân tử.

Nhưng vẫn lờ mờ nhớ đường về Côn Luân, giãy giụa chống lại lực kéo của Phong Thần Bảng.

Thái Ất Chân Nhân một lòng không quên Côn Luân, tia chân linh đó rời Phong Thần Đài, theo gió phiêu đãng, phiêu hốt bất định, thẳng hướng Côn Luân Sơn.

Bách Giám nhìn Thái Ất Chân Nhân lại bỏ đi, vừa rồi bị ăn một bạt tai, trong lòng ủy khuất.

Muốn tiến lên kéo Thái Ất Chân Nhân vào bảng, nhưng lại sợ năng lực của Ngọc Hư Cung, chỉ có thể trừng mắt nhìn.

Nghe Bạch Hạc Đồng Tử truyền triệu, Lục Áp không dám chậm trễ, vội vàng mang theo hai đại pháp bảo của mình, cưỡi mây bay về Ngọc Hư Cung.

Đầu đội ngư vĩ quan, thân mặc đại hồng bào, râu dài phiêu phiêu, vừa đến dưới Kỳ Lân Nhai ở Côn Luân Sơn.

Thấy một đạo chân linh mờ mịt, Lục Áp Đạo Nhân cẩn thận quan sát, mới biết đó là chân linh của Thái Ất Chân Nhân.

Lục Áp Đạo Nhân đại kinh thất sắc: "Thái Ất chết rồi?" Vội vàng tiến lên, một tay tóm lấy đạo chân linh đó, dùng pháp lực bao bọc lại, vội vã hướng Ngọc Hư Cung đi.

Tại cửa Ngọc Hư Cung, phát hiện cung môn đại khai, bên trong truyền ra giọng nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Không cần thông báo, trực tiếp vào đi!" Lục Áp chỉnh sửa lại đạo phục trên người, bước vào trong cung.

Bước vào Ngọc Hư Cung, quỳ lạy dưới Bát Quái Đài nói: "Tán nhân Lục Áp bái kiến lão sư, nguyện lão sư thọ vô cương!" Nguyên Thủy ngồi ở thượng thủ, tâm trạng không tốt, mặt âm trầm nói: "Vào đi!" Lục Áp sau lưng đặt chân linh của Thái Ất ra, nói: "Khải tấu Chưởng Giáo Lão Sư, trước khi vào cung, vừa khéo gặp chân linh của Thái Ất sư đệ, vô cùng đáng thương, ta đã mang vào." Thực ra không cần Lục Áp nói, Thái Ất Chân Nhân vừa ra đã nhìn thấy Ngọc Hư Cung.

Trên đường vì chống lại lực kéo của Phong Thần Bảng, chân linh đã tiêu tán không ít.

Chương 195

Lúc này nhìn đã gần như trong suốt, nhìn Nguyên Thủy đang ngồi trên đài, quỳ xuống đất dập đầu một cái.

Miệng lẩm bẩm, nhưng Lục Áp Đạo Nhân không nghe rõ.

Nguyên Thủy ngồi ở thượng thủ vừa nhìn, tay cũng run rẩy, Thập Nhị Kim Tiên gánh vác tất cả hy vọng của ông ta.

Nhưng cũng biết, một khi có tên trên bảng, sau khi chết sẽ phải chịu sự quản hạt của Phong Thần Bảng.

Thánh Nhân, cũng không thể tùy tiện thay đổi, nếu cố gắng thay đổi, tia chân linh của Thái Ất Chân Nhân sẽ tiêu tán.

Nguyên Thủy mặt âm trầm, rồi giận dữ nghiến răng nói: "Đi đi, Khương Thượng chấp chưởng Phong Thần Bảng, đến lúc đó ban cho một Tứ Ngự thần vị, làm một phương Đại Đế, hưởng thụ vạn thiên hương hỏa, cũng không quá thiệt thòi." Thái Ất Chân Nhân dập đầu xong, bị Nguyên Thủy Thiên Tôn một tay phẩy áo quét ra khỏi Ngọc Hư Cung, trực tiếp bay đến Phong Thần Đài.

Bách Giám nhìn Thái Ất Chân Nhân lại một lần nữa xuất hiện trên Phong Thần Đài, do cái bạt tai đó khiến hắn ngày càng tức giận.

Vì vậy sau khi nhìn Thái Ất Chân Nhân, lại quét một ánh mắt xung quanh, phát hiện không có ai chú ý.

Nhẹ nhàng kéo Thái Ất một cái, tống vào bảng.

Trong mắt người khác nhìn, dường như đang nghênh tiếp vậy.

Còn Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi tiễn chân linh của Thái Ất đi, quay sang Lục Áp bên cạnh nói: "Lần này gọi ngươi đến, là để ngươi đi đối phó với Tiệt Giáo, Trương Quế Phương này hành sự nghịch

thiên, nhục thân sánh ngang Tổ Vu, có thể đưa hắn lên bảng.

Ta biết ngươi có không ít thủ đoạn, lại còn có một cái hồ lô do phụ thân để lại, lại kết hợp với Trảm Vu Kiếm là vũ khí sắc bén chuyên phá nhục thân Vu tộc.

Vì vậy để ngươi đi là thích hợp nhất, ta tuy chưa thu ngươi làm môn hạ, nhưng ngày xưa lại cứu ngươi một mạng." Lục Áp cũng rõ, là một trong Thập Kim Ô ngày xưa, bị Hậu Nghệ bắn một mũi tên sau đó trọng thương gần chết.

Nếu không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn cứu một phen, e rằng giờ đây cũng đã thân tử.

Đúng vậy, Lục Áp Đạo Nhân chính là con trai của Yêu Đế ngày xưa, nguyên thân là một con Kim Ô.

Nhưng Thiên Đình Yêu Tộc ngày nay đã diệt vong, tự nhiên không thể còn cao cao tại thượng như trước.

Nếu không phải công khai thân phận, e rằng thế lực Yêu Tộc trong Hồng Hoang sẽ đi theo.

Nhưng không thể làm như vậy, Hồng Quân Đạo Tổ đã đích thân chỉ định Hạo Thiên Đại Đế làm Thiên Đình Chi Chủ.

Nếu lúc đó Lục Áp nhảy ra, cái mà hắn sẽ nhận được chắc chắn là sự đố kỵ của Hạo Thiên Đại Đế.

Đương nhiên còn có rất nhiều người có mối thù sâu đậm với Yêu Tộc ngày xưa, những người này cũng chắc chắn sẽ trừ hậu họa.

Khi nghe Trương Quế Phương nhục thân sánh ngang Tổ Vu, mắt hắn hơi đỏ, một luồng sát khí chợt lóe lên.

Tuy ẩn giấu rất kỹ, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn là ai, tự nhiên cảm nhận rõ ràng.

Không cần hỏi chính loại người đó, tự nhiên không thể có bất mãn hoặc phản đối.

Nhìn Lục Áp nhanh chóng hồi thần trước mặt, Nguyên Thủy mặt không biểu cảm nói: "Đi đi, nhớ kỹ, đừng làm ta thất vọng." Lục Áp Đạo Nhân thi lễ một cái, đáp: "Lão sư bảo trọng, đệ tử nhất định sẽ chém chết người này." Rời khỏi Ngọc Hư Cung, Lục Áp mới từ từ thở phào một hơi, hắn hiểu rõ, Nguyên Thủy Thiên Tôn sát phạt quả quyết.

Nếu làm việc không thể khiến Nguyên Thủy hài lòng, e rằng ngày tháng của hắn sẽ không dễ chịu.

Hiện tại ẩn tính mai danh, lén lút tu luyện, không hỏi đến chuyện cũ nữa.

Nhưng khi nghe Trương Phương nhục thân sánh ngang Tổ Vu, thù hận trong hắn lập tức trỗi dậy, Lục Áp từng lén lút thề.

Đời này, chỉ cần thấy một người có nhục thân vô song, sẽ giết một người, thấy hai người, sẽ giết một đôi.

Xuống Kỳ Lân Nhai xong, thân hóa hồng quang bay về phía Tây Kỳ.

Trên chiến trường Tây Kỳ, những người đối đầu của hai bên, sau khi trời đất biến sắc, đều dừng tay.

Khương Tử Nha của Tây Kỳ thu binh về doanh, số môn nhân Xiển Giáo còn lại và mười một Kim Tiên tiến vào Lô Bồng.

Văn Trọng cũng đã thu binh về Ngũ Hành Thành, Thân Công Báo, Lục Nhĩ Mi Hầu và những người khác đứng trên tường thành.

Mắt không chớp nhìn chằm chằm lên Cửu Thiên, chờ đợi trận chiến giữa Trương Phương với Nhiên Đăng và Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Mấy người trên Cửu Thiên đã đại chiến trực tiếp hai ngày một đêm.

Hai người kia không thể làm gì Trương Phương, Trương Phương muốn giết hai người kia cũng khó khăn trùng trùng.

Lúc đó, hắn phát hiện phòng ngự đã đủ, thiếu một chiêu chế địch.

Hắn hạ quyết tâm, lĩnh ngộ đạo lớn trong Đoạt Phách Thuật, vạn nhất nắm giữ được đạo lớn đó.

Thì thực lực sẽ tăng lên không ít, khi đối địch chỉ cần hô to một tiếng là được.

Huyền Đô Đại Pháp Sư đột nhiên rút lui, lớn tiếng nói: "Đánh như thế này, đánh mấy năm cũng không phân được thắng bại, theo ta thấy, chúng ta đổi ngày khác lại chiến." Huyền Đô Đại Pháp Sư rút lui, Nhiên Đăng Đạo Nhân tự nhiên không thể ở lại chỗ cũ.

Chương 196

Để một mình đối mặt với Trương Phương, thôi đi.

Sau nửa ngày chiến đấu, hắn rõ ràng biết, Trương Phương đứng yên không động, Nhiên Đăng cũng không thể phá vỡ phòng ngự.

Điều đó cho thấy Trương Phương khi đối chiến với Nhiên Đăng, trước tiên đã lập vào thế bất bại.

Đánh cái quái gì, Nhiên Đăng không ngốc, không chỉ Trương Phương muốn học thần thông đối địch hai người.

Nhiên Đăng cũng muốn học một thần thông nhắm vào Trương Phương, hoặc tìm thủ đoạn khắc chế.

Hai bên đều hiểu rõ, và đều có mưu đồ riêng, nên hai bên đều đình chiến.

Trương Phương thấy đối phương không đánh nữa, cũng lười tiếp tục chiến đấu.

Phát hiện ra điểm yếu của mình, tự nhiên phải bổ sung một phen.

Sau khi thông báo, một bước bước ra, khi xuất hiện trở lại đã ở trong Ngũ Hành Thành.

Mọi người biết Trương Phương trở về, tất cả đều đến trong Đạo Cung.

Trương Phương ngồi trên ngọc đài phía trên đại điện, Bạch Ngọc Đồng Tử như mọi khi đứng ở phía dưới tay trái bên cạnh hắn.

Trương Phương nói: "Trận pháp Ngũ Hành Thành ta đã thu rồi, từ nay về sau mọi người hãy phòng bị cẩn thận hơn." Mọi người nghe xong không phản ứng gì khác, Thập Tiên Kim Ngao Đảo không có

cảm giác gì, chúng đệ tử Thân Công Báo đều nghe lời Trương Phương.

Thứ cần trận pháp nhất chỉ là một nhóm binh lính phàm nhân, nhưng Trương Phương hiện tại không như lúc ban đầu, tự nhiên không cần phải cẩn thận đề phòng Khương Tử Nha tập kích nữa.

Lúc đó Tiêu Thăng tiến lên một bước, lấy ra ba kiện pháp bảo nói: "Lão sư, đệ tử đã thu được pháp bảo của Văn Thù, xin lão sư định đoạt." Nói xong lấy ra Độn Long Thung và hai bông sen trắng, đặt vào tay Bạch Ngọc Đồng Tử.

Đối với Độn Long Thung Trương Phương không phản ứng gì, nhưng nhìn hai bông sen kia, nội tâm hắn dâng lên một trận kích động.

Người khác lấy đi có lẽ vô dụng, nhưng đối với hắn, hai thứ này có thể sánh ngang với hai quả nhân sâm.

Trương Phương nghĩ, phải ban cho Tiêu Thăng và Tào Bảo một chút lợi lộc, nếu không thì cũng quá khiến đệ tử thất vọng.

Tuy là đệ tử ký danh, nhưng người ta bái sư chẳng phải vì có sư môn bảo hộ, có pháp bảo phòng thân, có đạo pháp thần thông để tu luyện sao.

Trương Phương vẻ mặt hài lòng cười nói: "Tiêu Thăng và Tào Bảo hai người nhập môn ta đã nhiều ngày, tâm tính đều là thượng đẳng, Tiêu Thăng có Lạc Bảo Kim Tiền, nhưng Tào Bảo lại không có bất kỳ pháp bảo nào, ta có một kiện pháp bảo ở đây, giao cho ngươi phòng thân đi." Nói xong, Trương Phương từ trong túi triệu ra một pháp bảo hình nguyên bảo, kim quang rực rỡ.

Mọi người đều vẻ mặt nhiệt thiết, nhưng trừ môn hạ của Trương Phương, những người Kim Ngao Đảo đều biết, không có phần của mình.

Đối với kiện pháp bảo này, Trương Phương có cũng được không có cũng không sao, Cường Hóa Khí có thể cường hóa bất kỳ pháp bảo nào.

Nhưng lại không thể cường hóa trung cấp Công Đức Linh Bảo lên cao cấp, vì công đức huyền chi hựu huyền.

Chỉ có thể dựa vào việc tự mình kiếm, không thể trực tiếp cường hóa.

Vì vậy kiện pháp bảo này đối với Trương Phương là đồ vô dụng, cầm thì không dùng được, bỏ thì tiếc.

Không bằng lấy nó tặng cho đồ đệ phòng thân, Tiêu Thăng đã có Lạc Bảo Kim Tiền để phòng.

Tào Bảo nếu lại có thêm một kiện nguyên bảo để công kích, hai người phối hợp chiến lực sẽ càng tăng lên một bậc.

Tào Bảo vẻ mặt nhiệt thiết, nhìn thấy kiện pháp bảo này, lập tức yêu thích.

Từ tay Trương Phương nhận lấy, vội vàng quỳ xuống đất nói: "Đa tạ lão sư tứ bảo, đệ tử nhất định sẽ nỗ lực tu hành, báo đáp đại ân của lão sư." Tiêu Thăng bên cạnh thấy chí hữu của mình cũng có pháp bảo, trong lòng mừng thay cho hắn.

Hai người đã tu luyện mấy trăm năm, tình cảm vô cùng sâu đậm, hiện tại lại trở thành sư huynh đệ đồng môn, tự nhiên càng thêm thân thiết.

Trương Phương lơ lửng nhẹ nhàng đỡ Tào Bảo dậy, rồi nói: "Hai người lát nữa có thể đi tìm đại sư huynh của các ngươi, học Tiên pháp Thượng Thanh của Bích Du Cung ta." Hai người nghe xong, tâm tình vô cùng sảng khoái, nhập môn chính là vì công pháp.

Tuy đã là Kim Tiên, nhưng cả đời cùng lắm cũng chỉ dừng lại ở

đó.

Hiện tại không chỉ có sư môn che chở, lại còn có pháp môn tu hành, quan trọng nhất là Tào Bảo cũng có một kiện Công Đức Linh Bảo.

Đối với hai người vốn chỉ là tán tu, đây là vận may lớn trời ban.

Phải biết rằng nếu theo diễn biến bình thường, hai người đều sẽ lên bảng, chết một cách vô cùng uất ức.

Đúng lúc đó, Dư Khánh môn nhân của Văn Trọng bước vào nói: "Khải bẩm Phó Giáo Chủ Nhị Lão Gia, ngoài thành có một đạo nhân mặt đỏ, dẫn theo hai đệ tử, yêu cầu bái kiến!" Trương Phương nhíu mày, không biết người này là ai, ở Hồng Hoang hắn không quen biết nhiều người.

Trừ những người trước mắt này, chỉ có Thông Thiên, Đa Bảo và Khổng Tuyên, nhưng Thông Thiên tuyệt đối sẽ không bái kiến.

Nếu là Đa Bảo, e rằng sẽ công khai thân phận, Dư Khánh đã trực tiếp dẫn vào rồi.

Khổng Tuyên đang ở Triều Ca, mặt cũng không đỏ, cũng không thể nào.

Vậy thì là ai, khiến Trương Phương sững sờ.

Chương 197

Hắn nhíu mày, rồi nói: "Mời vào!" Dư Khánh lĩnh mệnh đi, không lâu sau dẫn ba người vào.

Ở giữa là một nam tử hơi mập, khoảng hơn bốn mươi tuổi, mặt đỏ, mặc một bộ đạo bào màu xám, đầu đội kim quan búi tóc, nhìn vẻ mặt anh khí.

Hai vị bên cạnh nhìn là môn nhân của hắn, vị trí đứng đều ngầm lấy hắn làm chủ.

Chỉ thấy đạo nhân mặt đỏ tiến lên một bước, vừa định hành một lễ kê thủ!

Thân Công Báo bên cạnh tiến lên một bước lớn tiếng nói: "Triệu Công Minh đạo hữu?" Triệu Công Minh vừa nhìn, thấy là Thân Công Báo, cũng vẻ mặt vui mừng hỏi: "Thân Công Đạo hữu cũng ở đây sao, ha ha ha, ta nghe ngươi đã rời Ngọc Hư Cung, đang định mời ngươi đến Nga Mi Sơn của ta đây." Vừa nói xong, lại nhìn thấy Thập Tiên Kim Ngao Đảo và Văn Trọng, nhất thời vui vẻ cười nói: "Ôi chao, mọi người đều ở đây, thật là náo nhiệt!" Văn Trọng bên cạnh ho khan hai tiếng, dùng lông mày ra hiệu cho hắn.

Triệu Công Minh lập tức phản ứng, tiến lên một bước, hành một lễ kê thủ nói: "Đệ tử Tiệt Giáo Triệu Công Minh, bái kiến Phó Giáo Chủ!" Hai đệ tử phía sau thì quỳ xuống đất, bái: "Đệ tử Tiệt Giáo Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti bái kiến Phó Giáo Chủ Nhị Lão Gia." Trương Phương nhất thời cảm khái vạn thiên, trong lòng thắc mắc sao không có ai mời, không ai gọi mà tự dưng chạy đến?

Nhất thời không thông nội tình trong đó, lại để Triệu Công Minh và những người khác lạnh nhạt tại chỗ.

Mấy người quay đầu không ngừng đưa mắt chào hỏi với chúng nhân Kim Ngao Đảo.

Nhưng chúng nhân Kim Ngao Đảo cũng không dám nói nhiều, chỉ cúi đầu không nói.

Triệu Công Minh cũng là người có tính khí, nhìn hai đệ tử quỳ dưới đất.

Phó Giáo Chủ trước mắt lại không đáp lời, nhất thời cũng không biết phải làm sao!

Đúng lúc định gọi hai đệ tử đứng dậy, thì nghe Trương Phương nói: "Đứng dậy đi, ở chỗ ta không cần đa lễ." Diêu Thiếu Ti và Trần Cửu Công từ dưới đất đứng dậy sang một bên, (Các vị độc giả chú ý, Trần Cửu Công, không phải Đặng Cửu Công.) Trương Phương mới hướng về phía Triệu Công Minh nhìn, nhưng phát hiện Triệu Công Minh cũng đang đánh giá hắn!

Đối với Triệu Công Minh này, Trương Phương như sấm bên tai, đương nhiên là sự hiểu biết từ kiếp trước.

Triệu Công Minh là một trong những môn nhân đời đầu của Tiệt Giáo, sư từ Thông Thiên Giáo Chủ.

Đại đệ tử ngoại môn, sư huynh và đại ca của Tam Tiêu Tiên Tử (Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu).

Vũ khí sử dụng là một cây Đả Tương Tiên, có hai đại tiên gia pháp bảo là Phược Long Tác và hai mươi bốn viên Định Hải Châu, võ nghệ và đạo thuật vô cùng cao cường.

Đạo trường cư ngụ ở La Phù Động trên núi Nga Mi, dưới trướng có hai môn đồ là Trần Cửu Công và Diêu Thiếu Ti.

Triệu Công Minh đứng yên tại chỗ đánh giá nửa ngày, cũng không nhìn ra Trương Phương có ba đầu sáu tay, hoặc có chỗ nào khác

thường.

Là đại đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo, lại tu hành ở núi Nga Mi, tự nhiên không thể giúp Thông Thiên Giáo Chủ quản lý Tiệt Giáo.

Nhưng hắn rõ, Tiệt Giáo luôn do Đa Bảo giúp quản lý.

Nhưng sư phụ của hắn là Thông Thiên Giáo Chủ cũng không để Đa Bảo làm Phó Giáo Chủ.

Phía sau núi Nga Mi không xa có một suối nước, tên là Huyết Tuyền, thông xuống U Minh Huyết Hải.

Hai đệ tử thỉnh thoảng cũng sẽ từ đó tiến vào U Minh Huyết Hải tìm kiếm một số linh dược đặc biệt.

Lại nghe ngóng được một tin tức kinh người, Tiệt Giáo có một Phó Giáo Chủ, mấy tháng trước từng đại chiến với U Minh Huyết Hải.

Bởi vì ba chữ "Phó Giáo Chủ" đối với Tiệt Giáo Vạn Tiên Triều, đây là một chuyện thực sự quá lớn.

Vì vậy lần này hắn mới vội vàng đến gặp vị Phó Giáo Chủ của mình, để biết rõ ai là người!

Kẻ nào lại có thể khiến lão sư Thông Thiên Giáo Chủ phải nhìn bằng con mắt khác.

Nhìn Triệu Công Minh trước mặt, Trương Phương trong lòng khó mà bình tĩnh, vốn tưởng mình sẽ thay đổi Phong Thần.

Trong Diễn Nghĩa, Văn Trọng và Thập Tiên Kim Ngao Đảo đánh không lại Tây Kỳ, mới đi mời Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh xuống núi xong, lực áp Thập Nhị Kim Tiên, nhưng cuối cùng thảm tử dưới tay Lục Áp Đạo Nhân.

Hắn vốn tưởng có mình ở đây, Triệu Công Minh sẽ không đến

nữa chứ, kết quả vô hình trung lại chạy đến.

Lẽ nào sống không tốt sao, vì sao cứ phải chạy đến chỗ chết.

Trương Phương thở dài một hơi, rồi tâm tư rối loạn hỏi: "Triệu đạo hữu không ở Nga Mi Sơn hưởng phúc, lại chạy đến nơi chết chóc này làm gì?" Triệu Công Minh cười cười, rồi như không có chuyện gì đáp: "Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo của ta đã đến rồi, Triệu Công Minh ta há lại có lý do gì không đến." Thấy đối phương đá quả bóng trở lại, Trương Phương nhất thời cũng hiểu ra.

Đã đến rồi thì thôi, có mình ở đây, không chừng có thể thay đổi vận mệnh của Triệu Công Minh.

Đối với cảnh giới của Triệu Công Minh, Trương Phương cũng vô cùng tò mò, trong Diễn Nghĩa, cao nhân này lực áp Thập Nhị Kim Tiên, đuổi Nhiên Đăng mà đánh.

Nhiên Đăng đó rõ ràng có tu vi Chuẩn Thánh, lẽ nào Triệu Công Minh cũng có tu vi Chuẩn Thánh?

Trương Phương cười cười, rồi hỏi: "Triệu đạo hữu, không biết hiện tại đang ở cảnh giới nào?" Nghe vậy, Triệu Công Minh sững sờ, chưa từng thấy ai vừa mở miệng đã hỏi thực lực của người khác.

Nhưng thân là Phó Giáo Chủ của mình, lời hỏi ra tương đương với pháp chỉ.

Triệu Công Minh không khiêm tốn cũng không ngạo mạn, ngẩng đầu ưỡn ngực đáp: "Bần đạo từ niên hiệu Thiên Hoàng đắc đạo, hiện giờ là cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong." Trương Phương nhíu mày, trong lòng nghĩ, đắc đạo từ niên hiệu Thiên Hoàng, cũng là Kim Tiên từ lúc đó, trường sinh bất lão.

Chương 198

Nếu Triệu Công Minh chỉ là Đại La Kim Tiên, có thể lực áp Thập Nhị Kim Tiên, xem ra là dựa vào pháp bảo trong tay.

Hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, và Phược Long Tác.

Hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, đều là Tiên Thiên Linh Bảo cao cấp, riêng lẻ lấy ra một viên, đó cũng là Tiên Thiên Linh Bảo cao cấp.

Hai mươi bốn viên ném ra, tương đương với hai mươi bốn kiện Tiên Thiên Linh Bảo cùng ra trận.

Thập Nhị Kim Tiên làm sao có thể chống đỡ được, thêm vào võ nghệ của Triệu Công Minh vô cùng kinh người, cận chiến cũng vô song, viễn chiến thì có hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo cao cấp.

Một kiện có thể khống chế đối phương, một kiện có thể công kích, nếu trong tay không có bảo vật phòng ngự, ai có thể chống đỡ được.

Chẳng trách cuối cùng đuổi Nhiên Đăng mà đánh, e rằng Nhiên Đăng thèm khát hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu.

Muốn dẫn Triệu Công Minh đến nơi không người để ra tay cướp đoạt.

Chẳng phải trong Diễn Nghĩa, vừa nhìn thấy hai mươi bốn viên Định Hải Châu của Triệu Công Minh, Nhiên Đăng lập tức hai mắt sáng rực, lớn tiếng hô, "Đạo của ta thành vậy!" Hắn và Nhiên Đăng đã gặp mặt mấy lần, cũng đã giao đấu, Trương Phương sâu sắc hiểu rõ, kẻ đó tâm cơ vô cùng sâu sắc.

Không chỉ tâm cơ sâu sắc, mà còn độc ác, trong Diễn Nghĩa, Tào Bảo tặng cho Nhiên Đăng hai mươi bốn viên Định Hải Châu, lại còn

đưa Tào Bảo về Tây Kỳ, tế trận!

Nguyên Thủy đối xử với hắn như Phó Giáo Chủ, thế mà lại dụ dỗ bốn đệ tử của người ta chuyển sang Tây Phương.

Còn Triệu Công Minh khi nói mình là Đại La Kim Tiên, thấy Phó Giáo Chủ lại nhíu mày.

Triệu Công Minh giỏi sát ngôn quan sắc, tưởng Trương Phương chê thực lực của mình quá thấp.

Nhất thời đứng yên tại chỗ, đi cũng không được, muốn phản bác cũng không dám.

Nhưng hắn rõ, vị này một mình đơn đấu với Minh Hà Lão Tổ và Đại Phạm Thiên Hữu Nhân Đà La.

Tuy chưa gặp mặt, mọi chuyện chỉ là lời đồn, nhưng có căn cứ.

Mà Minh Hà Lão Tổ sau khi bàn mưu tính kế, đã đánh một trận với Trương Phương, rõ ràng chiếm thượng phong.

Bức Trương Phương chui xuống đất, không ngừng chạy trốn, đáng lẽ ra phải uy phong lẫm liệt mới phải.

Nhưng Minh Hà Lão Tổ lại gặp ai cũng khoe khoang rằng đã đánh hòa.

Vậy là vô hình trung đã nâng cao thực lực của Trương Phương!

Giả sử Minh Hà Lão Tổ gặp ai cũng thổi phồng, đại bại Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo, thậm chí bức hắn phải trốn xuống đất.

Thì thể diện của Tiệt Giáo còn đâu, đừng nói các cao thủ đời hai của Tiệt Giáo vô số, Thông Thiên Giáo Chủ e rằng cũng không nhịn được.

Trương Phương nhìn biểu cảm của Triệu Công Minh, đâu có không biết vừa rồi lại lạnh nhạt với hắn.

Triệu Công Minh tuy chỉ là Đại La Kim Tiên, nhưng Trương Phương lại rõ, hắn tuyệt đối có chiến lực Chuẩn Thánh.

Trương Phương ha ha cười một tiếng, rồi nhiệt tình nói: "Triệu đạo hữu đến, đại sự Tây Kỳ tự nhiên có thể định, vừa rồi ta lại nghĩ đến chuyện khác, nhất thời chìm vào trầm tư." Triệu Công Minh nghe Trương Phương nói như vậy, cũng không còn không vui nữa, hắn là người cương trực, lại trọng nghĩa khí.

Mọi suy nghĩ trong lòng đều thể hiện ra mặt, không vui là không vui, vui là vui.

Triệu Công Minh vốn chỉ muốn xem mặt vị Phó Giáo Chủ, không ngờ lại bị kéo vào đại sự Tây Kỳ.

Chưa kịp nói rõ tình hình, Văn Trọng bên cạnh tiến lên một bước cười nói: "Có Triệu đạo hữu ở đây, cũng có thể giúp Phó Giáo Chủ cản trở một phen, Nhiên Đăng của Xiển Giáo và Huyền Đô Đại Pháp Sư của Nhân Giáo hai vị Chuẩn Thánh, vây công Phó Giáo Chủ, ta lại không giúp được gì, vô cùng hổ thẹn." Giữa các đệ tử Tiệt Giáo, không giống như Xiển Giáo nghiêm cẩn như vậy, các môn nhân giữa nhau đều xưng hô đạo hữu.

Ví dụ như Triệu Công Minh là đại đệ tử ngoại môn, lẽ ra cùng bối với sư phụ của Văn Trọng là Kim Linh Thánh Mẫu.

Nhưng Triệu Công Minh và Văn Trọng lại xưng hô đạo hữu với nhau, không hề câu nệ.

Đó là đặc sắc của Tiệt Giáo, các môn nhân giữa nhau đều giao lưu với nhau, mọi người một mảnh hòa mục, không có đấu đá nội bộ.

Không như Xiển Giáo, Thập Nhị Kim Tiên mỗi người một ý, chia thành hai phái.

Hôm nay đấu ta, ngày mai ta phun, tóm lại ai cũng không phục ai.

Triệu Công Minh bị Văn Trọng kéo một cái, lại nghe một phen nói chuyện, lập tức quên mất mình đến để làm gì.

Rồi cùng chúng nhân Kim Ngao Đảo và Thân Công Báo và những người khác trò chuyện với nhau.

Thấy mọi người náo nhiệt vô cùng, Trương Phương mang theo mấy kiện pháp bảo trong tay Bạch Ngọc Đồng Tử, trở về viện tử của mình.

Đánh một trận với Nhiên Đăng và Huyền Đô Đại Pháp Sư, hắn phát hiện phòng ngự đã đủ, nhưng công kích không đủ, thiếu một chiêu chế địch.

Khổng Tuyên, một người phi thường lợi hại, Ngũ Sắc Thần Quang quét ai là người đó ngã, mạnh mẽ và đơn giản biết bao.

Nhắc đến Khổng Tuyên, Trương Phương lúc này tuy hắn đang giúp quản lý hậu phương, nhưng lại chưa đồng ý quy phục.

Chương 199

Với thủ đoạn hiện giờ của hắn, số dược liệu thu thập được ở Triều Ca căn bản không thể cường hóa được bao nhiêu, có cũng được không có cũng không sao.

Trương Phương chờ có thời gian, sẽ đến Triều Ca xử lý Khổng Tuyên một phen, rồi thu phục vào dưới trướng.

Đến lúc đó kết hợp lại, không chừng Thánh Nhân cũng có thể đánh cho một trận.

Nhưng đó là chuyện về sau, hiện tại quan trọng nhất là nâng cao thần thông.

Nửa ngày sau, hai bông sen trắng lại giúp hắn tăng thêm **điểm cường hóa**.

Nhìn thấy nhiều điểm cường hóa như vậy, hắn nghĩ, mở Cường Hóa Khí, cường hóa Đoạt Phách Thuật.

Thất Phách Thần Thông: Đoạt Phách Thuật, Thất Phách Hợp Nhất (Chú: có thể tiêu hao **điểm cường hóa** để tiến hành lĩnh ngộ, có tỷ lệ nắm giữ một đại đạo).

Mỗi lần cường hóa cần một ngàn vạn điểm cường hóa, nhưng chỉ có tỷ lệ nắm giữ một đại đạo.

Chứ không phải chỉ cần cường hóa là có thể nắm giữ, Trương Phương trong lòng vô cùng vô ngữ, hệ thống càng về sau càng ăn điểm cường hóa.

Cường hóa, mặc kệ thành công hay không, dùng một ngàn vạn thử xem.

Trương Phương định thử, nếu thành công thì vui mừng, nếu không

thành công, thì lập tức lấy số điểm cường hóa còn lại làm việc khác.

Hiện tại đừng xem điểm cường hóa có hơn bốn ngàn vạn, nhưng thực ra cường hóa một đại đạo tối đa chỉ được bốn lần.

Hắn nghiến răng, nhấn xuống.

Chỉ thấy quang mang lóe lên, kết quả.....

Trương Phương vô cùng uất ức, một ngàn vạn điểm đó, thật là quá hố, cứ như đá chìm đáy biển, không hề có tiếng động.

Nhưng Trương Phương lại cẩn thận nhìn kỹ một lần nữa, không phải là không có bất kỳ phản ứng nào.

So với trước khi cường hóa, nhiều hơn một điểm số!

Thất Phách Thần Thông: Đoạt Phách Thuật, Thất Phách Hợp Nhất (Chú: có thể tiêu hao **điểm cường hóa** để tiến hành lĩnh ngộ, có 10% tỷ lệ nắm giữ một đại đạo).

Tiếp tục!

Trương Phương như một kẻ cờ bạc thua sạch, cả một ngàn vạn điểm cường hóa đó, thực sự không cam tâm.

Vì một chút điểm cường hóa mà đông chạy tây vọt, khắp nơi mưu tính.

Giờ đây bị cái hệ thống chó má này nuốt chửng, làm sao có thể cam tâm.

Theo ánh sáng lóe lên, trong đầu Trương Phương có thêm rất nhiều thứ.

Trải qua vô số lần hắn biết, lần này đã thành công.

Không ngờ hắn như chìm vào một loại cảm xúc nào đó, vẻ mặt âm tình bất định, không ngừng thay đổi.

Lúc vui mừng, lúc ưu sầu, lúc lại phẫn nộ, lúc kinh hãi, lúc bi thương, lúc kinh biến bất định, lúc khóe miệng mang theo nụ cười.

Bảy loại cảm xúc thay đổi liên tục, cuối cùng mới dần dần biến mất.

Trương Phương mở hai mắt, trên đỉnh đầu hắn lơ lửng một khuôn mặt khóc lóc, khuôn mặt khóc lóc đó có vài phần giống Trương Phương.

Hình dạng hơi hư ảo bất định, bất kỳ ai nhìn thấy cũng sẽ vô cùng đau lòng.

Khuôn mặt khóc lóc lơ lửng trên đỉnh đầu, khóc thút thít, như thể đã trải qua chuyện khó chịu nhất trên đời.

Trương Phương cảm thấy vô ngữ, lập tức tâm tư khẽ động, định thu lại, đạo khuôn mặt khóc lóc đó lập tức hóa thành một luồng khí thể chui vào cơ thể hắn.

Mở Cường Hóa Khí ra xem, Thất Phách Thần Thông: Bi Thương Chi Đạo (Sơ Cấp), (có thể cường hóa) (Chú: có thể tiêu hao **điểm cường hóa** để tiến hành lĩnh ngộ, có tỷ lệ nắm giữ một đại đạo).

Đã lĩnh ngộ được một Bi Thương Chi Đạo, 10% bên dưới kia lại biến mất, xem ra cái này cũng đã làm mới.

Một lần không lĩnh ngộ được, có thể dùng điểm cường hóa ném thẳng mười lần, không ngờ sau khi lĩnh ngộ thì 10% bên dưới cũng sẽ làm mới.

Đã lĩnh ngộ được một đại đạo, lần này vận khí tốt, lại hai lần thành công.

Tổng cộng tốn hai ngàn vạn điểm mới thành công Bi Thương Chi Đạo, Trương Phương có chút vô ngữ.

Nhưng muốn thử uy lực cũng không có mục tiêu, đành phải nhịn.

Đột nhiên, Trương Phương cảm thấy có người ở phía trên Ngũ Hành Thành, người đó tuy ở Cửu Thiên Chi Thượng, nhưng cố ý để lộ một tia khí thế.

Người khác có lẽ không cảm nhận được, nhưng Trương Phương hiện giờ tự nhiên cảm nhận rõ ràng.

Chương 200

Lập tức ra khỏi phòng, cưỡi mây bay lên không trung.

Ngoài hắn ra, những người khác trong Ngũ Hành Thành đều không cảm ứng được, điều đó cho thấy người kia có thực lực ngang với hắn.

Trên Cửu Thiên Chi Thượng, Huyền Đô Đại Pháp Sư đứng trên đám mây, nhìn Trương Phương hành một lễ kê thủ.

"Trương đạo hữu, nửa đêm mời ngươi ra, thật sự là Thái Cực Đồ của sư môn ta vô cùng quan trọng!" Trương Phương khóe miệng khẽ nhếch, cười nói: "Huyền Đô đạo hữu, ngươi mang trọng bảo xông vào trận pháp giáo ta, nay Thái Cực Đồ bị ta đoạt được, lại muốn đòi về, ngươi thấy trên đời này có chuyện tốt như vậy sao?" Không đợi Huyền Đô Đại Pháp Sư trả lời, Trương Phương lại tiếp tục hỏi: "Huyền Đô đạo hữu tự hỏi lòng mình, giả như, ngươi sẽ trả lại không?" Đối với Thái Cực Đồ, Trương Phương tuy đã xem là của mình, nhưng cũng rõ, nếu không trả thứ này cho Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Thì Thái Thanh Thánh Nhân Nhân Giáo tuyệt đối sẽ đích thân đến đòi, không chừng hắn sẽ bị trấn áp.

Trả lại, đối phương cầm trên tay tiếp tục đánh, đó thật sự là hành vi của kẻ ngốc.

Nhưng nếu không trả lại thì Thái Thanh Thánh Nhân Lão Tử sẽ đích thân ra tay lấy về, uy bá đạo như vậy, Trương Phương không chừng sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Huyền Đô Đại Pháp Sư nói: "Cửu Khương Tử Nha là mệnh lệnh của lão sư ta, nhưng để mất Thái Cực Đồ là trách nhiệm của bần đạo.

Nếu đạo hữu chịu trả lại, ta nguyện ý lấy một hồ lô Cửu Chuyển Kim Đan để tạ tội!" Trương Phương như thể nghe thấy một câu chuyện cười lớn nhất trên đời, rồi cười khẩy khinh thường đáp: "Huyền Đô đạo hữu, một kiện Chí Bảo, đổi lấy một hồ lô Cửu Chuyển Kim Đan, thế gian làm gì có món hời như vậy?

Nếu có người nguyện ý đổi, ta nguyện ý trả giá gấp mười để đổi lấy một kiện Chí Bảo." Huyền Đô Đại Pháp Sư nhíu mày, có ý định nổi giận, nhưng lập tức nghĩ, hiện giờ mình đang có việc cầu người, không thể không thu lại tâm tư.

Bực tức hỏi: "Vậy theo ý đạo hữu thì phải làm sao, có cần ta mời lão sư đích thân đến đòi không?" Câu nói đó, khiến Trương Phương á khẩu không nói nên lời, có một sư phụ là Thánh Nhân thì đúng là bá đạo!

Lời của Huyền Đô, ý tứ rõ ràng, ta hiện giờ bằng lòng đưa một hồ lô Cửu Chuyển Kim Đan, đó là ân huệ đặc biệt rồi, nếu còn không đồng ý thì ta sẽ gọi lão sư đến đòi.

Nếu Giáo Chủ Nhân Giáo Thái Thanh Thánh Nhân đích thân đến đòi, Trương Phương đừng nói là được một hồ lô Cửu Chuyển Kim Đan, e rằng ngay cả sợi lông cũng không được.

Không chỉ không được gì, mà còn phải đối mặt với cơn thịnh nộ của Thánh Nhân.

Trương Phương cuối cùng nghĩ, trả lại!

Có ba lý do.

Thứ nhất, kiện Thánh Nhân pháp bảo này hắn không thể luyện hóa, chỉ có thể trừng mắt nhìn, lại không cách nào sử dụng.

Thứ hai, phải đối mặt với cơn thịnh nộ của Thánh Nhân, nếu cố gắng giữ lại, Thông Thiên Giáo Chủ cũng không thể bảo hộ được, dù

sao đây là Hồng Quân Đạo Tổ ban cho Thái Thanh Thánh Nhân.

Thứ ba, hiện tại có thể đổi lấy một ít tài nguyên, lại có thể quẳng đi cái quả bom hẹn giờ này, cũng vô cùng đáng giá.

Hiểu rõ những điều này, Trương Phương tự nhiên muốn tối đa hóa lợi ích.

Trương Phương cau mày suy nghĩ nửa ngày, rồi lạnh lùng nói: "Một hồ lô Cửu Chuyển Kim Đan quá ít, ít nhất phải năm hồ lô, ngoài ra, sau khi lấy Thái Cực Đồ, mau chóng rời khỏi Tây Kỳ." Nghe vậy, Huyền Đô Đại Pháp Sư trợn tròn hai mắt, không thể tin được nói: "Hít... năm hồ lô, ngươi đang đùa đấy à, ngươi có biết Cửu Chuyển Kim Đan quý giá đến mức nào không?" Chẳng qua chỉ mở miệng ra, Huyền Đô Đại Pháp Sư lại có phản ứng lớn như vậy.

Năm hồ lô Kim Đan sao, Trương Phương không có khái niệm về điều này.

Hắn mặc kệ trời muốn giá nào, đất muốn giá nào, Trương Phương không quan tâm có bao nhiêu.

Có bao nhiêu thì phải lấy bấy nhiêu, khó khăn lắm mới gặp một đại gia, không cắt tiết thì phí.

Hai bên đang giao ác, vẫn phải lịch sự mà ra vẻ trơ trẽn.

Trương Phương khóe miệng khẽ nhếch, không để ý nói: "Cửu Chuyển Kim Đan không có năm hồ lô thì bốn hồ lô cũng được, ngoài ra có dược liệu luyện khí thì lấy ra thay thế." Huyền Đô Đại Pháp Sư tức điên lên, ít giao lưu với người khác, vừa lên đã một hồ lô Cửu Chuyển Kim Đan, giờ nhìn thấy lại không ít.

Phải biết rằng một hồ lô có bốn mươi chín viên, mỗi viên có thể khiến một phàm nhân lập tức đạp vào cảnh giới Thiên Tiên.

Phần dược lực còn lại sẽ từ từ được người đó hấp thu trong

những ngày tiếp theo, cuối cùng đạt đến Kim Tiên.

Quan trọng nhất là có thể thay đổi tư chất của người đó, đó mới là điều quan trọng nhất.

Loại tư chất được thay đổi này, có thể khiến người dùng Cửu Chuyển Kim Đan không gặp bất kỳ bình cảnh nào cho đến cảnh giới Kim Tiên.

Có thể một viên một Kim Tiên, Kim Tiên đại biểu cho trường sinh bất lão, đan dược có năng lực đoạt thiên địa tạo hóa.

Ngoài ra Huyền Đô Đại Pháp Sư, có thể lấy ra một hồ lô lén lút giấu Thái Thanh Thánh Nhân.

Nghe Trương Phương nói thách, Huyền Đô Đại Pháp Sư tức đến run rẩy, nhưng lại không có bất kỳ biện pháp nào.

Hắn vẩy ống tay áo nói: "Một hồ lô, có thể đổi thì đổi, không đổi thì thôi." Nói xong, định bỏ đi.

Trương Phương vừa nhìn thì lo lắng, trong lòng nghĩ có lẽ mình thật sự đã nói thách quá lớn.

Vội vàng nói: "Cửu Chuyển Kim Đan không có nhiều như vậy thì có thể thương lượng, nhưng dược liệu luyện khí ta muốn không thể thiếu, nhất định phải lấy ra." Huyền Đô Đại Pháp Sư nghĩ, trên người quả thật có hai kiện dược liệu luyện khí, một kiện tên là Tinh Thần Tinh Sa.

Có thể luyện tạo một kiện Hậu Thiên Linh Bảo trung cấp, định giao cho lão sư, khi rảnh rỗi sẽ dùng để luyện chế một kiện pháp bảo.

Có một kiện là một khối đá màu đen bắn ra khi Bất Chu Sơn đổ nát.

Chương 201

Không thể phá vỡ, không thể thiêu cháy, không rõ chất liệu, trên đó tỏa ra khí đen, nhìn vô cùng tà ác.

Thái Thanh Thánh Nhân từng xem, nói bị ô nhiễm, nếu không có thể dùng để luyện chế một kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

Huyền Đô nghĩ, một kiện Tinh Thần Tinh Sa tuy tốt, nhưng đối với hắn thì vô dụng.

Kiện đá không tên kia, để trong người không biết bao nhiêu năm, quả thật vô dụng.

Lập tức lấy hai thứ đó ra, rồi lại lấy ra một hồ lô Cửu Chuyển Kim Đan, đau lòng phẩy tay ném trước mặt Trương Phương.

Thấy mục đích đã đạt được, Trương Phương cũng sợ đối phương lừa.

Lập tức mở Cường Hóa Khí, dò xét!

Tên gọi: Tinh Thần Tinh Sa, (có thể dùng để luyện khí!) Phẩm cấp: Dược liệu cấp Tiên Thiên Linh Bảo, (có thể cường hóa) Có thể sử dụng điểm cường hóa để chế tạo thành pháp bảo.

Trương Phương vừa nhìn, Huyền Đô Đại Pháp Sư quả thật không lừa, lại đổ ra một viên Cửu Chuyển Kim Đan dò xét.

Tên gọi: Cửu Chuyển Kim Đan, Phẩm cấp: Tiên Đan, có thể cường hóa / có thể chuyển hóa.

Chuyển hóa có thể đạt được 100.000 điểm cường hóa, tiến hành cường hóa cần tốn 10.000.

"Hít!" Trương Phương hít sâu một hơi, thứ này đã gần sánh ngang

Bàn Đào, quan trọng là khi cường hóa cần sử dụng điểm số vô cùng ít.

Phải biết rằng Ngũ Bảo Đan của Phong Lâm đưa, ban đầu chuyển hóa chỉ có thể đạt được 10 điểm cường hóa.

Nhưng sau khi cường hóa, chuyển hóa có thể đạt được một vạn điểm.

Cửu Chuyển Kim Đan ban đầu lại có thể chuyển hóa 10 vạn điểm, vậy thì sau khi cường hóa chuyển hóa điểm cường hóa sẽ là hải lượng.

Trương Phương thận trọng thu Tinh Thần Tinh Sa và Cửu Chuyển Kim Đan vào, rồi lại nhìn về phía khối đá lớn bằng bánh xe cuối cùng.

Ngay cả bằng mắt thường, Trương Phương cũng có thể nhìn thấy ma khí đen kịt bốc lên trên đó.

Đến cảnh giới của hắn cũng có thể cảm nhận từng trận lương ý và sát khí, có thể thấy thứ này không tầm thường.

Không cần thiết phải dò xét ngay bây giờ, cứ mang về rồi từ từ xem xét.

Chỉ một hồ lô Kim Đan đã cảm thấy kiếm được lời, huống chi còn có Tinh Thần Sa.

Vì giao dịch đã hoàn thành, Trương Phương cũng lấy ra Thái Cực Đồ.

Dùng cũng không dùng được, để thứ này lại là một tai họa.

Hắn tùy tay ném Thái Cực Đồ ra, Huyền Đô Đại Pháp Sư vội vàng chụp lấy.

Sau đó lại cẩn thận xem xét một phen, phát hiện không có vấn đề gì, mới sâu sắc thở phào một hơi.

Những ngày để mất Thái Cực Đồ, hắn cảm thấy như sống qua

năm tháng, may mắn thay nó lại bình an vô sự trở về tay.

Tuy đã phải trả một cái giá nào đó, Huyền Đô cảm thấy đau lòng, nhưng so với Chí Bảo của sư môn, tất cả đều không quá quan trọng.

Lấy Thái Cực Đồ xong, hắn không nán lại thêm một khắc nào nữa, đã bị Trương Phương lừa gạt nhiều như vậy.

Sợ ở lại nữa sẽ đau lòng chết, lập tức cất Thái Cực Đồ vào, không quay đầu lại bay đi.

Trương Phương nhìn Huyền Đô Đại Pháp Sư rời đi, lớn tiếng nói: "Đừng quên, mang Thái Cực Đồ về Bát Cảnh Cung của ngươi, lần sau bị ta đoạt được thì không đơn giản như vậy nữa đâu." Huyền Đô Đại Pháp Sư vừa nghe, suýt nữa phun ra một ngụm lão huyết, trong lòng nghĩ còn lần sau, một lần đã khiến hắn đau lòng vô cùng.

Nhưng hắn không quay đầu đáp: "Không đến Tây Kỳ, còn phải xem pháp chỉ của lão sư, Trương Quế Phương, ngươi cũng đừng quá kiêu ngạo, lần sau bần đạo và ngươi còn chưa xong đâu." Đổi một thứ đồ vật của người ta, lấy được ba thứ đồ vật mình cần, đặc biệt là khối đá màu đen kia.

Trương Phương vừa nhìn đã thấy không tầm thường, trở về vội vàng kiểm tra một phen, để xem đó là bảo vật gì.

Đừng nói Trương Phương thấy không tầm thường, Huyền Đô Đại Pháp Sư để trong người không biết bao nhiêu năm, vẫn luôn mang theo.

Ngay cả Thái Thanh Thánh Nhân cũng nói, thứ này bị ô nhiễm, nhưng lại không nỡ vứt bỏ... xin tự động đặt mua!

Thấy Huyền Đô Đại Pháp Sư độn đi trong đêm tối, Trương Phương quay người trở lại viện.

Màn đêm như mực, một luồng nguyệt quang mờ ảo chiếu xuống.

Trương Phương nhìn khối đá màu đen trước mắt, trong mắt lóe lên một vẻ hỏa nhiệt.

Khối đá đen lớn bằng bánh xe kia lơ lửng giữa không trung, từng tia ma khí như vật chất bốc lên, nhiếp nhân tâm thần.

Trong thức hải triệu ra Cường Hóa Khí, tùy tay dò xét.

Chương 202

Tên gọi: Lưu Quang Bí Tinh (có thể dùng để luyện khí) Phẩm cấp: Dược liệu cấp Tiên Thiên Linh Bảo (có thể cường hóa) (Khoáng tinh đặc biệt sản sinh từ Bất Chu Sơn, cứng rắn không gì phá hủy, có một tia tác dụng mê hồn) Có thể dùng điểm cường hóa để chế tạo thành pháp bảo.

Trương Phương xem xong kết quả giám định, tay run lên, nội tâm không thể kìm nén được nụ cười.

Quả nhiên!

Lại là thiên tài địa bảo cấp Tiên Thiên Linh Bảo, chỉ cần luyện chế sơ qua, lại có thể có được một pháp khí cấp Tiên Thiên Linh Bảo!

Ban ngày vừa có được Hỗn Độn Châu, bây giờ lại có Tiên Thiên Linh Bảo tự đưa đến tận cửa.

"Làm!" Trương Phương trong lòng đã có quyết định, ngồi khoanh chân, miệng há ra, một đạo liệt diễm phun ra.

Ngọn lửa thiêu đốt, khiến không gian ẩn ẩn bị vặn vẹo.

Địa Sát Thần Thông cao cấp, thêm vào sự gia trì của Nguyên Công, dùng để rèn đúc pháp khí là thừa sức.

Vừa ngồi xuống, ba ngày thời gian liền trôi qua.

Khối Lưu Quang Bí Tinh đang lơ lửng kia, đã biến đổi một dạng khác.

Ma khí đen kịt trước đó đã bị luyện hóa, cả khối đá trút bỏ lớp vỏ đen, từng tia sáng thất thải phát ra, vô cùng chói mắt.

Sau khi loại bỏ từng chút tạp chất, xong bước đầu tiên, Trương

Phương mới thở phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt ngưng tụ, một lần nữa tập trung tinh thần.

Lưu Quang Bí Tinh như một khối chất lỏng, bị nhào nặn thành các hình dạng khác nhau.

Trương Phương trong lòng tính toán, muốn làm thành pháp khí gì.

Đao... kiếm... thương, nhất thời, mười tám ban binh khí lóe lên trong đầu.

"Được rồi, kiếm đi." Trương Phương quyết định, khối bí tinh kia từ từ biến thành hình dạng một thanh trường kiếm.

Tuy có Bí Tự Binh đỉnh cấp, muốn luyện chế binh khí lạ không khó, nhưng dù sao dùng kiếm vẫn thuận tay hơn.

"Rắc!" Cường Hóa Khí được triệu ra, nhìn thấy điểm cường hóa trong chớp mắt đã mất đi một phần lớn, Trương Phương trong lòng từng trận co rút.

Điểm cường hóa thật sự không dễ dùng, kiếm được thì khó, dùng thì chỉ trong phút chốc.

Oanh!

Hệ thống quả nhiên là hệ thống, vừa ra tay đã không tầm thường.

Chỉ thấy Lưu Quang Bí Tinh kia bùng nổ một trận hà quang, thẳng tắp xông lên Cửu Tiêu.

Đương nhiên trận thế lớn như vậy chỉ có Trương Phương cảm nhận được, hai mắt hắn càng thêm sáng rực.

Không lâu sau đó.

Kiếm thành!

Tranh!

Một tiếng kiếm minh thanh thúy vang lên, hà quang biến mất, lộ ra thân kiếm đen kịt.

"..." Trương Phương nhìn thanh trường kiếm đen tuyền, hơi sững sờ.

Cảm tình vừa rồi trận địa lớn như vậy chỉ là đùa thôi sao?

Thanh kiếm đen này sao lại bình thường và xấu xí đến vậy?!

Trương Phương vội vàng bảo Cường Hóa Khí ném một giám định thuật đi.

Tên gọi: Lưu Ly Kiếm.

Đẳng cấp: Tiên Thiên Linh Bảo cao cấp.

Công dụng: có thể công kích, mê hồn (binh khí luyện từ khoáng tinh đặc biệt, trảm tiên nhiếp hồn, trong một ý niệm).

Mê hồn?

Hình như công dụng không lớn, bản thân hắn đã có Nhiếp Hồn Địa Sát Thần Thông, đối phó với nhân vật cấp Đại La Kim Tiên, cũng đã gần đủ dùng, không cần tiêu hao quá nhiều pháp lực.

Chương 203

Thôi vậy, có còn hơn không, dù sao cũng sẽ có lúc dùng đến.

Trương Phương đang nghĩ, đột nhiên bên ngoài vang lên một tiếng sấm sét kinh hoàng.

Oanh long long!

Như có lôi đình thập phương chấn động, có khí thế núi băng nứt đá.

"Chuyện gì vậy?!" "Khải bẩm Phó Giáo Chủ Nhị Lão Gia!

Bên ngoài có người tuyên chiến!" Trương Phương hơi nhíu mày, vừa định đi ra xem, một tiếng hét vang lên, là giọng của Dư Khánh môn nhân của Văn Trọng.

"Gan lớn thật!" Trương Phương khóe miệng cong lên một nụ cười lạnh, chẳng phải Thập Nhị Kim Tiên sao, không, Thái Ất Chân Nhân thân tiêu đạo tử, hiện tại là Thập Nhất Kim Tiên, chết đi một người mà khí thế không giảm đi nửa phần sao?

Bước chân khẽ động, Trương Phương lập tức xuất hiện bên ngoài thành.

"Phó Giáo Chủ!" Thấy hắn, Triệu Công Minh, Thập Tiên Kim Ngao Đảo và những người khác, đều lần lượt hành một lễ kê thủ.

Trương Phương đáp lễ một cái, ngẩng đầu nhìn lên Cửu Tiêu.

Vẫn là Nhiên Đăng và một đám người Xiển Giáo, chỉ không thấy Huyền Đô Đại Pháp Sư, chắc đã trở về Bát Cảnh Cung rồi.

"A, ta còn tưởng muốn gây náo động gì, xem ra cũng không làm nên trò trống gì." Trương Phương lạnh lùng mở miệng nói.

“Trương Quế Phương!

Lời nói đừng quá cuồng vọng, hôm nay sẽ khiến ngươi thân tiêu đạo tử.” Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy mọi người bị làm nhục, tức giận nói.

Trương Phương nghe vậy, tùy ý nhún vai, cười lạnh nói: “Thật là một câu chuyện cười lớn nhất trời đất, ngay cả một Thiên Tuyệt Trận cũng không phá được, còn dám ở đây nói năng huênh hoang.” “Ngươi!” Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn nghe vậy tức giận, chẳng phải đang ám chỉ việc hắn bị đánh chạy thục mạng sao?!

Nếu không phải Trương Phương âm thầm giúp đỡ, với cảnh giới của Tần Hoàn Pháp kia, tuyệt đối không phải là đối thủ một hợp.

“Sao?

Ngươi xấu hổ đến mức không nói nên lời sao?” Lục Nhĩ Mi Hầu thấy vậy, vẻ mặt đầy châm chọc.

“Yêu hầu nhỏ bé, chớ có nói năng xằng bậy!” Xích Tinh Tử vung ống tay áo, trong mắt kim quang lóe lên.

Ánh kim quang đó thẳng tắp xông về phía Lục Nhĩ Mi Hầu, khiến hắn có cảm giác như đang nhìn thẳng vào mặt trời, hai mắt chợt bỏng rát, không tự chủ được mà quay đầu đi.

Sau khi hồi thần, biết mình đã mất uy phong, tức đến nghiến răng nghiến lợi.

“Kẻ bại trận dưới tay ta, chỉ dám chơi trò vặt vãnh, bắt nạt một tiểu bối?” Trương Phương hừ lạnh một tiếng, cũng thôi động pháp lực, hai mắt lóe lên quang mang quỷ dị.

Xích Tinh Tử thầm nghĩ không ổn, vội vàng thu hồi pháp lực, ngưng thần chống đỡ thần thông nhiếp hồn kia.

Trương Phương cũng không hy vọng thần thông này có hiệu quả, thấy vậy liền tán đi thần thông, "Nói năng xằng bậy?

Ngươi đang châm chọc ta sao!

Trận pháp Tiệt Giáo ta cứ bày ra đó, nếu có gan thì tự mình phá đi, đừng nói nhảm nữa." Một hàng người Xiển Giáo mặt lúc xanh lúc trắng, không dám trực tiếp đáp lời.

Nếu thật sự lại phá trận, liền trúng kế của Trương Phương.

Thiên Tuyệt Trận đó sát cơ vô hạn, một người vào là một người chết, tuyệt đối là có đi không về.

Nhưng hôm nay đã chuẩn bị kỹ lưỡng, tự nhiên sẽ không dễ dàng ứng lời phá trận nữa.

"Chẳng qua một trận pháp nhỏ nhoi, phá trận thật sự không phải chuyện khó khăn.

Hôm nay chúng ta không đấu trận pháp với các ngươi, mà là tỷ thí." Nhiên Đăng Đạo Nhân lạnh lùng nói, không còn nhắc đến chuyện phá trận nữa.

"Ồ?" "Tỷ pháp sao?!" Trương Phương hai mắt hơi nheo lại, tinh quang lóe lên, trong lòng hơi suy nghĩ một phen, không rõ những người Xiển Giáo kia đang tính toán điều gì.

"Đơn đấu một chọi một, không luận thần thông, không luận binh khí pháp bảo, cũng không luận sinh tử!" Quảng Thành Tử nói, cuối cùng, vẻ mặt hiện lên hung quang, hẳn là nhớ đến chuyện bại trận trước đó.

"Ngươi nghĩ chúng ta sẽ sợ sao?!" Trương Phương nghe vậy, lạnh lùng cười một tiếng, nghĩ rằng cách này đánh cũng tốt, chẳng phải đang chê Tiệt Giáo không có ai sao?!

“Tỷ thí có một điều kiện, thân là Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo, tự nhiên không thể ra trận, ta cũng sẽ không ra tay, như vậy mới công bằng công chính.” Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy vậy, thản nhiên nói.

Trương Phương nghe vậy, vẻ mặt cong lên một nụ cười như có như không.

Nếu là trước kia, Trương Phương đương nhiên không thể nào đồng ý, đẩy Tiệt Giáo vào hố lửa.

Nhưng hiện tại có Triệu Công Minh ở đây, chuyện đơn đấu pháp thuật là hoàn toàn có thể thực hiện.

“Đám vô đảm này, đã không dám phá trận, vậy thì cho các ngươi một cơ hội, tỉ thí pháp thuật một trận.” Trương Phương cười nhạt, trên mặt đầy vẻ trào phúng.

Chương 204

“Hừ, đúng là quá cuồng vọng!

Chư vị sư thúc sư bá, cứ để Na Tra ta làm trận đầu.” Bên phía Tây Kỳ, Na Tra nghe vậy thì tức giận, tay phải vung Hỏa Tiêm Thương, dưới chân Phong Hỏa Luân lửa cháy hừng hực.

Hắn chắp tay với Nhiên Đăng Đạo Nhân và những người khác, rồi bay thẳng lên không.

“Ai đi?” Đã Nhiên Đăng đưa ra yêu cầu tỉ thí, Trương Phương tự nhiên sẽ không tự mình ra tay, huống hồ chỉ là đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo như Na Tra.

Trên bầu trời, Na Tra tay cầm Hỏa Tiêm Thương, Hỗn Thiên Lăng phấp phới theo gió, vẻ mặt đầy sát khí.

“Đệ tử nguyện đi!” Lục Nhĩ Mi Hầu nghiến răng, giơ tay muốn triệu ra cây thiết côn của mình.

“Lục Nhĩ đừng vội, cứ để ta đi thử sức trước!

Phó giáo chủ thấy thế nào?” Trương Phương định đồng ý, nào ngờ bên cạnh lại vang lên một tiếng nói.

Triệu Công Minh khẽ cười, chắp tay với Trương Phương.

Ban đầu đến Ngũ Hành Thành chỉ muốn gặp vị phó giáo chủ mới nhậm chức của Tiệt Giáo, nào ngờ lại hồ đồ bị giữ lại trợ trận.

Đã ở lại, đương nhiên cũng phải thể hiện một phen, lập chút công lao.

“Vậy thì phải nhờ Triệu đạo hữu rồi!” Trương Phương trầm ngâm một lát, rồi khẽ gật đầu.

Cũng nhân tiện xem thử trình độ của Triệu Công Minh, và uy lực của hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu.

Đồng thời trong lòng hắn cũng có chút cảm thán, dù cho hắn đã thay đổi đôi chút cục diện Phong Thần Chi Chiến, nhưng Thiên Đạo hữu ứng bất khả nghịch, chung quy có một số chuyện đã là định số.

"Triệu đạo hữu xin mời!" Thấy Trương Phương đã lên tiếng, Lục Nhĩ Mi Hầu gãi gãi đầu, tự nhiên sẽ không phật ý Triệu Công Minh, liền lùi lại một bước, làm động tác mời.

"Này tiểu đồng!

Chớ có phóng túng!" Triệu Công Minh bấm một thủ quyết, không gian chợt vặn vẹo, một cây kim tiên lấp lánh vàng rực xuất hiện.

Trương Phương thấy vậy, mắt sáng lên, tiện tay mở Bộ Cường Hóa dò xét.

Cây kim tiên này phẩm cấp không tệ, ít nhất cũng đạt cấp bậc Hậu Thiên Linh Bảo cao cấp.

Thấy Triệu Công Minh nghênh chiến, Na Tra nghe lời hắn nói, tức thì nổi giận lôi đình.

Tiểu đồng?!

Chẳng lẽ đang chế nhạo ta còn hôi sữa chưa ráo sao!

Na Tra với bộ dạng trẻ con, tự nhiên kỵ húy nhất những lời như vậy.

Triệu Công Minh thấy rõ tâm tính hắn, trong lòng không khỏi cười lạnh, liền cố ý kích nộ hắn.

"Giết!" Na Tra gầm lên một tiếng, dưới chân Phong Hỏa Luân lửa cháy bùng lên, Hỏa Tiêm Thương lóe hàn quang đâm tới. *Bốp!

Keng keng loảng xoảng!* Triệu Công Minh vung kim tiên, như

muốn xé rách không gian vậy.

Một tiên đánh ra, va chạm với mũi thương, phát ra tiếng kim qua giao kích.

"Thua rồi!" Trương Phương đứng trên tường thành, chỉ liếc nhìn vài cái, liền phán đoán.

"Á?

Lão sư, đệ tử thấy Triệu đạo hữu chẳng hề có áp lực, sao lại thua được?!" Lục Nhĩ Mi Hầu nghe vậy kinh ngạc nói.

"Lão sư nói Na Tra kia, hắn sắp thua rồi!" Thân Công Báo nhìn kỹ, lên tiếng nói.

Lời vừa dứt, chỉ nghe nơi tỉ thí vang lên một tiếng nổ lớn.

Chiếc Phong Hỏa Luân quay tròn rơi xuống, lửa hoàn toàn tắt ngấm, khí thế hoàn toàn biến mất.

"Á!" Na Tra mất Phong Hỏa Luân, không khống chế được, kêu lên một tiếng quái dị.

Triệu Công Minh không có thói quen hạ thủ lưu tình, giơ tay lại một tiên, trực tiếp đánh văng Na Tra bay ngược ra ngoài.

Hắn lăn lộn Hồng Hoang nhiều năm, muốn sống sót, tự nhiên không thể mềm lòng.

"Hừ!" Hoàng Long Chân Nhân thấy thế, giơ tay đánh ra một đạo hà quang, cuốn Na Tra về.

Thái Ất Chân Nhân thân tử đạo tiêu, với tư cách đồng môn, tự nhiên không thể để đệ tử của mình xảy ra chuyện, nên đã cắt đứt truyền thừa.

Chương 205

Điều này cũng coi như đã làm hết nghĩa đồng môn.

"Tạ sư thúc!" Na Tra được cứu về, cảm kích Hoàng Long Chân Nhân nói.

Nhưng đồng thời, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm xúc khó tả.

Nếu là bình thường, tự nhiên sẽ có một tiếng "Đồ nhi chớ hoảng, vi sư đến đây." Đáng tiếc, hiện tại Thái Ất Chân Nhân đã mất mạng, thực sự khiến Na Tra có chút chua xót.

Bên Ngũ Hành Thành, Lục Nhĩ Mi Hầu ngượng ngùng gãi gãi đầu, cười nói, "À lão sư nói Na Tra kia, hắc hắc!" Trương Phương gõ đầu hắn, "Triệu đạo hữu thần thông quảng đại, tự nhiên sẽ không thua dưới tay một hậu bối, huống hồ pháp bảo của hắn còn chưa ra tay!" Thấy Triệu Công Minh dễ dàng hạ gục Na Tra, Trương Phương cũng không bất ngờ, nếu không có bản lĩnh như vậy, sao có thể là đệ tử lớn ngoại môn của Tiệt Giáo.

"Lại có người lên sàn rồi!" Lục Nhĩ Mi Hầu gật đầu đồng tình, rồi lại chỉ tay về phía chân trời.

"Đạo hữu là ai, tu luyện ở động phủ nào, không ngại xưng danh trước?" Hoàng Long Chân Nhân đã ra tay, tự nhiên không tiện rút lui nữa, dưới chân mây mù bốc lên, bay thẳng lên giữa không trung.

Thấy Triệu Công Minh mặt mũi xa lạ, cũng không triển khai thần thông trực tiếp gọi tên.

"Ta là Triệu Công Minh ở La Phù Động núi Nga Mi!" Triệu Công Minh thấy một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, cũng không

quá vô lễ.

“Ta cứ tưởng là ai, hóa ra là kẻ tầm thường vô danh.

Chỉ có bản lĩnh bắt nạt hậu bối thôi sao?!” Hoàng Long Chân Nhân nghe vậy, cười nhạt, đầy vẻ trào phúng.

“À, Phó giáo chủ nói không sai, đám người Xiển Giáo này cãi cọ thì giỏi thật đấy!” Triệu Công Minh toàn thân pháp lực dũng động, kim tiên trong tay càng thêm rực rỡ.

“Hôm nay đến đây, đã có tên trên Phong Thần Bảng, đáng lẽ ra phải chịu tử kiếp này, vậy để ta tiễn ngươi một đoạn lên Phong Thần Đài!” Hoàng Long Chân Nhân tay cầm Bạch Ngọc Kiếm, múa một vòng kiếm hoa, cười nói.

“To gan!” Triệu Công Minh nghe vậy đại nộ, dốc toàn lực công kích, không hề giữ lại chút nào.

Một khi Phong Thần Bảng đã xuất hiện, điều các đạo sĩ tu hành Hồng Hoang kỵ húy nhất chính là có tên trên bảng.

Đã có tên, chẳng phải có nghĩa là thân tử đạo tiêu sao?! *Oành oành oành!* Hai người giao chiến mấy hiệp, từng đạo pháp lực bay ra, nổ tung khiến mặt đất long trời lở đất.

Các sĩ tốt hai bên run rẩy thân thể, ngẩng đầu nhìn trời, trong mắt đầy vẻ kinh sợ.

Thần tiên đánh nhau, phàm nhân tai ương.

Chỉ cần một tia pháp lực thoát ra, cũng đủ khiến hồn phách tán loạn.

“Lùi!” Lại một đoàn thần quang lóe lên, Triệu Công Minh một tiên bức lui Hoàng Long Chân Nhân, tay trái bấm kiếm chỉ. *Xoẹt!* Một ngón tay, trực tiếp xé rách đạo bào của Hoàng Long Chân Nhân, trên

ngực xuất hiện từng vệt máu.

"Hít!" Hoàng Long Chân Nhân hít một ngụm khí lạnh, lau đi vết máu ở khóe miệng, trong lòng không kìm được dâng lên một tia sợ hãi.

Đây là đang tỉ thí, không phải là chỉ điểm.

Dù bị thương chút ít, Hoàng Long Chân Nhân tự nhiên không thể cứ thế rút lui, như vậy chẳng phải mất hết thể diện, thành trò cười cho thiên hạ sao.

Hắn nghĩ, rồi trong tay biến hóa, một chiếc Kim Cô xuất hiện, giơ tay định ném ra.

"Phóng túng!" Thấy Hoàng Long Chân Nhân không chịu thua, còn phản kích, Triệu Công Minh quát lớn một tiếng. *Hưu!* Một đạo kim quang bắn ra, hung hăng quấn quanh Hoàng Long Chân Nhân mấy vòng.

"Thu!" Chỉ nghe Triệu Công Minh lại hô một tiếng, kim quang hiện ra nguyên hình, đột nhiên thắt chặt lại, trói Hoàng Long Chân Nhân cứng ngắc, trói chặt không sót chỗ nào.

Hoàng Long Chân Nhân vặn vẹo thân thể, muốn thoát ra, nhưng tất cả đều vô ích.

"Đạo sĩ hoang dã to gan!" Dưới đây, Xích Tinh Tử thấy Hoàng Long Chân Nhân bị trói, liền xông lên cứu người.

Triệu Công Minh nghe thấy có người kêu, nhưng không cho chút cơ hội nào.

Dây Khóa Rồng dường như có linh tính, sau khi thu được người, trực tiếp bay về phía Trương Phương và những người khác.

"Dây Khóa Rồng này quả nhiên danh xứng với thực!" Trương Phương cười nói, cũng không bỏ qua cơ hội, trong mắt lóe lên quỷ dị

quang mang.

Hoàng Long Chân Nhân trong lúc giãy giụa, thấy mình không thể khống chế mà bay về phía Ngũ Hành Thành, trong lòng đại kinh.

Vô tình đối diện với ánh mắt của Trương Phương, trong não chợt một trận choáng váng, tức thì mất đi ý thức.

"Hãy thu hắn lại, treo lên cột cờ trong doanh, để chấn uy quân ta!" Trương Phương giơ tay, đánh ra một đạo phù ấn, phong bế Nê Hoàn Cung của Hoàng Long Chân Nhân, trấn áp nguyên thần, tạm thời phế đi pháp lực của hắn.

Lục Nhĩ Mi Hầu nhảy cẫng lên, cười lớn nói, "Ha ha ha, Lão sư anh minh, Phược Long Tác quả nhiên khóa được rồng!" Bên phía Xiển Giáo, thấy Hoàng Long Chân Nhân thân đầy tàn tạ bị treo trên cột cờ trong doanh, ai nấy đều phẫn nộ bất bình.

Kẻ sĩ có thể chết, không thể nhục, chẳng phải muốn làm loạn quân tâm Tây Kỳ ta sao?!

Chương 206

"Xích Tinh Tử đạo hữu, mau chóng hạ thủ!" Nhiên Đăng Đạo Nhân không ngồi yên được nữa, hô lớn.

"Yên tâm, ta nhất định sẽ tống hắn lên Phong Thần Đài vãng sinh!" Xích Tinh Tử mặc một bộ tiên y màu tím, giữa ngực có một đại bát quái, nghe vậy bình thản nói, dường như chẳng hề để Triệu Công Minh vào mắt.

Điều này cũng có thể hiểu được, không đánh bại một hậu bối và một trong những kẻ yếu nhất Thập Nhị Kim Tiên, thực sự không đáng nhắc tới.

Hoàng Long Chân Nhân quả thật không có mấy bản lĩnh, không hề có danh tiếng Kim Tiên nào.

"Xiển Giáo các ngươi giỏi thật đấy!

Không đáng một đòn, chỉ giỏi ba hoa chích chòe!" Liên tục đánh bại hai người, trên mặt Triệu Công Minh không hề có chút biến động nào, điều này nằm trong dự liệu.

Hắn chỉ nhắm vào việc đối phương động một cái là nhắc đến Phong Thần Đài, hiện tại hắn sẽ thực sự đưa tất cả những người đối diện lên Phong Thần Đài, để họ đi phục vụ cho Thiên Đình còn thiếu vị trí.

"À!" Xích Tinh Tử cười lạnh một tiếng, trên đỉnh đầu là Thủy Hỏa Phong, hai tay vung một chiếc Âm Dương Kính.

Trương Phương xem mà cạn lời, người Xiển Giáo thần thông thì không ra gì, bày đặt làm người ta ngỡ ngàng.

Hắn không đánh, hiện tại mới bắt đầu xem xét nghiêm túc, dù sao

Xích Tinh Tử không cùng đẳng cấp với những người trước, hơi có chút đáng xem. *Hưu!* Vừa dứt lời, một đạo hắc quang từ Âm Dương Kính bắn ra, trực chỉ Triệu Công Minh. *Phanh!* Triệu Công Minh một tiên đánh bật, hai bên vừa tiếp xúc, liền vang lên một tiếng nổ lớn.

Trong làn khói bụi, một đạo thân ảnh bay vút đi, kim tiên trong tay vung ra tàn ảnh, từng đạo thần quang bay lượn.

Nào ngờ đều bị Thủy Hỏa Phong chặn lại, không hề gây ra chút tổn thương nào.

Chiếc Thủy Hỏa Phong màu xanh nhạt, rải xuống một màn lam quang u u, chặn đứng mọi công kích pháp thuật.

"Quả là một pháp bảo tốt!" Triệu Công Minh thấy vậy, trong lòng thầm nhủ, phòng ngự của pháp bảo này quả thật không hề kém.

Xích Tinh Tử cũng rất cơ trí, luôn kéo giãn khoảng cách rất xa, Âm Dương Kính trong tay liên tục lóe sáng, huyễn hóa ra từng đạo pháp thuật.

Đấu mấy hiệp, thấy kim tiên không có hiệu quả, Triệu Công Minh đột nhiên bạo lùi, mở rộng khoảng cách.

"Đúng là một con rùa rụt cổ!" Triệu Công Minh cười lạnh một tiếng, trong mắt đầy vẻ trào phúng.

Khẽ điểm vào túi vải đeo bên hông, trong chớp mắt, từng đạo bạch quang bay ra.

"Trận đấu thực sự bắt đầu rồi!" Trương Phương thấy vậy, nhìn kỹ, trên mặt hiện lên một nụ cười nhạt.

Bộ Cường Hóa mở ra, một đạo giám định thuật ném tới.

Tên gọi: Hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu.

Phẩm cấp: Tiên Thiên Linh Bảo cao cấp (Định Hải Châu, có thể hóa chư thiên).

Đã chờ đợi rất lâu, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy uy lực của chúng.

"Ân?

Chẳng lẽ Triệu đạo hữu…" Thân Công Báo nghe vậy, trong mắt lóe lên tinh quang.

Hắn quen biết Triệu Công Minh, tự nhiên cũng biết chút ít về pháp bảo và pháp thuật của hắn.

Chỉ thấy những đạo bạch quang bay ra, tổng cộng có hai mươi bốn đạo, quay tròn quanh Triệu Công Minh. *Hoa!* Quay một lúc, chỉ thấy quang thải rực rỡ, từng trận hào quang ngũ sắc làm người ta tâm thần thất thủ.

Mọi người đồng loạt nhìn tới, nhưng lại không thể nhìn rõ, không thể nhìn thấy.

"Cái gì vậy?!" Từ khi đánh một trận với Trương Phương, Xích Tinh Tử đã trở nên cẩn thận, lúc này thấy pháp bảo trước mắt không thể nhìn ra hình dạng, nhất thời có chút chùn bước.

Xích Tinh Tử đứng yên, Triệu Công Minh lại không dễ dàng bỏ qua.

"Đi!" Triệu Công Minh hô lớn một tiếng, chỉ thấy hai mươi bốn viên Định Hải Châu tức thì biến mất.

Trong chớp mắt độn xuất, đã ở xung quanh Xích Tinh Tử.

"Á!" Xích Tinh Tử kêu lên quái dị, không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy hai mắt nóng rát, bị hồng quang bao phủ.

Thủy Hỏa Phong trực tiếp bị xé rách, màn lam quang bị phá ra một

lỗ lớn.

Nơi đâu nhìn thấy, đều là từng mảng hồng quang.

Hai mươi bốn viên Định Hải Châu vừa quét qua, trực tiếp đánh bật Xích Tinh Tử rơi xuống.

Chương 207

Nhanh chóng, trong nháy mắt, mọi người còn chưa kịp phân biệt rõ tình huống, đã thấy Xích Tinh Tử bại trận rơi xuống.

"Mau nạp mạng cho bần đạo!" Triệu Công Minh nắm lấy thời cơ, không hề nương tay, một tiên tế xuất, muốn đánh cho Xích Tinh Tử thân tử đạo tiêu.

Xích Tinh Tử thấy kim tiên đánh tới, trong mắt đầy vẻ kinh sợ, nhưng lại không thể động đậy, chỉ thấy cây kim tiên từng tấc từng tấc tiến lại gần.

"Chớ làm thương đạo huynh ta!" Dưới đất, Quảng Thành Tử xông lên trời, vung tay đánh ra một vật.

Vật đó hình dạng như chiếc chuông, lúc đầu chỉ bằng bàn tay, đón gió mà bạo trướng, tức thì biến thành lớn mười trượng. *Đông!* Tiếng chuông vang vọng khắp nơi, chấn động trời đất.

"Ân?" Nghe tiếng chuông vang vọng bên tai, dường như là ma âm, Triệu Công Minh bất ngờ không kịp phòng bị, đầu óc có chút choáng váng, hơi thất thần.

Động tác trên tay không khỏi chậm lại.

Chuyện diễn ra nhanh như chớp.

Chỉ thấy một kiện hà y phát sáng bay tới, một tay chụp lấy Xích Tinh Tử, nhanh chóng kéo về.

Xích Tinh Tử thấy mình thoát chết trong gang tấc, trên mặt đầy vẻ vui mừng sau kiếp nạn, giây phút trước còn nghĩ rằng sẽ phải lên Phong Thần Đài gặp Thái Ất Chân Nhân.

"Tạ đạo hữu!" Thu hồi tâm thần, Xích Tinh Tử liền chắp tay, nói

lời cảm tạ.

"Đạo huynh khách khí!

Để ta đi hội ngộ một phen." Quảng Thành Tử khẽ phất tay, ánh mắt nhìn về phía Triệu Công Minh.

Xích Tinh Tử ngẩn người, nhưng cũng không khuyên can, chỉ nói, "Cẩn thận là trên hết!" Sau khi nói nhiều như vậy, Triệu Công Minh đã định lại tâm thần.

Hắn giơ tay triệu hồi hai mươi bốn viên Định Hải Châu, dưới ánh hào quang ngũ sắc chiếu rọi, ma âm đã hoàn toàn không còn tác dụng.

Trương Phương khẽ nheo mắt, chỉ thấy chiếc chuông lớn vẫn đang vang vọng, sắc mặt những người xung quanh có chút thống khổ.

Nhưng tiếng chuông không nhằm vào hắn, nên hắn không bị ảnh hưởng mấy.

Một đạo giám định thuật ném tới.

Tên gọi: Lạc Hồn Chung.

Phẩm cấp: Tiên Thiên Linh Bảo trung cấp (Tiếng chuông, động tâm thần, đãng hồn phách).

"Pháp bảo cũng không tệ." Trương Phương thấy lời giới thiệu, mắt sáng lên.

Lay động có thể khiến địch hồn phách ly thể, dùng để bắt người vây khốn địch thì còn gì bằng!

Hơi trấn tĩnh lại, Trương Phương phát hiện mình đã dùng sai công năng của Bộ Cường Hóa, vốn dùng để sao chép thần thông công pháp của người khác, cường hóa pháp bảo, bây giờ thì hay rồi, lại biến thành một cái máy giám định pháp bảo sống sờ sờ.

Nhưng trừ những pháp bảo có ấn ký Thánh Nhân, Bộ Cường Hóa

xem xét pháp bảo, quả thật chuẩn xác vô cùng.

Phòng bị trước công năng của pháp bảo, đề phòng ám chiêu, cũng không tệ.

Nhưng pháp bảo cứu người kia, đã bị thu lại quá nhanh, không kịp cảm tri.

Không nói đến suy nghĩ trong lòng Trương Phương, tầm mắt quay lại phía Triệu Công Minh.

Liên tục đánh bại ba người, biểu cảm của Triệu Công Minh không hề biến động, hắn quét mắt nhìn xuống đám người Xiển Giáo bên dưới, trong mắt hàn quang lóe lên.

Đã ra tay lập danh, vậy chi bằng bắt hết đám Kim Tiên bên đối diện, để cuộc chiến Phong Thần này hạ màn, cho Tiệt Giáo ta vang danh khắp chốn!

Nghĩ rồi, Triệu Công Minh cười lạnh, sát khí ngập trời.

"Khí cơ đã thay đổi?!" Quảng Thành Tử sau khi cứu Xích Tinh Tử, liền nhanh chóng triệu hồi pháp bảo, định giao đấu với Triệu Công Minh, đột nhiên phát hiện khí thế đối phương đại biến, toàn thân tỏa ra sát khí nồng nặc, dường như vừa trở về từ Cửu U.

Xóa đi một tia kinh sợ trong lòng, Quảng Thành Tử nghiêm mặt, tay vung lên, thu hồi Lạc Hồn Chung.

Lạc Hồn Chung tuy có thể ảnh hưởng đến hồn phách của địch nhân, nhưng tiêu hao không nhỏ, nếu đối phương có phòng bị, cũng khó có hiệu quả, chỉ có thể đánh bất ngờ.

Đã quyết định, Triệu Công Minh tự nhiên không còn do dự, liền ném ra Dây Khóa Rồng.

"Đi!" Quảng Thành Tử khẽ quát một tiếng, hai thanh phi kiếm

đồng loạt bay ra.

Một thanh màu đỏ xanh, một thanh màu vàng kim, đều như du long bay lượn.

Tiên gia pháp khí Thư Hùng Kiếm, hình dáng đã là thượng phẩm, thậm chí còn rất thu hút ánh nhìn.

Hai thanh kiếm đó trực tiếp lao về phía Dây Khóa Rồng, giao chiến với nhau.

Chương 208

Thấy pháp bảo tự động đánh nhau, như thể có người điều khiển vậy, linh tính phi phàm.

"Lại!" Thấy Thư Hùng Kiếm chặn được Dây Khóa Rồng, Quảng Thành Tử lật tay, một ấn vàng xuất hiện.

"Phiên Thiên Ấn?!" Trương Phương tự nhiên nhận ra pháp bảo này, chỉ thấy nó toàn thân màu vàng kim, trên đỉnh có một viên minh châu, từng tia tử khí vờn quanh.

"Cái này cũng không tệ!" Xoa xoa cằm, Trương Phương thầm nghĩ, làm sao mới có thể lấy được mấy món pháp bảo này, để cường hóa một phen đây.

Phiên Thiên Ấn tế xuất, bỗng hóa thành lớn nghìn trượng, che khuất cả trời đất.

"Mấy trò tiểu xảo, hoa hòe lòe loẹt!" Triệu Công Minh ánh mắt đạm mạc, không thèm nhìn Phiên Thiên Ấn trên đỉnh đầu một cái, một chớp mắt đã quét ra hai mươi bốn viên Định Hải Châu.

Giống như vừa rồi đánh bật Xích Tinh Tử, hai mươi bốn viên Định Hải Châu tức thì xuất hiện trước mặt Quảng Thành Tử, hồng quang đại chấn.

"Lạc!" Chỉ nghe một chữ "Lạc", Quảng Thành Tử chỉ cảm thấy đầu óc phát trướng, nơi đâu nhìn thấy đều là hồng quang, toàn thân không thể động đậy.

Triệu Công Minh toàn thân pháp lực dũng động, tăng cường sức mạnh cho pháp bảo. *Phanh!* Một tiếng nổ lớn, hai mươi bốn viên Định Hải Châu đột nhiên nổ tung, khói đen cuồn cuộn.

Một tiếng nổ, trực tiếp đánh tan tâm thần Quảng Thành Tử, đạo bào rách nát, so với Hoàng Long Chân Nhân thê thảm hơn nhiều, trực tiếp từ trên không rơi xuống, bộ dạng chật vật.

Chỉ một chiêu, không lấy mạng hắn, thì cũng đánh hắn nửa tàn phế.

Chưa kịp đợi Triệu Công Minh ra tay, một đạo thanh ảnh bay tới, trực tiếp cuốn Quảng Thành Tử đi, không cho chút cơ hội nào.

Vốn giữ nguyên tắc thừa thắng xông lên, Triệu Công Minh vừa định ra tay thì hơi khựng lại, thấy người bị cứu đi, liền dừng lại.

"Đạo Hạnh Thiên Tôn!" Triệu Công Minh tự nhiên cũng nhận ra người đến, khẽ nhíu mày.

Đối phương đánh thật hay, thấy tình huống không ổn liền đổi người, luân phiên lên trận.

Đạo Hạnh Thiên Tôn mặc một bộ đạo bào xanh trắng, thuận thế cứu Quảng Thành Tử, đối lập với Triệu Công Minh.

"Tiệt Giáo quả nhiên có nhân vật hào kiệt!" Dưới đây, Nhiên Đăng Đạo Nhân lạnh giọng nói.

Liên tục mất ba vị Kim Tiên, thậm chí ngay cả Quảng Thành Tử cũng bị một chiêu đánh bại, khiến hắn có chút bất an.

"Hừ!

Há có thể để các ngươi làm mất uy danh Tiệt Giáo ta!" Triệu Công Minh ngạo nghễ nói, trong mắt đầy vẻ khinh thường.

"Bớt ba hoa đi!" Thấy Triệu Công Minh hoàn toàn không coi ai ra gì, Đạo Hạnh Thiên Tôn giận dữ nói.

Hàng Ma Trừ trong tay kim quang đại chấn, định ra tay đánh.

Triệu Công Minh lạnh lùng nhìn một cái, nhìn về phía đám người

Xiển Giáo, "Sao không cùng lên một lượt đi, đỡ tốn thời gian!" Một hòn đá ném xuống gây ngàn đợt sóng, cục diện tức thì sôi trào.

"Cuồng vọng!" "Đúng là không biết trời cao đất rộng!" Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư và những người khác nghe vậy đều đại nộ. *Oành oành!* Hai đạo thần quang xông lên trời, đồng loạt vây quanh Triệu Công Minh.

"Lão sư, Triệu đạo hữu e rằng có nguy hiểm!" Thấy Triệu Công Minh bị Đạo Hạnh Thiên Tôn, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư ba người vây chặt, Thân Công Báo trên mặt đầy lo lắng.

"Vô phương!

Xem Triệu đạo hữu ứng đối thế nào!" Trương Phương khẽ phất tay, an ủi mọi người, thấy uy năng của hai mươi bốn viên Định Hải Châu, đối với Triệu Công Minh hắn cũng không quá lo lắng.

Nói như vậy, nhưng cũng không thể làm mất thể diện nhà mình.

Trương Phương lạnh mặt, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân, quát, "Xiển Giáo các ngươi xem ta dễ bắt nạt sao?!

Miệng thì nói đơn đấu pháp thuật?" Nhiên Đăng Đạo Nhân trên mặt lóe lên một tia xấu hổ, nhưng nhanh chóng che giấu, bình thản nói, "Triệu Công Minh không xem ai ra gì, chọc giận chư vị đạo hữu trước, sao gọi là bắt nạt được?!" Trương Phương lần đầu tiên thấy có người lại biến sự vô liêm sỉ thành thanh tân thoát tục như vậy, quả thật làm mới lại nhận thức của hắn về Thập Nhị Kim Tiên.

"Cái loại mặt dày không biết xấu hổ này?

Tự xưng Thập Nhị Kim Tiên, không đúng, sau ngày hôm nay, e rằng phải thành Thập Kim Tiên… Cửu Kim Tiên." Lục Nhĩ Mi Hầu gãi gãi đầu, đột nhiên phát hiện cách nói này dường như không hay lắm, lại nói, "Ta thấy Quy Linh cũng không tệ." "Yêu hầu to gan, dám

ăn nói ngông cuồng như vậy!" Cụ Lưu Tôn nghe vậy, đại nộ nói.

Tay cầm Dây Trói Tiên, định độn thổ bắt con khỉ. *Oành!* Đang lúc giao chiến, đột nhiên chỉ nghe trên đỉnh đầu một trận nổ lớn.

Như thể thập phương lôi kiếp giáng xuống, khuấy đảo cả vùng trời đất này.

Không gian nơi Triệu Công Minh và Ngọc Đỉnh Chân Nhân ba người giao đấu, bị một tầng khói trắng dày đặc bao phủ, ẩn hiện có lửa đỏ từ bên trong thấu ra.

Trong chiến trường.

Chương 209

Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư đều tay cầm lợi kiếm, toàn thân pháp lực dũng động.

Đạo Hạnh Thiên Tôn Hàng Ma Trừ trong tay chuyển động, từng tia kim quang lóe lên.

Mấy người nhìn nhau, đều ăn ý đồng loạt tấn công, các loại thần thông liên tiếp thi triển, làm người ta hoa mắt.

"Đi!" Triệu Công Minh cười nhạt, trên mặt vẫn không có bất kỳ biểu cảm nào, không một chút gợn sóng, trong miệng khẽ thốt ra một chữ.

Hai mươi bốn viên Định Hải Châu quay tròn, đột nhiên quang thải đại phóng, hào quang ngũ sắc sáng đến mức người ta không thể mở mắt.

Hồng quang nhảy múa.

Trong không gian dập dờn từng đạo ba văn.

Một viên tức thì xuất hiện xung quanh Linh Bảo Đại Pháp Sư, chặn hắn lại.

Sau đó hai mươi bốn viên Định Hải Châu chia thành hai, hai chia thành bốn, như thể phân liệt vô cùng vô tận vậy.

Trong chớp mắt, vô số Định Hải Châu tràn ngập trong vùng tiểu thiên địa này, dù là chân thân hay tàn ảnh, đều bị lấp đầy kín mít.

Sau khi phân liệt xong, hào quang ngũ sắc của Định Hải Châu sáng bừng, rồi oanh nhiên nổ tung.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân vừa nhìn thấy, biểu cảm như thấy quỷ, vội

vàng dừng bước, toàn thân pháp lực liều mạng dũng động, liều chết chống đỡ lực bạo tạc. *Phốc phốc!* Không đến một lát, mấy đạo thân ảnh đột nhiên xuyên qua khói trắng, bay ngược ra.

Nhìn kỹ, chỉ thấy Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Đạo Hạnh Thiên Tôn bay thẳng về chỗ Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Người còn lại, Linh Bảo Đại Pháp Sư, đã im hơi lặng tiếng, thân tử đạo tiêu.

Trên trường, một mảnh tĩnh lặng. …… *Phanh!* Tàn thi của Linh Bảo Đại Pháp Sư hung hăng đập xuống đất, bụi đất tung bay.

Một linh hồn sống động thoát ra, không cam lòng nhìn chiến trường lần cuối, sau đó bị một lực hút vô tận kéo đi, thẳng tiến về Phong Thần Đài.

"Đạo hữu đi đường bình an!" Nhiên Đăng Đạo Nhân pháp lực dũng động, đang định ra tay bắt lấy linh hồn, đột nhiên nhận ra, đành dừng thủ thế, tự mình thở dài một tiếng, mặc cho hồn phách đi về Phong Thần Đài.

Thập Nhị Kim Tiên phạm phải sát kiếp, lên Phong Thần Bảng là chuyện đã định, dù có bắt được linh hồn cũng vô dụng, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã nói rồi cũng không cứu được người.

Nghĩ rồi, trong mắt Nhiên Đăng Đạo Nhân lóe lên vẻ bất lực, không khỏi tức giận như Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trước đó mất Thái Ất Chân Nhân, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đại nộ, hiện tại lại mất thêm một người, còn Hoàng Long Chân Nhân thì đang bị treo trên cột cờ, sống chết chưa rõ, xuống dưới làm sao mà giao phó được.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Đạo Hạnh Thiên Tôn vừa vặn dừng lại,

mặt mày lem luốc, trên mặt đầy vẻ kinh sợ.

May mà kịp thời thu tay, dùng toàn thân pháp lực để phòng ngự vụ nổ của hai mươi bốn viên Định Hải Châu, nếu không cũng đã thân tử đạo tiêu.

Cũng chỉ có thể trách Linh Bảo Đại Pháp Sư chung quy tu vi và tâm tính còn kém một chút, nên mới có kết cục như vậy.

Các Kim Tiên còn lại kinh nghi bất định, nhất thời không ai dám tiến lên nữa, giao đấu với Triệu Công Minh.

"Trương Quế Phương!

Hôm nay ta tạm tha cho ngươi, ngày khác sẽ tỉ thí lại!" Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy biểu cảm của mọi người, biết rằng hôm nay đại thế đã mất.

Một tiếng gầm giận dữ, khí thế hung hăng để lại một lời nói cay nghiệt.

Nói xong, liền bay về Lô Bồng, đám người Xiển Giáo liền vội vàng theo sau.

"Hừ!

Chẳng qua chỉ là vậy thôi." Thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân đã chịu bại mà vẫn ngạo khí như vậy, Trương Phương lạnh lùng hừ một tiếng, đầy vẻ khinh thường.

"Tán!" Thấy trên không một đoàn khói trắng cuồn cuộn bao phủ, khiến người ta không nhìn rõ, Trương Phương thổ ra một chữ, pháp lực dũng động. *Oành!* Từng trận cuồng phong kỳ dị vô cớ thổi tới, ào ào thổi về phía khói trắng.

Chính là thần thông Địa Sát cao cấp, Tá Phong!

Khói bụi vừa tan, chỉ thấy một đạo thân ảnh nhẹ nhàng bay xuống.

Nhìn kỹ dung mạo, chính là Triệu Công Minh, người đã liên tục đánh bại mấy người.

"Triệu đạo hữu quả nhiên thần thông quảng đại, lần này tất danh chấn thiên hạ, uy hiếp Tây Kỳ!" Trương Phương thấy người, khẽ cười, tán dương nói.

Quả nhiên, không nói đến uy lực của hai mươi bốn viên Định Hải Châu, chỉ riêng công lực cận chiến, Triệu Công Minh cũng đã đủ để danh liệt hàng đầu.

Chương 210

Trấn áp Thập Nhị Kim Tiên không thành vấn đề!

"Phó giáo chủ quá khen!

Hứng chí dâng cao, tự nhiên phải giết cho phiến giáp bất lưu.

Ha ha ha, thật sự sảng khoái vô cùng!" Triệu Công Minh chắp tay, cũng cười lớn nói.

Một người hào sảng như vậy, tự nhiên sẽ không cố ý che giấu, có gì nói đó.

"Tốt!

Đêm nay chuẩn bị yến tiệc, ăn mừng Triệu đạo hữu đại thắng trở về!" Bên cạnh, Văn Trọng mặt mày hân hoan.

Ai lập công không quan trọng, chỉ cần có thể trấn áp được phe Tây Kỳ, lập được công lao hiển hách cho Đại Thương, thì đó chính là chiến thắng.

"Tốt tốt tốt!" "Triệu đạo hữu thực nãi pháp lực vô song!" "Bắt sống Hoàng Long Chân Nhân, trấn sát Linh Bảo Đại Pháp Sư, Triệu đạo hữu quả không hổ danh là đệ nhất nhân ngoại môn của Tiệt Giáo!" Trên tường thành, các vị tiên nhân Kim Ngao Đảo đều chắp tay cung duy nói, trong mắt đầy vẻ ngưỡng mộ.

Một thân tu vi thông thiên, lại có pháp bảo như vậy bầu bạn, thực sự khiến người ta thèm thuồng. …… Đêm đó, Ngũ Hành Thành.

Một vệt hàn quang chiếu xuống, nhưng bên trong trướng doanh chủ soái lại đèn đuốc sáng trưng.

Mọi người nâng chén cụng ly, một mảnh hưng phấn cao độ.

Triệu Công Minh ban ngày lập được đại công, nhưng cũng không kiêu ngạo, vẫn tự mình trò chuyện với mọi người.

Trước tiên trao đổi tâm đắc tu luyện, sau đó lại kể chuyện thú vị ở Hồng Hoang.

Hồng Hoang không ghi năm tháng, vô số năm tháng tu chân, nói qua nói lại, cũng không thể kể hết.

Ánh nến xuyên qua trướng doanh.

Chỉ thấy mấy bóng người, thỉnh thoảng lại vang lên vài tiếng cười lớn.

So với cảnh tượng hoan hỉ trong Ngũ Hành Thành, phe Xiển Giáo lại thêm vài phần ưu sầu.

Bên trong Lô Bồng.

Nhiên Đăng Đạo Nhân ngồi xếp bằng ở vị trí đầu, khẽ cúi đầu, không nhìn rõ biểu cảm.

Các Kim Tiên theo thứ tự lần lượt ngồi xuống, sắc mặt âm tình bất định.

Thần tiên đương nhiên cũng có thất tình lục dục, lần này xen vào vũng nước đục này, tâm tình mọi người đều không được tốt cho lắm.

"Mấy vị đạo hữu xem, Triệu Công Minh đã dùng thứ gì mà đánh bị thương?" Trầm tĩnh một lát, Nhiên Đăng Đạo Nhân lên tiếng trước.

"Uy lực rất lớn, nhưng lại không nhìn rõ là vật gì, chỉ thấy hồng quang." Xích Tinh Tử hồi đáp, nói trước.

Hắn là người đầu tiên đối diện với hai mươi bốn viên Định Hải Châu, nhưng cũng thua nhanh, không kịp phản ứng đã bị đánh bật.

"Quả thật chỉ thấy hồng quang lóe sáng, không biết là vật gì." Quảng Thành Tử nói, trên mặt hiện lên một tia hổ thẹn, cũng thua một

chiêu.

Vốn dĩ hắn nghĩ Xích Tinh Tử không có phòng bị, không bố trí pháp bảo đầy đủ, nhưng dù vậy hắn vẫn không thể làm gì được trước hai mươi bốn viên Định Hải Châu.

"Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Đạo Hạnh Thiên Tôn hai vị đạo hữu, các ngươi nghĩ sao?" Nhiên Đăng Đạo Nhân nghe xong, mặt không biểu cảm, lại nhìn về phía hai người đó.

Khi ba người cùng công kích Triệu Công Minh, bị một màn khói trắng che khuất, tình hình bên trong chỉ có họ mới biết.

Linh Bảo Đại Pháp Sư thân tử đạo tiêu, đương nhiên chỉ có thể hỏi hai người còn lại.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Đạo Hạnh Thiên Tôn nhìn nhau, trong mắt đều lóe lên một tia xấu hổ.

Kỳ thực hai người cũng không kịp phản ứng, việc hai mươi bốn viên Định Hải Châu huyễn hóa phân liệt chỉ trong chớp mắt, sau đó hồng quang đại chấn bùng nổ, càng không thể nhìn rõ được nữa.

"Cũng phải!" Thấy hai người né tránh như vậy, Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng hiểu ý của họ, tỏ vẻ thông cảm.

"Pháp bảo đó có công năng huyễn hóa, nhất sinh nhị, nhị sinh tứ, sinh sôi không ngừng, uy lực bùng nổ càng mạnh." Ngọc Đỉnh Chân Nhân dừng lại, nói.

Mất mặt thì mất mặt đi, dù sao lúc bị đánh bật ra thì mọi người đều thấy, cũng không cần phải giấu giếm nữa.

Mọi người đều ngạc nhiên, ai nấy đều suy tư.

"Huyễn hóa?!

Thật giả lẫn lộn, hư hư thực thực, khiến người ta không thể nhìn

rõ.” Nhiên Đăng Đạo Nhân thở dài một tiếng, bất lực nói.

Chương 211

Vốn tưởng đã tìm được một cách hay, không cần phá trận, lại còn có thể hạn chế Trương Quế Phương, nào ngờ lại đột nhiên xuất hiện một Triệu Công Minh, phá hỏng toàn bộ kế hoạch.

Một Trương Quế Phương đã đủ đau đầu rồi, lại xuất hiện thêm một kẻ tàn nhẫn có thể một chiêu chế địch.

Chẳng lẽ trời muốn diệt Xiển Giáo ta sao?

"Không hay rồi!" Đột nhiên, một tiếng kinh hô.

Mọi người đồng loạt nhìn tới, chỉ thấy trên mặt Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đầy vẻ phẫn nộ.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn hạ thủ thế xuống, khẽ nói, "Hoàng Long Chân Nhân đã đi rồi!" Các Kim Tiên nghe xong, biểu cảm mỗi người một vẻ.

Đi rồi?

Đi đâu rồi?!

Tự nhiên không cần nói cũng biết, là đi về Phong Thần Đài rồi.

"Ân?" Ngọc Đỉnh Chân Nhân nghe vậy, liền bấm ngón tay tính toán.

"Chuyện gì vậy?" Nhiên Đăng Đạo Nhân nhìn một cái, khẽ nhíu mày nói.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân tính xong, mới nói, "Đệ tử Dương Tiễn của phái ta hóa thành ruồi bay lén vào Ngũ Hành Thành, muốn cứu Hoàng Long Chân Nhân, chắc chắn bị phát hiện, nên mới khiến Hoàng Long Chân Nhân thân tử đạo tiêu.

Chư vị, bần đạo đã quá sơ suất, thực sự xin lỗi chư vị!" "Vậy Dương Tiễn đâu?" Nhiên Đăng Đạo Nhân cau mày càng sâu, nhíu chặt lại. **Chương Lục Áp** "Đồ nhi trọng thương đào thoát, bảo toàn được một mạng." Ngọc Đỉnh Chân Nhân thở phào một hơi, vừa nghe Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn nói liền cảm thấy có chút không ổn, may mà Dương Tiễn còn giữ được một mạng.

"Đạo hữu có lòng, tự nhiên không trách được." Nhiên Đăng Đạo Nhân thở dài nói, đã Hoàng Long Chân Nhân thân tử đạo tiêu, tự nhiên sẽ không trách Ngọc Đỉnh Chân Nhân nữa.

Dù sao Ngũ Hành Thành hiểm nguy, có thể phái đệ tử đi cứu người, đã là liều cả tính mạng.

Cũng may Dương Tiễn vô sự, nếu không trên Phong Thần Bảng lại thêm một đệ tử Xiển Giáo, chẳng phải càng làm người ta chê cười sao.

"Chúng ta gặp kiếp nạn này khó có thể tiêu giải, chỉ đáng tiếc Thái Ất Chân Nhân, Hoàng Long Chân Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư ba vị đạo hữu, đã đi lên Phong Thần Bảng." Nhiên Đăng Đạo Nhân từ xa hướng Phong Thần Đài chắp tay một cái.

Thập Nhị Kim Tiên mất đi ba vị, khiến người ta có chút không thể tưởng tượng được cục diện sau này sẽ thế nào.

"Chúng ta nên thỉnh Lão Sư ra tay tương trợ." Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn nghe vậy, trong mắt đầy vẻ bất lực.

Nhiên Đăng Đạo Nhân trầm mặc.

Đừng nói đến việc thỉnh Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay, hiện tại không bị truy cứu đã là may mắn thoát được một kiếp.

Thân là Phó Giáo Chủ Xiển Giáo, chỉ một phen chinh chiến, liền mất mấy vị đồng đạo tính mệnh, tất sẽ bị Nguyên Thủy Thiên Tôn

quở trách một phen, thậm chí phải bế quan sám hối, thiên niên không được xuất động phủ.

Hiện tại tình huống, Nhiên Đăng Đạo Nhân thà đi bế quan, còn hơn là tránh được kiếp nạn sinh tử này.

"Lời này có lý, thực là việc bất đắc dĩ." Ngọc Đỉnh Chân Nhân ban ngày bị hai mươi bốn viên Định Hải Châu dọa một phen, hiện tại trong lòng tự nhiên có chút kinh sợ, lập tức đồng tình nói.

Các Kim Tiên khác không nói gì, nhưng cũng đồng loạt nhìn về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Đã thỉnh Lão Sư ra tay, Nhiên Đăng Đạo Nhân nên là người đứng ra, đến Ngọc Hư Cung núi Côn Luân thỉnh Lão Sư chỉ giáo.

"Cũng được, vậy để bần đạo đi một chuyến!" Biết ý của chư vị Kim Tiên, Nhiên Đăng Đạo Nhân cứng đầu cứng cổ, đồng ý nói.

Nhiên Đăng Đạo Nhân khẽ đứng dậy, vừa mới độn đi.

"Báo!

Chư vị sư thúc sư bá, bên ngoài có một đạo sĩ áo hồng muốn gặp!" Đang lúc vừa hạ quyết tâm, bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng hô, nghe tiếng trong trẻo đó, chắc chắn là Na Tra.

Mọi người nhìn nhau, trong mắt lóe lên vẻ nghi hoặc.

"Có mời!" Nhiên Đăng Đạo Nhân thân hình khựng lại, một lần nữa ngồi xếp bằng xuống, quát nói.

Tiếng bước chân xa dần, không lâu sau, liền thấy một đạo nhân bước vào.

Người đó mặc một bộ đạo bào màu hồng, đầu đội mũ ngư vĩ, râu dài phất phơ, thân hình cao lớn, eo đeo trường kiếm.

"Kính chào chư vị đạo hữu!" Chắp tay một cái, đạo nhân khẽ nói.

Mọi người đáp lễ, Nhiên Đăng Đạo Nhân nhìn kỹ, phát hiện không hề quen biết người này, liền cười hỏi, "Đạo hữu tu luyện ở tiên sơn nào, động phủ nào?" Vừa hỏi, liền muốn biết lai lịch của hắn.

"Một tán nhân nhàn vân dã hạc, họ Lục tên Áp!" Lục Áp khẽ phất tay áo, hồi đáp.

Người này chính là phụng pháp lệnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn, gấp rút chạy đến trợ trận Lục Áp.

Chương 212

"Thì ra là Lục đạo huynh, hạnh ngộ!" Nhiên Đăng Đạo Nhân nói, chờ đợi lời tiếp theo của hắn.

Lục Áp tự nhiên biết ý, trực tiếp nói, "Ta phụng pháp lệnh của Thiên Tôn, đặc biệt đến tương trợ các vị đạo hữu, chư vị có thể cho ta biết hình thế hiện tại không?" Các Kim Tiên nghe vậy đại hỉ.

Lão Sư thần cơ diệu toán, sớm biết mọi người sẽ gặp kiếp nạn này, liền phái người đến tương trợ.

Tuy rằng người này tướng mạo không xuất chúng, không thể nhìn ra đạo hạnh sâu cạn, nhưng do Nguyên Thủy Thiên Tôn tự mình điểm danh, sao có thể kém được?!

Liền vội vàng thỉnh Lục Áp ngồi xuống.

Đợi Lục Áp ngồi định, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn mở lời nói, "Để bần đạo kể rõ." Không nhắc đến chuyện phá trận, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn chỉ kể hết những thủ đoạn của Triệu Công Minh ngày hôm nay, càng nhấn mạnh vào hai mươi bốn viên Định Hải Châu, dù không biết pháp bảo đó là gì.

Còn về chuyện phá trận thì khỏi nói cũng được, thật sự là mất mặt.

"Đáng thương mấy vị đạo hữu của ta, không thoát khỏi kiếp sát này, thân tử đạo tiêu rồi, ai!" Cuối cùng, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn vẻ mặt đau lòng, mắt đầy hối hận.

Thần tình này, thực sự khiến người ta cảm động vô cùng, rơi lệ.

Lục Áp nghe vậy liên tục gật đầu, cuối cùng khẽ nhíu mày không thể nhận ra.

Không ngờ, tình hình bây giờ lại phát triển đến mức gian nan như vậy.

Đợi Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn nói xong, Lục Áp khẽ nói, "Trương Quế Phương và Triệu Công Minh quả thật cực kỳ đáng ghét.

Nhưng Triệu Công Minh chỉ biết đạo thuật vô cùng, há biết trong huyền diệu còn có diệu pháp hơn?" Dừng lại, lại nói, "Chư vị đạo hữu yên tâm, đợi ngày mai bần đạo sẽ cùng họ hội ngộ một phen." "Vậy thì phải nhờ đạo hữu rồi." Nhiên Đăng Đạo Nhân khẽ cười.

Một đêm không lời, mọi người tĩnh tọa. …… Bên cạnh Phong Thần Đài Tây Kỳ.

Bách Giám tay cầm Chiêu Linh Phiên, liên tục nhìn hai vị trước mặt như thấy quỷ.

Không, hai đoàn hồn phách trước mắt, nhìn như thấy quỷ cũng không sai.

"Linh Bảo Đại Pháp Sư, Hoàng Long Chân Nhân hai vị đạo hữu, sao lại ở đây?" Bách Giám mấy ngày trước đón một Thái Ất Chân Nhân đã kinh hãi, hiện tại lại thấy thêm hai vị Kim Tiên, khiến hắn không khỏi có chút sợ hãi.

"Hoàng Long đạo huynh, …ai!" Linh Bảo Đại Pháp Sư vốn dĩ nên đến trước, nhưng hắn không cam lòng, trên đường đi điên cuồng chống lại lực hút của Phong Thần Bảng, nên mới tình cờ gặp Hoàng Long đạo hữu.

Hắn nghĩ rồi, cuối cùng bất lực thở dài.

Hoàng Long đạo hữu bị bắt đi, hắn đã biết, chỉ là các tiên nhân Xiển Giáo không thể cứu được người, bây giờ lại mất mạng.

"Linh Bảo đạo huynh!" Hoàng Long Chân Nhân lơ lửng giữa không trung, ngữ khí cũng đầy bất lực.

Vị Triệu Công Minh vừa rồi đã đánh chết hắn, không khỏi khiến hắn nổi giận đùng đùng.

Còn sư điệt Dương Tiễn kia, không biết đã thoát ra được chưa?!

Nếu cũng thân tử đạo tiêu, e rằng sẽ mắc nợ một nhân tình trời biển.

"Hai vị đạo hữu…" Bách Giám có chút do dự gọi, hai người trước mắt không như Thái Ất Chân Nhân, dù không nói chuyện nhưng cũng khá khách khí.

Hắn nói rồi lại ngẩng đầu nhìn trời, Thánh Nhân vô chỗ nào không có, nhất ngôn nhất hành đều nằm trong mắt họ.

E rằng giây sau Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên xuất hiện, sẽ quở trách hắn một trận.

Thập Nhị Kim Tiên mất đi ba vị, đừng nói đến Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, sợ là bị ghi hận, sau này e rằng cũng không hay.

Hoàng Long Chân Nhân và Linh Bảo Đại Pháp Sư nhìn nhau, trên mặt đầy vẻ cười khổ.

Đột nhiên đồng loạt hô, "Lão Sư cứu chúng con!" Trong ngữ khí đầy vẻ không cam lòng.

Bách Giám giật mình, chiếc Chiêu Linh Phiên trong tay suýt chút nữa rơi xuống đất, vội vàng nhìn trái nhìn phải.

"Lão Sư!" Thấy Cửu Tiêu trống rỗng, không có bất kỳ hồi đáp nào, hai người lại lần nữa hô.

Hai hồn phách lơ lửng hạ xuống, quỳ rạp trên đất, lặng lẽ dập đầu. *Hoa!* Đột nhiên một trận gió quái dị thổi tới, nâng hai đoàn u hồn lên.

"Lão Sư!" Hoàng Long Chân Nhân và Linh Bảo Đại Pháp Sư đại

hỉ.

“Hai người đi đi, sát kiếp khó tránh, đều là định số!

Đi đi…” Một giọng nói u u vang lên, dường như ở ngay trước mắt, nhưng lại xa tận chân trời, dường như xen lẫn sự phẫn nộ đối với một người nào đó.

Hai người nhìn nhau, Lão Sư đã lên tiếng, biết rằng dù giãy giụa thế nào cũng không thoát khỏi kiếp này.

Chương 213

Lại lần nữa cúi lạy từ xa, nhìn về phía Phong Thần Bảng, không đợi Bách Giám dẫn đường, liền tự mình đi tới.

Trên chiến trường, hai quân đối đầu.

Trương Phương nhìn dàn trận đối diện, trong lòng thầm lặng.

Hôm qua bị đánh thảm hại như vậy, hôm nay lại dám khiêu chiến, chẳng lẽ đầu óc bị đánh cho hồ đồ rồi sao?

Liên tiếp chết ba vị Kim Tiên, mà vẫn không biết hối cải?!

"Trương Quế Phương!

Mau ra một trận chiến!" Như một tiếng sấm sét nổ tung, vang vọng Cửu Tiêu mãi không dứt.

Nghe tiếng, chính là Nhiên Đăng Đạo Nhân không nghi ngờ gì.

"Cuồng vọng!

Tử lâm đầu không biết hối cải, phá!" Trương Phương lạnh lùng hừ một tiếng, đột nhiên tế ra một kiếm.

Thanh kiếm đen kịt, không thể nhìn ra uy lực. *Tranh!* Chỉ nghe một tiếng kiếm minh trong trẻo, thân kiếm đen rung động.

Theo lời Trương Phương vừa nói, âm thanh đó dường như được gia trì, không gian dập dờn từng vòng sóng văn.

Mọi người chỉ cảm thấy trong lòng một trận không thoải mái, lục thần bất ổn.

"Chuyện gì vậy?!" Quảng Thành Tử đối với loại thần thông mê hồn này nhạy cảm nhất, dù sao bản thân vẫn luôn dùng Lạc Hồn Chung, tự nhiên quen thuộc nhất.

“Giữ vững tâm thần!” Nhiên Đăng Đạo Nhân không ngờ Trương Phương hôm nay hỏa khí lại lớn như vậy, vừa lên đã thi triển thần thông.

Dưới Cửu Tiêu, chỉ nghe thấy ma âm vang vọng bên tai.

Một chữ “phá”, vẫn cứ vang vọng bên tai, hoặc làm người ta hồn phách hỗn loạn.

“Ha ha!

Lão sư lợi hại, xem chừng lần này sẽ khiến họ phải ngã chổng vó.” Lục Nhĩ Mi Hầu thấy đám người Xiển Giáo chịu thiệt, vui mừng vỗ tay tán thưởng.

Trương Phương cười nhạt, tay lật một cái, lại thu Lưu Ly Kiếm về.

Lần này chỉ là thử nghiệm tác dụng mê hồn của Lưu Ly Kiếm, một công năng mới được nghiên cứu ra.

Còn về đối tượng thí nghiệm, tự nhiên cứ để đám người Xiển Giáo nếm thử trước.

Là Tiên Thiên Linh Bảo cao cấp, chỉ có một tác dụng phụ, công kích mê hồn mang tính phạm vi uy lực sẽ không quá cao, dùng để chọc tức đối phương cũng thú vị.

Chẳng thấy đám người Xiển Giáo vẻ mặt như lâm đại địch, vẻ mặt đầy kinh nghi sao.

“Ha!

Triệu đạo hữu, nhờ phúc của ngươi, sau trận đấu hôm qua, xem chừng họ đã sợ vỡ mật rồi!” Thấy cảnh này, Trương Phương giơ tay chỉ, cười nói.

“Không phải vậy, thực sự là pháp bảo của Phó giáo chủ quá bất

ngờ.” Triệu Công Minh khẽ nói, trong mắt cũng đầy tò mò.

Pháp bảo loại mê hồn, hắn đã thấy không ít, đa số hình dạng là chuông, cầm hoặc những vật tương tự, trường kiếm thì chưa từng thấy, lại còn là một thanh kiếm đen xì xấu xí.

“Trương Quế Phương!

Hôm nay tỉ đấu, như ngày hôm qua, ngươi có dám thử không?” Bên khác, Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng tự thấy phe mình bị trêu chọc, lớn tiếng giận dữ nói.

Các Kim Tiên phẫn nộ không thôi, vốn đã ôm một bụng hỏa, bây giờ lại bị trêu đùa.

Trương Phương nghe vậy, thu lại nụ cười, trong lòng thầm nghĩ, không biết đối phương lại bày trò gì nữa đây!

Nhưng, giả vờ không sợ.

Nếu sợ hãi, thì không phải Trương Phương!

Mặc kệ âm mưu quỷ kế, đến lúc bất đắc dĩ, ông đây cũng sẽ xông lên chém giết một trận, xem ai có thể chống lại?!

“Đêm qua Tây Kỳ tập kích doanh trướng của ta, món nợ này chưa tính, hôm nay liền tính rõ ràng!” Trương Quế Phương quát lớn một tiếng.

Lời vừa dứt, chỉ thấy đối diện có một người bay lên, chân đạp Phong Hỏa Luân, thân vờn Hỗn Thiên Lăng.

Vừa nhìn trang phục, liền biết đó là Na Tra.

Chương 214

Trương Phương cười nhạt, mất đi một Hoàng Long Chân Nhân, xem chừng Na Tra lại thích làm trận đầu rồi.

"Vị nào nguyện đi!" Trương Phương nhìn quanh mọi người, hỏi.

Các vị tiên nhân Kim Ngao Đảo rục rịch muốn thử, đang định mở lời nhận lệnh.

"Lão sư, đồ nhi nguyện đi!" Chưa kịp mở lời, Lục Nhĩ Mi Hầu liền chắp tay, vội vàng nói.

"Tốt!" Trương Phương khẽ gật đầu.

Triệu Công Minh cũng không ngăn cản, hôm qua đã nổi bật rồi, hôm nay không tiện giành công của đồng liêu nữa.

Chút đạo lý đối nhân xử thế này, hắn hiểu.

Chỉ thấy Lục Nhĩ Mi Hầu xông lên trời, tay cầm cây thiết côn nặng vạn cân.

Gió nhẹ thổi qua, tóc hắn dựng đứng.

Na Tra vung Hỏa Tiêm Thương, trực tiếp đâm tới.

Lục Nhĩ Mi Hầu côn quét một vùng lớn, rồi giao chiến.

Hai bên lao vào nhau, đánh nhau vui vẻ.

"Con khỉ này thật…" Dưới đây, Trương Phương thấy cảnh này, đột nhiên cười.

Nhớ tới cảnh Tôn Ngộ Không đại chiến Na Tra ở đời sau, nhưng cũng không hoàn toàn tương đồng.

Lục Nhĩ Mi Hầu thiếu một bộ tỏa tử hoàng kim giáp, không oai

phong bằng Tôn Ngộ Không.

Hai người đấu mấy hiệp, Lục Nhĩ Mi Hầu một côn đánh gục Na Tra, giành chiến thắng.

Đối với kết quả này, Trương Phương không bất ngờ, dù sao thực lực của Lục Nhĩ Mi Hầu nên tương đương với Dương Tiễn, tự nhiên nhỉnh hơn Na Tra một bậc, nhưng không dễ dàng chém giết được.

Hắn nghĩ, đối diện lại độn tới một đạo hồng quang.

Nhìn dáng vẻ, hẳn là Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Kim Tiên đã ra trận, Lục Nhĩ Mi Hầu tự nhiên sẽ không cố chấp, nếu vô ích mà mất mạng đi lên Phong Thần Bảng, chẳng phải thiệt thòi lớn sao, liền tự mình bay xuống.

"Lão sư, lần này để đồ nhi ứng chiến!" Thấy Lục Nhĩ Mi Hầu trở về, Tào Bảo chắp tay nói.

Kể từ lần trước trợ trận Tần Hoàn, hắn đã lâu không ra trận.

Hiện tại Lạc Bảo Kim Tiền lại về tay, tự nhiên phải biểu hiện thật tốt.

"Được!" Trương Phương đáp lời.

Tào Bảo một thân, hóa thành độn quang, xông lên trời.

"Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, ngươi có nhận ra ta không?!" Tào Bảo dám nghênh chiến, liền có tính toán.

Bởi vì Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, hai người bọn họ đã từng đấu một hồi, biết rõ căn cơ của nhau, nên cũng không sợ bất ngờ.

"Đã dám lên, hôm nay bần đạo sẽ khiến ngươi có đi không về!" Kẻ thù gặp nhau, mắt đỏ như máu.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn chính là tâm trạng như vậy, lần

trước phá trận, nếu không dùng Lạc Bảo Kim Tiền ngăn cản, nhất định đã khiến Tần Hoàn thân tử đạo tiêu.

"Vậy thì thử xem!" Tào Bảo cười khẩy một tiếng, quát nói.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn nổi giận, dưới chân sinh ra hai đóa lửa cháy, hai tay vung trên đỉnh đầu, một tầng khánh vân bao phủ toàn thân.

Hắn nhắc Giản Quải trong tay, *hoắc hoắc* đánh tới.

Tào Bảo tay cầm trường kiếm, hai người giao chiến.

Hà quang lóe lên, thuật pháp loạn xạ, chiến đấu mấy hiệp, hai người đột nhiên lùi lại.

"Ân?" Trương Phương nhìn trạng thái của Tào Bảo, khẽ nhíu mày.

Đạo hạnh hơi nông, đối đầu với Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn thì có vẻ chật vật đôi chút.

Tào Bảo năng lực cận chiến không mạnh, hoàn toàn dựa vào Lạc Bảo Kim Tiền, đáng tiếc Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn chỉ cận chiến, không hề tế xuất pháp bảo, tự nhiên Tào Bảo chịu nhiều thiệt thòi.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn trước đó mất Bạch Liên, Độn Long Trụ, không có pháp bảo hộ thân, liền dựa vào một bầu lửa giận và tài cận chiến tinh thông, đánh cho Tào Bảo tơi tả.

Mất pháp bảo, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn lại càng nổi giận, vung Giản Quải ra đánh tiếp.

Chương 215

"Tào đạo hữu, lui xuống, để bần đạo." Trong lúc giáp lá cà, một đạo độn quang xông tới, đối đầu với Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Tào Bảo thấy Tiêu Thăng lên, thở phào một hơi, liền lùi về sau.

Trước đó khi tỉ thí đã có lời, một đối một, cũng không thể làm mất thể diện, vây công Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Dù sao cũng không phải loại người mặt dày như Xiển Giáo.

Tiêu Thăng vung ra một kim nguyên bảo, hóa thành lớn trăm trượng, đập về phía Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn lạnh lùng hừ một tiếng, khánh vân trên đầu chống đỡ áp lực của kim nguyên bảo, toàn thân kim quang đại chấn, trực tiếp xông lên.

Khánh vân trên đỉnh đầu quang thải lóe sáng, cứng rắn chống đỡ kim nguyên bảo vàng rực lớn trăm trượng.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn vung Giản Quải, trực tiếp đánh về phía Tiêu Thăng. *Choang!* Tiêu Thăng trường kiếm đỡ một cái, đánh văng Giản Quải, uy lực không giảm, lao về phía Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn tay không tấc sắt, toàn thân pháp lực chú nhập vào trường kiếm, chỉ thấy bạch quang u u.

Khóe miệng cong lên một nụ cười lạnh, Tiêu Thăng vung tay đâm ra từng đạo tàn ảnh, múa ra vô số kiếm hoa.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn thấy vậy, trên mặt cũng có một tia cười như có như không, pháp thuật trong tay liên tục thi triển, né tránh những kiếm khí đó.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn là một trong ba cao thủ có năng

lực pháp thân trong Thập Nhị Kim Tiên, mất pháp bảo, đối đầu với hai người đạo hạnh hơi nông, cũng không hề yếu thế.

Hai người khác cũng có pháp thân, chính là Phổ Hiền Chân Nhân và Từ Hàng Chân Nhân.

Cũng chính vì đạo hạnh căn nguyên như vậy, mới được hai vị Thánh Nhân Tiếp Dẫn Chuẩn Đề của Tây Phương Giáo coi trọng, dẫn độ sang Tây Phương Giáo.

"Tiêu Thăng, chú ý phía sau!" Trương Phương thấy Tiêu Thăng toàn thân chú ý lực tập trung vào Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, hai người giao đấu mấy hiệp, không hề cảnh giác xung quanh, liền lên tiếng nhắc nhở.

Tiêu Thăng nghe vậy kinh hãi, chỉ thấy khóe mắt một đạo thần quang bay tới.

Tức thì chuyển thế công của trường kiếm trong tay, đỡ lấy đạo thần quang đó. *Ân hừ!* Hai bên vừa tiếp xúc, Tiêu Thăng chỉ cảm thấy một luồng cự lực truyền tới, trong miệng muộn hừ một tiếng.

Trường kiếm phát ra tiếng ngân khẽ không chịu nổi tải trọng, dường như muốn gãy đôi.

"Phá!" Hét lớn một tiếng, Tiêu Thăng áp chế cảm giác trầm muộn trong ngực, một kiếm đánh bật Giản Quải.

Không sai, đạo thần quang đánh lén chính là cây Giản Quải kia.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn quả thật có kế hay, sau khi vung Giản Quải ra, liền cận thân giao đấu, thu hút sự chú ý của Tiêu Thăng, sau đó dùng ý niệm khống chế nhân cơ hội đánh lén.

May mà Trương Phương nhắc nhở kịp thời, nếu không trúng một đòn đó, chắc chắn trọng thương không nghi ngờ gì.

Không thể lo phía sau mà quên phía trước, đừng quên Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đang ở ngay trước mặt.

Chuyện diễn ra nhanh như chớp, trong lúc Tiêu Thăng đỡ Giản Quải, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn một chưởng vỗ ra, trực bức về phía lưng Tiêu Thăng.

Một chưởng đó, ẩn ẩn có tiếng phong lôi, nổ vang trời đất. *Phốc! * Tiêu Thăng dốc toàn lực chịu một chưởng, tức thì một ngụm tiên huyết phun ra, máu nhuộm trời xanh.

Toàn thân thần quang chợt tối sầm, pháp lực trở nên khô kiệt.

Bên kia, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn lại không tiếp tục tấn công, đồng dạng thân hình bạo lùi.

Không phải có người đến giúp đỡ, mà là không thể chống đỡ áp lực của kim nguyên bảo trên đỉnh đầu.

Chỉ thấy Tiêu Thăng ý niệm đảo ngược, kim nguyên bảo vàng rực quang mang đại chấn, xé rách khánh vân trên đỉnh đầu Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Từng tia tiên huyết từ khóe miệng rỉ ra, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn tùy ý lau đi, chịu đựng áp lực của kim nguyên bảo đánh ra một chưởng, sớm biết sẽ có kết quả như vậy, không thiệt thòi cũng không lỗ.

Tiêu Thăng thấy Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn bị bức lui, vội vàng thu kim nguyên bảo, lùi về Ngũ Hành Thành.

"Lão sư, đệ tử vô năng, làm mất uy danh quân ta!" Tiêu Thăng vừa hạ xuống, liền đối với Trương Phương vái một cái, trên mặt đầy vẻ hổ thẹn.

Tào Bảo cũng vẻ mặt xấu hổ, cúi thấp người, thỉnh Trương Phương trách phạt.

“Không sao, tốt rồi, tạm thời điều tức một phen đi.” Trương Phương nhìn một cái, cũng không trách móc.

Dù sao trước đây chỉ là một tán nhân, kinh nghiệm chiến đấu không đủ, luận đạo hạnh thần thông cũng kém xa Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Lạc Bảo Kim Tiền cũng không phát huy tác dụng, đương nhiên Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn là cao thủ pháp thân, cũng không sợ Lạc Bảo Kim Tiền.

“Tạ lão sư!” Hai người lại lần nữa vái một cái, liền tự mình nhắm mắt điều tức.

Chương 216

"Để bần đạo đi hội ngộ một phen." Triệu Công Minh bấm một pháp chỉ, hóa thành hồng quang độn đi.

Trương Phương nhìn, đột nhiên cảm thấy bên Tiệt Giáo quả thật thiếu một số cao thủ trấn giữ.

Không phải là không có cao thủ, nhưng đều không xuất động phủ, để tránh chiêu sát thân chi kiếp.

Ngày đó ba giáo nghị định Phong Thần Bảng, Thông Thiên Giáo Chủ đã nhắc nhở trước, người trong Tiệt Giáo có tên trên bảng, tốt nhất nên bế quan tu luyện, không hỏi thế sự, để tránh mất mạng, nhập vào Phong Thần Bảng.

Các tỷ muội Tam Tiêu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, v.v.

đều là cao thủ một phái.

"Đạo nhân kia chớ có đắc ý, hãy cùng bần đạo tỉ thí một phen." Triệu Công Minh vẫn tay cầm kim tiên, mắt giận trừng, quát lớn một tiếng.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn thấy người đến, sắc mặt chợt biến.

Hôm qua thấy mấy vị Kim Tiên đều bại trận, có hai người bị đưa lên Phong Thần Đài, tự nhiên không muốn đối đầu với kẻ tàn nhẫn này.

Thậm chí đối phương dùng pháp bảo gì cũng chưa rõ, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn không muốn hồ đồ mất mạng.

"Đạo sĩ hoang dã, chẳng lẽ muốn khinh thường ta sao?!" Văn Thù

Quảng Pháp Thiên Tôn bày ra vẻ mặt, bình thản nói.

“Đơn đấu pháp thuật, có gì mà khinh thường?” Triệu Công Minh nhíu nhíu mày, trên mặt đầy vẻ không hiểu.

Hắn nghĩ rồi, liền không nói thêm lời vô nghĩa, pháp lực chú nhập vào kim tiên, muốn ra tay đánh.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn cười lạnh một tiếng, quát nói, “Đạo sĩ cuồng vọng, hôm nay ta liên chiến mấy người, đã tinh bì lực tận, làm sao còn có thể đấu nữa.” Triệu Công Minh vừa nghe đã hiểu, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn cảm thấy chiếm tiện nghi, thắng cũng không vẻ vang.

“Vậy thì tùy ngươi, đánh thế nào?” Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn nhanh chóng nói, “Đợi bần đạo ngày mai pháp lực khôi phục, nhất định sẽ khiến ngươi thân tử đạo tiêu!” “Ngày mai lại chiến, tiễn ngươi lên Phong Thần Đài siêu sinh!

Ha ha!” Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn cười lớn, buông vài lời cay nghiệt rồi trực tiếp bay về lều bạt, nghỉ ngơi.

Triệu Công Minh đứng sững tại chỗ, vì lời nói và việc làm của đối phương không nhất quán, chẳng có chút khí khái hào sảng nào.

Thật ra hắn cũng nên sớm hiểu, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn lắm trò như vậy, liền không giao chiến nữa.

“Ai sẽ ra trận?!” Thấy trước mắt trống không, Triệu Công Minh thu pháp lực, một đạo thần thông gia trì âm thanh vang vọng, làm chấn động trời đất.

“Ai... sẽ... ra... trận...” Oanh!

Oanh!

Oanh!

Âm thanh vang vọng cửu tiêu, dư âm kéo dài không dứt.

Phía dưới, phàm nhân sĩ tốt ở Ngũ Hành Thành cũng đồng thanh hô vang.

Nhất thời, trời đất tràn ngập tiếng hô chiến, khí thế trực tiếp áp đảo phe Tây Kỳ.

Lúc này, Nhiên Đăng Đạo Nhân liếc nhìn các Kim Tiên, chỉ thấy ai nấy nhắm mắt dưỡng thần, tỏ vẻ chuyện không liên quan đến mình.

Hắn hiểu rõ phép tắc trong lòng các vị tiên gia, nói trắng ra là, đối mặt với Triệu Công Minh, họ cũng phải đắn đo suy xét.

Đương nhiên cũng có lời nói trước, song phương Phó Giáo Chủ không được ra trận, nếu không Nhiên Đăng Đạo Nhân đã sớm lên giao chiến một trận.

"Để bần đạo đi đi!" Lục Áp nhìn biểu tình của mọi người, tức thì hiểu rõ, liền chắp tay với Nhiên Đăng Đạo Nhân.

"Đạo huynh cẩn thận!" Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy vậy, tự nhiên sẽ không ngăn cản, chỉ làm cho đủ lễ tiết bề ngoài.

Lục Áp vung tay áo, hóa thành độn quang, bay thẳng lên trời.

Triệu Công Minh đợi rất lâu, mới thấy một đạo nhân bay tới, nhưng dung mạo lạ lẫm, trước đây chưa từng gặp.

Người này mặc đạo bào màu đỏ, đầu đội mũ ngư vĩ, râu dài bay phấp phới, thân hình cao lớn, eo đeo trường kiếm.

"Ngươi là ai, xưng danh tính!

Ngươi từ tiên sơn nào, động phủ ở đâu?!" Đã không biết, tự nhiên phải hỏi cho rõ ràng.

"Ta có danh, nhưng đạo hữu lại không biết ta.

Chương 217

Bần đạo chẳng phải tiên cũng chẳng phải thánh, chỉ là một nhàn nhân Lục Áp ở Tây Côn Luân mà thôi.

Chỉ là nơi đây sẽ đoạn tuyệt tính mạng ngươi, tiễn ngươi lên Phong Thần Bảng." Lục Áp chắp tay, mỉm cười nói.

"Hay cho dã đạo, lại ngông cuồng đến thế, xem Kim Tiên đây!" Triệu Công Minh nghe vậy đại nộ, không nói nhiều lời vô nghĩa nữa, cầm Kim Tiên đánh tới.

Người của Xiển Giáo quả thực quá đáng, vừa mở miệng đã muốn tiễn người ta lên Phong Thần Đài.

Thấy Triệu Công Minh tấn công, Lục Áp mỉm cười nhạt, rút trường kiếm đeo bên hông.

Pháp lực tuôn trào, trường kiếm tức thì phủ lên một lớp liệt diễm.

Ngọn lửa này hùng hổ cháy, nhưng dường như không có chút nhiệt độ nào, cũng không hề ảnh hưởng đến không gian.

"Người này..." Phía dưới, Trương Phương nhìn trang phục và thần thông của người này, cùng thủ đoạn dùng liệt diễm phụ vào binh khí, bỗng nhiên một người hiện lên trong đầu.

Theo lý mà nói, nếu đúng là người đó, thì việc hắn xuất hiện bây giờ cũng là điều bình thường.

Xem xem đạo sĩ hồng bào này có thủ đoạn gì.

Quyết định rồi, Trương Phương chăm chú nhìn, mắt không chớp lấy một cái.

Dù sao thì trong nguyên tác, người kia vừa tế ra pháp bảo, nhẹ

nhàng đoạt mạng người khác, chỉ trong chớp mắt.

Đồng thời trong lòng hắn cũng âm thầm cảnh giác, chuẩn bị ra tay khi Triệu Công Minh gặp nguy hiểm.

Hai mươi bốn viên Định Hải Châu có thể không kém gì Trảm Tiên Phi Đao, nhưng nếu không đề phòng, sợ rằng lỡ một chút sẽ trúng chiêu.

Vừa lúc nói xong, Triệu Công Minh và Lục Áp đã giao đấu vài hiệp.

Khanh khanh thương thương!

Kim Tiên đánh trường kiếm, song phương ngươi tới ta lui, thật là vui vẻ không thôi.

Lục Áp dùng tay vặn một nhát đâm thẳng, va chạm với Kim Tiên.

Đang!

Chỉ nghe tiếng kim qua vang lên, không gian nổi từng trận gợn sóng.

"Lửa cháy quả thực quái dị!" Mỗi lần binh khí va vào nhau, ngọn liệt diễm kia liền thuận thế bám vào Kim Tiên, không ngừng đốt cháy.

Triệu Công Minh thầm nghĩ một tiếng kỳ lạ, tạm thời vẫn chưa tìm ra cách hóa giải, chỉ có thể không ngừng dùng pháp lực để dập tắt ngọn lửa kia.

Thấy ngọn lửa liệt diễm của đối phương dường như dùng mãi không hết, Triệu Công Minh hơi nhíu mày.

Pháp lực trong cơ thể tiêu hao rất lớn, cứ tiếp tục như vậy tự nhiên không phải là cách hay.

"Phược Long Tác, đi!" Đã vậy, chỉ có thể tốc chiến tốc thắng thôi.

Triệu Công Minh lật tay trái, một đạo kim quang xuất hiện, bắn tới.

Phược Long Tác sáng rực, lao thẳng về phía Lục Áp.

Từng vòng từng vòng quấn lấy, chờ đợi cơ hội vây khốn địch.

Lục Áp thấy vậy, pháp lực trên người tuôn trào, mạnh mẽ rót vào trường kiếm, sau đó khẽ vung một cái.

Lệ!

Chỉ nghe một tiếng chim hót trong trẻo vang vọng, một con chim lửa đang cháy từ trong kiếm bay ra.

Toàn thân không quá một trượng, nhưng lại cực kỳ linh động.

"Đi!" Lục Áp thốt ra một chữ, chỉ thấy chim lửa lóe lên, xuất hiện trước Phược Long Tác, hai bên quấn quýt giao đấu.

"Thần thông?" Triệu Công Minh mắt lóe lên vẻ ngạc nhiên, thấy Phược Long Tác bị chim lửa quấn lấy, không phát huy được tác dụng.

"Đạo hữu cảm thấy thế nào?" Lục Áp mỉm cười nhạt, cất tiếng hỏi.

Triệu Công Minh cũng cười, trong lòng dâng lên ý chí chiến đấu, "Quả nhiên là thủ đoạn hay!" Chỉ một đạo thần thông, liền có thể vây khốn Tiên Thiên Linh Bảo, quả thật là thủ đoạn cao minh.

"Đạo hữu quá khen!" Lục Áp nói lại một tiếng, rồi lại cầm kiếm xông lên.

Hai người lại giao chiến, trong tình huống chưa dùng pháp bảo, hoàn toàn dựa vào trình độ cận chiến của bản thân, lại đánh một trận bất phân thắng bại.

Trương Phương vuốt cằm, thấy con chim lửa kia, mắt sáng lên, cảm thấy hình dáng cực kỳ giống với Kim Ô thượng cổ.

Chương 218

Nếu không lầm là người kia, hẳn là chủ nhân của Trảm Tiên Phi Đao, Lục Áp!

Oanh!

Đột nhiên trên không một trận bạo tạc, cuộn lên khói trắng, hỏa quang lóe sáng.

Hóa ra chim lửa kia đã dùng hết pháp lực, cuối cùng tự bạo.

Triệu Công Minh cảm nhận tình huống của Phược Long Tác, trên mặt tràn đầy chấn kinh, vội vàng vẫy tay, thu pháp bảo về.

Chỉ thấy Phược Long Tác thần quang không còn nữa, toàn bộ bảo vật đều trở nên ảm đạm.

"Cũng may, không có gì đáng ngại lớn!" Triệu Công Minh cảm ứng thấy, Phược Long Tác chỉ tạm thời mất đi uy năng, chỉ cần tế luyện lại một lần nữa là được.

Lục Áp Đạo Nhân vung kiếm hoa, vẫn giữ vẻ mặt không vội không chậm như trước.

Nhưng trong lòng lại âm thầm đề phòng.

"Đi!" Phược Long Tác vô dụng, cận chiến lại đánh hòa, nếu tiếp tục chiến đấu e rằng ba ngày ba đêm cũng không xong.

Như vậy, chỉ có thể tốc chiến tốc thắng thôi.

Ngón tay khẽ điểm vào túi vải đeo bên hông, chỉ thấy một trận bạch quang lóe sáng, từng đạo từng đạo bảo bối sáng rực bay ra.

Bạch quang lóe lên, xoay tròn quanh người vài vòng.

Đó chính là hai mươi bốn viên Định Hải Châu!

Thấy Triệu Công Minh tế ra bảo bối, người của hai phe đồng thời nín thở.

Chúng Kim Tiên của Xiển Giáo vì hôm qua đã thấy uy năng của bảo vật này, trận chiến chỉ giải quyết trong chớp mắt, muốn xem sư tôn của mình có bản lĩnh gì.

Trương Phương nín thở là vì muốn xem uy lực của Trảm Tiên Phi Đao trong truyền thuyết, đồng thời âm thầm mở cảm tri khí, chuẩn bị thăm dò trong khoảnh khắc đó.

"Thì ra là vậy!" Thấy hai mươi bốn viên Định Hải Châu xuất hiện, Lục Áp thu trường kiếm, chỉnh sắc mặt, hơi nhìn một chút, gật đầu ra vẻ đã hiểu.

"Xin bần đạo thử bảo vật này!" Triệu Công Minh thấy vậy, ngón tay bấm pháp quyết, liền muốn đánh tới.

Hai mươi bốn viên Định Hải Châu vâng lệnh, khẽ lóe hồng quang.

Lục Áp Đạo Nhân chỉ cảm thấy mắt lóe lên hồng quang, hô lớn một tiếng, "Thật hay!" Nói rồi, tức thì hóa thành một đạo độn quang, bay về lều bạt.

Khi lướt qua bên cạnh chúng Kim Tiên của Xiển Giáo, hắn hô lớn, "Chư vị đạo hữu, hôm nay lui binh, ngày mai lại chiến!" Lục Áp Đạo Nhân độn tẩu chỉ trong chớp mắt, mọi người phản ứng không kịp.

Triệu Công Minh thấy vậy, mặt đầy nghi vấn, thu hai mươi bốn viên Định Hải Châu về bên mình, nhìn chằm chằm hướng Lục Áp độn đi.

Sau đó mới phản ứng, trong lòng tức giận.

Liên tiếp hai người bỏ chạy, không phải đùa chứ?!

"Dã đạo Lục Áp vô sỉ, mau mau ra chịu chết!" Triệu Công Minh

hét lớn một tiếng, "Oanh" một tiếng nổ vang trên không trung lều bạt.

Hoàn toàn không kiêng dè gì, phàm nhân sĩ tốt của phe Tây Kỳ chỉ cảm thấy trên trời sấm nổ từng trận, đầu óc choáng váng, thân thể như người say rượu chao đảo, trận tuyến tức thì tan tác.

Âm thanh tan đi, không có bất kỳ hồi đáp nào.

Triệu Công Minh tức giận, mắt nổi giận nhìn về phía chúng nhân của Xiển Giáo, quát lớn, "Ai sẽ ra trận!" Hoàn toàn khác với tiếng hô chiến vừa nãy, tràn đầy sự phẫn nộ.

Chúng Kim Tiên của Xiển Giáo càng không dám đáp lời, từng người đứng thẳng tắp, không hề có phản ứng.

Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy vậy, khẽ hắng giọng một tiếng, hơi bước ra, hô lớn, "Trương Quế Phương!

Hôm nay trời đã tối, ngày mai lại đấu!" Lời này lại hoàn toàn phớt lờ Triệu Công Minh.

Chưa kịp Trương Phương trả lời, chỉ nghe Triệu Công Minh hét lớn một tiếng, "Lũ vô đảm này, xem Kim Tiên đây!" Một đạo kim quang lóe lên, thẳng tắp đánh về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Kim quang lóe lên trước mắt, Nhiên Đăng Đạo Nhân hơi nhíu mày, tay xoay một cái, một cây thước màu xanh lục trong suốt tinh xảo xuất hiện.

Oanh!

Càn Khôn Xích và Kim Tiên va vào nhau, tức thì bạo tạc, một trận long trời lở đất.

Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy vậy, trong lòng cười lạnh, liền cùng Triệu Công Minh giao đấu.

Đã Triệu Công Minh không giữ quy tắc trước, vậy thì đừng trách

ta, một Phó Giáo Chủ, ra tay!

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn và Quảng Thành Tử cùng vài vị Kim Tiên nhìn nhau, ngầm hiểu ý.

Chương 219

Đồng thời triệu ra pháp bảo, cùng nhau đánh về phía Triệu Công Minh.

Chưa đánh trúng người, thì thấy một thanh hắc kiếm đen kịt xuất hiện giữa không trung, chặn lại các loại pháp bảo.

Trương Phương sớm đã biết không hay, thấy chúng Kim Tiên có ý đồ bất chính, liền hóa thành hồng quang bay tới.

Thanh Lưu Ly Kiếm kia một mình chống lại vài pháp bảo, phát ra tiếng kiếm rên rỉ như không chịu nổi gánh nặng.

Phiên Thiên Ấn của Quảng Thành Tử, Âm Dương Kính của Xích Tinh Tử, Biển Quải của Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn...

"Phá cho ta!" Trương Phương hét lớn một tiếng, toàn thân pháp lực tuôn trào.

Ninh!

Một trận thất thải quang mang lóe lên, chỉ thấy thanh hắc kiếm kia từng chút một mất đi lớp vỏ đen, lộ ra thân kiếm rực rỡ.

Sau đó, một thanh kiếm thất thải trong suốt đứng giữa không trung, cực kỳ chói mắt.

"Tiên Thiên Linh Bảo!" Chúng Kim Tiên đại kinh, vội vàng thu hồi các pháp bảo của mình, sợ xảy ra ngoài ý muốn, đều phòng bị.

Quảng Thành Tử và Xích Tinh Tử càng kinh ngạc hơn, Trương Quế Phương lúc nào trong tay lại có một thanh Tiên Thiên Linh Bảo, lại còn có thể áp chế chúng nhân!

"Người của Xiển Giáo quả nhiên vô sỉ!

Chỉ biết lén lút đánh lén!" Trương Phương độn quang lóe lên, xuất hiện bên cạnh Lưu Ly Kiếm, ngón tay lướt trên thân kiếm tinh oánh, lật tay vung một kiếm hoa, nói với chúng Kim Tiên, mắt tràn đầy trào phúng.

Trong lòng hắn cũng thầm kinh ngạc, Tiên Thiên Cao Cấp Linh Bảo quả nhiên phi phàm, vừa xuất thủ đã có uy năng như vậy.

Đương nhiên cũng chỉ vì chúng Kim Tiên của Xiển Giáo nhất thời chủ quan, vừa thấy Lưu Ly Kiếm xuất hiện dị trạng, liền vội vàng thu hồi pháp bảo; nếu tiếp tục gia tăng pháp lực xuất ra, dù là Tiên Thiên Cao Cấp Linh Bảo, e rằng cũng sẽ bị đứt gãy tại chỗ.

Pháp lực của một Kim Tiên không đáng sợ, nhưng chín Kim Tiên thì không thể xem thường.

"Trương Quế Phương!

Lời nói thật vô lễ, rõ ràng là dã đạo kia tự ý khiêu khích chúng ta, không để hắn thân tiêu đạo tử tại chỗ đã là ban ơn lớn rồi." Đấu pháp có thể thua, nhưng lời nói trên mặt trận thì không thể đánh mất, Quảng Thành Tử với tư cách là thủ lĩnh Kim Tiên, chỉ trích Trương Phương một trận.

Trương Phương cười lạnh, "Đơn đấu pháp không thấy các ngươi lợi hại như vậy, nói thì mạnh miệng lắm, hôm nay để ta cùng thử xem bản lĩnh của các ngươi!" Hắn ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Triệu Công Minh và Nhiên Đăng Đạo Nhân đã xông lên cửu tiêu giao đấu, đã không còn thấy tung tích.

Trương Phương cũng không lo lắng, Triệu Công Minh và Nhiên Đăng Đạo Nhân tự nhiên có thể đánh một trận, hiện tại Tiêu Thăng, Tào Bảo và các đệ tử khác cũng ở đây, không cần lo lắng Triệu Công Minh sẽ gặp ngoài ý muốn giữa chừng.

“Sư phụ, chúng con đến giúp!” “Phó Giáo Chủ!” Vừa lúc nói xong, phía sau truyền đến từng trận hô hoán.

Chỉ thấy Thập Tiên đảo Kim Ngao, Tiêu Thăng, Tào Bảo và những người khác cấp tốc độn tới, đối chọi với chúng Kim Tiên của Xiển Giáo.

Trương Phương tay cầm Lưu Ly Kiếm, không còn nói chuyện phiếm với Quảng Thành Tử và những người khác nữa, toàn thân pháp lực tuôn trào, xông thẳng lên.

Tranh!

Một tiếng kiếm minh trong trẻo, trường kiếm đâm thẳng vào Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Trương Phương muốn tốc chiến tốc thắng, chém giết một người trước.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn chính là mục tiêu tốt nhất, trước đó đã tổn hại pháp lực, hiện tại bắt hắn không chỉ trong nháy mắt.

Trương Phương nhắm đúng mục tiêu, những người khác cũng tìm đúng đối thủ của mình.

Hoặc một đối một, hoặc hai người đánh một.

Không cần nói đến đạo hạnh tu vi, về số lượng thì phe Tiệt Giáo rõ ràng nhỉnh hơn một chút.

Một trận đại hỗn chiến, cứ như vậy kéo màn mở ra, người của Tiệt Giáo và Xiển Giáo đều không lưu thủ, toàn lực khai hỏa đấu pháp.

“Đi!” Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn thấy Lưu Ly Kiếm lóe hà quang đâm tới, trong miệng thốt ra một chữ độn quyết, liền bỏ chạy.

Bây giờ không có pháp bảo bên mình, lại tổn thất một ít pháp lực,

làm sao có thể là đối thủ của Trương Phương?!

Trong lòng hắn cũng tự biết mình, dù bảo bối vẫn ở trạng thái tốt, cũng không phải là đối thủ một hiệp của Trương Phương.

"Đào đâu cho thoát!" Thấy Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn bỏ chạy, mắt Trương Phương lóe lên quang mang quỷ dị, đồng thời Lưu Ly Kiếm trong tay cũng lóe lên một tia tử quang.

Đó chính là cao cấp Địa Sát Thần Thông, Nhiếp Hồn Thuật!

Cùng với hiệu quả mê hồn của Lưu Ly Kiếm!

Hai bên gia trì, lại nhằm vào một đối tượng duy nhất, uy lực tức thì tăng lên gấp bội.

Chứ đừng nói Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, ngay cả Nhiên Đăng Đạo Nhân trước đây cũng phải thất thần một giây.

Chương 220

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đối mắt với Trương Phương, đột nhiên đứng sững lại, thất thần!

Phốc!

Thấy Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn bị định trụ, Lưu Ly Kiếm lóe hàn quang, trực tiếp phá vỡ pháp thân của hắn.

Từng tia tiên huyết tuôn ra, không khí thoang thoảng mùi máu tanh.

Cảm giác đau đớn tức thì truyền đến Ni Hoàn Cung, tức thì làm Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn tỉnh táo, hai mắt chợt mở to, vội vàng điều động pháp lực còn sót lại.

"Đạo huynh cứu ta!" Thấy mình hoàn toàn không có sức chống đỡ, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn hét lớn với các Kim Tiên xung quanh.

Âm thanh gấp gáp sợ hãi tột cùng, khiến người ta không khỏi ngoảnh nhìn.

Nhưng tiếc thay.

Chúng nhân của Tiệt Giáo thấy tình huống này, không giữ lại một chút pháp lực nào trong cơ thể, điên cuồng đánh ra, chết sống quấn lấy kẻ địch trước mắt, không cho họ đi cứu Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

"Mạng ta tiêu rồi!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn mắt trợn tròn, trong lòng không khỏi dâng lên một tia bi khổ.

Thấy Khánh Vân vỡ nát, Lưu Ly Kiếm từng chút một phá vỡ pháp thân.

Bá!

Nhanh như chớp, một đạo hồng quang từ dưới đất bay ra, đẩy Lưu Ly Kiếm ra.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn thấy vậy, há miệng phun ra một ngụm tinh huyết, trong chớp mắt độn đi ngàn dặm.

"Huyết độn?!" Trương Phương hơi kinh ngạc, không ngờ Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn cũng biết loại kỳ thuật này.

Nhưng có ai đó đã chặn lại một kiếm, nếu không Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn sẽ không có cơ hội thi triển huyết độn.

"Đạo hữu hà tất phải truy cùng diệt tận?" Một đạo hồng quang bay tới, một thân hồng đạo bào, chính là Lục Áp kia.

Lúc này hắn hơi nhíu mày, vẻ mặt không vui.

Không ngờ người của Tiệt Giáo lại có khí phách lớn như vậy, chỉ cần hơi bỏ chạy, tránh đi sát uy của hai mươi bốn viên Định Hải Châu, thì vị Phó Giáo Chủ đối diện liền trực tiếp ra tay sát phạt.

"Lục Áp?" Trương Phương thu Lưu Ly Kiếm về, hơi nheo mắt nhìn người kia.

"Không ngờ đạo hữu lại nhận ra một tán nhân như bần đạo!" Lục Áp nhàn nhạt nói, rồi rút trường kiếm đeo bên hông.

Đã xuất hiện rồi, vậy trận này phải đánh thôi.

"A a!" Trương Phương cười lạnh, đại danh đỉnh đỉnh Trảm Tiên Phi Đao ai mà không biết!

Một khi tế ra, tất sẽ thấy máu trở về.

Huống hồ danh tiếng Kim Ô thượng cổ, ai mà không biết ai mà không hiểu?!

"Đánh trên cửu tiêu đi!" Trương Phương liếc nhìn một vòng, thấy chúng nhân của Tiệt Giáo và phe Xiển Giáo đang đánh nhau khó phân

thắng bại, không có dấu hiệu bại lui, cũng không cần phải tương trợ, liền lạnh lùng quát với Lục Áp.

Trong lòng nhiệt huyết sôi trào, đã Triệu Công Minh không giao thủ với Trảm Tiên Phi Đao, vậy thì để ta tiên hạ thủ với Lục Áp Đạo Nhân vậy!

"Như vậy rất tốt!" Lục Áp Đạo Nhân cũng thấy rõ tình hình chiến trường, biết Trương Phương mới là một tai họa lớn, chỉ cần dẫn hắn đi, những người khác cũng không đáng ngại lớn.

Vừa nói vừa đáp, hai đạo hồng quang xông thẳng lên trời, bay về phía cửu tiêu vân ngoại.

Những người có tu vi như vậy giao đấu, nếu toàn lực ra tay, tự nhiên phải tìm một nơi tốt.

Nếu không một khi ra tay, không phá hủy Hồng Hoang, thì hàng ức vạn sinh linh cũng phải trả giá bằng tính mạng cho một trận giao đấu.

Trương Phương và Lục Áp hai người, hóa thành độn hồng quang, xông thẳng cửu tiêu.

Trong chớp mắt, liền độn đi vạn vạn dặm.

Phía dưới, hai phe Tiệt Giáo và Xiển Giáo, mỗi người một phe, các loại pháp thuật cùng bay, đều lấy ra thần thông áp đáy hòm để đấu pháp.

Chỉ thấy hà quang lóe lên, từng trận tiếng bạo tạc, khói trắng bay khắp nơi, núi lở đất nứt.

Không lâu sau, địa tầng đã bị cắt đi vài trăm mét, trong phạm vi vạn dặm hoang tàn, không còn thấy sinh linh xuất hiện.

Trận hỗn chiến này, kéo dài cho đến khi trời tối, mới gõ chiêng thu binh.

Thương vong vô số, chúng tiên của hai phe cũng lớn nhỏ đều bị thương, đều bị thương gân động cốt, nguyên khí tổn thương nặng.

Phe Tiệt Giáo có Triệu Công Minh và Trương Phương, phe Xiển Giáo có Nhiên Đăng Đạo Nhân và Lục Áp, những người còn lại đánh cũng bất phân thắng bại, chỉ hẹn ngày tái chiến.

Chương 221

Trên cửu tiêu.

Trương Phương đứng giữa không trung, đỉnh đầu đội Hỗn Độn Châu, một đạo quang mang xám mờ rọi xuống, bao phủ toàn thân.

Tay cầm trường kiếm, Lưu Ly Kiếm tán ra hà quang, từng trận hàn quang lóe lên.

Trương Phương lạnh lùng nhìn Lục Áp Đạo Nhân.

Còn về việc vì sao lại triệu hoán Hỗn Độn Châu trước, Trương Phương chính là muốn phòng ngừa Trảm Tiên Phi Đao, dù sao hắn cũng chưa từng thấy hình dáng và công năng của pháp bảo đó, nếu không cẩn thận trúng chiêu, chẳng phải sẽ chịu thiệt thòi lớn sao.

"Đạo hữu hà tất phải chấp trước vào sát phạt như vậy?" Lục Áp đeo trường kiếm bên hông, mặt không biểu tình nhàn nhạt nói, dường như không muốn đối địch với Trương Phương.

"Đây là định số của sát kiếp Phong Thần Bảng, không tiễn ngươi lên Phong Thần Đài thì chẳng lẽ để người của Tiệt Giáo ta đi sao?" Trương Phương hơi nhíu mày, không phải là hắn đang nói chuyện phiếm.

Lục Áp nghe vậy, lạnh giọng nói, "Người lên bảng đều là định số, không do Trương Quế Phương ngươi quyết định.

Ta hỏi, việc ngươi tu luyện nhục thân có liên quan gì đến Vu tộc không?" Nói rồi, hắn rút trường kiếm đeo bên hông.

Đột nhiên nhớ lại lời Nguyên Thủy Thiên Tôn dặn dò, rằng nhục thân của Trương Phương có thể sánh ngang Tổ Vu.

"Nực cười!

Trên bảng có danh, không phải là Xiển Giáo và Nhân Giáo liên hợp ức hiếp Tiệt Giáo ta vô người, chẳng qua chỉ là một âm mưu mà thôi." Trương Phương cười lạnh, rồi nói, "Còn về việc nhục thân của ta tu luyện thành như thế nào, có liên quan gì đến ngươi?!" "Bần đạo từng thề nguyện, đời này thấy một người nhục thân cường hãn liền giết một người, để tế linh hồn chúng sinh yêu tộc ta trên trời cao!" Oanh!

Lục Áp vừa nói, trường kiếm trong tay tức thì dâng lên từng đạo liệt diễm.

Trong pháp môn của hắn, Hồng Hoang vạn tộc đứng vững, nếu thật sự nhục thân cường hãn, chỉ có Vu tộc là thiên sinh thần lực.

Các chủng tộc khác dù tu luyện thế nào cũng không thể theo kịp Vu tộc.

Đã Trương Quế Phương tu luyện pháp của Vu tộc, vậy thì hắn và ngươi chính là kẻ thù sinh tử.

"Quả nhiên là người của yêu tộc, Kim Ô tàn dương cuối cùng!" Trương Phương nghe vậy, tức thì hiểu rõ thân phận của Lục Áp và được chứng thực qua lời nói, không khỏi trào phúng.

"Câm mồm!" Nghe hai chữ "tàn dương", Lục Áp trong lòng đau nhói, một cảnh tượng khó lòng hồi ức nào đó, mặt tức thì đỏ bừng.

Hoa!

Liệt diễm trên trường kiếm càng thịnh, hùng hổ cháy, đến không gian cũng bị vặn vẹo.

Mạnh hơn so với lúc đối chiến với Triệu Công Minh gấp bội phần.

"Quả nhiên là vẫn bảo tồn thực lực!" Trương Phương thấy vậy, Lưu Ly Kiếm trong tay cũng tỏa ra thần quang thất thải, một cú đâm mạnh, thẳng tắp đâm tới.

“Hừ!” Lục Áp lạnh hừ một tiếng, cầm kiếm đỡ.

Đương nhiên hắn sẽ không nói cho Trương Quế Phương biết, đây là do công pháp của hắn, một khi cảm xúc phẫn nộ, thần thông sẽ gia tăng uy lực.

Vừa lúc Trương Phương một câu nói liền kích nộ hắn.

Mà Trương Phương nào có biết Lục Áp là chí bảo trong lửa, tinh túy của đất, linh khí của Tam Muội, đối với khả năng khống chế lửa có thể nói là huyền diệu vô cùng.

Lửa, tự nhiên phải bùng phát ra, chỉ khi kiểm soát vừa vặn, mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất.

Tư!

Song kiếm đối kích, không gian nổi từng trận gợn sóng, dường như sắp không chịu nổi.

“Tu vi Chuẩn Thánh?!” Chỉ một kích, Trương Phương liền tức thì dò xét được tu vi của đối phương, trong lòng âm thầm dâng lên cảnh giác.

Nhưng bây giờ Chuẩn Thánh cứ như rau cải trắng vậy, tùy tiện một người cũng có tu vi vô thượng như vậy.

Giống như Nhiên Đăng Đạo Nhân kia, Huyền Đô Đại Pháp Sư, không những tu vi chí thượng, còn có Tiên Thiên Linh Bảo.

Nếu không phải nhục thân của ta cường hãn, lại thêm Thanh Bình Kiếm, Hỗn Độn Châu một công một thủ, nếu không cũng khó mà đánh hòa với hai người đó.

Lục Áp Đạo Nhân giao đấu với Triệu Công Minh tuyệt đối không xuất toàn lực, ngay cả pháp bảo cũng chưa động đến.

Đương nhiên, nếu thật sự đối đầu với hai mươi bốn viên Định

Hải Châu, chỉ xét riêng pháp bảo đối quyết, hai người cũng chỉ ngang tài ngang sức mà thôi.

"Thật hay!" Lục Áp cũng trong lòng đại kinh, đối diện lại có tu vi như vậy.

Hắn biết rõ sự tình, nếu đặt vào bình thường đạo hạnh thần thông của hắn còn kém Chuẩn Thánh một chút, chỉ vì công pháp yêu thể cùng phát huy tác dụng, mới một mạch đẩy lên thực lực Chuẩn Thánh.

Hai người ngươi tới ta lui, từng đạo kiếm hoa vung ra, lại đâm ra vô số tàn ảnh.

Nơi đi qua, không gian đều một trận chấn động, nếu là Kim Tiên bình thường có thực lực yếu kém ở đây, e rằng ngay cả dư uy cũng không chịu nổi.

Chương 222

Lục Áp là đại yêu chi thể, Kim Ô nguyên thể, cường độ nhục thân cũng thuộc thượng đẳng, va chạm với Trương Phương, không hề rơi xuống hạ phong.

Khanh khanh thương thương!

Lục Áp đánh ra một kiếm, sau đó toàn thân pháp lực tuôn trào, thân thể nhất phân vi nhị, hóa ra một đạo tàn ảnh khác.

Hưu hưu!

Chỉ thấy đạo tàn ảnh kia tức thì xuất hiện phía sau Trương Phương, một chưởng đẩy ra, liệt diễm phun trào. .....

"Tản!" Cảm nhận hơi thở nóng bỏng phía sau lưng, Trương Phương hét lớn một tiếng, Hỗn Độn Châu trên đỉnh đầu lóe quang mang, rọi xuống một tấm màn hôi quang.

Oanh!

Hôi quang và liệt diễm va chạm, trực tiếp nổ tung.

Trương Phương lại không quá chú ý tình huống phía sau, toàn tâm đối phó với chân thân Lục Áp cầm kiếm trước mặt.

Chỉ bằng một đạo tàn ảnh, chắc chắn không thể phá vỡ phòng ngự của Hỗn Độn Châu, không bằng tập trung pháp lực bắt lấy chân thân của hắn.

Chỉ thấy trong mắt lóe lên tử quang quỷ dị, Lưu Ly Kiếm trong tay khẽ đáp lại.

Cao cấp Địa Sát Thần Thông, Nhiếp Hồn Thuật!

Định!

Trương Phương lần nữa thi triển Nhiếp Hồn Đại Pháp đã đạt đến lô hỏa thuần thanh, muốn mê hoặc Lục Áp Đạo Nhân một hai giây.

Tu vi như vậy đấu pháp, trong chớp mắt có thể quyết định thắng bại, nếu khiến đối phương thân tiêu đạo tử không dễ, nhưng để hắn nếm một chút khổ sở thì quả thực dễ như trở bàn tay.

"Điêu trùng tiểu kỹ, dám múa rìu qua mắt thợ!" Lục Áp thấy Trương Phương lần nữa thi triển thần thông mê hồn, càng thêm tức giận, mắt lóe kim quang.

Năm xưa nếu không phải Thập Kim Ô bị người ta mê hoặc, cùng nhau bay ra thiêu đốt Hồng Hoang đại địa, thảm gặp độc thủ của Đại Vu Hậu Nghệ, thì cũng sẽ không chỉ còn lại một mạch.

Từ đó về sau, Lục Áp càng chết sống nghiên cứu thần thông loại mê hồn, lại thêm bản thân là Kim Ô nguyên thể, tu luyện Hỏa Liệt Trọng Dương, hồn phách kiên cố, trước Thánh Nhân, thi triển thần thông mê hồn cũng không có tác dụng lớn.

Chỉ thấy trong mắt kim quang lóe lên, tức thì phá vỡ tia tử khí kia, sau đó kim quang càng trực tiếp xông ra.

"Hả?!" Trương Phương thấy thần thông bị phá, mắt một trận nóng rát đau nhức, như thể mặt trời ngay trước mắt vậy.

"Để bần đạo tiễn ngươi lên Phong Thần Đài siêu sinh!" Lục Áp nắm lấy thời cơ, giận dữ hét một tiếng, trường kiếm trong tay nhanh chóng lao tới, thẳng tới đầu Trương Phương.

Mắt Trương Phương bị thiêu đốt, chỉ cảm giác trước mắt pháp lực tuôn trào, thầm nghĩ không hay, toàn thân pháp lực truyền vào trường kiếm trong tay, dùng Lưu Ly Kiếm phòng ngự.

Thấy động tác của Trương Phương, Lục Áp khóe miệng cong lên một tia cười lạnh, cười nói, "Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo cũng chỉ đến

thế thôi!" Giữa lời nói, chỉ thấy hồng quang của hắn lóe lên, biến mất giữa không trung.

Trong chớp mắt, hắn bám vào tàn ảnh phía sau Trương Phương, trường kiếm phát ra tiếng kiếm minh, toàn lực đánh ra.

Hôi quang của Hỗn Độn Châu rọi xuống không kịp, không có pháp lực rót vào, lại bị xé rách một lỗ nhỏ.

"Tàn ảnh cũng là chân thân?!" Trương Phương kinh ngạc, không kịp điều khiển Lưu Ly Kiếm xoay người, chỉ thấy Hôi Quang của Ni Hoàn Cung lóe lên, một đạo thần thông đánh ra.

Chỉ thấy đạo thần thông kia tức thì hóa thành tia sáng tiến vào thể nội Lục Áp.

Lục Áp trợn tròn mắt, trong lòng đại cấp.

Thần thông gì vậy?!

Nhanh hơn cả tốc độ.

Hoa!

Chỉ cảm thấy đầu đau như nứt ra, Lục Áp không tự chủ được mà tán đi pháp lực trong tay, trường kiếm dừng lại.

Trương Phương xoay người, khẽ một cước, đá hắn bay đi.

Một cước như trăm vạn đại sơn áp đỉnh, Lục Áp chỉ cảm thấy một trận cự lực truyền đến, trực tiếp bay ngược ra xa.

"Hô!

May thật!" Trương Phương khẽ thở phào một hơi, may mà trước đó cường hóa được một điều Bi Thương Đại Đạo, nếu không vừa rồi thật sự nguy hiểm.

Nếu thật sự bị đánh trúng, cũng chỉ là thổ ra vài ngụm máu, cũng

có thể bị thiêu xuyên sau lưng.

Dù sau đó có thể trị liệu, nhưng tiếp tục đối chiến khó tránh khỏi sẽ phân tâm, không còn sức lực nữa.

Chương 223

Còn về phía Lục Áp, bị một cước đá bay, bay ngược vài trăm dặm, mới khó khăn lắm dừng được thân hình.

Sau đó đầu óc một trận ong ong, trong lòng dâng lên từng trận bi ý.

"Chuyện gì vậy?!" Lục Áp vội vàng nội thị tình huống thân thể, nhưng chưa kịp phản ứng, trước mắt dường như lóe lên từng khung cảnh.

Chín con Kim Ô rơi rụng...

Đại chiến Vu Yêu...

Yêu Đình diệt vong...

Yêu tộc to lớn, chỉ còn một mình hắn cô độc, du ngoạn Hồng Hoang.

Nỗi bi thương trong lòng càng lúc càng lớn, thứ vẫn ẩn giấu sâu trong nội tâm bị kích phát ra.

Thấy Lục Áp cô độc một mình ở đó, mắt đầy bi thương, Trương Phương tuân theo nguyên tắc "thừa thắng xông lên", ra tay sát phạt.

Lưu Ly Kiếm trong tay khẽ ngân một tiếng, hóa thành một đạo lưu quang bắn tới.

Trương Phương theo sát phía sau, toàn thân pháp lực ngưng tụ, chuẩn bị xuất một đại sát chiêu.

Hưu!

Lưu Ly Kiếm xé rách trường không, như một ngôi sao băng giáng thế, xé rách không gian.

"Không tốt!" Lục Áp trong lòng chỉ còn giữ lại tia ý niệm cuối

cùng, cảm thấy sát khí ập tới, vội vàng cưỡng chế áp xuống nỗi bi ý trong lòng.

Nhưng tiếc thay, dù đã áp chế được bi thương, thì cũng đã chậm một bước, chỉ kịp hơi nghiêng người.

Xé rẹt!

Một đạo huyết quang bắn ra, mùi máu tanh tràn ngập.

Lưu Ly Kiếm trực tiếp xé rách vai Lục Áp, mang theo máu tươi xông tới.

Lục Áp không kịp để ý vết thương ở vai, khẽ điểm trường kiếm, chỉ thấy trường kiếm hóa thành một con chim lửa ba tấc.

Nhìn xuyên qua bề mặt chim lửa, chỉ thấy trong thể nội nó dường như có một mặt trời đang cháy.

"Đi!" Lục Áp thốt ra một chữ, nhưng lại dùng hết sức lực.

"Lại là con chim đó?!" Trương Phương trong tay kim quang lấp lánh, thấy chim lửa xuất hiện trở lại, hơi ngẩn ra.

Lục Áp sẽ không trông chờ một con chim nhỏ có thể phá được thần thông của mình chứ?

Không đúng, chắc chắn có gian trá.

Trương Phương hoàn hồn, cảm thấy không ổn.

Lần này chim lửa mà Lục Áp triệu hoán là do trường kiếm hóa thành, không phải phân ly ra từ nó, tất nhiên là bản thể của nó.

Uy lực hẳn là phải lợi hại hơn lúc đối chiến với Triệu Công Minh.

"Kiếm!" Trương Phương không vội vàng xông lên, thần thông trên tay cũng chưa tán đi, chỉ khẽ hô một tiếng.

Lệ!

Lưu Ly Kiếm với thế sét đánh không kịp bưng tai, nhanh chóng trở về.

Một kiếm đâm trúng chim lửa, hai binh khí giao chiến.

Trương Phương dừng thân hình, đứng giữa không trung, xa xa nhìn tới.

Lưu Ly Kiếm lóe hà quang, va chạm với chim lửa.

Oanh!, chỉ thấy bạch quang đại trán, chiếu sáng khiến người ta không thể mở mắt.

Như vũ trụ đại bạo tạc, oanh nhiên vang lên, xé rách màng nhĩ.

Từng trận gợn sóng lan ra, toàn bộ trời đất như dòng nước chảy, lắc lư theo sóng.

Không gian dường như cũng khó chịu nổi, nứt ra từng vết rạn nứt.

Xung kích vô hình phá vỡ với tốc độ ánh sáng, phàm là chạm phải một chút vật thể nào, liền nổ tung, trực tiếp làm nó tan xương nát thịt.

"Không có cảm ứng?!" Hỗn Độn Châu trên đỉnh đầu rọi xuống hôi quang, ngăn cản tất cả tạp vật hỗn loạn, mở ra một đường thông đạo.

Chương 224

Đột nhiên Trương Phương không cảm ứng được sự tồn tại của Lưu Ly Kiếm, hơi nhíu mày.

Đó là Tiên Thiên Cao Cấp Linh Bảo, đã phí chín trâu hai hổ sức lực mới rèn đúc ra được, dù công lao cuối cùng là do Cường Hóa Khí tác dụng.

Dù nguyên liệu cũng từ chỗ Huyền Đô Đại Pháp Sư mà lừa được, nhưng tự nhiên mất đi một thanh Tiên Thiên Linh Bảo, ai cũng sẽ đau lòng một phen.

"Đi!" Thấy không gian bắt đầu yên tĩnh, Trương Phương vung tay.

Thi triển ra cao cấp Địa Sát Thần Thông, Tá Phong!

Cuồng phong quái dị thổi khắp nơi, thổi tan từng đống tro tàn khói trắng sau vụ nổ.

Tư!

Trung tâm tro tàn, chỉ thấy Lưu Ly Kiếm và trường kiếm đang đối đầu.

Chim lửa đã biến thành nguyên hình, một lần nữa biến thành trường kiếm.

Xa hơn nữa, Lục Áp cũng đứng thẳng, hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của Bi Thương Đại Đạo, trong mắt có chút kinh ngạc, vì uy lực của vụ bạo tạc vừa rồi cũng khiến hắn kinh ngạc.

"Tốt!" Thấy Lưu Ly Kiếm không sao, chỉ là thân kiếm một trận xám mờ, linh tính mất đi rất nhiều, Trương Phương cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, bảo bối vẫn còn.

Nhìn tình huống trường kiếm của Lục Áp, chắc chắn cũng là pháp khí cùng đẳng cấp, nếu không đã sớm bị hủy diệt trong vụ bạo tạc.

"Kiếm về!" Trương Phương giơ tay chỉ, liền triệu hồi Lưu Ly Kiếm.

Đột nhiên, một cảm giác không cam lòng từ thân kiếm truyền tới.

Pháp bảo có linh, tự nhiên cũng sẽ có những cảm xúc nhất định.

Trương Phương tức thì hiểu ra, nó đã đấu với thanh trường kiếm kia ngang tài ngang sức, bắt đầu cảm thấy ganh đua, muốn phân ra thắng bại.

Mặc dù thân kiếm bị hư hại, uy lực giảm sút nhiều.

Vừa giằng co một lát, chỉ thấy trường kiếm độn đi, bay về bên cạnh Lục Áp.

Lưu Ly Kiếm cũng từ từ bay về tay Trương Phương.

"Không ngờ ngươi lại lĩnh ngộ một tia đại đạo khí tức!" Từ xa, Lục Áp nhàn nhạt mở miệng nói, ngữ khí hơi có một tia kinh ngạc.

"Có nhiều điều ngươi không biết đâu." Trương Phương ngón tay khẽ vuốt Lưu Ly Kiếm, nói không mặn không nhạt.

Lần đấu pháp này hơi thắng thế một chút, đương nhiên những thứ áp đáy hòm của hắn chưa xuất ra.

Đối phương cũng chưa tế ra đại sát khí, Trương Phương hiểu rõ điều này.

"Ta cứ tưởng ngươi sẽ dùng Trảm Tiên Phi Đao, không ngờ lại có thần thông như vậy!" Uy lực của con chim lửa kia, Trương Phương cũng có chút kinh ngạc, không hổ là chí bảo trong lửa, Kim Ô Lục Áp.

"Ngươi lại biết pháp bảo của ta?!" Những trận giao đấu trước đó chưa từng khiến Lục Áp thất thái, đột nhiên nghe thấy bốn chữ

“Trảm Tiên Phi Đao”, Lục Áp lộ vẻ đại kinh.

Trương Phương thấy biểu tình của đối phương, không có vẻ giả dối, liền hiểu rõ.

Theo tình huống Lục Áp xuất hiện, quả thực chưa từng tại thế nhân trước mặt triển lộ Trảm Tiên Phi Đao, do đó kinh ngạc cũng không có gì là lạ.

Trương Phương lại không biết, Lục Áp là do Nguyên Thủy Thiên Tôn phái tới.

Nếu biết cũng không ngạc nhiên, dù sao Nguyên Thủy Thiên Tôn có vô số lần muốn ân tử của mình.

Nhưng bất kể Lục Áp suy đoán thế nào, cũng không thể biết Trương Phương đến từ hậu thế, sớm đã nghe danh đỉnh đỉnh Trảm Tiên Phi Đao, đối với nó quen thuộc như lòng bàn tay.

Sắc mặt Lục Áp âm tình bất định, nội tâm từng trận co thắt, ngay cả đại sát khí cũng bị địch nhân biết rõ tường tận, thật là mất mặt quá.

“Để Thanh Bình Kiếm của ta thử uy năng pháp bảo của ngươi.” Trương Phương lật tay, không gian một trận phù động, bảo kiếm hiện thân.

Kiếm dài ba thước, toàn thân đen tuyền, khắc họa từng đóa thanh liên, đẹp mê người.

“Không ngờ Thông Thiên Giáo Chủ lại ban cho ngươi thanh kiếm này?!” Lục Áp tự nhiên là người biết hàng, không cần nghe lời Trương Phương nói, khi Thanh Bình Kiếm xuất hiện liền nhận ra.

Ngón tay vuốt ve trường kiếm trong tay, Lục Áp không nói gì, đột nhiên ánh mắt ngưng lại.

Trương Phương thấy sắc mặt hắn biến đổi, tay cầm Thanh Bình

Kiếm, vung một kiếm hoa, một luồng khí tức vô danh hồn nhiên thiên thành bùng phát.

Oanh!

Khi hai người sắp sửa đại chiến lần nữa, trên đỉnh đầu vang lên tiếng sấm ầm ầm.

Sắc mặt Lục Áp biến đổi, ngẩng đầu nhìn lên cửu thiên, từ từ tán đi pháp lực.

Chương 225

Trương Phương hơi nhíu mày, thân là Chuẩn Thánh, tự nhiên đối với khí tức cảm ứng cực kỳ mẫn cảm, vừa rồi hóa ra Thiên Đạo đang phát ra cảnh cáo.

"Ha!" Cười lạnh một tiếng, Trương Phương cảm thấy Thiên Đạo thật phiền phức, đánh một trận cũng phải ra mặt can thiệp.

Không phải là Thiên Đạo muốn ra mặt tìm chút cảm giác tồn tại, mà thực sự vừa rồi hai người đấu pháp quá sức tưởng tượng, hoàn toàn không có dấu hiệu lưu thủ; chỉ một vụ bạo tạc, liền làm không gian chấn động nứt toác.

Nếu cứ để tiếp tục đấu nữa, chẳng phải toàn bộ Hồng Hoang đều phải bị chôn vùi theo sao.

Dù Chuẩn Thánh không nằm trong phạm vi chế ước, nhưng đã cực kỳ tiếp cận Thánh Nhân, dù chỉ kém một chút.

Nhưng hai người giao đấu, lại có thể đánh ra uy lực như vậy, quả thực khủng bố đến đáng sợ.

Hai người lặng lẽ đối mặt một lát.

Sấm sét trên trời càng lúc càng ầm ầm vang vọng, trong phạm vi trăm vạn dặm lôi đình ngưng kết đáng sợ, như thể nếu hai Chuẩn Thánh còn dám đánh nữa, sẽ phải thân tiêu đạo tử.

"Đã Thiên Đạo có ý, bần đạo lần sau lại cùng đạo hữu đấu pháp!" Đột nhiên Lục Áp cất tiếng nói, ánh mắt băng lãnh.

Lúc này công lực trong cơ thể đã nguội lạnh, vai lại bị thương, khí tức suy yếu đi một chút, quả thực không tốt để tiếp tục đánh nữa.

Quan trọng hơn, chiêu bài áp đáy hòm bị người ta biết, không có

cách nào đánh ra một đòn bất ngờ.

Thiên Đạo chưa từng xuất hiện cảnh cáo, trong lòng Lục Áp cũng có một tia thoái ý.

"Không bằng hôm nay phân ra thắng bại, sau này cũng lười phí thời gian như vậy!" Trương Phương vừa nói, liền muốn thiêu đốt pháp lực.

Oanh!

Một tia lạc lôi dày nghìn trượng đánh xuống, trực tiếp giáng vào Trương Phương.

Lôi đình so với lúc độ kiếp, tuy kích thước như nhau, nhưng mật độ lôi điện ẩn chứa bên trong quả thực khác biệt rất lớn, ít nhất mạnh hơn gấp ba lần trở lên.

Đó, chỉ là một chút cảnh cáo của Thiên Đạo.

"Phá!" Trương Phương gầm lên một tiếng, một đạo kiếm khí đánh ra.

Oanh!

Hai bên va chạm, tức thì bạo tạc, tiêu diệt vào hư không.

"Dám cản ta?!" Trương Phương không hề sợ hãi, giận dữ nhìn Thiên Đạo, Thanh Bình Kiếm chỉ lên trời.

Từng đóa liên hoa màu xanh sinh ra, ẩn chứa uy lực vô thượng.

Âm thanh như tiếng sấm nổ, vang vọng trong cửu tiêu.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Thiên Đạo dường như thật sự bị kích nộ, ngưng tụ lôi đình khủng

bố hơn trước.

Trên cửu tiêu, tử điện nhảy múa, lóe hỏa quang.

"Ha!" Thấy Trương Phương khiêu khích Thiên Đạo, Lục Áp xem rất hứng thú, trên mặt hiện lên nụ cười lạnh.

Trương Phương nhíu mày nhìn, thấy Lục Áp không hề có ý định ra tay, pháp lực trong cơ thể liền từ từ bình ổn trở lại.

Không phải là Trương Phương không có việc gì muốn khiêu chiến Thiên Đạo, chỉ là vừa rồi Lưu Ly Kiếm bị hư tổn, không bằng có thể nhân cơ hội này rèn đúc lại một phen, lại luyện thêm nhục thân của mình; không chừng còn có thể kiếm được một ít tinh hoa lôi điện, loại linh vật thiên sinh địa trưởng này, dùng để đổi Điểm Cường Hóa là tốt nhất rồi.

Mọi việc đều có hai mặt, Thiên Đạo tưởng rằng đang cảnh cáo Trương Phương, nào ngờ cũng mượn uy của lôi đình để nâng cao chiến lực của bản thân.

Nhưng bên cạnh có một địch thủ, vậy thì thôi vậy.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Mây đen trên trời cuồn cuộn.

Lục Áp tự thấy vô vị, không có trò hay để xem, khi Trương Phương chưa phản ứng thì hóa thành một đạo độn quang rời đi.

Dù sao mục đích ban đầu là kéo chân Trương Phương, để các Kim Tiên của Xiển Giáo có thể chặn lại thần thông của chúng nhân Tiệt Giáo, bây giờ mục đích cũng đạt được, chiến lực của Trương Phương cũng đã được thử.

Chương 226

Thấy Lục Áp độn tẩu, Trương Phương cũng không đi ngăn cản, dù sao nếu nhất tâm muốn chạy thì cũng không có thần thông nào có thể đuổi kịp.

Lúc này đã đứng trên cửu tiêu, nhìn những đám mây lôi cuồn cuộn, những tia lôi điện nhảy múa trong đó, trên mặt có chút do dự.

"Quay về đi!" Đang lúc suy nghĩ, một giọng nói trầm thấp vang lên.

"Hả?!" Trương Phương ngưng thần lắng nghe, không sai, chính là giọng nói của Thông Thiên Giáo Chủ, hẳn là đã đoán được pháp môn, nên mới ra mặt ngăn cản.

Sinh ra ở Hồng Hoang, Thiên Đạo đã thành, trên danh nghĩa Hồng Quân hợp đạo.

Cần phải nể mặt sư phụ, không thể làm loạn trật tự.

Trương Phương hiểu ra, bây giờ quả thật không thích hợp, liền xa xa chắp tay về phía Bích Du Cung.

Thu Thanh Bình Kiếm, xoay người một độn, bay về Ngũ Hành Thành. ...Không chỉ Trương Phương và Lục Áp giao đấu, hơi thắng thế một chút, thậm chí còn khiến Thiên Đạo ra tay.

Một bên khác, Triệu Công Minh và Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng đánh nhau một chỗ.

Hai người vừa đánh vừa độn, trong chớp mắt đã cách xa vạn vạn dặm.

Một nơi hoang mạc rộng lớn tiêu điều, khắp nơi tĩnh mịch không tiếng động.

Chúng sinh linh đã tu luyện thành công, cảm nhận khí tức của hai người, sớm đã trốn trong động phủ của mình run rẩy, cầu nguyện hai người đấu pháp đừng hủy hoại địa giới.

"Nhiên Đăng Đạo Nhân, trốn đi đâu?!" Triệu Công Minh thân hóa hồng quang, tay cầm Kim Tiên, hung thần ác sát, quát lớn.

"A a, bần đạo chưa từng chạy trốn, chỉ là đấu pháp quan hệ trọng đại, đừng hủy hoại Tây Kỳ." Nhiên Đăng Đạo Nhân ngồi trên Mai Hoa Lộc, Càn Khôn Xích quấn quanh người, ung dung nói.

"Vậy thì chiến, đừng khoe khoang miệng lưỡi!" Triệu Công Minh bị Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn và Lục Áp Đạo Nhân hai người chọc tức đến mức trong bụng đầy lửa, đang không có chỗ phát tiết, nghe vậy liền cầm Kim Tiên đánh tới.

Chưa dứt lời, tiện tay triệu ra Phược Long Tác, bắn tới.

Nhiên Đăng Đạo Nhân hơi nhíu mày, vung Càn Khôn Xích, chặn lại Kim Tiên.

Tranh!

Chỉ thấy Càn Khôn Xích toàn thân lóe lục quang, chặn lại Triệu Công Minh, nhưng lại hơi bị áp chế.

Vừa mới chặn lại, lông mày Nhiên Đăng Đạo Nhân nhíu chặt hơn, Kim Tiên truyền đến một cỗ sức mạnh cực lớn, không ngờ Triệu Công Minh không hề lưu thủ, toàn lực đánh xuống.

Thật là to gan, không hề thăm dò gì cả, dám đánh thẳng.

Lệ!

Chưa kịp nói nhiều, Nhiên Đăng Đạo Nhân điều động pháp lực, giữ thế cân bằng với Kim Tiên.

Bên cạnh, truyền đến một trận tiếng tê rống thảm thiết.

Nhiên Đăng Đạo Nhân toàn lực đối phó Triệu Công Minh, lại quên mất tọa kỵ dưới thân.

Chỉ thấy Phược Long Tác kim quang lóe lên, một mạch trói chặt Mai Hoa Lộc, không hề lưu tình, xé nát nó thành hai nửa.

Máu tươi nhuộm trường không, tàn thân Mai Hoa Lộc hóa thành hai mảnh rơi xuống.

Mắt Nhiên Đăng Đạo Nhân lóe lên một tia đau lòng, trên mặt hiện lên vẻ nghiêm túc.

Chỉ trong một hiệp, Nhiên Đăng Đạo Nhân chủ quan đỡ lấy Kim Tiên của Triệu Công Minh, rơi vào hạ phong.

Hại Mai Hoa Lộc dưới thân mất mạng tại chỗ.

"Đạo nhân, lại dám giết tọa kỵ của ta?!" Thấy Mai Hoa Lộc đã không còn chút sinh khí nào, trên mặt Nhiên Đăng Đạo Nhân hiện lên vẻ phẫn nộ, quát lớn.

"Mạc nói chỉ là một súc sinh nhỏ bé, hôm nay bần đạo cũng phải tiễn ngươi lên Phong Thần Đài!" Triệu Công Minh cười lạnh, ngón tay khẽ điểm, thu hồi Phược Long Tác.

Nhưng Phược Long Tác trải qua liên tiếp chiến đấu, trước bị chim lửa của Lục Áp tự bạo làm tổn thương linh tính, bây giờ lại dính máu bẩn, nhất thời khó mà phát huy uy lực.

"Cuồng vọng!" Thân là Phó Giáo Chủ của Xiển Giáo, ngoài việc bị Trương Phương trêu chọc vài lần, Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng nhiều năm chưa bị ai khiêu khích, bây giờ thấy lại xuất hiện một người khác, tức thì cơn giận càng thịnh.

"Đi!" Chỉ thấy Càn Khôn Xích tế ra, lóe lên từng trận lục quang.

Nhiên Đăng Đạo Nhân thôi động toàn thân pháp lực, chỉ thấy từng

đạo từng đạo thần quang từ Càn Khôn Xích ngưng tụ thành.

Trong chớp mắt, vạn đạo thần mang!

Hưu!

Chương 227

Hưu!

Chưa kịp Triệu Công Minh phản ứng, liền thấy lục quang dày đặc bắn tới, che kín trời đất.

"Ngự!" Thấy vô số thần mang như mũi tên sắc bén bắn tới, Triệu Công Minh vung Kim Tiên, miệng thốt ra một chữ, một đạo quang tráo vàng óng hiện lên trước thân.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Thần mang đánh vào kim quang tráo, nổ tung.

Từng trận sóng xung kích lan ra, cuốn sạch sa lạp trong toàn bộ hoang mạc tiêu điều, từ xa từng đạo bão cát bắt đầu hình thành, che lấp cả trời đất.

"Lại!" Thấy thần mang phía trước không phát huy tác dụng, Nhiên Đăng Đạo Nhân lại hét lớn một tiếng.

Càn Khôn Xích có linh tính xoay tròn một vòng, toàn thân trong suốt, lục quang càng thịnh.

Giơ tay lên, lại vô số lục mang hình thành, trực tiếp lao vào Triệu Công Minh.

Tư!

Đối mặt với thần thông vô cùng vô tận như vậy, Triệu Công Minh hơi nhíu mày, đánh nhiều Kim Tiên rồi, cuối cùng cũng gặp một nhân vật khó nhằn.

Nhưng hắn đã tu luyện pháp thân vô số năm, lại là Ngọc Cơ Tiên Thể, những thần mang công kích phân tán nhỏ bé này không có tác dụng lớn.

"Phá!" Tuy vô dụng, nhưng giữ kim quang tráo quá tiêu hao pháp lực, không bằng trực tiếp phá đi đạo thần thông này.

Triệu Công Minh vừa nói, tay phải cởi túi vải đeo bên hông, từng đạo bạch quang bay ra, xoay tròn quanh thân.

Chính là đại sát khí, hai mươi bốn viên Định Hải Châu!

Chỉ thấy Định Hải Châu vừa xuất hiện, nơi nào đi qua, thần thông lục mang kia trực tiếp bị phá vỡ.

"Hả?

Pháp bảo kia?!" Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy bạch quang kia, trong lòng hơi kinh ngạc.

Pháp lực trên tay lại không dừng lại, lật tay, lại một kiện pháp bảo màu vàng cam xuất hiện.

Pháp bảo giống như một ngọn đèn, kích thước ba tấc, đỉnh có hình bông sen, bên trong có một đoàn hỏa diễm màu xám.

"Cấm!" Chưa kịp Triệu Công Minh đánh ra hai mươi bốn viên Định Hải Châu, Nhiên Đăng Đạo Nhân đã ra chiêu trước, ngọn đèn kia trực tiếp bắn tới.

Gặp gió liền lớn, bay thẳng đến đỉnh đầu Triệu Công Minh.

Một màn hôi sắc mộ quang rọi xuống, bao phủ Triệu Công Minh.

"Tiên Thiên Linh Bảo?" Triệu Công Minh vội vàng huy động pháp lực, dùng hai mươi bốn viên Định Hải Châu bao quanh thân.

Trước mặt thần thông lục mang không ngừng, trên đỉnh đầu hôi quang không rõ nguồn gốc rọi xuống.

“Đi!” Thấy thân thể không có dị trạng, Triệu Công Minh, ngón tay điểm một cái, vài viên Định Hải Châu bay ra.

Oanh!

Định Hải Châu vừa tiếp xúc với liêm quang màu xám, không gian tức thì hỏa quang trùng thiên, hùng hùng liệt diễm cháy rực.

Lửa bùng cháy, lại có màu xám.

“Bị giam cầm rồi?!” Thấy Định Hải Châu không bay ra được, Triệu Công Minh trong lòng tức thì có quyết đoán.

Pháp này không thể phá cứng, hiện tại đã lún sâu vào trong, nếu bạo tạc, cũng sẽ bị thương.

“Thành công!” Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy vậy, trong lòng đại hỉ, vội vàng gia tăng pháp lực xuất ra.

Hưu!

Lục mang do Càn Khôn Xích đánh ra tức thì lớn hơn, một đạo dày hơn trước gấp vài lần.

Đến không gian cũng nổi từng trận gợn sóng.

“Hừ!

Há có thể để ngươi coi thường bần đạo!” Triệu Công Minh thấy vậy, lạnh hừ một tiếng, pháp lực rót vào Kim Tiên trong tay, công pháp toàn lực vận chuyển.

Chương 228

Từng đạo ngọc quang từ thể nội tản ra, cực kỳ chói mắt, trong khoảnh khắc Triệu Công Minh cứ như một khối phác ngọc, tiến vào một trạng thái huyền diệu vô cùng.

Lục mang kia sắp tới, ẩn ẩn có thể nghe thấy tiếng xé rách không gian.

Triệu Công Minh nín thở, hai mắt hơi nhắm.

"Phá khai!" Lục mang xuyên qua hôi liêm trong chớp mắt, Triệu Công Minh mở to hai mắt, Kim Tiên trong tay kim quang đại trán, mạnh mẽ đánh xuống.

Mười hai viên Định Hải Châu phân ra, lóe hồng quang đồng thời đánh tới.

Xé rẹt!

Kim quang, lục mang, hôi diễm, hồng quang đan xen vào nhau.

Chỉ nghe một tiếng quy liệt, khói trắng, che lấp thân hình Triệu Công Minh.

Nhiên Đăng Đạo Nhân khẽ cảm ứng một chút, sắc mặt đại biến, vội vàng triệu hồi Lưu Ly Đăng, sợ pháp bảo có thất thoát.

Hưu!

Trong chớp mắt đó, một thân ảnh từ phía sau nhanh chóng biến ảo, Triệu Công Minh được mười hai viên Định Hải Châu còn lại bao quanh độn ra, không hề bị ảnh hưởng bởi vụ bạo tạc.

"Giết!" Triệu Công Minh bấm pháp quyết, mười hai viên Định Hải Châu kia, lao thẳng đến trước mặt Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Nhiên Đăng Đạo Nhân trộm gà không thành lại mất nắm gạo, ngược lại bị Triệu Công Minh mượn uy lực của lục mang, phá vỡ cấm cố của Lưu Ly Đăng, bị Định Hải Châu dẫn theo độn đến phía sau để đánh lén.

Thân hình Nhiên Đăng Đạo Nhân bạo thối, định thần nhìn lại, chỉ thấy một vệt hào quang ngũ sắc, nhưng vẫn không thể nhìn ra bảo vật Định Hải Châu, trong lòng không khỏi có chút bất đắc dĩ.

Mười hai viên Định Hải Châu lóe lên xuất hiện trước mặt Nhiên Đăng Đạo Nhân, chỉ thấy một vệt hồng quang lóe lên.

Nhiên Đăng Đạo Nhân hai tay liên tục đánh ra vài đạo thần quang, hơi chống đỡ được Định Hải Châu, sau đó hét lớn một tiếng, "Bần đạo đi đây!" Càn Khôn Xích xoay tròn bay về, chặn lại mười hai viên Định Hải Châu, rồi theo sát thân ảnh Nhiên Đăng Đạo Nhân biến mất, một người một bảo biến mất vào hư không.

Nhiên Đăng Đạo Nhân thu hồi pháp bảo, trong lòng cảm thấy không ổn nên đã có ý thoái lui, chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

"Hả?!

Thật là vô sỉ!" Triệu Công Minh thấy vậy, mắt lóe lên một tia nộ khí, vẫy tay, triệu hồi mười hai viên Định Hải Châu.

Lúc này vụ bạo tạc ở phía bên kia, khói bụi từ từ tan đi, mười hai viên Định Hải Châu còn lại lóe hồng quang, từ từ bay về.

Triệu Công Minh đứng giữa không trung, nhìn chằm chằm hướng Nhiên Đăng Đạo Nhân bỏ chạy, ánh mắt ngưng lại.

Nhưng hắn không truy đuổi nữa, vừa rồi thoát khỏi cấm cố của Lưu Ly Đăng đã tiêu hao rất nhiều pháp lực, quả thực có chút hậu kế vô lực.

Hơn nữa nếu Nhiên Đăng Đạo Nhân nhất tâm muốn chạy, cũng

khó mà đuổi kịp.

Ngón tay khẽ điểm, hai mươi bốn viên Định Hải Châu xoay tròn, một lần nữa bay về túi vải đeo bên hông.

"Thôi vậy!

Lần sau lại cùng ngươi phân thắng bại!" Miệng lẩm bẩm một câu, Triệu Công Minh thân hình động, bay về hướng Ngũ Hành Thành.

Một trận đấu ngang tài ngang sức, tuy Nhiên Đăng Đạo Nhân bỏ chạy trước, nhưng thực tế là thế quân lực địch, bất phân thắng bại.

Đối với Triệu Công Minh có tính cách hào sảng thì có chút khó chấp nhận, nhưng cũng chỉ có thể tạm thời đè nén cơn giận xuống.

Một đạo hồng quang bay tới, rơi xuống tường thành Ngũ Hành Thành.

Triệu Công Minh nhìn cảnh tượng trước mắt, hơi ngẩn ra, nhưng lập tức phản ứng lại.

Đánh pháp với Nhiên Đăng Đạo Nhân đi rồi, những người còn lại cùng chúng tiên của Xiển Giáo cũng đã giao chiến, không biết kết quả thế nào.

"Phó Giáo Chủ?!" Vừa lúc nói xong, từ xa một đạo độn quang tiến lại gần.

Triệu Công Minh nhận ra người đó, liền chắp tay.

Thân ảnh Trương Phương hạ xuống, cũng đáp lễ, chưa hỏi tình huống của Triệu Công Minh, liền nhíu mày nhìn cảnh tượng trước mắt.

Khắp nơi hoang tàn, mặt đất lồi lõm, một ngọn núi đột ngột xuất hiện, một chỗ khác thì lún sâu xuống, trong phạm vi vạn dặm không thấy chút sinh khí nào.

“Triệu đạo hữu cùng ta, sửa sang lại nơi đây đi!” Đất đai đối với đẳng cấp như bọn họ không có ảnh hưởng lớn, nhưng đối với những phàm nhân sĩ tốt kia thì không tốt lắm.

Trương Phương đột nhiên có một ý nghĩ, đề nghị.

“Được, vậy để bần đạo giúp Phó Giáo Chủ một tay!” Triệu Công Minh hơi ngẩn ra, tức thì phản ứng lại.

“Sơn!” Thấy Triệu Công Minh gật đầu, Trương Phương toàn thân pháp lực tuôn trào, hét lớn một tiếng.

Chương 229

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Âm thanh vang dội như sấm nổ, chỉ thấy mặt đất một trận tuôn trào.

Đất đai cuộn lên, từ xa một loạt các ngọn núi lớn nhỏ bay tới, từ từ hạ xuống, lấp đầy những chỗ trũng.

"Xem bần đạo thủ pháp này!" Thấy nơi nào ánh mắt mình chạm tới, đều là một mảnh quang trọc, Triệu Công Minh khẽ cười.

Một viên Định Hải Châu đột nhiên xuất hiện, nhanh chóng bay đi về phía xa.

Hoa!

Không lâu sau, Định Hải Châu bay về, bay một vòng trên mặt đất, vô số hoa cỏ cây cối, kỳ trân dị thú được rắc xuống.

Không đầy một khắc công phu, phong cảnh Ngũ Hành Thành đã khôi phục lại diện mạo trước đây, thậm chí còn sống động hơn.

"Ha ha!

Triệu đạo hữu đã hao tâm tổn trí rồi!" Trương Phương cười lớn, sớm đã biết Định Hải Châu có tác dụng của một phương chư thiên, nhưng bây giờ lại là lần đầu tiên nhìn thấy.

"Nhưng không biết ta làm như vậy, nơi đây có thể duy trì được bao lâu?!" Triệu Công Minh khẽ vuốt râu dài, sau đó thở dài một tiếng.

Trương Phương vỗ vai hắn, khẽ cười nói, "Sát kiếp chưa kết

thúc, Hồng Hoang tràn ngập sát cơ, cũng không cần câu nệ vào chuyện này." Đương nhiên hắn biết muốn Ngũ Hành Thành khôi phục nguyên bản, việc bị phá hủy chỉ là chuyện trong chớp mắt, nhưng ít nhất cũng phải tạm thời coi được chứ.

"Phó Giáo Chủ có lý, chúng ta là người tu hành, há có thể câu nệ vào những việc nhỏ nhặt này, nên sảng khoái sát phạt một trận, sau đó mới có thể không còn lo lắng gì!" Triệu Công Minh cười, không còn vướng mắc nữa.

"Phó Giáo Chủ vừa rồi giao đấu với những người của Xiển Giáo, không biết chiến quả thế nào?" Không vướng mắc về chuyện đó, Triệu Công Minh chuyển sang hỏi, thấy tình huống của Trương Phương, hình như cũng vừa đánh xong không lâu.

Trương Phương vỗ vỗ đầu, mới nhớ ra, Triệu Công Minh và Nhiên Đăng Đạo Nhân đi trước một bước, nên hắn không thấy mình đã giao đấu với Lục Áp.

Nói rồi, liền cười nói, "Còn về chiến quả thì không biết, lúc đạo hữu rời đi, ta muốn giết Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, ai ngờ bị Lục Áp Đạo Nhân chặn lại, ta và hắn liền lên cửu tiêu đấu pháp." "Phó Giáo Chủ có đánh bại được Lục Áp không?" "Cái đó thì không có, chỉ hơi thắng thế một chút." Trương Phương vẫy tay, nói.

"Ồ?

Lục Áp lại có bản lĩnh như vậy sao?!" Nghe vậy, Triệu Công Minh hơi kinh ngạc, kinh nghiệm sát phạt của Trương Phương đã nghe từ chúng tiên đảo Kim Ngao.

"Lục Áp kia lúc đấu pháp không xuất toàn lực, cũng có thể coi là một đối thủ khó nhằn." Hai người vừa đi vào thành, Trương Phương vừa nói.

Triệu Công Minh gật đầu đồng ý, cũng cảm ứng được Lục Áp còn lưu giữ thực lực, chỉ là không biết mục đích làm vậy là gì.

"Đạo hữu giao đấu với Nhiên Đăng Đạo Nhân thế nào?" Vừa hỏi xong, Trương Phương muốn hiểu rõ tình hình bên kia.

Theo như giao thủ với Nhiên Đăng Đạo Nhân mà xem, Triệu Công Minh và hắn hẳn là có thể đánh ngang tài ngang sức.

"Chưa phân thắng bại, Nhiên Đăng Đạo Nhân liền bỏ chạy." "Quả nhiên là như vậy!" Trương Phương gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Một bên, Triệu Công Minh và Trương Phương vừa gặp nhau, sau một hồi tìm hiểu tình hình.

Bên kia, Nhiên Đăng Đạo Nhân và Lục Áp vừa đến Lư Bồng, cũng vừa vặn chạm mặt.

Trên không Lư Bồng.

"Nhiên Đăng đạo huynh!" Lục Áp thấy người liền chắp tay chào.

"Lục đạo huynh!" Nhiên Đăng Đạo Nhân đáp lễ, trên mặt hiện lên một tia cười khổ, "Đạo hữu vừa rồi đột ngột rời đi, lại làm khổ bần đạo và các đạo hữu khác." Hắn cũng không nói Lục Áp đánh được một nửa liền bỏ chạy, vì chất vấn người khác như vậy là một hành động thiếu khôn ngoan.

"Bần đạo hôm nay vốn chỉ muốn thử thăm dò Triệu Công Minh một phen, thấy hai mươi bốn hạt Định Hải Châu được tế xuất, liền bỏ chạy.

Nào ngờ Triệu Công Minh hỏa khí lớn như vậy, trực tiếp đánh lên." Lục Áp gãi gãi đầu, có chút ngại ngùng nói.

"Thì ra là vậy!" Nhiên Đăng Đạo Nhân gật đầu, hiểu rõ nguyên nhân.

Hắn cũng biết Lục Áp chưa dốc toàn lực, còn giữ lại hậu chiêu.

Nếu chỉ là cuộc giao chiến trước đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng sẽ không ra lệnh trợ trận.

Hai người vừa nói chuyện, vừa cùng bay về phía Lư Bồng.

Nhiên Đăng triệu tập chư vị Kim Tiên Xiển Giáo, để hiểu rõ tình hình đấu pháp vừa rồi.

"Đạo hữu, vừa rồi đa tạ đã tương cứu." Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn vừa thấy Lục Áp, liền chắp tay cảm tạ.

"Đạo huynh không cần khách khí, là việc trong phận sự!" Lục Áp xua tay, biểu thị không để tâm.

Chương 230

Chư vị Kim Tiên Xiển Giáo trên mặt có chút khó xử, vừa rồi quả thật không thể ra tay cứu người, lại bị một người ngoài tương cứu.

"Ồ?" Nhiên Đăng Đạo Nhân trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, vừa rồi hắn đi sớm nên không rõ tình hình.

"Trương Phương kia thừa lúc pháp lực của ta chưa toàn, muốn chém giết bần đạo, may có Lục đạo huynh kịp thời ra tay, nếu không, ta đã sớm lên Phong Thần Đài rồi!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn nhắc đến Trương Phương, tức khắc nghiến răng nghiến lợi, trên mặt hiện lên vẻ phẫn nộ.

Nhiên Đăng Đạo Nhân nghe xong, mới hiểu rõ, khẽ cười nói, "Lục đạo huynh quả thật pháp lực vô song!" Hai người trước khi vào, tự nhiên đã trao đổi về tình hình đối chiến của mình, Lục Áp vừa rồi lại không nhắc đến chuyện cứu Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Việc Trương Phương có thể ngang tài ngang sức với hắn cũng khiến Nhiên Đăng Đạo Nhân vô cùng kinh ngạc.

"Đạo huynh quá khen!" Lục Áp khẽ cười.

Vừa nói, chư vị Kim Tiên lại kể tỉ mỉ chuyện đấu pháp vừa rồi.

Nhiên Đăng Đạo Nhân với tư cách là người dẫn đầu, sau khi nghe xong liền suy nghĩ một phen, trong mắt lóe lên vẻ trầm tư.

"Lục đạo huynh thấy thế nào?" Nghe Nhiên Đăng Đạo Nhân hỏi, Lục Áp ngẩng đầu nhìn, rồi cười nói, "Bần đạo có một kế, nếu thành công, Tây Kỳ nhất định đại thắng!" "Đạo huynh cứ nói không cần ngại!" Nhiên Đăng Đạo Nhân trong mắt lóe tinh quang, thỉnh cầu.

Các Kim Tiên khác cũng ngẩng đầu nhìn, đã công nhận chiến lực

của Lục Áp, dù sao hắn cũng có thể đối chiến với Trương Quế Phương mà không bị thương.

Nếu là họ, e rằng chỉ trong vài hiệp đã bị Trương Quế Phương một kiếm đâm chết.

"Không, kế này nếu muốn thành công lớn, trước tiên phải giải quyết mối họa Trương Quế Phương." Lục Áp nói, phân tích chiến lực của Triệu Công Minh, cảm thấy nên có thể thắng ổn định, chỉ có Trương Quế Phương là một biến số, rất khó nói trước.

"Đạo huynh cứ nói trước đi." Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy Lục Áp đang giữ kẽ.

"Bần đạo có một dị thuật trớ chú, tên là Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, có thể giết người vô hình.

Nếu thuật thành, người trúng thuật sẽ không có chút năng lực phản kháng nào, Đại La Kim Tiên cũng phải đổ máu hận thù." Lục Áp thấy vậy, trực tiếp nói, ngữ khí không nhanh không chậm, như đang nói về một chuyện không quan trọng.

"Đạo huynh có thể nói tỉ mỉ hơn không?" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn hỏi.

Lục Áp gật đầu, "Nếu thật sự dùng thuật này, phải phiền Khương Tử Nha công.

Tại Tây Kỳ lập một doanh địa, trong doanh dựng một tế đàn, kết một người rơm.

Trên người rơm viết tên người trúng thuật, trên đầu và dưới chân mỗi bên đặt một ngọn đèn." Nói đến đây, bỗng nhiên dừng lại.

Chư vị Kim Tiên đang nghe say sưa, liền vội vàng thúc giục, "Đạo huynh nói nhanh đi, cũng để chúng ta biết rõ." "A a.

Sau đó lệnh một người giẫm Thiên Cương Bộ, kết ấn thư phù, rồi thiêu phù ấn đi.

Sau đó mỗi ngày ba lần bái lễ, cứ lặp đi lặp lại một khoảng thời gian, người trúng thuật khi đó sẽ hồn phi phách tán, thân tiêu đạo vẫn, tự nhiên cũng quy về hư vô." Lục Áp khẽ cười một tiếng, tiếp tục nói.

"Quả thật diệu kế!" Chư tiên nghe xong, vỗ tay tán thưởng.

"Kế này có chỗ nào không ổn không?" Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy Lục Áp còn lời chưa nói, liền hỏi.

"Đạo huynh quả là tuệ nhãn.

Kế này có một khuyết điểm, thời gian thi thuật quá dài, bần đạo e rằng hai mươi mốt ngày chưa tới, kẻ địch đã kịp thời phát giác, nghĩ ra biện pháp phá giải." Cuối cùng, Lục Áp trong mắt lóe lên một tia bất đắc dĩ.

Dù sao vạn pháp đều có thể phá giải, trên đời không tồn tại thần thông vô địch.

Ngay cả Thánh Nhân, thần thông cũng có sơ hở.

Ngay cả Thiên Đạo, cũng có thể bị phá vỡ, tất cả đều có thể trở về hư vô, huống chi là pháp thuật vô địch!

"Thì ra là vậy." Nhiên Đăng Đạo Nhân gật đầu, rồi cúi đầu suy tư.

Lục Áp nói xong, trong trướng tức khắc rơi vào tĩnh lặng, chư vị Kim Tiên đều đang tìm biện pháp, làm thế nào để đảm bảo Đinh Đầu Thất Tiễn Thư có thể thuận lợi thi pháp, diệt trừ uy phong của đối phương.

"Đạo huynh vừa nói Trương Quế Phương là một mối họa, chẳng lẽ Đinh Đầu Thất Tiễn Thư vô hiệu với hắn sao?" Đột nhiên, Văn Thù

Quảng Pháp Thiên Tôn hỏi.

Kể từ khi suýt bị Trương Phương chém giết, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn bây giờ chỉ muốn giết Trương Phương, đưa hắn lên Phong Thần Đài đầu thai.

"Cũng không phải Đinh Đầu Thất Tiễn Thư vô hiệu.

Chỉ là Trương Quế Phương là một dị số, trong thời gian thi thuật đối phương cũng có thể hành động, nếu hai mươi mốt ngày bần đạo và các đạo hữu không kiên trì nổi, e rằng chưa kịp thành công, tính mạng của ta đã không còn!" Đã từng đấu pháp với Trương Phương một lần, Lục Áp tự nhiên biết rõ đạo hạnh thần thông của hắn.

Hắn có thể cầm chân Trương Phương, Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng có thể cầm chân Triệu Công Minh, nhưng sợ đối phương ra tay độc ác, Tây Kỳ sẽ không chịu nổi.

"Nếu chúng ta dùng miễn chiến bài, hẳn có thể chống đỡ hai mươi mốt ngày!" Một bên, Khương Tử Nha, người nãy giờ không lên tiếng, đột nhiên nói.

Các Kim Tiên khác chỉ phân tích, lắng nghe, cũng không đưa ra nhiều ý kiến.

"Khương Tử Nha công cười rồi, Trương Quế Phương là hạng người nào, một khi cảm thấy tính mạng thân gia bị uy hiếp, sẽ không quản chuyện có miễn chiến hay không, liền trực tiếp giết." Lục Áp nghe xong khẽ cười nói.

Chương 231

Trên ngữ khí có vẻ khéo léo, thực chất đang ám chỉ Trương Phương không phải người tuân thủ quy tắc, phẩm đức cũng không cao thượng như vậy.

Khương Tử Nha trên mặt lóe lên một tia khó xử, quả thật đã nói quá lý tưởng hóa sự việc.

"Lời này có lý!" Nghe Lục Áp nói, Nhiên Đăng Đạo Nhân gật đầu.

Mỗi lần sự việc xuất hiện ngoài ý muốn đều vì Trương Quế Phương, tên tiểu tử này tuyệt đối là một dị số.

"Đạo huynh thấy nên làm thế nào?" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn hỏi.

Lục Áp nhìn Nhiên Đăng Đạo Nhân một cái, trong mắt lóe tinh quang, thản nhiên thốt ra hai chữ, "Thiên Tôn!" Nhiên Đăng Đạo Nhân giật mình, sau đó cười khổ, mới hiểu ra, thì ra Lục Áp nói nhiều như vậy, là muốn đi tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn giúp đỡ.

"Chỉ cần có biện pháp nhốt được Trương Quế Phương, Đinh Đầu Thất Tiễn Thư nhất định có thể giết Triệu Công Minh, khi đó một người bị nhốt, một người bị giết, những người còn lại chẳng phải như đám châu chấu, tùy tay mà bóp chết!" Lục Áp chắp tay hành lễ, nói.

Chư vị Kim Tiên nghe xong lòng tràn đầy vui mừng, liên tục gật đầu, cảm thấy kế này khả thi.

Đối với việc đi tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không có phản kháng lớn, vốn trước khi Lục Áp đến, họ đã thương nghị sẽ đi tìm sư phụ giúp đỡ.

Vì Lục Áp cũng có nhu cầu, vậy đi tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn giúp đỡ chẳng phải thuận thế mà làm sao.

"Bần đạo đã hiểu!" Thấy chư vị Kim Tiên nhìn mình, Nhiên Đăng Đạo Nhân gật đầu đáp ứng.

Không nói thêm, Nhiên Đăng Đạo Nhân đứng dậy, một đám tường vân hiện dưới chân, độn về phía chân trời.

Tọa kỵ Mai Hoa Lộc trước đó đã bị Triệu Công Minh chém giết, bây giờ đi đường chỉ có thể tạm bợ mà bay. … Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung.

Vô số tường vân lượn lờ, cả tiên sơn ẩn hiện trong làn sương khói mờ ảo.

Kỳ trân dị thú có thể thấy khắp nơi, trên trời bay, dưới nước bơi, trên đất chạy đều rất nhiều; cũng có vô số thiên tài địa bảo, vật trời sinh đất dưỡng, nở rộ trong tiên sơn.

Một dải quần sơn liên miên, vút thẳng lên tận chân trời, nhìn không thấy điểm cuối.

Một đạo hồng quang từ chân trời bay tới, chậm rãi dừng lại.

Nhiên Đăng Đạo Nhân bay đến chân núi, liền từ tường vân hạ xuống, chân đạp đại địa, chuẩn bị đi bộ lên.

Hít sâu một hơi, trong lòng lại có chút thoái thác.

Người mà Nhiên Đăng Đạo Nhân không muốn gặp nhất bây giờ, chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn xưa nay vô cùng coi trọng môn đồ, mười hai Kim Tiên đã chết vài người, Nhiên Đăng Đạo Nhân không biết nên giải thích thế nào.

Lần này không chỉ đến xin cứu binh, mà còn xin tội.

Đang nói, bỗng nhiên một con đường mây từ trên trời giáng xuống, từ đỉnh Côn Luân Sơn Ngọc Hư Cung lẳng lặng hiện ra.

"Ai!" Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy vậy thở dài, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã biết có người đến, chỉ là không trực tiếp gọi người lên, đây cũng là một dạng trừng phạt biến tướng rồi.

Nhấc chân bước vào đường mây, sắc mặt Nhiên Đăng Đạo Nhân tức khắc biến đổi.

Một cỗ cự lực trong nháy mắt giáng xuống thân thể, như thể vạn ngọn núi đè nặng.

Nhiên Đăng Đạo Nhân vội vàng thôi động pháp lực, miễn cưỡng chống lại áp lực.

Quả nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn còn đang trong cơn giận dữ, tiếc nuối cho những đệ tử đã chết kia.

"Nhiên Đăng, vào đây thỉnh tội!" Một tiếng sấm sét vang dội, vọng khắp Côn Luân Sơn, kinh động vô số chim chóc.

Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng không tế xuất pháp bảo, chỉ dựa vào pháp lực của bản thân, từng bước đi lên.

Mỗi bước đi, áp lực trên người liền tăng lên gấp bội, chồng chất cường đại.

Bước đi như vậy, Nhiên Đăng đã đi trọn một ngày.

Từ ban ngày đi đến đêm tối, rồi lại từ đêm tối đi đến hừng đông.

Đát!

Một tia huy quang chiếu rọi, phương Đông xuất hiện rạng đông.

Nhiên Đăng Đạo Nhân bước ra bước cuối cùng, toàn thân không còn chút pháp lực nào, đã tiêu hao hết sạch.

Cửa tiên của Ngọc Hư Cung đóng chặt, ngọc bạch khổng lồ lóe lên từng tia hàn quang.

Nhiên Đăng sau khi nói xong liền khoanh chân ngồi, đợi khôi phục một tia pháp lực.

Chương 232

Đột nhiên đối diện với cửa tiên đóng chặt liền cúi đầu bái, hô lên, "Thỉnh Thiên Tôn thứ tội!" Oanh!

Lời vừa dứt, chỉ thấy cửa Ngọc Hư Cung ầm ầm mở ra, bên trong tối đen một mảng, ánh mắt nhìn tận cùng vẫn không thấy chút ánh sáng nào.

"Vào đi!" Một giọng nói trầm thấp vang lên, ngữ khí không chút tình cảm, không nghe ra bất kỳ biến động nào.

"Vâng!" Nhiên Đăng Đạo Nhân lại bái một cái, nhanh chóng bước vào cung, trái tim vừa buông xuống lại một lần nữa thắt lại.

Chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn khoanh chân ngồi, trong lòng hắn dâng lên một cảm giác không nói rõ thành lời.

Côn Luân Sơn, trong Ngọc Hư Cung.

Nhiên Đăng Đạo Nhân đi thẳng vào trong cung, qua những cây cột ngọc trắng, chỉ thấy trên chín mươi chín bậc thang, chính giữa có một người đang ngồi, không nhìn rõ mặt, từng tia khí tức Thánh Nhân tản ra.

"Chưởng giáo Thiên Tôn!" Nhiên Đăng Đạo Nhân vội vàng chắp tay, "Nhiên Đăng đến thỉnh tội!" Nguyên Thủy Thiên Tôn khoanh chân ngồi, nghe tiếng liền khẽ mở hai mắt, một đạo kim quang lóe lên.

Bình thản mở miệng nói, "Có biết tội không?" Giọng nói không lớn không nhỏ, nghe trong tai Nhiên Đăng Đạo Nhân, như sấm sét nổ vang.

Sắc mặt Nhiên Đăng Đạo Nhân khổ sở, lần nữa cúi đầu bái, "Biết tội.

Nhiên Đăng đạo hạnh cạn mỏng, lãnh đạo bất lực, lại hại tính mạng chư vị đồng liêu." Nói xong, thân hình cúi xuống thấp nhất.

"Thôi được, bần đạo đã phạt đi đường mây, nếm trải nỗi khổ vạn núi trọng gánh." Nguyên Thủy Thiên Tôn ngừng lại, rồi nói, "Lần này đến có phải vì Trương Quế Phương không?" "Tạ Chưởng giáo Thiên Tôn, chính là vì Trương Quế Phương!" Nhiên Đăng Đạo Nhân biết Ngài thần cơ diệu toán, có thể suy ra mục đích cũng không có gì lạ, liền gật đầu nói.

Không đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn mở miệng, Nhiên Đăng Đạo Nhân liền tiếp tục nói, "Lục đạo hữu muốn dùng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư bắn chết Trương Quế Phương, Triệu Công Minh, nhưng chúng ta sợ thời gian chưa tới, Trương Quế Phương ra tay hung ác, khó lòng chống đỡ.

Vì vậy thỉnh Thiên Tôn chỉ dạy!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe xong, không lên tiếng.

Ngài cũng đang suy nghĩ, trực tiếp ra tay trấn áp Trương Quế Phương là tuyệt đối không thể, nếu không Thông Thiên Giáo Chủ nhất định sẽ đại náo một trận.

Đến lúc đó lại phải bị Hồng Quân Sư Tôn quở trách một trận.

Nếu lại chọc giận Hồng Quân Sư Tôn, e rằng sẽ được không bù mất.

Đang nói, Ngọc Hư Cung rộng lớn tức khắc rơi vào tĩnh lặng, hiển lộ vẻ u hàn băng lãnh.

"Thỉnh Thiên Tôn truyền một pháp môn, có thể giam cầm Trương Quế Phương, đợi thời gian đến, nhất định sẽ đưa Triệu Công Minh, Trương Quế Phương lên Phong Thần Đài, Tây Kỳ khi đó mới có thể đại phá Thương Trụ." Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy Nguyên Thủy

Thiên Tôn không nói, lại lần nữa nói.

"Được!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thản nhiên thốt ra một chữ, khẽ nhấc ngón tay, pháp lực tuôn trào, vẽ phù lục trong hư không.

Chỉ thấy kim quang lóe động, từng đạo quỹ tích hình thành.

Theo bút cuối cùng hạ xuống, một trận kim quang đại thịnh, phù lục cuối cùng thành hình!

Tay khẽ lật, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại lấy ra một quyển sách.

Ấn phù lục kim quang lên sách, phù lục dung nhập vào sách, tức khắc kim quang tiêu đi, trở nên mộc mạc không hoa mỹ.

Kim quang tỏa ra, cả quyển sách biến thành màu vàng, nhưng lại không gây chú ý.

"Đây là Tỏa Nguyên Phù Thư, một khi tế xuất, phi tu vi Chuẩn Thánh cực đỉnh không thể phá, có thể giam cầm Trương Quế Phương chắc chắn." Xong xuôi, Tỏa Nguyên Phù Thư kia lăng không bay ra.

Nhiên Đăng Đạo Nhân vội vàng đưa tay tiếp lấy, chắp tay, "Tạ Chưởng giáo Thiên Tôn!" Trương Quế Phương tuy có thực lực Chuẩn Thánh, nhưng còn xa mới đạt đến Thánh Nhân, vì Nguyên Thủy Thiên Tôn đã nói trước, trừ phi đạo hạnh cực kỳ gần Thánh Nhân, nếu không nhất định không phá được Tỏa Nguyên Phù Thư.

"Quyển sách này một khi đánh ra, nhất định phải nhốt được Trương Quế Phương, nếu không kim quang phù lục đánh hụt, cũng sẽ vô hiệu." Thấy Tỏa Nguyên Phù Thư được tiếp lấy, Nguyên Thủy Thiên Tôn thản nhiên nói.

Nhiên Đăng Đạo Nhân nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia thất vọng, thì ra là vật phẩm tiêu hao một lần.

"Đây là ẩn giấu thiên cơ, tuyệt đối không thể để Thông Thiên Giáo

Chủ phát giác ta ra tay, có hiểu không?!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lại nói, ánh mắt xuyên thấu Ngọc Hư Cung, nhìn về hướng Bích Du Cung, trong mắt hiện lên vẻ dị sắc không nói rõ thành lời.

"Nhiên Đăng đã hiểu!" Nhiên Đăng Đạo Nhân vội vàng đáp lời.

"Bằng sức một người có thể sẽ xảy ra ngoài ý muốn, hãy mau đến Bát Cảnh Cung tìm Huyền Đô, hai người cùng nhau ra tay, mới có thể vạn vô nhất thất.

Hẳn đạo huynh của ta cũng sẽ hiểu thôi." Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng nói, tự nhiên là chỉ Lão Tử, dù sao hai người họ âm thầm có kế hoạch hợp tác, tự nhiên sẽ không ngồi yên bỏ mặc.

"Vâng!" Nhiên Đăng Đạo Nhân nhớ lại lần trước Huyền Đô Đại Pháp Sư ngay cả Thái Cực Đồ cũng bị Trương Quế Phương lấy mất, trong lòng có chút bất an, nhưng vẫn đáp ứng.

"Đi đi!" Thấy người cũng đã phạt, bảo vật cũng đã ban, Nguyên Thủy Thiên Tôn bắt đầu đuổi người.

Nhiên Đăng Đạo Nhân chắp tay, dưới chân dâng lên một đám tường vân, bay ra khỏi Côn Luân Sơn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Nhiên Đăng Đạo Nhân rời đi, rất lâu sau mới nhắm mắt tu đạo trở lại.

Nhiên Đăng Đạo Nhân đi thẳng rời khỏi Ngọc Hư Cung, bay đến Thủ Dương Sơn Bát Cảnh Cung.

Chưa bước vào Bát Cảnh Cung, liền thấy một người từ xa lăng không đứng đó.

Chương 233

Một bộ đạo bào trắng bay phấp phới, ở giữa có một đồ án âm dương Thái Cực.

"Huyền Đô đạo hữu!" Chờ bay đến gần, Nhiên Đăng Đạo Nhân nhận ra người, chắp tay chào.

"Nhiên Đăng đạo hữu, chúng ta đã đợi lâu rồi!" Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng chắp tay, khẽ cười nói, "Sư phụ lệnh ta ở đây chờ đợi, trợ trận đạo huynh!" "Ha ha, lần này lại phải phiền đạo huynh rồi!" Nhiên Đăng Đạo Nhân cười nói, quả nhiên Lão Tử thần cơ diệu toán, đã sớm phái người ra.

"Đạo huynh khách khí, có thể kể sự việc trước cho bần đạo nghe được không?" Huyền Đô Đại Pháp Sư xua tay nói, bị sư phụ đột nhiên gọi ra, tự nhiên không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhiên Đăng Đạo Nhân kể tỉ mỉ chuyện giam cầm Trương Quế Phương, rồi cùng bàn bạc.

Huyền Đô Đại Pháp Sư lần trước bị Trương Phương lừa gạt, tự nhiên ôm hận trong lòng, làm sao có thể dễ dàng buông tha Trương Quế Phương.

Hai người nghe xong nội tâm đại hỉ, vừa vặn hợp ý, hóa thành hai đạo độn quang, bay về hướng Lư Bồng.

Chưa kể Nhiên Đăng Đạo Nhân đi tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn cầu viện, bên Tây Kỳ, cũng khẩn trương bắt đầu bố trí.

Lục Áp phân phó Khương Tử Nha, dẫn người lập một doanh trại ở Tây Kỳ, dựng tế đàn kết người rơm.

Chờ Khương Tử Nha làm xong mọi việc liền phái người báo, Lục

Áp mới ung dung đến doanh địa.

"Đạo huynh, mọi việc đều đã an bài thỏa đáng!" Khương Tử Nha chắp tay, chỉ vào tế đàn trong doanh, cười nói.

Một đài tròn màu trắng ước chừng vài mét, phía trên kết hai người rơm, chiều cao ước chừng bằng người thật.

Một người rơm trên thân viết ba chữ Triệu Công Minh, người còn lại viết Trương Quế Phương!

"Hay lắm!

Xem bần đạo thi triển!" Lục Áp thản nhiên cười.

Vung tay áo, một bộ đạo bào đỏ bay phấp phới.

Tùy ý rút bội kiếm đeo bên hông, vũ động.

Đát đát!

Chân giẫm ba mươi sáu Thiên Cương Bộ, tóc bay kiếm múa, thân hình vô cùng linh động, khiến người ta không khỏi tán thưởng.

"Kết ấn!" Giẫm xong, Lục Áp miệng phun ra một chữ, một phù ấn hiện ra, kim quang lấp lánh.

"Đi!" Miệng hé ra, một đóa liệt diễm bỗng nhiên thổi ra, đốt cháy phù ấn, bừng bừng cháy.

Trong chớp mắt, hóa thành tro tàn.

Lục Áp thấy vậy, khẽ cúi đầu bái người rơm, thuật này đã thành.

"Khương Tử Nha công cần mỗi ngày ba lần lễ bái, cứ lặp đi lặp lại hai mươi mốt ngày sau, bần đạo tự sẽ trợ giúp, khiến hai người kia thân tiêu đạo vẫn!" Mọi việc xong xuôi, Lục Áp khẽ vuốt râu dài, cười nói.

"Cẩn tuân đạo huynh chi lệnh!" Khương Tử Nha nghe vậy, đáp

lời.

"Bần đạo đi đây!" Lục Áp ung dung xoay người, trở về Lư Bồng.

Khương Tử Nha đứng tại chỗ, khoanh chân ngồi, nhắm mắt dưỡng tức.

Mỗi ngày vào buổi sáng, buổi trưa, và lúc chiều tối, liền đứng dậy bái một cái, cứ như vậy lặp lại hai ba ngày. … Ngũ Hành Thành.

Trong doanh trướng, mọi người đang tề tựu một chỗ, thương thảo chiến sự.

Tây Kỳ liên tục mấy ngày không thấy khiêu chiến, hẳn là đã sợ.

Tự nhiên phải thừa thắng truy kích, một lần diệt Tây Kỳ, đưa chư tiên Xiển Giáo lên Phong Thần Đài.

Chỉ có lúc này, một bóng người lại có chút không yên, bồn chồn đi lại khắp trong doanh trướng.

"Đạo huynh, sao vậy?" Văn Trọng thấy Triệu Công Minh gãi tai cào má, dáng vẻ tư lự bất định, tưởng có chuyện gì, vội vàng hỏi.

"Không có gì, hai ngày nay cảm thấy tâm tình phiền não, đứng ngồi không yên, lại không biết nguyên nhân là gì." Triệu Công Minh nghe tiếng, dừng bước, có chút không chắc chắn nói.

"Mấy ngày trước liên tục chinh chiến, Triệu đạo hữu thân tâm mệt mỏi, chi bằng đi nghỉ ngơi một phen trước." Bên cạnh, Kim Ngao Đảo Thập Tiên chi nhất Kim Quang Thánh Mẫu lên tiếng nói.

Triệu Công Minh nghe xong, cảm thấy nên như vậy, liền cười nói, "Vậy cũng được, bần đạo đi đây, chư vị đạo hữu nếu có nhu cầu, nhớ phái người tìm ta!" "Đạo huynh cứ đi đi, không cần lo lắng." Văn Trọng thấy vậy, vội vàng nói.

Bây giờ Triệu Công Minh, không nói đến Trương Phương, là một

chiến lực lớn của Xiển Giáo, không thể lơ là.

"Xin cáo tội!" Triệu Công Minh chắp tay, tự mình rời đi.

Chương 234

Mọi người đáp lễ, tiếp tục thảo luận quân tình.

Chưa được một nén hương, bên ngoài bỗng nhiên vang lên một tiếng nổ lớn, tiếng hô chiến cuồn cuộn kéo đến.

"Hử?

Khiêu chiến sao?!" Mọi người ngẩng đầu, nhìn nhau một cái, vội vàng ra khỏi doanh trướng, tập hợp binh sĩ.

Khi Kim Ngao Đảo Thập Tiên và những người khác đến tường thành, Trương Phương đã chờ sẵn trên tường thành.

"Phó Giáo Chủ!" Mọi người vội vàng hành lễ, trên mặt có một tia khó xử, lại không ngờ Trương Phương lại nhanh hơn nhiều.

"Không cần đa lễ!" Trương Phương lướt nhìn mọi người, rồi nói, "Triệu đạo hữu không ở cùng sao?" Triệu Công Minh không ra trận thật sự là hiếm thấy, dù sao hắn cũng đã tích tụ không ít hỏa khí.

"Ta đã phái người đi tìm rồi!" Văn Trọng nói, đúng lúc một binh sĩ lên tường thành, Văn Trọng ghé tai hỏi vài câu, rồi binh sĩ lui đi.

Văn Trọng nghe xong, liền nói, "Triệu đạo hữu đang ngủ say, tiếng ngáy lớn, mấy ngày trước quả thật đã chiến đấu mệt mỏi." Trương Phương nghe xong trực tiếp nhíu mày, trong lòng dâng lên một tia bất an.

Tiên nhân làm gì có chuyện ngủ mê mệt như vậy, thần tiên không ngủ, là vì thanh tịnh lục căn, cho dù đấu pháp pháp lực tiêu hao hết, cũng không nên xuất hiện tình huống này.

"Vậy trước tiên đừng gọi Triệu đạo hữu, đợi chiến này đánh xong, ta sẽ tự mình đi kiểm tra một phen." Trương Phương luôn cảm thấy

mình đã bỏ sót gì đó, nhưng đại địch đương đầu, cứ nghênh địch trước đã.

"Nhiên Đăng, hôm nay lại muốn đánh sao?" Từ xa nhìn về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân, Trương Phương thản nhiên lên tiếng.

Hắn lướt nhìn phe Tây Kỳ, chỉ còn lại Kim Tiên và Lục Áp trợ trận, cũng không xuất hiện nhân vật mới nào.

Nhiên Đăng Đạo Nhân đâu ra khí phách mà dám khiêu chiến lần nữa!

"Trương Quế Phương, bần đạo hôm nay sẽ quyết sống chết với ngươi, có dám lên một trận không?" Nhiên Đăng Đạo Nhân chân đạp tường vân, đáp tiếng, lớn tiếng quát hỏi.

Trương Phương nghe vậy, khẽ nhíu mày, cũng không sợ hãi, chỉ là không đoán được trong hồ lô của đối phương đang bán thuốc gì.

"Trương Quế Phương!

Có dám một trận không?!" Thấy không có người đáp lại, Nhiên Đăng Đạo Nhân lần nữa quát hỏi.

"Ta nói hôm nay đầu ngươi, muốn chiến, ta liền cùng ngươi chiến!" Trương Phương lạnh lùng ngẩng đầu, bị khiêu khích hết lần này đến lần khác, trong lòng tự nhiên không vui, bỏ qua những lo lắng pháp bảo.

Nếu không ứng chiến, chẳng phải làm mất uy danh của mình sao!

"Hay lắm!" Khóe miệng Nhiên Đăng Đạo Nhân nhếch lên một tia cười lạnh, tường vân dưới chân bay vút, thẳng tắp vọt lên Cửu Tiêu.

Đối với đấu pháp cấp bậc như Trương Phương và Nhiên Đăng Đạo Nhân, tự nhiên phải lên Cửu Tiêu, nếu không pháp lực không cẩn thận thoát ra, e rằng sẽ khiến một vùng sinh linh đồ thán.

Muốn đánh thoải mái, dốc toàn lực, thì không thể đấu pháp trong Hồng Hoang.

"Đi gọi Triệu đạo hữu đến đi!" Trương Phương nhíu mày nhìn đối diện Lục Áp, cảm thấy có chút khó xử, vừa vặn Triệu Công Minh không ở bên, lại càng khó ứng phó.

"Phó Giáo Chủ, ở đây có chư tiên Kim Ngao Đảo chúng ta, không cần đi tìm Triệu đạo hữu, hãy để hắn nghỉ ngơi một chút." Một trong Thập Tiên, Bạch Lễ lên tiếng nói.

"Lời này có lý, người Tây Kỳ chưa từng phá được trận nào của chúng ta, Phó Giáo Chủ không cần lo lắng." Thân là trận chủ Thiên Tuyệt Trận, Tần Hoàn đã nhiều ngày chưa từng ứng chiến, bây giờ lại là một thời cơ tốt.

"Cũng được, mọi người tự mình cẩn thận!" Trương Phương nghe vậy, hiểu ra, gật đầu nói.

Kim Ngao Đảo Thập Tiên cũng không kém, có người trợ giúp, mặc kệ Lục Áp lợi hại thế nào, phá trận cũng cần một chút thời gian.

Thật sự không ổn, thì gọi Triệu Công Minh ra trợ trận cũng được.

Chẳng lẽ Triệu Công Minh không thấy bên ngoài trận thế lớn như vậy sao?!

Trương Phương nhìn lại thành nội một cái, sau đó không nói nhiều, liền vọt lên.

Nhìn thấy Trương Phương và Nhiên Đăng Đạo Nhân biến mất ở chân trời, Tần Hoàn bước một bước ra, "Hôm nay ta không đấu pháp với các ngươi, có dám phá trận không?!" Hắn tự nhiên cũng không ngốc, một đối một với Kim Tiên của đối phương, tỷ lệ thua rất cao, chi bằng dùng trận pháp nghênh địch, hiệu quả sẽ cao hơn.

"Để bần đạo thử xem!" Lục Áp nghe vậy, thản nhiên cười, một

bước bước ra.

Hai bên tức khắc đối đầu. … Bên Trương Phương, hai người độn vào Cửu Thiên Hư Không.

Đối diện nhau, Nhiên Đăng Đạo Nhân tế xuất Càn Khôn Xích, chỉ thấy pháp bảo toàn thân tinh oánh, lóe lên lục quang.

Trương Phương tay cầm một thanh kiếm đen kịt, chính là Lưu Ly Kiếm vừa lộ chân thân.

Lần trước nói chuyện với Lục Áp xong, sau một phen cường hóa rèn đúc, đã trở lại đỉnh phong.

Kể từ khi có Lưu Ly Kiếm, Trương Phương ít dùng Thanh Bình Kiếm hơn, dù sao phẩm cấp hai kiếm cũng tương đương, uy lực cũng gần như nhau, đều là Tiên Thiên Cao Cấp Linh Bảo.

Chương 235

Thanh Bình Kiếm thiên về tượng trưng cho thân phận, để hiển thị thân phận Phó Giáo Chủ của Trương Phương.

Nhìn thấy Càn Khôn Xích kia, Trương Phương đã từng giao chiến với Nhiên Đăng Đạo Nhân, cũng biết phẩm cấp bảo vật kia, nên không mở Bộ Cường Hóa thăm dò nữa.

"Nhiên Đăng, hôm nay sao lại có gan đơn đấu với ta?!" Trước khi khai chiến, Trương Phương quyết định khơi dậy sự tức giận của đối phương trước, tục ngữ có câu, người mất lý trí dễ phạm sai lầm nhất.

Đến lúc đó, đưa người ta lên Phong Thần Đài đầu thai, chẳng phải là chuyện trong phút chốc sao.

"Ai nói Nhiên Đăng đạo huynh một mình đấu pháp với ngươi, ngươi có biết bần đạo không?" Lời Trương Phương vừa dứt, chỉ thấy hư không chấn động, một bóng người hiện ra.

Một bộ đạo bào trắng, chính là Huyền Đô Đại Pháp Sư!

"Huyền Đô?" Trương Phương thấy người, có chút kinh ngạc, sau đó cười lạnh nói, "Ta cứ tưởng Nhiên Đăng cũng không có bản lĩnh đơn đấu, thì ra đã gọi người giúp đỡ!" Nhiên Đăng Đạo Nhân lại bị hạ thấp, tức giận nói, "Chớ có kiêu ngạo, thật sự cho rằng bần đạo sợ ngươi sao?!" Trương Phương lạnh lùng cười, "Nếu không sợ, hà tất phải gọi Huyền Đô cùng vây công?" "Trương Quế Phương, chớ có tranh cãi bằng lời nói suông!

Kẻ nào mạnh kẻ nào yếu, lát nữa tự nhiên sẽ thấy rõ!" Huyền Đô Đại Pháp Sư thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân tình cảm không ổn, vội vàng quát bảo.

“Hừ!

Nếu đã lại đưa Thái Cực Đồ ra, vậy ta liền nhận lấy.” Trương Phương nói xong, không nói thêm nữa.

Tranh!

Pháp lực rót vào trường kiếm trong tay, chỉ thấy Lưu Ly Kiếm phát ra tiếng kiếm minh thanh thúy, truyền ra từng luồng sát ý chinh chiến.

Thất thải lưu ly quang lấp lánh.

Từng tia da đen bị lột bỏ, Lưu Ly Kiếm hiện ra thân kiếm mê người.

“Huyền Đô, suýt nữa quên nói cho ngươi biết, kiếm này chính là Tiên Thiên Cao Cấp Linh Bảo được rèn từ tảng đá đen lần trước, ha ha!” Trương Phương thấy Huyền Đô Đại Pháp Sư nhìn chằm chằm Lưu Ly Kiếm, cười nói, trên mặt tràn đầy vẻ trào phúng.

“...

Đúng là đồ vô sỉ!” Huyền Đô Đại Pháp Sư nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia đau lòng, đại nộ nói.

Quả là một Tiên Thiên Linh Bảo, sớm nên tìm hiểu rõ chất liệu của tảng đá đen kia.

Hồng Hoang có được bao nhiêu Tiên Thiên Linh Bảo, huống chi là cấp bậc cao cấp?!

Trương Phương thật đáng ghét, dám trắng trợn chiếm tiện nghi.

“Giết!” Trương Phương miệng phun ra một chữ, Lưu Ly Kiếm bỗng nhiên sáng chói.

Tay khẽ lật, trên đỉnh đầu xuất hiện Hỗn Độn Châu, một màn u quang chiếu xuống, yên tĩnh bảo vệ quanh thân.

Hắn đã hiểu rõ phương pháp của đối diện, không gì khác ngoài việc cầm chân hắn, để Tây Kỳ nhanh chóng phá trận.

Nhưng không ngờ là đã lầm, kể từ khi giao đấu với Lục Áp, Trương Phương đối với sự nắm giữ Bi Thương Đại Đạo đã càng ngày càng thuần thục, lần nữa đối mặt với Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư, chưa chắc không thể phân định thắng bại.

Nếu không có Bi Thương Đại Đạo, Tiệt Giáo có Triệu Công Minh, e rằng Lục Áp cũng không làm nên trò trống gì, hai mươi bốn hạt Định Hải Châu một khi được đánh ra, ai có thể cản được?!

Sát khí trực tiếp bức Huyền Đô Đại Pháp Sư, một đạo kiếm khí quét ra.

Huyền Đô Đại Pháp Sư không nhanh không chậm, trong tay chậm rãi vẽ vòng tròn, một bức Âm Dương Thái Cực Đồ xuất hiện.

Đương nhiên không phải Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, mà là thần thông hiển hiện bằng pháp lực.

Huyền Đô Đại Pháp Sư vẫn luôn theo Lão Tử tham thấu Thái Cực Bát Quái, tự nhiên có chỗ lĩnh ngộ.

"Phá!" Nhìn thấy vài đạo kiếm khí ập đến, Huyền Đô Đại Pháp Sư chậm rãi đẩy Thái Cực Đồ trong tay ra.

Một đen một trắng, âm dương biến hóa, huyền diệu vô cùng, tất cả đều trong tầm kiểm soát.

Bá!

Kiếm khí xông vào Thái Cực Đồ, chỉ phá được một tấc, liền im hơi lặng tiếng bị tiêu diệt trong đó.

"Ân?!" Trương Phương thấy vậy, liền biết công lực của Huyền Đô Đại Pháp Sư đã tiến bộ, đạo hạnh tu vi so với trước đã tinh tiến

rất nhiều.

Kiếm khí chỉ mở một khe hở, Trương Phương thân hình áp sát, Lưu Ly Kiếm đâm ra.

Đằng sau, Nhiên Đăng Đạo Nhân lại không buông tha, Càn Khôn Xích lục quang đại trán, vô số thần mang ngưng tụ xuất.

Từng đạo thần mang màu lục to lớn, dài trăm trượng.

So với lần trước đối chiến Triệu Công Minh, Nhiên Đăng Đạo Nhân đã không còn giữ lại gì, thề phải trấn sát Trương Phương.

"Hỏa khí lớn thế ư?!" Sắc mặt Trương Phương biến đổi, thân hình hơi dừng lại, pháp lực rót vào Hỗn Độn Châu.

Chương 236

Hoa!

Hỗn Độn Châu u quang càng thịnh, như chất lỏng thực chất, sắp nhỏ xuống.

Trương Phương không còn lo lắng phía sau, cầm kiếm chém giết đi.

"Hay lắm!" Thấy Trương Phương không có chút lo lắng nào, Huyền Đô Đại Pháp Sư khấp pháp chỉ, chỉ thấy Âm Dương Thái Cực Đồ công thế, vô số thần quang đen trắng đan xen, trực tiếp xông tới.

Trương Phương khẽ nhấc trường kiếm, chỉ cảm thấy một trận cảm giác nặng nĩu.

"Trọng lực tăng cường sao?!" Đột nhiên tiến vào trọng lực không thích ứng, động tác của Trương Phương trở nên chậm chạp.

Oanh oanh oanh!

Đằng sau, vô số thần quang bắn ra, va chạm vào Hỗn Độn Châu, nổ tung.

Một màn u quang khuấy động từng đợt sóng, hư không bắt đầu chấn động.

Lưng có một cỗ lực đẩy khổng lồ, phía trước thân ở trong trường trọng lực, Trương Phương điên cuồng vận chuyển công pháp.

"Ngưng!" Trương Phương thôi động pháp lực, đánh ra thần thông.

Chỉ thấy trong hư không đột nhiên ngưng tụ ra một bàn tay đá to ngàn trượng, toàn thân đen xám, nặng nề vô cùng.

Chính là thần thông tự mang theo trong huyết mạch của hắn, Đại

Địa Chi Thủ!

Phanh!

Cự thủ nhanh chóng áp sát, một tay tóm lấy Huyền Đô Đại Pháp Sư, bao trùm cả thân thể hắn.

"Phá!" Trương Phương thôi động cự thạch thủ, tay phải cầm kiếm, lòng bàn tay trái hung hăng nắm lại.

Vốn muốn dùng Đại Địa Chi Thủ tóm gọn Huyền Đô Đại Pháp Sư, không ngờ trong khoảnh khắc, cự thạch thủ vỡ nát, hóa thành vô số khối đá lớn nhỏ, bay tán loạn ra bốn phía.

"Quả nhiên mang theo Thái Cực Đồ!" Trương Phương thấy thân ảnh Huyền Đô Đại Pháp Sư hiện ra, lạnh lùng nói.

Đại Địa Chi Thủ đã phá hủy thần thông Thái Cực nguyên bản của Huyền Đô Đại Pháp Sư, nhưng giờ chỉ thấy hắn trong tay cầm một bức Thái Cực Đồ thực chất, lóe lên ánh sáng đen trắng.

Thái Cực Đồ này đích thực là cái đã từng lọt vào tay Trương Phương, nhưng không phải Thánh Nhân, cũng không phải môn hạ của Lão Tử, thì không thể dùng Thái Cực Đồ.

Sở dĩ Trương Phương ngay từ đầu tấn công Huyền Đô Đại Pháp Sư, là vì hắn không tế xuất Thái Cực Đồ, không ngờ hai người đối diện hôm nay như ăn phải thuốc súng, vừa lên đã dốc toàn lực.

"Hôm nay nhất định sẽ dùng Thái Cực Đồ thu ngươi!" Sắc mặt Huyền Đô Đại Pháp Sư lạnh lùng, một bộ đạo bào bay phấp phới.

"Vậy thử xem!" Trương Phương lạnh giọng nói.

Trương Phương ném Lưu Ly Kiếm ra, chỉ thấy nó bắn đi, trực tiếp xông thẳng vào Thái Cực Đồ.

Hai chưởng kim quang lấp lánh, Trương Phương bám sát phía sau

Lưu Ly Kiếm.

"Vô cực sinh Thái Cực, Thái Cực hóa Lưỡng Nghi." Huyền Đô Đại Pháp Sư thấy vậy, thôi động Thái Cực Đồ.

Miệng niệm chú ngữ huyền diệu, Thái Cực Đồ cũng phát ra từng đợt ánh sáng đen trắng đáp lại.

Trong lúc Thái Cực Đồ biến hóa, chỉ thấy một đôi đại ngư đen trắng xuất hiện.

Phanh!

Lưu Ly Kiếm đến, hung hăng va vào trước Thái Cực Đồ.

Hai con đại ngư lượn lờ hư không hai vòng, cuốn lấy Lưu Ly Kiếm, hóa giải hết lực xung kích, và giam cầm nó lại.

Trương Phương thấy vậy, triệu hồi Lưu Ly Kiếm không được, vội vàng thôi động pháp lực, hư không chấn động, một thanh trường kiếm màu xanh biếc được triệu ra.

Kiếm dài ba thước, từng đóa thanh liên khắc trên đó, một cỗ khí tức vô thượng bùng nổ.

Tất cả các bí pháp về binh khí cấp cao, một lòng khống chế hai kiếm, tự nhiên không thành vấn đề.

Bây giờ Lưu Ly Kiếm nhất thời bị giam cầm, cũng không đáng ngại.

Thái Cực Đồ tuy có thể diễn hóa hủy diệt vạn vật, chống lại bất kỳ công kích nào, nhưng rõ ràng Huyền Đô Đại Pháp Sư không thể hoàn toàn khống chế Thái Cực Đồ, chỉ có thể phát huy một phần uy năng.

"Ân?!" Thanh Bình Kiếm lượn lờ bên người, Trương Phương thấy tâm thần Huyền Đô Đại Pháp Sư đều tập trung vào việc khống

chế Lưu Ly Kiếm, liền muốn ra tay sát phạt.

Bỗng nhiên cảm thấy sau lưng có một cỗ nóng rực ập đến, vội vàng quay đầu nhìn.

Chỉ thấy một ngọn đèn vàng cam, đỉnh có hình hoa sen, đang phun ra những ngọn lửa màu xám, cấp tốc đánh tới.

Chương 237

Trương Phương mở Bộ Cường Hóa ra, ném một Khí Cảm Tri đi.

Tên gọi: Lưu Ly Đăng.

Phẩm cấp: Tiên Thiên Cao Cấp Linh Bảo (Giới thiệu: Trong đèn có một ngọn lửa, tên là "U Minh Quỷ Hỏa", có thể thông thần, có thể giam cầm.) Nhìn thấy hai chữ "giam cầm", Trương Phương tức khắc tỉnh táo lại, thân hình lùi gấp, nhanh chóng tránh né.

U quang từ Hỗn Độn Châu trên đỉnh đầu chiếu xuống cũng có chút nhạt đi, không còn dạng chất lỏng thực chất như trước, uy lực phòng ngự giảm mạnh.

Thì ra Trương Phương đã dốc hết pháp lực vào trường kiếm trong tay, pháp lực của Hỗn Độn Châu bị tiêu hao một phen, cũng dần tiêu biến đi.

"Trương Quế Phương, nạp mạng đi!" Nhiên Đăng Đạo Nhân thao túng Lưu Ly Đăng, chỉ thấy hắn khấp pháp chỉ, Càn Khôn Xích lục quang đại trán, tức khắc hóa thành lớn ngàn trượng.

Một tay vỗ xuống, muốn đập Trương Phương thành phấn thân toái cốt.

Huyền Đô Đại Pháp Sư thấy vậy, từ Thái Cực Đồ phân ra một đạo thần quang đen trắng, cũng bắn về phía Trương Phương.

Trương Phương tay cầm Thanh Bình Kiếm, đỉnh đầu Hỗn Độn Châu, nhất thời bị địch cả trước lẫn sau.

Hỗn Độn Châu một màn u quang đen xám chiếu xuống.

Trương Phương Thanh Bình Kiếm nằm ngang trước ngực, pháp lực điên cuồng thôi động Lưu Ly Kiếm, ý đồ khiến Huyền Đô Đại

Pháp Sư phân thần.

Tranh!

Chỉ thấy một trận thất thải hà quang lóe lên, Lưu Ly Kiếm đột nhiên quang mang đại trán, một tia tử khí lượn lờ thân kiếm, trực tiếp xông thẳng vào Huyền Đô Đại Pháp Sư.

"Hừ!" Nhìn thấy Càn Khôn Xích hóa thân ngàn trượng sắp đánh tới, Trương Phương lạnh hừ một tiếng.

Vung Thanh Bình Kiếm, một đóa thanh sắc liên hoa chậm rãi bay ra, lấp lánh xoay tròn.

"Đi!" Trương Phương khấp pháp chỉ, thanh liên đột nhiên bắn đi, xông về phía thần mang đen trắng phân ra từ Thái Cực Đồ.

Một chiêu này, Trương Phương lại mô phỏng thần thông của Lục Áp Đạo Nhân, từ trường kiếm thông linh ra viêm điểu.

Trương Phương đã hao phí một lượng Điểm Cường Hóa khiến hắn đau lòng, phục chế thần thông này, cùng kiếm linh trong Thanh Bình Kiếm giao tiếp, hoán ra một đóa thanh liên vô thượng.

Thấy có thanh liên chặn thần mang Thái Cực Đồ, Trương Phương nhìn lên không trung.

Trong lòng ra tay độc ác, trực tiếp rút Hỗn Độn Châu, Thanh Bình Kiếm trực tiếp đối đầu với Càn Khôn Xích, xông thẳng tới.

Tư tư!

Trong lúc độn phi, từng khối đá từ xa bay đến, dung thạch hóa giáp, từng lớp bao phủ lên Trương Phương.

Chính là thần thông tự mang trong huyết mạch Đại Địa, Nham Thạch Áo Giáp!

Trong mắt lóe lên một tia ngoan lệ, mũi kiếm Thanh Bình Kiếm

đột nhiên bùng phát kiếm quang.

"Cho ta phá!" Oanh oanh oanh!

Chỉ thấy Thanh Bình Kiếm và Càn Khôn Xích va chạm vào nhau, hai loại quang mang màu xanh hoàn toàn khác biệt bùng nổ.

Như một tiểu thái dương bùng nổ, từng luồng xung kích sóng bay ra, hư không chấn động từng trận.

Sắc mặt Nhiên Đăng Đạo Nhân hiện lên một tia kinh ngạc, thấy chỗ hai binh khí tiếp xúc phát ra ánh sáng chói mắt, vội vàng mở tuệ nhãn thăm dò.

Pháp lực Trương Phương điên cuồng dồn vào Thanh Bình Kiếm.

Xé rách!

Lực phản kích của Càn Khôn Xích rất lớn, trực tiếp xé rách áo giáp bao phủ trên người Trương Phương, may có Hỗn Độn Châu còn giữ một đạo quang mạc, bao trùm toàn thân.

"Không tốt!" Nhìn thấy Càn Khôn Xích bị đánh đến co rút từng tấc, thanh quang tiêu tan, Nhiên Đăng Đạo Nhân thầm kêu một tiếng, vội vàng điều khiển Lưu Ly Đăng.

Hoa!

Một cỗ liệt diễm xám khổng lồ từ Lưu Ly Đăng bùng lên, chính là U Minh Quỷ Hỏa, mang theo từng tia khí tức âm lãnh, uy lực lớn hơn Tam Muội Chân Hỏa gấp mấy lần.

"Về!" Trương Phương chỉ thản nhiên liếc một cái, miệng khẽ phun một chữ, triệu hồi kiếm linh thanh liên của Thanh Bình Kiếm.

Thanh liên kia và thần mang đen trắng một phen tranh đấu, lại có Lưu Ly Kiếm ra tay quấy phá Thái Cực Đồ, vì vậy uy lực thần mang đen trắng giảm mạnh.

Chỉ là Lưu Ly Kiếm không có chủ nhân thao túng, lại hao phí rất nhiều linh tính, thất thải hà quang dần dần nhạt đi.

Trương Phương tự nhiên nhìn thấy trong mắt, nhưng cũng không có biện pháp.

Huyền Đô Đại Pháp Sư một khi tế xuất Thái Cực Đồ, có thể công có thể thủ, trừ phi thực lực vượt xa, nếu không cơ bản không thể hạ gục.

Chương 238

Chỉ có thể dồn toàn bộ tâm thần vào Nhiên Đăng Đạo Nhân, nhanh chóng giải quyết hắn, rồi sau đó mới đối phó với Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Hưu!

Thanh liên hóa thành hư không, để lại một đạo quỹ tích màu xanh, trong chớp mắt xuất hiện trước Lưu Ly Đăng.

Cuốn lấy vô số hôi diễm, khống chế chúng, lượn lờ quanh thân sen.

Trong chớp mắt, một đạo long quyển hôi diễm thông thiên hình thành, thanh liên vẫn giữ được linh tính, không hề lùi bước.

Đồng thời giam Nhiên Đăng Đạo Nhân ở bên ngoài, không thể tiến vào tự mình thao túng Càn Khôn Xích.

"Quả nhiên không uổng công!" Nhìn kiếm linh tốn nhiều công sức để tạo ra, Trương Phương khẽ cười một tiếng, như thể có một người trợ thủ bên cạnh.

Thu tâm thần lại, Trương Phương nhìn chằm chằm Càn Khôn Xích đang phát sáng trước mắt.

Thanh Bình Kiếm quét qua, bắn ra một đạo vạn trượng kiếm khí.

Thương!

Hai bên lần nữa va chạm, chỉ nghe Càn Khôn Xích phát ra từng tiếng kêu thanh thúy, một vết nứt xuất hiện, linh tính mất mát lớn.

Thì ra Trương Phương ra tay độc ác, dốc hết toàn lực cũng muốn phế bỏ pháp bảo này.

“Cút!” Trương Phương thấy vậy, lớn tiếng quát một tiếng, trường kiếm trong tay vũ ra kiếm hoa.

Vô số kiếm ảnh lóe lên, Càn Khôn Xích không thể chống đỡ được nữa, chỉ nghe một tiếng ai minh linh động, thân hình đột nhiên co rút nhỏ lại, hóa thành bình thường, rồi bay đi.

Lúc này, Nhiên Đăng Đạo Nhân không kịp để ý Lưu Ly Đăng, chỉ có thể phá vỡ một lỗ hổng trong long quyển hôi diễm, xông vào.

“Pháp bảo của bần đạo!” Vừa mới bay vào, liền cảm ứng được trạng thái của Càn Khôn Xích, không khỏi kinh hô một tiếng.

Tay run lên, một đạo thần quang đánh tới, cuốn Càn Khôn Xích liền bay về.

“...” Nhiên Đăng Đạo Nhân run rẩy tay, cúi đầu nhìn pháp bảo đã theo mình cả đời, trong mắt tràn đầy đau lòng.

Một vết nứt lớn từ đầu kéo dài đến cuối, thanh quang đã mất đi, cả pháp bảo xám xịt, không thấy chút linh tính nào.

Cũng may là hắn đã lấy kịp, nếu không Tiên Thiên Linh Bảo đã bị Trương Phương đánh nát.

“Đến lượt ngươi rồi!” Trương Phương lạnh lùng nhìn về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân, Thanh Bình Kiếm trong tay xoay ngược, xông thẳng tới.

Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy vậy, vội vàng thu Càn Khôn Xích, linh quang trong tay lóe lên, một tràng dài chuỗi Phật châu xuất hiện.

“Niệm Châu?” Trương Phương thân hình đột nhiên dừng lại, cũng không sợ hãi pháp bảo mới xuất hiện, cảm thấy có chút buồn cười.

Chẳng lẽ Nhiên Đăng Đạo Nhân đã bắt đầu biểu lộ chân tâm với Tây Phương Giáo, ngay cả vật tượng trưng của Tây Phương Giáo là

một trăm linh tám hạt Niệm Châu cũng hiện ra, xem ra đã có ý định đầu nhập.

Trương Phương trong lòng ước lượng, mở Bộ Cường Hóa ra, ném một Khí Cảm Tri đi.

Tên gọi: Nhất Bách Linh Bát Niệm Châu.

Phẩm cấp: Tiên Thiên Trung Cấp Linh Bảo. (Giới thiệu: Bảo vật của Tây Phương Giáo, có thể tịnh hóa thông thần, diệu dụng vô thượng.) "Huyền Đô đạo hữu, mau tới trợ giúp bần đạo!" Nhiên Đăng Đạo Nhân tay cầm Niệm Châu, trên mặt không có chút dị trạng nào, đột nhiên lớn tiếng hô.

Ánh mắt Trương Phương ngưng lại, thấy Lưu Ly Kiếm đã không cầm chân được Huyền Đô Đại Pháp Sư, liền phản tay triệu hồi.

Nhiên Đăng Đạo Nhân tưởng hắn sợ hãi, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Chưa kịp để Nhiên Đăng Đạo Nhân phản ứng, Trương Phương lần nữa tế xuất Thanh Bình Kiếm.

Trong nháy mắt lóe thân đến trước mặt Nhiên Đăng Đạo Nhân, Trương Phương thôi động thần thông, chỉ thấy Ni Hoàn Cung huy quang lóe lên, một con đường Bi Thương Đại Đạo đánh ra.

"Ân hừ!" Nhiên Đăng Đạo Nhân đang định đánh ra một trăm linh tám hạt Niệm Châu, bỗng nhiên trước mắt một đạo hôi quang lóe lên, trực tiếp độn nhập vào thức hải của hắn.

Hừ một tiếng, mắt đột nhiên trừng lớn.

"Trương Quế Phương..." Nhiên Đăng Đạo Nhân chỉ kịp hô ra một câu, trong lòng dâng lên một cỗ ý bi thương thê lương.

Trong não từng đạo hình ảnh tiềm ẩn sâu trong thân thể hiện ra trước mắt.

Cho dù là thần tiên, cũng có thất tình lục dục, không vì thanh tịnh lục căn, truy tìm đại đạo; mà là áp chế cảm xúc vốn có.

Bây giờ đột nhiên bị Bi Thương Đại Đạo giải phóng ra, Nhiên Đăng Đạo Nhân chìm đắm trong đó, không cách nào tự thoát ra.

Từ khi sinh ra trong Hồng Hoang...

Chương 239

một phen khắc khổ tu luyện... tìm bảo tu đạo...

Đáng tiếc bị Nguyên Thủy Thiên Tôn áp chế, khuất phục làm phó giáo chủ Xiển Giáo... vì truy cầu Thánh Đạo, đành phải khuất phục... những cảm xúc vốn nên phẫn nộ, Nhiên Đăng Đạo Nhân lại dâng lên từng tia bi ý.

"Chết đi!" Trương Phương thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân trúng chiêu, bất kể vẻ mặt đau thương của hắn.

Thanh Bình Kiếm tế xuất, tiễn hắn lên Phong Thần Đài đầu thai.

Hạo Thiên Đế hẳn nên cảm ơn ta, đã giúp hắn đưa một vị đại thần đi rồi.

Khóe miệng nhếch lên một tia cười lạnh, trường kiếm phá vỡ thân thể Nhiên Đăng Đạo Nhân, một đạo huyết tiễn bắn ra.

Bi Thương Đại Đạo đánh ra lần này không giống lần trước vội vàng, lại trải qua một phen đối chiến với Lục Áp, đã càng thêm thuần thục.

Nhiên Đăng Đạo Nhân lại không chuyên tu thần hồn chi đạo, muốn tỉnh táo lại không dễ dàng như vậy.

"Chớ thương đạo huynh của ta!" Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên nổ vang.

"Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh Bát Quái!" Huyền Đô Đại Pháp Sư khống chế Thái Cực Đồ, miệng niệm ra diệu âm vô song.

Chỉ thấy Thái Cực Đồ đột nhiên hóa thành tám bức, bỗng nhiên xuất hiện, từ các hướng vây Trương Phương lại.

“Ân?!” Trương Phương có chút kinh ngạc, thấy Huyền Đô Đại Pháp Sư đối với đồ này đã lý giải càng ngày càng sâu, lại có thể sử dụng biến hóa như vậy.

Trong đó một bức Thái Cực Đồ nhanh chóng biến mất trước mặt Nhiên Đăng Đạo Nhân, hút lấy thân ảnh hắn, biến mất.

Bá!

Lần tiếp theo, đã xuất hiện bên cạnh Huyền Đô Đại Pháp Sư.

“Đạo huynh, mau tỉnh lại!” Thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân ngực lấm tấm máu, vẻ mặt thất thần, Huyền Đô Đại Pháp Sư một chưởng đánh ra.

Phanh!

Một chưởng hóa thành âm dương nhị đạo, đánh vào người Nhiên Đăng Đạo Nhân.

“A!” Nhiên Đăng Đạo Nhân kinh hô một tiếng, toàn thân chấn động, trong mắt lóe lên đau khổ, cỗ bi thương thê lương kia tức khắc tan biến.

“Đạo huynh, có sao không?” Huyền Đô Đại Pháp Sư thấy bộ dạng hắn, khẽ thở phào nhẹ nhõm, lên tiếng hỏi.

“?!” Nhiên Đăng Đạo Nhân hoàn hồn, nhìn dáng vẻ của mình, trên mặt hiện lên vẻ chấn kinh.

Nhiên Đăng Đạo Nhân vẻ mặt hoài nghi, thất thanh hô, “Trương Quế Phương, lại lĩnh ngộ được Đại Đạo Chi Khí?” Trên đời, có người chém Tam Thi thành đạo, có người lấy sức mạnh thành đạo, cũng có người lĩnh ngộ Đại Đạo thành Thánh giả, chỉ là rất ít.

Tận mắt thấy Trương Phương lĩnh ngộ một tia Đại Đạo, Nhiên Đăng Đạo Nhân tràn đầy kinh ngạc.

Chuẩn Thánh tuy có một chữ Thánh, nhưng cách thành Thánh lại có một rãnh sâu khổng lồ, nếu không có đại cơ duyên, thì mười vạn năm, trăm vạn năm, ức vạn năm cũng đều không thể thành Thánh.

Sở dĩ Thiên Đạo không cho phép Thánh Nhân tranh đấu, sợ hủy hoại Hồng Hoang đang hưng thịnh; nhưng lại không cấm chỉ Chuẩn Thánh đấu pháp, chỉ là những trường hợp đấu đá quá hung hãn, mới xuất hiện ngăn cản, ví dụ như lần trước Trương Phương và Lục Áp đấu pháp.

Trương Phương chưa từng xuất hiện và trước khi Phong Thần Bảng chưa hiện, Chuẩn Thánh trong Hồng Hoang đều bận rộn ngộ đạo, đâu có thời gian đánh nhau?!

Lần trước Thiên Đạo xuất hiện, thực sự là một hành động bất đắc dĩ, đương nhiên mức độ lần đó quá mức phi lý.

"Đại Đạo Chi Khí?" Huyền Đô Đại Pháp Sư nghe vài chữ, cũng kinh ngạc nói.

Tham ngộ Thái Cực Bát Quái Đồ vô số năm tháng, thêm vào đạo của Lão Tử, mới miễn cưỡng bước vào một bước nhỏ như vậy, miễn cưỡng lĩnh ngộ Đại Đạo; bây giờ Trương Phương đã có thể đánh ra Đại Đạo sao?!

Đương nhiên hắn không biết, Trương Phương là bật hack lên, lĩnh ngộ Thất Phách Thần Thông cũng chỉ là một Bi Thương Đại Đạo mà thôi.

"Đúng là có mắt không tròng!" Thấy bộ dạng hai người, Trương Phương mới hiểu vị trí của Bi Thương Đại Đạo mà hắn tốn ba mươi triệu Điểm Cường Hóa để tạo ra cao quý đến nhường nào.

Không nói nhiều, Trương Phương vung Thanh Bình Kiếm, toàn lực đối phó với tám bức Thái Cực Đồ biến hóa.

“Đạo huynh, ra tay đi!” Huyền Đô Đại Pháp Sư cảm nhận pháp lực trong cơ thể đang nhanh chóng mất đi, khẽ giọng nói.

“Được!” Nhiên Đăng Đạo Nhân đã cầm máu ở ngực, nghe vậy gật đầu nói.

Sở dĩ ngay từ đầu vây công Trương Phương, vốn muốn dựa vào sức mạnh bản thân để áp chế hắn, cũng là để nghiệm chứng trình độ tiến bộ đạo hạnh trong khoảng thời gian này.

Không ngờ Trương Quế Phương lại mãnh liệt đến vậy, đạo hạnh tinh tiến nhanh hơn nhiều, sau khi trúng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, lại có thể đánh nát Càn Khôn Xích, rồi phản tay một đạo Đại Đạo đánh cho Nhiên Đăng Đạo Nhân thê thảm như vậy.

Chương 240

"Đi!" Thấy hai người một mình nhiều nhất cũng chỉ có thể đánh hòa với Trương Quế Phương, Nhiên Đăng Đạo Nhân không còn do dự, muốn đánh ra Tỏa Nguyên Phù Thư mà Nguyên Thủy Thiên Tôn đã ban.

Trương Quế Phương vừa vặn bị Thái Cực Đồ vây khốn, quả là một thời cơ tốt!

Chỉ thấy kim quang lóe lên, một quyển cổ thư mộc mạc không hoa mỹ bay ra.

"Thứ gì?!" Trương Phương đang ứng đối với tám bức Thái Cực Đồ, thấy vậy có chút kinh ngạc.

Vội vàng mở Bộ Cường Hóa ra, thăm dò.

Bộ Cường Hóa phản hồi, không có chút phản ứng nào, như thể vật trước mắt không tồn tại.

"Ân?!

Không có phản ứng!" Trương Phương kinh hãi, Bộ Cường Hóa sẽ xuất hiện tình huống này, không gì khác ngoài pháp bảo trước mắt là vật của Thánh Nhân.

Không ổn!

Trương Phương thầm kêu một tiếng không hay, điên cuồng thôi động thần lực, nhanh chóng triệu hồi thanh liên.

Đỉnh đầu Hỗn Độn Châu lại một lần nữa hiện ra, một màn u quang chiếu xuống, linh tính của Lưu Ly Kiếm đã mất mát cũng đã được thu hồi.

“Trấn!” Nhiên Đăng Đạo Nhân miệng phun một chữ, đánh ra Tỏa Nguyên Phù Thư.

Hưu!

Tỏa Nguyên Phù Thư biến mất trong không trung, tức khắc xuất hiện trên đỉnh đầu Trương Phương.

Huyền Đô Đại Pháp Sư thấy vậy, hai tay hoa động, ánh sáng đen trắng lóe lên, từng chút một thu hồi Thái Cực Đồ.

Hoa!

Chỉ thấy Tỏa Nguyên Phù Thư kia, vô số đạo kim sắc tỏa liên giáng xuống, bao quanh thành một vòng, giam Trương Phương vào trong đó.

Sau đó kim sắc huy quang đột nhiên thu lại, nội liễm đi, chỉ thấy từng sợi tỏa liên.

Sắc mặt Trương Phương lộ vẻ tức giận, chờ đợi bước tấn công tiếp theo của tỏa liên, nhưng lại thấy chúng chậm rãi dừng lại.

“Phá!” Trương Phương nhấc tay, một kiếm đâm tới.

Nhưng lại thấy kiếm quang như trâu đất xuống biển, đánh ra không gây ra chút tổn hại nào.

“Nhốt ta sao?” Trương Phương tức khắc hiểu ra ý của Nhiên Đăng Đạo Nhân, nhưng lại không tin tà.

Từng đạo thần thông đánh ra, chỉ thấy kim sắc tỏa liên chỉ hơi rung động, không có phản ứng gì khác.

“Trương Quế Phương, chớ phí sức lực vô ích, không có tu vi Thánh Nhân, tỏa liên không thể phá.” Thấy Trương Quế Phương quả thật bị giam cầm, Nhiên Đăng Đạo Nhân thản nhiên cười, vô ý trung đã nâng cao năng lực giam cầm của Tỏa Nguyên Phù Thư, dù sao

Thánh Nhân mới có uy hiếp lực lớn hơn.

"Đúng là Xiển Giáo vô sỉ!" Trương Phương hoàn hồn, tỏa liên quả nhiên là pháp bảo do Nguyên Thủy Thiên Tôn ban, Nguyên Thủy Thiên Tôn quả thật đáng ghét, lại nhúng tay vào cuộc đấu tranh Phong Thần Bảng.

Trương Phương dốc hết pháp lực, thấy tỏa liên vẫn kiên cố, chỉ đành bất đắc dĩ buông bỏ, khoanh chân ngồi giữa không trung, nhắm mắt khôi phục pháp lực.

Hắn cũng không điểm nổ thanh liên, trực tiếp từ bên trong nổ tung, không phải là phế bỏ tỏa liên, mà là sẽ mất nửa cái mạng, đến lúc đó bị hai người bên ngoài dễ dàng bắt giữ, thật sự là được không bù mất.

"Ha!" Thấy Trương Phương giãy giụa không thoát ra được, Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư nhìn nhau cười.

Hai người không rời đi, chỉ canh giữ Trương Phương, sợ xảy ra ngoài ý muốn.

Bên Tây Kỳ, có Lục Áp ở đó, Triệu Công Minh lại trúng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, đối diện đã không thể làm nên trò trống gì.

Chỉ là Nhiên Đăng Đạo Nhân, Trương Quế Phương cũng trúng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, nhưng lại không có chút phản ứng nào?

Lại còn có thể chiến hai người. … Bên Ngũ Hành Thành.

Trong khi Trương Phương và Nhiên Đăng Đạo Nhân đi đấu pháp, những người còn lại của Tiệt Giáo không biết kết quả chiến đấu của Phó Giáo Chủ thế nào.

Chỉ dẫn những Kim Tiên Xiển Giáo phá trận.

"Để bần đạo đi hội ngộ!" Thấy trận chủ Thiên Tuyệt Trận Tần Hoàn khiêu chiến, Lục Áp thản nhiên cười, cầm kiếm bước đi, thân

hình nhanh chóng biến mất giữa không trung.

“Thì ra là Dã Đạo!” Tần Hoàn nhận ra người, cười lạnh nói.

Trước đây Lục Áp vốn là một người nhàn tản, tự nhiên liền muốn chế giễu hắn là một Dã Đạo.

“A a!

Chương 241

Chư vị đạo hữu may mắn hội ngộ!" Lục Áp chắp tay, hoàn toàn không để tâm đến ngữ khí của chư nhân Tiệt Giáo, chỉ coi là đang tu thân dưỡng tính, dù sao một khi nộ khí bùng phát, công pháp không cẩn thận vận chuyển, e rằng sẽ tự hủy hoại bản thân.

"Hừ!" Tần Hoàn lạnh hừ một tiếng, liền muốn vào trận, bày ra trận pháp.

"Ai, lần này không bằng để bần đạo, để tên Dã Đạo kia thử tư vị của Liệt Diễm Trận!" Bên cạnh, Bạch Lễ đột nhiên lên tiếng ngăn lại, bày ra trận pháp thiên yêu, chưa thấy chút công sức nào.

Tần Hoàn hơi sửng sốt, cũng không nói nhiều, khẽ cười nói, "Cẩn thận là được!" "Bần đạo biết rồi!" Bạch Lễ đáp lời, hóa thành hồng quang, vọt lên trời.

"Đạo hữu lại là ai?" Lục Áp thấy không phải người vừa rồi khiêu chiến, nheo mắt hỏi.

"Ta là Bạch Lễ, tên Dã Đạo kia có dám vào Liệt Diễm Trận của ta một chuyến không?" Bạch Lễ tay cầm trường kiếm, cười lạnh nói.

"Liệt Diễm Trận?" Lục Áp nghe vậy không phản ứng, sau đó ha ha cười lớn, thì thầm nói, "Đúng là thiên mệnh như vậy, đạo không thể làm trái!" "Kiêu ngạo!" Bạch Lễ thấy hắn cười lớn, cảm thấy bị chế giễu, vung trường kiếm trực tiếp xông tới.

Lục Áp rút trường kiếm ra, nghênh kiếm kích, ngay cả thần thông cũng không thôi động, không có liệt diễm như khi đối chiến trước kia.

Đang!

Chỉ vừa mới tiếp xúc, Bạch Lễ liền cảm thấy một cỗ cự lực

truyền đến, sắc mặt tức khắc đỏ bừng.

Hai người ta qua ngươi lại, đánh được vài hiệp.

Bạch Lễ không thể chống đỡ được nữa, một kiếm đánh bật công kích, xoay người bỏ chạy.

"Tên Dã Đạo kia, đợi trong trận!" Một bước bước vào trận, Bạch Lễ lớn tiếng quát, trong ngữ khí tràn đầy chiến ý.

Lục Áp không đáp lại, cũng không nghe thấy tiếng chuông, thân hình liền nhẹ nhàng độn nhập vào trong trận, không có chút cảm giác căng thẳng nào.

Bạch Lễ thấy Lục Áp quả nhiên tiến vào, lạnh lùng cười một tiếng, đại đao vàng óng đặt trên đài lệnh.

"Đạo hữu có hứng thú!" Lục Áp thu lại trường kiếm, chắp tay sau lưng, tựa như đang dạo vườn hoa, vừa ngó vừa xem.

Thập Tuyệt Trận nhìn có vẻ nhỏ, nhưng thực chất lại ẩn chứa một động thiên khác, rộng lớn vô cùng.

"Không tự lượng sức!

Hừ!" Thấy Lục Áp tựa như đang nhàn nhã dạo bước, Bạch Lễ đại nộ, bấm pháp chỉ, tế xuất ba đạo linh phiên màu đỏ.

Ba lá linh phiên lóe hồng quang, lơ lửng giữa không trung.

Oanh!

Linh phiên vừa xuất, chỉ thấy trong trận tức thì biến hóa.

Tiếng ầm ầm vang dội, nơi tầm mắt nhìn đến, khắp nơi đều là hỏa diễm.

Vô số liệt diễm từ các hướng phun ra, bao vây Lục Áp chặt chẽ, một luồng khí tức nóng bỏng bốc lên, hừng hực cháy trong hư không.

Hư không cũng có cảm giác vặn vẹo đôi chút.

"Không trung hỏa, địa hạ hỏa, Tam Muội Chân Hỏa!" Mắt thấy tứ phía tám phương đều là hỏa diễm, Lục Áp lại nhìn rất rõ, kỳ thực chỉ có ba loại hỏa diễm, y chỉ rõ từng loại một.

Thấy loại hỏa diễm này, Lục Áp cười một tiếng tiêu sái, không hề e ngại.

Đâu biết đây chính là chân hỏa trong nội tâm, tinh hoa của đất trời, linh khí của Tam Muội, ba loại liệt diễm này tùy tiện phát ra để thiêu đốt, há chẳng khiến người ta cười chê sao?

"Đi!" Trên đài lệnh, Bạch Lễ thấy thân hình Lục Áp không hề bị ảnh hưởng, khẽ nhíu mày, lại bấm pháp chỉ.

Hoa!

Trong Liệt Diễm Trận, hỏa quang càng thêm dữ dội, thiêu cháy nửa bầu trời, cả không trung đều đỏ rực.

Bên phía Xiển Giáo, chư vị Kim Tiên nhìn vào trong trận, không thấy rõ tình hình, nhưng không cho rằng Lục Áp sẽ gặp chuyện, dù sao Đinh Đầu Thất Tiễn Thư vẫn chưa phát huy hiệu quả, làm sao có thể để y bỏ mạng trong Liệt Diễm Trận được.

Chẳng trách Lục Áp trước đó có nói một câu, sợ rằng thuật pháp chưa thành, mà người thi thuật đã thân tiêu đạo tử.

"Điêu trùng tiểu kỹ, đừng có mà càn rỡ nữa!" Trong trận, Lục Áp không còn trêu đùa Bạch Lễ nữa, lạnh lùng nói.

Trường kiếm vang lên tiếng lanh lảnh, phóng thẳng lên trời.

Lệ!

Một con Viêm Điểu từ từ bay ra, lượn lờ trong biển lửa.

"Thu!" Lục Áp khẽ thốt một chữ, hô lên.

Chỉ thấy con Viêm Điểu há miệng, vô số liệt diễm trong trận liền hùng dũng xông về phía nó.

Chương 242

Chẳng mấy hơi thở, Không trung hỏa, Địa hạ hỏa, Tam Muội Chân Hỏa đã bị hút sạch.

Nơi mắt nhìn đến, trống rỗng một mảng, không còn một tia hỏa diễm nào.

"Yêu thuật?!" Bạch Lễ kinh hãi thất sắc, đứng bật dậy khỏi đài, trong mắt tràn đầy chấn kinh.

"Lại lần nữa!" Bạch Lễ không tin, pháp trận khổ tâm nghiên cứu lại bị người ta dễ dàng phá giải như vậy, nghiến răng tức giận nói, lần nữa thúc giục linh phiên màu đỏ.

Lần này, hỏa diễm ẩn chứa trong linh phiên không còn giữ lại, kích hoạt toàn bộ Liệt Diễm Trận, xuất ra toàn lực.

Oanh!

Linh phiên vừa động, vô số hỏa diễm lại phun ra, quy mô lớn hơn trước rất nhiều.

"Đúng là ngu muội, ngu xuẩn đến cực điểm!" Lục Áp ngẩng mắt, thấy công thế của Bạch Lễ không đổi, trong mắt tràn đầy khinh thường.

Một Trương Quế Phương còn có thể đánh ngang tay với ta, kẻ này lại còn mơ giữa ban ngày, muốn đánh bại Chuẩn Thánh ư?!

Lục Áp nắm ngược trường kiếm, khẽ cảm ứng vị trí của Bạch Lễ.

Y hóa thành độn quang lao đi, phía sau Viêm Điểu cũng bám sát theo, nơi nào đi qua, liệt diễm đều bị hấp nạp sạch sẽ.

Cứ mỗi khi một đóa liệt diễm được hấp vào, thân hình Viêm Điểu càng thêm linh động, ba loại hỏa diễm đối với nó quả thực là vật đại bổ, một chút cũng không bỏ sót.

"A!" Bạch Lễ không thể ngồi yên được nữa, thấy thân hình Lục Áp xuất hiện, liền quay người bỏ chạy ra khỏi trận.

Nhưng trong trận làm gì có nơi nào để thoát, chỉ thấy con Viêm Điểu lại phun ra liệt diễm đã hấp nạp được, bao vây Bạch Lễ.

"Đông, đông a!" Bạch Lễ làm sao chịu nổi uy lực của Tam Muội Chân Hỏa tinh luyện, hỏa diễm vừa dính vào thân liền không thể dập tắt, thiêu đốt cơ thể hắn đau đớn, một mùi khét lẹt bốc lên.

"Đạo hữu tha mạng, thả ta ra!" Bạch Lễ lăn lộn kêu cầu.

"Mặc dù chí tử bất khả khuất, nhưng đây là thiên mệnh, đạo hữu cứ đi đi!" Lục Áp không hề có chút tình cảm nào đáp lại, y hướng về phía các lá lệnh kỳ bốn phương, hô lớn một tiếng, "Phá!" Oanh!

Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, linh phiên hóa thành tro bụi, các lệnh kỳ bố trận đều bị hủy diệt, hư không xé toạc từng vết nứt, cả trận pháp vỡ vụn.

Thập Tuyệt Trận chi nhất, Liệt Diễm Trận, phá!

Người bên ngoài, đột nhiên thấy trong Liệt Diễm Trận vang lên tiếng nổ lớn, sau đó toàn bộ vỡ vụn.

"Lục đạo hữu đã phá trận rồi!" Bên phía Xiển Giáo, Quảng Thành Tử vuốt chòm râu dài, cười lớn nói.

Các vị Kim Tiên khác cũng đầy vẻ kinh hỉ, đấu trận bấy lâu nay, cuối cùng cũng thấy được một chiến quả tốt đẹp.

Giữa không trung, thân hình Bạch Lễ và Lục Áp hiện ra.

Trên người Bạch Lễ vẫn còn dính liệt diễm, tính mạng đã mất đi

hơn nửa.

“Bạch đạo hữu!” Bên phía Tiệt Giáo, chúng nhân thấy vậy, vội vàng kêu lên, mấy đạo thân ảnh lập tức bay tới.

Vốn dĩ Liệt Diễm Trận bị phá trong lòng đã có chút bất an, không ngờ chủ trận Liệt Diễm Trận là Bạch Lễ cuối cùng lại thê thảm như vậy.

“Dã đạo, đừng làm tổn hại tính mạng Bạch đạo hữu!” Tần Hoàn một ngựa đi đầu, tay cầm Hoàng Kim Giản, liền xông tới cứu viện.

“A!” Chỉ nghe tiếng ai hào cuối cùng, thân thể Bạch Lễ không còn nhúc nhích, một đạo hồn phách độn ra, bay về phía Phong Thần Đài.

Thân thể cháy đen rơi xuống, “phù thông” một tiếng đập xuống đất, bụi đất tung bay.

“Bạch đạo hữu!” Một trong Thập Tiên đảo Kim Ngao, Triệu Giang thống khổ kêu lên một tiếng, không thể tin được đồng liêu lại chết thảm như vậy.

“Tên dã đạo khốn kiếp kia, nhất định phải nợ máu trả bằng máu!” Tần Hoàn một giản đánh thẳng về phía Lục Áp.

“Ha ha, tất cả đều là thiên mệnh!” Lục Áp mỉm cười nhạt.

Lục Áp rút trường kiếm ra, đối đầu với chúng tiên đảo Kim Ngao.

Chỉ thấy bốn người ở đông tây nam bắc, lần lượt là Tần Hoàn, Triệu Giang, Đổng Toàn, Diêu Tân, mỗi người cầm binh khí, đều đầy vẻ tức giận.

“Tranh!” Một giản mà Tần Hoàn vừa đánh ra bị trường kiếm đỡ lại.

“Để thử thần thông mới ngộ ra của bần đạo!” Một mình khó địch bốn tay, nhưng Lục Áp lại không hề để tâm, khóe miệng nhếch lên

một nụ cười lạnh.

Lời vừa dứt, chỉ thấy Lục Áp hô lớn một tiếng, cả cơ thể mơ hồ.

Thân hình đột nhiên phân liệt, hóa thành bốn người, đều cầm trường kiếm, nhắm thẳng vào đối thủ của mình, đánh giết.

"Dị thuật?" Tần Hoàn khẽ giật mình, Hoàng Kim Giản trong tay vung ra tàn ảnh, đỡ lấy một đạo hóa thân trước mặt.

Chương 243

Hóa thân này tự nhiên là có ý thức, không giống những hư ảnh thông thường không có chiến lực, không ngờ hóa thân của tên dã đạo này lại lợi hại như vậy, pháp lực lại không hề giảm sút.

Keng keng vang lên tiếng vũ khí va chạm!

Giữa không trung, phong vân đại tác, khói đặc cuồn cuộn.

Chỉ thấy Kim Ngao Đảo Tứ Tiên thi triển các pháp thuật áp hòm của mình, đủ loại thần thông đánh ra, một trận ngũ sắc rực rỡ, pháp lực tứ tán.

Nhưng càng đánh càng kinh hãi, chỉ cảm thấy pháp lực trong cơ thể tiêu hao cực lớn, mà hóa thân đối diện lại không hề thay đổi, pháp lực tựa hồ vô cùng vô tận.

Lại đấu thêm mấy hiệp.

"Hôm nay đến đây thôi, lui!" Bốn Lục Áp đồng thời mở miệng, không phân biệt được ai là chân thân ai là hóa thân.

Đừng nói chúng tiên đảo Kim Ngao, ngay cả Nhiên Đăng Đạo Nhân khai tuệ nhãn, cũng không nhìn ra.

Bởi vì bốn đạo đều là chân thân, mỗi cái đều nắm giữ một phần pháp lực, cho nên mới lợi hại như vậy.

Vừa dứt lời, chỉ thấy trường kiếm cháy cuồn cuộn liệt diễm, ánh mắt Lục Áp ngưng lại.

Tựa như những động tác khắc từ một bản mẫu, tất cả đồng loạt vung trường kiếm trong tay ra.

"Banh!" Từng tiếng nổ kịch liệt, bất kể là ai, nơi binh khí ngắn

tiếp xúc, đều nổ tung, bụi trắng tung bay.

"A!" Bốn vị tiên đảo Kim Ngao đều kinh hô một tiếng, từ trong khói đặc bay ngược ra, thân hình đều chật vật, đầu đầy tro bụi.

"A a!" Thấy đánh lui Tần Hoàn và những người khác, Lục Áp mỉm cười nhạt, vẫn nhàn nhã như lúc nãy trong Liệt Diễm Trận, y tự mình quay người, định bay về Lô Bồng.

"Tên dã đạo khốn kiếp kia, làm người bị thương rồi định chạy sao!" Chỉ nghe trong Ngũ Hành Thành một tiếng hô lớn, như sấm sét nổ vang.

Lục Áp quay đầu lại, chỉ thấy một đạo sĩ mặt đỏ bay trên mây, mặc một thân đạo bào xám, đầu đội hoàng kim quan buộc tóc.

Chính là Triệu Công Minh, chỉ là không còn vẻ anh khí thường ngày, sắc mặt có chút u ám.

"Ha ha!

Đạo nhân, mạng không còn bao lâu nữa đâu!" Lục Áp thấy trạng thái của người này, cười lớn nói.

"Câm mồm, sao dám hồ đồ ở đây!" Triệu Công Minh nghe lời đó đại nộ, cố gắng chống lại cảm giác choáng váng trong đầu.

Vốn đang ngủ say trong thành, nhưng Văn Trọng thấy cục diện bất lợi, liền vội vàng phái người đi đánh thức.

Triệu Công Minh bị đánh thức một phen, mơ hồ, thấy lính tráng bẩm báo tình hình, mới vội vàng độn ra.

Vừa xuất hiện, liền thấy cảnh tượng Kim Ngao Đảo Tứ Tiên bị đánh bay.

"Tiên!" Hư không một trận phù động, một cây roi vàng óng ánh xuất hiện.

Triệu Công Minh thuận tay nắm lấy Kim Tiên, đánh về phía Lục Áp.

"A!" Lục Áp không nhanh không chậm, lần nữa rút bội kiếm đeo bên hông ra.

"Thương!" Hai binh khí giao tiếp vào nhau, vô số hỏa quang bắn ra.

Một kích đẩy lui, Lục Áp khẽ nhíu mày, Triệu Công Minh ra tay trong cơn thịnh nộ, không hề giữ lại chút khí lực nào, nếu không, đã trúng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, hẳn là toàn thân rã rời vô lực.

Nhưng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư không chỉ bố trí mấy ngày, Triệu Công Minh có pháp lực như vậy cũng không đáng ngạc nhiên.

"Oanh!" Trường kiếm tức thì hiện ra liệt diễm, hư không bị sức nóng thiêu đốt vặn vẹo.

"Đánh hay lắm!" Triệu Công Minh thúc giục pháp lực, đánh ra từng đạo kim quang.

Lục Áp một kiếm quét qua liệt diễm, cắt đứt kim quang, thân hình lóe lên, áp sát vào.

Lại chiến đấu thêm mấy hiệp.

Triệu Công Minh chỉ cảm thấy thân tâm mỏi mệt, mí mắt nặng trĩu, pháp lực tiêu hao càng lúc càng nhanh, lực đạo trường kiếm của địch nhân đối diện càng lúc càng lớn.

Đột nhiên giật mình tỉnh táo, không phải lực đạo đối diện biến lớn, mà là Kim Tiên trong tay mình vô lực.

Không khỏi thầm lo lắng, muốn tế xuất Phược Long Tác, nhưng đột nhiên nhớ ra Phược Long Tác trước đây đã mất đi linh tính lớn, lại thêm mấy ngày hôn mê, chưa kịp rèn luyện lại một phen.

Lục Áp một kiếm đánh bật Kim Tiên, thẳng tới tim Triệu Công Minh.

Thấy trạng thái của Triệu Công Minh càng ngày càng tệ, không khỏi cười lạnh.

Kẻ này quả thực hoang đường, đã trúng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, còn dám tùy ý vung vãi pháp lực, không phải muốn chết nhanh hơn sao?!

Chương 244

“Thôi được!

Để thử pháp bảo của bần đạo!” Triệu Công Minh lắc lắc đầu, một tay cầm Kim Cán, thân hình bạo lui.

Ngón tay khẽ điểm vào túi vải đeo bên hông, mấy đạo bạch quang bay ra, xoay tròn quanh thân Triệu Công Minh.

Trong quang có một tia hồng quang lóe lên, chính là hai mươi bốn viên Định Hải Châu.

“Đi!” Triệu Công Minh bấm pháp chỉ, hai mươi bốn viên Định Hải Châu liền biến mất trong hư không, tức thì xuất hiện bên cạnh Lục Áp.

“Hôm nay liền để bần đạo hội ngộ một phen!” Lục Áp thấy vậy, giữa lông mày dâng lên một tia ngưng trọng.

Trong mắt hồng quang lóe lên, càng lúc càng thịnh, thiêu đốt đôi mắt dữ dội.

Lục Áp lại không hề e ngại, y là Kim Ô, chỉ có phần thiêu đốt người khác.

Trường kiếm trong tay vũ động, nhưng không triệu hồi Viêm Điểu.

Viêm Điểu tuy linh động, nhưng không phải vật phòng ngự, nếu sơ suất một chút, ngược lại sẽ cản trở động tác của mình.

Hai mươi bốn viên Định Hải Châu lóe ngũ sắc hà quang, nhưng nhìn không thật rõ ràng.

Lục Áp sống ở Hồng Hoang bấy lâu nay, cũng từng nghe nói về

pháp bảo này, chỉ là chưa từng tự mình giao thủ, trong lòng không dám lơ là.

Trong lúc suy tư, Lục Áp tập trung toàn bộ tinh thần, trường kiếm trong tay vẽ một vòng tròn.

Một đạo quang tráo đỏ sẫm đột nhiên xuất hiện, bao bọc chặt chẽ cơ thể Lục Áp.

"Phá!" Triệu Công Minh định thần nhìn lại, không chút do dự, trực tiếp thúc giục thần thông pháp bảo.

Chỉ thấy hai mươi bốn viên Định Hải Châu đột nhiên lóe hồng quang, ầm ầm nổ tung.

"Banh!" Hư không dâng lên từng đợt sóng gợn, cuồng phong nổi lên, thổi bay vô số tảng đá lớn vỡ nát, cây cổ thụ nghiêng mình, gãy đổ bay về nơi xa không rõ tên.

"Ân?!

Gan to thật!" Cảm ứng Lục Áp đang dùng pháp thân cưỡng chế chống đỡ, Triệu Công Minh càng thêm giận dữ, lại bấm một pháp chỉ khác.

"Huyễn hóa!" Giống như lần trước bị Ngọc Đỉnh Chân Nhân và những người khác vây công, chỉ thấy hai mươi bốn viên Định Hải Châu phân liệt ra.

Một sinh hai, hai sinh bốn, bốn hóa... vô cùng vô tận phân liệt huyễn hóa.

Nơi tầm mắt nhìn đến, chi chít Định Hải Châu, sớm đã không thể đếm được số lượng.

"Lại chiêu này!" Bên dưới, Ngọc Đỉnh Chân Nhân trừng lớn mắt, trong lòng dâng lên một tia hàn ý, lần trước chính Định Hải Châu phân

liệt, đã làm cho Linh Bảo Đại Pháp Sư bị nổ chết, còn y thì bị trọng thương.

Nhưng không biết Lục Áp tính mạng ra sao, không nhìn rõ.

Lần trước có người khác chia sẻ áp lực pháp bảo, lần này vô số Định Hải Châu nổ tung hoàn toàn rơi vào thân Lục Áp một mình, quả thực khiến người ta kinh hãi.

"Dã đạo, xem hôm nay ngươi còn gì để nói!" Thấy Lục Áp bị Định Hải Châu bao vây, không thể thoát ra, Triệu Công Minh cười lạnh một tiếng.

"Oanh long long!" Thần thông vừa khai, thiên địa giữa chợt biến sắc, màu đỏ hỏa diễm nhuộm hồng cả bầu trời rộng lớn.

Vô số Định Hải Châu đồng loạt nổ tung, uy lực khủng bố như thế.

Cuồng phong gào thét, thổi rát mặt người, tựa hồ muốn xé toạc ra.

Vô số cát đá bay cuốn, sinh linh đều tán loạn.

Một vùng đất, chỉ trong chớp mắt, lại trở thành vùng núi đá hoang mạc, thê thảm hơn cả lần trước Xiển Giáo và Tiệt Giáo đấu pháp.

"Banh!" Chỉ nghe vô số Định Hải Châu chưa nổ xong, tiếng nổ lại đứt đoạn vang lên.

Bầu trời hoàn toàn bị nhuộm đỏ, thế giới chỉ có một màu đỏ.

May mắn là doanh trại của Ngũ Hành Thành và Tây Kỳ đều được chư vị Kim Tiên bảo vệ, mới có thể chống đỡ được làn sóng xung kích của vụ nổ, nếu không với cơ thể phàm nhân binh lính, sớm đã bị phân liệt hủy diệt trong hư không, thậm chí còn không kịp cảm nhận cái chết.

Nơi Định Hải Châu nổ tung, khói trắng cuồn cuộn, một luồng khói đặc xông thẳng lên cửu tiêu, đáng sợ vô cùng.

Không biết bao lâu sau, khói mù theo gió tản đi, lộ ra một vùng hoang lương.

Một bóng người ẩn hiện.

"Không tốt!" Đột nhiên chỉ thấy bóng người kia cầm một vật trong tay, Triệu Công Minh kinh hô một tiếng không ổn, liền thấy một tia hào quang lao tới.

Chương 245

"Hồi!" Triệu Công Minh chỉ kịp thốt ra một chữ, triệu hồi hai mươi bốn viên Định Hải Châu.

"Chết!" Tiếng nói lạnh lùng truyền đến, Lục Áp một thân đạo bào đỏ rách nát, toàn thân chật vật, tóc tai đều cháy đen, trên người khắp nơi đều có những vết thương nhỏ, đang chảy máu.

Triệu Công Minh thấy vậy càng kinh hãi, Lục Áp đã cứng rắn dùng pháp thân chống đỡ thần thông Định Hải Châu, tuy nhìn chật vật vô cùng, nhưng khẳng định chưa tổn thương bản nguyên, nhiều lắm chỉ là khó coi hơn một chút.

Nhưng Triệu Công Minh chỉ kinh ngạc, không hiểu vì sao.

Bản thân đã trúng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, pháp lực khó lòng phát tiết toàn bộ, lại còn phải chống lại cảm giác hôn mê trong đầu, hai mươi bốn viên Định Hải Châu tế xuất hoàn toàn không phát huy được uy lực lớn nhất.

Nếu không nói đến việc một món Tiên Thiên Linh Bảo cao cấp nổ tung, cho dù Lục Áp không chết, cũng phải mất nửa cái mạng, vô lực tái chiến.

Lục Áp tay cầm hồ lô, đối với mối quan hệ đã hiểu rõ, cho nên quyết định thừa cơ chém giết Triệu Công Minh, không dây dưa nữa.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

"Ếch…" Triệu Công Minh chỉ thấy trong hồ lô có một tia hào quang, trên đỉnh có một vật, ước chừng bảy tấc lớn nhỏ, mày mắt đều đầy đủ.

Chỉ chớp mắt liền hai đạo bạch quang chiếu xuống.

Bạch quang chiếu thẳng vào Nê Hoàn Cung của Triệu Công Minh, tư niệm trong đầu tức thì ngưng trệ, cảm giác hôn mê trong não tăng gấp mười lần trở lên.

"Xin bảo bối quay người!" Thấy bạch quang đã thành công khống chế Triệu Công Minh, Lục Áp cười lạnh một tiếng, khẽ cúi người.

Bạch quang trên đầu vật kia xoay một vòng, liền muốn chém đầu Triệu Công Minh.

Nếu Trương Phương ở đây, nhất định sẽ kinh hô một tiếng Trảm Tiên Phi Đao.

Đáng tiếc, hiện tại hắn bị Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư vây khốn trong hư không, khó lòng thoát thân, không biết tình hình bên dưới ra sao.

Mắt thấy đạo bạch quang kia sắp thành công quay người, đột nhiên nghe thấy một tiếng khẽ ngân nga!

Hai mươi bốn viên Định Hải Châu đột nhiên xuất hiện, phát ra từng trận bạch mang, kiên quyết phong tỏa đạo bạch quang do Trảm Tiên Phi Đao bắn ra.

"Bần đạo quyết không thể chết!" Triệu Công Minh trừng lớn mắt, trong lòng kinh hô, liều mạng thúc giục pháp lực.

Pháp bảo kia cũng có linh, hai mươi bốn viên Định Hải Châu tản ra u u bạch quang, không chịu lui đi, vô cùng linh động.

Mắt thấy hai đại linh bảo giằng co đối quyết, bất phân thắng bại.

Lục Áp thấy vậy, cảm thấy không thể do dự nữa, nắm ngược trường kiếm, muốn lóe người xông tới.

Hồ lô trên tay vung ra, theo sát phía sau, vật trên đỉnh tia hào quang trong hồ lô, nhìn khuôn mặt mơ hồ của nó đầy vẻ giận dữ, tựa hồ

đang tức giận vì sự đối kháng của hai mươi bốn viên Định Hải Châu.

"Tên dã đạo khốn kiếp kia, đừng làm hại tính mạng Triệu đạo hữu!" Quay lại, phía Tiệt Giáo lại nhìn rất rõ, thấy Lục Áp muốn đoạt mạng Triệu Công Minh, chúng tiên vội vàng bay độn lên.

"Banh!" Chúng tiên đảo Kim Ngao hợp lực đánh ra thần thông, một đạo kim sắc thần mang kích xạ ra.

Lục Áp khẽ nhíu mày, liệt diễm kiếm trong tay phun ra nuốt vào bất định, hung hăng quét một cái, đánh tan kim mang.

Ngẩng đầu nhìn lại thì, chúng tiên đảo Kim Ngao đã vây quanh Triệu Công Minh.

Lại nhìn về phía bạch quang do Trảm Tiên Phi Đao bắn ra, đã bị hai mươi bốn viên Định Hải Châu tiêu ma gần hết, thần thông đã mất đi.

"Không hổ là pháp bảo che trời!" Lục Áp nhìn về phía Định Hải Châu, đột nhiên mở miệng khen ngợi.

Nhưng y cũng biết lần này không còn cơ hội giết chết Triệu Công Minh, để y thoát khỏi một kiếp.

"Không chém được đầu, cũng phải chặt một cánh tay." Lục Áp lạnh lùng nói, bấm pháp chỉ, tia hào quang trong hồ lô phía sau lóe lên.

Chỉ thấy bạch quang trên đỉnh đầu Triệu Công Minh, đột nhiên chuyển hướng, cũng không còn giằng co với bạch mang của hai mươi bốn viên Định Hải Châu nữa.

"Phốc!" Chúng tiên Tiệt Giáo nghe vậy đại kinh, vội vàng nhìn tới, chỉ nghe một tiếng "phù thông".

"A!" Một tiếng kêu thảm thiết, bạch quang Trảm Tiên Phi Đao như vào chỗ không người, không hề dừng lại chém đứt cánh tay phải

của Triệu Công Minh, sau đó biến mất.

Máu vương vãi giữa không trung, mùi máu tanh tràn ngập.

Triệu Công Minh đau đớn mất một cánh tay, trên mặt tràn đầy vẻ đau khổ dữ tợn.

"Trước tiên đưa Triệu đạo hữu về, nối lại cánh tay, đừng để lỡ mất cơ hội cứu mạng." Tần Hoàn thấy cánh tay đứt lìa rơi thẳng xuống, vội vàng đánh ra một đạo hà quang, cuốn nó lại.

"Đạo hữu theo ta về thành!" Triệu Giang ứng tiếng xưng, đỡ cánh tay bị đứt, đỡ Triệu Công Minh, đạp tường vân quay về Ngũ Hành Thành.

Thần thông Trảm Tiên Phi Đao vừa mất, Triệu Công Minh lúc này cũng tỉnh táo lại, chỉ cảm thấy cơ thể từng trận suy yếu.

Nghe vậy chỉ khẽ gật đầu, không còn khí lực mở miệng nữa.

Chương 246

Một đạo hồng quang độn đi, quay về Ngũ Hành Thành.

Nhưng giữa không trung, Tần Hoàn và mấy người vừa rồi một trận vây công thất bại, không dám tùy tiện tiến lên nữa, chỉ đối đầu với Lục Áp.

"Hôm nay bần đạo đã mệt, đi trước đây!" Vừa rồi một phen cứng rắn chống đỡ hai mươi bốn viên Định Hải Châu, Lục Áp chỉ cảm thấy thân tâm mỏi mệt, lại thấy đại sát khí Trảm Tiên Phi Đao chưa lập công, trong lòng có chút u uất, y cũng không còn đấu pháp với người khác nữa.

Y nghĩ vậy, quay người bay về Lô Bồng.

Để lại Tần Hoàn và mấy người trợn mắt nhìn nhau, nhất thời không biết biểu cảm gì.

Nên vui mừng hay phẫn nộ?

Tên dã đạo này rõ ràng không hề để tâm.

Dưới Lô Bồng.

"Đạo hữu quả nhiên pháp lực vô biên, dễ dàng phá trận bắt người a!" Nhiên Đăng Đạo Nhân không có mặt, Quảng Thành Tử liền là người dẫn đầu, lúc này khẽ vuốt chòm râu dài, tán thán nói.

"Ha ha, chuyện nhỏ thôi, ta thấy sắc mặt của Triệu Công Minh u ám, khí lực không đủ, hẳn là mạng không còn bao lâu nữa!" Lục Áp không hề để tâm, vẫy tay nói.

"Như vậy rất tốt!" Xích Tinh Tử nghe vậy, vỗ tay khen ngợi.

"Trương Quế Phương kia cũng bị Nhiên Đăng đạo huynh vây

khốn, đại phá Thang Doanh, chỉ là chuyện sớm muộn thôi a!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn vẻ mặt vui vẻ, kế hoạch của Nhiên Đăng Đạo Nhân đã được nói trước đó.

Hiện tại thấy Trương Quế Phương không quay về, chắc chắn đã trúng mai phục, không thể thoát thân.

"Đợi mấy ngày nữa, Đinh Đầu Thất Tiễn Thư thành công, chém Triệu Công Minh; những người của Tiệt Giáo kia, không đáng để lo sợ!" Lục Áp khẽ gật đầu, cười nhạt nói.

Vừa cười nói, mặt mày rạng rỡ, tựa hồ đã nhìn thấy ánh bình minh của chiến thắng.

Giữa không trung, Tần Hoàn nhìn về Lô Bồng, không nghe thấy họ đang nói chuyện gì, liền tức giận nói, "Xiển Giáo quả thực xem chúng ta như vô vật, tên dã đạo kia lại làm hại tính mạng Bạch Lễ, hôm nay lại không thể dễ dàng bỏ qua!" "Liệt Diễm Trận tuy phá, nhưng còn chín trận pháp khác, để ta thử một chút!" Đổng Toàn gật đầu nói.

"Không bằng lần này để bần đạo xuất trận, để họ xông vào Lạc Hồn Trận một phen!" Diêu Tân thấy vậy, lên tiếng nói.

Lạc Hồn Trận mà y bố trí, vô cùng kỳ dị, trước đây từng vây khốn Kim Tiên, cũng có thể sát sát uy phong của Xiển Giáo.

Những người khác nghe vậy, liền gật đầu, sau đó độn về tường thành Ngũ Hành Thành, quan chiến.

"Kẻ nào phá trận pháp của ta?!" Diêu Tân có khuôn mặt vàng óng, râu tóc đều đỏ, miệng rộng răng vẩu, tiếng nói như sấm sét nổ vang.

Lúc này vừa hô lớn khiêu chiến, giữa không trung vang lên từng tiếng sấm nổ.

"Người đó là ai?" Lục Áp không nhận ra người khiêu chiến, có chút nghi ngờ.

“Vị đạo nhân đó tên là Diêu Tân, xuất thân đảo Kim Ngao, một trong Thập Tiên, trận pháp y bố trí tên là Lạc Hồn Trận, vô cùng lợi hại.” Quảng Thành Tử thấy y không biết, khẽ vuốt chòm râu dài, giải thích.

Ánh mắt nhìn tới, chỉ thấy Lạc Hồn Trận xám xịt, nhìn không rõ, trên trận có một tia sát cơ lóe lên.

Sát cơ đã hiện, nếu không có người nhập trận, e rằng khó lòng thăm dò được trận này.

“Lạc Hồn?” Lục Áp khẽ nheo mắt, đột nhiên nhớ đến đại đạo thần thông của Trương Phương, cũng công kích thần phách của người khác, lần trước nếu không phải sơ ý trúng chiêu, thì y cũng sẽ không thua một bước.

“Đúng vậy!

Tử Nha, đi gọi một vị tướng quân tới Lạc Hồn Trận một chuyến.” Quảng Thành Tử gật đầu nói, tự nhiên cũng nhìn ra tia sát cơ kia, đột nhiên nói với Khương Tử Nha đang đứng bên cạnh.

Khương Tử Nha một thân bạch bào, nghe vậy làm một lễ, quay người phân phó xuống.

Trong lòng lại hiểu rõ, muốn gọi người nhập trận, cũng là bất đắc dĩ, không còn cách nào khác.

Giống như Lục Áp đã nói, tất cả đều là thiên mệnh, không thể thoát khỏi.

“Phương tướng ở đâu?

Mau đi phá trận này!” Khương Tử Nha một đạo quân lệnh phân phó xuống, rồi quay người trở về.

“Lĩnh mệnh!” Vị phương tướng kia đứng trong quân trận, nghe

vậy đại hỉ, bay độn đi.

Phương tướng có lông mày rậm mắt to, thân hình cao lớn, tay cầm phương thiên họa kích.

Thân hình bay lên không trung, họa kích chỉ vào Diêu Tân, trên mặt đầy vẻ lạnh lùng.

“Vị đạo nhân kia, mỗ phụng lệnh tướng quân, đưa ngươi về Phong Thần Đài vãng sinh!” Phương tướng lạnh lùng nói, vung họa kích đánh tới, một chiêu quét ra.

“Tranh!” Diêu Tân tay cầm Kim Giản, đỡ lấy phương thiên họa kích, tự cảm thấy một luồng cự lực ập tới.

Hắn hiểu rằng người trước mặt không hề đơn giản, chỉ mấy chiêu, liền không thể chống đỡ.

Chương 247

Một giản đánh ra, Diêu Tân hư chiêu một cái, quay người độn vào trong trận.

Đông đông đông!

Phương tướng vừa nghe tiếng trống trận phía sau truyền đến, liền cảm thấy thời cơ đã đến.

"Tặc đạo đừng hòng chạy!" Phương tướng theo sát Diêu Tân, trong miệng hô lên, trong lòng thầm vui mừng, công lao quân sự chắc chắn sẽ thuộc về mình.

Khi Phương tướng bước vào Lạc Hồn Trận, Diêu Tân đã chờ sẵn trên đài lệnh.

Thấy người tiến vào, không hề có chút lui bước nào, ánh mắt Diêu Tân ngưng lại.

"Vì đã không chịu lui đi, vậy thì đừng trách bần đạo!" Diêu Tân đã hiểu rõ ý đồ của Xiển Giáo, phái một kẻ đến chịu chết, nhưng Lạc Hồn Trận không giống các trận khác, vừa ra tay liền chỉ có thể định sinh tử.

"Đi!" Diêu Tân thậm chí còn không rung động bạch chỉ phiên, bấm pháp quyết.

Chỉ thấy trong trận tức thì biến hóa, một mảnh hắc sa đột nhiên xuất hiện, rải xuống Phương tướng.

Phương tướng đang cảnh giác, đặt phương thiên họa kích ngang ngực, đột nhiên thấy hắc sa rải xuống trên đỉnh đầu, không kịp phòng bị bị trúng.

"A!" Hắc sa vừa rơi xuống cơ thể, tựa như hóa thành nồng axit,

liền ăn mòn da thịt sâu tận xương cốt.

Phương tướng kêu lớn một tiếng, hóa thành huyết thủy, một đạo hồn phách độn ra, bay về Phong Thần Đài.

Thật đáng thương một thân bản lĩnh, không biết huyền ảo trong trận, không hiểu uy lực của pháp bảo, ngay cả toàn thây cũng không giữ được.

Thấy Phương tướng thân tiêu đạo tử, Diêu Tân lạnh lùng cười một tiếng, biểu cảm không hề có chút dao động.

Y lại hóa thành một đạo độn quang bay đi, quét mắt nhìn chúng nhân Xiển Giáo một lượt, cười lạnh nói, "Khương Tử Nha không biết tốt xấu, phái một phàm phu tục tử phá trận, chẳng lẽ coi thường trận pháp của bần đạo sao?!" Quảng Thành Tử khẽ nhíu mày, không ngờ Phương tướng lại không chống đỡ được dù chỉ một khắc.

"Sát cơ đã diệt, bần đạo sẽ đi hội ngộ một phen!" Xích Tinh Tử phẩy tay áo bào, lạnh lùng nói, hóa thành một đạo hồng quang bay đi.

"Ta nói ai, nguyên là đạo nhân, xem ra chưa học được cách chịu thiệt thòi!

Môn hạ Ngọc Hư, không thể như thế." Diêu Tân cười nói, trong mắt tràn đầy vẻ khinh thường.

Lần trước Xích Tinh Tử tiến vào trận, suýt chút nữa bị bắt, trọng thương chạy thoát, còn dám phá trận.

"Hừ!

Hôm nay không có Trương Quế Phương, bần đạo lại muốn xem ngươi có thể làm nên trò trống gì!" Xích Tinh Tử tay cầm trường kiếm, cười lạnh nói, "Hôm nay ngươi tất thân tiêu đạo tử, tính mạng khó thoát!" Diêu Tân nghe vậy đại nộ, đột nhiên trong đầu lóe lên hình ảnh Bạch Lễ thân tiêu đạo tử, nộ khí càng thêm thịnh.

Hắn cầm Kim Giản, hung hăng đánh tới.

Xích Tinh Tử thản nhiên không sợ, y không đối đầu với Trương Quế Phương, cũng không phải Triệu Công Minh, người này không đáng kể.

Tùy tay vẽ một kiếm hoa, một kiếm kích ra.

Đang!

Hai bên va chạm, phát ra từng tiếng kim qua.

Một luồng cự lực truyền đến, lớn hơn cả Phương tướng vừa rồi, bàn tay cầm Kim Giản của Diêu Tân bắt đầu run rẩy.

Lại đánh đấu thêm mấy hiệp.

Diêu Tân không thể nắm giữ Kim Giản được nữa, chỉ thấy hổ khẩu của hắn nứt toác, máu tươi tuôn ra.

Chỉ cảm thấy cánh tay tê dại, Xích Tinh Tử lại lợi hại như vậy ư?!

Không do dự nữa, Diêu Tân quay người độn vào trong trận, xông về đài lệnh.

Đông đông đông!

Xích Tinh Tử đợi một lát, chỉ nghe tiếng chuông phía sau vang lên.

Lạnh lùng cười một tiếng, Xích Tinh Tử một bước bước vào trong trận.

Tuy trên mặt không để ý, Xích Tinh Tử lại cực kỳ tập trung tinh thần, chỉ thấy thân thể tử quang lóe lên, Bát Quái Tử Thụ Tiên Y liền hiện ra nguyên hình, gia trì phòng ngự.

"Đi!" Khẽ thốt một chữ, Xích Tinh Tử lần nữa triệu xuất một pháp bảo khác, chính là Thủy Hỏa Phong.

Thanh quang bao trùm, bên ngoài có Thủy Hỏa Phong phòng ngự, bên trên có Khánh Vân chu toàn, bên trong có Bát Quái Tử Thụ Tiên Y.

Hắc sắc tử khí hóa thành từng đạo mũi tên sắc bén, kích xạ ra.

"Ngưng!" Diêu Tân cũng dốc hết toàn bộ át chủ bài của sát trận, liên tục nén hắc sắc tử khí, đặc quánh đến mức dính vào là thần hồn diệt, lập tức thân tiêu đạo tử.

Chương 248

Hắc sắc tử khí độc ác nhất, trực tiếp độn vào Nê Hoàn Cung, công kích thần hồn, cuối cùng lại hóa tàn thi thành nồng thủy.

Hưu hưu hưu!

Hắc tiễn từ tứ phía tám phương bay tới, chỉ nghe trong hư không từng tiếng xé gió, cực kỳ nhanh.

Xích Tinh Tử vung trường kiếm, từng mũi hắc tiễn phía trước đều bị đánh rơi, nhưng phía sau lại không ngừng bị xung kích, thân hình chấn động.

Thanh quang Thủy Hỏa Phong cuộn từng đợt sóng gợn, tiêu dung những mũi hắc tiễn ập tới.

"Ân?!" Đột nhiên Xích Tinh Tử ngẩng đầu nhìn lên, Khánh Vân trên đỉnh đầu lại hậu kế bất túc, không có pháp lực chú nhập, từ từ bị tiêu diệt.

Mắt thấy hắc sắc tử khí xung quanh dường như vô cùng vô tận, sắc mặt Xích Tinh Tử khẽ biến, trong lòng suy tính đối sách.

Bất kể trận pháp nào, đều có khả năng đoạt tạo hóa của trời đất, hấp nạp linh khí.

Chỉ cần sát trận có lệnh kỳ ở đó, tự nhiên có thể không ngừng chuyển hóa linh khí trời đất, sinh sôi không ngừng.

Dùng pháp lực trong cơ thể đối kháng với linh khí trời đất trong phạm vi mười vạn dặm, hiển nhiên không thực tế lắm.

"Âm Dương Kính!" Xích Tinh Tử hiểu rõ, Diêu Tân muốn hao chết mình, dù sao pháp lực một khi tiêu hao hết, không thể chống đỡ pháp bảo, thì cũng coi như cái chết đã đến gần.

Chỉ thấy Xích Tinh Tử không còn do dự, bấm pháp quyết.

Âm Dương Kính ẩn nấp trong hư không đột nhiên bắn ra một đạo bạch quang, tiêu diệt hắc sắc tử khí, chiếu thẳng vào đài lệnh mà Diêu Tân đang ở.

Xích Tinh Tử ngay từ đầu giao chiến đã biết muốn phá trận, âm thầm đã đặt ký hiệu lên Diêu Tân.

"Sát!" Âm Dương Kính đối với y, chính là tồn tại như chí bảo, một đại sát khí.

Mắt thấy một con đường đã mở ra, Xích Tinh Tử tay cầm trường kiếm, bay độn đi.

"Không tốt!" Cảm nhận Xích Tinh Tử nhanh chóng tiếp cận, trên mặt Diêu Tân dâng lên một tia kinh hoảng.

Hắn điên cuồng thúc giục pháp lực trong cơ thể, bạch chỉ phiên kịch liệt lay động.

Bá!

Vô số hắc sắc tử khí như điên dại xông về phía Xích Tinh Tử, hung hăng va chạm.

Xích Tinh Tử không còn giữ lại thực lực, liên tục tế xuất Âm Dương Kính, từng đạo kính quang chói lòa.

Hai bên tiêu ma, hủy diệt trong hư không.

"Tặc đạo, nạp mạng!" Diêu Tân thấy thân ảnh ập tới, một bước xông ra, tay cầm Kim Giản, vết thương vừa ngưng kết lại bắt đầu rỉ máu.

Trông có vẻ anh dũng, nhưng thực chất trong lòng hắn lại có một phương pháp khác, muốn một kích đánh bật đối thủ, độn ra khỏi trận.

"Tranh!" Trường kiếm lần nữa va chạm với Kim Giản.

Diêu Tân nghiêng người bay đi, Xích Tinh Tử liếc mắt đã nhìn ra ý đồ của hắn.

"Hừ!" Lạnh lùng hừ một tiếng, chỉ thấy hư không chấn động, Âm Dương Kính hiện ra thân hình.

Một đạo kính quang đánh ra, chiếu vào người Diêu Tân.

"A!" Diêu Tân đau khổ thét lên một tiếng, rơi xuống.

"Phốc!" Chỉ thấy hàn quang lóe lên, một cái đầu lớn rơi xuống.

Một đạo hồn phách độn ra, bay về Phong Thần Đài, Lạc Hồn Trận phá!

Xích Tinh Tử tùy tay vẩy đi vết máu trên thân kiếm, nhìn về biến hóa trong trận.

Người bố trận thân tiêu đạo tử, bạch chỉ phiên kia từng tấc vỡ nát, vô số hắc sắc tử khí theo đó biến mất trong hư không.

Thu pháp bảo, Xích Tinh Tử thong dong độn về Lô Bồng.

Bên dưới, phía Tiệt Giáo.

"Diêu đạo hữu!" Chúng nhân kinh hô kêu lên, nhưng thấy một cỗ tàn thi và một cái đầu lâu lành lặn rơi xuống, đã không còn hơi thở.

Tần Hoàn vội vàng hóa thành hồng quang độn ra, thu thi thể Diêu Tân về.

Sau đó nghe tiếng trống phía sau, bắt đầu thu binh.

Tần Hoàn vừa bay về, ánh mắt không thiện ý nhìn về phía Văn Trọng, hơi tức giận nói, "Văn đạo hữu, vì sao lại thu trận?!" Nguyên Văn Trọng thấy bị liên tiếp phá hai trận, lại thấy Triệu Công Minh suýt nữa thân tiêu đạo tử, trong lòng kinh sợ, cảm thấy hôm nay vận rủi ập đến, không thể tái chiến.

Chương 249

"Văn đạo hữu, chẳng lẽ không tin tưởng chúng ta, hôm nay liên tiếp mất đi hai vị đồng liêu, làm sao có thể nuốt trôi cục tức này?!" Đổng Toàn nói, vẻ mặt đầy phẫn nộ không cam lòng, tức giận.

"A, không bằng thêm một trận nữa, để bần đạo đối chiến!" Kim Quang Thánh Mẫu cũng nói, thân hình muốn động, lật tay triệu hoán binh khí, muốn khai trận.

"Tốt!

Bần đạo cũng tán thành lời Kim Quang đạo hữu, không thể làm mất uy phong của quân, đương nhiên phải liên chiến." Lục Nhĩ Mi Hầu vội đến mức gãi tai, lại thấy lão sư chưa về, trong lòng lo lắng.

"Chư vị đừng nóng nảy, hôm nay chúng ta đã mất tiên cơ, Phó giáo chủ cũng chưa về, chúng ta trước tiên về trong trận thương nghị, không thể tùy tiện bố trận nữa, chỉ sợ uổng công làm mất tính mạng của chư vị đồng liêu!" Văn Trọng vội vàng ngăn lại, một phen nói chuyện tình thâm ý thiết, khổ khẩu bà tâm.

"Thôi được!

Thôi được!" Tần Hoàn nghe vậy, cũng biết thế không thể làm trái, liên tục thở dài hai tiếng, tự mình bay về trong thành.

Chúng tiên Tiệt Giáo hậm hực liếc nhìn Lô Bồng một cái, không cam lòng mà quay về.

Chín tầng hư không.

Chỉ thấy xa xa một đạo kim quang lóe lên, nhìn gần hơn, nguyên là từng đạo kim quang tỏa liên.

Nhìn kỹ hơn nữa, bên trong lại khóa một người.

Bên cạnh hai vị đạo nhân, đang khoanh chân ngồi giữa không trung, nhắm mắt dưỡng tức, chính là Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Bị Tỏa Nguyên Phù Thư vây khốn, chính là Trương Phương.

Lúc này hắn nhíu mày, mắt thấy bị vây khốn năm ngày, uy lực của kim quang tỏa liên không giảm chút nào, vẫn như trước.

Trong lòng cũng đang suy nghĩ, luôn cảm thấy hai người kia đã bày ra âm mưu quỷ kế, muốn dồn hắn vào chỗ chết.

Trước mắt từng cái tên nhân vật lóe lên, Trương Phương đột nhiên dừng lại, một người, tên là Lục Áp.

Lục Áp… Lục Áp… Đột nhiên hắn nhớ ra điều gì?!

Trong đầu một đạo bạch quang lóe lên, ánh mắt Trương Phương ngưng lại.

"Nhiên Đăng, đồ khốn kiếp!

Kế sách hay lắm!" Trương Phương thốt ra nguyên nhân, lập tức tức giận nói.

Hắn cũng không ngu, mắt thấy bị vây khốn đã lâu, Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư lại không có động tác gì, liền tỉ mỉ hồi tưởng các chi tiết của Phong Thần Bảng.

Nhắc đến Lục Áp, ngoài Trảm Tiên Phi Đao ra, còn có thuật chú quỷ dị kia, Đinh Đầu Thất Tiễn Thư!

Hắn hiểu rồi, tuyệt đối không sai, Xiển Giáo nhất định dùng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư để giết chết Triệu Công Minh, sau đó giam hắn lại, để phá khai Thập Tuyệt Trận.

Thập Tuyệt Trận một khi bị phá, Thang Doanh liền như dê vào miệng hổ, quyết không có cơ hội sống sót.

Nghĩ vậy, Trương Phương lo lắng, bị kim quang tỏa liên phong tỏa bấy lâu, cũng không biết tình hình Ngũ Hành Thành ra sao.

Nếu Triệu Công Minh thật sự đã trúng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, e rằng vô lực hồi thiên.

"Ồ?

Ngươi có thể thấy được, kế sách của bần đạo sao?" Nhiên Đăng Đạo Nhân khẽ mở mắt, thấy dáng vẻ Trương Quế Phương như vậy, cười nhạt nói, trong lòng khoan khoái, cuối cùng cũng thấy kẻ địch chịu thiệt thòi.

Nhưng Nhiên Đăng Đạo Nhân không biết, Trương Quế Phương cũng đã trúng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, pháp lực không hề suy bại, ngược lại càng thêm sung mãn, còn hơn cả trước khi giao chiến.

"Hừ!

Đừng cố ý hỏi, ta biết ngươi đánh tính toán gì!" Trương Phương lạnh lùng hừ một tiếng, hai tay kim quang lấp lánh, y thúc giục pháp lực trong cơ thể.

"Trương Quế Phương, ngươi biết thì sao?

Kim quang tỏa liên ngươi cũng không phá nổi, đừng làm công vô ích nữa!" Nhiên Đăng Đạo Nhân cười lạnh nói, thấy Trương Phương kích hoạt thần thông, trong mắt tràn đầy vẻ chế giễu.

Trương Phương lười để ý, toàn tâm khống chế pháp lực trong cơ thể.

Vì đã không thể dùng Thanh Liên bạo khai, vậy thì chỉ có thể dùng nhục thân phá khai, lấy lực phá cấm.

Hắn tu luyện Cửu Chuyển Nguyên Công, tuy chỉ là thực lực đệ thất chuyển, nhưng nhục thân đã đạt đến một trình độ nhất định.

Chẳng lẽ ngươi không thấy Lục Áp thấy nhục thân của hắn cũng kinh ngạc, cho rằng hắn đã có được truyền thừa của Vu Tộc, cho nên mới đánh với hắn một trận bất tử bất hưu.

"Banh!" Một trận kim quang chói mắt lóe lên, Trương Phương một quyền đánh ra, đánh vào kim quang phong tỏa.

Âm thanh vang dội, nhưng kim quang tỏa liên lại không hề có chút rung động nào.

Chương 250

"Ha ha!

Trương Quế Phương, ngươi cũng có ngày hôm nay!" Nhiên Đăng Đạo Nhân vốn trừng lớn mắt, thấy Tỏa Nguyên Phù Thư không hề rung động, càng cười lớn nói, cảm thấy Trương Phương quả thực không tự lượng sức.

Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng mở mắt, thấy kim quang tỏa liên vô sự mới yên tâm, đột nhiên khẽ nhíu mày.

Chỉ thấy Trương Quế Phương dường như không biết mệt mỏi, một quyền lại một quyền, hung hăng đánh vào kim quang tỏa liên.

"Không thử thì làm sao biết!" Trương Phương nói vậy, trong mắt lóe lên hung khí, toàn lực thúc giục pháp lực trong cơ thể.

Banh banh banh!

Trong hư không, chỉ nghe từng tiếng chấn động.

Không lâu sau, Trương Phương đã đánh ra khoảng mười vạn quyền, pháp lực tiêu hao hết sạch.

Hô!

Khẽ thở dốc, Trương Phương nhìn kim quang tỏa liên trước mặt không hề biến hóa, trong lòng càng thêm lo lắng.

Nhưng lo lắng cũng vô dụng, hắn chỉ có thể khoanh chân ngồi xuống, thúc giục công pháp, khôi phục pháp lực.

Mở Cường Hóa Khí ra, xem xét điểm cường hóa còn lại, Trương Phương lần lượt duyệt qua, xem có phương pháp nào có thể phá cấm hay không.

Hắn nghĩ vậy, đột nhiên có một cách.

Ánh mắt Trương Phương sáng lên, trong mắt lóe lên vẻ đau lòng, từ từ nhấn nút cường hóa. ...Bên phía Tiệt Giáo.

Văn Trọng nhìn về phía Triệu Công Minh, trên mặt đầy vẻ khổ sở.

Liên tiếp mấy ngày, không đáp lại lời khiêu chiến của Xiển Giáo, Phó giáo chủ cũng chưa về, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chúng tiên như mất đi chủ tâm cốt, trở nên hoảng loạn, đối mặt với lời khiêu chiến của Tây Kỳ, cũng chỉ có thể trì hoãn hết lần này đến lần khác, tìm cách khác.

Nếu Triệu Công Minh vô sự, tự nhiên sẽ không quá hoảng loạn, nhưng tình hình hiện tại lại rất khác.

Cạch!

Văn Trọng đẩy cửa phòng, thấy Triệu Công Minh đổ mồ hôi ướt đẫm, khẽ cười khổ.

"Triệu đạo hữu!" Ngay cả có người vào cũng không hề hay biết, Văn Trọng bước nhẹ nhàng đến bên giường, lay lay Triệu Công Minh, lên tiếng gọi.

Gọi liên tục mấy tiếng, Triệu Công Minh mới mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Văn Trọng thầm suy nghĩ, Triệu đạo hữu liên tục mấy ngày chỉ hôn mê, tiên nhân vốn lục căn thanh tịnh không nên ngủ mới phải, thật sự kỳ lạ.

"Văn đạo hữu!" Triệu Công Minh trong lúc mơ mơ màng màng, thân thể làm một lễ.

Cánh tay đứt lìa đã được nối lại, cũng không phải chuyện lớn lao gì.

Trên đời còn có linh đan diệu dược, có thể khiến người chết sống lại, thịt xương trắng mọc.

"Đạo hữu là Ngọc Cơ Tiên Thể, thần tiên trên đất, vì sao liên tục mấy ngày lại hôn mê bất tỉnh a?" Văn Trọng thấy dáng vẻ như vậy, bất đắc dĩ hỏi.

Triệu Công Minh nghe vậy, hơi sững sờ, sau đó nói, "Đạo hữu nhầm rồi, bần đạo nào có ngủ, sao lại nói hôn mê chứ?" Văn Trọng nghe vậy, trên mặt lóe lên vẻ kinh ngạc, trong lòng vô cùng hoảng loạn.

Chẳng lẽ đang nói lảm nhảm ư?!

Hắn vội vàng kể lại tình hình mấy ngày nay, nghe mà Triệu Công Minh vẻ mặt đầy mê mang.

Hai người lại không biết, Đinh Đầu Thất Tiễn Thư chuyên công thần hồn, Khương Tử Nha mỗi ngày ba lạy, lạy đến nỗi Tam Hồn Thất Phách của Triệu Công Minh lần lượt thất lạc, cơ thể mất đi chủ hồn phách, làm sao có thể khống chế cơ thể, không hôn mê cũng khó?!

Thần tiên lại lấy nguyên thần hồn phách làm chủ, trúng chú thuật càng thê thảm.

"Đạo hữu, ta thấy tướng mặt của ngươi, e rằng Xiển Giáo bên kia đã giở trò ám toán, muốn hãm hại!" Văn Trọng thấy Triệu Công Minh vẻ mặt u ám, dung mạo khô héo, liền nói ra suy đoán trong lòng.

"Ân?!

Nhưng làm sao bây giờ?

Đạo hữu mau nói, bần đạo đã trúng dị thuật gì, có cách nào giải không?!" Được người khác nhắc nhở, Triệu Công Minh cũng cảm thấy càng ngày càng không ổn, vội vàng hỏi.

Văn Trọng vốn tinh thông đạo Quái Chi, nghe vậy vội vàng ứng xuống, khẽ nói, "Đợi ta gieo quẻ kim tiền, kết quả ra, liền nói cho đạo hữu biết!" "Cũng được, Phó giáo chủ từ sau trận chiến với Nhiên Đăng vẫn chưa về, chúng ta lại mất đi hai vị đồng liêu, nếu đạo hữu thực sự chống đỡ không nổi, thì hãy đi Đông Hải Tam Tiên Đảo, mời ba vị nghĩa muội của bần đạo đến giúp." Triệu Công Minh khẽ gật đầu, chỉ cảm thấy đầu óc một trận hôn mê.

Lại thêm Đại muội tử Vân Tiêu tính tình cẩn thận, lại đúng vào thời Phong Thần Bảng, vâng lời Thông Thiên Giáo Chủ huấn lệnh, có lẽ không muốn xuất phủ.

Chương 251

Liền nói, "Nếu ba vị nghĩa muội của bần đạo không chịu, thì, thì tính mạng của ta nguy cấp, mau cứu!" Triệu Công Minh biết tính cách của các muội tử nhà mình, hung hăng nghiến răng, nói như vậy.

"Đạo hữu thận ngôn, sao có thể dễ dàng nói chết, ta đã ghi nhớ rồi!" Văn Trọng vội vàng nói, trong mắt lóe lên lệ quang.

Thần tiên kỵ nhất là nói đến sinh tử, Triệu đạo hữu còn nói cả tính mạng như vậy, hẳn là người trượng nghĩa, một tấm lòng son.

Triệu Công Minh thấy Văn Trọng ứng xuống, một trận huyễn vựng truyền đến, lại chìm sâu vào giấc ngủ.

Văn Trọng thấy vậy, khẽ vỗ vai y, thở dài một tiếng, quay về doanh trướng.

Về doanh trướng, thấy chúng tiên Tiệt Giáo đang chờ đợi.

"Văn đạo hữu, tình hình Triệu đạo hữu ra sao?" Thấy người, Thân Công Báo vội vàng hỏi, cục diện hiện nay bất lợi, nếu Triệu Công Minh có sơ suất, e rằng khó lòng đối phó với chúng nhân Xiển Giáo.

"Nguy cấp!

Ta sẽ gieo một quẻ, xem Triệu đạo hữu đã trúng dị thuật gì!" Văn Trọng lắc lắc đầu, lại phân phó người, bố trí hương án.

Chúng nhân nghe vậy, yên lặng không tiếng động, chờ đợi kết quả quẻ.

Lính tráng nhanh chóng đặt một hương án, phủ vải trắng.

Văn Trọng tay cầm hương, từng làn khói trắng bốc lên, thành tâm bái ba bái.

Sau đó đại đao vàng óng ngồi xuống, ném ra mấy đồng kim tiền.

Đinh linh linh!

Kim tiền rơi xuống hương án, phát ra tiếng kêu giòn tan.

Văn Trọng thấy kim tiền rơi xuống án liền có chút không ổn, khẽ nhíu mày.

Trong miệng lẩm bẩm có từ, tìm kiếm bát quái, đối ứng từng quái tượng.

"Không ngờ đã trúng dị thuật của Lục Áp kia, tên là Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, đã kết thành thảo nhân tế bái, muốn ở Kỳ Sơn xạ sát Triệu đạo hữu!" Văn Trọng vừa nói xong, đại kinh thất sắc, thất thanh nói.

Trên mặt chúng tiên cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, chẳng trách Triệu Công Minh chỉ mỗi ngày hôn mê, không hỏi gì cả, hóa ra là dị thuật như vậy, thần hồn đều bị lạy tán loạn rồi.

"Vậy làm sao bây giờ?" Văn Trọng thu quái tượng, ánh mắt quét qua chúng nhân một lượt, vội vàng hỏi.

"Vì đã thiết hạ dị thuật ở Kỳ Sơn, chúng ta đương nhiên phải đi cướp và đốt cuốn sách đó, mới có thể giải được kiếp nạn lần này của Triệu đạo hữu." Tần Hoàn nghe xong liền nói.

Chúng nhân khẽ gật đầu, cướp sách phá kiếp là cách trực tiếp nhất rồi.

"Triệu đạo hữu, có thể đi Đông Hải Tam Tiên Đảo tìm các nghĩa muội của y, để giúp chúng ta trợ trận, cũng tốt để giải nguy trước mắt!" Văn Trọng lại nói, vì đã xuất hiện Triệu Công Minh, vậy thì mọi chuyện tự nhiên phải làm thật chu toàn, cũng tránh để những người khác mất tiên cơ.

“Tam Tiên Đảo?

Bần đạo nghe nói ba tỷ muội Tam Tiêu kia pháp lực cũng không tầm thường, lại có vô thượng pháp bảo trong tay, lợi hại lắm!” Kim Quang Thánh Mẫu nói, y cũng có chút hiểu biết về Tam Tiêu.

“Tốt!

Như vậy, liền sắp xếp một đường người đi Tam Tiên Đảo thỉnh người, một đường người đi Kỳ Sơn đoạt Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, thề phải cứu Triệu đạo hữu về!” Văn Trọng vỗ bàn nói, chúng nhân ứng tiếng xưng.

“Cướp sách e rằng không dễ dàng, không biết Văn đạo hữu có sắp xếp gì không?” Tần Hoàn hỏi, y cũng không hiểu lắm về mưu đạo, không biết nên quyền hành thế nào.

Văn Trọng suy nghĩ, rồi nói, “Đương nhiên phải phái ba nhóm người, một nhóm thu hút chúng Kim Tiên của Xiển Giáo; một nhóm dẫn dụ người giữ sách ở Kỳ Sơn ra; nhóm cuối cùng thừa cơ cướp sách về thành.” “Tuyệt diệu!” Thân Công Báo vỗ tay khen ngợi, “Văn đạo hữu có pháp gì không?” Lời này tự nhiên là muốn hỏi sắp xếp nhân sự thế nào, dù sao tất cả đều nghe theo Văn Trọng điều khiển.

Văn Trọng nhanh chóng sắp xếp nói, “Do mấy vị đạo hữu đảo Kim Ngao, bố trí trận pháp, dẫn đối phương phá trận, chỉ cần cẩn thận, dụ địch là được; dẫn dụ người giữ sách, do Lục Nhĩ Mi Hầu cùng Tiêu Thăng, Tào Bảo ba vị đạo hữu đi; người cướp sách do Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti hai vị đạo hữu cùng đi.” Một phen sắp xếp, cũng vô cùng thỏa đáng, chúng nhân đều không có dị nghị, chỉ chờ thời cơ. .....

Thời gian thoắt cái đã là ngày thứ hai, phía Tiệt Giáo đã phái người đi thăm dò, ở Kỳ Sơn quả nhiên có người đang kết doanh tế bái thảo nhân, chắc chắn là đang thi triển Đinh Đầu Thất Tiễn Thư.

Đúng như lời Văn Trọng nói hôm qua, Thân Công Báo được phái đi Tam Tiên Đảo thỉnh người, còn về tác chiến cướp sách, chúng nhân đều gấp rút sắp xếp.

Chúng tiên đảo Kim Ngao hôm nay dẫn đầu khiêu chiến, dẫn dụ Lục Áp, Quảng Thành Tử và các Kim Tiên khác xuất trận, hai bên giằng co.

Ở nơi không nhìn thấy, Lục Nhĩ Mi Hầu cùng Tiêu Thăng, Tào Bảo và những người khác, hóa thành độn quang bay ra, đi về phía Kỳ Sơn.

Bên phía Xiển Giáo.

"A, những người của Tiệt Giáo làm rùa rụt cổ bấy lâu nay, lại chịu ra rồi!" Quảng Thành Tử khẽ vuốt chòm râu dài, cười nói, ngữ khí lại có chút châm biếm nhàn nhạt.

Dường như chỉ cần đối phương xuất trận, thì việc phá trận của họ là chuyện dễ dàng, hoàn toàn quên mất những ngày trước đó, chính họ mới là kẻ làm rùa rụt cổ.

"Cho rằng có diệu chiêu, mới dám xuất trận đối chiến!" Xích Tinh Tử nói, trong mắt cũng đầy vẻ giễu cợt.

Chương 252

"Chúng ta cũng nên tăng tốc, nhanh chóng phá đi những trận pháp này, đừng để Trương Quế Phương kia thoát ra, làm hỏng đại sự!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn ứng lời, trước đây Trương Quế Phương không như vậy, không ngờ trong lòng lại kinh sợ, lần trước suýt chút nữa bị chém giết, đã để lại một chút bóng ma.

"Đúng là như vậy!" Lục Áp gật đầu ứng xuống, y cũng không sợ Trương Quế Phương, chỉ mong chuyện này có thể giải quyết nhanh chóng.

"Sao đối diện lại không thấy người bố trận, chỉ khiêu chiến?

Chẳng lẽ không đánh đơn đấu sao?!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn mở mắt nhìn, có chút nghi ngờ.

"Ha ha, đạo hữu nói đùa rồi, dựa vào những con cá con tép hiện tại của Tiệt Giáo, làm sao có thể đấu pháp với chúng ta?!" Xích Tinh Tử cười một tiếng tiêu sái, tựa hồ vừa nghe được một chuyện cười lớn nhất thiên hạ.

"Có lý!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn cũng cười nói, cảm thấy lời nói vừa rồi của mình quá mức vô lý.

"Để bần đạo lên xem thử!" Lục Áp khẽ cười một tiếng, hóa thành hồng quang bay đi.

Chúng tiên đảo Kim Ngao thấy Lục Áp độn đi, liếc nhìn nhau, trong lòng sớm đã có tính toán.

Kế sách hôm nay chính là kéo dài thời gian, để Lục Nhĩ Mi Hầu và những người khác có thời gian cướp đoạt Đinh Đầu Thất Tiễn Thư.

Trương Thiệu ứng tiếng, tay cầm trường kiếm, bay độn đi.

“Vị đạo nhân kia, hôm nay bố trí trận pháp gì a?” Lục Áp thấy người, trên mặt biểu cảm không đổi, cười hỏi.

“Tên dã đạo khốn kiếp, ta cũng không sợ nói cho ngươi biết, có dám thử Hồng Sa Trận một phen không?” Trương Thiệu ánh mắt lạnh băng, trường kiếm trong tay vẽ một kiếm hoa.

“Vậy thì thử xem!” Lục Áp thân hình phiêu động, một kiếm đâm tới.

Hai người ta qua ta lại, đối đầu mấy hiệp. ...Bên phía Lục Nhĩ Mi Hầu, cùng Tiêu Thăng và Tào Bảo tiềm phục trong Kỳ Sơn.

Nhìn từ xa, chỉ thấy một đạo nhân áo trắng, đang quỳ lạy hai thảo nhân, nhìn mặt mày, chính là Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha hôm nay không đi lĩnh trận, Đinh Đầu Thất Tiễn Thư càng về sau càng quan trọng, liền tự mình canh giữ ở đây.

“Chỉ có Khương Tử Nha kia, không có gì đáng ngại, tu vi đạo hạnh của người này không đáng kể!” Lục Nhĩ Mi Hầu thấp giọng nói.

Tiêu Thăng gật đầu, “Đạo hữu trước tiên nghe thử xem, trong doanh trại có tình hình gì!” Lục Nhĩ Mi Hầu nghiêng tai, tai khẽ động, từng trận âm thanh từ tứ phía tám phương truyền đến, ngay cả tiếng kiến bò cũng nghe rõ mồn một.

Chính là thần thông bẩm sinh, thiện về linh âm, có thể nghe rõ vạn vật trong trời đất.

Bất kể âm thanh nhỏ đến đâu, cũng không thể thoát khỏi phạm vi thính giác của y.

May mắn là thần thông này bình thường có thể khống chế, nếu không mỗi ngày đều nghe âm thanh của thế gian, e rằng sẽ bị ép đến phát điên.

“Trừ một ít binh lính ra, hẳn là không có người nào khác!” Nghe một khắc, Lục Nhĩ Mi Hầu lên tiếng nói.

Tiêu Thăng và Tào Bảo hai người gật đầu, không có người canh giữ thì tốt nhất.

Bố trí một nhóm người, chính là để phòng có người đến cướp sách.

“Đi!” Lục Nhĩ Mi Hầu thu thần thông, trong mắt lóe lên một tia hung quang.

Ba người ẩn mình, súc địa thành thốn, nhanh chóng tiếp cận.

Oanh oanh!

Mắt thấy sắp tiếp cận đại doanh, đột nhiên trên đỉnh đầu truyền đến từng trận dị động.

“Đồ to gan!

Dám tự tiện xông vào doanh địa Tây Kỳ của ta!” Một tiếng hô lớn vang lên, đột nhiên nổ tung trong hư không.

Lục Nhĩ Mi Hầu vội vàng nhìn tới, chỉ thấy mấy đạo hắc ảnh rơi xuống.

“Dương Tiễn, Na Tra, Cụ Lưu Tôn, hóa ra đã có mai phục!” Mấy người kia vừa rơi xuống, Lục Nhĩ Mi Hầu liền nhận ra, nghiến răng nói.

“Súc sinh, hôm nay ngươi hết mạng rồi!” Dương Tiễn tay cầm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, lạnh lùng quát.

Lục Nhĩ Mi Hầu tức giận, vốn là vật sinh ra từ trời đất, tuy là yêu nhưng cũng đã đắc đạo thành tiên, lại bị người ta mắng là súc sinh như vật phàm, làm sao không tức giận?!

“Đừng đôi co tranh cãi, cướp sách quan trọng!” Tiêu Thăng lại tâm

thần trấn định, an ủi Lục Nhĩ Mi Hầu nói, sợ y nóng vội quên mất việc quan trọng.

"Ngông cuồng!" Na Tra chân đạp Phong Hỏa Luân, Hỗn Thiên Lăng bay trên vai, một nhát Hỏa Tiêm Thương vung ra, liền muốn đâm tới.

Cụ Lưu Tôn, một trong các vị Kim Tiên, cũng tay cầm trường kiếm, tuy là sư thúc của hai người kia, nhưng cũng không nói nhiều, trực tiếp ra tay đánh.

Ý thức tiên thủ vô cùng tốt.

Chương 253

"Chiến thì chiến!" Lục Nhĩ Mi Hầu tay lật một cái, một cây thiết bổng nặng vạn cân xuất hiện, đối đầu với Dương Tiễn.

Nhưng ba người lại vừa đánh vừa lui, độn về phía xa hơn.

Dù sao còn có một nhóm người khác, chỉ cần dẫn dụ Cụ Lưu Tôn và những người khác đi là được.

Lục Nhĩ Mi Hầu cùng Dương Tiễn và vài người khác vừa đánh vừa lui, nhanh chóng độn đi xa.

Nơi họ đi qua, liên tục vang lên những tiếng nổ lớn, các loại thần thông bay loạn xạ.

"Yêu hầu!" Dương Tiễn hét lớn một tiếng, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao đâm ra, kim quang lóe sáng.

Từng đạo đao khí bay vút, bắn ra tứ phía.

Người tu luyện Bát Cửu Huyền Công, nhục thân đã đạt đến đỉnh cao tột cùng.

Nhưng Lục Nhĩ Mi Hầu hoàn toàn không sợ hãi, y cũng tu luyện Cửu Chuyển Nguyên Công, cũng có vô thượng nhục thân.

Hai người dùng nhục thân cứng đối cứng, vạn cân thiết bổng cùng Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao giao kích vào nhau, hư không dâng lên từng đợt gợn sóng.

"Phân!" Bỗng Dương Tiễn bấm pháp chỉ, thân hình hóa thành ba, bao vây Lục Nhĩ Mi Hầu.

Linh Âm Thần Thông của Lục Nhĩ Mi Hầu mở ra, tai nghe sáu hướng, mắt nhìn tám phương, bất kỳ tiếng đao khí cực nhỏ nào xé gió

cũng không thoát khỏi y.

Cây thiết bổng trong tay tuy vẻ ngoài không bắt mắt, nhưng y múa lên uy phong lẫm liệt, như chiến thần giáng thế, chẳng hề kém cạnh chút nào.

"Khai!" Thấy cục diện giằng co như vậy, Dương Tiễn cũng không còn giữ lại, các thần thông đều nhất nhất đánh ra.

Chỉ nghe một tiếng rơi xuống, giữa trán y hiện ra một con thần nhãn, linh tính phi phàm.

Thần nhãn vừa xuất hiện, liền bắn ra từng đạo kim mang, kích xạ.

Lục Nhĩ Mi Hầu hơi cau mày, không chỉ phải ứng phó với chân thân và hai hóa thân của Dương Tiễn, phải cẩn thận ám tiễn thương người, mà đạo kim mang kia nhìn cũng có uy lực không tồi.

May mắn thay, chỉ có chân thân của Dương Tiễn mới có thể khai Thiên Nhãn, đánh ra từng đạo kim mang thần thông. *Bốp!* Một bổng đánh bay một trong ba Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao của hóa thân, đẩy lui nó, Lục Nhĩ Mi Hầu phản tay quét một cái, đập tan luồng kim mang đánh lén.

Thấy toàn bộ tâm thần của Lục Nhĩ Mi Hầu bị thu hút, khóe miệng Dương Tiễn khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh.

Thiên Nhãn giữa trán bỗng bắn ra một đạo tử quang, đối mặt với Lục Nhĩ Mi Hầu.

"A!" Lục Nhĩ Mi Hầu không kịp phòng bị, chỉ cảm thấy mắt đau nhói, chẳng thấy rõ bất cứ thứ gì.

Thì ra mục đích của Dương Tiễn khi khai Thiên Nhãn, những luồng kim mang trước đó chỉ là để phân tán sự chú ý của Lục Nhĩ Mi Hầu.

Không… "Dương Tiễn, ngươi lại tính sai rồi, không nhìn thấy, ta cũng có thể nghe rõ để phân biệt vị trí!" Lục Nhĩ Mi Hầu nhắm chặt đôi mắt, tai khẽ động, toàn bộ cảnh giác dồn vào thính giác, nhất thời cảm giác thính nhạy tăng lên mấy lần.

Thì ra Dương Tiễn không biết, Lục Nhĩ Mi Hầu giỏi Linh Âm Thần Thông, thị tuyến đối với y có hay không cũng chẳng thành vấn đề, chỉ cần tai còn, thì giao chiến thế nào cũng không sao.

Hai người lại giao chiến, thiết bổng cùng Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao giao kích, nhất thời bất phân thắng bại.

Bên kia, Tào Bảo đối đầu với Câu Lưu Tôn, cũng đánh rất rực rỡ.

Câu Lưu Tôn không dám dễ dàng xuất pháp bảo, vì biết Tào Bảo có Lạc Bảo Kim Tiền, sợ pháp bảo của mình bị thu mất, vì vậy chỉ dùng kiếm.

Tào Bảo cũng vui vẻ như vậy, thấy pháp lực của Câu Lưu Tôn không phát huy được, nhục thân lại không quá cao siêu, trong lòng rất mừng. *Keng!* Trường kiếm giao kích, Tào Bảo một mình cản lại Câu Lưu Tôn, cả hai đều gặp đúng đối thủ.

Ngược lại, tình cảnh của Na Tra có vẻ thảm hơn một chút.

Tu vi có phần kém hơn, mặc dù đã thăng cấp Kim Tiên, nhưng lại có Kim Nguyên Bảo trong tay, áp chế Na Tra không ngóc đầu lên nổi.

"Tốt!" Na Tra chân đạp Phong Hỏa Luân, tay cầm Hỏa Tiêm Thương bắn ra từng tia lửa, nhưng Hỗn Thiên Lăng lại không dùng được, bị Kim Nguyên Bảo trên đỉnh đầu quấn chặt, thiếu đi một đại sát khí.

Kim Nguyên Bảo hóa thành lớn cả ngàn trượng, hạ xuống từng đạo kim quang thần mang, làm chậm thân hình Na Tra, hành động bất tiện.

“Tên tặc đạo vô liêm sỉ kia, dám giao đấu cận chiến với ta không?!” Na Tra tả xung hữu đột, không thoát ra được, tức đến mức tam thi thần nhảy dựng.

“Tên tiểu tử lông gà, sao dám ăn nói ngông cuồng không biết xấu hổ!” Tiêu Thăng tay cầm trường kiếm, pháp lực trong cơ thể không ngừng thôi động, thấy Na Tra bị khốn, cũng không vội không vàng, cười lạnh nói.

“A a!

Tức chết ta rồi!” Na Tra với khuôn mặt trẻ con, ghét nhất bị người khác chế giễu, lúc này trong mắt lửa giận ngút trời.

“Khai!” Không thể bình tĩnh được nữa, Na Tra hét lớn một tiếng, thân thể hóa ra tàn ảnh.

Chương 254

Trong nháy mắt, y có thêm hai đầu bốn tay, tay cầm các loại vũ khí, sát khí kinh người.

"Để bần đạo xem thử tám đầu sáu tay có bản lĩnh gì?!" Tiêu Thăng ngược kiếm, xông thẳng tới, thấy thần thông này, cũng chẳng hề hoảng loạn.

Uy lực thần thông của pháp bảo Kim Nguyên Bảo đã cấm cố phần lớn pháp lực của Na Tra, có gì mà phải sợ?!

Huống chi cận chiến y cũng chẳng kém, lần trước giao đấu với Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, thực sự rất lợi hại.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn là một trong ba cao thủ Pháp Thân của Mười Hai Kim Tiên, so với Tiêu Thăng, chỉ cao hơn chứ không kém. *Keng keng!* Na Tra tám đầu sáu tay, các loại vũ khí liên tục đánh ra không kẽ hở, giao kích với trường kiếm.

Trường kiếm của Tiêu Thăng vung ra từng đạo tàn ảnh, cũng không tầm thường, cũng quấn lấy Na Tra.

Cứ như vậy, ba người đều giao chiến với ba người của Xiển Giáo bất phân thắng bại, có lẽ có chút cao thấp, nhưng nhất thời nửa khắc cũng không phân ra được thắng bại.

Tiêu Thăng trong lòng thầm cầu nguyện, Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti có thể thuận lợi đoạt Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, cứu lão sư, cũng cứu Triệu Công Minh một mạng.

Mọi việc quan trọng đều đặt lên vai hai người đó.

Chẳng phải Văn Trọng không phái thêm người, thật sự trong Ngũ Hành Thành hiện giờ thiếu binh thiếu tướng, những người có thể ra

trận cơ bản đều đã ra trận rồi.

Quay lại cảnh tượng bên ngoài Ngũ Hành Thành.

Trương Thiệu và Lục Áp giao chiến một trận, liền độn vào Hồng Sa Trận. *Đùng đùng đùng!* Chỉ nghe trong doanh trại Tây Kỳ vang lên từng hồi trống trận, Lục Áp mới ung dung bước vào trận.

Vừa bước vào trận, liền cảm nhận được trận pháp này khác hẳn với trước kia.

Vô số âm sát chi khí tràn ngập, như có thực chất, không biết trận này đã chôn vùi bao nhiêu sinh linh, mới có thể tạo thành cảnh tượng như vậy.

Lục Áp hơi cau mày, không dám sơ suất, rút trường kiếm đeo bên hông.

Hồng Sa Trận này được bố trí theo thiên, địa, nhân tam tài, mỗi bên có một cửa khó, cơ quan vô cùng tận.

Nếu không cẩn thận mạo hiểm bước vào, bị mê hoặc hồn phách, thì thật là kêu trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng hay, hỏi người người đã không biết nơi nào.

"Phá trận cũng không khó, chỉ là âm sát chi khí khó đối phó, phải tốn thêm chút thời gian, nhưng làm sao đây?!" Lục Áp tay cầm trường kiếm, đứng trên không trung, thầm suy nghĩ.

Không như Tiệt Giáo, bên Xiển Giáo lại cần chạy đua với thời gian, một mặt là vì Triệu Công Minh, mặt khác chính là Trương Quế Phương; nếu một trong hai xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thực lực đều khôi phục, đều khó lòng đối phó.

Nghĩ đến đây, Lục Áp sợ tiến vào trận bị khốn, lỡ mất thời cơ thì không ổn.

“Đối phương thật sự muốn kéo dài thời gian, đợi Trương Quế Phương trở về cứu người sao?!

Điều đó cũng không đúng lắm!” Lục Áp ngón tay xoa xoa trên chuôi kiếm, tự hỏi tự đáp, đột nhiên trong đầu linh quang lóe lên.

Tay trái bấm pháp chỉ, lại thấy điều gì đó kỳ lạ trong trận pháp.

“Thì ra là vậy!” Nói xong, Lục Áp cười nhạt, đã biết rõ mục đích của phe Tiệt Giáo.

Y xoay người tìm đúng hướng, hóa thành một đạo hồng quang độn ra ngoài.

Trên đài lệnh, Trương Thiệu thấy Lục Áp không bắt đầu phá trận, trong lòng dâng lên chút bất an; sau đó thấy Lục Áp xoay người rút lui, không khỏi kinh hãi biến sắc.

Thân hình vừa độn, cũng vội vàng bay ra khỏi trận theo Lục Áp.

Thì ra Lục Áp độn ra khỏi trận, không dây dưa với phe Tiệt Giáo, trực tiếp bay về lều bạt.

“Đạo hữu sao ra nhanh vậy?!” Quảng Thành Tử thấy vậy, hỏi, tự nhiên y nhìn ra Hồng Sa Trận chưa bị phá.

Chỉ là không tiện nói thẳng Lục Áp đào tẩu, nên mới hỏi như vậy.

“Trận này huyền diệu, cần tìm một phàm nhân tiên phá âm sát chi khí trong trận, lúc đó rồi tiến vào phá trận sẽ dễ dàng hơn nhiều!” Lục Áp khẽ nói.

“Thì ra là vậy, đạo hữu trong lòng đã có người được chọn chưa?” Quảng Thành Tử gật đầu, lại hỏi.

“Thiên tử đương kim có thể phá trận!” Lục Áp lại bấm pháp chỉ một cái, trực tiếp nêu tên Chu Võ Vương.

“Bần đạo đã hiểu, lập tức bảo Tử Nha đi thỉnh Thiên tử!” Quảng

Thành Tử nói.

Khương Tử Nha, Lục Áp có một việc khẩn cấp, liền mở miệng nói: "Có một việc, những người của Tiệt Giáo đang âm mưu ở Kỳ Sơn trộm Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, Tử Nha công nguy rồi!" "Ha ha! Đạo hữu cứ yên tâm, bần đạo sớm đã phái Dương Tiễn và những người khác canh gác trong doanh trại Kỳ Sơn, e rằng những người của Tiệt Giáo sẽ có đi mà không có về!" Quảng Thành Tử nghe vậy, khẽ vuốt chòm râu dài, cười lớn nói.

Lục Áp nghe vậy cũng cười, lại nói: "Đạo hữu xem ra còn sót một kế, Văn Trọng đã phái hai nhóm người, một nhóm dẫn dụ người giữ thư, một nhóm tìm cơ hội trộm thư." Quảng Thành Tử nghe vậy đại kinh, lông mày cau chặt.

Chương 255

Hiện tại hai bên đối đầu, Tiệt Giáo tuyệt nhiên sẽ không buông tha cho những người như họ đi Kỳ Sơn trộm thư, e rằng vừa có động tĩnh, đối phương liền trực tiếp ra tay.

Nhưng quan hệ đến tính mạng Triệu Công Minh, dù có liều chết sống, người của Tiệt Giáo cũng không bỏ cuộc.

"Chi bằng để bần đạo đi xem sao, chư vị đạo hữu ở đây nghênh địch!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn nghe vậy, cất tiếng nói.

"Đạo hữu có pháp khả thi sao?" Lục Áp nghe xong, hỏi.

"Cần chư vị tương trợ!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn cười nhạt, bỗng nhiên bấm pháp chỉ.

Chỉ thấy y độn ra một đạo hư ảnh, nguyên thân vẫn ở tại chỗ.

"Ha ha, khả thi!" Lục Áp thấy vậy, tươi cười, đồng dạng giơ tay lên, một đạo hà quang không thể nhận ra bắn ra.

Hư ảnh của Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn chắp tay, tạ lễ, rồi bay độn đi.

Còn bên phía Tiệt Giáo, chỉ thấy Lục Áp giơ tay lên, cũng không có gì thay đổi.

"Trương đạo hữu, tên dã đạo kia cũng ra khỏi trận rồi sao?" Thấy Trương Thiệu trở về trên tường thành, Tần Hoàn lập tức cất tiếng hỏi.

Trương Thiệu vừa ra khỏi trận, liền thấy Lục Áp bay về lều bạt, cũng không tiện xông thẳng lên, cũng trở về.

Nghe vậy Trương Thiệu khẽ cười khổ, lắc đầu nói: "Bần đạo

cũng không biết tên dã đạo kia làm pháp gì, tiến vào trận chỉ nhìn quanh một chút, cũng không phá trận, đứng trên không một lúc, liền tự mình bay đi rồi." Các tiên nhân Kim Ngao Đảo nghe vậy đều ngẩn người, không hiểu tại sao.

"Chẳng lẽ tên dã đạo kia sợ hãi rồi sao?" Triệu Giang không chắc chắn nói.

"Cũng có khả năng, nói về Hồng Sa Trận của Trương đạo hữu, thì đó là trận pháp tốn thời gian phá trận nhất trong Thập Tuyệt Trận, tên Lục Áp kia sợ bị khốn, sợ hãi cũng là điều đương nhiên." Tần Hoàn nói xong, đưa ra một phán đoán.

"Lời này có lý, ngược lại là nhờ phúc Trương đạo hữu." Mọi người đều gật đầu, nhận thấy có lý.

"Hãy xem tình hình đối diện, rồi tính toán tiếp!" Thấy Xiển Giáo cũng không có động tác, trong lòng yên tâm hơn, tiếp tục kéo dài thời gian.

Chỉ không biết rằng, họ đã bị gài bẫy, nhưng vẫn còn đang mê muội.

Thì ra Trần Cửu Công và Diêu Thiếu Ti tiềm phục ở ngoại vi Kỳ Sơn, thấy Lục Nhĩ Mi Hầu ba người bị phát hiện, cùng Dương Tiễn và những người khác bay về phía chân trời đấu pháp, theo thời gian trôi qua, tiếng nổ dần xa.

"Đi thôi!" Hai người nhìn nhau, Trần Cửu Công cất tiếng nói.

Người giữ thư đã bị dẫn đi, bây giờ là một thời cơ tốt, cần phải nắm bắt thời gian.

Diêu Thiếu Ti gật đầu, trong mắt lóe lên hung quang.

Lần này vì cứu lão sư, không thể có chút sơ suất, thề chết phải đoạt được Đinh Đầu Thất Tiễn Thư.

Hai người bấm pháp quyết, thi triển độn thổ trong Ngũ Hành Độn, thân thể hóa vào đất, biến mất không thấy.

Chỉ thấy mặt đất từng trận vặn vẹo, dâng lên từng tia khói trắng, hai người nhanh chóng tiếp cận doanh trại của Tây Kỳ.

"Khương Tử Nha!" Xuyên qua đám sĩ tốt phàm nhân, giữa doanh trại, Diêu Thiếu Ti thấy một người đang ngồi trên đài, cất tiếng nói.

"Không sai!

Nhìn kìa, Đinh Đầu Thất Tiễn Thư đang ở trên hương án!" Trần Cửu Công gật đầu, thấy trên đài rõ ràng có cắm hai con thảo nhân, viết tên Trương Quế Phương và Triệu Công Minh.

"Ừm?!

Có thảo nhân của Phó Giáo Chủ nhị lão gia!" Trần Cửu Công thấy vậy, đột nhiên kinh hãi, một khả năng hiện ra.

Hai người kinh ngạc nhìn nhau, đều hiểu điều đối phương đang nghĩ trong lòng.

Chẳng trách Phó Giáo Chủ nhị lão gia nhiều ngày không về, chắc chắn cũng trúng ám chiêu của Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, bị Nhiên Đăng Đạo Nhân dùng kế đánh bại.

Nhưng Phó Giáo Chủ nhị lão gia hiện tại sống chết thế nào, thì không dễ phán đoán.

"Đem thư cùng đoạt lấy!" Trần Cửu Công lập tức đưa ra quyết định, cứu một người cũng cứu, cứu hai người cũng cứu.

Huống chi cứu được Phó Giáo Chủ nhị lão gia, công lao sẽ lớn hơn rất nhiều.

Công thành danh toại sau này, hai người trong lòng dâng lên một trận hừng hực.

“Chỉ là làm thế nào?” Diêu Thiếu Ti nhìn chằm chằm vào doanh trại, từng đội sĩ tốt tinh nhuệ tuần tra, Khương Tử Nha càng ngồi yên trên đài, canh giữ chặt chẽ, không hề động đậy.

Lấy đi cuốn thư không khó, nhưng lấy đi cuốn thư một cách lặng lẽ không để ai phát giác, thì khó hơn nhiều.

Nhất thời hai người im lặng, đều đang suy nghĩ cách giải quyết.

Sau một hồi lâu.

Chương 256

"Có rồi!

Chúng ta làm thế này…" Trần Cửu Công trong đầu linh quang lóe lên, đưa ra một diệu kế.

Diêu Thiếu Ti nghe mà liên tục gật đầu.

Không nói nhiều, vừa có kế hoạch liền lập tức thi hành.

"Phong!" Trần Cửu Công bấm pháp chỉ, pháp lực trong cơ thể dũng động, chỉ nghe hai chữ rơi xuống.

Ngoài doanh trại, đột nhiên nổi lên từng trận cuồng phong.

"Sa!" Diêu Thiếu Ti thấy cuồng phong, cũng bấm pháp chỉ.

Chỉ thấy vô số phi sa tẩu thạch (cát bay đá chạy) xông vào trong cuồng phong, nhất thời hòa vào nhau thành từng trận bão cát.

Hai người phối hợp, thuận lợi.

Chỉ một chỉ dẫn, trận bão cát liền nhanh chóng thổi vào trong doanh trại, thổi đến nỗi những sĩ tốt kia hoảng loạn kêu to, doanh trại dường như sắp bị nhổ tận gốc.

Trận bão cát, thực ra quy mô không lớn.

Hai người cố ý khống chế lực độ, chỉ để che mắt người khác, khiến họ không nhìn rõ cảnh tượng, chứ không quá khoa trương.

Nếu không sẽ phản tác dụng, thu hút sự chú ý của người khác.

"Đi!" Thấy kế sách thành công, Trần Cửu Công lập tức độn lên khỏi mặt đất.

Hóa thành một đạo hồng quang lao thẳng lên đài.

Khương Tử Nha bị gió cát thổi đến không mở được mắt, thân hình nghiêng đông ngả tây, đứng không vững.

Cũng không phát hiện có người tiềm phục, muốn trộm Đinh Đầu Thất Tiễn Thư.

Trần Cửu Công ném ra một đạo hà quang, cuốn lấy cuốn thư.

Sau đó ném ra hai cục đá, hơi biến hóa một chút, trở thành cuốn thư ban đầu.

"Không thể!" Trần Cửu Công làm xong liền độn đi, đột nhiên quay đầu lại thấy Diêu Thiếu Ti đang cầm kiếm định giết Khương Tử Nha, liền vội vàng kinh hô một tiếng.

Thì ra Diêu Thiếu Ti thấy Khương Tử Nha, trong lòng vô cùng phẫn nộ, chính tên này đã hại lão sư, liền vung kiếm thẳng vào đầu y.

Nghe thấy một tiếng kinh hô, Diêu Thiếu Ti đối mặt với ánh mắt cảnh cáo của Trần Cửu Công, cũng chỉ có thể nghiến răng, thu trường kiếm lại.

Y cũng không phải kẻ ngu xuẩn, giết Khương Tử Nha nhất thời sảng khoái, nhưng sẽ lập tức gây ra náo loạn, lúc đó hai người không thoát ra được, uổng phí kế hoạch lần này, không cứu được tính mạng lão sư.

Diêu Thiếu Ti lạnh lùng nhìn Khương Tử Nha một cái, rồi xoay người, theo Trần Cửu Công độn ra khỏi doanh trại.

Hai người vừa đi, gió cát từ từ ngừng lại, để lại một bãi chiến trường bừa bộn.

Khương Tử Nha mới ổn định được thân hình, chỉ cảm thấy trận gió thổi đến thật kỳ lạ, trong lòng dâng lên chút bất an.

"Không hay rồi, Đinh Đầu Thất Tiễn Thư?!" Đang nói chuyện,

Khương Tử Nha vội vàng hoàn hồn, mấy bước đạp lên đài.

Thấy thảo nhân không có gì dị thường, cuốn thư cũng yên tĩnh đặt trên hương án, Khương Tử Nha không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

May mắn mọi thứ đều bình an vô sự, tuy rằng cảm thấy gió kỳ lạ, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Chỉ coi như trời có biến cố bất thường, có gì đó quái dị thôi.

Khương Tử Nha ngồi xuống lại, nhắm mắt dưỡng thần.

Chỉ là Khương Tử Nha không biết, Đinh Đầu Thất Tiễn Thư sớm đã bị người ta đánh tráo, cuốn thư trên hương án không phải gì khác mà là hai cục đá biến thành, sớm đã mất đi tác dụng.

Cũng phải, Trần Cửu Công lão mưu thâm hiểm, lại có thể đi thêm một bước, một kế hoạch thi hành xong, lại còn ngăn cản Diêu Thiếu Ti hành hung, quả thực trôi chảy như mây bay nước chảy, cao siêu bậc nhất.

Chỉ khi thật giả lẫn lộn, mới có thể khiến người khác tin tưởng, Trần Cửu Công đã làm được điều đó.

Lừa gạt cả sĩ tốt phàm nhân trong doanh trại Kỳ Sơn, cũng lừa gạt Khương Tử Nha.

"Lần này nhất định có thể cứu được lão sư, ha ha!" Thấy đã cách xa doanh trại Kỳ Sơn, Trần Cửu Công nắm chặt cuốn thư trong lòng, không khỏi cười nói.

"Không sai!" Diêu Thiếu Ti cũng cười nói, đầy hân hoan.

"Đạo hữu vừa rồi lại có chút lỗ mãng…" Trần Cửu Công đang định nhắc nhở hành động của Diêu Thiếu Ti vừa rồi.

Đột nhiên trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng nổ lớn, cắt ngang lời y.

Chương 257

"Không biết hai vị đạo hữu đi đâu vậy?!" Một câu nói vang dội khắp trời đất, âm hưởng kéo dài không dứt.

Trần Cửu Công và Diêu Thiếu Ti bị tiếng nói này dọa sợ, lập tức dừng lại, kinh ngạc nhìn quanh.

Một thân ảnh từ giữa không trung rơi xuống, hiện ra hình dạng.

"Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn!" Trần Cửu Công thấy người, kinh hô.

"Chính là bần đạo!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn tay cầm Biển Quải, cười nhạt.

"Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, ta hai người với ngươi không oán không thù, ngăn cản chúng ta làm gì?!" Trần Cửu Công từ từ lùi lại một bước, cất tiếng quát mắng.

Trong lòng lại điên cuồng suy nghĩ, tìm kiếm phương pháp trốn thoát.

Với tu vi của hai người, tuyệt đối không thể đánh bại Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, lại không có pháp bảo hộ thân.

"Ha ha, thấy hai vị đạo hữu vội vàng đi đường, có cần giúp đỡ gì không?!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn không vội không vàng, đối mặt với hai người, cứ như đối mặt với hai con cá nhỏ, đơn giản không đáng nhắc tới.

"Không cần, mau mau tránh ra, đừng cản đường!" Diêu Thiếu Ti quát, rút trường kiếm, trong lòng căng thẳng.

"Nhưng không được, nếu các ngươi giao ra Đinh Đầu Thất Tiễn Thư kia, bần đạo sẽ tha cho một mạng!" Ánh mắt Văn Thù Quảng

Pháp Thiên Tôn ngưng lại, trong mắt lóe lên hàn quang.

"Đừng có xướng cuồng, chúng ta dù thân tiêu đạo vẫn, cũng tuyệt đối không giao thư!" Thấy Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn xé toạc mặt nạ, Trần Cửu Công lòng chìm xuống đáy cốc, vạn vạn không ngờ một kế hoạch hoàn hảo như vậy, lại nhanh chóng bị phát hiện.

Trần Cửu Công không biết, nếu không phải thần thông của Lục Áp quảng đại, bấm pháp chỉ tính toán, các tiên nhân Xiển Giáo cũng không phát hiện ra kế hoạch này; sớm đã bị hai người lấy thư độn về Ngũ Hành Thành rồi.

"Bần đạo bội phục đảm lượng của các ngươi, đã như vậy rồi, vậy thì tiễn các ngươi lên Phong Thần Đài!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn thấy hai người cứng miệng, vung Biển Quải trong tay, thôi động pháp lực định đánh.

"Diêu đạo hữu, ta đi trước cản lại, hư chiêu một cái, lập tức độn đi!" Thấy công thế của Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Trần Cửu Công vội vàng nói nhỏ, trong bóng tối đã đưa cuốn thư cho Diêu Thiếu Ti.

"Vậy đạo hữu thì sao?!" Diêu Thiếu Ti lo lắng hỏi.

"Không cần lo lắng, chỉ cần có thể cứu được lão sư, ta dù chết cũng vinh!" Trần Cửu Công nói xong, tay cầm song kiếm, xông thẳng lên.

Diêu Thiếu Ti nhất thời ngây người, không nói nên lời. *Keng!* Song kiếm đập vào Biển Quải, phát ra tiếng kim loại chói tai.

Trần Cửu Công chỉ cảm thấy một lực lớn truyền đến, cổ họng ngọt, từng tia tiên huyết chảy ra.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn thấy vậy cười lạnh, thuận thế đánh ra một Biển Quải, muốn chém giết y.

“Đạo hữu!” Diêu Thiếu Ti lập tức lao tới, một kiếm toàn lực đánh ra, đập vào Biển Quải, làm nó lệch đi một chút.

Biển Quải đổi quỹ đạo, lướt qua ngực Trần Cửu Công.

Diêu Thiếu Ti cũng bị Biển Quải đánh một trận, bay ngược ra ngoài, sau đó kiên quyết nhìn Trần Cửu Công một cái, trong lòng dâng lên một tia bi thương.

Y mượn lực hóa thành một đạo độn quang bay đi, chỉ thấy hồng quang lóe lên, trong nháy mắt đã độn xa vài dặm.

“Không được!” Một chiêu thất bại, Trần Cửu Công nghiến răng, lại lần nữa cầm kiếm xông lên, không thể để Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn truy đuổi.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn nhìn Diêu Thiếu Ti từ xa, nhưng không để ý đến Trần Cửu Công, Biển Quải trong tay ném ra, hóa thành một đạo độn quang bay đi.

Sau đó trên tay kim quang lóe lên, một chưởng đánh vào song kiếm. *Keng!* Chỉ nghe một trận kim loại xé rách, song kiếm nứt vỡ từng tấc.

Một chưởng uy lực không giảm, trực tiếp đánh vào tâm khẩu của Trần Cửu Công, một luồng thần lực hoàn toàn đánh ra.

Trần Cửu Công trừng lớn mắt, chỉ cảm thấy ngực đau nhói, bị chấn ra một lỗ máu, tại chỗ thân tiêu đạo vẫn.

Một đạo hồn phách độn ra, không cam lòng nhìn Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn một cái, bị Phong Thần Đài hút đi.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn từ từ thu tay lại, trên mặt không thấy chút dao động nào, hóa thành độn quang, truy đuổi Diêu Thiếu Ti.

Vừa nhìn thấy thân ảnh Diêu Thiếu Ti, liền thấy Biển Quải hàn

quang lóe lên, trực tiếp xuyên thủng thân thể y.

Thân thể tàn phế đang bay nhanh lập tức rơi xuống, đập mạnh xuống đất, bụi bặm bay lên.

Tương tự, một đạo hồn phách độn ra, bay về phương xa.

"Thu!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn vẫy tay, Đinh Đầu Thất Tiễn Thư trên người Diêu Thiếu Ti bay về, Biển Quải cũng từ từ bay về.

Đạo hạnh Kim Tiên khủng bố như vậy, trong nháy mắt diệt Trần Cửu Công và Diêu Thiếu Ti, dường như chỉ đơn giản như vỗ tay.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đánh ra một đạo hỏa diễm, hóa thi thể trên đất thành tro tàn.

Chương 258

Sau đó bay thẳng lên trời, bay về doanh trại Kỳ Sơn.

Cũng trách Trần Cửu Công và Diêu Thiếu Ti hai người xui xẻo, vừa khéo gặp phải Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đến trợ trận, không tốn chút sức lực nào đã bị giết chết.

Trực tiếp trở về doanh trại Kỳ Sơn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn trong ánh mắt kinh ngạc của Khương Tử Nha lấy ra Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, lại một chỉ biến hóa hàng giả trên hương án thành hình dáng thật.

"Thật đa tạ đạo huynh!" Khương Tử Nha vội vàng chắp tay, may mắn có Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn trợ trận, nếu không y đã mắc tội lớn rồi, ngay cả thư bị người ta đánh tráo cũng không phát hiện ra.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đoạt lại Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, thì Triệu Công Minh chắc chắn phải chết.

Bên chiến trường, Trương Thiệu bày Hồng Sa Trận, cũng tạm thời dọa lui phe Xiển Giáo.

Bên kia, nhóm người còn lại do Văn Trọng phái đi, Thân Công Báo, sau một phen ngày đêm dồn dập lên đường, vài ngày vài đêm sau, mới lờ mờ nhìn thấy bờ biển Đông Hải.

Phóng mắt nhìn ra, nơi tầm mắt đều là màu xanh biếc.

Sóng hồng cuộn trào, từng đợt sóng lớn vỗ vào ghềnh đá, xa xa trời tối sầm, mây đen che khuất mặt trời, dường như một trận bão tố cực lớn sắp ập tới.

"Làm sao bây giờ?!" Thân Công Báo vuốt vuốt chòm râu, nhìn bầu trời một màu đen tối, cuồng phong thổi đạo bào của y bay phần phật.

Thời Hồng Hoang, bão tố trên biển không hề tầm thường, uy lực của nó sánh ngang với một lần thiên kiếp.

Huống chi, trận bão tố lần này quy mô cực lớn; chỉ trong nháy mắt, màu xanh biếc vừa nhìn thấy đã bị bóng mây đen che phủ, không còn thấy chút màu sắc nào.

Trời nước một màu, tối tăm dị thường.

Thân Công Báo tự thấy mình không thạo thủy tính, nếu mạo hiểm ra biển, e rằng sẽ lạc vào mê cung, không biết phương hướng.

Nếu pháp lực cạn kiệt giữa biển, tuy không mất mạng, nhưng không tránh khỏi phải chịu một phen khổ sở.

"Thôi vậy!" Đang suy nghĩ, Thân Công Báo trong lòng đã có quyết định, y tìm một hang động gần đó, khoanh chân ngồi xuống, tĩnh đợi bão tố qua đi, rồi mới đi tìm Tam Tiên Đảo.

Trời đất biến sắc, gió mưa sắp đến; Thân Công Báo trong lúc tu luyện, không biết đã qua bao lâu.

Đợi đến khi bão tố hoàn toàn qua đi, đã là ba ngày ba đêm.

"Thật khiến bần đạo phải đợi một phen!" Thấy thời tiết hoàn toàn quang đãng, Thân Công Báo lộ vẻ khổ sở.

Trong lòng y cũng có chút may mắn, nếu không những tia sét lớn ngàn trượng kia đánh xuống, chắc chắn không tránh khỏi phải lột một tầng da.

Nhưng y cũng bắt đầu sốt ruột, nếu đợi thêm vài ngày nữa, cộng thêm thời gian đi về tiêu hao, ít nhất cũng phải mười ngày.

Nghĩ đến đây, Thân Công Báo vội vàng thôi động pháp lực, hóa thành một đạo hồng quang, bay độn đi. *Vút!* Chỉ thấy trong vài hơi thở, y đã biến mất nơi chân trời.

Liên tiếp bay độn vài trăm vạn dặm, Thân Công Báo dựa vào phương hướng Triệu Công Minh chỉ dẫn, mới tìm thấy Tam Tiên Đảo.

Một hòn đảo không lớn lắm, vừa vặn có một linh mạch, hấp thu tinh hoa của mặt trời mặt trăng, linh khí sung túc, từng tia linh khí có thể nhìn thấy bằng mắt thường bay lên, khiến người ta thư thái cả thân tâm, cũng là một nơi tốt để tu tiên.

"Thân Công Báo xin bái kiến tam vị tiên tử!" Thân Công Báo tản đi tiên vân, nhẹ nhàng đáp xuống đất, rồi khí trầm đan điền, hét lớn.

Âm thanh giao thoa, nổ vang trên đảo.

"Người nào, từ đâu đến?!" Lời vừa dứt, chỉ thấy một đồng tử từ cửa động đi ra, môi hồng răng trắng.

"Bẩm sư phụ, Thân Công Báo cầu kiến!" Thân Công Báo vội vàng đáp, cũng không thấy chút kiêu ngạo nào, dù sao cũng có việc cầu người, thái độ khiêm tốn một chút cũng không sao.

Đồng tử nghe vậy, quay người vào động, không lâu sau liền đi ra, cúi người nói: "Nương nương có lời mời, đạo trưởng xin mời vào!" Thân Công Báo chỉnh trang y phục, ba bước thành hai, nhanh chóng bước vào.

Vào trong động, đi bộ vài chục mét, chỉ thấy ba đạo nhân ảnh ngồi cao trên đó.

Một người mặc bạch y, một người mặc hồng y, một người mặc thanh y, đều da trắng mặt đẹp, mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành.

Chính là ứng với tên của ba người, Vân Tiêu Tiên Tử, Quỳnh Tiêu Tiên Tử, Bích Tiêu Tiên Tử.

"Kính chào đạo huynh!

Mời ngồi!" Thân Công Báo chưa kịp mở miệng, Vân Tiêu mặc bạch y kia đã chắp tay, cất tiếng nói.

"Tam vị tiên tử khách khí!" Thân Công Báo vội vàng đáp lễ, tự mình tìm một chỗ ngồi xuống.

Trong mắt y ngầm quét qua mặt vài người, thấy không có chút sốt ruột nào, chỉ có vẻ hơi tò mò, trong lòng mới yên tâm.

Cũng phải, y lại chưa từng giao thiệp với tam vị tiên tử; nếu không phải Triệu Công Minh nhắc nhở, e rằng cả đời cũng sẽ không có cơ hội giao thiệp.

"Đạo huynh vì sao đến?" Vừa ngồi xuống, liền thấy Vân Tiêu Tiên Tử mở miệng hỏi.

Chương 259

"Vì chuyện của lệnh huynh!" Thân Công Báo biết Triệu Công Minh là nghĩa huynh của họ, liền trực tiếp nói ra.

"Huynh trưởng của ta xảy ra chuyện gì?!

Nếu không lầm, y đã xuống núi trợ giúp Phó Giáo Chủ rồi!" Vân Tiêu Tiên Tử hơi cau mày nói, trước khi Triệu Công Minh xuống núi, y cũng đã mời một tiếng, muốn góp sức cho Tiệt Giáo.

Nhưng vào ngày Tam Giáo bàn bạc Phong Thần Bảng, y cũng ở trong Bích Du Cung, nhận lời ủy thác của Thông Thiên Giáo Chủ, hiện tại không dám tùy tiện xuất động phủ, liền khéo léo từ chối.

Cũng từng khuyên Triệu Công Minh, nhưng tiếc là y không nghe, mang theo hai đồ đệ đi trợ trận.

Thân Công Báo thấy tình cảnh này, chưa nói lời nào, liền vắt ra vài giọt nước mắt, toàn thân tản mát ra một luồng bi ý.

"Đạo huynh làm gì vậy?!

Có phải huynh trưởng của ta xảy ra chuyện gì rồi?" Quỳnh Tiêu mặc hồng y thấy vậy, trong lòng hoảng hốt, vội vàng hỏi lớn.

"Triệu đạo hữu trúng chú thuật của tên dã đạo Lục Áp, tên là Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, lúc này đang nằm liệt trên giường, cả ngày ngủ say bất tỉnh nhân sự, tinh khí thần càng suy bại, e rằng tính mạng chẳng còn bao lâu… Ai!" Thân Công Báo lại vắt ra vài giọt nước mắt, cảm động nói, cuối cùng, y thở dài một tiếng thật nặng.

"Đại huynh…" Bích Tiêu Tiên Tử mặc thanh y nghe vậy, trên mặt đầy lo lắng.

"Đạo huynh mau nói, không ngờ huynh trưởng của ta lại gặp phải

độc thủ này!" Vân Tiêu Tiên Tử đau lòng, trước đây đã khuyên can huynh trưởng, không tránh khỏi bi ai từ trong lòng.

Ngũ Tiên tề tụ.

Thân Công Báo biết muốn động Tam Tiêu xuất phủ, phi phải hạ mạnh thuốc không thể, trong lòng suy nghĩ một phen, liền có chủ ý.

Không đợi Tam Tiêu tiếp tục hỏi, y liền vội vàng nói: "Triệu đạo hữu nhờ bần đạo trước khi đi, liền nói với tam vị tiên tử rằng, tình huynh muội mấy vạn năm của ba người khó lòng dứt bỏ, hoặc không chống đỡ nổi, chỉ muốn gặp tam vị lần cuối, nếu không sẽ không cam lòng lên Phong Thần Bảng a!" Giả vờ cảm động, nghe mà xót xa.

"Tên dã đạo Lục Áp ở trước trận đã ra lời, nhất định phải Tỏa Cốt Dương Hôi Triệu đạo hữu mới chịu dừng tay, thành trì nguy hiểm như thang thuốc, bần đạo đến đây, một là vì nguyện vọng của Triệu đạo hữu ủy thác; hai là mời tam vị tiên tử ra tay, đại triển thần thông, quét sạch nhuệ khí của Tây Kỳ, để báo thù rửa hận cho Triệu đạo hữu." Thân Công Báo nói một tràng cực kỳ thâm thiết, nói xong liền tự mình lau nước mắt, không nói thêm lời nào.

Tĩnh đợi phản ứng của tam vị tiên tử.

"Lão sư từng nói, người của Tiệt Giáo xuống núi, nhất định sẽ có tên trong Phong Thần Bảng, hối hận không nên lúc trước không ngăn cản huynh trưởng xuống núi." Vân Tiêu Tiên Tử dường như sắp khóc, "Huynh trưởng của ta không nghe lời lão sư, nên mới gặp phải tai nạn này!" "Tỷ tỷ, đừng nói những lời đó nữa, chúng ta nên lập tức theo đạo huynh ra khỏi phủ, đi Tỏa Cốt Dương Hôi tên Lục Áp kia, cũng không làm nhục uy danh của lão sư!" Quỳnh Tiêu Tiên Tử nghiến răng nghiến lợi nói, hận không thể lập tức giết chết tên dã đạo kia.

"Nhị tỷ nói có lý, tỷ tỷ đừng do dự nữa!" Bích Tiêu Tiên Tử cũng

đồng tình với lời của Quỳnh Tiêu Tiên Tử, trong mắt sát khí lóe lên.

Thân Công Báo sáng suốt chọn cách không nói gì, chỉ nghe lời của ba người.

Hiện tại y không tiện xen vào, tĩnh quan kỳ biến, đợi khi cục diện không ổn thì mới ra lời khuyên giải.

"Chỉ là…" Vân Tiêu Tiên Tử cũng có chút do dự, lời của lão sư trước đây.

"Tỷ tỷ, thật sự vô tình, đừng thấy huynh trưởng gặp phải tai nạn này, liền thân là người của Tiệt Giáo, cũng nên đi lược trận giúp Phó Giáo Chủ, góp một phần sức.

Huống chi huynh trưởng hiện tại tình cảnh như vậy, huynh trưởng đối xử với chúng ta không tệ, nên đi gặp mặt một lần, đừng để làm nhục tình huynh muội." Nói xong, Quỳnh Tiêu Tiên Tử đứng dậy, liền muốn độn ra khỏi động phủ, đi đến Ngũ Hành Thành.

Bích Tiêu Tiên Tử cũng gật đầu, nổi giận đùng đùng triệu ra tường vân, bám sát theo Quỳnh Tiêu Tiên Tử đi.

Thấy hai người biến mất trong động phủ, Thân Công Báo âm thầm mừng rỡ, ngước mắt nhìn về phía thân ảnh bạch y kia, "Vân Tiêu Tiên Tử…" "Đạo huynh không cần nói thêm, ta cũng sẽ đi theo." Vân Tiêu Tiên Tử biết hai vị muội muội lỗ mãng, sợ xảy ra ngoài ý muốn, đã đi rồi thì chi bằng mình cũng theo, để dễ bề kiểm soát sự tình.

"Mời!" Thân Công Báo không lộ vẻ gì, ra một động tác mời.

Hai người liền hóa thành độn quang bay đi, Vân Tiêu Tiên Tử chỉ để lại một câu, dặn đồng tử phải trông coi động phủ cẩn thận, chớ để xảy ra sai sót.

Độn được vài trăm dặm, mới nhìn thấy thân ảnh của Bích Tiêu

Tiên Tử và Quỳnh Tiêu Tiên Tử.

Hai người thực sự tức giận, điên cuồng thôi động pháp lực trong cơ thể, chỉ để có thể sớm hơn một chút đến Ngũ Hành Thành.

"Hai vị muội muội đừng vội!

Ta đến rồi!" Vân Tiêu Tiên Tử bấm pháp quyết, nhanh chóng đuổi kịp.

Hai người dừng lại, "Tỷ tỷ đi đâu vậy?!" Thì ra trong lòng tức giận, cố ý hỏi như vậy, dù sao vừa rồi Vân Tiêu Tiên Tử đã do dự không quyết.

"Đương nhiên là đi Tây Kỳ rồi, muội muội đừng giận, ba chúng ta đồng căn nhất thể, tự nhiên cùng tiến cùng lùi, có ta ở đây cũng dễ bề nắm bắt cục diện, tính tình hai người lại có chút vội vàng." Vân Tiêu Tiên Tử biết hai người đang làm nũng, khẽ cười nói, an ủi.

Quỳnh Tiêu Tiên Tử và Bích Tiêu Tiên Tử mới lộ ra nụ cười, vài người cùng bay độn đi.

Lại đi vài trăm dặm, chỉ thấy xa xa hai đạo hồng quang độn tới.

Vân Tiêu Tiên Tử vội vàng dừng lại, khẽ làm thế phòng thủ.

Thân Công Báo mặt lộ vẻ không thiện, cho rằng bị chặn đường giữa chừng, nhưng khó khăn lắm mới mời được tam vị tiên tử ra, nếu bị khuyên quay về, làm sao bẩm báo với Ngũ Hành Thành.

"Tam vị tỷ tỷ chậm chút, để ta hai người cùng đi!" Đợi đến khi lại gần, mới thấy rõ mặt hai người.

Một người mặc tử y, tên là Hạm Chi Tiên.

Chương 260

Một người mặc thải y, tên là Thải Vân Tiên Tử.

"Thì ra là hai vị muội muội, muốn cùng chúng ta đi Tây Kỳ sao?!" Vân Tiêu Tiên Tử nghe vậy mừng rỡ, thần thông đạo hạnh của hai người cũng không tệ, có thêm người cũng có thêm giúp đỡ.

"Đúng là như vậy!" "Đạo huynh, lại gặp mặt rồi!" Hai người nói xong, liền chắp tay với Thân Công Báo.

Thân Công Báo thấy họ, cũng rất mừng, cũng đáp lễ, "Không ngờ hai vị cũng đến, thật đáng mừng đáng chúc mừng a!" Hai người và Thân Công Báo tự nhiên quen thuộc, bởi vì vừa rồi khi tìm Tam Tiên Động, vì không nhận ra động phủ, liền đi loanh quanh một hồi, đụng phải hai người.

Hạm Chi Tiên và Thải Vân Tiên Tử đã chỉ đường cho y, lại thấy y vội vàng, liền hỏi nguyên do.

Thân Công Báo dựa trên lý niệm người đông sức mạnh, liền kể toàn bộ, thêm dầu thêm mỡ kể một hồi, rằng Tây Kỳ ác độc thế nào, Lục Áp man rợ ra sao, nghe hai người lửa giận bốc cao, lập tức bày tỏ nguyện ý vì Phó Giáo Chủ mà góp một phần sức.

"Chúng ta mau đi thôi!" Bây giờ không phải lúc nói chuyện, Thân Công Báo cũng liền thúc giục.

Năm vị tiên tử vội vàng đáp lời, đồng loạt phát lực, kết thành một trận pháp gia tốc, nhanh chóng đi về Ngũ Hành Thành.

Vừa độn đi, liền bay ròng rã vài ngày.

Thân Công Báo đã thành công tìm được giúp đỡ, không biết chiến sự bên Ngũ Hành Thành thế nào.

Trên hư không Cửu Tiêu.

Trương Phương đang khoanh chân ngồi trong Kim Quang Tỏa Liên, hồi phục sinh lực.

Chỉ thấy Kim Quang Tỏa Liên do Tỏa Nguyên Phù Thư tạo ra, đã có chút nứt vỡ, từng vết nứt nhỏ lan ra.

Đương nhiên đây là kết quả của sự nỗ lực ngày đêm của Trương Phương, từng quyền từng quyền đánh ra, không biết đã đánh bao nhiêu quyền, tiêu hao bao nhiêu pháp lực, có lẽ vài chục vạn quyền, hoặc thậm chí hàng triệu quyền.

"Trương Quế Phương, đừng phí hoài khí lực nữa!" Bên ngoài Kim Quang Tỏa Liên, Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư đã kinh ngạc, tự nhiên khi vết nứt nhỏ đầu tiên xuất hiện trên tỏa liên, họ đã hoàn toàn cảnh giác.

Tốt, Tỏa Nguyên Phù Thư quả không hổ là pháp bảo cấm cố do Nguyên Thủy Thiên Tôn tạo ra, rất bền.

Nhưng họ cũng có chút không hiểu rõ, rốt cuộc Trương Quế Phương đã làm gì, mà nhục thân lại lên một tầng nữa, trở nên hung mãnh lợi hại như vậy.

"Phiền không?

Nói đi nói lại nhiều lần như vậy, chưa phiền ngươi ta đã nghe thấy phiền rồi!" Trương Phương nghe vậy mở mắt, cười lạnh, châm chọc nói.

Dựa vào lời nói để ngăn cản y hồi phục pháp lực, chẳng phải quá ngây thơ sao.

Y đã dồn tất cả điểm cường hóa vào Cửu Chuyển Nguyên Công tầng thứ tám, không phải là phí công.

Tuy rằng điểm cường hóa đã hết sạch, nhưng chỉ cần thoát khỏi cảnh khốn hiện tại, thì cũng không lỗ.

Nhìn Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư đang lộ vẻ tức giận bên ngoài, Trương Phương trong lòng thầm suy nghĩ, "Cũng không biết tình hình của Thông Thiên Giáo Chủ thế nào, bị khốn ở đây lâu như vậy, không hề có chút động tĩnh." Nghĩ đến Thông Thiên Giáo Chủ, lại nghĩ đến Ngũ Hành Thành, không biết đã qua bao nhiêu ngày, chiến sự thế nào, Triệu Công Minh có bị Đinh Đầu Thất Tiễn Thư hại chết không.

Nếu Triệu Công Minh không chống đỡ được Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, thì phe Tiệt Giáo sẽ thua lớn, mất trắng một đệ tử ngoại môn đại đệ tử, ngược lại còn làm giá áo cho Thiên Đình.

Cũng không đúng, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, vốn mật mưu muốn cho các đệ tử Tiệt Giáo đều lên Phong Thần Bảng, để vì Thiên Đình hiệu lực.

"Huyền Đô đạo hữu, bần đạo cần về Tây Kỳ xem sao!" Nhiên Đăng Đạo Nhân nhìn Trương Quế Phương bình an vô sự, hoàn toàn không bị ảnh hưởng của Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, trong lòng không khỏi âm thầm sốt ruột.

Y cũng thầm mắng Lục Áp một trận, nói Đinh Đầu Thất Tiễn Thư thần thông quá mức, hiện tại Trương Quế Phương lại không sao cả.

Cũng không biết Triệu Công Minh thế nào.

"Cũng tốt!

Đạo hữu cứ đi!" Huyền Đô Đại Pháp Sư biết Nhiên Đăng Đạo Nhân đang lo lắng, nghe vậy gật đầu. *Phanh phanh phanh!* Lời vừa dứt, chỉ nghe Kim Quang Tỏa Liên từng trận bạo hưởng.

Một trong những khe nứt của tỏa liên lại vỡ ra thêm một chút.

Trương Phương thu hồi bàn tay có chút tê dại, cười lạnh nhìn hai người, ý cảnh cáo không cần nói cũng hiểu.

Hiện tại Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư khốn Trương Phương, Trương Phương cũng sẽ không để họ dễ dàng rời đi, nếu không Ngũ Hành Thành nguy rồi!

Chỉ vài quyền nữa là có thể cảnh cáo, y sẽ thoát khỏi cấm cố của Tỏa Nguyên Phù Thư bất cứ lúc nào, lúc đó chỉ một mình họ sẽ không cản được.

Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy vậy, đồng tử hơi co lại, im lặng không nói.

Y cũng không biết Kim Quang Tỏa Liên có thể chống đỡ bao lâu, nếu y rời đi một giây, giây tiếp theo Trương Quế Phương thoát ra đánh Huyền Đô Đại Pháp Sư gần chết, thì không tiện giải thích với lão sư.

Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng cau mày, trong lòng cũng có suy nghĩ như vậy.

Bất kể là ai, đơn độc ở lại đối mặt với Trương Quế Phương, hoàn toàn không có phần thắng.

Chương 261

Dù có Thái Cực Đồ trong tay, trước đây cũng không cản được vô thượng nhục thân của Trương Quế Phương, bây giờ càng khỏi nói.

Nếu Thái Cực Đồ lại bị lấy mất, khả năng rất lớn sẽ bị lão sư nhốt cấm bế vài trăm năm.

"Trương Quế Phương, đừng có xướng cuồng!" Nhiên Đăng Đạo Nhân cất tiếng quát mắng, trong lòng suy nghĩ có cách nào khác không. *Phanh phanh phanh!* Đáp lại chỉ có từng quyền công kích, âm thanh từng trận nổ lớn.

Kèm theo từng tia tiếng nứt vỡ của Kim Quang Tỏa Liên.

Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư nhìn nhau, đều lộ vẻ bất lực.

Hiện tại lại bị thông minh hại, vốn dĩ muốn cấm cố Trương Phương, không ngờ lại tự cấm cố luôn cả hai người họ.

Trương Phương hoàn toàn không để ý, vẫn động tác máy móc như mười mấy ngày qua, từng quyền từng quyền đánh ra.

Thời gian đã trôi qua mười tám mười chín ngày, chỉ còn hai ba ngày nữa là đến thời điểm Đinh Đầu Thất Tiễn Thư phát huy hiệu quả, phải lập tức thoát ra ngoài mới được.

Đương nhiên Trương Phương không biết, y cũng đã trúng lời nguyền của Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, chỉ là không hề có dấu hiệu gì, đó chính là điểm Nhiên Đăng Đạo Nhân vẫn luôn băn khoăn.

"Phá!" Trương Phương hét lớn một tiếng, lòng bàn tay kim quang rực rỡ, tích lực đánh ra.

Kim Quang Tỏa Liên chấn động, đột nhiên một trong những tỏa

liên hóa thành từng điểm kim quang tiêu tán vào hư không.

"Có chuyện rồi!" Trương Phương đại hỉ, càng không giữ lại chút sức lực nào mà đánh ra.

Nhiên Đăng Đạo Nhân kinh hãi biến sắc, vội vàng tế xuất Lưu Ly Đăng, quấn quanh Tỏa Nguyên Phù Thư, trước đây Càn Khôn Xích đã bị đánh nát, hiện tại chưa hồi phục.

Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng làm động tác tương tự, triệu ra Thái Cực Đồ, niệm một tiếng vô thượng diệu âm.

Thái Cực Đồ nhất sinh nhị, nhị sinh tam, từ từ hóa ra tám bức Âm Dương Thái Cực Đồ.

Từ bốn phía tám hướng bao vây hướng Trương Phương đang ở.

Trương Phương thấy vậy, không thèm để ý, trong lòng đã có cách, chỉ đợi phá ra khỏi tỏa liên.

Ngũ Hành Thành.

Trong doanh trại, các tiên nhân Tiệt Giáo tề tựu.

Văn Trọng bước đi sốt ruột, đi đi lại lại khắp nơi.

Thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài trại, hy vọng có thể nhận được tin tốt lành.

Vừa rồi một phen huyết chiến, từ khi Lục Áp rút lui, Xích Tinh Tử cũng thăm dò Hồng Sa Trận một phen, nhưng không lâu sau liền rút đi, Quảng Thành Tử cũng đánh chiêng thu quân, để lại các tiên nhân Kim Ngao Đảo nhìn nhau.

Đối với Tiệt Giáo hiện tại, đánh chiêng thu quân là chuyện tốt, nhưng hôm nay thật sự đặc biệt, vì muốn đoạt lại Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, họ thà đánh thêm một lúc nữa.

"Văn đạo hữu cứ yên tâm, người của Xiển Giáo nhất định sẽ

không nhìn ra kế hoạch của chúng ta!" Trương Thiệu cất tiếng nói, đương nhiên sắc mặt y cũng không tốt lắm, chỉ là tạm thời an ủi Văn Trọng.

"Ai!" Văn Trọng thở dài một tiếng, ngồi xuống ghế thủ tọa.

Tình hình của Triệu Công Minh đạo hữu cũng càng lúc càng tệ, hiện tại muốn gọi y tỉnh dậy, thì phải tốn rất nhiều thời gian.

Đang nói chuyện, đột nhiên ngoài doanh trại truyền đến từng trận tiếng bước chân.

Mọi người vội vàng nhìn ra, chỉ thấy ba đạo thân ảnh bước vào.

"Lục Nhĩ đạo hữu, Tiêu đạo hữu, Tào đạo hữu, đã về rồi!" Văn Trọng vội vàng đứng dậy, thấy người đại hỉ nói.

Lục Nhĩ Mi Hầu đi trước nhất, chắp tay với mọi người, đạo bào trên người có chút bẩn thỉu, nhưng tổng thể chỉnh tề, không có vết thương nào hiện ra.

"Không biết mấy vị có đoạt được Đinh Đầu Thất Tiễn Thư không?" Tần Hoàn thấy ba người có vẻ mệt mỏi, cất tiếng hỏi.

"Tây Kỳ kia thật sự đáng ghét, phái Na Tra, Dương Tiễn, Câu Lưu Tôn canh giữ doanh trại, chúng ta gặp phải chỉ có thể giao chiến một phen, dẫn dụ mấy người đó đi." Lục Nhĩ Mi Hầu lắc đầu, cất tiếng nói.

Mọi người im lặng, cũng đã hiểu kết quả, dù sao trong sự sắp xếp trước đó, chỉ thi hành kế điều hổ ly sơn.

Hiện tại hổ đã thành công rời núi, nhưng không biết Trần Cửu Công và Diêu Thiếu Ti chiến sự thế nào.

Hai người trộm thư, lẽ ra phải về trước Lục Nhĩ Mi Hầu và những người khác mới phải.

“Chư vị đạo hữu chiến sự thế nào?” Tào Bảo ngồi xuống, mới cất tiếng hỏi, thần tình có chút mệt mỏi.

Vừa rồi đấu pháp không hề giữ lại chút sức lực nào, chỉ đánh được bất phân thắng bại, nhưng đã thành công.

Na Tra tuy đạo hạnh thần thông không sâu, nhưng không chịu nổi pháp bảo nhiều; Câu Lưu Tôn tuy không dùng Khổn Tiên Thằng, nhưng cận chiến cũng rất lợi hại.

Chương 262

Có Lục Nhĩ Mi Hầu đối mặt với Dương Tiễn, cũng là tồn tại có nhục thân thượng thừa, mới có thể đánh một trận ngang tài ngang sức.

"Trương đạo hữu bày một Hồng Sa Trận, phe Xiển Giáo không phá được, liền rút lui!" Tần Hoàn giải thích.

Lục Nhĩ Mi Hầu ba người mới gật đầu, bày tỏ đã hiểu.

Doanh trại lại một lần nữa tĩnh lặng, đè nén.

Văn Trọng liên tục phái vài lượt trinh sát, đi điều tra tin tức.

Mãi đến lúc hoàng hôn, mới có tin tức báo về.

"Bẩm Thái Sư!

Trần Cửu Công và Diêu Thiếu Ti không biết vì sao, đã chết trên đường!" Sĩ tốt phàm nhân kia quỳ một gối, báo cáo quân tình, rồi lại lui xuống. *Đông!* Văn Trọng buồn bã ngồi phịch xuống ghế, giọng run run nói: "Hai người đã chết, Đinh Đầu Thất Tiễn Thư không đoạt lại được rồi!" Mọi người im lặng không nói, thần tình suy sụp, không biết phải làm sao.

Hiện tại phái người đi đoạt thư nữa là không thể, đối phương chắc chắn sẽ gia tăng phòng ngự.

"Thật đáng thương cho Triệu đạo hữu, không chỉ tính mạng nguy kịch, hiện tại ngay cả hai đồ đệ cũng thân tiêu đạo vẫn rồi!" Tần Hoàn mặt lộ vẻ khó coi, bi thương nói.

"Thật là tội của ta!

Nếu Triệu đạo hữu hỏi, chư vị cứ nói hết ra, ta sẽ nhận tội này!" Văn Trọng nghe vậy, càng thêm đau lòng.

Kế hoạch này là do y sắp xếp, nếu nói lỗi, người đầu tiên tự nhiên phải là y.

Tính mạng Triệu Công Minh khó bảo toàn, một thân đạo hạnh không thể truyền xuống, lại không có đồ đệ thị phụng, thật sự khiến người ta bi ai.

"Văn đạo hữu nói vậy sai rồi, hành động lần này đều là do chúng ta cùng nhau mưu tính, sao có thể hoàn toàn đổ lỗi cho một người, chúng ta đều có tội!" Tần Hoàn nghe xong, vội vàng nói, không để Văn Trọng lo lắng quá độ.

"Có lý!" Những người còn lại đều gật đầu đồng tình.

"Nhưng không biết tình hình của Thân đạo hữu thế nào?" Đổng Toàn mở miệng hỏi, phe họ đang bất lợi, hiện tại hoàn toàn ký thác vào những người giúp đỡ mà Thân Công Báo tìm được.

"Cũng không biết Phó Giáo Chủ thế nào?" Lại có một người mở miệng hỏi.

Mọi người nghe vậy, càng thêm trầm mặc.

Phó Giáo Chủ Trương Phương đi một đi không trở lại, tính kỹ ra, đã hơn mười ngày, sao có thể không khiến người ta bồn chồn.

Một đêm trôi qua, mọi người mang tâm tư phức tạp, tĩnh đợi trăng lặn mặt trời mọc...

Bên phía Tây Kỳ.

Các tiên nhân Xiển Giáo tề tựu.

"Ha ha!

Lục đạo hữu quả nhiên thần cơ diệu toán, bần đạo trên đường vừa khéo gặp Trần Cửu Công, Diêu Thiếu Ti, vừa hay đoạt lại Đinh Đầu Thất Tiễn Thư!" Một thân ảnh phiêu nhiên bước vào, chính là

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

"Thật là Văn Thù đạo hữu thần thông quảng đại!" Lục Áp cười nhạt, đương nhiên Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn gặp hai người kia, kết quả thế nào, tự nhiên không cần nói cũng hiểu.

"Tuyệt diệu!

Lần này đã phá tan âm mưu quỷ kế của Tiệt Giáo, chỉ cần đến hai mươi mốt ngày, là có thể chém diệt Triệu Công Minh!" Quảng Thành Tử khẽ vuốt chòm râu dài, thản nhiên cười nói.

Trước đây vẫn luôn bị Trương Quế Phương áp chế lâu như vậy, bây giờ cuối cùng cũng được mở mày mở mặt một phen.

Thấy Trương Quế Phương lâu không về, chắc chắn bị Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư khốn chặt, ngày thân tiêu đạo vẫn không còn xa rồi.

"Không biết Hồng Sa Trận kia phá đi lại tương đối phiền phức, không biết Tử Nha công có triệu Thiên tử tới giúp không?" Lục Áp ánh mắt nhìn về phía Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha chắp tay, đáp: "Võ Vương đã trên đường rồi!" "Thiện!" Mọi người vỗ tay tán thưởng.

Một đêm không nói gì, trăng lặn mặt trời mọc.

Thần quang vừa rạng, phe Tây Kỳ liền trống trận vang dội, tiến lên khiêu chiến.

"Báo!" Các tiên nhân Tiệt Giáo ngồi trong doanh trại suốt một đêm, bỗng nghe có người bên ngoài báo.

Văn Trọng vội vàng vẫy tay gọi vào, khuôn mặt đầy vẻ mệt mỏi.

"Bẩm Thái Sư, bên ngoài có người khiêu chiến!" Sĩ tốt kia quỳ xuống, đơn giản nói.

Các tiên nhân nhìn nhau, nhanh chóng đứng dậy, bay về phía tường thành.

Chương 263

Hoa! Ngày đó thật kỳ lạ, chỉ đứng trên tường thành, liền có từng trận cuồng phong thổi tới.

Thổi đến nỗi râu tóc mọi người đều bay, đạo bào bay phấp phới.

Hai quân đối quyết, tĩnh mịch không tiếng động, sát khí tràn ngập.

Chỉ thấy Quảng Thành Tử hét lớn một tiếng, âm thanh nổ vang, "Các ngươi hôm nay định tranh đấu thế nào?!" Lời này nói ra cực kỳ khinh thị, ngữ khí đầy khinh thường.

Đơn đấu đấu pháp?

Phá trận?

Cứ việc, chúng ta đều tiếp chiêu.

"Tên tặc đạo kia lại cuồng ngôn như thế!" Lục Nhĩ Mi Hầu tức đến nghiến răng nghiến lợi, đi đi lại lại khắp nơi, hận không thể xông lên trực tiếp một bổng đánh cho não tương văng ra, tiễn y lên Phong Thần Đài đầu thai.

"Đạo hữu bớt giận, đây chính là kế khích tướng, chúng ta tuyệt đối không thể mắc lừa." Văn Trọng vuốt chòm râu dài, cất tiếng nói, tuy trong mắt y cũng lóe lên lửa giận, nhưng đã lĩnh binh mấy chục năm, tự nhiên nhìn thấu dương mưu của đối phương.

Tức giận dễ mất lý trí, một khi mất lý trí dễ bị đối phương dắt mũi, tất cả đều nằm trong kế hoạch của đối phương.

"Chư vị đạo hữu có kế sách gì?" Văn Trọng nhìn quanh mọi người, hỏi.

Mọi người trầm ngâm một lát, Tần Hoàn cất tiếng nói: "Chúng ta

chỉ cần bày trận pháp là được, chớ để người ta khinh thường Tiệt Giáo chúng ta không có người!" "Rất tốt!" Văn Trọng nghe vậy, khẽ gật đầu.

"Đã như vậy, trận đầu tiên hôm nay cứ để bần đạo đi!" Một trong Thập Tiên Kim Ngao Đảo, Vương Biến bước lên một bước.

"Tốt!

Đạo hữu cẩn thận là hơn!" Mọi người gật đầu đáp lời, thấy Vương Biến hóa thành hồng quang độn đi.

Vương Biến tay cầm trường kiếm, ánh mắt sáng quắc, quét về phía phe Tây Kỳ.

"Đệ tử Ngọc Hư môn hạ nào dám phá trận của ta?!" Một tiếng quát ra, Quảng Thành Tử ngẩng đầu nhìn, hơi trầm ngâm.

"Kẻ nào, bày trận pháp gì?" Lục Áp cũng nhìn, cất tiếng hỏi.

"Đạo hữu có lẽ không biết, người này tên là Vương Biến, bày Hồng Thủy Trận là điều không nghi ngờ gì!" Bên cạnh, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân cất tiếng nói, dường như y rất hiểu về trận này.

"Đạo hữu quen biết sao?" Quảng Thành Tử khẽ vuốt chòm râu dài, hỏi, trong lòng y lại có tính toán riêng.

"Biết một hai, hôm nay cứ để bần đạo gặp gỡ trận này một phen!" Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân biết ý tứ của y, mỉm cười, nói xong liền hóa thành hồng quang độn đi.

"Đạo hữu chậm chút, trận này sát cơ ẩn hiện, cần phải phái một người đi thăm dò trận pháp trước." Quảng Thành Tử ngăn y lại, ý trong lời nói đã rõ ràng.

"Ta lập tức phái người đi xem một lần!" Khương Tử Nha tự nhiên cũng hiểu, dù có tống người đi chết, nhưng cũng không thể làm

gì khác.

Y đích thân hạ lệnh chọn một người, người đó thân hình cao lớn, được lệnh liền vỗ trường thương trong tay bay ra.

Được soái lệnh chọn trúng tự nhiên hân hoan, chỉ cần có thể thắng một trận, nhất định có thể giành được rất nhiều quân công, phong hầu chỉ là chuyện một sớm một chiều.

Người đó nóng nảy không thể chờ mà bay lên không trung, giao chiến với Vương Biến vài hiệp, không hề kém cạnh, quả nhiên có bản lĩnh.

Vương Biến bản thân cận chiến không giỏi, lại lần nữa chống đỡ không nổi, xoay người bị truy đuổi độn vào Hồng Thủy Trận.

Không đầy chốc lát, trong trận truyền ra một tiếng kêu thảm thiết.

Chỉ thấy sát cơ trên đỉnh trận tiêu mất, hồng quang lóe lên, tiểu trận đã thành công!

Vương Biến ung dung bay ra, mặt lộ vẻ tức giận, hét lớn: "Các ngươi những tên đạo nhân thanh cao, chỉ biết tống phàm phu tục tử đi chết không được sao, mau mau phái người đến cùng ta giao chiến!" Âm thanh nổ vang, khiến sĩ tốt trong trận Tây Kỳ kinh hãi, nghị luận xôn xao.

Quảng Thành Tử hơi cau mày, tức giận nói: "Thì ra bần đạo và những người khác đã coi thường các ngươi, tâm địa ngoan độc như vậy, gặp người tiến vào trận liền giết chết, thực sự đáng ghét vô cùng, dám ăn nói cuồng ngôn, hôm nay chúng ta sẽ thay trời hành đạo!" Lời này nói ra nghĩa chính ngôn từ, tiếng nghị luận trong trận lập tức tiêu tán, không còn ai nói gì thêm.

Lục Áp sá dị nhìn một cái, lắc đầu cười cười, không biết nói gì.

"Tên tặc đạo, để bần đạo cùng ngươi thử một phen!" Thanh Hư

Đạo Đức Chân Quân thấy thời cơ đã đến, vung tay áo, dưới chân tường vân xuất hiện, bay lên hư không.

"Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân?" Vương Biến thấy người, mắt khẽ híp lại, trường kiếm lóe lên hàn quang.

"Vương Biến, ngươi làm trái đạo lý, trợ giúp kẻ xấu, ăn nói cuồng ngôn; hôm nay trận pháp của các ngươi đã bị phá hai ba lần, tử thương vài người cũng không biết hối cải, thực sự ngu xuẩn vô cùng!" Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân cũng cầm trường kiếm, quát mắng.

Vương Biến nghe vậy, đột nhiên nổi giận, cái chết của vài vị đồng liêu, cùng với Triệu Công Minh tính mạng nguy kịch đau khổ không muốn sống, trong lòng y lửa giận bốc cao, hận không thể chém giết người trước mặt.

"Đừng có xướng cuồng!" Vương Biến hét lớn một tiếng, cầm kiếm chém tới, toàn thân pháp lực điên cuồng thôi động, không giữ lại chút sức lực nào. *Keng!* Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân nâng kiếm đỡ, trường kiếm giao kích, phát ra từng trận tiếng ngân nhẹ.

Hàn quang lóe lên, có thể thấy trường kiếm cực kỳ sắc bén.

Chương 264

Hai người qua lại, giao chiến vài hiệp.

Vương Biến bản thân cận chiến không giỏi, lại lần nữa chống đỡ không nổi, xoay người đi về phía Hồng Thủy Trận.

"Tặc đạo chớ đi!" Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân quát, thân hình lại dừng lại.

Đông đông đông!

Đợi nghe tiếng trống trận dồn dập phía sau, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân biết thời cơ đã đến, liền ung dung bay vào trận.

Hưu!

Vừa vào trận, liền thấy một đạo hàn quang xé gió mà đến.

Mắt thấy mũi kiếm lóe hàn quang càng lúc càng gần, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân trong lòng hoảng hốt, vội vàng giương kiếm đỡ.

Keng!

Xoạt!

Trường kiếm chỉ vừa vặn gạt lệch một chút quỹ tích, công thế của Vương Biến trong tay không ngừng, trực tiếp xé rách đạo bào của Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân.

Quả thật Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân không hề phòng bị, bị một chiêu hồi mã thương đánh lén, nhất thời vô cùng chật vật.

"Tức chết ta rồi!" Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân thấy tình cảnh chật vật như vậy, vội vàng tập trung tinh thần, lại giận dữ nói.

Trường kiếm trong tay hóa thành tàn ảnh, kích xuất từng đạo kiếm quang.

“Ha, Thập Nhị Kim Tiên?

Cũng chỉ đến thế thôi!” Vương Biến thấy một chiêu đắc ý, cười lạnh một tiếng, vẻ mặt đầy châm chọc.

Hắn vừa đánh vừa lui, sau đó hóa thành một đạo độn quang bay về phía Lệnh Đài.

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân cũng đuổi theo, không ngờ trước mắt một trận khói trắng bỗng bốc lên, khi định thần nhìn lại, đã không còn thấy bóng dáng Vương Biến nữa, không khỏi tức đến ba thi thần bạo nhảy.

Trên Lệnh Đài, Vương Biến đại đao kim mã ngồi xuống.

Trên đài ấy lần lượt bày ba cái hồ lô, trong đó ẩn chứa huyền cơ.

Hồng Thủy Trận này liền dựa vào hồ lô, quả thật là đạo diệu vô cùng.

Vương Biến thấy Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân đang quay cuồng choáng váng trong trận, không biết phải đi đâu, khóe miệng cong lên một nụ cười lạnh.

“Hãy nếm thử uy lực của Hồng Thủy!” Vương Biến không do dự nữa, bóp một đạo pháp quyết.

Chỉ thấy một trong các hồ lô bay lên, hư không chấn động, rồi biến mất.

Trong trận, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân thấy một hồ lô đột nhiên xuất hiện, không dám lơ là nữa, vội vàng vung tụ bào, một đóa liên hoa hiện ra, bao quanh bảo vệ.

Trên đỉnh đầu khánh vân phù hiện, chỉ là khánh vân này so với Kim Tiên khác, lại nhỏ hơn rất nhiều, cũng không quá ngưng thực, hẳn là thần thông này chưa tu luyện đến mức cao.

“Đi!” Chỉ nghe hư không vang lên một tiếng quát khẽ, miệng hồ lô đột nhiên mở ra, một dòng nước màu đỏ tươi như máu chảy ra từ trong, một mùi tanh nồng nặc xộc thẳng vào mũi.

Trong chớp mắt tốc độ tăng nhanh, có thế nước vọt sóng trời.

Xì xì!

Hồng Thủy vừa chạm vào khánh vân trên đỉnh đầu Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, liền phát ra tiếng xì xì, hai bên ma sát, hao tổn lẫn nhau.

“Không hay rồi!” Mắt thấy khánh vân càng ngày càng co nhỏ, pháp lực trong cơ thể không ngừng bị tiêu hao, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân khôn ngoan thu lại thần thông khánh vân, tránh hao phí pháp lực vô ích.

Hắn khẽ điểm ngón tay vào đóa liên hoa bên cạnh, chỉ thấy một trận thanh quang lấp lánh.

“Ngự!” Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân khẩu thổ một chữ, thanh quang của liên hoa đại trán, hình thành một quang tráo, chặn đứng dòng Hồng Thủy cuồn cuộn kia.

Nhưng pháp bảo liên hoa và Hồng Thủy giằng co, không ngừng hao tổn.

Hồng Thủy trong hồ lô dường như vô cùng vô tận, chảy mãi không ngừng, không hề thấy dấu hiệu dừng lại.

Vương Biến bên kia thấy Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân phòng ngự được Hồng Thủy, cau mày, lại bóp pháp quyết.

Bá!

Lại một cái hồ lô bay lên, biến mất vào hư không.

“Chết tiệt!” Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân thấy lại có hồ lô xuất

hiện, ánh mắt ngưng lại, trong lòng không do dự nữa.

Chương 265

Vốn định trực tiếp tìm đến Lệnh Đài, chém giết Vương Biến kia, nhưng bây giờ xem ra nếu không phá được Hồng Thủy Hồ Lô, e rằng cũng không thể thoát đi.

"Được!" Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân lật tay, liền thấy một cây quạt màu hồng đặc biệt hiện ra.

Pháp bảo này tên là Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến, là một Tiên Thiên Linh Bảo cao cấp, trong đó có ảo diệu không thể diễn tả bằng lời.

Bảy loại chim có cánh phượng hoàng, cánh thanh loan, cánh đại bàng, cánh khổng tước, cánh bạch hạc, cánh hồng hộc, cánh điêu điểu; Ngũ Hỏa do Không Trung Hỏa, Thạch Trung Hỏa, Mộc Trung Hỏa, Tam Muội Hỏa, Nhân Gian Hỏa hợp thành.

Quả là linh vật, phi phàm.

Vù!

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân cầm quạt hồng, thôi động pháp lực kích hoạt pháp bảo, sau đó quạt mạnh một cái.

Chỉ thấy vô số liệt diễm bằng không hiện ra, giao hòa vào Hồng Thủy.

Xì xì!

Trong khoảnh khắc, khói mù tràn ngập, bao trùm cả trận.

Hai bên đối kháng, nước dập lửa, lửa dập nước, nhất thời không biết bên nào thắng.

Chỉ nghe trong hư không từng trận tiếng ùng ục, dường như đã biến thành một cái nồi lớn.

“Ừm?!” Bên kia, Vương Biến thôi động pháp lực, lại có chút lo lắng.

Bây giờ xem ra hai bên cân bằng, nhưng chỉ hắn biết, Hồng Thủy Trận hoàn toàn chỉ dựa vào ba cái hồ lô.

Một khi Hồng Thủy trong hồ lô dùng hết, trận này sẽ không đánh tự phá.

Nghĩ đến đây, Vương Biến lại bóp pháp quyết, triệu hồi cái hồ lô cuối cùng, chuẩn bị một trận áp chế ngọn lửa quái dị kia, tiêu diệt Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân.

Hồng Thủy này hung mãnh nhất, chỉ cần dính phải một chút, chắc chắn sẽ khiến Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân thân tan đạo vong.

“Chết tiệt?!” Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân thấy lại có hồ lô xuất hiện, vội vàng thôi động Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến, đánh ra ngọn lửa ngũ sắc, hừng hực cháy.

Ba cái hồ lô kia đứng giữa hư không, như ba thác nước, Hồng Thủy tuôn trào ngàn dặm.

Trong trận, tiếng xì xì không ngớt, tầm nhìn đã bị khói mù che phủ, không nhìn thấy gì, chỉ thấy nhiệt độ càng lúc càng cao, nóng bức phi phàm.

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân tự cảm thấy không ổn, Vương Biến kia vẫn an ổn ngồi trên Lệnh Đài, không chịu chút ảnh hưởng nào, cứ tiếp tục tiêu hao như vậy, e rằng pháp bảo chưa phân thắng bại, hắn đã bị hấp chín, nóng chết trong Hồng Thủy Trận.

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân tách một tia tâm thần, không ngừng dò xét trận pháp, tìm Lệnh Đài!

Một tia tâm thần không ngừng kéo dài, tứ phía sưu tầm bóng dáng Vương Biến.

Thần thông lại có bản lĩnh độc đáo, truy tìm dấu vết, vô cùng hữu hiệu.

"Có!" "Ừm?

Pháp bảo có biến hóa?!" Ni Hoàn Cung vừa dò được một đạo nhân ảnh, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân vội vàng hồi thần, vừa nhìn đã phát hiện một cái hồ lô đã hao hết uy lực, không còn phun ra một giọt Hồng Thủy nào nữa.

"Ha!

Một giọt cũng không còn!" Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân đại hỉ, không khỏi cau mày.

Vương Biến kia chắc chắn biết biến hóa trong trận, một khi hồ lô có biến cố, chắc chắn sẽ bỏ chạy, không thể để hắn dễ dàng rời đi như vậy.

"Định!" Nghĩ đến đây, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân bóp một đạo pháp quyết, Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến kia lơ lửng giữa không trung, vẫn quạt ra liệt diễm, chỉ là áp lực đã giảm đi rất nhiều.

Vương Biến thấy Hồng Thủy trong hồ lô đã hao hết, trong lòng hoảng hốt.

Hắn nhớ lại những gì các đồng đạo trước đó đã gặp phải, trong đầu một tiếng nổ vang, vội vàng thôi động pháp lực, hóa thành một đạo độn quang thoát khỏi trận.

"Dã đạo sĩ đi đâu!" Vừa mới định đi, chỉ thấy một đạo chân ngôn âm thanh ầm ầm vang vọng, làm Vương Biến đầu óng óng, tâm thần đại loạn.

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân thấy vậy, lẽ nào chịu buông tha, thân hình chưa tới, trong tay đã ném ra một vật.

Chỉ nghe tiếng xé gió, một pháp bảo mang theo ánh sáng vàng xanh bay tới.

Tốc độ nhanh đến mức khiến người ta không kịp phản ứng.

Vương Biến chỉ trợn mắt, mắt thấy điểm sáng kia càng lúc càng gần, thậm chí có thể cảm nhận một tia gió mạnh, liền vội vàng muốn thôi động pháp lực.

Phụt!

Một tiếng động nhẹ nhàng, pháp bảo màu vàng xanh trực tiếp xuyên thấu trán Vương Biến, để lại một cái lỗ máu nhỏ.

Chương 266

Hai tay vô lực buông xuống, tàn thi Vương Biến rơi xuống, một đạo hồn phách thoát ra, không cam lòng bay về phía Phong Thần Đài.

"Ha ha!" Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân cười lạnh một tiếng, thu hồi pháp bảo.

Pháp bảo đó hóa ra là một cái đinh nhỏ, tên là Toàn Tâm Đinh.

Vật này giết người không tiếng động nhất, ánh sáng xanh vàng vừa lóe lên, liền đã thân tan đạo vong.

Oanh!

Người bày trận vừa chết, trận pháp liền ầm ầm nổ tung, tiêu biến vào hư không.

"Về!" Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân nhẹ nhàng vẫy tay, Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến liền chậm rãi bay về, lại lần nữa rơi vào trong tay.

Trận pháp phá diệt, hồ lô Hồng Thủy kia tự nhiên cũng không cần nói nhiều.

"Vương đạo hữu!" Trên Ngũ Hành Thành, Triệu Giang kinh hô một tiếng, hóa thành hồng quang bay đến, giữa không trung đỡ lấy tàn thi của Vương Biến kia.

Hai tay vừa ôm lấy, liền đã biết người đã chết.

"Đáng ghét!" Tần Hoàn vỗ một chưởng mạnh vào tường thành, gạch đá vỡ nát, bay tứ tán.

"Ức hiếp người quá đáng!" Mắt Văn Trọng lóe lên vẻ bi thống, lần này lại mất thêm một trận, chết đi một vị đồng đạo, thật sự khiến

người ta đau lòng xót dạ.

"Tiếp theo phải làm sao đây?" Mắt thấy tiên cơ lại mất, Văn Trọng run giọng hỏi.

Mọi người đều im lặng, đã hiểu phía Xiển Giáo quyết tâm, thế nào cũng phải phá bỏ Thập Tuyệt Trận, tiêu diệt những người như họ.

Đã nhìn ra được điều đó, lại có ai nguyện ý đi lên ném mạng vô ích.

Một khoảng tĩnh lặng, gió điên cuồng thổi, chỉ còn lại từng trận tiếng gào thét.

"Để bần đạo đi kéo dài thời gian vậy!" Cuối cùng, Trương Thiệu lên tiếng nói, với Hồng Sa Trận của hắn, chỉ cần người của Xiển Giáo nhất thời bán hội không tiêu trừ được âm sát chi khí trong đó, thì không thể phá được trận.

"Có lao đạo hữu!" Văn Trọng vội vàng đồng ý, những người khác cũng vậy.

Trương Thiệu phất tay, hóa thành hồng quang độn đi.

Bên nhà tranh.

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân chậm rãi hạ xuống, chắp tay làm lễ, cười nhẹ nói, "Không làm nhục sứ mệnh!" Quảng Thành Tử cũng mỉm cười, khen rằng, "Pháp lực thần thông của đạo hữu lại tinh tiến, không tốn chút sức lực nào đã phá được Hồng Thủy Trận." "Đạo hữu quá khen!" Biết là lời nịnh hót, nhưng vẫn thấy hài lòng, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân khiêm tốn nói, nhấc chân bước vào hàng ngũ, nhiệm vụ của mình đã hoàn thành.

Chỉ cần là lời hay, ai cũng thích nghe; phàm phu tục tử như thế, thần tiên cũng vậy.

“Y!

Đối diện lại xuất hiện một người!” Mắt thấy lại một đạo độn quang bay tới, Quảng Thành Tử định thần nhìn lại, sau đó khẽ mỉm cười.

“Là Hồng Sa Trận của Trương Thiệu!” Lục Áp cũng nhìn rõ, mỉm cười nhạt nói, “Khương Tử Nha công, không biết Võ Vương có ở trong trận không?!” “Ta đã cho người đi thỉnh Võ Vương đến!” Khương Tử Nha ứng tiếng nói, rồi phái một sĩ tốt đi trước.

Dường như Lục Áp có sắp xếp, Khương Tử Nha tự nhiên không dám chậm trễ, vội vàng thỉnh Võ Vương, giúp đỡ phá trận.

Chẳng bao lâu, chỉ thấy một người mặc y phục hoa lệ, đầu đội bàn long quan bước đến, từng lời nói, từng cử chỉ đều rất lễ phép.

“Kiến chư vị đạo trưởng!” Võ Vương tiến lên, khẽ hành lễ nói.

“A, Chí tôn khách khí!” Chúng tiên đáp lễ, Quảng Thành Tử mở lời nói.

Là Thiên tử một phương, đương nhiên là Chí tôn, mới xứng với danh hiệu này.

“Hiện nay Thập Tuyệt Trận đã phá được mấy trận, Hồng Sa Trận khó nhằn nhất, cần Chí tôn đích thân đến, mới có cách phá trận.

Không biết Chí tôn có nguyện ý đi phá trận không?” Lục Áp lên tiếng hỏi, dù sao phương pháp này là do hắn đề xuất.

“Các vị đạo trưởng cần dùng đến cô (ta), tự nhiên cô rất vui mừng, nhưng cô không hiểu thuật pháp, làm sao có thể giúp được chư vị một chút sức lực nào?” Nghe những lời này, Võ Vương đáp, chỉ là khó tránh khỏi có chút lo lắng.

“Chí tôn không cần lo lắng, bần đạo sẽ để lại một phù ấn trên

ngực người, tính mạng chắc chắn vô sự, chỉ cần tiến vào trận là được.” Lục Áp mỉm cười nhạt, mọi thứ đều đã được sắp đặt.

“Xin tuân theo lời đạo trưởng!” Võ Vương mới yên tâm gật đầu, theo lời cởi bỏ bào phục, để lộ ngực.

Lục Áp mỉm cười nhạt, bóp một đạo pháp quyết, ngón giữa kim quang lấp lánh, vẽ trong không trung, để lại một đạo phù ấn trên ngực Võ Vương.

Vẽ xong, lại lấy ra một tờ phù chỉ để vào trong bàn long quan của Võ Vương, hai thứ phối hợp, đảm bảo vạn sự không sai sót.

“Được!” Lục Áp làm xong, khẽ gật đầu với Quảng Thành Tử.

Quảng Thành Tử ứng lời, cười nhẹ nói, “Lần này có lao Chí tôn, Na Tra và Lôi Chấn Tử hai người hộ vệ Chí tôn, lập tức đi phá trận!” Trước hết chắp tay với Võ Vương, sau đó nói với hai vị sư điệt.

Chương 267

"Đạo trưởng khách khí!" Võ Vương không dám làm lớn, biệt là các vị đạo trưởng vì nghiệp lớn nhà Chu mà phá trận đấu pháp, dù không vì Đại Chu, mà cần dùng đến Võ Vương, hắn cũng vạn vạn không dám chối từ.

Na Tra và Lôi Chấn Tử tiến lên một bước lĩnh mệnh, hộ vệ Võ Vương, hóa thành hồng quang độn lên hư không.

"Lôi Chấn Tử, hộ vệ Võ Vương, ta đi gặp Trương Thiệu kia!" Na Tra chân đạp Phong Hỏa Luân, tay cầm Hỏa Tiêm Thương, lên tiếng nói.

"Được!" Lôi Chấn Tử ứng lời, lưng đeo Phong Lôi Sí, hành động linh hoạt hơn cả Na Tra, dù có xuất hiện bất ngờ, cũng có thể kịp thời đưa Võ Vương thoát thân.

"Là ai?

Báo danh tính!" Trương Thiệu mắt thấy ba người độn đến, vội vàng nắm chặt trường kiếm trong tay, quát lớn.

Trong lòng hơi hoảng loạn, không ngờ lần này đến phá trận lại có tới ba người.

"Tặc đạo sĩ kia, mở to mắt nhìn rõ, đây là chân chủ Võ Vương của ta!" Na Tra giận dữ quát một tiếng, Phong Hỏa Luân dưới chân liệt diễm cuồn cuộn, dường như sốt ruột không chịu nổi.

"Hừ!

Hành vi của các ngươi như vậy, chẳng phải coi thường ta sao?!" Trương Thiệu thấy đối diện lại có một phàm phu tục tử không hiểu thần thông mà cũng lên trận, tức khắc lửa giận ngút trời, trợn mắt.

Trong lòng cũng hơi thả lỏng, không phải là kình địch, có thể đối phó.

"A!" Quả thật Võ Vương thấy Trương Thiệu mặt mũi hung tợn, nổi giận như ác quỷ giáng thế, trên mặt không khỏi kinh hãi, thân hình không vững.

"Chí tôn đừng hoảng sợ, ta có thể bảo vệ người!" Lôi Chấn Tử thấy vậy, vội vàng triệu xuất Phong Lôi Hoàng Kim Côn, hộ vệ quanh thân Võ Vương.

Võ Vương mới hơi yên tâm, chỉ là không dám nhìn Trương Thiệu kia, trong lòng kinh sợ.

"Ha ha!

Các ngươi quả là có kế sách hay!" Trương Thiệu thấy chân chủ Tây Kỳ ra dáng vẻ đó, bỗng nhiên cười lớn, trong mắt đầy vẻ châm chọc.

"Tặc đạo sĩ đừng ngông cuồng!" Na Tra sẽ không cho rằng từ miệng kẻ địch có thể nói ra lời hay, kế sách hay, tự nhiên liền mỉa mai châm chọc.

"Xem chiêu!" Hỏa Tiêm Thương trong tay lóe lên một ngọn lửa, bám vào người, đốt cháy hư không.

Na Tra không nói thêm lời thừa, đâm ra, tiếng xé gió vang lên.

Keng!

Miệng Trương Thiệu nói vậy, nhưng trong lòng không dám lơ là, dù sao cũng biết rõ năng lực cận chiến của mình.

Trường kiếm đối đầu với mũi thương, phát ra từng trận tiếng kim qua.

Chẳng mấy chốc, thân hình hai người bay lượn, đã đấu mấy hiệp.

Trương Thiệu bỗng nhiên một kiếm gạt tung Hỏa Tiêm Thương, hổ khẩu nơi tay cầm kiếm chỉ cảm thấy một trận tê dại, trong lòng tức khắc có quyết định.

Hắn hư chiêu một cái, tránh khỏi Hỏa Tiêm Thương, Trương Thiệu xoay người, độn nhập vào trong Hồng Sa Trận.

"Hừ!

Tặc đạo sĩ cũng chỉ đến thế!" Na Tra đứng thẳng cầm thương, thấy Trương Thiệu chạy đi chật vật, cười lạnh nói.

Dù khuôn mặt trẻ con, biểu cảm lại vô cùng đáng suy ngẫm.

Đông đông đông!

Đứng giữa không trung một lúc, chỉ nghe phía sau từng trận tiếng trống trận vang dội.

"Đi!" Na Tra nghe tiếng, ý bảo Lôi Chấn Tử, trực tiếp xông thẳng vào trong Hồng Sa Trận.

Trương Thiệu đã độn nhập vào trận trước, ngồi cao trên Lệnh Đài, thấy ba người kia trực tiếp xông vào, trong lòng không khỏi buồn cười.

Chẳng đợi đối phương phản ứng, liền bóp một đạo pháp quyết, thôi động lệnh kỳ trong trận.

Na Tra vừa vào trận, liền cau mày, cảm giác từng trận khó chịu.

Âm sát chi khí trong trận quá nồng đậm, từng tia cảm xúc tiêu cực từ trong lòng dâng lên, khiến người ta vô cùng chán ghét.

"Chết tiệt!" Chưa kịp quan sát biến hóa trong trận, Na Tra liền thấy vô số hồng sa từ bốn phương tám hướng tuôn ra, vội vàng quát lớn một tiếng.

Hỏa Tiêm Thương trong tay đâm ra.

Nhưng không ngờ, hồng sa lại xảo quyệt đến cực điểm, lại theo quỹ đạo trực tiếp phá ra một lỗ, quấn lấy người hắn.

Na Tra thấy vậy hoảng hốt, vội vàng vung thương, muốn hất tung hồng sa, lại quên thôi động Hỗn Thiên Lăng phòng ngự.

Chương 268

"Trói!" Trương Thiệu thấy thời cơ, lẽ nào chịu dễ dàng buông tha, điên cuồng thôi động pháp lực trong cơ thể.

Oanh!

Chỉ thấy âm sát chi khí trong trận bay động, theo hồng sa quấn lấy thân thể Na Tra, trực tiếp khiến tâm thần hắn bất an.

"A!" Từng đạo hình ảnh khó tả lóe lên trong đầu, Na Tra tức khắc đánh rơi Hỏa Tiêm Thương, hai tay ôm đầu, gào thét thảm thiết, đau đớn không ngừng.

"Na Tra!" Lôi Chấn Tử thấy tình thế không ổn, vội vàng gọi một tiếng, muốn đánh thức Na Tra khỏi kiếp nạn.

Đồng thời Phong Lôi Sí vỗ một cái, mang theo Võ Vương bỏ chạy.

"Nếu để các ngươi bình an thoát ra, bần đạo chẳng phải sẽ thành trò cười sao!" Trương Thiệu cười lạnh nói, thấy một chiêu đã bắt được Na Tra, trong lòng mừng rỡ.

Lại làm sao có thể để chân chủ Tây Kỳ đường đường thoát đi, vội vàng lại bóp pháp quyết.

"A!" Lôi Chấn Tử chỉ thấy vô số hồng sa tràn đến, binh khí trong tay không phát huy được tác dụng gì, bị vây khốn.

Võ Vương khi tiến vào trận đã hôn mê, lúc này cũng bị hồng sa vây khốn, chỉ còn một tia kim quang lấp lánh.

Mắt thấy Na Tra, Lôi Chấn Tử, Võ Vương bị vây khốn, Trương Thiệu cười lạnh một tiếng, rải hồng sa bọc lấy ba người.

Hắn chưa vội lấy mạng, muốn luyện hóa trong trận, tăng thêm uy

lực của pháp trận.

Võ Vương là người mang đại khí vận, nếu chết trong trận, chắc chắn sẽ có vô tận oan khuất, nồng độ âm sát chi khí trong trận nhất định sẽ tăng lên rất nhiều, khi đó vô luận là ai, thần ngăn giết thần, phật ngăn giết phật.

Trương Thiệu nhìn một lượt, thấy ba người bị bọc kín như kén tằm, không quan tâm nữa, sau đó hóa thành một đạo hồng quang, độn ra khỏi trận.

Bên nhà tranh, chúng tiên Xiển Giáo thấy Trương Thiệu một mình ra ngoài, đều kinh hãi.

"Đạo huynh,…." Khương Tử Nha thấy vậy, nếu Võ Vương có mệnh hệ gì, chắc chắn khó tránh khỏi tội lỗi, làm hỏng cơ nghiệp tám trăm năm của Đại Chu, vậy phải làm sao, vội vàng lên tiếng hỏi.

Chưa đợi Khương Tử Nha nói hết, Lục Áp liền nhẹ nhàng phất tay, cười nhẹ nói, "Chí tôn đương nhiên có kiếp này, chư vị không cần lo lắng, bần đạo đã để lại phù ấn trên người Chí tôn, có thể bảo vệ người vô sự!" Khương Tử Nha nghe vậy liền yên tâm, sau đó lại đầy nghi hoặc, hỏi: "Không biết đạo huynh có ý gì?" Phá trận thì phá trận, tại sao lại phải đưa người vào trận chịu ngược đãi, có phải là pháp nào vậy?!

Lục Áp thấy mọi người nhìn mình, cũng không giấu diếm nữa, trực tiếp nói, "Trong Hồng Sa Trận âm sát chi khí vô cùng độc ác, nếu không thanh trừ âm sát chi khí trước, e rằng bần đạo phá trận cũng là một vấn đề lớn." "Vậy tại sao cần Chí tôn giúp đỡ?" Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân lên tiếng hỏi, vẫn không hiểu một phàm phu tục tử có thể liên hệ gì với trận pháp.

"A a, đạo hữu đừng vội, nghe ta nói.

Chí tôn là người mang đại khí vận, lại là Thiên tử tự mang phong thái vương giả, tản mát cương dương chi khí, vô hình trung có thể từ từ làm tan biến âm sát chi khí kia; chỉ chờ âm sát chi khí tiêu tan, Hồng Sa Trận cũng sẽ không đánh tự phá." Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn mắt lóe lên vẻ minh ngộ, mới hiểu ra.

"Nhưng không biết Chí tôn cần bị vây khốn bao lâu?" Biết rõ kế sách, Khương Tử Nha hơi yên tâm, bỗng có một nghi vấn.

"Đợi đủ chín mươi chín ngày, ngày thứ một trăm chính là lúc phá trận!" Lục Áp mắt lóe lên một tia tinh quang, thản nhiên nói.

"Một trăm ngày?!" Một phàm phu tục tử, làm sao có thể không ăn không uống chịu đựng trăm ngày, e rằng bảy tám ngày đã tinh khí thần hao hết rồi.

"Chư vị cứ yên tâm, bần đạo mọi thứ đều đã sắp xếp ổn thỏa." Lục Áp nghe mọi người kinh hô, hắn cũng lão luyện thâm sâu, bỏ qua vấn đề đơn giản như vậy.

Mọi thứ đều là thiên số, Võ Vương đương nhiên có kiếp nạn này.

"Nếu cần trăm ngày công phu, e rằng chúng ta không có thời gian mà chờ." Quảng Thành Tử khẽ cau mày, hắn không lo lắng cho Võ Vương, hiện tại hai quân đối đầu, không thể lãng phí chút thời gian nào.

"Thập Tuyệt Trận còn lại mấy trận, trước hết phá nốt những trận còn lại, rồi lại đối phó Hồng Sa Trận vậy!" Lục Áp thản nhiên nói.

Trong lòng hắn cũng có chút không kiên nhẫn, toàn những kẻ chỉ biết ba hoa, bảo thời gian khẩn trương, sao không tự đi phá trận?!

"Cũng được!" Quảng Thành Tử nhìn hắn một cái, khôn ngoan không hỏi thêm, gật đầu nói.

"Hôm nay không thể dễ dàng buông tha nữa, để bần đạo lại đi một

chuyến!" Lục Áp nhìn về phía Ngũ Hành Thành, bỗng nhiên lên tiếng nói.

"Có lao đạo hữu!" Quảng Thành Tử chắp tay làm lễ, hôm nay quả thật phải một ngày ngàn dặm, gấp gáp công lên, trước phá Hồng Thủy Trận, sau lại phế Hồng Sa Trận.

Cộng thêm Liệt Diễm Trận, Lạc Hồn Trận đã phá trước đó, chỉ còn lại lèo tèo mấy trận, đại sự có thể định!

Lục Áp khẽ gật đầu, thân hình lóe lên, nhanh chóng bay đi.

Bên Ngũ Hành Thành, chúng tiên Tiệt Giáo bồn chồn lo lắng, thấy Trương Thiệu bình an ra ngoài, mới thở phào nhẹ nhõm.

Chưa đợi chốc lát, mắt thấy Lục Áp lại độn đến, trái tim lại lần nữa treo lên.

"Lục Áp!" Trương Thiệu thấy một đạo nhân áo hồng bay đến, nhận ra tướng mạo của hắn, liền cau mày nói.

"Chính là bần đạo!" Lục Áp mỉm cười nhạt, không hề có chút áp lực nào.

"Dám xông vào Hồng Sa Trận của ta sao?!

Chẳng phải tên tặc đạo sĩ trước đó đã hoảng loạn bỏ chạy sao?" Trương Thiệu cũng cười lạnh một tiếng, quát đuổi hắn.

Chương 269

Hắn thà đối đầu với Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo, cũng không muốn chạm trán với kẻ đáng sợ này.

Chẳng phải Lục Áp đã bình an vô sự dưới uy lực đại bạo tạc của hai mươi tư viên Định Hải Châu của Triệu Công Minh sao.

Lục Áp tự nhiên không phải là người có thể bị ba lời hai tiếng khuyên lui, chỉ nghe một tiếng kiếm ngân trong trẻo, bội kiếm bên hông đã được rút ra.

"Đừng có lừa dối bần đạo nữa, Hồng Sa Trận kia vừa rồi đã tiêu hao một phen, lại hao hết pháp lực để luyện hóa ba người Lôi Chấn Tử, bây giờ còn có thể dùng được sao?" Lục Áp một mắt đã nhìn ra Trương Thiệu không đủ tự tin.

"Được!" Trương Thiệu trong lòng hoảng hốt, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Không ngờ độc môn trận pháp của mình đã bị người ta nhìn thấu, vậy làm sao đối địch?!

"Xuống đi, hôm nay tha cho một mạng, để người khác lên, bày trận đấu pháp, bần đạo đều có thể phụng bồi!" Lục Áp vẻ mặt phong khinh vân đạm, hiện tại Trương Quế Phương có thể đối chọi với hắn lại không ở đây, hơn nữa Triệu Công Minh đã thân tan đạo vong, trong Ngũ Hành Thành thực sự không có ai có thể ra tay được nữa.

"Ngông cuồng!

Tặc đạo sĩ hãy xem kiếm!" Trương Thiệu nghe vậy, nổi giận đùng đùng, chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên một cỗ phẫn nộ.

Keng!

Trường kiếm của Trương Thiệu đâm ra, hàn quang lóe lên.

Lục Áp giương kiếm đỡ, một nhát gạt ra, sau đó tiến lên.

Trương Thiệu tuy tức giận, nhưng thực lực quả thật không bằng một nửa Lục Áp, bị đánh cho thân hình lùi nhanh.

Keng keng loảng xoảng!

Chỉ mấy hiệp, nơi hổ khẩu liền nứt ra, rỉ ra từng tia tiên huyết.

"Tặc đạo sĩ đừng ức hiếp Trương đạo hữu!" Mắt thấy Lục Áp đơn phương áp chế Trương Thiệu mà đánh, bỗng nhiên phía dưới truyền đến một tiếng quát lớn.

Lục Áp ngước mắt nhìn lên, chỉ thấy chúng tiên Kim Ngao Đảo, Tần Hoàn, Triệu Giang và những người khác bay đến.

"A a, đấu pháp một đối một, đạo hữu nói vậy thì không công bằng rồi!" Thấy chúng tiên xông tới, Lục Áp cũng không vội, thân hình lùi lại.

Tần Hoàn tay cầm Kim Giản, nhưng không đáp lời.

Lục Áp đã tu luyện ở Hồng Hoang không biết bao nhiêu năm, lại có vô thượng pháp bảo bên mình, đạo hạnh thần thông quảng đại, há phải người thường sao?!

"Các ngươi đã quên những gì gặp phải mấy ngày trước sao, hôm nay bần đạo sẽ không giữ tay nữa!" Lục Áp lạnh lùng nói, trong mắt sát cơ lóe lên.

Hắn muốn sớm giải quyết xong chuyện ở đây, cũng vui vẻ đi tiêu diêu ở Hồng Hoang, làm một đạo nhân nhàn nhã.

Đương nhiên trước khi rời đi, tốt nhất là chém giết Trương Quế Phương kia, để báo mối thù một kiếm trước đó.

Tần Hoàn đối diện với đôi mắt lạnh băng kia, trong lòng kinh hãi.

Hai ngày trước đấu pháp với Lục Áp, bốn người bọn họ đều không làm gì được hắn.

"Dã đạo sĩ đừng phóng túng, đợi đó!" Nhanh chóng trấn áp cảm giác thất bại trong lòng, Tần Hoàn ánh mắt ngưng lại, Kim Giản đánh ra.

Sáu người Kim Ngao Đảo, tổng cộng bảy người, tất cả đều lên trận, đồng loạt tấn công.

Vù!

Trường kiếm của Lục Áp đâm ra, không chút giữ lại, vô số liệt diễm từ thân kiếm tuôn ra, đốt cháy, vặn vẹo hư không.

Rầm!

Chỉ thấy Lục Áp tránh một kiếm của Triệu Giang, phản thủ một kiếm chém ra.

Chỉ một chiêu, hư không một trận nổ lớn, Kim Giản trong tay Tần Hoàn từng tấc vỡ nát.

Hỏa diễm trên lưỡi kiếm nhanh chóng bám vào, bao lấy cổ tay Tần Hoàn.

Tần Hoàn lập tức quyết đoán, vội vàng buông tay, thân hình lùi nhanh.

Trong mắt hắn đầy đau lòng, Kim Giản đã đi theo hắn bao nhiêu năm, vậy mà bị liệt diễm nuốt chửng, tiêu biến vào hư không.

"Phá!" Lục Áp một khi không giữ tay, chiến lực toàn khai, đâu còn ai kịp phản ứng.

Chỉ nghe một tiếng quát lớn, vô số liệt diễm xông tới.

Hỏa diễm màu đỏ trực xung lên trời, sau đó hóa thành từng đạo tên lửa lớn hàng chục trượng.

“Không hay rồi!

Chương 270

Chư vị mau thi triển thần thông phòng ngự!" Tần Hoàn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy cả bầu trời đều bị nhuộm đỏ, mắt nhìn đến đâu, trừ liệt diễm ra không còn vật gì khác.

"Rơi!" Lục Áp trường kiếm vạch một vòng, thôi động pháp lực.

Một chữ xuất ra, liệt hỏa rơi xuống!

Hưu hưu!

Vô số tên lửa lửa xé rách trường không, bắn tới.

Tốc độ còn nhanh hơn cả tia chớp, chỉ trong chớp mắt liền hiện ra trước mắt.

"Ừm?!" Chúng tiên Kim Ngao Đảo đại kinh, vội vàng đánh ra từng cái quang tráo.

Tức khắc, trên không trung lóe lên vô số thần thông ngũ sắc, pháp lực tứ tán.

Xì!

Tên lửa lửa đến, mạnh mẽ va chạm vào quang tráo, chỉ thấy các loại thần thông phòng ngự kia gợn lên từng đợt sóng.

Liệt diễm quả thật khác với thần thông của họ, lực va chạm tán đi, tàn dư hỏa diễm lập tức bám vào, hừng hực cháy.

"Hít!

Lại đáng sợ đến vậy!" Tần Hoàn hít một hơi khí lạnh, hơi nóng phả vào mặt, dường như muốn đốt cháy râu tóc.

Pháp lực trong cơ thể không ngừng tiêu hao, những tên lửa lửa kia dường như vô cùng vô tận.

“Ha ha!” Lục Áp đứng một bên, không ra tay nữa, chỉ chờ thần thông tên lửa lửa tiêu hao hết pháp lực của chúng tiên Kim Ngao Đảo, chính là lúc sát cơ tái hiện.

Các bên đang giao chiến phía dưới, nhìn cảnh tượng tận thế sắp đến này, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Đặc biệt phía Văn Trọng, càng cảm thấy tim đập chân run, Lục Áp chỉ bằng một đạo thần thông, đã vây khốn chúng tiên Kim Ngao Đảo.

Không chỉ đấu đơn, cũng không phải một đấu bốn, chúng tiên Kim Ngao Đảo đồng loạt xông lên cũng không đánh lại Lục Áp, chỉ trong mấy hiệp đã phân thắng bại.

“A!” Bỗng nhiên một tiếng kêu thảm thiết bi ai, mọi người vội vàng nhìn lên, chỉ thấy Tôn Lương vô lực chống đỡ quang tráo nữa, chỉ thấy hồng quang lóe lên, liền tức khắc bị liệt diễm nuốt chửng.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, đạo nhân hình hỏa diễm kia chỉ chống đỡ được một lát, liền ầm ầm rơi xuống.

Một đạo hồn phách thoát ra, bay về Phong Thần Đài.

“Tôn đạo hữu!” Tần Hoàn kinh hô, trong lòng dâng lên từng tia bi thích, những người khác cũng vậy.

Kim Ngao Đảo Thập Tiên, cùng tu đạo vô số năm, nhưng chưa từng thấy hôm nay các vị đồng đạo từng người một rời đi trước, thảm trạng như vậy, sao lại không khiến người ta đau lòng.

“Một kẻ!” Lục Áp thấy đạo hồn phách kia bay đi, mặt không biểu tình nói nhỏ.

Trường kiếm lơ lửng, không còn chờ thời cơ giết người.

Hắn vốn tưởng phải tốn một phen công phu, không ngờ đạo hạnh tu vi của Kim Ngao Đảo Thập Tiên cũng không đồng đều, ngay cả

một tên lửa lửa cũng không chống đỡ nổi.

Nếu Tôn Lương đã như vậy, chắc chắn những người khác cũng sắp tương tự.

"Chư vị đạo hữu, cùng nhau kết trận!" Tần Hoàn thấy tình hình không ổn nữa, vội vàng quát lớn.

Kết một trận pháp đơn giản, hợp lực của mọi người lại một chỗ, thu nhỏ phạm vi bị công kích, so với một người đơn độc chống đỡ, dễ dàng hơn rất nhiều.

"Kết trận!" Các tiên nhân Kim Ngao Đảo còn lại đồng loạt quát lớn, bóp một đạo pháp quyết, phá tan tên lửa lửa trước mặt, chậm rãi tụ tập lại một chỗ.

Chỉ thấy mọi người tụ tập, trên đỉnh đầu hà quang lấp lánh, bắn ra thải quang.

Rầm!

Chúng tiên Kim Ngao Đảo đồng loạt thôi động pháp lực, đánh ra từng đạo thần mang ngũ sắc, đối kháng với những tên lửa lửa kia.

Thần mang đối liệt diễm, hư không tức khắc truyền ra từng trận tiếng nổ vang.

Cũng may mọi người kết trận, tạm thời có thể chống lại.

"Đi!" Lục Áp thấy vậy, trường kiếm hóa thành một đạo bạch quang, bắn tới, tức khắc hòa vào trong liệt diễm trên trời.

Chỉ thấy trong khoảnh khắc phong vân nổi dậy, trường kiếm hòa lẫn với mây lửa, không ngừng phóng ra liệt diễm bổ sung.

Mây lửa đã khuếch đại gấp đôi ba lần, uy lực hỏa diễm càng đáng sợ hơn.

Hồng quang che trời lấp đất, ẩn ẩn có xu thế biến mười vạn dặm

vuông thành tro tàn.

Chương 271

"Rơi!" Lại một chữ xuất ra, Lục Áp bóp pháp quyết, vạch một vòng, chỉ thấy mây lửa cuồn cuộn.

Liệt diễm ngưng tụ, biến hóa thành các loại hỏa diễm.

Hoặc hình chùy lửa, hoặc hình kiếm, hoặc hình tên, hóa thành đủ loại binh khí liệt diễm.

"…" Chúng tiên Kim Ngao Đảo nhìn nhau, nhất thời ngây người, bị sự biến hóa trước mắt làm cho trở tay không kịp.

Nếu thần thông do mây lửa đánh ra có uy lực như vừa rồi thậm chí còn lớn hơn, đừng nói bảy người, thêm mười người nữa, e rằng cũng khó mà chống đỡ.

"Làm sao bây giờ?" Triệu Giang lẩm bẩm, lúc này đã không còn đường lui, phía dưới chính là Ngũ Hành Thành, nếu bị từng đạo liệt diễm đánh trúng, ít nhiều cũng sẽ tan rã, thành hủy người vong.

Hiện tại trong Ngũ Hành Thành lại không có Ngũ Hành Châu che chở, không thể hình thành vòng phòng ngự.

Đương nhiên không xác định thần thông Lục Áp thi triển có rơi xuống phía dưới không, nếu không phía Tây Kỳ cũng khó thoát kiếp nạn.

Nhưng bất luận thế nào, lúc này chúng tiên Kim Ngao Đảo pháp lực đã gần như hao hết, e rằng vô lực chống lại thần thông liệt diễm nữa rồi.

Hưu hưu!

Mây lửa chậm rãi xoay chuyển mấy vòng, tích tụ đủ thế năng.

Hóa thành từng đạo hồng quang rơi xuống, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta tắc lưỡi, kích thước của chúng, có đến trăm trượng.

Lớn gấp mấy lần so với trước đó, nồng độ liệt diễm ẩn chứa càng cao.

"Đánh liều!" Tần Hoàn thấy vậy, cắn răng nói, bây giờ tên đã lắp vào dây cung, không thể không bắn.

Chúng tiên Kim Ngao Đảo trong lòng dâng lên một cảm giác không rõ ràng, nhưng đồng thời trong mắt hung quang lóe lên.

Người của Tiệt Giáo đường đường, lẽ nào lại chịu thua, ngay cả một góc áo Lục Áp cũng không chạm tới nửa phân.

"Sát!" Không chống lại được liệt diễm rơi xuống, vậy thì trực tiếp tiêu diệt hắn.

Đảo lộn trời đất, phá hoại sức mạnh căn nguyên của hắn, không thể đánh tiêu hao chiến.

Nghĩ xong, chúng tiên Kim Ngao Đảo đồng loạt quát lớn, đều chú nhập pháp lực vào binh khí trong tay, thân hình xông thẳng tới.

Mang theo dũng khí không sợ chết, xông thẳng vào mây lửa che kín hư không.

Sinh tử tại một đòn này.

Chúng tiên Kim Ngao Đảo trên mặt mang theo biểu cảm quyết tuyệt, trong lòng lại hận thấu Lục Áp kia.

Lúc này, trên trời mấy đạo thân ảnh nhanh chóng bay đến.

"Các đạo hữu!

Để chúng ta đến giúp!" Một âm thanh trong trẻo vang lên, uyển chuyển động lòng người.

Tần Hoàn vội vàng tách một tia tâm thần, nhìn về phía xa, chỉ thấy năm vị nữ tiên ăn mặc khác nhau, đang nhanh chóng tiếp cận.

Năm vị tiên tử không biết, nhưng Thân Công Báo ở trong số đó, lại nhìn rất rõ ràng, nhất thời không nhịn được đại hỉ.

Chính là nghĩa muội của Triệu Công Minh, Tam Tiêu Nương Nương!

Thời cơ lại vô cùng khéo léo, thích hợp.

"Hàm Chi!" Vân Tiêu vừa mới lên tiếng gọi người, tránh cho chúng tiên Kim Ngao Đảo không còn đường lui, một lòng liều chết.

Nàng phất tay, liền gật đầu với Hàm Chi Tiên bên cạnh.

Hàm Chi Tiên hiểu ý, cũng may mấy ngày nay gấp gáp tới, vừa vặn không chậm trễ một bước nào.

"Phong!" Hàm Chi Tiên lật tay, một cái túi vải màu vàng xuất hiện, không biết là pháp bảo gì.

Chỉ nghe hai chữ vừa dứt, cái túi vải bị vội vàng ném ra, gặp gió liền lớn.

Trong chớp mắt, hóa thành lớn chừng một trượng, miệng lớn mở ra.

Vù!

Chỉ thấy hư không dũng động, vô số gió đen kỳ lạ từ trong túi vải gào thét thổi ra.

Sức gió sánh ngang uy lực bão táp trước đó ở Đông Hải.

Gió đen kia thổi ra, thổi về phía liệt diễm trên trời.

Chương 272

Gió gặp lửa, hoặc lửa bị thổi tắt, hoặc lửa mượn thế gió, thổi càng lớn.

Hô hô!

Nhưng gió đen hiển nhiên khác biệt, như lửa gặp nước, liệt diễm vừa chạm vào gió đen liền bị thổi tắt.

Một đoàn gió đen chừng mấy chục trượng, đến đâu, liệt diễm tự nhiên tắt ngấm, tiêu biến vào hư không.

"Cũng có chút thú vị!" Từ xa, Lục Áp thấy mấy vị thần tiên không rõ danh tính bay đến, thi triển gió đen kỳ lạ kia, tuệ nhãn nhìn rất rõ ràng, thần thông liệt diễm bị áp chế.

Nhưng hắn cũng không lấy làm lạ, công kích phạm vi lớn như liệt diễm hắn đánh ra, uy lực tự nhiên phân tán.

Gió đen kỳ lạ kia ngưng tụ tất cả pháp lực của Hàm Chi Tiên, tự nhiên gặp lửa liền tắt.

"Để ta đi gặp một chút!" Quỳnh Tiêu tiên tử tính tình nóng nảy nhất, chưa đợi gió đen triệt để tiêu diệt liệt diễm bên ngoài, liền thân hình bay lượn, lợi nhận trong tay hàn quang lấp lánh, trực tiếp đánh tới.

Hưu!

Toàn bộ thân hình dường như hóa thành một đạo trường kiếm vô cùng sắc bén, đến đâu liệt diễm đều bị chém tan, biến mất vào hư không.

Trong chớp mắt liền đột phá được mấy trăm trượng, mắt thấy sắp đến trung tâm của thần thông liệt diễm.

Trong liệt diễm kia, bội kiếm của Lục Áp đang lơ lửng, phát ra từng tiếng kiếm ngân trong trẻo, phóng ra vô số hỏa diễm.

"Chư vị đạo hữu giúp ta!" Quỳnh Tiêu một mình một hướng, phá tan liệt diễm.

Hướng còn lại, chúng tiên Kim Ngao Đảo đồng loạt xuất lực, cũng chỉ vừa vặn đến được, chỉ là pháp lực trong cơ thể không còn đến một phần mười.

Họ tự nhiên biết rằng đã không thể giúp được nữa, liền hỗ trợ cho Quỳnh Tiêu.

Trong lòng thầm thấy may mắn, cũng may các vị tiên tử đến thật khéo léo, nếu không đợi những người kia đến được trung tâm của liệt diễm, e rằng cũng không còn dư pháp lực để phá tan đạo thần thông kia, huống chi phía dưới còn có một Lục Áp đang đợi cơ hội ra tay.

"Phá!" Quỳnh Tiêu khẩu thổ một chữ, quanh thân lóe hồng quang, vận chuyển công pháp độc đáo, lợi nhận trong tay xích quang lấp lánh.

Keng!

Phá tan tầng hỏa diễm trong cùng, xích kiếm va chạm với trường kiếm kia.

Trong khoảnh khắc, mọi người thất sắc.

Hư không gợn lên từng đợt sóng, hai loại linh khí đối kháng.

Lục Áp cũng không vội, mắt thấy bội kiếm của mình một mình phát huy uy năng, xem xem tiên tử kia lợi hại đến đâu.

Hắn biết rõ binh khí của mình, bội kiếm vạn vạn không thể bị tổn hại, bởi vì nó dùng hỏa tinh trong cơ thể cùng các loại hỏa diễm luyện hóa thành, so với binh khí, không bằng một linh vật Thiên Địa.

Khác với năng lực Trương Phương phục chế, Thanh Bình Kiếm

triệu hồi Thanh Liên kiếm linh.

Bội kiếm của Lục Áp, Viêm Điểu mới là bản thể, trường kiếm chỉ là biểu tượng huyễn hóa.

"Ta giúp tỷ tỷ!" Một bộ y phục sặc sỡ bay bay, dung nhan tuyệt mỹ, chỉ nghe vị tiên tử mặc y phục sặc sỡ kia lên tiếng gọi, trong tay nhanh chóng ném ra một vật.

Chỉ thấy một luồng lam quang u u bắn tới, tức khắc đánh vào trường kiếm kia.

Rầm!

Vốn là trạng thái giằng co của hai bên, tức khắc bị pháp bảo lam quang phá vỡ.

Viêm Điểu khẽ ngân một tiếng, quay người lùi lại.

Đã là linh vật Thiên Địa, tự nhiên biết tiến thoái, bây giờ thấy tình thế không ổn, tự nhiên phải chạy.

Lục Áp cũng không vội bổ sung pháp lực, ai ở lại chịu đánh vô ích thì kẻ đó là đồ ngốc.

Viêm Điểu linh tính khẽ ngân, hóa thành một đạo độn quang, quay về bên cạnh Lục Áp.

"Chư vị đạo hữu có vô sự không?" Vân Tiêu tới nơi, trước hết nhìn Quỳnh Tiêu thấy nàng không bị thương mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó mới nhìn về phía chúng tiên Kim Ngao Đảo, lên tiếng hỏi.

Tần Hoàn là đại diện, vội vàng tiến lên, chắp tay làm lễ, "Chúng ta không có việc gì, đa tạ tiên tử đáp cứu!" Các tiên nhân Kim Ngao Đảo khác cũng chắp tay làm lễ lên tiếng nói.

Năm vị tiên tử vội vàng đáp lễ.

“Quỳnh Tiêu đạo hữu thần thông quảng đại như vậy, một mình phá diễm, bần đạo bội phục!” Kim Quang Thánh Mẫu dường như nhận ra mấy vị tiên tử, cười nói.

“Kim Quang đạo hữu quá khen, chắc hẳn trước đó đã hao phí thể lực một phen, mới không chống đỡ được liệt diễm, ta chỉ chiếm được chút tiện nghi, vừa khéo phá tan!” Quỳnh Tiêu tiên tử cũng không cư công tự ngạo, cũng cười nói.

Chương 273

Nàng lặng lẽ xóa đi tình trạng khó xử của chúng tiên Kim Ngao Đảo, chúng tiên mới hơi yên tâm, thầm khen nàng giỏi.

Chỉ cảm thấy có chút mất mặt.

"Kẻ dã đạo sĩ kia chính là người đã hại huynh trưởng ta sao?!" Quỳnh Tiêu mắt đẹp ngưng lại, không nói đến chuyện phá diễm nữa, chuyển ánh mắt nhìn về phía Lục Áp phía dưới, giữa lông mày dâng lên từng tia sát khí.

"Đạo nhân áo hồng kia chính là Lục Áp không sai!" Kim Quang Thánh Mẫu gật đầu, trong mắt cũng lóe lên lửa giận.

Lần này suýt chút nữa thân tan đạo vong, sao lại không khiến người ta phẫn nộ?!

"Chư vị đạo hữu xuống nghỉ ngơi trước, để chúng ta đi gặp Lục Áp kia!" Vân Tiêu tiên tử sợ muội muội mình lại xốc nổi, vội vàng lên tiếng nói.

"Có lao tiên tử!" Tần Hoàn và những người khác cũng không chần chừ, nghe vậy hành lễ, quay người độn về phía Ngũ Hành Thành.

Mấy vị tiên tử liền hạ xuống, bay về phía Lục Áp.

Thân Công Báo lại biết cục diện, thấy đại chiến sắp diễn ra, cũng đi về phía Ngũ Hành Thành, lần này có người trông coi trận, cũng không tiện đi theo nữa, xem Tam Tiêu ứng đối thế nào.

"Tên đạo nhân kia, có phải ngươi đã hại huynh trưởng ta không?" Quỳnh Tiêu tiên tử vừa hạ xuống, liền giận dữ hỏi.

Lục Áp tay cầm trường kiếm, nghe hỏi, trong lòng liền hiểu rõ, nhưng chỉ mỉm cười nhạt, hỏi lại: "Không biết huynh trưởng là ai?"

“Đừng giả vờ hồ đồ, ở Kỳ Sơn dùng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư ám hại huynh trưởng ta, nay tính mạng đang nguy cấp, thì vô luận thế nào cũng phải cho một lời giải thích!” Vân Tiêu tiên tử khẽ cau mày, quát lớn.

“Nếu bần đạo không thể cho Triệu đạo hữu một lời giải thích thì sao?” Lục Áp tùy tay vung một kiếm hoa, cười nhẹ nói.

“Dã đạo sĩ dám phóng túng!” Quỳnh Tiêu tiên tử tính nóng như lửa, làm sao thấy Lục Áp có ngữ khí như vậy, tức khắc trong lòng dâng lên từng trận lửa giận.

“Muội muội!” Vân Tiêu tiên tử vội vàng ngăn lại, không để nàng tùy tiện đi chiến đấu.

Chẳng phải một đạo thần thông liệt diễm của Lục Áp đã có thể áp chế chúng tiên Kim Ngao Đảo không ngóc đầu lên được, hắn đâu phải là nhân vật đơn giản.

E rằng Quỳnh Tiêu tiên tử một khi nóng nảy mất lý trí, sẽ rơi vào cạm bẫy của đối phương.

“Chư vị nghe bần đạo một lời!

Triệu Công Minh kia đã nghịch thiên mệnh, trợ Trụ làm ác, làm điều trái ngược, không nghĩ đến chính đạo của Phong Thần Bảng, trái lại còn đối địch với chúng ta; bần đạo tu luyện vô số năm ở Hồng Hoang, đã thấy nhiều người đi ngược thiên số cuối cùng phải chịu thiên khiển, Triệu đạo hữu cũng vậy, kết cục tự nhiên không cần nói.

Bần đạo khuyên chư vị tiên tử, sớm rời khỏi nơi thị phi này, tránh khỏi nỗi khổ da thịt!” Lục Áp lên tiếng nói, một lời nói có lý có cứ, vô cùng động tình, quả là hiếm thấy.

Nghe Lục Áp nói một tràng đầy sinh động, có chút chân thành.

Vân Tiêu tiên tử nghe xong, chìm vào trầm mặc.

Nàng cũng nhớ lại ngày xưa ở Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ đã huấn thị rằng, người của Tiệt Giáo có nhiều người có tên trên Phong Thần Bảng, tuyệt đối không được tùy ý hạ sơn, yên tâm tu luyện là trọng yếu.

Huynh trưởng Triệu Công Minh không nghe khuyên, hạ sơn vì Phó Giáo Chủ trợ trận, không ngờ đã ứng nghiệm lời Thông Thiên Giáo Chủ, suýt chút nữa mất mạng, hiện tại đã ở trong nguy hiểm, chỉ cần sơ sẩy một chút, liền sẽ thân tan đạo vong.

"Dã đạo sĩ!

Lời nói thật vô lễ!

Hại huynh trưởng ta trước, lại giết nhiều đồng đạo của Tiệt Giáo ta, nay còn dám mạnh miệng cãi lý!" Nhưng không như Vân Tiêu tiên tử nói nhiều như vậy, Quỳnh Tiêu tiên tử nghe vậy, lửa giận đùng đùng bốc lên.

Rõ ràng là đã giết người, lại còn trách người khác nhất định phải bị giết, trên đời làm gì có đạo lý như vậy?!

Dù là thiên mệnh, cũng không thể để Lục Áp dùng lời lẽ xảo trá thoát tội!

Giết người đền mạng, nợ tiền trả tiền, vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Vân Tiêu tiên tử nghe muội muội quát lớn, đột nhiên kinh hãi, hồi thần, mím môi nói, "Lục Áp, ngươi đã hại huynh trưởng ta trước, trận chiến này không thể tránh khỏi." "Tỷ tỷ, đừng nói nhiều với hắn, dã đạo sĩ hãy xem kiếm!" Quỳnh Tiêu tiên tử quát lớn, trường kiếm trong tay lóe hàn quang, một kiếm đâm ra.

"A a!" Lục Áp mỉm cười nhạt, không nói thêm lời nào.

Keng!

Tay hắn vươn ra, trường kiếm hóa thành từ Viêm Điểu như tự bay vào tay.

Lục Áp giương kiếm đỡ, hai binh khí giao kích, phát ra tiếng kim qua.

"Ừm?!" Một cỗ cự lực truyền đến, Quỳnh Tiêu khẽ cau mày, nhìn từ sức mạnh, Lục Áp cũng không phải là người phàm, có mấy phần bản lĩnh.

"Ngưng!" Quỳnh Tiêu tiên tử quát một tiếng, một trận hồng quang lóe lên, trường kiếm trong tay bị hồng quang bao phủ, như một viên ngọc mỹ màu đỏ.

Lại lần nữa đánh ra, hư không tiếng giao kích keng keng loảng xoảng vang lên.

Hai bên qua lại, trong chớp mắt đã đấu mấy hiệp.

Lại một chiêu, Quỳnh Tiêu tiên tử một kiếm đâm ra, vòng một góc xảo quyệt, trực tiếp bức Lục Áp lui mấy mét.

Chương 274

"Dã đạo sĩ!

Ngươi không xuất ra bản lĩnh thật sự, nếu không kiếm tiếp theo của ta sẽ khiến ngươi thân tan đạo vong, hồn quy Phong Thần Bảng!" Quỳnh Tiêu tiên tử trong mắt đầy hung khí, giận dữ nói, không chỉ kiếm trên đầy hồng quang, mà trên người nàng cũng vậy.

Một bộ áo hồng bị chiếu rọi càng thêm rực rỡ, quang thái động lòng người.

Hồng quang là do bản nguyên của Quỳnh Tiêu tiên tử luyện ra, một khi thích phóng ra, thể chất sẽ tăng cường gấp mấy lần, từ lực phản ứng, sức mạnh, tốc độ và các phương diện khác đều được nâng cao, thậm chí trường kiếm trong tay cũng uy lực bội tăng.

"Không tồi!" Lục Áp khẽ gật đầu, trong miệng lại khen.

Dường như dục vọng chiến đấu bị áp chế nhiều ngày lại trỗi dậy, hắn đã tìm được đối thủ; Quỳnh Tiêu quả thật lợi hại hơn Kim Ngao Đảo Thập Tiên không chỉ một nửa, quả nhiên có mấy phần bản lĩnh.

Còn chúng tiên Kim Ngao Đảo, không mấy chiêu, không thể dùng được.

Lệ!

Lục Áp phản thủ vung một kiếm hoa, thôi động pháp lực trong cơ thể, chỉ thấy trường kiếm phát ra một tiếng chim hót khẽ, vô cùng uyển chuyển động lòng người.

Oanh!

Hỏa diễm hừng hực nóng bỏng từ thân kiếm bốc ra, đốt cháy hư không.

“Xem kiếm!” Quỳnh Tiêu tiên tử thấy vậy, cười lạnh một tiếng, xông lên.

“Muội muội cẩn thận!” Vân Tiêu tiên tử vội vàng lên tiếng nói, cùng Bích Tiêu tiên tử, Hàm Chi Tiên, Thải Vân Tiên tử ba người đứng một bên, nhưng chưa ra tay, e rằng sẽ làm loạn công thế của muội muội mình.

Dù sao hai người đánh đến bây giờ, Quỳnh Tiêu tiên tử cũng ẩn ẩn chiếm được một chút thượng phong.

Lục Áp cũng một kiếm đâm ra, hai hàn nhận lại lần nữa va chạm vào nhau.

Lần này, thần thông kiếm lửa của Lục Áp lại không chút giữ lại, phát huy đến cực hạn, trừ những lần tranh đấu với Trương Phương và Triệu Công Minh trước đây, cũng là một trong số ít lần.

Tổng cộng đấu với Triệu Công Minh hai lần, lần đầu tiên là thăm dò, tự nhiên không xuất toàn lực; lần thứ hai để đối kháng uy lực bạo tạc của hai mươi tư viên Định Hải Châu, bất đắc dĩ toàn lực thi pháp.

Rầm!

Trường kiếm đánh vào nhau, không chỉ có tiếng kim qua, hồng quang và liệt diễm va chạm vào nhau, hai thứ tương công tương dung, nổ tung trong phạm vi nhỏ.

Hư không truyền ra từng trận tiếng động trầm đục, hồng quang và liệt diễm đánh một trận bất phân thắng bại.

Cũng phải trách Lục Áp trước đó đã đấu với chúng tiên Kim Ngao Đảo, tiêu hao một ít thần thông liệt diễm, vì vậy uy lực mới giảm xuống một chút.

Tuy rằng lần trước Viêm Điểu đã bồi bổ một phen trong Liệt Diễm Trận, nhưng một phen tiêu hóa tinh luyện, bản thân bên trong

cũng không còn lại bao nhiêu, tất cả đều dựa vào bản nguyên pháp lực của Lục Áp vận chuyển chuyển hóa.

"Ừm?" Quỳnh Tiêu tiên tử không ngờ kết quả này, công pháp thần thông luyện ra hồng quang bám vào thân kiếm, không chỉ có thể tăng cường uy lực, còn có tác dụng ăn mòn.

Không ngờ binh khí trong tay Lục Áp, lại có thể bốc lửa, không thể ăn mòn được.

Nàng tự nhiên không biết trường kiếm kia không phải là binh khí, mà là biểu tượng huyễn hóa từ một linh vật Thiên Địa là Viêm Điểu.

Lại mấy hiệp nữa trôi qua.

"Hô!" Quỳnh Tiêu tiên tử lại có chút chậm lại thân hình, quanh thân khẽ động, thở dốc.

Đấu pháp tiêu hao pháp lực như vậy, có chút không chống đỡ nổi.

Nhưng nàng không biết, nếu không phải hồng quang có thể đối kháng với liệt diễm, ít nhiều cũng phải thôi động pháp lực để chống lại sự quấn buộc của liệt diễm.

Đương nhiên hương vị trong đó, Quỳnh Tiêu tiên tử không hiểu, chỉ biết sự ảo diệu của hồng quang!

"Lại!" Quỳnh Tiêu tiên tử lại không nhận thua, lại lần nữa đánh tới.

Lục Áp khẽ cau mày, nhưng không muốn dây dưa nữa, dù sao cũng đã thăm dò được sâu cạn đạo hạnh thần thông của đối phương.

"Đi!" Lục Áp hổ khẩu buông lỏng, trường kiếm bay ra, múa lượn quanh thân, đầy linh tính.

Đột nhiên một con Viêm Điểu từ trong thân kiếm huyễn hóa thành, bay lượn mấy vòng, trực tiếp xông về phía Quỳnh Tiêu tiên tử.

“Phá!” Quỳnh Tiêu tiên tử trực tiếp một kiếm chém xuống Viêm Điểu.

Rầm!

Viêm Điểu hóa thành hai nửa, chỉ thấy hỏa quang lóe lên, biến thành hai con.

Quỳnh Tiêu tiên tử ánh mắt ngưng lại, lại lần nữa đâm ra hàn nhận.

Chỉ thấy hàn quang lóe lên, hai con Viêm Điểu đồng thời bị đánh trúng, biến thành bốn đoàn lửa.

Chương 275

Vù!

Mấy đoàn hỏa diễm lại lần nữa biến hóa, hóa thành bốn con Viêm Điểu.

Mấy chục con Viêm Điểu vây quanh Quỳnh Tiêu tiên tử, bay lượn trên dưới trái phải, không tấn công, dường như dụ dỗ nàng đánh tiếp.

"Lại đi!" Mắt thấy Quỳnh Tiêu tiên tử đối đầu với Viêm Điểu, Lục Áp trong miệng lại thổ ra hai chữ, trường kiếm khẽ ngân một tiếng.

Toàn thân pháp lực thôi động, từng con Viêm Điểu từ trong thân kiếm bay ra, có đến hơn trăm con.

Trong chớp mắt, hư không đã đầy Viêm Điểu.

Quỳnh Tiêu tiên tử không tin tà, chém trái bổ phải, pháp lực hóa thành từng đạo hồng quang tuôn ra.

Những con Viêm Điểu bị chém trúng kia không hề biến mất, mà một phân thành hai, biến hóa thành hai con.

"Dã đạo sĩ Lục Áp!

Lại dùng thủ đoạn bẩn thỉu này!" Quỳnh Tiêu tiên tử vô cùng phiền phức, trong mắt phun ra lửa giận, lớn tiếng quát tháo.

Lục Áp mỉm cười nhạt, đáp lại, "Thần thông không phân cao thấp, đạo pháp không phân sang hèn, sao lại nói là bẩn thỉu, cứ tiếp tục đi!" Lời nói quả thật chân thành, thần thông không phân cao thấp, mà phân biệt ở người thi triển; đơn giản chỉ một thần thông hỏa cầu, thi triển từ tay Thánh nhân, liền có thể hủy thiên diệt địa.

Nói xong, Lục Áp thấy Viêm Điểu đã huyễn hóa ra rất nhiều, che trời lấp đất, liền bóp một đạo pháp quyết.

Trường kiếm khẽ ngân một tiếng, vô số Viêm Điểu kia như nghe theo chỉ huy, không còn bay lung tung nữa, trực tiếp xông về phía Quỳnh Tiêu tiên tử.

"Cuồng vọng!" Quỳnh Tiêu tiên tử nghe những lời này, lại thấy Viêm Điểu bay đầy trời, trong lòng chùng xuống.

Vội vàng thôi động pháp lực, đánh ra một đạo quang tráo bảo vệ bản thân.

Rầm!

Con Viêm Điểu đầu tiên bay đến, va chạm, đột nhiên nổ tung.

Chỉ thấy quang tráo gợn sóng, đỡ được, nhưng hồng quang đã tối đi một phần mười đến hai phần mười.

Quỳnh Tiêu tiên tử đại kinh, không ngờ Viêm Điểu lợi hại như vậy, nhìn một cái đã có đến vạn con, vừa rồi lại tiêu hao rất nhiều pháp lực, e rằng không chống đỡ nổi một nửa.

Bỗng nhiên, bên cạnh một đạo bạch quang độn đến.

"Tỷ tỷ!" Quỳnh Tiêu tiên tử quay người nhìn lại, trong lòng đại hỉ, chỉ thấy vị tiên tử mặc y phục trắng kia, chính là Vân Tiêu tiên tử.

Vân Tiêu tiên tử sớm đã nhìn ra thần thông Viêm Điểu Lục Áp thi triển có điều không ổn, trước hết nói nhỏ mấy câu vào tai Bích Tiêu tiên tử, sau đó vung trường kiếm, nhanh chóng độn đến.

"Muội muội đừng hoảng sợ!" Vân Tiêu tiên tử nhìn những con Viêm Điểu này, mắt đẹp lạnh lẽo, lóe lên từng tia hàn quang.

Bá!

Vân Tiêu tiên tử không tấn công những con Viêm Điểu này, sợ lại

sẽ phân liệt ra, hóa thành nhiều hơn nữa; chỉ mở ra một đạo thần thông phòng ngự, trực tiếp va chạm với Viêm Điểu.

Rầm rầm rầm!

Như vô số pháo nổ, những con Viêm Điểu kia cũng từng con từng con nổ tung.

Quấn một vòng, số lượng Viêm Điểu che trời lấp đất vừa nãy tức khắc giảm đi một nửa, phá ra một cái lỗ lớn.

Hai tiên tử vừa độn đi, không ngờ những con Viêm Điểu còn lại dường như phát điên, vỗ cánh lửa, xé rách hư không, tức khắc bay tới.

"Ừm?!" Vân Tiêu tiên tử thầm nghĩ thật kỳ lạ, mắt thấy không đi được, liền dừng thân hình lại.

Nàng thấy Viêm Điểu cũng linh tính phi phàm, ý thức tự chủ cao.

Vân Tiêu tiên tử nhìn về phía Lục Áp, không biết chuyện vừa rồi dặn dò Bích Tiêu tiên tử thế nào rồi.

Bên kia.

Bích Tiêu tiên tử thấy đại tỷ đi cứu nhị tỷ, để đề phòng Lục Áp nhân cơ hội đánh lén, liền một thân hình chớp mắt xông về phía Lục Áp.

Nàng cũng cầm trường kiếm, lạnh lùng nhìn hắn.

"Cũng muốn cùng bần đạo đấu một trận sao?!" Lục Áp thấy nàng, khẽ mỉm cười.

"Có gì mà không thể?!

Ta muốn dùng thủ cấp kẻ địch tế điện các đồng đạo đã khuất!" Bích Tiêu tiên tử lạnh lùng nói.

Lục Áp nghe vậy không nói lời nào, không tranh biện hơn thua lời

nói, trường kiếm liền xuất.

Chương 276

Còn về phần Viêm Điểu bên kia có thể giết chết Quỳnh Tiêu tiên tử hay không, ngay khoảnh khắc Vân Tiêu tiên tử bay ra, trong lòng Lục Áp đã có câu trả lời.

Cũng không cần phải vội, chuyến này chỉ là dò la thực lực.

Đây là sách lược nhất quán của Lục Áp, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng.

Lần trước không biết thực lực của Trương Phương, mới không cẩn thận trúng Bi Thương Đại Đạo, thua mất nửa nước cờ.

Đang lúc suy nghĩ, liền thấy Bích Tiêu tiên tử một kiếm đâm tới.

Lục Áp trước đó đã giao đấu với Quỳnh Tiêu tiên tử một hồi, đại khái biết được đạo hạnh của ba người, trường kiếm trong tay tuôn ra liệt diễm, không hề lưu thủ chút nào.

Tiếng binh khí va chạm vang vọng!

Mấy người giao đấu vài hiệp.

Bích Tiêu tiên tử thân hình đột nhiên lùi lại, trong lòng kinh hãi.

Không ngờ liệt diễm này lại quỷ dị như vậy, vừa chạm vào binh khí liền muốn lan ra, suýt nữa bị thiêu đốt, không thể không phân thần ứng phó.

Vừa rồi nhị tỷ có hồng quang hộ thể, mới có thể chặn được phong mang.

Trong Tam Tiêu, Quỳnh Tiêu tiên tử có năng lực cận chiến mạnh nhất, kỹ năng chiến đấu rất cao, cho nên mới giao hai kiện pháp bảo do sư phụ ban cho Vân Tiêu tiên tử và Bích Tiêu tiên tử để hộ thân.

Về pháp bảo, Bích Tiêu tiên tử bấm pháp quyết, chỉ thấy hư không vặn vẹo một trận.

Một vật màu xanh mông lung vuông vắn xuất hiện, hình dạng như cái đỉnh màu xanh, xoay tròn vù vù.

"Dã đạo, xem pháp bảo!" Bích Tiêu tiên tử quát lớn một tiếng, pháp bảo kia liền ứng tiếng mà động, ầm ầm bay ra.

Gặp gió liền lớn, hóa thành kích thước mười trượng.

Nhìn vào cửa mở, một mảnh tối đen u ám, tựa như sâu không thấy đáy.

Lại có từng đạo kim quang lấp lánh xung quanh, thật mê hoặc.

"Pháp bảo gì?!" Lục Áp kinh hãi, các loại pháp bảo trong đầu lóe lên, nhưng lại không thể đối ứng được.

Bởi vì cảm nhận được từng trận sức mạnh không gian đang chấn động, hiển nhiên không khớp với những pháp bảo hình đỉnh mà y biết trong ký ức.

"Thu!" Bích Tiêu tiên tử không cho y cơ hội phản ứng, thốt ra một chữ.

Pháp bảo kia bỗng nhiên bùng phát ra một cỗ lực hút cực lớn, vặn vẹo chấn động không gian.

Lục Áp cảm thán pháp bảo này quá nhanh, trường kiếm trong tay vội vàng đánh ra một đạo thần mang.

Xuy!

Thần mang kia vừa xuất hiện, liền bị hút vào trong miệng.

Lục Áp thấy vậy, đồng tử co rút lại, còn chưa kịp phản ứng, liền thấy thân hình co lại, bị trực tiếp thu vào trong cửa mở.

Không đến một chiêu, liền bại dưới uy lực của bảo vật này.

Bích Tiêu tiên tử thấy vậy, vẫy tay một cái, pháp bảo kia liền từ từ thu nhỏ lại, xoay tròn vù vù bay về.

"Muội muội!" Pháp bảo vừa thu về, một giọng nói vang lên.

Bích Tiêu tiên tử quay người nhìn lại, chính là Vân Tiêu tiên tử, đã dẫn theo Quỳnh Tiêu tiên tử phá vỡ thần thông Viêm Điểu kia.

"Tỷ tỷ, ta đã bắt được dã đạo kia!" Bích Tiêu tiên tử khẽ cười nói, ý chỉ pháp bảo trong tay.

"Không hổ là Hỗn Nguyên Kim Đấu!

Uy lực lại lợi hại như vậy!" Quỳnh Tiêu tiên tử nghe vậy tán thán, trong mắt tràn đầy vẻ mừng rỡ, vừa rồi không cẩn thận chịu thiệt thầm, lát nữa nhất định phải cho Lục Áp kia biết tay!

Pháp bảo Thông Thiên Giáo Chủ ban cho tuy chỉ có hai kiện, nhưng Quỳnh Tiêu tiên tử đều nhường cho hai người muội muội, dù sao ba người cùng một gốc, không hề có ý đố kỵ, ai dùng hộ thân cũng như nhau.

Thế là, Tam Tiêu đại chiến Lục Áp giành thắng lợi.

Phía dưới chư tiên Xiển Giáo Tây Kỳ lại hoảng sợ.

"Tê!

Pháp bảo gì mà khủng khiếp như vậy, trong một hiệp đã bắt Lục đạo hữu đi!" Quảng Thành Tử nhìn thấy rõ ràng, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

"Đạo huynh, làm sao bây giờ!

Chương 277

Cũng không biết năm vị tiên tử kia là ai, đạo hạnh thần thông lại lợi hại đến vậy!" Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân cũng kinh ngạc nói.

Thực lực của Lục Áp mọi người đều tận mắt chứng kiến, hiện tại bị bắt đi, không biết sống chết thế nào.

Nếu pháp bảo kia chỉ đơn thuần là thu người, thì Lục đạo hữu sẽ không sao; nếu bên trong pháp bảo có thần thông có thể luyện hóa người, thì Lục đạo hữu nguy rồi!

"Cũng không biết mấy vị đó là ai?!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn lắc đầu nói, hoàn toàn không biết tin tức của mấy người đó.

Xem ra vẫn nên hỏi ý kiến của các đạo hữu khác.

"Tử Nha, gióng trống thu quân, hôm nay không thể tái chiến, cần phải làm rõ thân phận của năm người kia trước!" Thấy không ai biết, Quảng Thành Tử trực tiếp nói.

Trong lòng phẫn hận, vốn dĩ cục diện hôm nay đang rất tốt, không ngờ bị người khác xen vào, khiến cho hiện giờ thành ra thế này.

Đối diện thật không dễ gì thoát được một Trương Quế Phương, làm Triệu Công Minh sống dở chết dở, hiện tại lại đột nhiên xuất hiện mấy người không quen biết.

Tây Kỳ thật không dễ gì có được một Lục Áp, phá vỡ mấy trận pháp, không ngờ hiện tại lại bị người khác bắt đi.

"Được!" Khương Tử Nha nghe vậy, giữa hàng mày hiện lên vẻ lo âu nhàn nhạt, có chút lo lắng cho cục diện.

Đương đương đương!

Cùng với từng hồi tiếng trống thu quân vang lên, Chu quân rút lui, Quảng Thành Tử và những người khác cũng quay về lều bạt để thương nghị đối sách.

Không biết chư tiên Xiển Giáo bên Tây Kỳ cảm thấy thế nào, trên hư không Quỳnh Tiêu tiên tử cũng tức giận.

"Tỷ tỷ!

Bọn người kia thật xảo trá, vừa thấy cục diện không ổn liền rút quân!" Quỳnh Tiêu tiên tử thấy địch nhân rút lui, giận dữ nói.

Vừa rồi bị dồn một bụng tức, đang muốn chém giết một phen, lại không có chỗ để phát tiết.

"Chúng ta mới tới, không quen thuộc tình hình đối diện, Chu quân làm như vậy cũng tốt, trước tiên hãy quay về thành xem sao!" Vân Tiêu tiên tử lên tiếng an ủi muội muội của mình, rồi nói tiếp, "Lục Áp thì phải xử lý một phen, nếu muội muội muốn chinh chiến, sau này còn nhiều cơ hội." Khuyên người khác tự nhiên phải thuận theo lời họ mà nói, đạt được mục đích một cách khéo léo.

Lời nói của Vân Tiêu tiên tử lần này thuận theo ý của Quỳnh Tiêu tiên tử, tự nhiên là hợp ý.

Dù sao Lục Áp mới là mục tiêu chính của chuyến này; Lục Áp không phải là không được, nhưng hiện tại huynh trưởng đang nằm bệnh trên giường, cũng cần phải đi thăm hỏi một phen trước.

"Tỷ tỷ nói đúng!" Quỳnh Tiêu tiên tử đáp lời, hận không thể lập tức giết Lục Áp cho hả giận.

Vân Tiêu tiên tử nghe vậy khẽ cười, nàng nghĩ sâu hơn mấy vị muội muội một chút, hiện tại không chỉ tình hình địch nhân không rõ ràng, mà tình hình phe mình cũng không biết, nếu bị kẻ có tâm ghi nhớ, sau này e rằng sẽ chịu thiệt thầm.

“Các vị muội muội, đi thôi!” Không nói nhiều nữa, Vân Tiêu tiên tử quay người, hóa thành hồng quang bay lên tường thành Ngũ Hành.

Mấy vị tiên tử kia cũng theo sau.

“Ha ha!

Lần này chư vị đạo hữu đến tương trợ, đại sự của chúng ta có thể thành rồi!” Văn Trọng thấy người xuống, vội vàng chắp tay, dẫn đầu lên tiếng.

Về tình hình của mấy vị tiên tử, ông đã được Thân Công Báo báo cáo rõ ràng, trong lòng vô cùng vui mừng.

“Đạo hữu khách khí rồi!” Vân Tiêu tiên tử cũng không kiêu ngạo, cũng chắp tay đáp lại.

Bao gồm cả chư tiên Kim Ngao Đảo, cùng Lục Nhĩ Mi Hầu và những người khác, đều lên tiếng chào hỏi, bắt đầu làm quen.

“Tiên tử vừa ra tay liền đại triển thần uy, bần đạo bội phục!” Thân Công Báo vuốt râu, tán thán nói.

Nói về việc những người có mặt ở đây ba hoa chích chòe, tự nhiên không ai lợi hại bằng Thân Công Báo.

“Đạo huynh quá khen!

Không biết huynh trưởng của ta đang ở đâu, chúng ta muốn đi thăm trước!” Vân Tiêu tiên tử khẽ cười, rồi chuyển sang chuyện khác, không quên mục đích chính của chuyến đi này.

“Lời này có lý, là chúng ta đã chậm trễ rồi!

Xin mời theo ta!” Văn Trọng nghe vậy, cáo lỗi một tiếng, đích thân dẫn đường cho mấy vị tiên tử.

Vân Tiêu tiên tử và mọi người khẽ từ biệt, theo Văn Trọng đi vào trong thành.

Người của Tiệt Giáo tự nhiên cũng tản ra, người nên trị thương thì trị thương, người nên luyện quân thì luyện quân; trận chiến hôm nay kết thúc, cũng thở phào nhẹ nhõm một chút.

Lần này Hồng Sa Trận vây khốn Lôi Chấn Tử, Na Tra, Võ Vương, Bích Tiêu tiên tử lại bắt được Lục Áp, tổng cộng bốn người, quả nhiên là một trận đại thắng lợi.

Nếu có thể nhân cơ hội này chém giết Lục Áp, phe mình còn phải sợ gì nữa?!

Bất kể người khác nghĩ cách gì, Văn Trọng đã dẫn người đến chỗ đó.

Chương 278

Khù khù! khù khù!

Vừa bước vào cửa phòng, mọi người liền nghe thấy từng trận tiếng ngáy, tiếng thở khò khè như sấm.

Triệu Công Minh nằm nghiêng trên giường, sắc mặt càng thêm xám xịt tiều tụy, lại có từng tia hắc khí khó dò từ đỉnh đầu bốc lên, Ni Hoàn Cung một mảnh hỗn độn, đã mất nửa cái mạng.

"Huynh trưởng!" Vân Tiêu tiên tử vừa thấy bóng dáng quen thuộc kia, vội vàng lên tiếng gọi.

"Huynh trưởng!" "Công Minh đại huynh!" Mấy vị tiên tử kia cũng lên tiếng gọi, Hàm Chi tiên và Thải Vân tiên tử với Triệu Công Minh cũng có quan hệ khá sâu sắc, trong tu luyện được chỉ điểm và chăm sóc rất nhiều, không khác gì huynh trưởng.

Yên tĩnh, không có bất kỳ ai đáp lời.

Triệu Công Minh vẫn chìm sâu trong hôn mê, không có bất kỳ phản ứng nào.

"Huynh trưởng!" Mấy người đi tới gần, Vân Tiêu tiên tử lại gọi thêm một tiếng.

Không có bất kỳ hồi đáp nào.

"Văn đạo hữu, huynh trưởng của ta làm sao vậy?" Vân Tiêu tiên tử thấy bộ dạng của Triệu Công Minh, vội vàng hỏi.

"Triệu đạo hữu đã trúng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, mỗi ngày càng thêm hôn mê, trước đó hai ngày còn có thể gọi tỉnh, nhưng nay đã hơn hai mươi ngày rồi, ba hồn bảy phách đã bị Khương Tử Nha kia bái đi đại bán, thần hồn đã hao tổn nhiều rồi!" Văn Trọng run giọng nói,

“Mấy ngày trước Triệu đạo hữu lại mang bệnh chiến đấu với Lục Áp kia một trận, pháp lực trong cơ thể hao cạn, bị chặt mất một cánh tay, bệnh tình càng thêm nặng!” Mấy vị tiên tử đều là người tu đạo, làm sao không biết tình huống mất thần hồn, chỉ nghe mà lửa giận bốc lên ngùn ngụt; lại nghe huynh trưởng bị dã đạo kia chặt mất một cánh tay, càng thêm phẫn nộ.

“Ta nhất định phải xé xác Lục Áp thành vạn mảnh!” Quỳnh Tiêu tiên tử nghiến răng nghiến lợi, giận dữ nói.

“Đúng, tỷ tỷ nói không sai!” Bích Tiêu tiên tử phụ họa nói, thân thể tức đến run rẩy.

Vân Tiêu tiên tử ngồi bên giường, nhìn thân hình gầy gò, khuôn mặt thống khổ của Triệu Công Minh, trong lòng dâng lên từng trận bi thương, dường như muốn khóc.

“Đạo hữu vì sao không kịp thời đi đoạt Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, cứu lấy huynh trưởng?” Quỳnh Tiêu tiên tử đột nhiên lên tiếng chất vấn.

Nghe trong ngữ khí có ý trách móc, Văn Trọng khẽ thở dài một tiếng, nói, “Ta cũng đã phái người đi đoạt thư, nhưng đáng tiếc không cẩn thận bị mai phục, không những không đoạt được thư, ngược lại còn hại chết hai vị đồng đạo.” Nói rồi, Văn Trọng liền kể hết những mưu kế đã sắp đặt trước đó, bao gồm cả việc Lục Nhĩ Mi Hầu và những người khác gặp phải Dương Tiễn, cảnh tượng thảm khốc khi Trần Cửu Công và Diêu Thiếu Ti hai vị đạo hữu thân tiêu đạo tử.

Bành!

“Khả ác!

Không ngờ người của Xiển Giáo lại xảo trá đến vậy, công khai một mặt, âm thầm mai phục hai đợt nhân mã!” Thải Vân tiên tử nghe

vậy, tức giận vỗ mạnh xuống cái bàn gỗ bên cạnh.

Nàng không biết Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn theo chỉ thị của Lục Áp, mới vội vàng đến nửa đường gặp phải; chỉ cho rằng người của Xiển Giáo đã dùng âm mưu quỷ kế.

"Như vậy, không trách đạo hữu được, địch nhân quá xảo trá!" Vân Tiêu tiên tử lau đi giọt lệ ở khóe mắt, cũng không trách tội Văn Trọng và những người khác.

Dù sao họ cũng đã dốc hết toàn lực, nhưng đáng tiếc thực lực không đủ, ngược lại còn bị người khác mưu tính.

Vân Tiêu tiên tử và những người khác sau khi thấy Triệu Công Minh trọng bệnh, trong lòng nộ khí ngút trời, trực tiếp đi đến một khoảng đất trống trong doanh trướng.

Văn Trọng tự nhiên biết điều cần làm, vội vàng gọi những người còn lại của Tiệt Giáo.

Doanh trướng này, ở giữa cắm một cán cờ, cờ đen bay phấp phới trong gió.

Tất cả phàm nhân sĩ tốt đều bị đuổi đi, ra khỏi doanh trướng.

"Bích Tiêu, thả dã đạo kia ra!" Vừa đến nơi, Quỳnh Tiêu tiên tử liền sốt ruột nói.

"Được!" Bích Tiêu tiên tử lên tiếng đáp, tay lật một cái, liền triệu ra Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Động thái này, dường như muốn đưa Lục Áp kia đến Phong Thần Đài, sau đó đi Kỳ Sơn đoạt Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, bảo vệ tính mạng Triệu Công Minh.

Hỗn Nguyên Kim Đấu là pháp bảo không gian, tuy có khả năng giam cầm, nhưng lại không có khả năng luyện hóa.

Vù!

Chỉ thấy kim quang lóe lên, một thân ảnh lăn ra, toàn thân kim quang lấp lánh.

"..." Lục Áp vừa cảm nhận được khí tức bên ngoài, vội vàng ngẩng mắt nhìn quanh.

Chỉ thấy Văn Trọng và chư tiên Kim Ngao Đảo, cùng với mấy vị tiên tử không biết tên, thấy cục diện không ổn, lập tức cảnh giác.

Lục Áp vội vàng thúc giục pháp lực trong cơ thể, thấy không có bất kỳ hồi ứng nào, trong lòng trầm xuống.

Chắc là bị kim quang xung quanh trói buộc, pháp bảo quả nhiên lợi hại.

Y đã đi vào trong đó một lần, bên trong tự thành một phương thiên địa, sau khi thoát ra sẽ phải chịu sự giam cầm.

"Dã đạo, hôm nay ta sẽ khiến hồn ngươi về Phong Thần Đài!" Quỳnh Tiêu tiên tử thấy Lục Áp thoát ra, dám nhìn quanh khắp nơi, không hề ý thức được tình cảnh hiện tại, nàng tức giận.

Chương 279

Hàn quang lóe lên, nàng trực tiếp vung kiếm đâm tới.

Lục Áp nghiêng người né tránh, suýt soát tránh được, nhưng không có cách nào phản kích.

Trong lòng y lập tức có chủ ý, quyết định không tiếp tục hao phí nữa.

Nếu ở bên trong pháp bảo thì không có cách nào, trừ khi trực tiếp phá vỡ toàn bộ pháp bảo; nhưng hiện tại ở bên ngoài, chút kim quang giam cầm thì chẳng làm gì được y.

"Phá!" Trong chớp mắt, Lục Áp quát lớn một tiếng, thân thể đột nhiên trương lớn, hồng quang lóe lên.

Y lại muốn dùng sức mạnh của nhục thân mà phá tan kim quang trói buộc.

Bản thể y là Kim Ô, nhục thân cường hãn, lại tự mang thần thông liệt diễm, tự nhiên có cách.

Trong nháy mắt, kim quang kia mờ đi, biến mất trong hư không.

"To gan!" Bích Tiêu tiên tử giận dữ quát một tiếng, liên tục thúc giục pháp lực, Hỗn Nguyên Kim Đấu kia đột nhiên biến lớn.

Cửa miệng tối đen u ám chiếu xuống, liền có một cỗ lực hút khổng lồ ập tới.

Lục Áp đã bị bắt một lần, hiện tại thoát ra, sớm đã có phòng bị, không còn đối đầu trực diện với pháp bảo kia nữa.

Thân hình y vừa động, liền nhanh chóng né tránh, tay lật một cái, liền nắm chặt bội kiếm xuất hiện giữa không trung.

Y vung kiếm, vẫy vũ trong không trung, khắc ra từng đạo phù ấn.

Sau bảy bảy bốn chín kiếm, Lục Áp bấm pháp quyết.

Oanh!

Một tấm lưới lửa khổng lồ đột nhiên xuất hiện, hỏa quang ngút trời.

Lưới lửa bốc cháy, cũng lấp lánh dấu vết phù văn, bao trùm về phía Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Lực hút của Hỗn Nguyên Kim Đấu và lưới lửa đối chọi, hai bên chống đỡ lẫn nhau.

Lục Áp đã dùng phù chú đặc biệt gia trì thần thông liệt diễm, có thể kháng cự pháp bảo không gian.

Tu luyện ở Hồng Hoang bao nhiêu năm, tự nhiên đã thấy đủ loại pháp bảo, trong lòng tự nhiên có từng đối sách, trước đó chỉ vì quá sơ ý, mới không cẩn thận trúng kế.

Bích Tiêu tiên tử nhíu chặt mày, lưới lửa kia vậy mà nhất thời nửa khắc không thể chế ngự được.

Nàng liền bấm pháp quyết, để mặc Hỗn Nguyên Kim Đấu tiếp tục tiêu hao, rồi nâng kiếm đâm về phía Lục Áp kia.

Lục Áp vừa hoàn thành lưới lửa, liền lại một lần nữa giao đấu với Quỳnh Tiêu tiên tử.

Lúc này lại có một lưỡi hàn nhận ập đến, Lục Áp vội vàng giương kiếm đỡ, nhất thời bị địch giáp công cả trước sau.

Thấy những người xung quanh đều nhìn chằm chằm như hổ đói, Lục Áp khẽ nhíu mày, biết đây không phải là thời cơ tốt để giao đấu, trong lòng sinh ra ý rút lui.

Y hư chiêu một cái, liền hóa thành độn quang rời đi.

“Lục Áp đừng hòng chạy!” Vân Tiêu tiên tử thấy tình hình không tốt, lần này nếu để y trốn thoát, sau này muốn bắt được sẽ không dễ như vậy, vội vàng tế ra một pháp bảo.

Chỉ thấy hai đạo kim quang bay vụt, nhanh chóng phóng lên trời, quấn quanh vào nhau.

Thấy hình dáng ẩn hiện dưới kim quang, vậy mà tựa như hai con giao long vàng.

Diện mạo hung tợn, tản ra từng tia long uy.

“Long tộc?

Không đúng.” Lục Áp nhìn thấy rõ ràng, lập tức nghĩ đến tàn dư Long tộc, nhưng khi nhìn kỹ lại thì lắc đầu phủ định.

Chân long thời thượng cổ đã tiêu vong, còn lại không ít loại giao long tạp giao.

Pháp bảo này được luyện chế từ tinh khí và nhục thân giao long, cho nên khi tế ra mới hóa ra chân thân.

Xem phẩm mạo và tư chất, huyết mạch chân long ẩn chứa lúc sinh thời hẳn là rất cao, nếu không sẽ không tản ra long uy nồng hậu như vậy.

“Bần đạo đi đây!” Lục Áp không đối kháng với chúng, hiện tại đang ở trong doanh trại địch, tốt nhất là nên đi trước.

Hống!

Hai con giao long vàng phát ra tiếng rồng gầm không phải rồng, trực tiếp nổ vang hư không.

Thân rồng cuộn tròn, lao về phía Lục Áp.

Chương 280

Lục Áp không thèm để ý đến pháp bảo giao long kia, trường kiếm trong tay vung ra, nhắm chuẩn hướng Kỳ Sơn, hóa thành một đạo hồng quang.

Lệ!

Trường kiếm kia hóa thành một con viêm điểu, chính là chân thân của nó.

Vô số liệt diễm từ miệng viêm điểu phun ra, va chạm với giao long vàng kia.

Bành!

Hư không một trận bùng nổ, quét ra từng vòng gợn sóng.

Giao long vàng kia đại phát long uy, đầu lóe kim quang, trực tiếp phá tan liệt diễm, xông ra một con đường trong lửa.

Đột nhiên hai con giao long thân thể cuộn quanh, tựa hồ muốn nổi giận.

Viêm điểu là linh vật, tự nhiên có thể cảm nhận được, nếu không Lục Áp cũng sẽ không bỏ mặc nó một mình đối mặt với cự địch, để y nhân cơ hội rời đi.

Thân giao long cuộn quanh, sau đó hóa ra một khe hở, nhốt viêm điểu vào trong đó.

Rắc!

Viêm điểu không kịp phản ứng, liền thấy giao long trên dưới hợp lại, hung hăng cắt xuống.

Lệ!

Viêm điểu một tiếng kêu cao vút.

Ngay khoảnh khắc giao long vàng cắt xuống, hư không từ từ vặn vẹo, viêm điểu giữa không trung biến mất.

Giống như dịch chuyển tức thời, khi chớp mắt đã cách xa mười mét, suýt soát tránh được đòn cắt.

Lúc này Lục Áp đã độn đi vài cây số, trong lòng khẽ cảm ứng được, liền hạ lệnh cho viêm điểu trở về.

Lệ!

Chỉ nghe viêm điểu lại kêu lên một tiếng đối với giao long vàng kia, tựa như thách đấu, sau đó thân hình vừa động, biến mất không thấy tăm hơi.

Tốc độ nhanh đến kinh người.

"Khả ác!" Vân Tiêu tiên tử thấy Kim Giao Tiễn không lập được chút công lao nào, ngay cả con viêm điểu kia cũng không giữ lại được, tức đến giậm chân.

Nàng vẫy tay, thu hồi hai con giao long.

"Đuổi!" Ba người nhìn nhau một cái, đồng loạt lên tiếng, hóa thành độn quang với các màu sắc khác nhau, nhanh chóng truy đuổi.

Cơ hội không thể bỏ lỡ, thừa lúc Lục Áp chưa hoàn toàn khôi phục, tự nhiên phải đuổi tận giết tuyệt.

Những người khác đều ngây người ra, tất cả chỉ diễn ra trong chớp mắt, đợi đến khi mấy vị tiên tử độn đi rồi mới hoàn hồn.

Lục Áp kia phản ứng lại nhanh đến như vậy, âm mưu quỷ kế lại sử dụng thông thạo như vậy.

Thấy mấy người biến mất ở chân trời, chư tiên tự nhiên không thể đứng xem kịch, vội vàng hóa thành độn quang đuổi theo. .....

Trên Cửu Tiêu hư không.

Bành!

Liên tục mấy ngày, mỗi giờ mỗi khắc đều có từng tiếng chấn động vang lên, truyền xa vạn dặm.

"Suýt nữa!" Trương Phương nhìn những xích sắt kim quang trước mắt, đã chẳng còn lại bao nhiêu, phần lớn đều đã vỡ nát, trở về hư vô.

Bành!

Vừa nghĩ ngợi, Trương Phương lại một quyền đánh ra, chấn động đến xích sắt kim quang kia lung lay sắp đổ.

Cùng với việc pháp lực không ngừng tiêu hao rồi bổ sung trong một khoảng thời gian, cộng thêm số lần oanh kích, cảnh giới của Trương Phương rõ ràng lại tiến thêm một bước, đối với Cửu Chuyển Nguyên Công lĩnh ngộ càng sâu sắc, có thể tinh diệu khống chế từng tia khí lực.

Do đó, không nhiều không ít, mỗi lần đánh ra đều có lực độ như nhau, đó là kinh nghiệm mà Trương Phương đã đúc kết được.

Cứ theo tần suất này, khi pháp lực hao cạn liền có thể đánh nát một sợi xích sắt kim quang, càng về sau xích sắt vỡ càng nhanh.

Dù sao xích sắt càng ít đi, khả năng giam cầm cũng giảm đi rất nhiều.

"Lại!" Một tiếng quát lớn, Trương Phương liên tục xuất ra mấy quyền.

Chương 281

Loảng xoảng!

Chỉ nghe một tiếng vỡ vụn, lại có một sợi xích sắt kim quang tan biến trong hư không.

Kim quang lấp lánh, từ từ biến mất.

Trương Phương trong lòng đã có tính toán, đợt công kích tiếp theo có thể hoàn toàn phá vỡ xích sắt kim quang, liền dừng lại nghỉ ngơi.

Ngoài Tỏa Nguyên Phù Thư, tám bộ Âm Dương Thái Cực Đồ đang phong tỏa, rồi bên ngoài Lưu Ly Đăng lóe lên u minh quỷ hỏa, tản ra từng tia tử khí.

"Huyền Đô đạo hữu!" Nhiên Đăng đạo nhân thấy vậy, mày nhíu chặt, đột nhiên lên tiếng gọi.

"Chính có ý này!" Huyền Đô Đại Pháp Sư lập tức hiểu ý, bấm pháp quyết, thúc giục Thái Cực Đồ.

Oanh!

Chỉ thấy tám bộ Âm Dương Thái Cực Đồ đồng loạt phát uy, bắn ra từng đạo thần mang đen trắng giao nhau, hung hăng oanh kích lên những xích sắt kim quang còn sót lại.

"Đi!" Nhiên Đăng đạo nhân cũng thúc giục pháp lực, Lưu Ly Đăng kia xoay tròn vù vù, bay lên không trung Tỏa Nguyên Phù Thư.

Rơi xuống vô số ngọn lửa lạnh màu xám, bùng cháy dữ dội.

"Hừ?!" Trương Phương cười lạnh một tiếng, cũng hiểu ý đồ của hai người.

Biết xích sắt kim quang không thể giam cầm được hắn, chi bằng

thừa lúc hắn đang suy yếu, khi khôi phục pháp lực thì thừa cơ công kích.

Thấy xích sắt cuối cùng sắp vỡ nát, Trương Phương âm thầm thúc giục pháp lực, cũng chờ đợi thời cơ.

Loảng xoảng!

Cùng với tiếng vỡ vụn, toàn bộ Tỏa Nguyên Phù Thư kim quang đại thịnh, sau đó từ từ mờ đi, tan biến vào hư không.

"Mở!" Nhiên Đăng đạo nhân thầm nói một tiếng đắc tội, dù sao Tỏa Nguyên Phù Thư là do Nguyên Thủy Thiên Tôn ban cho, không ngờ cuối cùng lại do bọn họ phá vỡ.

"Huyền Đô đạo hữu, đừng để hắn chạy mất!" Đương nhiên tất cả tội lỗi, đều phải đổ cho Trương Phương.

Vút!

Huyền Đô Đại Pháp Sư dùng ngón tay điểm vào Thái Cực Đồ, không cho Trương Phương bất kỳ cơ hội phản ứng nào, đánh ra hắc sắc thần quang.

Thái Cực âm dương phân minh, màu đen đại biểu cho âm, có uy lực hủ hóa vạn vật, giam cầm tất cả.

Nhưng Nhiên Đăng đạo nhân không trốn tránh địch nhân, muốn ra tay trước để chiếm ưu thế, nhưng không ngờ Trương Phương vừa rồi đã sớm có phòng bị, pháp lực trong cơ thể tuy không sung mãn, nhưng ít nhất còn hơn nửa.

"A!" Nghe thấy tiếng đối phương kêu lên, Trương Phương khi thấy xích sắt đứt đoạn, liền triệu ra Lưu Ly Kiếm và Thanh Bình Kiếm.

Lưu Ly Kiếm trong tay, Thanh Bình Kiếm lơ lửng quanh thân.

Không phải là lấy oán báo oán, chỉ là hắn sớm đã biết Nhiên Đăng đạo nhân sẽ hành động như vậy.

Đối phương bất nhân tự nhiên không thể trách hắn vô nghĩa.

Oanh!

Lưu Ly Kiếm trong tay vung lên, đánh ra từng đạo kiếm khí, oanh kích lên Thái Cực Đồ.

Trương Phương chọn một hướng mà hai người không canh giữ, trực tiếp phá vỡ ảo thân của Thái Cực Đồ, rồi trực tiếp độn thoát.

Bây giờ không phải lúc đấu pháp với hai người, trước tiên phải quay về Ngũ Hành Thành xem tình hình mới là đạo lý.

Cũng không biết cục diện chiến đấu ở Ngũ Hành Thành thế nào, Triệu Công Minh trúng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư ra sao; hiện tại còn một ngày nữa mới đến ngày thứ hai mươi mốt, bây giờ vội vã đi chắc vẫn còn cứu được.

Nghĩ đến đây, Trương Phương tự nhiên không còn dây dưa với hai người nữa.

Một đóa thanh liên bay ra, chính là kiếm linh của Thanh Bình Kiếm.

Trương Phương trước tiên đánh ra vô số kiếm khí, đánh tan hắc sắc thần quang của ảo thân Thái Cực Đồ, sau đó trực tiếp thúc giục thanh liên.

Lần này hắn không lưu thủ, trực tiếp dẫn bạo thanh liên.

"Phá!" Đạo bào trên người Trương Phương phồng lên, trong mắt tràn đầy hung quang.

Dẫn bạo không phải là trực tiếp bỏ đi thanh liên, mà là dẫn dắt sức mạnh bên trong thanh liên ra.

Không phải giết địch một ngàn tự tổn tám trăm, một khi bộc phát toàn bộ sức mạnh, cần một khoảng thời gian để tích lũy lại năng lượng.

Bây giờ không quản được nhiều như vậy, đi trước là thượng sách!

Chương 282

Trên đỉnh đầu, Lưu Ly Đăng của Nhiên Đăng phát uy, một cỗ hôi diễm quét tới, muốn nuốt chửng Trương Phương.

Trương Phương hư chỉ Thanh Bình Kiếm, chỉ nghe một tiếng kiếm minh thanh thúy.

Thanh Bình Kiếm nhanh chóng bay đi, thân kiếm không ngừng rung động, đánh ra từng đạo kiếm mang màu xanh, oanh kích với hôi diễm.

Xuy xuy!

Thanh Bình Kiếm xoay tròn, chống lại áp lực của Lưu Ly Đăng, không để lộ ra một tia hôi diễm nào.

Dù sao đây cũng là Cao cấp Tiên Thiên Linh Bảo, cao hơn Lưu Ly Đăng một cấp, là binh khí chủ công, tự nhiên phải mạnh hơn một chút.

Oanh oanh oanh!

Từ khi Trương Phương triệu ra song kiếm, chặn đứng các phương công kích, rồi một tiếng nổ hủy thiên diệt địa vang lên, tất cả chỉ trong chớp mắt.

Thanh liên kia tiếp xúc với ảo thân Thái Cực Đồ, trong nháy mắt bùng nổ.

Thiên địa một mảnh im lặng, một cỗ xung kích lực đáng sợ quét ra, nơi nó đi qua biến tất cả thành hủy diệt.

"Đi!" Tóc Trương Phương bay tán loạn, đạo bào trên người rách toạc từng mảng, tuy rằng so với việc dẫn bạo thanh liên bên trong xích sắt kim quang tốt hơn rất nhiều, cũng đã sớm có phòng bị, nhưng

trực diện vụ nổ, uy lực quá sức tưởng tượng.

Chưa đợi sóng xung kích tan hết, cảm ứng được tin tức từ thanh liên truyền về, Trương Phương không dừng lại một bước, trực tiếp hóa thành độn quang bay đi, biến mất ở chân trời.

Vận khí không tệ, vừa khéo chọn đúng ảo thân của Thái Cực Đồ, nếu là bản thể, e rằng mười đóa thanh liên bùng nổ cũng vô dụng.

Dù sao cũng là Tiên Thiên Chí Bảo, vật của Thánh Nhân.

Không phải Thánh Nhân đích thân huy động, pháp bảo cũng có linh tính, Thái Cực Đồ được xưng là phòng ngự vô địch, hấp nạp vạn vật trong thiên hạ, bao la vạn tượng.

Chỉ một chiêu, trong phạm vi vạn dặm, sinh linh đều bị hủy diệt.

Ngay cả một hòn đá lớn hơn một chút cũng không còn thấy, đều hóa thành tro bụi.

Chỉ còn lại từng trận tàn phong thổi qua.

"?!" Huyền Đô Đại Pháp Sư và Nhiên Đăng đạo nhân ngây người tại chỗ, Trương Quế Phương lại giấu một sát chiêu lớn đến vậy, lại có thể trực tiếp phá vỡ Thái Cực Đồ.

Tuy là ảo thân của Thái Cực Đồ, nhưng thần thông này cũng mạnh đến đáng sợ.

Thấy Trương Quế Phương độn đi vô ảnh vô tung, hai người nhìn nhau một cái, đều nghiến răng nói, "Đuổi!" Trong ngữ khí chứa đầy phẫn nộ, vừa là công kích, lại là pháp bảo do Thánh Nhân ban cho, vậy mà không thể khống chế Trương Quế Phương, nếu truyền ra ngoài, thì khỏi cần lăn lộn ở Hồng Hoang nữa.

Cảnh tượng như vậy, chỉ khiến người đời sau chê cười!

Một đóa thanh liên mờ nhạt từ từ bay về, thanh quang lóe lên, bay

vào thân kiếm Thanh Bình Kiếm.

"Không bắt được người, cũng phải lấy binh khí!" Nhiên Đăng đạo nhân đột nhiên nhìn sang chỗ khác, Thanh Bình Kiếm kia đang chống lại hôi diễm của Lưu Ly Đăng, không khỏi cười lạnh.

Đương nhiên lấy Thanh Bình Kiếm, cũng chỉ để hả dạ nhất thời, cuối cùng vẫn phải giao lại cho Tiệt Giáo.

Thanh Bình Kiếm là tượng trưng thân phận của Tiệt Giáo, liên quan đến thể diện của Thông Thiên Giáo Chủ, tự nhiên không phải Nhiên Đăng đạo nhân và những người khác có thể tùy tiện dùng.

Trương Phương sở dĩ dám để lại Thanh Bình Kiếm đối địch, cũng là một tầng suy nghĩ, nhiều nhất là một khoảng thời gian không có kiếm để dùng mà thôi, huống hồ còn có Lưu Ly Kiếm bên mình.

"Tốt!" Huyền Đô Đại Pháp Sư nghe vậy, chuyện lần trước bị Trương Phương lừa gạt, hiện tại mỗi lần nghĩ đến lại thấy thịt đau, đặc biệt là cây Lưu Ly Kiếm được luyện chế từ đá màu đen kia, khiến y ngưỡng mộ không thôi.

"Thu!" Y điểm một cái vào Thái Cực Đồ, hắc bạch chi quang chiếu thẳng vào Thanh Bình Kiếm.

Thanh Bình Kiếm phân thân thuật cạn, lại còn phải chống đỡ hôi diễm, tự nhiên không cách nào chống lại uy lực của Thái Cực Đồ nữa.

Chỉ nghe hai tiếng kêu nhẹ nhàng mang linh tính, thân kiếm khẽ rung lên, liền thu đi thanh quang hộ thể, không còn giãy giụa nữa.

Nhiên Đăng đạo nhân thấy vậy, vung tay áo, thu Lưu Ly Đăng, rồi lại thu Thanh Bình Kiếm.

Nếu Trương Phương ở đây, nhất định sẽ chửi ầm lên, hai vị tiên nhân tu vi Chuẩn Thánh, hợp lực công kích một thanh kiếm.

“Đi!” Không còn dừng lại, hai người hóa thành một đạo độn quang rời đi.

Về phía Trương Phương, hắn không kịp triệu hồi Thanh Bình Kiếm, liền độn về hướng Ngũ Hành Thành.

Suốt đường không hề dừng lại, trong chớp mắt đã bay xa mấy trăm vạn dặm.

Hắn duy trì tốc độ độn bay ổn định, một mặt từ từ vận chuyển công pháp, khôi phục những vết thương ngoài da vừa bị va chạm bởi vụ nổ.

Trong lòng hắn lại tiếc nuối Thanh Bình Kiếm kia, thật không dễ gì tốn bao nhiêu điểm cường hóa để tạo ra một đại sát chiêu thanh liên, mới dùng có một lần kiếm đã bị người khác lấy đi rồi.

Khoảnh khắc Thanh Bình Kiếm bị Nhiên Đăng đạo nhân thu đi, Trương Phương cũng đã cảm nhận được.

Chương 283

Trước đó hắn kỳ vọng Thanh Bình Kiếm có thể trốn thoát, nhưng không khác mấy so với dự liệu.

Trận chiến lần này, Trương Phương là lần chật vật nhất từ khi hắn bước vào Hồng Hoang, không chỉ bị giam cầm mấy chục ngày, cuối cùng bị buộc phải bỏ chạy, mất cả binh khí trong tay, thật sự là "vứt giáp bỏ khiên".

Từ trước đến nay chỉ có hắn lấy pháp bảo của người khác, khi nào thì đến lượt hắn bị lấy?!

Thật là sỉ nhục lớn!

"Về phải tính toán kỹ lưỡng một phen!" Trương Phương nghĩ, thấy sắp đến Ngũ Hành Thành, đột nhiên xa xa có một đạo độn quang bay tới.

Trương Phương vội vàng dừng lại, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc nhìn về phía trước, đạo độn quang đang bay tới chính diện.

Không thể nào!

Mình độn đi trước Huyền Đô Đại Pháp Sư và Nhiên Đăng đạo nhân lâu như vậy, không thể nhanh đến mức bị đuổi kịp được.

Vội vàng cảm ứng, thăm dò một tia khí tức quen thuộc.

Đạo độn quang kia cũng cảm giác được, nhanh chóng dừng lại giữa không trung.

"Lục Áp?!" "Trương Quế Phương?!" Hai người trong khoảnh khắc nhận ra nhau, đều có chút kinh ngạc, trên mặt lộ ra vẻ kỳ quái.

"Ngươi sao lại ở đây?" Cũng đã mấy ngày không gặp, thấy đối

phương độn từ hướng Ngũ Hành Thành tới, Trương Phương liền hỏi.

Chẳng lẽ Ngũ Hành Thành đã bị phá?

Văn Trọng và những người khác thất bại trở về triều ư?!

Lục Áp khẽ nhíu mày, trong lòng suy nghĩ, đáp, "Lời này lẽ ra bần đạo phải hỏi ngươi mới đúng." Trương Quế Phương chẳng phải đã trúng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư rồi sao?

Nhìn hắn một bộ tinh thần sung mãn, sắc mặt hồng hào thế kia?

Tuy rằng bộ dạng có chút chật vật, nhưng tổng thể không hề có chút trạng thái trúng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư nào.

Hai người không đáp lời, cũng không biết đối phương đang nghĩ gì, nhất thời im lặng đến đáng sợ.

Không biết hai bên nghĩ gì, phía sau Lục Áp mấy đạo độn quang đang phi nhanh tới.

"Dã đạo kia đừng hòng chạy!" Tiếng quát giận dữ của Quỳnh Tiêu tiên tử truyền đến, trong chớp mắt đã đuổi kịp.

Nàng vừa định một kiếm đâm tới, lại bị Vân Tiêu tiên tử giơ tay ngăn lại.

Quỳnh Tiêu tiên tử vừa định hỏi, thấy Vân Tiêu tiên tử đang nhìn về phía xa hơn, liền thuận theo ánh mắt mà nhìn tới.

Một đạo nhân đứng ở đó, đạo bào trên người rách nát, tóc tai bù xù, không nhìn rõ mặt mũi.

"Người đó là ai?!" Vân Tiêu tiên tử không nhận ra người này, âm thầm nhíu mày, không dám tùy tiện hành động.

"Cũng không biết!" Bích Tiêu tiên tử và Hàm Chi tiên cùng những người khác đều lắc đầu nói, cũng không nhận ra.

“Chậm đã, xem xét tình hình đã!” Vân Hà tiên tử nghe vậy, lên tiếng nói, mấy người kia cũng hiểu, không dám lỗ mãng, thấy thế thì nên hành động khéo léo.

Lúc này, Trương Phương thấy Lục Áp bị người ta truy đuổi, liền cười lớn một tiếng, “Lục Áp!

Ngươi cũng có lúc bị người ta truy sát thế này à!” “A a, thời cơ không chờ bần đạo!” Lục Áp cười nhạt một tiếng, đột nhiên phản ứng lại, thấy Trương Phương cũng không quen biết mấy vị tiên tử kia, e rằng tuy cùng phe nhưng không nhận ra nhau, lập tức một kế hoạch nảy ra trong đầu.

Trương Phương bị giam cầm mấy chục ngày, không biết tình hình bên Tiệt Giáo cũng là khả năng rất lớn.

Nói rồi, thân hình Lục Áp vừa động, liền từ từ bay tới.

Trương Phương lập tức cảnh giác, âm thầm thúc giục pháp lực.

“Không biết Nhiên Đăng đạo hữu hiện tại thế nào?” Lục Áp tiếp tục hỏi, cũng không dừng lại, từ từ lại gần.

“Nhiên Đăng?

Sớm muộn gì cũng phải chết!” Trương Phương cười lạnh.

Lục Áp nghe vậy, liền biết Nhiên Đăng đạo nhân hiện tại hẳn là không sao, liền cười nói, “Trương đạo hữu quả nhiên thần thông quảng đại, lại có thể không hề tổn thương, thoát ra được!” “Nhờ phúc của ngươi!” Trương Phương cười lạnh nói, lời này quả thực không sai, thần thông thanh liên kia mô phỏng viêm điểu của Lục Áp, lần này dựa vào thanh liên bạo tạc để trốn thoát, thật phải đàng hoàng “cảm tạ” ngươi.

Lục Áp nghe vậy, vẻ mặt cứng đờ, thấy sắp sửa lướt qua thân ảnh Trương Phương.

Nhưng không thể bị trước sau giáp kích, vừa ra khỏi hang hổ lại chui vào hang hổ.

Xa xa, Vân Tiêu tiên tử nhíu mày càng sâu, thấy hai người vừa nói vừa cười, không giống địch thủ, nhất thời có chút khó định đoạt.

"Dã đạo đừng hòng chạy!" Thấy Lục Áp muốn đi, Quỳnh Tiêu tiên tử lại nóng mắt, trường kiếm trong tay ném ra, bắn tới.

Chương 284

"Đi!" Bích Tiêu tiên tử thấy vậy, cũng triệu ra Hỗn Nguyên Kim Đấu, kim quang cấp tốc chiếu tới.

Bất kể là địch hay bạn, tóm lại không thể để Lục Áp dễ dàng rời đi như vậy.

Trương Phương thấy pháp bảo kia giống như cái đỉnh màu xanh, theo thói quen, tiện tay mở Bộ Cường Hóa ném một cái dò xét qua.

Tên: Hỗn Nguyên Kim Đấu Phẩm cấp: Trung cấp Tiên Thiên Linh Bảo Công dụng: Nạp vật thu người, giam cầm (Chứa hết càn khôn bốn biển, mọi bảo vật đều thu tàng) "Hỗn Nguyên Kim Đấu?!" Trương Phương nhìn pháp bảo hơi ngẩn ra, lại thấy mấy vị tiên tử kia dừng bước không tiến lên, lập tức hoàn hồn.

Trong lòng hắn cũng nhớ ra Hỗn Nguyên Kim Đấu là của Tam Tiêu sở hữu, mà các nàng là đệ tử Tiệt Giáo, nghĩa muội của Triệu Công Minh.

"Lục Áp tốt bụng thật, muốn lừa ta à?!" Trương Phương triệu ra Lưu Ly Kiếm, trực tiếp đâm về phía Lục Áp.

Chỉ thấy một trận hà quang lóe lên.

Lục Áp kinh hãi, phát hiện kế hoạch không thông, vội vàng nghiêng người né tránh.

Vốn dĩ y muốn để địch nhân phía sau hiểu lầm mối quan hệ với Trương Phương, để dễ dàng thoát thân, không ngờ Trương Phương lại phản ứng nhanh đến vậy.

Lục Áp đã lầm rồi, dù cho Trương Phương không nhận ra Tam Tiêu, nhưng chỉ cần dựa vào việc bị truy sát, Trương Phương cũng

muốn "nhân lúc kẻ gặp nạn mà giáng thêm đòn".

"Chư vị đạo hữu, ta là Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo, cùng nhau ra trận, đừng để Lục Áp chạy mất!" Trương Phương vừa đối chiến với Lục Áp, vừa nhanh chóng lên tiếng hô.

Khanh khanh thương thương!

Đối chiến với Trương Phương, Lục Áp tự nhiên không dám khinh địch, trường kiếm trong tay tuôn ra liệt diễm, bốc cháy hừng hực.

Một mặt đối chiến với Trương Phương, một mặt lại phải phân tâm đối phó với Hỗn Nguyên Kim Đấu kia, và binh khí của Quỳnh Tiêu tiên tử đang bay giữa không trung.

Vân Tiêu tiên tử và những người khác nghe vậy, nhanh chóng phản ứng, mỗi người cầm binh khí, xông lên.

Bất kể có phải Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo thật hay không, hiện tại hắn thực sự đang đối chiến với Lục Áp, thì không thể bỏ lỡ một thời cơ tốt như vậy.

Lục Áp lấy một chống sáu, trường kiếm trong tay hóa ra từng đạo kiếm mang.

Nếu chỉ đơn thuần là cận chiến thì y không sợ, quan trọng nhất là sự tồn tại của pháp bảo Tam Tiêu, khiến y không thể không hao phí phần lớn tâm thần để ứng phó.

Vù!

Hỗn Nguyên Kim Đấu kia bỗng nhiên bùng phát ra một cỗ lực hút khổng lồ, hư không ẩn ẩn vặn vẹo.

Vân Tiêu tiên tử cũng lại một lần nữa tế ra Kim Giao Tiễn, hai con giao long vàng phóng lên trời, từng tia long uy tản ra.

"Kim Giao Tiễn?" Trương Phương thấy lại có pháp bảo mới xuất

hiện, lại ném một cái dò xét qua.

Tên: Kim Giao Tiễn Phẩm cấp: Cao cấp Tiên Thiên Linh Bảo Công dụng: Sát phạt lợi khí (Đầu giao như tiễn, đuôi giao như trống, do song giao hóa ra, sát đạo vô cùng) Lại thêm một Cao cấp Tiên Thiên Linh Bảo, cao hơn Hỗn Nguyên Kim Đấu một cấp, pháp bảo công kích quan trọng nhất, mới là thứ chí mạng nhất.

Chỉ thấy song giao kia ập tới, thân thể cuộn quanh, giữa lúc há ra ngậm vào, tản ra từng trận kim quang.

Lục Áp từ lúc viêm điểu trở về, đã biết được Kim Giao Tiễn lợi hại, thân hình không dám có chút nào dừng lại.

Phía trước Trương Phương, bên trái Hỗn Nguyên Kim Đấu, bên phải Quỳnh Tiêu tiên tử, phía sau Kim Giao Tiễn.

Bốn mặt giáp công, lại có Hàm Chi tiên tay cầm pháp bảo Càn Khôn Xích, thổi ra từng trận quái phong màu đen; Thải Vân tiên tử tế ra một pháp bảo xanh biếc lấp lánh, đang thừa cơ đánh tới.

Tranh!

Lục Áp một kiếm đánh bật Lưu Ly Kiếm của Trương Phương đâm tới, vừa định tránh né uy lực pháp bảo của nàng, lại bị hắn quấn chặt.

Trương Phương như vậy khinh thường bỏ qua, Lưu Ly Kiếm trong tay hà quang đại thịnh, hai binh khí giao tiếp, va chạm với liệt diễm kia, hư không truyền ra từng trận tiếng nổ trầm đục.

"Không tốt!" Lục Áp trong lòng trầm xuống, trong mắt lóe lên một tia kinh hoảng.

Trong lòng y âm thầm suy tính làm sao thoát thân, Hỗn Nguyên Kim Đấu tuy không có uy lực công kích sát phạt, nhưng nếu lại bị bắt đi một lần nữa, e rằng chín phần chết một phần sống.

Uy lực của Kim Giao Tiễn kia quá lợi hại, lẽ ra phải ngang với hai mươi bốn viên Định Hải Châu, nên tránh mũi nhọn của nó.

Nghĩ đến đây, Lục Áp quát lớn một tiếng, pháp lực toàn thân bạo động, hai mắt lóe kim quang, xông về phía Quỳnh Tiêu tiên tử.

Bành!

Quỳnh Tiêu tiên tử thấy kim quang trong mắt y, chỉ cảm thấy hai mắt một trận bỏng rát, động tác trong tay vô thức chậm lại.

Lại thấy hai lưỡi hàn nhận va chạm, Quỳnh Tiêu tiên tử bị một kiếm đánh bật ra, bay xa mấy chục mét.

"Đi!" Trương Phương sớm đã biết Lục Áp sẽ lựa chọn đột phá hướng nào, Lưu Ly Kiếm trong tay ném ra, bắn tới, ngăn cản y tiến lên.

Có Quỳnh Tiêu tiên tử gây cản trở một chút, Kim Giao Tiễn kia trong chớp mắt đã tới, nhắm vào Lục Áp hung hăng cắt xuống, muốn chém y thành hai đoạn.

Chương 285

Một cỗ quái phong màu đen ập tới, mang theo khí tức hủ thực, lấp đầy chỗ trống mà Quỳnh Tiêu tiên tử vừa để lộ ra.

Xuy!

Thải Vân tiên tử thấy vậy, một tay đánh ra Lục Mục Châu, một đạo lam quang gào thét bay tới.

Tứ đại pháp bảo đồng loạt ập đến, Lục Áp tránh không thể tránh, điên cuồng vận chuyển công pháp trong cơ thể, liền muốn hiện ra Kim Ô nguyên thể.

Lúc này y cũng bạo nộ đến cực điểm, tung hoành Hồng Hoang vô số năm, khi nào bị người ta bức đến nước này, trong lòng tràn đầy phẫn nộ.

Oanh!

Khi chúng pháp bảo đồng loạt phát uy, hư không một trận vặn vẹo.

Một đạo hắc bạch chi khí tản ra, hai con cá nhỏ đột nhiên xuất hiện.

Từ từ hóa thành một bộ Âm Dương Thái Cực Đồ, điên cuồng xoay tròn, hắc bạch chi khí hộ thân.

"Hừ?!" Trương Phương vừa nhìn, vội vàng cảm ứng xung quanh, quả nhiên ở chân trời có hai đạo độn quang đang phi nhanh tới.

Hắn biết lần này lại làm công cốc, có Thái Cực Đồ bảo vệ Lục Áp, các pháp bảo kia không thể phát huy uy năng.

Chỉ thấy hắc bạch chi khí đại thịnh, vững vàng chống đỡ công

kích của nhiều pháp bảo.

Bỏ qua lực hút của Hỗn Nguyên Kim Đấu, tiêu diệt quái phong màu đen, Kim Giao Tiễn cứng rắn cũng không thể cắt xuống.

Vù!

Hai đạo độn quang trong chớp mắt đã tới, Lục Áp vừa cảm nhận được Thái Cực Đồ xuất hiện, nhanh chóng kiềm chế sự phẫn nộ muốn hóa ra Kim Ô nguyên thể.

"Đạo hữu có khỏe không?" Nhiên Đăng đạo nhân nhìn tình hình trên sân, lên tiếng hỏi.

Lời này tự nhiên là hỏi Lục Áp, còn về Trương Phương thì y hận không thể giết chết hắn.

"Đa tạ đạo hữu đã tương cứu!" Lục Áp chắp tay đáp lại.

"Đạo hữu không cần khách khí." Huyền Đô Đại Pháp Sư khẽ điểm pháp quyết, Thái Cực Đồ từ từ bay về.

Ngay khi cảm nhận được Nhiên Đăng và hai người kia, Trương Phương liền ra hiệu cho mấy vị tiên tử thu pháp bảo, đừng lãng phí pháp lực nữa.

Mấy vị tiên tử cũng không phải người kém cỏi, cũng nhìn ra Thái Cực Đồ không tầm thường.

Trương Phương nhấc chân, đi về phía Tam Tiêu và những người khác.

Lục Áp có người giúp đỡ, nhưng cảnh tượng lại có chút khó xử.

Ba vị Chuẩn Thánh, đối với một Chuẩn Thánh và nhiều vị Kim Tiên của Tiệt Giáo.

Nhưng xét về pháp lực, Xiển Giáo hơi chiếm ưu thế; nhưng bên Tiệt Giáo lại có nhiều pháp bảo hộ thân, ai thắng ai thua thì chưa biết

được.

Một bên khác, Nhiên Đăng đạo nhân đã từ Lục Áp mà hiểu rõ cục diện, nhất thời trầm tư, không nói một lời.

"Ngươi có thật là Phó Giáo Chủ không?" Quỳnh Tiêu tiên tử trường kiếm dựng trước ngực, đột nhiên lên tiếng hỏi.

"Không giống sao?!" Trương Phương cười nhạt, hỏi ngược lại.

Vân Tiêu tiên tử thấy bộ dạng phúc hậu của hắn, liền khẽ cười nói, "Không phải chúng ta không tin, nhưng có bằng chứng gì không?" Tuy rằng nhìn hắn không hợp với Lục Áp, nhưng thân phận quả thực cần xác nhận.

"Ừm... ta không cẩn thận làm mất Thanh Bình Kiếm, chuyện này sau khi về sẽ nói kỹ hơn." Trương Phương nghe vậy, trên mặt hiện lên một tia khó xử.

Thật là, ngay cả bằng chứng thân phận cũng bị địch nhân lấy đi, quả thực khó nói ra.

Vân Tiêu tiên tử nghe xong, lại nhìn thấy bộ dạng chật vật của Trương Phương, chỉ gật đầu, không hỏi thêm nữa.

Dù không phải Phó Giáo Chủ thật, đợi khi về Ngũ Hành Thành tự sẽ có các đồng đạo khác làm chứng.

"Đạo hữu có nắm chắc đối phó ba người đối diện không?" Vân Tiêu tiên tử không biết thực lực của hai người mới đến bên kia, liền lên tiếng hỏi.

"Người dùng Thái Cực Đồ thì khỏi nói rồi, là đệ tử đầu tiên của Lão Tử, Huyền Đô Đại Pháp Sư; còn về người kia, là Phó Giáo Chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng đạo nhân." Trương Phương dừng lại, "Còn về việc có đánh được hay không, chắc là đánh bất phân thắng bại!" Nếu là đơn đấu thì Trương Phương tự nhiên không sợ, chỉ là hắn chưa

thăm dò rõ thực lực của mấy vị tiên tử, lại không ở trạng thái đỉnh phong, cho nên khó nói hết.

"Tê!" Mấy vị tiên tử nghe vậy, đều có chút kinh ngạc, hai người kia danh tiếng quả thực không nhỏ.

Lão Tử tự nhiên không cần nói, là đại huynh của Thông Thiên Giáo Chủ nhà mình, dưới trướng chỉ có duy nhất một đệ tử là Huyền Đô Đại Pháp Sư, có thể thấy người này đạo hạnh căn nguyên thâm hậu đến mức nào.

Phó Giáo Chủ Xiển Giáo, vậy là ngang hàng với Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo, cùng một đẳng cấp.

Chương 286

Xuy xuy!

Hai bên đang suy nghĩ, chân trời lại có từng đạo hồng quang độn tới.

Trương Phương vội vàng dò xét, đợi đến khi bay gần mới phát hiện ra chư tiên Tiệt Giáo.

"Lão sư!" "Phó giáo chủ!" Lục Nhĩ Mi Hầu và chư tiên Kim Ngao Đảo bay tới, thấy một đạo nhân tóc tai bù xù, cẩn thận quan sát dung mạo và khí tức của hắn, đột nhiên kinh hỉ kêu lên.

Mọi người hạ xuống, vội vàng chắp tay.

"Lâu rồi không gặp!" Trương Phương chắp tay đáp lại, khẽ cười, thấy bên Ngũ Hành Thành vấn đề không lớn.

"Lão sư thật khiến ta phải đợi một phen!" Lục Nhĩ Mi Hầu lên tiếng nói, vốn dĩ trái tim vẫn lo lắng sợ hãi treo lơ lửng lập tức hạ xuống, cũng không còn sợ Ngũ Hành Thành có thất thủ, thành trì có thể thắng được Tây Kỳ hay không không quan trọng, tính mạng an toàn của lão sư mới là điều quan trọng nhất.

"Bị người ta dùng chút âm mưu quỷ kế vây khốn, cũng không sao!" Trương Phương cũng không nói nhiều, chỉ đáp.

Mấy vị tiên tử thấy lời nói của mọi người, trong lòng mới thực sự an tâm, Vân Tiêu tiên tử chắp tay, lên tiếng nói, "Phó giáo chủ, vừa rồi chúng ta không nhận ra người, xin người thứ lỗi!" "Không sao!

Không có gì to tát, vừa rồi ta cũng không nhận ra các nàng, coi như huề vốn rồi!" Trương Phương khẽ vẫy tay, cười nói.

Mấy vị tiên tử nghe vậy mỉm cười, thấy tính tình của Phó giáo

chủ cũng tùy hòa.

Bên Tiệt Giáo một phen vui vẻ hòa thuận, Nhiên Đăng và mấy người kia lại nhíu mày, thấy người xem đông đảo, tuy thực lực bọn họ hơn xa ba người kia, nhưng giao chiến dù sao cũng phiền phức.

Ba người đồng loạt quyết định, đi trước là thượng sách!

Dù sao có, đặc biệt là Nhiên Đăng đạo nhân, Trương Quế Phương kia trúng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư mà không hề hấn gì, thật sự là hoang đường đến cực điểm.

"Trương Quế Phương, hôm nay tha cho ngươi một mạng, ngày sau lại chiến!" Lời nói kiểu cách tự nhiên phải nói, lời vừa dứt, liền thấy ba người hóa thành độn quang rời đi.

Tốc độ nhanh đến phi thường.

"Chạy thì chạy cũng nhanh đấy!" Trương Phương nhìn kỹ, thấy địch nhân đi rất nhanh, cười nói. .....

Ngũ Hành Thành, trong chủ soái doanh trướng.

Trương Phương ngồi cao ở vị trí đầu, những người còn lại theo thứ tự ngồi xuống.

"Ôi, Diêu Tân mấy vị đạo hữu thân tiêu đạo tử, hai vị đệ tử của Triệu đạo hữu cũng..." Trương Phương vừa nghe xong mọi người báo cáo tình hình mấy chục ngày qua, liền nhíu mày.

Không ngờ trong vỏn vẹn hai mươi ngày, lại xuất hiện nhiều tình huống như vậy, cuối cùng vẫn không thoát khỏi vận mệnh.

May mà mình về kịp thời, nếu không thêm vài ngày nữa, phe Ngũ Hành Thành e rằng sẽ binh bại tháo chạy.

Bành!

"Lục Áp và những người kia thật sự đáng ghét!" Tần Hoàn hung

hăng vỗ xuống bàn, giận dữ nói.

Trước đó chư tiên Kim Ngao Đảo suýt chút nữa bị Lục Áp "một nồi bưng hết", nếu không phải năm vị tiên tử kịp thời đến, e rằng cũng đã hồn quy Phong Thần Đài.

Trương Phương có thể hiểu được, cũng không nói nhiều, ngón tay khẽ gõ mặt bàn, từ từ suy nghĩ.

"Việc cấp bách hiện tại là phải cứu Triệu đạo hữu về trước, rồi sau đó mới bàn tính chuyện khác!" Trương Phương lập tức có quyết định, ngày mai đã là ngày thứ hai mươi mốt, nếu lại trì hoãn nữa, Triệu Công Minh e rằng thật sự không cứu được.

Chiến lực của Triệu Công Minh tương đương với một vị Chuẩn Thánh, sau này nếu thu về dưới trướng cũng có tác dụng lớn.

"Phó giáo chủ nói có lý!" Thấy tính mạng Triệu Công Minh nguy kịch, người sốt ruột nhất tự nhiên là Tam Tiêu, Vân Tiêu tiên tử vội vàng lên tiếng phụ họa.

"Phó giáo chủ có kế sách gì không?" Văn Trọng hỏi, lần trước một phen mưu tính không mấy thành công đã thất bại, mặc dù Trương Phương đã quay về, nhưng bên Xiển Giáo cũng có thêm Nhiên Đăng đạo nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư.

"Không cần, ta đích thân đi lấy!" Trương Phương trong mắt lóe lên một tia ngoan lệ.

Trước sức mạnh tuyệt đối, bất kỳ âm mưu quỷ kế nào cũng là hư vô.

Văn Trọng nghe vậy, lập tức ngây người, không biết nên nói gì.

Trương Phương tự nhiên biết ông đang lo lắng, nhưng bên Xiển Giáo có ba vị Chuẩn Thánh, một đối hai không thành vấn đề, chỉ cần có thể dẫn dụ đi một người nữa là được.

“Ngày mai bày trận, thu hút sự chú ý của phe Xiển Giáo, Lục Nhĩ Mi Hầu hóa thành bộ dạng của ta, khiến đối phương thả lỏng cảnh giác, ta tự mình đi lấy Đinh Đầu Thất Tiễn Thư!” Trương Phương lại một lần nữa lên tiếng nói.

Mấy vị tiên tử nghe xong, nhìn nhau một cái, đã có quyết định.

Vân Tiêu tiên tử lên tiếng nói, “Phó giáo chủ, tỷ muội chúng ta có một trận pháp, tên là Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, trận pháp này ảo diệu, có thể trợ giúp một phần lực!” Cửu Khúc Hoàng Hà Trận?!

Trương Phương nghe vậy, mắt sáng lên, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận lừng danh hậu thế, ai mà không biết ai mà không rõ!

Chương 287

"Được!" Trương Phương gật đầu đáp.

"Xin cho chúng ta sáu trăm tinh nhuệ sĩ tốt, thao luyện trận pháp này, một đêm liền có thể thành công!" Vân Tiêu tiên tử lại nói, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận chỉ cần sĩ tốt cầm lệnh kỳ động, diễn hóa ra trận pháp, chủ yếu là chờ người khác thúc giục, cũng không quá phiền phức.

Cửu Khúc Hoàng Hà Trận dựa theo tam tài thiên địa nhân mà diễn hóa, huyền diệu của thiên địa đều ẩn chứa trong đó, bên trong có cơ quan sinh tử, bên ngoài hàm chứa Cửu Cung Bát Quái; dù cho tiên nhân có lọt vào trong đó, cung môn vừa mở, uốn lượn khúc khuỷu, cũng không thoát thân được.

Bị vây khốn thêm vài ngày nữa, tiên nhân cũng phải thân tiêu đạo tử.

"Ta lập tức đi sắp xếp!" Văn Trọng nghe vậy đại hỉ, không đợi Trương Phương phân phó, liền lên tiếng đáp.

Xong chuyện này, cũng không còn việc gì khác cần phân phó, Trương Phương liền trực tiếp đi đến chỗ Triệu Công Minh nghỉ ngơi.

Kẽo kẹt!

Vừa bước vào cửa, liền nghe thấy từng trận tiếng ngáy như sấm, Triệu Công Minh vẫn tiếng thở khò khè không ngừng, hôn mê bất tỉnh.

"Thần hồn đã mất bảy tám phần mười!" Trương Phương nhìn kỹ, liếc mắt một cái liền thấy rõ ràng.

Người tu đạo tối trọng thần hồn, Trương Phương cũng tu luyện

Thất Phách Thần Thông, tuy rằng hiện tại cũng chỉ lĩnh ngộ được một Bi Thương Đại Đạo, nhưng cũng biết sự lợi hại trong đó.

"Phó giáo chủ có cách nào không?" Phía sau, Vân Tiêu tiên tử hỏi.

Mấy người kia cũng theo Trương Phương.

"Thần hồn tạm thời không thể hồi phục, phải đốt Đinh Đầu Thất Tiễn Thư kia mới được, nhưng thân thể yếu ớt như vậy, thì có thể bồi bổ một chút!" Trương Phương vươn tay thăm dò cơ thể Triệu Công Minh, từng tia pháp lực chú nhập vào.

Dù Triệu Công Minh có ngọc cơ tiên thể, cũng không thể chống lại lực chú của Đinh Đầu Thất Tiễn Thư.

Vân Tiêu tiên tử nghe vậy, mắt phát ra quang mang, cuối cùng cũng nghe được một tin tức tốt.

"Bồi bổ thế nào?" "Cửu Chuyển Kim Đan." Trương Phương trước đó từ chỗ Huyền Đô Đại Pháp Sư lừa được một hồ lô Cửu Chuyển Kim Đan, tuy rằng đã dùng một ít để đổi điểm cường hóa, nhưng vẫn còn dư lại.

Một viên kim đan liền có thể giúp phàm nhân bước vào tu vi Thiên Tiên, cuối cùng có thể thăng lên Kim Tiên, có thể thấy công dụng diệu kỳ của đan dược này trong việc tẩy rửa tư chất.

Kim đan phổ thông đối với Triệu Công Minh tự nhiên vô hiệu, Trương Phương lại tốn một cái giá lớn cường hóa một phen.

Tay lật một cái, ba viên đan dược vàng óng xuất hiện, tản ra một cỗ dược hương nồng đậm.

Nếu Triệu Công Minh ở thời kỳ toàn thịnh, kim đan tốt đến mấy cũng vô dụng với ông, nhưng hiện tại lại là đại bổ dược.

"Đi!" Trương Phương thốt ra một chữ, chỉ thấy ba viên kim đan

từ từ bay ra, rơi vào miệng Triệu Công Minh.

Một trận kim quang lóe lên.

"Hừ!" Triệu Công Minh khẽ rên một tiếng đầy dễ chịu, sắc mặt xám xịt trên mặt cuối cùng cũng có phần tiêu tan.

"Tạ Phó giáo chủ!" Vân Tiêu tiên tử thấy vậy, vội vàng nói.

Nàng cũng nhìn ra kim đan không tầm thường, hẳn là vật phẩm cực phẩm trong đan dược, Trương Phương không hề tiếc rẻ mà lấy ra, khiến mấy người kia phải nhìn với con mắt khác.

"Không cần!" Trương Phương lắc đầu, thấy Triệu Công Minh có phần chuyển biến tốt, mới yên tâm.

Mấy người đi ra khỏi sân, Trương Phương trở về sân nhà mình, mấy vị tiên tử thì đi diễn luyện trận pháp, chuẩn bị cho trận chiến ngày mai. .....

Ngày thứ hai.

Tiếng trống sấm trận trận, phe Tiệt Giáo dẫn đầu khiêu chiến, tiếng hô giết vang trời.

Trương Phương không đợi đối phương xuất trận, liền đã đi trước một bước độn đến Kỳ Sơn.

Hắn đã để lại một đạo phù ấn trên Lục Nhĩ Mi Hầu, có thể hóa ra khí tức của hắn, nếu không phải đích thân giao thủ, chư tiên Xiển Giáo nhất định không thể nhìn ra thật giả.

Trong doanh trướng Kỳ Sơn.

Khương Tử Nha đang ngồi nghiêm chỉnh trước người rơm, không xa có từng hàng sĩ tốt tuần tra.

Hôm nay là ngày then chốt, Khương Tử Nha tự nhiên đích thân canh giữ người rơm, không rời nửa bước, chờ đợi Lục Áp đến.

Y cũng biết rõ chư tiên Tiệt Giáo khẳng định sẽ lại đoạt thư, không dám có chút sơ ý nào.

Chân trời, một đạo độn quang bay tới, trong chớp mắt đã đến trên không doanh trướng.

Trương Phương đến Kỳ Sơn sau, không hề ẩn nấp thân hình, định thần nhìn xuống.

Trên doanh trại cắm hai người rơm, trên đó lần lượt viết Trương Quế Phương và Triệu Công Minh, trên bàn bày hai cuốn thư.

Chương 288

"Ha!" Trương Phương vừa nhìn thấy ba chữ Trương Quế Phương liền bật cười, tự cảm thấy buồn cười.

Chẳng trách trước đó Lục Áp biểu tình lại kỳ quái như vậy, hóa ra hắn cũng đã thi triển Đinh Đầu Thất Tiễn Thư với mình.

Đáng tiếc, sách vô dụng; cũng không phải vô dụng, chủ yếu là khâu quan trọng đã xuất hiện sai sót.

Xuy!

Thân hình hạ xuống, Khương Tử Nha cảm nhận được có người, vội vàng mở mắt, thất thanh nói, "Trương Quế Phương?!" Y vốn tưởng Trương Quế Phương sẽ đi đốc trận, dù sao Nhiên Đăng đạo nhân cũng ở đó, không ngờ hắn lại đích thân đến Kỳ Sơn.

Trương Phương cũng không phí lời, vung tay áo, một đạo thần mang đánh ra, liền muốn cuộn thư rồi bỏ đi.

Khương Tử Nha vội vàng hiện ra Đả Thần Tiên, ra thế muốn lao tới, để chặn đạo thần mang kia.

Nhưng thần mang kia quá nhanh, lướt qua cây tiên.

Ba!

Chưa kịp thần mang bay tới, lại có một đạo thần mang bay đến, hai bên va chạm, tan biến vào hư vô.

"Ta cứ tưởng ngươi không xuất hiện." Trương Phương nhìn sang chỗ khác, thấy một thân ảnh.

"A, đạo hữu còn nhớ, bần đạo nào có lý do không xuất hiện." Giọng nói nhàn nhạt truyền đến, chính là Lục Áp, y vẫn mặc một bộ

đạo bào màu đỏ, bên hông đeo bội kiếm, bước chân nhẹ nhàng.

Y đã đợi ở đây từ lâu, chỉ là thời khắc chưa đến, vẫn chưa thể thúc giục chú thuật của Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, nếu không Triệu Công Minh kia đã sớm thân tiêu đạo tử rồi.

Trương Phương lật tay, một thanh trường kiếm đen sì hiện ra, lóe lên quang trạch mê người.

"Khương Tử Nha công, xin hãy lui xuống đi!" Lục Á nói lớn, một tay nâng hai quyển sách lên, đặt trước ngực.

"Đa tạ đạo hữu!" Người quý ở việc tự biết mình, Khương Tử Nha tự nhiên hiểu đạo lý này.

Thay vì chốc lát bị liên lụy vào trận chiến, chi bằng đi trước là hơn.

Trận đấu cấp bậc này, đâu phải pháp lực mỏng manh có thể tham dự.

"Bần đạo lấy làm hiếu kỳ, trúng phải Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, vì sao lại không có chút phản ứng trúng chú nào?" Lục Á cũng không vội đánh, trước hết muốn giải đáp thắc mắc.

"À!" Trương Phương cười lạnh một tiếng, tự nhiên sẽ không ngốc mà nói ra. (Thế nhân đều gọi Trương Quế Phương, nào có biết Trương Phương!

Ngay cả tên cũng viết sai, chú thuật tất nhiên sẽ không có hiệu dụng.) Hưu!

Trương Phương cũng không nhiều lời, Lưu Ly Kiếm vung một kiếm hoa, trực tiếp đâm tới.

Tranh!

Liệt diễm cuộn trào, Lục Á giơ kiếm đỡ, hỏa diễm điên cuồng trút

xuống, bao vây lấy Trương Phương.

Hai bên giao kích, phát ra từng trận tiếng nổ ầm ầm.

Trương Phương không hề lưu thủ, công pháp trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, mỗi chiêu mỗi thức đều như muốn hủy diệt mọi thứ.

Hắn không đến Cửu Tiêu Hư Không quyết đấu, bởi vì ở đây không có gì phải cố kỵ.

Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư đang ở đây, ba người cùng ra tay cũng chẳng làm được gì.

Hắn không phải người giữ sách, chỉ là một kẻ phá hoại, không cần phải lo lắng gì cả.

Đánh không thắng cũng không sao, biến hình nhân thành hư vô mới là quan trọng nhất.

Nếu Thiên Đạo lại giáng thiên phạt, chẳng phải có thể lợi dụng lôi điện mà tẩy sạch tạp chất trong cơ thể sao?

Lục Á khẽ nhíu mày, cảm nhận cự lực truyền đến từ thân kiếm, chợt hiểu ra ý đồ của Trương Phương.

Vô tình, hắn đã rơi vào thế khó xử, bị động.

Đánh thì không dám toàn lực, không toàn lực thì lại không đánh lại được.

"Huyền Đô đạo hữu!" Nghĩ đến đây, Lục Á khẽ gọi một tiếng.

Trương Phương nghe vậy, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh.

Quả nhiên, Huyền Đô Đại Pháp Sư vẫn luôn ẩn mình.

"Đạo hữu chớ hoảng!" Chỉ thấy hư không vặn vẹo một trận, thân ảnh Huyền Đô Đại Pháp Sư lướt nhẹ hiện ra, trong tay Thái Cực Đồ

chậm rãi xoay chuyển, tán phát ra vô thượng huyền diệu chi khí.

Chương 289

Hắn cũng nhìn ra Lục Á đang ở thế khó, cũng không nhiều lời, trực tiếp thúc giục Thái Cực Đồ.

Thái Cực Đồ được xưng là chí bảo phòng ngự đệ nhất, thần thông phòng ngự tự nhiên ảo diệu vô cùng.

"Thái Cực sinh Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng hóa Bát Quái!" Từng đạo vô song diệu âm ngâm ra, mi mục Huyền Đô Đại Pháp Sư ngưng lại, thúc giục Thái Cực Âm Dương Đồ.

Huyền Đô Đại Pháp Sư không thể thúc giục Thái Cực Đồ đến cực hạn, dù sao hắn lĩnh ngộ về đồ này cũng chưa sâu.

Bạt!

Tám pho Thái Cực Đồ đột nhiên diễn hóa ra, mỗi pho tự tìm đúng phương hướng, âm dương chi khí lấp lánh, diễn hóa thành một phương thế giới, trói chặt Trương Phương và Lục Á trong đó.

Trương Phương tránh không kịp, khi mở mắt ra lần nữa, nơi tầm mắt nhìn đến đều là khí đen trắng.

Xuyên qua Thái Cực Đồ nhìn ra, hai hình nhân chỉ cách một gang tay, nhưng không thể chạm tới.

Hưu!

Lưu Ly Kiếm theo đó đánh ra một đạo kiếm khí.

Chỉ nghe một tiếng vang, va chạm vào khí đen trắng, cả hai cùng tiêu biến.

Trương Phương nhíu mày, hiển nhiên hắn bị nhốn vào thế giới

trận pháp do tám pho Thái Cực Đồ diễn hóa.

Mọi đòn tấn công đều sẽ bị tiêu dung.

Nếu chỉ đơn thuần dùng trận pháp để nhốt Trương Phương, đó tự nhiên không đáng sợ, trước đây hắn đã từng đánh nổ một pho Thái Cực Đồ huyễn thân rồi.

Nhưng trước mắt có Lục Á tồn tại, điều đó thì không cần nói cũng hiểu. (Mặc kệ, trước hết đoạt lấy sách rồi hủy hình nhân!) Trương Phương vừa dứt ý nghĩ, Lưu Ly Kiếm đại phóng hà quang, vô số kiếm khí quét ra.

Hắn sử dụng thần thông tấn công diện rộng, một mặt áp chế Lục Á, một mặt gây phá hoại cho Thái Cực Đồ.

Pháp lực của Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng không phải vô hạn, tự nhiên có thể từng chút tiêu hao.

Bạt!

Vô số kiếm khí lấp lánh thất thải hà quang bay ra, trực xung về phía Lục Á.

Lưu Ly Kiếm tốt chỗ nào cũng tốt, mà quá hoa lệ hào nhoáng, đánh ra kiếm khí nào cũng thất thải, thực sự rực rỡ chói mắt.

Lục Á mục quang ngưng lại, trường kiếm trong tay đánh ra từng đạo tàn ảnh, đánh tan những kiếm khí thất thải đang tới.

Oanh oanh oanh!

Một vài kiếm khí bị đánh bay va vào khí đen trắng, phát ra từng trận tiếng nổ.

"Lại!" Trương Phương vung kiếm, lại quét ra vô số kiếm khí.

Mỗi đạo kiếm khí khoảng một trượng, nhưng nhìn kỹ thì cực kỳ ngưng đọng, xét về nồng độ, hiển nhiên ẩn chứa uy lực bùng nổ.

Trương Phương vốn thích nghiên cứu thần thông, dù sao không kiếm chác thì không có, nếu bị bộ cường hóa tiêu tốn điểm cường hóa, chi bằng luyện tập nhiều hơn, biết đâu có thể lĩnh ngộ ra huyền diệu.

Thân hình vừa động, Trương Phương liền theo sau kiếm khí bay ra, hai tay kim quang lấp lánh.

"Đi!" Lục Á vung trường kiếm, một con viêm điểu linh tính hiện ra, vẫy đôi cánh.

Sau đó nó phân thân, một hóa hai, hai hóa bốn, trong nháy mắt, viêm điểu đã trải khắp bên trong Thái Cực Đồ.

Phanh!

Kiếm khí thất thải và viêm điểu va chạm vào nhau, như thể tự động định vị, mỗi con viêm điểu đều có thể tìm đúng mục tiêu, không bỏ sót bất kỳ đạo kiếm khí nào.

Chỉ thấy lại từng trận khói trắng bốc lên, che khuất tầm nhìn.

Trương Phương hai nắm đấm siết chặt, Lưu Ly Kiếm lơ lửng quanh người, lóe lên hà quang.

Đánh cận chiến, dùng nắm đấm mới có thể phát tiết pháp lực tốt hơn.

Trương Phương đã điên cuồng oanh tạc Kim Quang Tỏa Liên mấy ngày, hiển nhiên đã lĩnh ngộ được một tia cảm giác "lấy lực chứng đạo".

Cộng thêm sự tôi luyện của Cửu Chuyển Nguyên Công, đạo này quả là có thể làm được việc lớn!

Oanh!

Kiếm khí thất thải và viêm điểu va chạm tiêu hao lẫn nhau, vang

lên từng trận tiếng nổ, khói đặc cuồn cuộn.

Chương 290

Bạt!

Một đạo thân ảnh chợt xông ra từ trong khói trắng, hai nắm đấm siết chặt, kim quang lấp lánh, chính là Trương Phương.

Chỉ thấy sắc mặt hắn lạnh lùng, trong mắt mang theo từng tia sát khí.

Một quyền đánh ra, tựa như có thế phá nát hư không.

Lục Á thấy vậy, vội vàng giơ kiếm đỡ, múa ra từng đóa kiếm hoa, để lại từng đạo tàn ảnh.

Tranh!

Hai bên giao kích, lại phát ra tiếng kim qua.

Lục Á đột nhiên giật mình, không ngờ quyền đạo của đối phương đã đại thành, tán phát ra từng luồng cương liệt chi khí, có thể chống đỡ được kiếm sắc bén.

"Đi!" Trương Phương dùng hai nắm đấm công kích, thế công như bão táp mưa sa trút xuống, đồng thời lại khiến Lưu Ly Kiếm vòng ra phía sau, thừa cơ tấn công.

Lưu Ly Kiếm khẽ ngâm một tiếng, vẽ ra một đạo quỹ tích thất thải, bay lượn trên không.

"Hừ!

Nếu muốn so nhục thân cường hãn, bần đạo chưa từng sợ ai!" Lục Á lạnh lùng hừ một tiếng, hắn biết Trương Phương tu luyện nhục thân, có thể sánh ngang với Tổ Vu chi thể.

Nhưng thân là Kim Ô, hắn không chỉ bẩm sinh hiểu biết pháp về

hỏa diễm, mà nhục thân cũng không kém cạnh.

"Đi!" Lục Á cũng thốt ra một chữ, khiến trường kiếm trong tay bay ra.

Viêm điểu linh tính vừa động, trực tiếp lao thẳng về phía Lưu Ly Kiếm.

Hai bên vừa tiếp xúc, liền binh binh bàng bàng giao chiến, dù sao lần trước chưa phân thắng bại, cũng là tử địch không nghi ngờ gì.

Phanh!

Không phải chỉ hai thanh kiếm giao kích, toàn thân Lục Á lấp lánh hồng quang, hai nắm đấm đỏ rực, tựa như một khối sắt nung, tán phát ra uy năng khủng bố.

Trương Phương một quyền đánh ra, va chạm với hắn.

Lập tức, từng luồng khí ba trào ra, hung hăng công kích lên khí đen trắng của Thái Cực Đồ.

Không gian rung chuyển một trận, có ý muốn nghiêng đổ.

Từng vòng sóng xung kích nhanh chóng lan ra, cuồng phong nổi lên, thổi khiến đạo bào trên người Trương Phương phần phật, tóc bay tán loạn.

Hắn ra tay nhưng không hề lưu thủ, toàn thân pháp lực tuôn trào, thần quang lấp lánh, tứ tán ra.

Chỉ thấy bên trong tiểu thiên địa, như có liệt nhật chiếu rọi, khiến người ta không mở mắt nổi.

Bên ngoài Thái Cực Đồ.

Cảm giác pháp lực trong cơ thể đang nhanh chóng thất thoát, Huyền Đô Đại Pháp Sư nhíu mày, không ngờ hai người này đánh nhau lại khủng bố đến thế, tiêu hao với Thái Cực Đồ vô cùng lớn.

Để duy trì ổn định phiến thiên địa này tiêu tốn pháp lực, đương nhiên cũng là vì hắn lĩnh ngộ về Thái Cực Đồ chưa đủ sâu, nếu không chỉ bằng uy lực của bản thân Thái Cực Đồ đã có thể duy trì được.

Huyền Đô Đại Pháp Sư lần đầu tiên thấy Lục Á ra tay, mới chợt nhận ra đạo hạnh thần thông của người này phi phàm, khả năng cận chiến và pháp lực hùng hậu đều thuộc hàng thượng đẳng, đã đạt cảnh giới cao trong cảnh giới Chuẩn Thánh.

"Trấn!" Vừa nói, bên trong Thái Cực Đồ lại truyền đến một trận tiếng động lớn, Huyền Đô Đại Pháp Sư vội vàng thúc giục pháp lực.

Chỉ thấy lại có vô số khí âm dương đen trắng từ trong đồ du động ra, ổn định không gian.

"Lại!" Trương Phương và Lục Á quyền quyền đối chọi, không có chút chiêu pháp, kỹ xảo nào, chỉ đơn thuần là những đòn oanh kích giản đơn nhất.

Những đòn oanh kích cơ bản nhất lại mang đến từng trận xung kích khủng bố, hai bên đều đã nổi giận.

Phanh!

Một quyền nữa giáng xuống, trong mắt Trương Phương tử quang lóe lên.

Lục Á không hề hay biết, chỉ cảm thấy hai tay tê mỏi, gần như không trụ nổi.

Công pháp trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, pháp lực gia trì lên tay, mới miễn cưỡng kiên trì được.

Trương Phương thấy vậy, không chút lưu lực, cũng cảm thấy nếu cứ đánh tiếp thì tay mình sẽ phế mất, quả nhiên cơ thể Yêu tộc đều ở cấp độ yêu nghiệt, bẩm sinh đã mạnh hơn người khác một bậc.

Hắn liều mạng đánh với Lục Á, chỉ là để thu hút sự chú ý của hắn.

Đinh Đầu Thất Tiễn Thư được giấu trong ngực Lục Á, tự nhiên phải tiếp cận tìm cách mới có thể cướp đoạt.

Chương 291

Bạt!

Đang đánh, tử quang trong mắt Trương Phương đại thịnh, một đạo tử mang bắn ra.

Chính là Địa Sát Thần Thông cao cấp, Nhiếp Hồn!

Lục Á vừa vặn đối mặt, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh.

Dám chơi trò này sao?!

Động tác trên tay hơi ngừng lại, trong mắt cũng có một đạo kim mang bay ra, va chạm với tử mang, tiêu biến vào hư không.

Vào lúc này, Trương Phương với thế nhanh như chớp, từ Nê Hoàn Cung độn ra một đạo huy quang, nhưng không hề chói mắt.

Hưu!

Lục Á chợt ngẩng đầu nhìn lại thì đạo huy quang kia đã đột nhiên đến, thầm kêu một tiếng không ổn.

Hôi quang trực xung vào Nê Hoàn Cung của Lục Á, biến mất.

Trong mắt Lục Á lóe lên một tia ngây dại, bi ý vô hạn từ trong lòng dâng lên.

Hai nắm đấm từ từ buông xuống, nhất thời không thể động đậy.

Trong đầu từng khung cảnh từ rất lâu về trước lướt qua, một lần nữa được đánh thức từ ký ức sâu thẳm.

Trương Phương thấy hắn bị Bi Thương Đại Đạo ảnh hưởng, trong lòng mừng rỡ, thò tay cướp.

Lệ!

Con viêm điểu thấy chủ nhân bị cấm cố, giận dữ kêu một tiếng, liền muốn bay tới.

Lưu Ly Kiếm hà quang lóe lên, chặt chẽ trói nó lại.

Viêm điểu thoát khỏi hình dạng trường kiếm, trực tiếp huyễn hóa ra bản thân, từng luồng liệt diễm phun ra.

Lục Á tuy trúng Bi Thương Đại Đạo, nhưng trong lòng vẫn còn một tia thanh tỉnh, có thể cảm tri tình huống xung quanh, chỉ là không thể khống chế cơ thể.

Nộ khí không ngừng dâng lên, liền phá vỡ đạo này. (Không ngờ lại bất cẩn trúng chiêu, thật đáng tức giận!) Trương Phương một tay đoạt lấy Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, trên tay hỏa quang lóe lên, trực tiếp thiêu hủy nó.

Thần thông loại chú thuật, tất nhiên phải dựa vào một số vật chứa các loại.

Lúc này, vật chứa thần chú đã bị thiêu cháy, chú thuật đã mất đi tác dụng.

Công sức hai mươi ngày của Khương Tử Nha hóa thành công cốc.

Trương Phương thấy Đinh Đầu Thất Tiễn Thư đã bị hủy, trong lòng không chút do dự.

Dù sao hắn cũng không có toàn bộ thực lực để chém giết đối phương, bên ngoài lại có Huyền Đô Đại Pháp Sư rình rập, chi bằng đi trước là thượng sách.

Phanh!

Nghĩ đến đây, Trương Phương một quyền hung hăng đánh vào ngực Lục Á.

"Phốc!" Trúng ngay tim, Lục Á phun ra một ngụm tiên huyết, thân

hình nhanh chóng bay ngược, va vào khí đen trắng, sau đó từ từ trượt xuống.

Điều đó cũng khiến Lục Á hoàn toàn tỉnh táo, áp chế sự khống chế của Bi Thương Đại Đạo, ý thức khôi phục.

Trương Phương đẩy lùi Lục Á, không hề dừng lại, hai tay lại lần nữa kim quang lấp lánh.

Hắn tùy ý chọn một hướng mà độn đi.

Oanh!

Hai quyền đánh lên Thái Cực Đồ huyễn thân, một tiếng nổ vang.

Khí đen trắng tan biến, lại có vô số khí du động ra, không ngừng chống lại.

"Trương Quế Phương!" Trương Phương đang định đánh ra một đòn nữa, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng gầm giận dữ.

Tiếng nói phẫn nộ đến cực điểm, khiến người ta có thể cảm nhận được ngọn lửa giận hừng hực bên trong.

Trương Phương quay người nhìn lại, chỉ thấy Lục Á kia toàn thân đang bốc cháy hỏa diễm, hai mắt cũng lấp lánh hồng quang. (Trong lòng không dám lơ là, vội vàng xem hắn có biến hóa gì, pháp lực trong cơ thể âm thầm tuôn trào.

Chương 292

Thấy Lục Á hai lần bị Bi Thương Đại Đạo đánh trúng, giờ Đinh Đầu Thất Tiễn Thư lại bị hủy, nộ khí của hắn đã dâng lên đến đỉnh điểm.

Thật trùng hợp, công pháp mà Lục Á tu luyện, càng phẫn nộ lại càng có thể phát huy uy năng cao hơn.) "Ân?!" Nhận thấy khí tức trên người Lục Á không ngừng tăng vọt, Trương Phương kinh hãi, không ngờ đối phương lại ẩn giấu bản lĩnh như vậy.

Khí tức của hắn đã cao hơn mình một chút, không gian dường như không thể chịu đựng nổi, bắt đầu vặn vẹo.

Xét về Chuẩn Thánh xuất chiến Phong Thần từ hai phe Tiệt Giáo và Xiển Giáo hiện tại, cộng thêm Lục Á, bao gồm cả Trương Phương, đã có bốn vị.

Cảnh giới Chuẩn Thánh mênh mông vô biên, tự có ý vô tận, khiến nhiều Chuẩn Thánh không thể thật sự nhập Thánh Đạo.

Người thành Thánh, cần đại khí vận, đại cơ duyên, đại tạo hóa, cũng cần thực lực hùng hậu, thiếu một không được.

Bởi vậy, trong cảnh giới Chuẩn Thánh, thực lực các vị Chuẩn Thánh giả không hề ngang bằng.

Trương Phương đều đã giao chiến với ba người kia.

Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư hẳn là cùng cảnh giới, hai người liên thủ có thể đánh ngang ngửa với mình, bất phân thắng bại, đánh đến cuối cùng cũng chẳng ai làm gì được ai.

Từ khi Trương Phương lĩnh ngộ ra Thất Phách Thần Thông, lại bị nhốt trong Tỏa Nguyên Phù Thư mà lĩnh ngộ được một tia "lấy lực

chứng đạo", khi giao chiến với Lục Á đã có thể áp chế hắn một bậc.

Nhưng không ngờ khí tức Lục Á thăng cấp nhanh đến vậy, vượt qua Trương Phương.

Trương Phương tự cảm thấy không ổn, nếu Lục Á thật sự phát điên, chẳng phải sẽ liều chết với mình sao, đến lúc đó cả hai đều bị Thiên Đạo lôi phạt đánh chết. (Đương nhiên bị đánh chết chỉ là nói đùa.) Nghĩ đến đây, Trương Phương lật tay, hiện ra một viên viên châu xám mờ.

"Đi!" Pháp lực chú nhập, Hỗn Độn Châu bay lơ lửng trên đỉnh đầu, một màn sương mờ mịt giáng xuống, bảo vệ cơ thể hắn.

Trương Phương lại vẫy tay, thu Lưu Ly Kiếm về.

Thanh Bình Kiếm đã mất rồi, không thể để mất thêm một kiện binh khí cấp bậc Tiên Thiên Linh Bảo cao cấp nữa.

Pháp bảo binh khí một khi đã tế xuất, phải có quyết tâm bị địch nhân thu đi.

Chẳng phải đã thấy Lạc Bảo Kim Tiền kia, một khi thu pháp bảo là trăm phát trăm trúng, bất kể cấp bậc gì, thu xong liền chạy sao.

Nhận thấy Lục Á đang trong trạng thái súc lực, Trương Phương liền lập tức quyết đoán.

Hắn xoay người, oanh kích Thái Cực Đồ huyễn thân.

Vì đánh cũng vô dụng, không thể chém giết đối phương, vậy thì không nên ở lại lãng phí thời gian nữa.

Hơn nữa, cũng không biết Tam Tiêu bày Cửu Khúc Hoàng Hà Trận đối địch ra sao, cũng phải nhanh chóng đến trợ trận.

Oanh!

Từng quyền đánh lên Thái Cực Đồ, hiện tại không có Thanh Liên

tương trợ, nếu không chỉ cần một vụ nổ nữa có lẽ sẽ lập tức phá vỡ.

Trương Phương xoay người tấn công Thái Cực Đồ huyễn thân, áp lực của Huyền Đô Đại Pháp Sư lập tức tăng lớn.

Dù sao pháp lực trong cơ thể hắn phân tán trên tám pho Thái Cực Đồ, đều phải duy trì một chuẩn phòng ngự tương đương, nếu không sẽ bị phá vỡ.

Trước đó chỉ có sóng xung kích, còn có thể chống đỡ được, hiện tại quyền uy liệt liệt, chấn động Thái Cực Đồ vang lên từng trận.

Hoa!

Một đạo liệt diễm xông thẳng lên trời, va chạm với khí đen trắng của Thái Cực Đồ, phát ra tiếng tiêu dung xì xì.

Cảm nhận khí tức phía sau, Trương Phương ngẩng mắt nhìn.

Nơi tầm mắt nhìn đến, đều là hỏa diễm hung mãnh, hừng hực bốc cháy, cơ thể Lục Á nhìn không rõ ràng, dường như ẩn trong liệt diễm.

Hưu!

Chợt, một đạo quang tuyến nóng bỏng phá tan liệt diễm, bắn ra.

Trương Phương thân hình chợt lóe, tránh ra, dẫn đạo đạo quang tuyến khủng bố kia phá vỡ Thái Cực Đồ.

Chỉ thấy thân hình Trương Phương du động, đạo quang tuyến nóng bỏng kia cũng chuyển hướng truy kích.

Trương Phương không do dự nữa, trực tiếp thúc giục Hỗn Độn Châu.

Hắn có thể cảm nhận được uy năng khủng bố ẩn chứa trong đạo quang tuyến kia.

Phanh!

Quang tuyến nóng bỏng và màn sáng xám va chạm, lập tức nổ tung.

Chương 293

Khí tức nóng cháy cuộn trào, từng chút một phá vỡ màn sáng xám.

Trương Phương đại kinh, hắn đã đánh giá thấp uy năng của quang tuyến nóng bỏng này, mạnh đến mức trực tiếp phá vỡ phòng ngự của Hỗn Độn Châu.

Mặc dù uy năng Hỗn Độn Châu chưa hoàn toàn mở ra, nhưng cũng có thể thấy được sự khủng bố của đạo thần thông này.

Một chiêu phá vỡ Tiên Thiên Linh Bảo phòng ngự cao cấp, truyền ra ngoài đủ để khiến người ta kinh sợ.

Bạt!

Hôi quang lóe lên, đạo quang tuyến nóng bỏng kia đã tiêu hao rất nhiều, nhưng cũng phá vỡ một khe hở nhỏ, trực tiếp lao vào.

Một tia hồng quang lóe lên, Trương Phương tránh không kịp, chỉ cảm thấy vai một trận đau đớn.

"Tê!" Cảm nhận cảm giác nóng rát kịch liệt truyền đến từ vai, Trương Phương hít một hơi khí lạnh, vội vàng thúc giục pháp lực để cầm giữ vết thương.

Vết thương không lớn, chỉ rộng một ly gạo, nhưng lại trực tiếp xuyên qua cả bả vai.

Có thể thấy nhục thân tu luyện bao lâu nay của Trương Phương nghiễm nhiên trở thành một tờ giấy trắng, một phát là xuyên thủng.

Hưu!

Mọi động tác đều chỉ trong chớp mắt, lại có một đạo quang tuyến nóng bỏng nữa bắn tới.

Trương Phương trong lòng không dám lơ là, trực tiếp bay lượn quanh Thái Cực Đồ mà độn.

Thúc giục Hỗn Độn Châu quá tốn pháp lực, chi bằng trực tiếp tấn công Lục Á, phòng ngự tốt nhất chính là tấn công.

Trương Phương dẫn đạo quỹ tích bay của quang tuyến nóng bỏng, một màn sương mờ mịt giáng xuống, thân hình trực tiếp lao thẳng vào trong biển liệt diễm hừng hực.

Đạo quang tuyến nóng bỏng kia bị dẫn bay vòng quanh mấy chục vòng, tựa như uy năng đã cạn kiệt, trực tiếp tiêu biến đi.

"Ân?!" Vừa đặt chân vào thế giới hỏa diễm, Trương Phương lại giật mình, nồng độ liệt diễm cao hơn tưởng tượng, còn lợi hại hơn cả Tam Muội Chân Hỏa.

Loại hỏa diễm này, chỉ bằng không khí mà thiêu đốt lãng phí, không dùng để đối địch.

Nếu tùy tiện để một Kim Tiên dính phải, e rằng sẽ lập tức thân tiêu đạo vẫn.

Một đôi mắt huyết hồng to như chuông đồng trừng trừng, không mang chút tình cảm nào, lạnh lẽo băng giá.

Trương Phương nhìn chằm chằm đôi mắt huyết hồng kia, cười lạnh một tiếng, Lưu Ly Kiếm quét ra từng đạo kiếm quang.

Hưu hưu!

Vô số kiếm quang thất thải bay ra, chưa bay tới, chỉ thấy liệt diễm cuộn trào, trực tiếp nuốt chửng kiếm khí.

Lệ!

Một tiếng chim kêu cao vút vang vọng khắp thiên địa.

Trương Phương thầm thấy không ổn, thân hình bay vọt lên cao.

Khi nhìn thấy sự phân bố của toàn bộ liệt diễm, đồng tử hắn co rút lại.

Liệt diễm hiện ra hình dạng một con thần điểu, vừa rồi ở phía dưới cảm nhận không rõ ràng, còn tưởng hỏa diễm bay loạn. (Chẳng lẽ là Kim Ô nguyên thể?) Trương Phương đột nhiên nghĩ đến một khả năng, Lục Á trực tiếp hiện ra bản thể sao?!

Chẳng trách được gọi là Mặt Trời của Hồng Hoang, chỉ bằng cơ thể bao phủ liệt diễm, thiêu đốt Hồng Hoang chẳng phải chuyện gì khó.

Trương Phương nhìn không rõ, liệt diễm đại khái có hình dạng chim, nhưng cũng có thể là thần thông Lục Á đánh ra.

Chỉ đôi mắt to lớn kia vừa nãy, hẳn là không sai được.

Bị hạn chế bởi địa hình không gian, hẳn là hắn chưa hoàn toàn hóa ra bản thể, nếu không toàn bộ chân thân sẽ che lấp Kỳ Sơn, cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Hưu!

Không cho Trương Phương cơ hội suy nghĩ, liệt diễm điểu lại há miệng, phun ra một đạo quang tuyến nóng bỏng.

Nhận ra chiêu thức này, Trương Phương trong lòng lập tức hiểu ra, chỉ có hỏa diễm được tinh luyện và nén chặt trong cơ thể mới có uy năng như vậy.

Trương Phương không thúc giục Hỗn Độn Châu, chỉ hóa thành một đạo độn quang, bay quanh Thái Cực Đồ huyễn thân.

Hiện tại gần như toàn bộ không gian đều bị liệt diễm điểu chiếm giữ, bất lợi cho chiến đấu, hiện giờ phá vỡ cấm cố của Thái Cực Đồ mới là thật.

Trương Phương áp sát Thái Cực Đồ, âm dương nhị khí du động trước người, vô số khí đen trắng bị quang tuyến nóng bỏng tiêu diệt.

Chương 294

Quay lại vị trí vừa rồi oanh kích Thái Cực Đồ, Trương Phương lập tức dừng thân hình.

Vị trí Thái Cực Đồ kia đã bị đánh tàn một nửa, chính là điểm yếu cần phá vỡ.

Phanh!

Hồng quang trong mắt lóe lên, khi quang tuyến nóng bỏng vừa vặn sắp đánh trúng, Trương Phương nghiêng người tránh, quang tuyến sát sạt qua người hắn, va vào Thái Cực Đồ huyễn thân.

Hắn mượn thần thông của Lục Á để phá vỡ cấm cố Thái Cực Đồ của Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Nhưng hành động này cực kỳ nguy hiểm, nếu sơ sẩy không tránh kịp, Hỗn Độn Châu lại không kịp phòng ngự, có thể nửa thân thể sẽ trực tiếp tiêu biến vào hư không, không tìm thấy một tia huyết nhục nào.

Bạt!

Khí tức nóng cháy từ quang tuyến táp vào mặt, Trương Phương chỉ cảm thấy mặt mình tê rát.

Hắn quay người một kích, một quyền oanh lên Thái Cực Đồ, vang lên tiếng ầm ầm.

Chợt, toàn bộ thế giới bị Thái Cực Đồ cấm cố xuất hiện biến hóa.

Vô số khí đen trắng thu về Thái Cực Đồ, tám pho Thái Cực Đồ lóe lên, lại biến thành một pho, chậm rãi bay về tay Huyền Đô Đại Pháp Sư. (Trương Phương ngạc nhiên, Thái Cực Đồ vẫn chưa phá, Huyền Đô Đại Pháp Sư vội vàng thu hồi làm gì?!) Nhưng Huyền Đô Đại

Pháp Sư thu hồi Thái Cực Đồ, trên mặt có chút tái nhợt, pháp lực trong cơ thể đã hao hết hơn một nửa.

Sau đó ánh mắt hắn nhìn về phía Lục Á đã huyễn hóa thành Kim Ô nguyên thể, lông mày nhíu chặt, cũng kinh ngạc Lục Á lại có bản thể Yêu tộc.

Mà liệt diễm quanh người hắn vô hình trung thiêu đốt Thái Cực Đồ, thực sự quá hao phí pháp lực.

Huyền Đô Đại Pháp Sư biết hắn không có ý phá vỡ Thái Cực Đồ, nhưng liệt diễm vô thức tán ra, liền từ từ tiêu dung với khí đen trắng.

Như vậy, nhất thời lại biến thành người đánh người, chi bằng không lãng phí pháp lực thì tốt hơn.

"À!" Trương Phương cười lạnh một tiếng, thấy biểu tình của Huyền Đô Đại Pháp Sư, liền hiểu rõ mọi chuyện.

Vào khoảnh khắc Thái Cực Đồ thu lại, hắn trực tiếp lao về phía hai hình nhân trên đài doanh trướng, trong tay hỏa quang lóe lên, đốt cháy hình nhân.

Hoa!

Trong chớp mắt, Huyền Đô Đại Pháp Sư còn chưa kịp phản ứng, liền thấy hai hình nhân hóa thành tro bụi.

Lệ!

Kim Ô cũng phát hiện tình hình bên này, liệt diễm trên người thu lại một ít, không còn cháy sáng chói mắt như vậy.

Trương Phương động tác không ngừng, vừa đốt sách vừa đốt hình nhân, mục đích đã đạt thành, nhanh chóng hóa thành một đạo độn quang bay về phía chân trời.

Tốc độ nhanh đến kinh người.

Kim Ô chấn động đôi cánh lửa, thổi khiến cây đổ đá nứt, liền đuổi theo.

Lần này Lục Á và Huyền Đô Đại Pháp Sư phối hợp không tốt, không khiến Kim Ô nguyên thể phát huy hiệu dụng tối đa, nhưng cũng không thể trách ai được.

Trương Phương và Lục Á một phen đối chiến, bức đối phương hiện ra nguyên hình.

Mặt khác, Ngũ Hành Thành.

Để yểm hộ Trương Phương rời đi, phe Tiệt Giáo xuất thành khiêu chiến, tiếng hò hét chiến đấu vang dội.

Lục Nhĩ Mi Hầu hóa thành hình dáng Trương Phương, đứng giữa chúng tiên Tiệt Giáo, được mọi người vây quanh.

Chưa kịp để Xiển Giáo phản ứng, Vân Tiêu Tiên Tử cùng năm người khác liền dẫn sáu trăm tinh nhuệ sĩ tốt xuất thành, trong lúc di chuyển, bày ra Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

"Trận thành!" Vân Tiêu Tiên Tử vẫy chủ lệnh kỳ trong tay, lớn tiếng hô một tiếng.

Oanh!

Lập tức khói đặc cuồn cuộn, trận pháp được bày ra hấp nạp linh khí thiên địa, liên thông thiên địa nhân tam tài, bố trí Cửu Cung Thiên Cương Địa Sát.

Gió mây cuộn trào, trận pháp nhìn không rõ ràng, chỉ có sát cơ hiện ra, ngưng kết thành từng trận sát khí thực chất trong hư không.

Khí tức huyết hồng cuồn cuộn, lượn lờ trên đỉnh trận.

"Trận pháp gì?" Chúng nhân Xiển Giáo kinh hãi, vội vàng mở mắt nhìn, chỉ thấy trước trận treo một tấm bảng, viết năm chữ "Cửu Khúc

Hoàng Hà Trận", sát khí hoành hành.

"Cửu Khúc Hoàng Hà Trận?!" Nhiên Đăng Đạo Nhân mở Tuệ Nhãn, lẩm bẩm nói.

Hắn thấy Trương Quế Phương đối diện nhìn mình với vẻ châm biếm, như thể đã có mưu đồ trong lòng.

Chương 295

Không cần nói cũng biết, đã Tiệt Giáo bày trận này, tự nhiên phải đi phá trận.

Nhưng trận này tuyệt đối không phải là một trong Thập Tuyệt Trận, sát cơ còn nồng liệt hơn tất cả trận pháp trước đây, nếu tùy ý bước vào e rằng rất có khả năng sẽ thân tiêu đạo vẫn.

"Trận này, người có căn nguyên sâu có thể sống, người có căn nguyên cạn e rằng cửu tử nhất sinh!" Nhiên Đăng Đạo Nhân liếc mắt đã nhìn ra chỗ đáng sợ của Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, giờ đã là lúc luận khí vận của chúng tiên.

Vừa nói, đối diện chợt độn ra năm vị tiên tử.

"Xiển Giáo kẻ nào dám phá trận của ta!" Một tiếng khiêu chiến trong trẻo, ngữ khí băng lãnh.

Nhiên Đăng định thần nhìn, nhận ra đó là ai.

Trước đây cũng từng chạm mặt một lần, lại nghe Lục Á có đề cập, biết ba người đứng đầu là nghĩa muội của Triệu Công Minh, đạo hạnh thần thông đều phi phàm.

"Vị đạo hữu nào muốn tiên phong vào trận này?" Đã bị khiêu chiến, tự nhiên phải ứng địch.

Nhiên Đăng Đạo Nhân nhìn về phía chúng tiên, hỏi.

Chúng tiên Xiển Giáo đều đang thầm tự suy tính, thấy Cửu Khúc Hoàng Hà Trận hung hiểm, nhất thời cân nhắc lợi hại.

Nếu có thể phá trận, tự nhiên là đại công một kiện; nếu không phá được, xét trận này, ít nhất cũng phải chịu khổ sở da thịt một phen.

Thấy không ai ứng lời, Nhiên Đăng Đạo Nhân khẽ nhíu mày.

"Phó Giáo Chủ!

Xin để ta đi một chuyến!" Dương Tiễn tay cầm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, một bước bước ra.

Là một đời đệ tử văn bối, tự nhiên phải đi thử trận trước; Na Tra và Lôi Chấn Tử đã bị địch nhân bắt đi, hiện giờ không rõ sống chết ra sao, phải tận một phần sức lực.

"Tốt!

Vạn phần cẩn thận!" Nhiên Đăng Đạo Nhân gật đầu, khẽ nói.

Dương Tiễn làm một lễ, chân đạp tường vân mà đi.

"Ta cũng đi!" Trong trận, Hoàng Thiên Hóa tay cầm Bát Lăng Lượng Ngân Chùy, âm thanh ồm ồm nói.

Thân cao hơn chín thước, tiếng như hổ báo, lưng hổ vai gấu, trong tay một đôi đại chùy, uy phong lẫm liệt.

"Được!" Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng gật đầu.

Hoàng Thiên Hóa triệu ra Ngọc Kỳ Lân, trên mặt hiện sát khí, rồi đi.

Nhưng thấy trong hư không, Quỳnh Tiêu Tiên Tử đã giao chiến với Dương Tiễn.

Quỳnh Tiêu Tiên Tử mắt đẹp nổi giận trừng, một thanh trường kiếm lóe hàn quang, đối chọi với Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, phát ra từng trận tiếng kim qua.

Trường kiếm hồng quang lấp lánh, hiển nhiên Quỳnh Tiêu Tiên Tử đã không còn lưu lại chút dư lực nào.

Uông!

Chỉ nghe một tiếng chó sủa, Dương Tiễn phóng ra Hạo Thiên Khuyển, thừa cơ hành động.

Con chó này toàn thân đen tuyền, răng nanh lởm chởm, móng vuốt sắc bén, hàn quang lấp lánh.

Nếu thật sự bị cắn một miếng, e rằng da thịt sẽ nát bươm, chỉ còn biết kêu xui xẻo!

"Tỷ tỷ, để ta giúp!" Bích Tiêu Tiên Tử thấy vậy, một thanh hàn nhận đâm tới.

Nếu Quỳnh Tiêu Tiên Tử đơn độc đối mặt với Dương Tiễn, tự nhiên sẽ thắng chắc, nhưng giờ có thêm một con chó bên cạnh quấy nhiễu, nàng lại không thể không phân thần ứng đối.

Bích Tiêu Tiên Tử thấy rõ, khi vung trường kiếm, cũng triệu ra pháp bảo.

Bên cạnh, Hoàng Thiên Hóa cưỡi Ngọc Kỳ Lân, đối mặt với Thải Vân Tiên Tử.

Thải Vân Tiên Tử giỏi dùng pháp bảo Lục Mục Châu, chuyên công kích mắt người.

Cận chiến đấu pháp cũng không kém, cũng tay cầm trường kiếm giao chiến với Hoàng Thiên Hóa.

"Đi!" Viên Lục Mục Châu lấp lánh lam quang lơ lửng bên người, Thải Vân Tiên Tử khẽ quát một tiếng, chỉ thấy nó bắn ra.

Ba!

Hoàng Thiên Hóa đang đánh, ai ngờ phía sau có pháp bảo đánh lén.

Không kịp tránh né, chỉ thấy tọa kỵ Ngọc Kỳ Lân nhảy một cái, va chạm với Lục Mục Châu.

Chương 296

Một tiếng tê rống thảm thiết, một vết máu hiện ra, máu tươi rỉ ra không ngừng.

Ngọc Kỳ Lân một chiêu thất bại, bị đánh ngã xuống, không rõ sống chết ra sao.

Hoàng Thiên Hóa nhìn thấy mắt rực lửa, nộ khí hoành hành, Bát Lăng Lượng Ngân Chùy trong tay trực tiếp đánh tới, lấp lánh ngân quang.

Thải Vân Tiên Tử cười lạnh một tiếng, vung trường kiếm, đánh ra từng đạo kiếm quang.

"Đạo hữu chớ hoảng, để ta giúp!" Thấy Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa ngay cả trận pháp cũng không vào được, bị người chặn ở bên ngoài.

Kim Tra và Mộc Tra nhìn nhau một cái, cùng nhau xông lên trời, giận dữ quát rồi tiến tới.

Hai người tuy sư thừa khác nhau, nhưng chung quy cùng một phái, kết thành một trận pháp thông thường.

Hạm Chi Tiên vừa mở túi phong, vô số hắc phong hung mãnh thổi tới, tạo thành từng trận cuồng phong lớn, đối chọi với hai người.

Thấy Hạm Chi Tiên vẫn có thể đối phó với Kim Tra và Mộc Tra, Vân Tiêu Tiên Tử thân hình bất động, vì còn phải thao túng trận pháp, liền không xuất trận.

Nhưng phe Tiệt Giáo bày ra Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo tiên phong lên phá trận, giao đấu với mấy vị tiên tử ngang tài ngang sức, nhưng vẫn chưa thể bước vào trận.

Vân Tiêu Tiên Tử thấy cảnh này, cũng mặc cho họ giao đấu, hôm nay vì để yểm hộ Phó Giáo Chủ, có thể kéo dài thời gian được chút nào hay chút đó.

Khanh khanh thương thương!

Trên hư không, khắp nơi đều là tiếng kim qua giao kích, hà quang tứ tán.

"Đi!" Dương Tiễn vung Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, giữa trán chợt hiện ra một đạo kim quang.

Một con mắt lấp lánh kim sắc đột nhiên xuất hiện, đánh ra từng đạo thần mang.

Quỳnh Tiêu Tiên Tử mục quang ngưng lại, trường kiếm vung ra, đánh ra vô số kiếm khí.

Phanh!

Kim mang và kiếm khí va chạm, nổ tung.

Khói đặc dâng lên, che khuất tầm nhìn.

"Hạo Thiên, lên!" Dương Tiễn thầm ra một chỉ lệnh cho Hạo Thiên Khuyển, sau đó không ngừng bước, trường đao đâm tới.

Thân hình hắn hóa thành hai, một bên chặn công kích của Bích Tiêu Tiên Tử.

Uông!

Một tiếng chó sủa, Hạo Thiên Khuyển hóa thành một đạo hắc quang, lao vào trong khói đặc.

Dương Tiễn cũng cảm thấy, Quỳnh Tiêu Tiên Tử lợi hại hơn Bích Tiêu Tiên Tử rất nhiều, cần phải giải quyết nàng trước.

Tranh!

Quỳnh Tiêu Tiên Tử một kiếm đánh tan kim mang kia, lại giao chiến với Dương Tiễn.

Chợt phía sau một đạo hắc ảnh xuất hiện, hung hăng vồ tới.

"Tỷ tỷ cẩn thận!" Bích Tiêu Tiên Tử thấy rõ, vội vàng lên tiếng.

Trường kiếm trong tay đâm vào ngực huyễn thân của Dương Tiễn trước mắt, muốn phá vỡ thần thông này.

Quỳnh Tiêu Tiên Tử nghe tiếng hô hoán, trong lòng giật mình, vội vàng phản thủ vung kiếm.

Thân hình chợt lóe, vừa vặn tránh được.

Khanh!

Trường kiếm và móng vuốt chó va chạm vào nhau, vô số hỏa quang bốc lên, có thể thấy cường độ răng nanh của Hạo Thiên Khuyển không hề kém cạnh một kiện Tiên Thiên Binh Khí.

Dương Tiễn thấy vậy, nắm lấy thời cơ, đao quang lóe lên.

Quỳnh Tiêu Tiên Tử vặn cơ thể một góc đặc biệt, muốn tránh Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao đang quét tới.

Xuy!

Đáng tiếc, chậm một chút xíu, cánh tay trái bị rạch ra một vết thương nhỏ.

Vừa vặn bị đao quang lướt qua, máu nhỏ ra, mùi huyết tanh thoang thoảng bay lên.

"Dương Tiễn, ngươi lại dám âm thầm thả chó, đúng là vô sỉ!" Quỳnh Tiêu Tiên Tử lúc này mới hiểu ra nguyên nhân đối phương tạo ra khói mù, cũng trách kinh nghiệm chiến đấu không đủ, bất cẩn trúng kế.

Chương 297

"Binh bất yếm trá!" Dương Tiễn cười lạnh một tiếng, triệu hồi Hạo Thiên Khuyển.

Quỳnh Tiêu Tiên Tử đại nộ, trường kiếm hồng quang lấp lánh.

"Hay cho câu binh bất yếm trá, xem pháp bảo đây!" Bên cạnh, Bích Tiêu Tiên Tử đã giải quyết đạo huyễn thân kia, nghe vậy trong mắt dâng lên nộ khí, lật tay một cái, liền triệu ra một pháp bảo hình đỉnh.

Nó đón gió mà trướng lớn, nhanh chóng hóa thành mười trượng, lấp lánh thanh sắc quang mang.

"Ân?!" Dương Tiễn thấy rõ, pháp bảo này có thể bắt giữ cả Lục Á, trong lòng không dám lơ là.

Hoa!

Bích Tiêu Tiên Tử kháp một pháp quyết, chỉ thấy Hỗn Nguyên Kim Đấu mở miệng đen sì, một luồng hấp lực khổng lồ phun ra.

Dương Tiễn đang định tránh ra, không ngờ hấp lực kia lại nhanh đến thế, trong chớp mắt đã đến, hắn lại không có bản lĩnh như Lục Á.

Uông!

Lại một tiếng chó sủa.

Hạo Thiên Khuyển đột nhiên xông lên, đẩy Dương Tiễn ra, sau đó bị luồng hấp lực kia hút vào trong Hỗn Nguyên Kim Đấu, biến mất.

Nó chỉ kịp nhìn Dương Tiễn một cái cuối cùng, trong mắt tràn đầy sự quyến luyến của loài vật.

"Pháp bảo của ta, không chứa súc sinh!" Bích Tiêu Tiên Tử thấy

Hỗn Nguyên Kim Đấu bắt được Hạo Thiên Khuyển, khẽ nhíu mày, khấp một pháp chỉ.

Bạt!

Thân hình Hạo Thiên Khuyển hiện ra lần nữa, nhưng bị kim quang trói chặt, trực tiếp bị quăng vào trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Chỉ thấy đại trận hồng quang lóe lên, sát cơ tràn ngập.

"Hạo Thiên!" Dương Tiễn đau lòng tận xương hét lên, lại mang theo phẫn nộ nhìn về phía Bích Tiêu Tiên Tử.

"Hừ!

Đừng nói súc sinh, ngay cả ngươi cũng phải vào đó!" Quỳnh Tiêu Tiên Tử thấy vậy, cười lạnh nói, giơ kiếm lên.

Bích Tiêu Tiên Tử cũng tế pháp bảo, hấp lực khổng lồ lại lần nữa đánh ra.

Dương Tiễn vốn đã không phải đối thủ của hai người, Hỗn Nguyên Kim Đấu vừa xuất hiện, hắn càng rơi vào thế bị động.

Quỳnh Tiêu Tiên Tử không nói lời thừa, trường kiếm đánh ra từng đạo tàn ảnh, toàn lực áp chế.

Chỉ thấy kim quang lóe lên, Dương Tiễn bị hấp lực chiếu tới, bị hút vào trong Hỗn Nguyên Kim Đấu.

"Đi!" Bích Tiêu Tiên Tử không nói hai lời, lại khấp một pháp quyết, quăng Dương Tiễn vào trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Hoa!

Lại có người vào trận, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận lóe ra hồng quang, trực tiếp nhốt người lại.

Không biết tình trạng một người một chó ra sao, nhất thời sống

chết chưa rõ.

"Hạm Chi muội muội, để ta giúp!" Bích Tiêu Tiên Tử thu dọn bên này, lại thấy Hạm Chi Tiên và Hoàng Thiên Hóa đang đánh nhau nảy lửa, liền lên tiếng gọi.

Hoàng Thiên Hóa cũng bị áp chế đánh, hai cây đại ngân chùy múa may, chống đỡ những cơn cuồng phong cấp mấy chục thổi thẳng vào mặt.

Hạm Chi Tiên vừa mở pháp bảo túi phong, vô số quái phong màu đen gào thét thổi ra, tựa hồ muốn trực tiếp biến kẻ địch thành một vũng nước đặc.

Hưu!

Một đạo kim quang lóe lên, Hỗn Nguyên Kim Đấu đột nhiên xuất hiện.

Hoàng Thiên Hóa vốn ở thế yếu, không kịp phản kháng, liền bị hấp nạp đi.

Bích Tiêu Tiên Tử bắt được Hoàng Thiên Hóa, quăng hắn vào trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, rồi lại vội vàng đi về phía Thải Vân Tiên Tử.

"Thải Vân muội muội, chớ hoảng!" Huynh đệ Kim Tra Mộc Tra kết thành trận pháp, uy lực công kích đại tăng, ẩn ẩn áp chế Thải Vân Tiên Tử một chút.

Nhưng tổng thể vẫn ngang bằng, nhất thời ai cũng không làm gì được ai.

Trong hư không, lại kim quang lóe lên.

Thân ảnh Hỗn Nguyên Kim Đấu khổng lồ hiện ra, một luồng hấp lực khổng lồ đánh ra.

“Nhiếp!” Theo đó là một tiếng quát khẽ của Bích Tiêu Tiên Tử, pháp bảo thanh quang lấp lánh.

Chương 298

Thải Vân Tiêu Tiên Tử thấy vậy, uốn ngón tay búng một cái, Lục Mục Châu lấp lánh lam mang bắn ra, chỉ thấy lam quang lóe lên, đột nhiên xuất hiện trước mặt Kim Tra và Mộc Tra.

Hai huynh đệ vẫn luôn phòng bị kiện lợi khí đánh lén này, tự nhiên sẽ không dễ dàng bị đánh trúng.

Tranh!

Binh khí đánh lên Lục Mục Châu, đánh bay nó đi.

Nhưng Kim Tra Mộc Tra lại không chú ý đến Hỗn Nguyên Kim Đấu đột nhiên xuất hiện, chỉ cảm thấy thân hình không tự chủ được, liền bị hút đi.

"A!" Chỉ nghe hai tiếng kinh hô, thân hình liền biến mất trong Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Bích Tiêu Tiên Tử lại lần nữa khấp pháp chỉ, đưa người vào trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Hoa!

Liên tiếp mấy người vào trận, đại trận gợn sóng, sát khí tràn ngập.

"Tỷ tỷ!" Bích Tiêu Tiên Tử liên tiếp bắt giữ mấy đệ tử Xiển Giáo, trở về trước Vân Tiêu Tiên Tử phục mệnh.

"Muội muội vất vả rồi!" Vân Tiêu Tiên Tử khẽ cười nói, vươn tay giúp muội muội sửa lại mái tóc rối trước trán.

Trong mắt nàng cũng lóe lên một tia kinh ngạc, đương nhiên không ngạc nhiên khi muội muội sẽ thắng, nhưng không ngờ lại thắng nhanh đến vậy.

Hỗn Nguyên Kim Đấu vừa xuất hiện, trong chớp mắt đã đại thắng trở về.

"Ha!

Bích Tiêu tỷ tỷ uy vũ!" Thải Vân Tiên Tử vui vẻ nói.

Một chiêu bắt địch, không hề giảm đi chút anh khí năm xưa.

"Hắc hắc!" Bích Tiêu Tiên Tử cười một tiếng, vui mừng.

Đúng lúc đó, phía xa một đạo hồng quang độn tới, mọi người vội vàng nhìn.

Độn quang bay đến không xa, hiện ra thân hình, nhìn diện mạo, chính là Trương Phương.

"Phó Giáo Chủ!" Năm vị tiên tử vội vàng lên tiếng gọi, hành lễ.

"Đinh Đầu Thất Tiễn Thư đã thiêu hủy, Triệu đạo hữu vô sự rồi!" Trương Phương đáp lễ, thấy biểu cảm trên mặt chúng tiên tử, trong lòng hiểu rõ, cũng không giấu giếm, sảng khoái cười nói.

"Tạ Phó Giáo Chủ!" Chúng tiên tử nghe vậy đại hỉ, đây là tin tức tốt nhất hiện tại.

Bên Tây Kỳ.

"Dương Tiễn và những người khác lại đều bị bắt rồi." Thấy mấy đệ tử thất bại, Nhiên Đăng Đạo Nhân kinh ngạc, ngay cả Dương Tiễn cũng thất bại, vậy trong số đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo e rằng không ai có thể xuất trận nữa.

Dương Tiễn trong số đệ tử đời thứ ba, đã là tồn tại mạnh nhất, đạo hạnh tu vi của hắn rất cao.

Không ngờ lại dễ dàng thất bại như vậy, pháp bảo thanh quang kia quả nhiên không phải vật tầm thường.

Quả đúng như Lục đạo hữu đã nói trước đây, mình quả nhiên đã quá lơ là.

"Ân?!

Lại một Trương Quế Phương nữa!" Chợt, thấy phía xa một đạo hồng quang độn tới, lại là Trương Quế Phương, Nhiên Đăng Đạo Nhân thất thanh nói.

Hướng đó, chính là nơi dưới chân Kỳ Sơn đặt doanh trướng, lập hình nhân để hạ chú thuật.

"Không ổn!" Nhiên Đăng Đạo Nhân kháp chỉ tính toán, trong mắt lóe lên một tia âm trầm.

Không ngờ lại để Lục Á và Huyền Đô Đại Pháp Sư hai người đi lấy sách, bị Trương Quế Phương đắc chí, thực sự khó nói hết.

"Vậy Trương Quế Phương trên tường thành lại là giả mạo?!" Lúc này, các Kim Tiên Xiển Giáo cũng phản ứng, kinh ngạc nói.

Chẳng phải, lần này lại bị Tiệt Giáo tính kế sao!

"Sao?!" Chưa kịp phản ứng nhiều, chân trời lại có một đạo hồng quang mới độn tới.

Nhưng khác biệt là, chưa đến gần, đã cảm giác được từng trận sóng nhiệt ập tới.

Một con thần điểu liệt diễm hừng hực bốc cháy, thổi ra từng trận cuồng phong, đang nhanh chóng đuổi tới, bám sát phía sau Trương Quế Phương.

Phía sau nữa là một đạo độn quang, chúng tiên nhìn rõ, đó là Huyền Đô Đại Pháp Sư, đệ tử đứng đầu của Lão Tử.

Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy tình hình không ổn, không còn nán lại trong lều, vội vàng hóa thành độn quang bay đi.

Chương 299

Chỉ để lại một câu nói nhàn nhạt, "Chư vị tạm thời đừng động, bần đạo đi xem trước!" Chúng tiên Xiển Giáo tự nhiên vui mừng như vậy, liền ngưng thần nhìn.

Nói đoạn, Kim Ô nguyên thể do Lục Á hóa thành, vẫn luôn đuổi Trương Phương đến Ngũ Hành Thành.

Nhận thấy Trương Phương dừng lại, nó mới ngừng thân mình, trong mắt chim lóe lên hàn quang, tràn đầy sát khí.

"Phó Giáo Chủ, ..." Vân Tiêu Tiên Tử thấy thần điểu kia, thầm dò xét, nhưng lại không thể nhìn ra sâu cạn, chỉ cảm thấy tu vi khủng bố, chỉ bằng liệt diễm đang bốc cháy kia đã có một loại khí tức bức người. (Cái tên Lục Á này!) Trương Phương nhíu mày, không ngờ Lục Á hôm nay lại cố chấp đến thế, trực tiếp đuổi tới.

Trương Phương lại không biết, liên tiếp hai lần khiến Lục Á trúng Bi Thương Đại Đạo, gợi lên những ký ức đau buồn nhất trong lòng hắn, lại còn chịu thiệt thòi không nhỏ, làm sao có thể dập tắt ngọn lửa giận này chứ?!

"Lục Á?" Dù Quỳnh Tiêu Tiên Tử có tính cách không sợ trời không sợ đất, hiện tại khi thấy người này, cũng có chút e dè.

Uy năng cổ xưa đó thực sự quá khủng bố, nếu một phàm nhân ở gần, sớm đã bị sóng nhiệt kia thiêu chết tươi rồi.

Vân Tiêu Tiên Tử nghe vậy, trong mắt lóe lên vẻ suy tư.

"Lục Á là đế tử duy nhất còn sống sót của Yêu tộc, bản thể là Kim Ô nguyên thể, bởi vậy vận dụng hỏa diễm thần thông mới xuất thần nhập hóa như vậy!" Cho các vị tiên tử một chút thời gian suy nghĩ,

Trương Phương lại nói, "Đại Vu Hậu Nghệ bắn mặt trời các nàng còn nhớ không?

Mười mặt trời rơi chín, Lục Á chính là một trong số đó còn sống sót, sau đó lại may mắn sống sót trong Vu Yêu Đại Chiến." Vu Yêu Đại Chiến là chuyện từ rất lâu về trước, mấy vạn năm thời gian cũng không phải không có, lúc đó mấy vị tiên tử không biết đang ở đâu, đạo hạnh tu luyện có lẽ cũng chỉ mới bắt đầu.

Làm sao có thể nhớ chuyện xa xưa như vậy?!

"A!" Mấy vị tiên tử kinh hô một tiếng, mới hiểu ra.

Mấy vị tiên tử nhìn nhau, trong mắt tràn đầy sự khó tin, đó có lẽ là thời đại mà huynh trưởng Triệu Công Minh đã trải qua.

Chẳng trách tu vi thần thông của Lục Á lại cao siêu như vậy, gặp chuyện cũng xử lý bình tĩnh, mọi việc dường như đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Trương Phương giải thích xong, không bận tâm nữa, triệu ra Lưu Ly Kiếm, đối đầu với Lục Á.

Tham dự vào trận chiến cấp bậc này, tự nhiên vẫn còn kém một chút, dù có hai đại Tiên Thiên Linh Bảo cao cấp hộ thể, cũng khó đảm bảo sẽ không xảy ra tình huống ngoài ý muốn.

"Trương Quế Phương!

Hôm nay ta phải phân ra thắng bại với ngươi!" Lục Á thấy Trương Phương dừng lại, lên tiếng nói.

Giữa lúc hắn há miệng ngậm miệng, lại có hỏa diễm phun ra. (Trương Phương thấy bộ dạng của hắn, chỉ đành cho rằng đối phương đã uống nhầm thuốc, nên mới hưng phấn đến vậy.) "Muốn hủy diệt ở đây sao?!" Thấy uy thế của Lục Á không hề giảm, Trương Phương nhíu mày nói.

Nơi mắt thường có thể thấy, hơi nước trong hư không đã hoàn toàn bốc hơi, một số nơi vốn khô hạn đã bắt đầu bốc lên từng tia hỏa diễm, lan rộng mà thiêu đốt.

Phàm nhân sĩ tốt trong Ngũ Hành Thành cũng không dám ngẩng đầu, chỉ cảm thấy nóng bức, mồ hôi đầm đìa, vô thức cởi bỏ mũ giáp, ngồi bệt xuống đất, không động đậy chút nào.

Nếu cứ thêm chốc lát nữa, e rằng sẽ bị thiêu khô mà chết.

"Lục đạo hữu chớ vội, trước hết hãy thu liễm liệt diễm một chút." Lúc này, Nhiên Đăng Đạo Nhân đã nghe Huyền Đô Đại Pháp Sư giải thích rõ tình hình, thấy biến hóa bên dưới, liền vội vàng lên tiếng.

Hắn không phải quan tâm Ngũ Hành Thành, mà sĩ tốt bên Tây Kỳ cũng không chịu nổi a.

Chẳng phải sẽ lưỡng bại câu thương, diệt sạch gốc rễ sao.

Dù sao, chúng tiên Xiển Giáo cũng hạ sơn giúp Tây Kỳ, tiêu trừ sát kiếp; nếu người đều chết hết, thì còn đánh đấm gì nữa?!

Lục Á tuy đã hóa ra bản thể, nhưng cũng chưa mất đi lý trí.

Thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng vậy, hắn quét mắt nhìn một lượt, rồi mới khống chế liệt diễm trở về trong cơ thể.

Liệt diễm tồn tại theo bản năng, cũng không phải Lục Á cố ý muốn hiển lộ ra; ngày xưa thân là một trong Thập Dương tuần thiên, tổng cộng vẫn còn giữ lại một vài thói quen; ngay cả hình thể cũng là kết quả của việc khống chế, nếu không đã sớm che phủ nửa bầu trời rồi.

"Đánh?!" Trương Phương lên tiếng hỏi, hắn không sợ đánh, chỉ là đối diện ba Chuẩn Thánh đều tụ tập đủ, đi đấu pháp chẳng phải chịu thiệt sao.

Một chọi hai thì được, nhưng tử đối, lại có Kim Ô nguyên thể, lại có Thái Cực Đồ, ai có ưu thế, nhất mục liễu nhiên.

"Lên vô tận hư không!" Lục Á nhàn nhạt nói, dường như không có chút đường lui nào.

Hôm nay hắn đã động chân hỏa, không phát tiết một phen, chẳng phải chịu nhục vô ích sao.

"Đánh thì được, hai người các ngươi cùng lên!" Trương Phương cười lạnh một tiếng, một kiếm chỉ vào Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Đã là đấu pháp, vậy phải nói chuyện công bằng, Trương Phương không thể vô cớ bị người vây công một trận, hắn cũng không phải kẻ ngốc.

"Tốt!" Thốt ra một chữ, Lục Á trực tiếp đáp ứng, liền chấn động đôi cánh.

Oanh!

Chương 300

Lời vừa dứt, trời quang vạn dặm chợt vang lên một tiếng nổ lớn.

Từng tia khí tức khủng bố từ Cửu Tiêu giáng xuống, mang theo uy áp cực kỳ bức bách.

"Thiên Đạo?!" Trương Phương ngẩng mắt nhìn, thân ở cảnh giới Chuẩn Thánh, tự nhiên đối với khí tức này vô cùng mẫn cảm.

Hư không với uy thế vô thượng, từng đạo lôi đình vân chậm rãi ngưng tụ, sát khí khủng bố.

Trong phạm vi vạn dặm, mây đen tụ tập, lấp lánh vô số điện quang.

Thiên Đạo cũng đang chú ý đến những tu đạo nhân không an phận này, một khi có động tĩnh, liền lên tiếng cảnh cáo; những kẻ không an phận này, nếu thật tâm tạo thành phá hoại, sẽ trực tiếp uy hiếp Thánh Nhân, một chút sơ sẩy có thể hủy diệt nửa Hồng Hoang, làm sao Thiên Đạo không lo lắng.

Hồng Quân đã thân hợp Đạo, giúp Hồng Hoang phát triển; nay đã là một cục diện phát triển phồn thịnh, nếu bị người phá hoại thì làm sao chịu được.

Lệ!

Một tiếng chim kêu vang, trong mắt Lục Á lóe lên nộ hỏa.

Thiên Đạo lại ra tay khuấy đục nước, ngay cả đánh nhau cũng không cho người ta đánh cho sảng khoái.

Trương Phương đầy hứng thú nhìn, tình huống hai người lần này hoàn toàn khác lần trước, lại hoán đổi cho nhau.

Lần này Lục Á lại khiêu khích Thiên Đạo, tuy hai người chưa đánh, nhưng nhìn ý tứ Thiên Đạo, hiển nhiên đã dự liệu hậu quả, trực tiếp ra tay ngăn cản.

Trương Phương hiểu rõ hậu quả của việc ra tay không lưu dư lực, trước đây chỉ là đánh nhỏ chơi nhỏ, đơn thuần va chạm nhục thân, nếu toàn bộ pháp lực được phát tiết ra... lần trước một vụ nổ của Thanh Liên đã hủy diệt phạm vi ngàn vạn dặm, vạn vật hóa thành hư vô.

Vừa nghĩ, Lục Á lại ra tay.

Hưu!

Một đạo quang tuyến nóng bỏng phun ra, thô hơn trước gấp bội, hiển nhiên là kết quả của việc bị áp chế bấy lâu.

Oanh!

Quang tuyến va chạm vào lôi đình vân, chỉ thấy điện xẹt tứ tán, vô số tử điện hung mãnh cuồn cuộn, như cự long lật mình.

Từng đạo tiếng nổ trầm đục truyền đến, khí lãng cuồn cuộn.

Trong chớp mắt, lôi đình vân đã tiêu tán, không chỉ bị quang tuyến nóng bỏng xuyên thủng, mà còn trực tiếp bị đánh tan.

"……" Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư nhìn nhau, trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Thực lực của Lục Á tiến bộ lại khủng bố đến vậy, ngay cả lôi đình vân tử điện mà mình cũng phải nhượng bộ ba phần, lại bị hắn đánh tan sống sượng.

Chỉ một chiêu thôi, lúc đó, chênh lệch đã trở nên lớn đến thế.

Trong mắt hiện lên thần sắc khó hiểu, Nhiên Đăng Đạo Nhân mới nhớ ra, Lục Á là do Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp hạ lệnh phái đi.

(Người mà Nguyên Thủy Thiên Tôn để mắt tới, thực sự quá khủng bố.) Oanh!

Chưa đợi mọi người nói nhiều, không chỉ Lục Á bị kích nộ, Thiên Đạo thấy tử điện lôi đình vân bị đánh tan, cũng đại nộ.

Lại có kẻ dám khiêu chiến uy nghiêm của Thiên Đạo sao?!

Trong khoảnh khắc, lôi đình vân dày đặc gấp mười lần trước đó tụ tập, hơn nữa còn có từng đạo thiểm điện màu đen, mỗi đạo đã vượt qua vạn trượng.

Các sắc thiểm điện cuồn cuộn, bầu trời một màu rực rỡ, mỗi đạo đều tán phát ra uy năng vô thượng.

Thiên Đạo dường như đã thật sự nổi giận, không hề lưu dư lực ngưng tụ uy thế!

Trương Phương cũng kinh hãi, uy lực lôi điện dường như quá khủng bố.

Một đạo thiểm điện màu đen oanh xuống, tạo ra một cái hố sâu mấy nghìn mét e rằng không thành vấn đề; Thiên Đạo muốn hủy diệt Hồng Hoang sao?!

Đương nhiên cũng chỉ là kinh ngạc, nếu thật sự chống đỡ một trận, Trương Phương tự thấy mình có thể chống cự, chỉ có thể là chỉ còn nửa cái mạng.

Lệ!

Lại một tiếng chim kêu cao vút, trong mắt Lục Á tràn đầy sự bất khuất, vô số liệt diễm ngưng tụ lại. (Trương Phương vừa nhìn đã mừng thầm, dám đối chọi với Thiên Đạo kìa!

Nhìn lôi đình vân và Lục Á, trong lòng đột nhiên nảy sinh một kế hoạch cực kỳ kinh hãi.

Trương Phương hé mắt nhìn, sau Phong Thần chiến, hắn tự nhiên sẽ không cam tâm bị người khác đạp dưới chân, lúc nào cũng bị người ta cấm cố, bất kể là Thánh Nhân, hay...

Chương 301

Thiên Đạo!

Từ khi bị Nguyên Thủy Thiên Tôn nhắm vào, hắn luôn cẩn trọng, như đi trên băng mỏng, chưa đạt đến cảnh giới vô thượng kia, không dám có chút xáo động nào.

Bởi vậy, một kế hoạch lớn vẫn luôn quanh quẩn trong đầu, tình huống hiện tại, chẳng phải là một cơ hội tốt để thử nghiệm sao.

Kẻ bị người khác bắt nạt từ trước đến nay đều là những kẻ yếu hèn nhát gan; cái gọi là thiên mệnh, chẳng qua là mọi việc không rõ ràng do Thiên Đạo sắp đặt mà thôi.

Chỉ khi thật sự nắm giữ sức mạnh, mới có năng lực đối đầu với người khác.

Trương Phương chưa từng tin vào thiên mệnh, Thiên Đạo, chẳng phải cũng là quy củ do Hồng Quân đặt ra sao?!

Nhưng quy củ là để phá vỡ, nhìn bộ dạng của Lục Á, cũng đã tích oán từ lâu, trong miệng thường treo từ thiên mệnh, chẳng qua là một cái cớ an ủi mà thôi.) Oanh!

Một đạo điện quang lóe lên, chiếu vào khuôn mặt không biểu cảm của Trương Phương.

Trong lòng, một ý nghĩ như ngọn lửa hừng hực, như tia sét trên trời, đang cuồn cuộn, sắp bùng nổ.

"À!" Trương Phương cười lạnh một tiếng, chậm rãi nhắm mắt lại, Lưu Ly Kiếm nghiêng xuống.

Toàn thân hắn tiến vào một trạng thái không rõ ràng, một luồng hào khí xung thiên.

Bạt!

Khi mở mắt ra lần nữa, tâm thái đã có biến hóa, một luồng khí tức khủng bố, từ trong ra ngoài tán phát.

Khí tức không ngừng tăng cao, ngang bằng với Lục Á.

Trong một khoảnh khắc, dường như hắn lại có chút lĩnh ngộ về "lấy lực chứng đạo", Thất Phách Thần Thông kia trong Nê Hoàn Cung lóe lên huy quang.

"Ân?!" Lục Á đang đối chọi với Thiên Đạo, cảm nhận được một luồng khí tức dâng lên, nhanh chóng quay đầu.

Thấy biến hóa của Trương Phương, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng đại kinh, không hiểu tại sao Trương Quế Phương, kẻ bị Lục Á đánh cho tơi tả, khí tức lại đột nhiên tăng vọt nhanh đến vậy, trên cảnh giới lại đột phá thêm một tầng.

Cả người ẩn ẩn tán phát ra một tia Đại Đạo khí tức.

Nhiên Đăng Đạo Nhân chợt nhớ đến Bi Thương Đại Đạo lần trước trúng, trong lòng trầm xuống.

Không chỉ Lục Á, ngay cả Trương Quế Phương cũng đã bỏ xa một bậc.

"Phản rồi!" Trương Phương mở mắt, tỉ mỉ hồi vị những gì vừa lĩnh ngộ, lại khẽ cười một tiếng.

Trong mắt hắn lóe lên kim quang, ngữ khí lạnh lẽo đến cực điểm.

Ngâm!

Lưu Ly Kiếm tựa hồ cũng cảm nhận được sự biến hóa của chủ nhân, vui vẻ, phát ra từng tiếng ngâm khẽ, hà quang tứ tán.

“Phá!” Đã quyết định làm, vậy thì đừng do dự.

Dù sao ngang dọc cũng không chết được, không thử thăm dò giới hạn của Thiên Đạo, sau này làm sao dễ mưu tính.

Một đạo kiếm khí quét ra, Lưu Ly Kiếm bạo phát thất thải chi quang.

Kiếm khí vừa xuất, thiên địa biến sắc, dần dần tối tăm.

Ánh mắt mọi người đều bị nó hấp dẫn, thiên địa rộng lớn, nhưng tựa hồ chỉ còn tồn tại một đạo kiếm khí.

Kiếm khí đón gió mà trướng lớn, trong khoảnh khắc hóa thành vạn trượng.

Sau đó phân liệt ra, một hóa hai, hai hóa bốn....

Nơi tầm mắt nhìn đến, kiếm khí và lôi đình vân phân cắt thiên địa, hóa thành hai cảnh tượng.

Đều tràn ngập tầm nhìn, từng đạo kiếm khí vạn trượng gào thét, vặn vẹo hư không, trực tiếp xông lên.

Lệ!

Kèm theo đó, có tiếng chim kêu cao vút, Lục Á nhìn Trương Phương thật sâu một cái, trong lòng cảm giác khó tả.

Từng đạo quang tuyến nóng bỏng từ trong miệng hắn phun ra, truy kích phía sau kiếm khí.

Từng luồng khí tức nóng cháy tán phát, quang tuyến nóng bỏng lại lớn hơn trước gấp bội, hiển nhiên Lục Á đã toàn lực ra tay, không cam chịu ở phía sau Trương Phương.

Nhất thời, thiên địa hiện ra ba tầng màu sắc: tầng trên cùng là lôi đình vân lôi điện đen kịt, ở giữa là kiếm khí thất thải, dưới cùng là quang tuyến nóng bỏng đỏ rực.

Chương 302

Mục tiêu của kiếm khí và quang tuyến chỉ có một, phá vỡ lôi đình vân.

Trương Phương tay cầm Lưu Ly Kiếm, mắt thấy sắp va chạm, nhưng lòng lại tĩnh như nước, không một chút gợn sóng.

Hắn dường như không quan tâm kết quả thế nào, trong lòng đã sớm nắm chắc.

Oanh oanh oanh!

Thiên Đạo chấn nộ, từng đạo lôi điện đen kịt đánh xuống, thiểm điện thô như cự long, che khuất trời đất.

Một trận quang mang chói mắt lóe lên.

Cả hai phe Tiệt Giáo và Xiển Giáo, mắt mọi người đều bị kích thích như vậy, không dám nhìn nữa, chỉ nghe bên tai từng trận tiếng nổ ầm ầm.

Trong lòng kinh hãi không thôi.

Khi Trương Phương và Lục Áp cùng lên tiếng, trời đất hóa thành ba màu, vạn vật khác đều mất đi quang hoa.

Bất luận là chúng tiên Tiệt Giáo hay Xiển Giáo, tất cả đều cảm thấy đôi mắt nóng rát đau đớn, không thể chống cự; không ai dám ngẩng đầu nhìn nữa, khí thế bị Thiên Đạo hoàn toàn áp chế, chúng tiên vội cúi đầu, cảm nhận sự biến hóa xung quanh.

Thiên Đạo hiển nhiên đã nổi giận, giáng xuống uy nghiêm vô tận.

Kẻ nào dám ngẩng đầu chống cự, đều sẽ phải chịu đựng lửa giận của Thiên Đạo.

Lúc này, tia chớp đen kịt đã giao phong với vạn trượng kiếm khí, bùng phát ánh sáng trắng chói lòa.

Ầm ầm ầm!

Trời đất vang dội, từng đợt sóng xung kích ập tới, sinh linh nơi nó đi qua bị cuốn thành huyết vụ, vật chết hóa thành tro tàn.

Từng đạo kiếm khí và tia chớp giáng xuống, va chạm vào nhau, phóng ra ánh sáng trắng chói mắt.

Từng tiếng nổ vang lên, kiếm khí và lôi điện tan biến, dư uy quét ngang trên những đám mây sấm sét, khiến mây mù cuồn cuộn, tiêu hao không ít.

Hư không dường như sáng hơn một chút, những đám mây sấm sét đã bị cuốn trôi.

Kiếm khí tiêu tán, những tia sáng đỏ rực lập tức theo sát.

Hồng quang che phủ nửa bầu trời, ngọn lửa nồng độ cao bùng cháy dữ dội.

Thiên Đạo dường như không ngờ tới uy lực thần thông do Trương Phương và Lục Áp tung ra lại mạnh mẽ đến thế, trong nháy mắt, đám mây sấm sét đã bị quét sạch một nửa.

Chưa kịp ngưng tụ lần nữa, những tia sáng đỏ rực đã phun trào, tỏa ra khí tức nóng bỏng.

Ầm!

Một tiếng nổ vang trên không trung, Thiên Đạo hung hăng giáng xuống tia chớp đen kịt.

Tia chớp xé toạc hư không, ánh sáng chói mắt; màu đen ấy, thật tinh khiết, tựa hồ mang theo ý tẩy rửa vạn vật.

Phanh phanh phanh!

Những tia sáng đỏ rực tiếp nối theo kiếm khí thất thải, trực tiếp va chạm vào tia chớp đen kịt, năng lượng bên trong hai bên tan biến vào nhau.

Trong khoảnh khắc, vô số sóng xung kích lại ập tới, cày nát không gian vốn đã bị hủy thành hư vô thêm một lần nữa, vạn vật tĩnh lặng.

Xoẹt!

Trong chốc lát, những tia sáng đỏ rực tiêu tán, đám mây sấm sét cũng bị quét sạch.

Mọi người chỉ cảm thấy mắt mình sáng bừng, vội ngẩng đầu nhìn lên, gương mặt đầy kinh hãi.

Trời xanh biếc, từng sợi mây khói lượn lờ.

Cảnh sắc, nếu là bình thường, thì dường như quá đỗi tầm thường; nhưng hiện tại đám mây sấm sét bị quét sạch, sao lại không khiến người ta kinh ngạc?

Tia chớp đen kịt, dù chỉ giáng xuống một nửa, cũng đủ khiến thân tiêu đạo tử.

Bây giờ kiếm khí và những tia sáng đỏ rực đối kháng với tia chớp đen kịt vô tận, lại thật sự thành công ư?!

Mọi người nhìn hai bóng người lơ lửng trong hư không, một người một yêu, trong lòng dâng lên cảm giác vô lực sâu sắc, và nỗi sợ hãi tột độ.

Mới phát hiện ra rằng, Đạo hữu Lục Áp và kẻ địch Trương Quế Phương, thực lực lại khủng bố đến nhường này.

"Ha!" Trương Phương cười lạnh một tiếng khi thấy kiếm khí và những tia sáng đỏ rực tiêu tán, đám mây sấm sét bị quét sạch, trời quang vạn dặm.

Hắn không hề coi thường Thiên Đạo, cũng không cười nhạo Thiên Đạo quá coi thường mình, hoàn toàn không để vào mắt, nhưng giờ lại bị vả một vố đau điếng.

Chương 303

Hắn cũng âm thầm chờ đợi đợt mây sấm sét tiếp theo còn lớn hơn, đáng sợ hơn.

Thiên Đạo bị khiêu khích như vậy, hiển nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Cảm nhận một tia sáng rực nóng nhìn tới, Trương Phương quay đầu đối mặt với Lục Áp, ánh mắt lạnh nhạt của y lóe lên một tia hồng quang.

"Tiếp tục sao?" Trương Phương nhướng mày, lên tiếng hỏi.

"Sợ rồi ư?!" Lục Áp nhàn nhạt nói, nhìn lại hư không.

Lời vừa dứt, trời đất nổi lên cuồng phong, vô số mây mù từ bốn phương tám hướng cuồn cuộn tụ lại, tỏa ra một luồng uy thế nhàn nhạt.

Hiển nhiên, Thiên Đạo lại lần nữa ra tay.

Cũng hiển nhiên, Thiên Đạo không hề phát hiện ra rằng lôi phạt đã trở thành một kiểu đấu pháp khác của Trương Phương và Lục Áp.

Trương Phương tay cầm Lưu Ly Kiếm, múa một vòng kiếm hoa.

"Vì Thiên Đạo không cho phép đấu pháp phân thắng bại, vậy lợi dụng thiên phạt để đấu pháp xem ra cũng là một lựa chọn không tồi." Đương nhiên, đối đầu với Thiên Đạo, ai thua ai thắng thì có thể khẳng định được.

Thiên Đạo thu nạp linh khí vô tận của trời đất, hóa thành lôi phạt, pháp lực vô cùng vô tận.

Trương Phương và Lục Áp, pháp lực trong cơ thể có hạn, một khi

tiêu hao hết, ai thắng ai bại chắc chắn sẽ rõ như ban ngày.

Ầm!

Thiên lôi cuồn cuộn, đám mây sấm sét tỏa ra uy nghiêm vô tận kia, lần thứ ba ngưng tụ đã lớn hơn mười lần so với trước, lớn gấp trăm lần so với lần đầu tiên.

Vạn trượng điện đen cuồn cuộn, lướt đi, chờ cơ hội giáng xuống.

"Ừm?!" Trương Phương khẽ nhíu mày, đám mây sấm sét lần này dường như hơi khoa trương, lại mang theo khí tức Thánh đạo.

Chỉ Thánh nhân mới có thể thi triển thần thông như vậy, và cũng chỉ có thực lực Thánh đạo mới có thể hoàn toàn hủy diệt đám mây sấm sét.

Lục Áp cũng nhận ra, xem ra Thiên Đạo đã quyết tâm ra tay.

"Chẳng lẽ không sợ hủy diệt hoàn toàn Hồng Hoang sao?!" Nghĩ vậy, Trương Phương chợt ánh mắt đọng lại, bên tai vang lên một giọng nói trầm thấp.

"Đi xuống đi, đừng chọc giận Thiên Đạo nữa!" Nghe giọng nói, chính là tiếng của Thông Thiên Giáo Chủ, mang theo chút bất đắc dĩ; dường như có một vị Phó Giáo Chủ gây rắc rối, lơ là một chút lại khiêu khích Thiên Đạo.

Trương Phương nhíu mày, "Thông Thiên Giáo Chủ, lần trước khi bị Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư cầm cố thì cũng chẳng lên tiếng, giờ đối đầu với Thiên Đạo lại xuất hiện." "Nếu Thông Thiên Giáo Chủ đã lên tiếng, ắt hẳn bên Lục Áp cũng có chỉ thị." Quả nhiên không ngoài dự đoán, chỉ thấy trên người Lục Áp liệt hỏa bùng cháy dữ dội, tựa hồ đang cố kìm nén cơn giận trong lòng.

Trương Phương nhìn thấy rõ ràng, trong lòng khẽ trầm ngâm.

Động tĩnh ồn ào đến vậy, Thánh nhân lại có thủ nhãn thông thiên, tất nhiên đều đang chú ý theo dõi từng giây.

Nữ Oa Thánh nhân tạm thời không nói, Yêu tộc đã suy tàn, đã lâu không xuất hiện tung tích.

Tây Phương Nhị Thánh và Tam Thanh tất nhiên đều đang theo dõi, Phong Thần Bảng là việc trọng đại, Tây Phương Nhị Thánh muốn độ hóa hữu duyên nhân đến Tây Phương Giáo, khẳng định không có chút sơ suất nào; Phong Thần Bảng do Tam Thanh định ra, tự nhiên không có lý do gì mà không quan tâm.

"Nếu Thông Thiên Giáo Chủ đã lên tiếng, ắt hẳn là nhận được chỉ thị của Hồng Quân." "Nếu đã vậy, lôi đình vân kia đáng sợ như Thánh đạo, chính là để dọa dẫm, muốn chúng ta ngoan ngoãn nhận sai, để hiển thị uy thế của Thiên Đạo." Dù tia chớp giáng xuống, Trương Phương và Lục Áp sống chết ra sao không biết, nhưng Hồng Hoang vô tận chắc chắn không chịu nổi, sẽ sụp đổ.

Từ khi Thông Thiên Giáo Chủ lên tiếng, Trương Phương trong nháy mắt đã hiểu rõ nguyên do trong đó.

"Ha!" Khóe miệng Trương Phương nhếch lên một nụ cười lạnh.

Hắn đã rõ ràng đầu đuôi sự việc, "Nếu Thiên Đạo có chỗ cố kỵ, vậy mình có thể làm lớn chuyện." Xác nhận được một suy đoán trong lòng, Trương Phương vô cùng sảng khoái.

Lệ!

Bên cạnh, Kim Ô do Lục Áp hóa thành kêu lên một tiếng, liệt hỏa trên người y từ từ tan biến.

Sau đó thân hình biến đổi, thân thể dần dần thu nhỏ lại.

Hồng quang lóe lên, hóa thành hình người, hiển nhiên là đã biến về nguyên hình.

“Lục Áp chắc hẳn bị Nguyên Thủy Thiên Tôn kiềm chế, nếu không sẽ không ngoan ngoãn nghe lời như vậy.” Trương Phương thu lại ánh mắt, pháp lực trên người thu liễm, nhìn về phía hư không.

“Nếu ngay cả đồng minh tạm thời cũng đã lùi bước, Trương Phương ta tự nhiên sẽ không một mình tiếp tục chống chọi, đối mặt với đám mây sấm sét vừa ngưng tụ kia không có quá nhiều tự tin.” “Đáng tiếc là mình không nhạy cảm với lôi điện thần thông, nếu không thì bây giờ từng tia pháp tắc lôi điện đang bao quanh, hiển lộ uy thế Thánh đạo, mình cũng có thể mượn nó để tham ngộ một phen, tinh tiến tu vi.” “Còn Lục Áp thì càng không thể, nguyên thể Kim Ô của y tự mang bản mệnh hỏa diễm thần thông, không có hứng thú với pháp tắc đó, tu luyện thậm chí sẽ có sự bài xích, như vậy thì chẳng hay chút nào.” Trong hư không, đám mây sấm sét từ từ chuyển động, thấy hai người đã khuất phục, tia chớp đen kịt ẩn hiện, lóe ra từng luồng điện quang.

Ầm!

Chợt một tiếng nổ vang, hai luồng vạn trượng tia chớp đen kịt đồng thời giáng xuống, mang theo thế hủy thiên diệt địa.

Đồng tử Trương Phương co rút lại, không hiểu ý của Thiên Đạo.

“Chịu một đòn lôi phạt, chuyện này liền…” Bên tai hắn, tiếng Thông Thiên Giáo Chủ khẽ ngâm lại kịp thời truyền đến, nhưng nội dung lại không mấy hay ho.

Chương 304

Gương mặt Trương Phương ẩn hiện vẻ khó coi, ý nghĩa không ngoài việc phải dùng thân xác chịu đựng, để thoát khỏi kiếp này.

"Kẻ ngu ngốc nhất cũng hiểu, Thiên Đạo ngưng tụ uy thế lớn đến thế, đám mây sấm sét bị đánh tan ba lần hai lượt, không đánh chết hai người, làm sao hiển hiện ra thiên uy?!

Nếu bị khiêu khích mà bình yên vô sự, làm sao trở thành chủ tể của ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang vô tận?!" "Đi!" Trương Phương lật tay, một viên Hỗn Độn Châu màu xám tro lơ lửng bay lên đỉnh đầu, rải xuống một màn u quang.

"Mình đâu có ngu mà trực tiếp dùng thân xác để chống đỡ, không thể dùng thần thông, vậy thì phải nhờ đến pháp bảo thôi." "Nếu không suy yếu một chút uy lực nào của tia chớp đen kịt, e rằng Cửu Chuyển Nguyên Công tầng thứ tám cũng không chịu nổi." "Đây không còn là trừng phạt hai người nữa, mà là nhân cơ hội đánh chết." Lục Áp cũng nhận ra sự khác biệt của luồng tia chớp đen kịt này, trường kiếm do Viêm Điểu hóa thành dựng đứng trên đỉnh đầu, giống như Trương Phương, cố gắng suy yếu uy lực của điện đen hết mức có thể.

Chúng tiên phía dưới chỉ cảm thấy trước mắt một đạo hắc quang lóe lên, trời đất duy chỉ còn lại hai luồng tia chớp đen kịt, không còn sinh linh nào khác.

Tia chớp đó vô cùng chói mắt, mang theo uy thế vô thượng và uy lực cường đại, trừng phạt kẻ khiêu khích Thiên Đạo.

Ầm!

Thời gian như ngừng lại nhưng lại cực nhanh, tia chớp đen kịt trong nháy mắt đã đến.

Thân hình Trương Phương đã bay lên cao thêm một chút, sợ rằng dư uy sau đó sẽ va chạm vào Ngũ Hành Thành, lúc đó thành ắt hủy người ắt vong, chúng tiên Tiệt Giáo không có bản lĩnh nào để đỡ tia chớp đen kịt, dù chỉ một chút dư uy.

Tia chớp đen kịt hung hăng va chạm vào Hỗn Độn Châu, chỉ thấy hôi quang bùng phát.

Trương Phương rót tất cả pháp lực trong cơ thể vào Hỗn Độn Châu, phát huy năng lực phòng ngự của nó đến mức tối đa.

Linh tính của Hỗn Độn Châu rung động, biết sự tình khẩn cấp, xoay tròn vù vù, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta tặc lưỡi.

Hôi mang và năng lượng tia chớp tương hỗ tiêu hao lẫn nhau.

Trong nháy mắt, uy lực của tia chớp đen kịt đã bị tước đi một phần nhỏ, Hỗn Độn Châu lại xuất hiện một vết nứt.

Hóa ra chỉ là Tiên Thiên Linh Bảo cấp cao, không chịu nổi công lực mang theo khí tức Thánh đạo, nhanh chóng bại trận.

"Nếu Thái Cực Đồ ở đây, chỉ cần khẽ phóng ra, cộng thêm cảnh giới tu vi hiện tại của mình, là có thể bình an vô sự." "Thôi!" Trương Phương thấy vậy, không chút do dự thu hồi Hỗn Độn Châu.

"Đây là một trong hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo cấp cao còn sót lại trên người, nếu bị tia chớp đen kịt đánh hỏng, vậy thật sự là tổn thất không nhỏ." Một tiếng rống giận, đạo bào trên người hắn bay phần phật.

Tia chớp đen kịt không còn vật cản, thông suốt không chút trở ngại, trực tiếp giáng thẳng vào thân xác Trương Phương.

Trong khoảnh khắc, điện quang nhảy múa trên người Trương Phương, từng tia hắc khí tản ra, lập tức bao phủ lấy hắn, không nhìn rõ hình dáng thật.

Lục Áp cũng trong tình huống tương tự, thân hình hoàn toàn bị tia chớp đen kịt che phủ, nhưng trong cơ thể y có liệt hỏa hộ thể, trên người lóe lên hồng quang, giao thoa với hắc khí.

Năng lượng tia chớp đen kịt không ngừng truyền vào, lách tách tóe ra điện quang.

"Không biết Phó Giáo Chủ có đỡ nổi không?" Trên tường thành Ngũ Hành Thành, Vân Tiêu Tiên Tử tay nắm chặt, mắt không chớp nhìn hư không, nhìn những nơi bị hắc khí che phủ, không khỏi lo lắng nói.

Trương Phương đã cứu Triệu Công Minh, như thể cứu cả tính mạng mình, tận mắt thấy ân nhân cứu mạng lâm vào đại kiếp, nhưng lại vô năng vô lực, trong lòng dâng lên cảm giác bất lực sâu sắc.

Những cuộc đối đầu ở cảnh giới này quá đỗi khủng bố, vượt xa thực lực của họ.

Dù có một phần thực lực, có dám đối đầu với Thiên Đạo hay không lại là chuyện khác.

Cái dũng khí đó không phải ai cũng có, không thể không khiến người ta bội phục.

Trong một khoảnh khắc, hình tượng Trương Phương trong lòng chúng nhân Tiệt Giáo trở nên vĩ đại, rực rỡ.

"Tiên tử cứ yên tâm, thần thông của Lão Sư bao la như thế, sẽ không có chuyện gì đâu." Lục Nhĩ Mi Hầu đáp lời, tai khẽ động đậy, chắc hẳn đang thăm dò động tĩnh bên trong lớp hắc khí kia.

Đáng tiếc, trong mắt y lóe lên vẻ thất vọng, không có bất kỳ tiếng động nào truyền ra.

Theo Trương Phương đã lâu, tự nhiên y đã chứng kiến không ít lần hắn hóa nguy thành an.

Bây giờ nói vậy, nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng.

Tia chớp đen kịt dày vạn trượng kia, nếu đổi lại là y đi chống đỡ, e rằng sẽ bị hủy diệt trong nháy mắt, không thể nào đỡ nổi.

Huống chi uy nghiêm vô thượng mà Thiên Đạo tỏa ra, đã áp chế khiến y không thở nổi.

"Tỷ tỷ đừng lo, muội tin Phó Giáo Chủ." Quỳnh Tiêu Tiên Tử cũng nói, đôi mắt sáng lấp lánh, lóe lên tia ngưỡng mộ; cả đời nàng kính phục nhất những người pháp lực cao cường, kiên cường bất khuất, trước kia có nghĩa huynh Triệu Công Minh, bây giờ lại có thêm một Trương Phương.

Ánh mắt nàng tự nhiên cực cao, nhưng hiện tại cũng bội phục vị Phó Giáo Chủ của phe mình.

Hình ảnh hắn trên hư không, tóc bay phấp phới, gắng sức chiến đấu với lôi phạt của Thiên Đạo, đã in sâu vào trong tâm trí nàng.

Còn về Lục Áp, đó là kẻ địch, không cần nói.

"Đúng vậy!" Chúng tiên Tiệt Giáo vội vàng lên tiếng, an ủi người khác, cũng là tự an ủi mình; lôi phạt lần này khiến họ mắt nhảy liên hồi, thậm chí không dám nhìn thẳng.

"Ừm!" Nghe mọi người đều nói như vậy, Vân Tiêu Tiên Tử mới hơi yên tâm.

Chương 305

Hư không.

Tia chớp đen kịt dày vạn trượng đã trút hết, tan vào hư không.

Chỉ còn lại hai vệt hắc khí nhỏ lan tỏa.

Như kén tằm, bao bọc lấy Trương Phương và Lục Áp, không nghe thấy chút động tĩnh nào.

Đám mây sấm sét trên Cửu Tiêu cũng không tan đi, không ngừng cuồn cuộn trầm xuống.

Từng luồng khí tức mà chúng tiên không cảm nhận được đang giáng xuống, chăm chú nhìn vào hai vùng hắc khí đó.

Hiển nhiên, chư vị Thánh nhân đang âm thầm quan sát, dò xét sự biến hóa của sự việc.

Trong đó, vài nhà vui vẻ, vài nhà sầu não, điều đó thì không ai biết được.

Nhà không sầu, hiển nhiên là Thông Thiên Giáo Chủ, chỉ thấy khí tức của ngài càng ngày càng nồng đậm, dường như muốn trực tiếp giáng lâm, nhưng vì một loại quy tắc nào đó mà bất đắc dĩ phải kiềm chế lại.

Dù sao Trương Phương cũng là Phó Giáo Chủ của phe mình, cũng nửa là đệ tử, tuy bản lĩnh gây họa không nhỏ, nhưng công lao tạo dựng cũng cực lớn; đã có tình sư đồ, lại là người của Tiệt Giáo, Thông Thiên Giáo Chủ bản thân lại cực kỳ bao che cho kẻ dưới, tự nhiên không có lý do gì mà không lo lắng.

Lại một nén hương trôi qua.

Phe Tiệt Giáo không ai dám thở mạnh, mắt dán chặt vào hướng Trương Phương đang ở.

Không biết tự lúc nào, Trương Phương đã nghiễm nhiên trở thành nhân vật linh hồn và niềm tin của Tiệt Giáo.

Nhiên Đăng Đạo Nhân tuy mặt không biểu cảm, nhưng trong mắt lại có một tia cười mỉa chưa kịp che giấu; Trương Quế Phương thân tiêu đạo tử, đối với ông ta là một tin tức cực kỳ tốt, Tây Kỳ chinh chiến bị cản trở, chư vị đồng đạo thân tiêu đạo tử, đều phải đổ lỗi cho Trương Quế Phương, bây giờ sống chết không rõ, trong lòng tự nhiên sảng khoái.

Bất kể lòng người hai phe Tiệt Giáo và Xiển Giáo như thế nào, vùng hắc khí kia cũng không có chút động tĩnh nào.

Cứ như vậy, lại một nén hương trôi qua, trong nháy mắt đã hai ba canh giờ.

"Haizzz!" Trong hư không, truyền đến một tiếng thở dài như có như không, nhưng không biết vị Thánh nhân nào phát ra.

Khí tức của Lục Thánh đương kim đều ở đó, chỉ là mọi người không hề phát hiện ra.

Xoẹt!

Tiếng thở dài vừa dứt, vùng hắc khí nơi Trương Phương đang ở xuất hiện biến hóa.

Vô số hắc khí lóe lên rồi tan biến vào hư không.

Từng tiếng nứt vỡ khẽ vang lên.

"Phá!" Chỉ nghe một tiếng quát, kim quang bùng phát.

Xùy!

Một thân ảnh lướt ra, toàn thân đạo bào rách nát, đẫm máu, vô số

vết thương nhỏ vẫn đang chảy máu, mùi máu tanh kèm theo một mùi khét lẹt, hiển nhiên là vô cùng chật vật.

"Đúng là bị sét đánh cho cháy sém bên ngoài, mềm nhũn bên trong!" Trương Phương bất lực thốt ra tiếng, nhìn bộ dạng trên người mình, tóc tai bù xù, da cháy đen, nghiễm nhiên trở thành một tên da đen.

"Từ khi bị Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư dùng Kim Quang Tỏa Liên trói lại, hình tượng của mình đã hoàn toàn bị hủy hoại, tóc tai bù xù, đạo bào rách nát, chẳng ra hình người nữa." "Ừm?!" Chợt Trương Phương cảm nhận được khí tức tồn tại xung quanh, vội vàng thăm dò.

"Có vài cái quen thuộc, có vài cái lạ lẫm, không ngờ đều là khí tức Thánh đạo." Trương Phương lúc này mới phát giác, Lục Thánh đều đang âm thầm quan sát, vừa phát ra thăm dò, liền thấy khí tức của Lục Thánh như thủy triều rút đi, biến mất vào hư vô.

"Đúng là rất xấu hổ!" Trương Phương cười tự giễu, "Xem ra Thánh nhân cũng ăn no rửng mỡ, lén lút nhìn trộm người khác." Đương nhiên đó chỉ là lời nói đùa, Trương Phương biết loại khí tức đó, thấy khí tức của đối phương biến mất, cũng không truy cứu quá nhiều.

"Trước mặt Thánh nhân, mình giống như bị lột sạch quần áo, trần truồng vậy, bất kỳ thứ gì cũng không thoát khỏi sự thăm dò của họ, trừ cái Cường Hóa Khí đó." Xoẹt!

Đang nghĩ vậy, bên cạnh lại truyền đến từng trận tiếng nứt vỡ.

"Không cần nói, Lục Áp cũng sắp ra rồi." Trương Phương không hề bất ngờ, dù sao đối phương là nguyên thể Kim Ô, nhục thân cường hãn, không chịu nổi đạo thiên lôi kia mới là lạ.

Xùy một tiếng, Lục Áp độn ra, bộ dạng cũng vô cùng chật vật, ngang ngửa với Trương Phương.

Uy lực của tia chớp đen kịt vạn trượng kia lại quá mức kinh khủng, hai người phải bỏ ra nửa cái mạng mới miễn cưỡng chống đỡ được.

"Nhưng cũng có chút thu hoạch, bị lôi điện cấp bậc như vậy đánh, trong cơ thể có một chút kháng tính, thà có còn hơn không." "Ngươi nhanh hơn Bần đạo!" Lục Áp nói, thấy Trương Phương đã có vẻ ung dung, hơi ngạc nhiên, "Không ngờ một tồn tại cùng đẳng cấp lại chậm hơn một chút." "Cảm giác thế nào?" Trương Phương lên tiếng, khẽ cười.

"Không tệ!" Lục Áp kiểm tra trạng thái trong cơ thể một lượt, rồi tra kiếm vào vỏ.

Y dừng một chút, lại nói, "Bần đạo nhất định sẽ phân định thắng bại với ngươi!" Vừa rồi cùng nhau công kích Thiên Đạo, chống đỡ lôi kiếp, dường như đã thua một chút, khiến Lục Áp có chút không thoải mái.

"Tùy ngươi phụng bồi!" Trương Phương nói.

"Không tệ, đã tìm được một đối thủ có thể đánh, còn về Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư thì đã không còn lọt vào mắt nữa, trừ khi hai người đó thực lực tinh tiến, nếu không thì kém một cảnh giới." Cảnh giới Chuẩn Thánh vô cùng vô tận, không ai biết khi nào sẽ bước ra một bước đó.

Chương 306

Khoảng cách thì luôn có, quyết định bởi căn nguyên, đạo hạnh, thần thông và các phương diện khác.

"Trương Phương mình có Cường Hóa Khí là thứ gian lận, tự nhiên sẽ vượt xa người khác." "Chỉ cần có thể lại lĩnh ngộ thêm một hai điều Thất Phách Thần Thông, áp chế Lục Áp sẽ không còn xa nữa." "Ha!" Lục Áp nghe vậy, cười lạnh một tiếng, xoay người muốn độn về lều bạt.

Trận chiến hôm nay tiêu hao quá nhiều, y không còn tinh lực để tiếp tục đánh nữa.

Ầm!

Trên Cửu Tiêu hư không một tiếng nổ vang, ầm ầm.

Hai người giật mình, vội vàng nhìn lên, không biết Thiên Đạo lại muốn làm gì.

Sét cũng đã đánh, mất nửa cái mạng rồi, uy nghiêm cần lập cũng đã lập rồi.

Trương Phương khẽ nhíu mày, thấy đám mây sấm sét trong hư không tan đi, tia chớp đen kịt cuồn cuộn.

Hừ!

Dường như có một tiếng hừ lạnh nhàn nhạt truyền ra, lan rộng trong hư không.

Cảm nhận ý cảnh cáo trong đó, Trương Phương trong mắt lóe lên lãnh quang, pháp lực trong cơ thể âm thầm vận chuyển.

Chợt, đám mây sấm sét cuồn cuộn, từ từ tan đi, biến mất không

thấy.

“Đúng là keo kiệt!” Trương Phương không nói nên lời, “Đến lúc đi rồi cũng phải dọa mình một phen.” Ý cảnh cáo trong đó tự nhiên không cần nói cũng rõ, e rằng lần sau nếu còn chọc giận Thiên Đạo, thật sự sẽ bị sét đánh chết tươi.

“Nhưng một lần thì được, hai lần thì được, không thể có lần thứ ba.

Khiêu khích thêm một lần nữa, biết đâu Thiên Đạo sẽ thật sự bất chấp phá hủy trật tự thiên địa để diệt sát hai người bọn mình.” Đám mây sấm sét tan đi, bầu trời lại một lần nữa xanh biếc, quang đãng vạn dặm.

Trương Phương không bận tâm nữa, hóa thành một đạo độn quang, đáp xuống tường thành Ngũ Hành Thành.

“Phó Giáo Chủ!” Chúng tiên Tiệt Giáo vội vàng chắp tay hành lễ, gương mặt đầy vẻ hưng phấn.

Cảnh tượng vừa rồi hiển hiện rõ ràng trước mắt, kiếm khí thất thải xé toạc trời xanh, đối kháng với tia chớp đen kịt, lại còn dùng thân xác để chống đỡ điện đen, thực sự khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, hận không thể hóa thân thành Trương Phương.

Họ hưng phấn vì có một Trương Phương Phó Giáo Chủ như vậy tồn tại, không cần chút nào phải sợ bị người của Xiển Giáo ức hiếp.

Trương Phương khẽ mỉm cười, cũng chắp tay đáp lễ.

Hắn biết rõ trong lòng mọi người đang nghĩ gì, vừa rồi mình đã thể hiện tất cả bản lĩnh, thực lực Chuẩn Thánh phô diễn không sót chút nào.

“Hôm nay ngừng chiến, chư vị đạo hữu hãy thu hồi đại trận đi!” Trên mặt Trương Phương không che giấu được vẻ mệt mỏi, dù sao

cũng suýt mất mạng, pháp lực trong cơ thể tiêu hao hết sạch.

Phía dưới, sáu trăm tinh nhuệ sĩ tốt đang bày Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, từng tia hồng quang chìm nổi, sát cơ ẩn hiện.

Vân Tiêu Tiên Tử nghe vậy, khẽ gật đầu, rồi hỏi, "Phó Giáo Chủ, người của Xiển Giáo bị bắt trong trận thì xử trí thế nào?" Trương Phương nghe vậy thì thấy hứng thú.

Vừa rồi Lục Áp đuổi theo, tiếp đó lại một loạt thao tác chiến đấu với lôi phạt, hắn ngược lại không chú ý Cửu Khúc Hoàng Hà Trận đã đại triển thần uy.

"Bắt được những ai?" "Lão Sư, là Dương Tiễn, Hoàng Thiên Hóa và hai huynh đệ Kim Trá, Mộc Trá!" Lục Nhĩ Mi Hầu biết chư vị tiên tử không quen với những người ứng chiến, liền lên tiếng giải thích.

Trương Phương nghe xong, khẽ trầm ngâm.

"Đều là đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo, xem ra bị gọi ra đánh trận đầu, cũng là pháo hôi thôi." "Chuyện này phải kể đến công lao của Hỗn Nguyên Kim Đấu của Bích Tiêu muội muội, mới có thể liên tục bắt giữ mấy người đó!" Vân Tiêu Tiên Tử khẽ cười nói.

"Hỗn Nguyên Kim Đấu?!" Trương Phương sửng sốt, "Lại một kiện pháp bảo không gian, Lục Áp kia cũng từng đề cập tới." "Đạo hữu thần thông cao siêu, vận bảo như thần vậy!" Có công lao tự nhiên phải khen ngợi, Trương Phương nhìn về phía Bích Tiêu Tiên Tử, tán thán.

"Biết ngày hôm nay chỉ là màn khai vị thôi, tiếp theo chúng nhân Xiển Giáo mới có chuyện hay để chịu." "Phó Giáo Chủ quá khen!" Bích Tiêu Tiên Tử trên mặt đỏ ửng, cười, vẫy tay nói.

"Tốt!

Hôm nay mở tiệc khánh công, chúc chư vị đạo hữu kỳ khai đắc

thắng!" Trương Phương vung tay áo, cười lớn nói.

Mọi người nghe vậy, đều hớn hở ra mặt, không phải vì ham yến tiệc, mà vì có một điềm báo tốt.

Người tu Đạo, điều quan trọng nhất chính là khí vận.

"Lão phu lập tức đi sắp xếp!" Văn Trọng vội vàng đáp lời, cười nói.

Tây Kỳ, trong doanh trướng.

Chúng tiên Xiển Giáo tập trung lại một chỗ, không khí có chút trầm buồn.

"Thế thì, chỉ trách Trương Quế Phương kia không kiêng nể gì, tùy ý xuất chiêu, mới khiến Đinh Đầu Thất Tiễn Thư bị hủy; Lục Đạo hữu không cần quá tự trách." Nhiên Đăng Đạo Nhân lên tiếng nói.

Vừa rồi đã hiểu rõ, lại thấy chiến lực của Lục Áp như vậy, ông ta không dám chậm trễ thêm nữa.

Chương 307

Hình ảnh Trương Phương và Lục Áp chống đỡ lôi phạt hiển hiện rõ ràng trước mắt.

Nếu đổi lại là Nhiên Đăng Đạo Nhân, đạo tia chớp đen kịt vạn trượng vừa rồi giáng xuống, e rằng cũng cửu tử nhất sinh.

"Tổng quy thì sách đã bị đoạt khỏi tay Bần đạo, thực sự đáng hận!

Nếu còn trì hoãn thêm chút nữa, thời gian chú thuật vừa đến, chắc chắn sẽ khiến Triệu Công Minh kia thân tiêu đạo tử!" Lục Áp khoanh chân ngồi, nghe vậy có chút tức giận nói.

Tuy đã hợp tác với Trương Phương một lần, nhưng liên tục hai lần thua nửa chiêu, lại khiến người ta bực bội.

Hiện tại đợi Triệu Công Minh cũng hồi phục, đám người lại rơi vào cảnh bị động; Lục Áp hiểu rõ tận tường, thực lực có thể cao có thể thấp, đôi khi cũng không thể hoàn toàn phát huy ra được; có thể chịu đựng được đạo tia chớp đen kịt kia thực sự là may mắn.

Đương nhiên cũng có chút lĩnh ngộ, thực lực đã tinh tiến hơn một chút so với trước.

"Việc cấp bách hiện tại, trước tiên hãy xem đại trận kia phá pháp thế nào!" Huyền Đô Đại Pháp Sư lên tiếng nói, kịp thời chuyển hướng đề tài.

Dù sao ông ta cũng là người giữ sách, để Trương Phương chạy thoát, thực sự là mất mặt.

"Đạo hữu nói có lý!" Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng gật đầu nói, không tiếp tục đề tài vừa rồi nữa.

Việc cấp bách hiện tại là phá Cửu Khúc Hoàng Hà Trận kia.

Trận này sát cơ ẩn hiện, hung ác vô cùng; lợi hại hơn cả Thập Tuyệt Trận, không thể không phòng bị.

"Hãy để ngô đẳng đi thử trận này thì sẽ biết ngay!" Quảng Thành Tử nghe vậy, đáp lời nói.

Dù sao để đệ tử đời thứ ba đi phá trận, thực lực còn thiếu sót; đương nhiên nên để chúng Kim Tiên đi thử một phen, mới có thể biết được sâu cạn.

"Không chỉ đại trận đó, mà còn phải cẩn thận Hỗn Nguyên Kim Đấu kia nữa!" Lục Áp qua một đoạn đối thoại, cũng biết Dương Tiễn và những người khác trước tiên đã bị Hỗn Nguyên Kim Đấu bắt giữ; pháp bảo không gian này không có phòng bị, cũng phải đề phòng.

"Nếu đã vậy, ngày mai đành làm phiền chư vị đạo hữu vậy!" Nhiên Đăng Đạo Nhân đáp lời, chợt cảm thấy mí mắt giật giật, trong lòng dâng lên một tia cảm giác bất ổn, hoảng loạn vô cớ.

Nhiên Đăng Đạo Nhân nâng mắt, nhìn kỹ xung quanh, thấy sắc mặt chúng Kim Tiên đều khác nhau, khẽ thở dài một tiếng.

Nói xong, trong doanh trướng lại rơi vào tĩnh lặng, chúng tiên tự mình đả tọa.

Ngày thứ hai, lôi cổ, sát khí cuồn cuộn.

Mây mù cuộn lên, vài tia nắng chói chang chiếu xuống, rọi lên gương mặt mọi người.

Trương Phương vẻ mặt bình tĩnh, đứng trên tường thành, đạo bào trên người bay phần phật; đã không còn bộ dạng chật vật như ngày hôm qua.

Sau yến tiệc khánh công tối qua, hắn đã cùng mọi người thương nghị đối sách tiếp theo, tự nhiên là phải lợi dụng Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, thừa thắng truy kích.

Trương Phương nghe mọi người báo cáo xong, mới phát hiện bên mình đã giam cầm không ít người của phe Tây Kỳ.

Hồng Sa Trận đang giam giữ Na Tra, Võ Vương, Lôi Chấn Tử, và những người bị Cửu Khúc Hoàng Hà Trận bắt giữ hôm qua.

"Người tuy nhiều, nhưng cũng không phải là cá lớn." Trương Phương cũng không đưa ra nhiều quyết định, tạm thời giam giữ, chờ xem biến hóa sau.

"Cửu Khúc Hoàng Hà Trận vừa ra, chúng Kim Tiên Xiển Giáo chắc chắn sẽ bại không nghi ngờ.

Tiếp theo, nếu không có gì bất ngờ, chắc chắn sẽ là một trận ác chiến.

Không biết Nhị Thánh kia, liệu có thực sự đến không!" Trương Phương ánh mắt hướng về phía chân trời, trong lòng suy tư, thầm nghĩ.

Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, vẫn chưa thật sự hiển lộ ra uy năng.

"Nếu ký ức của mình không sai, mình lại mong chờ những chuyện sẽ xảy ra tiếp theo." "Phó Giáo Chủ có nhìn ra biến hóa gì từ đối phương không?!" Chúng nhân Tiệt Giáo đứng cạnh Trương Phương, thấy ánh mắt hắn thâm thúy nhìn về phía xa, Văn Trọng không khỏi lên tiếng hỏi.

"Không, không cần lo lắng!" Trương Phương biết tâm tư của Văn Trọng, dù sao ông ta cũng không phải là người tu Đạo thật sự, mang chức Thái sư triều Thương, tự nhiên phải dốc lòng dốc sức, sớm ngày bình định phản loạn Tây Kỳ, mới có thể trở về phục mệnh.

"Phó Giáo Chủ, ngô đẳng đi đây!" Vân Tiêu Tiên Tử thấy hai quân đã bố trận xong, chắp tay hành lễ, xin lệnh.

"Tốt!" Trương Phương khẽ gật đầu, nhìn đạo bóng dáng thướt tha

kia bay lên hư không, mắt không chớp.

“Không phải hắn có ý đồ gì khác lạ, chỉ là trước kia trong lòng hắn đã lập một kế hoạch lớn.

Nếu có thể thu phục Tam Tiêu, rồi thêm cả Triệu Công Minh, chắc chắn sẽ là những trợ thủ đắc lực.” Triệu Công Minh hiện tại tuy đang hôn mê, nhưng Tam Hồn Thất Phách đã trở về, chỉ một hai ngày nữa chắc chắn sẽ không sao.

“Cứu một mạng, có thể làm được nhiều việc lớn.” Đang nghĩ vậy, đối diện lại bay lên vài đạo độn quang, đối đầu với chư vị tiên tử.

Trương Phương nhìn thấy rõ ràng, đó là Câu Lưu Tôn, Xích Tinh Tử, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, tổng cộng bốn người.

“Có lẽ bên đối diện Lục Áp, Nhiên Đăng Đạo Nhân, Huyền Đô Đại Pháp Sư không dám dị động, dù sao cũng đang ở trong doanh, ba vị Chuẩn Thánh thì sao, đều chịu sự trói buộc của Thiên Đạo, chẳng qua cũng chỉ là một vật bài trí.” Kể từ lôi phạt hôm qua, Trương Phương đã rõ ràng mối quan hệ lợi hại trong đó, chắc chắn Nhiên Đăng Đạo Nhân bên Xiển Giáo cũng sẽ không dễ dàng ra tay nữa.

Lệnh của Thiên Đạo, lời của Thánh nhân, tự nhiên phải tuân thủ.

Chương 308

Cứ như vậy, lại trở về trạng thái xuất trận phá trận như trước, chỉ xem hai bên ai càng có năng lực hơn.

Trên hư không.

Vân Tiêu Tiên Tử đứng ở phía trước nhất, bốn vị tiên tử còn lại đứng song song.

Cửu Khúc Hoàng Hà Trận được bày ra, cũng chỉ cần thao tác mới có thể phát huy uy lực lớn nhất.

"Nếu không, cứ để Trương Phương và một đám đàn ông ở đây, ngược lại không tiện để chư vị tiên tử ra trận đối địch." Trên chiến trường, không có phân biệt nam nữ, chỉ có người sống và kẻ chết.

"Các ngươi không biết hối cải, giúp Trụ làm việc tàn ác, bày ra trận này tàn hại đồng đạo của ngô đẳng, thật đáng ghét!

Hôm nay gặp phải Bần đạo, là ngày các ngươi thân tiêu đạo tử, hồn quy Phong Thần Đài!" Xích Tinh Tử tay cầm trường kiếm, một bộ tiên y màu tía bên trong, khẽ lóe sáng, giận dữ quát.

"Tên đạo sĩ thối tha!

Dám nói lời cuồng ngôn như vậy, hôm nay định phải luyện hóa ngươi trong đại trận!" Quỳnh Tiêu Tiên Tử vốn tính tình nóng nảy, nhịn không được đối phương nhục mạ, rút kiếm liền đâm thẳng tới.

"Muội muội cẩn thận, đừng xúc động!" Vân Tiêu Tiên Tử thấy vậy, vội vàng lên tiếng nói.

"Tỷ tỷ cứ yên tâm, ngô đẳng hiểu rõ!" Bích Tiêu Tiên Tử và những người khác đáp lời, mỗi người tự chọn một đối thủ, trong lòng lại không dám lơ là.

Dù sao những người đối địch lần này đều là Kim Tiên của Xiển Giáo, danh tiếng lừng lẫy, là đệ tử dưới trướng Sư bá Nguyên Thủy, không thể coi thường.

Nhưng Quỳnh Tiêu Tiên Tử toàn thân lóe hồng quang, thân kiếm cũng sáng lấp lánh, hàn quang vừa lóe, liền trực tiếp xông thẳng tới trước mặt Xích Tinh Tử.

"Tốt!" Xích Tinh Tử tuy nói lời đẹp đẽ, nhưng trong lòng cũng sớm có đề phòng, rút kiếm đỡ.

Keng!

Một luồng cự lực từ thân kiếm truyền ra, hai người đều bị đẩy lùi.

Xích Tinh Tử thình thịch thình thịch lùi liền hơn năm bước, trong lòng đại kinh, nhưng lại thấy Quỳnh Tiêu Tiên Tử chỉ lùi một bước.

"Không ngờ lại là một kẻ chỉ biết mồm mép!" Quỳnh Tiêu Tiên Tử thấy vậy, trong mắt đầy vẻ khinh thường, cười nhạo nói.

"Ngươi!" Xích Tinh Tử đại nộ, cũng thầm kinh hãi, "Không ngờ năng lực cận chiến của đối phương lại mạnh mẽ đến thế.

Không hổ là người có thể đối đầu với Lục Áp mấy chục hiệp, cũng có chút bản lĩnh.

Không, cận chiến mạnh không có nghĩa là tất cả." Hừ!

Nghĩ đến đây, Xích Tinh Tử hừ lạnh một tiếng, chỉ thấy trên tay kim quang lóe lên, một kiện pháp bảo hiện ra.

Đó là một chiếc gương đen trắng, mặt âm màu đen, mặt dương... là pháp bảo công kích, Âm Dương Kính!

Chưa xong, Xích Tinh Tử lại vung tay, triệu ra một pháp bảo xanh biếc trong vắt trên đỉnh đầu, thanh quang rải xuống.

"Ha!" Thấy đối phương triệu ra một pháp bảo công kích và một

pháp bảo phòng ngự, Quỳnh Tiêu Tiên Tử cười lạnh một tiếng, hoàn toàn không để vào mắt.

Từ trước đến nay, nàng chỉ coi kiếm là kiếm, pháp bảo lợi hại thế nào cũng chưa từng đụng đến nhiều, chỉ chuyên tâm khổ luyện cận chiến pháp.

Trong đầu nàng chợt lóe lên một thân ảnh, tay cầm trường kiếm, dùng sức mạnh phá Thiên Đạo, giản dị đơn thuần, nhưng hung mãnh vô cùng.

Càng củng cố thêm tín niệm trong lòng Quỳnh Tiêu Tiên Tử.

"Đi!" Xích Tinh Tử thấy nàng cậy mạnh không nhân cơ hội công kích, tự thấy mình bị trêu chọc, liền bấm pháp chỉ.

Xùy!

Âm Dương Kính bắn ra từng đạo thần mang đen trắng, mang theo tử khí nồng đậm, dường như lại có một tia sinh cơ, bắn thẳng tới.

"Phá!" Quỳnh Tiêu Tiên Tử khẽ quát một tiếng, trường kiếm lóe hồng quang, đánh tan một đạo thần mang đen trắng tấn công trước nhất, tiêu diệt vào hư không.

Chỉ nghe vài tiếng nứt vỡ khẽ khàng, Âm Dương Kính công kích lần thứ nhất thất bại.

Quỳnh Tiêu Tiên Tử quét trường kiếm, thân hình lao ra, trong nháy mắt đã ở trước mặt Xích Tinh Tử, không hề dây dưa, hung hăng bổ xuống.

Keng!

Thanh quang lóe lên, từng trận ba văn dao động.

Trường kiếm và pháp bảo Thủy Hỏa Phong va chạm vào nhau, nhất thời bất phân thắng bại.

Quỳnh Tiêu Tiên Tử một kích tức thì lùi lại, không hề dừng lại chút nào.

Chương 309

Hai người ngươi tiến ta lùi, nhất thời cục diện giằng co.

Lại nhìn sang Bích Tiêu Tiên Tử bên kia, nàng trực tiếp xông thẳng về phía Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân.

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân thấy vậy, không dám lơ là, vội vàng triệu ra pháp bảo.

Một chiếc quạt toàn thân màu đỏ được triệu ra, trên đó trang trí lông vũ, từng tia khí tức nóng bỏng tản ra, chính là Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến.

"Tốt!" Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân trong mắt lóe lãnh quang, thôi động pháp lực trong cơ thể rót vào pháp bảo, dùng sức quạt một cái.

Chỉ thấy vô số liệt hỏa phun trào ra, các loại phẩm cấp hỏa diễm bùng cháy dữ dội, nơi tầm mắt nhìn tới đều là một màu đỏ rực.

Thân hình Bích Tiêu Tiên Tử chợt dừng lại.

"Không ngờ đối phương cũng có pháp bảo lợi hại như vậy, đáng tiếc đã chịu rửa tội bởi hỏa diễm mà Lục Áp đã thi triển hôm qua.

Lúc này nhìn những ngọn lửa mà pháp bảo này quạt ra, chúng đều có vẻ quá yếu ớt." "Trò vặt!" Bích Tiêu Tiên Tử không nói hai lời, trực tiếp tế xuất pháp bảo.

Hỗn Nguyên Kim Đấu xoay tròn vù vù, từ từ trương lớn.

Trực tiếp va chạm vào những ngọn lửa đó, thanh quang lóe lên, liền đều trực tiếp bị hút vào bên trong.

Nếu người ngoài nhìn vào, giống như ngọn lửa chui vào Hỗn

Nguyên Kim Đấu vậy.

"Đi!" Bích Tiêu Tiên Tử bấm pháp quyết, liệt hỏa lại lần nữa phun trào ra, nhưng đã đổi hướng, bay về phía Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân.

Trong nháy mắt, dấu ấn của liệt hỏa đã bị xóa bỏ, thuộc về sự điều khiển của Bích Tiêu Tiên Tử.

"A, ngươi!" Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân đại kinh, "Không ngờ hỏa diễm lại có thể phản công, Hỗn Nguyên Kim Đấu quá mức ly kỳ, trong khoảnh khắc đã dịch chuyển hình dạng và vị trí." "Lại đến!" Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân nghiến răng, giận dữ nói, lại lần nữa thôi động Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến.

Ầm!

Lại vô số hỏa diễm bị quạt ra, nhanh chóng bay tới.

Từng đợt khí nóng bỏng tỏa ra.

Đáng tiếc những người còn lại đều đang tập trung chiến đấu với đối thủ của mình, không có thời gian xem.

Thấy công thế của đối phương vẫn như cũ, Bích Tiêu Tiên Tử khẽ cười, "Nếu có bản lĩnh thì cứ thi triển ra, đừng làm những công vô ích!" Nói rồi, bấm pháp chỉ.

Chỉ thấy thanh quang lóe lên, Hỗn Nguyên Kim Đấu lại lần nữa trương lớn, lực hút điên cuồng tuôn ra.

Xùy!

Hồng quang lóe lên, liệt hỏa tấn công vừa bị ảnh hưởng, trực tiếp lệch khỏi lộ tuyến, lại bay về phía Hỗn Nguyên Kim Đấu, bị hút vào.

"Ngươi!" Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân đại kinh thất sắc, cảm thấy pháp lực trong cơ thể trống rỗng, tự thấy không địch lại, liền độn

bỏ chạy.

"Đi đâu!" Bích Tiêu Tiên Tử quát lớn một tiếng, Hỗn Nguyên Kim Đấu nhanh chóng biến mất trong hư không.

Xùy!

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân thấy vậy, phản thủ bắn ra một đạo lam mang, bắn thẳng tới.

Bích Tiêu Tiên Tử cảm giác mi tâm một trận dị thường, vội vàng vung kiếm đỡ.

Tranh!

Một tiếng kêu nhẹ, tiếng binh khí va chạm.

Tay cầm kiếm của Bích Tiêu Tiên Tử run lên, lam quang lệch đi, góc độ hướng xuống, sượt qua vai nàng.

Xé toạc.

Đạo bào rách ra, một vệt máu chảy ra, hư không thoang thoảng mùi máu tanh.

Nhìn nghiêng, lại là một pháp bảo hình đinh.

Trên mặt Bích Tiêu Tiên Tử hiện lên một tia đau đớn, sau đó giận dữ nói, "Tên đạo sĩ hoang dã vô sỉ!

Dùng ám khí đánh lén!" "Binh bất yếm trá!" Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân thấy Bích Tiêu Tiên Tử bị thương, ngược lại không vội vã nữa, thân hình dừng lại, kéo giãn một khoảng cách rất xa.

Toàn Tâm Đinh kia xoay một vòng, lại trở về tay Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân.

"Đúng là vô sỉ hết mực!

Hôm nay không giết ngươi, khó giải mối hận trong lòng ta!" Bích

Tiêu Tiên Tử quát một tiếng, thôi động pháp lực trong cơ thể, thúc giục Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Chương 310

“Ha!

Bần đạo đi đây!” Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân thấy pháp bảo không gian kia có động tác, vội vàng hóa thành một đạo độn quang, bay về phía lều bạt.

“Không đánh mà chạy, không phải là chuyện mất mặt, mà là thiệt hại lớn.” “Nếu để ngươi chạy thoát, chẳng phải làm mất uy danh của bảo bối sao!” Bích Tiêu Tiên Tử nhịn đau ở vai, cười lạnh nói.

Chỉ thấy thanh quang lóe lên, Hỗn Nguyên Kim Đấu trong nháy mắt biến mất không thấy.

Trong nháy mắt sau, nó đã xuất hiện bên cạnh Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân.

“Cái gì?!” Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân đại hoảng sợ, vốn tưởng rằng đã kéo ra một khoảng cách xa như vậy, chắc chắn sẽ vô cùng an ổn.

Véo!

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân phản ứng không kịp, trực tiếp bị Hỗn Nguyên Kim Đấu hút đi, sau đó pháp bảo khẽ rung, lại ném thân hình ông ta vào Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Ầm!

Chỉ thấy đại trận hồng quang lóe lên, như một cái miệng chậu máu khổng lồ, nuốt chửng con người.

Huyết quang xông thẳng lên trời, phía dưới sáu trăm tinh nhuệ sĩ tốt sát khí ngút trời, trên mặt đầy vẻ điên cuồng.

Bích Tiêu Tiên Tử thấy đã bắt được Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, nhanh chóng thu hồi pháp bảo, bay về một hướng khác.

Ngạc nhiên thay, nàng liền cùng Thải Vân Tiên Tử đối đầu với Câu Lưu Tôn.

Lúc này Thải Vân Tiên Tử đang chật vật, sắc mặt tái nhợt, tay cầm trường kiếm có chút run rẩy.

Câu Lưu Tôn kia tay cầm một sợi Khổn Tiên Thừng, chỉ thấy kim quang lóe sáng, trong lúc vung vẩy đánh ra từng đạo thần mang, lại nhân cơ hội tế xuất pháp bảo, muốn trói buộc đối thủ.

Nếu không phải Thải Vân Tiên Tử mắt nhanh tay lẹ, tránh được một kiếp, e rằng đã bị bắt đi rồi.

Khổn Tiên Thừng quả thật kỳ diệu vô cùng, nếu bị trói buộc, trừ phi đạo hạnh cao thâm, có thể trực tiếp phá vỡ sự giam cầm của pháp bảo, hủy diệt nó; nếu không chắc chắn trên trời không cửa, dưới đất không đường.

"Thải Vân muội muội, ta đến trợ giúp đây!" Bích Tiêu Tiên Tử kịp đến, thăm dò tình hình của Thải Vân Tiên Tử, phát hiện không có gì đáng ngại lớn.

"Tên đạo sĩ hoang dã, lại dám làm người bị thương, hôm nay chắc chắn không tha cho ngươi!" Quát lớn một tiếng, Bích Tiêu Tiên Tử trực tiếp triệu Hỗn Nguyên Kim Đấu, xông thẳng về phía Câu Lưu Tôn.

"Ừm?!" Đồng tử Câu Lưu Tôn co rút lại, vừa thấy người mới phát hiện Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân đã bại trận, không dám đối đầu với Hỗn Nguyên Kim Đấu, dưới chân tường vân hiện ra, liền bỏ chạy.

Hỗn Nguyên Kim Đấu toàn thân lóe thanh quang, xoay tròn vù vù,

trong nháy mắt đã đến.

Một luồng lực hút cực lớn truyền ra, gào thét vang dội.

"Phá!" Câu Lưu Tôn thấy không kịp tránh né, vội vàng tế xuất Khổn Tiên Thừng, đánh ra một đạo thần mang, hy vọng có thể giành được một tia sinh cơ.

Kim sắc thần mang bắn tới, đối đầu với lực hút của Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Vừa bị hút, năng lượng liền tiêu tán, hủy diệt trong hư không.

Lực hút thông suốt không trở ngại, trực tiếp trùm lên người Câu Lưu Tôn.

"Không hay rồi!" Câu Lưu Tôn chỉ kịp la lên một tiếng như vậy, thân hình liền bị hút vào Hỗn Nguyên Kim Đấu.

"A!" Lại một tiếng kinh hô, Câu Lưu Tôn toàn thân bị kim quang trói buộc ném ra, trực tiếp rơi vào Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Ầm!

Huyết quang ngưng tụ của đại trận càng thêm nồng đậm, uyển như thực chất, chỉ bằng sát khí cũng đủ khiến người ta tâm thần bất an, dù là Kim Tiên cũng vậy.

Hỗn Nguyên Kim Đấu lại hiển lộ thần uy, liên tiếp bắt giữ hai vị Kim Tiên, thanh quang không giảm nửa phần, dễ dàng cực điểm, không tốn chút sức lực nào.

"Về!" Bích Tiêu Tiên Tử cười một tiếng, bấm pháp chỉ, thu hồi Hỗn Nguyên Kim Đấu.

"Thải Vân muội muội, có sao không?" Thấy sắc mặt Thải Vân Tiên Tử càng thêm tái nhợt, Bích Tiêu Tiên Tử vội vàng lên tiếng, lo lắng hỏi.

“Chỉ là vừa rồi thôi động pháp bảo tiêu hao rất nhiều, không có gì đáng ngại lớn, tỷ tỷ không cần lo lắng, mau đi trợ giúp tỷ tỷ của muội!” Thải Vân Tiên Tử tay nắm một viên châu, khẽ tỏa sáng, linh tính có chút tiêu tán.

“Đi đâu!” Một tiếng quát giận truyền đến, mọi người vội vàng nhìn tới.

Chỉ thấy Hạm Chi Tiên đối đầu với Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, có chút không địch lại, đang tìm cơ hội bỏ chạy.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn mặt mũi dữ tợn, đỉnh đầu có khánh vân, tay cầm Biển Quải, trực tiếp đánh tới.

“Hừ!” Một kích đánh trúng, Hạm Chi Tiên khẽ hừ một tiếng, thân hình bay ngược ra.

Pháp lực trong cơ thể nàng đã tiêu hao hết sạch.

Chương 311

"Không ngờ đạo hạnh của Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn lại sâu dày đến thế, lại có thể chống đỡ được hắc phong mà nàng tung ra, đáng tiếc năng lực cận chiến của mình không bằng, nếu không cũng không đến mức chật vật như vậy." "Nạp mạng đi!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn lại một lần nữa giáng Biển Quải xuống, lóe lên u u kim quang.

Nhìn thấy Biển Quải càng lúc càng gần, Hạm Chi Tiên toàn thân mệt mỏi, không thể dấy lên chút pháp lực nào, chỉ có thể vô lực nhắm mắt lại.

Trong lòng thầm nghĩ, "Không ngờ hôm nay lại phải thân tiêu đạo tử ở đây, tên đạo nhân kia thực sự đáng hận!" "Đừng phóng tứ!" Chợt, một tiếng quát nhẹ truyền đến.

Hai đạo kim quang xông thẳng lên trời, hóa thành hai con giao long quấn chặt lấy nhau, lao về phía Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

"Ừm?!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn chỉ cảm thấy sát cơ ập tới phía sau, vội vàng chuyển động thân hình.

Đáng tiếc vừa rồi chỉ một lòng muốn chém giết Hạm Chi Tiên, chỉ khẽ nhúc nhích một chút, không thể tránh được.

Tranh!

Kim Giao Tiễn hung hăng giáng xuống, đột nhiên bùng phát một trận kim quang.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn vội vàng thôi động khánh vân, ra sức chống đỡ, pháp lực trong cơ thể điên cuồng rót vào.

Không ngờ khánh vân vừa tiếp xúc với kim giao, liền vỡ vụn từng

tấc.

"Cái gì?!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn phát ra tiếng kinh ngạc giống hệt Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân.

Kim quang lóe lên, kim giao trong nháy mắt xé nát khánh vân, tận mắt thấy sắp sửa chém Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn thành hai đoạn.

"Không!" Một tiếng gào thét thảm thiết truyền ra, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn trừng lớn mắt.

Xoẹt!

Khi Kim Giao Tiễn vừa lúc sắp chém xuống, đột nhiên một đạo kim mang giáng xuống.

Trực tiếp trói buộc Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, ném đi Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Hạm Chi Tiên lại tạm thời giữ được một mạng, nhưng đã vào trong đại trận, sống sót hay không thì không biết được.

Kim Giao Tiễn bắt giữ Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn xong, trực tiếp bay về phía Xích Tinh Tử.

Trong vài lần lóe thân, liền xuất hiện bên cạnh y.

Xích Tinh Tử đang đấu hăng say với Quỳnh Tiêu Tiên Tử, thấy pháp bảo kim quang kia ập tới, tự cảm thấy không thể ở lại lâu, liền độn đi.

Quỳnh Tiêu Tiên Tử thấy vậy, múa ra từng đạo kiếm ảnh, quấn chặt lấy y.

Như pháp chế pháo, Kim Giao Tiễn hung hăng giáng xuống, Xích Tinh Tử không thể tránh né, chỉ có thể bị trói buộc.

Lại hồng quang lóe lên, bị ném vào Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Ầm!

Một khi bị ném vào bốn vị Kim Tiên đạo hạnh cao thâm, phía trên Cửu Khúc Hoàng Hà Trận bùng lên hồng quang, lóe sáng giữa những luồng sát khí xông thẳng lên trời, dường như muốn xé toạc hư không.

"Chư vị muội muội trở về!" Vân Tiêu Tiên Tử thu hồi Kim Giao Tiễn, lên tiếng nói.

Chư vị tiên tử nghe vậy, thân hình lóe lên, liền bay trở về.

Thấy ánh mắt dò hỏi của Vân Tiêu Tiên Tử, Hạm Chi Tiên và Thải Vân Tiên Tử đồng thanh nói, "Chỉ là vết thương nhỏ, tỷ tỷ không cần lo lắng!" Quỳnh Tiêu Tiên Tử cũng phụ họa nói, "Muội quả thật không bị chút thương tích nào, thần thông mà Âm Dương Kính đánh ra không làm gì được muội, đáng tiếc trường kiếm trong tay muội cũng không thể phá được pháp bảo phòng ngự của Xích Tinh Tử." Cũng chỉ Kim Giao Tiễn vừa ra tay, liền trực tiếp bắt giữ ông ta, có thể thấy uy lực của pháp bảo.

Nghe vậy, Vân Tiêu Tiên Tử mới yên lòng, búng tay bắn ra vài viên đan dược trị thương, rồi mới đưa ánh mắt về phía lều bạt.

Chư vị tiên tử tiếp nhận nuốt vào, cũng nhìn về phía mọi người.

Xiển Giáo thấy đồng liêu bị bắt, lại không ngừng cử người ra phá trận.

Lần này có đủ năm người, Quảng Thành Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân, Phổ Hiền Chân Nhân, Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Trừ những Kim Tiên đã bị chém giết và bắt giữ, những người còn lại trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo đều đã ra trận.

"Các ngươi dám bắt nhiều đạo hữu của nhà ta, hôm nay chúng ta sẽ không chết không ngừng nghỉ!" Quảng Thành Tử thôi động Phiên

Thiên Ấn, lạnh lùng nói.

Năm người kết thành một tiểu trận pháp, sát khí lan tỏa.

"Ý chí chiến đấu không tệ!" Vân Tiêu Tiên Tử khẽ nheo mắt, nhàn nhạt nói, ngữ khí bình tĩnh, không có chút kinh hoảng nào.

"A, tỷ tỷ không cần nói nhiều với họ, bắt giữ là được!" Quỳnh Tiêu Tiên Tử vung trường kiếm, "Vừa rồi chưa đánh đã đủ, vậy thì có thể lấy năm người này tế trận." Cửu Khúc Hoàng Hà Trận còn lâu mới đạt đến uy lực lớn nhất.

"Nếu đẩy năm người trước mắt này vào trong trận, ngược lại có thể kích hoạt trận pháp, đến lúc đó tu vi như Lục Áp muốn phá trận, cũng phải tự mình cân nhắc bản lĩnh của mình." "Cuồng vọng!" Quảng Thành Tử quát giận một tiếng, trực tiếp tế xuất Phiên Thiên Ấn.

Kim quang lóe lên, Phiên Thiên Ấn hóa thành lớn trăm trượng, ầm ầm giáng xuống.

Chương 312

Từng luồng kình phong ập tới, thổi tung tóc mai.

Đạo bào bay phần phật, Vân Tiêu Tiên Tử mới khẽ nói, "Bích Tiêu muội muội, chúng ta cùng nhau ra tay, trước tiên chia cắt họ ra, sau đó từng người một bắt giữ!" "Được!" Bích Tiêu Tiên Tử gật đầu, nâng tay thúc giục Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Năm vị Kim Tiên còn lại của Xiển Giáo, đều không phải là kẻ tầm thường, đạo hạnh thần thông đều có tu vi cực cao.

Thấy Vân Tiêu Tiên Tử sắp xếp như vậy, Quỳnh Tiêu Tiên Tử, Hạm Chi Tiên và Thải Vân Tiên Tử đồng loạt ra tay, rót pháp lực trong cơ thể vào Vân Tiêu và Bích Tiêu Tiên Tử.

Lần này hoàn toàn chỉ dựa vào Kim Giao Tiễn và Hỗn Nguyên Kim Đấu để đối địch, tự nhiên phải phát huy toàn bộ uy lực của pháp bảo, mới có thể bắt giữ chúng tiên đối diện.

Tận mắt thấy năm vị Kim Tiên Xiển Giáo đồng loạt công kích, trên tường thành Ngũ Hành Thành không khí trở nên trang nghiêm.

"Lão Sư, chư vị đạo hữu sẽ không gặp nguy hiểm chứ?!" Lục Nhĩ Mi Hầu gãi gãi đầu, lên tiếng hỏi.

"Nếu chưa từng thấy chư vị tiên tử phát uy bắt giữ Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn và những người khác, mình sẽ có chút lo lắng, nhưng giờ lại có chút khó lường." "Không đâu, chỉ là hơi rắc rối một chút thôi." Trương Phương khẽ nheo mắt, thấy sát khí Cửu Khúc Hoàng Hà Trận xông thẳng lên trời, sáu trăm tinh nhuệ sĩ tốt cầm lệnh hành động, chỉnh tề thống nhất, liền biết sự tình tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy.

“Vân Tiêu Tiên Tử và những người khác hẳn là chưa hiển lộ thực lực ẩn giấu, có Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, chúng Kim Tiên Xiển Giáo e rằng sẽ phải chịu một phen khổ sở.” Đương nhiên Trương Phương có sự tự tin tuyệt đối, nếu chư vị tiên tử gặp nguy hiểm, hắn chắc chắn sẽ ra tay ngay lập tức, cứu người.

“Trước kia người của Tiệt Giáo thân tiêu đạo tử, mình không có mặt tại hiện trường; nếu đứng ở đây, tận mắt thấy đồng liêu bị giết chết, đó sẽ là một sự sỉ nhục lớn nhất.” Trương Phương có một phần tự tin, có thể bảo vệ mọi người.

Mọi người đang bàn luận, trên chiến trường đã có biến hóa.

Cuồng phong nổi lên, gào thét thổi tới.

Vân Tiêu Tiên Tử trầm tĩnh lạnh lùng, đứng ở phía trước nhất, tóc mai rủ xuống trán bay phấp phới, trong lòng không một gợn sóng.

“Trận!” Nhàn nhạt thốt ra hai chữ, trong mắt Vân Tiêu Tiên Tử lóe lên một tia hung quang.

Ầm!

Trong khoảnh khắc, phía trên Cửu Khúc Hoàng Hà Trận bùng lên vô số huyết quang, xen lẫn mùi máu tanh nồng đậm, và sát khí vô tận.

Hồng quang xông thẳng lên trời, bao phủ Vân Tiêu Tiên Tử và những người khác cùng với Quảng Thành Tử và các Kim Tiên khác vào trong.

Kèm theo hồng quang xung quanh chìm nổi, trên mặt Vân Tiêu Tiên Tử hiện lên một tia hồng ửng bất thường, liên tục thôi động pháp lực, khí tức không ngừng tăng vọt.

Đây là một trong những điểm kỳ diệu của Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, uy lực trận pháp gia trì lên một phần người bày trận, biến nó thành của riêng mình.

Chư vị tiên tử ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía chúng tiên Xiển Giáo, không mang theo chút tình cảm nào.

Cũng chỉ có một khắc này, phải giữ vững chút thanh minh cuối cùng trong lòng, không được để xuất hiện bất kỳ dao động nào, mới có thể tốt hơn mà lợi dụng lực gia trì của trận pháp.

Quảng Thành Tử và những người khác, trong mắt họ, nghiễm nhiên trở thành một đám người chết.

"Chú ý biến hóa của trận pháp, chư vị đạo hữu cẩn thận là hơn!" Đỉnh Phiên Thiên Ấn, tay nắm Lạc Hồn Chung, thấy cảnh này, vội vàng lên tiếng nói.

"Ngô đẳng hiểu rõ!" Mọi người đồng thanh đáp, trong lòng đều trầm xuống, khí tức của địch nhân đã tăng vọt hơn một lần.

"Giết!" Thấy lòng người dao động, Quảng Thành Tử khẽ nhíu mày, dẫn đầu ra tay nói.

Chỉ có thực sự công kích, mới có thể áp chế nỗi sợ hãi trong lòng, nếu không chắc chắn sẽ không tiến thêm được bước nào.

Phiên Thiên Ấn đã hóa thành trăm trượng lóe kim quang, đột nhiên ầm ầm giáng xuống, mang theo thế sấm sét vạn quân, muốn đập địch nhân thành thịt nát.

"Lên!" Phổ Hiền Chân Nhân tay cầm song kiếm, thân kiếm hôi quang lóe lên, tỏa ra từng trận khí tức khó hiểu.

Đạo Hạnh Thiên Tôn nắm Hàng Ma Xử, đứng ở phía trước nhất, mở đường cho mọi người.

Năm người kết thành một trận pháp phụ trợ, có thể công có thể thủ, hỗ trợ lẫn nhau.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân tay cầm trường kiếm, thân hình khẽ trương

lớn, hóa thành hai trượng, nghiễm nhiên có công pháp biến hóa.

Từ Hàng Đạo Nhân đứng ở phía sau cùng, tay nâng Thanh Tịnh Lưu Ly Bình, bên trong bình có vài cành dương liễu rủ xuống, mang theo từng giọt sương.

"Đi!" Thấy chư vị đồng liêu xông tới, Từ Hàng Đạo Nhân lấy ra một cành dương liễu, khẽ chấm vài cái.

Trong nháy mắt, sương xanh trên cành dương liễu hóa thành vài đạo quang mang bay ra, nhập vào trong cơ thể chúng tiên.

Chỉ thấy khí tức của chúng tiên biến đổi, đột nhiên tăng vọt một bậc, trong cơ thể tràn đầy sức mạnh.

Đây chính là một trong những thần thông của Thanh Tịnh Lưu Ly Bình, có thể giết địch, cũng có thể phụ trợ.

"Ha!" Thấy mọi người đồng loạt xông tới, Vân Tiêu Tiên Tử cười lạnh một tiếng, thôi động Kim Giao Tiễn.

"Muội muội, Kim Giao mỗi khi chia cắt một người, liền lập tức thu họ vào trong Hỗn Nguyên Kim Đấu!" "Minh bạch!" Bích Tiêu Tiên Tử nghe vậy gật đầu, hư chỉ một điểm, Hỗn Nguyên Kim Đấu thanh quang lóe lên, ẩn mình vào hư không, như một thợ săn ẩn nấp, sẵn sàng xuất kích bất cứ lúc nào.

Rống!

Chương 313

Hai con kim sắc giao long xông thẳng lên trời, phát ra từng trận tiếng long ngâm, toàn thân xen lẫn kim hồng chi quang, khí tức bá đạo vô cùng, áp chế chúng nhân Xiển Giáo.

"Xuống!" Quảng Thành Tử nghe tiếng long ngâm, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng một thoáng, vội vàng khẽ điểm pháp bảo.

Phiên Thiên Ấn điều chuyển phương hướng, gào thét bay về phía kim sắc giao long.

Phanh!

Hai bên va chạm, phát ra một tiếng vang lớn.

Chỉ thấy kim quang lóe lên, kim giao lại không dây dưa với Phiên Thiên Ấn, hai con giao long tách ra khỏi nhau, linh hoạt lướt qua Phiên Thiên Ấn, trực tiếp lao về phía Quảng Thành Tử.

Sắc mặt Quảng Thành Tử biến đổi, vội vàng lắc Lạc Hồn Chung trong tay, từng tiếng chuông vang lên.

"Đồ ngốc!

Người của Xiển Giáo không ngờ lại như vậy!" Bên cạnh, Quỳnh Tiêu Tiên Tử nhìn thấy rõ ràng, thấy động tác như vậy của Quảng Thành Tử, không nhịn được cười khẩy nói, biểu cảm như thể đang nhìn một kẻ thiểu năng.

Chỉ thấy hai con kim sắc giao long phớt lờ tiếng chuông mê hồn, hung hăng chém xuống, kết liễu tính mạng Quảng Thành Tử.

"Đạo hữu cẩn thận!" Đạo Hạnh Thiên Tôn vội vàng ném Hàng Ma Xử trong tay ra, chống đỡ một con kim sắc giao long trên đỉnh đầu.

“A!” Quảng Thành Tử lúc này mới hồi thần, “Giao long là pháp bảo, vốn không có thần hồn tồn tại, Lạc Hồn Chung trong tay mình hoàn toàn không có ảnh hưởng gì đến nó.” Tận mắt thấy con giao long kia sắp chém xuống, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Các tiên nhân bị Cửu Khúc Hoàng Hà Trận và tiếng rồng gầm mê hoặc, không khỏi hành động hồ đồ sao?!

Nghĩ đến đây, Quảng Thành Tử đại nộ, phất tay, hai thanh trường kiếm bay ra.

“Huyễn!” Vân Tiêu Tiên Tử không cho đối phương cơ hội phản ứng, kết pháp chỉ.

Hai kim long hóa thành bốn, lao thẳng về phía sau.

“Không hay!” Phổ Hiền Chân Nhân thấy vậy, Ngô Câu Song Kiếm móc một cái, vội vàng cản lại một con.

Bốp!

Kim Giao bị đánh trúng lập tức hóa thành hư ảnh, tiêu tán vào hư không.

Quảng Thành Tử và Đạo Hạnh Thiên Tôn vừa rồi bị kim long làm lóa mắt, giờ không kịp phản ứng.

“Khốn kiếp!” Ngọc Đỉnh Chân Nhân gần như không lập được công lao, lần trước giao đấu với Triệu Công Minh suýt bị giết, vẫn luôn kìm nén một bụng tức giận.

Thời cơ tốt như vậy, lại không thể bỏ qua.

Phụt!

Trường kiếm xuyên thủng một con kim long, thân thể nó lập tức đứng lại, hóa thành hư ảnh.

Song long hóa tứ, hai con nhanh chóng lao về phía sau, cường công

Từ Hàng Chân Nhân.

Từ Hàng Chân Nhân lùi lại, vung Dương Liễu Chi, đánh ra mấy đạo thần mang.

Gầm!

Song long gầm lên một tiếng, chấn động khiến chúng tiên tai đau nhức, đầu óc như muốn nổ tung.

Pháp bảo được gia trì lực trận pháp của Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, uy lực trực bức chí bảo, lại có linh hồn giao long bên trong, quả nhiên vô cùng lợi hại.

Thần mang đánh ra từ Dương Liễu Chi lập tức bị chấn tán.

Từ Hàng Chân Nhân thôi động pháp lực để chống cự kim long, liền cảm nhận được hàn ý lạnh lẽo từ vảy kim long.

Chợt thân hình ông ta đứng sững lại, vẻ mặt đầy khó hiểu.

Hai con giao long kia không hề lao thẳng xuống, mà tách ra, xông vào giữa trận pháp do năm người lập.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Từ Hàng Đạo Nhân đang ở phía sau lập tức bị tách ra.

Vút!

Vừa thấy trận hình bị phá vỡ, một đạo thanh quang chợt lóe.

"Trúng kế rồi!

Mau lùi!" Quảng Thành Tử quát lớn một tiếng không hay, vội vàng kêu lên.

Mấy người Tiệt Giáo căn bản không cần dùng Kim Giao Tiễn chém giết theo cách thông thường, mà trực tiếp ném những người bị bắt vào Cửu Khúc Hoàng Hà Trận để tế trận, nhằm tăng uy lực của

trận pháp.

Chương 314

Cứ như vậy, sát cơ của Cửu Khúc Hoàng Hà Trận sẽ không bị diệt, có khả năng chuyển hóa năng lượng không ngừng, phụ gia lên mấy người họ, từ đó chiến đấu bền bỉ.

Đáng tiếc, đợi đến khi Quảng Thành Tử hiểu ra thì đã quá muộn!

Bích Tiêu Tiên Tử đã sớm chuẩn bị, thấy song long phá vỡ trận hình, liền kết pháp quyết.

Hỗn Nguyên Kim Đấu lập tức xuất hiện trên đỉnh đầu đối diện, một luồng lực hút mạnh mẽ hơn nhiều lần so với trước đây tuôn ra, dù là Nhiên Đăng Đạo Nhân và những người khác đối mặt, e rằng cũng khó thoát khỏi số phận bị hút vào.

Huống hồ Quảng Thành Tử và những người khác, chỉ thấy Hỗn Nguyên Kim Đấu nhắm thẳng vào Ngọc Đỉnh Chân Nhân, hung hăng hút một cái.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân không kịp kêu thảm một tiếng, liền trực tiếp bị nạp vào Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Lại một luồng thanh quang lóe lên, dưới sự điều khiển của Bích Tiêu Tiên Tử, Hỗn Nguyên Kim Đấu không ngừng nghỉ, lại nhắm thẳng vào Từ Hàng Chân Nhân.

Từ Hàng Chân Nhân định bỏ chạy thì thân hình lập tức đứng sững, liên tục vung Dương Liễu Chi trong tay, đánh ra từng đạo thần mang.

Đáng tiếc chưa đợi thần mang đánh trúng Hỗn Nguyên Kim Đấu, Từ Hàng Chân Nhân đã lập tức bị hút vào.

Hóa!

Liên tiếp hút hai người, Hỗn Nguyên Kim Đấu lại rung chuyển một trận, rồi dùng kim quang giam cầm hai người lại, ném ra ngoài, định ném vào Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

"Đi!" Quảng Thành Tử thấy vậy, vội vàng muốn cứu hai người, Phiên Thiên Ấn oanh kích.

Vân Tiêu Tiên Tử điều khiển Kim Giao Tiễn, nhanh chóng lao tới chặn lại, hai pháp bảo lớn lại va chạm vào nhau.

Vừa chậm trễ một chút, Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Từ Hàng Đạo Nhân đã rơi hẳn vào đại trận, chỉ thấy hồng quang lóe lên, sát khí ngút trời, rồi không còn thấy bóng người nữa.

"Ta nhất định phải giết chết các ngươi!" Quảng Thành Tử thấy cảnh đó, mắt nứt ra, trong lòng bùng cháy ngọn lửa giận dữ, quát lớn.

Một bước sai, bước bước sai.

Từ khi Quảng Thành Tử dùng Lạc Hồn Chung, hai vị đồng liêu bị bắt, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi.

Quảng Thành Tử giận dữ đồng thời cũng có chút tự trách, uổng là Kim Tiên đệ nhất nhân, lại dễ dàng bị lừa như vậy.

"Điều đó còn phải xem ngươi có bản lĩnh hay không đã!" Lời nói này, đương nhiên là từ miệng Quỳnh Tiêu Tiên Tử mà ra, với tính cách chỉ sợ thiên hạ không loạn, thấy bộ dạng của Quảng Thành Tử, không nhịn được cười khẩy.

Vân Tiêu Tiên Tử thì vẻ mặt thản nhiên, như thể mọi chuyện vừa rồi không phải do nàng làm, hoặc kết quả đã sớm được dự liệu.

Nàng chỉ thản nhiên nói, "Đừng sơ suất!" "Hắc hắc!

Tỷ tỷ không cần lo lắng, bắt ba người đó không phải dễ như trở bàn tay sao!" Quỳnh Tiêu Tiên Tử cười hì hì, không hề lo lắng.

Vân Tiêu Tiên Tử không đáp lời, trực tiếp kết pháp quyết.

Gầm!

Tiếng rồng gầm, kèm theo hai kim sắc giao long lấp lánh, trực tiếp xông về phía Quảng Thành Tử.

Lần này lại muốn trực tiếp bắt lấy người chỉ huy, nhưng quan trọng hơn, ba người đã tạo thành thế chân vạc.

Chỉ cần phá tan Quảng Thành Tử, trận thế một khi bị phá, hai người còn lại cũng không làm nên trò trống gì.

Keng keng loảng xoảng!

Lần này, bắt lấy lại không đơn giản như vậy.

Quảng Thành Tử, Phổ Hiền Chân Nhân và Đạo Hạnh Thiên Tôn liều mạng phản kháng, điên cuồng thôi động pháp lực trong cơ thể, đối kháng với kim sắc giao long.

Chỉ hai con kim giao hóa ra từ pháp bảo, đã có thể áp chế ba người, quả thực đáng sợ.

"Bích Tiêu muội muội!" Vân Tiêu Tiên Tử khẽ nhíu mày, chợt lên tiếng.

Bích Tiêu Tiên Tử nghe lệnh, đương nhiên hiểu phải chiến đấu như thế nào, liền gọi ra Hỗn Nguyên Kim Đấu, tốc chiến tốc thắng. _ "Sư phụ, người thật liệu sự như thần!" Trên núi Tường Thành, Lục Nhĩ Mi Hầu thấy cảnh này, vỗ tay reo hò, lại lên tiếng tán thưởng.

Kim Giao Tiễn không hề yếu hơn Hỗn Nguyên Kim Đấu, hai pháp bảo một công một thủ, bổ trợ cho nhau, tạo ra uy lực quả thực phi phàm.

Chỉ một chiêu, liền bắt được hai người, buộc địch phải thay đổi trận hình, quả là diệu kế!

“Ha!” Trương Phương mỉm cười nhạt, giống như Vân Tiêu Tiên Tử, đã sớm liệu trước kết quả.

Chợt ánh mắt Trương Phương ngưng lại, nhìn về phía lều bạt, trong mắt lóe hàn quang.

Nhiên Đăng Đạo Nhân kia dường như muốn hành động, muốn xông lên trợ trận; nhưng vừa cảm nhận được ánh mắt từ phía Ngũ Hành Thành, thân hình do dự, rồi dừng lại.

Chương 315

Hắn cũng biết, một khi lên sàn, Trương Phương nhất định sẽ ra mặt can thiệp; đáng tiếc trước đó đã nhận được truyền âm của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói rằng với tu vi Chuẩn Thánh như vậy, không thể tùy tiện ra tay nữa.

"Ha!" Thấy đối phương dừng lại, khóe miệng Trương Phương nhếch lên một nụ cười lạnh.

Sau khi chống chịu lôi phạt, hắn đương nhiên cũng nhận được truyền âm của Thông Thiên Giáo Chủ, cũng chịu sự ràng buộc mạnh mẽ.

Tóm lại, tĩnh quan kỳ biến, địch không động ta không động.

Rầm!

Một tiếng nổ lớn truyền đến, Trương Phương lại một lần nữa hướng ánh mắt về phía chiến trường.

Chỉ thấy Kim Giao Tiễn phát huy uy lực, lại một lần nữa phá vỡ trận hình tam giác của Quảng Thành Tử và những người khác.

Hỗn Nguyên Kim Đấu ở bên cạnh quay tít mù, ba người càng thêm chật vật, không chỉ phải chống đỡ hai con kim sắc giao long, mà còn phải né tránh lực hút của pháp bảo không gian kia.

Dù sao một khi bị pháp bảo trùm lấy, liền khó lòng xoay chuyển.

Đáng tiếc, dù có cẩn thận đến mấy, theo sự tiêu hao pháp lực, trạng thái tinh thần cũng xuất hiện sơ hở, huống hồ tiếng rồng gầm của kim sắc giao long kia còn có tác dụng mê hồn.

Vụt!

Thanh quang lóe lên, Hỗn Nguyên Kim Đấu phát uy, trực tiếp thu hút Đạo Hạnh Thiên Tôn vào trong, rồi nhả ra ném vào Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Một khi bị Hỗn Nguyên Kim Đấu hút vào, toàn thân liền bị kim quang trói buộc, trong thời gian ngắn khó mà thoát ra.

Huống hồ chiến trường biến hóa trong chớp mắt, đâu có thời gian để từ từ tiêu hao lực giam cầm của kim quang.

Dù không bắt được Quảng Thành Tử, nhưng cũng đã phá vỡ trận hình của họ.

"Chạy!" Thấy lại mất một người, Quảng Thành Tử và Phổ Hiền Chân Nhân nhìn nhau, đều thấy sự kinh hãi trong mắt đối phương.

Quảng Thành Tử lập tức quyết đoán, muốn bỏ chạy.

Hai người hóa thành độn quang, bỏ chạy về hai hướng khác nhau.

"Hừ, lúc chạy trốn lại khôn ngoan đấy chứ!" Quỳnh Tiêu Tiên Tử thấy vậy, bĩu môi nói.

Trên mặt nàng cũng hơi tái nhợt, dù sao trước đó, pháp lực của Thái Vân Tiên Tử có hạn, luôn không ngừng rót vào cơ thể Vân Tiêu và Bích Tiêu Tiên Tử, sự tiêu hao cũng rất lớn.

"Hóa!" Vân Tiêu Tiên Tử kết pháp quyết, hai kim sắc giao long lập tức tách ra, mỗi con đuổi theo một hướng.

May mà chỉ còn lại hai người, nếu không thì phân thân vô thuật.

Không cần Vân Tiêu Tiên Tử lên tiếng, Bích Tiêu Tiên Tử cũng điều khiển Hỗn Nguyên Kim Đấu, đuổi theo Quảng Thành Tử.

Đạo hạnh thần thông của Quảng Thành Tử mạnh hơn Phổ Hiền Chân Nhân nhiều, đương nhiên phải bắt người có thể đánh trước, người còn lại như rùa trong chum, không cần vội.

Vút!

Kim sắc giao long lao tới, hệt như một con giao long thật sự hô mưa gọi gió, thân hình uyển chuyển, cực kỳ linh tính.

Một đạo kim mang phun ra từ miệng giao long, bắn về phía Quảng Thành Tử.

Keng!

Quảng Thành Tử cầm song kiếm, xoay người quét một cái, đánh tan kim mang.

Chốc lát, Hỗn Nguyên Kim Đấu cũng đuổi tới, thanh quang trôi nổi, trực tiếp trùm lấy thân hình hắn.

"Mạng ta hết rồi!" Một luồng lực kéo cực kỳ mạnh mẽ truyền đến, Quảng Thành Tử không thể chống cự, vào khoảnh khắc cuối cùng rơi vào Hỗn Nguyên Kim Đấu, trong đầu chỉ còn một suy nghĩ này.

Hai pháp bảo lớn lại hợp lực bắt được người, rồi lại rít lên bay về hướng ngược lại.

Phổ Hiền Chân Nhân vội vàng bỏ chạy, nhưng lại bị một con kim giao quấn lấy, không thể thoát thân.

Vân Tiêu Tiên Tử rót phần lớn pháp lực vào một con giao long, để nó giữ chân Phổ Hiền Chân Nhân, chờ đợi pháp bảo kia tới.

Vút!

Hỗn Nguyên Kim Đấu trong chớp mắt đã đến, một con kim giao khác cũng tới, hai cái hợp lại, lại một lần nữa hóa thành Kim Giao Tiễn hoàn chỉnh.

Phổ Hiền Chân Nhân mặt xám như tro tàn, biết mình không còn cơ hội xoay chuyển.

“Đạo hữu mau đi!” Chợt một giọng nói truyền đến, Phổ Hiền Chân Nhân giật mình, đó là giọng Lục Áp.

Khát vọng sống điên cuồng trỗi dậy, chỉ thấy mấy đạo liệt diễm tuôn ra, Phổ Hiền Chân Nhân vội vàng vung Ngô Câu Song Kiếm, hơi gạt Kim Giao Tiễn ra.

Chương 316

Nắm lấy thời cơ đó, hắn bỏ chạy.

Chợt, Phổ Hiền Chân Nhân dừng lại, không dám có chút động tác nào.

Trước mắt hắn, một thanh thất sắc Lưu Ly Kiếm, đang lấp lánh hà quang, khiến hắn không dám vọng động dù chỉ một li.

Phía sau, Hỗn Nguyên Kim Đấu thấy ngọn lửa tập kích bị hút đi, lại đánh ra một luồng lực hút, chiếu vào Phổ Hiền Chân Nhân, thu hắn vào trong, sau đó ném về phía Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Vào lúc rơi vào đại trận, một Thái Cực Đồ hiện ra, lấp lánh hai luồng khí đen trắng.

"Hừ!" Thấy Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng ra tay, Trương Phương hừ lạnh một tiếng, trực tiếp hóa thành một đạo độn quang, xông thẳng lên trời.

"Sư phụ, đánh chết hắn!

Đưa hắn lên Phong Thần Đài vãng sinh!" Lục Nhĩ Mi Hầu hoan hô, mắt không chớp nhìn, dường như lại một trận đại chiến sắp đến.

Hồng quang lóe lên, Trương Phương trực tiếp kéo Phổ Hiền Chân Nhân ra khỏi phạm vi khóa định của Thái Cực Đồ.

Hành động này đương nhiên không phải để cứu Phổ Hiền Chân Nhân.

Trương Phương phất tay, lại một lần nữa ném hắn vào Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, đảm bảo hắn rơi vào trận rồi mới mỉm cười an nhiên.

Đương nhiên nụ cười cuối cùng đó, lọt vào mắt Phổ Hiền Chân

Nhân, còn đáng sợ hơn bất cứ thứ gì.

Oanh!

Cửu Khúc Hoàng Hà Trận lập tức biến đổi, trong sự biến hóa của đại trận, sát khí ngút trời, ngưng tụ thành huyết quang thực chất.

Hư không, đột nhiên đổ một trận mưa máu.

Tí tách tí tách!

Những giọt máu rơi xuống đại trận, tỏa ra khí tức khủng bố vô tận.

Trương Phương cảm nhận sát khí, cũng vô thức có chút kinh ngạc, huyết quang sát khí thực chất này, so với sát khí hắn thấy ở U Minh Huyết Hải lần trước, cũng thắng một bậc.

Đến đây, mười hai Kim Tiên Xiển Giáo, những người còn sống đều bị ném vào Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, sống chết chưa rõ.

Tất cả Kim Tiên bị bắt, đều phải quy công cho mấy vị tiên tử, Trương Phương chỉ ở cuối cùng kéo Phổ Hiền Chân Nhân ra, công lao đương nhiên là của các tiên tử.

"Trương Quế Phương!" Một tiếng nổ vang, Nhiên Đăng Đạo Nhân ánh mắt bất thiện, bay đến trước mặt.

"Ngươi cho phép ra tay cứu người, không cho phép ta ra tay giúp đỡ sao?!" Trương Phương mỉm cười nhạt, vươn tay vẫy một cái, Lưu Ly Kiếm nhanh chóng bay về tay hắn.

Vốn Trương Phương cũng không ra tay, chỉ để Lưu Ly Kiếm chặn đường Phổ Hiền Chân Nhân, nhưng Huyền Đô Đại Pháp Sư lại không thức thời, đánh ra Thái Cực thần thông, không trách được hắn.

"Ngươi!" Nhiên Đăng Đạo Nhân nhất thời nghẹn lời, quả thực là phe mình ra tay trước, lại không tiện nói lý.

“Nhiên Đăng đạo hữu không cần giận dữ, bình tĩnh một chút!” Lại một thân hình lóe đến, một thân đạo bào màu đỏ, chính là Lục Áp.

Lại một chớp mắt, Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng đến.

“Lấy đông hiếp ít sao?” Thấy đối phương bày ra tư thế này, Trương Phương không nhịn được cười nhạo.

Nhiên Đăng Đạo Nhân không đáp lời, nhìn Cửu Khúc Hoàng Hà Trận một cái, trong lòng nặng trĩu.

Quảng Thành Tử và những người khác đã bị đối phương tế trận rồi, cũng không biết sống chết ra sao, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận lại ngưng tụ ra sát khí lớn như vậy.

“Phó giáo chủ!” Vân Tiêu Tiên Tử và những người khác đứng phía sau Trương Phương.

“Lại có thể đại chiến một trận nữa rồi!” Quỳnh Tiêu Tiên Tử nhìn bóng hình trước mắt, có thể cùng hắn kề vai chiến đấu, nhất thời nóng lòng muốn thử.

“Đừng hồ nháo!” Vân Tiêu Tiên Tử vừa nhìn, đương nhiên biết muội muội mình đang nghĩ gì, vội vàng lên tiếng.

Không thể làm chuyện hồ đồ, cũng không thể can thiệp.

Lúc này uy lực được gia trì của đại trận đã tán đi, trong mắt mấy vị tiên tử cũng không còn hung quang như trước, chỉ là sắc mặt đều hơi tái nhợt, hiển nhiên pháp lực trong cơ thể đều tiêu hao không ít.

Trương Phương thấy vậy, khẽ cười, không nói gì.

Ánh mắt chuyển sang đối diện, lại thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân sắc mặt âm tình bất định, không biết đang nghĩ gì.

“Nếu đã không đánh, vậy thì tán đi, chúng ta đi phá trận!” Trương Phương lên tiếng nói, hiển nhiên biết đối phương đang rối rắm.

Cửu Khúc Hoàng Hà Trận vừa biến hóa, càng không biết độ sâu cạn của nó, chuyện này không dễ làm.

Nhiên Đăng Đạo Nhân đang đau đầu, Trương Phương đương nhiên lười quản; căn cứ vào diễn biến trong đầu hắn phỏng đoán, có lẽ một trận đại chiến có ý nghĩa chân chính, không còn xa nữa.

Chương 317

"Nhiên Đăng đạo hữu!" Thấy vị phó giáo chủ Xiển Giáo do dự không quyết, Lục Áp khẽ thở dài một tiếng, lên tiếng nói.

Nhiên Đăng Đạo Nhân thần sắc khựng lại, xoay người hóa thành độn quang, bay về phía lều bạt.

Nhìn tình huống này, đương nhiên không thể đánh được.

"Trương Quế Phương, đừng quá đắc ý, những biến hóa tiếp theo, có lẽ, ngươi cũng không thể nắm bắt được!" Lục Áp nhìn Trương Phương một cái thật sâu, biết rằng bây giờ không phải thời điểm tốt để giao chiến, phất tay áo bào, cũng rời đi.

Huyền Đô Đại Pháp Sư không nói nhiều, thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân đã đưa ra quyết định, liền nghe theo.

Cũng không phải vì thân phận hai người có sự khác biệt, chỉ là trợ trận, cũng không cần nói nhiều.

"Khiến đạo hữu thất vọng rồi, không có chiến tranh để đánh!" Trương Phương nhún vai, cười với Quỳnh Tiêu Tiên Tử.

"Phó giáo chủ đừng cười, lời Quỳnh Tiêu vừa nói không phải là thật đâu." Vân Tiêu Tiên Tử nghe vậy, vội vàng giải thích.

Nếu thật sự chiến đấu như vậy, biết bao sinh linh phải bỏ mạng, không tránh khỏi phải gánh một phần nhân quả, không nên được thì mất.

"Hahaha!

Đạo hữu đa lo rồi!" Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Vân Tiêu Tiên Tử, Trương Phương khóe miệng giật giật, sau đó thoải mái cười một tiếng.

Nếu thật sự phải gánh nhân quả, đương nhiên sẽ không để người khác dính vào, dù sao cũng không liên quan đến họ.

Thấy Trương Phương rời đi, Quỳnh Tiêu Tiên Tử mới nói, "Tỷ tỷ, Phó giáo chủ rõ ràng đang đùa mà." "Chuyện này không thể đùa được, bây giờ đã bắt được nhiều môn nhân Xiển Giáo như vậy, cũng phải có cách giải quyết, mới thật sự ổn thỏa!" Vân Tiêu Tiên Tử không khỏi lo lắng nói.

Nàng cũng biết, Phong Thần Bảng liên quan đến chuyện trọng đại, xa không đơn giản như bề ngoài.

Hiện tại mười hai Kim Tiên Xiển Giáo toàn quân bị diệt, tuy tạm thời không lo đến tính mạng, nhưng cũng phải giải quyết càng sớm càng tốt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn rất bao che, nếu biết chuyện này, không biết sẽ có hành động phẫn nộ như thế nào.

"Ồ!" Chúng tiên tử thấy đại tỷ vẻ mặt nghiêm túc, không giống đang đùa, cũng không nói gì nữa.

Họ không biết Phong Thần Bảng ẩn chứa điều gì, cũng không rõ ràng, chỉ biết Phong Thần Chi Chiến có lẽ thật sự không đơn giản.

"Đi thôi!" Vân Tiêu Tiên Tử xoa xoa vầng trán, khẽ thở dài một hơi, lên tiếng nói.

Dù sao đi nữa, hiện tại đã dấn sâu vào đó rồi, mọi việc phải đợi Phó giáo chủ quyết định. _ Tây Kỳ, doanh trướng.

Nhiên Đăng Đạo Nhân và những người khác đều ngồi trong doanh trướng, đang bàn bạc đối sách.

Ánh mắt quét một vòng, trên chỗ ngồi vốn đầy người giờ trống rỗng một mảng, chỉ còn lại bốn bóng người.

Lục Áp, Nhiên Đăng Đạo Nhân, Huyền Đô Đại Pháp Sư, Khương Tử Nha.

"Ai!" Khương Tử Nha ngồi ở cuối cùng, khẽ thở dài một tiếng, ngữ khí đầy lo lắng.

Không còn thế cục đại hảo như trước, từ khi Trương Quế Phương quay về, lại bày ra Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, chúng tiên nhân Xiển Giáo có thể nói là liên tiếp bại trận.

Từ nhị đại đệ tử, tam đại đệ tử, thậm chí cả Võ Vương – người thừa hưởng vận mệnh, cũng không thoát khỏi số phận bị bắt đi, hiện tại sống chết chưa rõ.

Nhiên Đăng Đạo Nhân cúi đầu, khẽ nhắm mắt, không biết đang nghĩ gì, cũng không biết nên mở lời như thế nào.

Nếu không phải lệnh cấm của Thánh Nhân, hắn đã không thể không giao chiến một trận với Trương Quế Phương vừa rồi.

"Hay là ngày mai để bần đạo vào đại trận đó đi một chuyến!" Chợt, Lục Áp lên tiếng nói.

Hắn cũng chưa từng quên việc giúp trận, đặc biệt sau lời cảnh cáo của Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn càng bị buộc phải gắn liền với Nhiên Đăng Đạo Nhân trên cùng một chiến thuyền.

Nếu không cố gắng hết sức, sau này e rằng sẽ bị Nguyên Thủy Thiên Tôn trách tội.

Nghĩ đến đây, trong mắt Lục Áp lóe lên hàn quang, nhưng lại được che giấu cực kỳ tốt.

Trên đời khó nhất là ân cứu mạng, nếu không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn cứu một mạng, hắn cũng sẽ không tranh vào vũng nước đục này, gây ra nhiều chuyện cười, để lại bao nhiêu sỉ nhục.

"…" Khương Tử Nha không biết trả lời thế nào, liền nhìn về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân.

"Việc này không ổn!" Nhiên Đăng Đạo Nhân bất ngờ lắc đầu.

Mọi người nhìn sang, hiện tại phe Tây Kỳ có sức mạnh sống sót đều ở đây; tu vi Chuẩn Thánh như vậy, không thể tranh đấu pháp, nhưng lại không cấm đi phá trận.

Nếu không phái người đi phá trận, thì đánh chiến bằng gì?!

"Sát cơ của Cửu Khúc Hoàng Hà Trận đã hiện rõ, sau một lần tế trận, uy lực của nó đã tăng lên gấp mười lần so với khi mới bố trí; trong trận này ẩn chứa tiên thiên bí mật, cơ quan sinh tử, ngoài ra còn dựa vào Cửu Cung Bát Quái, mê hoặc thần hồn, dù chúng ta có thể đi vào, e rằng cũng khó mà thoát ra được!" Nhiên Đăng Đạo Nhân bấm tay tính toán, hôm nay lại mở Tuệ Nhãn để nhìn rõ.

Chương 318

“Bần đạo có Thái Cực Đồ hộ thân, cũng không cần lo lắng tính mạng.

Nếu không, để bần đạo đi thử xem sao…” Huyền Đô Đại Pháp Sư nghe vậy, đáp lời.

Nếu nói ai là người ít lo lắng nhất về việc thân tiêu đạo tử, thì đó là Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Có Tiên Thiên Phòng Ngự Chí Bảo Thái Cực Đồ đứng đầu Hồng Hoang trong tay, dù không địch lại, cũng có thể toàn thân rút lui.

“Thái Cực Đồ hộ thể, lại có thể cường công, Huyền Đô đạo hữu quả thực là lựa chọn tốt nhất.” Nhiên Đăng Đạo Nhân nghe vậy nói, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận kia quá hung hiểm, nếu không có pháp bảo hộ thể, chỉ sợ sẽ rơi vào cảnh hiểm nguy.

“Bần đạo tán thành việc này!” Lục Áp đồng ý.

Nhiên Đăng Đạo Nhân và Lục Áp nhìn nhau, đúng là có thể thử một lần.

Lời đề nghị của Lục Áp bị Nhiên Đăng Đạo Nhân chặn lại, hắn cũng không có cảm xúc gì, dù sao thần thông mà hắn thiện trường là tấn công, đối với những biến hóa của Cửu Cung Bát Quái như vậy cũng không mấy quen thuộc.

Chẳng thà để Huyền Đô Đại Pháp Sư đi thử, lời Nhiên Đăng Đạo Nhân nói cũng có lý.

“Được!

Vậy thì làm phiền đạo hữu vậy!” Nhiên Đăng Đạo Nhân đồng ý.

“Việc nằm trong phận sự thôi!” Huyền Đô Đại Pháp Sư đáp lại.

Doanh trướng lại chìm vào tĩnh lặng, chỉ là mỗi người đều có tâm tư riêng, chờ đợi trận chiến ngày mai. ...

Trên tường thành Ngũ Hành Thành, Trương Phương và đoàn người đứng đó, nhìn thấy một đạo hồng quang độn đi từ phía lều bạt.

“Huyền Đô Đại Pháp Sư?!” Chỉ nhìn đạo thân ảnh đó, Trương Phương liền trực tiếp nhận ra.

“Kít, sư phụ, mấy vị đạo hữu có chống đỡ nổi không?” Lục Nhĩ Mi Hầu nghe tiếng, hít một hơi khí lạnh, lên tiếng hỏi.

Trong lòng hắn cũng dâng lên một tia lo lắng, dù sao Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng cao hơn một đẳng cấp so với các Kim Tiên Xiển Giáo ngày hôm qua.

“Cứ xem đã!” Khóe miệng Trương Phương nhếch lên một nụ cười lạnh, nhưng lại không quá lo lắng.

Chỉ thấy sát khí của Cửu Khúc Hoàng Hà Trận ngút trời, huyết quang tràn ngập, trong không khí tỏa ra một mùi máu tươi nồng đậm, khiến người ta phải tránh xa, trong lòng sinh ra sợ hãi.

“Không cần lo lắng, Vân Tiêu đạo hữu cũng có cách ứng phó!” Tự thấy câu nói vừa rồi chưa đủ chuẩn xác, Trương Phương lại nói.

Nhớ lại lời Vân Tiêu Tiên Tử ngày hôm qua.

Vân Tiêu Tiên Tử đã hỏi ý kiến, rằng những người bị nhốt trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận nên xử lý như thế nào, hiện tại có Phó giáo chủ đứng đầu, đương nhiên do hắn quyết định.

Trương Phương trong lòng thầm nghĩ, “Vân Tiêu Tiên Tử, giữ người trong trận có thể nâng cao uy lực của đại trận, nhưng sẽ tăng nguy cơ đến tính mạng.

Với tình hình hiện tại, có lẽ nên làm lớn chuyện một phen, mọi việc mới có thể định đoạt.

Còn những người bị nhốt có chết hay không, hắn đương nhiên không đi suy nghĩ nhiều như vậy." "Từ khía cạnh nhỏ mà nói, hai quân đối trận, sống chết là khó tránh khỏi; từ khía cạnh lớn mà nói, Phong Thần Chi Chiến, sát kiếp của tất cả mọi người, có thể tránh được hay không hoàn toàn dựa vào tu vi thần thông của bản thân, không trách ai được." Trương Phương còn mong muốn đưa hết người Xiển Giáo vào Phong Thần Bảng, để sau này dễ bề mưu tính.

Rầm!

Không đợi Trương Phương suy nghĩ nhiều như vậy trong chớp mắt, trên hư không chợt truyền đến một tiếng nổ lớn.

Mọi người vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy mấy vị tiên tử và Huyền Đô Đại Pháp Sư đã giao chiến.

Chỉ thấy hà quang tứ tán, các loại pháp bảo cùng xuất hiện, Huyền Đô Đại Pháp Sư bị vây quanh, bốn phương tám hướng đều là địch thủ. _ "Đệ tử Huyền Đô Đại Pháp Sư tọa hạ Sư bá?" Vân Tiêu Tiên Tử điều khiển Kim Giao Tiễn, không vội vàng đánh xuống, chỉ biết người này đạo hạnh khủng bố, không thể để mất tiên cơ.

Còn vị Sư bá trong lời nàng, đương nhiên chính là Lão Tử.

"Chính là vậy!" Huyền Đô Đại Pháp Sư không nhanh không chậm, thản nhiên gật đầu.

"Đây là tranh chấp giữa Tiệt Giáo và Xiển Giáo, đạo hữu vì sao lại muốn nhúng tay?" Vân Tiêu Tiên Tử quát hỏi, cũng không hiểu hành động của Huyền Đô Đại Pháp Sư, dù sao cũng không có quan hệ với Nhân Giáo.

"Ha ha, đây chính là Phong Thần Chi Chiến, sát kiếp giáng lâm,

đều là định số; bần đạo phụng sư mệnh, giúp Thương diệt bạo, đương nhiên phải trả lại cho nhân gian một bầu trời trong sáng." Dừng lại một chút, Huyền Đô Đại Pháp Sư trực tiếp nói, "Ra chiêu đi, hôm nay bần đạo không tránh khỏi phải vào trận đi dạo một phen!" Quả thực cho đến hiện tại, chúng tiên Xiển Giáo đều bị ném vào Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, trực tiếp bị nhốt, hoàn toàn không có sức chống cự.

"Cuồng vọng!" Quỳnh Tiêu Tiên Tử không nhịn được nữa, trực tiếp vung kiếm đánh tới.

"Đắc tội!" Vân Tiêu Tiên Tử thấy vậy, nói một tiếng đắc tội, rồi thôi động pháp bảo.

Trong chốc lát, kim quang lấp lánh, hai kim giao long xông lên trời.

Lại một đạo thanh quang lóe lên, Bích Tiêu Tiên Tử thôi động Hỗn Nguyên Kim Đấu ứng chiến.

Chương 319

Quỳnh Tiêu Tiên Tử ở phía trước, trực tiếp một kiếm đâm ra, tiếng phá không vang lên, có thể thấy tốc độ nhanh đến mức nào.

Thân kiếm bao quanh hồng quang, Quỳnh Tiêu Tiên Tử không hề giữ lại chút nào, trực tiếp dẫn động pháp lực trong cơ thể, không chút lưu thủ.

Xoẹt!

Tiếng kim qua giao kích trong tưởng tượng không truyền ra, Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng không hề cầm vũ khí, không triệu ra bất kỳ binh khí nào.

Chỉ thấy hai tay ông ta vẽ vòng tròn, ẩn ẩn có một luồng năng lượng dao động, trực tiếp không trung mượn lực đỡ lấy trường kiếm đang tấn công.

"Ân?!" Thấy trường kiếm bị một luồng pháp lực vô danh dẫn dắt, chỉ vừa vặn dừng lại trước ngực địch nhân, không thể đâm ra nửa phần, sắc mặt Quỳnh Tiêu Tiên Tử biến đổi, vội vàng rút lui.

"Lại đến!" Quát lên một tiếng giận dữ, Quỳnh Tiêu Tiên Tử lại không tin tà, giơ tay vung ra từng đường kiếm hoa, kiếm ảnh hư ảo.

"Đi!" Thấy muội muội mình rơi vào thế hạ phong, Vân Tiêu Tiên Tử điểm kim giao long, trực tiếp xông tới.

Gầm!

Kim giao long gầm lên một tiếng cuồng bạo, trực tiếp chấn động hư không tạo ra từng trận gợn sóng.

Huyền Đô Đại Pháp Sư khẽ nhíu mày, uy lực mê hồn của tiếng rồng gầm quả nhiên lợi hại hơn trong tưởng tượng.

Trước mắt kim quang tấn công, liền biến đổi thân hình.

Phía sau hư không vặn vẹo, một pháp bảo hình đỉnh xuất hiện, truyền ra một luồng lực hút cực lớn.

Thái Vân Tiên Tử thấy vậy, ngón tay búng một cái.

Một đạo lam mang bắn ra, nhắm thẳng vào vị trí mắt của đối phương.

Nàng và Hạm Chi Tiên đều ở vòng ngoài du động, do Tam Tiêu chủ công, hai người chặn đường Huyền Đô Đại Pháp Sư, không cho ông ta cơ hội độn đi.

"Hừ!" Mắt thấy tiền lang hậu hổ, Pháp Sư hừ lạnh một tiếng, đánh ra mấy đạo thần thông.

Chỉ thấy quanh thân ông ta phù hiện mấy Thái Cực Đồ âm dương, hai luồng khí đen trắng du động.

Bốp!

Lục Mục Châu phát ra lam quang bay tới, đánh vào Thái Cực Đồ, trực tiếp thuận theo hướng ngược lại mà bay ngược lại, Thái Cực Đồ cũng theo tiếng mà vỡ tan.

Hai con kim giao quấn quanh, hung hăng va chạm vào một Thái Cực Đồ, cũng bị bật ngược lại.

Huyền Đô Đại Pháp Sư dùng tay vẽ Thái Cực Đồ, lại một lần nữa chặn trường kiếm, không cho Quỳnh Tiêu Tiên Tử tiến thêm một tấc.

Thái Cực Đồ cuối cùng chặn miệng Hỗn Nguyên Kim Đấu, bị hút đi.

"Thái Cực Đồ?!

Không, là thần thông!" Vân Tiêu Tiên Tử thấy vậy kinh hãi, rồi lập tức phản ứng lại.

Nếu thật sự là Thái Cực Đồ, lực phòng ngự sẽ không yếu ớt như vậy.

"Nếu đã như vậy, thì phải để hắn triệu ra Thái Cực Đồ thật sự!" Quỳnh Tiêu Tiên Tử nghe vậy, giận dữ nói.

Huyền Đô Đại Pháp Sư mỉm cười nhạt, các Thái Cực Đồ vừa đánh ra, lực phòng ngự mỗi cái một khác, vừa vặn đối đầu với uy lực pháp bảo không giống nhau, hiển nhiên thần thông của ông ta lại tinh tiến thêm một bậc.

"Vậy thì các ngươi cứ thử xem!" Không lùi mà tiến, hai tay Huyền Đô Đại Pháp Sư du động, trực tiếp làm chệch hướng trường kiếm, rồi áp sát.

Một chưởng đánh ra, bao quanh là hắc khí nồng đậm, tỏa ra tử khí.

Hắc bạch nhị khí, tương ứng âm dương, cũng là sinh tử.

Vạn vật trên thế gian đều là đạo sinh tử, Vô Cực sinh Thái Cực, Thái Cực do Âm Dương Lưỡng Nghi hợp thành, sinh tử chính là đạo của Thái Cực.

Một chưởng này, dường như độn vào hư không, không thấy rõ tung tích, cũng ẩn giấu thân hình, không thể phát giác.

Quỳnh Tiêu Tiên Tử vội vàng thu kiếm bạo lui, chỉ vừa thấy chưởng này, liền cảm thấy quanh thân lạnh lẽo, trong lòng dâng lên cảnh báo mạnh mẽ khiến nàng phải rút lui, nếu không liền đại nạn lâm đầu.

"Phong!" Hạm Chi Tiên cũng cảm nhận được, kết pháp chỉ, mở ra Phong Đại Phong Khẩu.

Hô!

Một luồng cuồng phong gào thét tuôn ra, hắc sắc quái phong quét

tới, cũng mang theo từng tia khí ăn mòn.

"Phá!" Huyền Đô Đại Pháp Sư thấy vậy, thế công chuyển hướng, đối diện với hắc phong đang tấn công.

Hắc khí trong chưởng đột nhiên tuôn ra, va chạm với quái phong.

Chương 320

Oanh!

So với tiếng gào thét của hắc phong, hắc khí chuyển động chậm rãi, hai bên vừa tiếp xúc, đột nhiên truyền ra từng tiếng nổ trầm đục.

Giống như vô số xúc tu vô hình va chạm, hắc khí trực tiếp phá tan hắc phong, đẩy về phía trước.

Hắc khí thế như chẻ tre, trực tiếp xông về phía Hạm Chi Tiên, dư uy không giảm.

Chưa kịp xem kết quả, Huyền Đô Đại Pháp Sư nhanh chóng xoay người, lại ra một chưởng, đối đầu với Kim Giao Tiễn.

Keng!

Một chưởng va chạm, bàn tay thịt dường như hóa thành tinh cương cứng rắn.

"Muội muội!" Kim Giao gầm lên giận dữ, lại một lần nữa bị đánh bay.

Nghe được Vân Tiêu Tiên Tử hô hoán, Bích Tiêu Tiên Tử vội vàng thôi động Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Thái Cực Đồ vừa bị đánh vỡ, Hỗn Nguyên Kim Đấu quanh thân lấp lánh, trực tiếp độn đến trước mặt Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Lúc này Huyền Đô Đại Pháp Sư đang trong lúc cũ lực đã cạn, tân lực chưa sinh, pháp lực trong cơ thể không kịp thôi động.

Vụt!

Lực hút cực lớn vừa hiện, Huyền Đô Đại Pháp Sư bị hút vào Hỗn Nguyên Kim Đấu.

“Hô!” Một bên khác, Hạm Chi Tiên lau mồ hôi trên trán, dùng hắc phong triệt để tiêu diệt hắc khí kia, không ngờ một chưởng tùy ý lại bùng phát uy lực mạnh đến vậy.

Huyền Đô Đại Pháp Sư vừa bị thu, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Chưa đợi mọi người thở xong, chỉ thấy Hỗn Nguyên Kim Đấu có một trận dị động, thanh quang quanh thân đại trán, rồi lại nhanh chóng ảm đạm đi.

Sắc mặt Bích Tiêu Tiên Tử cuồng biến, vội vàng thôi động pháp lực trong cơ thể, ổn định Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Vụt!

Giống như vừa rồi bị hút vào vậy, chỉ trong chớp mắt, Huyền Đô Đại Pháp Sư lại đột ngột hiện ra, thân hình xuất hiện.

“Cấm!” Bích Tiêu Tiên Tử kết pháp chỉ, liền muốn khốn trụ, Hỗn Nguyên Kim Đấu đánh ra từng đạo kim quang.

Mọi người chưa nhìn rõ, chỉ nghe một tiếng nổ vang.

Khói đặc nồng đậm tản ra, che kín trời đất.

“Về!” Chưa đợi khói đặc tan đi, Bích Tiêu Tiên Tử liên tục kết mấy pháp chỉ, tốc độ nhanh đến mức chỉ còn tàn ảnh.

Giây tiếp theo, Hỗn Nguyên Kim Đấu quay tít mù trở về, nhưng lại mất đi linh tính rất nhiều, không thấy một tia thanh quang nào, có chút hư hại.

“Phụt!” Gương mặt nhỏ nhắn của Bích Tiêu Tiên Tử lập tức tái nhợt, một ngụm tiên huyết phun ra, hiển nhiên là bị phản phệ.

“Bích Tiêu!” Quỳnh Tiêu Tiên Tử vội vàng độn đến, che chắn Bích Tiêu Tiên Tử vào trong lòng, trong mắt lóe lo lắng.

“Đưa muội ấy về thành trước!” Vân Tiêu Tiên Tử thấy người bị thương, sắc mặt lạnh băng, từng tia sát khí dâng lên.

“Tỷ tỷ!” Thấy bộ dạng của nàng, Quỳnh Tiêu Tiên Tử biết nàng thật sự tức giận rồi, muốn lên tiếng khuyên can.

Người khác không biết hậu quả khi Vân Tiêu Tiên Tử thật sự tức giận, nhưng nàng biết rất rõ, sợ lát nữa tỷ tỷ mất đi lý trí, xảy ra điều ngoài ý muốn.

“Hạm Chi và Thái Vân cũng lui về!” Vân Tiêu Tiên Tử lại nói, sau đó kết pháp chỉ, không cho bốn người từ chối.

Quỳnh Tiêu Tiên Tử và những người khác nhìn nhau, không dám không nghe theo, thân hình chợt lóe.

Vút!

“Đi đâu?!” Lúc này, một tiếng nộ quát, Huyền Đô Đại Pháp Sư xuyên qua khói mù đi ra, Thái Cực Đồ trôi nổi trước thân.

“Thái Cực Đồ!” Vân Tiêu Tiên Tử cảm nhận được pháp bảo thật sự, không phải thần thông mà Huyền Đô Đại Pháp Sư tạo ra, tất nhiên Thái Cực Đồ va chạm với Hỗn Nguyên Kim Đấu, mới dẫn đến việc Bích Tiêu Tiên Tử bị pháp bảo phản phệ.

“Thái Cực hóa Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi diễn Tam Tài!” Huyền Đô Đại Pháp Sư thần sắc như thường, trong miệng niệm chú âm huyền diệu.

Thái Cực Đồ lập tức phát sinh biến hóa, nhanh chóng huyễn hóa ra hóa thân.

Chưa dừng lại, chỉ nghe lại một câu diệu âm nữa, “Tam Tài hình Tứ Tượng, Tứ Tượng biến Ngũ Hành!” Oanh!

Chiêu thức thành, chỉ thấy Thái Cực Đồ hóa thành năm loại thiên

địa linh vật, lần lượt tương ứng với Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Lấp lánh các sắc quang mang.

Chương 321

Tất cả biến hóa chỉ trong chớp mắt, chưa đợi mấy vị tiên tử rời đi, năm đạo linh vật liền tự mình bắn đi.

"Mau đi!" Vân Tiêu Tiên Tử sắc mặt lạnh lùng, quanh thân một luồng sát khí tràn ngập, trong mắt lóe huyết quang.

Chính là vừa rồi thôi động uy lực của Cửu Khúc Hoàng Hà Trận gia trì, sát khí ngút trời.

"Bàng môn tả đạo!" Huyền Đô Đại Pháp Sư cười khẩy một tiếng, khẽ điểm vào linh vật do Thái Cực Đồ hóa ra.

Vút!

Linh vật thuộc tính Hỏa và Mộc kia quấn quanh, trực tiếp xông về phía Quỳnh Tiêu Tiên Tử.

Hồng quang hừng hực bốc cháy, tỏa ra khí tức nóng rực; lục quang tỏa ra tử khí nồng đậm, có tác dụng đoạt đi sinh cơ của người.

Quỳnh Tiêu Tiên Tử chỉ thấy lông mày giật giật, biết không thể chống cự, nhanh chóng mang theo Bích Tiêu Tiên Tử định rút lui.

"Đi!" Đạo bào của Vân Tiêu Tiên Tử không gió tự động, một tay vung áo bào, Kim Giao Tiễn liền bắn đi.

Kim Giao lúc này đã không nhìn thấy màu vàng nữa, bị hồng quang bao phủ, đầy mùi máu tươi, mục tiêu chính là linh vật Hỏa Mộc kia.

Vân Tiêu Tiên Tử không hề nhìn kim quang đang tấn công, nhanh chóng độn về phía Hạm Chi Tiên và Thái Vân Tiên Tử.

Với pháp lực của hai người họ, tuyệt nhiên không thể chống cự linh vật thuộc tính Thủy và Thổ kia.

Chỉ thấy hồng quang lóe lên, Vân Tiêu Tiên Tử cầm trường kiếm, trong chớp mắt đã đến.

Rầm!

Thân kiếm cũng bao phủ hồng quang, một kiếm đâm tới, trực tiếp đâm trúng đạo lam quang kia.

Hạm Chi Tiên thấy vậy, không đợi Vân Tiêu Tiên Tử lại lên tiếng, liền nhanh chóng độn về Ngũ Hành Thành, cũng biết rằng nếu ở lại lúc này sẽ trở thành gánh nặng.

Lam quang u u tỏa ra, hư không dập dờn từng trận gợn sóng.

Vân Tiêu Tiên Tử và nó đối chọi, pháp lực dường như vô cùng vô tận, tuôn ra, truyền từ thân kiếm ra.

Lại được cả đại trận làm chỗ dựa, chỉ cần hấp thu và chuyển hóa pháp lực là được, trong mắt Vân Tiêu Tiên Tử đầy vẻ điên cuồng, tóc dài bay phấp phới.

Xuy!

Một kiếm hung hăng chém xuống, linh vật thủy hành kia rốt cuộc không địch lại, vội vàng lui về phía sau, nhưng không hề bị đánh tan.

"Ân?!" Huyền Đô Đại Pháp Sư nhíu mày, không ngờ Vân Tiêu Tiên Tử lại đột nhiên trở nên lợi hại đến vậy, khí tức tăng lên hơn gấp bội, gần như đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Rồi Vân Tiêu Tiên Tử một kiếm bức lui linh vật thủy hành, lại xông về phía linh vật thổ hành kia.

Khi linh vật thổ hành đang định đánh trúng Thái Vân Tiên Tử thì một đạo kiếm khí kịp thời đánh tới.

Oanh!

Hai bên va chạm, kích ra một trận chấn động năng lượng.

Kiếm khí từ từ tiêu tan, Thái Vân Tiên Tử có một khoảng trống, vội vàng độn đi.

Vân Tiêu Tiên Tử cầm kiếm, lại bị linh vật Kim Thổ kia bao vây.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Kim Giao Tiễn đại phát thần uy, đã quấn chặt linh vật Hỏa Mộc kia, bốn vị tiên tử đã có thể rút lui, Vân Tiêu Tiên Tử mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

"Ha, ngây thơ!" Huyền Đô Đại Pháp Sư thấy vậy, cười lạnh một tiếng, Thái Cực Đồ một khi đã xuất ra, sao có thể tùy tiện để ai rời đi.

Hắn muốn xem Vân Tiêu Tiên Tử làm sao phòng được?!

Kết pháp chỉ, thôi động pháp lực trong cơ thể.

Chỉ thấy quang mang của năm linh vật đại trán, sau đó không đợi Vân Tiêu Tiên Tử phản ứng, liền trực tiếp vòng qua, bắn về phía Hạm Chi Tiên và những người khác.

"Cái gì?!" Vân Tiêu Tiên Tử đại kinh, mắt thấy mấy đạo linh vật tốc độ biến nhanh, lại không thể đuổi kịp.

Vừa giao thủ, Vân Tiêu Tiên Tử liền cảm nhận được uy lực to lớn của năm linh vật, những người khác nhất định khó lòng chống cự, nếu bị đánh trúng chỉ sợ lập tức thân tiêu đạo tử.

"A!" Vân Tiêu Tiên Tử thét lên một tiếng, chấn động thiên địa, chỉ nghe Cửu Khúc Hoàng Hà Trận cũng đáp lại, vô số huyết khí ngút trời, dung nhập vào cơ thể nàng.

Lại hấp thu lực trận pháp, khí tức của nàng lại bạt cao thêm một bậc.

Sau đó, Vân Tiêu Tiên Tử chọn một đạo linh vật, lao tới.

Dù vậy, trong lòng nàng lại nặng trĩu, có thể cản được một đạo thì cản một đạo, ít nhất không thể để tất cả mọi người đều gặp chuyện.

Chương 322

Bên dưới, Ngũ Hành Thành.

Trương Phương khẽ nhíu mày, Vân Tiêu Tiên Tử lại trực tiếp dẫn trận nhập thể, chờ đợi tà tính chi vật nhập thể, sau khi thi pháp nhất định sẽ gây thương tổn cho thân thể.

Không ngờ vị đạo hữu này, bình thường trông hòa nhã, lúc phát điên lại đáng sợ đến vậy.

"Đi!" Mắt thấy Vân Tiêu Tiên Tử chỉ cần được hai linh vật, những người còn lại có nguy hiểm đến tính mạng.

Trương Phương triệu ra Lưu Ly Kiếm, trực tiếp ra tay.

Một kiếm vung ra, liền đánh ra một đạo kiếm khí hàm chứa uy lực vô thượng, trực tiếp tiêu hao gần một nửa thể lực trong cơ thể.

Sau đó Lưu Ly Kiếm xuất thủ, bắn đi.

Một đạo hôi quang lóe lên, Hỗn Độn Châu cũng bay đi.

Trương Phương biết năm linh vật do Thái Cực Đồ hóa ra, khẳng định không đơn giản như vậy, vì thế vừa ra tay, liền dùng hết toàn lực.

Lần trước vì để đánh nát một bản Thái Cực Đồ, còn phải ép mình dùng kiếm linh Thanh Liên của Thanh Bình Kiếm, năm linh vật tuy trông bình thường, nhưng uy lực chắc chắn không nhỏ.

Đạo kiếm khí kia đánh ra, trực tiếp va chạm vào linh vật thổ hành, tương hỗ tiêu ma.

Không có tiếng nổ lớn, năng lượng bên trong hai thần thông đang đối kình, từ từ tan chảy.

Lưu Ly Kiếm và Hỗn Độn Châu cũng lần lượt chặn lại một đạo.

"Tạ ơn Phó giáo chủ!" Bốn vị tiên tử đáp xuống, vội vàng chắp tay tạ ơn, sau đó lo lắng nhìn về hư không.

"Vân Tiêu Tiên Tử sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng." Trương Phương thấy vậy, lên tiếng an ủi, trong ngữ khí tỏa ra sự tự tin nồng đậm, một luồng uy thế vô thượng tuôn ra, ý bảo mình sẽ ra tay trợ trận.

Đúng lúc đó, Vân Tiêu Tiên Tử nhìn sang một cái, khẽ gật đầu.

Trương Phương thấy vậy, thân hình đột nhiên khựng lại, không xông lên nữa.

Từ ánh mắt của Vân Tiêu Tiên Tử, hắn đọc được một tia cảm ơn xen lẫn vô tận chiến ý.

Rõ ràng, Vân Tiêu Tiên Tử cũng muốn thử xem đại trận gia trì, bản thân có thể đạt đến trình độ nào.

Loại khí thế này Trương Phương rất quen thuộc, từ khi bước vào Hồng Hoang, dù chủ động hay bị động, đều cần phải liều mạng chém giết, loại khí thế này cũng thường xuyên tỏa ra.

Mấy vị tiên tử nghe vậy, mới hơi thả lỏng lòng, nhưng ánh mắt không chớp nhìn.

Trên hư không.

Vân Tiêu Tiên Tử thấy mấy vị muội muội được cứu, mới dồn toàn bộ tâm thần vào việc đối địch.

Vươn tay vẫy một cái, triệu hồi Kim Giao Tiễn, giao đấu với hai linh vật trước mắt.

Sau đó thân hình chợt lóe, trực tiếp xông về phía Huyền Đô Đại Pháp Sư, từng đạo kiếm khí đánh ra.

Rầm!

Huyền Đô Đại Pháp Sư vội vàng vẽ ra một Thái Cực Đồ, chặn lại từng đạo kiếm khí.

Sau từng trận nổ vang, Vân Tiêu Tiên Tử đột nhiên xông đến, một kiếm đâm ra, huyễn hóa ra mấy chục quỹ tích, bao vây lấy ông ta.

"Ân?!" Huyền Đô Đại Pháp Sư vừa tiếp xúc với một trong số đó, liền khẽ nhíu mày, lực đạo truyền đến từ bên trong vượt xa tưởng tượng.

Cùng với một tiếng nổ lớn, Thái Cực Đồ bị trực tiếp đánh vỡ, Vân Tiêu Tiên Tử lúc này, năng lực cận thân đã tăng lên mấy lần, lại có sát khí nồng đậm ảnh hưởng đến tâm thần đối phương.

Huyền Đô Đại Pháp Sư thân hình bạo lui, hít sâu một hơi, triệu hồi Thái Cực Đồ về.

Bản thân thần thông không có tác dụng, vậy thì phải mượn pháp bảo rồi.

Thái Cực Đồ huyễn hóa Ngũ Hành, ba đạo bị Trương Phương ngăn cản, hai đạo bị Kim Giao Long đang phát điên kia quấn lấy, không chút tác dụng, chi bằng thu hồi lại còn hữu dụng hơn.

Vút!

Kết pháp chỉ, năm linh vật nhận lệnh, gạt đối thủ trước mắt ra, nhanh chóng bay về.

Chỉ thấy hà quang lóe lên, năm hóa thành một, hắc bạch chi khí cuồn cuộn, lại biến hóa thành hình dạng Thái Cực Đồ.

"Bát Quái!

Hiện hình!" Huyền Đô Đại Pháp Sư chuyển đổi thế công, pháp lực trong cơ thể tuôn trào.

Chỉ thấy quanh thân Thái Cực Đồ đột nhiên xuất hiện Bát Quái, đối ứng chỉnh tề, Càn, Khảm, Cấn, Chấn, Tốn, Ly, Khôn, Đoài, từng tia thiên địa pháp tắc ẩn chứa trong đó, dường như có thể quan sát vạn vật, nhìn thấu từng tia quỹ tích biến hóa.

Chương 323

Thái Cực Đồ chuyển động, một đạo bạch quang đánh ra, trực tiếp chiếu vào Vân Tiêu Tiên Tử, sau đó quang mang đại trán.

Cùng với diệu âm vô thượng của Huyền Đô Đại Pháp Sư vang lên, Bát Quái của Thái Cực Đồ hiện ra.

Vân Tiêu Tiên Tử không kịp tránh, chỉ có thể đặt trường kiếm ngang ngực, sau đó bị bạch quang do Thái Cực Đồ đánh ra bao phủ.

"Cái gì?!" Bạch quang phủ lên người, Vân Tiêu Tiên Tử lại không cảm thấy biến hóa, trong mắt đầy vẻ kinh nghi.

Huyền Đô Đại Pháp Sư không cho nàng cơ hội phản ứng, vẫy tay một cái, Thái Cực Đồ bay đến trước thân.

"Đi!" Huyền Đô Đại Pháp Sư thốt ra một chữ, trực tiếp thôi động pháp lực.

Thái Cực Đồ từ từ đẩy ra, trực tiếp xông về phía Vân Tiêu Tiên Tử, từng tia hắc bạch chi khí bao quanh.

Đây là công kích đơn giản cực hạn, không hề có bất kỳ hoa mỹ nào.

Một luồng uy áp mạnh mẽ quét tới, Vân Tiêu Tiên Tử không kịp để ý đến biến hóa của bạch quang trên người, vội vàng giương kiếm đâm tới.

Xoẹt!

Trường kiếm và Thái Cực Đồ va chạm vào nhau, hồng quang và hắc bạch chi khí va chạm, tương hỗ xung kích.

Hư không vang lên từng tiếng nổ trầm đục, trường kiếm phát ra

âm thanh không chịu nổi trọng tải, dường như có xu thế tan vỡ.

Vân Tiêu Tiên Tử thấy thế đối kình này không thể tiếp tục, rút kiếm về, thân hình chợt lóe.

Phía sau hai con giao long độn tới, trong mắt lấp lánh huyết quang, hung hăng va chạm vào Thái Cực Đồ.

Pháp bảo đương nhiên phải dùng pháp bảo đối kháng, tuy Kim Giao Tiễn không bằng Thái Cực Đồ, nhưng có Cửu Khúc Hoàng Hà Trận gia trì, vẫn có thể liều mạng một phen.

Vút!

Tốc độ cực nhanh, Vân Tiêu Tiên Tử xé nát trường không, trực tiếp xông về phía Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Huyền Đô Đại Pháp Sư dường như biết quỹ tích tấn công của nàng, nghiêng người né tránh, liền trực tiếp tránh được mũi kiếm sắc bén.

Hai bàn tay thịt lấp lánh quang mang, một đen một trắng, Huyền Đô Đại Pháp Sư mặt không biểu cảm, trực tiếp oanh kích.

Vân Tiêu Tiên Tử né một chưởng, chợt chỉ thấy chưởng còn lại dường như biết rõ đường né tránh của nàng, trực tiếp bị phong bế.

Bốp!

"Ân?!" Vân Tiêu Tiên Tử kinh hãi, cơ thể vặn vẹo một góc độ không thể tin nổi, vừa vặn né được.

Một chưởng đánh ra, chỉ đánh trúng góc áo, lập tức làm nó tan nát.

"Không tệ!" Huyền Đô Đại Pháp Sư thản nhiên gật đầu, tốc độ không đổi, chưởng pháp lại một lần nữa đánh tới.

Vân Tiêu Tiên Tử vội vàng phản kích, vung ra mấy đạo kiếm ảnh.

Hai người đấu mấy hiệp.

Vân Tiêu Tiên Tử càng đánh càng kinh ngạc, mỗi lần kiếm đâm ra đều như bị đối phương dự đoán trước, ông ta dễ dàng né tránh; hai bàn tay thịt kia, mỗi lần đều có thể phong bế phương hướng né tránh, khiến nàng bị bức lui liên tục.

Phụt!

Chợt cánh tay truyền đến một trận pháp lực, Vân Tiêu Tiên Tử bị một chưởng đánh trúng, chỉ cảm thấy cổ họng ngọt, tiên huyết không ngừng phun ra.

Mùi máu tươi tràn ngập trên hư không.

"Chẳng lẽ?!" Vân Tiêu Tiên Tử kinh nghi bất định, lại thấy trên người mình bị phủ bạch quang.

Sở dĩ Bát Quái, không thể trực tiếp diễn hóa ra vạn vật, nhưng lại có thể thôi diễn ra vạn sự vạn vật, có năng lực dự tri, tất nhiên bạch quang kia chính là lực Bát Quái do Thái Cực Đồ diễn hóa ra.

Nghĩ đến đây, Vân Tiêu Tiên Tử vội vàng thôi động hồng quang, muốn xua tan bạch quang kia.

Nếu mọi động tác đều bị đối phương dự đoán trước, thì đánh thế nào?!

Đánh cũng không trúng, né cũng không thoát.

Vụt!

Hồng quang và bạch quang quấn lấy nhau, cảm giác đau đớn cực lớn đột nhiên bùng phát, gương mặt nhỏ nhắn của Vân Tiêu Tiên Tử lập tức tái nhợt.

Bạch quang dường như có năng lực sinh sinh bất diệt, khó mà tiêu diệt.

“Đừng phí sức nữa!” Huyền Đô Đại Pháp Sư áp sát, lại một lần nữa thôi chưởng ra.

Chương 324

"Hừ!" Vân Tiêu Tiên Tử hừ lạnh một tiếng, cắn chặt răng, chịu đựng cảm giác đau đớn kịch liệt, cũng không chịu lùi về.

Chỉ thấy hồng quang lóe lên, lại một lần nữa cầm kiếm đâm tới.

"Không biết sống chết!" Huyền Đô Đại Pháp Sư gia tăng uy lực thần thông, hắc quang trong lòng bàn tay lấp lánh, trực tiếp trói buộc trường kiếm.

Rầm!

Một tiếng vỡ tan, trường kiếm từng tấc đứt gãy, bay về nơi không biết.

Chưởng uy không diệt, trực tiếp xông tới.

Binh khí có tâm ý tương thông bị hủy, Vân Tiêu Tiên Tử lại một ngụm tiên huyết phun ra, thân hình không dám dừng lại, cấp tốc bạo lui.

Gầm!

Chợt một tiếng rồng gầm truyền đến, dường như mang theo từng tia bi tráng.

Vân Tiêu Tiên Tử vội vàng nhìn sang, trong lòng kinh hãi, chỉ thấy Kim Giao Tiễn hoàn toàn bị Thái Cực Đồ áp chế, dường như có xu thế bị hủy diệt.

Vội vàng kết pháp chỉ, triệu hồi pháp bảo.

Binh khí bị hủy, có thể tái tạo một thanh khác; Kim Giao Tiễn bị hủy, e rằng trên đời khó mà tìm lại được.

Cũng đúng lúc đó, Kim Giao Tiễn thu hút sự chú ý của Vân Tiêu

Tiên Tử; Huyền Đô Đại Pháp Sư lại không dừng lại, thần thông trực tiếp oanh kích.

"Hôm nay sẽ cho ngươi biết, chênh lệch cảnh giới không phải dựa vào trận pháp gia trì mà có thể xóa bỏ!" Cười lạnh một tiếng, Huyền Đô Đại Pháp Sư bức sát, sát cơ hiện ra, không hề lưu thủ.

Vân Tiêu Tiên Tử bị luồng uy thế đó bức cho không thể mở mắt, thầm thở dài một tiếng, xem ra hôm nay khó tránh khỏi thân tiêu đạo tử rồi.

Không, ít nhất đã cứu được đại ca, lại nhốt được chúng tiên Xiển Giáo, cũng có thu hoạch.

Trong lòng nghĩ vậy, quanh thân Vân Tiêu Tiên Tử dâng lên một luồng quyết tuyệt hào sảng hy sinh.

Keng!

Tiếng đau đớn trong tưởng tượng không truyền đến, một tiếng kiếm minh vang lên.

Vân Tiêu Tiên Tử vội vàng mở mắt nhìn, chỉ thấy một thanh trường kiếm toàn thân tinh oánh trong suốt, đang tỏa ra thất sắc hà quang, chặn đứng Huyền Đô Đại Pháp Sư.

"Ngươi?!" Nhìn thấy thanh kiếm quen thuộc đó, Vân Tiêu Tiên Tử kinh hô một tiếng.

"Đạo hữu xuống dưới nghỉ ngơi đi, trận chiến này để ta!" Bên cạnh, một thân ảnh xuất hiện, chính là Trương Phương.

Giọng nói thản nhiên truyền đến, Vân Tiêu Tiên Tử xua đi vẻ lo lắng trong mắt, khí thế đột nhiên giảm sút.

Trận pháp gia trì không phải vô cùng vô tận, cũng cần có pháp lực tương xứng, nếu không sẽ bị phản phệ. _ Vân Tiêu Tiên Tử có thể

chống đỡ đến bây giờ đã là liều hết sức rồi, nếu không thể giữ vững tia thanh minh cuối cùng trong Ni Hoàn Cung, e rằng sẽ bị huyết sát chi khí của Cửu Khúc Hoàng Hà Trận mê hoặc thần hồn, ngược lại bị khống chế.

Thấy Trương Phương xuất hiện, Vân Tiêu Tiên Tử gật đầu, cũng không còn mạnh mẽ nữa, "Tạ ơn Phó giáo chủ!" Nàng không chỉ nợ đại ca, mà còn nợ Phó giáo chủ một mạng cho mấy vị muội muội nữa.

Trương Phương giơ tay, một đạo hà quang cuốn lấy Vân Tiêu Tiên Tử, xua tan bạch quang Thái Cực Đồ còn sót lại trên người nàng, rồi hà quang liền đưa nàng bay về Ngũ Hành Thành.

"Trương Quế Phương, muốn làm trái lời Thánh Nhân sao?" Thấy người trước mắt xuất hiện, trong mắt Huyền Đô Đại Pháp Sư lóe lên một tia kiêng kỵ, quát trách.

"Nhìn ngươi và đánh cũng chẳng có ý nghĩa gì, ta không đưa ngươi vào trận sao?!" Trương Phương mỉm cười nhạt, vươn tay triệu hồi Lưu Ly Kiếm.

Hà quang lóe lên, Lưu Ly Kiếm trực tiếp xuất hiện trong tay hắn.

"Ý nghĩa?" Trên mặt Huyền Đô Đại Pháp Sư đầy vẻ cảnh giác, vì hắn đã rơi vào bẫy của Trương Phương không ít lần, không thể không đề phòng.

"Ý nghĩa mặt chữ!" Trương Phương lạnh lùng nói, trường kiếm chỉ xuống Cửu Khúc Hoàng Hà Trận bên dưới.

"Cứu người, thì vào.

Không cứu, thì cút về!" Lời dặn dò của Thông Thiên Giáo Chủ mấy ngày trước, Trương Phương đương nhiên nhớ rõ, hiện tại cũng không thể giao chiến với Huyền Đô Đại Pháp Sư, nếu không Thiên Đạo lại muốn gây rắc rối.

Lần trước bị đạo thiểm điện đen vạn trượng kia đánh một cái, hắn cũng mất mấy ngày mới điều dưỡng, mới khôi phục đến trạng thái đỉnh phong.

Quỷ mới biết Thiên Đạo có phát điên hay không, người ở Hồng Hoang mà sống, không thể không cúi đầu a.

"Hừ!" Huyền Đô Đại Pháp Sư hừ lạnh, kết pháp chỉ, thu hồi Thái Cực Đồ, cũng không có cách nào để đấu pháp với Trương Phương.

Thân hình chợt lóe, trực tiếp bay về phía Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Cứu chúng tiên Xiển Giáo ra, mới có thể tiếp tục phụ trợ Tây Kỳ, chiến tranh mới có thể tiếp tục đánh, nếu không không quá hai ngày sẽ bị Thành Thang san bằng.

Chương 325

Dù sao Thiên Đạo có lệnh, dù có gấp gáp, cũng không thể tùy ý ra tay.

Vụt!

Huyền Đô Đại Pháp Sư vừa vào trận, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận lập tức dâng lên khói đỏ cuồn cuộn, sát khí hoành hành, mùi máu tanh tràn ngập.

"Ha!" Thấy Huyền Đô Đại Pháp Sư nhập trận, Trương Phương mỉm cười nhạt, lăng không đứng đó, thôi động đại trận.

Trận pháp tuy mấy vị tiên tử bố trí, nhưng quyền điều khiển đã giao cho Trương Phương, lúc này do hắn khống chế, thật không còn gì tốt hơn.

Với tu vi như hắn điều khiển trận, càng có thể gia tăng uy lực của Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Uy lực trận pháp vừa rồi gia trì lên Vân Tiêu Tiên Tử, không quá hai ba phần mười.

Không cần nói cũng hiểu, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận toàn lực thôi động sẽ khủng bố đến mức nào. ...

"Huyền Đô đạo hữu nguy rồi!" Mắt thấy Trương Phương đích thân ra tay, trong mắt Nhiên Đăng Đạo Nhân lóe lên vẻ lo lắng, thở dài nói.

"Cái… sao lại thế?!

Huyền Đô đạo hữu còn có Thái Cực Đồ bên người mà!" Khương Tử Nha đại kinh, vội vàng lên tiếng.

“Uy lực của trận pháp cũng tùy thuộc vào thực lực của người bố trí trận, Trương Quế Phương khống chế Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, uy lực có lẽ còn lên một tầng nữa, Khương thừa tướng xem kìa, huyết sát chi khí đã che kín trời đất, có thế đại phá!” Lục Áp nghe vậy, thản nhiên giải thích.

Trong lòng hắn cũng có chút kinh ngạc, không ngờ trận pháp này lại lợi hại đến vậy.

Nhiên Đăng Đạo Nhân nghe vậy gật đầu, nếu lại mất Huyền Đô Đại Pháp Sư nữa, Thái Cực Đồ lại bị Trương Phương đoạt đi, thì mặt mũi nào nữa.

Mọi người im lặng.

Chỉ là thời gian không chờ đợi ai, mấy canh giờ trôi qua trong chớp mắt.

Trong khoảng thời gian đó, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận ngoài việc truyền ra từng trận tiếng nổ vang, không còn động tĩnh gì khác.

Gần một canh giờ, lại không còn bất kỳ âm thanh nào.

Nhiên Đăng Đạo Nhân và Lục Áp nhìn nhau, trong mắt đều có vẻ kinh ngạc, có thể dự liệu Huyền Đô Đại Pháp Sư sẽ bị khốn, không ngờ ngay cả một chút ba động cũng không có, tiêu thanh nặc tích.

Vốn định thử thăm dò độ sâu cạn của đại trận, hiện tại ngay cả tin tức cũng không tiết lộ ra được.

“Để bần đạo cũng đi thử một lần?” Lục Áp lên tiếng hỏi, hiện tại tình huống đã khác so với ngày hôm qua.

Có Huyền Đô Đại Pháp Sư làm chỗ dựa, hai người liên hợp, cũng có khả năng thắng rất lớn.

“Không được.” Khương Tử Nha nhìn về phía Nhiên Đăng Đạo

Nhân, ông ta không hề lắc đầu từ chối.

"Vậy đạo hữu cho rằng thế nào?" Lục Áp trực tiếp hỏi.

"Cách phá giải trận này không nằm ở chúng ta, bần đạo thấy, có lẽ ở Chưởng Giáo Thiên Tôn…" Nhiên Đăng Đạo Nhân chưa nói hết, nhưng ý của ông ta đã rõ ràng.

Trận này đã không phải là tu vi của họ có thể trực tiếp phá được, dù có Trương Quế Phương đi vào, cũng là một đi không trở lại.

Nghe đến bốn chữ Chưởng Giáo Thiên Tôn, Lục Áp trầm mặc, không còn bày tỏ thái độ nữa.

"Nếu đã như vậy…" Trên mặt Khương Tử Nha hiện lên vẻ hân hoan; nếu nói hiện tại ai là người phiền não nhất, thì đó là ông, dù sao cũng gánh vác trách nhiệm Phong Thần, lại phải giúp Tây Kỳ diệt Thương, tình huống hiện tại lại tồi tệ đến vậy, thật khó lòng ứng phó.

"Bần đạo lập tức đi Ngọc Hư Cung một chuyến, thỉnh Chưởng Giáo Thiên Tôn tương trợ!" Nhiên Đăng Đạo Nhân lập tức quyết đoán, "Hôm nay minh kim thu binh, hưu chiến mấy ngày, quay lại rồi bàn bạc!" "Ta tự có an bài, làm phiền đạo hữu rồi!" Khương Tử Nha vội vàng nói, chỉ mong có người nhanh chóng giải quyết cục diện bế tắc hiện tại.

Nhiên Đăng Đạo Nhân đứng dậy, dưới chân dâng lên một đám tường vân, nhanh chóng độn đi.

Đinh đinh đinh!

Nhiên Đăng Đạo Nhân vừa đi, Khương Tử Nha lập tức phái người minh kim, quân đội chỉnh tề như thủy triều lui về.

"Lại có biến rồi, thật thú vị!" Trên hư không, Trương Phương nhìn về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân rời đi, khẽ cười một tiếng.

Trên Côn Luân Sơn, tại Ngọc Hư Cung.

Một đạo hồng quang xẹt qua chân trời, chớp mắt đã đến, từ từ hạ xuống.

Nhiên Đăng Đạo Nhân giẫm chân trần trên nền đất, pháp lực tiêu hao điên cuồng trên đường, cuối cùng cũng đến được nơi cần đến.

"Ai!" Ánh mắt Nhiên Đăng Đạo Nhân hướng về ngọn núi bị mây mù che khuất, nơi có một tòa cung điện bằng bạch ngọc, khẽ cười khổ.

Không ngờ mình lại nhanh chóng trở về nơi này, Trương Quế Phương quả nhiên là một đại biến cố.

Chương 326

Giống như lần trước, Nhiên Đăng Đạo Nhân muốn bước đi lên, để tỏ lòng thành kính.

Một lần có thể coi là nhận tội, dù sao phe Tây Kỳ dưới sự dẫn dắt của hắn vẫn hỗn loạn một đoàn.

Nhìn con đường uốn lượn quanh co, Nhiên Đăng Đạo Nhân sải bước đi.

Thân hình nhanh như cắt, không hề dừng lại chút nào.

Thấy Ngọc Hư Cung không có bất kỳ biến hóa nào, vạn trượng bậc thang lần trước cũng không xuất hiện, Nhiên Đăng Đạo Nhân thở phào nhẹ nhõm, có lẽ Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng hiểu nỗi khổ của hắn, lần này không có trách phạt.

Không lâu sau, Ngọc Hư Cung đã ở ngay trước mắt.

Cửa chính vẫn đóng chặt, vô số cột ngọc trắng chống đỡ cổng cung, không nhìn thấy sâu cạn, từng đạo khí tức thánh đạo vô thượng tản ra.

Cảm nhận áp lực từ khí tức, Nhiên Đăng Đạo Nhân trong mắt tràn ngập vẻ hâm mộ, không biết khi nào mình mới có thể chạm đến ngưỡng cửa truyền thuyết kia, một bước thành thánh đạo.

Cọt kẹt!

Chưa đợi Nhiên Đăng Đạo Nhân bước vào, cửa Ngọc Hư Cung đã trực tiếp mở ra.

Chỉ thấy một Bạch Hạc Đồng Tử bước ra, lên tiếng hỏi: "Lão sư tìm Thiên Tôn lão gia sao?" "Phải!" Nhiên Đăng Đạo Nhân hơi cau mày, đồng tử ra tiếp khách, có vẻ… "Không biết Chưởng Giáo Thiên

Tôn hiện tại ở đâu?" Nhiên Đăng Đạo Nhân trực tiếp hỏi, chẳng trách mình đặt chân đến Côn Luân Sơn mà cũng không có biến hóa gì.

"Thiên Tôn lão gia đã giá lâm Tây Kỳ rồi, lão sư hãy nhanh chóng quay về đi!" Dừng một chút, Bạch Hạc Đồng Tử lại nói: "Thiên Tôn lão gia phân phó, lão sư có thể trực tiếp đưa Thanh Bình Kiếm về Bích Du Cung, không cần giao cho ngài ấy!" Nhiên Đăng Đạo Nhân nghe vậy giật mình, không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn lại đến Tây Kỳ trợ trận; nhưng về sau lại khiến hắn có chút khó hiểu.

Đáng lẽ phải giao Thanh Bình Kiếm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn xử lý, dù sao thanh kiếm này là tín vật của Tiệt Giáo, ai cũng không thể sử dụng.

Không cho đưa về Bích Du Cung, có ý gì đây?!

"Đa tạ đã cáo tri!" Nhiên Đăng Đạo Nhân đáp lời, không.

Tạm thời không đi.

Lệnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn, mình cũng nên tuân theo.

Lời vừa dứt, Nhiên Đăng Đạo Nhân liền hóa thành độn quang rời đi.

Bay về phía hải ngoại, chạy đến Bích Du Cung, một chặng đường cực kỳ xa xôi. ...

Bích Du Cung.

Tiên vực chân cảnh, diệu pháp vô biên.

Khắp nơi trong tầm mắt, đều là một màu xanh biếc, vô số đảo nhỏ mọc san sát, mây mù bao phủ, ẩn hiện nửa phần.

Trên đảo có vô số linh thú thiên địa, linh thảo tiên mộc, linh lực dồi dào.

Một đàn tiên hạc bay lượn, thân hình chậm rãi, mang theo từng

trận mây mù.

"Thật là một tiên cung tuyệt diệu!" Nhiên Đăng Đạo Nhân lơ lửng giữa không trung, thấy cảnh tượng trước mắt, không khỏi tán thán.

Chỉ dừng lại một lát, Nhiên Đăng Đạo Nhân liền trực tiếp bay về Bích Du Cung, nơi có linh khí thiên địa sung túc nhất trên đảo.

Nếu không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn có yêu cầu, hắn chắc chắn sẽ không đích thân mang Thanh Bình Kiếm đến.

Nhưng lại là một nhân vật không hề đơn giản.

"Vị đạo pháp, đương nhiên là thiên địa có linh…" Vừa mới đến gần, liền nghe thấy từng trận đạo âm, có vẻ là tiếng giảng đạo cố định.

Đạo âm mênh mang, xuyên thấu hư không truyền ra, kéo dài không dứt.

Chỉ cần là sinh vật đã khai linh, đều chăm chú lắng nghe, một vẻ cung kính, tập trung tinh thần nghe giảng; với hy vọng có thể ngộ ra điều gì đó, để thúc đẩy tu vi tinh tiến.

Nhiên Đăng Đạo Nhân ngưng thần lắng nghe một lát, cảm thấy giọng giảng đạo này đã quá xa xưa, dường như từ rất lâu trước đây, hắn cũng là người nghe đạo, sau này cũng trở thành người giảng đạo, chiêu mộ rất nhiều người có linh tính cho Xiển Giáo.

Đáng tiếc, đã bôn ba khắp Hồng Hoang lâu như vậy, lại không hạ gục được một tiểu tử mới ra đời Trương Quế Phương, thật sự khiến người ta hổ thẹn.

Nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi khẽ thở dài một hơi.

Bỗng nhiên, cửa Bích Du Cung bị đẩy ra một khe nhỏ, một đồng tử hiện thân.

“Đạo trưởng vì sao?” “Phiền đồng nhi thông báo một tiếng, ngoài cung có Nhiên Đăng cầu kiến Thông Thiên lão gia!” Nhiên Đăng Đạo Nhân hoàn hồn, trực tiếp lên tiếng nói.

“Đạo trưởng xin đợi!” Đồng tử nghe vậy, cúi người nói, cũng nhìn ra Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng phi thường nhân.

Đi vào thông báo một tiếng, đồng tử đó không lâu sau liền đi ra, khẽ nói: “Lão gia có mời!” Nhiên Đăng Đạo Nhân khẽ gật đầu, sải bước đi vào.

Chương 327

Trong cung đen tối u ám, không nhìn rõ mọi thứ, chỉ thấy một người ngồi cao ở giữa, tản ra uy thế nhàn nhạt.

"Nhiên Đăng bái kiến Sư thúc!" Nhiên Đăng Đạo Nhân chắp tay hành lễ, nhưng tiếng "Sư thúc" lại gọi ra cực kỳ cay đắng, mình đã hạ một bối phận, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Cùng thời đắc đạo, nhưng không có đại khí vận gia thân, không thể thành Thánh, đành chỉ làm Phó Giáo Chủ của Xiển Giáo.

"À à, đã không muốn, hà tất phải gượng ép bản thân, gọi bần đạo một tiếng Giáo Chủ là được!" Giọng nói trầm ổn truyền đến, Thông Thiên Giáo Chủ cười nhạt, thân hình đứng trong bóng tối, nhưng không nhìn rõ.

"Vì chuyện gì?" "Giáo Chủ, Nhiên Đăng xin trả lại Thanh Bình Kiếm!" Nhiên Đăng Đạo Nhân vội vàng đáp lời, lật tay, liền triệu hoán Thanh Bình Kiếm ra.

Thanh Bình Kiếm lóe lên thanh quang, chiếu sáng khuôn mặt không biết nên biểu lộ cảm xúc gì của Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Nhiên Đăng Đạo Nhân không biết nên biểu lộ cảm xúc gì, chỉ dùng tay nâng Thanh Bình Kiếm, hai tay dâng lên.

Cách làm này, không nghi ngờ gì là đang tự vả mặt, đã đoạt được tín vật Thanh Bình Kiếm của Tiệt Giáo, lại còn tự mình đến trả, thật sự… đây cũng là lý do Nhiên Đăng Đạo Nhân không muốn đến Bích Du Cung, và cũng không biết Nguyên Thủy Thiên Tôn đã làm thế nào.

Thanh Bình Kiếm linh tính phi phàm, cảm nhận được khí tức quen thuộc, tự động thoát khỏi tay hắn bay đi.

Vút!

Thanh Bình Kiếm xuyên qua bóng tối, thanh quang chớp động, tựa hồ vui mừng vì được tái sinh.

Dù sao nó đã bị Nhiên Đăng Đạo Nhân cướp đi, và bị giam cầm một thời gian khá dài.

Vù vù!

Trong cung điện, ngoài tiếng Thanh Bình Kiếm bay vút, không còn một tiếng động nào khác.

Thông Thiên Giáo Chủ như thể đã biến mất, chỉ có khí tức Thánh Nhân ngày càng nồng đậm.

Nhiên Đăng Đạo Nhân cảm nhận được uy thế khổng lồ áp bách, trán đổ mồ hôi lạnh, không biết phải làm sao.

Trong cảm giác này, trong lòng không khỏi dâng lên một tia hận ý.

Còn hận ai, thì không rõ.

"Thì ra là vậy!" Rất lâu sau, khí thế của Thông Thiên Giáo Chủ thu lại, mới khẽ nói một câu.

Chỉ bốn chữ, Nhiên Đăng Đạo Nhân liền biết vị Thánh Nhân này đã suy diễn ra tất cả nguyên nhân hậu quả; tuy rằng Phù Thư Tỏa Nguyên lần trước bị Nguyên Thủy Thiên Tôn che giấu khí tức, nhưng cuối cùng bị Trương Quế Phương đánh nát, tóm lại vẫn sẽ để lại một tia dấu vết trong thiên địa.

Thông Thiên Giáo Chủ nếu thực sự muốn suy diễn, cũng không khó để biết.

"Thanh Bình Kiếm bị mất, là do phó giáo chủ của ta học nghệ chưa tinh, không trách được!" Thông Thiên Giáo Chủ lại lên tiếng nói, "Chỉ là…" Nhiên Đăng Đạo Nhân vốn trong lòng nhẹ nhõm, nghe thấy

câu nói còn bỏ dở, lập tức lại căng thẳng.

"Sư huynh của ta tính toán quá kỹ, cuối cùng lại đánh mất Thanh Bình Kiếm." Lời này vừa ra, Nhiên Đăng Đạo Nhân lại không dám tiếp lời, chỉ nghe Thông Thiên Giáo Chủ tự lẩm bẩm.

"Đệ tử Tiệt Giáo ta có rất nhiều người hồn tiêu đạo vẫn, hồn quy Phong Thần Bảng…" "…" Nghe thấy người phía dưới nín thở, Giáo Chủ tiếp tục nói: "Không cần khẩn trương, cũng không trách các ngươi.

Xưa kia Tam Giáo bàn định Phong Thần Bảng, sinh tử ai quy về thiên mệnh, đệ tử trong giáo không nghe lời.

Xuống núi mới gặp phải sát kiếp thảm khốc." Nhiên Đăng nghe vậy, đáp lại không được, không đáp lại cũng không được, đành phải giữ im lặng.

"Hai quân đối trận, tất có sinh tử, hãy dẫn môn hạ chúng tiên, nếu đệ tử giáo ta có người cản trở, cũng không cần câu nệ, cứ việc dựa vào bản lĩnh mà đối quyết!" Dừng một chút, Thông Thiên Giáo Chủ hỏi: "Sư huynh của bần đạo đã đến Tây Kỳ rồi sao?" Câu hỏi này hỏi thẳng thừng, không hề che giấu.

"…!

Đệ tử giáo ta có rất nhiều đồng liêu, đều bị giam trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, vì vậy chúng ta mới tìm Chưởng Giáo Thiên Tôn giúp đỡ!" Nhiên Đăng Đạo Nhân suy nghĩ một chút, quyết định nói thật ra, dù sao cũng không thể giấu được.

Thánh Nhân biết mọi chuyện dưới thiên hạ, không có gì có thể tránh được tai mắt của ngài, vậy chi bằng nói ra, cũng tránh bị quái tội.

"À à, đi đi!" Nghe vậy, Thông Thiên Giáo Chủ lạnh lùng cười.

Vù!

Thanh Bình Kiếm xé rách hư không, trực tiếp bị thu hồi, trong hư không dâng lên một tia hàn lạnh.

Khí lạnh cuồn cuộn thổi tới, lạnh lẽo hơn vạn năm Huyền Băng, lạnh thấu tâm can.

Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy vậy, thân hình run lên, không dám nán lại, chắp tay nói: "Nhiên Đăng cáo lui!" Không một chút dừng lại, trực tiếp sải bước ra khỏi Bích Du Cung.

Rầm!

Vừa bước ra, cửa cung liền sầm sập đóng lại, tựa như tiếng sấm sét nổ vang.

Trong lòng Nhiên Đăng Đạo Nhân dâng lên một tia cay đắng, sớm biết đã không nên đến Bích Du Cung.

Vừa rồi Thông Thiên Giáo Chủ nói nghe thì hay, cứ việc dựa vào bản lĩnh mà đối quyết; ai biết trong đó không ẩn chứa ý cảnh cáo.

Chương 328

Chỉ cần xem sự thay đổi cảm xúc của ngài, liền biết nếu Trương Quế Phương và đệ tử giáo ta gặp chuyện, e rằng Xiển Giáo sẽ bị Thông Thiên Giáo Chủ tẩy rửa một phen.

Nguyên Thủy Thiên Tôn để hắn đi, há chẳng phải là một loại cảnh cáo, trách nhiệm của việc môn hạ đệ tử thất bại hoàn toàn nằm ở hắn.

Nghĩ đến đây, trong lòng Nhiên Đăng Đạo Nhân càng thêm cay đắng, đã làm tốt rồi, hai đầu không được lòng, hai đầu không được việc.

Vốn dĩ làm việc công chính, vì chiến tranh Phong Thần, ngược lại lại nhúng tay vào một vũng nước đục; vốn dĩ mưu cầu đại khí vận, tìm cơ hội thành thánh đạo, bây giờ lại sát cơ tương hiện, chọc giận hai vị Thánh Nhân bất mãn.

"Làm sao bây giờ?!" Nhiên Đăng Đạo Nhân ngẩng đầu nhìn trời, dừng một lát, mới lắc đầu, hóa thành độn quang rời đi.

Nếu thực sự bị bức đến đường cùng, hoặc là chỉ có thể tìm đường khác mà thôi.

Nếu phương Đông không được, vậy thì đổi một phương hướng khác. ...

"Các ngươi vì sao cản đường bần đạo?" Vừa mới bay lên không trung không lâu, liền bị người khác chặn lại, Nhiên Đăng Đạo Nhân cau mày nói.

Vốn dĩ tâm tình không tốt, ngữ khí càng có vẻ lạnh lẽo.

Bị Thánh Nhân áp chế, không nói được lời nào; nhưng không phải ai cũng có thể giẫm lên đầu hắn.

Chặn Nhiên Đăng Đạo Nhân lại, chính là các đệ tử Tiệt Giáo môn hạ.

"Thật là một Nhiên Đăng, lại dám kiêu ngạo như vậy.

Đoạt tín vật Thanh Bình Kiếm của giáo ta, còn dám đích thân đến trả, chẳng phải đang chế giễu chúng ta sao?" Kim Linh Thánh Mẫu lên tiếng nói.

"Nếu Sư phụ ta đã nói, cứ việc dựa vào bản lĩnh mà đối quyết, hôm nay lại không thể tha thứ được!" Lại có một người khác tiếp lời, tên là Vô Đương Thánh Mẫu.

"Làm gì có cái lý đó!" Quy Linh Thánh Mẫu giận dữ nói.

"A!" Trong mắt Nhiên Đăng Đạo Nhân tràn ngập vẻ trào phúng, nếu không phải bất đắc dĩ cũng sẽ không muốn đến; còn về việc dựa vào bản lĩnh mà đối quyết, đệ tử Tiệt Giáo không giả ngốc thì không thể không nghe ra ý cảnh cáo trong đó.

Huống hồ, hiện tại rất nhiều môn nhân của Xiển Giáo bị giam trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, môn nhân Tiệt Giáo lại chiếm tiện nghi khiêu khích.

Thật sự là ức hiếp người quá đáng, có lẽ là mượn cơ hội ra tay.

Ánh mắt Nhiên Đăng Đạo Nhân càng thêm lạnh lẽo, cố ý khiêu chiến, thì đừng trách hắn không nể tình.

Trong lòng đột nhiên dâng lên một trận lửa giận, tất cả sự uất ức gần đây đều sôi sục, hóa thành vô tận phẫn nộ.

"Nhiên Đăng, có gì thì nói đàng hoàng!" Quy Linh Thánh Mẫu cầm trường kiếm, giận dữ quát.

"Muốn đánh thì đánh, hà tất nói nhiều!" Nhiên Đăng Đạo Nhân lạnh giọng nói, tay vừa chuyển, liền trực tiếp triệu hoán pháp bảo.

Một đạo quang mang mờ ảo màu xanh lóe lên, đó chính là Càn Khôn Xích.

Trước đó Càn Khôn Xích bị Trương Phương đánh nát, sau nhiều ngày rèn đúc, cuối cùng cũng khôi phục uy lực ban đầu, lóe lên thanh quang trong suốt.

Quy Linh Thánh Mẫu không nói nhảm, trực tiếp đâm tới, bảo kiếm lóe lên lam quang.

"Đi!" Nhiên Đăng Đạo Nhân vung tay, trực tiếp đánh ra một đạo thần mang, bắn về phía trước.

Đồng thời thân hình lùi về sau, hơi kéo giãn khoảng cách.

Hắn vốn không thiện chiến cận chiến, chỉ có lĩnh ngộ cao về thần thông, một lòng tu vi đặt vào đạo hạnh thần thông.

Xì!

Quy Linh Thánh Mẫu vung kiếm chém ngang, đánh tan thần mang, nhưng thân hình lại khựng lại, hiển nhiên thần lực truyền đến có chút ngoài dự liệu của nàng.

"Không biết sống chết!" Nhiên Đăng Đạo Nhân tức giận ra tay, pháp lực trong cơ thể điên cuồng rót vào Càn Khôn Xích.

Trong chốc lát, Càn Khôn Xích hóa thành kích thước trăm trượng, vô số đạo thần mang màu xanh đánh ra.

Vù vù vù!

Nửa bầu trời tràn ngập thần mang màu xanh, kích thước không đều, nhỏ nhất cũng có trăm trượng, lớn thì khoảng ngàn trượng.

Cảm nhận năng lượng bị nén đến cực hạn trong đó, sắc mặt Quy Linh Thánh Mẫu biến đổi.

Vội vàng bấm pháp quyết, triệu hoán pháp bảo, Quy Linh Thánh

Mẫu vung kiếm chống đỡ.

Một viên châu sáng lấp lánh bay lên, che trên đầu, rải xuống một đạo quang mạc, lóe lên hồng lam nhị quang.

"Muộn rồi!" Nhiên Đăng Đạo Nhân lạnh lùng cười.

Chương 329

Rầm!

Thần mang thanh quang oanh kích lên quang mạc do pháp bảo châu ngọc tạo ra, phát ra từng trận tiếng nổ.

Khói đặc tràn ngập, hàng ngàn đạo thần mang thanh quang biến mất trong chốc lát.

Rắc!

Chỉ nghe thấy một tiếng vật thể vỡ vụn đột nhiên vang lên.

Nhiên Đăng Đạo Nhân nhìn lại, pháp bảo hộ thể của Quy Linh Thánh Mẫu đã bị đánh nát, nàng lại một lần nữa bấm pháp quyết.

Càn Khôn Xích gầm thét bay tới, gặp gió liền lớn lên, hóa thành ngàn trượng, một xích bổ xuống.

"A!" Quy Linh Thánh Mẫu đang may mắn thoát một kiếp, không ngờ Càn Khôn Xích lại đánh tới, vội vàng giơ kiếm chống đỡ.

Viên châu hộ thể đã bị đánh nát, chỉ đành thôi thúc binh khí chống đỡ.

Keng!

Dường như đã đánh giá thấp uy lực của Càn Khôn Xích, trường kiếm chỉ chống đỡ được một giây, liền trực tiếp vỡ vụn.

Quy Linh Thánh Mẫu mắt trợn trừng, vội vàng vận chuyển công pháp trong cơ thể.

Chỉ thấy lam quang lóe lên, một con rùa khổng lồ hiện hình, thân thể co rụt vào trong mai rùa.

Bùm!

Càn Khôn Xích đánh trúng mai rùa, hai bên va chạm, lại nhất thời không đánh xuống được, có thể thấy mai rùa cứng rắn đến mức nào.

"Nhiên Đăng, dừng tay!" Một tiếng quát lớn truyền đến, thân hình bay tới.

Nhiên Đăng Đạo Nhân nhìn lại, chỉ thấy người đó mặc một bộ đạo bào màu xanh, nhìn rõ mặt, chính là Đa Bảo Đạo Nhân.

"À à!" Nhiên Đăng cười nhạt hai tiếng, thu hồi Càn Khôn Xích, "Ta cứ tưởng ai khiêu khích bần đạo, hóa ra là một mai rùa!" Quy Linh Thánh Mẫu vốn là một con rùa mẹ tu đạo thành hình, nên được gọi một tiếng Thánh Mẫu, hiển nhiên là tổ của loài rùa dưới thiên hạ.

Nghe thấy lời này, Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu và các đệ tử Tiệt Giáo xung quanh, trên mặt đều hiện lên một tia ngượng ngùng.

Chưa từng hạ gục được Nhiên Đăng Đạo Nhân, ngược lại còn bị ép hiện ra nguyên hình, thật sự là khó coi vô cùng.

"Nhiên Đăng, đừng có ức hiếp người quá đáng!" Thấy vẻ trào phúng trong mắt Nhiên Đăng Đạo Nhân, sao mà không hiểu hắn đang chế giễu thân phận của người Tiệt Giáo, lập tức nổi giận đùng đùng.

Đệ tử Tiệt Giáo đa số là các loài thú cầm dị vật tu luyện đắc đạo hóa hình, nên thường bị người khác nói là không chính tông, Thông Thiên Giáo Chủ thu đồ đệ không ra làm sao, khiến người ta chê cười.

Lại không biết từ bao giờ, Hồng Hoang truyền ra một câu nói, Tiệt Giáo thu đồ đệ không phân biệt người có lông có sừng, loài sinh ra từ ẩm ướt hay trứng, đều có thể chung sống hòa thuận.

Rõ ràng là sự trào phúng trần trụi.

Nhưng Đa Bảo Đạo Nhân cũng chưa từng bẩm báo Thông Thiên Giáo Chủ, những lời ác ý của người phàm này.

Nay thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân làm ra bộ dạng như vậy, mọi người không khỏi nhớ đến câu nói đó, trong lòng tức tối.

"Nạp mạng!" Chúng nhân Tiệt Giáo không thể chịu đựng thêm nữa, cùng nhau cầm binh khí, xông lên.

Bao gồm Trường Nhĩ Định Quang Tiên, Kim Quang Tiên, Ô Vân Tiên và những người khác, càng thêm phẫn nộ!

"Hừ!" Nhiên Đăng Đạo Nhân lạnh hừ một tiếng, xuất hiện tại Bích Du Cung, vốn không muốn làm khó dễ, đã thu tay tha cho Quy Linh Thánh Mẫu, nếu không vừa rồi đã khiến nàng hồn tiêu đạo vẫn.

Không ngờ người Tiệt Giáo này, lại dám không biết tốt xấu đến vậy.

Nhiên Đăng Đạo Nhân bấm pháp chỉ, chính muốn động thủ.

Bỗng nhiên nhớ đến ý cảnh cáo vừa rồi của Thông Thiên Giáo Chủ, thân hình liền khựng lại.

"Thôi vậy!" Nhiên Đăng Đạo Nhân khẽ thở dài một tiếng, dù sao đây là địa bàn của người khác, không tiện làm quá phận, nếu chọc giận Thông Thiên Giáo Chủ, e rằng sẽ hồn quy Phong Thần Đài ngay lập tức.

Vốn dĩ với đạo hạnh thần thông của Nhiên Đăng Đạo Nhân, những người này cùng nhau đánh tới, không dám nói là có thể đánh bại tất cả, nhưng tóm lại cũng có thể đấu một trận, tệ nhất cũng có thể an nhiên rút lui.

Đáng tiếc, hiện tại lại không tiện đánh.

Nghĩ đến đây, Nhiên Đăng Đạo Nhân thân hình bạo lùi, tránh những thần thông mà chúng tiên đánh tới.

Quay người lại, lại bay về phía Bích Du Cung.

Đã xảy ra chuyện với môn nhân Tiệt Giáo, tự nhiên phải tìm Thông Thiên Giáo Chủ giúp đỡ, giải thích một phen, mới có thể rời đi.

Trực tiếp hạ xuống ngoài cung, Nhiên Đăng Đạo Nhân vung tay, cửa Bích Du Cung mở ra, trực tiếp bay vào.

Chương 330

"Giáo Chủ!" Nhiên Đăng Đạo Nhân hạ xuống, chắp tay.

"Lại quay lại làm gì?" Giọng nói nhàn nhạt truyền đến, mang theo một tia khó hiểu.

"Giáo Chủ môn hạ Quy Linh Thánh Mẫu cùng rất nhiều môn nhân đã chặn đường bần đạo, nói rằng Thanh Bình Kiếm bị mất đã làm mất mặt Tiệt Giáo, lại còn hại đến tính mạng của chư vị đồng liêu, muốn báo thù!" Nhiên Đăng Đạo Nhân nói thật, cũng không hề thêm mắm thêm muối.

"Hừ!" Thông Thiên Giáo Chủ lạnh hừ một tiếng, "Bảo Quy Linh Thánh Mẫu vào!" Đồng tử đứng cạnh vội vàng đáp lời, bước ra khỏi cung.

Không lâu sau, liền dẫn Quy Linh Thánh Mẫu vào.

Lúc này nàng đã biến trở lại hình người, không còn bộ dạng chật vật vừa rồi.

"Đồ nhi bái kiến Lão sư!" Quy Linh Thánh Mẫu quỳ xuống hành lễ, rồi lại trừng mắt thật mạnh vào Nhiên Đăng Đạo Nhân.

"Vì sao cản đường Nhiên Đăng?" Thông Thiên Giáo Chủ hỏi thẳng thừng, tự tin rằng môn hạ chúng đồ không dám có điều gì giấu giếm, nói dối, cũng không thoát khỏi mắt của ngài.

"Lão sư, Nhiên Đăng ức hiếp người quá đáng!

Đoạt Thanh Bình Kiếm, còn dám đích thân đến trả, chúng đồ cảm thấy thật sự rất mất mặt; lại nghe nói chúng đồng liêu xuống núi đã mất mạng, thật sự không nén nổi giận, cho nên…" Lời của Quy Linh Thánh Mẫu chưa dứt, nhưng ý tứ đã rõ ràng.

“Bần đạo là Giáo Chủ Tiệt Giáo, chẳng lẽ còn không bằng các ngươi sao?” Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy, trực tiếp quát lớn.

“Đệ tử không dám!” Quy Linh Thánh Mẫu vội vàng cúi đầu, run rẩy nói.

Chỉ vì một tia uy áp Thánh Nhân lượn lờ, khiến nàng vô cùng khó chịu.

“Chuyện này bần đạo tự có an bài, không đến lượt các ngươi can thiệp!” Dừng một chút, Thông Thiên Giáo Chủ thu khí thế lại, rồi lại lên tiếng nói: “Nhiên Đăng!” “Tại!” Nhiên Đăng Đạo Nhân đáp lời.

“Đi đi, sẽ không bị chặn nữa!” Nhiên Đăng Đạo Nhân nghe vậy lại chắp tay hành lễ, rồi vừa ra khỏi Bích Du Cung, liền hóa thành một đạo hồng quang độn đi.

Đa Bảo Đạo Nhân và những người khác có ý muốn ngăn cản, nhưng không dám tiếp tục phóng túng, dù sao đánh nhau cũng không tốt.

“Tất cả vào!” Thông Thiên Giáo Chủ thấy Nhiên Đăng đã đi, một đạo thanh âm truyền ra, vang dội giữa không trung.

Chúng đệ tử Tiệt Giáo nghe vậy, vội vàng vào Bích Du Cung, trong lòng có chút thấp thỏm.

“Lão sư!” Mọi người cùng nhau kêu.

“Tam Giáo cùng bàn Phong Thần Bảng, sinh tử hữu mệnh, đã định là thiên số, các ngươi đừng cố ý gây sự, nếu có công phu như vậy, thì hãy xuống núi trợ giúp Phó Giáo Chủ; bần đạo đã phái Phó Giáo Chủ đi trợ trận, hai quân chinh chiến, ai cũng có thương vong, há có thể vì một cục tức mà bỏ bữa, bụng dạ hẹp hòi như vậy, làm sao làm được đại sự?!” Thông Thiên Giáo Chủ thấy mọi người đã đông đủ, liền từ tốn nói.

Tuy chuyện Phong Thần Bảng bị Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn bày một vố, nhưng hiện tại có Trương Phương là một biến số, chiến tranh Phong Thần bây giờ cũng chưa biết đi về đâu.

Chẳng phải mười hai Kim Tiên đã đi mất mấy người rồi sao, hiện tại môn nhân Xiển Giáo lại đang ở trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, sinh tử bất minh.

Tuy thái độ của Lão sư Hồng Quân không rõ ràng, nhưng Tiệt Giáo ít nhất còn có sinh cơ, chỉ chờ một thời cơ.

Trong mắt Thông Thiên Giáo Chủ tinh quang lóe lên, một số phương pháp với Trương Phương không hề trùng hợp.

"Lão sư dạy bảo đúng ạ!" Mọi người không dám không nghe, đồng thanh đáp.

Tuy nhiên, trong lòng cũng có chút không thoải mái, dù sao vừa rồi lại mất mặt lớn như vậy, Nhiên Đăng đó thật sự khiến người ta tức giận.

"Lão sư, đồ nhi có lời muốn nói!" Đa Bảo Đạo Nhân do dự một lúc, lên tiếng nói.

"Cứ nói thẳng!" "Lão sư không biết, người ngoài đồn đại, Tiệt Giáo không phân biệt người có lông có sừng, loài sinh ra từ ẩm ướt hay trứng, đều có thể chung sống hòa thuận.

Chúng đồ thật sự rất tức giận…" Đa Bảo Đạo Nhân cân nhắc ngữ khí, khẽ nói.

Vút!

Lập tức, trong Bích Du Cung dâng lên một tia uy áp, khí tức khủng bố đang ngưng tụ.

Trực tiếp áp đến mức mọi người không ngẩng đầu lên được, như

thể đang ở trong băng thiên tuyết địa, lạnh lẽo dâng lên tận đáy lòng.

"Có phải đang nói bừa không?!" Giọng nói không nghe ra cảm xúc, Thông Thiên Giáo Chủ hỏi.

"Đệ tử nào dám!

Lời đó chính là từ bên Xiển Giáo truyền ra!" Đa Bảo Đạo Nhân vội vàng cúi mình, run rẩy nói.

Vút!

Khí thế thu lại, lại như thủy triều lui đi.

"Ai, Tam Giáo vốn dĩ đều là một nhà, hà tất phải nói ra những lời này!" Thông Thiên Giáo Chủ thầm than một tiếng, trong lòng lại nghĩ, sư huynh à sư huynh, cho dù là những loài có lông vũ, cũng đâu phải là loài không có lông vũ, lời nói lần này thực sự quá khinh bạc.

"Không ngờ thời cơ đã đến, lại không trách bần đạo không niệm tình cũ!" Lại than một tiếng, trong mắt Thông Thiên Giáo Chủ tinh quang chớp động, trong chốc lát đã định ra một kế hoạch.

Chương 331

Vút!

Chưa kịp nói thêm, Thông Thiên Giáo Chủ bấm pháp chỉ, hư không lóe lên từng trận quang mang.

Sát cơ bỗng nhiên dâng lên, từng tia sát khí tuôn ra, tràn ngập toàn bộ Bích Du Cung.

Chỉ thấy bốn thanh trường kiếm lượn lờ trong hư không, tản ra sát khí, sát khí tràn ngập.

Hiển nhiên bốn thanh trường kiếm này đã trải qua vô số luyện hóa từ thi sơn huyết hải, vô cùng khủng bố.

Bốn thanh trường kiếm lóe lên các loại hào quang, bay lượn trong hư không, vạch ra từng đạo quỹ tích màu đỏ, so với Thanh Bình Kiếm, uy lực cũng ngang ngửa.

Bốn thanh kiếm này, chính là bốn bảo vật mà Hồng Quân đã phân ban.

"Đa Bảo nghe lệnh!" Thông Thiên Giáo Chủ phất ống tay áo, bốn thanh trường kiếm dừng lại, xoay tròn vù vù.

"Đệ tử tại!" Đa Bảo Đạo Nhân vội vàng đáp lời.

"Hiện Phó Giáo Chủ đang gặp nạn, bần đạo lệnh ngươi suất lĩnh một chúng môn nhân, cầm bốn thanh kiếm này, tiến đến trợ trận!" Thông Thiên Giáo Chủ nói, trong lúc vung tay, bốn thanh trường kiếm đồng loạt bay về phía Đa Bảo Đạo Nhân.

Đa Bảo Đạo Nhân tiếp nhận, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, Trương Phương đã biết, cũng có tin tức truyền đến, không ngờ hiện tại lại gặp phiền toái rồi.

Lại thấy Thanh Bình Kiếm là do Nhiên Đăng Đạo Nhân đưa trả, mọi người nhất thời có chút suy nghĩ, trên mặt biểu tình bất định.

"Lão sư, bốn thanh kiếm này…" Đa Bảo Đạo Nhân tuy đã tiếp kiếm, nhưng lại không biết phải làm thế nào.

"Bốn thanh kiếm này đều có tên, Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm, có thể tổ thành Tru Tiên Kiếm Trận.

Kiếm trận sát cơ vô hạn, hung hiểm trùng trùng, ngay cả Thánh Nhân nhập vào kiếm trận này, cũng khó mà toàn thân thoát ra." Thông Thiên Giáo Chủ lạnh lùng nói.

Một lời nói, khiến mọi người kinh ngạc không thốt nên lời.

Chẳng ngờ, nghe đến mấy chữ "Thánh Nhân không thể toàn thân thoát ra", mọi người liền ngây ngốc.

Phải biết uy lực của Thánh Nhân, chỉ cần một ngón tay cũng có thể bóp chết Đại La Kim Tiên.

Dưới Thánh Nhân đều là kiến cỏ, đâu phải lời nói đùa.

Đại La Kim Tiên giao thủ với Thánh Nhân, chắc chắn phải chết; có lẽ chỉ có Chuẩn Thánh, mới có thể chống đỡ được vài chiêu.

"Đệ tử lĩnh mệnh!" Đa Bảo Đạo Nhân cung kính nói, thu bốn thanh trường kiếm lại, liền trực tiếp lui đi. ...

Ngũ Hành Thành.

Trương Phương đang tu luyện trong sân dường như có cảm ứng, thân hình lóe lên, liền biến mất không thấy tăm hơi.

Vút!

Trong nháy mắt, liền xuất hiện trên không Ngũ Hành Thành.

“Chà, thật là một cái bài diện lớn.” Trương Phương nhìn đối diện Tây Kỳ, lạnh lùng cười.

Chỉ thấy vạn đạo hào quang từ chân trời hạ xuống, một đạo hồng quang từ từ bay tới.

Nhìn kỹ thì, đó lại là một cỗ liễn, trên đó ngồi một người, không nhìn rõ dáng vẻ; chín con kim long năm móng uốn lượn thân hình, cam tâm làm tọa kỵ.

Vút!

Bỗng nhiên một đạo độn quang bay lên, đến bên cạnh hắn.

“…” Có người phát ra một tiếng kinh hô, nhìn thấy khuôn mặt người đó, chính là Triệu Công Minh.

“Chúc mừng Triệu đạo hữu, đã khôi phục rồi.” Trương Phương thấy trạng thái của hắn, lên tiếng nói.

“Ha ha!

Không cần tạ ơn cứu mạng của Phó Giáo Chủ!” Triệu Công Minh hoàn hồn, sảng khoái cười.

Trải qua một phen sinh tử, hắn cũng có điều lĩnh ngộ, tinh khí thần còn tốt hơn trước, hiển nhiên công lực có chút tinh tiến.

“Đạo hữu khách khí!” Trương Phương cười nói, cũng không quá đặt nặng trong lòng.

Triệu Công Minh xuống núi trợ trận, nếu không phải hắn liều chết một phen, e rằng toàn bộ Ngũ Hành Thành đã bị hủy, mọi nỗ lực của Trương Phương cũng công cốc.

“Kim long năm móng…” Ánh mắt chuyển về cỗ Cửu Long Trầm Hương Liễn đó, Triệu Công Minh tán thán nói.

Chương 332

"Không phải là một tia long hồn huyễn tượng, để chống đỡ mặt mũi thôi sao!" Nếu đặt vào mười vạn năm trước, Trương Phương tự nhiên sẽ tin kim long năm móng tồn tại, đáng tiếc hiện tại đã qua thời gian đó, Long Tộc sớm đã bị hủy diệt, số còn lại không nhiều huyết mạch không thuần là giao long tạp chủng.

Mười vạn năm trước, với tính kiêu ngạo của Long Tộc, thà chết cũng không làm vật kéo xe cho người khác, cho dù Thánh Nhân bức bách, cũng chỉ đành chết mà thôi.

"Thì ra là vậy!" Triệu Công Minh chưa từng tu luyện thần thông phá hư vọng, lại do Thánh Nhân huyễn hóa ra, nhất thời tự nhiên không thể nhìn thấu.

"Không ngờ long hồn cũng không tệ!" Trương Phương bỗng nhiên mắt sáng rỡ.

"Phó Giáo Chủ lời này có ý gì?" Triệu Công Minh hỏi.

"Kim Giao Tiễn pháp bảo trong tay Vân Tiêu đạo hữu, nếu có thể dung nhập tia long hồn này, pháp bảo chắc chắn sẽ thăng cấp một bậc." Trương Phương cũng đã thấy uy lực của Kim Giao Tiễn, đột nhiên nghĩ đến.

Hiện tại Long Tộc thuần chính khó tìm, huống chi là long hồn của kim long năm móng.

"Có lý!" Triệu Công Minh cũng vui mừng nói, Kim Giao Tiễn do hai con giao long luyện hóa, nhưng lại thiếu long hồn, nếu dung nhập long hồn kim long năm móng, uy lực chắc chắn sẽ tăng mạnh.

Trương Phương thấy vẻ mặt vui mừng của hắn, cười nói: "Triệu

đạo hữu dã tâm cũng không nhỏ, ngay cả đồ của Thánh Nhân cũng dám cướp!" Cửu Long Trầm Hương Liễn chính là đại bộ liễn dư của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Trương Phương cảm nhận được khí tức Thánh Nhân, mới xuất hiện ở đây.

Suy nghĩ kỹ cũng hiểu, Tây Kỳ liên tục treo miễn chiến bài mấy ngày, chắc chắn là đi tìm người giúp đỡ.

Không ngờ, lại mời cả Nguyên Thủy Thiên Tôn đến, nội tâm Trương Phương chấn động từng trận.

Cuộc chiến Phong Thần tiến hành đến đây, có lẽ cũng nên thay đổi rồi.

"Ấy…" Triệu Công Minh nghẹn lời, vốn dĩ hào sảng lại có chút do dự, không nhìn thấy biểu tình châm chọc của Trương Phương, mới tỉnh ngộ.

"Ha!

Phó Giáo Chủ nói đùa rồi, nếu có thể làm được, đâu cần câu nệ!" Triệu Công Minh cười nói, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào cỗ Cửu Long Trầm Hương Liễn đó.

Nếu có thể nâng cấp pháp bảo của muội tử nhà mình, tự nhiên phải tìm mọi cách để làm.

Triệu Công Minh đã không còn là Triệu Công Minh trước kia, sau một phen sinh tử, tâm thái càng thêm khoáng đạt.

Hồng Hoang chính là một thời đại tranh đấu với trời, nếu khuất phục trước dâm uy, há có thể chứng được Đại Đạo?!

"Tốt!" Trương Phương cười lớn, nhìn thấy sự thay đổi của Triệu Công Minh, càng thêm vui mừng.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đến, e rằng sẽ có một trận ác chiến,

ta cũng nên đi tìm người giúp đỡ thôi!" Trương Phương nghiêm sắc nói, đùa giỡn thì đùa giỡn, việc có thể thực hiện được cũng là chuyện sau này, việc cấp bách là tìm cách đối phó với một Thánh Nhân.

"Ý của Phó Giáo Chủ là gì?" Triệu Công Minh cũng hiểu, hiện nay có thể đối kháng Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng chỉ có lão sư của mình, Thông Thiên Giáo Chủ.

"Đúng vậy!" Trương Phương gật đầu nói, mình cũng muốn thử đấu với Thánh Nhân một trận, nhưng người quý ở chỗ tự biết mình, phía sau còn có một đám người phải bảo vệ.

Tuy tính tình phóng khoáng, có lẽ có thể thoát khỏi tay Thánh Nhân, nhưng người khác thì tuyệt đối không thể.

Lần này không chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn… Trương Phương nhìn về phía xa, trong lòng dâng lên một trận bất an dữ dội.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy, vạn sự vạn vật đều phải chuẩn bị đối sách trước.

"Ta đi tìm Giáo Chủ giúp đỡ, nhờ Triệu đạo hữu trấn giữ trận địa, nếu Thánh Nhân ra tay, có thể tránh thì tránh." Trương Phương từ tốn nói.

"Bần đạo tự hiểu rõ, Phó Giáo Chủ đi đi, cẩn thận là trên hết!" Triệu Công Minh cũng nghiêm sắc, gật đầu nói.

"Nhờ đạo hữu!" Không nói thêm nữa, Trương Phương hóa thành một đạo độn quang, bay về phía Bích Du Cung.

Triệu Công Minh ở lại nguyên chỗ, dừng chân một lát, thấy vạn đạo hào quang đi xa, mới quay về Ngũ Hành Thành.

Sau đó triệu tập mọi người, chuẩn bị bàn bạc một phen, chuyện này quả thật không thể lơ là. ...

Bích Du Cung.

Trương Phương không ngừng nghỉ, một mạch cấp tốc bay đến, cuối cùng cũng đến ngoài cung.

Rầm!

Hai chân vừa chạm đất, liền thấy cửa cung tự động mở ra, để lộ một hành lang đen tối u ám.

Trương Phương trực tiếp độn vào, cảm nhận khí tức của người ngồi cao trong cung, chắp tay nói: "Bái kiến Giáo Chủ!" "Không tệ, tu vi có tiến triển!" Giọng nói trầm ổn truyền đến, Thông Thiên Giáo Chủ cũng cảm nhận được sự thay đổi của Trương Phương trước, khẽ cười nói.

Khác với lần trước, lần này khí tức của Trương Phương thay đổi cực kỳ rõ ràng, trên người ẩn ẩn có một tia đại đạo chi ý.

Ai mà biết, đó chính là một tia biến hóa mà Thất Phách Thần Thông mang lại.

Chẳng trách có năng lực chống đỡ Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư hợp lực công kích, hóa ra đạo hạnh tinh tiến nhanh đến vậy.

Chương 333

"Giáo Chủ quá khen!" Trương Phương gãi gãi đầu, không biết Thông Thiên Giáo Chủ có ý gì, nhưng có người khen, thì cứ khiêm tốn mà tiếp nhận.

"Ý định của ngươi ta đã rõ, không ngờ hai vị sư huynh của ta lại liên thủ cùng đến Tây Kỳ!" Thông Thiên Giáo Chủ lại lên tiếng, chỉ là ngữ khí có một tia buồn bã nhàn nhạt.

Cuối cùng vẫn bị người ta tính kế, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng nhau áp chế.

"Quả nhiên!" Nghe thấy lời này, Trương Phương thầm nói một tiếng, chẳng trách trước đó có một tia bất an, hai Thánh liên thủ, uy áp của họ chắc chắn sẽ khủng bố.

"Giáo Chủ có cách nào phá giải không?!" Câu hỏi tự nhiên không hề che giấu, cực kỳ táo bạo, Trương Phương lên tiếng hỏi.

Vừa lên đã hỏi Thông Thiên Giáo Chủ có cách nào phá giải thế liên hợp công kích của Lão Tử và Nguyên Thiên Tôn.

"Ha ha!

Tiểu tử!" Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy, cười lớn.

Đã bao nhiêu năm rồi, chưa từng thấy một tên to gan như vậy, dám chất vấn mình.

Tâm tính này, khá giống phong thái của mình năm xưa.

"Ăn nói không cẩn thận, đáng phải chịu tội gì?" Thông Thiên Giáo Chủ ngữ khí lạnh hẳn.

Uy thế, lập tức dâng lên một tia lạnh lẽo, như vạn trượng núi lớn

đè nặng trên vai.

Gió lớn đột ngột nổi lên, gào thét chạy trong cung, như dao nhọn loạn xạ chém vào mặt.

Trương Phương nghiến chặt răng, kiên cường chống đỡ, thân hình không hề lay động chút nào.

Rầm!

Lại mười phần uy thế áp xuống, Thông Thiên Giáo Chủ không hề áp chế khí thế của bản thân.

Khí tức Thánh Nhân bộc phát, không hề che giấu chút nào.

Đáng sợ hơn là, đạo khí tức này không hề tản ra, mà ngưng tụ thành một cây búa tạ khổng lồ, hung hăng giáng xuống Trương Phương.

"Hừ!" Trương Phương khẽ hừ một tiếng, từng tia tiên huyết từ khóe môi rỉ ra.

Toàn thân không thể động đậy, dường như chỉ cần nhấc ngón tay, liền sẽ đổ ập xuống.

Cũng trách Trương Phương quá khinh suất, không ngờ chỉ khí tức Thánh Nhân đã mạnh mẽ như vậy, không kịp thôi động pháp lực chống cự, chỉ dựa vào nhục thân cứng rắn chống đỡ.

Uy thế thực chất như những nhát búa tạ nặng nề, giáng xuống liên tiếp từng nhát.

Như sóng lớn vỗ vào từng đợt, sắc mặt Trương Phương ngày càng khó coi.

Phụt!

Đột nhiên một ngụm tiên huyết phun ra, vị máu tanh nhàn nhạt dâng lên.

Trương Phương kiên cường chống đỡ, bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt tử quang lóe lên.

Một đạo huy quang từ Ni Hoàn Cung độn ra, trực tiếp bay về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Huy quang độn nhập vào cơ thể Thông Thiên Giáo Chủ, đó chính là bi thương đại đạo, muốn ảnh hưởng tâm thần của ngài.

"Hừ!" Chỉ nghe thấy một tiếng lạnh hừ, huy quang trực tiếp bị chấn ra, với tốc độ nhanh hơn cả khi tấn công trước đó bay trở lại cơ thể Trương Phương.

"?!" Trương Phương đại kinh, bi thương đại đạo vốn trăm trận trăm thắng lại yếu ớt như vậy, chỉ một tiếng lạnh hừ đã bị chấn ra.

Còn kinh ngạc hơn cả uy áp khí tức Thánh Nhân mang lại, uy lực của Thánh Nhân, lại khủng bố đến vậy.

Phụt!

Huy quang u ám độn trở lại Ni Hoàn Cung, Trương Phương lại phun ra một ngụm tiên huyết.

Mùi máu tanh càng thêm nồng nặc.

Vút!

Bỗng nhiên một tiếng khẽ vang, trọng áp trên vai đột nhiên biến mất, uy thế Thánh Nhân như thủy triều lui đi.

"Không tệ!

Chỉ bằng nhục thân đã có thể chịu đựng đến mức này!" Thông Thiên Giáo Chủ thu hồi uy áp, cười nhạt nói, tràn đầy ý tán thán.

"Thần Phách Thần Thông cũng không tệ, đáng tiếc tu luyện chưa giỏi!

Chương 334

Nhưng để đối phó Nhiên Đăng và những người khác, thì cũng đủ dùng rồi!" Liên tiếp hai tiếng "không tệ", hiển nhiên là khẳng định tu vi thần thông hiện tại của Trương Phương.

Trương Phương nhe răng trợn mắt lung lay thân thể, dường như sắp tan rã.

Nghe được lời khen, Trương Phương lại không nói gì, vội vàng điều động pháp lực trong cơ thể, vận chuyển Bát Cửu Huyền Công, tu phục nhục thân.

Vừa rồi bị trọng búa tạ do uy áp Thánh Nhân ngưng tụ đánh mấy nhát, cường độ đó gần như ngang với đạo sét đen vạn trượng đánh xuống lần trước.

"Cảm giác thế nào?" Thông Thiên Giáo Chủ thu hồi uy thế, đợi Trương Phương hoàn hồn, lại lên tiếng hỏi.

"Cảm giác… không tệ!" Trương Phương nghe vậy, tiện tay lau đi tiên huyết rỉ ra ở khóe môi, khẽ cười khổ nói.

Bên cạnh Thánh Nhân thì thực lực thế nào?!

Thật sự khủng bố.

"Dám hỏi Giáo Chủ, vừa rồi uy áp đó dùng mấy thành lực?" Trương Phương ngẩng đầu, trong mắt lóe lên tinh quang, trực tiếp hỏi.

"À à, đã biết, cũng không ngại nói cho ngươi, tám thành!" Thông Thiên Giáo Chủ cười nhạt, không ngờ Phó Giáo Chủ lại có tâm tư hỏi vấn đề này.

Trương Phương im lặng, tỉ mỉ so sánh chênh lệch giữa hai bên,

nhất thời cảm thấy có chút không bình tĩnh.

Uy thế như vậy, tám thành và mười thành tuyệt đối là hai cảnh giới hoàn toàn khác nhau, miễn cưỡng chống đỡ được tám thành, nhưng nếu thực sự là uy áp Thánh Nhân mười thành, mức độ khủng bố chắc chắn sẽ tăng lên gấp mấy lần chứ không chỉ.

"Xì!" Trương Phương hít một hơi khí lạnh, nếu là như vậy, e rằng những suy nghĩ ẩn sâu trong lòng phải thu lại ít nhiều, nếu không có chút không biết lượng sức.

"Chỉ bằng sức mạnh nhục thân, có thể chống đỡ được tám thành, đã rất không tệ rồi.

Nếu thôi động pháp lực chống cự, cũng có khả năng đối đầu được một hai chiêu với Thánh Nhân, đâu cần thất vọng!" Thông Thiên Giáo Chủ thấy bộ dạng của hắn, khẽ cười nói.

Hiển nhiên mục đích đã đạt được, Phó Giáo Chủ đã bị dọa một phen.

Thông Thiên Giáo Chủ sinh ra ở Hồng Hoang vô số năm, đã thấy biết bao nhiêu bậc thiên tài kiệt xuất, đáng tiếc thiên tài đến mấy đi nữa, cũng đều tự phụ kiêu ngạo, trong sự kiêu ngạo; không phải có kiêu ngạo là không tốt, nhưng nếu không biết thu liễm tiết chế, cuối cùng cũng sẽ đi lạc lối.

Trước đó hành vi khiêu chiến Thiên Đạo của Trương Phương, Thông Thiên Giáo Chủ không hoàn toàn tán đồng, nhưng cũng không ngăn cản, chỉ là đôi khi cần phải chỉ điểm một phen, mới có thể khiến hắn biết rằng "trời ngoài trời còn có trời, người ngoài người còn có người".

Với thực lực của Phó Giáo Chủ nhà mình, đáng lẽ chỉ đứng sau Thánh Nhân, có thể xưng là đệ nhất nhân dưới Thánh Nhân, có thể

đấu pháp với Nhiên Đăng Đạo Nhân, Huyền Đô Đại Pháp Sư, Lục Áp, đều có thể thắng.

Vì vậy Thông Thiên Giáo Chủ mới áp chế Trương Phương một chút, để hắn biết cách thu liễm.

"Tạ Giáo Chủ!" Phía dưới, Trương Phương cũng đã hiểu rõ tầng quan hệ này, lên tiếng nói.

Dù sao Thông Thiên Giáo Chủ sẽ không vô duyên vô cớ ra tay, càng không vì một vấn đề nhỏ mà so đo tìm phiền phức.

Mặc dù đã phun ra hai ngụm máu, Trương Phương cảm thấy có chút không thoải mái.

"Thần Phách Thần Thông đó, hãy tu luyện nhiều hơn, không chừng có thể thành một Đại Đạo!" Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy cười, khẽ chỉ.

Giáo chỉ khai phái của Tiệt Giáo, chính là phải cắt được một đường sinh cơ, thành Đại Đạo.

Cái gọi là Đại Đạo năm mươi, Thiên Diễn bốn mươi chín, độn mất một.

Cái "một" bị độn mất, chính là một đường sinh cơ mà Tiệt Giáo muốn cắt lấy.

Cái "một" đó, có thể là bất kỳ Đại Đạo nào; cái "một" đó, là lĩnh ngộ trong lòng mỗi người.

Một đường sinh cơ mang lại hy vọng có thể thành Đại Đạo.

Vút!

Một đạo thanh quang xuất hiện, hư không một trận vặn vẹo, tiếng phá không vang lên.

Trương Phương nghe tiếng, vội vàng giơ tay, tiếp lấy đạo thanh

quang.

“Thanh Bình Kiếm?!” Cảm giác lạnh buốt truyền đến, Trương Phương vừa nhìn đã nhận ra, chính là thanh trường kiếm đã đồng hành cùng mình chiến đấu bấy lâu.

Thanh quang lóe lên, hóa ra nguyên hình, chính là Thanh Bình Kiếm!

Rung!

Bỗng nhiên Thanh Bình Kiếm rung lên, từng đạo tin tức dũng nhập vào đầu.

“Cái gì?!” Thấy những tin tức này không có nguy hiểm, Trương Phương mới tiếp nhận hấp thu.

Một lát sau, thân hình Trương Phương run lên, trong mắt lóe lên tinh quang.

“Tạ Giáo Chủ!” Trương Phương thu Thanh Bình Kiếm lại, chắp tay, cung kính nói.

Chương 335

Một tiếng nói chân tình thực ý, không hề giả tạo.

Tin tức từ Thanh Bình Kiếm truyền ra, chính là một số cảm ngộ về tu luyện Thần Phách Thần Thông; chỉ cần hơi lĩnh hội, Trương Phương liền thu được rất nhiều, bi thương đại đạo mà hắn duy nhất lĩnh ngộ được trong chốc lát tinh tiến một phần.

Hiển nhiên, Thông Thiên Giáo Chủ làm vậy, là để giúp Trương Phương lĩnh ngộ.

"Bần đạo nhớ trước đây có người tu luyện Thần Phách Thần Thông, nên mới truyền lại một phần cảm ngộ như vậy.

Hãy ghi nhớ, tu luyện thần phách liên quan đến Nguyên Thần, không thể nóng vội, cần từ từ cảm ngộ, nếu không làm tổn thương Ni Hoàn Cung, ai cũng không cứu được!" Thông Thiên Giáo Chủ nghiêm túc nói, biểu tình trang trọng.

Người tu đạo chú trọng nhất hồn phách, nếu không trước đó Triệu Công Minh trúng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, cũng sẽ không nhanh chóng tinh khí thần suy yếu, suýt chút nữa hồn tiêu đạo vẫn.

"Tôi ghi nhớ rồi.

À không, Thanh Bình Kiếm…" Trương Phương gật đầu, ngón tay khẽ vuốt ve thân kiếm sắc bén.

Thần thông lĩnh ngộ được bằng "điểm cường hóa", được ép vào trong não, nên mỗi lần lĩnh ngộ thần thông mới, đều cần phải thông thạo một phen, nếu không cũng không thể phát huy uy lực; nếu bản thân có thể có lĩnh ngộ tốt hơn, thì không còn gì bằng.

Ghi nhớ đã tốn "điểm cường hóa", sử dụng lại thành thạo,

Trương Phương rất rõ điều này.

"Nhiên Đăng đích thân đưa đến, lúc rời đi đã xảy ra xung đột với đệ tử môn hạ." Giọng Thông Thiên trầm xuống, ngữ khí không nghe ra hỉ nộ ái ố.

"Đích thân đưa đến sao?" Trương Phương hỏi.

Trương Phương đương nhiên hiểu, đích thân đến tận nơi trả Thanh Bình Kiếm, không nghi ngờ gì là đang tát thẳng vào mặt Tiệt Giáo, cũng chẳng trách chúng tiên Tiệt Giáo không dễ dàng tha cho hắn.

Nhưng nhìn từ ấn tượng, Nhiên Đăng Đạo Nhân không giống người ngu ngốc như vậy.

Lẽ nào Nguyên Thủy Thiên Tôn… "Đúng vậy!" Chưa đợi Trương Phương mở miệng, Thông Thiên Giáo Chủ đã nhàn nhạt nói.

Trương Phương hơi cau mày, xem ra Nguyên Thủy Thiên Tôn đã không kìm nén được nữa, nhìn thấy môn hạ biết bao nhiêu đệ tử hồn tiêu đạo vẫn, cho dù là Thánh Nhân, cũng khó mà áp chế cảm xúc.

Huống chi Phong Thần Bảng từ đầu đã có người cố tình gây khó dễ, lừa gạt Thông Thiên Giáo Chủ, bây giờ lại tự vấp ngã, quá mất mặt.

Vậy thì cách làm lần này, chắc chắn là để thực sự khơi mào mâu thuẫn giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo.

"Ý của Giáo Chủ là…" Trương Phương trong mắt lóe lên tinh quang, trầm giọng hỏi.

"Bần đạo đã bảo Đa Bảo đi bày Tru Tiên Trận!" Tru Tiên Trận?!

Chỉ một câu, Trương Phương liền kinh ngạc, Tru Tiên Trận đại danh đỉnh đỉnh ai mà không biết, một vị Thánh Nhân bày trận, phi bốn

vị Thánh Nhân không thể phá, trận này quả thật quá khủng bố.

Xem ra Thông Thiên Giáo Chủ cũng đã chấp nhận lời khiêu khích này, muốn kết thúc.

Chẳng trách Nguyên Thủy Thiên Tôn lại dễ dàng được mời xuống núi như vậy, xuất hiện để trợ trận cho Tây Kỳ.

"Giáo Chủ, bây giờ không thể trì hoãn nữa!" Nghĩ đến đây, Trương Phương liền lo lắng cho phòng ngự trong Ngũ Hành Thành, vội vàng lên tiếng nói.

"Không vội, có Cửu Khúc Hoàng Hà Trận chặn lại, cũng có thể ngăn cản một phen!" Thông Thiên Giáo Chủ khẽ nhắm mắt.

Trương Phương nghe vậy giật mình, có thể được Thánh Nhân tán dương, uy lực của Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, chắc chắn vượt xa tưởng tượng.

Chẳng trách Huyền Đô Đại Pháp Sư mang theo Thái Cực Đồ, cũng không gây ra sóng gió gì.

Có lẽ mấy vị tiên tử kia cũng không… Cửu Khúc Hoàng Hà Trận trải qua sự chỉnh sửa trận pháp của chúng tiên Xiển Giáo, uy lực đã không còn tầm thường, có vẻ hơi nghịch thiên.

"Ngăn cản?!" Trương Phương tỉ mỉ nghiền ngẫm câu nói này, phát hiện có chút không đúng.

Cửu Khúc Hoàng Hà Trận chắc chắn không thể ngăn cản Nguyên Thủy Thiên Tôn, hiện tại môn đồ Xiển Giáo đang bị giam trong đại trận.

Thông Thiên Giáo Chủ nói câu này có hai ý, một là muốn Nguyên Thủy Thiên Tôn cứu môn hạ đệ tử ra, rồi cùng Tiệt Giáo Tru Tiên Trận một trận đối quyết quang minh chính đại; hai là Thông Thiên Giáo Chủ cố ý thả môn đồ Xiển Giáo, không muốn tận diệt.

Nếu không Thông Thiên Giáo Chủ bây giờ ra tay, chắc chắn có thể vừa kịp chặn Nguyên Thủy Thiên Tôn, chờ Cửu Khúc Hoàng Hà Trận lần lượt luyện hóa môn đồ Xiển Giáo; làm như vậy, Xiển Giáo chắc chắn sẽ chịu đả kích diệt môn, sinh lực bị tiêu hao hoàn toàn, chỉ còn lại một số đệ tử tam đại căn nguyên không tốt.

Ngay cả Dương Tiễn, Na Tra là những người nổi bật trong tam đại đệ tử, hiện tại cũng bị giam cầm trong trận.

"Giáo Chủ!" Trương Phương ngẩng đầu, sâu sắc nhìn Thông Thiên Giáo Chủ một cái; trong lòng không rõ, không biết thái độ của vị Chưởng Môn Nhân Tiệt Giáo này.

Tâm tính công chính, không nỡ?

"Ừm?" Thông Thiên Giáo Chủ khẽ hừ một tiếng.

"Vậy tôi xin về Ngũ Hành Thành trước, để đón Đa Bảo Đạo Nhân và các đồng liêu khác, cùng nhau bố trí Tru Tiên Trận!" Trương Phương hít sâu một hơi, đề nghị nói, biểu tình không hề thay đổi.

"Đi đi!" Thông Thiên Giáo Chủ gật đầu, đoan tọa trên cao đài.

"Hãy nhớ Thanh Bình Kiếm đừng để mất nữa, nếu không Phó Giáo Chủ sẽ thất chức, phải chịu trọng phạt!" "Vâng!" Trương Phương đáp lời, chắp tay, quay người hóa thành độn quang rời đi.

Chương 336

Trong lòng không rõ vấn đề Thanh Bình Kiếm mất hay không, … người có thể thành Thánh Nhân, há có đạo lý không nỡ?!

Với đạo hạnh thần thông của Đa Bảo Đạo Nhân và những người khác, đối đầu với Nhiên Đăng Đạo Nhân và những người đó, cho dù có Tru Tiên Trận, ai thắng ai thua thật sự khó nói.

Vì vậy vào khoảnh khắc Trương Phương quay người đi, hắn đã có một nhận định, Thông Thiên Giáo Chủ sẽ thả chúng tiên Xiển Giáo, không muốn tận diệt.

"Ai!" Rời xa Bích Du Cung, Trương Phương không nhịn được thở dài một tiếng.

Xem ra Thông Thiên Giáo Chủ chưa nhận thức được sự nghiêm trọng của sự việc, tuy đã lấy ra Tru Tiên Trận, nhưng lại không đủ coi trọng.

Với tâm tính của Nguyên Thủy Thiên Tôn đó, trận đối chiến lần này e rằng sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến toàn bộ chiến tranh Phong Thần, thậm chí thay đổi lớn tình hình hiện tại.

Trương Phương phải nhanh chóng quay về, bố trí thật tốt một phen, không thể để tất cả nỗ lực trước đó trở thành công cốc.

Đột nhiên có chút không hiểu Thông Thiên Giáo Chủ, không biết nên khen một câu vì niệm tình sư huynh đệ, hay nên mắng một câu phu nhân chi nhân.

Huống hồ, một khi Tru Tiên Trận đã được bày ra, chắc chắn sẽ có các Thánh Nhân khác của giáo phái khác rục rịch hành động.

"Chỉ mong lựa chọn của tôi là đúng!" Trương Phương nhìn về

phía Tây, nơi có hai vị Thánh Nhân của Tây Phương Giáo, đang chờ đợi chiến tranh Phong Thần xuất hiện biến hóa, chờ đợi thu về một đám người, để củng cố căn cơ của Tây Phương Giáo.

Vút!

Hồng quang bay vút, biến mất ở chân trời; Trương Phương mang theo chút bực bội, quay về Ngũ Hành Thành.

Ai mà biết phía sau, một ánh mắt sâu thẳm, vẫn luôn dõi theo hướng hắn rời đi.

Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ thu ánh mắt lại, ngón tay khẽ gõ lên bàn, không biết đang suy nghĩ gì.

Tâm tư mà Trương Phương không thể nhìn thấu, Thông Thiên Giáo Chủ cũng có chút không nhìn thấu Trương Phương, lờ mờ cảm thấy vị Phó Giáo Chủ này nội tâm có đại pháp.

Mặc dù Trương Phương che giấu rất tốt, nhưng khí tức vô thì vô khắc tản ra đó, cùng với ý nghịch phản trong ngữ khí, cũng khiến Thông Thiên Giáo Chủ hơi trầm ngâm, suy nghĩ không dứt.

Tên tiểu tử này phi phàm, không thể coi thường.

Tây Kỳ.

Nhiên Đăng Đạo Nhân đoan tọa trong doanh trướng, bên cạnh có Lục Áp và Khương Tử Nha hai người.

Cũng chỉ còn lại hai người, Nhiên Đăng Đạo Nhân khẽ thở dài, sau khi rời Bích Du Cung, liền vội vàng quay về Tây Kỳ, muốn đến trước Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Dù sao Thánh Nhân hàng lâm, đâu phải là chuyện tầm thường.

"Chưởng Giáo Thiên Tôn đã đến!" Bỗng nhiên, Lục Áp mở mắt, lên tiếng nói.

Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng cảm nhận được, hai người thân hình lóe lên, biến mất trong doanh trướng.

"Mau bày trận đón lễ!" Khương Tử Nha kinh ngạc, vội vàng đứng dậy, lớn tiếng hô.

Rất nhiều tướng lĩnh nghe vậy, vội vàng ra lệnh cho binh sĩ, bày ra thế trận nghênh đón Thánh Nhân.

Rầm!

Chỉ thấy vạn đạo hào quang hạ xuống, hư không tràn ngập sắc màu rực rỡ.

Một đạo độn quang từ chân trời, giá cỗ Cửu Long Trầm Hương Liễn, từ từ hạ xuống.

Kim quang chớp động, mọi người không nhìn rõ người đó, chỉ có thể quỳ nửa người, nghênh đón Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Khắp nơi trong tầm mắt, tất cả mọi người đều có vẻ trang trọng, trong mắt lóe lên vẻ tôn kính, cuồng nhiệt.

"Chưởng Giáo Thiên Tôn!" Nhiên Đăng Đạo Nhân và Lục Áp đồng thời hành lễ, chắp tay.

Lục Áp tuy hành lễ, nhưng biểu tình lại không hề thay đổi, thậm chí ngay cả cách xưng hô đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không phát giác ra sự thay đổi, chỉ làm những gì nên làm.

"Cung nghênh Lão sư!" Khương Tử Nha vội vàng tiến lên, chắp tay nói.

"Cung nghênh Thiên Tôn!" Phía sau, hàng vạn tướng lĩnh đồng thanh hô, tiếng nói dường như muốn chấn vỡ thiên địa, nổ vang.

"Cung nghênh Thiên Tôn!" "…" Liên tục ba tiếng, âm thanh truyền đi rất xa, kéo dài không dứt.

Binh sĩ Ngũ Hành Thành nghe vậy, đều kinh ngạc, không biết Tây Kỳ đã xảy ra biến cố gì, nhưng đạo hào quang vạn trượng vừa rồi thì nhìn rõ mồn một.

"Không cần đa lễ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn bước xuống xe liễn, nhìn Nhiên Đăng Đạo Nhân và Lục Áp, nhàn nhạt nói.

Vung ống tay áo, một luồng gió mát vô cớ nổi lên.

Từ từ thổi qua, khẽ vuốt ve mọi người, khiến binh sĩ kinh thán.

Chương 337

Ánh mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn lướt qua phía dưới, các tướng sĩ nơi ánh mắt ngài chạm đến đều cúi đầu, không dám đối diện với ngài.

Tư thái vô thượng đó, như một vầng thái dương chói lọi, dường như nhìn thêm một lần cũng là bất kính.

"Lão sư xin mời!" Khương Tử Nha cúi đầu, làm một động tác mời.

Là đệ tử ký danh bốn mươi năm, tiên đạo khó thành, cũng chưa từng thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn mấy lần, trong lòng không khỏi có chút cảm thán.

Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu, mấy người liền tiến vào doanh trướng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi ở vị trí cao, những người còn lại lần lượt xếp xuống dưới.

"Tình hình hiện nay thế nào?" Nguyên Thủy Thiên Tôn không thấy Quảng Thành Tử và những người khác, trong lòng đã hiểu rõ, nhưng vẫn lên tiếng hỏi.

"Lão sư, Trương Quế Phương đó đã bày Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, hại rất nhiều đồng liêu thâm hãm trong trận, khó lòng thoát thân, hiện sinh tử bất minh, Huyền Đô đạo hữu, cũng tương tự!" Khương Tử Nha cung kính nói, không dám giấu giếm chút nào.

"Huyền Đô?!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, khẽ lẩm bẩm, không ngờ Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng bị giam trong trận, nhưng có Thái Cực Đồ hộ thân, cũng không có gì dị thường.

"Chưởng Giáo Thiên Tôn, lần này thực sự là đồ nhi thất chức!"

Nhiên Đăng Đạo Nhân bước ra một bước, thỉnh tội nói.

Tóm lại phải có người đứng ra chịu trách nhiệm, nếu không truyền ra ngoài, chúng tiên Xiển Giáo đều bại trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, vậy đặt Nguyên Thủy Thiên Tôn vào đâu?

Giáo đồ vô phương?

Đạo pháp quá yếu?

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, chỉ nhàn nhạt nói: "Sát kiếp lần này, Quảng Thành Tử đương nhiên phải chịu kiếp này, còn về việc người đó nhân tiện lịch luyện một phen, cũng không trách tội ngươi!" "Lão sư thánh minh!" Khương Tử Nha nghe thấy lời này, vội vàng nói.

Cũng sợ Nguyên Thủy Thiên Tôn trách tội, nếu lại thiếu đi một phần chiến lực, vậy thì thật sự không ổn.

"Tạ Chưởng Giáo Thiên Tôn lượng giải!" Nhiên Đăng Đạo Nhân chắp tay, liền trực tiếp lui xuống.

"Lão sư, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận…" Thấy Khương Tử Nha hỏi, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhàn nhạt cười, "Không sao, đợi bần đạo đi xem xét một lượt, rồi mới đưa ra phán đoán!" Nói rồi, thân hình Nguyên Thủy Thiên Tôn hư ảo, trực tiếp biến mất.

Ba người còn lại nhìn nhau, vội vàng bước ra khỏi doanh trướng.

Đông đông đông!

Tiếng trống trận, từng trận tiếng trống vang lên, tướng sĩ phe Tây Kỳ đồng loạt hô trận.

Tướng sĩ thành Thương vội vàng bày trận nghênh chiến, trong chốc lát sát khí bỗng nhiên dâng lên, xông thẳng lên trời.

Trên tường thành Ngũ Hành Thành.

Mọi người lấy Triệu Công Minh làm đầu, xếp thành hàng.

Thời chiến đương nhiên là người có năng lực đứng trên, Trương Phương vừa đi, Triệu Công Minh đương nhiên không nhường nhịn dẫn dắt mọi người.

"Này… Nguyên Thủy Sư bá!" Vân Tiêu Tiên Tử kinh hô, trên mặt tràn ngập kinh ngạc, sau một thời gian tĩnh dưỡng, nàng đã khôi phục lại.

Những người khác cũng vậy, đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng giữa hư không, mới phản ứng lại, phát hiện người đó phi phàm.

Thánh Nhân muốn ra tay phá trận sao?!

"Hừ!

Cho dù là Sư bá thì sao, hiện tại hai quân đối chiến, ai thuộc về bên nào, chúng ta gọi một tiếng "Sư bá" là đã cực kỳ tôn kính rồi, há có thể làm mất uy phong của chính mình?!" Quỳnh Tiêu Tiên Tử thấy biểu tình của mọi người, hơi tức giận nói.

Mọi người nghe thấy lời này, trên mặt hiện lên một tia ngượng ngùng.

"Ha ha!" Triệu Công Minh cười nhạt, "Hiện nay Cửu Khúc Hoàng Hà Trận đã bày ra, môn đồ Xiển Giáo cũng bị giam trong đại trận, dù thế nào cũng không thể giải thích rõ ràng, chư vị đừng hoảng sợ, cứ trực diện mà đối mặt!" Trước đó đã cùng Phó Giáo Chủ cảm nhận được Nguyên Thủy Thiên Tôn, thấy được mặt của ngài, bây giờ cũng không còn sợ hãi nữa.

"Nhưng Đại huynh..." Tiêu tiên tử khẽ nhíu mày, trong lòng có chút lo lắng; dẫu một vị Thánh nhân xuất hiện, những người như họ sao có thể chống đỡ được?

Nếu chọc giận Nguyên Thủy Thiên Tôn, e rằng khó giữ được tính

mạng.

Thánh nhân giết người thì đâu cần nói đến tôn ti đạo lý, cứ thế đưa lên Phong Thần Đài, lúc đó có muốn kêu oan cũng vô ích.

"Vân Tiêu không cần lo lắng!

Nhưng có biết Phó Giáo chủ đi đâu không?" Triệu Công Minh an ủi.

Vân Tiêu tiên tử lo lắng không phải không có lý, ít nhất nàng còn giữ được lý trí, không bị chiến quả trước đó làm cho choáng váng đầu óc.

Kim Tiên là Kim Tiên, Thánh nhân là Thánh nhân, thực lực Kim Tiên trước mặt Thánh nhân thì ngay cả xách giày cũng không xứng.

"Đúng vậy!

Chương 338

Sao không thấy Phó Giáo chủ đâu?" "Quả thực, rời trận đã lâu rồi, Phó Giáo chủ đâu?" Bị Triệu Công Minh nhắc nhở, mọi người mới phát hiện Trương Phương không có ở đây, không thấy bóng dáng đâu cả.

Vừa nãy bị Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện làm cho chấn động, lại quên mất sự tồn tại của Phó Giáo chủ nhà mình.

"Chẳng lẽ..." Vân Tiêu tiên tử khẽ cắn môi dưới, phỏng đoán.

"Không sai, Phó Giáo chủ đi mời Lão Sư đến trợ trận!" Triệu Công Minh gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, đầy vẻ ngưng trọng.

Miệng thì nói không lo lắng, đó là vì có Thông Thiên Giáo Chủ chống lưng.

Giờ người chưa đến, cần phải ngăn cản Nguyên Thủy Thiên Tôn một lúc, e rằng có chút không dễ dàng.

Mọi người nghe được hai chữ "Lão Sư" thì mắt đều sáng lên, Lão Sư tự nhiên không cần nói cũng biết là Thông Thiên Giáo Chủ.

"Nếu vậy, chúng ta cũng có thể yên tâm đôi chút!" Vân Tiêu tiên tử nghe vậy, miệng thì nói thế, nhưng mày mắt lại nhíu chặt hơn, hiển nhiên là có điều gì đó, chỉ là không dám chắc chắn.

"Chư vị cứ ở đây, đừng vọng động, bần đạo sẽ đi gặp hắn!" Triệu Công Minh cất tiếng, sau đó hóa thành độn quang bay đi.

"Đại huynh cẩn thận!" "Đạo hữu coi chừng!" Mọi người vội vàng nói, đương nhiên Triệu Công Minh đi rồi, họ cũng không dám tùy tiện xông lên.

Độn quang bay đến, Triệu Công Minh hạ xuống trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Ra mắt Sư bá!" Đánh một cái kê thủ, Triệu Công Minh cất tiếng.

Dù thế nào, trên mặt nổi đối phương cũng là sư huynh của Lão Sư mình, lễ nghi cần thiết không thể thiếu.

"Ngươi vẫn còn nhận ra bần đạo là sư bá của các ngươi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe tiếng, khẽ hừ một tiếng.

"Sư bá thứ tội!" Triệu Công Minh khẽ cười khổ, hiển nhiên người đến không có ý tốt; đối với nhân vật tầm cỡ này, cũng không thể nói năng bất cẩn, chỉ có thể cung kính đáp.

"Bày ra trận pháp này, là vì đệ tử môn hạ của bần đạo đang gặp phải tai ương này, tạm thời không nói đến việc khác.

Trong trận chiến Phong Thần, Thông Thiên còn không dám tùy tiện làm càn, mà các ngươi lại không nghe hiệu lệnh, nghịch thiên, cản trở thiên số tám trăm năm của Đại Chu!" Nguyên Thủy Thiên Tôn quát mắng.

Với vẻ mặt "hận rèn sắt không thành thép", ngừng một chút, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại nói: "Thôi được!

Vào được trận thì bần đạo tự sẽ đi." Triệu Công Minh nghe vậy liền nhíu mày, định phản bác.

Đáng tiếc, Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa hạ lệnh, Triệu Công Minh cũng chỉ đành lắc đầu, "Sư bá cứ tự nhiên!" Triệu Công Minh thôi động trận pháp, hắn cũng rất quen thuộc với Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, sau đó thân hình lóe lên, trực tiếp độn vào trong trận.

Trước đó, trừ Huyền Đô Đại Pháp Sư, các vị tiên khác của Xiển Giáo đều bị đánh trực tiếp vào.

Lần mở trận này đã là lần thứ hai, người phá trận cũng không thể xem thường.

"Hô!" Vừa tiến vào trong trận, Triệu Công Minh liền vung lệnh kỳ, chỉ thấy sáu trăm tinh nhuệ sĩ tốt nghe lệnh mà động, không sai một ly, cực kỳ chỉnh tề.

Trải qua nhiều ngày thực chiến rèn luyện, hiển nhiên đã thuần thục.

Oanh!

Trong trận, chỉ thấy huyết khí xông thẳng lên trời, nhuộm đỏ cả nền trời, sát khí nồng đậm bao quanh.

Các sĩ tốt đồng loạt quát một tiếng, sát khí bỗng tăng vọt, như thể có thực chất, trùng kích vào tâm thần mọi người.

"Thật là một trận pháp nghịch thiên tà ác!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng lơ lửng giữa không trung, chấp tay sau lưng, thấy Cửu Khúc Hoàng Hà Trận biến hóa, trong mắt lóe lên vẻ ghê tởm.

Cửu Khúc Hoàng Hà Trận dùng người làm tế trận, sát khí nhiễu loạn tâm thần người, thậm chí sẽ phản phệ người bày trận, cũng đi ngược lại thiên hòa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn luôn tự xưng là chính đạo, tự nhiên không thể chấp nhận những tà ma quỷ khí như vậy.

"Không biết Thông Thiên tu luyện kiểu gì, hữu giáo vô loại, không trọng căn cốt, lại để lại những nghiệt chướng như vậy, sát tâm nặng đến thế thì làm sao chứng đắc Đại Đạo!

Đáng tiếc, đáng bi ai thay!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lắc đầu than thở.

Sau đó không còn do dự nữa, thân hình lóe lên, liền trực tiếp độn

nhập vào trong trận.

Bá!

Vừa vào trận, vô số huyết sát chi khí liền ập đến, mùi huyết tinh lan tỏa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ nhíu mày, một cỗ uy thế vô thượng dâng lên, đẩy lui tất cả huyết sát chi khí đó.

Trước người không gió tự động, cuồng phong nổi lên, thổi tan hết mùi huyết tinh.

Đại trận trong nháy mắt bị dọn sạch một khoảng đất trống, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngay cả tay cũng không nâng, chỉ bằng uy thế của Thánh nhân đã phá tan đại trận.

Một đạo kim quang từ trong tay bắn ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn theo hướng đạo kim quang đó, thân hình khẽ động.

Chương 339

"?!" Trên đài lệnh, Triệu Công Minh thấy vậy, khẽ giật mình, hướng mà đạo kim quang kia chỉ đến, chính là nơi Quảng Thành Tử và những người khác bị giam giữ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể nhanh chóng tìm đúng phương hướng như vậy, ngay cả Triệu Công Minh, khi cảm thụ trận này cũng có vài phần kinh hãi.

Cửu Khúc Hoàng Hà Trận tự xưng là chín khúc quanh co, vạn vàn biến hóa, vừa bước vào trong đó liền khiến người ta lạc mất phương hướng, không tìm thấy lối ra; sau đó sẽ bị huyết sát chi khí trùng kích, nếu người có tâm thần yếu ớt, sẽ trực tiếp mất tâm thành ma.

Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể nhanh chóng tìm thấy phương hướng như vậy, Triệu Công Minh hơi kinh ngạc, nhưng cũng không thể không thừa nhận đó là Thánh nhân.

Nếu ngay cả chút bản lĩnh đó cũng không có, thì cũng không cần xưng là Thánh đạo.

"Tật!" Triệu Công Minh khẽ bóp pháp chỉ, miệng thốt ra một chữ.

Chỉ thấy một đạo lệnh kỳ bay ra, xông về phía một nơi không rõ trong trận.

Oanh!

Lệnh kỳ khẽ động, chỉ thấy Cửu Khúc Hoàng Hà Trận bắt đầu biến hóa, vô số huyết sát chi khí bơi lượn.

Cửu cung biến hóa, di chuyển hình dạng, hoán đổi vị trí.

"Hả?!" Trong trận, Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy đại trận biến hóa, nhàn nhạt hừ một tiếng.

Cảnh tượng trước mắt đã thay đổi lớn, không còn là thế giới đầy huyết tinh như trước.

Chỉ thấy mây mù lượn lờ, nghìn núi trùng điệp, các loại chim bay thú chạy, một cảnh tượng tiên cảnh hiện ra.

Nước chảy róc rách, va vào những hòn đá nhỏ, phát ra âm thanh trong trẻo.

Bỗng nhiên, một cỗ sương khí nhẹ nhàng bay đến, mang theo ý vị mềm mại.

"Thủ đoạn nhỏ nhoi như vậy, cũng dám dùng để mê hoặc ta sao?!" Nguyên Thủy Thiên Tôn không hề động, thấy đạo sương khí kia bay đến, trực tiếp vung tay áo.

Phanh!

Kim quang lóe lên, đâu còn tiên cảnh nào nữa.

Đạo sương khí kia hóa thành một con huyết long, đầu rồng nhe nanh dữ tợn trực tiếp lao tới.

Hống!

Tiếng rồng gầm như có như không, đôi mắt rồng trợn tròn đầy giận dữ, tỏa ra sát khí.

Miệng rồng há lớn, truyền ra từng trận gió tanh, mùi vị hôi thối khó chịu.

Chỉ một ngụm, liền muốn nuốt chửng Nguyên Thủy Thiên Tôn vào bụng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ búng ngón tay, một đạo thần mang bay đi, va chạm với huyết long.

Thần mang bay ra, trực tiếp xuyên thủng huyết long, lao về phía xa.

Huyết long thân hình khựng lại, ngay sau đó hóa thành từng trận huyết vụ tan biến.

Huyết long trong trận, bị một cái búng tay liền trực tiếp bị đánh tan, không còn chút long uy nào như vừa nãy.

Chỉ trong chốc lát, đạo kim quang dẫn đường vừa rồi cũng biến mất, bị huyết sát chi khí nuốt chửng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngừng bước, vừa định tiếp tục tiến lên, dù sao vừa nãy kim quang đã dò xét, tìm vị trí đệ tử môn hạ.

"Phương hướng thay đổi rồi?" Thân hình định đi lại dừng lại, Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ nhíu mày.

Đại trận biến hóa một lần, lại che giấu cảm ứng vị trí của Quảng Thành Tử và những người khác.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mới hiểu ra, huyễn cảnh vừa rồi chỉ là bề ngoài, quan trọng hơn là biến đổi trận hình, che giấu vị trí đệ tử môn hạ, không cho tìm thấy.

"Cũng có chút thú vị!" Nhàn nhạt cười, Nguyên Thủy Thiên Tôn lật tay, triệu ra một chiếc gương.

Chiếc gương toàn thân màu vàng kim, mặt gương không thể nhìn rõ, bị một luồng sương mù không tên che phủ.

"Khai!" Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ bóp pháp chỉ, mặt gương bắn ra một đạo kim quang.

Không thể cảm ứng, chỉ có thể mượn uy lực của pháp bảo.

Kim quang vừa chiếu, một con đường ánh sáng hiện ra, quanh co khúc khuỷu, không có phương hướng cố định.

"A!" Chiếc gương lơ lửng quanh người, Nguyên Thủy Thiên Tôn theo hướng con đường ánh sáng, thân hình lóe lên bay đi.

“Pháp bảo?

Chương 340

Lại có thần thông phá hư vọng sao!" Trên đài lệnh, Triệu Công Minh nhìn thấy chiếc gương kim quang kia, lẩm bẩm.

Cái gọi là Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, một trong những công năng trọng yếu là ở sự biến hóa, khiến người ta lún sâu vào trong đó; hiện tại Nguyên Thủy Thiên Tôn tế ra pháp bảo gương, đại trận đã mất đi phần lớn uy lực.

"Lạc!" Không còn cách nào, Triệu Công Minh chỉ đành phẩy trận kỳ lần nữa, đồng thời tay vung lên, một đạo kim quang từ trong tay áo bay ra, độn nhập vào trong trận.

Nhìn hình dáng, hẳn là một kiện pháp bảo.

Oanh!

Lệnh kỳ vừa động, huyết mang trên đỉnh Cửu Khúc Hoàng Hà Trận đều rơi xuống, tựa như mưa máu.

Khí tức đại trận thu liễm vào trong, luyện hóa tất cả mọi thứ trong trận, áp súc khí tức.

Một cỗ huyết sát chi khí cực kỳ âm lãnh u ám lan tỏa, nồng đậm hơn trước gấp mấy lần.

"Thôi được!

Cứ để bần đạo xem các ngươi có bản lĩnh gì!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy huyết sát chi khí như sóng lớn, từng đợt từng đợt trùng kích, liền dừng lại thân hình.

Dáng vẻ đó, tựa như đang nhàn nhã tản bộ vậy, dù sao Nguyên Thủy Thiên Tôn nếu thực sự muốn phá trận, trực tiếp tế ra Bàn Cổ Phiên là được, có thể trực tiếp đánh sập Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Một trận pháp nhỏ nhoi, muốn vây khốn một vị Thánh nhân, có chút không đáng xem.

Chỉ thấy vô số huyết sát chi khí ngưng tụ thành đủ loại binh khí.

Đao, thương, kiếm, phủ, mười tám loại binh khí.

Hơn nữa lại ngưng tụ thành từng cây mũi tên, toàn thân huyết hồng, tỏa ra khí tức cuồng bạo.

Hưu hưu hưu!

Lệnh vừa động, hồng quang lóe lên, bắn ra.

Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ búng ngón tay, trên đỉnh đầu hà quang lóe lên, một phiến khánh vân dâng lên.

Các binh khí do huyết sát chi khí huyễn hóa va chạm vào khánh vân, trực tiếp bị tiêu diệt tan biến, hóa thành hư vô.

Khánh vân không có chút biến hóa nào, ngay cả một tia suy giảm cũng không có, có thể thấy pháp lực của Nguyên Thủy Thiên Tôn thâm hậu đến mức nào.

Hống!

Một đợt binh khí oanh kích xong, huyết quang lại dâng lên, chỉ thấy chín mươi chín con huyết long bay lượn.

Thân thể quanh co, mắt rồng lóe hung quang, trừng trừng nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thân dài trăm trượng, năm móng lóe hàn quang, tỏa ra long uy.

"Đáng tiếc, thiếu đi chút long hồn, không thành khí thế!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn từng con huyết long, lắc đầu nói.

Huyết long thì giống huyết long, đáng tiếc không có long hồn bên trong, đó chẳng phải là vẽ mèo vẽ hổ mà thôi sao.

“Đi!” Khẽ điểm vào pháp bảo, Côn Luân Kính xoay tròn tích lưu lưu.

Trong nháy mắt, cũng chiếu ra chín mươi chín đạo kim quang, xông về phía huyết long.

Huyết long gầm lên giận dữ, cũng trực tiếp lao về phía kim quang.

Trong chốc lát, phong vân cuộn trào, tiếng nổ vang vọng khắp nơi, huyết vụ lan tỏa.

Kim quang và huyết long tiêu hao lẫn nhau, sau đó cùng lúc hóa thành hư vô.

Chỉ thêm một chiêu nữa, liền phá vỡ biến hóa của Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Thần thông vừa phá, Nguyên Thủy Thiên Tôn thu lại khánh vân, yên lặng chờ đợi.

Cứ như vậy một lúc, thấy đại trận không còn biến hóa nữa, chiếc Côn Luân Kính kia mới lại bắn ra một đạo kim quang, chiếu ra lộ tuyến hành tiến.

“Thì ra là thế!” Trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn lóe lên vẻ thất vọng, sau đó mới bước ra một bước.

Thân hình lóe lên, liền trực tiếp biến mất vào hư vô.

Một chỗ nào đó trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, các vị tiên môn hạ Xiển Giáo đều tụ tập ở đây, có đệ tử đời thứ hai Quảng Thành Tử, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn và những người khác, có đệ tử đời thứ ba Dương Tiễn, Kim Trá, Mộc Trá và những người khác.

Chỉ thấy toàn thân họ đều phát ra quang mang, tất cả đều dựa vào nhau, phát ra từng trận kim quang, chống đỡ huyết sát chi khí xâm nhập.

Chỉ có điều mỗi người đều nhắm chặt hai mắt, vẻ mặt thống khổ, hôn mê bất tỉnh.

Chương 341

Công pháp của Xiển Giáo nói chung là như nhau, những người bị vây khốn đều là đệ tử Xiển Giáo, công pháp tu luyện có cùng bản nguyên, vì vậy khi sinh mệnh nguy hiểm, mới có thể tự phát vận chuyển công lực, ngưng kết lại một chỗ, chống đỡ huyết sát chi khí.

Nếu không đồng lòng hợp sức, e rằng đã sớm bị huyết sát chi khí thôn phệ, thân tiêu đạo vẫn.

Bỗng nhiên hư không một trận vặn vẹo, một đạo kim quang hiện ra.

Thân hình Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện ra, ánh mắt quét qua mọi người, sau đó mới yên tâm.

Thấy các đệ tử không xảy ra chuyện gì xấu, mọi thứ đều ổn.

"Khai!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa mở Tuệ Nhãn, hai mắt lóe kim quang.

Trên đỉnh đầu của Quảng Thành Tử và những người khác đều là một mảnh hư vô, không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

"Đáng tiếc, vạn năm tu vi, hủy trong chốc lát.

Chỉ vì Tam Thi chưa trảm, Lục Căn không tịnh, bây giờ lại trở thành phàm phu tục tử!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa nhìn vừa khẽ than thở.

Dù sao Phong Thần Sát Kiếp cũng không thể tránh khỏi, nếu muốn trách thì chỉ có thể trách công lực tu vi không đủ, mới dẫn đến hậu quả như vậy.

"Cấm!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn xong, vung tay, Côn Luân Kính bắn ra một đạo kim quang.

Kim quang bao phủ lấy các đệ tử Xiển Giáo, bảo vệ họ.

Kim quang vừa đến, quang mang trên người Quảng Thành Tử và những người khác đều ẩn vào trong cơ thể, tự động phục hồi vết thương.

Kim quang do Côn Luân Kính bắn ra, một là bảo vệ, ngăn cản huyết sát chi khí xâm nhập; hai là giam cầm không gian này, tránh cho Triệu Công Minh lại thay đổi vị trí, bắt người đi.

Xong xuôi mọi việc, Côn Luân Kính lại bắn ra một đạo kim quang, chiếu ra phương hướng, Nguyên Thủy Thiên Tôn quay người rời đi.

Không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn không cứu người, chỉ là dính dáng đến nhân quả, không thể làm tùy tiện.

Hắn đang chờ, chờ một người.

Khi tìm người thì gặp khá nhiều trở ngại, chậm trễ một lúc; nay có kim quang chỉ đường, lại không có trận pháp cản trở, Nguyên Thủy Thiên Tôn một đường thông suốt không hề cản trở, liền muốn ra khỏi trận.

Oanh!

Khi sắp ra khỏi trận, đại trận đột nhiên truyền ra tiếng oanh minh.

Vô số mũi tên huyết sắc ngưng tụ thành, lại lần nữa đánh tới.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vẻ mặt không đổi, lười để ý, trực tiếp độn ra khỏi trận.

Những thần thông như vậy, hiển nhiên không thể làm hại hắn, chỉ là phiền phức không ngớt.

Bá!

Bỗng nhiên kim quang lóe lên, một đạo kim quang xen lẫn trong những mũi tên huyết sắc, đột nhiên xông ra.

Nó dài mười trượng, kim quang lóe sáng, trực tiếp lao tới, muốn giam cầm Nguyên Thủy Thiên Tôn, chính là Phược Long Tác đã được gia trì.

"Hừ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng hừ một tiếng, một tay đưa ra, trực tiếp nắm lấy Phược Long Tác, mặc cho nó giãy giụa phản kháng, cũng không thể nhúc nhích.

Hưu!

Phược Long Tác không thể phản kháng, bị trực tiếp ném ra, bay ngược ra ngoài với tốc độ còn nhanh hơn lúc tấn công, xé rách hư không.

Nguyên Thủy Thiên Tôn quay đầu, nhìn sâu về phía đài lệnh của đại trận một cái, trong mắt lóe lên hàn quang.

Một đệ tử Tiệt Giáo, dám khiêu khích như vậy, rõ ràng là không xem hắn ra gì.

Thân hình lóe lên, Nguyên Thủy Thiên Tôn một bước bước ra, liền trực tiếp rời khỏi Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Trên đài lệnh của đại trận.

Chỉ thấy kim quang lóe lên, chiếc Phược Long Tác kia bị trực tiếp ném trả lại, bắn nhanh, không tự chủ đập về phía Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh trừng lớn mắt, không ngờ pháp bảo của mình lại dễ dàng bị đối phương khống chế đến vậy.

Tư!

Linh tính của Phược Long Tác bộc phát, khống chế thân hình, vừa vặn dừng lại trước mắt Triệu Công Minh, chỉ thiếu chút nữa là đập trúng.

Triệu Công Minh thở dài một hơi, thu hồi pháp bảo, quả nhiên là

chênh lệch quá lớn, uy thế của Thánh nhân thật đáng sợ.

Cửu Khúc Hoàng Hà Trận ngay cả sâu cạn của đối phương cũng không dò ra được, cũng không biết Sư bá đã dùng bao nhiêu phần công lực.

Chương 342

Ánh mắt cảnh cáo cuối cùng đó, khiến Triệu Công Minh thân hình đột nhiên run lên, không rét mà run. ....

Tây Kỳ, doanh trại.

"Chưởng giáo Thiên Tôn!" "Lão Sư!" Nhiên Đăng Đạo Nhân, Lục Áp và Khương Tử Nha đã đợi sẵn trong doanh trại, thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn trở về, liền vội vàng cung kính nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hạ xuống, nhàn nhạt gật đầu.

"Lão Sư, không biết tình huống của các vị đồng liêu thế nào rồi ạ?" Khương Tử Nha thấy người, liền vội vàng cất tiếng hỏi.

"Tước đi Tam Hoa, thần hồn bất ổn, đã bị huyết sát chi khí trùng kích mất tiên thể, trở thành phàm phu tục tử rồi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn về phía Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, nhàn nhạt nói.

"..." Ba người nghe vậy đại kinh, nhìn nhau, nhất thời không nói nên lời.

Tiên thể khổ công tu luyện vô số năm mới có được, nay chỉ vào trận pháp một lần liền trở thành phàm phu tục tử, uy lực của Cửu Khúc Hoàng Hà Trận quả thực quá mức lợi hại.

Dù sao cũng tốt, Quảng Thành Tử và những người khác giữ được tính mạng, sau này vẫn có thể tu hành lại.

Ba người trầm mặc, trong lòng cảm khái vạn phần.

Khương Tử Nha, khổ tu bốn mươi năm không thành đạo, mới có được cái chức Phong Thần này, hiện giờ các vị đồng liêu đều tán hết tiên thể, tuy pháp lực còn đó, nhưng cũng không khác gì phàm nhân.

“Chưởng giáo Thiên Tôn vừa rồi tiến vào, vì sao không đại phát từ bi, cứu các vị đồng liêu ra?” Nhiên Đăng Đạo Nhân cất tiếng hỏi, trong mắt có chút nghi hoặc.

Dù Cửu Khúc Hoàng Hà Trận có lợi hại đến mấy, cũng không phải trận pháp dưới cấp Thánh nhân, lẽ ra không nên có bất kỳ trở ngại nào đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn mới phải.

“Giáo phái này tuy do bần đạo chưởng quản, nhưng cần đợi Đạo huynh của ta đến, thương nghị một phen rồi mới có thể hành sự.” Nguyên Thủy Thiên Tôn phẩy tay, lại nói: “Các ngươi không cần lo lắng, bần đạo đã bảo vệ thần phách của họ, sẽ không bị huyết sát chi khí kia xâm thực.” Vừa nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn chợt ngẩng đầu, khẽ cười nói: “Ha ha!

Đạo huynh đến rồi!” Bên trời hà quang lóe lên, chỉ thấy một người cưỡi thanh ngưu, chậm rãi đi tới.

“Vất vả cho Đạo huynh, phải bôn ba như vậy!” Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh một cái kê thủ, nói với người đó.

Mọi người liền vội vàng nhìn sang, cũng đánh một cái kê thủ, trong mắt có chút chấn động.

Người đến chính là thủ lĩnh Tam Thanh, Thánh nhân Lão Tử!

“Ha!

Vì cơ nghiệp tám trăm năm của Chu gia, khiến nhân gian an ổn phồn vinh, bần đạo cũng phải ra tay một phen!” Lão Tử xuống khỏi thanh ngưu, khẽ cười nói.

Là chưởng giáo Nhân Giáo, tự nhiên cần chú trọng việc nhân gian.

Nếu không, khí vận Nhân Giáo không đủ, làm sao trợ giúp Thánh đạo tu luyện.

“Không cần đa lễ!” Lão Tử khẽ nâng tay, thanh phong từ từ thổi qua.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đi trước, dẫn Lão Tử vào doanh trướng, mọi người chen chúc theo sau.

Lão Tử ngồi ở vị trí chủ tọa, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi cạnh, những người khác xếp thành hàng.

“Cửu Khúc Hoàng Hà Trận bần đạo cũng có nghe nói, Nguyên Thủy tiên đến đây, có đi điều tra chưa?” Vừa ngồi xuống, Lão Tử liền trực tiếp cất tiếng hỏi.

“Bần đạo vừa ra khỏi trận, thì thấy Đạo huynh đến!” Nguyên Thủy Thiên Tôn phẩy tay, đáp lời.

“Vậy phá trận xong rồi, còn cần đợi ta làm gì?” Lão Tử nhìn hắn, trong mắt lóe lên ý cười.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng nhàn nhạt cười, không đáp lời.

Nhiên Đăng Đạo Nhân và Lục Áp cùng những người khác thì không dám nói gì, chỉ đứng yên lặng.

“Đồ nhi của bần đạo cũng bị vây khốn trong trận sao?” Lão Tử hỏi.

Khương Tử Nha nghe vậy, liền vội vàng đánh một cái kê thủ, “Kính xin Sư bá thứ tội, đệ tử, đệ tử biết Huyền Đô Đạo hữu đã lún sâu vào đại kiếp!” “Không sao, chỉ hỏi thôi.

Dù sao đồ nhi cũng có Thái Cực Đồ hộ thân, chắc chắn không xảy ra chuyện gì!” Lão Tử lắc đầu nói, không quá để tâm.

Pháp bảo phòng ngự chí bảo như Thái Cực Đồ, nếu ngay cả một người cũng không bảo vệ được, chẳng phải sẽ thành trò cười sao.

“Nguyên Thủy, theo bần đạo đi phá trận thôi!

Xong việc này, cũng nên sớm trở về; hồng trần thế tục, không thể lưu lại quá lâu!" Lão Tử nhìn mọi người một cái, thân hình lóe lên, liền trực tiếp biến mất.

Nguyên Thủy Thiên Tôn liền theo sau, trong nháy mắt, hai người cùng đi phá trận.

Những người còn lại lại vội vàng độn ra ngoài doanh trại, tính khí Thánh nhân cũng cổ quái, không thể đoán được.

Chương 343

....

Một bên khác, Triệu Công Minh vừa ra khỏi trận, liền thấy hư không một trận vặn vẹo, vội vàng dâng lên cảnh giác.

Hai đạo thân ảnh phù hiện, chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử.

Triệu Công Minh thấy hai người, một người cưỡi thanh ngưu, một người thì chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa rời đi.

Vội vàng định thần nhìn, Triệu Công Minh đại kinh thất sắc, nhanh chóng đánh một cái kê thủ, hô: "Triệu Công Minh ra mắt Sư bá!" Trong đầu chợt trống rỗng, không biết vì sao Lão Tử lại ở đây?!

Nếu chỉ một Nguyên Thủy Thiên Tôn thì còn đỡ, nhưng thêm một Lão Tử pháp lực vô biên nữa, Lão Sư nhà mình làm sao chống đỡ nổi.

Trong chốc lát vô số suy nghĩ chợt hiện, cuối cùng chỉ có thể hóa thành đủ loại bất lực.

"Không cần đa lễ.

Cứ để ta vào trận, bần đạo mới có thể phá trận!" Lão Tử ha ha cười, có vẻ tính khí cực tốt, cũng không nói lời trách tội, trực tiếp nói.

"Sư bá cứ tự nhiên!" Triệu Công Minh chỉ cảm thấy miệng hơi đắng, không biết phải cảm thấy thế nào, cũng chỉ có thể làm động tác mời.

Lần đầu tiên thấy người phá trận lại ung dung như vậy, người bày trận lại phải mời đối phương vào trận.

Đáng tiếc, Tam Thánh vốn đồng nguyên, lễ số cần thiết không thể

thiếu.

Triệu Công Minh đi trước một bước, dẫn đầu tiến vào trong trận.

Lão Tử ngồi trên lưng thanh ngưu, vừa thôi động tọa kỵ, liền độn nhập vào trong trận, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền theo sau.

Vừa ngồi lên đài lệnh, Triệu Công Minh liền thôi động lệnh kỳ, phát huy ra toàn bộ uy lực của Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, không hề giữ lại chút nào.

Đáng tiếc vừa rồi bị Nguyên Thủy Thiên Tôn phá một phen, huyết sát chi khí đã nhạt đi vài phần, không còn uy thế như trước.

Triệu Công Minh không biết Cửu Khúc Hoàng Hà Trận có thể chống đỡ được bao lâu, nhưng cũng chỉ có thể "đi bước nào hay bước đó".

Oanh!

Chỉ thấy đại trận chợt sinh biến hóa, từng con huyết long cuộn mình, ngưng kết xuất hiện.

Mỗi con đều có kích thước ngàn trượng, tỏa ra từng tia long uy.

Vạn con huyết long lập tức hình thành, che trời lấp nhật, tựa như đại chiến Long Hán Sơ Kiếp.

Triển khai thần thông này, đã tiêu hao Cửu Khúc Hoàng Hà Trận chín thành chín huyết sát chi lực, chỉ còn sót lại một chút lực lượng duy trì trận pháp.

Triệu Công Minh lại dốc toàn lực, không hề giữ lại chút nào, đánh ra tất cả huyết sát chi lực có được trong những ngày gần đây.

Nếu có thể vây khốn Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên là cực tốt, nếu không vây khốn được, thì cũng không còn cách nào nữa.

Cửu Khúc Hoàng Hà Trận đã đến cực hạn tại đây, không thể biến hóa nữa.

"Không tồi!" Lão Tử thấy từng con huyết long kia, trong mắt lóe lên vẻ hồi ức.

Cảnh tượng cự long bay lượn như vậy, đã nhiều năm không thấy, trước đây không có, sau này đại khái cũng sẽ không có.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào huyết long.

"Nguyên Thủy, phá trận..." Lau đi vẻ dị sắc trong mắt, Lão Tử nhàn nhạt cất tiếng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tâm tư rõ ràng, chỉ xem có phá hay không, lười nói thêm.

"Đa tạ Đạo huynh!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, phẩy tay nói.

Lão Tử gật đầu, nâng tay, pháp bảo bắn ra.

Một bức đồ tỏa kim quang bay ra, hình dạng có vài phần tương tự với Thái Cực Đồ.

"Bảo bối này tên là Càn Khôn Đồ!" Thấy vẻ kinh ngạc trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lão Tử khẽ cười nói.

Càn Khôn Đồ vừa xuất hiện, kim quang lóe sáng, đón gió liền trương lớn.

Oanh!

Kim quang lóe lên, từng đạo nhân ảnh từ Càn Khôn Đồ nhảy ra, lao về phía huyết long.

Bảo bối này và Thái Cực Đồ rất khác nhau, có thể nói là pháp bảo công kích.

Hống!

Chương 344

Huyết long cuộn mình, va chạm với những nhân ảnh kia.

Những nhân ảnh nối tiếp nhau nhảy ra, số lượng cũng ngang bằng với huyết long.

Nhân ảnh và huyết long va chạm vào nhau, kim quang tan đi, lại là từng vị Hoàng Cân Lực Sĩ đầu đội khăn vàng, thân cường lực tráng.

Hoàng Cân Lực Sĩ và huyết long giằng co chém giết, cuộn mình, huyết vụ lan tỏa.

Hoặc huyết long bị Hoàng Cân Lực Sĩ xé đứt từng mảnh, hoặc Hoàng Cân Lực Sĩ bị huyết long một ngụm nuốt chửng, luyện hóa thành hư vô.

"..." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn thấy cảnh này, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

Huyết long so với lúc phá trận vừa rồi, thân hình càng lớn hơn, uy lực càng mạnh hơn.

Mỗi một con huyết long đều sánh ngang với thực lực Kim Tiên đỉnh phong, quả thực quá đáng sợ.

Lão Tử chỉ bằng một pháp bảo đơn thuần đã thi triển thần thông, lại có thể đánh ngang ngửa với huyết long.

Nếu đổi lại là Nguyên Thủy Thiên Tôn, e rằng cũng không đơn giản như vậy.

Hống!

Trên đài lệnh, Triệu Công Minh thấy vậy, mày mắt liền nhíu chặt, lại lần nữa biến hóa thần thông.

Từng con huyết long gạt Hoàng Cân Lực Sĩ trước mặt ra, nhanh chóng tiến lại, sau đó huyết sát chi khí xông thẳng lên trời, thân hình dung hợp lại một chỗ.

Chỉ trong nháy mắt, những huyết long còn sót lại ngưng tụ thành một khối, một con cự long vạn trượng bay lên không, bơi lượn trong hư không.

Long uy tỏa ra, lại trực tiếp đột phá cảnh giới Kim Tiên, vừa vặn đạt đến thực lực Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nhưng chỉ có thực lực rỗng tuếch, không có hồn phách.

Sắc mặt Triệu Công Minh trắng bệch, hiển nhiên thần thông này đã tiêu hao rất nhiều pháp lực, và vắt kiệt Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Dù triệu hoán ra huyết long, Triệu Công Minh cũng có vẻ mặt kinh hãi, nếu đối đầu, e rằng cũng khó thoát khỏi cái chết.

Huyết long so với thực lực của Triệu Công Minh, đã vượt xa quá nhiều.

Trong đại trận, hư không bắt đầu trở nên bất ổn, ẩn ẩn có xu thế phá toái.

"Ha ha!

Là Long tộc, đương nhiên phải như vậy!" Thấy long uy mà huyết long vạn trượng kia tỏa ra, Lão Tử cười lớn nói: "Có chiêu này, bần đạo cũng có!" Khẽ bóp pháp quyết, chỉ thấy Càn Khôn Đồ bắn ra kim quang.

Tương tự, các Hoàng Cân Lực Sĩ trên trường đều lần lượt độn trở lại Càn Khôn Đồ.

Không mất mấy chốc, một bàn tay khổng lồ xé toạc Càn Khôn Đồ, đón gió liền trương lớn, trực tiếp chộp về phía con huyết long kia.

Huyết long vạn trượng gào thét, thân hình bơi lượn tấn công, một đạo huyết mang từ trong miệng phun ra.

Phanh!

Huyết mang hung hăng đập vào bàn tay khổng lồ, trực tiếp khiến nó khựng lại.

Sau đó huyết long bay lượn, quấn quanh bàn tay khổng lồ, cắn xé.

Cuộc đối quyết giữa cự long và bàn tay khổng lồ, kéo màn mở ra, nơi chúng đi qua, hư không từng trận vặn vẹo.

Hoa lạp!

Bỗng nhiên chỉ nghe một tiếng nứt vỡ, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận từ trong ra ngoài, lại từng tấc từng tấc phá nát, tất cả là do huyết long, trực tiếp hấp nạp cả bản nguyên đại trận.

Đại trận đột nhiên tan vỡ, hóa thành hư vô, huyết long và bàn tay khổng lồ vẫn như không thấy gì, vẫn đang đối quyết.

Huyết long hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi sự phá vỡ của trận pháp, chỉ vì huyết sát chi khí đều đã ngưng kết trong cơ thể, trừ khi huyết sát chi khí cạn kiệt, nếu không ai cũng không thể làm gì được nó.

Thân hình bị bàn tay khổng lồ đánh phá ra lỗ hổng, nhưng đã có thể kịp thời huyễn hóa ra.

"Nhiếp!" Lão Tử thấy Cửu Khúc Hoàng Hà Trận vừa phá, nhìn thấy bóng dáng Quảng Thành Tử và những người khác, liền đánh ra một đạo hà quang, cuốn lấy họ.

Hưu!

Bỗng nhiên một đạo độn quang bay đến, dừng lại phía sau Lão Tử.

"Lão Sư!" Huyền Đô Đại Pháp Sư đánh một cái kê thủ, cung kính

nói, Thái Cực Đồ lơ lửng trước người, trừ việc pháp lực trong cơ thể cạn kiệt, thì cũng không có tổn thương nào khác.

"Về bích tư mười năm, không được xuống núi nữa!" Lão Tử không nhìn hắn, chỉ nhàn nhạt nói.

Chương 345

"Đệ tử cẩn ghi!" Huyền Đô Đại Pháp Sư cười khổ đáp lời, sau đó ánh mắt bị huyết long hấp dẫn, trong mắt đầy vẻ chấn kinh.

Hắn mới thực sự hiểu được Cửu Khúc Hoàng Hà Trận lợi hại đến mức nào, nếu không có Thái Cực Đồ hộ thân, e rằng đã sớm thân tiêu đạo vẫn.

"Đưa họ về đi!" Nghe Lão Tử phân phó, Huyền Đô Đại Pháp Sư liền vội vàng hoàn hồn, cuốn lấy Quảng Thành Tử và các đệ tử Xiển Giáo khác, rồi đi về phía lều trại.

Bị huyết sát chi khí tẩy rửa lâu như vậy, chưa nói đến Xích Tinh Tử và những người hôn mê khác, ngay cả hắn cũng có chút không chịu nổi.

Xa xa, Triệu Công Minh đứng yên lặng, chứng kiến trận đại chiến.

Thân hình hắn không dám tùy tiện nhúc nhích, để giữ lại mạng sống.

Nếu còn ở trước mặt Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn mà liều mạng, chắc chắn sẽ thân tiêu đạo vẫn.

"Nghiệt đồ Tiệt Giáo, nạp mạng!" Bỗng nhiên, một tiếng quát mắng truyền đến, uy áp vô thượng trực bức Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh nghe tiếng, liền biết người đến không có ý tốt, vội vàng khẽ điểm vào túi vải bên hông.

Bạch mang lóe lên, một chuỗi bạch quang bay ra, chính là hai mươi bốn hạt Định Hải Châu kia.

Hai mươi bốn Định Hải Châu vừa hiện ra, lập tức lóe lên từng trận hồng quang, không đợi công kích, chỉ tạo thành một trận thế, bảo

vệ thân hình Triệu Công Minh, một lớp quang tráo màu hồng hiện lên.

Oanh!

Trong nháy mắt hai mươi bốn Định Hải Châu tạo thành phòng ngự, một đạo kiếm khí hung hăng chém tới, oanh vào hồng quang.

Triệu Công Minh mới có thời gian nhìn về phía người tấn công, chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn tay cầm trường kiếm, ánh mắt không thiện ý.

Tư!

Bỗng nhiên một tiếng nứt vỡ truyền đến, hồng quang hóa thành mảnh vỡ, tiêu diệt vào hư vô.

"?!" Triệu Công Minh đại kinh, vội vàng thu hồi hai mươi bốn Định Hải Châu, thân hình bạo lui.

Hắn vốn tưởng rằng quang tráo màu hồng đã chống đỡ được kiếm khí, không ngờ kiếm khí còn dư uy, trực tiếp bạo tạc.

Hai mươi bốn Định Hải Châu tuy chỉ là Tiên Thiên Linh Bảo cao cấp, nhưng có thể công có thể thủ, năng lực công kích và phòng ngự cơ bản là ngang nhau, thậm chí nói là Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh cấp cũng không quá lời.

"Uy lực lớn đến mức này sao?!" Thấy hai mươi bốn Định Hải Châu đều có chút ảm đạm, Triệu Công Minh chấn kinh nói, chỉ một kích liền trực tiếp phá vỡ phòng ngự của Định Hải Châu.

Hưu!

Tiếng xé gió, lại một đạo kiếm khí bắn ra.

Không cần nói nhiều, Triệu Công Minh cũng biết Nguyên Thủy Thiên Tôn lại lần nữa ra tay, trong lòng không dám sơ ý, vội vàng hóa thành hồng quang bay đi.

Đạo kiếm khí kia truy đuổi không ngừng, xé rách hư không, càng lúc càng gần.

"Không hay rồi!" Triệu Công Minh trong lòng dâng lên một tia bất an, nhưng lại không dám tế ra hai mươi bốn Định Hải Châu nữa, nếu chịu thêm một kích nữa, e rằng pháp bảo sẽ bị phế.

Hống!

Bỗng nhiên hai đạo kim quang xông lên trời, kim sắc giao long uốn lượn bay tới, trực tiếp lao vào đạo kiếm khí kia.

Triệu Công Minh thấy vậy, lập tức xoay người, tay cầm Kim Giản, đánh ra từng đạo thần mang, muốn tiêu hao năng lực ẩn chứa trong kiếm khí.

Chỉ bằng Kim Giao Tiễn, e rằng không chống đỡ được uy lực kiếm khí của Thánh nhân.

Thần mang oanh tạc trên kiếm khí, phát ra từng trận tiếng nổ.

Khói đặc tràn ngập, che trời lấp nhật.

Bá!

Chỉ thấy đạo kiếm khí kia xé rách hư không, lại phá tan cả Kim Giao Tiễn và hai đòn thần mang.

Triệu Công Minh trừng lớn mắt, sao cũng không hiểu nổi uy lực thần thông của Thánh nhân lại lớn đến thế, một cỗ cảm giác bất lực sâu sắc đột nhiên dâng lên.

"Triệu Đạo hữu lui!" Hư không truyền đến một tiếng quát lớn, một đạo thân ảnh phù hiện.

Ngay sau đó, một đạo kiếm khí lóe lên thất sắc bay tới.

Kiếm khí và kiếm khí va chạm vào nhau, ma sát trong hư không, không ai chịu lùi bước.

“Phó Giáo chủ!” Triệu Công Minh nghe tiếng, liền vội vàng nhìn sang, người đến chính là Trương Phương.

“Triệu Đạo hữu mau đi nghênh tiếp Đa Bảo Đạo Nhân và các vị đồng liêu khác, hợp lực bày Tru Tiên Trận, nơi đây trước hết cứ để ta chống đỡ!” Trương Phương nói ngắn gọn, lúc đó hắn đã gặp mặt Đa Bảo Đạo Nhân và những người khác.

Chương 346

Ánh mắt nhìn về phía xa, chỉ thấy Lão Tử ung dung tự tại đứng đó, tựa hồ sau khi phá vỡ Cửu Khúc Hoàng Hà Trận thì không còn ra tay nữa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa thấy Trương Phương, thân hình chậm rãi chuyển động, một cỗ uy thế Thánh nhân trực tiếp áp xuống.

"Được!

Nhưng Phó Giáo chủ..." Triệu Công Minh liền gật đầu, giờ ở lại cũng vô dụng, không bằng đi tìm người giúp.

Nghe ba chữ "Tru Tiên Trận", nội tâm hắn chấn động.

"Không cần lo lắng, ta tự có cách ứng đối!" Trương Phương thấy vẻ mặt lo lắng của hắn, nhanh chóng nói.

Triệu Công Minh nghe vậy, cho rằng Thông Thiên Giáo Chủ có lưu lại hậu chiêu trợ giúp Trương Phương, liền xoay người rời đi.

Trương Phương thấy người rời đi, mới đối diện với Nguyên Thủy Thiên Tôn, người còn chưa đến, nhưng uy áp Thánh nhân đã ập tới.

Đạo bào không gió tự động, phần phật vang lên.

Trương Phương tay cầm Lưu Ly Kiếm, cắn răng định trụ thân hình.

Từng đợt từng đợt uy áp trùng kích, Trương Phương như một con thuyền lá giữa sóng thần, luôn luôn tồn tại nguy hiểm bị hủy diệt.

Một cỗ khí tức bạo phát, Trương Phương thôi động pháp lực trong cơ thể, đối kháng với uy thế Thánh nhân.

Nguyên Thủy Thiên Tôn từng bước từng bước đi tới, lạnh lùng

nhìn Phó Giáo chủ Tiệt Giáo, toàn thân khí thế bộc phát, không hề giữ lại chút nào.

Muốn dùng uy thế Thánh nhân trực tiếp nghiền nát hắn thành huyết vụ.

Oanh!

Chỉ thấy trên hư không, hai cỗ khí tức tranh phong đối lập, từng trận sóng xung kích tán ra.

Lão Tử nhìn sang, thấy hai người đối trì nhau, trên mặt không có chút biểu cảm nào, không biết đang suy nghĩ gì, nhưng cũng không ra tay.

Trương Phương chỉ cảm thấy cơ bắp toàn thân trướng đau, cảm giác như bị điện giật dâng lên.

Uy thế Thánh nhân trước mắt này hiển nhiên còn mãnh liệt hơn lần trước của Thông Thiên Giáo Chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn không hề giữ lại chút nào.

May mà Trương Phương đã trải qua một lần, lần này lại có sự chuẩn bị, có thể thông qua pháp lực gia trì nhục thân, đối kháng uy thế Thánh nhân của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Lại đến!" Trương Phương tóc tai bay phấp phới, lạnh lùng cười nói, đạo bào rách nát, trông như thần ma.

Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ nhíu mày, thấy đối phương lại có thể chống đỡ được uy áp Thánh nhân, trong lòng không khỏi giật mình.

Dù là Nhiên Đăng Đạo Nhân, Lục Áp và những người khác, cũng không dám đối kháng như vậy.

Kẻ này... không thể giữ lại!

Trong chớp mắt, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã hạ quyết đoán.

Chưa nói đến việc Trương Phương đã làm hại rất nhiều đệ tử môn hạ, chỉ bằng thực lực hắn thể hiện ra bây giờ, cũng tuyệt đối không thể giữ lại.

Nếu Tiệt Giáo lại xuất hiện thêm một vị Thánh nhân nữa, hậu quả sẽ khôn lường.

Tuy Nguyên Thủy Thiên Tôn không thừa nhận Trương Phương có tư chất thành Thánh đạo, nhưng cũng không thể không đề phòng; hắn là người luôn suy tính sâu xa.

Oanh!

Khí tức trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn lại lần nữa bạo phát.

Nếu trước đó là sóng lớn, thì lần này chính là sóng lớn vạn trượng, cuốn tới.

Trong đó, còn xen lẫn từng tia sát khí, như thể binh khí đao kiếm có thực chất, hàn khí lóe sáng.

"?!" Trương Phương làm sao có thể biết được địch nhân còn ẩn giấu thực lực, nhất thời chạm phải không kịp phòng bị.

Dưới áp lực uy thế Thánh nhân, hắn chỉ cảm thấy đầu óng một trận đau nhói, xương cốt kêu lạo xạo.

Nếu lúc này thất bại, chắc chắn sẽ hóa thành huyết vụ, không còn toàn thây, ngay cả một mảnh thịt vụn cũng không tìm thấy, bị áp nát bấy.

"Có năng lực ảnh hưởng tâm phách!

Không, không chỉ tâm phách, từng tia sát khí đều ẩn chứa sát cơ!" Uy thế vừa đến, Trương Phương lập tức tỉnh ngộ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn quả là âm ngoan vô cùng, giấu thần thông sát phạt trong uy thế.

Chương 347

Mỗi tia sát khí đều là một đạo công kích, nếu bị nó lén lút tiếp cận, hậu quả khó mà tưởng tượng được.

Nghĩ đến đây, Lưu Ly Kiếm trong tay hà quang lóe sáng, trường kiếm khẽ quét, đánh ra vô số kiếm khí.

Không thể chỉ dựa vào khí tức để đối quyết nữa, nếu tiếp tục tiêu hao như vậy, chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì.

"Sát!" Trương Phương ánh mắt ngưng lại, sát khí chợt sinh, lại không lùi mà tiến lên, trực tiếp xông về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bỏ qua thực lực không nói, chỉ cái khí thế "một đi không trở lại" đó, cũng đủ khiến vô số người phải hổ thẹn.

"Tốt gan!" Thấy kiếm khí ập đến, Nguyên Thủy Thiên Tôn không giận mà cười, cảm thấy người của Tiệt Giáo thật ngu xuẩn, không nhanh chóng bỏ chạy lại dám xông lên đánh.

Tiện tay quét ra một đạo kiếm khí, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng cầm kiếm đánh tới.

Tranh!

Hai binh khí chạm nhau, một cỗ cự lực truyền đến, trực tiếp chấn động khiến cánh tay Trương Phương tê dại.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại ra một kiếm nữa, pháp lực rót vào, thân kiếm lóe kim quang.

Trương Phương vốn muốn tránh ra, không ngờ trường kiếm như thể mọc mắt, dù lui về đâu cũng bị chặn lại, bất đắc dĩ chỉ đành cứng rắn đón đỡ.

Lại một tiếng kim qua vang lên.

Phốc!

Kèm theo một ngụm tiên huyết, thân hình Trương Phương trực tiếp bay ngược ra.

"Trương Quế Phương, lấy cái gì mà đấu với ta?!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói, thân hình không ngừng, lại lần nữa áp sát.

"Quả thực đáng sợ, trách không được đều là lũ kiến hôi!" Trương Phương thầm nghĩ, cánh tay từng trận đau nhức, nhất thời nửa khắc không thể hoàn hồn, chỉ có thể bạo lùi.

Lưu Ly Kiếm thoát khỏi tay, lượn lờ quanh người.

Hư không một trận vặn vẹo, một thanh trường kiếm lóe ánh sáng xanh hiện ra, chính là Thanh Bình Kiếm.

Hai thanh linh kiếm vờn quanh Trương Phương, khẽ giao kích, phát ra từng trận tiếng kiếm reo êm tai.

Trương Phương đã không còn sức dùng kiếm nữa, cận chiến đã bị phế rồi.

Nhưng cũng tốt, cận chiến không chỉ phải chịu đựng đòn đánh của Nguyên Thủy Thiên Tôn, mà còn phải phòng ngự từng đợt uy thế Thánh nhân kia; chưa giao thủ đã mất đi phần lớn tiên cơ.

"Đi!" Đỉnh cấp "Binh Tự Bí" phát động, Lưu Ly Kiếm trực tiếp lao tới, như thể Trương Phương tự mình cầm nó công kích vậy.

Có đỉnh cấp Binh Tự Bí, bất kỳ binh khí nào cũng có thể tự động công kích, uy lực cũng không hề suy giảm chút nào.

Trong mắt lóe lên một tia điên cuồng, Trương Phương biết, nếu không thể kiên trì cho đến khi Đa Bảo Đạo Nhân bày Tru Tiên Trận, e rằng tính mạng khó giữ.

Ngẩng đầu nhìn hư không một cái, Trương Phương lẩm bẩm: "Không trách ta được đâu!" Ngón tay khẽ điểm vào Thanh Bình Kiếm, chỉ thấy nó trực tiếp độn nhập hư không, biến mất.

Một bên khác, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lưu Ly Kiếm giao đấu vài hiệp, trực tiếp một kiếm đánh bay nó.

Lại một cái quét, một đạo kiếm khí bay thẳng vào mặt.

"Thông Thiên dám giao Thanh Bình Kiếm cho ngươi, quả thực là cực kỳ buồn cười!" Nguyên Thủy Thiên Tôn ngừng lại, thấy thanh quang binh khí kia, lạnh lùng cười nói.

"Mắc mớ gì đến ngươi!" Trương Phương bị đánh đến mức chật vật như vậy, không thèm nói nhảm với hắn, thân hình lùi lại, nhanh chóng bay đi, muốn tránh khỏi kiếm khí.

"Nghiệt chướng cuồng vọng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy ngẩn ra, đã bao nhiêu năm rồi, từ khi Hồng Hoang ra đời đến nay, chưa từng bị ai châm chọc như vậy; hiện tại một Trương Quế Phương nho nhỏ lại dám nói năng bất cẩn đến thế.

Trong tay khẽ động, Côn Luân Kính xuất hiện, một đạo kim quang chiếu ra, quấn quanh Lưu Ly Kiếm.

Lại là một cuộc đối quyết giữa linh bảo công kích và linh bảo phòng ngự.

Trương Phương không dám mở Cường Hóa Khí ra để dò xét, dù sao đó cũng là vật phẩm của Thánh nhân, cũng không biết chiếc gương kim quang kia là pháp bảo cấp bậc gì.

Đương nhiên không phải Trương Phương không dám, mà là Cường Hóa Khí không dám, mỗi lần đều không muốn dò xét pháp bảo của Thánh nhân, sợ bị Thánh nhân phát giác.

Mắt thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn truy đuổi, Trương Phương lạnh

lùng cười.

Bất kể Nguyên Thủy Thiên Tôn phát huy ra bao nhiêu thực lực, nhưng Trương Phương đã nhận ra một điều, thực lực cảnh giới Chuẩn Thánh hiện tại của hắn, cách Thánh nhân còn rất xa, không chống đỡ được mấy chiêu.

Trừ phi có thể đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, phối hợp với ý cảnh đó, có lẽ mới có một sức chiến đấu.

Chuẩn Thánh đỉnh phong có thể đánh được hay không, chủ yếu cũng là để bảo mệnh.

Hiện tại đánh không lại, lại còn có khả năng không chạy thoát được.

Chương 348

Hưu!

Kiếm khí ập tới, Trương Phương tế ra Hỗn Độn Châu, pháp lực trong cơ thể điên cuồng rót vào, một màn hào quang màu xám rủ xuống, bao phủ toàn thân.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa độn đi, liền thấy hư không vặn vẹo, Thanh Bình Kiếm hiện ra thân kiếm.

Một đóa thanh liên u u phù hiện, từ từ bay tới.

Mang theo uy lực vô thượng, sát cơ lan tỏa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong nháy mắt dừng lại, có chút kinh ngạc nhìn đóa thanh liên kia, không ngờ Thanh Bình Kiếm lại dựng dục ra kiếm linh, quả thực khiến người ta khó hiểu.

Thấy linh kiếm, trong lòng hắn đã có phương pháp.

Bên cạnh, kiếm khí Thánh nhân vừa định đánh trúng Trương Phương, liền va chạm với Hỗn Độn Châu.

Trương Phương trong lòng thở dài, cũng không biết Hỗn Độn Châu có thể chặn được mấy phần công lực kiếm khí, thấy thảm trạng của hai mươi bốn Định Hải Châu và Kim Giao Tiễn, hắn thực sự không còn tin tưởng vào Tiên Thiên Linh Bảo phòng ngự cao cấp nữa.

Hoa!

Kiếm khí chưa kịp va chạm với màn hào quang, chỉ thấy hư không một trận vặn vẹo, một đạo lam quang u u đột nhiên xuất hiện.

Nó bao phủ lấy kiếm khí, sau đó lặng lẽ, cả hai hóa thành hư vô.

Trương Phương trừng lớn mắt, liền vội vàng thả cảm tri ra.

Chỉ thấy bên trời một đạo hồng quang độn tới, trong chớp mắt đã đến.

"Thanh Liên, lui!" Người đó trừng mắt nhìn Thanh Bình Kiếm một cái, quát mắng.

Thanh Bình Kiếm nghe tiếng, không chịu sự khống chế của Trương Phương nữa, liền trực tiếp triệu hồi thanh liên, không để nó bạo tạc.

Thanh liên từ từ bay đi, lại u u bay về, độn nhập vào trong thân kiếm Thanh Bình Kiếm.

Thanh Bình Kiếm xoay tròn bay về, chuyển động quanh người Trương Phương.

"Giáo chủ!" Trương Phương thở phào nhẹ nhõm, thu Hỗn Độn Châu lại, tay khẽ động, lại triệu hồi Lưu Ly Kiếm.

Không cần đánh nữa, đã có Thông Thiên Giáo Chủ đến rồi, đánh tiếp cũng không có ý nghĩa gì.

"Thông Thiên, ngươi dạy dỗ môn nhân thế nào vậy?!

Mắt không có tôn trưởng, không kính tiền bối, quả thực không có chút quy củ nào!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy người đến, cũng thu trường kiếm lại, lạnh lùng quát mắng.

"Cái mà bần đạo thấy, chỉ là một vị Thánh nhân đang ức hiếp đệ tử môn hạ của ta!" Thông Thiên Giáo Chủ lạnh lùng nói.

"Hừ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng hừ một tiếng, "Ta thấy đệ tử Tiệt Giáo sao lại vô lễ đến thế, quả là trên bất chính thì dưới tất loạn!" "Nguyên Thủy!" Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy, nổi giận quát một tiếng, "Chuyện tự ý sửa Phong Thần Bảng, ta chưa nói gì ngươi; nay lại dung túng đệ tử môn hạ phỉ báng Tiệt Giáo, không phân biệt lông vũ sừng sỏ (phi mao đái giác), lũ sinh ra từ ẩm ướt trứng

nước (thấp sinh noãn hóa), có lòng dạ gì?!" Nói xong, chỉ thấy một cỗ uy thế vô thượng dâng lên, phun trào ra.

"Đệ tử Tiệt Giáo làm càn, nghịch thiên, làm ác, không biết hối cải; vậy thì nói họ là nhân ngôn thú hành (lời người hành vi thú vật) có gì sai chứ?" Nguyên Thủy Thiên Tôn không hề yếu thế, cũng vận thánh đạo uy thế trùng kích tới.

Lời nói này toát ra ý, cho rằng việc Tiệt Giáo thu đồ đệ chính tông là hoang đường.

Hai cỗ khí tức Thánh nhân khác nhau giao hòa va chạm, hư không từng trận vặn vẹo.

Trương Phương lạnh lùng nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, tay khẽ xoa sát trên lưỡi kiếm lạnh lẽo.

Bị mắng là súc sinh, sao có thể nhẫn nhịn?!

"Nếu ta là loài lông vũ, vậy Nguyên Thủy, ngươi là cái thứ gì, không biết là cái gì!" Thông Thiên Giáo Chủ thấy đối phương thừa nhận, đã động chân hỏa.

Nếu trước đó còn nửa tin nửa ngờ, lúc này lại bạo nộ.

"Hai vị hiền đệ dừng tay, đừng để tổn thương hòa khí!" Xa xa, Lão Tử thấy Thông Thiên Giáo Chủ nổi giận, thân hình lóe lên, liền khuyên giải.

Tương tự một cỗ khí thế bạo phát, cuốn đi từng trận sóng gợn trong hư không, đẩy bật khí tức của hai người kia ra.

"A, hòa khí?" Thông Thiên Giáo Chủ khinh thường cười, "Nếu muốn ta hòa khí, thì hãy để Nguyên Thủy giao kẻ đã lăng nhục giáo phái của ta ra, mặc ta xử trí, nếu không thì đừng nói đến hòa khí; kẻ dưới phạm thượng không giữ quy củ, lại không chịu phạt, vậy còn quy củ gì nữa?!" "Dùng thực lực Thánh nhân ức hiếp môn nhân của

ta, còn có đạo lý gì nữa!

Chẳng lẽ Tiệt Giáo dễ bị bắt nạt sao?

Thật là hoang đường!" Thông Thiên Giáo Chủ một mạch nói ra, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn không có cơ hội nói.

"Thông Thiên, lời ngươi nói có vẻ có lý nhưng lại không phải vậy!

Nghe theo lời môn nhân mà tùy ý gây tranh chấp, chưa nói đến việc đệ tử Xiển Giáo không hề nói lời đó, thì dù có nói, cũng không đến mức tội này!" Lão Tử ánh mắt lạnh lẽo, u u nói.

Vô tình, ông ta muốn gạt bỏ những lời nói trước đó, khiến cho đệ tử môn nhân Xiển Giáo thoát tội.

Chương 349

Lời này vừa ra, trường diện trong nháy mắt tĩnh lặng.

Cuồng phong thổi mạnh, khiến lòng người lạnh lẽo.

Thông Thiên Giáo Chủ thu lại khí thế Thánh nhân, ngẩng đầu nhìn trời, không nói một lời.

Chỉ khẽ búng ngón tay, một đạo kim quang nổ tung trong hư không, chói lọi.

Dừng lại một lúc.

Chỉ thấy phong vân biến ảo, một cỗ sát khí cổ xưa xông thẳng lên trời, huyết quang nhuộm đỏ nửa bầu trời.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn giật mình, vội vàng thả cảm tri ra, chỉ cảm thấy vô số huyết sát chi khí, bao vây vạn dặm phương viên.

Lại có kiếm khí hoành hành, sấm sét nổ vang, sát khí đáng sợ.

"Thông Thiên, vì sao bày Tru Tiên Kiếm Trận?" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt biến đổi, dường như đã hiểu ra.

Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy, ánh mắt lạnh lẽo trực tiếp nhìn thẳng vào hai vị Đạo huynh từng có.

"Vì sao?

Nguyên Thủy, ngươi lại dám hỏi ta vì sao?!

Ha ha ha, đạo lý đều do các ngươi nói, tất cả đều là lỗi của đệ tử môn hạ ta, đều đổ lên đầu chúng ta, trên đời này..." Giọng nói ngừng lại, âm thanh lạnh lẽo như suối nước Cửu U Minh Tuyền, Thông Thiên Giáo Chủ lại nói: "Trên đời này, làm gì có cái đạo lý như vậy!"

Tiếng cười lớn truyền ra, mang theo bi ý vô tận.

Lúc này khắc này, Thông Thiên Giáo Chủ đã bị thương thấu tâm can.

Ban đầu còn ôm ý niệm "đồng nguyên nhất thể", Nguyên Thủy Thiên Tôn sửa Phong Thần Bảng, hắn còn tự an ủi bản thân, dù sao mọi thứ đều là kiếp số; nhưng hiện tại vài câu nói vừa thốt ra, liền đoạn tuyệt ý niệm đó.

Mọi thứ, không phải là "tự ta tự biện" nữa, người kia nào quản được sống chết.

"Thông Thiên, bày Tru Tiên Kiếm Trận, quả thực trái với thiên hòa.

Trước đó Cửu Khúc Hoàng Hà Trận đã làm tổn thương thiên số, hiện tại chẳng lẽ muốn nghịch thiên đạo sao?!" Lão Tử cũng cảm nhận sát khí của Tru Tiên Kiếm Trận, quát mắng.

Thông Thiên Giáo Chủ cùng với Nguyên Thủy Thiên Tôn đã bầu bạn từ khi khai thiên tích địa đến nay, làm sao lại không biết uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận?

Một vị Thánh nhân bày trận, không phải bốn vị Thánh nhân thì không thể phá trận; uy lực trận này quá mức lợi hại, dù cho Thánh nhân có chút bất cẩn, cũng có khả năng thân tiêu đạo vẫn.

"Nghịch thiên đạo!

Rốt cuộc là ai đang nghịch?

Không giữ thanh quy, coi thường lời Lão Sư, tự ý xuống núi trợ trận, phá Cửu Khúc Hoàng Hà Trận của ta, muốn giết đệ tử môn hạ của ta, việc làm tận diệt như vậy, há là Thánh nhân nên làm?!" Thông Thiên Giáo Chủ lạnh lùng cười, băng lãnh nói.

“Nguyên Thủy, nhớ kỹ!

Từ hôm nay, chúng ta sẽ không còn là huynh đệ nữa!

Từ đây ân đoạn nghĩa tuyệt, không còn chút liên hệ nào!” Tê lạp!

Nói xong, Thông Thiên Giáo Chủ xé một phần vạt áo đạo bào của mình, làm bằng chứng.

Đây thực là hành động “cắt bào đoạn nghĩa”!

Oanh!

Chỉ nghe hư không một trận oanh nhiên nổ vang, mọi người liền vội vàng ngẩng đầu nhìn.

Thiên đạo có sự hồi ứng, Trương Phương từ đó nghe ra hai ý.

Một là đồng tình với hành động đoạn nghĩa của Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lão Tử; hai là ý cảnh cáo, đánh nhau thì cứ đánh, nhưng không được hủy diệt Hồng Hoang.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử sắc mặt cùng lúc biến đổi, không biết Thiên đạo có ý gì.

Trương Phương cũng hoang mang, lẽ ra Hồng Quân đã thân hợp đạo, Thiên đạo nên nằm trong sự khống chế của ông ta; đã vậy Thiên đạo lại sao có thể đồng tình với việc ba huynh đệ chia rẽ.

Phải biết rằng, Thông Thiên Giáo Chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử cùng xuất sư môn, bầu bạn mấy vạn vạn năm, làm như vậy chẳng phải sẽ thành trò cười sao.

Trừ phi...

Trương Phương nhìn hư không, trong mắt lóe tinh quang.

Cũng có hai loại khả năng.

Một là Tam Giáo nội bộ chia rẽ, nhưng Hồng Quân với thân phận

Lão Sư vẫn không thay đổi, Tam Giáo vẫn nằm trong sự khống chế của ông ta; hai là Thiên đạo bắt đầu có suy nghĩ riêng, không chịu sự khống chế của Hồng Quân; Thánh nhân tranh đấu trái với Thiên đạo, chỉ cần sơ suất một chút liền có thể hủy diệt Hồng Hoang, vì vậy xuất hiện hồi ứng, để Thánh nhân chống lại sự cân bằng.

Chương 350

Nghĩ đến đây, Trương Phương hít sâu một hơi, nhưng không biết là loại nào.

Bởi vì mỗi loại nghe đều có khả năng rất lớn.

Cũng không có gì, Thông Thiên làm mọi chuyện đến mức quyết tuyệt như vậy, không chừa một chút tình cảm nào; đương nhiên cũng là do Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn làm việc không đúng đắn, trước không chừa tình cảm.

"Thông Thiên, ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa!" Lão Tử quay đầu nhìn hắn, lạnh lùng nói.

"A!

Tình huynh đệ đã không còn, thì cần gì phải giả vờ lắm lời nữa!

Ta đã bày Tru Tiên Trận, nếu có gan thì cứ xông vào; nếu không có gan, thì đừng có bảo vệ cái gọi là cơ nghiệp tám trăm năm của Chu gia, làm trò cười cho thiên hạ!" Lạnh lùng hừ một tiếng, Thông Thiên Giáo Chủ trực tiếp nói, trong mắt lóe lên vẻ không rõ ràng, không thể đoán được.

Thông Thiên Giáo Chủ nói xong, liền nhìn Trương Phương một cái, hóa thành độn quang rời đi.

Trương Phương lập tức theo sau, để lại Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn hai người, tâm tình phức tạp. ....

Không biết Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy thế nào, Trương Phương đi theo Thông Thiên Giáo Chủ, thẳng về Ngũ Hành Thành.

"Giáo chủ, hẳn là đã sớm có kết quả này rồi phải không?" Trương

Phương thấy Thông Thiên Giáo Chủ trầm mặc không nói, chợt cất tiếng hỏi.

Vừa rồi đều đã có chuẩn bị, trước hết ngăn Thanh Liên bạo khai, lại giữa lúc kim quang bạo khai Tru Tiên Trận liền thành.

"Ừ!" Thông Thiên Giáo Chủ nhàn nhạt gật đầu, trong giọng nói mang theo chút buồn bã.

Huynh đệ một nhà, hiện giờ lại có kết cục như vậy, nếu truyền ra ngoài, sẽ bị các Thánh nhân khác cười chết.

"Giáo chủ..." Trương Phương nhìn dáng vẻ đau khổ của ông ta, thở dài một hơi, rồi cất tiếng an ủi.

Trương Phương vẫn luôn truyền đạt cho Thông Thiên Giáo Chủ một ý niệm, đó là Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử hai người không đáng tin, từ việc tự ý sửa Phong Thần Bảng có thể thấy, họ chỉ vì muốn đệ tử Xiển Giáo có thể thành công độ kiếp, và làm suy yếu thực lực của Tiệt Giáo.

Tiệt Giáo vạn tiên triều bái, áp lực đối với Xiển Giáo quả thực quá lớn, vì vậy Thông Thiên Giáo Chủ mưu sâu tính toán, mới nghĩ ra kế này.

Đáng tiếc, bất kể Trương Phương có truyền đạt thế nào, nhìn vào Phong Thần Bảng, trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ vẫn chỉ còn sót lại một tia tình huynh đệ, không chịu đoạn tuyệt.

Hiện giờ đã triệt để đoạn tuyệt, tâm tình lại có chút được mất.

Đại chiến Tru Tiên Trận sắp tới, nếu Thông Thiên Giáo Chủ giữ trạng thái này, Trương Phương dám cam đoan, trận chiến này tuyệt đối không có khả năng thắng lợi.

"Không cần nói nhiều!

Trong lòng bần đạo đã có định số!" Thông Thiên Giáo Chủ khẽ nói, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào.

Trương Phương nghe vậy, cũng không tiện nói gì thêm.

Trong nháy mắt, hai người liền thấy Ngũ Hành Thành.

"Tham kiến Giáo chủ!" "Phó Giáo chủ!" Thân hình hai người vừa hạ xuống, các vị tiên Tiệt Giáo liền đồng loạt hô lên.

Đương nhiên đối với Thông Thiên Giáo Chủ thì kính ý hơn vài phần, nên xưng thêm hai chữ "tham kiến".

"Không cần đa lễ!" Thông Thiên Giáo Chủ phẩy tay, một cỗ thanh phong thổi tới, nâng đỡ các vị tiên.

Trương Phương ánh mắt quét qua, mới phát hiện trong thành đã có thêm rất nhiều người.

Có Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu mà hắn đã gặp trước đó, cùng với Thất Tiên theo hầu Thông Thiên Giáo Chủ: Kim Quang Tiên, Ô Vân Tiên, Bì Lô Tiên, Linh Nha Tiên, Cầu Thủ Tiên, Kim Cô Tiên, Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Những người còn lại, chính là những người vốn có mặt trong thành: Triệu Công Minh, Tam Tiêu tiên tử, các vị tiên Kim Ngao Đảo.

Lực lượng hữu sinh mạnh mẽ chân chính của Tiệt Giáo, đã gần như tề tựu đầy đủ.

Kế hoạch của Xiển Giáo tại Tây Kỳ đã được vạch ra.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử ngự ở vị trí thủ tọa, các vị tiên nhân Xiển Giáo còn lại phân chia chỗ ngồi.

Dẫn đầu bởi Nguyên Thủy Thiên Tôn là Nhiên Đăng Đạo Nhân, Nam Cực Tiên Ông và những người khác; dẫn đầu bởi Lão Tử là

Huyền Đô Đại Pháp Sư và những người khác.

"Đệ tử xin tạ ơn cứu mạng của Lão Sư và Sư Bá!" Quảng Thành Tử cùng Xích Tinh Tử và những người khác nhìn nhau, rồi cùng nhau bái tạ.

Tuy lần này bị tước đi tiên thể, nhưng dù sao cũng giữ được tính mạng.

"Dù các ngươi đã thoát khỏi một kiếp nạn, không bị tước đi Tam Hoa trên đỉnh đầu, Ngũ Khí trong lồng ngực, nhưng đạo thể vẫn chưa ổn định, cần phải tu luyện thật tốt.

Sau chuyện này, hãy về sơn môn bế quan, không được dễ dàng giao đấu với người khác nữa!" Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu, cất giọng nói.

Chương 351

Trong lòng có chút bất mãn, môn hạ của mình tổn thất quá nhiều đệ tử, ngược lại lại khiến Thông Thiên Giáo Chủ dương dương tự đắc, dám bày ra Tru Tiên Kiếm Trận.

"Lão Sư, hiện giờ chúng ta nên làm gì, cái Tru Tiên Kiếm Trận kia…" Quảng Thành Tử nhìn thấy đạo huyết quang màu đỏ, sát khí tràn ngập từ phía chân trời, không khỏi lo lắng hỏi.

Lão Tử cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn nhau, không nói gì.

Đương nhiên là đã biết uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận, nhất định phải mưu tính cẩn thận, mới có thể đi phá trận.

"Chuyện này cần có sự định đoạt, Tru Tiên Kiếm Trận phải phá, Võ Vương bên kia cũng phải được cứu ra, nếu không sẽ phát sinh sự cố." Lão Tử trong mắt tinh quang lóe lên, cất giọng nói.

Mọi người nghe vậy, suy nghĩ kỹ lưỡng một hồi mới hiểu ra.

Trước đây Lục Áp đã hiến kế, dùng dương cương bá khí của Võ Vương để phá giải âm sát chi khí của Hồng Sa Trận, cần một trăm ngày, bây giờ cũng đã được hơn một nửa thời gian; nhưng Tru Tiên Kiếm Trận đã hạ xuống, không chừng phe Tiệt Giáo sẽ ra tay với Võ Vương.

Dù sao Thông Thiên Giáo Chủ và Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã xé rách mặt, không chừng sau khi Tru Tiên Kiếm Trận bị phá, Thông Thiên Giáo Chủ giận dữ, làm trái thiên ý, giết chết Võ Vương để phá hủy cơ nghiệp tám trăm năm của nhà Chu.

"Bần đạo và các ngươi sẽ đi phá Tru Tiên Kiếm Trận, ngoài ra cần có vài người đi phá Hồng Sa Trận, cứu Võ Vương, Na Tra, Lôi Chấn

Tử ra.” Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đồng ý nói.

“Lão Sư nghĩ sao?” Nhiên Đăng Đạo Nhân hỏi, chuyện mưu tính chỉ có thể nghe theo hai vị Thánh Nhân.

“Bần đạo cùng Nguyên Thủy tiên đi Tru Tiên Trận thử một lần, Nhiên Đăng, Lục Áp, Huyền Đô ba người đi phá Hồng Sa Trận!” Lão Tử khẽ nói, “Những người còn lại chấn giữ trận, ngăn cản môn nhân Tiệt Giáo.” Mọi người nhìn nhau, trong lòng có chút kinh hãi, để ba Thánh Nhân đi phá Hồng Sa Trận, xem ra đã quyết tâm cứu Võ Vương bằng mọi giá.

Thánh Nhân Lão Tử từ trước đến nay không bao giờ lơ là, cũng không chần chừ nữa.

“Bần đạo liệu Thông Thiên chắc chắn sẽ có một chiêu khác, bùa này gọi là Hỗn Nguyên Nhất Khí Thái Thanh Thần Phù, khi cần thiết có thể ném ra, có thể bảo vệ thân thể, khi đó dù là loại công kích nào cũng không thể phá vỡ, hãy nhớ chỉ có một nén hương thời gian, nhất định phải cứu Võ Vương ra!” Lão Tử nói, duỗi ngón tay, vẽ trong hư không, chỉ thấy kim quang rực rỡ, vô cùng chói mắt.

Phù đã thành, khẽ vung tay, liền bay về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân.

“Chúng con xin ghi nhớ!” Nhiên Đăng Đạo Nhân, Lục Áp, Huyền Đô Đại Pháp Sư đồng thanh nói.

“Các ngươi đã ghi nhớ chưa?” Lão Tử làm xong, liền nhìn về phía Quảng Thành Tử và những người khác.

Các tiên nhân Xiển Giáo tuy đã thành phàm phu tục tử, nhưng thực lực vẫn còn đó, có thể phát huy tác dụng.

Một tiếng lệnh hạ, liền định đoạt việc này.

“Vâng!” Các tiên nhân đồng loạt chấp tay, cung kính nói. … Không

bàn tới việc phe Xiển Giáo đang bàn bạc ra sao, bên Tiệt Giáo cũng đang sục sôi phẫn nộ.

Mọi người nghênh đón Thông Thiên Giáo Chủ vào trong trướng Ngũ Hành Thành, cũng bàn bạc đối sách.

"Tru Tiên Trận đã hoàn toàn bố trí xong chưa?" Thông Thiên Giáo Chủ vừa ngồi xuống, liền cất giọng hỏi.

"Theo lệnh của Sư Tôn, mọi việc đều đã bố trí thỏa đáng!" Triệu Công Minh một bước bước ra, đáp lời.

Trương Phương lúc này mới hiểu ra, hóa ra đạo kim quang mà Thông Thiên Giáo Chủ đã đánh ra khi đối đầu với Lão Tử và những người khác trước đây, chính là lệnh bài bố trí Tru Tiên Trận.

"Rất tốt!" Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy, vuốt chòm râu dài, "Kim Tru Tiên Trận đã hạ xuống, các ngươi có ý kiến gì không?" "Lão Sư, lần này nhất định phải khiến bọn chúng có đi không về!" "Không sai, dựa vào sức mạnh của Tru Tiên Trận, lần này công phá Tây Kỳ, đại thắng trở về!" "Đưa môn nhân Xiển Giáo lên Phong Thần Đài mà về hồn, để thuận theo thiên ý, Phong Thần viên mãn, ha ha!" Lời Thông Thiên Giáo Chủ vừa dứt, những người bên dưới liền nhao nhao nói, hiển nhiên vô cùng tự tin.

Trương Phương nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia dị sắc, không khỏi thở dài. *Chỉ biết có Phong Thần, nhưng không biết Phong Thần Bảng đã bị Nguyên Thủy Thiên Tôn âm thầm sửa đổi, bây giờ không chỉ phải dựa vào thực lực, mà còn phải nghịch thiên số nữa.

Có bao nhiêu người, có thể nghịch được thiên số đây?* Chỉ nhìn Triệu Công Minh, nếu không phải mình kịp thời trở về, e rằng cũng đã phải thuận theo tên trên Phong Thần Bảng mà thân tiêu đạo tử rồi.

Cũng như Ngũ Vị Tiên Tử, nếu không phải lần này xảy ra biến cố,

Cửu Khúc Hoàng Hà Trận vừa phá, e rằng đã bị giết chết, hồn về Phong Thần Đài.

"Phó Giáo Chủ có lời gì muốn nói chăng?" Thông Thiên Giáo Chủ dường như cảm nhận được sự bất thường của Trương Phương, liền quay sang hỏi.

Đám đông đồng loạt nhìn sang, trong mắt lóe lên những cảm xúc khác nhau.

Những người như Triệu Công Minh và các đệ tử khác trong Ngũ Hành Thành, sau khi thấy thực lực của Trương Phương, đương nhiên vô cùng tin phục, càng không cần nói đến việc đa số mọi người đều được vị Phó Giáo Chủ này cứu giúp, Lục Nhĩ Mi Hầu, Thân Công Báo và những người khác càng là đệ tử của y.

Còn về Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu và những người đến từ Bích Du Cung, thì có chút khinh thường, thậm chí là khó chịu.

Lần trước Thanh Bình Kiếm bị mất, bị Nhiên Đăng Đạo Nhân tự mình mang đến tận cửa, Tiệt Giáo đã mất đi một lần thể diện lớn; đối với vị Phó Giáo Chủ này, trong lòng bọn họ có chút đề phòng.

Cũng không hiểu Lão Sư vì sao lại muốn lập Trương Phương làm Phó Giáo Chủ.

Trương Phương quan sát sắc mặt của mọi người, trong lòng hiểu rõ, lại lật lại ký ức từ kiếp sau mà mình mang theo, tỉ mỉ hồi tưởng. *Nếu không nhầm thì Tru Tiên Trận tuy lợi hại, nhưng cũng không thể chống lại sức mạnh của bốn vị Thánh Nhân.

Đúng vậy, bốn vị Thánh Nhân, có cả hai vị của Tây Phương Giáo nữa, chắc chắn sẽ nhúng tay vào khuấy động dòng nước đục này.

Dù sao Tây Phương Giáo cũng đang thiếu nhân tài trầm trọng, tất

nhiên sẽ độ những kẻ được gọi là "hữu duyên nhân", tục gọi là giành nhân tài.* Đã như vậy, vậy thì không thể đánh một trận một mất một còn được, phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Chương 352

"Giáo Chủ, Tru Tiên Trận tuy là đệ nhất sát phạt đại trận, nhưng vẫn có chỗ khuyết!" Trương Phương trực tiếp nói, khiến mọi người nổi giận trừng mắt nhìn.

"Tiếp tục!" Thông Thiên Giáo Chủ nói, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào.

"Tru Tiên Trận được xưng là do một vị Thánh Nhân bố trận, phi bốn vị Thánh Nhân không thể phá; hiện tại chỉ có Giáo Chủ một mình, Lý Đam (Lão Tử) và Nguyên Thủy liên thủ thì không cần nói, nếu lại có thêm hai Thánh Nhân nữa thì sao?" Trương Phương tiếp lời, không hề che giấu.

Đừng nói hai Thánh Nhân của Tây Phương Giáo, chỉ cần Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn liên thủ thôi, cũng đủ khiến Thông Thiên Giáo Chủ phải vất vả rồi.

Tru Tiên Trận có bốn kiếm khuyết, Thông Thiên Giáo Chủ chỉ có một mình, khó lòng phòng ngự toàn bộ.

"Hả?" Ánh mắt Thông Thiên Giáo Chủ ngưng lại, dường như đã hiểu ra, sắc mặt khẽ biến đổi.

"Phó Giáo Chủ chớ có dọa người, chúng con cũng có thể cầm lệnh trận mà hành động, chỉ cần phát động Tru Tiên Trận, làm sao lại không chống đỡ nổi?" Quy Linh Thánh Mẫu đập bàn, giận dữ nói.

Trương Phương nghe vậy, đảo mắt khinh bỉ, *"Có chống đỡ nổi Thánh Nhân không?"* Uy thế của Thánh Nhân khủng bố đến mức nào, tự bản thân biết rõ.

Trong lòng y còn một câu chưa nói, sợ gây tranh cãi. *Ngay cả

Nhiên Đăng Đạo Nhân dùng Càn Khôn Xích mà Quy Linh Thánh Mẫu còn không đỡ nổi, dám bàn đến việc đối chiến Thánh Nhân ư?!

Đơn giản là khiến người ta cười rụng rốn!* "…" Mọi người nghe vậy, lập tức nghẹn lời.

"Có một chuyện nữa, đối phương nhất định sẽ cứu Chu Võ Vương." Trương Phương lại nói, hiển nhiên đã có dự liệu.

Cả đám nhìn nhau, không biết phải làm sao.

Võ Vương thừa hưởng thiên vận, là người được Hồng Quân Thiên Đạo đích thân điểm danh, cơ nghiệp tám trăm năm của nhà Chu đều nằm ở đó, dù là Thông Thiên Giáo Chủ, cũng phải lưu cho Chu Võ Vương một tia tính mạng.

Cho nên Trương Phương mới luôn chần chừ không hạ sát thủ, chỉ để Trương Thiệu khống chế Hồng Sa Trận, dùng âm sát chi khí từ từ xâm thực; dù đối phương có trốn về được, e rằng cũng sẽ biến thành một kẻ ngốc nghếch.

Hiện tại không có cách nào đối kháng Thiên Đạo, Trương Phương cũng có chỗ bảo lưu.

Trường diện rơi vào tĩnh lặng, không một ai nói gì, vì bốn Thánh Nhân uy áp, thực sự quá khủng bố.

Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng cũng hiểu rõ, Tru Tiên Trận tuy xưng phi bốn Thánh Nhân không thể phá, nhưng nếu thật sự có bốn Thánh Nhân, không kịp chiếu cố, bị đánh phá là chuyện trong vòng vài phút.

Nếu phá trận không phải bốn vị Thánh Nhân, thì có thể chiến một trận.

"Tách tách!" Ngón tay nhẹ nhàng gõ lên bàn, Trương Phương đang tiến hành suy nghĩ nhanh.

“Đã như vậy, vậy thì đừng để Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đến Tây Kỳ!” Đột nhiên, Thông Thiên Giáo Chủ cất giọng nói, dường như đã có đối sách.

Mọi người vội vàng nhìn sang, tĩnh tâm lắng nghe.

“Chúng ta sẽ chia thành ba đường.

Đường thứ nhất, lấy Triệu Công Minh làm tiên phong, di chuyển Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết đến trước Hồng Sa Trận, nhất định phải khiến kẻ cứu người có đi không về!” Thông Thiên Giáo Chủ nói rất chân thật, Lý Đam và Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc chắn sẽ liên thủ nhập trận, sẽ phái người khác cứu Võ Vương.

Nếu Thánh Nhân trở xuống, nhập vào Tru Tiên Trận, khó thoát khỏi cái chết.

“Đường thứ hai, lấy Đa Bảo làm tiên phong, cầm Tinh Thần Đồ và Âm Dương Lưỡng Nghi Đăng, bố trí Huyễn Tượng Đại Pháp ở phương Tây, nếu Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đến, nhất định phải vây khốn bọn họ.” Thông Thiên Giáo Chủ nói, hư không chợt vặn vẹo, hai kiện Pháp Bảo hiện ra.

Mắt mọi người sáng lên, hưng phấn.

“Cuối cùng, do Phó Giáo Chủ cùng bần đạo, trong Tru Tiên Trận, đối chiến với Lý Đam và Nguyên Thủy!” Thông Thiên Giáo Chủ nói xong, nhìn về phía vị Phó Giáo Chủ của mình.

“Được!” Trương Phương khẽ cười khổ, *quả nhiên nhân tẫn kỳ dụng (dùng người hết mức), cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh một trận, lại còn bị Thông Thiên Giáo Chủ nhận định là có chút thực lực.

Mình nhất thời không biết nên vui hay nên khổ, đành phải cắn răng đáp ứng.* Có Tru Tiên Kiếm Trận gia trì, thực lực sẽ có phần tăng lên, lại đối quyết với Nguyên Thủy Thiên Tôn, có thể chống đỡ vài

chiêu.

Tiệt Giáo thực sự thiếu nhân tài, Thánh Nhân chỉ có Giáo Chủ, Chuẩn Thánh chỉ có Trương Phương và Triệu Công Minh, còn lại đều ở cảnh giới Kim Tiên lên xuống thất thường, đa số đều ở cấp độ thấp của Kim Tiên.

Rõ ràng là một hình kim tự tháp, so với Xiển Giáo hình tam giác ngược thì kém xa một chút.

Đương nhiên so với Tây Phương Giáo thì tốt hơn rất nhiều; Tây Phương Giáo chỉ có hai vị Thánh Nhân Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đứng ra chống đỡ, còn lại đều không có ai xuất sắc.

"Các ngươi đều đã nghe rõ chưa?" Một luồng Thánh Nhân khí thế bùng nổ, Thông Thiên Giáo Chủ hỏi.

"Cẩn tuân Giáo Chủ chi lệnh!" Mọi người cảm nhận được uy thế vô thượng, trong lòng đều rùng mình, đồng thanh đáp lời.

Luồng uy thế vô thượng này không phải là công kích, mà phát ra từ chính bản thân, khiến người ta tôn kính, sùng bái và cuồng nhiệt.

Các tiên nhân Tiệt Giáo dấy lên một luồng khí thế hào hùng vạn trượng, đồng loạt ngưng tâm vào một chỗ.

Đại chiến đã kéo màn, một cuộc chiến sắp bùng nổ.

Không hẹn mà gặp, Xiển Giáo và Tiệt Giáo đều đồng thời xuất động, trong nháy mắt hư không hiện ra vô số hà quang, một luồng khí thế trùng thiên bùng nổ, lao về phía các kế hoạch đã được sắp đặt, nhanh chóng bay đi.

Chương 353

Trước Hồng Sa Trận.

Triệu Công Minh đứng ở vị trí đầu tiên, phía sau theo sau là Ngũ Vị Tiên Tử, Lục Nhĩ Mi Hầu, Tiêu Thăng, Tào Bảo, tổng cộng chín người, bày trận nghênh địch.

Đạo bào không gió mà tự động, phần phật vang vọng.

Trên mặt mọi người đều nghiêm túc, không dám có chút lơ là nào.

Bởi vì lần nghênh địch này, cũng là một cuộc đọ sức ngầm với những người như Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Đa Bảo Đạo Nhân.

Không biết từ bao giờ, Tiệt Giáo đã tự phân thành hai phái, tương tranh lẫn nhau.

Dẫn đầu bởi Trương Phương, những người như Triệu Công Minh đương nhiên đi theo; một phái khác, chính là những người không ưa Trương Phương, từ Bích Du Cung như Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu và những người khác.

Đa Bảo Đạo Nhân cũng bất đắc dĩ, bị ép đứng về "phía đối lập" với Trương Phương, hai người trước đây từng gặp mặt, quan hệ cũng không sâu không cạn; nhưng bị Quy Linh Thánh Mẫu và những người khác thúc đẩy, chỉ có thể đứng ở vị trí đầu tiên.

Tương tự, đây cũng là một cuộc đọ sức giữa bốn đại đệ tử nội môn thủ tịch của Tiệt Giáo, Thập Tùy Thị Thất Tiên và đệ tử ngoại môn.

Thông Thiên Giáo Chủ dường như có phần cảm nhận được, nhưng cũng không quá quan tâm, nhắm một mắt mở một mắt; dù sao môn hạ có cạnh tranh là chuyện tốt, có cạnh tranh thì nhân tài mới

càng nỗ lực tu luyện, nâng cao thực lực tổng thể của Tiệt Giáo.

Thông Thiên Giáo Chủ tự cảm thấy, mọi việc vẫn đang trong tầm kiểm soát.

"Không thể để Phó Giáo Chủ mất mặt!" Thấy mấy đạo hồng quang độn tới từ chân trời, Triệu Công Minh chợt mở mắt.

"Rõ!" Những người phía sau đồng thanh đáp, mỗi người đều lấy ra binh khí.

"Xùy!" Trong chớp mắt, ba đạo hồng quang đã đến, hiện ra thân hình, chính là Nhiên Đăng Đạo Nhân, Lục Áp, Huyền Đô Đại Pháp Sư.

"Xiển Giáo quả là ổn trọng!" Triệu Công Minh thấy mấy người đó, nhíu mày, hiển nhiên không dễ đối phó.

"Thông Thiên Giáo Chủ phái các ngươi đến ngăn cản sao?" Nhiên Đăng Đạo Nhân thả thần thức ra, nhưng không kiểm tra được điều gì bất thường, đã đối diện quang minh chính đại nghênh chiến, chắc chắn đã có sự chuẩn bị.

"Cẩn thận là trên hết!" Nghe lời Nhiên Đăng Đạo Nhân nhắc nhở, Lục Áp và Huyền Đô Đại Pháp Sư gật đầu đồng ý.

"Ít nói nhảm, hãy xem bản lĩnh dưới tay!" Triệu Công Minh quát lớn, cây kim giản trong tay kim quang lóe sáng, rực rỡ chói mắt, uy thế bùng nổ.

"Ha!" Nhiên Đăng Đạo Nhân cười lạnh một tiếng, trực tiếp triệu ra Càn Khôn Xích, thấy thanh quang lóe sáng.

"Giết!" Triệu Công Minh trực tiếp xông lên, hai mươi bốn Định Hải Châu quấn quanh thân thể, khí thế tăng vọt, một đi không trở lại.

Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy vậy, khẽ nhíu mày, đối với hai mươi

bốn Định Hải Châu có chút e ngại.

"Bần đạo đi nghênh chiến, những người khác giao cho ngươi!" Lục Áp cầm Viêm Điểu Kiếm, thân hình lóe lên, trực tiếp lao về phía Triệu Công Minh.

Đúng là kẻ thù gặp nhau, mắt đỏ hơn thường.

Triệu Công Minh thấy tình hình này, vốn dĩ muốn giao đấu với Lục Áp, dù sao Lục Áp là người mạnh nhất trong ba người, cũng tốt để giảm bớt áp lực cho Lục Nhĩ Mi Hầu và những người khác.

"Lục Áp, ngày trước ngươi dùng tà thuật hãm hại ta, hôm nay ta nhất định phải đòi lại cái mạng này!" Triệu Công Minh quát lớn một tiếng, kim giản đánh ra, không hề sợ hãi.

Dù nghe nói Lục Áp cùng Trương Phương cùng giang thiên đạo, thực lực vô song, nhưng trước trận tiền của hai quân, há có lý nào không chiến đấu?!

Sống chết, cũng phải đánh một trận.

"Vậy thì xem bản lĩnh của ngươi!" Lục Áp cảm nhận được khí thế của đối thủ, hiển nhiên đã tiến bộ hơn rất nhiều so với lần trước, trong lòng không dám lơ là.

Pháp lực rót vào Viêm Điểu Kiếm, liệt diễm phun trào ra, không hề giữ lại chút nào.

"Bùm!" Kim giản và trường kiếm va chạm vào nhau, đột nhiên bùng lên từng trận hỏa hoa, nổ vang.

"Đi!" Triệu Công Minh khẽ điểm Định Hải Châu, chỉ thấy mười hai viên Định Hải Châu lóe hồng quang, bắn ra, mười hai viên còn lại bảo vệ thân thể, dùng làm phòng ngự.

Từ sau mấy lần giao chiến, khả năng khống chế hai mươi bốn

Định Hải Châu đã tăng lên rất nhiều, cũng đã lưu lại tâm nhãn, không dám để bản thể không có khả năng phòng ngự.

"Vút vút!" Mười hai viên Định Hải Châu xé rách hư không, phát ra tiếng phá không, bao vây Lục Áp.

Thân hình Lục Áp ngừng lại, trường kiếm chỉ một cái, trong nháy mắt độn ra một con viêm điểu.

Một hóa hai, hai hóa bốn… mười hai con viêm điểu đồng loạt bay đi, giao chiến với mười hai viên Định Hải Châu, trường diện giằng co.

Triệu Công Minh một bước bước ra, Định Hải Châu quanh thân bao quanh, lần nữa cận thân giao đấu với Lục Áp.

Tiếng "Khanh khanh thương thương!" Trong chớp mắt, đã mấy chục hiệp.

Triệu Công Minh không hề giữ lại một chút khí lực nào, muốn tiêu hao đối phương một trận trước, sau đó dẫn vào Tru Tiên Kiếm Trận, một lần bắt gọn.

Ở hai không gian giao đấu khác.

Chương 354

Vân Tiêu Tiên Tử dẫn theo Thải Vân Tiên Tử, Hạm Chi Tiên, Tiêu Thăng, đối đầu với Huyền Đô Đại Pháp Sư; Quỳnh Tiêu Tiên Tử thì dẫn theo Bích Tiêu Tiên Tử, Lục Nhĩ Mi Hầu, Tào Bảo, đối đầu với Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Hai đội người đều có thần thông riêng, phối hợp với nhau, phát huy ra uy lực cực lớn.

"Kim Giao Tiễn!" Vân Tiêu Tiên Tử quát nhẹ một tiếng, pháp lực trong cơ thể điên cuồng rót vào pháp bảo.

Chỉ thấy từ xa, hai con kim giao long đuôi quấn quanh, hai đầu rồng trên dưới tách ra, vây khốn Huyền Đô Đại Pháp Sư rồi chuẩn bị cắt xuống.

Tiếng "Tranh!" Kim Giao Tiễn va vào lớp phòng ngự do Thái Cực Đồ tạo thành, không thể tiến thêm nửa phân, cắn chặt lấy.

Tiêu Thăng tế pháp bảo, kim nguyên bảo kia đón gió liền to lớn, rải xuống cấm chế kim quang, vây khốn thân hình Huyền Đô Đại Pháp Sư, sau đó hung hăng đập xuống.

Tiếng "Hô!" Đột nhiên, trước mắt một trận quái phong màu đen gào thét, khí mục nát tản ra, xông thẳng về phía kẻ địch.

Hạm Chi Tiên cầm Phong Đại, không ngừng biến đổi thân hình, khiến hắc phong thổi ra từ các hướng.

Thải Vân Tiên Tử lòng bàn tay cầm một lam u u pháp bảo, chính là Lục Mục Châu, thấy phòng ngự của Thái Cực Đồ bị phá vỡ, pháp bảo trong nháy mắt bắn ra.

Ngay đối diện với mắt Huyền Đô Đại Pháp Sư, muốn làm bị

thương đôi mắt y.

Một đội người, sử dụng thần thông pháp bảo, vừa vặn không cần cận thân đối đầu với Thái Cực Đồ, chỉ từ xa vây hãm.

"Bùm!" Chỉ thấy Lục Mục Châu bay tới, hung hăng đập vào người Huyền Đô Đại Pháp Sư, khiến thân hình y khựng lại, nhưng không bị thương tổn.

Một đường đánh xuống, thời cơ nắm giữ cực tốt, phối hợp không một kẽ hở.

"Hừ!

Ngu xuẩn đến cực điểm!" Huyền Đô Đại Pháp Sư một tay gạt Lục Mục Châu ra, thấy thần thông Thái Cực Đồ của mình bị phá, đang định đánh về phía một người thì lại bị y né tránh.

Vân Tiêu Tiên Tử trước đó đã nói, một kích là phải rút lui, không được lưu luyến, ép y phải triệu ra Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ.

Thấy đối phương đều không dính thân, những người khác lại đánh ra pháp bảo quấy rối, Huyền Đô Đại Pháp Sư bất đắc dĩ, trực tiếp triệu ra Thái Cực Đồ.

"Oanh!" Tiên Thiên Chí Bảo vừa xuất hiện, phong vân đột biến.

Mây khói cuồn cuộn, hà quang lóe sáng.

"Vô Cực sinh Thái Cực, Thái Cực sinh Lưỡng Nghi!" Huyền Đô Đại Pháp Sư miệng niệm diệu âm, vô cùng huyền diệu.

Thái Cực Đồ từ từ bơi lượn, hóa thành hai con cá đen trắng, âm dương chi khí du chuyển.

"Lưỡng Nghi hóa Tứ Tượng!" Vươn tay đẩy một cái, Thái Cực Đồ nhanh chóng bay ra.

Chỉ thấy Thái Cực Đồ hóa thành bốn đạo quang mang màu sắc

khác nhau, xông về phía Vân Tiêu Tiên Tử và những người khác.

"Hống!

Lệ!" Hư không vang lên từng trận tiếng thú gầm chim hót, chỉ thấy bốn đầu thần thú thân hình to lớn, mang theo uy thế vô thượng, hóa ra.

"Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ!" Sắc mặt Vân Tiêu Tiên Tử biến đổi, thấy Tứ Đại Thần Thú, không ngờ Huyền Đô Đại Pháp Sư lại từ trong Thái Cực Đồ lĩnh ngộ ra một loại thần thông.

Tứ Tượng do Thái Cực Đồ hóa thành, dường như là bản thể giáng lâm, cũng có một chút thần hồn bên trong, sống động dị thường.

Vảy lóe thanh quang, sừng tựa hươu, đầu tựa lạc đà, mắt tựa thỏ, cổ tựa rắn, bụng tựa thân, vảy tựa cá, móng tựa ưng, bàn chân tựa hổ, tai tựa trâu, long uy tản phát.

Thân dài ngàn trượng, che trời che đất.

Thanh Long xông về phía Vân Tiêu Tiên Tử, trong mắt lóe lên hung quang.

"Rút!" Vân Tiêu Tiên Tử nói, Chí Bảo Thái Cực Đồ, chỉ cần dụ y tiến vào Tru Tiên Trận là được.

Tách Thái Cực Đồ và Huyền Đô Đại Pháp Sư ra, người và bảo vật phân ly, thì Huyền Đô làm sao có thể thi triển thần thông nữa.

Thải Vân Tiên Tử và những người khác nghe vậy, thân hình nhanh chóng lùi lại, bay về phía Triệu Công Minh.

Ở một bên khác.

Quỳnh Tiêu Tiên Tử và Lục Nhĩ Mi Hầu, một người cầm kiếm, một người cầm côn.

Binh khí lóe hàn quang, áp sát trước người Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Nhiên Đăng Đạo Nhân khống chế Càn Khôn Xích, ngăn chặn công kích của hai người, nhưng vẫn bị giằng co.

Nhiên Đăng Đạo Nhân có nỗi khổ không thể nói, điều y e ngại, chính là Hỗn Nguyên Kim Đấu kia, vẫn luôn lưu tâm chú ý.

Bích Tiêu Tiên Tử khống chế Hỗn Nguyên Kim Đấu, miệng đỉnh không ngừng đánh ra từng đạo kim quang thần mang, lại chờ cơ hội, muốn hút Nhiên Đăng Đạo Nhân vào trong pháp bảo.

Chương 355

Đáng tiếc Nhiên Đăng Đạo Nhân quá cảnh giác, không có cơ hội rơi vào bẫy.

Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng chỉ dám triệu ra bản mệnh pháp bảo Càn Khôn Xích, bởi vì Tào Bảo đang khống chế pháp bảo Lạc Bảo Kim Tiền, ở một bên rình rập.

Bản mệnh pháp bảo như cánh tay chỉ huy, không cần lo lắng bị Lạc Bảo Kim Tiền làm mất, nếu có bị mất, cũng có thể kịp thời thu hồi.

Bởi vậy ở chỗ này, do uy lực của Hỗn Nguyên Kim Đấu và Lạc Bảo Kim Tiền, Nhiên Đăng Đạo Nhân trong lòng có sự cố kỵ, chỉ chờ tìm thời cơ, một lần đánh phá trận hình đối phương.

Quỳnh Tiêu Tiên Tử và những người khác tuy phối hợp không một kẽ hở, nhưng nếu có một người phản ứng không kịp, hoặc lực cạn, trận hình nhất định sẽ tan vỡ.

Nhiên Đăng Đạo Nhân vẫn đang chờ đợi thêm một khắc nữa, cho nên vẫn luôn chiến đấu lùi lại, bề ngoài thì đánh hòa.

Đương nhiên từ khi Quỳnh Tiêu Tiên Tử và Lục Nhĩ Mi Hầu cận thân công kích càng lúc càng mạnh, hai người đều không hề giữ lại chút nào, hệt như Tam Lang liều mạng, phát tiết pháp lực trong cơ thể.

"Chỉ cần chống đỡ thêm một đợt nữa…" Thấy địch nhân không hề giữ lại chút nào, Nhiên Đăng Đạo Nhân cười lạnh một tiếng, âm thầm niệm chú.

Đột nhiên, từ xa truyền đến một trận hò hét.

“Đại huynh!” Triệu Công Minh nghe thấy âm thanh, thấy uy lực của Tứ Thần Thú kia, có chút kinh ngạc.

“Cùng bần đạo đối chiến, dám thất thần sao?” Phía sau, âm thanh u u vang lên, một luồng cảm giác nóng bỏng áp sát.

Triệu Công Minh không dừng lại, trực tiếp lao về phía trước, sau đó bấm một đạo pháp quyết.

Thời cơ đã đến, xuất ra trận!

“Oanh!” Pháp quyết vừa ra, Tru Tiên Kiếm Trận được triệu hoán, lập tức hiện ra trận hình.

Chỉ thấy phong vân biến hóa, nhật nguyệt vô quang, sát khí trùng thiên, nơi mắt nhìn đến đều là một mảnh huyết quang.

Sát khí hoành sinh, Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết xuất hiện, bao phủ ba người Nhiên Đăng Đạo Nhân, Lục Áp, Huyền Đô Đại Pháp Sư, vô số kiếm khí bắn ra.

“Cái gì?!” Ba người đại kinh, vội vàng rút lui, tụ lại một chỗ.

Thần thức dò xét, mới phát hiện, đã bị lún sâu vào trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Chỉ thấy kiếm khuyết ở xa xa, treo một tấm bảng, một thanh huyết kiếm dựng đứng, viết chữ “Tuyệt”!

Ba người nhìn nhau, đều vẻ kinh ngạc, Tru Tiên Kiếm Trận lại bố trí ở đây?!

Cái chữ “Tuyệt” kia, sát cơ vô hạn, phi Thánh Nhân không dám nhìn thẳng, nếu cứ nhìn chằm chằm, chỉ thấy mắt đau rát, hệt như bị móc sống ra, trong lòng dâng lên vẻ kinh sợ nồng đậm.

“Đây là Giáo Chủ đặc biệt chuẩn bị cho các ngươi!” Triệu Công Minh bấm lệnh trận, mở Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết, dẫn Nhiên Đăng

Đạo Nhân, Lục Áp, Huyền Đô Đại Pháp Sư rơi vào trận, không biết sống chết ra sao.

Một bên khác, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử liên hợp, dừng lại trước Tru Tiên Kiếm Trận.

Chỗ Tru Tiên Trận này chia ra Tru Tiên Kiếm Khuyết, Lục Tiên Kiếm Khuyết, Hãm Tiên Kiếm Khuyết, mỗi khuyết đều sừng sững ở một phương hướng, chỉ thấy kiếm khí tứ dật, hư không vặn vẹo.

Sát khí trùng thiên, nhuộm đỏ nửa bầu trời, có thể thấy sự khủng bố của Tru Tiên Kiếm Trận.

"Sao lại thiếu mất Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết trận?" Lão Tử đứng giữa không trung, mắt thấy uy lực của Tru Tiên Trận, trong lòng thở dài, không ngờ đại trận sát phạt này, có một ngày lại chĩa vào mình.

"Quả thực thiếu mất một trận!" Nguyên Thủy Thiên Tôn mở Tuệ Nhãn nhìn, chỉ thấy ba cửa trận lớn mở lớn khép, phân tán ở ba phương hướng, cách nhau rất xa, nhưng không cảm nhận được Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết.

Lão Tử khẽ nhíu mày, kim quang trong tay lóe lên, bấm ngón tay tính toán.

Không bao lâu, lông mày giãn ra, Lão Tử cười nhạt nói, "Thông Thiên lại biết được phương pháp của chúng ta, di chuyển Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết đi, vây khốn Huyền Đô đồ nhi và mấy người kia." Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy kinh hãi, phi Thánh Nhân há có thể nhập trận, "Với thực lực của Nhiên Đăng ba người đó, e rằng khó mà chống đỡ được uy lực của Tru Tiên Trận!" Lời nói ra rất chân thật, sợ một cái không cẩn thận liền phải thân tiêu đạo tử.

"Không sao, bần đạo đã để lại hậu thủ, tính mạng vô ưu!" Dừng lại một chút, Lão Tử lại nói, "Nguyên Thủy, ngươi muốn đi cửa

nào?" Ánh mắt quét qua, ba cửa trận đều đen u u, không nhìn rõ.

Chỉ cảm thấy huyết sát chi khí hoành sinh, ảnh hưởng đến vận thế xung quanh.

Từ trước đến nay, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chưa từng thử uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận, dù sao Hồng Hoang trải qua vô số năm, ba sư huynh đệ vẫn luôn cùng kẻ địch chung, đối với cùng một kẻ địch.

"Bần đạo sẽ đi Hãm Tiên Kiếm Khuyết!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nheo mắt nhìn, liền cất giọng nói.

"Được!" Lão Tử gật đầu, thân hình lóe lên, liền trực tiếp bay về phía Tru Tiên Kiếm Khuyết, độn nhập vào trong.

Chỉ thấy hư không chợt ba động, Lão Tử liền biến mất không thấy.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng nguyên tại chỗ, một lát sau, thấy Tru Tiên Kiếm Trận không có dị tượng, khẽ nhíu mày.

Bất đắc dĩ, một bước bước ra, đi về phía Hãm Tiên Kiếm Khuyết.

"Oanh!" Hai người vừa nhập trận, lập tức Tru Tiên Kiếm Trận bùng lên thanh thế.

Huyết khí trùng thiên.

Chương 356

Trên hư không Cửu Tiêu vô cớ ngưng tụ một trường kiếm hư vô, trực tiếp cắm giữa hư không, tản mát ra khí tức huyết sát nồng đậm.

Động tĩnh lần này, khiến vô số sinh linh Hồng Hoang phải kinh sợ, trong phạm vi hàng tỷ dặm của Tru Tiên Kiếm Trận, tất cả linh tính chi vật đều trốn đi, run rẩy bần bật.

Với tu vi của bọn chúng, có lẽ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng cũng hiểu rằng, một trận đại chiến sắp bắt đầu, chắc chắn sẽ có vô số thương vong, tiên huyết nhuộm đỏ đại địa Hồng Hoang.

"Vút!" Trên hư không Cửu Tiêu vô tận, một con Thần Nhãn hiện ra, khẽ chuyển động, chú thị tất cả mọi thứ trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Thần nhãn không mang bất kỳ cảm xúc nào, bình tĩnh đến mức không một gợn sóng, chỉ nhìn chằm chằm vào Tru Tiên Trận, quan sát sự biến hóa bên trong trận; đôi mắt đó, dường như có thể trực tiếp xuyên thấu đại trận, nhìn thấy những người đang chém giết bên trong. … Trong Hãm Tiên Kiếm Khuyết.

"Cái gì?" Trương Phương phù du giữa hư không, kiếm khí xung quanh cuồn cuộn, dường như có cảm giác gì đó, ngẩng đầu nhìn về phía Cửu Tiêu.

Đáng tiếc nơi mắt nhìn đến đều là một mảnh đen kịt, với tu vi của mình, đương nhiên không thể xuyên thấu nội bộ đại trận, nhìn thấy tình hình bên ngoài.

Thấy không phát hiện ra gì, Trương Phương lắc đầu, trong lòng âm thầm nghĩ, *chắc là cảm nhận nhầm rồi.* "Vút!" Đột nhiên hư không chợt vặn vẹo, một đạo thân ảnh từ từ hiện ra.

“Ha!” Trương Phương thấy vậy, cười lạnh một tiếng, trong tay đánh ra một đạo thần mang.

“Bùm!” “Trương Quế Phương?!” Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa tiến vào trận, liền nghe thấy một trận chấn động, vội vàng ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy ở cửa nhập trận, một thanh trường kiếm tràn ngập sát khí treo trên đó, trên đỉnh có một tấm biển, viết chữ “Hãm”!

Trương Phương sớm đã biết Nguyên Thủy Thiên Tôn, vốn dĩ cùng Thông Thiên Giáo Chủ ở trong Tru Tiên Kiếm Khuyết, đang nhận chỉ thị của y, mới đến Hãm Tiên Kiếm Khuyết chờ người phá trận.

Đạo thần mang kia đánh trúng Hãm Tiên Kiếm, phát ra chấn động.

Trong trận trong nháy mắt đã xảy ra biến hóa, chỉ thấy vô số huyết sát chi khí phun trào ra, đồng loạt lao về phía Trương Phương.

“Oanh!” Trương Phương cầm trường kiếm, hấp thụ huyết sát chi khí vào trong cơ thể, chuyển hóa thành sức mạnh.

Một luồng khí tức trùng thiên hiện ra, không ngừng tăng lên, một đường mạnh mẽ xông tới.

Chiêu này, lại tương tự như pháp trận gia trì của Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, có thể tăng cường sức mạnh của người bố trận lên cực lớn.

Lần này lại càng khủng bố hơn.

Trương Phương không phải Vân Tiêu Tiên Tử, Tru Tiên Kiếm cũng không phải Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Cả hai đều có sức mạnh gia trì trận pháp không thể so sánh, có sự chênh lệch rất lớn.

“Hoa!” Lưu Ly Kiếm trong tay được triệu hoán, trực tiếp lột bỏ lớp da đen trên thân kiếm, tản mát ra ngũ sắc hà quang, vô cùng chói

mắt.

Trương Phương nén một phần sức mạnh rót vào Lưu Ly Kiếm, tay chuyển một cái, lại triệu ra Thanh Bình Kiếm.

Tương tự, lấy Trương Phương làm đạo thể, chuyển hóa huyết sát chi khí thành sức mạnh, nén lại rồi lại nén, trực tiếp rót vào thân kiếm.

Binh khí không giống cơ thể người, giới hạn của việc rót vào tùy thuộc vào phẩm cấp của pháp bảo, với phẩm cấp của hai thanh Tiên Thiên Linh Bảo cao cấp, năng lượng có thể hấp thu cực kỳ khủng bố, huống hồ là nén lại, chắc chắn sẽ càng lợi hại hơn.

Trương Phương chưa nhục thân thành Thánh, năng lượng có thể chịu đựng có hạn, nếu không trực tiếp hấp thụ uy lực mà cả Tru Tiên Kiếm Trận có thể phát ra vào trong cơ thể, thì đó sẽ là một đại trận sát phạt hình người sống.

Đáng tiếc, điều đó là không thể, dù là Thánh Nhân cũng không thể.

Vạn sự vạn vật, đều sẽ có một giới hạn; trừ phi giống như Hồng Quân, lấy thân hợp đạo, hóa thành Thiên Đạo, mới có thể nắm giữ toàn bộ sức mạnh của Hồng Hoang.

"Oanh!" Thời gian như bay, từ khi Nguyên Thủy Thiên Tôn tiến trận, đến khi Trương Phương nâng khí thế của mình lên đến đỉnh điểm, chỉ trong chớp mắt.

"Tà ma ngoại đạo!

Đơn giản là làm nhục đạo pháp!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không ra tay ngăn cản, chỉ cười lạnh nói, khinh thường.

Tóc Trương Phương bay phấp phới, sát khí bao quanh, trong mắt lóe lên hung quang. *"Một bước, chỉ thiếu một bước nữa thôi!"* Ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong lòng Trương Phương lại không ngừng gào thét.

Khí tức lúc này, đã là Chuẩn Thánh cực đỉnh, nhưng dù có hấp thụ bao nhiêu huyết sát chi khí nữa, cũng không thể nâng lên thêm một chút nào.

Dù trong trận huyết sát chi khí tràn ngập, đối với việc truyền thuyết đạt đến Thánh Đạo, vẫn như một bậc thang lên trời.

"Bạt!" Đạo bào phần phật vang lên, điên cuồng vẫy động.

Hai thanh linh kiếm không ngừng phát ra tiếng kiếm minh thanh thúy.

Đột nhiên trong một khoảnh khắc, Trương Phương không còn chuyển hóa huyết sát chi khí nữa, khí tức dừng lại ở Chuẩn Thánh cực đỉnh, không tiến thêm một chút nào. *"Có lẽ là do Thiên Đạo rồi!"* Trương Phương cảm nhận sức mạnh trên tay, dường như có thể một quyền đánh nổ Tiên Thiên Linh Bảo trung cấp phòng ngự.

Chương 357

Dường như linh bảo cao cấp, cũng không thể chịu nổi vài quyền của mình.

Đương nhiên đây là một loại ảo giác, sức mạnh nhanh chóng tăng lên trong một thời gian ngắn, mang đến cảm giác hư vinh.

Khí tức tuy đạt đến Chuẩn Thánh cực đỉnh, nhưng lại không có sự lĩnh ngộ cảnh giới.

Chỉ có một thân sức mạnh, nhưng lại không thể dung hội quán thông.

Giữa từng chiêu từng thức, chỉ có thể phát tiết sức mạnh ra ngoài; đó chính là nguyên nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn khinh thường.

Cưỡng ép rót quá nhiều sức mạnh, một khi không thỏa đáng, liền sẽ bạo thể mà chết.

"Đã chuẩn bị xong chưa?" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy địch nhân mang bộ dạng hung thần ác sát, rút bội kiếm bên hông ra, lạnh giọng nói.

"Giết!" Trương Phương không nói nhảm, tay trái Thanh Bình Kiếm, tay phải Lưu Ly Kiếm, trực tiếp xông ra.

Hiện tại mỗi tế bào trên toàn thân đều tràn đầy sức mạnh, toàn bộ phát tiết ra ngoài, không chút cố kỵ mà giao đấu với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ngoại trừ lần trước chống lại thiên đạo lôi phạt, y đã dốc toàn lực, huống hồ bây giờ là cảnh giới Chuẩn Thánh cực đỉnh.

Sóng xung kích do giao đấu trong Tru Tiên Trận tạo ra, đều sẽ bị đại trận khóa chặt lại.

Trừ phi cấp bậc của đại trận quá thấp, sẽ bị trực tiếp oanh tán; nhưng Tru Tiên Trận được xưng phi tứ đại Thánh Nhân không thể phá, làm sao lại bị chút sức mạnh đó đánh tan được.

Cũng là Thiên Đạo đồng ý cho người giao đấu, chỉ cần không hủy diệt đại địa Hồng Hoang, còn lại thì tùy tiện làm gì thì làm.

"Xùy!" Toàn thân hóa thành một đạo hồng quang, chỉ trong một nháy mắt, Trương Phương đã xông đến trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, song kiếm đồng loạt chém ra, loạn vũ vô song.

Tiếng "Khanh khanh thương thương!" Nguyên Thủy Thiên Tôn kiếm thế, không hề lép vế, trong chớp mắt đã đấu mấy chục hiệp.

Với cách chiến đấu liều mạng của Trương Phương, sức mạnh phát tiết ra ngoài, không đủ thì lại chuyển hóa huyết sát chi khí, hệt như một động cơ vĩnh cửu, không ngừng nghỉ.

Hai người sau một kích, thân hình tách ra.

"Oanh!" Một đạo kiếm khí thất sắc từ Lưu Ly Kiếm quét ra, đón gió liền to lớn, dài đến vạn trượng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn rót pháp lực vào trường kiếm trong tay, vẽ một vòng tròn, một đạo kim quang tráo phù hiện, ngăn chặn kiếm khí.

Sau một trận tiếng nổ lớn, khói bụi tứ tán, che khuất tầm nhìn.

Mây khói tan đi, thân ảnh Nguyên Thủy Thiên Tôn lại biến mất không thấy.

Trương Phương lập tức cảnh giác, Thanh Bình Kiếm đặt ngang trước ngực, Lưu Ly Kiếm quấn sau lưng, thả thần thức ra.

Đáng tiếc, không phát hiện ra chút nào.

"Côn Luân Huyễn Ảnh hiện Vô Cực!" Một đạo diệu âm đột ngột

xuất hiện, hư không đột nhiên vặn vẹo, một đạo kim quang bắn ra.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cầm trường kiếm, một kim quang kính phù trước ngực, đạo kim quang đó chính là do y đánh ra.

Trương Phương khẽ nhíu mày, không biết đây là pháp bảo gì, lại không thể dùng Cường Hóa Khí để cảm nhận.

Tay khẽ vung, trực tiếp quét ra mấy đạo kiếm khí đập tới.

Kiếm khí và kim quang va chạm.

Tiếng va chạm như tưởng tượng không truyền đến, kiếm khí bị kim quang bao phủ, sau đó từ từ bị kim quang nuốt chửng, kim quang cũng trở nên ảm đạm hơn một chút.

"Huyễn ảnh!" "Vô Cực!" Trong lúc vươn tay, chỉ thấy kim quang kính kia bao trùm hư không, không biết bao nhiêu cái.

Sau đó vô số đạo kim quang bắn ra, xông về phía Trương Phương.

Trương Phương tùy tay đánh ra mấy đạo kiếm khí, thân hình nhanh chóng lùi lại.

Kim quang truy đuổi phía sau, tốc độ nhanh đến kinh ngạc; nơi kim quang lướt qua, đều để lại quỹ tích kim quang.

Trương Phương xuyên trái né phải, quỹ tích kim quang đã phủ kín cả một vùng hư không, nơi mắt nhìn đến đều là một màu vàng kim.

"Bạt!" Một đạo kim quang đánh trúng, xuyên qua cánh tay Trương Phương.

"Trì hoãn?!" Trương Phương chỉ thấy cánh tay chợt tê dại, vô cùng nặng nề, lập tức hiểu ra tác dụng của những kim quang này.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhất định dùng thần thông pháp bảo để ép mình rút lui, dù sao y sở trường không phải là cận thân công kích; có lẽ toàn bộ môn nhân Xiển Giáo, sở trường cận thân tác chiến rất ít, đa

số đều dựa vào thần thông pháp bảo.

"Dùng thần thông vây khốn ta đến chết sao?

Phương pháp này không tệ!" Trương Phương cười lạnh một tiếng, bấm một đạo pháp quyết, trực tiếp thôi động Hãm Tiên Kiếm Khuyết, chỉ nghe trong trận "oanh long long" vang lên.

Chương 358

Chỉ khi đó, mới thật sự vận dụng thần thông của đại trận.

"Oanh!" Vô số kiếm khí từ hư không bắn ra, mang theo khí thế lăng liệt.

Mỗi đạo đều tản mát ra sát khí vô tận, trực tiếp xông thẳng vào những thân ảnh ảo ảnh của kim quang kính đang bao trùm hư không.

"Xé toạc!" Trong nháy mắt, từng đạo kiếm khí xuyên phá kim quang kính, khiến chúng tan nát.

Sau đó những kiếm khí còn lại ngưng tụ, cùng với huyết sát chi khí cuồn cuộn, trực tiếp xông thẳng vào Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Đi!" Trương Phương há có thể bỏ qua cơ hội tốt, Thanh Bình Kiếm vung một cái.

Một đóa thanh liên u u hiện ra, không, phải nói là huyết liên.

Vốn dĩ thanh quang ẩn nấp trong đó, cả đóa liên hoa đều bị nhuộm đỏ, hiển nhiên là kết quả của việc huyết sát chi khí rót vào vừa rồi.

Sức mạnh rót vào Thanh Bình Kiếm đều bị kiếm linh Thanh Liên hấp thu.

Huyết liên vừa xuất hiện, lập tức tản mát ra uy thế khủng bố.

Nơi nó đi qua, từng đợt ba động lan ra.

"Có uy lực cấp Thánh!" Mắt Trương Phương sáng lên, đóa huyết liên nếu bùng nổ, tuyệt đối có thể sánh ngang với uy lực thần thông do Thánh Nhân phát ra.

Huyết liên độn nhập hư không, thân hình biến mất không thấy.

Trương Phương cười lạnh một tiếng, cầm song kiếm, cũng xông

về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nói riêng một bên khác, Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy kiếm khí tấn công, khẽ điểm vào bản thể Côn Luân Kính, trực tiếp một đạo kim quang khổng lồ bắn ra, đánh tan kiếm khí đang tới.

"Cái gì?!" Không hiểu sao, Nguyên Thủy Thiên Tôn dường như đã nắm bắt được một tia khí tức cực kỳ khủng bố, vội vàng nhìn về phía Trương Phương, chỉ thấy y cầm kiếm xông tới, nhưng không có dị trạng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tin vào cảm nhận của mình, trong lòng không dám lơ là.

Cũng không biết Thông Thiên Giáo Chủ đã ban tặng cho Trương Phương pháp bảo gì, mà lại khiến y cũng phải e ngại vài phần.

Hà quang hiện ra, chỉ thấy đỉnh đầu hiện ra Chư Thiên Khánh Vân, chính là hình dạng cực hạn nhất của thần thông Khánh Vân của Xiển Giáo.

Ngũ sắc hào quang phát tán, từng trận tiên nhạc từ trong Khánh Vân truyền ra, nghe mà say lòng; bên ngoài Khánh Vân, chỉ thấy vô số kim đẳng, kim liên, anh lạc, thùy châu hiện ra, vô cùng lộng lẫy, vây quanh Khánh Vân.

Tay chuyển một cái, lại một kiện pháp bảo hiện ra.

Một ngọn đèn sáng, trong đèn lửa cháy hừng hực.

Khác với kim đẳng "trang sức" bên ngoài Khánh Vân, pháp bảo này vừa xuất hiện, không gian liền trở nên cực kỳ nóng bỏng.

"Lưu Ly Đăng?" Trương Phương nhìn sang, chỉ thấy nó cực kỳ giống Lưu Ly Đăng của Nhiên Đăng Đạo Nhân.

"Đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn dường như không có ý định giải

thích, một điểm vào "Ngọc Hư Lưu Ly Đăng", một đóa hỏa diễm màu vàng bùng nổ.

Truyền thuyết thế gian, có Thiên Địa Nhân Tam Đăng, phân biệt là Thiên Đăng Ngọc Hư Lưu Ly Đăng, Địa Đăng Bát Cảnh Cung Đăng, Nhân Đăng Linh Cửu Lưu Ly Đăng.

Cái Linh Cửu Lưu Ly Đăng ẩn chứa u minh quỷ hỏa đó, chỉ là pháp bảo mà Nhiên Đăng Đạo Nhân sở hữu.

Còn về Ngọc Hư Lưu Ly Đăng, hỏa diễm mà nó ẩn chứa thì… "Vạn Linh Cổ Dịch!" Nguyên Thủy Thiên Tôn quát lớn, trong nháy mắt, vô số hỏa diễm màu vàng từ trong Lưu Ly Đăng bốc lên, rải xuống hư không.

"Trấn Giáo Vô Cực Bi!" Hỏa diễm màu vàng vừa bốc lên, liền thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn lại triệu hoán ra một pháp bảo.

Một bia đá màu xanh cao trăm trượng hiện ra, mang theo khí tức hoang lương, từ từ lan ra.

"Cái gì?!

Túi bách bảo sao?" Trương Phương thân hình dừng lại, thấy kẻ địch lấy ra kiện pháp bảo này đến kiện pháp bảo khác, trong nháy mắt ngây người.

Kim quang kính kia, Lưu Ly Đăng, bây giờ lại hiện ra một khối bia đá khổng lồ.

Không cần nói, ba thứ đó đều không phải vật phàm.

"Bạt!" Đột nhiên, hỏa diễm màu vàng tên là Vạn Linh Cổ Dịch kia lan ra, phủ kín cả một vùng hư không.

Hỏa diễm của kiếm linh Thanh Liên của Thanh Bình Kiếm thiêu đốt, trực tiếp hiện ra chân hình, cách Nguyên Thủy Thiên Tôn không

quá vài mét.

“Nguyên Liên Hoa!” Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy đóa thanh liên, trong mắt lóe lên một tia e ngại, cảm nhận vừa rồi không sai, nếu không kịp thời phóng ra Ngọc Hư Lưu Ly Đăng, e rằng sẽ phải chịu thiệt thầm.

“Côn Luân Huyễn Ảnh hiện Vô Cực, Vô Cực Bi hạ trấn Vạn Linh!” Nguyên Thủy Thiên Tôn bấm một đạo pháp chỉ, chỉ thấy Côn Luân Kính và Trấn Giáo Vô Cực Bi đều tự tản ra quang mang.

Trong chớp mắt, quang mang quét sạch hư không, bao phủ Thanh Liên và Trương Phương.

Chương 359

"Trận trung trận sao?!" Trương Phương không kịp phản ứng, liền bị một loạt động tác của Nguyên Thủy Thiên Tôn làm cho mơ hồ, khi định thần lại, chỉ thấy mình đã rơi vào trong trận pháp.

Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể trong Tru Tiên Kiếm Trận, lại dùng hai pháp bảo bố trí trận pháp.

Cái gọi là huyễn ảnh chính là kim quang mà Côn Luân Kính đánh ra vừa rồi, nhưng không vây khốn được Trương Phương.

"Không kịp rồi, nổ!" Thấy bia đá màu xanh kia sắp đè xuống, Trương Phương lại bị quang mang đan xen bao phủ, thân hình trì hoãn, không thể thoát ra.

Lập tức hiểu ra ý của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhất định muốn vây khốn mình ở đây.

Dù sao muốn giết chết mình trong một thời gian ngắn cũng khó, khi đó trận pháp gia trì giảm bớt, lại đối đầu thì không nắm chắc được.

Trương Phương lập tức quyết đoán, trực tiếp dẫn nổ Thanh Liên.

Bất kể có thể làm tổn thương Nguyên Thủy Thiên Tôn hay không, nhất định phải phá vỡ trận pháp ở đây trước, nếu không sẽ không có sức chiến đấu nữa.

"Oanh!" Thanh Liên cấp Thánh Thần Thông bùng nổ, trong khoảnh khắc thiên địa thất thanh.

Từng đợt sóng xung kích xông về phía xa, vô số huyết sát chi khí bị đẩy ra, bay về phía xa hơn, hoặc trực tiếp bị tiêu diệt thành hư vô.

Chiêu này bất phân địch ta tự bạo, sát thương khủng bố.

Đại trận từng trận chấn động lung lay, dường như có chút không ổn định.

Khu vực ngàn dặm xung quanh Nguyên Thủy Thiên Tôn và Trương Phương, hóa thành vùng chân không.

Khói bụi bao phủ, dù là Thánh Nhân cũng không thể nhìn rõ chân tướng.

"Chấn!" Đột nhiên, hư không truyền ra một tiếng quát lớn, chỉ thấy Trấn Giáo Vô Cực Bi trực tiếp hạ xuống.

Khói bụi tan đi, chỉ thấy Trương Phương hung hăng chống đỡ Trấn Giáo Vô Cực Bi, quang mang xung quanh đã tan đi.

Côn Luân Kính chịu ảnh hưởng của vụ nổ, khẽ nứt ra vài khe hở, đã không còn phát huy tác dụng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn dường như không biết vụ nổ của Thanh Liên lại có uy lực lớn đến thế, thấy pháp bảo bị hủy, trong một khoảnh khắc có chút phẫn nộ.

Bia đá màu xanh không biết hóa thành to lớn đến mức nào, dường như vô biên vô tế, kéo dài không biết bao nhiêu, nơi mắt nhìn đến, đều là thân bia màu xanh.

Trên bia đá màu xanh có những vết nứt, rêu xanh phủ kín, không biết tồn tại bao nhiêu năm, chịu bao nhiêu gió mưa, mới có được những dấu vết của tuế nguyệt như vậy.

Hệt như một dãy núi dài mười vạn dặm, thậm chí còn lớn hơn.

"Phá, phá, phá!" Trương Phương song kiếm giao nhau, chết chặt chống đỡ bia đá màu xanh, trong mắt đầy hung quang, gân xanh trên tay nổi lên.

Vô số pháp lực gia trì trên thân kiếm, phát tiết ra ngoài, sự chống

cự kép của nhục thân và pháp lực, mới vừa vặn ngăn chặn được xu thế hạ xuống của Trấn Giáo Vô Cực Bi.

Nếu thật sự để bia đá màu xanh hạ xuống, Trương Phương e rằng sẽ bị giam cầm một đoạn thời gian.

Pháp bảo của Thánh Nhân quả nhiên tầng tầng lớp lớp không ngừng, mỗi kiện đều lợi hại đến thế, mỗi loại đều có công dụng riêng.

Vừa rồi nghe nói Vạn Linh Cổ Dịch kia, không phải hỏa diễm công kích, mà có lẽ có khả năng thăm dò, cho nên Thanh Liên mới bị ép hiện ra thân hình; nếu không Thanh Liên độn nhập vào hư không, há lại dễ dàng bị phát hiện được?!

Trương Phương sớm đã biết khả năng cực lớn là không thể đánh bại Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng không ngờ đối phương ngay cả Bàn Cổ Phiên cũng chưa tế ra, mà mình đã bị áp chế đến mức này.

"Mệnh đương quy thiên số, Nhiếp!" Trương Phương đang chống đỡ Trấn Giáo Vô Cực Bi thì, từ xa truyền đến một âm thanh, mang theo ý mê hoặc.

Đồng thời, thân hình Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện ra, trong tay cầm một quyển sách màu huyết sắc, tản mát ra từng tia sát khí.

"Lại là gì đây?!" Trương Phương nhìn sang bằng khóe mắt, không biết quyển sách đó là vật gì.

Không ngờ lại tương tự như Tỏa Nguyên Phù Thư mà Nhiên Đăng Đạo Nhân đã tế ra lần trước, lẽ nào lại là pháp bảo giam cầm?

Thấy quyển huyết thư kia bắn ra một đạo hồng quang, trực tiếp lao về phía Trương Phương.

Trương Phương vội vàng thôi động pháp lực, trong mắt, đồng dạng phản kích bằng thuật nhiếp hồn, đồng thời Nê Hoàn Cung một đạo huy quang độn ra, trực tiếp xông thẳng vào Nguyên Thủy Thiên

Tôn.

Đạo huy quang kia lướt qua hồng quang, trực tiếp xông tới.

"Hả?!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy, động tác trên tay khẽ khựng lại, sau đó đôi mắt như điện, kim mang bắn ra, va chạm với huy quang, cả hai đồng thời hóa thành hư vô.

Trương Phương "muộn hanh" một tiếng, tiếp đó dừng lại, song kiếm bổ vào bia đá màu xanh, sau đó thân hình độn ra.

Thất Phách Thần Thông lần thứ hai không hề lập được công, còn thảm hại hơn lần trước công kích Thông Thiên Giáo Chủ, bị đánh tan ngay trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Quả nhiên cấp độ quá thấp, nhất định phải cường hóa thêm một lần.

Thấy thực lực của Thánh Nhân, Trương Phương trong lòng trở nên sốt ruột; nếu không có Tru Tiên Kiếm Trận gia trì, bằng thực lực bản thân, mình sớm đã bị một chưởng đánh thành thịt nát rồi.

Chương 360

Thanh Bình Kiếm và Lưu Ly Kiếm hợp lực, song song chống đỡ Trấn Giáo Vô Cực Bi.

"Khai!" Trương Phương một quyền đánh ra, lóe kim quang, hung hăng đập vào hồng quang, đánh tan nó.

Sau đó không dừng lại, tiếp tục dùng dư lực đánh về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Tỏa!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy, miệng phun một chữ, chỉ thấy từng đạo huyết phù từ trong sách bay ra, từ bốn phương tám hướng bao vây Trương Phương.

Từng chùm hồng quang đánh ra, chiếu vào thân Trương Phương.

"Uy lực của Huyết Phù Tác Mệnh Thư, cứ để ngươi trải nghiệm một lần!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh giọng nói, lại điểm vào huyết thư, lại vô số huyết phù bay ra, đoàn đoàn vây quanh kẻ địch, vây y thành một cái kén phát ra hồng quang.

"Tác Mệnh Thư?!" Trương Phương thôi động pháp lực, đánh ra một kim tráo hộ thể, đỉnh đầu đội Hỗn Độn Châu; nghe thấy tên pháp bảo, cũng không phải là thứ tốt lành gì.

Quả nhiên tích lũy của Thánh Nhân, pháp bảo không phải là vật hiếm hoi, chỉ cần y muốn là có.

Ngay cả vụ nổ Thanh Liên vừa rồi, cũng không thể lay chuyển Nguyên Thủy Thiên Tôn, hoàn toàn bị phòng ngự của Chư Thiên Khánh Vân của y chặn lại, không bị một chút thương hại nào.

Đánh đến bây giờ, ngược lại Trương Phương lại luống cuống khắp người.

Hai kiện binh khí trên tay, Thanh Bình Kiếm và Lưu Ly Kiếm đều bị bia đá màu xanh chặn lại; chỉ có Hỗn Độn Châu trên đỉnh đầu, đại khái cũng không chống đỡ được bao lâu.

Tiếng "Tư tư!" Từng chùm hồng quang chiếu vào kim sắc quang tráo, từng tấc từng tấc tiêu ma.

"Nhiếp!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lật huyết thư một cái, một đạo huyết hồng chi quang nén đến cực hạn bắn ra, chiếu vào đôi mắt Trương Phương.

"Hừ!" Trương Phương "muộn hanh" một tiếng, Nê Hoàn Cung như bị một cú chùy nặng đánh vào, đau đớn vô cùng, dường như muốn xé rách ra.

Trên huyết thư kia, vô hình trung hiện ra tên Trương Phương, giam cầm y.

"Tên của ngươi đã in trên Huyết Phù Tác Mệnh Thư, nhất định sẽ nhiếp xuất Tam Hồn Thất Phách của ngươi, từ nay về sau trở thành một kẻ ngốc nghếch!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cười lạnh nói, nhưng lời vừa dứt, nụ cười trên mặt y trong nháy mắt đông cứng lại.

"Hoa!" Chỉ thấy toàn thân Trương Phương bùng phát kim quang, một luồng Thánh Đạo khí tức tản ra, ma diệt hồng quang.

Trấn Giáo Vô Cực Bi dường như cũng bị ảnh hưởng, bị Thanh Bình Kiếm và Lưu Ly Kiếm chống đỡ từng bước lùi lên, không thể trấn áp thêm nửa phân.

Trong chớp mắt, hồng quang đã tiêu ma hết.

Huyết thư trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn, cái trang viết tên Trương Phương kia, trực tiếp vỡ nát, hóa thành hư vô.

"Xé toạc!" Một luồng Thánh Đạo khí tức từ trên người Trương Phương xông ra, trực tiếp chấn lùi hồng quang.

“Khí tức của Thông Thiên sao?!” Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ nhíu mày, mắt thấy sắp bắt được Trương Phương, không ngờ lại phát sinh sự cố.

Trang giấy viết tên Trương Phương đã hoàn toàn hóa thành hư vô, Huyết Phù Tác Mệnh Thư cũng trở nên có chút ảm đạm, không còn sắc đỏ tươi như trước.

“Vút!” Bên này, Trương Phương lại nhanh chóng phản ứng, khí tức Thánh Đạo trên người tự nhiên biết rõ, Thông Thiên Giáo Chủ đã khắc một đạo phù chú trong cơ thể mình, dùng để bảo mệnh vào thời khắc then chốt.

Cho nên hồng quang của Tác Mệnh Thư kia mới không thể xâm thực Nê Hoàn Cung của Trương Phương.

Hóa thành độn quang, bay đến dưới Trấn Giáo Vô Cực Bi.

Tiếng “Tranh!” Thanh Bình Kiếm và Lưu Ly Kiếm cảm ứng, phát ra tiếng kiếm minh thanh thúy, thân kiếm rung động.

“Khai!” Trương Phương nắm chặt song kiếm, mượn uy lực Thánh Đạo chưa tan đi, quát lớn.

“Oanh!” Hà quang xen lẫn thanh quang, từ hai thanh trường kiếm bùng phát ra, từng đạo kiếm khí quét ra, hung hăng oanh kích vào bia đá màu xanh.

Trong nháy mắt, lực cấm cố của Trấn Giáo Vô Cực Bi bị phá vỡ, hư không rung lên từng trận ba động.

Trương Phương lại tung ra một kích, hung hăng hất tung bia đá màu xanh.

“Xuy!” Chỉ nghe một tiếng vỡ vụn, Trấn Giáo Vô Cực Bi trực tiếp bị chém mất một góc nhỏ, thanh quang chấn động.

Chỉ thấy bia đá màu xanh nhanh chóng thu nhỏ lại, xoay tròn vo, bay về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, hiển nhiên không thể áp chế được uy lực Thánh Nhân mà Trương Phương bùng nổ ra.

"Phù!" Trương Phương khẽ thở ra một hơi, chỉ thấy pháp lực trong cơ thể đã cạn kiệt. *May mà Thông Thiên Giáo Chủ đã để lại một đạo phù chú, nếu không vừa rồi chắc chắn đã chết.

Pháp bảo của Nguyên Thủy Thiên Tôn, công hiệu quả thực kỳ lạ, lại còn mạnh đến mức phi lý.* Nếu Cường Hóa Khí có thể sử dụng được khả năng cảm nhận, tìm hiểu trước công hiệu của những pháp bảo này, thì cũng không đến mức luống cuống như vậy.

"Sớm nên đoán ra Thông Thiên sẽ để lại hậu thủ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói, thu huyết thư và Trấn Giáo Vô Cực Bi lại, hiển nhiên linh tính của pháp bảo đã bị tổn hại, khó lòng phát huy toàn bộ uy lực nữa.

"Ha!" Trương Phương cười lạnh một tiếng, không mở miệng, âm thầm hấp thụ huyết sát chi lực, chuyển hóa thành pháp lực trong cơ thể.

"Nếu ngươi lại hấp thu huyết sát chi lực, căn cơ sẽ bị tổn hại, tà khí này nhất định sẽ ảnh hưởng đến thần hồn!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy y lại bắt đầu chuyển hóa huyết sát chi lực, từ từ nói.

Chương 361

"Khi thần hồn bị tổn hại, dù có nâng cao tu vi thế nào, cũng vô ích, không thể thành Thánh Đạo nữa!" Trương Phương nghe vậy khựng lại, không biết đối phương nói gì, nhưng không chậm lại việc chuyển hóa huyết sát chi lực.

Dường như ẩn ẩn, huyết sát chi lực hấp nạp vào, quả thực có ảnh hưởng đến thần hồn.

Đương nhiên, trước đây Thông Thiên Giáo Chủ cũng đã cảnh cáo, Trương Phương đã có sự phòng bị.

Trương Phương không nói gì, chờ Nguyên Thủy Thiên Tôn tiếp tục mở miệng.

"Trương Quế Phương, nếu ngươi chuyển sang môn hạ của bần đạo, ta nhất định sẽ giúp ngươi thành Thánh Đạo!" Nguyên Thủy Thiên Tôn ngữ khí chuyển một cái, đột nhiên nói.

Thành Thánh Đạo sao?!

"Nguyên Thủy, ngươi coi ta là kẻ ngốc sao, thành Thánh Đạo há có thể dễ dàng như vậy, đừng tưởng ta không biết ngươi đang có ý đồ gì, đừng quên, cả Tru Tiên Kiếm Trận đều nằm dưới sự khống chế của Giáo Chủ!" Trương Phương lạnh lùng nói, tuy việc thành Thánh Đạo nghe có vẻ thú vị.

Nhưng Thánh Đạo từ trước đến nay không phải dựa vào sự giúp đỡ của người khác mà có thể thành, nhất định phải có đại cơ duyên, đại công đức, đại khí vận, đại thực lực, nếu không tất cả đều miễn bàn.

Thiên Đạo bốn mươi chín, tất cả đều dựa vào sự lĩnh ngộ cá nhân.

“Hừ!

Với tư chất của ngươi, thành Thánh Đạo chưa chắc đã không thể, có sự phụ trợ của bần đạo, không dễ dàng gì, nhưng cũng có bốn năm phần cơ hội.” Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ nói, đương nhiên cái gọi là bốn năm phần cơ hội là một con số rất cao.

Hồng Hoang bao nhiêu năm, đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh không biết bao nhiêu, nhưng có thể vượt qua bậc thang lên trời đó, trừ Lục Thánh chư thiên, còn ai có thể thành Thánh Đạo.

Lục Thánh chư thiên, Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, Chuẩn Đề Đạo Nhân, Tiếp Dẫn Đạo Nhân, Nữ Oa!

Từ khi khai thiên tích địa đến nay, chỉ có Lục Thánh, người khác không còn bất kỳ cơ hội nào nữa.

Nếu có cơ hội, một hai phần cũng đã là cao rồi.

“A a!” Trương Phương cười lạnh vài tiếng, không trả lời.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không phục, rút bỏ bố trí Hãm Tiên Kiếm Khuyết.

Hiện tại Hãm Tiên Kiếm Khuyết chưa phát huy toàn bộ uy lực, Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút e ngại, huống hồ Trương Phương là một sự bất ngờ, trên người không biết giấu bao nhiêu phù chú Thánh Đạo của Thông Thiên Giáo Chủ.

Đánh cũng không chết, vây cũng không nhốt được, quả thực khiến người ta bất đắc dĩ.

Nếu thật sự đầu quân cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau này chỉ cần tìm một cớ bất kỳ để xử trí mình, đơn giản như trở bàn tay, dễ dàng như trở bàn tay.

“Lấy Bàn Cổ Phiên ra đi, để ta xem cái gọi là Thánh Nhân, có bao

nhiêu bản lĩnh?!" Trương Phương vẫn luôn không mở Hãm Tiên Kiếm Khuyết, chính là để chống đỡ Bàn Cổ Phiên.

Pháp bảo Tiên Thiên Chí Bảo như vậy, tập hợp công pháp, tạo hóa vào một thể, không thể coi thường.

Nếu giống như Huyền Đô Đại Pháp Sư cầm Thái Cực Đồ kia, phát huy uy lực không đủ một hai phần, Trương Phương đương nhiên không sợ, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn cầm Bàn Cổ Phiên, nếu phát huy toàn bộ uy lực, hủy thiên diệt địa không có gì phải bàn.

Bất kỳ một kiện Tiên Thiên Chí Bảo nào, đều có công năng hủy thiên diệt địa, khai tịch Hồng Hoang, diễn hóa thế giới, chỉ xem người sử dụng mà thôi.

Nếu không Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng sẽ không bị mất Thái Cực Đồ trong Thập Tuyệt Trận. *Lúc này mình đã làm hết sức có thể rồi, mọi chuyện sau đó cứ giao cho Giáo Chủ lo liệu thôi, mình chỉ cần sống sót là được.* Trong Hãm Tiên Kiếm Khuyết, Nguyên Thủy Thiên Tôn thủ hộ Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, lạnh giọng nói: "Bàn Cổ Phiên sao?

Đối phó với kẻ có tu vi như ngươi, không xứng được chứng kiến uy lực của Bàn Cổ Phiên!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, sắc mặt âm trầm xuống, lạnh lùng lên tiếng.

Hiển nhiên Trương Phương cố chấp không chịu nhượng bộ, không có một chút đường lui nào để thương lượng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không nói thêm lời vô nghĩa, trực tiếp cầm kiếm đánh tới, Côn Luân Kính lơ lửng quanh thân cũng phóng ra từng đạo kim quang.

Sau một hồi chần chừ, pháp lực trong cơ thể Trương Phương đã khôi phục một nửa, thấy vậy hắn cũng giơ kiếm đâm tới.

Chỉ có điều, khí tức trên người hắn không còn là Chuẩn Thánh cực đỉnh như trước, mà đã yếu đi một nửa.

Keng keng, loảng xoảng!

Hư không lại vang lên từng tràng âm thanh binh khí va chạm, hai bên ta đi ngươi lại, nhất thời giằng co.

Nhưng theo thời gian trôi đi, Trương Phương dần dần rơi vào thế hạ phong. ...Sau một hồi đối quyết giữa Trương Phương và Nguyên Thủy Thiên Tôn, thắng bại chưa phân, không biết kết quả sẽ ra sao.

Lúc này, bên trong Tru Tiên Kiếm Khuyết.

Lão Tử lại đang đối mặt với Thông Thiên Giáo Chủ.

Ở trận khẩu của Tru Tiên Kiếm Khuyết, một thanh huyết kiếm sừng sững, trên đỉnh treo một tấm bảng viết chữ "Tru"!

Trận khẩu này, sát khí so với ba trận còn lại càng khủng bố hơn, lại có Thánh Nhân trấn giữ, từng đợt huyết sát chi lực khuếch tán ra, đủ để khiến người ta thần hồn điên đảo, hóa thành kẻ điên.

Chương 362

E rằng Kim Tiên tiến vào trận, khoảnh khắc sẽ hóa thành huyết thủy; còn Chuẩn Thánh, trừ khi có pháp bảo hộ thân, bằng không cũng "ô hô ai tai".

Thông Thiên Giáo Chủ đứng lơ lửng giữa không trung, tay nắm một thanh trường kiếm không rõ tên, lóe lên hồng quang.

Bỗng nhiên, chỉ thấy hư không vặn vẹo, một đạo thân ảnh dần dần hiện ra!

"Lý Đam!" Thông Thiên Giáo Chủ nhận ra khí tức của đối phương, lạnh giọng quát một tiếng.

"Thông Thiên, lại cần gì phải vậy?!" Lão Tử hiện ra thân hình, tay cầm phất trần, thản nhiên nói.

Trong ngữ khí lộ ra vẻ bất mãn, hiển nhiên không vừa mắt với việc Thông Thiên Giáo Chủ bày ra Tru Tiên Kiếm Trận.

"Ta với các ngươi đã đoạn tuyệt quan hệ sư huynh đệ, lại cần gì phải nói nhiều lời!

Cứ xem có thực lực phá được Tru Tiên Kiếm Trận hay không!" Thông Thiên Giáo Chủ vung kiếm hoa, không chút dây dưa, trực tiếp xuất chiêu.

Hiển nhiên cơn giận trong lòng vẫn chưa nguôi.

"Phá trận?

Có gì mà không thể!" Lão Tử cầm phất trần đánh tới.

Hai bên binh khí giao kích, va chạm vào nhau.

Không có âm thanh kịch liệt vang lên, chỉ khiến hư không chấn

động cuốn lên từng đợt sóng văn.

Hiển nhiên lực đạo ẩn chứa trong đó khủng bố đến mức trực tiếp đánh vặn vẹo hư không.

Hai bên giao đấu mấy chục hiệp, trong trận sấm vang chớp giật, hỏa quang lấp lánh, cuồng phong gào thét.

Khiến những người đứng ngoài quan sát đều kinh sợ, chỉ cảm nhận được khí tức khủng bố truyền ra từ bên trong Tru Tiên Kiếm Trận, khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Chư tiên Tiệt Giáo và chư tiên Xiển Giáo đối đầu nhau, chỉ là hai bên đều không động thủ, vô thì vô khắc đều chú ý tình hình đại trận, dù sao Thánh Nhân ai thắng ai bại, liên quan đến tương lai.

Một đám môn nhân liều chết cũng vô dụng, nếu lão sư của mình bại rồi thì cũng chẳng có ích lợi gì.

Sở dĩ chư tiên Tiệt Giáo ngăn cản Quảng Thành Tử cùng người phe Xiển Giáo, chính là để ngăn chặn việc phá hỏng hai lộ kế hoạch khác.

Điều quan trọng nhất là lộ của Đa Bảo Đạo Nhân, làm sao để Thánh Nhân Tây Phương Giáo không hay biết gì mà rơi vào Mê Huyễn Đại Trận, đó mới là điều trọng yếu trong những điều trọng yếu; bằng không Thánh Nhân Tây Phương Giáo vừa đến, Tru Tiên Kiếm Trận cũng không cần bày nữa rồi.

Trong Tru Tiên Kiếm Khuyết.

Hoa lạp!

Chỉ thấy Lão Tử vung phất trần một cái, hung hăng đánh xuống, trực tiếp đánh nát trường kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ thấy vậy, thân hình bạo lùi, hiển nhiên

không có Thanh Bình Kiếm trong tay, binh khí kém một bậc.

Lòng bàn tay Lôi Chấn, Thông Thiên Giáo Chủ đánh ra một đạo thần mang, rơi vào huyết kiếm ở trận khẩu.

Tranh!

Thanh huyết kiếm khẽ ngâm một tiếng, huyết sát chi khí phun trào ra.

Áp súc, ngưng tụ, rồi lại áp súc, lại ngưng tụ.

Một thanh huyết sắc trường kiếm chậm rãi thành hình, rơi vào tay Thông Thiên Giáo Chủ, sát khí xung thiên.

"Thông Thiên, uổng là Tiệt Giáo Giáo Chủ, không biết đạo pháp chí minh, hồ đồ lại dùng tà khí, chỉ dựa vào tâm cảnh như vậy, làm sao mà lập giáo chưởng giáo?!" Lão Tử thấy huyết kiếm, khẽ nhíu mày, lắc đầu than thở, một bộ dạng tiếc rèn sắt không thành thép.

Thông Thiên Giáo Chủ đại nộ: "Lý Đam!

Thiên Đạo Tứ Thập Cửu, có đạo thuật nào, lại dám ô miệt thần thông của ta?!" "Hanh!

Vậy thì để ngươi kiến thức một phen, thế nào là đạo thuật chí minh!" Lão Tử lạnh lùng hừ một tiếng, lại lần nữa cầm phất trần đánh tới.

Phanh!

Huyết kiếm và phất trần kích đấu vào nhau, giằng co không dứt.

Lần này Thông Thiên Giáo Chủ lại không hề rơi vào hạ phong, huyết sát chi khí dũng động, cuồn cuộn.

Không biết tự lúc nào, trên đỉnh đầu Lão Tử đã hiện ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, kim quang lấp lánh, chống đỡ mọi đòn tấn công của huyết sát chi khí.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, là Hậu Thiên Đệ Nhất Công Đức Chí Bảo của Hồng Hoang, có bốn mươi chín tầng trên dưới, là số Thiên Đạo, do Huyền Hoàng chi khí của Đại Đạo và công đức khai thiên hợp thành, là Chí Bảo phòng ngự.

Khác với Tiên Thiên Chí Bảo, Thái Cực Đồ công phòng vô song, có thể công có thể thủ, cao hơn một bậc so với khả năng phòng ngự đơn thuần của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Chương 363

Bảo tháp toàn thân tỏa ra kim quang, vô cùng chói mắt, từng chút một bóc tách huyết sát chi khí, và sau khi hóa giải lại hấp nạp làm của riêng, đúng là một loại tác dụng của Công Đức Chí Bảo.

"Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp?!" Thông Thiên Giáo Chủ thấy bảo tháp, lòng chìm xuống, Linh Lung Bảo Tháp được xưng là một khi tế xuất, liền đứng ở thế bất bại, lại có tác dụng chuyên khắc huyết sát chi khí.

Sấm nổ gió gào, tử điện cuộn trào.

Hai người đấu pháp đến đây, dẫn đến các loại dị tượng thiên địa. _ "Tử Điện Chùy, đi!" Thông Thiên Giáo Chủ lật tay một cái, hiện ra một kiện pháp bảo màu tím, toàn thân tử điện lấp lánh, điện quang bơi lội.

Chỉ thấy Tử Điện Chùy vừa hiện ra, liền đón gió mà lớn, hóa thành to bằng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Trong nháy mắt, từng đạo điện quang bắn ra, oanh kích lên Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, trực tiếp đánh tán loạn những luồng kim quang đó.

Oanh long long!

Chỉ nghe hư không sấm vang từng trận, huyết sát chi khí không còn vồ tới Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp nữa, mà tuôn vào Tử Điện Chùy, chuyển hóa thành lôi điện chi khí.

Huyết sát chi khí trong Tru Tiên Trận có thể xưng là diệu dụng, vừa có thể gia trì thực lực cho người bố trận, lại có thể phối hợp thần thông của pháp bảo, có thể nói là vạn bàn diệu dụng.

Thánh Đạo đến đây, bất cứ thứ gì trong chớp mắt đều có thể chuyển hóa, Tru Tiên Kiếm Trận không hổ là Thánh Đạo Sát Phạt Đại Trận, phi Thánh Nhân không thể vào trong.

"Ngươi cho rằng Tử Điện Chùy có thể ngăn được Linh Lung Bảo Tháp ư?!" Lão Tử lạnh giọng nói, pháp lực trong cơ thể rót vào Linh Lung Bảo Tháp, lập tức kim quang đại thịnh, một đạo kim quang tráo phủ xuống.

Điện khí của Tử Điện Chùy không thể tiến thêm nửa phân, hai bên giằng co.

"A a!" Thông Thiên Giáo Chủ khẽ cười một tiếng, chấn động huyết kiếm ở trận khẩu.

"Tru Tiên Kiếm Khuyết!

Khai!" Oanh!

Cả Tru Tiên Trận lập tức chấn động, thiên địa biến sắc.

Sát khí xung thiên, bao phủ vạn dặm vuông vắn, nơi mắt thấy đều là huyết sắc, nhuộm đỏ cả một vùng trời.

"...Xảy ra chuyện gì vậy?!" Bên ngoài trận, tiên nhân Xiển Giáo và tiên nhân Tiệt Giáo, bất kể bên nào, đều kinh hãi.

Huyết sát chi khí cuồn cuộn, trực tiếp tràn ra từ trong trận, bức bách mọi người không ngừng lùi lại.

Nơi bị huyết sát chi khí xâm thực, không còn một chút sinh linh khí tức nào, dù là vật chết, cũng đã bị thôn phệ, nghiễm nhiên biến thành Tu La Huyết Hải.

Giữa thiên địa chỉ còn lại một màu đỏ, nhuộm đỏ đôi mắt của mọi người.

Bên trong Tru Tiên Kiếm Khuyết.

Sắc mặt Lão Tử đột nhiên biến đổi, biết Thông Thiên Giáo Chủ đã thôi động trận pháp.

Đừng nói bên ngoài trận, ngay cả bên trong trận, huyết sát chi khí càng lúc càng đậm đặc, trở nên sền sệt, từng trận huyết vũ rơi xuống.

Từng giọt mưa đỏ rơi trên Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp, trực tiếp ăn mòn kim quang tráo, tiêu diệt những luồng kim quang bao phủ.

Khả năng phòng ngự của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, lại bị từng chút một chậm rãi tiêu ma đi.

"Lý Đam!

Hôm nay ta sẽ khiến ngươi thân tan đạo mất." Thông Thiên Giáo Chủ toàn thân bao phủ một lớp hồng quang tráo, mỗi một giọt huyết vũ rơi xuống, hòa tan vào quang tráo, đều khiến nó dày thêm một phân, càng thêm cường đại.

Khẽ bóp pháp quyết, huyết vũ ngưng tụ, hóa thành từng thanh huyết kiếm, bắn về phía Lão Tử.

Huyết kiếm ngưng tụ từ huyết vũ, so với từng giọt mưa đơn thuần rơi xuống thì lợi hại hơn nhiều, chạm vào liền chết.

"Khẩu khí thật lớn!" Lão Tử giận dữ nói, thấy Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp rơi vào hạ phong, lại thấy huyết kiếm tấn công, trực tiếp thôi động Ngư Vĩ Quan trên đầu, một đạo bạch khí độn ra.

Huyết kiếm bay đến, oanh vào Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, giữa lúc tiêu ma, khói trắng bay tứ tung, cuồn cuộn lan ra.

Như một cơn sóng lớn, dập dờn từng đợt từng đợt.

Thông Thiên Giáo Chủ đang định cầm kiếm đâm tới, bỗng nhiên

cảm giác được trong trận có thêm ba đạo khí tức.

"Lý đạo huynh, ta đến trợ lực một tay!" Ba giọng nói đồng thời vang lên, chỉ thấy ba người mặc các sắc đạo bào độn đến.

"Các ngươi là ai?!" Thông Thiên Giáo Chủ kinh hãi, vội vàng quát hỏi.

"Hôm nay khiến ngươi thân tan đạo mất, thì dù có biết danh xưng của chúng ta, lại có ích gì?!" Một đạo nhân tay cầm bảo kiếm, mỉm cười nói.

"Đúng là như vậy!" Một đạo nhân cầm Ngọc Như Ý, ứng tiếng nói.

Chương 364

Người cuối cùng, cầm Long Tu Phiến, cũng gật đầu nói: "Chư vị đạo hữu đồng tâm hiệp lực, hôm nay đương tru sát kẻ này, tránh để hắn trợ Trụ vi ngược, làm họa Hồng Hoang!" "Ha ha!

Vậy thì có nhờ cậy chư vị rồi!" Lão Tử cười lớn nói, thấy Thông Thiên Giáo Chủ vẻ mặt kinh nghi bất định, trong lòng vui vẻ.

Đây chính là đạo thuật thần thông của ông, tên là Nhất Khí Hóa Tam Thanh, quả thực khiến người ta mê hoặc.

"Đều là khí tức Thánh Đạo?!" Thông Thiên Giáo Chủ cầm kiếm ngang lập, thần thức dò xét ra, cảm nhận được bốn người đều là Thánh giả.

"Sát!" Không kịp để Thông Thiên Giáo Chủ phản ứng nhiều, đạo nhân cầm kiếm quát lớn một tiếng, trực tiếp bổ tới.

Công thế đến, Thông Thiên Giáo Chủ giơ kiếm đỡ, lại không cảm nhận được lực lượng truyền đến, đạo nhân cầm kiếm kia đã nhẹ nhàng thu kiếm.

Lại mơ hồ thấy, ba vị Thiên Tôn khác đều cầm pháp bảo, đồng loạt đánh tới.

Thông Thiên Giáo Chủ huyết kiếm quét qua, đánh ra từng đạo kiếm khí.

Phất trần của Lão Tử phá tan kiếm khí, một phất trần rơi lên huyết quang tráo.

Phanh!

Một tiếng va chạm, trực tiếp đánh cho huyết quang tráo lung lay sắp đổ, muốn vỡ tan.

Với tu vi Thánh Nhân của Lão Tử, huyết quang tráo tuy trông kiên cố, nhưng cũng không như giấy hồ là mấy.

Thông Thiên Giáo Chủ đang chống đỡ đòn tấn công của Ngọc Như Ý, không ngờ lại bị đánh lén từ phía sau, vội vàng giơ kiếm phòng thủ.

Bốn đạo binh khí bay múa, Thông Thiên Giáo Chủ tay trái đỡ tay phải chống, nhưng lại không kịp tránh né.

Trong lòng ông càng kinh ngạc hơn, ba đạo nhân vừa xuất hiện kia, lực lượng đánh ra toàn là hư vô, trường kiếm trong tay đâm tới, cũng không phát huy được bất cứ tác dụng nào, quả thực vô cùng kỳ quái.

"Thông Thiên, chịu phất trần của ta!" Thấy Thông Thiên Giáo Chủ lo thân mình không xong, Lão Tử thản nhiên cười một tiếng, quả nhiên không nhận ra diệu dụng của Nhất Khí Hóa Tam Thanh, phất trần trong tay lại không ngừng.

Liên tiếp mấy lần đánh xuống, đánh nát huyết quang tráo, lại hung hăng giáng hai kích vào lưng Thông Thiên Giáo Chủ. _ Ân hanh!

Thông Thiên Giáo Chủ trúng hai phất trần, phát ra một tiếng muộn hanh, trong lòng đầy uất khí.

Càng uất ức hơn, ba đạo nhân không biết từ đâu ra, lại hại mình rơi vào hạ phong.

Bằng không, huyết vũ cuốn lấy Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, cũng chưa chắc không thể đánh một trận với Lão Tử.

Lại thêm mấy hiệp.

Thông Thiên Giáo Chủ càng đánh càng kỳ quái, ba vị đạo nhân kia không hề bị thương chút nào, mà mình chỉ chú ý đến phất trần trong tay Lão Tử.

Hoa!

Bỗng nhiên một trận khói trắng từ trên người đạo nhân cầm kiếm bốc lên, sau đó hóa thành hư vô.

"Ha ha!

Thu!" Lão Tử thấy vậy, thân hình đẩy ra, bóp pháp quyết, hai đạo nhân còn lại cũng bốc ra từng trận khói trắng, biến mất không thấy tăm hơi.

Thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh này, là do nguyên khí hóa thành, tuy có hình có sắc, nhưng không có chút pháp lực nào, chỉ dùng để mê hoặc.

Thông Thiên Giáo Chủ chưa từng thấy đạo thuật này, lại kinh ngạc trước thực lực Thánh Đạo của ba người, trong lúc hồ đồ tự nhiên không phân biệt được thật giả.

Lúc này, sau khi chịu mấy đòn tấn công của Thông Thiên Giáo Chủ, nguyên khí bị tổn thương, tự nhiên hóa thành khói trắng từ từ tan đi.

"Cái gì?!" Thông Thiên Giáo Chủ thấy vậy, mới hiểu ra mình bị lừa, trong lòng đại nộ: "Lý Đam, quả thực vô sỉ!" "Nói chuyện thì không giảng đạo lý, không biết đạo thuật của ta, ngược lại còn trách ta, quả thật là trò cười cho thiên hạ!" Lão Tử thản nhiên cười một tiếng, sau đó hóa thành một đạo độn quang, nhanh chóng thoát đi.

"Cũng được, hôm nay ta đối chiến với ngươi ở đây, chọn ngày khác lại phá trận!" Thanh âm truyền xa, trong nháy mắt Lão Tử đã độn ra ngoài trận, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cũng theo đó mà biến mất.

Trong chớp mắt, trong trận trở nên trống rỗng, chỉ còn lại huyết sát chi lực lưu động.

“Tức chết ta rồi!” Thông Thiên Giáo Chủ giận dữ nói, trong lúc mơ hồ bị đánh hai ba phất trần, khí tức bị tổn thương.

Vô lại, Lão Tử đã bỏ trốn, ông cũng chỉ có thể tản đi thần thông trong trận, thu long huyết sát chi khí.

Trong lòng ông cũng hiểu rõ ý định của Lão Tử, hôm nay chỉ là thăm dò trận pháp, sớm đã có ý định rời đi.

Thông Thiên Giáo Chủ ném thanh huyết kiếm trong tay đi, sau đó lại cảm nhận được tình hình bên trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Tê tê!

Huyết kiếm một lần nữa hóa thành huyết sát chi khí, tản ra khắp nơi.

Chương 365

"Hãm Tiên Kiếm Khuyết và Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết đều là trận, nếu ta đoán không sai, Nguyên Thủy hẳn đã tiến vào Hãm Tiên Kiếm Khuyết." Thông Thiên Giáo Chủ thu lại cảm tri, khẽ niệm.

Sau đó trong lòng có quyết đoán, hóa thành hồng quang bay đi. ...Trong Hãm Tiên Kiếm Khuyết.

Trương Phương lại một lần nữa đối quyết với Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng vừa rồi để phá khai Trấn Giáo Vô Cực Bi, hắn đã tiêu hao hơn nửa thể lực, hiện tại đã kiệt sức.

"Trương Quế Phương, nếu ngươi suy nghĩ kỹ càng, bây giờ chịu thua, ta cũng sẽ tha thứ!" Thấy lực đạo truyền đến từ trường kiếm của đối phương giảm nhỏ, Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói.

Lão ta lại động lòng yêu tài, nếu Trương Phương thật sự thành Thánh Đạo dưới trướng lão, Xiển Giáo có một môn hai Thánh Nhân, đệ tử dưới trướng lại căn cơ vững chắc, còn sợ không mưu được đại sự ư.

Trương Phương khẽ liếc mắt khinh bỉ, lười để ý.

Công thế trong tay không ngừng, quét ra từng đạo kiếm khí.

Phanh!

Hai bên va chạm, bùng nổ.

"Cứng đầu không biết phải trái!" Nguyên Thủy Thiên Tôn quát lạnh: "Đã như vậy, vậy thì tiễn ngươi lên Phong Thần Đài!" Là một Thánh Nhân, ba lần bốn lượt chiêu lãm không thành, động nộ khí.

Uy nghiêm Thánh Nhân sao có thể dung thứ kẻ này khiêu khích, quả thực hoang đường đến cực điểm!

Tay khẽ lướt, một kiện pháp bảo màu xanh lam xuất hiện, toàn thân màu xanh lam, hình dạng bình thủy tinh.

Trương Phương kinh hãi, cảm giác kinh sợ không phải từ pháp bảo mà từ dịch thể chứa trong bình thủy tinh.

Chỉ thấy bên trong ba sắc hào quang lấp lánh, một luồng khí tức ngột ngạt truyền ra.

"Hừ!

Ta cũng không sợ nói cho ngươi biết, trong Bát Bảo Lưu Ly Bình này chứa chính là Tam Quang Thần Thủy, định sẽ khiến ngươi hóa thành hư vô!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng cười nói, ngón tay khẽ điểm, ba sắc dịch thể hiện ra.

Kim sắc Nhật Quang Thần Thủy, ngân sắc Nguyệt Quang Thần Thủy, tử sắc Tinh Quang Thần Thủy.

Đúng lúc hiện ra ba loại quang mang, vô cùng chói mắt.

"Tam Quang Thần Thủy?!" Trương Phương kinh hãi, vật này hắn tự nhiên đã từng nghe nói tới.

Kim sắc Nhật Quang Thần Thủy, có tác dụng ma diệt huyết tinh cốt nhục, có thể chết không toàn thây; Nguyệt Quang Thần Thủy sẽ ăn mòn nguyên thần hồn phách, làm tán đi Tam Hồn Thất Phách; Tinh Quang Thần Thủy thôn giải Chân Linh thức niệm, ngay cả cơ hội luân hồi cũng không có.

"Tê!" Trương Phương hít một hơi khí lạnh, thân hình bạo lùi, nếu thật sự bị Tam Quang Thần Thủy dính phải, giống như trực tiếp bị Thiên Đạo xóa bỏ, ngay cả một chút dấu vết cũng không lưu lại.

Giống như chưa từng sinh ra trong thế giới Hồng Hoang, ngay cả cơ hội chuyển sinh kiếp sau cũng bị hóa giải, biến mất hoàn toàn, có thể nói là cực kỳ độc ác.

Tam Quang Thần Thủy, mỗi một loại tác dụng, đều đủ để khiến người ta kinh hồn bạt vía.

"Giờ phải làm sao?!" Trương Phương trong lòng mặc niệm, pháp lực trong cơ thể còn lại không bao nhiêu, cũng không biết phù chú mà Thông Thiên Giáo Chủ lưu lại có thể ngăn được Tam Quang Thần Thủy hay không.

Trương Phương tuyệt đối không lấy thân mình ra thí hiểm, dù sao thí hiểm là chết chắc.

Đây có thể nói là một trong những trận chiến nguy hiểm nhất Hồng Hoang, nhưng hiện tại cũng không thể khởi động Hãm Tiên Kiếm Khuyết, đã không kịp rồi.

Huống hồ Hãm Tiên Kiếm Khuyết là trận pháp sát phạt, đối với phòng ngự thì không mấy hiệu quả.

"Đi!" Trương Phương dứt khoát quyết định, nhanh chóng hóa thành một đạo hồng quang, độn về phía Tru Tiên Kiếm Khuyết.

Tam Quang Thần Thủy, có lẽ chỉ có Thông Thiên Giáo Chủ mới có thể ngăn được.

"Nếu để ngươi chạy thoát, chẳng phải sẽ tổn hại uy danh của ta sao!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Trương Phương sợ hãi, lạnh lùng cười nói, chỉ thấy ba sắc hào quang độn ra. _ Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa điểm vào Bát Bảo Lưu Ly Bình, lập tức ba sắc hào quang độn ra.

Kim sắc Nhật Quang Thần Thủy ở phía trước, tỏa ra kim quang nhàn nhạt, tiêu diệt huyết sát chi khí xung quanh.

Hai sắc thần quang còn lại ở phía sau, bám sát theo.

Thân hình Trương Phương bạo lùi, hóa thành một đạo độn quang, di chuyển trong Hãm Tiên Kiếm Khuyết.

Hưu!

Tam Quang Thần Thủy độn tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã sắp đuổi kịp Trương Phương, một luồng uy thế khủng bố tỏa ra.

“Ân?!

Thần hồn của ta cũng bị ảnh hưởng sao?!” Trương Phương cảm nhận được Tam Quang Thần Thủy đang đuổi cùng giết tận phía sau, thần hồn trong Nê Hoàn Cung truyền đến một cảm giác kinh sợ.

Chương 366

Lập tức hiểu ra, hẳn là Nguyệt Quang Thần Thủy màu bạc có thể ăn mòn nguyên thần hồn phách, cho nên khí tức tỏa ra khiến thần hồn cảm nhận được, mới sản sinh ra cảm xúc như vậy.

Chưa kịp tới gần, Tam Quang Thần Thủy đã khuấy động cảm xúc của Trương Phương.

"Trương Quế Phương!

Đã không chịu quy y dưới môn hạ của ta, vậy thì hãy biến mất khỏi thiên địa này đi!" Từ xa hơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Tam Quang Thần Thủy sắp hóa giải địch nhân, lạnh lùng cười nói.

Đương nhiên trong đó lộ ra, không chỉ là vẻ đắc ý khi tiêu diệt địch nhân.

"Lão ta định chiêu lãm ta sao?!" Trương Phương đang phi độn, nghe hiểu ý tứ ẩn chứa trong lời nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nếu bây giờ giơ tay đầu hàng, từ bỏ chống cự, Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể tha cho một con đường sống.

Phanh!

Trương Phương đột nhiên dừng lại, song kiếm giao nhau, quét ra mấy đạo kiếm khí.

Kiếm khí bắn ra, va chạm với Tam Quang Thần Thủy, chỉ thấy từng trận khói trắng bốc lên, kiếm khí trực tiếp bị ăn mòn nhanh chóng.

Ngay cả một chút tác dụng ngăn cản cũng không có, trong chớp mắt đã biến mất vào hư không, không tạo nên một chút sóng gợn nào.

Tốc độ của Trương Phương không ngừng, lại một lần nữa hóa thành độn quang bay đi.

Bá!

Bỗng nhiên, trước mắt tối sầm, nơi mắt thấy đều là màu xanh.

"Trấn Giáo Vô Cực Bi?!" Đường phía trước bị chặn, Trương Phương vừa nhìn đã nhận ra pháp bảo đó, chính là tấm bia đá màu xanh kia.

Hẳn là vừa rồi kiếm khí càng khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận, lão ta muốn thật sự ra tay hạ sát thủ rồi.

"Làm sao bây giờ?!" Trong não nhanh chóng vận chuyển, Trương Phương suy nghĩ đối sách.

Phía trước có bia đá màu xanh chắn đường, phía sau có Tam Quang Thần Thủy sắp đến.

Hiện tại lại không có phù chú Thánh Đạo như vừa rồi, có thể phá vỡ Trấn Bi.

"Kệ mẹ nó!" Thấy Trấn Giáo Vô Cực Bi sắp giáng xuống, Trương Phương nghiến răng.

Hắn độn xuống phía dưới, chống đỡ sự giam cầm của Trấn Giáo Vô Cực Bi mà phi độn.

Chỉ thấy bia đá màu xanh trải dài không biết bao nhiêu mét chậm rãi giáng xuống, một đạo hồng quang đang bay nhanh ở phía dưới, nếu nhìn từ xa hơn một chút, dường như đạo nhân ảnh kia bất cứ lúc nào cũng có thể bị đè ép thành thịt nát.

Một hành động cực kỳ mạo hiểm, nhưng so với việc bị Tam Quang Thần Thủy đánh trúng, thì bị Trấn Giáo Vô Cực Bi giam cầm còn tốt hơn một chút.

Cái trước ít nhất còn có thể giằng co một lát, cái sau thì trực tiếp thân tan đạo mất.

"Cái gì?!" Cảm giác trọng lực trên người càng lúc càng mạnh, toàn thân xương cốt kêu ken két, như thể sắp bị ép nứt ra, Trương Phương vội vàng triệu hoán ra Hỗn Độn Châu.

Một màn quang mạc bao phủ xuống, ánh sáng màu xám bao trùm.

Tê lạp!

Đáng tiếc vừa xuất ra trong chớp mắt, màn quang mạc màu xám đã nứt ra từng đạo vết rách, ẩn hiện xu thế muốn vỡ toang.

"Thanh Bình Kiếm, nhờ ngươi!" Trương Phương thấy vậy, trực tiếp vung Thanh Bình Kiếm, ném về phía Tru Tiên Kiếm Khuyết.

Hiện tại hắn không thể đến Tru Tiên Kiếm Khuyết, chỉ cần Thanh Bình Kiếm có thể được Thông Thiên Giáo Chủ nhìn thấy trước, chắc chắn ông ấy sẽ biết tình cảnh của hắn.

Tranh!

Thanh Bình Kiếm phát ra một tiếng kiếm minh trong trẻo, mang theo chút ai oán.

Nó hóa thành một đạo thanh quang độn đi, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã biến mất không thấy tăm hơi.

Thân hình Trương Phương đột nhiên dừng lại, đỉnh đầu đội Hỗn Độn Châu, kháng hành với Trấn Giáo Vô Cực Bi, Tam Quang Thần Thủy gào thét đến.

Kim sắc, tử sắc, ngân sắc giao thoa, ba sắc hào quang vô cùng mê hoặc, nhưng lại ẩn chứa nguy hiểm cực độ.

"Đúng là quá ức chế!" Trương Phương tay cầm Lưu Ly Kiếm, bất đắc dĩ than thở.

Một trận chiến mà đánh đến mức vô cùng uất ức, pháp bảo không đánh được, thần thông không đánh được, cả hai đều không được, ngay cả nhục thân cũng bị áp chế.

Kể từ khi cường hóa Cửu Chuyển Nguyên Công đệ bát chuyển, hắn luôn thấy ai đánh nấy, không thì nắm đấm trực tiếp oanh tới, làm gì có lúc nào uất ức như vậy.

"Nhận mệnh rồi sao?!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thân hình hiện ra, thấy Trương Phương dừng lại, thản nhiên cười nói.

Chương 367

"A, chưa xong đâu!" Trương Phương nhe răng cười một tiếng, không lùi mà tiến, huyết sát chi khí ngưng kết, hình thành một lớp huyết quang tráo nhàn nhạt.

Hiển nhiên, trong lúc chạy trốn vừa rồi, hắn đã âm thầm thôi động trận pháp Hãm Tiên Kiếm Khuyết, phát huy uy lực của đại trận.

Bất kể Nguyên Thủy Thiên Tôn có dùng Bàn Cổ Phiên hay không, hắn cũng không quản được nhiều như vậy, hiện tại tính mạng là quan trọng nhất.

Vốn dĩ hắn muốn cố gắng không động đến át chủ bài của Hãm Tiên Kiếm Khuyết, bởi vì Trương Phương biết, lần này chỉ là Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn thăm dò trận pháp, dù sao át chủ bài một khi lộ ra ánh sáng, sau này làm sao ngự địch.

"Cố chấp ngoan cố!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói một câu, khẽ điểm Tam Quang Thần Thủy.

Oanh!

Trong huyết trận, đột nhiên phát sinh biến hóa.

Vô số huyết sát chi khí ngưng tụ, đỏ tươi như sắp nhỏ ra máu.

Một thanh huyết kiếm dài ngàn trượng chậm rãi thành hình, sát khí xung thiên, gào thét.

Trương Phương thấy thanh huyết kiếm này, trong lòng có tính toán.

Đương nhiên tốc độ Tam Quang Thần Thủy còn nhanh hơn, trong nháy mắt đã bay đến trước mặt Trương Phương, ba sắc hào quang đại trán.

Tê tê!

Pháp lực còn lại không nhiều của Trương Phương rót vào Hỗn Độn Châu, một màn quang mạc cũng đại trán.

Trong khoảnh khắc, bốn đạo quang mang giao thoa. _ Tê lạp!

Chỉ trong chốc lát, màn quang mạc màu xám vỡ vụn từng tấc, trên bề mặt Hỗn Độn Châu xuất hiện một vết nứt, hiển nhiên không thể chống đỡ được nữa.

Lông mày Trương Phương nhíu chặt, vươn tay triệu hồi Hỗn Độn Châu về, dù sao Hỗn Độn Châu cũng đã phát huy uy lực lớn nhất của nó rồi.

Hoa!

Huyết quang tráo chợt lóe lên, lại va chạm với Tam Quang Thần Thủy.

Trương Phương nhìn hai đạo thần thủy kia, mí mắt giật thon thót, Nguyệt Quang Thần Thủy màu bạc và Tinh Quang Thần Thủy màu tím, đó mới là mối đe dọa lớn nhất, trực tiếp tấn công sự tồn tại của hồn phách và chân linh thức niệm, không thể không sợ.

Đối với Kim sắc Nhật Quang Thần Thủy thì Trương Phương không hề sợ hãi, chỉ cần bảo vệ được đầu lâu không bị ăn mòn, có Cửu Chuyển Nguyên Công trong người, cũng có thể tái sinh một cơ thể mới.

Tê lạp!

Đáng tiếc, huyết quang tráo cũng không thể ngăn cản được bao lâu, trực tiếp vỡ tan.

Đúng lúc đó, thanh huyết kiếm ngàn trượng kia bắn ra, một kiếm bổ vào Tam Quang Thần Thủy, bùng phát ra quang mang chói mắt.

Đồng thời, càng nhiều huyết kiếm đang ngưng tụ, gào thét bay về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tê tê!

Tam Quang Thần Thủy và huyết kiếm tan chảy vào nhau, giao thoa tại một chỗ.

Oanh!

Đột nhiên, một luồng khí tức hoang tàn và bao la tràn ra, trực tiếp bức lùi huyết sát chi khí trong vòng vạn dặm, quét ra một vùng chân không.

Thanh huyết kiếm kia cũng bị ảnh hưởng, liên tục bại lui.

"?!" Trương Phương cảm nhận được luồng khí tức này, đột nhiên đại kinh, vội vàng nhìn tới.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tay cầm một thanh huyết phiên, phiên thân theo gió động, một đóa hỏa diễm màu đỏ máu đang cháy trên phiên, dường như vĩnh hằng bất diệt.

"Bàn Cổ Phiên?!" Cảm nhận được khí tức vô song của pháp bảo, Trương Phương thầm niệm, tuy chưa từng thấy chân diện mục của Bàn Cổ Phiên, nhưng lúc này lại không khó để đoán ra.

"Ân?!" Không kịp nhìn nhiều, trước mắt ba sắc hào quang lấp lánh, bùng nổ một trận quang mang.

Thân hình Trương Phương bạo lùi, hô hấp dồn dập, chăm chú nhìn chằm chằm Tam Quang Thần Thủy trước mắt.

"A!" Kim sắc Nhật Quang Thần Thủy vừa chạm vào cơ thể, một cơn đau đớn kịch liệt từ cánh tay truyền đến, như thể mười vạn con kiến lửa đang gặm cắn, từng chút một gặm nuốt huyết nhục, tê tái.

Trương Phương nghiến chặt răng, cảm giác đau đớn còn mãnh liệt

hơn trong tưởng tượng, toát ra từng giọt máu tươi, có thể thấy hắn hiện tại đang chịu đựng thống khổ lớn đến mức nào.

Nhật Quang Thần Thủy không lập tức ăn mòn cánh tay, mà từng chút từng chút một, giống như bóc tách từng sợi.

Từng giọt mồ hôi lạnh lớn như hạt đậu rơi xuống, Trương Phương cắn răng chịu đựng.

Chương 368

Bá!

Trên người đột nhiên bùng phát ra một trận kim quang, một luồng khí tức Thánh Đạo lại một lần nữa bùng phát ra, hiển nhiên phù chú Thánh Đạo mà Thông Thiên Giáo Chủ bố trí vẫn chưa tiêu hao hết.

"Quả nhiên!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy, thản nhiên nói, lúc này trong tay cầm Bàn Cổ Phiên, bất kỳ huyết kiếm nào cũng không thể tấn công, tự thành một phương uy thế, ẩn ẩn có xu thế muốn áp chế Hãm Tiên Kiếm Khuyết.

Hãm Tiên Kiếm Khuyết và uy thế của Nguyên Thủy Thiên Tôn hai bên kháng hành, phân cắt thành hai thiên địa.

Lực lượng trên người lại một lần nữa được sung thực, Trương Phương thấy Tam Quang Thần Thủy bị chấn khai, thở phào một hơi.

Sau đó lập tức ngưng tụ khí tức Thánh Đạo, muốn bức xuất Kim sắc Nhật Quang Thủy trên cánh tay.

Tê tê!

Kim Quang Thần Thủy vẫn đang ăn mòn, kích thích thần kinh, kim quang cấp Thánh Đạo không có tác dụng.

"Hừ!

Không cần phí công vô ích, đợi khí tức của Thông Thiên vừa tán, chắc chắn sẽ chết!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng cười nói, không thèm để ý đến Trương Phương nữa, dùng tuệ nhãn tìm kiếm, tìm kẽ hở của Hãm Tiên Kiếm Khuyết.

Bàn Cổ Phiên đã xuất ra, tự nhiên phải tìm cơ hội phá hủy trận pháp này, làm suy yếu uy lực của cả Tru Tiên Kiếm Trận.

Lúc này, huyết sát chi khí của Hãm Tiên Kiếm Khuyết cuồn cuộn, ngưng kết ra từng đạo thần thông, có thể sánh ngang với thần thông cấp Thánh Nhân, đánh về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Khiến lão ta không có cơ hội ra tay tấn công Trương Phương nữa.

"Không ổn!" Nguyên Thủy Thiên Tôn không ra tay nữa, Trương Phương hiện tại cũng không có thời gian để ý; thấy Nhật Quang Thần Thủy đã sắp ăn mòn cả cánh tay, Trương Phương thầm kêu một tiếng không ổn.

Phù chú Thánh Đạo của Thông Thiên Giáo Chủ tuy có thể đẩy lùi Tam Quang Thần Thủy, nhưng phần Nhật Quang Thần Thủy bám vào lại khó có thể ma diệt.

Bá!

Chỉ thấy kiếm quang chợt lóe lên, mùi huyết tinh lan tỏa.

Một cơn đau đớn kịch liệt truyền đến não, kích thích Trương Phương càng thêm tỉnh táo, trợn mắt nhìn cánh tay bị đứt lìa biến mất vào hư không.

Nhật Quang Thần Thủy bám vào cánh tay bị đứt, chỉ thấy kim quang chợt lóe, cả hai cùng hóa thành hư vô.

"Hô!" Lưu Ly Kiếm dính máu, chậm rãi nhỏ xuống, nhưng những giọt nhỏ xuống, lại là máu của chủ nhân.

Trương Phương dứt khoát quyết định, trực tiếp dùng Lưu Ly Kiếm chém đứt cả cánh tay trái của mình, máu tươi chảy ròng ròng.

Chỉ trong chốc lát, Cửu Chuyển Nguyên Công phát huy tác dụng, vết thương ngưng kết lại, lại mọc ra chồi thịt.

Trương Phương lạnh lùng liếc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, thấy lão ta bị Hãm Tiên Kiếm Khuyết vây khốn, nhưng không thể

ngăn được cơn phẫn nộ trong lòng.

Không có cách nào, hiện tại không đánh lại được, Trương Phương chỉ có thể mượn luồng khí tức Thánh Đạo đó, tăng tốc độ, độn đi thật xa.

Một cánh tay đã đứt, nhưng sự chênh lệch thực lực sâu sắc, khiến Trương Phương thất bại thảm hại, nhất thời ý niệm muốn trở nên mạnh hơn càng sâu sắc.

Phù chú Thánh Đạo đẩy khai Trấn Giáo Vô Cực Bi, đạo hồng quang bay xa kia vãi xuống một đường máu tươi.

Trương Phương trong lòng rõ ràng, khởi động Hãm Tiên Kiếm Khuyết, tuyệt đối không thể chống đỡ được Nguyên Thủy Thiên Tôn đang cầm Bàn Cổ Phiên, trừ phi Thông Thiên Giáo Chủ tự mình khởi trận.

Bá!

Đột nhiên, trước mắt chợt xuất hiện một đạo độn quang.

Trương Phương dừng lại, thấy Thông Thiên Giáo Chủ cầm Thanh Bình Kiếm. _ "Giáo chủ!" Đạo hồng quang đang độn kia, rõ ràng là Thông Thiên Giáo Chủ không thể nghi ngờ.

Trương Phương trong lòng đại định, thân hình chậm rãi dừng lại, đứng lơ lửng giữa hư không.

Hưu!

Đáp lại Trương Phương, một đạo kiếm khí, trực tiếp đánh tới.

Kiếm khí tỏa ra uy thế khủng bố, Thanh Bình Kiếm trong tay Thông Thiên Giáo Chủ, phát ra uy lực càng thêm đáng sợ.

Trương Phương mặt không đổi sắc nhìn đạo kiếm khí màu xanh, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, một đạo kiếm khí, quá ư hoa lệ, có

hành động chấn động trời đất, quỷ thần cũng phải khóc than.

Thanh sắc kiếm khí vồ tới, nhưng lại không đánh về phía Trương Phương, mà chuyển một vòng, bay về phía bia đá màu xanh trên đỉnh đầu.

Oanh!

Thanh sắc kiếm khí đánh lên Trấn Giáo Vô Cực Bi, bia đá lập tức oanh long long vang lên, trực tiếp bị đánh cho thần thông tán đi, xoay tròn vo lại, thu nhỏ rồi bay về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chương 369

Hiển nhiên, Trấn Giáo Vô Cực Bi lại một lần nữa bị trọng thương, không chống đỡ nổi nữa.

"Thu!" Thông Thiên Giáo Chủ trực tiếp lướt qua Trương Phương, trong tay đánh ra một đạo hà quang, trực tiếp bao bọc lấy Tam Quang Thần Thủy, chậm rãi bay đi.

Chỉ một chiêu, liền trực tiếp biến Tam Quang Thần Thủy thành của riêng.

Tam Quang Thần Thủy không bay vào tay Thông Thiên Giáo Chủ, mà bay về phía Trương Phương.

Trương Phương đón lấy, nhìn dịch thể kim quang, ngân quang, tử quang giao thoa, kinh ngạc nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ!

"Tam Quang Thần Thủy hợp ba làm một, liền là thánh dược trị thương, sinh tử nhân, nhục bạch cốt." Thông Thiên Giáo Chủ dường như cảm nhận được ánh mắt phía sau, trực tiếp giải thích.

"Làm rất tốt, nơi này giao cho bần đạo, ngươi hãy đi Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết trợ trận!" Nghe Thông Thiên Giáo Chủ khen ngợi, Trương Phương khẽ liếc mắt khinh bỉ.

Làm tốt sao, suýt chút nữa thì bị người ta đánh chết, còn đứt cả một cánh tay rồi.

Hiện tại chết lên chết xuống, lại còn phải vội vàng chạy đến chiến trường tiếp theo, xem ra mình cũng không phải là người bình thường để mà sai vặt kiểu này.

"Được!" Lời nói tự nhiên để trong lòng, Trương Phương gật đầu, ứng tiếng nói.

Trên tay khẽ chấn động, Tam Quang Thần Thủy chậm rãi hòa làm một thể, bùng phát ra quang mang rực rỡ.

Vừa rồi còn đuổi cùng giết tận, hiện tại đột nhiên lại là thánh dược trị thương.

Duyên phận, quả thực diệu bất khả cập.

Trương Phương không lập tức uống vào, mà đi về phía Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết.

Thông Thiên Giáo Chủ thấy người rời đi, vung tay một cái.

Huyết sát chi khí cuồn cuộn lập tức tĩnh lặng, Hãm Tiên Kiếm Khuyết đột nhiên tĩnh mịch.

"Thông Thiên!" Một bên khác, Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Thông Thiên Giáo Chủ xuất hiện ở đây, trong mắt kinh nghi bất định.

Thông Thiên Giáo Chủ hẳn là đối đầu với Lão Tử, điều này không thể sai được, sao hiện tại lại xuất hiện ở đây?!

"Đạo huynh đã bại rồi sao?!

Không, không thể nào..." Trong lòng vừa chợt lóe lên ý nghĩ đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức phủ quyết, với thực lực của Lão Tử, dù có lâm vào Tru Tiên Trận, cũng có thể đứng ở thế bất bại, huống hồ còn có Thái Cực Đồ bên cạnh.

Như vậy, ý định của đạo huynh hẳn là giống mình, chỉ thăm dò trận pháp một phen rồi rời đi.

Trong nháy mắt, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đoán tình hình đúng đến tám chín phần.

"Ngay cả Bàn Cổ Phiên cũng đã lấy ra, Nguyên Thủy, ngươi càng lúc càng thất bại rồi!" Thông Thiên Giáo Chủ tay cầm Thanh Bình Kiếm, lạnh giọng nói.

“A!

Nếu không phải Trương Quế Phương trên người có kim quang hộ thể, bần đạo sớm đã tru sát hắn, làm sao lưu lại đến bây giờ?!” Nguyên Thủy Thiên Tôn khinh thường nói, chậm rãi thôi động Bàn Cổ Phiên trong tay, không dám có chút sơ ý nào.

“Trò cười!

Lấy lớn hiếp nhỏ, có lý ư?!” Thông Thiên Giáo Chủ vung tay, một đạo kiếm khí quét qua.

Lại một trận đại chiến nữa bắt đầu, hai vị sư huynh đệ trước kia, lại một lần nữa binh nhận tương tiếp. ...

Một bên khác, trên đường độn đi đến Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết.

Thân hình Trương Phương chợt dừng lại, cánh tay trái vẫn trống rỗng, không mọc lại, hiển nhiên hắn vẫn chưa uống Tam Quang Thần Thủy.

Hắn mở Cường Hóa Khí, ném một cái thăm dò vào Tam Quang Thần Thủy đã hòa thành một thể trong tay.

Hiện tại vật này, tự nhiên không sợ bị Nguyên Thủy Thiên Tôn phát hiện, khi Thông Thiên Giáo Chủ tiếp nhận nó, đã cắt đứt liên hệ giữa nó với Nguyên Thủy Thiên Tôn, hóa thành vật vô chủ.

Tên gọi: Tam Quang Thần Thủy (đã dung hợp) Phẩm cấp: Dược liệu cấp Đỉnh cấp Tiên Thiên Linh Bảo (không thể cường hóa) Tác dụng: Khắc chế mọi độc dược, trị liệu mọi vết thương, sinh tử nhân, nhục bạch cốt (hấp thụ linh vật của nhật quang, nguyệt quang, tinh quang, tác dụng phi phàm, bất kể nhục thân, bất kể thần phách chân linh) Đọc xong giới thiệu, Trương Phương chợt ngớ người.

Đã dung hợp, không thể cường hóa?!

Chẳng lẽ Tam Quang Thần Thủy chưa dung hợp có diệu dụng đặc biệt, chỉ là hiện tại đã dung hợp, chỉ còn lại tác dụng trị liệu sao.

Trương Phương lập tức đầy vạch đen trên trán, vừa rồi động tác quá nhanh, không làm rõ đã dung hợp Tam Quang Thần Thủy.

"Uống hay không uống đây?" Thấy tác dụng trị liệu của Tam Quang Thần Thủy, Trương Phương đột nhiên có chút do dự.

Nếu dùng để tái sinh một cánh tay, có chút dùng dao mổ trâu giết gà; tái sinh cánh tay có linh vật khác có thể dùng, nếu không thì dựa vào Cửu Chuyển Nguyên Công, chỉ cần mười ngày cũng có thể mọc lại.

Chương 370

Lần trước Triệu Công Minh sinh mệnh nguy kịch, nếu có Tam Quang Thần Thủy thì trực tiếp uống vào, chắc chắn có thể khôi phục; Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, cũng bị khắc chế cứng ngắc.

"Thôi rồi, uống thôi!

Đằng nào cũng không cường hóa được, giữ lại cũng chẳng ích gì." Nghĩ đến đây, Trương Phương ngửa đầu, uống Tam Quang Thần Thủy vào, toàn thân lập tức phát ra quang mang rực rỡ, vô cùng chói mắt.

Đại chiến sắp tới, phải dùng nó để bảo toàn thực lực là thượng sách. _ Tê tê!

Tam Quang Thần Thủy vừa được uống vào, vết thương ở cánh tay trái đột nhiên vỡ ra, vô số chồi thịt mọc lại, xương cốt, cơ bắp, da thịt hòa làm một thể, trong chớp mắt, khôi phục như thường.

Pháp lực trong cơ thể trong nháy mắt tràn đầy, quan trọng hơn, những ảnh hưởng tiêu cực của huyết sát chi khí bị thanh trừ, không để lại bất cứ ám tật nào.

"Sảng khoái!" Trên người đột nhiên truyền đến cảm giác tê dại, một luồng cảm giác sảng khoái đến tận linh hồn, khiến Trương Phương không kìm được mà rên rỉ.

Hắn nắm nắm cánh tay trái, vẫn tràn đầy lực lượng bùng nổ, không khác gì trước đây.

Cơ thể trở nên nhẹ nhàng hơn, tinh thần sung mãn.

Mơ hồ giữa lúc đó Trương Phương có một cảm giác, rằng mình có thể cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh thêm một trận nữa.

“Không hổ là linh vật đỉnh cấp, thánh dược trị thương số một!” Trương Phương lên tiếng khen ngợi, bất kể là sự mệt mỏi về thể chất hay tinh thần đều bị quét sạch không còn gì.

“Lần tới phải kiếm cho bằng được cái bình Bát Bảo Lưu Ly đó mới được!” Bình Bát Bảo Lưu Ly chứa Tam Quang Thần Thủy, trong mắt Trương Phương lóe lên một trận hỏa nhiệt.

Đó là thứ có thể cứu mạng, Tam Quang Thần Thủy chưa dung hợp dường như cũng có tác dụng cực lớn khác.

Lần trước kim đan lừa được từ Huyền Đô Đại Pháp Sư, đã còn lại không bao nhiêu; có một số bị đổi thành điểm cường hóa, một số được tiêu hao để cứu Triệu Công Minh.

Năng lượng ẩn chứa trong kim đan, cũng kém Tam Quang Thần Thủy rất nhiều, ít nhất là trị thương, tuyệt đối không mạnh bằng.

“Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết!” Hoàn hồn, Trương Phương trong miệng lẩm bẩm.

Nếu không có gì bất trắc, thì Triệu Công Minh sẽ khống chế trận pháp, để ngăn chặn người phe Xiển Giáo cứu người.

“Đi!” Đã Thông Thiên Giáo Chủ đã nói vậy, chắc chắn tình hình có chút giằng co.

Trương Phương không còn chần chừ nữa, hóa thành một đạo hồng quang độn đi, tốc độ so với trước đó còn nhanh hơn mấy phần. ...Lúc này, trong Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết.

Phe Tiệt Giáo do Triệu Công Minh đại diện, mỗi người đều ít nhiều bị thương, có chút chật vật.

Chỉ là vì trước đó Tru Tiên Kiếm Khuyết và Hãm Tiên Kiếm Khuyết đã kiệt lực.

Huyền Đô Đại Pháp Sư lại có Thái Cực Đồ Chí Bảo hộ thân, bảo vệ ba người, nên hai bên có thắng có thua.

Vân Tiêu Tiên Tử cùng những người khác đã lui sang một bên, chỉ còn lại Triệu Công Minh điều khiển đại trận, đối chiến với Nhiên Đăng Đạo Nhân, Huyền Đô Đại Pháp Sư, Lục Áp ba người.

Dựa vào uy lực của trận pháp, một người đối đầu trực diện với ba Chuẩn Thánh.

Thực ra nếu không có Thái Cực Đồ tồn tại, ba người Huyền Đô Đại Pháp Sư sớm đã bại trận.

Lúc này hai bên đều tạm thời dừng công thế, nghỉ ngơi dưỡng sức.

"Huyền Đô đạo hữu, có thể chống đỡ được không?" Lục Áp lên tiếng hỏi, toàn thân bị hỏa diễm bao bọc, cũng không hiện ra Kim Ô nguyên thể, chỉ dùng để đối kháng huyết sát chi khí.

Để nói ai thoải mái nhất trong việc đối kháng huyết sát chi khí, không ai bằng Lục Áp.

Hỏa diễm vốn là vật cực cương cực dương, đối với huyết sát chi khí âm tính, tự nhiên có ý khắc chế.

Đương nhiên nếu huyết sát chi khí quá nồng hậu, ngược lại sẽ áp chế hỏa diễm, gây ra tổn thương phản phệ.

"Đạo hữu cứ yên tâm, vẫn còn dư lực!" Huyền Đô Đại Pháp Sư thao túng ba bức Thái Cực Đồ, đang hiện ra ý tứ Tam Tài.

Thiên Địa Nhân Tam Tài, do Thái Cực Đồ huyễn hóa, mỗi thứ đều có diệu dụng.

Ba bức Thái Cực Đồ lơ lửng trên đỉnh đầu ba người, lực phòng ngự tỏa ra có mạnh có yếu.

Tam Tài chi Thiên bao phủ Nhiên Đăng Đạo Nhân, Tam Tài chi Nhân dao động trên người Lục Áp.

Lần này, Huyền Đô Đại Pháp Sư lại phát huy tác dụng phòng ngự của Thiên Cơ Đồ, bảo vệ hai người.

"Lục đạo hữu có cách nào công phá trận này không?" Nhiên Đăng Đạo Nhân tay cầm Càn Khôn Xích, Linh Cửu Lưu Ly Đăng đứng một bên, từng tia hỏa diễm màu xám tràn ra.

Lục Áp đứng cách U Minh Quỷ Hỏa một chút, hiển nhiên không thích lắm, hỏa diễm âm tính tự nhiên cực kỳ trái ngược với mình, ẩn chứa ý khắc chế.

Chương 371

Nếu Nhiên Đăng Đạo Nhân là người của phe hắn, thì Linh Cửu Lưu Ly Đăng sớm đã bị Lục Áp đánh nát bét, U Minh Quỷ Hỏa cũng đã bị chuyển hóa hấp thu.

"Khó, khó, khó!" Lục Áp liên tục nói ba chữ khó, hiển nhiên với tu vi của mình, cũng có chút nhìn không thấu Tru Tiên Đại Trận này.

Bốn kiện Hậu Thiên Chí Bảo là Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm bố trí thành kiếm trận, sao có thể dễ dàng khám phá, ngay cả Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chỉ thăm dò trận pháp một phen.

"Nếu không phá được trận sát này, vậy thì không thể đến Hồng Sa Trận, làm sao hoàn thành nhiệm vụ mà sư bá giao phó?!" Huyền Đô Đại Pháp Sư khẽ nhíu mày, bất đắc dĩ nói.

"Vô pháp, chỉ có thể hướng Chưởng Giáo Thiên Tôn thỉnh tội thôi!" Nhiên Đăng Đạo Nhân lắc đầu than thở.

"Muốn đi, cũng phải để lại một chút giáo huấn!" Lục Áp lạnh giọng nói, hiện tại vừa đánh vừa tức giận dâng trào.

"Vậy thì không phá trận, bần đạo và Nhiên Đăng đạo hữu cầm chân Triệu Công Minh, Lục đạo hữu ra tay cơ động!" Huyền Đô Đại Pháp Sư gật đầu nói, trước đó vẫn luôn mãnh công Triệu Công Minh, chính là muốn phá khai Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết, hiện tại hiển nhiên không có cách nào.

"Hành động này khả thi!" Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng đồng ý, khẽ điểm Linh Cửu Lưu Ly Đăng, lập tức vô số lãnh diễm phun trào ra, hùng hùng nhiên thiêu đốt về phía Triệu Công Minh.

Lục Áp nhíu mày nhìn những ngọn U Minh Quỷ Hỏa đó, vung trường kiếm một cái, mượn khói xám che khuất tầm nhìn của địch nhân, thân hình đột nhiên biến mất, hòa vào hư không.

Huyền Đô Đại Pháp Sư hai tay hoa viên, thôi động Thái Cực Đồ, nhanh chóng bay đi.

Một bên khác, Triệu Công Minh bóp pháp quyết, nghiêm chỉnh chờ đợi.

Pháp quyết vừa kết thúc, Triệu Công Minh khẽ điểm hai mươi tư viên Định Hải Châu xung quanh, bạch mang đại trán.

Sau một hồi chinh chiến, pháp lực trong cơ thể đã tiêu hao hơn nửa, lại phải thao túng Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết, uy lực của bạch mang lóe ra từ Định Hải Châu kém xa so với trước.

"Đi!" Thấy U Minh Quỷ Hỏa ập tới, Triệu Công Minh quát lớn một tiếng, mười hai viên Định Hải Châu chậm rãi bay đi, tổ thành một trận Hồng Võng Trận, vây khốn hỏa diễm xám của Linh Cửu Lưu Ly Đăng.

Chưa xong, Triệu Công Minh như thể biết trước, mười hai viên Định Hải Châu còn lại liền từ đỉnh đầu đánh tới.

Lúc này, Nhiên Đăng Đạo Nhân điều khiển Càn Khôn Xích, hóa thành kích thước ngàn trượng, một vùng xanh trong veo, liền muốn hung hăng đánh xuống.

Phanh!

Mười hai viên Định Hải Châu lóe lên hồng quang, pháp lực dũng động, đối đầu cứng rắn với Càn Khôn Xích.

Oanh!

Trong trận, Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết hiện ra từng thanh huyết

kiếm, gào thét bay về phía Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Chỉ thấy Thái Cực Đồ chậm rãi chuyển động, từng tia hắc bạch nhị khí giao thoa du ra, va chạm với huyết kiếm.

Đột nhiên, công thế chuyển biến, trong trận vang lên vô số tiếng nổ.

Khắp nơi đều oanh long long một mảnh, khói đặc bay tứ tung.

"Lục Áp đâu?!" Thấy đã cầm chân được Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư, Triệu Công Minh lại không hề thả lỏng, không ngừng dò xét thần thức, cảm nhận sự tồn tại của Lục Áp.

Lục Áp, chính là sự tồn tại đáng sợ nhất.

Không hổ là người có thể cùng Phó Giáo Chủ chịu thiên đạo lôi phạt, lực tấn công siêu quần; nếu không phải thân ở Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết, có sát phạt thần thông tấn công, lại có trận pháp gia trì, ba người đối diện bị huyết sát chi khí làm suy yếu, e rằng sớm đã bại trận rồi.

"Ở kia!" Ánh mắt liếc qua một cái, hồng quang lấp lánh, Triệu Công Minh thúc giục thân hình, trực tiếp đánh ra một giản.

Phốc!

Kim giản rung động, trực tiếp rơi lên người Lục Áp, chỉ thấy thân hình lão ta hóa thành hư vô.

"Gì?!" Triệu Công Minh đại kinh, hiển nhiên đó là phân thân của Lục Áp, một mồi nhử không có chút lực tấn công nào.

Phanh!

Một tiếng cự hưởng truyền đến, Triệu Công Minh vội vàng thò đầu nhìn tới.

Chỉ thấy hai con Kim Giao Long bay lên, đối kháng với một con

Viêm Điểu, liệt diễm phun trào.

Lục Áp kia, tay cầm trường kiếm, trực tiếp bay về phía Vân Tiêu Tiên Tử.

"Tỷ tỷ, ta đến giúp!" Quỳnh Tiêu Tiên Tử quát lớn một tiếng, biết tỷ tỷ mình cận chiến hơi yếu, vội vàng độn đến trợ trận.

Tranh!

Song kiếm va chạm vào nhau, phát ra âm thanh binh khí va chạm.

"A!" Lục Áp lạnh lùng cười một tiếng, thân mang liệt diễm, phiêu nhiên chuyển mình, trực tiếp đến phía sau Quỳnh Tiêu Tiên Tử, giơ kiếm muốn đâm.

Quỳnh Tiêu Tiên Tử không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy sóng nhiệt phía sau ập đến, vô cùng nóng bỏng.

Chương 372

Phốc!

Một kiếm đâm ra, xuyên thấu cơ thể.

Người bị trường kiếm đâm xuyên không phải Quỳnh Tiêu Tiên Tử, mà là Lục Áp.

Vân Tiêu Tiên Tử theo sát phía sau, một kiếm đâm xuyên cơ thể Lục Áp, trường kiếm đâm thủng lồng ngực.

Quỳnh Tiêu Tiên Tử đại hỉ, rút kiếm quay người, một cước hung hăng đá tới.

"Tỷ tỷ cứu ta!" Chưa kịp đánh trúng Lục Áp, liền nghe thấy có người kêu cứu bên cạnh, chính là thanh âm của Thải Vân Tiên Tử.

"?!" Vân Tiêu Tiên Tử vội vàng nhìn tới, lại một Lục Áp khác xuất hiện, hàn nhận khóa chặt Thải Vân Tiên Tử.

Hoa!

Lục Áp bị trường kiếm đâm xuyên trong tay, lập tức hóa thành một đạo liệt diễm, cuồn cuộn bay tới.

"Tam Trọng Huyễn Thân?!" Từ xa, Triệu Công Minh đại kinh thất sắc, Lục Áp quả nhiên mưu kế cao, giảo thỏ tam quật.

Trước tiên dùng một huyễn thân thu hút sự chú ý của Triệu Công Minh, lại dùng hai huyễn thân dẫn dụ Quỳnh Tiêu Tiên Tử và Vân Tiêu Tiên Tử, sau khi sự chú ý hoàn toàn bị chuyển dời, chân thân lại bắt lấy Thải Vân Tiên Tử.

Nhóm người Tiệt Giáo đạo hạnh cao thấp không đều, Lục Áp hiển nhiên muốn loại bỏ những người yếu trước, từng bước một vững

chắc.

“Lục Áp dám làm như vậy!” Triệu Công Minh quát lớn một tiếng, vội vàng độn đi, kim giản trong tay kim quang lấp lánh.

Nếu để sư muội mình thân tan đạo mất ngay trước mắt, mình còn mặt mũi nào xưng là đại huynh của mọi người?!

“A!” Lục Áp lạnh lùng cười một tiếng, công thế không ngừng, trường kiếm phun ra liệt diễm, muốn cuốn lấy Thải Vân Tiên Tử.

“A!” Thải Vân Tiên Tử toàn thân không thể động đậy, thấy hàn nhận càng lúc càng gần, trong mắt lóe lên vẻ kinh sợ.

Bị khí thế của Lục Áp giam cầm, hoàn toàn không thể dùng pháp bảo ngự địch, pháp lực trong cơ thể nhất thời cũng không thể vận ra.

“Thải Vân!” Mọi người kinh hô, không đành lòng nhìn thấy cảnh máu đổ trường không.

Hưu!

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, một thanh kiếm lóe lên hà quang bắn ra.

Tranh!

Thế không thấy, trực tiếp xông thẳng vào Lục Áp.

Nếu Lục Áp cố chấp muốn giết Thải Vân Tiên Tử, chắc chắn sẽ bị thanh kiếm này đâm xuyên, bị trọng thương.

Lục Áp thấy vậy, không chút do dự, rút thân bạo lùi, tránh kiếm bay đến.

“Trương Quế Phương!” Lục Áp lạnh giọng nói, hiển nhiên đã cảm nhận được khí tức của Trương Phương.

Thanh trường kiếm bảy sắc mang tính tiêu chí đó, chính là Lưu Ly

Kiếm.

Lưu Ly Kiếm gào thét, tự mình vung một kiếm hoa, cực kỳ linh hoạt.

"Phó Giáo Chủ!" "Lão sư!" Mọi người đại hỉ, vội vàng nhìn về phía xa, chỉ thấy người kia tinh thần sung mãn, một luồng khí tức trực trùng thiên tiêu, uy thế bất phàm.

"Các vị có vô sự không?" Hồng quang chợt lóe, Trương Phương nắm Lưu Ly Kiếm, lên tiếng hỏi.

Sau đó quét mắt nhìn một vòng trong trận, phát hiện mọi người đều ở đó, mới thở phào một hơi.

Hắn là những người này đều là đội hình chủ chốt sau này, không được phép có bất kỳ sơ suất nào; đương nhiên nếu thật sự xảy ra ngoài ý muốn, cũng không có cách nào.

"Phó Giáo Chủ đến kịp thời!" Triệu Công Minh cười sảng khoái, vui mừng.

Thân hình chợt lóe, trực tiếp bay về phía xa. _ Trương Phương đã đến, Lục Áp tự nhiên phải giao cho hắn đối phó, dù sao hai người cũng đã tích lũy không ít ân oán.

Còn về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư, một mình Triệu Công Minh cộng thêm trận pháp, đối phó là đủ.

"Cũng tốn thời gian đó!" Nhiên Đăng Đạo Nhân thản nhiên nói, vung tay một cái, thu hồi Viêm Điểu đang đối đầu với Kim Giao Tiễn, để nó bay lượn nhẹ nhàng quanh thân.

Trận pháp Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết gia trì, cực đại nâng cao uy lực thần thông và pháp bảo của chư tiên Tiệt Giáo, bằng không Viêm Điểu cũng không đến nỗi giằng co với Kim Giao Tiễn lâu như vậy, không phân thắng bại.

“Nguyên Thủy không để lại ba người sao!” Trương Phương nhìn Lục Áp, Huyền Đô Đại Pháp Sư, Nhiên Đăng Đạo Nhân, khẽ nhíu mày.

Tình thế trận pháp quả thực nằm ngoài dự liệu của hắn.

Chương 373

Dù sao phe Xiển Giáo không biết Thông Thiên Giáo Chủ dùng Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết che chắn trước Hồng Sa Trận, đối phương chỉ biết người bị vây khốn trong Hồng Sa Trận, liền phái ra ba danh Chuẩn Thánh, có thể thấy sự cấp bách trong việc cứu người.

Hiểu rõ mối quan hệ tầng tầng lớp lớp, Trương Phương lạnh lùng cười một tiếng, đã đối phương muốn cứu người, vậy thì càng không thể để đối phương cứu thoát, dù sao Võ Vương cũng đã trở thành cánh tay đắc lực của Xiển Giáo.

"Bần đạo cũng không ngờ ngươi lại xuất hiện ở đây!" Lục Áp ứng tiếng nói, trong mắt lóe lên chút kinh ngạc.

Nếu theo bố trí của Lão Tử trước đó, Trương Quế Phương hẳn phải cùng Thông Thiên Giáo Chủ một phe, ngăn chặn hai vị Thánh Nhân mới đúng.

Bằng không, chỉ dựa vào một mình Thông Thiên Giáo Chủ, tuyệt đối không thể chống đỡ được uy thế của hai vị Thánh Nhân.

"Ta đã đánh bại Nguyên Thủy, ngươi tin không?" Trương Phương a a cười một tiếng, cũng không vội vàng, dù sao lúc này cục diện đã định, Lão Tử rút trận, một đợt tấn công của Xiển Giáo thất bại.

"Một chút cũng không buồn cười!" Lục Áp nhíu mày nói, hiển nhiên cho rằng Trương Phương lúc này đang nói đùa, "Chưởng Giáo Thiên Tôn và nhị vị kia đã rút lui rồi sao?!" Cũng không phải ngu ngốc, hắn cũng là người có mối quan hệ sâu xa.

Trương Phương nhún nhún vai, tỏ vẻ không biết.

"Đánh một trận không?" Trương Phương vung kiếm hoa một cái,

khẽ cười nói.

Vừa rồi uống Tam Quang Thần Thủy, không chỉ vết thương hoàn toàn biến mất, thực lực khôi phục, dường như cường độ nhục thể cũng tinh tiến một chút, đáng để kiểm chứng.

"Không được dùng lực lượng của trận pháp!" Lục Áp vung trường kiếm một cái, lạnh giọng nói.

"Như ý nguyện của ngươi!" Trương Phương đáp xuống, trong lòng cũng có một phen tính toán, Lục Áp người này thực lực không tồi, căn nguyên tư chất cũng tốt.

Lần trước khi cùng chịu thiên đạo lôi phạt, cũng cảm nhận được trong lòng đối phương có một tia dã tâm, và dục vọng ẩn giấu sâu sắc.

Nếu có thể chiêu lãm, trở thành người của ta...

"Sát!" Trương Phương không đợi nói nhiều, một bước bước ra, tiếng khí bạo vang lên.

Lưu Ly Kiếm lóe lên hà quang, hào quang tỏa sáng.

"Đáng tiếc, Thanh Bình Kiếm không còn trong tay, bằng không có thể thử xem Thanh Liên và Viêm Điểu cái nào lợi hại hơn!" Lao ra, Trương Phương trong lòng thầm nghĩ.

Vừa rồi hắn ném Thanh Bình Kiếm đi cầu cứu Thông Thiên Giáo Chủ, dường như ông ấy cũng không có ý định trả kiếm lại cho mình.

Nhưng cũng có thể thông cảm được, đối mặt với Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, binh khí bình thường chắc chắn không thể kiên trì được, Thanh Bình Kiếm trong tay Thông Thiên Giáo Chủ mới có thể phát huy uy lực lớn hơn.

Tranh!

Lục Áp giơ kiếm đỡ, liệt diễm từ thân kiếm độn ra, cuốn tới.

Bá!

Lần này uy thế rất lớn, liệt diễm trực tiếp hình thành một đạo hỏa long cuốn, cuốn lấy hai người vào trong.

Một luồng khí lãng nóng bỏng cuồn cuộn tràn ra, làm bốc hơi huyết sát chi khí.

Triệu Công Minh thấy vậy, bóp pháp quyết, toàn bộ huyết sát chi khí trong vùng hai người đấu pháp, đều thu hồi vào trong trận, tránh để lãng phí.

Thấy Trương Phương cũng không có ý định hấp nạp huyết sát chi khí, mà chỉ dựa vào năng lực của bản thân.

Oanh!

Huyết sát chi khí vừa rút đi, một tiếng nổ lớn vang lên, hai đạo thân ảnh đồng loạt bị đẩy lùi.

Hai người đều lộn mấy vòng, mới miễn cưỡng dừng lại thân hình.

"Lại đến!" Trương Phương quát lớn một tiếng, lại một lần nữa cầm kiếm đánh tới.

Loại đối quyết thuần túy bằng lực lượng nhục thân này, khiến nhiệt huyết sôi trào, va chạm thuần túy nhất, hưởng thụ cuồng dã nhất.

Trương Phương có thể cảm nhận được, hiện tại nhục thân của mình ẩn ẩn có thể ngang bằng với Kim Ô nguyên thể của Lục Áp.

Kim Ô nguyên thể là nhục thân của đại yêu, có thể ngang bằng với nó, có thể thấy nhục thân của mình đáng sợ đến mức nào.

Ngay cả Nguyên Thủy, Thông Thiên, Lão Tử, cũng chỉ tu luyện pháp lực, có thần thông gia trì nhục thân; nếu chỉ dựa vào độ cứng rắn của nhục thân, chưa chắc đã không kém Trương Phương và Lục Áp

là mấy.

Đương nhiên Trương Phương chưa thử, cũng không tiện xác định.

Phanh!

Hai bên giao kích, lại một lần nữa oanh nhiên nổ tung.

Cuồng phong thổi qua, tóc tai hai người bay lượn, đạo bào phần phật.

“Lục Áp!

Chương 374

Không đổi phe sao?!" Trương Phương đối đầu với lão ta, đột nhiên lên tiếng hỏi.

"Ý gì?" Lục Áp trong mắt lóe lên tia nghi hoặc, nhất thời không phản ứng.

Trương Phương không nói gì, lực đạo trên tay lại gia trọng thêm mấy phần, có một số lời không thể nói quá trắng trợn, bằng không dễ gây ác cảm.

Cần phải thăm dò đối phương trước.

"A, muốn chiêu lãm bần đạo sao?" Lục Áp thấy đối phương không đáp lời, chuyển niệm một cái, cười lên tiếng.

Trương Phương nhe răng cười một tiếng, Lưu Ly Kiếm hất lên, một quyền đánh ra.

Lục Áp thuận thế cầm trường kiếm đỡ, cũng giơ ra một quyền, liệt diễm bốc ra.

Quyền đầu Trương Phương bốc ra một trận kim quang, va chạm với quyền liệt diễm, oanh nhiên nổ tung.

"Lại muốn chiêu lãm bần đạo sao?" Lục Áp lạnh lùng cười nói, hai người thân hình tách ra.

"Ta vẫn không hiểu, vì sao ngươi lại muốn giúp Nguyên Thủy làm việc?

Quy phục dưới sự chỉ huy của Xiển Giáo ư?" Trương Phương vung vung tay.

Sau khi giáng một quyền, Trương Phương chỉ cảm thấy cánh tay

tê dại khó tả.

Lại có ngọn liệt diễm không biết cô đọng bao nhiêu nồng độ, nóng bỏng vô cùng, ẩn chứa thế thiêu đốt vạn vật.

Lục Áp sắc mặt lạnh đi, cầm trường kiếm nhưng không lập tức đáp lời.

Nếu không phải bị Nguyên Thủy cứu một mạng, vô sự không thường, hà tất phải nhúng tay vào cuộc chiến Phong Thần lần này?

Hiện tại ba đại Thánh nhân tề xuất, rất có thể sẽ thân tiêu đạo vẫn (tan biến thân xác, mất đạo).

Chi bằng trở lại cuộc sống trước kia, làm một tán tu nhàn vân dã hạc.

Hơn nữa, nếu thật sự muốn giết chóc, cũng không nên để người khác sắp đặt như vậy.

Nhiều năm về trước, hắn là con trai của Thiên Đế Yêu Đình, hô một tiếng trăm người ứng, hà cớ gì lại đến nông nỗi này.

"Cho ngươi thêm chút thời gian suy nghĩ kỹ càng.

Lần này Tru Tiên Kiếm Trận vừa xuất hiện, Giáo chủ bày trận, phi bốn vị Thánh nhân không thể phá giải.

Cục diện hiện tại cũng đã rõ, ngay cả Nguyên Thủy và Lý Đam đều đã bại trận, tình hình không hề tốt đẹp." Trương Phương thấy hắn không lên tiếng, bèn chậm rãi nói.

Xa xa, từng trận tiếng nổ vang vọng, hư không gợn lên từng vòng sóng gợn.

Hiển nhiên, Triệu Công Minh cùng Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư đang chiến đấu vô cùng kịch liệt.

Bên này, lại có chút trầm mặc.

“Ha ha!

Trương Quế Phương, đừng nghĩ mọi chuyện quá đơn giản!” Lục Áp cười lạnh một tiếng, hiển nhiên không tin lời đối phương nói.

Trương Phương vẫn luôn chú ý biến hóa biểu cảm của Lục Áp, đáng tiếc không phát hiện ra điều gì.

Thôi vậy, cũng không phải chuyện một sớm một chiều.

“Hôm nay đánh nhau, chẳng lẽ lại không có cách thoát trận sao?” Sau liên tiếp chinh chiến, Trương Phương cảm thấy hơi mệt mỏi, nhất thời nửa khắc cũng không thể hạ gục Lục Áp.

Trong lòng hắn thầm nghĩ: “Thử nghiệm thân thể, sau khi dùng Tam Quang Thần Thủy, quả nhiên đã được cường hóa thêm mấy phần.” Việc cấp bách hiện tại là trở về cùng Thông Thiên Giáo Chủ thương nghị đối sách tiếp theo, rồi xem tình hình bên Đa Bảo Đạo Nhân ra sao.

Còn về Nguyên Thủy Thiên Tôn, chắc chắn hiện tại đã rút lui; dù sao Lão Tử cũng đã rời trận trước một bước, với tâm tư của Nguyên Thủy, e rằng đã sớm muốn rời trận từ lâu.

“Hừ!” Lục Áp nghe vậy, hừ lạnh một tiếng, nhìn Trương Phương thật sâu một cái, rồi xoay người độn đi.

Trương Phương khẽ cười, hiển nhiên Lục Áp bất mãn với tình cảnh hiện tại, có cơ hội chiêu mộ rồi!

Hắn nhìn về phía Triệu Công Minh, hóa thành độn quang, trực tiếp bay đi.

“Nhiên Đăng đạo hữu, Huyền Đô đạo hữu, mau lui khỏi trận đi!” Triệu Công Minh một kiếm đánh tan huyết kiếm đang lao tới, cất tiếng nói.

Nhiên Đăng Đạo Nhân hơi sững sờ, không phản ứng.

“Nhiên Đăng đạo hữu, Trương Quế Phương kia đang đến trợ trận, nếu cứ dây dưa nữa, sẽ bất lợi cho chúng ta!” Huyền Đô Đại Pháp Sư thấy Trương Phương từ xa, lên tiếng nói.

Thần thông Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết quả thực quá khủng bố, dù có Thái Cực Đồ cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Chương 375

Nếu thêm một Trương Phương nữa, e rằng cục diện sẽ lập tức sụp đổ.

"Đúng là như vậy!" Lục Áp gật đầu nói, đừng thấy vừa rồi hắn giao chiến với Trương Phương bất phân thắng bại, nhưng đó chỉ là đơn thuần đối quyết bằng nhục thân.

Nếu thật sự giao chiến, Trương Phương mượn sự gia trì của trận pháp, lại thôi động thần thông Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết, e rằng cả ba người họ đều có thể phải bỏ mạng trong trận.

Còn về việc Trương Phương vì sao lại thả hắn đi, điều đó không thể biết được.

"Thôi được!" Trong mắt Nhiên Đăng Đạo Nhân lóe lên vẻ bất đắc dĩ, gật đầu đồng ý, cũng không biết lần này sẽ bị Nguyên Thủy Thiên Tôn quở trách ra sao.

"Đi!" Nhiên Đăng Đạo Nhân tế ra một đạo thần phù, chỉ thấy kim quang lóe lên.

Đó chính là Hỗn Nguyên Nhất Khí Thái Thanh Thần Phù do Lão Tử ban cho, dùng để bảo mệnh vào thời khắc then chốt.

Với thực lực của ba người, tuyệt đối không thể phá vỡ Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết.

Chỉ có thể mượn uy lực của Hỗn Nguyên Nhất Khí Thái Thanh Thần Phù, mở ra một khe hở, trốn thoát khỏi trận.

Xoạt!

Chỉ thấy thần phù đột nhiên bạo phát một trận bạch quang, huyết sát chi khí hóa thành hư vô, một luồng khí tức Thánh đạo bùng nổ.

Trong nháy mắt, liền tạo ra một vùng chân không, huyết sát chi khí tan biến.

Tựa hồ có tiếng vỡ nát vang lên, một đường thông đạo đen kịt u ám xuất hiện.

"Đi!" Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy vậy, khẽ kêu một tiếng, ba người liên tiếp độn đi.

Ba đạo hồng quang lóe lên, trong mấy hơi thở, thông đạo sâu hun hút đột nhiên đóng lại, đại trận đã tự động tu phục hoàn thành.

Hiển nhiên, Hỗn Nguyên Nhất Khí Thái Thanh Thần Phù cũng chỉ có thể phá vỡ trận pháp trong vài giây, nếu không nắm bắt được thời cơ, phù này sẽ trở nên vô dụng.

"Tê!" Ở một bên khác, Triệu Công Minh cảm nhận luồng khí tức Thánh đạo kia, trong lòng dâng lên từng trận kinh hãi, hít vào một ngụm khí lạnh.

Thân thể không ngừng run rẩy, đó là phản ứng bản năng, dù muốn khống chế cũng không có cách nào.

"Quả nhiên!" Trương Phương nhìn đạo thần phù xuất hiện, thầm nghĩ một tiếng, đối phương quả nhiên có thủ đoạn do Thánh nhân để lại.

Hắn thầm nhủ: "Không phải là ta thả ba người kia, dù sao nếu bắt được ba người đó, uy hiếp tống tiền còn hữu dụng hơn." "Phó Giáo chủ, vì sao lại thả đi?" Triệu Công Minh hoàn hồn, hỏi.

"Ngươi không cảm nhận được khí tức Thánh đạo kia sao?

Ta đánh không lại!" Trương Phương vẫy vẫy tay, thẳng thắn đáp.

"Thứ nhất, đối phương có Thái Cực Đồ tồn tại, lực phòng ngự kham xưng tuyệt đỉnh; thứ hai, chính là phù chú do Thánh nhân để lại.

Đừng thấy phù chú chỉ có thể phá vỡ trận pháp trong vài giây, nhưng đó là với sự gia trì của cả Tru Tiên Kiếm Trận, sức mạnh một kích của nó vượt xa tưởng tượng.

Nếu không đề phòng mà bị ném ra mấy đạo thần phù, e rằng đến nhặt xác cũng không có người." "Ách..." Triệu Công Minh đột nhiên ngây người, nhưng cũng đành phải chấp nhận.

"Thu trận đi, đã đến lúc rời đi rồi!" Trương Phương vỗ vai hắn, lên tiếng nói.

"Được!" Triệu Công Minh luôn cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng không thể nhận ra, nghe vậy bèn gật đầu đồng ý.

Y phất tay, thu hồi hai mươi bốn viên Định Hải Châu.

Huyết kiếm ngưng kết tan biến, hóa thành từng tia huyết sát chi khí, một lần nữa lượn lờ trong trận.

Chỉ thấy hồng quang huyết kiếm trên trận khẩu Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết lóe lên, cả đại trận liền ngừng lại, hiển nhiên chịu sự thao túng của Triệu Công Minh.

Với tu vi của Triệu Công Minh, vừa rồi trận pháp không phát huy được bảy tám phần uy lực, cũng không hoàn toàn triển khai được, đương nhiên cũng phải trách thực lực của hắn không đủ.

Trận pháp vừa thu, Trương Phương dẫn theo Triệu Công Minh, Vân Tiêu Tiên Tử cùng một hàng người, trực tiếp rút khỏi trận, đi về Ngũ Hành Thành.

Lần này xong việc, đương nhiên phải chuẩn bị cho vòng nghênh chiến tiếp theo.

Ngũ Hành Thành, trong doanh trướng.

Thông Thiên Giáo Chủ ngồi ở vị trí chủ tọa, Trương Phương ngồi

thứ hai, sau đó là những người khác ngồi thành hàng.

"Tình hình bên Đa Bảo thế nào rồi?" Thông Thiên Giáo Chủ đảo mắt một vòng, thấy Đa Bảo Đạo Nhân, Vô Đương Thánh Mẫu và mấy người khác không có mặt, bèn lên tiếng hỏi.

Vừa rồi cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn giao đấu một phen, nhưng chưa đến mấy hiệp, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã rút khỏi trận, cũng không có sóng gió gì.

Thông Thiên Giáo Chủ có ý giữ lại, nhưng Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên quá khủng bố, Nguyên Thủy Thiên Tôn một lòng muốn đi, ai cũng không giữ được.

"Bẩm Giáo chủ, Nhị Thánh Tây Phương Giáo không hề xuất hiện, mọi chuyện bình thường." Quy Linh Thánh Mẫu, với thân hình to lớn, lên tiếng đáp, "Chắc là Phó Giáo chủ đã đa lo rồi, ha!" Vừa nói, trong mắt nàng ẩn chứa một tia khinh thường.

Chương 376

Hiển nhiên, nàng cho rằng lời Trương Phương là nguy ngôn tủng thính.

Hai Thánh nhân Tây Phương Giáo xưa nay không màng thế sự, huống hồ dưới sự chưởng khống của Tam Giáo Đông Phương là Thông Thiên Giáo Chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lão Tử, dù là Nhị Thánh Tây Phương Giáo cũng không dám khinh suất.

Triệu Công Minh và những người khác nghe vậy, đều giận dữ, liền muốn lên tiếng phản bác.

Thông Thiên Giáo Chủ nhìn Trương Phương một cái, thấy hắn mắt nhìn mũi, tâm không chút dao động, bèn khẽ cười, "Chuyện này đương nhiên lấy sự ổn thỏa làm trọng, nói với Đa Bảo, cẩn thận là trên hết!

Nếu Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thật sự xuất hiện... thì lập tức bẩm báo!" "Vâng!" Quy Linh Thánh Mẫu đáp, trong lòng bất mãn.

Nàng cũng không biết Thông Thiên Giáo Chủ dùng phép gì, ẩn ẩn lại đang bảo vệ Trương Phương, thật khiến người ta lạnh lòng.

Là một trong Tứ Đại Nội Môn Đệ Tử đứng đầu của Thông Thiên Giáo Chủ, nàng cũng chưa từng được chiếu cố như vậy.

Huống hồ bên Đa Bảo Đạo Nhân, có Tinh Thần Đồ và Âm Dương Lưỡng Nghi Đăng phối hợp bày ra Huyễn Tượng Đại Trận, mê hoặc Nhị Thánh Tây Phương Giáo cũng không phải chuyện khó.

Thực lực của Chuẩn Đề Đạo Nhân, Tiếp Dẫn Đạo Nhân, trong Chư Thiên Lục Thánh, là sự tồn tại xếp cuối bảng.

Quy Linh Thánh Mẫu và các môn nhân Tiệt Giáo, thân là đệ tử

Tiệt Giáo, đối với Tây Phương vùng đất nghèo nàn khổ sở, có vài phần ngạo khí tồn tại.

"Công Minh, tình hình Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết thế nào?" Thông Thiên Giáo Chủ lại nhìn về phía Triệu Công Minh, dù sao trước đó ông cảm ứng được khí tức huyết sát của Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết có chút biến động, chắc chắn có người đã vào trận.

Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết được đặt trước Hồng Sa Trận, lời phó giáo chủ suy đoán lần trước cũng không phải là vô lý.

"Bẩm Giáo chủ, Lục Áp, Huyền Đô, Nhiên Đăng ba người cùng nhau đến cứu người.

Đệ tử vô năng, chỉ có thể mở Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết cự địch, vây khốn bọn họ!" Triệu Công Minh khom người, thành thật đáp.

Lực lượng Tứ Tượng do Thái Cực Đồ diễn hóa ra, sống động như thật, phảng phất chân linh tái thế, nếu không nhờ thần thông Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết, với thực lực của Triệu Công Minh và những người khác, chắc chắn không thể đối phó được.

"Ồ?

Ba Chuẩn Thánh?" Thông Thiên Giáo Chủ cũng có chút kinh ngạc, dừng lại, rồi hỏi, "Nhưng sao lại để họ trốn thoát?" Trong lòng ông lại có chút kỳ lạ, có Trương Phương đến trợ trận và uy lực của Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết, dù tệ đến mấy cũng phải vây khốn được ba người kia chứ.

"Giáo chủ, trên người Nhiên Đăng có mang phù chú của Thánh nhân, đã dùng thần phù phá trận pháp độn đi, chúng đệ tử vô lực ngăn cản." Triệu Công Minh cúi đầu, "Phó Giáo chủ sợ chúng đệ tử có điều sơ suất, bị phù chú Thánh đạo kia làm thương tổn, nên chưa từng truy đuổi!" "Giáo chủ, ta có thể làm chứng!

Uy lực Thánh đạo kia, thật sự khó mà chống đỡ!" Vân Tiêu Tiên Tử cũng khom người nói.

"Giáo chủ, chúng đệ tử vô năng, nguyện chịu phạt!" Quỳnh Tiêu Tiên Tử, Bích Tiêu Tiên Tử, Lục Nhĩ Mi Hầu, Tiêu Thăng, Tào Bảo, tất cả những người theo Triệu Công Minh xuất trận, đều đồng thanh nói.

Trương Phương hơi sững sờ, sau đó lập tức phản ứng, cũng khom người, "Ta lãnh đạo bất lực, xin Giáo chủ trách phạt!" Cũng phải, lần này nhận lệnh xuất chinh, lại để Nhiên Đăng Đạo Nhân ba người trốn thoát, quả thực phải có người ra mặt chịu phạt.

Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy, nhìn Trương Phương thật sâu một cái, rồi mới khoát tay nói, "Các ngươi đã tận tâm tận lực, dùng lực lượng Kim Tiên nghênh chiến Chuẩn Thánh, có tội gì đâu!

Ngồi xuống đi!" Một làn gió nhẹ thổi tới, đỡ tất cả những người đang cúi người đứng dậy.

"Tạ Giáo chủ!" Mọi người đồng thanh nói, rồi mới yên tâm, chậm rãi ngồi xuống.

Phó Giáo chủ sau đó mới nói, liên tiếp chạy đến mấy chiến trường, nếu vì vậy mà chịu phạt, trong lòng tất nhiên sẽ không cam lòng.

Huống hồ, Phó Giáo chủ xuất hiện kịp thời, vừa lúc cứu được Thải Vân Tiên Tử; nếu không nhờ Lưu Ly Kiếm ngăn chặn Lục Áp, lần xuất chiến này chắc chắn sẽ có người thân tiêu đạo tử, hồn về Phong Thần Đài.

Trương Phương điềm nhiên như không, coi như không thấy ánh mắt của Thông Thiên Giáo Chủ, không phản ứng gì.

Trương Phương ngồi xuống bên cạnh Thông Thiên Giáo Chủ, tuy

mặt không biểu cảm, nhưng trong lòng lại không nhịn được lẩm bẩm: "Quả nhiên Thông Thiên Giáo Chủ có ý gì đây...

Mình dường như cũng không làm gì có lỗi với Tiệt Giáo, chẳng qua chỉ là thử chiêu mộ Lục Áp thôi mà." "Chiến đấu hôm nay đến đây thôi, cũng đã đánh lui môn nhân Xiển Giáo, các ngươi lui xuống sau phải đề cao cảnh giác, giữ vững trận khẩu!

Khi nào kế hoạch có biến động sẽ bàn bạc lại!" Thông Thiên Giáo Chủ phất tay, giải tán mọi người.

"Vâng!" Mọi người đồng loạt cúi đầu, đồng thanh đáp.

Sau đó ai giữ trận thì giữ trận, ai dưỡng thương thì dưỡng thương, đều tự tản đi.

"Trương Phương, ở lại!" Khi Trương Phương định đứng dậy rời đi, nghe thấy Thông Thiên Giáo Chủ gọi.

Trương Phương sững sờ, rồi gật đầu, ngồi xuống lại.

Triệu Công Minh và những người khác đã đi ra ngoài trướng cũng có chút khó hiểu, nhưng cũng không tiện hỏi lại, sợ làm mất thể diện của Thông Thiên Giáo Chủ.

"Giáo chủ có chuyện gì muốn dặn dò ư?" Trương Phương chắp tay, không chút e dè, trực tiếp hỏi.

Tranh!

Thông Thiên Giáo Chủ khẽ điểm ngón tay, chỉ thấy thanh quang trong hư không lóe lên, một thanh trường kiếm hiện ra.

Chương 377

Một đóa thanh liên rực rỡ khắc trên thân kiếm, tản ra từng tia sáng.

"Kiếm này đã ngưng tụ ra kiếm linh, Thanh Liên nhận chủ, đương nhiên thuộc về ngươi!" Thông Thiên Giáo Chủ búng ngón tay một cái, Thanh Bình Kiếm xé rách hư không, từ từ bay tới.

"Tạ Giáo chủ!" Trương Phương vươn tay nắm lấy, một luồng cảm giác lạnh lẽo truyền đến từ thân kiếm, thật quen thuộc.

Lời này của Thông Thiên Giáo Chủ, ý là thanh Tiên Thiên Linh Bảo cao cấp này mới thật sự thuộc về Trương Phương, không còn là mang danh suông nữa.

Trương Phương tiện tay múa một đường kiếm hoa, rồi thu kiếm về, hắn yên lặng chờ đợi, vì biết Thông Thiên Giáo Chủ còn có chuyện chưa hỏi xong.

"...Vì sao lại thả Nhiên Đăng ba người kia đi?!" Trong mắt Thông Thiên Giáo Chủ lóe lên tinh quang, một chữ "vì" được kéo dài cực kỳ lâu, rồi mới chậm rãi cất tiếng hỏi.

Hiển nhiên, ông không hiểu cách làm của Trương Phương; chắc chắn, Trương Phương phối hợp với Triệu Công Minh và uy lực của Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết, Huyền Đô Đại Pháp Sư có Thái Cực Đồ trong tay, dù không giết được cũng có thể vây khốn.

"Quả nhiên!" Trương Phương thầm nghĩ trong lòng.

Hắn vốn tưởng Thông Thiên Giáo Chủ muốn vấn tội, nhưng không ngờ vừa rồi lại ban Thanh Bình Kiếm có ý nghĩa thực sự, chắc chắn không phải truy cứu tội, chỉ muốn một câu trả lời.

"Giáo chủ, ta nghĩ rằng thả họ về, vừa có thể đả kích quân tâm đối

phương; Nhiên Đăng ba người cứu người không thành, tất sẽ bị Nguyên Thủy và Lý Đam quở trách, đến lúc đó trong lòng cũng sẽ bất mãn." Trương Phương chậm rãi nói.

Dù sao ba Chuẩn Thánh, có Thái Cực Đồ hộ thân, ngay cả người cũng không cứu ra được, không cần biết Nguyên Thủy có quở trách hay không, đồng môn của họ chắc chắn sẽ có ánh mắt khác thường.

Từ khi ở Xiển Giáo, Nhiên Đăng Đạo Nhân đã đè nén các Kim Tiên khác quá lâu, nội bộ đã bất hòa, lại còn Lục Áp hoành không xuất thế, càng đè ép chúng tiên thêm.

Theo thông tin Trương Phương có được, dường như môn nhân Xiển Giáo chia thành hai phái, xem thường lẫn nhau; chỉ vì bị bức bách bởi tình thế, để độ sát kiếp, mới bất đắc dĩ kiềm chế cảm xúc.

"Trong lòng bất mãn, rồi sao nữa?" Thông Thiên Giáo Chủ đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía bầu trời ngoài trướng, một màu hồng mông bao phủ, từng tia huyết sát chi khí lan tỏa, đó chính là uy thế của Tru Tiên Trận.

Trương Phương khẽ cau mày, đáp, "Trong lòng bất mãn, sau đó tự nhiên khi nghe lệnh sẽ không toàn tâm toàn ý làm theo, chúng ta liền có thể làm được nhiều việc!" "Nhiên Đăng thuộc môn hạ Xiển Giáo, tuy có chút bất mãn với Nguyên Thủy, nhưng tuyệt đối sẽ không đầu nhập vào giáo ta; Huyền Đô là đệ tử đầu tiên của Lý Đam, càng không cần nói; còn về Lục Áp..." Thông Thiên Giáo Chủ đột nhiên xoay người, nhìn thẳng vào vị phó giáo chủ nhà mình.

Đồng tử Trương Phương co rụt lại, không hổ là chưởng môn nhân một giáo, lập tức đã đoán được tám chín phần.

Trương Phương thầm nghĩ: "À, Thông Thiên Giáo Chủ đúng là nhìn thấu Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Theo diễn biến bình thường sau này, Nhiên Đăng Đạo Nhân sẽ phản bội Xiển Giáo, nhưng không chuyển sang Tiệt Giáo, mà chỉ đi Tây Phương làm...

Nhiên Đăng Cổ Cẩu." "Giáo chủ đã hiểu!

Ta chiêu mộ Lục Áp.

Nếu có thêm một Chuẩn Thánh, Lục Áp là con trai Thiên Đế Yêu Đình, lại có tư chất thành Thánh; chỉ cần chiêu mộ được, sẽ rất có lợi cho Tiệt Giáo." Trương Phương nói thẳng, không chút che giấu.

Hắn thầm nghĩ: "Trong lòng mình còn có cách dùng người, không chỉ để tăng thêm chiến lực cho Tiệt Giáo thôi đâu." Đến lúc đó, Tru Tiên Kiếm Trận có bốn kiếm khuyết, trừ Thông Thiên Giáo Chủ tự mình trấn thủ Tru Tiên Kiếm Khuyết, Trương Phương, Triệu Công Minh, Lục Áp ba Chuẩn Thánh giữ vững các kiếm khuyết khác, chắc chắn có thể phát huy uy lực của sát phạt đại trận này tốt hơn, dù Nhị Thánh Tây Phương Giáo có trợ giúp Xiển Giáo, cũng chưa chắc không thể một trận chiến.

"Thành Thánh?!

Ha ha, nào có dễ dàng như vậy!" Thông Thiên Giáo Chủ cũng hiểu mối liên hệ này, không còn ngạc nhiên nữa, chỉ đột nhiên nói về đạo thành Thánh.

Trương Phương im lặng không nói, may mà Thông Thiên Giáo Chủ có thể hiểu được mối liên hệ trong đó.

"Nếu chiêu mộ được thì chiêu mộ, nếu không được thì thôi vậy.

Nếu Lục Áp có tâm hoài bất quỹ, ngược lại sẽ là tai họa; không cần cưỡng cầu, mọi chuyện chỉ cần thuận theo ý mình là được.

Hơn nữa, chắc chắn Lục Áp cũng sẽ không dễ dàng đưa ra quyết định!" Thông Thiên Giáo Chủ thản nhiên nói, sau đó phất tay, "Đi đi!"

Trương Phương nghe vậy, cúi đầu, rồi đi ra ngoài trướng.

Hắn thầm nghĩ: "Trong lòng mình đang nghĩ, nếu mình biết rõ Lục Áp vì nguyên nhân gì mà chịu sự sai khiến của Nguyên Thủy, thì mới dễ ra tay." Tây Kỳ, trong soái trướng.

Lão Tử và Nguyên Thủy ngồi ở vị trí chủ tọa, các tiên nhân khác vây quanh ngồi xuống.

Xì xì!

Trong trướng yên tĩnh, không ai lên tiếng, chỉ có ánh nến lay động khẽ phát ra tiếng động.

Bỗng nhiên, một luồng gió quái dị thổi mạnh, tràn vào trong trướng, khiến mọi người trong lòng phát lạnh, không hiểu sao lại cảm thấy nghiêm trọng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mở mắt, một đạo kim quang lóe lên, ánh mắt quét qua mọi người trong trướng.

Vụt!

Ngọn nến đang lay động vụt tắt, từng làn khói trắng bốc lên.

"Nhiên Đăng, nói rõ tình hình bên đó!" Giọng nói trầm thấp vang lên, Nguyên Thủy Thiên Tôn cất tiếng.

Uy thế Thánh nhân nhàn nhạt dâng lên, đè nén khiến mọi người không thở nổi.

Hiển nhiên, thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân, Lục Áp, Huyền Đô Đại Pháp Sư ba người tay trắng trở về, chắc chắn đã xảy ra chuyện.

Chương 378

Đương nhiên, bất luận tình hình ra sao, không cứu được người thì vẫn là không cứu được, không thể viện bất cứ lý do nào để thoái thác trách nhiệm.

"Vâng!

Chưởng Giáo Thiên Tôn!" Nhiên Đăng Đạo Nhân đè nén cảm xúc quái lạ trong lòng, có chút cẩn trọng đáp.

Y không biết Nguyên Thủy Thiên Tôn có cơn giận lớn đến từ đâu, chỉ có thể cẩn thận trả lời.

Điều mọi người không biết là, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã giao chiến một trận với Trương Phương, không giết được hắn nên trong bụng đầy lửa giận, lại bị Thông Thiên Giáo Chủ liên tiếp sỉ nhục, nào có tâm trạng tốt.

"Khi ta cùng Lục đạo hữu, Huyền Đô đạo hữu đi đến Hồng Sa Trận cứu Võ Vương thì, gặp Triệu Công Minh trấn giữ trận; hắn không ngờ lại bày Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết ở phía trước Hồng Sa Trận, nên chúng ta bị mắc kẹt trong sát trận, khó mà thoát thân!" Nhiên Đăng Đạo Nhân cân nhắc lời lẽ, chậm rãi nói, không chút che giấu.

"Nếu không có Hỗn Nguyên Nhất Khí Thái Thanh Thần Phù phá vỡ Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết, chúng ta đã thân tiêu đạo tử rồi!" Vừa nói, Nhiên Đăng Đạo Nhân hướng Lão Tử cúi đầu.

"Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết?!" Trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn lóe lên một tia hiểu ra, thảo nào trước đó khi vào Tru Tiên Kiếm Trận không thấy Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết, hóa ra đã bị dời đi nơi khác.

"Dù đã vào sát trận, có Thái Cực Đồ hộ thân, với thực lực của ba

người, chẳng lẽ lại không làm gì được Triệu Công Minh kia sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, như sấm sét nổ vang.

Mọi người lập tức như bị chùy nặng đập vào, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Thấy ánh mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn tới, Lục Áp ngẩng đầu, thản nhiên nói, "Tru Tiên Trận quá lợi hại, thêm vào sự quấy nhiễu của Triệu Công Minh, ba người chúng ta không tìm được cách phá trận!" "Đây là cái cớ của các ngươi sao?!" Thiên Tôn nghe vậy, càng thêm bất mãn nói.

Một Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết do Triệu Công Minh khai mở, cũng không thể áp chế được ba người mới phải.

Huống hồ, với thực lực của Lục Áp, không đến nỗi phải thảm hại trở về như vậy.

Thấy Lục Áp vẻ mặt thản nhiên, không có ý giải thích gì, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn càng thêm băng lãnh.

"Lục Áp, hình như không được bình thường lắm!" "Sư đệ, Tru Tiên Kiếm Trận lợi hại thế nào hai chúng ta đều đã lĩnh giáo rồi, quả thực không thể trách ba người họ.

Huyền Đô, tiếp tục nói!" Lúc này, Lão Tử lên tiếng, hóa giải uy thế Thánh nhân đang ngưng tụ của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Uy áp Thánh nhân rút đi, mọi người mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

"Vâng, Lão Sư!" Huyền Đô Đại Pháp Sư cúi đầu, "Khi chúng con thấy không thể phá sát trận, liền tản ra định hạ sát thủ với môn nhân Tiệt Giáo thì Trương Quế Phương xuất hiện cứu họ!" "Thì ra là vậy!" Lão Tử mới gật đầu, Trương Quế Phương đã phá hỏng cục diện.

"Trương Quế Phương!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe được cái

tên này, đột nhiên nổi giận, uy thế Thánh nhân lại lần nữa kích động bùng phát.

Trương Quế Phương, không chỉ giết nhiều đệ tử môn hạ của ông; khi giao chiến với hắn, lại không chiếm được lợi thế, thật sự khiến người ta căm phẫn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không đau lòng vì Tam Quang Thần Thủy kia, đường đường là một Thánh nhân, ngay cả một Trương Quế Phương cũng không bắt được, để hắn trốn thoát, thật sự mất hết thể diện.

"Lần này bần đạo đã tính sai, thua Thông Thiên nửa chiêu!

Ha ha!" Lão Tử chậm rãi nói, cuối cùng lại bật cười lớn.

Mọi người nhìn nhau, đều im lặng, không hiểu Lão Tử có ý gì.

Có phải giận quá hóa cười không, nhưng nguyên nhân thì không thể biết được, trong lòng tự nhiên không dám chọc vào nữa.

"Đạo huynh có chủ ý gì chăng?" Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ cau mày, trực tiếp hỏi.

"Không vội, chỉ là thử thăm dò một phen, để Thông Thiên nửa bước.

Tru Tiên Kiếm Trận là sát phạt đại trận, chuyện này không thể vội vàng!" Lão Tử tự cười đủ rồi, trong mắt lóe lên tinh quang, mới chậm rãi nói.

"Một Chuẩn Thánh, phi bốn Chuẩn Thánh không thể phá.

Trở về phải thử nghiệm thật kỹ, hãy tĩnh tâm chờ đợi đi, đợi vị khách hữu duyên, nhất định có thể phá được Tru Tiên Kiếm Trận!" Chưa đợi những người khác hỏi lại, Lão Tử đã nói ra, hiển nhiên đã có kế hoạch trong lòng.

“Lời này là ý gì?!” Nguyên Thủy Thiên Tôn thầm nghĩ trong lòng.

Bỗng nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngẩng đầu nhìn về phía Tây.

Nếu là Thánh nhân đến phá trận, dưới gầm trời này cũng chỉ có Chuẩn Đề Đạo Nhân, Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Nữ Oa; trận chiến này đối với vị Thánh nhân nào là quan trọng nhất, không nghi ngờ gì nữa chính là Nhị Thánh Tây Phương Giáo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Lão Tử một cái, trong mắt lóe lên vẻ hiểu rõ.

Hai người đã mưu tính cuộc chiến Phong Thần từ lâu, đều nắm rõ cục diện bốn phương, vì muốn làm suy yếu thực lực Tiệt Giáo, Nhị Thánh Tây Phương lại thiếu người, điều này không cần nói cũng hiểu.

Nhị Thánh Tây Phương chắc chắn, để thừa dịp Phong Thần này, phải có biểu hiện gì đó với Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau này khi dẫn độ tiên nhân đến Tây Phương Giáo, mới có một cái cớ, không đến nỗi mất mặt.

Đúng như Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đoán, lúc này ở phía Tây của Tây Kỳ.

Một đạo hồng quang nhanh chóng độn đi, xé rách bầu trời.

Chỉ thấy người đang độn đi, thân mặc một bộ hoàng bào, trên mặt mang một nụ cười như có như không, tràn đầy vẻ từ bi, chính là Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Chương 379

Y vốn đang du lịch trong Hồng Hoang, tìm kiếm những người có căn duyên sâu đậm, thu về làm môn hạ Tây Phương Giáo.

Đương nhiên, trong Hồng Hoang, cuộc đại chiến Phong Thần là đáng chú ý nhất, Nhị Thánh Tây Phương cũng mật thiết quan tâm, vì hai người họ cảm thấy chuyện này có thể làm được nhiều điều, một lần này có thể chấn hưng Tây Phương Giáo.

Chuẩn Đề Đạo Nhân búng tay một cái, liền nhận thấy cuộc đại chiến Phong Thần xuất hiện biến hóa, Tru Tiên Kiếm Trận xuất hiện, khiến y cảm thấy thời cơ đã đến.

Do đó, y làm người đi đầu, vội vàng từ Tây Phương Giáo đến.

"Hửm?

Nơi này có vẻ khá kỳ lạ!" Hồng quang lóe lên, Chuẩn Đề Đạo Nhân đột nhiên dừng lại, khẽ cau mày nhìn xuống phía dưới, tuy lông mày nhíu chặt, nhưng nụ cười như có như không kia vẫn còn đó.

Chỉ thấy địa hình phía dưới, hai ngọn núi cao sừng sững, kéo dài không biết bao nhiêu dặm, cây cối um tùm.

Ở giữa là một con sông lớn, sóng dữ dâng trào, gió cuồng rít gào thổi.

Nơi đây lại cực kỳ quái dị, đương nhiên chim chóc và thú vật qua lại không ngừng, sự quái dị chỉ ở địa hình.

"Kỳ lạ thay, quái dị thay!" Chuẩn Đề Đạo Nhân lắc đầu, cũng chỉ cảm thấy kỳ lạ, không nói gì thêm.

Vùng đất Tây Phương nghèo nàn, khô cằn, nơi khổ sở, ít có cảnh sắc như vậy.

“Đi thôi!” Dừng lại một lúc, Chuẩn Đề Đạo Nhân thu tâm tư, vượt qua con sông lớn, hướng về ngọn núi cao xa xa.

Vút!

Chuẩn Đề Đạo Nhân vừa vượt qua sông lớn, chỉ thấy một đạo hồng quang mờ nhạt lóe lên, không một tiếng động.

“Thứ gì?!” Chuẩn Đề Đạo Nhân tựa hồ cảm ứng được, thân hình đột nhiên dừng lại, tản thần thức ra ngoài.

Hư không gợn lên từng vòng sóng gợn, y cẩn thận quét qua từng nơi một.

Ngay cả con sông lớn sóng vỗ cuồn cuộn, thần thức cũng thăm dò sâu xuống mấy trăm mét.

Đáng tiếc, nơi thần thức quét qua, lại không phát hiện ra điều gì, phảng phất vừa rồi chỉ là một ảo giác.

Vụt!

Tuy không nhận ra dị trạng, nhưng Chuẩn Đề Đạo Nhân lật tay một cái, một kiện pháp bảo lóe lên hà quang hiện ra.

Hiển nhiên nếu không thử một phen, Chuẩn Đề Đạo Nhân khó mà bỏ được cảnh giác, dù sao cảm ứng của Thánh nhân, đâu phải dễ lừa gạt, cũng rất ít khi sai sót.

Lại thấy kiện pháp bảo kia, toàn thân lóe sáng, tựa như một cành cây, tên là Thất Bảo Diệu Thụ.

Do Chuẩn Đề Đạo Nhân dùng bảy loại tinh hoa như vàng, bạc, lưu ly, v.v., ẩn chứa khí huyền diệu của thiên địa, luyện chế thành; Thất Bảo Diệu Thụ, chính là pháp bảo chứng đạo của y.

Vật này xưng là vô vật bất xoát (không gì là không thể quét), một khi quét là biến mất, đúng là một đại lợi khí.

“Đi!” Chuẩn Đề Đạo Nhân miệng phun ra một chữ, Thất Bảo Diệu Thụ trong tay lóe lên hà quang.

Chỉ khẽ quét một cái, vô số hà quang bay ra, bao phủ cả một vùng thiên địa.

Chuẩn Đề Đạo Nhân chăm chú nhìn Thất Bảo Diệu Thụ, thấy nó không phản ứng gì, mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

“Chẳng lẽ bần đạo thật sự đã lầm?” Chuẩn Đề Đạo Nhân thu Thất Bảo Diệu Thụ, thân hình không ngừng nghỉ, trực tiếp độn đi về phía xa, phương hướng chính là Tây Kỳ.

Chỉ trong chớp mắt, liền biến mất, hòa vào chân trời.

Hoa lạp lạp!

Phía dưới, con sông lớn vẫn cuồn cuộn sóng dữ, đập vào những tảng đá lớn bên bờ, nước bắn tung tóe.

Thiên địa dường như trở lại một mảnh tịch mịch, không có dị trạng.

Chim bay chầm chậm, phát ra từng trận tiếng chim hót; các loại dã thú tự mình uống nước bên bờ, lại cảnh giác cảm ứng khí tức xung quanh.

Cứ thế, lại trôi qua một lát thời gian.

Vút!

Một đạo thân ảnh chậm rãi nổi lên, hiện ra hình dạng.

“Kỳ lạ thay!” Tiếng nói truyền ra, nhìn dung mạo, chính là Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Hóa ra vừa rồi độn đi chỉ là một đạo hư ảnh, là một loại chướng nhãn pháp, chân thân ẩn giấu trong vùng tiểu thiên địa này.

Thấy xung quanh không có dị trạng, Chuẩn Đề Đạo Nhân lắc đầu, không lãng phí thời gian nữa, trực tiếp độn đi.

Chương 380

Lần này nhất định phải nhanh chóng đến Tây Kỳ, không thể lãng phí thời gian nữa.

"Có lẽ liên tục mấy ngày chạy đường, cảm ứng xuất hiện sai sót." Trong hồng quang, Chuẩn Đề Đạo Nhân tự nói tự mình.

Hoa lạp lạp!

Phía dưới con sông lớn, lại vỗ một đạo sóng dữ, cao hơn hai mét, hung hăng đập vào tảng đá lớn, khiến nó vỡ nát.

Đám dã thú bên bờ kinh hãi, vội vàng chạy đi, trong chớp mắt biến mất.

Lúc này, cách đó năm trăm dặm.

Trong một sơn động, mấy người khoanh chân ngồi.

Chỉ thấy Đa Bảo Đạo Nhân thân mặc đạo bào, trên trán đầy mồ hôi.

Hô hô!

Cảm ứng được Chuẩn Đề Đạo Nhân bước vào trận, tất cả mọi người trong động đều thở phào nhẹ nhõm.

Lấy Đa Bảo Đạo Nhân làm đầu, Vô Đương Thánh Mẫu, Kim Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Kim Cô Tiên, Ô Vân Tiên, tổng cộng sáu người, khoanh chân ngồi ở đây.

Một tiểu đội, chính là những người đã bày ra Huyễn Tượng Đại Trận.

Giữa sáu người, hai kiện pháp bảo lơ lửng giữa không trung, đang tản ra ánh sáng.

Phía trên, một ngọn đèn sáng, tản ra hai loại màu sắc, một đỏ một trắng, phân tầng rõ ràng, chính là Âm Dương Lưỡng Nghi Đăng.

Phía dưới, một bức đồ cuộn ra khoảng ba mét, trong tranh núi sông hùng vĩ, sông lớn chảy xiết, lại có những đốm tinh quang, hệt như cảnh thật, chính là Tinh Thần Đồ.

"Khiến Thánh nhân nhập trận, quả thực không dễ dàng!" Đa Bảo Đạo Nhân bóp pháp quyết, lên tiếng nói.

"Suýt nữa thì thất bại một chiêu, thiếu chút nữa đã bị phát hiện!" Kim Linh Thánh Mẫu cũng gật đầu đồng ý, trong lòng không bình tĩnh.

Hóa ra, mọi người ở đây đã bày ra Huyễn Tượng Đại Trận, con sông lớn kia chính là then chốt để vào trận, là ranh giới giữa hiện thực và hư ảo.

Một khi Chuẩn Đề Đạo Nhân vượt qua sông lớn, liền sẽ tiến vào Huyễn Tượng Đại Trận, sẽ bị vây khốn trong đó.

Nhưng Thánh nhân rốt cuộc vẫn là Thánh nhân, vừa độn qua sông lớn, khoảnh khắc trận pháp khởi động, Chuẩn Đề Đạo Nhân liền có chút nhận ra; đạo hồng quang nhỏ bé kia, suýt nữa đã làm lộ Huyễn Tượng Đại Trận.

"Lực cảm tri của y thật đáng sợ!" Vô Đương Thánh Mẫu có chút sợ hãi nói, dù sao lừa gạt một Thánh nhân, sự hung hiểm khó mà nói rõ.

Những người khác nghe vậy, đều đồng ý.

Chỉ một tia hồng quang mờ nhạt khó nhận ra, liền bị Chuẩn Đề Thánh nhân phát hiện; nếu là người khác, e rằng ngay cả dừng lại cũng không, sẽ trực tiếp xông vào Huyễn Tượng Đại Trận, bị vây khốn chết trong đó.

"Nếu không có sự trầm ổn của Đa Bảo đạo hữu, e rằng cũng đã

công cốc!" Ô Vân Tiên lau mồ hôi lạnh trên trán, mới phát hiện lưng đã sớm ướt đẫm mồ hôi.

Dù sao bày trận thất bại, không chỉ phải đối mặt với cơn giận của Thánh nhân, mà còn phải chịu một chút phản phệ của trận pháp, được không bù mất.

Huyễn Tượng Đại Trận lần này, phối hợp Âm Dương Lưỡng Nghi Đăng và Tinh Thần Đồ, tập hợp lực lượng của sáu người, mới miễn cưỡng bày ra một thế giới hư ảo, nếu gặp phản phệ, hậu quả không cần nói cũng hiểu.

"Đa tạ đạo hữu!" Mọi người nghe vậy, đồng loạt nhìn về phía Đa Bảo Đạo Nhân, trong mắt lóe lên vẻ may mắn.

"Chư vị không cần phải như vậy!" Đa Bảo Đạo Nhân khẽ cười khổ, may mà ông đã để lại một chút tâm nhãn, nếu không khi Chuẩn Đề Đạo Nhân lần đầu độn đi liền thôi phát đại trận, không phát hiện ra chân thân ẩn giấu của y, hậu quả sẽ khôn lường.

"Theo lời Lão Sư, Chuẩn Đề đã nhập trận, chúng ta chỉ cần giữ vững Âm Dương Lưỡng Nghi Đăng và Tinh Thần Đồ là được, không cần làm gì thêm!" Chuẩn Đề Đạo Nhân bị mắc kẹt sâu trong Huyễn Tượng Đại Trận mà không hay biết, chỉ sẽ bị xoay vòng trong đó, chỉ cần y bị trì hoãn, Đa Bảo Đạo Nhân và những người khác cũng đã hoàn thành nhiệm vụ.

Mọi người nghe vậy mừng rỡ, ít nhất không cần trực tiếp đối mặt với Thánh nhân, hoàn toàn dựa vào trận pháp tự động vận hành.

"Người này tâm tư kín đáo, chúng ta phải cẩn thận là trên hết!" Đa Bảo Đạo Nhân lại không có nhiều vẻ vui mừng, cảnh cáo.

"Đương nhiên!" Vô Đương Thánh Mẫu đáp, bóp pháp quyết, từng tia pháp lực chú nhập vào Tinh Thần Đồ.

Tinh Thần Đồ triển khai, trên đó có một điểm bạch mang đang phi độn, tốc độ nhanh đến kinh ngạc.

Mỗi khi bạch mang muốn xông ra khỏi đồ thì, liền lại bị trận pháp mê hoặc, quay về nơi bắt đầu.

Sự ảo diệu của Tinh Thần Đồ ở chỗ này, vô hình chung biến đổi thân hình người nhập trận, cảnh tượng lại vạn phần biến hóa, sẽ không bị dễ dàng phát hiện, khiến người ta không biết không hay mà lún sâu vào trong đó.

"Tốt!" Thấy Chuẩn Đề Đạo Nhân không ngừng xoay vòng, Đa Bảo Đạo Nhân khẽ nói một tiếng.

"May mà Phó Giáo chủ đã liệu sự như thần, biết Tây Phương Giáo sẽ can thiệp, nên đã bày trận vây khốn; nếu thật sự để y đến Tây Kỳ trợ trận, Lão Sư lại có thêm một kẻ địch lớn!" Những người khác nghe vậy, im lặng không nói.

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng các loại bố trí, Phó Giáo chủ Trương Phương đều đã liệu địch trước một bước, có đối sách.

Quy Linh Thánh Mẫu hừ hừ hai tiếng, nhưng cũng không mở miệng làm tổn thương người khác, nặng nhẹ rõ ràng, đã Phó Giáo chủ nói đúng, tự nhiên cũng không cần phải châm chọc nữa.

Chương 381

"Huyễn Tượng Đại Trận đã thành, mỗi ba người một tổ, ngày đêm luân phiên thủ, chú ý tiêu hao pháp lực trong cơ thể!" Thấy biểu cảm của mọi người, Đa Bảo Đạo Nhân không nói thêm, chỉ ra lệnh.

"Tốt!" Mọi người đồng loạt đồng thanh đáp.

Ba người tiếp tục bóp pháp quyết chú nhập pháp lực, ba người còn lại dừng lại, lui sang một bên nghỉ ngơi.

Bên Chuẩn Đề Đạo Nhân.

"Vật gì mà vừa rồi ta cảm ứng được vậy?!" Chuẩn Đề Đạo Nhân vừa phi độn, vừa suy nghĩ vấn đề này.

Tuy đã rời khỏi con sông lớn vừa rồi, nhưng tia nghi ngờ trong lòng vẫn không tan biến, Chuẩn Đề Đạo Nhân không nhịn được quay lại.

Y tin chắc rằng cảm ứng của mình còn hơn cả Thất Bảo Diệu Thụ, tin chắc sẽ không sai sót.

Đã không sai sót, tất nhiên có uẩn khúc.

Có lẽ dưới sông lớn ẩn giấu thiên tài địa bảo, hoặc tinh hoa trời sinh đất dưỡng.

Bất kể là loại nào, đều là vật quý giá.

Không phải Chuẩn Đề Đạo Nhân tham lam, với thân phận Thánh nhân, những vật như vậy tự nhiên không lọt vào mắt y; nhưng những thứ có thể thoát khỏi cảm ứng của Thánh nhân, lại khiến y khá tò mò, muốn tìm hiểu một phen.

Cảnh vật hai bên không ngừng lùi lại, y băng qua đồi núi, độn qua

rừng rậm, vượt qua sông lớn, leo lên núi cao.

Không biết đã bay bao lâu, một ngày, hai ngày hay nửa tháng.

Chuẩn Đề Đạo Nhân vừa suy nghĩ, vừa phi độn.

"Không ổn lắm!" Đột nhiên, Chuẩn Đề Đạo Nhân phanh gấp, dừng thân hình lại.

Ánh mắt y quét qua xung quanh, tuy là nơi xa lạ, nhưng ẩn ẩn có một cảm giác quen thuộc.

Thân hình dừng lại, chậm rãi đáp xuống mặt đất.

Ba tháp!

Chân trần dẫm lên đất bùn mềm xốp, mùi đất bốc lên, thật quen thuộc.

Chuẩn Đề Đạo Nhân ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy vô số vì sao lấp lánh, tinh quang tỏa sáng.

Phảng phất có ức vạn vì sao tồn tại, chen chúc đầy trời, tỏa sáng.

Oanh!

Chuẩn Đề Đạo Nhân thu hồi ánh mắt, đột nhiên ra quyền, một quyền hung hăng đánh xuống đất bùn.

Trong nháy mắt, mặt đất nứt toác, không ngừng kéo dài nứt ra.

Tiếng động lớn kinh động vô số chim chóc trong rừng, bay tán loạn.

"Chân thực, lại có chút... hư ảo?" Chuẩn Đề Đạo Nhân tiện tay phủi bụi trên y phục, khẽ nói.

Yên lặng chờ một lát, ánh mắt y nhìn về phía mặt đất bị đánh nát, đột nhiên mở lớn.

Xì xì!

Chỉ thấy trên mặt đất nứt vỡ, từng tia năng lượng đang hội tụ, chậm rãi tu phục mặt đất.

Chuẩn Đề Đạo Nhân không chớp mắt nhìn chằm chằm, từng tia năng lượng mà mắt thường không thể thấy được lại bị y nhìn thấy rõ ràng.

"Thì ra là vậy!" Chuẩn Đề Đạo Nhân cảm nhận một phen dao động của năng lượng, khóe miệng nở một nụ cười như có như không.

Bản thân mặt đất tự nhiên không có công năng tự phục hồi, tình huống hiện tại, tất nhiên không phải bình thường.

"Vạn phần biến hóa, vô hình vô tướng, thật là một Huyễn Tượng Đại Trận tuyệt diệu!" Chuẩn Đề Đạo Nhân vung tay áo, trong ngữ khí mang theo chút tức giận.

Bỗng nhiên, Chuẩn Đề Đạo Nhân đứng trên mặt đất lởm chởm, toàn thân kim quang lóe lên.

Một đạo hư ảnh độn ra, hòa vào hư không, bay về phía chân trời.

Để lại một thân xác đứng đó, đứng một lát, cũng đi về một hướng khác.

Trong chớp mắt, hai đạo độn quang biến mất không còn dấu vết.

Xì xì!

Chương 382

Dưới mặt đất bị phá nát, từng tia năng lượng lưu động, chậm rãi tu phục mặt đất, không biết qua bao lâu, mọi thứ liền khôi phục nguyên trạng, không còn thấy dị dạng nào nữa.

Ở một bên khác, trong một sơn động không tên.

Chúng tiên Tiệt Giáo vây quanh ngồi, pháp lực quang mang rực rỡ, giữa là Âm Dương Lưỡng Nghi Đăng và Tinh Thần Đồ lơ lửng, như trước đó.

"Chuẩn Đề kia có dị trạng gì không?!" Đa Bảo Đạo Nhân lên tiếng hỏi, vừa rồi thấy Tinh Thần Đồ lóe lên, kinh hãi đến mức có chút hoảng sợ.

Lừa gạt Thánh nhân, từ trước đến nay không phải là một chuyện dễ dàng; đương nhiên so với Trương Phương trực tiếp đấu pháp với Thánh nhân, thì tốt hơn không ít.

"Không có, bị vây khốn trong trận!" Vô Đương Thánh Mẫu lên tiếng nói, pháp lực chú nhập vào Tinh Thần Đồ, cũng không cảm ứng được điều gì khác.

"Như vậy rất tốt!" Đa Bảo Đạo Nhân khẽ gật đầu.

Trên Tinh Thần Đồ, một đạo bạch quang đang phi độn, không ngừng xoay vòng trên đồ.

"Không thể lơ là!

Chuẩn Đề đã bị vây khốn ba ngày, chắc chắn sẽ phát hiện ra điều gì đó kỳ lạ, nếu y bắt đầu phá trận, chúng ta phải dốc toàn lực!" Vô Đương Thánh Mẫu ánh mắt ngưng lại, lên tiếng nói.

Mọi người nghe vậy, đều cho là phải, đưa trạng thái của mình lên

đỉnh phong nhất.

Thánh nhân cũng đâu phải kẻ ngốc, trì hoãn không độn đi, khẳng định sẽ có chút nghi ngờ.

Đương nhiên, nhiệm vụ của họ chỉ là trì hoãn, trì hoãn càng lâu càng tốt.

Tây Kỳ, trong doanh trướng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử vẫn ngồi ngay ngắn, mỗi người hình thành một đạo quang tráo, vận khí tu luyện.

Thỉnh thoảng, từng tia uy thế Thánh nhân lộ ra, khiến người ta phải chú ý.

Từng tia uy thế Thánh nhân lộ ra, khiến các Kim Tiên Xiển Giáo chịu khổ không nói nên lời, nhất thời không cẩn thận liền bị chấn nhiếp.

Cũng không biết Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử khi tu luyện là vô ý phóng ra uy thế, hay là cố ý.

Trong trướng một mảnh tịch mịch, chỉ có từng trận gió mát từ ngoài trướng thổi vào.

Ánh nến chập chờn, tựa hồ có xu thế sắp tắt.

"Đến rồi!" Đột nhiên, Lão Tử khẽ mở mắt, trong mắt bạo phát ra một trận tinh quang.

Chỉ thấy thân hình ông ta lóe lên, chậm rãi hóa thành hư vô.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm nửa bước, thân hình cũng biến mất.

Mọi người kinh ngạc, đợi hai người độn đi, mới hiểu ra, vội vàng đi ra ngoài trướng.

Một đạo hồng quang độn đi, trong đêm tối cực kỳ rực rỡ, sáng

chói dị thường.

Kim quang u u chiếu rọi, mang theo từng tia ý vị tường hòa, khiến người ta cảm thấy yên tĩnh du dương.

Trong toàn bộ doanh trại Tây Kỳ, tướng sĩ đang nghỉ ngơi ngủ say hơn, các tướng sĩ tuần tra đêm thì vẻ mặt bình tĩnh, nội tâm không chút gợn sóng, từng bước từng bước vững chắc giẫm trên mặt đất.

Hiển nhiên, theo người đó hàng lâm, toàn bộ doanh trại đều âm thầm phát sinh biến hóa.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn chắp tay đứng, mắt thấy độn quang đáp xuống, nhưng cũng không có ý định mở miệng trước, điềm nhiên đứng yên.

"Ha ha!

Hai vị đạo huynh, đã lâu không gặp a!

Bần đạo đến muộn rồi!" Người đáp xuống, thân mặc hoàng y, mặt đầy vẻ từ bi, vừa đáp xuống liền chắp tay, nhìn dung mạo chính là Chuẩn Đề Đạo Nhân.

"Bần đạo còn tưởng rằng đạo hữu không muốn đến!" Thấy y mở miệng, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chắp tay, thản nhiên nói.

Chuẩn Đề Đạo Nhân nghe lời này, nhận ra một tia bất mãn trong ngữ khí của ông ta, bèn cười nói, "Lần này đã chậm trễ một chút thời gian, ngộ nhập vào Huyễn Tượng Đại Trận!" Chuẩn Đề Đạo Nhân nói thẳng không kiêng kỵ, cũng không cảm thấy đây là chuyện mất mặt.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn là những nhân vật cỡ nào, một cái tâm thông suốt tinh xảo, lập tức liền lĩnh ngộ được ý tứ hàm chứa bên trong.

“Chuẩn Đề Đạo Nhân trên đường bị người mai phục?” “Thông Thiên!” Lão Tử khẽ cau mày, miệng lẩm bẩm một cái tên.

Ông không ngờ Thông Thiên Giáo Chủ khi nào lại trở nên giỏi mưu kế như vậy, ngay cả người Tây Phương Giáo cũng chuẩn bị, e rằng càng ngày càng khó đối phó.

Lão Tử không cho rằng đây là trùng hợp, nếu không phải cố ý mai phục, loại Huyễn Tượng Đại Trận như vậy làm sao có thể khiến một Thánh nhân không hề nhận ra, hồ đồ mà nhập vào trận pháp.

“Kính chào Nhị Giáo Chủ Tây Phương!” Bên cạnh, Nhiên Đăng Đạo Nhân và những người khác thấy Chuẩn Đề Đạo Nhân đến trước, vội vàng cúi đầu, đồng thanh hô.

Chương 383

"Chư vị không cần đa lễ!" Chuẩn Đề Đạo Nhân thản nhiên cười, mặc kệ Lão Tử và Thông Thiên Giáo Chủ, dù sao cũng không phải chuyện của y.

Ánh mắt y quét qua Nhiên Đăng Đạo Nhân, Quảng Thành Tử và những người khác từng người một, trong lòng thầm có suy tính.

Quả nhiên là phúc địa Đông Phương, đất linh nhân kiệt, xuất hiện không ít người có căn duyên sâu đậm.

Chuẩn Đề Đạo Nhân khẽ cúi đầu, trong mắt tinh quang lóe lên.

"Hai vị đạo huynh, chi bằng chúng ta vào trướng trước đã?" Thấy Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đang đứng đó, Chuẩn Đề Đạo Nhân khẽ cười nói.

Quả nhiên tin tức y nhận được trước đó không sai, ba huynh đệ họ có xu thế quyết liệt.

"Đạo hữu từ xa đến, bần đạo sơ suất, xin mời vào!" Lão Tử nghe vậy, đáp.

Một hàng người lại vào trong doanh trướng, ngồi xuống theo thứ tự.

Đương nhiên, Lão Tử ngồi ở vị trí chủ tọa, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi lui lại nửa thân người, ngồi chéo, những người còn lại ngồi theo thứ tự.

Ba vị Thánh nhân khách sáo vài câu, lại nói về cục diện hiện tại.

Nhiên Đăng Đạo Nhân và những người khác chỉ yên lặng lắng nghe, khi có câu hỏi thì nói vài câu, không nói nhiều.

“Không ngờ Thông Thiên đạo huynh lại hành sự nghịch thi như vậy, đi ngược thiên số, thật sự... ai!” Chuẩn Đề Đạo Nhân nghe xong, thở dài một tiếng, hiển nhiên là tỏ vẻ tiếc nuối.

Lời phía sau không nói ra, mọi người cũng đều biết ý.

“Cũng không biết Thông Thiên bị mê hoặc bởi thứ gì, lại hỗn loạn đến mức này, nên hảo hảo khai sáng một phen, khiến y biết đường quay đầu!” Lão Tử chậm rãi nói, trước mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân, không thể để mất thể diện nhà mình.

“Đạo huynh nói đúng!” Chuẩn Đề Đạo Nhân gật đầu nói, nếu bị biết chuyện Thông Thiên Giáo Chủ và hai người họ bị Thiên Đạo chấp nhận quyết đoạn, e rằng sẽ không nói được lời nào.

Lời của Lão Tử như vậy, chẳng qua là biểu lộ một thái độ, nói rằng lần trước Thông Thiên Giáo Chủ đang cố ý gây rối, nếu chịu quay đầu, có thể tha thứ.

Nhiên Đăng Đạo Nhân và những người khác nghe xong, biểu cảm mỗi người một vẻ, không biết trong lòng đang suy nghĩ gì.

“Không biết đạo huynh định làm thế nào?” Nghe về Tru Tiên Kiếm Trận, Chuẩn Đề Đạo Nhân lại cố ý hỏi, không biểu lộ thái độ của mình.

“Tru Tiên Kiếm Trận phi bốn vị Thánh nhân không thể phá, đương nhiên phải làm phiền đạo hữu quay về Tây Phương một chuyến, thỉnh Tiếp Dẫn đạo hữu, bốn người chúng ta hợp lực mới có thể!” Lão Tử nói thẳng.

Chuẩn Đề Đạo Nhân nghe xong trầm mặc, không nói gì.

“Sư huynh bần đạo xưa nay không hỏi chuyện hồng trần, không rời nơi thanh tịnh, e rằng khó mà...” Nghe lời này, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn nhau, ý của Chuẩn Đề Đạo Nhân không cần nói

cũng hiểu.

“Nghe nói đạo hữu vẫn luôn bôn ba trong Hồng Hoang, tìm kiếm khách hữu duyên Tây Phương...” Lão Tử chưa nói hết lời, liền đột nhiên dừng lại.

Mọi người nghe vậy sững sờ, không hiểu tại sao.

Chỉ có số ít người cúi đầu, biểu hiện dị thường.

Chuẩn Đề Đạo Nhân nheo mắt, khẽ cười nói, “Tru Tiên Kiếm Trận là mối họa, liên quan đến ức vạn vạn sinh linh, nếu sư huynh biết, nhất định sẽ hạ sơn tương trợ!” Vừa nói, vẻ mặt đầy từ bi, phảng phất như không cứu được ức vạn vạn sinh linh, liền là tội lỗi lớn.

“Làm phiền đạo hữu rồi!” Lão Tử thản nhiên nói, mặt không biểu cảm.

“Đây là chuyện khắc không dung hoãn, bần đạo...” Chuẩn Đề Đạo Nhân khom người, cúi đầu, rồi rời đi, đột nhiên biểu cảm sững lại.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có biểu cảm tương tự, có chút khó hiểu.

Vụt!

Một trận gió thổi qua, thân hình ba Thánh nhân hóa vào hư không, biến mất.

Mọi người vội vàng đứng dậy, nhìn nhau, không hiểu đột nhiên xảy ra chuyện gì.

“Chẳng lẽ người Tiệt Giáo đã tấn công sao?” Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đoán, cũng cảm thấy khó hiểu.

Trước đó Nhị Thánh nghênh đón Chuẩn Đề, mọi chuyện tốt đẹp, hiện tại Tam Thánh đồng loạt biến sắc, lại có chuyện gì rồi.

“Mắt thấy là thật, chúng ta đương nhiên phải tự mình đi xem!” Nhiên Đăng Đạo Nhân cau mày nói, rồi thân hình chớp động, trực tiếp bước ra ngoài doanh trướng.

Những người khác nhanh chóng theo sau, không chút chậm trễ.

Ngoài doanh trướng, mọi người vừa ra liền sững sờ, đặc biệt là Lục Áp, biểu cảm đại biến.

Chỉ thấy Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Chuẩn Đề Đạo Nhân đứng song song, phía trước Tam Thánh có một đạo nhân ảnh.

Người đó mặc một bộ bạch y, dung mạo tuyệt mỹ, yên lặng đứng đó.

Chương 384

Gió mát thổi, lùa bay mái tóc bên thái dương, khẽ bay lượn, chỉ đứng ở đó, tựa hồ cả thiên địa cũng phải vì nàng mà biến sắc.

Sắc mặt Tam Thánh bất định, tựa hồ không ngờ người này lại xuất hiện ở đây.

Đạo thiến ảnh kia không nói gì, yên lặng đứng, không có ý mở miệng trước.

"Nữ Oa đạo hữu!" Cuối cùng, Lão Tử là người đầu tiên lên tiếng, chắp tay, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng làm tương tự.

Lời của Lão Tử đã chứng thực thân phận của người đó, Nhiên Đăng Đạo Nhân và những người khác cũng kinh ngạc, hiển nhiên là phù hợp với suy tính trong lòng họ.

"Kính chào Nữ Oa nương nương!" Do Nhiên Đăng Đạo Nhân dẫn đầu, mọi người đồng loạt cúi đầu, đồng thanh nói.

Chỉ có một người, không hề có ý hành lễ.

Lục Áp lạnh lùng nhìn Nữ Oa, thân thể hơi run rẩy, sau đó vung tay áo, trực tiếp hóa thành độn quang rời đi.

Nữ Oa nhìn bóng lưng rời đi, mặt không biểu cảm, một làn gió nhẹ thổi ra, đỡ mọi người đứng dậy.

"Chư vị đạo hữu, đã lâu không gặp!" Môi son khẽ mở, Nữ Oa nói với Tam Thánh, cũng chắp tay.

Lễ tiết không thể bỏ, một chút vẫn phải có.

Nữ Oa biết nguyên nhân Tam Thánh trước mặt kinh ngạc không

phải sợ, mà là không đoán ra ý đồ của nàng.

Đương nhiên trong Chư Thiên Lục Thánh, luận về đạo hạnh thần thông, Nữ Oa cũng là hàng đầu.

"Đạo hữu xin mời!" Lão Tử lên tiếng nói, chỉ cảm thấy hơi đau đầu.

Không biết Thánh nhân Nữ Oa lại diễn vở kịch nào nữa, cục diện hiện tại đã đủ khiến người ta đau đầu, làm việc phải cân nhắc tám phương, nghe thì dễ, làm thì không hề đơn giản như vậy.

Một hàng người lại vào doanh trướng, trong một đêm liền ra vào mấy lần.

Mọi người ngồi xuống, trong doanh trướng có chút trầm tịch.

"Không biết đạo hữu có ý gì?" Lão Tử trầm tư một lát, trực tiếp hỏi.

"Phá trận!" Nữ Oa kiệm lời như vàng, thản nhiên phun ra hai chữ.

Chỉ hai chữ đơn thuần, lại khiến Tam Thánh có mặt cau mày.

Lão Tử thầm nghĩ trong lòng: "Chẳng lẽ Hồng Quân Lão Sư lại bảo Nữ Oa đến trợ giúp phá trận?!

Không đúng, lần trước Thiên Đạo nhận chứng, hiển nhiên ý của Lão Sư, chắc chắn sẽ không can thiệp vào cuộc đại chiến lần này." "Rốt cuộc ý đồ thực sự của nàng là gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện cùng Lão Tử một đường, tự nhiên cũng có vấn đề tương tự.

Nếu nói ai cau mày sâu nhất trong số những người có mặt, chính là Chuẩn Đề Đạo Nhân; bất kể là ai, có thể phá được Tru Tiên Kiếm Trận đối với Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều là chuyện tốt.

Nhưng, Chuẩn Đề đâu phải chuyên đi phá trận, bán nhân tình; vừa mới nói chuyện làm ăn, hiện tại bị Nữ Oa xen vào, biết làm sao bây

giờ!

Nữ Oa vừa nhúng tay vào, liền không cần đi thỉnh Tiếp Dẫn sư huynh, giá trị nhân tình lập tức giảm đi một nửa, sau này khi dẫn độ khách hữu duyên đến Tây Phương, nhất định phải xem sắc mặt Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Ha ha!" Lão Tử thấy sắc mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân âm tình bất định, không còn vẻ thản nhiên như trước, thản nhiên cười.

Ông không nói lời Chuẩn Đề Đạo Nhân vì ức vạn vạn sinh linh đại loại thế này, loại lời nói chướng tai đó không cần thiết, chỉ tổ tăng thêm thù hận.

"Chư vị không hoan nghênh ta ư?" Nữ Oa thấy vậy, khóe miệng khẽ cong lên, lộ ra một nụ cười cực kỳ đẹp mắt.

"Ha!

Đạo hữu có thể tương trợ phá trận, bần đạo hoan nghênh vô cùng!

Làm sao có thể không hoan nghênh?!" Lão Tử thản nhiên cười nói, "Trước đây định thỉnh Tiếp Dẫn đạo hữu đến, ngược lại lại tiết kiệm được một chút thời gian chờ đợi." "Đạo hữu nói đúng.

Chỉ là bần đạo có một điều nghi hoặc, cuộc chiến Phong Thần này không liên quan gì đến Nữ Oa đạo hữu, vì sao lại muốn..." Thấy Lão Tử đồng ý, Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng trực tiếp hỏi.

Ý lời y không cần nói cũng hiểu.

"Đây là cuộc chiến Phong Thần, nhưng cũng là cuộc chiến bá nghiệp Thương Chu, nay chiến hỏa bốn phía, bách tính lầm than, đương nhiên nên giải quyết sớm thì tốt hơn, tự nhiên không thể để Trụ Vương kia hồ đồ làm càn!" Nữ Oa thản nhiên nói.

Nữ Oa Thánh nhân có công lao bất thế, nặn đất tạo người, diễn

hóa vạn vật, là tổ của vô số sinh linh dưới Hồng Hoang thiên hạ, cũng không sai.

Không thể nhìn thấy nhân tộc tật khổ, đây cũng là một lý do để nàng ra tay.

Lão Tử và những người khác trong nháy mắt sững sờ, không biết nên nói gì.

Lần trước Vu Yêu Lượng Kiếp, ảnh hưởng đến nhân tộc, suýt nữa bị diệt toàn bộ, cũng không thấy Nữ Oa xuất hiện; hiện nay chưa chết thương bao nhiêu người, liền lấy lý do này để tham chiến.

Lý do mấu chốt là, Tam Thánh không tìm ra được điểm nào để phản bác.

Chương 385

“Ha ha, bần đạo nhớ Cộng Công Chúc Dung đâm đổ Bất Chu Sơn, khiến thiên địa điên đảo thì đạo hữu đã kịp thời ra tay vá trời, cứu vớt vạn linh nhân tộc; điểm này, chúng ta lại không bằng.” Chuẩn Đề Đạo Nhân cười như không cười nói.

Lời nói nghe thì hay, nhưng lại ẩn chứa từng tia ý châm chọc.

Nữ Oa nhìn về phía Chuẩn Đề Đạo Nhân, trong mắt hàn quang lóe lên, nhưng lại coi như không nghe thấy.

Mưu tính của Chuẩn Đề Đạo Nhân bị phá, tâm tình tự nhiên không thể tốt được, nhưng cũng không có cách nào.

“Ngày mai phá trận, vậy thì làm phiền đạo hữu rồi!” Lão Tử lên tiếng nói, tránh để mâu thuẫn tiếp tục gay gắt.

Đương nhiên, qua một phen suy tư vừa rồi, ông ẩn ẩn đoán ra ý đồ của Nữ Oa.

Chỉ là nguyên nhân đó, dường như đối với tất cả mọi người đều không được tốt cho lắm.

Yêu Đình đã sớm diệt vong, không thoát khỏi lượng kiếp, nếu Nữ Oa thật sự muốn...

Lão Tử lắc đầu, không nói nữa, chỉ coi như thuận theo tự nhiên.

Có những thứ, không thể nghịch thiên số, cũng không thể nghịch lại...

Lão Sư.

Lão Tử nhìn ra ngoài trướng, ánh mắt sâu thẳm, tựa hồ cách không hướng về Thiên Đạo, trong mắt lóe lên thần sắc phức tạp.

Nữ Oa cũng không nói nhiều, chỉ khẽ gật đầu, thân hình lóe lên, liền độn ra ngoài trướng.

Tam Thánh khoanh chân ngồi, đều nhắm mắt tu luyện, cũng không nói thêm lời nào.

Mọi người nhìn nhau, không hiểu vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết sự giao tranh âm thầm của Tứ Thánh vừa rồi.

Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư lại có chút hiểu ra, rồi nhìn Lục Áp và nguyên nhân hắn rời đi khi thấy Nữ Oa.

Một nơi nào đó ở Tây Kỳ.

Vô số vì sao giăng đầy trời, tinh quang lấp lánh.

Một vệt nguyệt quang chiếu xuống, rọi vào một tảng đá lớn bên dưới.

Trên tảng đá lớn, một đạo thân ảnh nằm đó, hai mắt thất thần nhìn vầng trăng tròn trên trời, không biết đang suy nghĩ gì.

"Yêu Đình...

Phụ hoàng..." Nhìn lên trời, Lục Áp thấp giọng lẩm bẩm, một số người và chuyện.

Những thứ vốn sắp bị lãng quên, lại bị Trương Phương hai lần dùng bi thương đại đạo kích phát ra, ngược lại càng thêm rõ ràng.

Lục Áp vốn tưởng mọi thứ đã sớm phai nhạt, nhưng không ngờ có những thứ chỉ sâu sắc khắc sâu trong lòng, không dám dễ dàng mở ra.

Vu Yêu Lượng Kiếp, đó là thiên số.

Trước khi hai tộc Vu Yêu khai chiến, không ai nghĩ đến hậu quả cả hai đều tổn thương, cuối cùng hai tộc đều làm con trai, để người khác làm ngư ông.

Còn về ngư ông là ai, điều đó đã không còn quan trọng, vì thật sự có quá nhiều, đến mức khi Lục Áp muốn báo thù, cũng hữu tâm vô lực, chỉ có thể chôn sâu trong lòng.

Đối với Lục Áp, chỉ cần nhớ rõ sự thật Yêu Đình triệt để diệt vong, không còn khả năng trọng sinh; Yêu tộc suy tàn, thế cục không thể đảo ngược.

Vụt!

Đột nhiên, một đạo thân ảnh xuất hiện giữa không trung, hiện ra từ trong hư không.

Lục Áp lập tức bật dậy, rút trường kiếm đeo bên hông, hỏa diễm phun trào.

Có thể lặng lẽ tiếp cận, chắc chắn là nhân vật vô cùng lợi hại.

Vút!

Thân ảnh hiện ra, tà áo bạch y khẽ bay, thoát tục độc lập, chính là Nữ Oa.

"..." Lục Áp thấy nàng, rút kiếm rồi lại tra về, không biết nên nói gì.

Nữ Oa chắp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong mắt tinh quang điểm điểm, phảng phất có thể thu ức vạn tinh thần vào trong mắt.

Một luồng khí thế Thánh nhân đột nhiên bạo phát, tựa hồ thật sự muốn nuốt trọn vô số tinh thần trong hư không vào mắt.

Khí thế như sóng vỗ từng đợt, hô hấp của Lục Áp đột nhiên nghẹn lại, vội vàng thôi động pháp lực chống cự.

May mà, uy thế không trực tiếp xông tới, chỉ từ từ tản ra xung quanh.

Chương 386

"Trong lòng có oán khí!" Đột nhiên, Nữ Oa lên tiếng, thản nhiên nói.

Không nghe thấy hồi đáp, hiển nhiên Lục Áp không nói gì.

"Yêu Đình đã diệt vong rồi, hà tất phải chấp trước vào điều này?!" Nữ Oa lại lần nữa hỏi, trong ngữ khí mang theo chút cảm xúc không rõ ràng.

Lục Áp không hồi ứng, trầm mặc không nói.

Nói về quan hệ của hai người, tuy không có quan hệ gì, nhưng dường như lại có một chút liên hệ.

Xưa kia Yêu Đình có hai chủ, một là Đế Tuấn, hai là Đông Hoàng Thái Nhất; Đông Hoàng Thái Nhất chính là sư đệ của Nữ Oa, Đế Tuấn là huynh trưởng của Đông Hoàng Thái Nhất, ba người đều là Yêu tộc.

Nữ Oa càng là Giáo chủ Yêu Giáo, cũng là nhân vật thống lĩnh một phương Yêu tộc.

Lục Áp là một trong Thập Nhật, con trai của Đế Tuấn, nếu luận về quan hệ với Nữ Oa, quả thật có chút liên hệ.

Trong Vu Yêu Lượng Kiếp, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cùng Vu tộc đồng quy vu tận, toàn bộ Yêu Đình chỉ còn lại Lục Áp sống sót; luận về chính thống Yêu tộc, đương nhiên là đứng đầu; hiện nay Yêu tộc trên Hồng Hoang, không ít là huyết mạch pha tạp, không thể lên mặt bàn.

"Ta tên Lục Áp, mọi thứ trong quá khứ, đã sớm quên!" Lục Áp thản nhiên mở miệng nói.

Y không muốn nhìn Nữ Oa, và vẫn luôn không hiểu, Nữ Oa cùng là người Yêu tộc, vì sao trong Vu Yêu Lượng Kiếp lại không chịu ra tay, thậm chí ngay cả việc bảo tồn chút huyết mạch cũng không làm.

Nàng không muốn ra tay, không phải là không có năng lực ra tay.

Là Thánh nhân, Thánh nhân mà vô số Yêu tộc vẫn luôn sùng bái, lại không có ý cứu bọn họ.

Lục Áp, nếu không phải Đế Tuấn liều mạng đẩy hắn đi, cũng đã sớm mất mạng rồi.

"Dù có đổi tên đổi họ, trong lòng không quên được, thì vĩnh viễn không quên được." Nữ Oa thản nhiên nói, mặt không biểu cảm.

Xoạt!

Không hiểu sao, một luồng lửa giận từ trong ngực dâng lên, Lục Áp nắm chặt nắm đấm, cố gắng kiềm chế.

Vô cớ mà muốn đấu pháp phát tiết một phen.

Nhưng đối đầu với Nữ Oa, không đánh được, cũng không dám đánh.

Khí tức bạo phát ra, hư không gợn lên từng trận sóng gợn; công pháp vận chuyển, pháp lực cuồn cuộn, nhiệt huyết sôi trào.

Rít!

Đột nhiên, Lục Áp ngửa mặt lên trời trường khiếu, phát ra từng tiếng kêu vang.

Mang theo phẫn nộ, không cam lòng, lại có chút bi lương.

"Nữ...

Nữ Oa nương nương người có ý gì?" Cuối cùng, Lục Áp cũng đè nén cảm xúc xuống, đột nhiên ngẩng đầu, hỏi.

Nữ Oa đến Tây Kỳ y không hiểu, hiện tại tìm y, cũng không hiểu.

Cũng không biết Nữ Oa nói những lời kỳ lạ này có hàm nghĩa gì.

Cần biết rằng hai người, từ sau khi Yêu Đình diệt vong, vạn năm qua vẫn chưa từng gặp lại.

"Tự mình lo liệu đi!" Nữ Oa thu hồi ánh mắt, khẽ nói, thân hình lóe lên, liền đột nhiên biến mất.

"Yêu Đình xuất hiện trở lại cũng không phải là không thể, nhưng phải có đủ thực lực, không phải là một đạo sĩ tán tu nhàn rỗi.

Nếu lòng đã chết, ai cũng không giúp được!" Khi thân hình biến mất, một đoạn lời nói nhẹ nhàng truyền đến.

Thân thể Lục Áp đột nhiên chấn động, trong mắt hiện lên vẻ không thể tin nổi.

Ngũ Hành Thành, trên tường thành.

Hai đạo thân ảnh đứng ở đây, một trước một sau, cách nhau nửa bước.

Nhìn dung mạo, chính là Thông Thiên Giáo Chủ và Trương Phương.

"Ngươi cũng cảm ứng được rồi sao?" Nghe thấy tiếng động phía sau, Thông Thiên Giáo Chủ ánh mắt nhìn thẳng về Tây Kỳ, không quay đầu lại hỏi.

"Đúng vậy, Giáo chủ!" Trương Phương đáp, hiển nhiên đã sớm dự liệu Thông Thiên Giáo Chủ ở đây, dù sao hắn cũng có thể cảm ứng khí tức Thánh nhân, Thông Thiên Giáo Chủ không có lý do gì mà không cảm ứng được.

Chư Thiên Lục Thánh đi lại Hồng Hoang vạn vạn năm, đối với khí tức của nhau đã sớm vô cùng quen thuộc, nhất định là cực kỳ linh

mẫn.

"Khí tức Chuẩn Đề, có cách giải quyết ư?" Thông Thiên Giáo Chủ lên tiếng nói, khí tức Thánh nhân không hề che giấu kia, đã sớm bộc lộ ra.

Chương 387

"Bên Đa Bảo đạo hữu không có tin tức truyền về, Chuẩn Đề bị vây khốn trong Huyễn Tượng Đại Trận." Trương Phương khẽ cau mày, không hiểu.

Đã Chuẩn Đề Đạo Nhân để lại huyễn thân trong trận để mê hoặc Đa Bảo Đạo Nhân và những người khác, thì vì sao lại phải rầm rộ mà phát tán khí tức ở Tây Kỳ, không hề che giấu.

Chuẩn Đề Đạo Nhân hẳn phải biết, Thông Thiên Giáo Chủ đang ở Ngũ Hành Thành, lập tức có thể cảm ứng được.

Thông Thiên Giáo Chủ nghe xong, cũng khẽ trầm ngâm.

"Ngài thấy sao?" Trương Phương nói, dù là hắn, hiện tại cũng có chút không hiểu ra sao.

"Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Truyền lệnh Đa Bảo và những người khác, hãy quay về Tru Tiên Kiếm Trận!

Ngày mai e rằng sẽ có một trận ác chiến!" Thông Thiên Giáo Chủ ánh mắt ngưng lại, trực tiếp nói.

Vốn định chuẩn bị trực tiếp công sát Tây Kỳ, hiện tại bị Chuẩn Đề Đạo Nhân thoát trận, ngược lại không ổn.

Hiện tại Tam Thánh đã tề tụ, không thể để Tiếp Dẫn Đạo Nhân đến nữa, nếu không Tru Tiên Trận sẽ nguy hiểm.

Mặt trời ban mai mọc lên, tiếng trống trận dồn dập.

Huyết quang lan tràn, sát khí ngút trời, cả Tây Kỳ chìm trong sắc màu túc sát.

Sát khí vô biên vô tận từ chân trời kéo dài, cuồng phong gào thét, nhưng không thể thổi tan sự âm u trong đó.

Phía trên, bốn cánh cửa kiếm khuyết của Tru Tiên Trận mở lớn.

Một thanh huyết kiếm vô hình đâm thẳng lên mây xanh, như muốn đâm thủng một lỗ trên bầu trời, ngạo nghễ gầm rống.

Hai quân đối đầu.

Khương Tử Nha, tay cầm Đả Thần Tiên, đứng ở phía trước, biểu cảm ngưng trọng, phía sau cờ trận bay phấp phới, tướng sĩ đứng ngay ngắn.

Văn Trọng lĩnh binh, cũng dẫn theo quân đội, không chớp mắt nhìn chằm chằm Tru Tiên Kiếm Trận, chờ đợi sự biến hóa.

Hai quân tĩnh lặng, thỉnh thoảng có tiếng vó ngựa bất an giẫm xuống đất, phát ra âm thanh.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi, chỉ cần các tiên nhân phân định thắng bại, là có thể xông pha chém giết, công phá địch doanh.

Vụt!

Đột nhiên, từ Tây Kỳ và Ngũ Hành Thành, hàng chục đạo hồng quang độn thổ bay lên, đối đầu nhau.

Tiệt Giáo do Thông Thiên Giáo Chủ dẫn đầu, Trương Phương, Đa Bảo Đạo Nhân, Triệu Công Minh cùng những người khác đứng phía sau; Xiển Giáo thì Lão Tử đứng đầu, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Chuẩn Đề Đạo Nhân đứng sóng vai bên cạnh, còn lại là Nhiên Đăng Đạo Nhân, Huyền Đô Đại Pháp Sư, Lục Áp và những người khác.

Chẳng hiểu vì sao, Nữ Oa không xuất hiện ở đây; bên Tiệt Giáo cũng không ngờ đối diện lại có một vị Thánh Nhân.

"Chuẩn Đề!" Trương Phương định thần, nhìn về phía Chuẩn Đề

Đạo Nhân, miệng lẩm bẩm.

Hắn đương nhiên rõ nguyên nhân Chuẩn Đề Đạo Nhân đến Tây Kỳ trợ trận, ánh mắt lướt qua Nhiên Đăng Đạo Nhân, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn cùng những người khác, Trương Phương khẽ mỉm cười.

Dường như cảm nhận được ánh nhìn chăm chú, Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng nhìn về phía Trương Phương, khóe miệng treo một nụ cười như có như không, mặt đầy vẻ từ bi.

"...Trương Quế?!

Thể xác và pháp lực tu vi cũng không tệ, đỉnh đầu được thất thải tường vân bao phủ, là một người có khí vận lớn, tư chất cũng cực cao." Chỉ một ánh mắt, Chuẩn Đề Đạo Nhân liền sáng mắt, hiển nhiên đã tìm được một hạt giống cực tốt; nếu có thể dẫn độ về Tây Phương Giáo, thực lực ắt sẽ tiến thêm một tầng.

Trương Phương không biết rằng, trong lúc đánh giá đối phương, hắn đã bị người khác nhìn thấu chỉ bằng một cái liếc mắt, và bị để mắt tới.

Gió điên cuồng thổi, huyết sắc càng thêm nồng đậm, sát khí hoành hành.

Thông Thiên Giáo Chủ không nói lời thừa thãi, chỉ khẽ lóe lên một cái, liền độn thẳng vào Tru Tiên Kiếm Trận.

Đa Bảo Đạo Nhân, Vô Đương Thánh Mẫu và những người khác nhìn Chuẩn Đề Đạo Nhân một cái, rồi cùng theo Thông Thiên Giáo Chủ tiến vào trong trận; nếu không phải Giáo Chủ ra lệnh nhắc nhở, bọn họ đã ngốc nghếch lãng phí pháp lực canh giữ Huyễn Tượng Đại Trận.

Bị nhốt trong Huyễn Tượng Đại Trận bởi một đạo huyễn thân của

Chuẩn Đề Đạo Nhân, Đa Bảo Đạo Nhân cùng những người khác quả thực đã bị chơi một vố, tâm tình đương nhiên là rất tệ.

"Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Văn Thù, Nhiên Đăng, các ngươi tiến lên!" Thấy Thông Thiên Giáo Chủ nhập trận, Lão Tử khẽ mỉm cười, gọi một tiếng.

Bốn người được gọi lập tức tiến lên một bước, cung kính nghe lệnh.

"Đi!" Lão Tử thôi động pháp lực, ngón trỏ và ngón giữa khép lại, kim quang lóe lên, trực tiếp vẽ trong không trung.

Quang rơi, phù thành!

Chỉ thấy một trận kim quang lóe lên, bốn đạo thần phù lướt nhẹ hiện ra, không đợi bốn người phản ứng, liền trực tiếp độn đi.

Chương 388

Vụt!

Kim quang phù chú in vào lòng bàn tay bốn người, trong chớp mắt kim quang thu lại.

"Đợi khi Tru Tiên Trận đại động, bốn người các ngươi tế xuất thần phù trong lòng bàn tay, vỗ lên huyết kiếm trên đỉnh kiếm khuyết, Tru Tiên Kiếm Trận liền có thể phá được!" Vẽ xong thần phù, Lão Tử liền ra lệnh.

"Vâng!" Thấy được trọng trách như vậy, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Nhiên Đăng Đạo Nhân vội vàng đáp lời, không dám có chút chậm trễ nào.

"Chư vị cẩn thận!" Lão Tử nói thêm một tiếng, thân hình lóe lên, trực tiếp độn nhập sát trận.

Một câu nói này, đương nhiên là dành cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chuẩn Đề Đạo Nhân và cả Nữ Oa không biết đang ở đâu.

"Bần đạo xin đi trước một bước!" Chuẩn Đề Đạo Nhân khẽ cười, thân hình cũng biến mất.

"Người cần nhập trận thì nhập trận, những người còn lại canh giữ bên ngoài trận, chú ý Tru Tiên Trận biến hóa!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy nhị Thánh đã vào trận, liền cất tiếng nói.

Lời vừa dứt, y cũng trực tiếp độn đi.

Ba vị Thánh tự chọn một kiếm khuyết, rồi biến mất.

"Vâng, lão sư!" Quảng Thành Tử và những người khác đồng thanh đáp lời.

Huyền Đô Đại Pháp Sư và Nhiên Đăng Đạo Nhân nhìn nhau, rồi trực tiếp đi về Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết, nhiệm vụ của họ vẫn như trước, cứu Võ Vương bị nhốt trong Hồng Sa Trận ra.

Lục Áp canh giữ bên ngoài trận, cùng với các môn nhân Xiển Giáo khác.

Xích Tinh Tử, Quảng Thành Tử, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn thì luôn chú ý biến hóa của đại trận, sẵn sàng nhập trận bất cứ lúc nào, khác với Nhiên Đăng Đạo Nhân, họ không có Thái Cực Đồ hộ thân, không thể ở lâu trong sát trận.

Về phía Tiệt Giáo, không có ai ở lại ngoài trận, vì trong trận không bị huyết sát chi khí tấn công; đồng thời cũng cần bày một trận trung trận, tập hợp sức mạnh của mọi người, mới có thể chống đỡ đòn tấn công của Thánh Nhân.

"Lần này có Sư Bá và Chưởng Giáo Thiên Tôn, Nhị Giáo Chủ, Nữ Oa Nương Nương cùng lúc ra tay, nhất định có thể phá Tru Tiên Kiếm Trận, khiến Trương Quế Phương kia phải nếm mùi đau khổ!" Xích Tinh Tử thấy sát khí ngút trời, trong lòng dâng lên từng đợt lo sợ, nhưng vẫn nói.

Trương Quế Phương, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Trương Quế Phương dù có Tru Tiên Kiếm Trận gia trì, cũng khó thoát kiếp này!" Không rõ chư tiên Xiển Giáo bên ngoài trận cảm thấy thế nào, lúc này trong Tru Tiên Kiếm Trận, bốn đại kiếm khuyết đồng loạt mở ra, đại chiến sắp bùng nổ.

Trong Lục Tiên Kiếm Khuyết.

Chỉ thấy ở cửa trận, một đạo hư ảnh chớp động, trực tiếp độn vào.

Người đó vận y bào màu vàng, hai chân trần, đạp trên hai đóa bạch

sắc liên hoa, chính là Chuẩn Đề Đạo Nhân.

"Hả?!" Chuẩn Đề Đạo Nhân vừa vào trận, liền cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc.

Khóe miệng y khẽ mỉm cười, thầm nhủ mọi việc đều là duyên phận, đại sự có thể thành rồi.

"À à!" Trương Phương tay cầm Lưu Ly Kiếm, nghe lời này, cũng đáp lại một nụ cười.

Đương nhiên, bởi vì trong sự sắp xếp của Thông Thiên Giáo Chủ, Trương Phương phải đối đầu với Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Thần thông tu vi của Chuẩn Đề Đạo Nhân so với Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn thì yếu hơn, lại không có Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, đương nhiên phải thua một bậc.

Vì vậy, Thông Thiên Giáo Chủ phái Trương Phương, mau chóng "giải quyết" Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Lấy sức mạnh trận pháp gia trì, phối hợp với đại trận, giam cầm Chuẩn Đề Đạo Nhân ở đây, sau đó Trương Phương sẽ đi giúp các kiếm trận khác.

Thông Thiên Giáo Chủ ở Tru Tiên Kiếm Khuyết đối đầu với Lão Tử; Đa Bảo Đạo Nhân cùng một nhóm người bày trận pháp, dùng tiểu trận câu thông với Hãm Tiên Kiếm Khuyết, kìm chân Nguyên Thủy Thiên Tôn; còn về Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết, do Triệu Công Minh trấn giữ, phòng ngừa Lão Tử lại phái người đến cứu viện.

So ra, chỉ có Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết là không có Thánh Nhân tấn công, tương đối an ổn.

Nhưng dù sắp xếp thế nào, cũng không tránh khỏi một trận ác chiến, ai bảo Tiệt Giáo không chỉ có một Thánh Nhân, mà ngay cả Chuẩn Thánh có thể ra tay cũng chẳng có mấy người.

Trương Phương tiện tay quét ra một đạo kiếm khí, huyết sát chi khí quanh thân bắt đầu lan tỏa, chuyển hóa thành pháp lực trong cơ thể.

Chuẩn Đề Đạo Nhân dù sao cũng là Thánh Nhân, dù so với Lão Tử và những người khác thì yếu hơn, nhưng đối với Trương Phương thì không hề yếu, mà là thực lực nghiền ép.

Bốp!

Chuẩn Đề Đạo Nhân vung một chưởng, trực tiếp đánh tan kiếm khí, không tốn chút sức lực nào.

Đương nhiên đó cũng chỉ là đòn tấn công thăm dò của Trương Phương, cũng không ngưng tụ bao nhiêu uy lực.

"Trương Quế Phương, bần đạo thấy căn duyên của ngươi thâm hậu, có bằng lòng nhập Tây Phương Giáo của ta không?!" Tiện tay đánh tan kiếm khí, Chuẩn Đề Đạo Nhân vung tay áo, không lập tức tấn công, mà cất tiếng nói.

Lời vừa dứt, liền hóa thành kim quang.

Thân hình Chuẩn Đề Đạo Nhân trong chớp mắt trở nên cao lớn, như vạn trượng cự nhân, toàn thân kim quang lấp lánh, khiến người ta có ý thần phục.

Chương 389

"Nhập Tây Phương Giáo… nhập giáo…" Phạm âm, từ bốn phương tám hướng cuồn cuộn truyền đến, công kích tinh thần.

Mang theo chút dụ hoặc, trước mắt như xuất hiện từng cảnh tiên, khiến người ta tâm thần hướng về.

Trương Phương nghe vậy, hơi ngẩn người, nhưng nghe thấy phạm âm quanh thân, lập tức tỉnh lại.

Phạm âm mang theo khả năng trực tiếp công kích Tam Hồn Thất Phách, tước đoạt thần phách.

"Quả nhiên là Tây Phương Giáo, vừa lên đã tẩy não!" Trương Phương thầm nhủ một tiếng, vội vàng ngưng thần thủ tâm, không để phạm âm đang ập đến có cơ hội thừa cơ.

Âm lãng cuồn cuộn, từng chút một tấn công.

Trương Phương kiên thủ bản tâm, chỉ lo chuyển hóa huyết sát chi khí, khí thế liên tục tăng vọt.

Tốc độ cực nhanh, lập tức đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh cực đỉnh.

Cách nhập Thánh chỉ còn một tia, nhưng bước đó, dù Trương Phương có nén huyết sát chi khí thế nào cũng không thể vượt qua.

Ngược lại, nhục thân liên tục được gia trì, vượt qua cực hạn, truyền đến từng trận đau đớn.

Khẽ thở dài một tiếng, Trương Phương chuyển số huyết sát chi khí còn lại vào Lưu Ly Kiếm.

Loáng!

Hà quang chợt lóe, Lưu Ly Kiếm lập tức phát ra từng đợt thất thải chi quang, sau đó dần dần bị hồng quang thay thế, trực tiếp biến thành một thanh huyết kiếm.

Hiển nhiên, sau lần trước phục dụng Tam Quang Thần Thủy, thực lực của Trương Phương đã tiến bộ, Lưu Ly Kiếm cũng có thể phát huy uy năng lớn hơn.

"Phá!" Phạm âm vẫn còn quanh quẩn bên tai, Trương Phương gầm lên một tiếng giận dữ, trong mắt lóe lên huyết quang.

Gầm!

Một tiếng gầm tựa thú không phải thú phát ra, một luồng âm lãng mạnh mẽ va chạm với phạm âm.

Tiếng gầm và phạm âm va chạm vô hình, hư không dấy lên từng đợt gợn sóng.

Sau đó cả hai im lặng hóa thành hư vô.

Vút!

"Chiêu thành ý của người ta sao?" Trương Phương lẩm bẩm, Lưu Ly Kiếm trong tay quét một cái, một đạo kiếm khí bắn đi.

Một hóa hai, hai hóa bốn… Trong chớp mắt, trước người Chuẩn Đề Đạo Nhân bị kiếm khí bao phủ, từng đạo kiếm khí mang theo hàn khí sắc bén ập đến.

"Là bần đạo đường đột rồi!" Chuẩn Đề Đạo Nhân khẽ mỉm cười, lật tay, một kiện binh khí hiện ra.

Toàn thân vàng óng ánh, cao khoảng một người, cả hai mặt đều giống nhau, tản mát uy lực vô thượng.

Bùm bùm!

Chuẩn Đề Đạo Nhân vung Thần Xử, pháp lực gia trì, trực tiếp

oanh kích lên kiếm khí, phá mở một con đường, rồi áp sát.

Phương thức chiến đấu cuồng dã nhất, thể hiện rõ ràng trên người Chuẩn Đề Đạo Nhân.

"Gia Trì Thần Xử?!" Trương Phương nhìn Thần Xử khổng lồ kia, miệng lẩm bẩm, chỉ dựa vào ký ức thì chắc là không sai, đáng tiếc Cường Hóa Khí không thể thăm dò, không nhìn ra được nguyên do.

"Sát!" Thấy Gia Trì Thần Xử đánh tới, Trương Phương vung kiếm hoa, cũng đâm một kiếm.

Về độ cứng của nhục thân, hắn không hề sợ hãi, cũng thích kiểu chiến đấu như vậy.

Lần trước bị Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng từng kiện pháp bảo oanh tạc điên cuồng, suýt nữa thì thân tiêu đạo tử.

Lúc này thấy Chuẩn Đề Đạo Nhân đấu pháp, cũng có thể thử sức, xem Cửu Chuyển Nguyên Công hiện tại đã đạt đến trình độ nào.

Cửu Chuyển Nguyên Công chuyển thứ tám, còn một chuyển nữa.

Chuyển cuối cùng, nhục thân thành Thánh không phải là mơ, đương nhiên số điểm cường hóa cần thiết như con số thiên văn, khiến Trương Phương cảm thấy không tích lũy vài ngàn năm, e rằng không thể đổi được.

Oanh!

Lưu Ly Kiếm và Gia Trì Thần Xử va chạm vào nhau, phát ra từng trận oanh minh.

Hồng quang và kim quang đan xen vào nhau, cực kỳ chói mắt.

"Trương Quế Phương, ngươi đã rõ chưa?!

Nhập Tây Phương Giáo, liền là Tam Giáo Chủ!" Chuẩn Đề Đạo Nhân lúc này, hoàn toàn khác với bộ dạng từ bi trước đó, tóc tai bay

lượn, biểu tình hung ác, hoàn toàn như một Kim Cương nổi giận.

Chương 390

Mặc dù vậy, y vẫn giữ được lý trí, muốn thuyết phục Trương Phương.

Uy lực từ Gia Trì Thần Xử trong tay truyền đến, chấn động khiến cánh tay Trương Phương tê dại, hơi khó đỡ.

"Tê!" Cảm nhận cánh tay đau đớn như xé rách, Trương Phương hít sâu một hơi khí lạnh, thân hình lùi nhanh.

Trong lòng thầm nhủ: "Thánh nhân đều đáng sợ như vậy sao?!

Mỗi người đều có sở trường riêng, lại còn phát huy đến cực hạn.

Nếu uy lực như vậy thêm vài cái nữa, tay mình sẽ phế mất." Trương Phương kinh ngạc, Chuẩn Đề Đạo Nhân càng kinh ngạc hơn, tuy đối phương khí thế đã tăng lên Chuẩn Thánh cực đỉnh, nhưng y vốn không để vào mắt.

Giờ thấy hắn có thể tiếp được vài chiêu, Chuẩn Đề Đạo Nhân trong mắt lóe lên một trận hỏa nhiệt, cảm thấy một vị trí Tam Giáo Chủ để đổi lấy người này cũng đáng giá.

"Tam Giáo Chủ?

Một cái bẫy lớn thật!" Trương Phương lạnh lùng cười, "Tam Giáo Chủ chẳng phải chỉ là hư danh thôi sao, có mang lại lợi ích gì đâu; hiện tại làm Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo, cũng chẳng thấy ai dâng hiến chút thiên tài địa bảo nào; không những phải lĩnh binh tác chiến, chiến đấu ở tuyến đầu, còn bị người khác khinh thường.

Nếu làm Tam Giáo Chủ Tây Phương Giáo, bị phái đi giáo hóa man nhân, truyền giáo giảng kinh, thì đúng là 'toang'." "Ngoài ra, ta hiện tại tên Trương Phương, không phải Trương Quế Phương!" Trương

Phương gầm lên giận dữ, lại một kiếm chém ra, câu cuối cùng gần như là gào thét.

Đến ngày hôm nay, đã đạt tu vi Chuẩn Thánh, Trương Phương cảm thấy mình phải thoát khỏi thân phận đó, Trương Quế Phương đã chết từ lâu, tất cả những gì hiện tại đều do hắn dùng máu và mồ hôi mà đánh đổi, đương nhiên phải trở thành Trương Phương độc nhất vô nhị.

Cho dù cái gọi là Trương Quế Phương có thể tránh được tà thuật quấy nhiễu, nhưng nếu không giữ vững bản tâm, khó mà minh Thánh Đạo, vậy thì cái tên đó còn ý nghĩa gì.

Để thành Thánh Đạo, cần phải buông bỏ, quên đi mọi thứ, giữ vững bản tâm, không bị ngoại vật can nhiễu.

"Danh tự chẳng qua là vật ngoài thân, hà tất phải chấp trước!" Chuẩn Đề Đạo Nhân nghe câu "Trương Phương" nhưng không hiểu hàm nghĩa trong đó, liền mỉm cười nói.

Bùm bùm!

Kim qua giao kích, lại vang lên từng trận nổ lớn.

"Trương Phương, vị trí Tam Giáo Chủ, bần đạo sẽ luôn giữ lại cho ngươi, Tây Phương Giáo luôn chào đón ngươi!" Thấy đối phương pháp lực điên cuồng trút ra, chống đỡ mấy chục chiêu mà không có ý cạn kiệt, Chuẩn Đề Đạo Nhân càng thêm trọng tài.

"Hiện!" Vừa nói, nhưng tay không hề lưu tình, Chuẩn Đề Đạo Nhân vung Gia Trì Thần Xử, phía sau dâng lên một đạo hư ảnh.

"Phật Tôn Pháp Tướng?!" Trương Phương thân hình lùi nhanh, thấy hư ảnh phía sau Chuẩn Đề Đạo Nhân, cao vạn trượng, toàn thân tản mát kim quang nhàn nhạt, một luồng uy thế Thánh Nhân vô thượng bùng phát.

Đến lúc này, Chuẩn Đề Đạo Nhân mới không hề giữ lại gì, hiển nhiên muốn đánh cho Trương Phương phục tùng.

Trương Phương nín thở, nhìn thân pháp tướng kia.

Một tia ý từ bi dụ hoặc chúng sinh lại xuất hiện, cảm giác này hoàn toàn khác với Tam Thánh Đông Thổ, cũng như Lão Tử và những người khác.

Uy thế Thánh Nhân của Tam Thánh Đông Thổ là một loại cảm giác mạnh mẽ, túc sát, uy thế khiến người ta không dám phản kháng; uy thế Thánh Nhân của Chuẩn Đề Đạo Nhân thì trực tiếp ảnh hưởng đến Tam Hồn Thất Phách, khiến người ta nhịn không được mà bái phục, thần phục dưới trướng, quy y môn giáo.

"Đi!" Chuẩn Đề Đạo Nhân vung tay, trong tay Phật Tôn Pháp Tướng xuất hiện một đạo pháp luân, hình tròn, gào thét xoay vần, như muốn xé rách hư không.

Không cần nói nhiều, nếu bị pháp luân đánh trúng, chắc chắn thân tiêu đạo tử tại chỗ.

"Không thể không nói, tẩy não mạnh thật!" Trương Phương cảm nhận uy thế vô thượng này, một cảm giác công kích thần phách không ngừng, thật không hay chút nào.

Dù là uy thế Thánh Nhân của Tam Thánh Đông Thổ hay Nhị Phật Tây Phương, đều khiến người ta khó mà chống đỡ.

"Tịch Diệt Pháp Luân?" Thấy pháp luân kia, một luồng tử khí truyền ra, Trương Phương khẽ nhíu mày, "Xem ra nếu bị đánh trúng, không chỉ nhục thân bị tổn thương, thần hồn cũng sẽ bị hại, cái tia tử khí kia chuyên công thần hồn!" Trương Phương mở Cường Hóa Khí, ném một cái thăm dò, để xác minh suy nghĩ trong lòng.

Đáng tiếc, Cường Hóa Khí không hề có phản ứng, cảm giác

truyền đi như đá chìm đáy biển, không một gợn sóng.

"Đúng là hệ thống yếu nhất mà ta từng thấy!" Trương Phương bất lực cằn nhằn, chỉ có thể ngưng tụ tâm thần.

Vút!

Hư không chợt lóe, một thanh trường kiếm màu xanh mờ ảo xuất hiện, trên thân kiếm khắc một đóa thanh liên, chính là Thanh Bình Kiếm.

"Vãi!" Ngón tay vuốt nhẹ thân kiếm, Trương Phương nhìn chằm chằm đóa thanh liên, khẽ nói.

Keng!

Thanh Bình Kiếm nhẹ nhàng bay lượn, lơ lửng quanh thân, phát ra từng trận kiếm minh trong trẻo, cực kỳ linh tính.

Trương Phương đưa tay, nắm chặt Thanh Bình Kiếm, trực tiếp xông tới.

Tay trái Thanh Bình Kiếm, tay phải Lưu Ly Kiếm, trong khoảnh khắc, một luồng khí tức cực kỳ cường thế bùng phát.

"Trận!" Trên đường phi nhanh, ánh mắt Trương Phương ngưng lại, miệng thốt ra hai chữ.

Oanh!

Chương 391

Trong Lục Tiên Kiếm Khuyết, vô số huyết sát chi khí ngưng kết, ngưng tụ ra một đạo huyết ảnh.

Sát khí hoành hành, đạo thân ảnh do huyết sát chi khí ngưng tụ ra, cao vạn trượng, không nhìn rõ hình dáng.

Một luồng khí tức Thánh Nhân bùng phát, quét qua hư không.

Huyết ảnh này lại có khí thế Thánh Nhân, ngang ngửa với Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Vụt!

Huyết ảnh vừa ngưng thành, liền nắm chặt hai quyền, trực tiếp đánh về phía Phật Tôn Pháp Tướng kia.

Hai tồn tại cấp bậc vạn trượng oanh kích vào nhau, dẫn đến từng trận tiếng nổ.

"Hả?!" Vào khoảnh khắc khí tức huyết ảnh bùng nổ, trên mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân hiện lên vẻ kinh ngạc, đây là lần đầu tiên y biến sắc khi vào trận; hiển nhiên y cũng không ngờ uy lực của Lục Tiên Kiếm Khuyết lại khủng bố đến thế.

Sống sờ sờ tạo ra một tồn tại Thánh Nhân.

"Ổn áp rồi!" Trương Phương thấy huyết ảnh cũng sững sờ, rồi lập tức phản ứng.

Thân hình đang bắn đi cũng từ từ dừng lại, xem thử thực lực của huyết ảnh thế nào, nếu chỉ có uy thế Thánh Nhân mà không có thực lực, thì "toang" thật.

"Trảm!" Chuẩn Đề Đạo Nhân thấy Trương Phương dừng lại,

dáng vẻ như xem kịch, hừ lạnh một tiếng.

Xoẹt!

Tịch Diệt Pháp Luân trong tay Phật Tôn Pháp Tướng bắt đầu chuyển động, từng phiến răng cưa màu vàng xoay tròn.

Vút vút!

Tịch Diệt Pháp Luân bị ném ra, trong chớp mắt hóa thành mười đạo huyễn ảnh, từ các hướng bắn về phía vạn trượng huyết ảnh.

Răng cưa ma sát hư không, phát ra âm thanh chói tai.

Oanh!

Huyết ảnh tung một quyền, đánh trúng một đạo pháp luân huyễn ảnh, trực tiếp phá nát nó, sau đó tay khẽ vung, quét tan mấy đạo huyễn ảnh khác.

Hư không vang lên tiếng "phốc phốc", hư ảnh pháp luân trực tiếp bị đánh nát vụn.

Chuẩn Đề Đạo Nhân lạnh lùng nhìn, mặt không biểu tình.

Vạn trượng huyết ảnh liên tục phá nát mấy đạo hư ảnh pháp luân, đột nhiên ở phía bên trái, một điểm kim mang rất nhỏ không thể phát hiện hiện ra.

Trương Phương thấy vậy, liền xông tới, đáng tiếc đã chậm một bước.

Vụt!

Một bàn tay khổng lồ màu huyết sắc bay đi, cánh tay trái của vạn trượng huyết ảnh bị Tịch Diệt Pháp Luân cắt đứt, trong chớp mắt trở thành một chiến binh cụt tay.

"Có thực lực, nhưng cảm giác không tốt!" Trương Phương thấy

vậy, lắc lắc đầu, không thể hoàn toàn dựa vào huyết ảnh, nếu không sẽ lập tức bị Chuẩn Đề Đạo Nhân đánh tan.

Không kịp chờ Trương Phương phản ứng, chỉ thấy bàn tay khổng lồ bị cắt đứt kia hóa thành vô số huyết sát chi khí, tán loạn khắp nơi.

Sau một chút dừng lại, lại ngưng tụ trên thân vạn trượng huyết ảnh, hiển nhiên không hề chịu bất kỳ tổn thương nào.

Loáng!

Đột nhiên một trận cuồng phong nổi lên, bàn tay của vạn trượng huyết ảnh vươn về phía cửa trận Lục Tiên Kiếm Khuyết, huyết kiếm treo trên đỉnh trận rung động.

Huyết kiếm không ngừng rung động, sau đó một đạo kiếm ảnh bay ra, bắn về phía vạn trượng huyết ảnh.

"Trảm!" Chuẩn Đề Đạo Nhân lại gầm lên một tiếng, liền thao túng Tịch Diệt Pháp Luân chặn đạo kiếm ảnh kia.

Đáng tiếc, kiếm ảnh chợt lóe, trực tiếp xuất hiện trong tay vạn trượng huyết ảnh.

Lại vô số huyết sát chi khí bắt đầu ngưng tụ, không đầy một lát, một thanh huyết kiếm khổng lồ hiện ra.

Một luồng uy thế cực kỳ cuồng bạo, phẫn nộ từ thân vạn trượng huyết ảnh bùng phát, trực tiếp chấn động khiến hư không dấy lên từng đợt gợn sóng.

Đôi mắt của vạn trượng huyết ảnh hiện ra, một đôi đồng tử máu u tối xuất hiện, bắn ra từng đạo lãnh quang.

Đồng tử máu vừa xuất hiện, cả huyết ảnh dường như có linh tính, không còn ngốc nghếch như trước.

Keng!

Huyết kiếm quét đi, đánh vào Tịch Diệt Pháp Luân đang lao tới, khiến kim quang của nó tối sầm.

Chương 392

Huyết sát chi khí từ huyết kiếm phun trào ra, muốn tẩy rửa ấn ký của Tịch Diệt Pháp Luân.

"Ngươi dám!" Chuẩn Đề Đạo Nhân đại nộ, làm sao có thể để pháp bảo của mình bị đối phương tẩy đi lạc ấn, y nhanh chóng kết pháp quyết.

Phật Tôn Pháp Tướng thu hồi Tịch Diệt Pháp Luân, lại cùng vạn trượng huyết ảnh giao chiến.

Mấy chục hiệp trôi qua, vạn trượng huyết ảnh không hề thua kém.

Mỗi khi khí thế yếu đi, liền có vô số huyết sát chi khí bổ sung, năng lượng lại dồi dào.

"Ha ha!

Xem ra trận pháp này chuyên môn được thiết kế cho ta!" Trương Phương quan chiến một lúc, thấy vạn trượng huyết ảnh có thể chống đỡ, tay khẽ lật, liền trực tiếp thu Thanh Bình Kiếm.

Uy lực của Thanh Liên bạo phát cố nhiên lớn, nhưng vụ nổ không phân địch ta.

Tình hình chiến cục giằng co hiện tại, không dùng được thần thông kiểu "giết địch một ngàn, tự tổn tám trăm".

Một khi dùng Thanh Liên thần thông, liền sẽ có một khoảng thời gian suy yếu, Trương Phương đâu chỉ có một chiến trường, cái đại sát khí này phải để dành sau này dùng.

"Đừng có cuồng ngôn!" Chuẩn Đề Đạo Nhân nghe tiếng, quát lớn, không còn vẻ thong dong bình tĩnh như trước.

Hiển nhiên, thực lực của vạn trượng huyết ảnh sánh ngang Thánh Nhân, lại có vô tận huyết sát chi khí bổ sung, khiến y hơi đau đầu, nhất thời không tìm ra cách đối phó tốt.

"À à!" Trương Phương lạnh lùng cười, "Đánh từ từ đi, ta đi trước đây!" Để lại một câu như vậy, trong tiếng nổ ầm ĩ của vạn trượng huyết ảnh và Phật Tôn Pháp Tướng giao chiến, Trương Phương trực tiếp hóa thành độn quang, bay về phía kiếm khuyết khác.

Hư không chợt lóe, một thông đạo u tối sâu thẳm xuất hiện, Trương Phương không cho Chuẩn Đề Đạo Nhân thêm cơ hội phản ứng, trực tiếp rời đi.

Oanh!

Trong Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết, chỉ còn lại Chuẩn Đề Đạo Nhân điều khiển Phật Tôn Pháp Tướng, giao chiến với vạn trượng huyết ảnh.

"À!" Cảm nhận khí tức Trương Phương biến mất, cơn giận trên mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân tan đi, y trở lại vẻ mặt bình thản, khóe miệng treo một nụ cười như có như không, giống hệt khi y vừa vào trận.

"Thông Thiên, đúng là dạy được đệ tử tốt!" Trong mắt lóe lên tinh quang, Chuẩn Đề Đạo Nhân tay phát ra thải quang lấp lánh, triệu hoán pháp bảo Thất Bảo Diệu Thụ.

Khẽ vung một cái, vạn đạo hà quang đánh về phía vạn trượng huyết ảnh.

Giữa thiên địa, chỉ còn lại tiếng gầm giận dữ của huyết ảnh.

Trương Phương thôi động Lục Tiên Kiếm Khuyết, triệu hoán vạn trượng huyết ảnh, vây khốn Chuẩn Đề Đạo Nhân; sau đó phá trận, trực tiếp đến Hãm Tiên Kiếm Khuyết, nơi Đa Bảo Đạo Nhân và

những người khác đang ở.

Lúc này trong Hãm Tiên Kiếm Khuyết, một ngọn núi lớn không biết kéo dài bao nhiêu mà sừng sững, hoàn toàn bao phủ đại trận, tản mát thanh quang, chính là pháp bảo Trấn Giáo Vô Cực Bi mà Nguyên Thủy Thiên Tôn đã tế xuất.

Thạch bi màu xanh rơi xuống, nặng nề đè lên trận pháp do chư tiên Tiệt Giáo kết thành.

Tứ đại đệ tử nội môn thủ tịch của Tiệt Giáo là Đa Bảo Đạo Nhân, Vô Đương Thánh Mẫu, Kim Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, cùng với bảy vị tiên nhân tùy thị Ô Vân Tiên, Kim Cô Tiên, Bì Lô Tiên, Linh Nha Tiên, Cầu Thủ Tiên, Kim Quang Tiên, Trường Nhĩ Định Quang Tiên, tổng cộng mười một người, đã lập thành một trận pháp.

Vừa hạ xuống, Đa Bảo Đạo Nhân đứng trên cao nhất, điều khiển trận pháp, những người còn lại đều truyền pháp lực vào đó.

Là sức mạnh hữu sinh của đệ tử nội môn Tiệt Giáo, những người có thể lên đài mặt, cơ bản đều xuất hiện ở đây, đồng tâm hiệp lực ngăn cản Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Kể từ lần trước bị Chuẩn Đề Đạo Nhân trêu đùa, trong lòng mọi người đều dồn nén một luồng khí, muốn xoay chuyển cục diện trước mặt Phó Giáo Chủ, mặc dù Trương Phương không hề hứng thú với điều đó.

Oanh!

Trấn Giáo Vô Cực Bi hung hăng oanh xuống, đánh vào quang tráo màu vàng do chư tiên ngưng tụ, dấy lên từng trận gợn sóng; một bên khác, Nguyên Thủy Thiên Tôn thì cầm kiếm chiến đấu với Hãm Tiên Kiếm Khuyết, phá vỡ huyết sát chi khí ngưng tụ ra từng đạo thần

thông.

Chẳng hiểu vì sao, Nguyên Thủy Thiên Tôn không tế xuất Bàn Cổ Phiên, thân hình cũng chậm rãi, dường như đang chờ đợi, không hề vội vã phá trận.

Đa Bảo Đạo Nhân không chỉ phải đối mặt với áp lực của Trấn Giáo Vô Cực Bi, mà còn phải thôi động Hãm Tiên Kiếm Khuyết, khó khăn lắm mới đạt được sự cân bằng, cũng không có nhiều rảnh rỗi.

Vút!

Đột nhiên, chỉ thấy hư không từng trận vặn vẹo, một thông đạo màu đen hiện ra.

Một thân ảnh xuất hiện, tay cầm Lưu Ly Kiếm, chính là Trương Phương.

Loáng!

Vừa vào trận, một luồng khí thế cực kỳ cuồng bạo đột nhiên bùng phát, lại một lần nữa đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, ngay cả thạch bi màu xanh kia cũng vì thế mà chấn động.

"Tốt!" Tiến vào Hãm Tiên Kiếm Khuyết, Trương Phương trước tiên quét nhìn tình hình trong trận, rồi thở phào nhẹ nhõm.

"Trương Quế Phương!" Ngay khoảnh khắc Trương Phương xuất hiện, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền cảm ứng được một luồng khí tức cực kỳ quen thuộc, ánh mắt u lãnh nhìn tới, sát khí hoành hành.

"À à!

Chương 393

Ông đây tên Trương Phương!" Trương Phương lạnh lùng cười, tiện tay quét ra một đạo kiếm khí.

"Phó Giáo Chủ!" Vô Đương Thánh Mẫu và những người khác thấy Trương Phương xuất hiện, trong lòng chùng xuống, thấy Trương Phương xuất hiện ở đây, ắt hẳn đã vây khốn Chuẩn Đề Đạo Nhân, bọn họ lại chậm một bước.

Còn về Đa Bảo Đạo Nhân, cũng không có cảm xúc gì, hơi chút vui mừng, dù sao có người giúp đỡ thì vẫn tốt.

Huống chi cái khí thế Chuẩn Thánh cực đỉnh kia, đã khiến y ngưỡng vọng không tới, sinh ra cảm giác chênh lệch sâu sắc.

"Đa Bảo đạo hữu, chuyển giao quyền kiểm soát Hãm Tiên Kiếm Khuyết cho ta, ta sẽ thao túng trận pháp!" Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn phá vỡ kiếm khí đánh tới, kế tiếp là một khoảng trống, Trương Phương không chút chần chừ, trực tiếp kêu lên.

Người điều khiển trận pháp, đương nhiên thực lực càng mạnh càng tốt, huống chi Trương Phương phải mượn uy lực của trận pháp, mới có thể chống lại Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Đa Bảo đạo hữu!" Vô Đương Thánh Mẫu và những người khác nghe vậy, đều có chút không vui, liền ngăn cản Đa Bảo Đạo Nhân giao ra, vất vả chiến đấu đến giờ, lại chuyển tay giao chiến quả đi, trên đời nào có chuyện như vậy?!

Đa Bảo Đạo Nhân thu hết biểu cảm của mọi người vào mắt, trong lòng khẽ thở dài, cũng không biết vì sao, Quy Linh Thánh Mẫu và những người khác lại có thành kiến lớn với Phó Giáo Chủ như vậy.

Bản thân y cảm thấy, Trương Phương có năng lực làm Phó Giáo Chủ, bất kể từ thực lực hay các phương diện khác, chẳng phải Thông Thiên Giáo Chủ cũng trọng dụng đó sao.

"Chư vị, hiện tại không phải lúc để làm loạn, trận pháp giao cho Phó Giáo Chủ mới có thể phát huy uy lực lớn hơn, đừng có vì chuyện nhỏ mà mất đi chuyện lớn, làm mất mặt Giáo Chủ!" Đa Bảo Đạo Nhân trầm giọng nói, rồi không chút do dự, tế xuất một đạo chưởng tâm lôi, oanh vào huyết kiếm trên đỉnh cửa trận.

Vút!

Một đạo hồng quang từ huyết kiếm độn ra, rơi vào trong thể nội Trương Phương.

Chư tiên Tiệt Giáo thấy vậy, cũng không có cách nào nói thêm.

"Có lỗi với chư vị!" Trương Phương khẽ nói, ánh mắt ngưng lại, khí thế lại tăng cao một bậc.

"Hữu danh vô thực, hôm nay ta sẽ khiến ngươi thân tiêu đạo tử!" Đúng lúc đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh ra một đạo kiếm khí, cả người hóa thành hồng quang, xông tới.

Chậm thì lâu, nhanh thì chóng, mọi việc đều xảy ra trong chớp mắt.

"Vậy thì xem ngươi có bản lĩnh đó không!" Trương Phương cảm ứng một phen, phát hiện trận nội đồng dạng có thể triệu hoán ra như đồng Lục Tiên Kiếm Khuyết nội vạn trượng huyết ảnh, ắt hẳn Thông Thiên Giáo Chủ đã mở toàn bộ Tru Tiên Kiếm Trận, mới có thần thông lợi hại như vậy.

Vạn trượng huyết ảnh có thể sánh ngang Thánh Nhân, hoặc hứa mỗi cái kiếm khuyết tối cao thần thông liễu.

"Chả trách phi bốn vị Thánh Nhân không thể phá!" Trương

Phương trong lòng thầm nhủ, nhưng không lập tức triệu hoán vạn trượng huyết ảnh, chuẩn bị mượn sự gia trì của trận pháp và Đa Bảo Đạo Nhân cùng những người khác, lại cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn chiến đấu một trận.

Keng!

Thanh Bình Kiếm xuất hiện, phát ra tiếng kiếm minh trong trẻo.

Tay trái Thanh Bình Kiếm, tay phải Lưu Ly Kiếm, Trương Phương thân hình lóe lên, đồng dạng phác khứ.

Song kiếm chồng lên nhau, thanh quang và hà quang đan xen, trực tiếp phá vỡ kiếm khí đang ập đến.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy, khẽ nhíu mày, không ngờ trong vài ngày ngắn ngủi mà thực lực của Trương Phương lại tinh tiến thêm vài phần, với tư chất như vậy, không thể không đề phòng.

Keng keng xoảng xoảng!

Ba thanh kiếm va chạm vào nhau, phát ra từng trận kim qua, oanh nhiên nổ tung.

Trương Phương xoay người, vung ra từng đóa kiếm hoa, hư không đột nhiên hiện ra mấy đạo tàn ảnh.

Chỉ vì tốc độ quá nhanh, sinh ra huyễn ảnh, khiến Đa Bảo Đạo Nhân và những người khác phía dưới trực tiếp trợn tròn mắt, không ngờ năng lực nhục thân của Phó Giáo Chủ lại cường hãn như vậy, lại có thể chống lại Thánh Nhân.

Tuy có huyết sát chi khí của trận pháp gia trì, nhưng nếu cường độ nhục thân không đủ, căn bản không có cách nào chuyển hóa quá nhiều huyết sát chi khí, gia cường thực lực; cho dù có, nhưng không tinh thông nhục thân, việc gia tăng thực lực qua gia trì trận pháp cũng có hạn.

Phanh!

Trên không lại truyền đến một trận nổ lớn, vô số đạo kiếm ảnh hoành hành, rồi lại từ từ tiêu tán.

Hai người từ phía đông đánh sang phía tây, rồi lại đánh trở lại, vị trí không ngừng thay đổi.

Keng!

Không biết vào lúc nào đó, truyền đến một tiếng vỡ nứt.

Chỉ thấy trên không trung mấy mảnh vụn rơi xuống, hiển nhiên một thanh trường kiếm đã bị đánh nát vụn.

"A!" Trương Phương thấy trường kiếm của đối phương hóa thành phấn vụn, lạnh lùng cười.

Cấp bậc của Lưu Ly Kiếm và Thanh Bình Kiếm, hiển nhiên mạnh hơn rất nhiều so với phàm binh trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Binh khí cấp bậc không đủ, liền không chịu nổi quá nhiều pháp lực chú nhập, lại gặp phải kiểu đấu pháp không sợ chết như Trương Phương, pháp lực điên cuồng trút ra, làm sao có thể chống đỡ nổi.

Chẳng trách binh khí quá yếu, không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn không địch nổi.

Chương 394

"Hừ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh hừ một tiếng, trên tay hỏa quang chợt lóe, đốt cháy phần chuôi kiếm còn sót lại của trường kiếm thành tro tàn.

Trên tay hồng quang chợt lóe, liền muốn triệu hoán pháp bảo.

Trương Phương mắt sáng lên, kỳ đãi đối phương triệu ra Bát Bảo Lưu Ly Bình, để lại "kiếm" thêm chút Tam Quang Thần Thủy.

Trước đây Trương Phương biết trong cơ thể có kim quang phù chú của Thông Thiên Giáo Chủ, có thể chống đỡ mỗi đòn chí mạng, lại hướng Giáo Chủ thảo yếu năng mạt khứ địch nhân pháp bảo ấn ký đích thủ đoạn, liền vì Tam Quang Thần Thủy chuẩn bị đích.

"Bàn Cổ Phiên?!" Pháp bảo hiện xuất thân hình, lại không phải Tam Quang Thần Thủy mà Trương Phương muốn, chỉ vừa nhìn thấy thân hình hắn đã lùi nhanh, ngấm ngầm thôi động thần thông trận pháp.

Một lá cờ màu huyết hồng, trên đó một đóa huyết hỏa hùng hùng nhiên cháy rực, phiên đãng.

Loáng!

Khoảnh khắc Bàn Cổ Phiên hiện ra, một luồng khí thế cực kỳ tang thương bá đạo tản ra, mang theo uy thế vô thượng, tịch quyển trứ trận trung huyết sát chi khí.

Vài dặm quanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, bị quét sạch thành một vùng chân không, khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Ánh mắt như đuốc, đợi Trương Phương đang định độn chạy, Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng cười.

Từng đợt khí lãng từ Bàn Cổ Phiên dũng mãnh tuôn ra, trùng xoát trứ, tẩy địch trứ, phảng nhược yếu đào tẫn vạn vật.

"Trận!" Khi Trương Phương thân hình lùi lại, một mặt hắn câu thông với huyết kiếm ở cửa trận.

Đồng dạng một luồng khí thế tại trận trung bạo phát khai, dữ Bàn Cổ Phiên tương kháng hành.

Hai cỗ huyết sắc chi khí đối kháng, dấy lên từng đợt gợn sóng, đại trận chấn động, hư không ẩn hữu phá liệt xu thế.

Trương Phương khẽ nhíu mày, Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn tốc chiến tốc thắng rồi.

"Ngưng!" Khẽ kết pháp quyết, Trương Phương khẩu thổ nhất tự, vô số huyết sát chi khí ngưng tụ, một đạo vạn trượng huyết ảnh từ từ hình thành.

Vút!

Vạn trượng huyết ảnh vừa xuất hiện, tự hồ cảm thụ Bàn Cổ Phiên uy thế, trực tiếp vung tay, từ huyết kiếm ở cửa trận triệu hoán ra một đạo kiếm ảnh.

Trường kiếm huyết sắc hình thành, vạn trượng huyết ảnh trì trứ huyết kiếm, nhất động bất động, tự hồ tại đẳng đãi Bàn Cổ Phiên công kích.

Khí tức Thánh Nhân bạo phát khai, vô hình giác lượng.

"Thánh Đạo Thần Thông?!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vọng trứ vạn trượng huyết ảnh, mặt vô biểu tình, trực tiếp thôi động Bàn Cổ Phiên.

Tuy nhiên Hồng Quân lão sư, Bàn Cổ Phiên bất khả khinh dịch tế xuất, nhưng giờ phút này vì để phá trận, biệt vô pháp.

Oanh!

Công thế hung mãnh, vô số khí nhận phiên dũng trứ hình thành, từ Bàn Cổ Phiên trung đả xuất.

"Khai Thiên Khí Nhận!" Nguyên Thủy Thiên Tôn gầm lên một tiếng, thần thông nguyên thủy nhất của Bàn Cổ Phiên, nếu phát huy toàn bộ uy lực, hữu phá khai Hỗn Độn, tê liệt hư không chi năng.

Khai Thiên Khí Nhận kích xạ, tốc độ chi khoái, thượng nhất miểu cương đả xuất, chuyển thuấn tiện vạn trượng huyết ảnh thân ảnh.

Gầm!

Vạn trượng huyết ảnh phát xuất một đạo kỳ dị đích hống thanh, chấn đắc sở hữu nhân tâm trung nhất chiến.

Lúc này, chư tiên Tiệt Giáo lập vu viễn xử, quan vọng tràng lệnh thiên địa sắc biến, lệnh đảm hàn đích đại chiến.

Một loại vô lực cảm từ trong lòng dâng lên, mơ hồ cảm thấy chỉ cần tiến lên một bước nhỏ, liền sẽ lập tức thân tiêu đạo tử.

Trấn Giáo Vô Cực Bi dĩ nhiên bị Nguyên Thủy Thiên Tôn thu hồi khứ, bất dụng tái kháng hành Thánh Nhân chi uy.

"Uy Thánh Nhân, quả nhiên đáng sợ đến thế!" Vô Đương Thánh Mẫu thấy tình cảnh này, hít sâu một hơi khí lạnh nói.

Tuy Hồng Hoang trung nhất trực lưu truyện Thánh Nhân chi hạ giai lâu nghĩ, nhưng ai cũng chưa từng thấy Thánh Nhân thực sự ra tay, hiện tại đột nhiên thấy vậy, tự nhiên cực kỳ chấn kinh.

"Quả nhiên đạo pháp huyền diệu!" Trường Nhĩ Định Quang Tiên thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn đỉnh trứ Chư Thiên Khánh Vân, hà quang lạc hạ, tiên nhân bất cập, liền ngưỡng mộ.

"Chúng ta vô lực đối kháng!" Kim Linh Thánh Mẫu mặt lộ vẻ khổ sở, lắc đầu thở dài.

Mọi người nghe vậy trầm mặc, nhìn thân ảnh tay cầm song kiếm kia, trong lòng dâng lên một loại cảm xúc không rõ ràng, chỉ riêng Phó Giáo Chủ dám gánh vác, đã vượt xa nhiều người, huống chi trước khi Bàn Cổ Phiên xuất hiện, còn đánh nát binh khí của Thánh Nhân.

Hiển nhiên thanh liên từ bên trong trực tiếp bùng nổ, uy lực tăng lên thẳng tắp; huống hồ Trương Phương đã rót không biết bao nhiêu huyết sát chi khí vào thanh liên, uy lực sánh ngang công kích Thánh Đạo.

Cường độ nhục thân của Trương Phương không đủ, vô pháp chuyển hóa huyết sát chi khí đạp nhập Thánh Đạo; Thanh Bình Kiếm thì có thể, không phải vì thực lực bản thân, mà nó có thể phát huy thực lực đạt đến cảnh giới Thánh Đạo.

Dù sao đó cũng là binh khí của Thông Thiên Giáo Chủ, uy lực có thể thấy rõ.

Chương 395

Vụt!

Một đạo Khai Thiên Khí Nhận gào thét bay tới.

Trương Phương trợn tròn mắt, hiển nhiên Nguyên Thủy Thiên Tôn không trực tiếp bỏ qua việc công kích vạn trượng huyết ảnh, mà lại muốn tiêu diệt hắn trước.

Pháp lực trong cơ thể tiêu hao cạn kiệt, toàn thân không còn chút khí lực nào, thực tại tị vô khả tị.

Loáng!

Khai Thiên Khí Nhận đánh trúng người Trương Phương, một trận kim quang lóe lên, kèm theo tiếng vỡ vụn của thứ gì đó.

Trương Phương vội vàng thôi khai, một bên chuyển hóa huyết sát chi khí.

Rõ ràng, kim quang phù chú mà Thông Thiên Giáo Chủ để lại đã hao hết và vỡ nát, hiện tại hắn đã không còn thủ đoạn bảo mệnh nào.

Gầm!

Vạn trượng huyết ảnh nộ hống nhất thanh, Nguyên Thủy Thiên Tôn bất đắc dĩ, chích năng chuyển thân tái chiến.

Chỉ có điều, dáng vẻ trên người y lúc này có chút chật vật, đạo bào toàn thân bẩn thỉu, rách ra từng lỗ nhỏ, hiển nhiên bị thanh liên nổ cho không ra hình dạng.

Nhưng dù dáng vẻ chật vật, y cũng không chịu tổn thương lớn.

"Ai!" Trương Phương ở phía dưới, đương nhiên nhìn rõ mồn một, thanh liên bạo tạc lại không cấp Nguyên Thủy Thiên Tôn đái khứ

thương hại, vô phi nhượng kỳ lang bái liễu ta, đỉnh đa ác tâm.

"Ai!" Trương Phương ở phía dưới, đương nhiên nhìn rõ mồn một, thanh liên bạo tạc lại không gây thương tổn cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, chẳng qua chỉ khiến y chật vật một chút, cùng lắm là "ghê tởm".

Nhưng Thánh Nhân lại đặc biệt coi trọng thể diện, hiện tại bị Trương Phương làm cho "ghê tởm" như vậy, hiển nhiên là cực kỳ phẫn nộ.

Nếu truyền ra ngoài, bị một hậu bối làm cho chật vật đến thế, chẳng phải sẽ bị người ta chê cười sao.

"Ha!" Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn bộ dạng hận không thể nuốt sống xé xác hắn, Trương Phương thầm sảng khoái, "may mà vạn trượng huyết ảnh đủ 'lực', kịp thời ra tay, nếu không thì 'toang' rồi." "Phó Giáo Chủ, người có sao không?" Bên cạnh, Đa Bảo Đạo Nhân thấy thảm trạng của Trương Phương vừa rồi, lập tức độn tới, trên mặt mang theo chút lo lắng.

"Không sao, chỉ bị chút thương ngoài da, pháp lực lát nữa sẽ hồi phục thôi!" Trương Phương vẫy vẫy tay, ánh mắt không rời khỏi trận đại chiến phía trên, đáp lời.

"Vậy thì tốt quá!

Đây có một viên linh đan, Phó Giáo Chủ hãy dùng đi!" Đa Bảo Đạo Nhân nghe tiếng, tay lật một cái, kim quang lóe lên.

Kim quang bao bọc lấy viên đan dược, rồi từ từ bay tới.

"Đa tạ!" Trương Phương không khách khí, đưa tay nhận lấy, trực tiếp phục dụng, "bây giờ không phải lúc kiểu cách, nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn phát uy, ta ngay cả sức chạy cũng không có." Kim đan vừa vào miệng liền hóa, hóa thành một luồng ấm áp từ từ chảy xuống, chỉ giác tứ chi bách hài nhất trận tô sảng.

“Thứ tốt!” Cảm thụ thể nội pháp lực hữu sở khôi phục, Trương Phương nhãn tình nhất lượng, “vừa rồi ăn vội, cũng không dùng Cường Hóa Khí thăm dò.

Bây giờ xem ra, kim đan hiển nhiên không phải vật phàm, cấp bậc cao.

Không hổ là Đa Bảo Đạo Nhân, trên người toàn đồ tốt.” “Phó Giáo Chủ, hiện tại đương như hà hảo?” Thấy sắc mặt Trương Phương hồng nhuận, Đa Bảo Đạo Nhân vấn đạo, nhãn trung thiểm đam ưu chi sắc.

“Tiên nhượng huyết ảnh cân Nguyên Thủy đả trứ ba, thì hậu phân xuất thắng phụ tái, hiện tại dã bang bất thượng mang!” Trương Phương cảm thụ khu thể nhất trận đông thống, Trương Phương nghiến răng nghiến lợi nói.

“Sau này e rằng không thể dễ dàng thử vận dụng Thánh Đạo thần thông nữa, không bị tan rã tại chỗ đã là vạn hạnh.” Hai người vừa nói, hư không lại truyền đến từng trận tiếng nổ.

Đa Bảo Đạo Nhân nghe vậy, chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu, bằng thực lực, xác thực không thể tham chiến, một đạo Khai Thiên Khí Nhận đánh tới, y sẽ thân tiêu đạo tử, hồn quy Phong Thần Đài.

“Cũng không biết Giáo Chủ bên đó thế nào rồi?!” Đa Bảo Đạo Nhân lại cất tiếng hỏi.

Trong Tam Thánh Đông Thổ, Lão Tử thần thông thực lực tối cao; đừng nói trong Tam Thánh, tung sử chư Thiên Lục Thánh, Lão Tử diệc bài vu tiền đầu.

Thông Thiên Giáo Chủ so với Lão Tử, đương nhiên thua nửa bậc.

Nhưng bây giờ có Tru Tiên Trận gia trì, Lão Tử lại dường như không có Thái Cực Đồ bên mình, thắng thua thật khó nói.

“Tru Tiên Kiếm Trận không yếu như trong dự đoán!” Trương Phương nghe vậy, chỉ thản nhiên nói.

Trong lòng mơ hồ có một cảm giác, Tru Tiên Kiếm Trận không chỉ có thể huyễn hóa ra vạn trượng huyết ảnh cấp bậc Thánh Nhân, mà hẳn phải ẩn chứa đại sát khí mới phải.

Hai người vừa nói vừa nhìn, không nói thêm gì nữa, trong lòng đều đã có suy tính.

“Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết và Lục Tiên Kiếm Khuyết xuất hiện biến cố, trước tiên hãy đến Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết xem xét tình hình!” Đột nhiên, hư không dấy lên một trận gợn sóng, giọng nói của Thông Thiên Giáo Chủ vang lên trong đầu Trương Phương.

“Biến cố?!” Sắc mặt Trương Phương biến đổi.

Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết và Lục Tiên Kiếm Khuyết đều xuất hiện biến cố?!

Lục Tiên Kiếm Khuyết đã triệu hoán vạn trượng huyết ảnh chống lại Chuẩn Đề Đạo Nhân, lẽ nào vạn trượng huyết ảnh lại nhanh chóng bại trận?

Chương 396

Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết có Triệu Công Minh trấn giữ, chỉ dựa vào Nhiên Đăng Đạo Nhân và những người khác, đáng lẽ không nên xảy ra sai sót mới phải.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!" Thông Thiên Giáo Chủ chỉ rõ trước tiên đi Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết, khiến trong lòng Trương Phương dâng lên một tia cảm giác không hay.

Không thể không nghi ngờ phe Xiển Giáo có âm mưu, nhưng hắn không thể phát hiện ra.

"Phó Giáo Chủ?" Thấy sắc mặt Trương Phương thay đổi, Đa Bảo Đạo Nhân cất tiếng gọi.

"Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết và Lục Tiên Kiếm Khuyết có biến, ta đi xem xét trước, nơi đây giao lại cho ngươi, nhất định phải vây khốn Nguyên Thủy!" Trương Phương trực tiếp đạo, hựu trọng tân tương trận pháp đích khống chế quyền giao xuất.

Trương Phương vỗ tay một cái, một đạo hồng quang bay ra, độn nhập vào thể nội Đa Bảo Đạo Nhân.

"Cẩn thận là trên hết!" Lại nói thêm một câu, Trương Phương vọng hướng tại hòa vạn trượng huyết ảnh đả đấu đích Nguyên Thủy Thiên Tôn, sắc mặt có chút âm u.

Theo hắn thấy, Bàn Cổ Phiên tuyệt đối đã lưu thủ rồi, không phát huy ra toàn bộ uy lực, Nguyên Thủy Thiên Tôn khẳng định cũng đang tính toán gì đó.

Nhưng không còn cách nào, Trương Phương phải đi Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết trước.

Dứt lời, Trương Phương trực tiếp xé mở một thông đạo đen tối u ám, một bước bước ra.

Đa Bảo Đạo Nhân lưu tại nguyên địa, nhất thời không phản ứng kịp, thấy vẻ mặt nặng nề của Phó Giáo Chủ, trong lòng y cũng chùng xuống.

Không dám đại ý, y liền mang phi hồi Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu đẳng nhân thân biên, tái thứ tề tâm đối kháng Nguyên Thủy Thiên Tôn; hữu vạn trượng huyết ảnh đáng tại tiền đầu, chỉ hảo bảo chứng Hãm Tiên Kiếm Khuyết vận hành hảo.

"Vô tri tiểu nhi!" Hư không thượng, Nguyên Thủy Thiên Tôn kiến đắc Trương Phương khóa trận ly khứ, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, khinh thường nói.

Bàn Cổ Phiên trong tay huyết quang chợt lóe, lại một lần nữa đánh ra mấy đạo Khai Thiên Khí Nhận, gào thét bay đi.

Ở một bên khác, Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết.

Triệu Công Minh hộ tại Tiệt Giáo chúng tiên thân tiền, chu thân hai mươi bốn viên Định Hải Châu lơ lửng, tay cầm Kim Giản, lại không dám hành động khinh suất.

Đối lập trứ, một cỗ Thánh Nhân uy thế đạm đạm truyện khai, uyển như nhất đóa đóa lãng hoa, vỗ vào huyết sát chi khí thượng, tương kỳ thôi khai.

Vô luận Triệu Công Minh như hà thôi động trận pháp, đả xuất thần thông, đều bị đối phương một chiêu đánh tan, không phát huy ra bất kỳ công hiệu nào.

"Hãy giải tán trận pháp, ta sẽ tha cho một mạng!" Một giọng nói nhẹ nhàng, linh động truyền đến, chính là Thánh Nhân Nữ Oa.

Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư thì đứng phía

sau Nữ Oa, tĩnh lặng nhìn tình hình, giống như Lão Tử đã sắp xếp, không hề có sai sót.

Nữ Oa xuất hiện, sát liễu Tiệt Giáo nhất cá thố thủ bất cập, lại từ Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết nhập trận, không có nhân năng để đáng đắc trụ.

Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết lúc này, kinh nhất phiên, đã bị hủy hoại hơn nửa, Nữ Oa đã nương tay.

Nhưng vì Tru Tiên Kiếm Trận có một đặc tính, cần bốn trận cùng phá, mới thực sự phá trận, nên Nữ Oa liền chỉ áp chế Triệu Công Minh và những người khác, chứ không hề hạ sát thủ.

"Đại huynh!" Vân Tiêu Tiên Tử cắn chặt môi, trong mắt tràn đầy bất cam, trong lòng dâng lên từng trận cảm giác vô lực.

Chiến đấu đến giờ, vốn cục diện đại thắng, có thể một cử phá khai Tây Kỳ đại quân.

Nhưng hiện tại, uy Thánh Nhân, thực tại vô lực đối kháng.

"Trước hết rút lui!" Triệu Công Minh không quay đầu lại, cất tiếng nói, ánh mắt nhìn chằm chằm Nữ Oa.

Dáng vẻ y chật vật, đạo bào rách nát tả tơi, trên người nứt ra rất nhiều vết thương nhỏ li ti, máu tươi chảy ra, pháp lực trong cơ thể đã gần cạn kiệt.

Nghe lời này, trong lòng mọi người chùng xuống.

"Không bằng trước tiên rút trận pháp đi…" Không biết ai khẽ nói, ngữ khí trung hữu ta do dự.

"Không thể!" Triệu Công Minh đột nhiên quay đầu, mắt trợn trừng, giận dữ nói.

Thông Thiên Giáo Chủ giao trọng trách này cho y, làm sao có thể

vừa gặp nguy hiểm đã giơ tay đầu hàng?!

"Đại huynh, uy Thánh Nhân không thể chống đỡ, cho dù cưỡng ép đối kháng…." Suy nghĩ một lát, Vân Tiêu Tiên Tử đáp lời.

Triệu Công Minh nghe xong trầm mặc, làm sao y không biết điều đó; thân tiêu đạo tử, cũng vô pháp vãn hồi bại thế.

Cho dù đối kháng, cũng chỉ là mất thêm một mạng, Nữ Oa giết rồi, vẫn phải phá trận thì phá trận.

Kế sách hiện tại, nên là rút lui chiến lược, tìm kiếm sự giúp đỡ của Thông Thiên Giáo Chủ, bảo tồn sức mạnh hữu sinh mới đúng.

"Các ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?!" Nữ Oa thấy các tiên nhân Tiệt Giáo vẫn cố chấp, liền cất tiếng một lần nữa, mang theo vài phần tức giận.

Nếu không phải tâm tính như vậy, thì đã sớm ra tay giết đi cho xong.

Dưới Thánh nhân đều là lâu la, không chỉ đạo hạnh thần thông như lâu la mà ngay cả tính mạng, trong mắt Thánh nhân cũng chỉ như tro bụi thoáng chốc.

Chương 397

"Đi, mau đến Tru Tiên Kiếm Khuyết tìm Giáo chủ!" Triệu Công Minh nói thẳng, trên mặt hiện lên một tia quyết tuyệt.

Thà chết trận, cũng không thể làm mất thể diện Tiệt Giáo.

Nếu tin đồn lan ra ngoài rằng Triệu Công Minh mềm yếu sợ cứng, chẳng phải sẽ thành trò cười sao?!

"Đại huynh!" "Triệu đạo hữu!" Các tiên tử và Lục Nhĩ Mi Hầu đồng thanh gọi, mang theo sự lo lắng.

"Không cần phải vậy, ta một mình ở lại là đủ rồi!" Triệu Công Minh nhẹ nhàng điểm hai mươi tư hạt Định Hải Châu, một trận hồng quang lóe lên, bắn ra.

"Không biết tự lượng sức!" Nữ Oa quát lạnh một tiếng, trường tiên trong tay quất tới, đánh ra một đạo quang tráo.

Chẳng ngờ Triệu Công Minh chỉ đánh hư một chiêu, hai mươi tư hạt Định Hải Châu hồng quang lấp lánh, không đánh thẳng vào quang tráo mà bắt đầu phân liệt.

Thoáng chốc, chỗ nào mắt nhìn tới hư không cũng là Định Hải Châu, hồng quang dị thường chói mắt.

Nếu nhìn bằng hai mắt, cảm giác như bị lửa đốt, đau nhói.

Nữ Oa thì không có cảm giác như vậy, hồng quang cũng khó làm tổn thương mắt Thánh nhân, nhưng bị hồng quang che khuất, khiến nàng nhìn không rõ.

"Mau đi!" Triệu Công Minh nương tựa vào thần thông do hai mươi tư hạt Định Hải Châu huyễn hóa ra, làm mê hoặc tầm nhìn của kẻ địch, lại quát lớn.

Hắn thầm niệm pháp quyết, triệu hoán Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết.

Tuy không thể phát huy toàn bộ uy lực của đại trận, nhưng có còn hơn không.

Nếu đối phương thật sự muốn cứu người, ắt phải phá trận pháp; muốn phá toàn bộ Tru Tiên Trận, cần phải phá cùng lúc bốn cửa trận.

Triệu Công Minh hiểu rõ một điều, chỉ cần chờ Thông Thiên Giáo Chủ tới cứu; huống hồ Tru Tiên Kiếm Khuyết là chủ trận, Lão Tử cũng chưa chắc có thể phá giải.

"Đi!" Vân Tiêu Tiên Tử dậm chân, bất đắc dĩ, nhưng vẫn cất tiếng.

Chỉ dựa vào thực lực, ở lại cũng không giúp được gì, cũng không thể gia trì pháp lực cho Triệu Công Minh.

"Đạo hữu cẩn thận!" Lục Nhĩ Mi Hầu cùng Tiêu Thăng, Tào Bảo nhìn nhau, đồng thời lên tiếng; lòng không cam, nhưng cũng đành phải tạm thời rút lui.

"Ta tự khắc sẽ chú ý!" Triệu Công Minh gật đầu.

Oanh!

Vừa dứt lời, các Định Hải Châu trong hư không liền đột nhiên nổ tung, khói đặc tràn ngập.

Khí lãng cuồn cuộn, phủ kín trời đất.

Các tiên nhân Tiệt Giáo thân hình lóe lên, trực tiếp độn đi, biến mất.

Ba!

Khói mù chưa tan, một đạo tiên ảnh ập tới, vang tiếng xé gió.

Triệu Công Minh nghe thấy âm thanh, vội vàng giơ Kim Giản lên,

đỡ lấy trường tiên.

Chỉ một chiêu, lực đạo khổng lồ truyền tới, hắn chợt thấy cánh tay tê dại, suýt nữa thì không giữ nổi binh khí.

"Tê!" Triệu Công Minh hít một hơi khí lạnh, thân hình lùi gấp.

Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết, vô số huyết sát chi khí ngưng tụ, hình thành từng thanh huyết kiếm trăm trượng, lạnh lẽo âm u.

Hưu hưu!

Huyết kiếm thành hình, xé rách không trung, bắn về phía kẻ địch.

Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư lúc trận pháp mới được triển khai đã lùi ra phía sau, không ra tay nữa.

Có Thánh nhân Nữ Oa ở phía trước, họ cũng không dám tùy tiện ra tay, nếu ra tay dường như là nghi ngờ thực lực của Thánh nhân.

Huyết kiếm lao tới, Nữ Oa quất trường tiên, đánh ra từng đạo tiên ảnh.

Mỗi kích đánh vào huyết kiếm, liền trực tiếp đánh tan nó.

Không thấy nàng thi triển thần thông công kích gì, Nữ Oa chỉ bằng trường tiên trong tay đã đánh tan tất cả thần thông ập tới; cũng không biết trường tiên này thuộc cấp bậc binh khí nào, uy lực mạnh mẽ đến vậy. _ "Ta!" Đúng lúc Triệu Công Minh muốn tiếp tục thúc đẩy trận pháp thì trong hư không đột nhiên xuất hiện một âm thanh.

Một đường hắc sắc thông đạo mở ra, một bóng người độn ra.

"Phó Giáo chủ?!" Triệu Công Minh tự nhiên cực kỳ quen thuộc với âm thanh này, lập tức gọi lớn.

Chương 398

Động tác trong tay không ngừng, trực tiếp vung ra một đạo huyết quang, chuyển quyền kiểm soát trận pháp đi.

"Các đạo hữu đâu?" Trương Phương quét mắt nhìn tình hình trong trận, khi cảm nhận được uy thế của Thánh nhân, mắt hơi co lại.

"Ta đã bảo các tiên hữu rút lui trước rồi!" Triệu Công Minh vội vàng đáp lời, sau đó thở phào nhẹ nhõm.

Trương Phương nghe vậy gật đầu, ánh mắt nhìn về phía đối diện.

"Nữ Oa!" Không cần nói, cảm nhận được uy thế Thánh đạo và dáng vẻ của người đó, Trương Phương đã đoán ra ngay.

Dáng vẻ của Thánh nhân chỉ là bề ngoài, nhưng trong chư thiên Lục Thánh, chỉ có Nữ Oa là nữ giới.

Vì sao?!

Trong lòng Trương Phương đặt một dấu hỏi, không biết vì sao Nữ Oa lại xuất hiện ở đây; nếu là Tiếp Dẫn Đạo Nhân, hắn còn có thể lý giải.

Nữ Oa lại tới trợ trận, thật khó hiểu.

"Tiện Trương Quế Phương?" Ánh mắt đạm mạc nhìn tới, Nữ Oa cất tiếng nói, hiển nhiên thấy được biểu cảm của Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư, cũng đã đoán ra người này.

"Ta tên Trương Phương!" Khóe miệng Trương Phương nhếch lên, triệu hồi Thanh Bình Kiếm và Lưu Ly Kiếm.

"Ta nghe nói!" Nữ Oa nhàn nhạt gật đầu, cũng không chấp nhặt chuyện Trương Phương hay Trương Quế Phương.

Ba người còn lại ở hiện trường nhìn nhau, không biết phải làm gì.

Nghe ngữ khí của hai người, ngược lại không giống đang đấu pháp.

"Thật vinh hạnh!" Trương Phương cười nhẹ, công pháp trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, chuyển hóa huyết sát chi khí thành của mình.

Liên tục đấu với Chuẩn Đề Đạo Nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn, cuối cùng vụ nổ lớn của Thanh Liên thực sự đã rút cạn Trương Phương; lại nghe lệnh của Thông Thiên Giáo Chủ, hắn không ngừng nghỉ mà chạy tới, cũng không có thời gian khôi phục pháp lực.

Liên tục đấu với hai Đại Thánh nhân, nhưng cũng không tạo ra ảnh hưởng lớn, ngược lại còn làm hắn mệt mỏi thảm hại.

Trương Phương ngược lại cảm thấy mình giống như một con khỉ, đang bị Thánh nhân trêu đùa.

"Ngươi chọn tử trận hay rút lui khỏi trận pháp?" Nữ Oa lại nói, vừa dứt lời, uy thế Thánh nhân ngút trời.

Trương Phương cảm thấy như một con thuyền cô độc trong bão táp, lại tìm thấy cảm giác quen thuộc đó.

"Tê!" Trương Phương chưa kịp đề thăng khí thế của mình, đột nhiên va phải uy thế của Thánh nhân, lập tức khổ sở không tả xiết, giống như lần trước đối đầu với Nguyên Thủy Thiên Tôn vậy.

Từng đợt uy thế Thánh nhân dâng trào, hư không gợn từng vòng sóng.

Triệu Công Minh đứng ở đằng xa, ánh mắt lộ vẻ lo lắng, cũng nhận ra pháp lực của Trương Phương đã cạn kiệt, không biết phải làm sao.

“Ta chọn sống!” Trương Phương nghiến răng, quát lớn.

Huyết sát chi khí xung quanh điên cuồng dũng vào cơ thể, khí thế từng chút một tăng lên.

“Cường hành hấp thu âm tà chi khí, được không bù mất!” Nữ Oa thấy vậy, nhàn nhạt nói.

Khí thế của Trương Phương đạt đến đỉnh điểm Chuẩn Thánh, trên mặt không chút biểu cảm.

Giống như Chuẩn Đề Đạo Nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn, tuy có chút kinh ngạc, nhưng cũng không để ý nhiều.

Không phải ai cũng có thể cường hành hấp thu huyết sát chi khí như Trương Phương, nếu cường độ nhục thân không cao, đã sớm bị tà khí mê hoặc tâm thần, biến thành phong ma.

Các Thánh nhân tự nhiên khinh thường thủ đoạn tăng cường thực lực như vậy.

Cho nên Lão Tử mới đặc biệt đau lòng, không hiểu Thông Thiên Giáo Chủ làm sao lại chuyển hóa Tru Tiên Kiếm Trận thành ra âm tà như vậy, độc ác đến thế.

Một khi sơ sẩy, ngược lại sẽ phản phệ người bố trận, hấp thu hết huyết nhục tinh hoa của họ, biến thành tro bụi.

“Hắc!

Thử mới biết!” Trương Phương cười lạnh. _ 330Chiến Thánh nhân Cường nhẫn chịu thống khổ trên cơ thể, Trương Phương lại đem huyết sát chi khí rót vào Lưu Ly Kiếm và Thanh Bình Kiếm.

Đây là lần thứ ba chuyển hóa huyết sát chi khí để đề thăng thực lực, cho dù là Trương Phương, cũng có chút không chống đỡ nổi, khí thế có xu hướng tan rã bất cứ lúc nào.

Hưu!

Bỗng nhiên, Trương Phương hóa thành một đạo hồng quang, trực tiếp vồ lấy Nữ Oa.

"Đảm lượng đáng khen!" Nữ Oa vung trường tiên, quất ra từng đạo tiên ảnh.

Chương 399

Trương Phương hai kiếm giao nhau, lao thẳng vào lưới tiên ảnh đan xen phủ kín trời đất.

Khanh khanh, thương thương!

Trường tiên đánh vào trường kiếm, va chạm phát ra tiếng kim qua.

Tiên phong sắc bén, như rắn độc, từ bốn phương tám hướng quất vào toàn thân Trương Phương.

Chỉ nghe vài tiếng xé rách, đạo bào vỡ nát, thân hình càng thêm chật vật.

"Hát!" Trương Phương quát lớn một tiếng, trường kiếm vung ra, đánh ra từng đạo kiếm khí.

Lần đầu tiên đối mặt với loại binh khí này, lại do Thánh nhân thao túng, tự nhiên có chút chịu thiệt; nếu không thể dùng kiếm khí phá vỡ tiên ảnh, ngay cả cơ hội tiếp cận cũng không có.

Nhưng Nữ Oa hiển nhiên không cho hắn cơ hội đó, thấy kiếm khí quét tới, thân hình chậm rãi lùi về sau, trường tiên lại múa ra hoa.

Trường tiên rơi vào kiếm khí, lại đánh tan nó.

Trương Phương bất đắc dĩ, chỉ có thể đỡ tiên ảnh mà tiến lên.

Cảm giác bị tiên đánh thật sự không dễ chịu, mỗi lần đều như bị lột da rút gân, cực kỳ khảo nghiệm thần kinh của Trương Phương.

"Đi!" Một chữ thoát ra khỏi miệng, từ Cung Ni Hoàn bắn ra hai đạo huy quang, bắn đi.

Không sai, chính là hai đạo huy quang, Bi Đạo và Điều Đạo trong Thất Phách Thần Thông.

Trương Phương được Thông Thiên Giáo Chủ truyền đạo, không ngừng nghiên cứu, cuối cùng chỉ bằng năng lực tự thân đã lĩnh ngộ ra Ai Đạo cực kỳ tương tự với Bi Đạo; có Bi Thương Đại Đạo làm nền tảng, hai cái lại tương tự, tỷ lệ thành công lĩnh ngộ Ai Thương Đại Đạo cực cao.

Chính nhờ tự mình lĩnh ngộ, hai Đại Đạo này được lĩnh ngộ càng thêm sâu sắc.

Ba!

Nữ Oa thấy hai đạo huy quang ập tới, tốc độ trên tay cực nhanh, đánh ra một tiên.

Chẳng ngờ lại đánh trượt, trong hư không vang lên một trận âm thanh.

Tốc độ huy quang không đổi, không hề bị công thế ảnh hưởng, trực tiếp độn nhập vào cơ thể Nữ Oa.

Ưu điểm duy nhất khi Thất Phách Thần Thông đối đầu với Thánh nhân, chính là tốc độ cực nhanh, khó mà ngăn chặn.

Huy quang độn nhập, Nữ Oa hơi thất thần, nhưng chỉ trong chốc lát, hai mắt liền khôi phục vẻ thanh minh.

"Giết!" Trương Phương nắm lấy khoảnh khắc đó, tiên ảnh vừa tan, lập tức áp sát.

Tuy hai đạo huy quang chồng chất lên nhau, uy lực tăng lên gấp bội, nhưng đối với Thánh nhân thì không đủ để nhìn.

Kẻ nào có thể thành Thánh, người nào mà tâm tính không kiên định, Cung Ni Hoàn sâu không lường được, há lại vì hai đạo huy quang cỏn con mà bị ảnh hưởng.

Thanh quang và thất thải hà quang đan xen, chém về phía Nữ Oa.

“Không tồi!” Nữ Oa nhàn nhạt nói, hiển nhiên đối với Thất Phách Thần Thông này có chút bất ngờ, hoặc có lẽ đã nhiều năm không thấy ai sử dụng thủ đoạn như vậy.

Đại đạo tam thiên, đều có thể tìm thấy.

Đáng tiếc kể từ khi chư thiên Thánh nhân khai giáo truyền đạo, đệ tử phía dưới lại bị giáo nội đạo pháp trói buộc, khó mà tìm được Đại Đạo của riêng mình.

Không lĩnh ngộ được Đại Đạo, thực lực tự nhiên cũng khó mà tinh tiến, làm sao có thể nói đến việc thành Thánh Đạo?!

“Nhanh quá?!” Thấy Nữ Oa phản ứng nhanh như vậy, Trương Phương có chút khó chịu.

Khanh!

Kiếm nhận đánh vào trường tiên, lại phát ra tiếng kim qua.

Trương Phương thấy vậy, hai tay buông lỏng, trực tiếp từ bỏ song kiếm, hai nắm đấm thịt đánh ra.

Một tay nắm chặt trường tiên, một tay mượn lực oanh nhiên đánh ra.

Thấy Trương Phương đấu pháp liều mạng như vậy, Nữ Oa hơi nhíu mày, vung động trường tiên. _ Trường tiên bị Trương Phương nắm chặt không buông.

Trong khoảnh khắc đó, Trương Phương dường như quên mất trong cơ thể mình không còn sự bảo hộ của kim quang phù chú, dũng mãnh xông lên, chỉ để đánh một quyền.

Bị các Thánh nhân coi như quả bóng da mà đá tới đá lui, trong lòng hắn đã sớm tích đầy lửa giận.

Mặc dù các kiểu vượt trận là hành động bất đắc dĩ, nhưng mỗi lần

đối đầu với Thánh nhân, đều như bị chế giễu, tràn đầy cảm giác bất lực.

Chương 400

"Nhập ma?!" Nữ Oa thấy vậy, hơi nhíu mày nói.

Quả đúng là người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc sáng suốt, Nữ Oa lại nhìn thấy rất rõ ràng.

Chỉ thấy hai mắt Trương Phương đỏ rực, cơ thể thấm ra từng tia tiên huyết, khí thế bạo ngược tà ác.

Khí thế ngút trời dâng lên, huyết sát chi khí xung quanh xoay chuyển càng nhanh, dường như tìm thấy nguồn suối vậy, điên cuồng dũng vào cơ thể Trương Phương.

Trong trạng thái này, đừng nói Nữ Oa ra tay, ngay cả hắn cũng sẽ bạo thể mà chết.

"Giết, giết, giết!" Trương Phương không hề nhận ra điều đó, cảm giác đau đớn trên cơ thể như bị san phẳng, chỉ thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh.

Một quyền đánh ra, có uy lực đánh chết cả Thánh nhân.

Hiển nhiên, Trương Phương đã khó mà giữ được sự bình tĩnh, hoàn toàn bị khí thế điên cuồng thay thế.

"Thông Thiên, đang làm cái gì vậy?" Nữ Oa lẩm bẩm trong miệng, ánh mắt lóe lên.

Nhưng lại không thể để Trương Phương tùy tiện như vậy, trường tiên đánh ra.

Tay nàng lật một cái, hiện ra một kiện pháp bảo.

Pháp bảo cao chín tấc, toàn thân trắng như tuyết, hình hoa sen, hơi nở.

Nếu Trương Phương lúc này giữ được lý trí, sẽ nhận ra bảo vật này chính là Bảo Liên Đăng.

Trên đèn như một đóa hoa sen đang nở, đèn tâm chính là liên tâm.

Ở đằng xa, Triệu Công Minh thấy chiếc đèn này xuất hiện, lòng thắt lại, có chút lo lắng nhìn về phía Trương Phương, hiển nhiên trạng thái của Phó Giáo chủ nhà mình không ổn lắm.

Đấu pháp liều mạng như vậy, có thể xuất hiện trên người Phó Giáo chủ, huống hồ lại đối mặt với Thánh nhân, càng phải cẩn thận mới phải.

"Chẳng lẽ…" Triệu Công Minh cảm nhận huyết sát chi khí xung quanh, tự hỏi.

Tổng hợp tất cả âm tà chi khí, vô luận là huyết sát chi khí, minh khí sát khí, đều là vật tà tính, hấp thu nhiều tự nhiên không tốt.

Đạo lý này tu đạo giả nào cũng hiểu, nhưng Triệu Công Minh không biết Trương Phương trước đó đã chiến đấu nhiều lần, mới bất tri bất giác bị huyết sát chi khí ảnh hưởng tâm thần.

Đúng lúc Trương Phương đối đầu với Nữ Oa, bị đánh cho không thể trở tay, trong lòng đột nhiên dâng lên một luồng chấp niệm, mới bị âm sát chi khí thừa cơ nhập thể.

Có chấp niệm thì tốt, có thể làm nên việc lớn; nhưng trong tình huống hiện tại, chấp niệm này hiển nhiên là làm hỏng việc.

Chẳng đợi Triệu Công Minh suy nghĩ xong, Nữ Oa trực tiếp một tiên đánh lui Trương Phương, tế Bảo Liên Đăng.

Trong nháy mắt, hoa sen rực rỡ nở ra, một luồng khí tức cực kỳ thánh khiết lan tỏa.

Cả đại trận, dường như chỉ có Bảo Liên Đăng tồn tại.

“Thất Bảo Diệu Hỏa, hiện!” Nữ Oa nhẹ nhàng điểm ngón tay vào Bảo Liên Đăng.

Từng tia lửa bay ra từ đèn tâm, trắng tinh khiết, bao quanh Trương Phương.

Thất Bảo Diệu Hỏa, chuyên khắc thất tình lục dục, đốt cháy vạn vật tà ác trong thiên hạ, chính là khắc tinh của khí tà tính.

Phàm là sinh linh trong Hồng Hoang, vô luận chủng tộc nào, đều có thất tình lục dục, ngay cả Thánh nhân đôi khi cũng không ngoại lệ.

Tu đạo, tu đạo, cũng tu tâm.

Hoặc có lẽ Hồng Quân đã thân hợp đạo tồn tại, nên không còn thất tình lục dục, cho nên Bảo Liên Đăng, bảo vật khắc chế vạn vật, tịnh hóa tất cả.

“A!” Tốc độ của Thất Bảo Diệu Hỏa quá nhanh, Trương Phương không kịp tránh.

Ngọn lửa thanh tịnh bùng cháy dữ dội, lại đốt cháy huyết sát chi khí xung quanh, lan rộng ra.

Thoáng chốc, toàn bộ Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết đều bị lửa trắng bao phủ. _ Vô luận đại trận dũng ra bao nhiêu huyết sát chi khí, đều bị từng chút một đốt cháy hóa thành hư vô.

Dần dần, đại trận dường như cũng biết lửa trắng lợi hại, không còn hiện ra huyết sát chi khí nữa, mà ngược lại thu hẹp đại trận lại đôi chút.

Không còn huyết sát chi khí trợ cháy, Thất Bảo Diệu Hỏa cũng từ từ tan đi.

“A!” Chỉ còn lại một đạo hỏa ảnh màu trắng ở giữa, vẫn đang cháy dữ dội.

Chính là Trương Phương đang bị giam cầm, chỉ nghe hắn kêu thảm thiết trong lửa, chịu đựng thống khổ cực lớn.

Thất Bảo Diệu Hỏa, tỏa ra khí tức thánh khiết, thiêu đốt không hề nương tay.

Chương 401

Trương Phương bị thiêu đốt, thống khổ chạm đến linh hồn, lăn lộn, nhảy vọt, đều không thể tránh khỏi sự thiêu đốt của Thất Bảo Diệu Hỏa.

"Phó Giáo chủ!" Triệu Công Minh thấy cảnh này, cất tiếng gọi, thân hình lóe lên, liền trực tiếp độn đi.

Nhưng hỏa thế của Thất Bảo Diệu Hỏa cực lớn, khiến hắn cũng không dám tùy tiện tiến lên, chỉ có thể nhìn Trương Phương bị lửa trắng thiêu đốt.

Bảo Liên Đăng xoay tròn lấp lánh, đèn tâm không ngừng tuôn ra từng tia lửa, trợ cháy ngọn lửa trên cơ thể Trương Phương, thêm dầu vào lửa, không hề có ý định dừng lại.

Trương Phương vẫn đang kêu thảm thiết, âm thanh thê thảm đến mức khiến người ta phải ngoảnh mặt đi.

Triệu Công Minh làm sao chịu nổi tiếng kêu thê thảm như vậy, đừng nói Trương Phương là Phó Giáo chủ Tiệt Giáo, mà còn là ân nhân cứu mạng của hắn, mắt thấy lâm nạn đến mức này, thực sự khiến người ta xót xa.

Lúc này có thể cứu người, chỉ có… "Nữ Oa Nương Nương!" Triệu Công Minh đối mặt với Nữ Oa, "Xin Người không kể hiềm khích trước đây, tha cho Phó Giáo chủ một mạng!" Đánh thì không thể đánh, kế sách duy nhất bây giờ là cầu xin người khác.

Nếu trì hoãn thêm một khắc, e rằng Trương Phương sẽ thân tiêu đạo tử, hồn quy Phong Thần Đài.

Một người sắt đá như Triệu Công Minh, trước đây thà chết không

khuất phục, nhưng giờ đây vì Phó Giáo chủ, hắn cũng chỉ có thể cung kính cầu xin.

Nữ Oa nghe vậy, ngạc nhiên nhìn hắn một cái, nhưng không nói gì, dường như đã quyết định trong lòng.

Không ngờ Triệu Công Minh lại có tâm tính như vậy, cam nguyện cầu xin kẻ thù.

Ba!

"Xin Nữ Oa Nương Nương thứ tội!" Thấy Nữ Oa không ra tay thu lửa, Triệu Công Minh giữa không trung oanh nhiên quỳ xuống, ngũ thể đầu địa, cơ thể run rẩy từng trận.

Đây là đại lễ, tu đạo giả há có thể có tư thái khuất phục người khác như vậy, Triệu Công Minh chỉ cảm thấy nội tâm như bị thiên đao vạn quả, chịu đựng thống khổ cực lớn, hận không thể tự sát.

Ngay cả Thánh nhân, cũng không được phép khiến người khác chịu nhục lớn như vậy.

Nhưng vì Trương Phương, Triệu Công Minh đã quỳ lạy, cầu xin Nữ Oa cứu người.

Ngay cả Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư, cũng nhìn nhau, có chút ai ý; nếu là họ, thà thân tiêu đạo tử cũng tuyệt đối không quỳ lạy.

Nếu đạo tâm đã vỡ nát, thà chết cho sảng khoái.

Lúc này, cục diện Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết đã hoàn toàn đảo ngược, tuy Trương Phương trước đó cũng đã áp đảo Nữ Oa một phần; nhưng bây giờ thì khác, không chỉ bị áp đảo về thực lực, mà còn bị hủy diệt về tinh thần.

Một Phó Giáo chủ Tiệt Giáo, bị Thất Bảo Diệu Hỏa thiêu đốt, kêu

thảm thiết thê lương, sống không bằng chết; một Chuẩn Thánh Tiệt Giáo, quỳ rạp trên đất, hành đại lễ ngũ thể đầu địa, chỉ để cầu xin Thánh nhân thứ tội.

Tình cảnh này, làm sao không khiến người ta cảm thán, làm sao không cảm thấy bi lương.

Nữ Oa đạm mạc nhìn Triệu Công Minh đang quỳ, trên mặt không chút biểu cảm, nhàn nhạt nói, "Tình nghĩa đáng khen, nếu đã muốn cứu Trương Phương, vậy thì ngươi hãy đi dẫn Thất Bảo Diệu Hỏa, giúp hắn thoát thân!" Triệu Công Minh nghe vậy, đột nhiên ngẩng đầu.

Ý lời này, chẳng lẽ là muốn lấy mạng đổi mạng sao?!

Lấy tính mạng của Triệu Công Minh, đổi lấy tính mạng của Phó Giáo chủ.

"Tạ ơn Nữ Oa Nương Nương!" Triệu Công Minh đứng dậy, đánh một khể thủ, đã có ý tứ. _ Trương Phương lăn lộn trong bạch diễm, âm thanh trở nên khàn đặc, từ từ yếu dần, dường như sắp không chống đỡ nổi.

Triệu Công Minh vừa đánh xong một khể thủ, thân hình không hề dừng lại, trực tiếp lao vào bạch diễm.

Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư thở dài, nhìn thấy kết cục tốt nhất, đã không còn mặt mũi nào, thà chết còn hơn.

Xì!

Triệu Công Minh không chút do dự, hai tay trực tiếp thò vào Thất Bảo Diệu Hỏa.

Bạch diễm thiêu đốt lan rộng, trong chớp mắt toàn bộ cơ thể hắn bị ngọn lửa nuốt chửng.

Tiếng kêu của Trương Phương cũng dừng lại, toàn thân cháy thành đen, bất động, khí tức yếu ớt khó dò.

Lưu Ly Kiếm và Thanh Bình Kiếm nổi lơ lửng bên cạnh thân hắn, quang mang hơi ảm đạm, nhưng cũng không bị tổn thương.

Hoa!

Đột nhiên bạch diễm trên người Triệu Công Minh lóe lên, từng tia lại bay trở về Bảo Liên Đăng.

"…Chuyện gì vậy?!" Khi bị bạch diễm bao phủ, Triệu Công Minh không cảm thấy chút nhiệt độ nào, chỉ thấy mát lạnh, thân tâm sảng khoái, không còn cảm giác gì khác.

Thất Bảo Diệu Hỏa chỉ dừng lại trên người hắn một thoáng, liền bị Bảo Liên Đăng thu về.

Triệu Công Minh cảm nhận một lượt, pháp lực trong cơ thể vẫn còn, toàn thân không tổn thương, như trước đó.

Theo lý mà nói, Thất Bảo Diệu Hỏa lợi hại như vậy, chỉ dừng lại một thoáng, cũng đủ để hủy diệt hắn.

Chương 402

Chẳng thấy Trương Phương, một Chuẩn Thánh đỉnh phong, cũng bị thiêu đốt kêu thảm thiết liên hồi, biến thành một khối than đen không biết sống chết sao.

"Phó Giáo chủ!" Triệu Công Minh vội vàng nhìn về phía Trương Phương.

Thần thức dò xét ra, chỉ cảm thấy một đạo khí tức yếu ớt, như có như không.

"Nữ Oa Nương Nương!" Triệu Công Minh quay đầu, nhìn về phía Nữ Oa.

Hiển nhiên, Thất Bảo Diệu Hỏa có lực sát thương cực mạnh.

"Thất Bảo Diệu Hỏa chỉ thiêu đốt vật tà tính, tịnh hóa cơ thể!" Nữ Oa nhàn nhạt nói, đương nhiên còn một câu chưa nói, chính là tác dụng tịnh hóa thất tình lục dục chưa được kích hoạt, nếu không với tâm trạng đại khởi đại lạc như Triệu Công Minh, vừa dính bạch diễm, ít nhiều cũng phải mất nửa cái mạng.

Triệu Công Minh sững người, nhất thời có chút không hiểu.

Bị Thánh nhân đùa giỡn sao?

Không phải!

Nữ Oa Nương Nương đang khảo nghiệm dũng khí và quyết tâm của hắn, nếu muốn cứu Phó Giáo chủ ắt phải xả thân quên mình.

"Tạ ơn Nữ Oa Nương Nương!" Triệu Công Minh đứng dậy, lại đánh một khể thủ, bất kể thế nào, với tư cách là kẻ địch trước đây, Nữ Oa chịu cứu Phó Giáo chủ, đã là thiện tâm rồi.

Hàng loạt hành động này, diễn ra trong chớp mắt, khiến Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư nhìn mà ngây người, có chút không hiểu đầu cua tai nheo.

Nữ Oa không nói thêm lời nào, có thể giải thích nhiều như vậy cũng là vì biểu hiện của Triệu Công Minh vừa rồi.

Nàng thu Bảo Liên Đăng, một luồng thanh phong đưa tới, cuốn Trương Phương đi.

"Nữ Oa Nương Nương!" Triệu Công Minh thấy vậy, hoảng hốt nhưng không dám tùy tiện ra tay, chỉ gọi lớn.

Thấy hành động của Nữ Oa, thật sự không hiểu tại sao, không phải là muốn tha cho Phó Giáo chủ một mạng sao?

"Nói với Thông Thiên, Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết đã phá, Trương Phương ta đã mang đi rồi!" Nữ Oa tế ra một quyển trục, trực tiếp thu Trương Phương đã cháy thành than đen vào, nhàn nhạt nói.

"…!" Triệu Công Minh trong nháy mắt cứng người, Phó Giáo chủ bị bắt làm con tin rồi sao?!

Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết phá hay không phá, đã là trong một niệm.

Để hắn quay về, cũng là tha cho hắn một mạng.

"Vâng!" Bất đắc dĩ, Triệu Công Minh cũng chỉ có thể nghiến răng đáp lời, dù sao cũng không quay về báo tin Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết đã phá, mà báo cho Giáo chủ rằng Trương Phương đã bị Nữ Oa bắt đi, sống chết không rõ.

Nếu không Phó Giáo chủ mất tích mà không ai biết.

Báo xong tội, đã không còn mặt mũi sống trên đời, nói gì đến giữ thể diện mà sống. _ 334Một Đạo Huyết Ảnh Đã trả xong ân cứu mạng của Phó Giáo chủ, cũng không còn nợ nần gì thế gian.

Trên mặt Triệu Công Minh hiện lên từng trận vẻ xám xịt, ý chí tử đã quyết.

Cái gọi là bi ai nhất là tâm chết, đại khái là như vậy.

"Ừm!" Nữ Oa nhàn nhạt đáp một tiếng, cũng thấy được ý tử trên mặt Triệu Công Minh, nhưng cũng chẳng liên quan gì đến nàng.

Nàng cũng không ép Triệu Công Minh quỳ, sự lựa chọn của hắn thì phải gánh chịu hậu quả tương ứng.

Không giết hắn, đã là pháp ngoại khai ân, cũng không dây dưa thêm nhiều nhân quả.

Nữ Oa xoay người, trực tiếp xé mở một con đường, liền rời đi; Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết đã phá, phần còn lại giao cho ba sư huynh đệ khác giải quyết.

Món nợ nhân tình của Lão Tử đã trả xong, Nữ Oa cũng không can thiệp vào chuyện này nữa.

"Nữ Oa Nương Nương!" Thấy Nữ Oa sắp đi, Nhiên Đăng Đạo Nhân vội vàng cất tiếng.

"Không cần nói nhiều, đợi khi kiếm khuyết chấn động, dùng phù chú trên tay để thu huyết kiếm ở cửa trận là được!" Nữ Oa không quay đầu lại, trực tiếp bước vào hắc sắc thông đạo, "Ngoài ra, báo cho Nguyên Thủy, chuyện này đã xong, Lục Áp không còn nợ nần gì nữa." "Nếu còn dám tùy tiện sai khiến người của Yêu tộc, ta sẽ cho ngươi nếm mùi!" Cuối cùng, ngữ khí tràn đầy lạnh lẽo, ý cảnh cáo cực kỳ nồng đậm.

Nhiên Đăng Đạo Nhân khựng lại, không dám nói thêm, sợ chọc giận Thánh nhân; trong lòng cũng có chút nghi hoặc, không biết Lục Áp nợ nhân tình của Nguyên Thủy Thiên Tôn khi nào.

Lúc này trong Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết, Nữ Oa đã rời đi, Triệu

Công Minh cũng đã vượt trận rời đi, chỉ còn lại Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư canh giữ.

Đại trận đã bị Thất Bảo Diệu Hỏa của Bảo Liên Đăng tịnh hóa, đã bị phá nát, phần lớn cơ trận bị hủy, ngay cả huyết kiếm ở cửa trận cũng trở nên ảm đạm. ….Tru Tiên Kiếm Khuyết.

Thông Thiên Giáo Chủ cảm nhận khí tức của Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết bùng nổ, tự giác không ổn, vội vàng truyền âm cho Trương Phương, bảo hắn tới xem xét, trong lòng âm thầm có chút lo lắng.

“Lý Đam!

Chương 403

Đang giở trò quỷ gì?!" Thông Thiên Giáo Chủ chỉ kiếm vào Lão Tử, lạnh giọng quát.

"Ngươi đúng là người không biết điều!" Lão Tử nhàn nhạt cười, tay cầm Biển Quải, đỉnh đầu Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, công đức kim quang rải xuống, chói mắt động lòng người.

Nghe lời Thông Thiên Giáo Chủ, liền lập tức phản ứng, Tru Tiên Kiếm Khuyết đã xảy ra biến hóa.

Ánh mắt Thông Thiên Giáo Chủ lạnh băng, trực tiếp niệm pháp quyết.

Oanh oanh!

Biến hóa tại Tru Tiên Kiếm Khuyết đột nhiên hiện ra, vô số huyết sát chi khí cuồn cuộn.

"Có Nhất Khí Hóa Tam Thanh, ta cũng cho ngươi nếm mùi!" Thông Thiên Giáo Chủ quát lớn một tiếng, uy thế Thánh nhân bùng nổ, tóc tai bay phấp phới.

Huyết sát chi khí ngưng tụ, ba đạo huyết ảnh từ từ thành hình.

Chỉ thấy huyết kiếm ở cửa trận chấn động, run rẩy, phát ra từng trận kiếm minh.

Sắc mặt Lão Tử biến đổi, thấy ba đạo huyết ảnh vạn trượng, đều có thực lực Thánh nhân, không giống như Nhất Khí Hóa Tam Thanh kia, chỉ có khí thế mà không có uy lực.

Hoặc có lẽ đây là chiến lực chân chính ẩn giấu của Tru Tiên Trận.

Oanh long long!

Ba đạo huyết ảnh vạn trượng đứng thẳng, che khuất hơn nửa hư không, cùng với Thông Thiên Giáo Chủ, từ bốn phương hướng vây quanh Lão Tử, từng luồng sát khí cuồn cuộn xông thẳng vào Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Xì xì!

Từng tia công đức kim quang và huyết sát chi khí tiêu dung vào nhau, khói trắng bay tứ tán.

Từ huyết kiếm ở cửa trận, một đạo huyết quang độn ra, trong hư không hóa thành ba, bắn đi.

Huyết sát chi khí ngưng tụ trong tay huyết ảnh vạn trượng, huyết sắc trường kiếm ngưng hiện, huyết mâu của huyết ảnh vạn trượng mở ra, lạnh lùng nhìn chằm chằm Lão Tử.

Sát khí ngút trời dâng lên, từng đợt huyết lãng trùng kích hư không.

Lão Tử thấy trạng thái này, không dám lơ là, vội vàng rót pháp lực vào Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp. _ 335Hỏa Tử Phần Thiên Cả đại trận bị sắc đỏ bao phủ, nơi nào mắt nhìn tới cũng là thế giới màu đỏ.

Ba đạo huyết ảnh vạn trượng vừa xuất hiện, huyết sát chi khí trong trận lập tức bị hút đi quá nửa, rồi lại có huyết sát chi khí từ từ hình thành.

“Không ngờ Tru Tiên Kiếm Trận lại bị biến thành trận âm tà như thế này!” Lão Tử tay cầm Biển Quải, nhìn sự biến hóa xung quanh, uy thế Thánh đạo do huyết ảnh vạn trượng phát ra lan tỏa.

“Lý Đam, hôm nay ngươi phải mệnh vong tại đây!” Thông Thiên Giáo Chủ vung trường kiếm, trực tiếp lao tới.

Trên đường, một đạo tử quang độn ra, điện quang lôi điện bao

quanh, hiện ra thân hình chính là Tử Điện Chùy.

Tử Điện Chùy dung hợp với huyết sát chi khí, đánh ra từng đạo tử điện, oanh vào Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Đồng thời Thông Thiên Giáo Chủ đâm trường kiếm tới, ba đạo huyết kiếm của huyết ảnh vạn trượng chém xuống, tử điện từ phía trên đánh xuống.

Năm đạo công kích từ các hướng khác nhau, đồng loạt đánh về phía Lão Tử.

Sắc mặt Lão Tử không đổi, nhưng có chút hối hận vì đã không mang Thái Cực Đồ theo người, Biển Quải trong tay đang đối diện với Thông Thiên, còn các hướng công kích khác thì hoàn toàn dựa vào Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp để chống đỡ.

"Ha!" Thông Thiên Giáo Chủ cười lạnh, vung ra vô số đạo kiếm ảnh.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp tuy là chí bảo phòng ngự công đức, nhưng cũng chưa chắc có thể chịu được bao nhiêu công kích Thánh đạo.

Tranh!

Trường kiếm và Biển Quải giao kích vào nhau, phát ra từng trận tiếng kim qua.

Lão Tử trong lúc đối đầu với Thông Thiên Giáo Chủ, cũng chú ý đến uy lực công kích của huyết ảnh vạn trượng.

Chỉ thấy ba thanh huyết kiếm chém xuống, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp đột nhiên chấn động, công đức kim quang trên tháp thân bùng nổ, dị thường chói mắt.

Lại có vô số đạo tử điện chém xuống, đánh mạnh vào, dòng điện

xẹt qua.

Hoa!

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp co lại rồi nở ra, đẩy bật các công kích, tháp thân trở nên ảm đạm.

Đẩy bật huyết kiếm và tử điện, thân hình Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trở nên nhỏ hơn, không còn vẻ huy hoàng như trước.

"Cái gì?!

Chương 404

Mười tầng!" Lão Tử thấy tình huống như vậy, sắc mặt đột nhiên biến đổi, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp tổng cộng có bốn mươi chín tầng, hợp với Thiên Đạo.

Bây giờ chỉ đỡ một đợt công kích, liền trực tiếp diệt đi mười tầng, mười tầng công đức kim quang trực tiếp tán đi, có thể thấy uy lực của huyết ảnh vạn trượng lớn đến mức nào.

Thông Thiên Giáo Chủ lại không cho Lão Tử cơ hội, cầm kiếm tiếp tục đánh.

Ba đạo huyết ảnh vạn trượng theo sát động tác của Thông Thiên Giáo Chủ, lại một lần nữa chém xuống.

Sắc mặt Lão Tử hoàn toàn trầm xuống, tay lật một cái, hiện ra một kiện pháp bảo.

Pháp bảo hình dáng như đèn, toàn thân đen kịt, không nhìn ra sâu cạn, chính là Bát Cảnh Cung Đăng.

Tam Đăng Thiên Địa Nhân, Bát Cảnh Cung Đăng chính là Địa Đăng, ngọn lửa bên trong nó có uy năng vô thượng.

"Phần Thiên Tử Hỏa, hiện!" Lão Tử niệm pháp quyết, Bát Cảnh Cung Đăng xoay tròn bay lên, một tia lửa tím từ đèn bên trong bắn ra.

Oanh!

Trong chớp mắt, vô số tử diễm bao quanh Lão Tử, hình thành một biển lửa màu tím.

"Phần Thiên Tử Hỏa?

Năng lực Phần Thiên Chử Hải?!" Thông Thiên Giáo Chủ tự nhiên

nhận ra Bát Cảnh Cung Đăng, tử hỏa là vật chí cương chí dương, vừa khéo khắc chế huyết sát chi khí.

Phần Thiên Tử Hỏa và huyết sát chi khí tiêu ma vào nhau, khói trắng bay tứ tán.

Khác với Thất Bảo Diệu Hỏa của Bảo Liên Đăng, Thất Bảo Diệu Hỏa tịnh hóa huyết sát chi khí, và biến nó thành của mình; Phần Thiên Tử Hỏa trực tiếp thiêu đốt huyết sát chi khí, tiêu diệt nó trong hư không.

So sánh hai loại, tự nhiên Thất Bảo Diệu Hỏa thắng một bậc, có thể liên tục tịnh hóa huyết sát chi khí, mở rộng phạm vi ngọn lửa, lại tịnh hóa huyết sát chi khí, hình thành một vòng tuần hoàn sinh sôi không ngừng.

Phần Thiên Tử Hỏa thì không như vậy, tiêu hao năng lượng của Bát Cảnh Cung Đăng. _ 336Kiếm Khuyết Bị Phá Về lý thuyết, chỉ cần huyết sát chi khí không ngừng, Thất Bảo Diệu Hỏa không tắt.

"Phần Thiên Tử Hỏa thì thế nào?!

Ha!" Thông Thiên Giáo Chủ cười lạnh một tiếng, cầm kiếm đánh tới.

Tru Tiên Kiếm Trận có thể biến toàn bộ linh khí thiên địa Hồng Hoang thành của mình, tự động chuyển hóa linh khí thiên địa thành huyết sát chi khí, còn Phần Thiên Tử Hỏa hoàn toàn dựa vào pháp lực của Lão Tử.

Nếu thật sự muốn hao tổn kéo dài, Lão Tử ắt sẽ thua không nghi ngờ.

Phần Thiên Tử Hỏa và huyết sát chi khí tiêu ma vào nhau, thiêu đốt, tan biến.

Tử Điện Chùy dưới sự điều khiển của Thông Thiên Giáo Chủ,

điều chuyển phương hướng, từng đạo tử sắc lôi điện lao về phía Bát Cảnh Cung Đăng, đánh mạnh xuống.

Hai đại pháp bảo công kích lẫn nhau, lửa và điện va chạm, kịch liệt dị thường.

Mắt thấy trường kiếm ập tới, Lão Tử lại vung Biển Quải, lại giao chiến thêm mấy chục hiệp.

Tuy đang đấu với Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng vẫn luôn chú ý đến sự biến hóa của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

"Hai mươi tầng?!" Lướt qua ánh mắt, Lão Tử giật mình, chỉ trong vài chục hiệp, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp lại diệt thêm hai mươi tầng, toàn bộ tháp thân trở nên ảm đạm vô cùng.

Bốn mươi chín tầng mất đi ba mươi, chỉ còn lại mười chín tầng, không chống đỡ được mấy đợt công kích nữa.

Thông Thiên Giáo Chủ thấy vậy, công thế càng thêm mãnh liệt.

Oanh oanh oanh!

Trong trận vang lên từng trận tiếng tích ba, tiếng nổ, tiếng thiêu đốt.

Thế giới đỏ và tím, điện và lửa đan xen, kiếm khí bắn phá.

Lão Tử một Biển Quải đánh bật trường kiếm, thấy cục diện như vậy, không phải là không muốn dùng các pháp bảo khác, chỉ là trong trận âm tà như thế này, nhiều pháp bảo không thể phát huy toàn bộ hiệu quả.

Thứ hai, trong lòng cũng có kế sách khác… nên mới nhất thời rơi vào thế bại.

"Chư vị đạo hữu, tốc tốc phá trận!

Đừng chần chừ nữa!" Lão Tử nuốt khan một cái, từng đạo âm ba

truyền ra, vang dội trong hư không, như sấm sét, ngân vang mãi không dứt.

Âm ba xuyên thấu giới hạn thời gian, truyền đi xa xăm, tới mọi ngóc ngách trong trận.

"Hả?!" Thông Thiên Giáo Chủ nghe tiếng, khẽ nhíu mày, vội vàng cảm ứng một lượt, sau đó mới phát hiện, Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết đã bị hủy đi quá nửa, cơ trận hoàn toàn bị phế.

Trước đây khi bảo Phó Giáo chủ đi xem xét, hắn đã cảm thấy có gì đó không ổn, ai đã tiến vào Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết; bây giờ Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết đã phá, chẳng lẽ ngay cả Trương Phương cũng không chống đỡ nổi… Lúc này, trong Lục Tiên Kiếm Khuyết.

Chương 405

Chuẩn Đề Đạo Nhân phía sau hiện ra một pháp tướng Phật Tôn, uyển như Nộ Mục Kim Cương, tay cầm Thất Bảo Diệu Thụ, nhưng mắt khẽ nhắm, lơ lửng giữa không trung.

Đối diện, đạo huyết ảnh vạn trượng do Trương Phương triệu hoán, toàn thân đều bị hà quang giam cầm tĩnh lặng, không thể động đậy.

Chuẩn Đề Đạo Nhân, thỉnh thoảng lại vung Thất Bảo Diệu Thụ một cái, vô số hà quang bay ra, bao trùm lên huyết ảnh vạn trượng, từng tia tiêu ma huyết sát chi khí bên trong.

Chỉ thấy trong trận một khoảng trống rỗng, hiển nhiên vô số huyết sát chi khí tưởng chừng nhiều cũng đã bị hà quang tiêu hao hết.

Bỗng nhiên, Chuẩn Đề Đạo Nhân mở mắt, cười nhạt nói, "Đến lúc rồi!" Vừa rồi, âm ba của Lão Tử truyền tới.

"Diệt!" Một chữ nhàn nhạt thoát ra khỏi miệng, ánh mắt Chuẩn Đề Đạo Nhân ngưng lại.

Oanh!

Hà quang giam cầm huyết ảnh vạn trượng đột nhiên nổ tung, quang mang rực rỡ.

Huyết ảnh vạn trượng chỉ kịp thét lên một tiếng, cơ thể liền trực tiếp tan rã, tiêu diệt trong hư vô.

Một đạo hồng quang độn ra, liền trốn về huyết kiếm ở cửa trận.

Chuẩn Đề Đạo Nhân vươn tay giữa hư không tóm một cái, dường như có một bàn tay lớn nắm chặt hồng quang, sau đó mạnh mẽ bóp một cái, trực tiếp nghiền nát nó.

Tranh!

Huyết kiếm ở cửa trận đột nhiên chấn động mạnh, phát ra tiếng ai minh.

Toàn bộ huyết sát chi khí trong Lục Tiên Kiếm Khuyết đều từ từ tan đi. _ 337Kiếm Khuyết Bị Phá Trong Hãm Tiên Kiếm Khuyết.

Hưu!

Một đạo Khai Thiên Khí Nhận bay ra, đánh vào huyết ảnh vạn trượng, làm chấn tan một phần huyết sát chi khí của nó.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tay cầm Bàn Cổ Phiên, thỉnh thoảng đánh ra một đạo Khai Thiên Khí Nhận, xé rách hư không, ngăn cản hành động của huyết ảnh vạn trượng.

Khai Thiên Khí Nhận ngưng thực, mạnh hơn trước không biết bao nhiêu lần.

"Làm sao đây?" Ở đằng xa, Đa Bảo Đạo Nhân thấy cảnh này, khổ sở nói.

Không biết từ khi nào, huyết ảnh vạn trượng dường như bị suy yếu, cứ thế bị Nguyên Thủy Thiên Tôn áp chế, không còn uy thế như trước.

Bây giờ nhìn lại, đâu phải là không biết Nguyên Thủy Thiên Tôn đang lưu thủ, không biết đang chờ đợi điều gì.

Các tiên nhân Tiệt Giáo đều im lặng, ngây người nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn trên không, sắc mặt mỗi người một vẻ, không biết cảm thấy thế nào.

Bỗng nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn dường như cảm ứng được điều gì, nhẹ nhàng điểm vào Bàn Cổ Phiên, liền đánh ra bốn mươi chín đạo Khai Thiên Khí Nhận, mạnh mẽ oanh vào huyết ảnh vạn

trượng.

Huyết ảnh vạn trượng không kịp tránh, trực tiếp bị đánh tan.

Dư uy của Khai Thiên Khí Nhận không giảm, tán ra khắp nơi, lại oanh kích vào các nơi trong Hãm Tiên Kiếm Khuyết, tiêu ma từng tia huyết sát chi khí cho đến cạn kiệt, thậm chí còn nhanh hơn tốc độ chuyển hóa.

Trong trận, huyết sát chi khí bị hủy diệt hoàn toàn, không còn một chút màu đỏ nào.

"Đi!" Đa Bảo Đạo Nhân quyết đoán, trực tiếp quát lớn.

Hắn vươn tay xé rách hư không, hiện ra một đường hắc u u thông đạo.

Cho dù Phó Giáo chủ đã căn dặn hắn phải kéo chân Nguyên Thủy.

Nhưng với thực lực hiện tại, ngay cả Hãm Tiên Kiếm Khuyết cũng không giữ được, làm sao ngăn cản Nguyên Thủy Thiên Tôn phát uy.

Hắc sắc thông đạo mở ra, Đa Bảo Đạo Nhân cùng các tiên nhân Tiệt Giáo, vội vàng thúc giục.

Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu và những người khác cũng biết việc không thể chậm trễ, từng người một bước vào hắc sắc thông đạo.

Đa Bảo Đạo Nhân đoạn hậu, trước khi bước vào, cảm thấy một đạo ánh mắt chú ý, đột nhiên ngẩng đầu, thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn đang nhìn mình, ánh mắt đạm mạc không mang chút tình cảm nào.

"A!" Như bị một cái búa tạ nặng nề gõ vào đầu, Đa Bảo Đạo Nhân rên lên một tiếng, chỉ cảm thấy thần hồn từng trận đau nhói, vội vàng thu hồi tầm nhìn, bước vào hắc sắc thông đạo rời đi.

Trong lòng hắn cũng run rẩy, chỉ một ánh mắt đã khiến hắn như đối mặt với cái chết, trong lòng phát lạnh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy các tiên nhân Tiệt Giáo rời đi, mới thu hồi thời gian, đồng dạng phá mở một con đường, đi về phía Tru Tiên Kiếm Khuyết; không phải là tha cho Đa Bảo Đạo Nhân và những người khác, chỉ là dù sao cũng là bề trên, để lại tiếng xấu tàn sát môn nhân Tiệt Giáo, chung quy là không tốt.

Đa Bảo Đạo Nhân và những người khác, cũng có tên trên Phong Thần Bảng, nên cũng không cần ra tay. ….Chuẩn Đề Đạo Nhân phá Lục Tiên Kiếm Khuyết, Nguyên Thủy Thiên Tôn phá Hãm Tiên Kiếm Khuyết, liên tục phá hai trận, cộng thêm Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết do Nữ Oa phá trước đó, Tru Tiên Kiếm Trận bốn Kiếm Khuyết, đã mất đi ba.

Chương 406

Trong Tru Tiên Kiếm Khuyết, Thông Thiên Giáo Chủ đột nhiên cảm nhận được biến hóa trong kiếm trận, giận dữ công tâm, sắc mặt đỏ bừng.

"Lý Đam!" Thông Thiên Giáo Chủ gần như gầm lên, trong mắt tràn ngập huyết sắc, cầm kiếm đâm tới.

Cho dù ba Kiếm Khuyết đã phá, bây giờ cũng nhất định phải khiến Lão Tử trả giá đắt.

Hống!

Ba đạo huyết ảnh vạn trượng đồng loạt phát ra một tiếng thét chói tai, huyết kiếm trong tay lóe hồng quang, mạnh mẽ chém xuống.

"Ha!" Lão Tử cười lạnh một tiếng, khí thế dâng lên, uy thế Thánh nhân bùng nổ.

Biển Quải trong tay kim quang lấp lánh, tỏa ra quang mang.

Hống!

Từng tiếng long ngâm từ Biển Quải truyền ra, tiếp đó, độn ra mấy đạo thân ảnh.

Những thân ảnh độn ra, lại là từng con kim long năm móng, sau đó đón gió mà lớn lên, hóa thành ngàn trượng, trực xung về phía huyết ảnh vạn trượng. _ 338Các Thánh Tề Tụ Oanh!

Kim long năm móng va chạm vào huyết kiếm của huyết ảnh vạn trượng, chặn lại một đợt công kích.

"Cái gì?!" Thông Thiên Giáo Chủ không ngờ Lão Tử lại còn giữ thực lực, trường kiếm của hắn bị Biển Quải bừng kim quang đánh

một cái, trực tiếp thoát tay bay ra.

Phanh!

Trường kiếm bay đi, trực tiếp nứt vỡ trong hư không, từng tấc từng tấc vỡ nát, hóa thành tro bụi.

Từng con kim long năm móng chặn lại công kích của huyết kiếm, rồi lại độn trở về Biển Quải.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp kia vẫn ảm đạm, chỉ còn lại chín tầng phát ra quang mang, hiển nhiên đã chịu chút tổn thương.

Thông Thiên Giáo Chủ đang định tiếp tục công kích, không cho Lão Tử cơ hội thở dốc, bỗng nhiên hư không xé rách.

Lộ ra một đạo thân ảnh.

"Sao lại ở đây?!" Thấy người đó, sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ biến đổi, vội vàng hỏi.

"Giáo chủ, Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết đã bị Nữ Oa phá, Phó Giáo chủ cũng bị bắt đi rồi!" Triệu Công Minh hiện ra thân hình, thấy cục diện trong trận, có một luồng khí tức Thánh đạo khiến người ta bất an.

Thấy ba đạo huyết ảnh vạn trượng, Triệu Công Minh tự nhiên nhận ra thần thông này, trong mắt khôi phục một tia hy vọng, cảm thấy có cơ hội xoay chuyển.

"Cái gì?!

Nữ Oa!" Thân hình Thông Thiên Giáo Chủ chấn động, "Nữ Oa vì sao lại phá trận?" Chẳng trách vừa rồi Lão Tử lại đoán không ra, Thông Thiên Giáo Chủ cười thảm một tiếng, mặc cho đầu óc mình bị cào cấu, cũng không hiểu vì sao Nữ Oa lại ra tay, nhúng tay vào cuộc

chiến Phong Thần.

"Ha ha!" Lão Tử lão thần tại tại, thấy Thông Thiên Giáo Chủ dáng vẻ như mất trí phát điên, thầm thấy buồn cười.

"Phó Giáo chủ vì sao lại bị bắt đi?" Thông Thiên Giáo Chủ lại hỏi câu vừa rồi của Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh đã đứng sau Thông Thiên Giáo Chủ, nghe vậy trong mắt lóe lên, "Nữ Oa dùng Bảo Liên Đăng và Thất Bảo Diệu Hỏa thiêu đốt, rồi bắt hắn đi." "Bảo Liên Đăng?!" Thông Thiên Giáo Chủ tự nhiên biết Bảo Liên Đăng là vật gì, "Lý Đam, vì sao bắt đi Trương Phương?!" Ánh mắt quét về phía Lão Tử, như muốn phun ra lửa.

Lão Tử nghe vậy, cũng ngẩn người, hiển nhiên không biết Nữ Oa sẽ bắt Trương Phương đi, liền khẽ lắc đầu.

Oanh!

Thông Thiên Giáo Chủ đại nộ, cho rằng Lão Tử và những người khác có mưu đồ gì đó, không muốn nói.

Càng đổ thêm dầu vào lửa, toàn bộ Tru Tiên Đại Trận oanh long long vang động, vô số huyết sát chi khí cuồn cuộn.

Hống!

Ba đạo huyết ảnh vạn trượng gào thét, huyết kiếm vung vẩy, huyết khí trên thân càng thêm ngưng thực, chỉ trong chốc lát, khí thế lại tăng lên một phần.

"Cái gì?!" Sắc mặt Lão Tử biến đổi, liền muốn niệm pháp quyết, triệu hồi Thái Cực Đồ.

Thái Cực Đồ là Tiên Thiên Chí Bảo, tự nhiên vẫn luôn chịu sự khống chế của hắn, bây giờ tình huống nguy cấp như vậy, cần phải lấy lại từ tay Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Bỗng nhiên, một luồng khí tức quen thuộc dũng hiện, pháp quyết của Lão Tử khựng lại, tụ pháp lực lại từ từ tan đi.

Xé rách!

Trong hư không, đồng thời xuất hiện ba đạo hắc sắc thông đạo.

Những người trong thông đạo hiện ra thân hình, thấy tình hình trên sân, đều ngây người.

Chương 407

Lúc này xuất hiện, chính là Đa Bảo Đạo Nhân và chúng môn nhân Tiệt Giáo, hai đạo còn lại chính là Chuẩn Đề Đạo Nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Giáo chủ!" Đa Bảo Đạo Nhân và những người khác không dám chậm trễ, vội vàng độn đến phía sau Thông Thiên Giáo Chủ, đồng loạt hô, sau đó nhìn nhau, không hiểu gì.

"Ta đã biết, không cần nói nhiều!" Thấy thân ảnh Đa Bảo Đạo Nhân và những người khác hiện ra, Thông Thiên Giáo Chủ cũng không bất ngờ, thầm áp chế lửa giận trong lòng.

Xem ra, ba Đại Kiếm Khuyết thật sự đã bị phá rồi.

Ánh mắt lạnh băng tìm kiếm trong hư không, Thông Thiên Giáo Chủ liền tìm Nữ Oa, muốn hỏi cho ra lẽ. _ 339Gặp Nữ Oa Thần thức từng chút một quét qua Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác, nhưng không phát hiện ra người mình tìm, biểu cảm của Thông Thiên Giáo Chủ khựng lại, thần thức bao phủ toàn bộ Tru Tiên Kiếm Trận, từng tấc từng tấc cảm ứng, cũng không có tung tích Thánh nhân Nữ Oa.

"Công Minh, chuyện gì vậy?" Thông Thiên Giáo Chủ quay người, cất tiếng hỏi.

"Nữ Oa bắt đi Phó Giáo chủ, rồi liền trực tiếp rời khỏi trận!" Triệu Công Minh vội vàng nói, trong mắt lóe lên một tia lo lắng.

Hắn vốn tưởng Nữ Oa cũng sẽ ở lại phá Tru Tiên Kiếm Khuyết, không ngờ phá xong Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết liền trực tiếp rời trận.

"Cái gì?!" "Phó Giáo chủ bị bắt rồi!" "Sao có thể có lý này!" Vừa

dứt lời, các tiên nhân Tiệt Giáo nhìn nhau, mặt đầy kinh ngạc.

Bất kể có cùng một lòng với Trương Phương hay không, nhưng hành động này của Nữ Oa, không nghi ngờ gì là đã tát mạnh vào mặt Tiệt Giáo, khiến thể diện không còn.

Ngay cả chết trận, cũng sẽ không kinh ngạc đến mức này.

"Ai!" Thu hết biểu cảm của cái gọi là đồng môn vào mắt, Triệu Công Minh khẽ thở dài, vẻ xám xịt trên mặt càng đậm, hiển nhiên trong lòng dâng lên sự thất vọng sâu sắc.

Hắn vốn tưởng nội môn và ngoại môn đồng lòng, không ngờ những người này lại biểu hiện như vậy, khiến người ta lạnh lòng.

Thông Thiên Giáo Chủ nghe xong, không nói thêm lời nào, thầm nghĩ, "Chẳng lẽ mục đích Nữ Oa phá trận là để bắt Trương Phương?!" Không đúng, Nữ Oa và Phó Giáo chủ lẽ ra là đối địch, huống hồ bắt người đi cũng chẳng có ích gì.

Nhíu mày, một tia nghi hoặc quanh quẩn trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ, không thể lý giải.

Mặt khác, ba Thánh nhân hội hợp.

"Nữ Oa đâu?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn ba đạo huyết ảnh vạn trượng một cái, trong lòng hơi kinh hãi, rồi cất tiếng hỏi.

"Không biết!" Chuẩn Đề Đạo Nhân nhàn nhạt đáp, vốn đã bất mãn với việc Nữ Oa ngang nhiên nhúng tay vào, bây giờ còn đi quản nàng ở đâu.

Ánh mắt lướt qua huyết ảnh vạn trượng, cảm nhận uy thế Thánh đạo mãnh liệt kia, trong mắt Chuẩn Đề Đạo Nhân lóe lên một vùng hỏa nhiệt.

Phương Tây Giáo đã không có Tiên Thiên Chí Bảo trấn áp, lại

không có Hậu Thiên Chí Bảo, thực lực kém hơn Đông Thổ Tam Thánh không chỉ một bậc.

Ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ còn có Tru Tiên Tứ Kiếm và các Hậu Thiên Chí Bảo, Tru Tiên Kiếm Trận mà hắn bày ra uy lực khủng bố vô cùng, chỉ riêng ba đạo huyết ảnh vạn trượng, Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng không dám cam đoan có thể thắng.

Pháp bảo có danh tiếng của Phương Tây Giáo, chính là Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên của Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Cả hai đều là vật phi phàm, chỉ kém Tiên Thiên Chí Bảo một chút, nhưng chỉ một chút đó, đã chia hai cấp bậc này ra rất xa, chênh lệch cực lớn.

"Nghe Triệu Công Minh nói, Nữ Oa đã bắt Trương Quế Phương đi, rồi độn ra khỏi trận!" Lão Tử nghe vậy, đáp lời.

"Bắt đi?!" Chuẩn Đề Đạo Nhân kinh ngạc, không hiểu ý của Nữ Oa, vốn dĩ hắn đã nhìn trúng con mèo con tốt này, lại bị người ta đào đi trước một bước, lửa giận trong lòng đối với Nữ Oa càng thêm nặng.

"Ha, thằng tiểu tử ngang bướng, cũng có ngày hôm nay!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe xong, cười lạnh một tiếng, không chút hứng thú với việc Trương Phương sống chết ra sao.

Trước đây nhiều lần chiêu mộ đều không được, Phó Giáo chủ Tiệt Giáo như hòn đá trong hố xí, vừa thối vừa cứng, làm người ta ghê tởm.

Rõ ràng không có bản lĩnh, lại hết lần này đến lần khác khiêu chiến Thánh nhân, không biết tự lượng sức.

"Trương Phương, e rằng kỳ tử đã đến!" Nguyên Thủy Thiên Tôn

nhàn nhạt nói.

“Trương Phương?” Lão Tử trong mắt lóe lên.

“Không biết bị chập mạch ở đâu, cứ khăng khăng gọi là Trương Phương, chứ không phải Trương Quế Phương!” Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy, khẽ giải thích, cũng khó hiểu. _ 340Cuộc Chiến Giữa Các Thánh “Thì ra là vậy!” Lão Tử chợt hiểu ra gật đầu, tính danh không phải là thứ hư vô vô căn cứ, nhưng cũng không tìm hiểu sâu hơn.

“Rất có khả năng!” Chuẩn Đề Đạo Nhân khẽ thở dài, hiển nhiên đồng ý với lời Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Sự tồn tại của Nữ Oa, các Thánh nhân có mặt đều biết rõ như lòng bàn tay.

Có thể trở thành Thánh nhân, ai mà chưa từng chứng kiến vô số sinh tử, ai mà không phải hạng người tâm ngoan thủ lạt.

Có lẽ Trương Phương không biết sống chết, chọc giận Nữ Oa, mới trực tiếp bị bắt đi.

“Đạo hữu có vẻ đã để mắt đến người này, muốn coi là khách hữu duyên sao?” Lão Tử thấy biểu cảm của Chuẩn Đề Đạo Nhân, trong lòng thông suốt, khẽ cười nói.

“Ha!

Chương 408

Không giấu gì đạo huynh, thằng tiểu tử này căn duyên sâu đậm, là người có đại khí vận!" Chuẩn Đề Đạo Nhân nói thẳng không kiêng nể, Phương Tây Giáo luôn nhìn người dựa vào khí vận, vì vậy loại thần thông tương tự cũng tu luyện cực kỳ tinh thông.

Mấy năm nay vì chiêu mộ khách hữu duyên, Chuẩn Đề Đạo Nhân đã chạy khắp nơi trong Hồng Hoang, cũng tốn không ít công sức.

Lão Tử nghe vậy, không nói gì, chỉ nhàn nhạt cười.

"Ta khuyên ngươi nên thu lại sự phân tâm!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cười lạnh nói, có vẻ hơi mỉa mai.

"Vì sao?!" Chuẩn Đề Đạo Nhân khó hiểu nhìn lại, cho rằng trong đó có nội tình, dù sao hắn ở Phương Tây xa xôi, đối với loại tin tức này cũng không biết hết.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không trả lời, cũng không muốn trả lời.

"Ha!

Thằng tiểu tử này kiệt ngạo bất tuần, đạo hữu nên thận trọng!" Lão Tử thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn phớt lờ Chuẩn Đề Đạo Nhân, cất tiếng nói, không muốn bây giờ lại phát sinh hiềm khích.

"Bần đạo tự có biện pháp!" Chuẩn Đề Đạo Nhân ngược lại không coi là đại sự, nghe vậy chỉ cười một tiếng, cũng không để trong lòng.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên biết thủ đoạn mà hắn giỏi nhất, cái gọi là giáo hóa, cũng chính là tẩy tâm đó thôi, tẩy thành một người quy y bái giáo.

Oanh!

Chẳng đợi ba người nói nhiều, Tru Tiên Kiếm Trận đột nhiên phát sinh biến hóa, vô số huyết sát chi khí cuồn cuộn.

Ba đạo huyết ảnh vạn trượng thân hình loạng choạng, huyết kiếm trực tiếp chém xuống.

"Hôm nay, ta sẽ phân định cao thấp!" Tiếng gầm giận dữ truyền tới, chỉ thấy Thông Thiên Giáo Chủ hai mắt đỏ rực, tóc tai bay phấp phới, dáng vẻ như sắp bùng nổ.

Hiển nhiên, thấy ba Kiếm Khuyết bị phá, Phó Giáo chủ lại bị người ta bắt đi, khiến hắn tức giận đến cực điểm, hận không thể thiên đao vạn quả mấy người kia.

Hưu!

Huyết kiếm xé rách hư không, trong chớp mắt đã tới.

"Ta đối phó hai đạo huyết ảnh phía Đông Nam!" Thân hình lóe lên, Nguyên Thủy Thiên Tôn triệu ra Bàn Cổ Phiên, trực tiếp xông tới.

Khí tức thương mang hoang lương đột nhiên bùng nổ, từng đạo Khai Thiên Khí Nhận đánh ra, Hồng Mông Giới Chướng hình thành phòng ngự bao quanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, một vị Thánh nhân vô thượng liền bắt đầu sát lục.

Chỗ nào hắn đi qua, huyết sát chi khí trực tiếp bốc hơi, hóa thành hư vô.

"Vậy bần đạo sẽ đối đầu với hai đạo huyết ảnh phía Tây Bắc!

Đạo huynh hãy giải quyết nhanh chóng!" Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn dẫn đầu xông ra, Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng không cam chịu thua kém, tay cầm Thất Bảo Diệu Thụ, hà quang lấp lánh.

"Đạo hữu yên tâm!" Lão Tử khẽ nói, người mà hắn phải đối phó, tự nhiên là Thông Thiên Giáo Chủ chưa phân định thắng bại.

Bốn Thánh đã tề tụ, một lần này cũng nên phân định rõ ràng.

Hưu!

Pháp lực trong cơ thể rót vào Biển Quải, lập tức từng trận long ngâm truyền ra, Lão Tử đỉnh đầu Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, trực tiếp xông tới.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, sau một thời gian hồi phục, công đức kim quang lại sáng tới ba mươi chín tầng, lấp lánh kim quang.

Hống!

Biển Quải trong tay dường như hóa thành một đạo kim long năm móng, gầm thét giận dữ, tỏa ra long uy.

Thông Thiên Giáo Chủ cầm kiếm, hai bên va chạm, tiếng kim qua lại vang lên. _ 341Đồng Loạt Rời Đi Tru Tiên Kiếm Trận sát phạt lại tiếp diễn, oanh long long chấn động.

Lúc này bên ngoài trận, hai quân phía dưới đang đối đầu, cảnh tượng cực kỳ căng thẳng, tướng sĩ hai bên đều không chớp mắt nhìn chằm chằm Tru Tiên Kiếm Trận, đôi khi một tia khí tức lộ ra, liền khiến người ta cảm thấy ngạt thở.

Có một thanh trường kiếm hư hóa đâm thẳng vào tầng mây, cách biệt khí tức phát ra từ trong trận, cũng không phá hoại thế giới bên ngoài trận.

Mắt thấy rõ ràng, tự nhiên không biết đó là kiệt tác của ai.

“Thiên Đạo?!” Nữ Oa vừa ra khỏi trận, liền thấy thanh trường kiếm hư hóa đó, nàng lẩm bẩm trong miệng.

Thanh trường kiếm đâm ngược xuống, hiển nhiên là kiệt tác của Thiên Đạo, Thánh nhân đánh nhau thì đánh, nhưng phải có một giới

hạn nhất định.

Dường như cảm nhận được sự chú ý của một thứ gì đó, Nữ Oa nhìn về một nơi trên bầu trời, trong mắt lóe lên kim quang.

“Ha!” Thu hồi ánh mắt, Nữ Oa cười lạnh một tiếng.

Xem ra Thiên Đạo cũng không nhịn nổi nữa rồi?!

Chương 409

Không biết là Hồng Quân lão sư ra hiệu, hay Thiên Đạo tự chủ hành động.

Nghe thấy tiếng oanh oanh trong trận, không cần nói cũng biết, ắt hẳn Chuẩn Đề Đạo Nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn đã phá Kiếm Khuyết, Tứ Thánh tề tụ Tru Tiên Kiếm Khuyết; Nữ Oa không muốn nhúng tay vào vũng nước đục này nữa, dù sao Kiếm Khuyết cần phá cũng đã phá rồi, lại còn bắt được một bất ngờ.

Vốn không biết kế hoạch trong lòng sẽ thi triển thế nào, lần này lại có manh mối rồi.

Thân hình lóe lên, Nữ Oa liền trực tiếp đi về phía Lục Áp.

Kể từ khi Thánh nhân nhập trận, Quảng Thành Tử và những người khác liền luôn canh giữ bên ngoài trận, chăm chú theo dõi sự biến hóa trong trận, chuẩn bị tùy thời nhập trận trích kiếm, phá Tru Tiên Kiếm Trận.

"Nữ Oa Nương Nương!" Thấy Nữ Oa, mọi người đồng loạt đánh một khể thủ, cung kính nói.

"Ừm!" Nữ Oa nhàn nhạt gật đầu, thấy Lục Áp không phản ứng, cũng không giận.

Lục Áp cũng không nhìn nàng, chỉ đứng ở cuối cùng, tĩnh lặng nhìn Tru Tiên Kiếm Trận.

Từng tia khí tức Thánh nhân lộ ra, khiến tâm thần hắn hướng về, tâm hồn vốn dửng dưng đã tu luyện vô số năm, khẽ có một phen biến hóa.

Còn về sự biến hóa đó do ai thúc đẩy, thì khó mà nói được.

Có lẽ là cùng nhau chống đỡ lôi phạt Thiên Đạo cùng Trương Phương, hoặc có lẽ là lời Nữ Oa nói dưới trăng… "Nữ Oa Nương Nương, tình hình trong trận thế nào rồi?" Quảng Thành Tử thấy biến hóa trong trận, liền cất tiếng hỏi.

Thái độ cung kính, trước mặt Thánh nhân không dám để xảy ra dù một chút ba động.

"Ba đạo Kiếm Khuyết đã phá, Tru Tiên Kiếm Trận cũng sắp xong rồi!" Nữ Oa nhàn nhạt nói, những gì nàng có thể nhìn thấy, tự nhiên sâu sắc hơn những người này rất nhiều, Tru Tiên Kiếm Trận đã gần như tan rã.

"Vậy Nương Nương vì sao…" Quảng Thành Tử đang định hỏi tiếp, bỗng nhiên nghẹn lời, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Nữ Oa chỉ khẽ liếc nhìn một cái, Quảng Thành Tử liền biết mình đã lỡ lời.

Tâm tư của Thánh nhân, làm sao có thể dung được sự suy đoán?!

"Xin Nữ Oa Nương Nương thứ tội!" Quảng Thành Tử vội vàng cất tiếng nói, xin tội.

"Hừ!" Lục Áp thấy vậy, hừ lạnh một tiếng, quả nhiên những kẻ này không chịu nổi, uổng công cùng những người này chinh chiến đã lâu, sớm nên nhìn thấu rồi.

Trước mặt Thánh nhân liền có vẻ mặt phúc hậu như vậy, đạo tâm đã bị bụi trần che lấp, làm sao có thể thành Đại Đạo?

Đơn giản là chuyện viển vông.

Nữ Oa nghe tên nhìn tới, chậm rãi nói, "Chuyện lần này đã xong, ngươi đi theo ta!" Lục Áp ngẩn người, không hiểu ý lời này.

"Ta đã bảo người báo cho Nguyên Thủy rõ ràng rồi!" Lời này súc

âm thành tuyến, trực tiếp truyền vào tai Lục Áp.

Lục Áp nghe vậy, sắc mặt biến đổi, thấy Nữ Oa đã rời đi, hắn hiểu ra, cũng hóa thành một đạo độn quang, theo sau bóng người kia.

Trong lòng hắn cũng có vài điều muốn hỏi cho rõ ràng. 342 Thấy Lục Áp rời đi, chúng tiên Xiển Giáo vẫn đang ở lại, nhìn Nữ Oa theo sát y, đều ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu ý tứ.

Họ không biết thân phận thật sự của Lục Áp, tự nhiên cũng không tài nào đoán ra.

Chỉ cảm thấy mơ hồ trong lòng, ngầm ghen tị.

Thái độ của Nữ Oa Nương Nương đối với Lục Áp rõ ràng là vô cùng tốt.

Nói về Nữ Oa và Lục Áp, hai người liên tục độn thổ không biết bao lâu, mới miễn cưỡng dừng lại.

Cảnh sắc xung quanh đã thay đổi hoàn toàn, núi cao trùng điệp, khắp nơi chỉ thấy rừng rậm.

Lục Áp nghe lời Nữ Oa vừa nói, liền hiểu rằng Nữ Oa đã có lời giao đãi với Nguyên Thủy, nên mới đưa y rời đi; nhưng trong lòng y không hề oán giận, tự xuống núi chinh chiến vì Nguyên Thủy Thiên Tôn bấy lâu nay, lại ba lần bốn lượt suýt mất mạng, xem như đã báo ân.

Có ân báo ân, có cừu báo thù, đạo tâm mới có thể thông suốt, tu hành cũng mới có thể một ngày ngàn dặm.

Hai người một trước một sau, đi trong rừng, xung quanh chim hót líu lo, xa xa mây khói lượn lờ.

Cảnh tượng này, không còn sự túc sát như trước, khiến người ta không khỏi tự chủ mà thả lỏng.

“Những lời ta vừa nói, ngươi đã rõ chưa?” Nữ Oa bỗng nhiên lên tiếng hỏi.

Lục Áp đang chìm đắm trong sự chuyển hóa cảnh vật, nghe vậy giật mình, sau đó mới đáp: “Trọng hiện Yêu Đình, e là không thể.” Thế nào là Yêu tộc?

Đại yêu chân chính, huyết mạch thuần khiết, thần thông cái thế, dời núi lấp biển, hô phong hoán vũ, chân linh thành hình thể.

Chân chính ứng với Thiên địa chi đạo, không phải dùng pháp thuật tạo ra.

Như Lục Áp, thiên sinh Liệt Diễm chi đạo, con đường y đi, chính là ứng với căn nguyên thiên địa, đứng trong ngũ hành Hỏa.

Chương 410

Hô ứng Thiên địa chi đạo, được thiên địa thai nghén, mỗi một đại yêu đều khác biệt, đều có đạo riêng của mình.

Nhưng kể từ sau Vu Yêu Lượng Kiếp, tất cả đều đã tan biến; Yêu tộc hiện tại trong Hồng Hoang, chẳng qua là những tàn thứ phẩm tạp nham.

Không có căn nguyên, không có huyết mạch, không có thực lực.

Trọng tổ Yêu Đình, cũng không thể nào sánh được với thịnh huống của Yêu Đình ngày trước, chẳng qua chỉ là hư danh mà thôi.

"Với thực lực của ta, cũng khó mà làm được!" Bởi người quý ở sự tự biết mình, điểm này Lục Áp hiểu rất rõ.

Đông Thổ Tam Giáo (Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Nhân Giáo) và Tây Phương Nhất Giáo, tổng cộng Tứ Giáo, đều do Thánh Nhân sáng tạo sau Vu Yêu Lượng Kiếp, hưởng lợi từ lượng kiếp.

Khi Vu Yêu Lượng Kiếp xảy ra, hai bên đều bị tổn thương nặng nề, song phương cũng có thể lưu lại một chút huyết mạch; nhưng đáng tiếc, có lẽ Thánh Nhân ít nhiều đã nhúng tay vào, dẫn đến hàng ức vạn sinh linh Vu Yêu đều bị diệt vong.

Cảnh tượng thảm khốc ngày đó, máu chảy thành sông cũng không đủ để hình dung, Phong Thần Chi Chiến so với nó chẳng khác nào lông gà vỏ tỏi.

Vì vậy, Lục Áp không biết nên tìm ai để báo thù.

Vu tộc?

Thánh Nhân?

Từ xưa lượng kiếp tạo thế, không có thực lực, chẳng qua là con cờ trong tay người khác.

Lần này Phong Thần Sát Kiếp vừa giáng xuống, Lục Áp cũng đã nhìn rõ, mơ hồ có thể đoán ra, đây là tranh chấp giữa Tam Giáo, Tây Phương Giáo cũng mưu đồ trong đó.

Ta chẳng qua là một con cờ trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng Lục Áp không hiểu, Nữ Oa vì sao lại tiến tới trợ trận?

Không chỉ Lục Áp, mà ngay cả các Thánh Nhân khác cũng không hiểu.

Yêu tộc thịnh thế đã qua cùng với Vu Yêu Lượng Kiếp, trừ phi, Nữ Oa muốn nghịch Thiên số...

Các Thánh Nhân có thể làm, cũng chỉ có thể là tăng thêm số lượng yêu tộc, hoặc là Nữ Oa báo thù năm xưa; dù là loại nào, cũng đủ khiến y phải cảnh giác.

"Ngươi đã biết ta vì sao lại trợ trận." Nghe xong lời Lục Áp, Nữ Oa lên tiếng nói. 343 "Sơn Hà Xã Tắc Đồ." "Năm xưa Vu Yêu Lượng Kiếp, ta vì sao không ra tay." Vừa nói, trong mắt Nữ Oa lóe lên một tia thần sắc khó hiểu, từng đạo thân ảnh lướt qua trước mắt, Mười Hai Tổ Vu, Đế Tuấn, Thái Nhất, cùng vô số đại yêu, cuối cùng năm đạo thân ảnh dừng lại.

Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, Chuẩn Đề Đạo Nhân, Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Bá!

Một luồng khí thế ngút trời đột nhiên bùng nổ, uy thế Thánh Nhân từng đợt cuộn trào.

Vô số chim chóc kinh hãi bay đi, các loại chim muông thú rừng

kinh động, tứ tán chạy trốn.

Lục Áp cũng kinh hãi, giữ vững tâm thần chống cự, trong lòng run rẩy, may mà uy thế Thánh Nhân không nhắm vào y, chỉ vô ý thức mà tán ra bên ngoài.

Giây tiếp theo, uy thế Thánh Nhân thu lại.

Ngoại trừ cảnh tượng tan hoang khắp nơi, dường như vừa rồi chỉ là một giấc mơ.

"Hô!" Lục Áp thở phào nhẹ nhõm, vẻ kinh hãi trong mắt tan biến, không hiểu vì sao Nữ Oa lại đột nhiên bùng nổ như vậy.

"Trương Phương đã bị ta bắt!" Nữ Oa thu lại uy thế, không trả lời câu hỏi vừa rồi, mà đánh lạc hướng chủ đề.

"?!" Lục Áp lại một lần nữa kinh hãi, "Bắt để làm gì?" Đối với câu hỏi vừa rồi của Nữ Oa, y đã lựa chọn sáng suốt mà không hỏi tiếp, vì đã không muốn nói, Lục Áp tự hỏi mình không có bản lĩnh để ép người ta phải nói ra.

"Tư chất của kẻ này cũng tạm!" Nữ Oa nhàn nhạt nói, tay khẽ vẫy, một cuộn tranh hiện ra.

Cuộn tranh bay ra, từ từ trải rộng, ước chừng rộng mười mét.

Trên bức tranh, núi sông địa mạch, sông hồ biển cả, nhật nguyệt tinh thần, chim muông thú rừng, đầy đủ mọi thứ, sống động như thật.

"Sơn Hà Xã Tắc Đồ?!" Lục Áp vừa nhìn đã nhận ra, trong Hồng Hoang có thần lực như vậy, chỉ có một pháp bảo này.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ bao hàm vạn tượng, có công dụng vây khốn địch, nếu lỡ bước vào trong đồ, đạo hạnh không đủ thậm chí sẽ bị nhốt chết bên trong.

Trong đó vừa thật vừa giả, cảnh tượng giống như thế giới thật,

khiến người ta không phân biệt được sự vật, từ đó mà mê lạc.

Hưu!

Một điểm sáng bay ra từ ngón tay Nữ Oa, rơi xuống bức tranh, gợn lên từng trận sóng nước.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ triển khai, cảnh vật trong đó kéo dài ra, dừng lại ở một bãi cỏ.

Chương 411

Một khối than đen đang nằm yên tĩnh ở đó, không nhúc nhích, từng tia khí tức tản ra, mờ ảo như có như không.

"Trương Phương?!" Lục Áp trừng lớn mắt, thấy khối than đen này, kinh ngạc.

Những tia khí tức thoát ra kia cũng có chút quen thuộc, với Lục Áp đã vô số lần đấu pháp với hắn, tự nhiên là quen thuộc.

Thấy tình trạng thảm hại của Trương Phương, trong lòng dâng lên từng trận hàn khí.

Hắn đã trải qua những gì trong Tru Tiên Trận, mới biến thành thảm hại như vậy, khoảnh khắc đó ngay cả Lục Áp cũng dâng lên một tia thương xót, dù sao đây cũng là đối thủ sống chết của y, có chút tiếc nuối.

Nếu Lục Áp biết Trương Phương liên tục chiến đấu với Thánh Nhân mới thành ra như vậy, e rằng y cũng không có tâm tư thương xót, thuần túy chỉ cho rằng là tự tìm đường chết.

"Huyết sát chi khí quán thể, nhập ma rồi, ta dùng Thất Bảo Diệu Hỏa của Bảo Liên Đăng để thanh lọc hắn một phen!" Nữ Oa nhàn nhạt nói, như thể đang nói về một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.

Lục Áp nghe xong không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, thân thể nhập ma lại bị Bảo Liên Đăng dùng lửa thiêu đốt trực tiếp, đừng nói đến nỗi đau khi bị thiêu, người có thể sống sót đã là một kỳ tích.

Điểm xấu tuy rõ ràng, nhưng điểm tốt cũng rõ ràng, Thất Bảo Diệu Hỏa có thể triệt để thiêu hủy âm tà chi khí tàn lưu trong thần hồn, nhưng nỗi đau khi lửa thiêu đến linh hồn, e rằng thiên hạ không

ai dám thử.

Cực kỳ thảm khốc, sống không bằng chết.

"Trương Phương tư chất tuy khá, nhưng sẽ không thần phục ta!" Không biết từ lúc nào, ngữ khí của Lục Áp dường như đã có chút thay đổi.

Đối với pháp môn của Nữ Oa, y cũng đã hiểu ra phần nào. 344 "Ta biết!" Nữ Oa đáp, biểu cảm không hề thay đổi.

"Vậy vì sao lại bắt?" Lục Áp không hiểu, hiển nhiên không nắm rõ suy nghĩ trong lòng vị Thánh Nhân này.

Lúc này, Trương Phương bên trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ dường như có biến hóa, vô số linh khí thiên địa quanh quẩn xung quanh hắn, độ đậm đặc thậm chí hóa thành từng giọt linh thủy, tạo thành từng luồng khí xoáy dạng lỏng.

Trương Phương, người bị thiêu thành than đen, cơ thể khẽ hít khẽ thở, từ từ có động tĩnh, kèm theo linh khí thiên địa dũng mãnh tràn vào.

Từng tia linh khí thiên địa bị tách ra, hấp nạp, chuyển hóa thành năng lượng, tu bổ vết thương trên cơ thể.

Thân thể Trương Phương dường như trở thành một cái động không đáy, dù bao nhiêu linh khí thiên địa cũng không từ chối, trực tiếp nạp vào.

Từ từ, linh khí liên kết với bên ngoài đồ, đồng thời câu thông với linh khí thiên địa của thế giới bên ngoài.

Gió lớn đột ngột nổi lên, gào thét thổi bay.

"Có thể lợi dụng, mỗi người được cái mình cần!" Trên khuôn mặt Nữ Oa vẫn bình thản, lộ ra một tia biến hóa, cười nhạt nói: "Kẻ này

đúng là thông minh, không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào." Rõ ràng, linh khí trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ vô cùng sung túc, bị Trương Phương hấp nạp làm của riêng.

"Ngài phục hưng Yêu Giáo?" Lục Áp trầm ngâm, trực tiếp hỏi.

Nữ Oa nhìn y một cái, "Không phải!" Lục Áp sững sờ, không hiểu rõ ý tứ khúc mắc trong đó.

"Thiên Đạo uy nghiêm, cũng có pháp độ, ta không thể ra tay!" Nữ Oa lại nói, nụ cười nhạt nhòa đi.

Lục Áp tự nhiên hiểu ý tứ của nàng, Nữ Oa không thể ra tay trực tiếp, chỉ có thể do y chấn hưng Yêu tộc, huống hồ thân phận Đế Tử Yêu Đình của y, cũng đủ khiến Yêu tộc trong Hồng Hoang thần phục.

Mặc dù Lục Áp không muốn thừa nhận, nhưng những sinh linh nhỏ yếu kia cảm thấy y là người của mình.

Nữ Oa tuy không nói thẳng, nhưng dường như là ý này; hiển nhiên các Thánh Nhân chư thiên đều có đạo thống truyền thừa.

Đáng tiếc hiện tại Yêu Đình bị diệt, Nhân tộc do Nữ Oa một tay sáng tạo, cũng bị Lão Tử thống nhất vào Nhân Giáo, không được bất kỳ công đức gia thân nào.

Công đức, là vật tối cao vô thượng trong Hồng Hoang.

"Đã đấu pháp với hắn chưa?

Ai thắng ai bại?" Nữ Oa lại hỏi, nhưng bỗng nhiên hỏi về thực lực của hai người.

"Thần Phách Thần Thông kia khó mà phòng bị!" Lục Áp cũng không cảm thấy mất mặt mà nói ra.

Đã đấu với Trương Phương mấy lần, nếu không phải Thần Phách Thần Thông phòng không kịp phòng đó, y tự thấy thực lực cũng ngang

ngửa.

“Thất Bảo Diệu Hỏa thanh lọc thần hồn của hắn, tạm thời không dùng được thần thông này.

Đợi hắn tỉnh lại, hãy đấu pháp một lần nữa, sau đó cùng ta phá Tru Tiên Kiếm Trận, Thông Thiên đại bại trở về!” Nữ Oa nhàn nhạt nói, những lời này khiến người ta không sao hiểu nổi.

“Đấu pháp?” Trong mắt Lục Áp lóe lên, “Không lưu dư lực?” Nếu y thật sự triển khai Kim Ô Nguyên Thể, cũng có thể một trận chiến với Trương Phương, huống hồ Thần Phách Thần Thông kia bị cấm cố.

“Ừm!” Nữ Oa gật đầu.

“Sau đó hai người hợp lực, tự mình thoát ra khỏi Sơn Hà Xã Tắc Đồ.” Lời này vừa nói ra, rõ ràng là đang đuổi người.

Lục Áp cắn răng, biết đây là khảo nghiệm của Nữ Oa, nhưng Sơn Hà Xã Tắc Đồ không hề dễ đối phó.

Chương 412

Y không sợ đấu pháp với Trương Phương, chỉ là Sơn Hà Xã Tắc Đồ khiến người ta lo sợ.

Nếu quả thực đáng sợ như truyền thuyết, e rằng Thánh Nhân tiến vào cũng vô phương.

"Trong đồ có một chỗ không gian mỏng manh, phá vỡ nó, tự nhiên sẽ ra được!" Nghe Nữ Oa nhắc nhở, Lục Áp không do dự, thân hình lóe lên, hóa thành một đạo độn quang bay đi.

Hoa!

Sơn Hà Xã Tắc Đồ quang mang lóe lên, trực tiếp hút người vào.

Chỉ là hai điểm sáng khác nhau, dường như bị ngẫu nhiên truyền tới một nơi nào đó. 345 "Ngưng!" Thấy Lục Áp đã tiến vào trận, Nữ Oa khẽ bóp pháp quyết, miệng thốt ra một chữ.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ vâng lệnh, từ từ triển khai, kéo dài về phía chân trời, không thấy điểm cuối.

Hoa!

Bạch quang lóe lên, quang mang rực rỡ, Sơn Hà Xã Tắc Đồ từ từ dung nhập vào thiên địa, hóa thành hư vô.

Thế giới bên trong đồ lại có thể liên kết với bên ngoài, không khác gì nhau, không có chỗ nào quái dị, quả là thần kỳ.

Linh khí thiên địa tụ tập, linh khí nơi đây lập tức trở nên nồng đậm, biến thành một linh địa.

Thấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ hoàn toàn dung nhập, Nữ Oa tĩnh lặng đứng một lát, không biết đang suy nghĩ gì.

Giây tiếp theo, thân hình lóe lên, từ từ hóa thành hư ảnh, biến mất.

....

Tây Kỳ, Tru Tiên Kiếm Trận.

Oanh long long!

Trong Tru Tiên Kiếm Khuyết, kiếm quang không ngớt, sát khí tràn ngập.

Quang mang thần thông ngũ sắc phát tán, oanh kích vào đối thủ.

Trong trận, Thông Thiên Giáo Chủ và bốn tôn huyết ảnh vạn trượng, đối đầu với Chuẩn Đề Đạo Nhân, Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tiếng nổ không dứt, tiên nhân Tiệt Giáo, Đa Bảo Đạo Nhân cùng những người khác đã sớm lui khỏi trận, không dám lưu lại dù chỉ một chút.

Đấu pháp giữa Thánh Đạo thần thông, chỉ cần một tia tiết lộ cũng đủ khiến họ thân tiêu đạo tử.

Hưu!

Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ vẫy Bàn Cổ Phiên, mấy đạo khí nhận bắn ra, trực tiếp cắt đứt thân thể huyết ảnh vạn trượng trước mặt, huyết sát chi khí tan rã.

Nhưng giây tiếp theo, vô số huyết khí lại ngưng tụ.

Thần thông của Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngừng, lại đánh ra từng đạo Khai Thiên Khí Nhận, huyết quang lóe lên.

Một bên khác, Chuẩn Đề Đạo Nhân cầm Thất Bảo Diệu Thụ, đánh ra vô số hà quang, cuốn lấy huyết ảnh vạn trượng, muốn cấm cố động tác của nó.

Hống!

Huyết ảnh vạn trượng gầm lên một tiếng giận dữ, huyết kiếm đánh ra từng đạo kiếm khí, va chạm với hà quang, khói tan mây tản.

Một đạo huyết ảnh vạn trượng khác nhân cơ hội tấn công, hai bên phối hợp ăn ý, không sai một ly.

Chuẩn Đề Đạo Nhân thấy vậy, trực tiếp hiện ra Phật Tôn Pháp Tướng, sau lưng dâng lên một đạo hư ảnh, kim quang lấp lánh.

Kim quang chiếu xuống, nơi nào tới huyết sát chi khí đều tiêu dung.

Tranh!

Tịch Diệt Pháp Luân không ngừng xoay chuyển, phát tán uy lực vô thượng.

"Đi!" Chuẩn Đề Đạo Nhân khẽ bóp pháp chỉ, Phật Tôn Pháp Tướng đánh ra một chưởng, từ từ đẩy tới, đối chiến với một đạo huyết ảnh vạn trượng.

Y lại điều khiển Thất Bảo Diệu Thụ, lao về phía huyết ảnh vạn trượng còn lại, hiển nhiên không muốn lãng phí thời gian nữa.

Chính giữa, Lão Tử vung Biển Quải đánh tới, tiếng rồng ngâm trận trận.

Biển Quải và trường kiếm va chạm, phát ra tiếng kim qua chói tai.

"Hừ!" Một kích này, tựa như Kim Long ngũ trảo va vào, một luồng cự lực truyền đến thân kiếm, Thông Thiên Giáo Chủ không đỡ nổi, khẽ hừ một tiếng, khí huyết cuộn trào.

Chương 413

"Thông Thiên!

Chấp mê bất ngộ?!" Lão Tử giận dữ quát một tiếng, kim quang trong tay lấp lánh.

Tương ứng, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trên đỉnh đầu y cũng rung lên, mấy đạo kim quang rơi xuống, muốn thu Thông Thiên Giáo Chủ vào trong tháp.

"Hưu!" Thông Thiên Giáo Chủ mặt lộ vẻ điên cuồng, phun ra một ngụm tinh huyết, rơi xuống trường kiếm trong tay.

Lập tức, trường kiếm vang lên tiếng kiếm minh trong trẻo, huyết quang bao phủ.

Một ngụm tinh khí Thánh Nhân, toàn bộ được nạp vào thân kiếm, trong khoảnh khắc tăng cường lực sát thương không biết bao nhiêu.

Tinh khí còn sót lại tan ra, hòa vào trận pháp, khiến đại trận oanh long long vang động, huyết sát chi khí càng thêm nồng đậm mấy phần.

Thông Thiên Giáo Chủ phun ra một ngụm tinh huyết, sắc mặt lập tức suy yếu mấy phần, hiện ra một tia tái nhợt.

"Đã như vậy, đừng trách ta không lưu tình!" Lão Tử thấy vậy, sắc mặt không đổi, Biển Quải thẳng tắp đánh tới.

Biển Quải này chính là Bàn Long Biển Quải, là do ngó sen Thanh Liên khai thế hóa thành. 346 Về phẩm cấp, nó không kém Tiên Thiên Chí Bảo một ly, đủ sức chống lại một ngụm tinh huyết Thánh Nhân.

Oanh!

Cuộc chiến sát phạt lại tiếp diễn, Biển Quải và huyết kiếm cùng

minh, kim quang và huyết quang giao thoa.

Tranh một tiếng, hai người lùi lại, kéo giãn khoảng cách.

Thông Thiên Giáo Chủ thở hổn hển, tiêu hao cực lớn, lại nhìn quanh một vòng, thấy bốn tôn huyết ảnh vạn trượng bị Chuẩn Đề Đạo Nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn áp chế, không khỏi nhíu mày.

Lại bị Lão Tử áp chế, cứ thế này, tất bại không nghi ngờ.

Phanh!

Trong lúc do dự, một tiếng nổ lớn vang lên, một luồng khí lãng cuộn tới.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫy Bàn Cổ Phiên, trực tiếp đánh tan một đạo huyết ảnh vạn trượng, lại có hồng quang từ Bàn Cổ Phiên bay ra, muốn cuốn lấy hạch hồn của huyết ảnh đó.

Chỉ cần bắt được hạch hồn, thì huyết ảnh vạn trượng cũng sẽ tan rã.

Hồng quang cuốn tới, vừa định chụp lấy hạch hồn.

Phốc!

Một tiếng vỡ vụn, đạo hạch hồn bé nhỏ kia trực tiếp vỡ tan, hóa thành hư vô.

"…" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày, không ngờ hạch hồn lại linh động như vậy, vốn định thu nó vào Bàn Cổ Phiên, luyện hóa để bổ sung pháp lực, không ngờ lại trực tiếp tan rã.

Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn quay sang một đạo huyết ảnh vạn trượng khác, sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ biến đổi, một tay điểm vào ngực, lại phun ra mấy ngụm tinh huyết, sắc mặt càng thêm xám xịt.

Oanh!

Mấy ngụm tinh khí Thánh Nhân hòa vào trận pháp, khí tức càng thêm nồng đậm.

Một đạo huyết ảnh vạn trượng ngưng tụ hiện ra.

Bá, lại một đạo huyết ảnh vạn trượng hiện ra, trong chớp mắt, lại có thêm hai đạo huyết ảnh.

Huyết kiếm ở trận khẩu rung động, huyết quang lóe lên.

"Thông Thiên, ngươi muốn làm gì?!" Lão Tử quát lên, Thông Thiên tựa như điên rồi, trận pháp đã sắp tan rã không thể duy trì, nếu còn cưỡng ép vận chuyển, khí tức ngoại lộ, e rằng sẽ ảnh hưởng đến cả Hồng Hoang.

"Huyết chiến!" Thông Thiên Giáo Chủ gầm lên điên cuồng, hai mắt đỏ rực, trường kiếm trong tay đánh ra từng đạo kiếm khí.

Hưu!

"Không biết sống chết!" Thấy trạng thái điên cuồng như vậy của Thông Thiên Giáo Chủ, Lão Tử khẽ vẫy hư không, hiện ra một kiện pháp bảo.

Khí Âm Dương lưu động, trên đen dưới trắng, từ từ xoay chuyển.

Chính là Tiên Thiên Chí Bảo, Thái Cực Đồ!

"Đạo hữu, tốc chiến tốc thắng!" Lão Tử hai tay vẽ vòng tròn, lên tiếng nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Chuẩn Đề Đạo Nhân nghe vậy, đều gật đầu đáp lời, khí tức Thánh Nhân cuồng bạo bùng nổ.

"Thái Cực Thiên Đạo!" Lão Tử trực tiếp thôi thúc Thái Cực Đồ, khí đen trắng tỏa ra quang mang.

Chương 414

Một cây cầu vàng hiện ra từ Thái Cực Đồ, thông lên Thiên Đạo, câu thông thiên địa.

Oanh!

Kim Kiều vừa xuất hiện, vô số khí đen trắng dũng mãnh tuôn ra, giao thoa với huyết sát chi khí.

Trên đỉnh có một bức Thái Cực Đồ, Âm Dương chuyển động, chuyển hóa huyết sát chi khí, trực tiếp thanh lọc nó.

Huyết sát chi khí vừa bị diệt, năm đạo huyết ảnh vạn trượng dường như cũng chịu ảnh hưởng, thân hình chậm chạp lại.

"A a…" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Thái Cực Đồ hiện ra, cười lạnh một tiếng, cũng vẫy Bàn Cổ Phiên.

Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng nhìn về phía Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, trong mắt lóe lên một tia ngưỡng mộ, trải qua vô số năm tháng Hồng Hoang, uy lực của Thái Cực Đồ vẫn đáng sợ như vậy.

Chỉ là đối với việc Lão Tử bây giờ mới triệu Thái Cực Đồ ra, y có chút nghi hoặc.

Thái Cực Đồ trực tiếp câu thông Thiên Đạo, uy Thánh Nhân áp xuống, áp chế huyết sát chi khí.

Bá!

Trong chớp mắt, hai đạo huyết ảnh vạn trượng bị Bàn Cổ Phiên trực tiếp đánh tan, hiển nhiên Nguyên Thủy Thiên Tôn đã động đến thực lực chân chính.

Bàn Cổ Phiên không hổ là uy danh Tiên Thiên Chí Bảo, liên tiếp

đánh tan huyết ảnh vạn trượng.

"Ừm?!" Biểu cảm Thông Thiên Giáo Chủ cứng lại, quả nhiên với lực lượng của Tru Tiên Tứ Kiếm chống lại hai đại Tiên Thiên Chí Bảo, là vô cùng gian nan. 347 Phanh!

Lại một tiếng vỡ vụn truyền đến.

Phật Tôn Pháp Tướng do Chuẩn Đề Đạo Nhân hiện ra, trực tiếp một chưởng đánh nát một đạo huyết ảnh vạn trượng, ngay cả hạch hồn cũng bị diệt vong.

Trong chớp mắt, cục diện trực tiếp nghịch chuyển.

Thông Thiên Giáo Chủ chỉ cảm thấy trong lòng từng trận co rút, như bị trêu đùa.

Thái Cực Đồ trực tiếp áp chế toàn bộ Tru Tiên Kiếm Trận, năm đạo huyết ảnh vạn trượng trực tiếp bị đánh tan ba đạo.

Hai đạo huyết ảnh vạn trượng còn lại cũng thân thể tàn phá, không có huyết sát chi khí bổ sung, hậu kề vô lực.

Huyết kiếm trong tay ảm đạm, chỉ còn vài điểm hồng quang, ẩn hiện thế sắp tan rã.

"A!" Thông Thiên Giáo Chủ tóc tai bù xù, đạo bào rách nát, như thú bị nhốt chiến đấu.

Hai đạo huyết ảnh vạn trượng đứng sau lưng y, tĩnh lặng bất động.

Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chuẩn Đề Đạo Nhân tụ lại một chỗ, đối trì với Thông Thiên Giáo Chủ.

"Thông Thiên, không chịu bó tay chịu trói sao?!" Lão Tử lên tiếng, nhàn nhạt nói.

Đối với kết cục này y không hề bất ngờ, vốn dĩ đã nằm trong tầm

kiểm soát.

"Đi!" Không đợi Thông Thiên Giáo Chủ phản ứng, Lão Tử khẽ điểm Thái Cực Đồ, một đạo trường hồng đen trắng rơi xuống, đánh vào thân thể huyết ảnh vạn trượng.

Phốc!

Một tiếng vang lên, huyết ảnh vạn trượng tàn phá trực tiếp vỡ nát, hóa thành hư vô.

Thái Cực Đồ chấn động, trực tiếp tiêu diệt huyết sát chi khí trong trận, không còn một tia âm tà chi vật nào.

"Phốc!" Tru Tiên Kiếm Khuyết bị phá, Thông Thiên Giáo Chủ phun ra một ngụm tiên huyết, sắc mặt xám xịt.

Ánh mắt lạnh băng nhìn ba vị Thánh phía trước, tay Thông Thiên Giáo Chủ cầm kiếm không kìm được run rẩy.

Oanh!

Một tiếng sấm nổ vang trời, Tru Tiên Kiếm Trận rung chuyển.

"Thời cơ đã đến, nhanh đi!" Quảng Thành Tử đang ở ngoài trận thấy vậy, vội vàng lên tiếng nói.

Thân hình lóe lên, liền bay về phía một kiếm khuyết.

Xích Tinh Tử và Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân cũng vậy, không dám chậm trễ chút nào, mỗi người tự chọn một đạo kiếm khuyết mà đi.

Trong Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết.

Nhiên Đăng Đạo Nhân nghe tiếng sấm, đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, trực tiếp đánh phù chú trong lòng bàn tay ra, đánh trúng huyết kiếm ở trận khẩu.

Chương 415

Tranh!

Huyết kiếm chấn động, trực tiếp rơi xuống, bị Nhiên Đăng Đạo Nhân mượn lấy.

Tấm biển chữ "Tuyệt" trên đỉnh, trực tiếp bị thổi bay, hóa thành tro bụi.

Cùng lúc đó, Xích Tinh Tử tiến vào Lục Tiên Kiếm Khuyết, hái xuống huyết kiếm.

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân tiến vào Hãm Tiên Kiếm Khuyết, hái xuống huyết kiếm.

"…" Quảng Thành Tử đến Tru Tiên Kiếm Khuyết, thấy cảnh tượng bên trong thì hơi sững sờ, nhưng nhanh chóng phản ứng, tế ra phù chú kim quang trong tay, chấn huyết kiếm ở trận khẩu rơi xuống.

Huyết kiếm rơi xuống, khi Quảng Thành Tử vừa định đi tới nhặt, huyết kiếm gào thét bay về phía khác.

"?!" Quảng Thành Tử kinh hãi, vừa định ra tay đoạt lấy, không ngờ cảm nhận được một ánh mắt lạnh băng.

Quay người nhìn lại, chính là Thông Thiên Giáo Chủ.

"Hừ!" Thông Thiên Giáo Chủ hừ lạnh một tiếng, sắc mặt Quảng Thành Tử tái nhợt, như bị trọng kích.

"Thông Thiên, đã bại rồi, hà tất phải ra tay với đệ tử hậu bối?!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy, giận dữ nói.

Dù sao cũng là đệ tử môn hạ, tự nhiên không thể chịu thiệt.

"Dám mưu đồ Tru Tiên Kiếm, không biết lễ số!" Thông Thiên

Giáo Chủ thu hồi huyết kiếm, chính là Tru Tiên Trận.

Ý dưới lời y, là Quảng Thành Tử đã quá lố, không kính sư trưởng.

Oanh!

Cùng lúc đó, tứ kiếm đồng loạt rơi xuống, Tru Tiên Kiếm Trận ầm ầm vỡ nát.

Trận vỡ, tức khắc hiện ra thế giới bên ngoài.

Bên dưới, Khương Tử Nha thấy vậy, rung cánh tay hô lớn, dẫn quân xông tới.

Văn Trọng cắn răng, cũng không cam lòng lạc hậu, dẫn quân xông lên.

Hai dòng hồng lưu giao tranh, chém giết lẫn nhau.

Chúng tiên nhân tĩnh lặng đứng nhìn, đối trận giữa phàm nhân sĩ tốt, tự nhiên không thể ra tay. 348 "Hồi!" Thông Thiên Giáo Chủ khẽ bóp pháp chỉ, ba đạo huyết kiếm còn lại trực tiếp thoát ly, bắn đi.

Xích Tinh Tử, Nhiên Đăng Đạo Nhân, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân đều sững sờ, nhưng thấy Thông Thiên Giáo Chủ ra tay, cũng không dám phản kháng.

Nực cười, lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, Thông Thiên Giáo Chủ dù không còn phong độ cũng là một Thánh Nhân, thực lực mạnh hơn mười lần chứ không ít.

Nếu tham đồ Tru Tiên Tứ Kiếm mà bị giết, e rằng Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng những người khác cũng không tiện lên tiếng.

Dù sao có đánh nữa, các Thánh Nhân chư thiên cũng sẽ không đánh Thông Thiên Giáo Chủ đến thân tiêu đạo tử, không đánh không được, nhưng cũng không thể, cũng là cách hiểu này.

“Thông Thiên, Tru Tiên Trận đã phá, ngươi còn có lời gì?” Lão Tử thu hồi Thái Cực Đồ, tán đi Thiên Đạo Thái Cực Thần Thông, Kim Kiều từ từ tan rã.

Thông Thiên Giáo Chủ nhìn kỹ Tru Tiên Tứ Kiếm, thân kiếm xám xịt, hiển nhiên trải qua trận chiến này, linh tính tổn thương nghiêm trọng, cần một thời gian dài để luyện hóa.

Ánh mắt lạnh lùng quét qua ba vị Thánh, Thông Thiên Giáo Chủ lạnh giọng nói: “Nhục nhã ngày hôm nay, nhất định sẽ báo!” Tuy bại rồi, nhưng với thủ đoạn của ba người trước mắt, cũng không giết được y.

Thân thể Thánh Đạo khó hủy, huống hồ nếu liều chết phản kháng, ai bị kéo đi cùng cũng không thể nói trước.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên không có ý nghĩ này, dù sao Đông Thổ Tam Thánh, nếu thiếu một người, e rằng một số giáo phái sẽ thừa cơ xâm nhập.

Ánh mắt Chuẩn Đề Đạo Nhân do dự bất định, dường như đang cân nhắc có nên ra tay hay không, dù sao đây là một cơ hội tốt.

“Không được!

Ai!” Ánh mắt liếc sang hai người bên cạnh, Chuẩn Đề Đạo Nhân khẽ thở dài, lập tức từ bỏ ý nghĩ không thực tế đó.

Năm xưa khi đối đầu với Nữ Oa còn không ra tay, huống hồ là bây giờ.

“À!” Thấy Chuẩn Đề Đạo Nhân thu tay, Thông Thiên Giáo Chủ cười lạnh một tiếng.

Nhìn về phía Đa Bảo Đạo Nhân cùng những người khác, bao gồm cả các Tiên Tử và đệ tử nội ngoại môn, Thông Thiên Giáo Chủ thốt ra một chữ: “Đi!” Hôm nay mặt mũi đã mất sạch, cũng không còn ở lại

nữa.

Thông Thiên Giáo Chủ hận hận quay người, hóa thành một đạo độn quang rời đi.

Đa Bảo Đạo Nhân cùng những người khác vội vàng theo sau, không dám nói một lời nào.

Chương 416

Ngay cả Triệu Công Minh cùng những người khác dù lo lắng cho Phó Giáo Chủ, cũng không dám chọc giận Thông Thiên Giáo Chủ, còn về cuộc đại chiến phàm trần bên dưới, cũng có tâm mà vô lực.

Huống hồ những tiên nhân Kim Ngao Đảo sống sót, chinh chiến bấy lâu, mấy đạo hữu đã chết, cũng không đạt được gì, bây giờ lại phải xám xịt rời đi.

Thấy chúng môn nhân Tiệt Giáo rời đi, chiến trường bên dưới cũng đã phân thắng bại, sĩ tốt Tây Kỳ dẫn đầu, phá tan đại trận quân Thương, máu tươi bắn ra.

Vô số chân tay cụt bay lượn, đầu lâu bay lên, máu chảy thành sông.

"Chuyện này đã định, bần đạo cũng nên về Tây Phương!

Hai vị đạo hữu, xin cáo biệt!" Chuẩn Đề Đạo Nhân ngửi thấy mùi máu tanh, khẽ thở dài, mặt đầy từ bi.

Chắp tay chào Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, lên tiếng nói.

"Đa tạ đạo hữu tương trợ!" Lão Tử chắp tay đáp lễ, cười nhạt nói.

Chuẩn Đề Đạo Nhân không dừng lại lâu, trực tiếp hóa thành hồng quang rời đi.

"Huyền Đô!" Lão Tử khẽ quát một tiếng, gọi Huyền Đô Đại Pháp Sư lại.

Huyền Đô Đại Pháp Sư đứng sau lưng Lão Tử, tĩnh lặng vô thanh, như có cấm lệnh trên người.

“Phần còn lại, liền phiền đạo hữu rồi!” Lão Tử nói với Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói xong, cũng dẫn Huyền Đô Đại Pháp Sư rời đi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy mọi người đều rời đi, trong lòng cũng không dừng lại nữa, trực tiếp lên tiếng nói: “Các ngươi ở lại, trợ giúp cơ nghiệp tám trăm năm của nhà Chu thành công, sau khi phong thần, lập tức trở về sơn môn!” “Nhiên Đăng!” Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn định rời đi, bỗng nhiên nhớ lại lời Lão Tử vừa nói, liền gọi: “Trương Phương tình huống thế nào?” “Có mặt!” Nhiên Đăng Đạo Nhân chắp tay chào, “Trước đây trong Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết, Trương Phương đấu pháp với Nữ Oa Nương Nương, trực tiếp bị Thất Bảo Diệu Hỏa của Bảo Liên Đăng thiêu đốt, sau đó liền bị Nữ Oa Nương Nương mang đi rồi!” “Thất Bảo Diệu Hỏa?” Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ trầm ngâm, như đang suy nghĩ, đoán ra nguyên nhân và hậu quả.

Khả năng thanh lọc của Thất Bảo Diệu Hỏa, là thứ khắc chế âm tà chi khí nhất.

Nữ Oa mang Trương Phương đi, chẳng lẽ muốn chiêu mộ vào dưới trướng?

Hừ, Nguyên Thủy Thiên Tôn cười lạnh một tiếng, trong lòng thầm nghĩ: “Trương Phương đâu phải dễ sai khiến như vậy, kẻ này dã tâm không nhỏ; Nữ Oa nếu mưu đồ gì đó, e rằng đã tìm nhầm người rồi…” Trước đây y chỉ đoán được nguyên do Nữ Oa tiến đến phá trận, bây giờ thì đã hiểu đại khái.

Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn không nói gì, Nhiên Đăng Đạo Nhân do dự một lát, lại nói: “Chưởng Giáo Thiên Tôn!

Nữ Oa Nương Nương nhờ ta nhắn một câu!” “Chuyện gì?” Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ nhíu mày, từ trước đến nay y không hề có giao tình với Nữ Oa.

“Nữ Oa Nương Nương nói, ân tình của Lục Áp đã trả, sau này đừng tùy ý sai khiến người của Yêu tộc nữa!” Cứng rắn gượng gạo, Nhiên Đăng Đạo Nhân thuật lại nguyên văn.

“À, Lục Áp!” Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe xong, ngược lại không phản ứng, thần thức quét qua mới chú ý Lục Áp đã biến mất.

Thực lực ẩn giấu của Lục Áp quả thật nằm ngoài dự đoán, tư chất của kẻ này cũng không tầm thường, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng biết, không thể kiểm soát Lục Áp, sớm muộn gì cũng phải để y rời đi, ngược lại không có nhiều cảm xúc.

“Bần đạo đã biết, không cần nói nhiều nữa!” Nguyên Thủy Thiên Tôn nhàn nhạt nói, thân hình hư hóa, biến mất.

Nhiên Đăng Đạo Nhân thở phào nhẹ nhõm.

Quảng Thành Tử cùng những người khác, nghe lời vừa rồi, biết Trương Phương bị Thánh Nhân bắt đi, dường như rất vui, trên mặt đầy ý cười.

Trương Phương kiêu căng bạt hổ bấy lâu, cuối cùng cũng bị người khác nắm trong tay, đáng lẽ phải bị giáo huấn một phen thật tốt, tốt nhất là thân tiêu đạo tử.

Trong tiếng hô sát của quân Thương và quân Chu, cuộc đại chiến Tam Giáo, mới khép lại màn duy.

Trời sắc trở nên âm u, như có trận mưa lớn sắp đổ xuống, muốn rửa trôi mọi thứ ô trọc. ....

Nhưng chúng môn nhân Tiệt Giáo đã được Thông Thiên Giáo Chủ triệu hồi, các Thánh Nhân khác cũng lần lượt rời đi.

Quân Chu đại thắng, giết quân Thương không còn manh giáp, nón giáp bay tung tóe.

Văn Trọng ngửa mặt lên trời thở dài, bị Khương Tử Nha cùng những người khác truy đuổi, cuối cùng mệnh vong ở Tuyệt Long Lĩnh.

Triều Thương liên tiếp bại lui, không biết kết quả ra sao.

Đương nhiên, đây là chuyện sau này, không hề liên quan đến Trương Phương đang trong cảnh khốn đốn.

Một nơi nào đó trong Hồng Hoang, nơi Sơn Hà Xã Tắc Đồ hóa thành.

Trên một bãi cỏ, một khối "than đen" nằm yên tĩnh, không nhúc nhích.

Vô số linh khí thiên địa xung quanh ngưng tụ, từng chút một được hấp nạp vào thân thể trên mặt đất, không bỏ sót một tia nào.

"Chỉ sợ trải qua trận chiến này, thực lực lại tinh tiến thêm vài phần!" Cách đó không xa, Lục Áp nhìn tình huống trên mặt đất, khẽ cười khổ nói.

Hiển nhiên, Trương Phương trưởng thành trong sát phạt, nhưng Lục Áp cũng không sợ.

Sát phạt thành đạo không phải là vô hạn, rốt cuộc cũng có một giới hạn; Thiên Đạo huyền ảo, không thể chỉ dựa vào sát phạt mà thành Thánh.

Chương 417

Nếu không những tiên nhân tiền bối đã đồ sát ức vạn sinh linh kia, không biết đã thành bao nhiêu Thánh Đạo.

Trước dục vọng thành Thánh, những sinh linh nhỏ bé cũng chỉ là con mồi mà thôi.

Linh khí thiên địa ngưng tụ, quán nhập vào thân thể bị thiêu đen thui, cảnh tượng như vậy đã kéo dài ba ngày ba đêm, không có dấu hiệu dừng lại.

Lục Áp tự nhiên sẽ không nhân lúc người gặp nạn, phun ra một ngụm liệt diễm, thiêu Trương Phương thân tiêu đạo tử.

Y cũng là người có pháp độ, huống hồ Nữ Oa Thánh Nhân đã hạ lệnh, phải lợi dụng người này thật tốt, tự nhiên không thể nóng vội.

Ngồi khoanh chân trong hư không, Lục Áp chờ Trương Phương hồi phục, mới có thể đại chiến một trận.

Trong lòng y có dự cảm, trận đại chiến này, chính là lúc quyết định thắng bại thật sự; dù sao trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, tự thành một phương thế giới.

Với thực lực của mình, vừa không hủy diệt được nó, lại không bị Thiên Đạo uy hiếp nữa, có thể đánh một trận đã đời.

Thời gian từng chút trôi đi, nhật nguyệt tinh thần chuyển hóa, chỉ trong chớp mắt, đã mười ngày.

Hoa!

Linh khí thiên địa tụ tập xung quanh cuối cùng cũng từ từ tan đi, hòa vào hư không.

Liên tục mười mấy ngày linh khí nồng đậm bao phủ, cây cỏ trên mặt đất đều ẩn chứa một tia linh khí, nếu phàm nhân dùng, tẩy kinh phạt tủy cũng không thành vấn đề.

Tư tư!

Sau một khắc, khối than đen trên mặt đất cuối cùng cũng có phản ứng, từng vết nứt xuất hiện, từ trên xuống dưới, từ từ vỡ ra.

Bình đạm vô kỳ, không có kim quang lóe sáng, cũng không có tiếng thú gầm.

Trương Phương chỉ cảm thấy Ni Hoàn Cung hôn trầm, toàn thân mỏi mệt.

Một điểm thần quang trong bóng tối khổ sở truy tìm, không biết bao lâu, mới thấy chút ánh sáng, sau đó không màng thân mình mà lao vào.

"A!" Than đen vỡ ra, một đạo thân ảnh đột nhiên ngồi dậy, thân thể trắng nõn mềm mại.

Hai điều này thực sự khó có thể liên hệ với nhau.

Hít vào một hơi lạnh, Trương Phương hồi thần, nhìn cảnh vật xung quanh, trong mắt đầy vẻ khó tin.

Giây tiếp theo, ký ức như thủy triều ùa về, mơ hồ muốn nổ tung.

"Xong rồi, ta đáng lẽ phải đấu pháp với Nữ Oa chứ!" Hình ảnh dừng lại ở cảnh Bảo Liên Đăng dũng mãnh phun ra Thất Bảo Diệu Hỏa, Trương Phương lẩm bẩm, ngọn lửa trắng thanh lọc tất cả đó, chỉ cảm thấy sâu thẳm linh hồn từng trận đau nhói.

Hiển nhiên, di chứng để lại không hề nhẹ.

Hắn nhìn cơ thể mình, trắng nõn như vậy, trần trụi một mảng.

Nhưng pháp lực trong cơ thể dồi dào, dường như đã tinh tiến hơn

trước vài phần.

Trương Phương không biết, nếu không phải tu luyện Cửu Chuyển Nguyên Công, trong lúc hôn mê công pháp tự động vận chuyển, hấp nạp linh khí thiên địa tu phục thương tổn cơ thể, thì đã sớm pháp lực khô kiệt mà chết.

Dù sao sự thanh lọc cưỡng bức của Thất Bảo Diệu Hỏa Bảo Liên Đăng, đâu phải ai cũng có thể chịu đựng được.

Đây cũng là một thủ đoạn khá điên rồ, cũng không biết Nữ Oa ra tay vì mục đích gì.

"Ni Hoàn Cung… bị cấm?

Không đúng, bị tổn thương, tự ngã cấm chế!" Trương Phương cảm nhận biến hóa trong Ni Hoàn Cung, sắc mặt đại biến, sau khi hồi thần mới cảm nhận được tự mình phong bế.

Một loại thủ đoạn tự bảo vệ của Thất Phách Thần Thông, nếu Trương Phương biết Thất Bảo Diệu Hỏa thiêu đến linh hồn, tự nhiên cũng sẽ phản ứng.

Nhưng hiện tại lại một mảnh mơ hồ, không biết đây là đâu, trong đầu trống rỗng.

"Tru Tiên Kiếm Trận, không biết đánh thế nào rồi?" Trương Phương lẩm bẩm, nhớ lại Nữ Oa tham dự, tứ Thánh tề tụ, Thông Thiên Giáo Chủ e rằng nguy hiểm sớm tối.

Có Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ hai đại Tiên Thiên Chí Bảo, Tru Tiên Tứ Kiếm không phải Tiên Thiên Chí Bảo, trận pháp bố trí làm sao mà chống cự được?

Huống hồ lại có Nữ Oa và Chuẩn Đề Đạo Nhân tồn tại.

"Tiệt Giáo đại bại!

Thông Thiên Giáo Chủ dẫn môn nhân về núi!" Một giọng nói nhàn nhạt truyền đến, thân hình từ từ tiếp cận.

"Lục Áp!" Trương Phương lúc này mới phát hiện có người ở cách đó không xa, hơi giật mình, kinh hãi toát mồ hôi lạnh, vừa rồi thần thức không quét tới, lại bỏ sót sự tồn tại của người khác, quả thật quá sơ ý.

"Tru Tiên Kiếm Trận bị phá rồi sao?!" Trương Phương trước thấy thân ảnh quen thuộc đó, sau nghe lời Lục Áp nói, có chút kinh ngạc.

Chương 418

Nhưng cũng nằm trong dự liệu, thấy Nữ Oa khoảnh khắc đó, Trương Phương liền đã rõ.

Chỉ là không ngờ đại trận sát phạt đệ nhất lại bị phá nhanh đến vậy, quả nhiên lực lượng của tứ Thánh, không thể ngăn cản.

Đợi đã, nhanh đến vậy… "Bây giờ là lúc nào?" Trương Phương đột nhiên hỏi một câu, không ngờ Tru Tiên Trận bị phá nhanh đến vậy, không biết đã trôi qua bao nhiêu ngày.

Chìm sâu trong bóng tối, không biết thời gian trôi qua, bây giờ đột nhiên tỉnh lại, cũng có chút mơ hồ.

"Kể từ khi bị Nữ Oa Nương Nương bắt giữ, đã hơn mười ngày rồi!" Lục Áp đáp lời, thần thức quét ra, cảm nhận cảnh giới hiện tại của Trương Phương, quả nhiên tinh tiến mấy phần.

"Thì ra là vậy!" Cảm nhận thần thức dò xét, Trương Phương khẽ nhíu mày, vội vàng cắt đứt thần thức của y, loại cảm giác bị người ta nhìn trần trụi này, không hay lắm.

Vừa rồi không phát giác sự tồn tại của Lục Áp, khí tức tự nhiên phóng ra ngoài, lúc này quả thật từng chút một thu hồi, ẩn nặc trong cơ thể.

"Bần đạo nghĩ tốt nhất ngươi nên mặc đạo bào vào!" Lục Áp không biểu tình thu hồi thần thức, nhàn nhạt nói.

"A!" Trương Phương sững sờ, lập tức phản ứng trạng thái trần trụi của mình, tay khẽ vẫy, một kiện đạo bào mới tinh xuất hiện khoác lên người.

Dù sao là hai đại nam nhân, Trương Phương cũng không có cảm

giác gì đặc biệt.

Không có không khí ám muội, cũng không có tâm tư đó.

"Đây là đâu?!" Trương Phương đứng dậy, nhìn quanh một vòng, mới nhận ra.

Đã qua nửa tháng, Thông Thiên Giáo Chủ tất nhiên đã chặn được uy của tứ Thánh, huống hồ dựa vào nhóm Đa Bảo Đạo Nhân, cũng không có tác dụng gì.

Vậy nên, Trương Phương cảm thấy có chút bất cam, cục diện tốt đẹp vất vả lắm mới tranh thủ được, cứ thế này bị hủy hoại.

Thiên Đạo cũng không biết đang suy tính gì, thật sự đứng về phía Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn sao?!

Không có Tiên Thiên Chí Bảo trấn áp khí vận giáo phái, chú định phải tiêu vong sao?

Trong khoảnh khắc, ánh mắt Trương Phương trở nên thâm thúy, có chút bất cam.

"Thế giới bên trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ!" Giọng nói nhàn nhạt từ xa truyền đến.

Trương Phương nghe vậy sững sờ, Sơn Hà Xã Tắc Đồ?!

Bị Nữ Oa nhốt vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ?

Đừng có mà bị nhốt chết ở đây nhé!

Trương Phương tự nhiên đã nghe nói về Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Thánh Nhân tiến vào cũng vô phương, cần thời gian mới có thể thoát ra.

"Chẳng trách thế giới này không chân thực!" Trương Phương giẫm giẫm bùn đất, chín phần chân thực, một phần hư ảo.

Nhưng một phần hư ảo đó, đủ để hắn nhận ra có điều không đúng; nếu một phàm nhân bước vào, e rằng chết cũng không biết thế giới này là hư ảo.

"Vậy ngươi vì sao lại ở trong đó?

Chẳng lẽ đắc tội Nữ Oa?" Trương Phương lại nhìn về phía y, hỏi.

Hắn chỉ biết Lục Áp là Đế Tử Yêu Đình, một trong thập nhật Kim Ô, nhưng không biết mối quan hệ với Nữ Oa.

Suy nghĩ một hồi, hình như chỉ có một lý do.

"Lời nói sao nhiều thế?!" Lục Áp lạnh giọng nói, ngữ khí không thiện.

"A cáp!

Đồng cảnh ngộ thiên nhai, đừng nóng nảy!" Trương Phương khóe miệng khẽ cong lên, cười nhạt nói.

Hai người tuy là tử địch, nhưng Trương Phương công nhận tính cách của Lục Áp, dù sao cũng là người dám chống lại Thiên Đạo lôi phạt; sự chiêu mộ sau này, cũng xuất phát từ ý này.

"Đấu pháp một lần, thắng thì bần đạo sẽ nói!" Lục Áp trong mắt bắn ra hai đạo hàn quang, rút bội kiếm bên hông, thân hình lóe lên, trực tiếp lao tới.

Hoa!

Hỏa quang lóe lên, Viêm Điểu Kiếm phun ra liệt diễm, cháy rực.

"Đánh thật sao?!" Thấy Lục Áp quanh thân sát khí trùng trùng, không giống giả vờ, Trương Phương nhíu mày, trực tiếp triệu ra Lưu Ly Kiếm.

Thân kiếm lớp da đen lột đi, từng tia hà quang lóe lên, thất thải chiếu rọi.

Thật ra, Trương Phương không muốn đánh, dù sao tình huống hiện tại không rõ ràng, đánh cũng vô vị.

Cũng không biết ý Nữ Oa, nhốt mình vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Chương 419

"Trận chiến này, đáng lẽ phải phân định thắng bại!" Lục Áp lạnh giọng nói, mấy đạo liệt diễm bắn ra.

Đã chịu nhiều thiệt thòi dưới Thất Phách Thần Thông của Trương Phương, tự nhiên y muốn lấy lại thể diện một lần.

"Vậy thì đánh!" Trương Phương cười lạnh một tiếng, đã muốn đánh, thì ta cũng xin phụng bồi.

Hưu!

Mấy đạo kiếm khí thất thải quét ra, va chạm với liệt diễm, trực tiếp bùng nổ.

Khanh khanh thương thương!

Song kiếm đối chọi, trước tiên vô số hỏa hoa bắn ra.

Nơi hai người đi qua, hoa cỏ cây cối đều bị hủy hoại, một mảnh tan hoang.

Tuy có uy lực bùng nổ, nhưng hai người đều khống chế khí tức, không để uy lực tùy ý phát tán ra ngoài.

Khống chế pháp lực tinh chuẩn, mới có thể đạt đến cảnh giới cao thâm hơn.

Ngâm!

Trương Phương một kiếm đánh bật Lục Áp ra, tay khẽ vẫy, một thanh binh khí trong suốt hiện ra.

Trên đó có một đóa thanh liên, từng tia thanh quang hiện ra, mê hoặc lòng người.

"Thanh Bình Kiếm!" Lục Áp thấy thanh trường kiếm này, trong

lòng khẽ kinh ngạc.

Uy lực bùng nổ của đóa thanh liên kia, y đã từng chứng kiến, tự nhiên không dám sơ suất.

Tay trái Thanh Bình Kiếm, tay phải Lưu Ly Kiếm, Trương Phương cầm song kiếm, đánh ra từng đạo kiếm ảnh.

Không có huyết sát chi khí gia trì của Tru Tiên Kiếm Trận, cảnh giới tự nhiên không đạt đến Chuẩn Thánh cực đỉnh, lúc này cảnh giới của Trương Phương và Lục Áp không khác nhau là mấy, chỉ cao hơn một chút.

Nhưng Trương Phương cũng không dám sơ suất, dù sao nếu Lục Áp hiện ra Kim Ô Nguyên Thể, không chừng cảnh giới cũng sẽ cao hơn một bậc.

Người của Yêu tộc chân chính, dựa vào yêu khu, nhục thân vô song.

Tranh!

Song kiếm giao trì, thanh quang và thất thải chi quang giao thoa, đánh ra từng đạo kiếm khí.

Lục Áp thấy vậy, khẽ bóp pháp chỉ, từ chuôi kiếm thuận đến mũi kiếm, liệt diễm cuộn trào.

"Liệt Diễm Chi Đạo?!" Trương Phương cảm thụ biến hóa xung quanh, hỏa linh khí ẩn chứa trong linh khí thiên địa lập tức bị rút cạn, đổ về phía Lục Áp, đây là hỏa thuần túy nhất, linh hỏa trong thiên địa.

Lúc này đến lượt Trương Phương có chút ghen tị, huyết mạch Yêu tộc chân chính, thiên sinh thần thông, vừa sinh ra đã truy cầu con đường Thánh Đạo; một ngày nào đó thấu hiểu đạo lý tự nhiên trong huyết mạch, liền có thể thành Thánh Nhân.

Nhân tộc cùng các chủng tộc khác không thể sánh bằng.

Ngay cả Trương Phương, đang ở cảnh giới Chuẩn Thánh, cũng chưa thể thấu hiểu Thiên Đạo như vậy.

Tuy có đại đạo lĩnh ngộ từ Thất Phách Thần Thông, nhưng khoảng cách còn rất xa, chỉ mới thấu hiểu hai đại đạo Bi Ai.

Hiển nhiên, Lục Áp có thể khống chế hỏa trong thiên địa, khoảng cách đến Thánh Đạo lại gần hơn mấy phần.

Phanh!

Khi Trương Phương đang suy nghĩ, kiếm khí hai màu và liệt diễm va chạm vào nhau, ầm ầm vang động.

Hỏa hoa tứ tán, dính vào cỏ đá gỗ đất, cháy rực, hóa thành hư vô, uy lực không dứt.

"Lại đến!" Trương Phương thấy vậy, cười lớn nói, quả nhiên đánh đã đời.

Một tay vẫy, vô số kiếm khí lại đánh ra, sau đó lao vào.

Lục Áp vung Viêm Điểu Kiếm, trước người hiện ra một cái khiên lửa, toàn bộ kiếm khí đều bị nuốt chửng, không chút gợn sóng.

Liệt hỏa thiêu đốt, kiếm khí gào thét, hai người đều không tế ra pháp bảo phòng ngự, chỉ dùng pháp môn đấu pháp nguyên thủy nhất, chính là sát phạt chi đạo, tấn công thuần túy.

Phanh!

Lại một lần va chạm, hai đạo thân ảnh từ trong khói đặc bay ngược ra.

Bay xa mấy trăm mét, mới miễn cưỡng dừng lại, hiển nhiên lực phản chấn cũng không chịu nổi.

“Hừ!” Trương Phương lau vết máu rỉ ra từ khóe miệng, chỉ cảm thấy cánh tay tê dại từng trận.

Chương 420

Lục Áp cũng không tốt hơn, ngọn lửa của Viêm Điểu Kiếm lúc lóe lúc tắt, hơi ảm đạm, tiêu hao pháp lực cực lớn.

Hơi điều chỉnh khí tức, lại có kiếm khí lóe lên.

"Vạn Tượng Quyết!" Đồng tử Lục Áp co rút lại, chân đạp bộ pháp kỳ dị, Viêm Điểu Kiếm vẽ vời trong hư không.

Xung quanh y dường như hình thành một vòng phòng ngự hư vô, từng đạo kiếm khí tấn công đều bị diệt vong.

Hoa!

Chỉ thấy hỏa quang lóe lên, trong hư không xuất hiện từng đóa hỏa miêu, sau đó lớn dần.

"Thú vị!" Trương Phương không cắt ngang đối phương thi pháp, dù sao Lục Áp đã liên kết với khí tức thiên địa, hình thành một đạo phòng ngự không thể phá vỡ.

Đương nhiên cũng không phải là không thể phá vỡ, chỉ là Trương Phương không muốn lãng phí quá nhiều pháp lực, nếu không tiêu hao độ, sẽ được không bù mất.

Dù sao hắn cũng muốn xem thử, Lục Áp lĩnh ngộ Liệt Diễm Chi Đạo rốt cuộc sâu sắc đến mức nào.

Từng tia khí tức đại đạo lưu động, đối với Trương Phương mà nói cũng thụ ích không nhỏ, đối với Liệt Diễm Chi Đạo hắn chỉ dừng lại ở giai đoạn sơ cấp, nhân cơ hội cảm ngộ cũng không tệ.

Từng đóa hỏa miêu nở rộ, hình thành từng đạo thân ảnh.

Hỏa miêu hóa thành các loại chim muông thú rừng, ngay cả chó

lợn các loại động vật cũng có.

Hổ sư báo lớn hơn, tiên hạc các vật trạng.

"Vạn Tượng?!" Trương Phương vừa rồi nghe rất rõ, thấy cảnh này, tự hỏi Vạn Tượng là thứ gì.

Vạn loại thú tượng, huyễn hóa yêu thần.

Hưu!

Từng đạo liệt diễm hóa thú, các loại tiếng kêu gào, tiếng gầm thét, trực tiếp lao tới.

Trương Phương cầm song kiếm đứng thẳng, vẫy một kiếm hoa.

Một kiếm đâm trúng một con hỏa ngưu, mũi kiếm trực tiếp bùng nổ, diệt vong nó trong hư vô.

Số thú tượng vừa được huyễn hóa ra không nhiều, nhưng mỗi con đều có thực lực Kim Tiên.

Lục Áp trong lúc nâng tay, mượn hỏa linh thiên địa, trực tiếp tạo ra những hỏa thú Kim Tiên này.

"Thiếu một chút hồn phách!" Trương Phương thấy những hỏa thú sống động như thật này, y như tồn tại thật, chỉ là không linh động như vậy, chỉ có thân thể.

Nếu Lục Áp có thể cấm cố được một số hồn phách, thì sau khi tiến những hỏa thú này, trực tiếp sáng tạo ra một đội quân hỏa thú cũng không phải là không thể.

Đáng tiếc, hồn phách đều chịu ảnh hưởng của U Minh Địa Phủ, Lục Đạo Luân Hồi, nếu thật sự tùy ý cấm cố linh hồn, Thiên Đạo khẳng định một đạo thiên lôi giáng xuống trước tiên sẽ đánh chết y.

Oanh!

Xung quanh hỏa thú vừa dứt lời, liền nghe thấy từng trận tiếng gầm giận dữ.

Trương Phương biết, những thứ lợi hại thật sự đã đến, những thứ trước đó chỉ là màn dạo đầu.

Quả nhiên, nơi ánh mắt hắn quét đến, các loại yêu quái hình thù kỳ dị hiện ra.

Hoặc đầu trâu thân rắn, hoặc sừng dài quấn quýt, cái gì quái dị cũng có.

Nhưng không ngoại lệ, từng đạo thân ảnh đều có khí tức cực mạnh, dung hợp vào một chỗ, một luồng uy thế đột nhiên dâng lên.

"Yêu tộc?!" Trương Phương nhìn những hỏa thú này, lập tức phản ứng, có lẽ những đại yêu trong Yêu Đình thượng cổ, mới có khí tức đáng sợ như vậy.

Lần này Lục Áp triệu ra Vạn Tượng Quyết, dẫn dắt từng tia tàn hồn đại yêu trong thiên địa phụ thể vào hỏa thú.

Trong thời đại Vu Yêu Lượng Kiếp, Hậu Thổ chưa thực sự hóa thân Lục Đạo, những Vu hoặc Yêu chết đi trong đại kiếp, không được luân hồi, hồn phách hoặc là trực tiếp tan biến, hoặc là tàn lưu trong thiên địa.

Ức vạn vạn sinh linh Vu Yêu, tổng sẽ có một số tàn hồn lưu lại, lúc này chịu triệu hoán, đều hiện thân. 354 Đế Tử.

Từng tia tàn hồn hiện ra, mỗi cái phụ thân vào hỏa thú, hai mắt linh động, dường như có chút linh tính, uy thế bùng nổ.

"Tàn hồn?!" Lục Áp thấy vậy, cũng có chút kinh ngạc.

Với Liệt Diễm Chi Đạo, đại yêu huyễn hóa ra tự nhiên sẽ không có uy thế như vậy, hiển nhiên có nguyên nhân khác.

Thấy từng thân ảnh quen thuộc, trong mắt Lục Áp lóe lên một tia bi ai, y như quay về Yêu Đình của mấy vạn năm trước.

Chương 421

Mọi thứ đều chân thực đến vậy, chưa từng phai mờ.

Lục Áp khẽ cười khổ, nguyên ký ức vẫn luôn tiềm tàng trong lòng, không thể xóa nhòa, chỉ là y đã cố tình quên đi mà thôi.

"Oán linh?!" Khác với phản ứng của Lục Áp, Trương Phương nhíu mày.

Từng tia tàn hồn mang theo oán khí cực lớn, có thể cảm nhận từ khí tức bạo ngược phát ra, trực tiếp nâng cảnh giới lên một tầng, đối với hắn tự nhiên là cực kỳ bất lợi.

Tuy không có vạn tượng, nhưng cũng có ba ngàn con số, trong đó bị tàn hồn phụ thể, cũng có một ngàn con số.

Có con gần cảnh giới Chuẩn Thánh, có con đã đạt cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng có lẽ bị Thiên Đạo áp chế, cũng không lợi hại đến mức phi lý, khí tức bạo ngược nhất cũng kém Trương Phương một bậc.

"Yêu Đình, quả thật đáng sợ!" Trương Phương lắc đầu than thở, từng tia tàn hồn có thể phát tán uy lực như vậy, nếu là bản thể thật sự, thì cảnh giới sẽ như thế nào.

Tuy chưa đạt Thánh, nhưng nhất định cũng không kém xa.

Trong trận Vu Yêu Lượng Kiếp đó, vô số sinh linh hai tộc có cảnh giới như vậy đã bị hủy diệt, quả thật khó có thể tưởng tượng.

Trong mắt Trương Phương lóe lên sự nóng bỏng, Yêu Đình thịnh thế năm xưa, thực sự phi lý, cũng muốn được chứng kiến một lần.

Hống!

Không bao lâu, tất cả hỏa thú hiện ra, tất cả tàn hồn phát ra từng đạo khí tức bạo ngược, uy thế vô song.

Những đại yêu đó gầm thét lên trời, sự phẫn nộ như đang tranh cãi với Thiên Đạo về sự bất cam và oán hận của mấy vạn năm trước.

Khí tức bạo ngược, lại tăng thêm một phần, khí tức của chúng đại yêu tụ lại một chỗ, xông thẳng lên trời.

"Chúng thần bái kiến Đế Tử!" Bỗng nhiên, đại yêu gầm thét xong, bị phụ hồn, tàn lưu một tia ý thức, đều đồng loạt quay người, nhìn về phía Lục Áp.

Đế Tử, con của Đế Tuấn, con của Yêu Đế.

Đối với những đại yêu đó mà nói, là sự tồn tại tôn quý, sự tồn tại vô thượng.

Trên thân Đế Tử, dường như thấy được thân ảnh huy hoàng vạn trượng kia, Đế Tuấn!

"…" Lục Áp sững sờ, tình huống này lại không ngờ, trong khoảnh khắc ngũ vị tạp trần.

Lục Áp nhìn thấy từng trận vô ngữ, pháp lực trong cơ thể dũng động, "Tình huống không ổn rồi!" Vốn tưởng rằng oán khí ngút trời, chúng yêu sẽ không bị khống chế, không ngờ lại biến thành cảnh tượng vạn yêu thần phục, quả thật… Hống!

"Lệnh Đế Tử, toàn quân xông lên giết!" Đại yêu có khí tức bạo ngược nhất gầm lên một tiếng giận dữ, lửa trong tay hóa thành hai cây cự phủ, liệt diễm bùng cháy.

Sát khí bùng nổ, trực tiếp lao về phía Trương Phương.

"Giết!" Ánh mắt Trương Phương ngưng lại, khí tức đáng sợ phát ra.

Hai luồng khí tức tiên phong va chạm, gió lớn đột ngột nổi lên.

Mùi máu tanh như ngưng thực, nhuộm đỏ một mảnh tiểu thiên địa.

Chúng yêu xông về phía Trương Phương, Lục Áp lại sững sờ đứng tại chỗ, không ra tay nữa.

Y có chút nghi ngờ, vì sao trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ lại có nhiều tàn hồn đại yêu như vậy; Hồng Hoang vô cùng rộng lớn, không biết bao nhiêu lý, chiến trường chính của Vu Yêu Lượng Kiếp tuyệt đối không ở đây, vì sao lại vượt qua không gian dài như vậy mà xuất hiện ở đây.

"Nữ Oa…" Lục Áp lẩm bẩm trong lòng, dường như cũng hiểu ra Nữ Oa để y vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ, dường như cũng không đơn giản chỉ là để đấu pháp.

Oanh!

Đại yêu cầm song phủ dẫn đầu xông lên, Trương Phương một kiếm như du long bật ra, muốn đâm vào thân thể y.

Không ngờ hỏa quang lóe lên, trực tiếp bị liệt diễm nuốt chửng, chặn lại.

Phanh!

Mũi kiếm Lưu Ly Kiếm đột nhiên bùng nổ một trận hà quang, chấn lùi đại yêu.

Tay trái Thanh Bình Kiếm phản thủ ra sau đâm tới, chặn lại một cây chiến mâu.

Trong chớp mắt, Trương Phương bị vô số đại yêu bốc lửa bao vây, không thể thoát thân.

Một ngàn đại yêu bị tàn hồn phụ thể, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, lại kết thành sát trận, có trật tự rõ ràng.

“Chết!” Trương Phương thấy đại yêu cầm song phủ có vẻ chỉ huy, biết nhất định phải giải quyết nó trước.

Thân hình lóe lên, tránh khỏi đao thương kiếm mâu tấn công, Trương Phương trực tiếp lao về phía đại yêu cầm phủ.

Có lẽ những đại yêu này không phải bản thể, không thích ứng với Liệt Diễm Chi Đạo, việc điều khiển cơ thể tự nhiên có chút không thích ứng, tốc độ chậm hơn một chút.

Chương 422

Hưu!

Trong hư không, một bàn tay đá khổng lồ đột nhiên xuất hiện, một tay chặn ngang phía sau Trương Phương, ngăn chặn công kích của chúng yêu.

Trương Phương triệu ra Đại Địa Chi Thủ, lại mượn lực dẫm lên bàn tay đá khổng lồ, trực tiếp lao về phía đại yêu cầm phủ.

Phanh!

Hai bên va chạm vào nhau, hư không bùng nổ từng trận khí đoàn.

Trương Phương dựa vào nhục thân cường hãn, đối phương lại chỉ là hỏa linh thể, tự nhiên không sợ.

Chỉ một kích, liền đánh bay đại yêu cầm phủ, thân hình bay ngược, khí tức trên người tiêu hao hơn một nửa.

Hống!

Chúng yêu đồng loạt gầm lên giận dữ, vây quanh Trương Phương.

Trương Phương trực tiếp bay lên không, chú pháp lực vào Lưu Ly Kiếm, một đạo kiếm khí quét ra.

Kiếm khí phá tan chúng yêu, dư uy không dứt.

Ba ngàn hỏa linh thể, trong chớp mắt đã giảm đi một phần ba.

Dù sao những đại yêu không bị tàn hồn phụ thể, cảnh giới kém hơn rất nhiều.

Hưu!

Bên tai truyền đến tiếng kình phong, Trương Phương nghiêng

mình né tránh, một thanh trường kiếm chém xuống sát người.

"Theo Đế Tử, giết giết giết!" "Giết!" Thấy Lục Áp ra tay, chúng yêu khí thế hừng hực, phát ra từng tiếng thú gầm, vang vọng thiên địa.

"Lục Áp!" Trương Phương quay người lại, cười toe toét, song kiếm quang mang lấp lánh, khiến người ta hoa mắt.

Lục Áp tự nhiên sẽ không cho rằng những hỏa linh thể này có thể đánh bại Trương Phương, tự mình ra tay, cũng tốt để một lần bắt gọn hắn.

Lúc này thân mình giữa trận, trong lòng dâng lên hào khí vạn trượng, công pháp điên cuồng vận chuyển, khí thế liên tục tăng vọt.

Công pháp y tu luyện đặc biệt, càng kích động phẫn nộ, uy lực càng lớn.

Cùng chúng yêu chinh chiến, đối với Lục Áp mà nói tự nhiên là hưng phấn cực độ.

Năm xưa Vu Yêu đại chiến, Đế Tuấn mơ hồ biết Yêu tộc có đại kiếp nạn, liền dốc toàn lực phá vỡ cấm cố, mới đưa Lục Áp ra ngoài, lưu lại một tia huyết mạch; vì vậy Lục Áp cũng không có cơ hội tham gia Vu Yêu đại chiến.

"Cảnh giới tăng lên?!" Trương Phương thấy vậy, khẽ kinh ngạc, nhưng cũng không sợ.

Dù sao chiến đấu thật sự, bây giờ mới bắt đầu.

"Thanh Liên!" Trong miệng thốt ra hai chữ, một đóa thanh liên từ Thanh Bình Kiếm bay ra, từ từ xoay chuyển, độc lập giữa thế gian.

Trong đó ẩn chứa uy lực to lớn, đều được thu lại, không một tia nào thoát ra.

Nhưng khí tức đáng sợ mà thanh liên phát ra, cũng đủ để chấn

nhiếp chúng nhân.

Bước chân của chúng yêu khẽ khựng lại, nhưng giây tiếp theo không hề do dự, lại lao lên, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

"Thanh Liên Kiếm Linh!" Lục Áp thấy thanh liên, trong mắt lóe lên vẻ ghen tị, ném trường kiếm trong tay ra.

Lệ!

Trường kiếm hóa thành hỏa diễm, tiếng chim hót trong trẻo truyền ra, một con Viêm Điểu từ từ bay ra.

Viêm Điểu bay lượn quanh thanh liên, nơi nào đi qua đều mang theo diễm quang, hai bên đối đầu.

Giữa thanh liên và thần thông phục chế Viêm Điểu của Trương Phương, thiên sinh tựa như tử địch.

Một chim một sen, một tĩnh một động.

"Tái chiến!" Thấy Thanh Liên buộc Viêm Điểu phải lui, Trương Phương khẽ mỉm cười, lại quát một tiếng.

Trường kiếm vung lên, thân hình hư hóa, chia làm hai.

Một đạo Trương Phương cầm Lưu Ly Kiếm đánh về phía Lục Áp, một đạo Trương Phương cầm Thanh Bình Kiếm xông vào đám yêu.

Hai đạo thân ảnh một mạnh một yếu, nhưng đều chân thực như thật.

Trương Phương cầm Lưu Ly Kiếm dĩ nhiên là chủ thể, hắn lật tay, một vật xám xịt hiện ra, chính là Hỗn Độn Châu.

Chương 423

Một màn u quang rải xuống, lại bay về phía đạo Trương Phương còn lại, bảo vệ thân hình hắn.

Trương Phương phân ra một phần pháp lực cho hư ảnh, nhưng có Hỗn Độn Châu bảo vệ thân thể, tự nhiên có thể chiến đấu lâu hơn một chút, hơn nữa còn có thể chống đỡ phần lớn công kích của đại yêu.

Chỉ thấy Lục Áp lại triệu ra một thanh trường kiếm, binh khí này hiển nhiên không phải vật phàm, phẩm giai không hề thấp.

Thanh Viêm Điểu kiếm và Thanh Liên đối chọi gay gắt, lúc thì liệt diễm cuồn cuộn, lúc thì ảo ảnh biến hóa.

Giữa vùng thiên địa này, tức thì mở ra ba chiến trường.

Bất kể là nơi nào, đều vang lên từng trận tiếng nổ, khói đặc bốc lên tứ phía, che khuất cả trời đất, xen lẫn vô số tiếng gầm giận dữ.

Xoảng!

Lưu Ly Kiếm gạt bay trường kiếm trong tay Lục Áp, Trương Phương lại ở một góc độ hiểm hóc đâm tới.

Lục Áp tránh không kịp, đành vung một chưởng ngang, trực tiếp đánh bật trường kiếm đang lao tới.

Hai người lùi lại một khoảng cách, Lục Áp bấm pháp quyết, trực tiếp triệu ra một kiện pháp bảo, hình dạng hồ lô.

"Trảm Tiên Phi Đao?!" Trương Phương thấy vậy, mắt sáng lên, trước kia đã từng nghe nói về pháp bảo này, Triệu Công Minh cũng suýt chết vì nó.

Đánh nhau với Lục Áp nhiều lần như vậy mà chưa từng thấy hắn

dùng.

Trương Phương mở Cường Hóa Khí, liếc nhìn một cái.

Tên gọi: Trảm Tiên Phi Đao.

Phẩm cấp: Cao cấp Tiên Thiên Linh Bảo.

Hiệu dụng: Sát phạt, luyện hóa. (Được chế tạo từ tinh huyết của Khoa Phụ, Hậu Nghệ và một hồ lô vô danh, chứa khí sát phạt, cực kỳ âm độc).

"Tinh huyết Đại Vu?!" Trương Phương ngẩn ra, *ngọa tào*, Trảm Tiên Phi Đao gì đây?

Khoa Phụ và Hậu Nghệ là hai Đại Vu bị giết, tự nhiên trong lòng có bất cam, lúc này đem tinh huyết của họ luyện hóa, trong đó tất nhiên chứa đầy oán khí.

Có thể bị Cường Hóa Khí đánh giá là "âm độc", chắc chắn là do oán khí tạo thành.

Vô số năm qua, Lục Áp lại dùng nó chém giết biết bao tu sĩ, oán khí ngút trời cũng không phải là không thể.

Chỉ sợ bị thu vào hồ lô, không chết cũng phải lột da, hồn phách rơi vào Hỗn Độn.

Nhìn từ Đinh Đầu Thất Tiễn Thư và Trảm Tiên Phi Đao, Trương Phương chưa từng nghĩ Lục Áp là kẻ có lòng thiện lương.

Người có thể dùng loại thần thông và pháp bảo âm tà này, chắc chắn không phải là hạng người tốt.

"Đi!" Lục Áp bấm pháp quyết, một đạo vụ khí hiện ra từ trong hồ lô.

Xoẹt!

Vụ khí hình người vừa xuất hiện, liền nhanh chóng co rút lại, không dám ló đầu ra.

Bởi vì khoảnh khắc khí tức của bóng người tản ra, đám đại yêu phía dưới đồng loạt dừng lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn lên, hỏa diễm trên người chúng rung động.

Lục Áp và Trương Phương thấy vậy đều ngẩn ra, rồi lập tức phản ứng.

Vu và Yêu là kẻ thù không đội trời chung, bất kể trải qua bao nhiêu năm, trạng thái tử địch này sẽ không thay đổi.

Trảm Tiên Phi Đao được luyện chế từ tinh huyết của Khoa Phụ và Hậu Nghệ, tự nhiên mang theo khí tức Vu Tộc, làm sao đám yêu có thể chịu đựng được.

Những đại yêu đang dừng lại, bị tàn hồn nhập thể kia; pháp bảo có linh, cảm nhận được uy thế phẫn hận của Yêu Tộc, nên vụ khí hình người cũng không dám ló đầu.

"Đế tử!

Yêu Tộc thần thông vô số, cớ gì lại phải dùng thứ bảo bối xui xẻo này?!" Con đại yêu cầm phủ có linh tính tốt nhất, cất giọng khàn khàn nói.

Vu và Yêu không thể cùng tồn tại, Yêu Tộc căm hận Vu Tộc đến cực điểm, không muốn Đế tử vấy bẩn.

"Cửu Anh tướng quân nói có lý, tại hạ sơ suất!" Lục Áp nghe vậy, đáp lời, trực tiếp thu Trảm Tiên Phi Đao lại.

Với thân phận của hắn, vốn không cần nghe lời kiến nghị này, muốn làm gì thì làm.

Nhưng không nể mặt Cửu Anh lão tướng quân thì tự nhiên không

được.

Lục Áp biết rõ, tàn hồn Cửu Anh chỉ có một tia chấp niệm với Vu Tộc, những lời nói mang tính cơ giới, nhưng hắn không đành lòng phản bác, dường như lại trở về cảnh tượng bị các Yêu Thần giáo huấn trước kia.

Chương 424

"Cửu Anh?!" Trương Phương nghe thấy xưng hô này, có chút kinh ngạc.

Thượng Cổ Yêu Đình có Mười Đại Yêu Thần, Thương Dương, Lục Ngô, Khai Minh Thú, Kế Mông, Anh Chiêu, Bạch Trạch, Cùng Kỳ, Lộ Đoan, Khâm Nguyên, Quỷ Xa, Tất Phương, Cửu Anh.

Cửu Anh chính là một trong số đó, thực lực của các Yêu Thần này sánh ngang với Tổ Vu, tự nhiên cực kỳ cường hoành.

Vu Tộc cũng chỉ có Mười Hai Tổ Vu, cùng với Đế Tuấn, Thái Nhất và Mười Đại Yêu Thần đối kháng.

Không bàn về thực lực, Tổ Vu mạnh hơn Yêu Thần rất nhiều.

Nếu không phải Đông Hoàng Thái Nhất có Đông Hoàng Chung, Đế Tuấn có Hà Đồ Lạc Thư, lại có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, thì mới có thể liều chết cùng Vu Tộc.

Tương truyền Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu Tộc triệu ra Bàn Cổ chân thân, cũng có tu vi Thánh Nhân, lại là loại cực cao.

"Xem ra tàn hồn của Cửu Anh đã bị suy yếu rất nhiều, nếu không thì không thể chỉ có thực lực như vậy!" Trương Phương trong lòng không khỏi có chút hoài nghi.

Nhưng đại chiến đang diễn ra, cũng không có nhiều thời gian để suy nghĩ.

Dưới đất, Trương Phương cầm Thanh Bình Kiếm, đầu đội Hỗn Độn Châu, quét ngang giữa đám yêu.

Mỗi một kiếm vung ra, đều có một đạo hỏa linh thể tan rã.

Hiển nhiên, trải qua một thời gian dài như vậy, dù có tàn hồn nhập thể, hỏa linh thể cũng không thể chống đỡ lâu đến thế, uy thế dần dần suy giảm.

Chỉ là một luồng tàn hồn, không thể trách được.

"Giết!" Cửu Anh cầm song phủ, ở tuyến đầu.

Hắn lẽ ra có chín đầu thú, nhưng tiếc là hỏa linh thể không chống đỡ nổi sự tiêu hao khổng lồ, khiến hắn không thể phát huy được nhiều bản lĩnh.

Tàn hồn chỉ có tính chất điều khiển, không có pháp lực thần thông khi còn sống.

Cự phủ chém xuống, bổ vào màn tro, tạo ra từng vòng sóng gợn.

"Nhanh chóng phá địch, không để lại cơ hội!" Tự nhiên, Cửu Anh trước khi thân tiêu đạo tử thật sự, muốn tận lực cuối cùng vì Đế tử, đánh bại kẻ địch trước mắt.

Rầm!

Thân hình Cửu Anh bị đẩy lùi, vài đạo đại yêu xông lên, trực tiếp nổ tung.

Liệt diễm cuồn cuộn, hỏa quang bắn ra tứ phía.

Kích nổ thân thể, loại công kích tự sát này, muốn đồng quy vu tận.

Không chỉ vậy, ngay sau đó, vô số đại yêu khác xông lên, hơn ngàn yêu chúng còn sót lại trên chiến trường, như những kẻ liều chết, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Không hề cho Trương Phương cơ hội phản ứng, hết đợt này đến đợt khác nổ tung, khói đặc cuồn cuộn.

Dưới đất hỏa quang rực rỡ, khiến hai người đang giao chiến trên cao cũng phải động lòng.

Lục Áp dừng thân hình, nhìn cảnh tượng phía dưới, trong mắt lóe lên những cảm xúc khó tả.

Chỉ vào lúc này, hắn dường như mới hơi hiểu ra nguyên nhân Nữ Oa muốn hắn vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Sau hơn ngàn tiếng nổ, một đạo hôi quang xuyên không.

Trương Phương vươn tay đỡ lấy, chính là Hỗn Độn Châu không chịu nổi uy lực của vụ nổ.

Trên châu xuất hiện từng vết nứt, linh tính mất mát rất nhiều.

Dù là Tiên Thiên Linh Bảo phòng ngự cao cấp, cũng không thể đỡ nổi uy lực vụ nổ của nhiều Kim Tiên, Chuẩn Thánh đến vậy.

Hống!

Cửu Anh gầm lên giận dữ, cự phủ vung ra, đối chọi với Trương Phương.

Một nhát phủ bay ra, trực tiếp xuyên thấu lồng ngực Trương Phương, xé rách ra.

Xoảng!

Thanh Bình Kiếm cũng xuyên qua thân thể Cửu Anh, liệt diễm cuồn cuộn, ẩn chứa thế phá nát.

Cả hai bên đều bỏ qua vết thương trên người, một kiếm một phủ liên tục công kích, gầm thét.

Chẳng mấy chốc, trên người cả hai đều chằng chịt vết thương.

Hống!

Chương 425

Cửu Anh cuồng nộ gầm lên một tiếng, liệt diễm chiến phủ trong tay hóa thành tro bụi, biến mất trong hư không.

Sau đó, thân thể hắn cũng dần dần biến mất từng chút một.

"Đế tử thánh uy, vì Yêu Đình mà chiến!" Theo tiếng gầm giận dữ cuối cùng đầy bất cam, hỏa linh thể Cửu Anh biến mất, một luồng tàn hồn màu đen cũng tan rã.

Hư ảnh Trương Phương huyễn hóa ra cũng tan vỡ, Thanh Bình Kiếm bắn lên, bay về phía chân thân hắn.

Cửu Anh và hư ảnh Trương Phương đã đồng quy vu tận.

Thực ra, hư ảnh của Trương Phương đã gần tan biến sau vụ nổ, nhưng Cửu Anh đã chiến đấu huyết chiến đến mức này, chắc chắn không muốn để lại tiếc nuối, tái hiện khí thế năm xưa!

Đến đây, vạn tượng đều tiêu diệt.

"Hô!" Trương Phương nắm chặt Thanh Bình Kiếm, ngón tay vuốt ve thân kiếm, không biết nên cảm thấy thế nào.

Hắn không thấy Trảm Tiên Phi Đao xuất hiện, có chút tiếc nuối; không biết vì sao, Trương Phương lại có hứng thú với Trảm Tiên Phi Đao, nhưng giờ xem ra không có duyên rồi.

"Giết!" Bên kia, Lục Áp đã thu lại cảm xúc, che giấu nỗi bi thống sâu sắc, chuyển hóa thành lửa giận.

Liệt diễm cuồn cuộn trên người hắn.

Lệ!

Một tiếng kêu minh rền vang, một đạo thân ảnh khổng lồ hiện ra,

uy thế khủng bố lan tỏa.

"Kim Ô nguyên thể!" Trương Phương khẽ nheo mắt, đây là lần thứ hai thấy Lục Áp hiện ra yêu khu.

Cảm nhận sự phẫn nộ trong đó, Trương Phương lại biết, cơn giận này không nhằm vào mình.

Có lẽ là Vu Tộc, có lẽ là chư thiên, hoặc có lẽ là thứ gì khác.

Chỉ là hiện tại Trương Phương vừa hay ở trước mặt hắn, trở thành một cái nơi để trút giận.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Chưa kịp giao đấu, xa xa bỗng truyền đến tiếng nổ vang trời.

Một đám mây hình nấm bốc lên, khí lãng gào thét, trong khoảnh khắc, vạn dặm vuông hóa thành hư vô.

Vô số hoa cỏ cây cối, đá tảng chim thú, tất cả đều bị hủy diệt.

Đạo bào trên người Trương Phương phấp phới, nhận tin tức từ Thanh Liên truyền đến, hắn mở ra một đạo quang tráo, đẩy lùi khí lãng cuồn cuộn đang ập tới.

Hiển nhiên, Viêm Điểu và Thanh Liên đồng thời bạo phát, tạo ra lực sát thương cực lớn và khủng bố.

Hai đạo độn quang bắn ra, bay về phía chủ nhân của chúng.

Lục Áp há miệng, trực tiếp nuốt Viêm Điểu vào bụng, hỏa diễm trên người hắn càng thêm thịnh vượng.

Thanh Liên độn vào thân Thanh Bình Kiếm, thanh quang chợt lóe.

Cả hai đều lưỡng bại câu thương, uy lực của hai vụ nổ hòa vào

nhau, không thể nói ai thắng ai hơn.

Hô hô!

Khí lãng vẫn gào thét, làm hư không dập dờn từng vòng sóng.

Vụt!

Khí lãng chưa tan, Trương Phương và Lục Áp đồng thời lóe lên.

Thanh Bình Kiếm và Lưu Ly Kiếm được thu lại, Trương Phương trực tiếp dùng song quyền đối địch, đối chọi với liệt diễm, dùng nhục thân cứng rắn kháng cự là điều tuyệt diệu.

Đáng tiếc Thất Phách Thần Thông không dùng được, nếu không thì cũng là một đại sát khí.

Trương Phương không biết Ni Hoàn Cung vì sao tự mình phong bế, không phải bị người khác cấm chế, hắn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần có thời gian, Ni Hoàn Cung tự nhiên sẽ từ từ khôi phục.

Xoẹt!

Một đạo quang tuyến cực nóng bắn ra, ẩn chứa uy lực xuyên thấu hư không.

Chương 426

Đối mặt với quang tuyến cực nóng, Trương Phương khẳng định không dám đỡ trực diện, hắn lóe thân tránh đi, trực tiếp lao về phía Kim Ô nguyên thể.

Đạo quang tuyến cực nóng kia không hề biến mất, quay một vòng, bám riết Trương Phương không tha.

"Giết!" Song quyền Trương Phương kim quang rực rỡ, Cửu Chuyển Nguyên Công phát động, phụ trợ bên trên.

Trong mắt Lục Áp lóe hàn quang, không hề có chút cảm tình nào, nhìn Trương Phương đang chiến đấu, tựa như một người chết.

Hoa!

Trương Phương tung một quyền, đánh vào Kim Ô nguyên thể.

Không ngờ, nắm đấm trực tiếp lún vào trong, thân thể Kim Ô hóa thành liệt diễm, đánh trượt.

Bồng Lai Tiên Đảo, Bích Du Cung.

Một đạo thân ảnh vội vàng đẩy cửa bước vào, rồi đánh một cái kê thủ, cung kính nói: "Giáo chủ!" Nhìn thấy dáng vẻ người đó, chính là Đa Bảo Đạo Nhân.

"Điều tra thế nào rồi?" Ngồi trên cao, ẩn mình trong bóng tối, Thông Thiên Giáo Chủ cất giọng nhàn nhạt.

"Bẩm Giáo chủ, không có bất kỳ tin tức nào của Phó Giáo chủ!" Đa Bảo Đạo Nhân cứng đầu nói, tuy rằng có thể vì thế mà chọc giận lão sư, nhưng cũng tốt hơn là nói bừa.

Hoa!

Trong chớp mắt, nhiệt độ xung quanh hạ xuống điểm đóng băng, những trụ ngọc trắng sáng lấp lánh phát ra hàn quang.

Uy thế Thánh Nhân vô thượng bùng phát, nhưng chưa kịp đến trước mặt Đa Bảo Đạo Nhân, liền như thủy triều rút đi.

"A!" Đa Bảo Đạo Nhân kinh hãi toát mồ hôi lạnh, "Giáo chủ, chúng ta chỉ tra được Phó Giáo chủ bị Nữ Oa mang đi, sau đó Lục Áp cũng bị gọi đi!

Chỉ là hướng đi thì không biết!" Ý trong lời nói là, tung tích Thánh Nhân, cũng không thể dò xét được.

"Lục Áp?!" Giọng Thông Thiên Giáo Chủ hơi trầm xuống, ngón tay khẽ gõ, cốc cốc vang vọng.

Mối quan hệ và thân phận của Lục Áp và Nữ Oa, hắn tự nhiên biết rõ; năm xưa khi Vu Yêu Lượng Kiếp, chư thiên Thánh Nhân tụ tập tại Oa Hoàng Cung, chẳng lẽ...

Thông Thiên Giáo Chủ trước kia không hiểu Nữ Oa vì sao lại trợ trận, giờ phút này lại có chút lĩnh hội.

"Còn tra ra gì nữa không?" Giáo chủ lại lên tiếng hỏi.

"Không có, xin Giáo chủ giáng tội!" Đa Bảo Đạo Nhân đáp lời, trong lòng vô cùng bất đắc dĩ, cũng có chút lo lắng cho Phó Giáo chủ, dù sao trước kia hắn cũng đã cứu mình trong Tru Tiên Kiếm Trận, sao có thể dễ dàng quên được?!

"Ngươi lui xuống đi!" Thông Thiên Giáo Chủ phất tay, một đạo thanh phong đưa đi, cửa cung mở ra, ánh sáng chói chang chiếu vào.

Đa Bảo Đạo Nhân không dám ngẩng đầu nhìn vẻ mặt của chủ nhân, nhưng cũng có thể cảm nhận được sự phẫn nộ trong lòng ngài, hắn ngập ngừng nói: "Giáo chủ…" "Có chuyện gì?" "Triệu Đạo hữu và Vân Tiêu cùng các đạo hữu khác đều đã trở về động phủ hải ngoại,

ngay cả đệ tử của Phó Giáo chủ là Lục Nhĩ Mi Hầu, Tiêu Thăng, Tào Bảo… cũng đã rời đi!" Đa Bảo Đạo Nhân khẽ nói, khẽ thở dài.

"Có phải lại xảy ra tranh chấp với Quy Linh Thánh Mẫu và những người khác không?" Thông Thiên Giáo Chủ khẽ nhắm mắt, mặt không biểu cảm nói.

Năm xưa Tru Tiên Trận bị phá, Thông Thiên Giáo Chủ liền dẫn theo đệ tử Tiệt Giáo rời đi, cùng trở về Bồng Lai Tiên Đảo.

Nhưng trong số đệ tử dường như đã xuất hiện sự chia rẽ, thỉnh thoảng lại có tranh chấp.

"Đúng vậy!" Đa Bảo Đạo Nhân gật đầu đáp, việc này hắn thấy cũng không tiện nhúng tay vào.

Nói xong, Thông Thiên Giáo Chủ im lặng không nói.

Đa Bảo Đạo Nhân hiểu ý của ngài, đánh một cái kê thủ nói: "Đệ tử cáo thoái!" Thân hình chợt lóe, liền trực tiếp độn ra khỏi cung, cửa cung "rầm" một tiếng tự động đóng lại.

Bóng tối bao trùm khuôn mặt Thông Thiên Giáo Chủ, khiến không thể nhìn rõ.

Một lúc lâu sau, thân hình Thông Thiên Giáo Chủ hư hóa, trực tiếp xuất hiện trên một vách đá cao phía sau cung.

Nơi đây linh khí trời đất bao quanh, chính giữa đặt một lá cờ, hình tam giác, sáu dải cờ rủ xuống.

Trên đó ghi tên sáu người: Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nữ Oa, Chuẩn Đề Đạo Nhân, Chu Vũ Vương, Khương Tử Nha, chính là Lục Hồn Phiên.

"Ngày Lục Hồn Phiên thành, chính là lúc các ngươi mệnh vong!" Thông Thiên Giáo Chủ lạnh lùng nhìn Lục Hồn Phiên, lẩm bẩm nói.

Khương Tử Nha là nhân vật được trời chọn để phong thần, tự nhiên phải viết lên; Chu Vũ Vương lập nên cơ nghiệp nhà Chu tám trăm năm, cũng không thể để hắn yên ổn.

Còn về Tứ Thánh, thì càng không cần nói, đặc biệt là Nữ Oa, không chỉ hại Tru Tiên Trận bị phá, còn bắt giữ Phó Giáo chủ của mình đi.

Văn Trọng lĩnh quân bị Chu Quân đánh bại, chỉ có thể liên tục thối lui, dẫn tàn quân về triều.

Không ngờ Tiển Giáo tiên nhân truy đuổi không tha, liên tục cắt đường lui, khiến Văn Trọng buộc phải liên tục thay đổi lộ tuyến hành quân, mới có thể thoát ly.

Chỉ tiếc là mười tướng sĩ dưới trướng chỉ còn một, ngay cả hai đệ tử thân cận của Văn Trọng là Cát Lập và Dư Khánh, cũng đều chiến tử.

Chương 427

Một ngày nọ, Văn Trọng suất lĩnh tàn quân, đến Tuyệt Long Lĩnh!

"Thật là một nơi âm tà!" Vừa đặt chân đến, Văn Trọng liền cảm thấy nơi này không ổn, âm tà chi khí bao phủ, địa thế hiểm trở, như một con cự long, nhưng con rồng này lại bị thân thủ chia lìa.

Hoàn toàn là một cảnh tượng long vẫn.

"Không ngờ ta lĩnh quân ba mươi vạn, chinh chiến bao nhiêu năm, nay lại rơi vào thảm cảnh này!" Văn Trọng nhìn tàn quân bại tướng phía sau, ai nấy đều mang thương tích, trong lòng dâng lên chút day dứt và bi thương, không nhịn được mà bi ai than khóc.

Không trách ai cả, chỉ là thời vận không may, mệnh phải như vậy.

Xuất thân từ môn hạ Tiệt Giáo, tự nhiên phải có kiếp này; hắn cũng không trách Trương Phương, dù sao nghe nói Phó Giáo chủ hiện tại sinh tử bất minh.

"Tiếp tục hành quân!" Nghe tin tiền tuyến báo về không phát hiện địch quân mai phục, Văn Trọng liền hạ lệnh.

Đội quân hơn vạn người hành tiến vài cây số, mới từ từ dừng lại, muốn chỉnh đốn nghỉ ngơi.

Các tướng sĩ đều tinh bì lực tẫn, mấy ngày liền bôn ba khắp nơi, sớm đã hao phí hết tất cả tâm thần, huống chi còn bị người ta truy đuổi như chó chết đuối.

"Văn Trọng!" Văn Trọng vừa định xuống ngựa, trên không bỗng truyền đến một tiếng quát lớn, như sấm sét nổ vang.

"Kẻ nào?!" Văn Trọng giật mình, vội nhìn lên, pháp lực trong cơ thể cuồn cuộn.

Khoảnh khắc tiếp theo, Văn Trọng nhìn rõ người đó, lập tức toát mồ hôi lạnh, quát: "Nhiên Đăng?!" Người đó chính là Nhiên Đăng Đạo Nhân, chắp tay sau lưng, đạo bào bay phấp phới.

"Văn Trọng, hôm nay ngươi sẽ mệnh vong tại Tuyệt Long Lĩnh!" Nhiên Đăng Đạo Nhân nhàn nhạt nói, vẻ mặt lạnh lùng.

Hắn đã chờ đợi ở đây bấy lâu, sau khi hạ được Văn Trọng, phe Tây Kỳ có thể cao ca mãnh tiến, cũng không cần phải ở lại trong hồng trần nữa.

"Khốn kiếp!" Văn Trọng hai mắt đỏ ngầu, lửa giận cuồn cuộn trong lồng ngực.

Hắn đã chạy trốn bao nhiêu ngày, lại bị người ta bày kế.

Tuy có lòng liều chết, nhưng đối đầu với Nhiên Đăng Đạo Nhân – tồn tại Chuẩn Thánh, thì chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

"Nhiếp!" Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng không phí lời, tế xuất Tử Kim Bát Vu trong tay, một đạo kim quang bắn về phía Văn Trọng.

Sau đó Tử Kim Bát Vu trương đại, hóa thành lớn năm mươi trượng, muốn trực tiếp hạ xuống, vây khốn đối thủ.

"Làm sao có thể như vậy?!" Văn Trọng đại nộ, tay cầm Thư Hùng Giao Long Song Tiên, hai luồng thanh hồng quang đan xen, đánh vào kim quang đang ập tới.

Rầm!

Hai bên đối chọi, trực tiếp nổ tung.

"Hừ!

Không biết sống chết!" Nhiên Đăng Đạo Nhân lạnh lùng hừ một tiếng, Tử Kim Bát Vu lại bắn ra vài đạo kim quang.

Văn Trọng vung roi, tạo ra từng trận tiên ảnh, dày đặc không kẽ

hở.

Vô Nại, chênh lệch thực lực hai bên quá lớn, một đạo kim quang trực tiếp đánh trúng cổ tay Văn Trọng.

Bụp!

Hùng Giao Long Tiên rơi xuống đất, phát ra tiếng động trầm đục, cuốn lên từng trận bụi.

Văn Trọng khẽ rên một tiếng, chỉ cảm thấy cổ tay như bị xé nát, đau đớn khó nhịn.

Hắn bấm pháp quyết, Thư Hùng Giao Long Song Tiên đồng thời bay lên, bắn về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân, ý đồ vây Ngụy cứu Triệu.

Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy Song Tiên ập tới, trên mặt không hề có một gợn sóng.

Hai đạo kim quang thô lớn bắn ra từ Tử Kim Bát Vu, đánh trúng Thư Hùng Giao Long Song Tiên, nổ tung.

Mắt Văn Trọng muốn nứt ra, không ngờ mình lại không chịu nổi một hợp, ngay cả một chút năng lực phản kháng cũng không có, trong lòng dâng lên bi ai vô hạn.

"Thổ hành thuật!" Văn Trọng lại bấm pháp quyết, trực tiếp độn nhập lòng đất, muốn bỏ trốn.

Ngũ Hành Độn Hình thuật vô cùng ảo diệu, nếu lĩnh ngộ sâu sắc, muốn trốn thoát cũng không phải là không thể.

Đáng tiếc, Văn Trọng lại đối mặt với Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Chỉ thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân khẽ quát một tiếng, song chưởng hư đẩy, một luồng pháp lực hùng dũng đánh vào lòng đất.

Rầm!

Đại địa chấn động, khiến các sĩ tốt phàm nhân phía sau đứng không vững, thân hình lắc lư.

Chương 428

Chỉ một kích, cả mặt đất liền lún sâu vài mét, một đạo thân ảnh bị lực chấn động ép buộc phải độn ra.

"Văn Trọng, thúc thủ chịu trói đi!" Nhiên Đăng Đạo Nhân nhàn nhạt nói một câu, một đạo thần mang từ giữa ngón tay bắn ra, tốc độ nhanh đến mức không kịp tránh né.

Phốc!

Thần mang xuyên thấu lồng ngực Văn Trọng, một ngụm tiên huyết nóng hổi phun ra từ miệng hắn.

Văn Trọng trợn to mắt, trong mắt tràn đầy vẻ bất cam, thân thể lại vô lực buông thõng.

Tàn khu đổ sập xuống đất, từ đây thân tiêu đạo tử.

Một đạo hồn phách độn xuất, trực tiếp bay về Phong Thần Đài, bị kéo đi.

"A!

Văn Thái Sư chết rồi!" Hơn vạn tướng sĩ quân Thương còn lại, mặt mày xám như tro, vẻ mặt không thể tin được.

Tia sinh cơ cuối cùng trong lòng đều bị cắt đứt, làm sao có thể không run sợ.

Dù có lòng phản kháng, cũng không muốn mất mạng.

Thủ đoạn của tiên nhân và phàm nhân vốn không thể so sánh, một kẻ ở trên trời, một kẻ ở dưới đất.

"Người đầu hàng vô tội!" Nhiên Đăng Đạo Nhân thu Tử Kim Bát Vu lại.

Ban đầu hắn dùng pháp bảo để giam cầm Văn Trọng, nhưng không ngờ hắn lại liều chết ngoan kháng, không chịu khuất phục.

Nhìn xuống hơn vạn sĩ tốt phàm nhân phía dưới, Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng không có vẻ mặt gì tốt đẹp, liền nhàn nhạt nói.

Loảng xoảng!

Lời vừa dứt, tất cả tướng sĩ đều ném binh khí trong tay xuống đất, tỏ ý thần phục.

"Trụ Vương vô đạo, Vũ Vương minh đạo, các ngươi chớ có chấp mê bất ngộ nữa!" Nghe tiên nhân nói vậy, các tướng sĩ nhìn nhau, sau đó đồng loạt nói: "Chúng ta nguyện quy thuận Chu Quân!" Thanh âm chấn động, sau đó phía sau vang lên từng trận tiếng ngựa chiến hí vang.

Quân kỳ bay phấp phới, đầu người nhấp nhô, trên kỳ có một chữ "Chu" thật lớn, chính là Chu Quân.

Khương Tử Nha đứng đầu, cưỡi Tứ Bất Tượng, phi nhanh tới.

Thấy hơn vạn tướng sĩ quân Thương vứt bỏ binh khí, hắn mới không hạ lệnh tấn công.

"Đạo hữu công không thể chối bỏ!" Khương Tử Nha xuống ngựa, hướng Nhiên Đăng Đạo Nhân đánh một cái kê thủ.

Nhìn thi thể Văn Trọng trên mặt đất, không khỏi hư thanh cảm thán một phen.

Đối thủ già dặn chiến trường, cuối cùng cũng thân tiêu đạo tử rồi.

"Chuyện này đã xong, bần đạo cũng nên về sơn môn!" Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng đánh một cái kê thủ, nhạt cười nói.

"Có lao Đạo hữu!" Khương Tử Nha đáp lời, thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân hóa thành hồng quang độn đi, mới sai người thu thập tàn cục,

tiếp tục tiến quân về Triều Ca. … Tin tức Văn Trọng mệnh vong tại Tuyệt Long Lĩnh truyền về Triều Ca, gây ra một trận xôn xao trong quân thần thượng hạ.

Có người than vãn tiếc nuối, có người trách móc, có người phẫn nộ, các thần tử đều có biểu hiện riêng, một mảnh xôn xao.

Do Thượng Đại Phu Kim Thắng dâng biểu, tấu xin dùng Tổng binh Tam Sơn Quan Đặng Cửu Công đi phá Tây Kỳ.

Trụ Vương suy nghĩ một phen, lập tức hạ chỉ phong soái, lệnh Đặng Cửu Công nhanh chóng đến chặn Chu Quân, lại lệnh Khổng Tuyên làm tân Tổng binh.

Đặng Cửu Công nghe chỉ, lập tức chỉnh đốn quân dưới trướng, ra chiến trường.

Nhưng hai quân vừa giao chiến, Khương Tử Nha lại bị chặn ở Tây Kỳ, sát phạt lại tiếp diễn.

Cả Tiệt Giáo và Xiển Giáo đều ngầm sôi sục, các môn nhân nôn nóng muốn thử sức, muốn xuống núi trợ trận.

Trong lòng các tiên nhân đều hiểu rõ, Tru Tiên Kiếm Trận do Thông Thiên Giáo Chủ bày ra trước kia đã thất bại, chắc chắn ngài sẽ tìm cơ hội tái chiến, lấy lại thể diện, vì vậy ai nấy đều có mưu tính riêng.

Văn Trọng mệnh vong tại Tuyệt Long Lĩnh, Đặng Cửu Công cầm soái lệnh chinh chiến Tây Chu, tranh chấp giữa hai quân lại tiếp diễn.

Tất cả những điều đó, đều không liên quan gì đến Trương Phương và Lục Áp đang ở trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Hai người vẫn đang đại chiến, chưa phân định thắng bại.

Trương Phương một quyền oanh vào Kim Ô nguyên thể, phần bị

đánh trúng tức thì hóa thành liệt diễm, từng trận bốc cháy.

"Hóa diễm?!" Trương Phương giật mình, vội vàng rút thân lùi lại.

Chương 429

Bộ phận của Kim Ô nguyên thể lại có thể tùy ý biến thành liệt diễm, chẳng lẽ không bị ảnh hưởng bởi công kích cận thân sao?

Có lực mà không dùng được, thật sự khiến người ta uất ức.

Xoẹt!

Quang tuyến cực nóng chớp mắt đã đến, bắn ra, dường như ngay cả hư không cũng muốn bị nung chảy.

"Diệt!" Trương Phương khẽ quát một tiếng, tay vung ra, vô số cự thạch bay lên ngưng tụ thành một bàn tay đá khổng lồ, chặn lại đạo quang tuyến cực nóng đang ập tới.

Rầm!

Bàn tay đá khổng lồ nắm chặt quang tuyến cực nóng, rồi tức thì nổ tung dữ dội, đá vụn bay tán loạn.

Quang tuyến cực nóng trực tiếp xuyên thấu bàn tay đá khổng lồ, dư uy không giảm.

Trương Phương lập tức quyết đoán, trực tiếp tung một quyền, kim quang rực rỡ, oanh vào quang tuyến cực nóng, đánh nát nó.

Sau khi bị bàn tay đá khổng lồ tiêu hao, uy lực của quang tuyến cực nóng cũng có thể chịu đựng được.

Lệ!

Tiếng chim hót chói tai, phía sau cuồng phong ập tới.

Trương Phương không quay đầu lại nhìn, trực tiếp xông lên.

Phương kình phong truy đuổi không ngừng.

Cảm nhận khí lãng nóng bỏng đang áp sát, Trương Phương đột nhiên xoay người, bắn tốc độ đi.

Oanh!

Hai bên áp sát, Lục Áp không dừng thân hình, nào ngờ Trương Phương lại tung một chiêu "hồi mã thương", trong miệng phun ra một đạo quang tuyến cực nóng.

Trương Phương nghiêng người tránh đi, thế đi không giảm, kim quang đại trán, một quyền đánh vào đầu Kim Ô.

"Đầu chim thì không thể hóa ra liệt diễm được chứ?!" Khoảnh khắc nắm đấm đánh trúng, trong đầu Trương Phương lóe lên suy nghĩ này, đương nhiên không nói ra.

Gọi Kim Ô thành chim, tuy Trương Phương vẫn nghĩ vậy, nhưng nếu Lục Áp nghe thấy, e rằng lửa giận sẽ tăng lên một tầng nữa, uy lực quang tuyến cực nóng phun ra sẽ tăng gấp bội.

Một quyền đánh trúng Kim Ô, kình đạo hung mãnh tuôn ra, trực tiếp đánh bay Kim Ô.

Thân hình trượt đi vài trăm mét, mới vừa vặn dừng lại.

Thân hình Trương Phương không ngừng, truy sát không nghỉ, trong chớp mắt tình thế hai người đã đảo ngược.

Lục Áp tuy bị đánh bay, nhưng cũng không chịu nhiều thương hại, có liệt diễm hộ thể, thương hại giảm dần từng tầng, ảnh hưởng không lớn.

Hai người lại va chạm vào nhau, chém giết.

Thần mang bay loạn, liệt diễm cuồn cuộn.

Một trận chiến, trực tiếp từ ban ngày đánh đến đêm tối, dưới ánh sáng tinh thần ngập trời, liệt diễm bùng cháy dữ dội; rồi lại từ đêm tối

đánh đến ban ngày, ánh sáng mặt trời chiếu rọi, từng quyền cương khí kình phong, xé rách hư không.

Hai người qua lại, không biết đã đánh bao nhiêu hiệp, có thể là vạn, có thể là mấy chục vạn.

Đấu pháp nhục thân thuần túy nhất, vừa huyết chiến, vừa chuyển hóa linh khí trời đất, vận chuyển nhục thân đến trạng thái điên cuồng nhất, không ngừng ép khô tiềm lực.

Cả hai bên đều đã đỏ mắt, sát khí tràn ngập, thực lực lại đang chậm rãi tinh tiến, đối với lĩnh ngộ đại đạo càng thêm sâu sắc.

Trương Phương một quyền đánh tan quang tuyến cực nóng, trực tiếp lao về phía Lục Áp; liệt diễm của Lục Áp quét ngang, mang theo kình phong mạnh mẽ, hàn quang lóe lên, lại oanh vào người Trương Phương.

Cảnh tượng này, không biết đã diễn ra bao nhiêu lần, mắt thấy mặt trời mọc rồi lặn, tuần hoàn liên tục.

Phạm vi vài triệu dặm, đều bị san thành bình địa, không thấy một chút sinh linh, không có một điểm sinh tức.

Càng chiến càng xa, chiến tuyến không ngừng kéo dài, dường như muốn mượn điều này để tìm ra chỗ không gian bạc nhược trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

"Nữ Oa nương nương đoán ta sẽ không khuất phục, cho nên… muốn ta hợp tác với ngươi!" Lục Áp lại nói, trong ngữ khí có chút cảm xúc không rõ ràng.

"Hợp tác?" Trương Phương khẽ mỉm cười, lắc đầu nói: "Ta là Phó Giáo chủ Tiệt Giáo mà!" *Thấy Lục Áp bị Nữ Oa động đến, vậy Tây Phương Giáo sau này sẽ thiếu đi một 'mặt trời như Phật' rồi.* "Có lẽ!" Lục Áp cũng cười nói, ý có điều chỉ.

Không gian tức thì trở nên tĩnh lặng, không ai đáp lời, chỉ còn lại từng trận gió lạnh thổi qua.

Trong bóng tối, cả hai đều không nhìn rõ sắc mặt đối phương.

Đương nhiên, nếu thật sự muốn nhìn thì bóng tối cũng không ngăn được, chỉ là trong lòng mỗi người đều có suy tính riêng.

Chương 430

"Nữ Oa nương nương sáng lập Nhân Tộc, đối với khí vận Nhân Tộc tự nhiên nhìn rất thấu triệt, có lẽ khí vận mà ngươi ẩn chứa không tầm thường." Lục Áp ánh mắt thâm thúy, nhìn về phía tinh không.

Trước kia không hiểu vì sao Nữ Oa lại bắt giữ Trương Phương, lúc này lại có chút lĩnh hội.

Thánh Nhân rốt cuộc là Thánh Nhân, các loại thủ đoạn kỳ lạ tầng tầng lớp lớp, có thể nhìn thấu một người cũng không chừng.

"Nữ Oa nương nương lại nhìn trúng ta." Trương Phương khẽ cười nói, *chẳng lẽ có Cường Hóa Khí thì là người có đại khí vận sao?!

Cũng đúng*.

Chỉ trong vài chục năm ngắn ngủi, liền thăng lên cảnh giới như vậy, công dụng của Cường Hóa Khí không thể chối cãi; có lẽ chư thiên Thánh Nhân biết một chút, nên mới… Trước kia Nguyên Thủy Thiên Tôn và Chuẩn Đề Đạo Nhân đã có ý chiêu lãm, Trương Phương vốn cho rằng đó là sách lược hoãn binh của hai người, nhưng không đúng, dường như Thánh Nhân cũng không cần phải hoãn binh với ai cả.* "Ngươi sẽ không chịu khuất phục dưới môn hạ Thông Thiên Giáo Chủ, điều này là chắc chắn!" Lục Áp lên tiếng nói, ngữ khí khẳng định.

"Đều là kế của Nữ Oa sao?" Trương Phương trong lòng lóe lên thần sắc khó hiểu, *tại sao lại dễ dàng bị người ta nhìn thấu như vậy.* "Ta đoán, cái ngày Thiên Đạo giáng lôi phạt trên Đồng Giang, ta đã nhìn ra rồi!" "Nếu ta nguyện ý ở lại Tiệt Giáo…" "Vậy thì ta đã

nhìn lầm rồi!

Ngươi cũng sẽ không thoát ra khỏi Sơn Hà Xã Tắc Đồ đâu!" Lục Áp nghe vậy, nhàn nhạt nói, sát cơ lóe lên. *Không cần nói nhiều*, nếu Trương Phương không đồng ý, Nữ Oa sẽ là người đầu tiên ra tay diệt hắn.

Dù sao trong mắt Nữ Oa nương nương, Trương Phương có tiềm chất không tồi, nếu không thể làm bạn, thì chính là kẻ địch không thể tha thứ.

"Ta có quyền lựa chọn sao?!" Trương Phương nghe vậy cười khổ, lật tay, triệu ra Thanh Bình Kiếm, ngón tay khẽ vuốt ve thân kiếm, hàn khí sắc bén.

"Ngươi xem, đánh nhau làm gì?

Yêu Tộc hiện nay còn tồn tại, không có bao nhiêu kẻ thuần chính, tu luyện đến đâu cũng sẽ có giới hạn!" Đối với tình trạng hiện tại của Yêu Tộc, Trương Phương đại khái đều biết, dù sao đệ tử dưới trướng hắn là Lục Nhĩ Mi Hầu và Viên Hồng, nếu không phải gặp được mình, dù có danh tiếng Hỗn Thế Tứ Hầu cũng vô dụng.

Vừa không có công pháp, vừa không có thiên tài địa bảo, thậm chí không có binh khí, khổ không kể xiết.

Trương Phương bản thân, nếu lập ra giáo phái, tự nhiên phải lấy Nhân Tộc làm chủ, trong lòng cũng có một kế hoạch; *nhưng cạnh tranh khí vận với Lão Tử thì e là hơi khó.* "Không biết!" Lục Áp đạm nhiên nói, không hề có chút ý tứ không hay nào.

"Không biết?" Trương Phương ngẩn ra, *đẩy mình lên thuyền giặc rồi mặc kệ sao?!* "Phá vỡ Sơn Hà Xã Tắc Đồ ra ngoài, Nữ Oa nương nương tự nhiên sẽ có phân phó, không cần vội!

Nếu không thể thoát ra khỏi Sơn Hà Xã Tắc Đồ, nói nhiều cũng vô

dụng.” Sau khi khôi phục một chút pháp lực, Lục Áp ngồi xếp bằng.

“…” Trương Phương nghe xong, không biết nên nói gì. *Nhưng đó cũng là một đạo lý xác đáng, cái cần xoắn xuýt là làm sao phá vỡ Sơn Hà Xã Tắc Đồ.* Oanh!

Trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, một nơi nào đó.

Truyền đến một trận tiếng nổ lớn, khí lãng cuồn cuộn ập tới, chấn nát tất cả.

Theo một tiếng nổ lớn hạ xuống, tất cả lại trở về tĩnh lặng.

Trương Phương và Lục Áp, đang ở trung tâm vụ nổ, sau một kích đều không hẹn mà cùng dừng lại, lạnh lùng nhìn nhau.

“Hô!” Trương Phương thở ra một hơi, dường như muốn trút hết mệt mỏi mấy ngày liền, chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, cơ bắp từng đợt run rẩy.

Lục Áp cũng rơi xuống mặt đất, hỏa diễm yêu khu mờ nhạt, yếu ớt cháy, cũng đã kiệt sức.

Một trận chiến, đánh suốt bảy ngày bảy đêm, không hề ngừng nghỉ, cũng chưa phân thắng bại!

“Không đánh nữa!” Thở dốc một lát, hai người bỗng đồng thời lên tiếng, đều đang tạo bậc thang cho đối phương xuống nước.

“Ha!” Trương Phương nghe vậy, ngửa mặt lên trời cười dài, chỉ cảm thấy trận đấu pháp này đánh thật sảng khoái, vô cùng cực đã.

Đối với lĩnh ngộ liệt diễm chi đạo của hắn trực tiếp thăng tiến, nếu trước kia chỉ là một giọt nước, thì bây giờ ước chừng đã đạt đến mức một ao nước.

Cửu Chuyển Nguyên Công trong cơ thể vận chuyển điên cuồng, cũng có chút tiến bộ, con đường lấy lực chứng đạo, dường như lại

tiến thêm một bước.

Đáng tiếc Ni Hoàn Cung phong bế, Thất Phách Thần Thông không dùng được, nếu không thì cũng không cần đánh khổ sở như vậy; Trương Phương có thể khẳng định, nếu có thể tế xuất Thất Phách Thần Thông, Lục Áp nhất định không thể chịu nổi, cũng có thể tìm cơ hội trọng thương hắn.

Đáng tiếc, lần này lại là đấu nhục thân.

"Ta thua rồi!" Thấy Trương Phương cười lớn, Lục Áp trong lòng than thở, biến yêu khu thành hình người, ngồi bệt xuống đất.

Dùng Kim Ô nguyên thể, lại đánh hòa với Trương Phương là một thất bại cực lớn; huống chi còn Thất Phách Thần Thông kia, đủ để đẩy hắn vào chỗ chết.

Trương Phương từng bước trưởng thành mà hắn chứng kiến, bất đắc dĩ cũng chỉ có thể nói một câu, quá yêu nghiệt.

Có thể trong Tru Tiên Kiếm Trận được gia trì, với thực lực Chuẩn Thánh cực đỉnh mà cứng đối cứng với Thánh Nhân, điều này cũng cực kỳ hiếm thấy trong Hồng Hoang hàng ức ức năm, Trương Phương tuy bại nhưng vẫn vinh quang.

"Đánh xong rồi, bây giờ có thể ra khỏi Sơn Hà Xã Tắc Đồ chưa?!" Trương Phương nằm trên đất, công pháp tự động vận chuyển, lên tiếng hỏi.

Hắn vẫn nhớ, mình bị ném vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ vô duyên vô cớ, không thể thoát ra được.

"Chưa đánh thắng!" Lục Áp nhàn nhạt đáp, cũng vận chuyển công pháp tu phục thân thể.

Chương 431

"Hay là tiếp tục đánh?" Trương Phương bỗng nhiên ngồi dậy, nhạt cười nói.

"Có gì mà không được?!" Lục Áp ánh mắt ngưng lại, quanh thân dường như muốn bốc lên liệt diễm.

"Thôi!

Khó khăn lắm mới được nghỉ ngơi, lát nữa đánh tiếp!" Trương Phương nói xong, ung dung nằm xuống, từ chối.

Nhìn những vì sao lấp lánh trên trời.

Nội tâm yên tĩnh chưa từng có, gió nhẹ thổi qua, mát lạnh buốt giá.

Đương nhiên, nếu phạm vi vài triệu dặm không phải là một vùng hoang vu, e rằng cảnh tượng sẽ càng đẹp hơn.

"Nữ Oa nương nương muốn ngươi gia nhập Yêu Giáo!" Trầm mặc một lát, Lục Áp nhàn nhạt lên tiếng.

"Để ta gia nhập Yêu Giáo?" Trương Phương ngẩn ra, rồi cười cười, lắc đầu nói: "Không thể nào!" Trong lòng hắn lại suy nghĩ, Nữ Oa Thánh Nhân muốn chấn hưng Yêu Giáo, xem ra cũng là người không cam chịu khuất phục trước lượng kiếp; Vạn Tượng Quyết trước đó, đủ để thấy được sự thịnh vượng của Yêu Đình năm xưa.

Hiện tại chư thiên Lục Thánh, chỉ có Nữ Oa là không có giáo phái của riêng mình, trong lòng không cân bằng cũng phải thôi.

Trương Phương không biết vì sao Nữ Oa không ra tay khi Vu Yêu Lượng Kiếp, có lẽ bị Hồng Quân trói buộc, hoặc có lẽ vì một số nguyên nhân nào đó mà khoanh tay đứng nhìn, cuối cùng mới dẫn đến việc cả Vu Yêu hai tộc đều bị hủy diệt.

Nhìn theo cách của hắn, Nữ Oa muốn chấn hưng Yêu Giáo, vậy Lục Áp chính là người lĩnh quân cực kỳ tốt.

Ba tháng sau.

Trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, một dãy núi.

Dãy núi liên miên, bốn ngọn núi cao chót vót ở đông nam tây bắc, linh khí trời đất nồng đậm.

Hai đạo thân ảnh đáp xuống chân một ngọn núi, một người mặc đạo bào màu xanh, đeo một thanh trường kiếm sau lưng; một người mặc đạo bào màu đỏ, bên hông đeo một thanh trường kiếm, chính là Trương Phương và Lục Áp.

Hai người đứng tĩnh lặng, trong mắt kim quang lấp lánh, hiển nhiên đang mở Tuệ Nhãn để kiểm tra tình hình vùng thiên địa này, lộ tuyến di chuyển của linh khí trời đất.

"Tứ trụ thông thiên, nơi đây hẳn là một điểm nút không gian.

Linh khí trời đất sung túc, chính là để duy trì sự vận chuyển của không gian." Lục Áp thu kim quang trong mắt lại, lên tiếng nói.

Hắn am hiểu rất nhiều thứ tạp nham, từ trận pháp, phù lục, tà thuật, luyện khí… đều có chút hiểu biết, tự nhiên có thể nhìn ra sự kỳ dị của bốn ngọn núi cao này.

"Được!" Trương Phương gật đầu đáp, ngược lại hắn không quen thuộc với những thứ này, chỉ chuyên chú vào việc nâng cao tu vi.

Điều này cũng bình thường, dù sao không lâu trước Trương Phương chỉ là một phàm nhân; Lục Áp không biết đã sống bao lâu rồi, tự nhiên có đủ thời gian để tìm hiểu.

Lĩnh ngộ Thiên Đạo, không phải là chuyện một sớm một chiều, nếu tư chất không đủ cũng đành chịu.

Hiện tại cũng không phải thời kỳ Hỗn Độn, không có việc khai thiên tích địa, diễn hóa vạn vật để nắm giữ, công đức chứng đạo đã tuyệt tích trong Hồng Hoang rồi.

"Ngươi phụ trách hai ngọn tây bắc, ta phụ trách hai ngọn đông nam, cùng ra tay, hủy đoạn kết nối của bốn trụ thông thiên, nhân cơ hội phá vỡ thông đạo độn ra ngoài!" Lục Áp nói thẳng, rồi hóa thành hồng quang độn đi.

Trương Phương đáp lời, động tác cũng không chậm.

Bốn ngọn núi cao đều cao vài vạn trượng, sừng sững, một cái nhìn không thấy tận cùng.

"Phá!" Trương Phương lơ lửng giữa không trung, tay cầm Thanh Bình Kiếm, bỗng nhiên bên tai truyền đến một tiếng quát lớn.

Hoa!

Khoảnh khắc âm thanh truyền đến, trong cơ thể hắn chấn động, trường kiếm thanh quang đại trán, Trương Phương vung ra hai đạo kiếm khí.

Một hướng tây, một hướng bắc, kiếm khí bắn đi.

Đột nhiên hóa thành lớn vạn trượng, như một thanh cự kiếm phá thiên, hung hăng bổ xuống ngọn núi cao!

Oanh!

Bốn phía đồng thời truyền đến tiếng oanh vang, đại địa chấn động, ầm ầm vang dội.

Vô số khối đá từ trên cao rơi xuống, nơi mắt nhìn thấy đều là khói bụi.

Tiếng "phanh phanh" không dứt bên tai, từng khối cự thạch rơi xuống.

Ước chừng một khắc sau, vùng thiên địa này mới tĩnh lặng, rồi lại một khắc sau, khói đặc tan đi.

Chỉ thấy bốn ngọn núi cao như thiên trụ, bị phá vỡ từ giữa, vết cắt bằng phẳng.

"Không có biến hóa?!" Trương Phương cảm nhận sự vận chuyển của linh khí trời đất, không hề có biến hóa nào.

Chương 432

Linh khí trời đất vẫn ở đó, hư không cũng không bị phá nát.

"Chuyện gì vậy?" Thấy Lục Áp bay đến, Trương Phương trực tiếp hỏi, trong mắt mang theo vẻ khó hiểu.

Nếu theo lời Lục Áp vừa nói, bốn thiên trụ bị hủy, điểm nút không gian lẽ ra phải bị phá vỡ, nhưng lại không có chút thay đổi nào.

"Xem ra điểm nút không gian trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ không chỉ có một chỗ.

Cảm thụ kỹ hơn, độ chân thực của thế giới bên trong đã yếu đi một phần!" Lục Áp sắc mặt có chút khó coi, giải thích.

Từ sự biến hóa của thế giới mà xem, điểm nút không gian không chỉ có một chỗ, rõ ràng sẽ còn những chỗ khác.

Nhưng đã tìm mất mấy tháng, không biết vượt qua bao nhiêu ức dặm, mới tìm được một cái "tứ trụ thông thiên" này; nếu thật sự có nhiều điểm nút không gian như vậy, chẳng phải sẽ bị mệt chết sao.

"Thật sự có một chút biến hóa!" Trương Phương nghe vậy, sắc mặt cũng trở nên khó coi, thần thức dò xét ra, cảm nhận được một chút biến hóa, nhưng căn bản là có cũng như không.

Hai người nhìn nhau, đều có chút bất đắc dĩ.

Điểm nút không gian không đáng sợ, quan trọng là không biết có bao nhiêu chỗ tồn tại.

Thế giới bên trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, rộng lớn như Hồng Hoang vậy.

Nếu có tồn tại Tứ Hải, thì cơ bản không có cách nào giải quyết;

chỉ riêng một Đông Hải thôi, đã không biết sâu rộng đến mức nào, từ trước đến nay chưa từng có ai thử bay qua.

Nếu một số điểm nút không gian ẩn giấu ở ngoại hải, thì thật sự tìm kiếm cả đời cũng không hết.

"Có cách nào không?" Trương Phương nhíu mày hỏi.

Nếu lúc này không phải là thời điểm mấu chốt của Phong Thần Chi Chiến, bị kẹt trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ thì cũng không thấy gì, dù sao ở đâu cũng tu luyện; nhưng hiện tại Tiệt Giáo Tru Tiên Kiếm đại bại, Chu Quân tấn công Tây Kỳ.

Trương Phương tin rằng Tiệt Giáo và Xiển Giáo sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, nếu Thông Thiên Giáo Chủ lại bất cẩn, thì Tiệt Giáo trong Phong Thần Chi Chiến chắc chắn sẽ đại bại, sẽ tạo cơ hội cho Tây Phương Giáo phát triển lớn mạnh.

Không ra khỏi Sơn Hà Xã Tắc Đồ được, kế hoạch trong lòng Trương Phương cũng không có cơ hội thực thi, bỏ lỡ Phong Thần Chi Chiến, e rằng xác suất thống nhất Nhân Tộc sẽ trở nên cực kỳ thấp. *Đừng nói đến việc tranh đoạt khí vận Nhân Tộc với Lão Tử, ngay cả việc thu phục lòng người cũng không làm được.* Nếu Tiệt Giáo lại thất bại, môn nhân đều thân tiêu đạo tử hoặc trở thành hữu duyên khách, Trương Phương liền mất đi một chỗ dựa.

Vì vậy, bất kể vì lý do gì, Tiệt Giáo hiện tại đều không thể thất bại.

"Nữ Oa nương nương nói, trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ có một chỗ không gian bạc nhược.

Dựa vào những điểm nút không gian này, có hai cách có thể thoát ra khỏi đồ." Lục Áp trầm ngâm một lát, lên tiếng nói.

"Cách nào?" Trương Phương vội vàng hỏi.

“Thứ nhất, tìm ra không gian bạc nhược, phá vỡ nó rồi thoát ra; thứ hai, tìm tất cả các điểm nút không gian trong thế giới bên trong, phá hủy toàn bộ chúng!” Lục Áp nghiêm túc nói.

“Ngươi đang đùa sao?” Trương Phương biểu cảm cứng đờ.

“Sự thật!” Lục Áp nhìn bốn thiên trụ đã bị phá hủy.

Trương Phương nghe vậy, nắm chặt nắm đấm, cố gắng nhịn xung động muốn đấm cho kẻ trước mặt một quyền; *lời nói này có khác gì không nói đâu?!

Đều là đi tìm điểm nút không gian, coi như nói nhảm vậy.* “Quan trọng là làm sao tìm ra chỗ không gian bạc nhược đó!” Lục Áp thấy vẻ mặt nóng nảy của hắn, cũng hiểu vì sao Trương Phương lại sốt ruột, liền lại lên tiếng nói.

“Ngươi có thể nhìn ra sao?” Lúc này Trương Phương không dám tin nữa, nghi ngờ hỏi.

“Cố gắng hết sức!” Lục Áp đáp lời, rút trường kiếm bên hông ra, trực tiếp ném đi.

Lệ!

Một đóa liệt diễm nở rộ, từ đó hiện ra một con Viêm Điểu, lượn lờ trong hư không, linh tính phi phàm.

“Viêm Điểu là do tinh hoa lửa trời đất hóa thành, đối với hỏa linh khí cực kỳ mẫn cảm; phàm là nơi có điểm nút không gian, linh khí trời đất hoặc là sung túc, hoặc là bạc nhược.

Cách này có thể không khả thi, còn cần kiểm chứng!” Lục Áp bấm pháp quyết, trong miệng niệm: “Thiên Địa Vô Cực Tầm Tung Thuật!” Trương Phương nghe hắn chưa nói hết, nhưng cũng hiểu, dùng Viêm Điểu cảm ứng mà tìm kiếm, dù sao cũng nhanh hơn là cứ đâm đầu vào một thế giới rộng lớn. *Nghe có vẻ khả thi, nhưng vẫn cần kiểm

chứng, đừng để Viêm Điểu dẫn đi sai đường.* “Là luyện hóa Viêm Điểu sao?!” Nhìn con Viêm Điểu đó, trong đầu Trương Phương có suy nghĩ.

“Tách ra một tia thần hồn của ta, cộng thêm tinh hoa lửa trời đất hiếm thấy mà luyện hóa!” Lục Áp liếc nhìn một cái, nhàn nhạt nói, ý tứ không cần nói cũng hiểu.

Trương Phương bĩu môi, *“Không phải là muốn mình lĩnh ngộ liệt diễm chi đạo chứ?!”* Một tia thần hồn tách ra, cũng liên kết với Lục Áp, thực lực sẽ tăng trưởng đồng bộ.

Đương nhiên Trương Phương không có lĩnh ngộ Thiên Đạo về phương diện này, Thất Phách Thần Thông cũng không thể rút ra được.

Lệ!

Viêm Điểu kêu minh một tiếng, hóa thành hồng quang độn đi.

Chương 433

Hai người lập tức theo sau.

Trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, thế giới bên trong.

Trên Bắc Hải, mây đen giăng kín, cuồng phong gào thét, nơi mắt nhìn đến đều là một mảnh tối tăm.

Hai đạo thân ảnh lặng lẽ đứng trên một vách đá cao, trực diện nhìn dị tượng trời đất ở xa, đang trò chuyện.

Dị tượng trời đất thực ra không chính xác, bởi vì cái dị tượng đó đã dẫn ra một con cự thú nanh vuốt dữ tợn.

"Sao ta lại cảm thấy thực lực Huyền Minh lại tinh tiến rồi?!" Trương Phương khẽ nhíu mày, thần thức dò xét ra.

"Thật vậy!" Lục Áp khẽ gật đầu, cũng nhíu mày, sắc mặt có chút khó coi.

Từ khi tìm ra điểm nút không gian này, hai người đã hao tổn ba tháng trời với Huyền Minh.

Từ khi bước vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ đến nay, một năm thời gian cũng đã lặng lẽ trôi qua.

Trương Phương và Lục Áp trong một năm qua, không biết đã độn bao nhiêu vạn dặm, dưới sự chỉ dẫn của Viêm Điểu, phá vỡ vài điểm nút không gian, nhưng vẫn không phải là nơi bạc nhược mà Nữ Oa nương nương đã nói.

Sự thật chứng minh việc để Viêm Điểu cảm ứng nơi hỏa linh khí bạc nhược quả thật không có vấn đề, nhưng vạn vạn lần không ngờ, điểm nút không gian ở Bắc Hải lại có dị thú canh giữ.

“Thực lực Chuẩn Thánh đỉnh phong, quả nhiên khó đối phó!” Trương Phương ngón tay vuốt ve Thanh Bình Kiếm, thấy con cự thú nanh vuốt dữ tợn đó, bất đắc dĩ nói.

Huyền Minh tuy không phải thực lực Chuẩn Thánh cực đỉnh, nhưng cũng ở cảnh giới đỉnh phong.

Với thực lực của Trương Phương và Lục Áp, nếu thật sự cứng đối cứng, thắng bại cũng ở giữa năm ăn năm thua; trải qua vài lần thực chiến, Huyền Minh đã dùng giáo huấn máu xương để nói cho họ biết, thắng bại chỉ trong khoảnh khắc, Huyền Minh thắng bảy phần, Trương Phương và Lục Áp thắng ba phần.

Bởi vì, Lục Áp bị khắc chế; một thân liệt diễm chi đạo, thực lực chỉ còn một nửa.

“Huyền Minh là một trong Mười Hai Tổ Vu, Thiên Đạo Băng, nếu không phải tương khắc với ta, thì cũng có thể liều một phen!” Lục Áp khẽ thở dài, lên tiếng nói.

Theo nguyên lý tương sinh tương khắc của Thiên Đạo, vũ băng chi đạo có thể khắc chế liệt diễm chi đạo.

Chủ yếu là nhờ thực lực, nếu cảnh giới Lục Áp áp chế Huyền Minh, tự nhiên có thể dùng liệt diễm đốt cháy một… Đáng tiếc, Huyền Minh có thực lực Chuẩn Thánh đỉnh phong, cao hơn Lục Áp một đoạn lớn, một thân liệt diễm chi đạo không phát huy ra được.

“Không hổ là đại thủ bút của Nữ Oa nương nương!” Trương Phương giơ mũi Thanh Bình Kiếm lên, chĩa thẳng vào Huyền Minh, mắt khẽ nheo lại.

Huyền Minh tự nhiên không phải bản thể Tổ Vu thượng cổ, mà là do Nữ Oa nương nương huyễn hóa ra, không thể hoàn toàn phục chế thực lực, cảnh giới, thần thông của hắn, trở thành hổ chặn đường của

hai người.

Vì vậy một khi giao chiến, Trương Phương trở thành chủ lực, Lục Áp chỉ có thể phụ trợ một bên, phá giải một số thần thông vũ băng chi đạo.

Thân thể Huyền Minh dài trăm trượng, toàn thân đen kịt, khắc vô số minh văn màu lam, khẽ phát sáng, đẹp mê hồn.

Bàn tay cự lớn nanh vuốt dữ tợn, răng nanh dày đặc, lóe lên hàn quang.

Bốn chi đạp sóng mà đi, xung quanh tản mát ra âm hàn chi khí, ngay cả hư không cũng đóng băng thành từng cột băng nhọn, rơi xuống đại hải.

Từng đợt sóng lớn vỗ vào người Huyền Minh, nhưng không hề gây ra một gợn sóng nào.

"Nếu ta đoán không sai, điểm nút không gian này chắc chắn là chỗ bạc nhược mà Nữ Oa nương nương đã chỉ, chỉ cần đánh bại Huyền Minh, là có thể độn ra khỏi Sơn Hà Xã Tắc Đồ!" Lục Áp lại nói, tuy rằng đối với Tổ Vu Huyền Minh hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng không đánh được thì cũng không có cách nào.

"Ta biết, nhưng không đánh bại Huyền Minh… A a a!" Trương Phương khóe miệng giật giật, đạo lý thì hiểu, cũng muốn độn ra khỏi Sơn Hà Xã Tắc Đồ, nhưng thực lực không cho phép a!

"Nếu không đánh, thì từ bỏ điểm nút không gian này!

Rồi đi phá vỡ những điểm nút khác!" Lục Áp liếc nhìn một cái, nhàn nhạt nói, ngữ khí tùy ý, nhưng lại không hề vội vã muốn độn ra khỏi Sơn Hà Xắc Tắc Đồ.

Nếu có thể giao chiến với Huyền Minh được phục chế ra, làm sâu sắc thêm sự lý giải của hắn đối với liệt diễm chi đạo, thì cũng không

tồi.

"Không vội!" *Ở trong thế giới này một năm rồi, bên ngoài không biết đã đánh nhau đến mức nào rồi, mình không thể cứ hao phí thời gian nữa.* Rời khỏi đây.

Khó khăn lắm mới tìm được điểm nút không gian này, lại còn có khả năng rất lớn là chỗ không gian bạc nhược, không phá vỡ nó thì thật đáng tiếc; nếu chuyển sang tìm kiếm các điểm nút không gian khác, đừng nói là tốn thời gian, tốn sức, cũng không chắc có thể tìm ra toàn bộ. *Đã là khảo nghiệm của Nữ Oa nương nương, vậy đánh một trận cũng không sao.* Dừng lại một chút, Trương Phương lại nói: "Lần này đánh thế nào?!" "Trên Bắc Hải, trong ngũ hành thì hỏa linh khí yếu nhất, thủy linh khí sung túc, tương đương với việc Huyền Minh Đạo trưởng được bổ sung pháp lực gần như vô cùng vô tận." Lục Áp đáp lời, giao chiến với Huyền Minh vài lần, tự nhiên đã rút ra được một chút kinh nghiệm.

"Đem Huyền Minh dẫn lên cạn, ta sẽ tìm cách cắt đứt liên hệ giữa biển và đất liền, tách thủy linh khí ra, hao tổn hắn đến chết!" Nghe Lục Áp nói vậy, Trương Phương mắt sáng lên, *cũng đúng, không biết có khả thi không.* "Khả thi hay không cũng phải thử một lần!" Lục Áp dường như nhìn thấu suy nghĩ của hắn, trực tiếp nói. *Dù sao đánh hay không đánh với Trương Phương thì hắn cũng không bận tâm.* "Được!" Trương Phương đáp, trong mắt bắn ra hai đạo hàn quang.

Phương pháp này nếu đối phó với bản thể Huyền Minh thật sự, thì nhất định không khả thi; nhưng đây là hư thể do Nữ Oa nương nương phục chế ra, hoàn toàn dựa vào linh khí trời đất bổ sung để duy trì.

Chỉ cần tách thủy linh khí trời đất trong phạm vi hàng triệu dặm ra, tự nhiên có thể làm suy yếu Huyền Minh thực lực.

Nếu không thì cứ đánh vô cùng vô tận như vậy, Huyền Minh, Trương Phương và Lục Áp, cả hai người cũng sẽ bị hao tổn đến chết.

"Ta đi dẫn dụ!" Không nói nhiều lời, hai người thương nghị xong, cầm Thanh Bình Kiếm, thân hình độn ra.

Chương 434

… Hống!

Huyền Minh đang cuồn cuộn trong đại hải, thấy sát khí ập tới, nhìn về phía thanh quang đang độn đến, phát ra một tiếng gầm rống tựa thú không phải thú.

Tiếng gầm rống oanh vang, sóng lớn cuồn cuộn, như sấm sét nổ tung.

Huyền Minh dường như nhận ra một luồng khí tức quen thuộc, há miệng, một đạo thần mang màu băng lam bắn ra.

Xoẹt!

Trương Phương biết thần mang lợi hại, pháp lực trong cơ thể cuồn cuộn, vung ra một đạo kiếm khí.

Thần mang màu băng lam không chỉ uy lực cực lớn, nếu bị đánh trúng thân hình sẽ bị trì hoãn, pháp lực vận chuyển cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Oanh!

Kiếm khí và thần mang va chạm vào nhau, trực tiếp nổ tung.

Đương nhiên, đây chỉ là công kích thử dò của Huyền Minh, thấy hai bên va chạm biến mất, hắn lại bắn ra vài đạo thần mang màu băng lam.

Hống!

Gầm lên giận dữ một tiếng, thiên địa trong phạm vi mười vạn dặm tức thì biến sắc.

Cả thiên địa đều biến thành một mảnh đen kịt, hàn phong sắc lạnh

gào thét, mặt biển kết thành băng.

Trên chín tầng trời, từng giọt mưa đen rơi xuống, cũng có xu thế dần lớn hơn.

"Chậc!" Một giọt mưa đen rơi xuống vai Trương Phương, một luồng khói trắng bốc lên, một trận tê dại truyền đến, mưa đen này lại có tác dụng ăn mòn và trì hoãn nhục thân.

Trương Phương nhìn về phía mặt biển đóng băng, biết rằng mặt biển xuống dưới mười vạn dặm đều bị đóng băng, lại cực kỳ kiên cố, với uy lực một kích toàn lực của hắn, cũng không thể phá vỡ sâu một dặm, thật sự là đáng sợ đến cực điểm. *Nhưng đáng sợ không phải là biển băng, mà là những giọt mưa đen này.* "Đi!" Trương Phương lật tay, trực tiếp triệu ra Hỗn Độn Châu, hôi quang lấp lánh linh động, giáng xuống một màn u mạc.

Một màn u mạc rải xuống, hình thành một vòng phòng ngự, cách ly mưa đen ở bên ngoài.

Tác dụng của Hỗn Độn Châu cũng chỉ có thể phát huy đến đây, Trương Phương không dám dùng Hỗn Độn Châu để đỡ công kích của Huyền Minh, với thực lực của Huyền Minh, một vuốt vồ ra có thể xé nát Hỗn Độn Châu.

Nhục thân của Vu Tộc cường hoành hơn Yêu Tộc, hoàn toàn dựa vào nhục thân để chinh chiến, không có thần thông pháp lực bên mình; Yêu Tộc thì lại có lĩnh ngộ sâu sắc hơn đối với thần thông.

Nhưng Tổ Vu thì không giống, Tổ Vu không chỉ nhục thân cường hoành, mà lĩnh ngộ đối với thần thông cũng cực mạnh, điểm này tương đồng với đại yêu của Yêu Tộc.

Bất kỳ sinh linh nào, một khi cảnh giới tu vi đạt đến một mức nhất định, một số điều đều tự thông.

Tổ Vu và đại yêu là những tồn tại đỉnh cao của hai tộc, tự nhiên không cần nói nhiều.

"Thanh Liên!" Trương Phương tay trái Thanh Bình Kiếm, tay phải Lưu Ly Kiếm, một đóa thanh liên từ thân kiếm độn xuất, từ từ xoay chuyển.

Khẽ tản phát thanh quang, chiếu sáng thiên địa xung quanh.

Phạm vi mười vạn dặm đều là bóng tối, không có một tia sáng nào.

May mà Trương Phương và những người có tu vi như hắn, trong mắt kim quang lấp lánh, nhìn đi cũng có thể như ban ngày.

Nếu không dưới bóng tối, tầm nhìn liền bị ảnh hưởng.

Thanh Liên độn nhập hư không, ẩn mình trong liên thể, một tia thanh quang u u tiêu tán, che giấu thực lực khủng bố.

"Giết!" Trương Phương lạnh lùng cười một tiếng, hóa thành độn quang, trực tiếp lao tới.

Vô số kiếm khí dẫn đầu đến, thanh quang đan xen với hà quang bắn đi.

Huyền Minh vung cái đuôi đầy gai nhọn, dựa vào nhục thân cường hoành, trực tiếp đánh tan kiếm khí đang tới.

Phần đuôi hắn hắc quang lấp lánh, không hề có chút sứt mẻ nào.

Đồng tử màu đen của Huyền Minh chuyển động, hàn quang lóe lên.

Hoa!

Bỗng nhiên, vô số thủy khí ngưng kết, hóa thành từng cột băng nhọn lớn mười trượng, đầu nhọn quấn quanh hắc khí.

Băng trùy vừa hình thành, khoảnh khắc tiếp theo liền trực tiếp bắn ra, che kín trời đất.

Trương Phương song kiếm giao trì, toàn thân kim quang lấp lánh, Cửu Chuyển Nguyên Công vận chuyển, lại muốn trực tiếp xông lên.

Khanh khanh, thương thương!

Chương 435

Thân kiếm va chạm vào băng trùy, phát ra từng tiếng kim qua giao kích.

Băng trùy cực kỳ kiên cố, va chạm với kiếm nhận cũng không bị phá nát, sau khi bị đánh bay, liền quay một vòng lại lao vào lưng Trương Phương.

Trong một khoảnh khắc, Trương Phương bị địch bao vây trước sau, mà ngay cả thân thể Huyền Minh cũng chưa tiếp cận được.

"Hát!" Trương Phương nộ quát một tiếng, thân hình hư hóa, trực tiếp hóa thành hai đạo.

Một người cầm Thanh Bình Kiếm đánh nát băng trùy, một người cầm Lưu Ly Kiếm trực tiếp lao về phía Huyền Minh.

Xoẹt!

Huyền Minh thấy vậy, há miệng, pháp lực cuồn cuộn, thần mang màu băng lam tụ lại.

Nếu bị đánh trúng ở cự ly gần như vậy, không thân tiêu đạo tử, cũng phải mất nửa cái mạng.

Thực lực Chuẩn Thánh đỉnh phong, tự nhiên đáng sợ đến cực điểm; trong Tru Tiên Trận, Trương Phương đã trải nghiệm thực lực Chuẩn Thánh cực đỉnh, thâm tri sự chênh lệch hiện tại với Huyền Minh.

Chuẩn Thánh cực đỉnh có thể giao chiến với Thánh Nhân; Huyền Minh tuy là đỉnh phong, nhưng dựa vào nhục thân và năng lực thao túng vũ băng, cũng có thể phát huy ra thực lực cực đỉnh.

Nếu không phải Nữ Oa nương nương hóa ra một đạo huyễn ảnh,

có thủ pháp xảo diệu có thể đánh bại, Trương Phương tuyệt đối sẽ không nổi điên mà đi khiêu khích Huyền Minh.

Nhưng thần mang màu băng lam đã đánh ra, thân ảnh Trương Phương lại một lần nữa hư hóa, lại phân ra một đạo thân ảnh, trực tiếp xông vào lưng Huyền Minh.

Oanh!

Thần mang kia trực tiếp đánh nát thân ảnh còn lại ở nguyên tại chỗ, độn về phía chân trời.

Thần thông mà Trương Phương thi triển, chính là Liệt Diễm Tam Huyễn Thân thần thông học được từ Lục Áp.

Lục Áp dùng liệt diễm huyễn hóa ra, thực lực của huyễn thân ngay khoảnh khắc xuất hiện gần như không khác biệt với bản thể, sau đó dần dần yếu đi, huyễn thân cũng có thể phát huy ra uy lực cực lớn.

Trương Phương chưa lĩnh ngộ Liệt Diễm Thiên Đạo, chỉ có thể dựa vào pháp lực để huyễn hóa.

Do đó, dùng nó làm vật hy sinh cũng không tiêu hao chút pháp lực nào.

Trương Phương một phen đột phá vòng vây, nhảy vọt tới lưng Huyền Minh, nhưng không tấn công ngay lập tức mà cẩn thận cảm nhận xung quanh.

Xoẹt!

Bỗng nhiên, dưới chân hắn một trận chấn động.

Trương Phương không chút do dự, Lưu Ly Kiếm trong tay hung hăng đâm tới, rồi mượn lực phản chấn nhảy lùi lại.

Keng!

Một tiếng va chạm kịch liệt, kiếm nhận dường như đã đánh trúng

vật gì đó.

Lưng Huyền Minh nứt ra, một cái gai xương đột nhiên nhô tới, va chạm với Lưu Ly Kiếm.

Thấy gai xương, mí mắt Trương Phương giật giật.

Cảnh tượng lần trước bất cẩn bị xuyên thủng cánh tay còn hiển hiện rõ ràng, may mà hắn phản ứng nhanh, nếu không...

Rắc!

Cái gai xương vừa nhô ra lại biến hóa, từng cái gai nhỏ li ti bắn ra, Trương Phương kịp thời độn khai, những gai nhọn đó đâm trượt.

Cũng may là Trương Phương đã kịp thời nhận ra điều bất thường mà tránh thoát, nếu không chỉ cần chậm một chút, e rằng cả cánh tay sẽ bị xuyên thủng, thậm chí toàn bộ cơ thể cũng có thể bị đâm xuyên.

Xoẹt!

Những gai nhọn đó lại biến hóa, trực tiếp thoát ly gai xương, bắn về phía Trương Phương.

Từng cái gai nhọn xé rách hư không, tốc độ cực nhanh, mắt thường không thể nhận ra.

"Cái gì?!

Lại còn có chiêu này!" Trương Phương vội vàng vung trường kiếm, đỡ những gai nhọn đó, từng cái một đánh bay chúng.

Gai nhọn có thể thoát ly khỏi gai xương là điều bất thường, trước đây chưa từng thấy biến hóa như vậy.

Quả nhiên, thực lực của Huyền Minh và Lục Áp đều tiến bộ vượt bậc; cứ sau mỗi lần hai người chiến đấu và có điều lĩnh ngộ, thực lực của Huyền Minh cũng sẽ tăng thêm một phần.

Nữ Oa nương nương, người thật sự muốn đẩy ta vào chỗ chết sao.

Xoẹt!

Chương 436

Lại một trận chấn động khó phát hiện.

Mười cái gai xương nhô ra.

Nếu Trương Phương không dùng Thần Thức chú ý liên tục, e rằng sẽ bỏ lỡ sự biến hóa của chấn động, nó thực sự quá khó nhận ra, giống như sự chấn động của một con kiến, lặng lẽ không một tiếng động.

Trường kiếm vung ra mấy đóa kiếm hoa, đánh bật gai xương.

Vô số kiếm ảnh lóe lên, Trương Phương nhân cơ hội một kiếm đâm xuống, đánh trúng lưng Huyền Minh.

Xoẹt!

Một loạt tia lửa bắn ra, binh khí phẩm cấp Tiên Thiên Linh Bảo cao cấp mà không phá nổi thân thể Huyền Minh.

Trương Phương hơi nhíu mày, chỉ thấy chỗ gai xương nhô ra đều kết thành từng khối màu xám, vừa rồi trường kiếm rơi đúng vào vùng màu xám đó, nên mới không đâm thủng được.

Ánh mắt hắn chuyển sang chỗ khác, lưng Huyền Minh những chỗ khác lại trơn bóng.

"Nhìn xem, cái màu xám ngưng tụ kia là tự động phòng ngự!" Trương Phương lập tức phát giác điều bất thường, hai chân bước nhanh, lao về phía đầu Huyền Minh.

Mỗi bước chân vừa đặt xuống, liền có một cái gai xương nhô ra.

Trương Phương nắm bắt mức độ vừa đúng, không sai một ly một tí, nên không bị gai xương đánh trúng.

Roar!

Cảm nhận được "con kiến nhỏ" trên lưng, Huyền Minh gầm lên một tiếng giận dữ, đầu xoay một trăm tám mươi độ.

Thần mang màu băng lam lại ngưng tụ, một cỗ uy lực khủng bố tỏa ra.

"Cái gì?!" Trương Phương kinh hãi, nhanh chóng dừng thân hình, trực tiếp lùi lại.

Thần mang xẹt qua đỉnh đầu Trương Phương, chỉ cảm thấy đỉnh đầu một trận băng lãnh, như thể rơi vào Cửu U Hàn Tuyền.

"Phá cho ta!" Trương Phương phát điên, pháp lực chú nhập vào Lưu Ly Kiếm, hà quang lóe lên, hung hăng đâm xuống.

Bốp!

Thân thể Huyền Minh va chạm với trường kiếm, sau một tiếng nổ lớn, lớp vỏ màu xám kia trực tiếp vỡ nát.

Kiếm uy không suy giảm, trực tiếp xé rách thân thể nó, phá ra một vết thương rộng một trượng.

Máu tươi tuôn ra, mùi máu tanh nồng, máu màu xanh lam, lạnh buốt thấu xương; Trương Phương chỉ cảm thấy thân hình chậm lại, toàn thân bị hàn khí quán thông.

Tiêu hao gần một nửa pháp lực trong cơ thể, quả thực đáng sợ.

Trương Phương bất đắc dĩ, vội vàng vận chuyển công pháp, xua đuổi hàn khí trong cơ thể; nếu không thân hình sẽ trì hoãn, không thể phát huy năng lực chiến đấu.

"Thanh Liên!" Thấy mục đích đã đạt, Trương Phương gầm lên một tiếng giận dữ.

Hư không thanh quang lóe lên, một đóa Thanh Liên chậm rãi xoay

tròn, từng cánh sen nở rộ, độn nhập vào trong cơ thể Huyền Minh.

Xoẹt!

Một đạo kiếm ảnh bay tới, Trương Phương không thèm nhìn, tay trái trực tiếp nắm chặt, chính là Thanh Bình Kiếm, hóa thân thần thông vừa rồi đã bị đánh tan.

Động tác dưới chân không ngừng, ngay khoảnh khắc Thanh Liên độn vào Huyền Minh, Trương Phương trực tiếp hóa thành một đạo hồng quang, độn về phía chân trời.

Vô số băng trùy bắn ra, cản trở thân hình Trương Phương.

Huyễn thân bị đánh tan, thần thông băng trùy cũng không bị phá diệt, ngược lại càng lúc càng nhiều.

Oành!

Trương Phương vung kiếm đánh nát một cây băng trùy, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng nổ lớn.

Khí lãng cuồn cuộn, trực tiếp đẩy Trương Phương đi; băng hải bên dưới chịu chấn động nứt vỡ, từng vết nứt khổng lồ xuất hiện, nhanh chóng lan rộng.

Tốc độ băng trùy chậm lại, bị vô số băng vụn và khói đặc che lấp.

Roar!

Ngay sau đó, liền có một tiếng gầm giận dữ, hóa thành sóng âm cuồn cuộn lan ra.

Trương Phương chỉ cảm thấy đầu óc chấn động, từng trận choáng váng ập đến, vội vàng ổn định thân hình.

Tiếng gầm của Huyền Minh mang theo uy lực công kích thần hồn, uy lực cực lớn, ngay cả Trương Phương chuyên tu Thất Phách Thần Thông cũng bị ảnh hưởng.

Chương 437

"Đi!" Nê Hoàn Cung huy quang lóe lên, ngăn chặn, Trương Phương không ngừng một khắc nào, độn về phía lục địa.

Kể từ khi muốn dẫn Huyền Minh rời khỏi đại hải, tự nhiên phải chọc giận nó trước, để nó đuổi theo.

Phương pháp này có vẻ ngu ngốc, nhưng đối với Huyền Minh lại hữu hiệu.

Phàm là vật có linh tính, đều sẽ mắc bẫy; đáng tiếc Huyền Minh là bản sao được phục chế, chỉ có bản năng của hung thú, không có thần hồn tồn tại, tự nhiên không có trí tuệ để nói.

Đối với Trương Phương, đây cũng là một lợi thế cực lớn.

Nếu là bản thể Huyền Minh thật sự, e rằng Trương Phương chưa kịp tới gần, đã bị thần thông đánh cho thân tiêu đạo tử rồi.

Roar!

Lại từng trận gầm rú điên cuồng, phía sau ầm ầm vang động.

Huyền Minh đã mở rộng thân hình, đuổi theo sát nút.

Cảm nhận được khí tức khủng bố phía sau càng lúc càng gần, Trương Phương tâm như chỉ thủy, chỉ không ngừng thôi động pháp lực; luận về tốc độ, có lẽ hắn thực sự chậm hơn Huyền Minh một chút.

Xoẹt!

Một đạo thần mang màu băng lam tập kích tới, tiếng xé gió.

"A!" Trương Phương búng pháp chỉ, những khối băng trên băng hải bay lên, ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ, hung hăng tóm lấy

thần mang.

Thần thông Đại Địa Chi Thủ, hiển nhiên đã được Trương Phương dùng thành Hàn Băng Chi Thủ.

Tách tách!

Những hạt mưa đen trên trời không ngừng rơi xuống, tốc độ và kích thước lớn hơn nhiều lần so với trước đây.

Hỗn Độn Châu xám quang từng trận lóe lên, màn sương xám thỉnh thoảng nứt ra một lỗ nhỏ, rõ ràng không thể chống đỡ được uy lực của mưa đen.

Đây cũng là nơi Trương Phương phiền toái nhất, mưa đen theo thời gian trôi qua, sẽ càng lúc càng lớn, uy lực càng lúc càng mạnh; lần trước Trương Phương liên thủ với Lục Áp, liều mạng huyết chiến với Huyền Minh suốt một ngày một đêm, đánh đến cuối cùng mưa đen không còn nhỏ giọt nữa, mà như đổ nước, giống như mưa như trút.

Một chậu mưa đen, đủ để diệt vong một Kim Tiên, không chỉ hủy diệt nhục thân, thần hồn cũng không tha, trực tiếp hóa thành tro bụi; giống như Tam Quang Thần Thủy vậy, cơ hội luân hồi cũng bị tước đoạt, từ đó hóa thành hư vô.

Bốp!

Thần mang va chạm vào Hàn Băng Cự Thủ, chỉ nghe một tiếng nổ lớn, cả hai cùng tan biến.

Thần thông Đại Địa Chi Thủ, Trương Phương vẫn luôn tinh luyện cường hóa, vượt xa huyết mạch thần thông Đại Địa của hắn, uy lực siêu tuyệt.

Xoẹt!

Phía sau lại vang lên mấy tiếng xé gió.

Sắc mặt Trương Phương hơi biến, vốn định dùng kiếm khí đánh trả, nhưng thân hình lại không dám dừng lại.

Bất đắc dĩ chỉ đành lại búng pháp chỉ, lại mấy chiếc Hàn Băng Cự Thủ ngưng kết thành, chặn lại thần mang màu băng lam đang tập kích.

Uy lực của Hàn Băng Chi Thủ không tồi, nhưng tiêu hao cũng lớn; nếu không phải bất đắc dĩ, Trương Phương cũng không tiêu hao như vậy.

Dù sao trận chiến trước đó chỉ là màn dạo đầu, tiếp theo là nhốt Huyền Minh trên lục địa mới là trận quyết đấu thật sự.

Đến lúc đó liều mạng xem ai pháp lực nhiều hơn, thâm hậu hơn, ai tiêu hao hết trước thì cách cái chết không xa.

Roar!

Huyền Minh thấy thần mang màu băng lam không hiệu quả, lại gầm lên một tiếng giận dữ.

Lập tức, băng hải chấn động, vô số băng thứ nhô ra, muốn đâm Trương Phương một nhát thấu tim.

Huyền Minh nắm giữ thần thông Hàn Băng chi đạo, sao có thể dung nhẫn Trương Phương dùng băng do mình chế tạo ra để phòng ngự thần thông do mình đánh ra?!

Trương Phương đang phi hành sát băng hải, khi băng thứ xuất hiện tự nhiên không kịp trở tay, thân hình hơi khựng lại.

Song kiếm trong tay đánh ra mấy đạo kiếm khí, đánh nát băng thứ.

Oành!

Trong khoảnh khắc, Huyền Minh đuổi tới sau lưng Trương Phương, thân thể lóe lên, lại trực tiếp vượt qua chiều dài không gian,

dựa vào nhục thân cường hãn hung hăng đâm vào địch nhân.

Hai bên vừa tiếp xúc, Trương Phương liền không thể kìm được thân hình bị đánh bay.

"Phụt!" Một ngụm máu tươi phun ra, máu nhuộm trường không.

Chương 438

Chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ dời chỗ, toàn thân xương cốt từng trận tê dại, như thể bị nổ tung.

"Xì!" Trương Phương hít một hơi khí lạnh, nhục thân của Huyền Minh quả thực khủng bố.

Mặc dù sớm đã có chuẩn bị, nhưng cảm giác như bị vỡ thành vô số mảnh, hắn cũng không dám thử lại.

Đây cũng là nguyên nhân Lục Áp không thể phát huy thực lực, vốn dĩ Liệt Diễm chi đạo bị áp chế, có thể dựa vào Kim Ô Nguyên Thể, nhưng đáng tiếc cường độ yêu khu lại không thể sánh bằng Huyền Minh.

Cho dù Kim Ô Nguyên Thể có mạnh hơn nhục thân Trương Phương một chút, cũng không đỡ nổi Huyền Minh thêm mấy lần.

Đơn giản chỉ là Vu thể của Huyền Minh, chỉ dựa vào cường độ nhục thân mà thôi.

Trương Phương đột nhiên mất đi tự tin vào trận chiến sắp tới, cho dù cắt đứt liên hệ giữa Huyền Minh với linh khí thiên địa, cường độ nhục thân cũng không thể dễ dàng đối phó được.

Xoẹt!

Mượn lực xung kích, Trương Phương lại hóa thành một đạo hồng quang độn đi.

Không lâu sau, liền bay tới lục địa, không cảm nhận được khí tức của Lục Áp.

Trương Phương hơi nhíu mày, lại dẫn Huyền Minh độn sâu hơn vào lục địa; Huyền Minh không nghi ngờ gì, nơi nó đi qua vạn vật kết

băng, dưới chân ngưng kết thành một con đường băng, cảnh tượng vô cùng tráng lệ.

Ô vân trên đỉnh đầu, Huyền Minh độn tới đâu, ô vân cũng theo tới đó, đồng thời mưa đen không ngừng rơi xuống, lại lớn thêm một chút.

Liên tục độn đi gần ngàn dặm.

Hai bóng người một trước một sau, một đạo thanh quang một đạo hắc quang, càng lúc càng gần.

"Lục Áp!" Trương Phương không nhịn được lên tiếng gọi, nếu bị Huyền Minh đâm thêm một lần nữa, nhục thân e rằng không chịu nổi; cho dù chịu nổi, cũng phải hao phí lượng lớn pháp lực để tu phục.

"Đi thêm ngàn dặm nữa!" Âm thanh của Lục Áp đột nhiên xuất hiện, không biết từ đâu truyền tới.

Trương Phương nghe xong, nghiến răng, lại thôi động pháp lực trong cơ thể.

Hồng quang độn đi, tốc độ phát động cực hạn, lại mượn thần thông Thiên Cương Ngũ Hành Đại Độn, không ngừng mượn trợ tinh hoa thổ mộc, gia tăng tốc độ.

Trong khoảnh khắc này, Trương Phương có một kiện pháp bảo đào mệnh, thì sẽ không phải bay vất vả như vậy nữa.

Xoẹt!

Đối với tồn tại tu vi như họ, con đường ngàn dặm không đáng kể.

Lại bay thêm ngàn dặm đường, cảnh tượng xung quanh không ngừng biến hóa, từ núi cao rừng rậm đến vách đá hoàng thổ, một vùng hoang lương.

Gió lớn cuốn theo cát bụi thổi, thiên địa khô nóng.

Trương Phương biết, không chỉ do vách đá hoang mạc, Lục Áp

chắc hẳn cũng đã thi triển một số thủ đoạn.

Roar!

Huyền Minh đuổi tới, lại phát ra một tiếng gầm giận dữ, trong miệng bắn ra một đạo thần mang.

Dựa vào bản năng hung thú, dường như cũng nhận ra nơi đây có gì đó không ổn.

"Lục Áp!" Trương Phương hét lớn một tiếng nhắc nhở, song kiếm giao nhau, cẩn thận nhìn chằm chằm Huyền Minh.

Cùng với sự xuất hiện của Huyền Minh, nhiệt độ đều giảm đi vài phần, từng luồng hàn khí tỏa ra.

Mây đen trên trời cũng theo đó, tiếng mưa tí tách không ngừng, mưa đen càng lúc càng lớn, rơi xuống vách đá hoang mạc, trực tiếp ăn mòn sa thạch, khói nhẹ bốc lên.

Lục Áp vốn định xuất kiếm khí đánh nát đạo thần mang màu băng lam kia, không ngờ thần mang lại không bay tới đây.

Xoẹt!

Thần mang đánh vào mặt đất, trong nháy mắt kết thành băng khối, rồi lại gào thét bay về phía xa.

Huyền Minh há miệng lại bắn ra mấy đạo thần mang, độn về các hướng khác nhau.

Hàn băng nhanh chóng ngưng kết, trong chớp mắt, vách đá hoang mạc liền biến thành xứ sở băng hàn; phạm vi mười vạn dặm đều hóa thành băng hàn.

Chỉ trong khoảnh khắc, mọi thứ đã thay đổi lớn; hàn khí tràn ngập, không còn chút khô cằn nào nữa.

Mưa đen rơi xuống, ngưng kết thành từng cây băng trùy, hung

hăng cắm xuống đất, tiếng "phanh phanh" vang lên không ngớt.

Chỉ dựa vào sức một mình, không tốn chút sức lực nào đã thay đổi thiên địa nơi đây, quả thực đáng sợ vô cùng.

"Cũng thông minh đấy!" Trương Phương hơi nhíu mày, cũng chặn những thần mang kia, không bỏ cuộc.

Chương 439

Thứ nhất thần mang màu băng lam mà Huyền Minh đánh ra quá nhiều, chặn không kịp; thứ hai cùng với sự xuất hiện của Huyền Minh, không cần cố ý xuất thủ, khí tức tỏa ra cũng sẽ từ từ thay đổi khu vực này.

Không nhanh không chậm, thời gian không có khác biệt; Huyền Minh muốn tự mình thay đổi hoàn cảnh, tự nhiên sẽ chọn cách ra tay nhanh chóng.

Roar!

Huyền Minh nổi giận lao tới, nơi thân hình nó đi qua, mặt đất nứt toác, không chịu nổi uy lực cực lớn.

"Lại làm bậy à?!" Trương Phương thầm nghĩ, không biết Lục Áp vì sao không xuất thủ.

Lưu Ly Kiếm vung ra một kiếm hoa, đánh ra mấy đạo kiếm khí.

Kiếm khí bay đi, Trương Phương thân hình bạo lui, lại tìm kiếm cơ hội công kích.

Oành!

Bỗng nhiên, ngay khoảnh khắc Huyền Minh động thân, phong vân đột biến.

Hư không Cửu Tiêu, hàn thổ dưới đất, xuất hiện từng đạo minh văn màu đỏ rực.

Minh văn huyền diệu vô cùng, từ từ xoay tròn, quang mang tỏa ra.

"Cái gì?!

Trận pháp sao?" Trương Phương tự nhiên nhìn thấy rất rõ ràng,

bởi vì trước mặt hắn, liền lững lờ xuất hiện một đạo minh văn màu đỏ rực, nhìn giống như trận văn vậy.

Roar!

Huyền Minh thấy minh văn màu đỏ rực kỳ lạ, ẩn ẩn tỏa ra chút uy hiếp, lại gầm lên một tiếng giận dữ, há miệng bắn ra mấy đạo thần mang màu băng lam.

Xoẹt!

Thần mang đánh trúng minh văn màu đỏ rực, lại trực tiếp xuyên thấu, không phát huy ra bất kỳ uy lực nào.

Minh văn như hóa thành hư vô, không có thực thể tồn tại.

Thần mang nổ tung ở phía xa, lại có vô số hàn băng ngưng kết xuất hiện, hàn khí lại nặng thêm mấy phần.

Thấy thần mang màu băng lam không có tác dụng, Huyền Minh nhảy lên, liệt trảo nhắm vào minh văn màu đỏ rực, hung hăng xé xuống.

Tiếng khí bạo vang lên, một trảo dường như muốn xé rách cả hư không.

Liệt trảo xé vào minh văn màu đỏ rực, lại xuyên thấu qua.

Bốp!

Thân hình khổng lồ hung tợn của Huyền Minh rơi xuống đất, toàn bộ mặt băng đều sụt lún sâu mấy chục mét.

Đôi mắt lóe hồng quang, Huyền Minh nhìn chằm chằm từng minh văn màu đỏ rực, chỉ thấy chúng xoay tròn càng lúc càng nhanh, quang mang tỏa ra càng lúc càng thịnh.

Hồng quang bùng nổ, đột nhiên phát ra.

Lệ!

Từng con viêm điểu từ minh văn màu đỏ rực độn ra, kêu gào.

Nhất thời, khắp thiên địa đều là tiếng chim hót, mỗi con viêm điểu đều có cái đuôi kéo theo liệt diễm dài, bay lượn trong hư không.

"Không phải trận pháp sao?!" Trương Phương nhìn thấy có chút mơ hồ, nhưng cũng có thể cảm nhận được, phạm vi mười vạn dặm đều bị phong tỏa, hỏa linh khí cuồng dũng tiến vào thân thể những viêm điểu này, liệt diễm càng thêm dữ dội, hùng hùng nhiên thiêu.

Huyền Minh tạo ra mười vạn dặm huyền băng, Lục Áp liền dùng vạn con viêm điểu tương tự phong tỏa mười vạn dặm, ứng với số lượng tương ứng.

Roar!

Thấy viêm điểu độn ra, Huyền Minh không nhịn được nữa, mặc dù cảm nhận được những viêm điểu này ít gây thương tổn, nhưng từng luồng liệt diễm tỏa ra lại khiến nó cảm thấy không thoải mái.

Lần này lại không dùng thần mang và liệt trảo tấn công, chỉ thấy tiếng gầm xuất hiện, hình thành sóng âm cuồn cuộn lan ra.

Trương Phương thấy vậy, lập tức giữ vững tâm thần, rõ ràng Huyền Minh muốn chấn tan những viêm điểu này.

Cảm giác đau đầu muốn nứt ra vừa rồi, Trương Phương không muốn thử lại nữa.

Sóng âm vặn vẹo hư không, truyền lực chấn động ra ngoài, tạo thành từng vòng sóng gợn.

Toàn bộ thiên địa dường như bị vặn vẹo, tầm nhìn trở nên mơ hồ.

Lệ!

Chương 440

Viêm điểu kêu rít, khi sóng âm truyền tới, lập tức dừng lại bất động.

Thiên địa đều yên tĩnh, như thể bị cố định lại.

Liệt diễm chấn động, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến.

Liệt diễm tuy có uy hiếp đối với Huyền Minh, nhưng lực hàn băng cũng phản áp chế liệt diễm, cả hai giao tranh, tranh đấu với nhau.

Sau một tiếng, Huyền Minh lại từng trận gầm rú dữ dội.

Một trận sóng âm mạnh hơn trước rất nhiều tập kích tới, xông thẳng vào viêm điểu.

Xoẹt!

Sóng âm xuất hiện, Huyền Minh lại biến hóa.

Khí hàn băng trên thân nó ngưng kết, từng con băng xà hiện ra.

Dường như muốn khắc chế viêm điểu, vạn con băng xà ngưng thành, đôi mắt lóe hồng quang, hàn khí lại nặng thêm mấy phần.

Xoẹt!

Như những mũi tên rời cung, băng xà cong mình, tự chọn mục tiêu, lao tới.

Tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã xông tới.

Viêm điểu vốn bị sóng âm khống chế, khi băng xà xuất hiện, lập tức bay lượn, không còn đứng yên bất động.

Trương Phương mới nhìn rõ, bên trong mỗi con băng xà, đều có

lam quang lóe lên, tương ứng với viêm điểu.

Theo cách này, cả hai tương khắc, tất có một bên xuất hiện tổn thương.

Viêm điểu thôi động liệt diễm, trở nên thực chất hóa, tự nhiên sẽ không giống như vừa rồi bị tấn công, như thể hư hóa.

"Trương Phương!" Hư không không ngừng xuất hiện một tiếng gọi, Lục Áp thi triển đạo thuật bị cản trở, tự nhiên cần cầu cứu.

"Minh bạch!" Trương Phương biết đây là khoảnh khắc then chốt để thi triển, bất kể trận pháp hay đạo thuật, đều không thể để băng xà làm tổn thương viêm điểu.

Dù sao thực lực của Huyền Minh cao hơn Lục Áp quá nhiều, so sánh giữa hai bên, viêm điểu chắc chắn thất bại không nghi ngờ gì.

"Sát!" Sát khí nổi lên, Trương Phương tay cầm song kiếm, xông thẳng vào đàn băng xà.

Một kiếm chém đôi một con băng xà, trong nháy mắt chém nó thành hai đoạn.

"Tự lành sao?!" Trương Phương chém đôi một con băng xà, vốn định đánh sang con khác, không ngờ con băng xà bị đứt thành hai đoạn lại nối liền lại, chỉ là lam mang bên trong nó yếu đi một phần.

Rõ ràng lam mang đang quấy phá, khiến băng xà bất tử bất diệt.

"Vậy thì đánh tan nó!" Trương Phương phát điên, kiếm quang Thanh Bình Kiếm lóe lên, đâm trúng lam mang bên trong băng xà.

Xoẹt!

Không ngờ, trường kiếm vốn nhắm vào lam mang, lại chém hụt; kiếm nhận vừa tiếp xúc lam mang, lam mang đột nhiên độn khai, di chuyển lên một chút, tránh thoát cú chém.

Lam mang không diệt, thân thể băng xà bị đứt lại nối liền, chỉ là quang mang lại yếu đi một phần, tốc độ không giảm.

"Tôi không tin nữa!" Đồng tử Trương Phương co rút, tay buông lỏng, Thanh Bình Kiếm và Lưu Ly Kiếm tự động bay ra, lơ lửng quanh thân.

Bốp!

Một quyền đánh ra, hung hăng đánh vào thân thể băng xà.

Trực tiếp đánh nát con băng xà đó, vỡ thành vô số mảnh.

Chỉ là lam mang không bị hủy, những khối băng vụn đó lại bao quanh Trương Phương, rồi lại tổ hợp thành một con băng xà.

Trương Phương lập tức thay đổi sách lược, thân hình lóe lên, lại đột nhiên tới trước con băng xà khác.

Bốp!

Một tay tóm chặt lấy nó, chạm vào thấy trơn tuột, có chút ghê tởm, hơn nữa còn có hàn ý lạnh lẽo rợn người tập kích, truyền vào trong cơ thể.

Kim quang trên tay lóe lên, trực tiếp bao bọc lấy băng xà, hóa thành một con kim xà.

Con băng xà đó mắt phát hồng, liền muốn cắn Trương Phương, nhưng lại bị hắn tóm chặt.

Kim quang từng tấc từng tấc bức ép băng xà, lam mang kia tả xung hữu đột, nhưng không tránh thoát được kim quang.

Chương 441

Chỉ trong khoảnh khắc, lam mang không thể tránh né, Trương Phương tung ra một quyền, trực tiếp đánh trúng lam quang, chỉ nghe một tiếng "xuy", quang mang tiêu tán.

Hồng quang trong mắt băng xà tan đi, hóa thành băng khối rơi vãi trên đất.

"Phù!" Trương Phương thở phào nhẹ nhõm, xem ra đánh tan nó thì phiền phức một chút.

Thân hình không ngừng, lại lao vào một con băng xà khác.

Cũng một loạt thao tác tương tự, đánh nát băng xà.

Nhưng vạn con băng xà, không biết phải tiêu hao bao nhiêu pháp lực trong cơ thể, mới có thể tiêu diệt chúng.

Băng xà đuổi theo viêm điểu, băng xà và viêm điểu hỗn hợp vào nhau, màu đỏ và màu xanh lam xen kẽ, như thể băng hỏa lưỡng trọng thiên.

Chỉ là băng hỏa lưỡng trọng thiên, Trương Phương lại không muốn thử.

Roar!

Bên dưới, Huyền Minh thấy Trương Phương lại xuất thủ, gầm rú liên tục.

Chấn động, hư không gợn sóng.

Vô số gai xương từ toàn thân Huyền Minh nhô ra, quả nhiên danh xưng "hung tợn cự thú" rất xứng đáng.

Gai xương nhô ra, lại có vô số gai nhọn nhỏ như kim xuất hiện,

lóe hàn quang.

Xoẹt!

Huyền Minh nhắm vào vị trí Trương Phương, thân thể run lên, những gai nhọn đó đột nhiên bắn ra.

Từng hàng từng hàng, không ngừng nghỉ.

Gai nhọn toàn thân đen kịt, hư không như thể đột nhiên xuất hiện một con sông đen, xông thẳng vào Trương Phương.

Thanh Bình Kiếm và Lưu Ly Kiếm hộ chủ, xé rách trường không, va chạm với gai nhọn.

Keng keng leng keng!

Tiếng kim qua, hai bên va chạm, tia lửa bắn ra.

Độ cứng của gai nhọn có thể sánh ngang với Tiên Thiên Linh Bảo cao cấp, số lượng lại nhiều như vậy.

Song kiếm chỉ sau một hiệp, liền bị gai nhọn vây quanh.

Gai nhọn linh tính phi phàm, cũng có thể là do Huyền Minh đang thao túng, trực tiếp chia ra hai phần nhỏ vây khốn Thanh Bình Kiếm và Lưu Ly Kiếm, phần lớn còn lại xông thẳng vào Trương Phương.

Xuy!

Trương Phương một tay bóp nát con băng xà trong tay, dư quang lướt qua, số lượng băng xà dường như không hề giảm bớt, thoạt nhìn có tới vạn con.

Cảm nhận được những gai nhọn đang tập kích, Trương Phương bất đắc dĩ đành bỏ băng xà, quay mặt đối phó với những gai nhọn đó.

Gai nhọn lóe u quang, khiến người ta không hề nghi ngờ lực công kích của chúng.

Trương Phương đối mặt với những gai nhọn này, biết rằng những thứ này không chỉ có lực công kích bên ngoài, mà còn ẩn chứa kịch độc, nếu bị xước, chắc chắn sẽ cảm thấy Nê Hoàn Cung một trận choáng váng, thần hồn bất ổn.

So với vết thương ngoài da, thần hồn bị tổn thương mới là chỗ khủng bố của những gai nhọn này.

Trương Phương trước tiên tế ra một kim quang tráo, làm vật phòng ngự; sau đó lao về phía song kiếm bị gai nhọn vây khốn, muốn lấy lại binh khí trước.

Nếu hai thanh Tiên Thiên Linh Bảo cao cấp bị tổn thương, thì hối hận cũng không kịp.

Kể từ khi chứng kiến lượng pháp bảo khủng bố của Thánh Nhân, Trương Phương mới phát giác pháp bảo trên người mình ít đến đáng thương; cũng có thể dựa vào tu vi nhục thân mà liều mạng một phen, nhưng binh khí lại không thể thiếu.

Song kiếm chịu triệu hoán, bạo phát quang mang.

"Không thể kéo dài nữa!" Tại một nơi nào đó trong hư không, Lục Áp khoanh chân ngồi, thấy tình huống bên dưới, có chút sốt ruột nói.

Viêm điểu không địch lại băng xà, Trương Phương không địch lại Huyền Minh, cả hai đều bị vây khốn.

Lúc này, hồng quang quanh thân Lục Áp rực rỡ, minh văn màu đỏ rực dày đặc xếp chồng lên nhau, chớp chớp, huyền ảo đến cực điểm.

"Đi!" Lục Áp búng pháp chỉ, một ấn phù giữa trán lóe hồng quang, những minh văn màu đỏ rực kia trong nháy mắt biến mất, xuất hiện ở nơi giao chiến phía dưới.

Sau khi tế xuất toàn bộ minh văn màu đỏ rực, ấn phù kia mới trở nên ảm đạm, sắc mặt Lục Áp trắng bệch, rõ ràng đã tiêu hao cực lớn

pháp lực.

Hơn nữa, trận thuật thi triển bằng bản nguyên liệt diễm, không có một khoảng thời gian cực dài thì không thể khôi phục.

Chương 442

Lục Áp vốn dĩ muốn dùng vạn con viêm điểu ngưng kết thành một con Chu Tước, để trợ giúp Trương Phương đối chiến với Huyền Minh, không ngờ băng xà xuất hiện khiến hắn bất ngờ không kịp phòng bị, trong nháy mắt khiến viêm điểu không có sức chống đỡ. ...

Trở lại chiến trường của Trương Phương và Huyền Minh.

Lam quang và hồng quang xen kẽ, thỉnh thoảng có thanh quang kèm theo hà quang, bay lượn trong trận pháp.

Chính Trương Phương đang triệu hồi Thanh Bình Kiếm và Lưu Ly Kiếm, cùng với vô số gai nhọn đang tập kích chiến đấu.

Oành!

Đột nhiên, lại có từng đạo minh văn màu đỏ rực xuất hiện trong hư không.

Lần này độn ra lại không phải viêm điểu, mà là từng sợi xích liệt diễm.

Xích liệt diễm vừa xuất hiện, mỗi sợi đều có một.

Không biết có bao nhiêu, nhanh chóng lan về hai hướng thiên địa, dường như muốn nối liền trời đất.

"Cuối cùng cũng tới!" Trương Phương thấy vậy, mừng rỡ, Lục Áp cuối cùng cũng xuất thủ.

Nhìn thấy trận thế này, chắc hẳn sẽ không tầm thường.

Xoẹt xoẹt!

Xích liệt diễm lan ra, xuyên thẳng lên trời xuống đất, nơi mắt nhìn tới đều là một màu đỏ rực.

Xích liên thành hình, thiên địa cấm cố.

Chỉ trong một khoảnh khắc, khi Trương Phương và Huyền Minh đều chưa kịp phản ứng, xích liệt diễm liền phong tỏa khu vực thiên địa này.

Xích liệt diễm hấp thu linh khí thiên địa tăng lên, không gian này bị phong tỏa, linh khí thiên địa trong nháy mắt tiêu hao hết sạch.

Xích liên chậm rãi hóa thành hư vô, ẩn mình vào trong thân thể, trong nháy mắt trở nên tĩnh mịch.

"Linh khí thiên địa...

đều tán hết rồi!" Sắc mặt Trương Phương biến đổi, phạm vi mười vạn dặm không cảm nhận được bất kỳ linh khí nào, quả thực đã bị cấm cố.

Linh khí thiên địa bên ngoài không thể vào, linh khí bên trong lại bị xích liệt diễm hấp thu toàn bộ; giống như trở thành một khối địa phương chết.

Không có linh khí lơ lửng quanh thân, Trương Phương nhất thời có chút không thích nghi; giống như một người bình thường đột nhiên không có không khí, sẽ chết ngạt vậy.

"Muốn cho ta đồng quy vu tận sao!" Trương Phương hơi cười khổ, tuy trước đó đã thương lượng kỹ với Lục Áp, nhưng giờ khắc này lại có chút rùng mình.

Linh khí thiên địa bị rút cạn, thực lực của Huyền Minh sẽ giảm xuống là thật; nhưng Trương Phương đồng thời cũng đang tiêu hao pháp lực, không được linh khí chuyển hóa, pháp lực trong cơ thể cũng sẽ cạn kiệt.

Kế sách "giết địch một ngàn, tự hại tám trăm".

Trong khoảnh khắc này, xem ai pháp lực cạn kiệt trước.

Nói chung, Trương Phương có một ưu thế nhất định, dù sao Huyền Minh chỉ là một hư ảnh được phục chế, cần linh khí thiên địa để duy trì, một khi pháp lực tan biến, nó sẽ biến mất.

Nếu không dựa vào nhục thân vô thượng của Huyền Minh, cho dù không có pháp lực, cũng đủ để đâm chết Trương Phương.

Roar!

Phía xa, Huyền Minh bất an xao động, không cảm nhận được linh khí, chỉ cảm thấy một trận hư nhược, sức mạnh dường như đang từ từ tiêu tán.

Há miệng lớn, mấy đạo thần mang màu băng lam bắn ra, muốn đánh tan xích liệt diễm đang ẩn mình.

Đáng tiếc, thần mang gào thét, nhưng không đánh trúng xích liên.

Mấy đạo thần mang màu băng lam bắn ra, mặt đất lại kết thành lớp băng dày.

Khí tức Huyền Minh yếu đi một phần, uy thế hơi giảm xuống, từ Chuẩn Thánh đỉnh phong rớt xuống.

"Có triển vọng!

Quả nhiên là dã thú không có thần hồn thao túng!" Trương Phương cảm nhận bén nhạy, lập tức nhận ra khí tức của Huyền Minh hạ xuống, không còn mạnh mẽ như trước.

May mắn là bản năng dã thú, nếu như trước đây Lục Áp thi triển Vạn Tượng Quyết, những đại yêu bị tàn hồn phụ thể, thì hậu quả hiện tại có thể biết trước.

Chuẩn Thánh đỉnh phong Tổ Vu bị tàn hồn thao túng, dù không có linh khí bổ sung, dựa vào trí tuệ gia trì, cũng có thể dễ dàng khiến

Trương Phương và Lục Áp thân tiêu đạo tử.

Một chủng tộc biết chiến đấu, hiểu cách lợi dụng ưu thế, hiểu cách duy trì trạng thái đỉnh phong, hiểu cách khống chế từng chút tiêu hao pháp lực.

Chương 443

"Sát!" Thấy Lục Áp không xuất hiện, Trương Phương cũng chỉ có thể một mình xông lên giết chóc.

Xoẹt!

Hóa thành một đạo hồng quang độn đi, Trương Phương bay ngang qua đỉnh đầu Huyền Minh.

Lưu Ly Kiếm trong tay hà quang lóe lên, đánh ra mấy đạo kiếm khí.

Huyền Minh cảm nhận được khí tức nguy hiểm, đánh ra thần mang màu băng lam.

Oành!

Lam mang và kiếm khí va chạm vào nhau, ầm ầm nổ tung, lam mang mạnh mẽ nghiền ép kiếm khí, mượn dư uy gào thét bay đi.

Uy lực của kiếm khí nhỏ bé, khiến người ta khó mà lường được.

Trương Phương tự nhiên cố ý như vậy, dùng kiếm khí nhỏ để hấp dẫn Huyền Minh hao phí pháp lực, phương pháp này quả nhiên hiệu quả.

Xoẹt!

Hết lần này đến lần khác, Trương Phương lặp lại động tác tương tự, dùng kiếm khí yếu ớt để dẫn dụ thần mang màu băng lam có tính bùng nổ gây sát thương.

Cứ lặp đi lặp lại mấy lần như vậy, Huyền Minh dường như cũng phản ứng lại, đối mặt với thần mang lại bắn ra, chỉ nâng liệt trảo lên, dễ dàng đánh tan nó.

Những gai nhọn trước đó đã được thu hồi, Huyền Minh đứng sừng sững với đầy gai xương, khiến Trương Phương không có chỗ đặt chân.

Bất kể Trương Phương bay đi đâu, Huyền Minh đều điều chỉnh phương vị, hai đạo ánh mắt lạnh lẽo theo sát.

"Đơn giản quá rồi!" Trương Phương thấy vậy, hơi cười khổ, pháp lực trong cơ thể chỉ còn lại một nửa.

Từ khi đối chiến với Huyền Minh, dẫn nó tới đây, lại diệt băng xà và gai nhọn; nếu không phải Cửu Chuyển Nguyên Công vận chuyển siêu tải, e rằng pháp lực đã cạn kiệt từ lâu.

Nhìn trạng thái của Huyền Minh, cho dù thực lực đã rớt xuống Chuẩn Thánh đỉnh phong, pháp lực ẩn chứa trong cơ thể nó vẫn nhiều hơn Trương Phương rất nhiều.

Trương Phương đứng lơ lửng giữa không trung, đếm xem mình có bao nhiêu thần thông có thể gây tổn thương cho Huyền Minh.

Nê Hoàn Cung đã mở ra, Thất Phách Thần Thông khôi phục, nhưng đối với Huyền Minh lại vô dụng; Huyền Minh là một hư ảnh, lại không có tàn hồn phụ thể, không có thần hồn tồn tại, thì chỉ là một cái xác không hồn.

Thất Phách Thần Thông đánh ra là công kích thần hồn đối phương, ngay cả thần hồn cũng không có, đánh ra cũng vô dụng.

Xoẹt!

Khi Trương Phương và Huyền Minh đối đầu, trên mặt đất không ngừng xuất hiện vô số liệt diễm, hừng hực cháy.

Lờ mờ nghe thấy tiếng xích liên lay động.

Liệt diễm cháy trên băng, dường như băng hàn là chất xúc tác,

không ngừng lan rộng.

Trong chớp mắt, toàn bộ thiên địa biến thành thế giới liệt diễm.

Roar!

Huyền Minh cảm thấy liệt diễm thiêu đốt tồn tại, vô cùng khó chịu.

Giữa tiếng gầm rú, mưa đen trên trời rơi xuống càng lớn, rơi xuống liệt diễm, dập tắt chúng.

"Suýt nữa thì quên mất!" Trương Phương ngẩng đầu nhìn trời, thấy từng giọt mưa to bằng nắm tay, trong lòng phát lạnh; mưa đen giống như âm hồn không tan, bất kể công kích mạnh đến đâu chấn tan nó, không lâu sau lại có thể ngưng tụ, và càng lúc càng lớn.

Hiện tại những giọt mưa to bằng nắm tay, uy hiếp lực đã rất lớn.

"Ha!" Thấy liệt diễm trên đất bị dập tắt, Trương Phương cười bất đắc dĩ, xem ra Lục Áp cũng hữu tâm vô lực.

Đôi mắt phát lạnh, nhất định phải nhanh chóng giải quyết Huyền Minh.

Nếu không theo xu thế mưa đen rơi xuống, cái chết không còn xa nữa.

Những giọt mưa đen to bằng nắm tay rơi xuống, va vào kim quang tráo của Trương Phương, tạo thành từng vòng sóng gợn.

Cho dù Huyền Minh và Trương Phương đang đối đầu, thời gian dài mưa đen cũng đủ để hủy diệt Trương Phương.

Dù sao pháp lực ngưng kết kim quang tráo, tiêu hao cũng cực lớn.

"Đổi ra viêm điểu, tìm thời cơ tự bạo!" Trương Phương hét lên một tiếng, trong lòng đã có kế hoạch.

Cứ thế này chỉ có thể liều một phen, sát chiêu chính là viêm điểu của Lục Áp.

Trước đây để dụ dỗ Huyền Minh, Thanh Liên đã tự bạo, cần thời gian để khôi phục, hiện tại lại trong trạng thái cách tuyệt linh khí thiên địa, càng không nói đến việc khôi phục nữa.

Chương 444

"Được!" Âm thanh đáp lại truyền đến bên tai, Trương Phương tay cầm song kiếm, hóa thành lưu quang xông thẳng vào Huyền Minh.

Sinh tử, trong một lần liều mạng này.

Chỉ mong đúng như lời Nữ Oa nương nương đã nói, Huyền Minh chính là điểm yếu trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Thấy Trương Phương tập kích, mắt đỏ rực của Huyền Minh trừng lên, đợi người tới gần, há miệng bắn ra một đạo thần mang màu băng lam.

Sau đó đột nhiên nhảy vọt, huyết liệt trảo hung hăng xé xuống.

Thần mang đánh tới, tốc độ Trương Phương đột nhiên tăng vọt, hiểm hóc tránh thoát, rõ ràng đã dự liệu Huyền Minh sẽ có cách chiến đấu này.

Gió lớn gào thét, mang theo tinh phong.

Không cần nói, chính là huyết liệt trảo, thân hình khổng lồ của Huyền Minh nhảy vọt lên đỉnh đầu, che trời lấp đất.

Mặc dù không gian này cũng đã sớm bị mưa đen bao phủ, không thấy chút ánh sáng nào.

Trương Phương giương kiếm đỡ, ngay khoảnh khắc huyết liệt trảo và Thanh Bình Kiếm tiếp xúc; thân hình Trương Phương nhanh chóng hư hóa, lại hóa ra một thân ảnh khác.

Keng!

Huyết liệt trảo xé vào Thanh Bình Kiếm, tia lửa bắn ra.

Phụt một tiếng, thân ảnh cầm Thanh Bình Kiếm không chịu nổi

lực phản chấn do huyết liệt trảo áp xuống, trực tiếp hóa thành tro bụi.

Thanh Bình Kiếm nhẹ nhàng kêu, điều chỉnh phương hướng độn đi.

Trương Phương tay cầm Lưu Ly Kiếm, lại xông thẳng vào bụng Huyền Minh, những chỗ khác đều có gai xương nhô ra, khó phá vỡ vùng màu xám đó.

Xuy!

Trương Phương vừa đặt chân ổn định lên lớp da đen kịt, Lưu Ly Kiếm hà quang lóe lên, mũi kiếm dài thêm một tấc kiếm quang.

Không có cảnh tượng xẻ bụng mở ruột như dự liệu, một cái gai xương đột nhiên nhô ra, va chạm với kiếm quang, bạo liệt.

Trương Phương lập tức quyết đoán, không đợi lực phản chấn truyền tới, trực tiếp buông Lưu Ly Kiếm.

Xuy xuy xuy!

Lại có mấy cái gai xương nhô ra, cản trở đường đi của Trương Phương.

Sắc mặt Trương Phương không đổi, vẻ mặt lạnh lùng, mặc dù không ngờ bụng Huyền Minh cũng có thể nhô ra gai xương, nhưng hắn cũng có đối sách.

Gai xương xuyên thủng thân thể Trương Phương, chỉ thấy pháp lực của hắn dũng động, lại huyễn hóa ra một thân ảnh khác.

Thân ảnh ở lại nguyên chỗ đã bị đâm xuyên, Trương Phương bước chân không ngừng, mượn cơ hội này, trực tiếp độn đến trước mặt Huyền Minh.

Trương Phương thậm chí có thể ngửi thấy mùi tanh từ miệng nó, đôi mắt huyết sắc to như đèn lồng lạnh lùng nhìn tới, chỉ có tàn nhẫn

bạo ngược, không có chút linh động nào.

Roar!

Huyền Minh trực tiếp há miệng gầm lên, chấn động đến nỗi hư không trước mặt rung chuyển, từng đợt sóng âm truyền ra.

Trương Phương chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, mọi thứ đều trở nên mơ hồ, thần hồn đau đớn vô cùng; nhưng Trương Phương mạnh mẽ nhẫn nhịn, tay vừa giương, Thanh Bình Kiếm độn tới trong tay.

Giơ tay ném, Thanh Bình Kiếm xoay tròn gào thét bay đi, chống đỡ lực phá hoại cực lớn của sóng âm, kiếm thân không chịu nổi mà rung động.

Mượn khoảnh khắc Huyền Minh há miệng, Thanh Bình Kiếm đột nhiên biến dài, hóa thành lớn mười trượng, kẹt giữa hàm răng trên và dưới của Huyền Minh, không cho nó khép miệng lại.

"Viêm điểu!" Trương Phương gầm lên một tiếng giận dữ, tóc tai bay lượn, mặt đầy vẻ điên cuồng.

Có thể đánh đến nước này, đã là vận khí cực lớn, bất kỳ chỗ nào chậm một chút, đều sẽ thân tiêu đạo tử.

Trương Phương vẫn luôn biến hóa vị trí, chính là để mê hoặc Huyền Minh, lúc này thời cơ đã đến.

Xoẹt!

Một đóa liệt diễm hiện ra, viêm điểu đột nhiên xuất hiện trong tay Trương Phương.

"Bạo!" Trương Phương nâng viêm điểu, khi Huyền Minh không kịp phản ứng, trực tiếp độn vào trong cơ thể nó.

Khắp nơi đều là mùi máu tanh, Trương Phương căn cứ vào

khoảng cách, khi độn tới vị trí giữa thân thể Huyền Minh, tế xuất viêm điểu.

Bàn tay nâng viêm điểu bị thiêu thành đen kịt, không chịu nổi linh diễm khủng bố.

Dù sao nó không phải linh vật, không thể toàn lực khống chế, nếu không phải Lục Áp buông lỏng khống chế, e rằng Trương Phương còn không thể tới gần thân nó, đừng nói chi đến việc nâng viêm điểu.

Chương 445

Viêm điểu bay ra, Trương Phương chú nhập toàn bộ pháp lực trong cơ thể vào kim quang tráo, thân hình không ngừng bạo lui.

Từ khi Thanh Bình Kiếm kẹt vào hàm răng của Huyền Minh, rồi Trương Phương nâng viêm điểu độn vào trong cơ thể nó, mọi thứ đều diễn ra trong chớp mắt.

"Thật là không muốn sống!" Trên hư không, Lục Áp thấy cảnh tượng như vậy, khẽ thở dài.

Hắn cũng không ngờ Trương Phương sẽ có hành động điên cuồng đến thế, có thể đoán được viêm điểu tự bạo ở cự ly gần sẽ phải chịu công kích lớn đến mức nào.

Những người không muốn sống có hai loại, một loại là thật sự không muốn sống nữa, chết cũng phải kéo theo kẻ khác; một loại là biết mình đang làm gì, lấy nguy hiểm "chín phần chết, một phần sống" để giành lấy một tia sinh cơ.

Không thành công thì thành nhân (chết vì nghĩa).

Rõ ràng, Trương Phương thuộc loại thứ hai.

"Xem ra chiến tranh Phong Thần thật sự rất quan trọng với Trương Phương!" Lục Áp hơi nhắm mắt, xem xét liệu chiến tranh Phong Thần có bỏ sót chỗ nào không, nếu không Trương Phương sẽ không vội vã muốn độn ra khỏi Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Trương Phương muốn thành Thánh Đạo, mưu đồ khí vận nhân tộc, tranh đấu với chư thiên Thánh Nhân; Lục Áp cũng muốn thành Thánh Đạo, phục hưng Yêu tộc, báo thù cho Yêu Đình năm xưa.

Mục tiêu của hai người nhất quán, không ảnh hưởng lẫn nhau,

cuối cùng đều muốn tranh đấu với chư thiên Thánh Nhân.

Nhưng Lục Áp thực sự không nhìn ra tầm quan trọng của chiến tranh Phong Thần.

Phân chia thế lực?

Phân chia môn nhân?

Hay là...

Lục Áp sẽ không hiểu rằng Trương Phương là người của hậu thế, hiểu rõ biến cục sau Phong Thần; Tây Phương Giáo đại hưng, thì không dễ đối phó như vậy, Thông Thiên Giáo Chủ thất bại, đối với Trương Phương hiện tại cũng ảnh hưởng cực lớn.

Cho nên Trương Phương phải tranh thủ thời gian độn ra khỏi Sơn Hà Xã Tắc Đồ, trợ giúp Thông Thiên Giáo Chủ phản bại thành thắng, rồi tìm cơ hội áp chế Tây Phương Giáo, không để nó bành trướng quá mức.

Dù sao ngoại trừ Nữ Oa và Thông Thiên Giáo Chủ, các giáo phái mà những người khác truyền xuống, môn nhân đều lấy Nhân tộc làm cơ sở; nếu Trương Phương có thể nắm giữ khí vận Nhân tộc, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến Tứ Thánh.

Mối quan hệ phức tạp này, chỉ có Trương Phương mới có thể hiểu rõ.

Còn về Lục Áp muốn phục hưng Yêu tộc, thì những môn nhân đông đảo của Tiệt Giáo, càng không thể buông tha, tuy không thể lên mặt bàn, nhưng cũng có một chút sức mạnh sinh sôi.

Oành!

Trong lúc nghĩ ngợi, đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên.

Khác với những lần trước, tiếng này có chút trầm đục, dù sao cũng

nổ tung trong cơ thể Huyền Minh.

Tầm nhìn chuyển sang chiến trường.

Khí lãng lan ra, chấn vỡ băng khối, băng vụn bay tứ tung.

Một thân ảnh bay ngược ra, hung hăng đập xuống mặt đất.

Thân thể hắn từ trên xuống dưới đen kịt, đạo bào rách nát, nằm bất động trên đất, chính là Trương Phương.

Thanh Bình Kiếm và Lưu Ly Kiếm từ xa độn tới, bảo vệ quanh thân Trương Phương, chặn lại những vật tạp như băng khối đang tập kích.

Thanh quang và hà quang xen kẽ, từng vật bay tới đều bị phá diệt, linh tính đến cực điểm.

Roar!

Phía xa, truyền đến từng trận gầm rú giận dữ, xen lẫn đau đớn và ai oán.

Kèm theo đó, là tiếng vật lộn cuồn cuộn, rõ ràng viêm điểu tự bạo từ trong cơ thể, gây ra tổn thương cực kỳ lớn.

Cho dù Thanh Liên trước đó, cũng không hủy diệt một khối huyết nhục lớn, sau đó dưới sự tu phục của pháp lực, nhanh chóng hồi phục.

Nhưng lần này, linh khí thiên địa bị chặn, một đợt tự bạo, tiêu hao pháp lực cực lớn của Huyền Minh, da thịt nứt ra từng lỗ nhỏ, máu chảy như suối.

Một lúc lâu sau, khí lãng tan đi, mọi thứ mới chậm rãi yên tĩnh lại.

Khái!

Đột nhiên, Trương Phương đang nằm trên đất ho mạnh một tiếng,

một ngụm máu tươi phun ra, mới hoàn hồn.

Ngực kịch liệt phập phồng, chút pháp lực còn sót lại trong cơ thể đang lưu chuyển, từng chút tu phục vết thương.

"Lại thành than đen!" Trương Phương thở hổn hển ngồi dậy, thấy cả người đen kịt, tự giễu nói.

Bàn tay phải nâng viêm điểu huyết nhục mơ hồ, đã không thể tu phục bằng pháp lực còn sót lại, dù sao hỏa diễm ẩn chứa trong viêm điểu không phải là phàm hỏa đơn giản.

Chương 446

Một đạo liệt diễm đang cháy lơ lửng trên đỉnh đầu, thiêu cháy những giọt mưa đen rơi xuống.

"Cũng có chút lương tâm!" Đạo liệt diễm này tự nhiên là thủ bút của Lục Áp, Trương Phương thầm nghĩ, pháp lực trong cơ thể đã cạn kiệt không thể hóa ra kim quang tráo nữa, nếu Lục Áp không cứu, những giọt mưa đen kia đủ để lấy mạng hắn, và chết trong đau đớn.

Keng!

Thanh Bình Kiếm và Lưu Ly Kiếm một trái một phải, cắm thẳng xuống đất, hơi lóe sáng.

Trương Phương hơi cười khổ, ngay cả pháp lực để thu hai thanh kiếm cũng không còn, chỉ có thể để mặc chúng cắm ở đó.

Ánh mắt nhìn về phía xa, thẳng tắp nhìn chằm chằm vào vị trí của Huyền Minh.

Chuẩn Thánh đỉnh phong, viêm điểu tự bạo trong cơ thể cũng không chết; chỉ là hư ảnh được phục chế, nếu là bản thể Tổ Vu Huyền Minh thật sự, không biết sẽ khủng bố đến mức nào.

Lớp da đen kịt trước đó, bị máu tươi bao phủ, khí tức suy yếu, gần như đã giảm xuống tu vi của Trương Phương và Lục Áp, không khác biệt gì nhiều so với hai người.

Sự chênh lệch cực lớn, uy thế khủng bố trước đó không còn tỏa ra, có thể chịu đựng trong phạm vi chấp nhận được.

Từ Chuẩn Thánh đỉnh phong rớt xuống, tiếp theo xem Lục Áp xuất thủ, Trương Phương đã không còn sức chiến đấu.

Xoẹt!

Đôi mắt đỏ rực kia như hai ngọn đèn pha, lao thẳng về phía Trương Phương, Huyền Minh gầm lên một tiếng giận dữ, nhận ra khí tức quen thuộc, trực tiếp đâm sầm tới.

Keng!

Thanh Bình Kiếm và Lưu Ly Kiếm rung động, phát ra tiếng kiếm minh thanh thúy, sẵn sàng hộ chủ bất cứ lúc nào.

Trương Phương chật vật đứng dậy, cảm nhận mặt đất chấn động, thân hình khổng lồ kia càng lúc càng gần.

Xoẹt!

Ở khoảng cách chưa tới năm trăm mét, Huyền Minh đang nhảy vọt, định đập Trương Phương thành thịt nát, không ngờ hư không đột nhiên liệt diễm lóe lên.

Từng đạo xích liệt diễm hiện ra, hừng hực cháy.

Chính là xích liệt diễm đã phong tỏa linh khí thiên địa phạm vi mười vạn dặm trước đó, lúc này xuất hiện, uy lực lại yếu đi mấy phần.

"Không biết Lục Áp còn giữ lại bao nhiêu pháp lực?!" Trương Phương thấy xích liệt diễm, hơi nhíu mày nói.

Rõ ràng trạng thái của Lục Áp cũng không tốt lắm, đừng nói chi đến việc phải đối đầu với một Chuẩn Thánh cùng cấp.

Roar!

Huyền Minh gầm lên một tiếng giận dữ, không ngừng lắc đầu, dập tắt những liệt diễm đang tập kích, bị xích liệt diễm chặn đường, nhất thời dừng bước không tiến lên được.

Xích liệt diễm lay động, từ bốn phương tám hướng dũng mãnh lao về phía Huyền Minh, dường như muốn vây khốn nó.

“Độn ra ngoài phạm vi xích liên, nhanh chóng khôi phục pháp lực!” Âm thanh của Lục Áp đột nhiên xuất hiện, Trương Phương nghe xong, vội vàng thôi động pháp lực, hóa thành độn quang rời đi.

Nghe lời Lục Áp nói, Trương Phương không chút do dự trực tiếp độn khai, dù sao ở lại trong đó cũng vô dụng, vì Lục Áp đã nói như vậy, chắc chắn sẽ mở ra một khe hở, để hắn độn ra ngoài phạm vi xích liệt diễm.

Rầm rầm!

Toàn bộ xích liệt diễm phạm vi mười vạn dặm đều hiện ra, hỏa diễm cháy rực, xích liên như từng con cự xà, lay động thân thể.

Xích liệt diễm đang khóa chặt phạm vi, từ từ tiến về phía Huyền Minh, muốn vây khốn nó.

Nơi xích liệt diễm đi qua, linh khí thiên địa nhanh chóng bổ sung, khiến người ta tâm khoáng thần di.

“Khai!” Trương Phương hét khẽ một tiếng, thôi động chút pháp lực còn sót lại trong cơ thể, ngay cả việc tu phục thân thể cũng dừng lại, độn tới rìa ngoài cùng của xích liệt diễm, Thanh Bình Kiếm và Lưu Ly Kiếm gào thét bay phía sau hắn.

Lúc này, xích liệt diễm đã khóa chặt phạm vi ba vạn dặm, đang nhanh chóng thu hẹp phạm vi.

Trương Phương khẽ quát một tiếng, xích liệt diễm trước mặt đột nhiên lóe lên, trực tiếp độn nhập vào hư không.

Từng luồng linh khí thiên địa tràn vào, Cửu Chuyển Nguyên Công nhanh chóng vận chuyển, tham lam hấp thu từng chút linh khí thiên địa.

Thân hình không ngừng, trực tiếp lóe ra bên ngoài.

Xoẹt!

Trương Phương thân hình vừa độn ra, xích liệt diễm đã biến mất lại lần nữa hiện ra, hỏa quang lóe sáng.

Linh khí thiên địa như thủy triều dũng mãnh tới, dưới sự vận chuyển của Cửu Chuyển Nguyên Công, hình thành từng xoáy linh khí, điên cuồng dũng vào trong cơ thể Trương Phương.

Như nắng hạn gặp mưa rào, Trương Phương hiện tại chỉ có hai chữ, thoải mái!

Chương 447

Vừa rồi pháp lực tiêu hao hết sạch, giống như biến thành phàm nhân vậy, không còn pháp lực, sinh tử không biết.

Hiện tại vô số linh khí thiên địa dũng vào trong cơ thể, chỉ cảm thấy một trận...

Đạo bào dưới sự dẫn động của linh khí, vang lên tiếng phần phật; Cửu Chuyển Nguyên Công chuyển hóa linh khí thiên địa, rồi dung nhập pháp lực vào tứ chi bách hài, tu phục những vết thương trước đó.

"Đến đây!" Trương Phương vươn tay, triệu hồi Thanh Bình Kiếm và Lưu Ly Kiếm, đồng thời chú nhập pháp lực vào hai thanh trường kiếm.

Keng!

Trường kiếm khẽ ngân lên một tiếng, thanh quang và hà quang lóe lên, kiếm thân hàn quang lấp lánh.

Trương Phương làm xong mọi việc, liền đưa ánh mắt nhìn vào thế giới bên trong xích liệt diễm, Lục Áp đang đấu pháp với Huyền Minh.

Nhìn dáng vẻ của hắn, dường như có chút chật vật.

Cho dù tu vi thực lực của Huyền Minh đã hạ xuống cảnh giới Chuẩn Thánh của Trương Phương và Lục Áp, nhưng thủy băng thiên đạo và liệt diễm thiên đạo tương khắc, ai cũng không chiếm được tiện nghi.

Tu vi của Huyền Minh tuy đã hạ xuống, nhưng sự lĩnh ngộ về thủy băng thiên đạo vẫn còn đó, trình độ lĩnh ngộ tự nhiên phải cao hơn Lục Áp không ít.

Lục Áp dường như đang bị áp đảo, thứ nhất pháp lực trong cơ thể không còn đủ để duy trì, lại động dụng bản nguyên liệt diễm bố trí xích liệt diễm, nội ngoại đều tổn thương; thứ hai Liệt Diễm Thiên Đạo không địch lại Huyền Minh.

Cho dù hóa ra yêu khu, biến thành Kim Ô Nguyên Thể cũng vô ích.

"Nhanh hơn chút nữa!" Trương Phương nhìn rất rõ ràng, thầm có chút sốt ruột.

Điên cuồng thôi động Cửu Chuyển Nguyên Công, mong tốc độ hấp thu linh khí thiên địa có thể nhanh hơn một chút.

Bây giờ hai người giống như những con cừu trên cùng một sợi dây thừng, thực sự nên cùng tiến cùng lùi, sau khi độn ra khỏi Sơn Hà Xã Tắc Đồ sẽ cùng nhau mưu đồ khí vận Nhân tộc và Yêu tộc.

Nếu không, Lục Áp thân tiêu đạo tử trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, nếu Nữ Oa sau này hỏi tội, Trương Phương tìm ai để giải thích?!

Thánh Nhân không quản nhiều lý do như vậy, người chết trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, tự nhiên không thể thoát khỏi liên hệ.

Trương Phương không biết mối quan hệ giữa Nữ Oa và Lục Áp sâu đến mức nào, vì vậy không thể phán đoán nhiều.

Nhưng dựa vào hành động nghĩa cử trước đó của Lục Áp, cùng với hơn một năm cùng nhau tác chiến, đó đều là lý do Trương Phương nhất định phải xuất thủ.

Ầm!

Trong lúc đó, đột nhiên một đạo hỏa quang mãnh liệt vọt thẳng lên trời, sáng chói đến mức khiến người ta không thể mở mắt.

Tầm nhìn chuyển sang Lục Áp.

Chỉ thấy sắc mặt hắn trắng bệch, ngực phập phồng không ngừng,

tay nắm Viêm Điểu Kiếm, liệt diễm cuồn cuộn trên thân kiếm.

Dáng vẻ của hắn không tốt, ngay cả hơi thở ra cũng kèm theo hỏa quang, đây là biểu hiện của sự tiêu hao quá mức.

Lúc này, xích liệt diễm đã thu hẹp lại phạm vi ngàn dặm, vững vàng vây khốn hai người vào một chỗ.

Hỏa quang vừa rồi, chính là một đạo xích liệt diễm muốn vây khốn Huyền Minh, không ngờ lại bị đánh tan trực tiếp, phá diệt.

Roar!

Huyền Minh gầm rú liên tục, đôi mắt đỏ rực nhìn chằm chằm những liệt diễm đang cháy, miệng lớn như chậu máu há ra, hàm răng cũ kỹ lóe hàn quang.

Vốn định bắn ra một đạo thần mang màu băng lam, đóng băng những hỏa diễm đáng ghét này.

Nhưng Huyền Minh dường như cảm nhận được điều gì đó, đột nhiên dừng lại, không lãng phí pháp lực còn sót lại trong cơ thể.

Mặc dù Huyền Minh không biết vì sao linh khí thiên địa ở đây biến mất, nhưng tuyệt đối không thể thoát khỏi mối liên hệ với xích liệt diễm trước mắt, nhất định phải phá hủy nó trước, mới có thể khôi phục cảnh giới đỉnh phong trước đó.

Hoa hoa!

Cùng với tiếng gầm rú của Huyền Minh, mây đen trên trời càng dày đặc càng âm u, từng giọt mưa đen to gấp bội nắm tay, hung hăng rơi xuống xích liệt diễm, khiến liệt diễm lúc sáng lúc tắt, ảm đạm không quang.

Mưa đen, dị tượng thiên đạo do Huyền Minh nắm giữ, không bị pháp lực hạn chế, theo thời gian trôi qua, tự nhiên sẽ càng lúc càng

cường thịnh.

Tuy hiệu quả cần thời gian dài hơn một chút, nhưng hiện tại lại là sự tồn tại khiến kẻ địch đau đầu.

"Khốn kiếp!" Lục Áp thực sự cảm thấy đau đầu, chống đỡ xích liệt diễm lâu như vậy, pháp lực trong cơ thể đã cạn kiệt, nếu không phải bản nguyên sức mạnh trước đó duy trì, trận pháp đã tan biến từ lâu.

Hơn nữa những giọt mưa đen kia, một giọt tương đương với một đạo công kích cấp độ Chuẩn Thánh sơ đẳng, tuy diện tích công kích không lớn, nhưng thắng ở số lượng nhiều.

Cứ như vậy, xích liệt diễm liền như thể vô thì vô khắc không phải chịu công kích toàn lực của một Chuẩn Thánh, chỉ có thể bị động tiếp nhận.

"Ai!" Lục Áp khẽ thở dài, sớm biết đã không cùng Trương Phương nhúng tay vào chuyện này, đơn giản là được không bù mất, cũng không biết Trương Phương khôi phục thế nào rồi?!

Chương 448

Nếu xích liệt diễm bị phá, không thể cấm cố linh khí thiên địa nữa, thì hai người đều sẽ chết.

Huyền Minh chỉ cần một khoảnh khắc, liền có thể khôi phục thực lực Chuẩn Thánh đỉnh phong, rồi đối phó với hai người nửa sống nửa chết, thực sự là chuyện dễ dàng.

Những nỗ lực trước đó của Trương Phương và Lục Áp, liền sẽ đổ sông đổ biển, không nhất định có thể thoát ra.

Oành!

Trong lúc suy tư, lại một đạo xích liệt diễm bạo khai, cũng có hai ba đạo xích liệt diễm bị mưa đen dập tắt.

"Không tốt!" Sắc mặt Lục Áp biến đổi, thấy xích liệt diễm sắp không chống đỡ nổi.

Phụt!

Lục Áp nghiến răng, hiện tại cũng chỉ có thể liều mạng, chỉ thấy giữa trán hắn hiện ra một ấn ký màu đỏ rực, như thể một đoàn hỏa diễm đang cháy.

Một tia hỏa diễm từ ấn ký màu đỏ rực bay ra, hóa nhập vào hư không.

"Vậy thì, e rằng không có ba năm năm thời gian, đều không thể khôi phục!" Thấy một tia hỏa diễm tiêu thất, Lục Áp hơi cười khổ, không ngờ vì Huyền Minh, lại động dụng nhiều bản nguyên liệt diễm đến thế.

Ấn ký màu đỏ rực nhạt đi, sắc mặt Lục Áp càng thêm trắng bệch, thân thể vô lực cong xuống, chỉ cảm thấy toàn thân khí lực đều bị rút

cạn.

Bản nguyên chi lực không phải chuyện đùa, mỗi một tia đều được luyện hóa từ liệt diễm thiên đạo, Lục Áp tu luyện liệt diễm thiên đạo mấy vạn năm, cũng chỉ ngưng kết được mấy tia.

Cách lĩnh ngộ thiên đạo chân chính còn xa, nhưng mấy tia hỏa diễm cũng đủ để bảo toàn tính mạng vào thời khắc mấu chốt.

Mỗi một tia hỏa diễm tiêu hao, đều cần thời gian rất dài để ngưng luyện lại, không thể dễ dàng tế xuất.

Một tia hỏa diễm thiên đạo đã luyện hóa nhập vào, xích liệt diễm không còn chấn động nữa, một lần nữa ngưng thực, hỏa diễm cuồn cuộn.

Liệt diễm đang cháy và mưa đen đối chọi, lặng lẽ tiêu tán.

Bốp!

Một thân ảnh đột nhiên xuất hiện bên cạnh Lục Áp, tay cầm song kiếm, chính là Trương Phương đã khôi phục pháp lực.

"Hắc!

Món nợ ân tình này của ta, lớn lắm đấy!" Lục Áp thấy người đến, thân hình đột nhiên buông lỏng, chỉ cảm thấy đầu óc đau nhức dữ dội.

"Vậy thì cứ nợ trước đi, tiếp theo xem ta đây!" Trương Phương cười nhạt, vừa rồi ấn ký màu đỏ rực trên trán Lục Áp, hắn cũng cảm nhận được, nhưng cũng biết bây giờ không phải lúc để hỏi.

Hắn thấy Lục Áp đã dùng đến tuyệt chiêu, nếu không khí tức của Lục Áp cũng sẽ không suy yếu nhanh đến thế.

Tuyệt chiêu chắc hẳn có điều kiện thi triển, nếu không lần trước hai người liều mạng đấu pháp, cũng chưa từng thấy hắn thi triển.

"Nhiều nhất là nửa canh giờ!" Lục Áp chậm rãi nói, ý tứ không

cần nói cũng hiểu, xích liệt diễm nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ thêm nửa canh giờ.

"Được!" Không nói nhiều như vậy, mắt Trương Phương lóe lên hàn quang, song kiếm giao nhau, sát về phía Huyền Minh.

Người chưa tới, mấy đạo kiếm khí đã quét ra trước.

Lần này ra tay, lại không chút giữ lại, thực lực của Huyền Minh đã hạ xuống cảnh giới tương đồng, thực lực đương nhiên đã yếu đi rất nhiều, không cần phải chịu đựng uy thế khủng bố kia nữa.

Trương Phương đã từng là Chuẩn Thánh cực điên đối chiến Thánh Nhân, tuy đã trải qua sự tẩy lễ của uy thế Thánh Nhân, nhưng uy thế của Huyền Minh cũng không kém, dễ dàng hình thành sự áp chế.

Roar!

Thấy kiếm khí tập kích, Huyền Minh cảm nhận được năng lượng ẩn chứa bên trong, trực tiếp đánh ra một đạo thần mang màu băng lam.

Thần mang đánh trúng kiếm khí, cả hai va chạm tan biến.

Thấy Huyền Minh bắt đầu có chút hư hóa thân thể, Trương Phương mừng rỡ, vốn tưởng không có linh khí thiên địa bổ sung, Huyền Minh chỉ bị tổn thương cảnh giới thần thông, không ngờ ngay cả nhục thân cũng bị ảnh hưởng.

Vì đã là cảnh giới không khác biệt nhiều, thì nhục thân cũng nên tương đương, hoặc có lẽ mạnh hơn một chút, dù sao Vu tộc là người bẩm sinh đại thành về nhục thân.

Bốp!

Khí thế Trương Phương không giảm, vung ra vô số kiếm hoa

trước người.

Huyền Minh gầm nhẹ một tiếng, nhảy lên, nâng huyết liệt trảo liền xé xuống.

Keng!

Kiếm nhận và lợi trảo va chạm, chỉ thấy hỏa quang bắn ra.

“Hừ!” Trương Phương rên nhẹ một tiếng, bắp tay từng trận tê dại, trong lòng thầm nghĩ, mình đã đánh giá thấp cường độ nhục thể bẩm sinh của Vu tộc.

Chương 449

Cùng đẳng cấp cảnh giới, cũng mạnh hơn hẳn một đoạn lớn.

Thân hình nghiêng sang một bên, trường kiếm lướt qua liệt trảo, trực tiếp lao vào đầu Huyền Minh.

Huyền Minh há miệng bắn ra một đạo thần mang màu băng lam, một trảo không trúng, lại xuất thêm một trảo.

Cảm nhận kình phong tập kích từ bên trái, Trương Phương lập tức quyết đoán, thân ảnh bắt đầu huyễn hóa.

Trương Phương lần thứ ba sử dụng thần thông Liệt Diễm Tam Huyễn Thân, mỗi lần đều lập được kỳ công; lần đầu tiên tế xuất Thanh Liên, lần thứ hai đưa viêm điểu vào trong cơ thể Huyền Minh.

Hiện tại cần tốc chiến tốc thắng, tự nhiên không thể giữ lại gì nữa.

Huyễn hóa ra một thân ảnh, sau đó pháp lực không ngừng, lại huyễn hóa ra một thân ảnh nữa, mỗi người cầm một kiếm.

Thân ảnh ở lại nguyên chỗ chịu đựng song trọng công kích của thần mang và huyết liệt trảo, chỉ nghe một tiếng "xuy", lập tức vỡ nát.

Mượn cơ hội này, hai thân ảnh huyễn hóa của Trương Phương đã nhảy vọt lên đầu Huyền Minh.

Roar!

Huyền Minh gầm lên giận dữ, cảm thấy có con vật nhỏ đang nhảy nhót trên đầu, rất khó chịu.

Phốc phốc!

Toàn thân nhô ra vô số gai xương, cản trở đường đi của Trương

Phương.

"Đợi chiêu này!" Trương Phương cười lạnh, kiếm quang lóe lên, đánh ra mấy đạo kiếm khí, kiếm khí lạnh lẽo gào thét bay đi.

Kiếm khí quét ngang, khi cốt thứ còn chưa kịp phân liệt, kiếm khí đã hung hăng đánh vào, tiếng kim qua không ngừng vang lên.

Từng cây cốt thứ vỡ nát, trông có vẻ dễ dàng nhưng thực tế lại tiêu hao cực nhiều pháp lực của Trương Phương.

Mấy đạo kiếm khí kia đều được ngưng luyện và nén pháp lực mà đánh ra, tiêu hao pháp lực không ít nhưng cũng chặn được một kiếp.

Cốt thứ của Huyền Minh bẩm sinh đã có, tự nhiên biến đổi theo thực lực.

Nếu là thực lực lúc trước, Trương Phương ngay cả một cây cũng không đánh nát được, nhưng giờ đây lại có thể làm được.

Phá tan cốt thứ trước mắt, Trương Phương run cổ tay, trường kiếm bắn ra, muốn đâm vào đôi mắt của Huyền Minh.

Kiếm còn chưa tới, bàn tay Trương Phương đã vàng óng ánh, một quyền hung hăng giáng xuống, toàn thân lực đạo tuôn trào.

Lớp tro xám hộ thể kia lập tức nứt ra, nhưng chưa đầy một khắc, vô số gai nhọn khác lại tập kích tới.

Hống!

Lớp tro xám bên dưới cốt thứ dường như đã liên kết với thân thể, Huyền Minh đau đớn, gầm rú liên hồi, nhưng lại bị Trương Phương hấp dẫn sự chú ý.

Phụt!

Hàn quang lóe lên, máu tươi bắn ra.

Trong hư không tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc.

Trương Phương dùng chính mình hấp dẫn sự chú ý của Huyền Minh, lại có một đạo huyễn thân khác đang phá hoại.

Thanh Bình Kiếm bị ném ra đã trực tiếp trúng vào con mắt đỏ ngầu của Huyền Minh, không tốn chút sức lực nào xuyên thẳng qua, rồi từ con mắt kia đâm ra.

Chỉ trong chớp mắt, đôi mắt của Huyền Minh đã hoàn toàn mù lòa, máu hòa lẫn với tổ chức vỡ nát chảy ra, mùi tanh tưởi xộc thẳng vào mũi.

Thanh Bình Kiếm bay về, hoa sen khắc trên thân kiếm lóe lên thanh quang, thân kiếm trong sạch, không vương một chút ô uế.

Trương Phương thuận tay đón lấy, lại hung hăng đâm một kiếm nữa.

Xoẹt!

Một vết thương trực tiếp bị xé toạc, tiên huyết màu xanh lam tuôn trào.

Trường kiếm xoay tròn trước mắt, từng mũi nhọn lao tới đều bị đánh bay.

Trương Phương không hề giữ lại pháp lực trong cơ thể, một loạt công kích tùy ý, hoặc chém hoặc bổ, hoặc đập hoặc chấn, đánh cho Huyền Minh gầm thét đau đớn.

Xuy!

Một đạo huyễn thân khác đã cạn pháp lực, tự động tan biến, Lưu Ly Kiếm nhanh chóng bay về.

Lúc này Huyền Minh, tất cả thủ đoạn đều bị áp chế, bị trận công kích như bão tố đánh cho không kịp phản ứng, khí tức dần suy yếu.

Chương 450

"Cũng có ngày hôm nay!" Trương Phương lạnh giọng nói, kiểu đấu pháp dã man nhất này khiến toàn thân hắn dính đầy máu xanh lam, chẳng còn chút thể diện nào của một tu đạo giả.

Trương Phương chẳng quan tâm thể diện hay không thể diện, có thể giết chết Huyền Minh là được, giết chết kẻ địch là thể diện lớn nhất rồi.

Nếu thân thể tan biến, hóa thành tro bụi, thì thể diện đó cho ai xem.

Trước đó Viêm Điểu đã nổ tung trong cơ thể Huyền Minh, để lại từng cái hố máu trên thân thể.

Trương Phương sở dĩ dễ dàng áp chế Huyền Minh là vì nhục thân của y đã chịu tổn hại cực lớn.

Không có thiên địa linh khí phục hồi, chỉ dựa vào năng lực bản thân, tự nhiên không thể nhanh như vậy.

Viêm Điểu bạo tạc, trực tiếp khiến cảnh giới của Huyền Minh từ Chuẩn Thánh đỉnh phong rớt xuống ngang hàng với Trương Phương, mức độ sát thương có thể thấy rõ.

"Lục Áp!" Một đòn nữa đâm trúng, thân hình Trương Phương bạo lui.

Đánh gần đủ rồi, chỉ có thể dựa vào liệt diễm của Lục Áp để đốt cháy Huyền Minh.

Lời vừa dứt, Liệt Diễm Tỏa Liên đã ẩn mình trong hư không từ nãy, lắc lư thân hình hiện ra, lao về phía Huyền Minh.

Từng đạo Liệt Diễm Tỏa Liên quấn quanh Huyền Minh, liệt diễm trên đó nóng bỏng thiêu đốt.

Oành!

Thân thể khổng lồ của Huyền Minh lăn lộn trên mặt đất, muốn dập tắt liệt diễm, từng luồng hàn khí từ trong cơ thể tuôn ra.

Đáng tiếc Lục Áp đã ra tay ác liệt, lại triệu hồi từng đạo Liệt Diễm Tỏa Liên khác quấn lấy, Liệt Diễm Tỏa Liên trên người Huyền Minh càng lúc càng nhiều, hỏa quang nhuộm đỏ cả một vùng trời đất.

Không biết bao lâu, Huyền Minh không còn lăn lộn nữa, chỉ nghe thấy từng trận gầm thét xé tai.

Liệt diễm dần dần tan đi.

Phụt!

Chỉ nghe một tiếng phá diệt, thân thể Huyền Minh trực tiếp biến mất, pháp lực tiêu hao cạn kiệt.

Cùng với khí tức của Huyền Minh biến mất, mây đen trong hư không lập tức tan ra, những hạt mưa đen cũng biến mất.

Dù sao Nữ Oa Nương Nương phục chế ra huyễn ảnh, tự nhiên sẽ không để lại thân thể thật, pháp lực một khi cạn kiệt liền biến mất vào hư vô.

Nhưng bất kể là bản thể hay hư ảnh, bằng vào lực lượng liệt diễm, cũng đủ để biến y thành tro bụi.

"Khí tức biến mất rồi!" Trương Phương thần thức thăm dò, không cảm nhận được bất kỳ sự tồn tại nào, mới thở phào nhẹ nhõm.

Một tay lật, thu Lưu Ly Kiếm lại, Thanh Bình Kiếm đeo ra sau lưng; lúc nào cũng đeo một thanh kiếm sau lưng đã trở thành thói quen của Trương Phương.

Ánh sáng mặt trời chiếu xuống, xua tan bóng tối, cũng hiện ra một vùng đại địa đầy vết thương, mắt thường nhìn thấy đều là một cảnh

hoang vu.

"Tán!" Lục Áp cũng cảm nhận được, bấm một pháp quyết, từng đạo Liệt Diễm Tỏa Liên kia liền tan ra, hóa thành từng tia liệt diễm, trực tiếp lao tới.

Trương Phương hơi né tránh, nhìn thấy những liệt diễm tan ra kia, bị Lục Áp hấp thu.

Lục Áp xòe một tay, một minh văn huyền ảo hiện ra, hấp thu toàn bộ liệt diễm, không bỏ sót một chút nào.

"Trận pháp?!" Trương Phương hiếu kỳ nhìn, đối với điều này hắn thực sự không hiểu sâu sắc lắm.

"Đúng vậy!" Lục Áp ứng tiếng nói, phụ hoàng Đế Tuấn của y là một trận pháp sư cực kỳ lợi hại, năm xưa dựa vào Hà Đồ Lạc Thư suy diễn ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, dùng đó để đối kháng với Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc.

Hai trận pháp này chính là trận pháp đỉnh cấp nhất đương thời, có thể chống lại chúng không có nhiều.

Lục Áp thâm sâu trong đạo này, tự nhiên lĩnh ngộ được cực sâu.

Còn về Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, cùng với sự diệt vong của Vu tộc, nó cũng biến mất; dù sao Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cần Mười Hai Tổ Vu cùng nhau bày trận, mượn nhờ ấn ký của Tổ Vu mới có thể phát huy lực lượng trận pháp, từ đó ngưng tụ ra Bàn Cổ chân thân.

"Nữ Oa Nương Nương cũng ác khẩu vị thật, Tổ Vu Huyền Minh đều đã chiến tử rồi mà lại lấy bộ dạng đó làm hình mẫu, phục chế ra một tồn tại như vậy để cản đường!" Cảnh tượng Huyền Minh lăn lộn trong liệt diễm vừa rồi, Trương Phương không khỏi thốt lên.

Lục Áp im lặng, cũng không nói gì.

Đại kiếp Vu Yêu chiến tranh đã là kiếp nạn không thể tránh khỏi, bây giờ Vu tộc đã diệt vong, nói thêm những lời không hay chi bằng hạ đẳng, không phù hợp với thân phận Đế tử của Lục Áp.

Một người có đủ tư cách làm đối thủ, nên giữ sự kính trọng cao nhất.

Bằng không không phải coi thường đối thủ, mà là hạ thấp chính mình.

"Có thứ gì đó!" Đợi liệt diễm tan đi, mắt Trương Phương sáng lên.

Đánh chết Huyền Minh sống chết, nếu không phải hai người liên thủ phối hợp, đã sớm thân tiêu đạo tử.

Chương 451

Không vì muốn sớm ngày thoát khỏi Sơn Hà Xã Tắc Đồ, thì tâm trạng hiện tại tự nhiên khó che giấu sự kích động.

Khối đá phát ra lam quang kia, thể tích không lớn, chỉ to bằng bàn tay; nó lơ lửng trong hư không, khẽ chìm nổi.

Trương Phương đánh ra một đạo hà quang, bao bọc nó lại, trong lòng ngầm dâng lên cảnh giác, không dám có chút sơ ý nào.

Lục Áp đang chuyển hóa thiên địa linh khí, tu phục vết thương trên cơ thể, nghe vậy liền nhìn tới.

Khối đá trừ việc phát ra lam quang, thì không có quá nhiều dị trạng.

"Lại không cảm ứng được?!" Trương Phương không nhận ra vật này, liền tự nhiên mở Cường Hóa Khí, không ngờ cảm ứng không hề có bất kỳ phản ứng nào.

Hắn đang ở thế giới trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, khối đá màu xanh lam tất nhiên có khí tức của Nữ Oa, Cường Hóa Khí sợ bị lộ, nhất định không dám thăm dò.

Trương Phương không khỏi thầm lườm một cái, thật đúng là… thấy hệ thống tệ nhất rồi.

Bây giờ ngay cả vật của Thánh Nhân cũng không dám cảm ứng, cũng không phát huy được tác dụng.

Cùng với cảnh giới đề cao, Trương Phương lại cảm giác Cường Hóa Khí có thể tạo ra tác dụng càng ngày càng nhỏ; nói về cường hóa, động một cái là hàng chục triệu điểm cường hóa; nói về phục chế thần thông, không bằng lĩnh ngộ tinh thông.

Trên đời nào có nhiều thiên tài địa bảo như vậy để đổi thành điểm cường hóa, có Trương Phương cũng không có thời gian đi tìm kiếm; trừ phi năng lượng ẩn chứa thiên tài địa bảo đặc biệt cao cấp, bằng không cũng không đổi được bao nhiêu điểm cường hóa.

Đồ vừa đắt, lại vô dụng, thực sự như một món đồ bỏ đi.

Trương Phương bây giờ đối mặt với cơ bản là Thánh Nhân, Cường Hóa Khí lại không dám lộ diện, thế thì thật sự vô dụng.

"Ngươi có nhận ra không?" Đưa khối đá màu xanh lam ra, Trương Phương lên tiếng hỏi, trong lòng cũng nghĩ, đã đến lúc nên tìm hiểu những lĩnh vực khác, như trận pháp, phù lục, đan dược các loại, đều nên tìm hiểu một phen, bằng không kiến thức quá nông cạn.

Xa xa không thể sánh bằng những quái vật đã tu hành hàng vạn năm, hàng chục vạn năm, hàng trăm vạn năm kia.

"Hình như… Phá Không Thạch!" Lục Áp thần thức thăm dò, cảm ứng được, phù hợp với một vật nào đó trong ký ức, mới từ từ nói.

Phá Không Thạch, như tên gọi của nó, là đá phá vỡ hư không, có tác dụng phá giải cấm cố.

Nghe Lục Áp nói, Trương Phương mới gật đầu, "Vậy, Nữ Oa Nương Nương muốn ta phá vỡ linh vật của Sơn Hà Xã Tắc Đồ sao?!" "Chắc là vậy!" Lục Áp không chắc chắn nói.

Nhìn thấy vẻ mặt lúng túng của y, lòng Trương Phương chùng xuống, "Có điều kiện hạn chế để thôi động sao?" Lục Áp ngẫm nghĩ một lát, mới nói, "Nữ Oa Nương Nương trước đó có nói, Sơn Hà Xã Tắc Đồ có một chỗ không gian yếu ớt, phá vỡ nó có thể thoát ra ngoài; Phá Không Thạch này chắc chắn là để phá vỡ chỗ không gian yếu ớt đó; còn về chỗ không gian đó ở đâu, bây giờ không biết được!" Lục Áp nói rõ ràng, bây giờ hai người có chìa khóa nhưng lại không có

rương báu.

Cũng giống như trước đó, không tìm được đường đi.

Vốn tưởng Huyền Minh là thần hộ vệ của không gian yếu ớt, không ngờ chỉ là một chiếc chìa khóa mở khóa.

"Đúng là chuẩn bị chu đáo!" Trương Phương nghe xong, sắc mặt chùng xuống.

Nữ Oa biết với thực lực của hắn không thể phá vỡ hư không, tinh tâm để lại Phá Không Thạch, đúng là "chu đáo".

"Đừng vội, trước tiên quay lại chỗ biển kia xem, Phá Không Thạch có thể phá vỡ chỗ không gian đó không!" Lục Áp liếc nhìn, cũng không có biểu cảm gì.

Đối với y, tiến vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ chẳng qua chỉ là một trận lịch luyện; tâm cảnh đã được tôi luyện hàng vạn năm, như một giếng cổ, không hề gợn sóng.

"Có lý!" Trương Phương gật đầu, đã chỉ cần tìm chìa khóa, vậy thì cứ tìm xung quanh xem có rương báu tồn tại không.

Nếu thật sự có, thì đều vui mừng.

Hai người không hề dừng lại, thương nghị xong, trực tiếp hóa thành hai đạo hồng quang, độn đi xa.

Dưới sự thôi động pháp lực toàn lực, mấy ngàn dặm chỉ trong chớp mắt là tới.

Lúc này Huyền Minh đã thân tiêu đạo tử, trên biển tự nhiên cũng không còn dị tượng như trước, gió yên sóng lặng.

Gió biển rít gào thổi, khiến đạo bào trên người bay phần phật.

"Đi!" Lục Áp đứng yên, tế Phá Không Thạch trong tay ra, trong miệng khẽ niệm vài câu phù chú, thôi động công hiệu bên trong bảo

vật.

Vụt!

Phá Không Thạch phát ra lam quang u u, xoay tròn lốc xoáy, chìm nổi lên xuống.

Hư không bắt đầu rung động dữ dội, từng vòng gợn sóng lan ra, như muốn vỡ nát bất cứ lúc nào.

Phá Không Thạch phát ra lam quang u u, hư không chấn động.

Từng luồng khí tức không gian cổ xưa từ Phá Không Thạch phát ra, khiến Lục Áp và Trương Phương trong lòng đều giật mình, không ngờ một khối đá nhỏ bé lại ẩn chứa đại đạo không gian sâu sắc đến vậy.

Dù hai người không quen thuộc với đại đạo không gian, nhưng cũng có thể cảm nhận được dao động khủng bố phát ra từ khối đá.

Nói chung, trừ phi có thực lực Thánh Nhân, bằng không không thể phá vỡ không gian, không gian do Thánh Nhân phá vỡ khó có thể phục hồi, vì vậy Thiên Đạo mới hạ lệnh cấm, cấm Thánh Nhân tùy ý giao đấu; trận chiến Tru Tiên Trận trước đó, vì Tru Tiên Trận có thể tiêu diệt uy thế đó, không truyền ra thế giới Hồng Hoang.

Chương 452

Với cảnh giới hiện tại của hai người, tự nhiên phải mượn uy lực của Phá Không Thạch.

Còn về Thiên Đạo vì sao lại ngăn cản Trương Phương, Lục Áp đấu pháp, thì uy lực thần thông của họ phát ra sẽ hủy diệt Hồng Hoang, tuy không thể phá vỡ không gian, nhưng sẽ gây ra sự hủy hoại cho Hồng Hoang.

Một thần thông có thể san phẳng phạm vi hàng triệu dặm vuông, dù Hồng Hoang có vô số năm để phục hồi, nhưng nếu đánh thêm vài lần nữa, Hồng Hoang sẽ triệt để sụp đổ.

Choang!

Hư không vẫn đang rung động, từng vòng gợn sóng lăn tăn.

Ánh sáng xanh lam lan ra, và có xu thế dần dần mở rộng.

Trong mờ ảo, hư không vỡ vụn thành từng mảnh, trông như sắp rơi xuống.

Keng!

Cùng với từng tiếng vang, Phá Không Thạch như đã cạn uy lực, dừng lại thân hình xoay tròn.

Lam quang thu liễm, từ từ bay về phía Lục Áp.

Không gian đã hóa thành mảnh vụn, không có Phá Không Thạch tiếp tục duy trì, lại kết nối lại, giống như trước đây.

“Không được!

Chỗ không gian này ổn định, chỉ bằng khối Phá Không Thạch này, uy lực không đủ!” Lục Áp thu Phá Không Thạch lại, lắc đầu nói,

nhưng lại nhìn rất rõ ràng.

Sắc mặt Trương Phương trở nên khó coi, nhưng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ chấp nhận, "Vậy nên phải tìm chỗ không gian yếu ớt đó sao?!

Khối đá này có còn tác dụng không?" Vừa rồi Phá Không Thạch biến hóa, lam quang tan đi, gần giống như một khối đá bình thường, trông như một vật phẩm tiêu hao một lần.

Nếu thật sự biến thành một khối đá phế liệu, thì Trương Phương không biết nên dùng biểu cảm gì để đối mặt; cực khổ vất vả nửa ngày, dùng một khối đá vỡ để làm thí nghiệm sao?!

"Phá Không Thạch có thể dùng, chỉ cần một khoảng thời gian hấp thu sức mạnh không gian; còn về chỗ không gian yếu ớt đó, quả thực phải tìm!" Lục Áp gật đầu, biểu thị đồng ý.

Trương Phương nghe vậy, khẽ thở dài, xem ra lại phải tốn không ít thời gian.

Nếu không có Viêm Điểu của Lục Áp cảm ứng, Trương Phương đã gần như từ bỏ ý định thoát khỏi thế giới trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ rồi.

Lệ!

Viêm Điểu, đột nhiên một tiếng chim hót lanh lảnh vang lên.

Chỉ thấy bội kiếm bên hông Lục Áp, tự động bay ra, một đóa lửa bùng nở, hóa ra một con Viêm Điểu.

Viêm Điểu vỗ cánh, nhưng lại đứng yên không tiến, hướng về phía nam, khẽ rít lên.

"Có chuyện gì?" Trương Phương thấy vậy, không khỏi hỏi, linh vật có thể mất khống chế sao?!

Cũng không thấy Lục Áp triệu hồi nó ra.

Không hổ là được tinh luyện từ hỏa tinh thiên địa, thêm vào một tia thần hồn của Lục Áp, linh tính phi phàm.

Lục Áp cũng sắc mặt biến đổi, cảm nhận tin tức truyền đến từ Viêm Điểu, tình huống này là lần đầu tiên y thấy, Viêm Điểu chủ động hóa ra thân hình, hoặc là hộ chủ, hoặc là cảnh báo.

Xem tình hình, hẳn là loại thứ hai mới đúng.

"Cực nam chi địa, xuất hiện phản ứng liệt diễm cực kỳ mãnh liệt, không biết là thứ gì!" Lục Áp cảm ứng xong, liền nhanh chóng nói.

Trong mắt lóe lên một tia, hiển nhiên phản ứng liệt diễm không hề tầm thường; bằng không Viêm Điểu cũng sẽ không tự động hóa ra thân hình.

"Phản ứng liệt diễm mãnh liệt?!" Trương Phương nghe vậy, liền hứng thú, ngay cả hỏa diễm mà Lục Áp cũng không hiểu rõ, khẳng định là vật bất phàm.

Lục Áp thiên sinh liệt diễm chi đạo, lại có không biết bao nhiêu vạn năm tích lũy, thiên tài địa bảo, linh vật thuộc tính hỏa nào mà chưa từng thấy.

"Đi thôi!

Đi xem thử!" Đã nơi này Phá Không Thạch không có tác dụng, vậy cũng không cần thiết phải tiếp tục lưu lại.

Trương Phương đã bình ổn tâm thái, lên tiếng nói.

"Tốt!" Lục Áp gật đầu, tự nhiên sẽ không bỏ qua linh vật không rõ tên tuổi đó.

Do Viêm Điểu dẫn đường, hai người hóa thành một đạo độn quang, bắn về phía nam.

Chỉ trong chớp mắt, liền biến mất ở chân trời, tốc độ cực nhanh.

Nếu có người có thể nhìn thấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ, chắc chắn sẽ phát hiện hai điểm sáng trên bản đồ đang nhanh chóng bay đi, không ngừng hướng về phía nam.

Chương 453

Mọi việc, hiển nhiên đều nằm trong sự bố trí của Nữ Oa...

Cực nam chi địa.

Không có hoa cỏ cây cối, không có núi cao đá lớn, không có chim bay thú chạy, cũng không có bất kỳ sinh khí nào.

Mắt thường nhìn tới, chỉ là một vùng hồng quang, lửa cuồn cuộn, đang hừng hực cháy.

Lửa bốc cháy giữa không trung, dường như thiên địa linh khí là chất xúc tác tốt nhất, cháy mãi không tắt.

Một bóng người khổng lồ đứng trong liệt diễm, thỉnh thoảng phát ra từng trận gầm rú giận dữ.

Bóng người hình người, cao tới trăm trượng, toàn thân đỏ rực, thân phủ vảy đỏ, từng đạo minh văn khắc trên cơ thể, khẽ phát ra ánh sáng.

Đôi mắt y đỏ ngầu, tràn đầy phẫn nộ và sát ý.

Hống!

Bóng người khổng lồ gầm lên một tiếng, một đạo liệt diễm từ không trung phun ra, phi về phía một nơi không rõ.

Lúc này, cách đó trăm dặm, hai thân ảnh đang đứng yên.

Chính là Trương Phương và Lục Áp, từ xa quan sát người khổng lồ.

Cả hai đều biểu cảm bất lực, vốn tưởng là thiên tài địa bảo, linh bảo xuất thế, không ngờ lại là một kẻ địch khó nhằn nữa.

Khí tức đó không khủng bố như Huyền Minh, nhưng ít nhất cũng

cao hơn Trương Phương một đoạn lớn, nhìn uy thế liệt diễm, không hề tầm thường.

Uy thế đó xa xa sâu dày hơn Lục Áp.

"Chẳng lẽ lại là Tổ Vu?" Trương Phương cười nhạt nói, nhìn thấy liệt diễm cháy rực, từng luồng nhiệt sóng ập tới.

Đối mặt với sự băng lãnh, hàn băng thấu xương của Huyền Minh, cảm giác hàn khí luân chuyển trong cơ thể; bây giờ đối mặt với người khổng lồ liệt diễm, chắc chắn cũng không dễ chịu.

Chỉ bằng từng luồng khí tức nóng bỏng đó, đã đủ khiến người ta tâm phiền ý loạn.

"Không sai, hẳn là Hỏa Thần Chúc Dung, một trong Mười Hai Tổ Vu!" Lục Áp bình thản nói, nhận ra Chúc Dung.

Mặc dù chưa từng gặp Chúc Dung, nhưng dựa vào hình dáng người khổng lồ và uy thế liệt diễm, cũng có thể đoán ra.

"Một kẻ khống chế thiên đạo băng thiên vũ trụ Huyền Minh, một kẻ khống chế thiên đạo liệt diễm Chúc Dung, đúng là băng hỏa lưỡng trọng thiên!" Cảm giác Nữ Oa Nương Nương đầy ác khẩu vị, Trương Phương cười khổ nói, quả là một thử thách lớn.

"Nhìn uy thế liệt diễm, hình như sâu dày hơn ngươi một chút." Nghe Trương Phương nói không khách khí, Lục Áp cũng không tức giận, dù sao là sự thật, vậy thì phải dám chấp nhận, "Lĩnh ngộ thiên đạo liệt diễm của Chúc Dung, hiện tại quả thực sâu sắc hơn ta!" Lục Áp dùng từ "hiện tại", tự nhiên không muốn dễ dàng nhận thua; Chúc Dung đã chết không biết bao nhiêu vạn năm rồi, Lục Áp vẫn sống tốt, lại cảm thấy thua một kẻ đã chết ư?!

"Nghe nói năm xưa hai đại Tổ Vu, Chúc Dung và Cộng Công nội chiến Hồng Hoang, sau đó giao chiến đến đồng quy vu tận?!

Cũng không thấy tài liệu ghi chép." Đột nhiên Trương Phương hỏi, dường như hứng thú với bí mật này.

Bên cạnh có một người thuộc thời đại đó, hỏi cũng không sao.

"Cộng Công nổi giận đụng vào Bất Chu Sơn, Nữ Oa Nương Nương luyện đá vá trời, là chuyện ai cũng biết; nhưng thực ra có một chút khác biệt, năm xưa hai đại thủy hỏa chi thần Chúc Dung và Cộng Công đại chiến, vô tình va phải Bất Chu Sơn, dẫn đến trụ trời Bất Chu Sơn sụp đổ, không gian khó duy trì ổn định, mới có chuyện Nữ Oa Nương Nương ra tay vá trời." Lục Áp giải thích.

"Nghe ý ngươi, mục đích đại chiến của hai Tổ Vu không hề đơn giản?" Mắt Trương Phương sáng lên, hiếm khi có chuyện để nghe.

"Đương nhiên, cùng là người của Vu tộc, dù có đánh nhau cũng sẽ không liều mạng, nếu thật sự tử chiến, Tổ Vu khác cũng sẽ ra tay ngăn cản, dù sao Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cần Mười Hai Tổ Vu tề tựu mới có thể phát huy tác dụng." Ngừng lại một chút, Lục Áp lại nói, "Chúc Dung Cộng Công đại chiến chỉ là bề nổi, để gây rối Hồng Hoang, nhân cơ hội ra tay với Yêu Đình; không ngờ Hồng Quân Lão Tổ tức giận, ra lệnh Nữ Oa kịp thời luyện đá vá trời, cứu vãn vạn tộc Hồng Hoang." "Đại thủ bút a!" Trương Phương tấm tắc khen ngợi, vì một thời cơ chinh chiến, không tiếc để hàng ức vạn sinh linh Hồng Hoang chôn cùng, Tổ Vu nắm quyền Vu tộc, khí phách phi phàm.

"Năm xưa Yêu Đình khống chế vạn tộc, chuyện của Hồng Hoang chính là chuyện của Yêu tộc, tự nhiên không thể bỏ mặc; một khi Yêu Đình phái nhân thủ ra ngoài, Vu tộc nhân cơ hội công đánh, đối với Yêu Đình mà nói chính là một tai nạn!" Lục Áp giải thích, lúc đó còn trẻ tuổi vô tri, sau này nghe mẫu hậu kể mới hiểu rõ duyên do.

Vu tộc không phải kẻ đại ngốc, Đế Tuấn Thái Nhất của Yêu Đình cũng không phải kẻ ngốc.

Nhưng tình huống lúc đó quả thực khẩn cấp, Yêu Đình ra tay hay không đều là vấn đề lớn.

Ra tay, Vu tộc nhân cơ hội công đánh; không ra tay, uy tín của Yêu Đình sẽ mất hết, không thể làm chủ Hồng Hoang.

"Nhưng Vu tộc không ngờ, lần này Hồng Quân lại xuất hiện?!" Trương Phương cười nhạt nói.

Mưu tính tới lui, đều không bằng một câu nói của Hồng Quân, lập tức khiến Vu tộc bị nắm chết, không có chút lợi ích nào, còn phải chịu hận thù của vạn tộc.

Quả nhiên, đứng vững ở Hồng Hoang, phải dựa vào thực lực, tầng cao nhất kia.

Trương Phương ngẩng đầu, ngước nhìn hư không, ánh mắt thâm thúy.

"Không sai, Vu tộc thất bại, cuối cùng chỉ có thể bỏ qua." Lục Áp nhạt nhẽo gật đầu, tầm mắt lại dừng lại trên Chúc Dung ở xa, cảm nhận khí tức liệt diễm trong đó.

"A!" Trương Phương cười nhạt một tiếng, đại kiếp Vu tộc, mọi chuyện đã sớm nằm trong tính toán của Hồng Quân, kết quả mà Hồng Quân muốn thấy nhất, chính là Vu Yêu cùng tổn hại.

Yêu Đình suy bại, Hồng Quân liền an bài đồng tử đồng nữ bên cạnh mình lên vị trí Ngọc Hoàng Đại Đế, Vương Mẫu của Thiên Đình, đúng là kế hay.

Chương 454

Dù trong kỳ đại kiếp, mọi chuyện đều đi theo quỹ đạo đã được Hồng Quân an bài, ngay cả trận Phong Thần chi chiến này, cũng không ngoại lệ.

Thánh Nhân nói vô tư tâm, chỉ làm theo Thiên Đạo, nhưng lại là một trò cười lớn.

Thiên Đạo ư?

Hồng Quân hợp đạo, lời nói và hành động nào mà không phải ý của Thiên Đạo?!

"Nữ Oa!" Trương Phương lẩm bẩm, thảo nào Nữ Oa bây giờ đang tìm cách phục hưng Yêu tộc, chắc cũng là phản ứng, không dám khuất phục.

Đương nhiên đó cũng chỉ là suy đoán của Trương Phương, Thánh Nhân không thể dễ dàng suy đoán, ai cũng không biết ý của họ là gì.

Vì muốn vượt kiếp thì chỉ có thể vượt kiếp thôi.

"Đánh sao?" Lục Áp thấy Trương Phương trầm tư, tưởng hắn đang suy nghĩ đối sách để đánh bại kẻ địch trước mắt, liền lên tiếng hỏi.

"Ừm…" Trương Phương ngẩn người, mới ý thức được mình đã nghĩ xa quá, đại địch đang ở trước mắt, những chuyện khác sau này hãy nói, dù sao tất cả cũng chỉ là suy đoán.

Lục Áp thấy phản ứng của hắn, khẽ cau mày, "Cảnh giới của Chúc Dung cao hơn chúng ta một đoạn lớn, nhìn uy thế liệt diễm, ta e rằng sẽ bị áp chế." Nói như vậy, Trương Phương lại trở thành chủ lực đánh Chúc Dung.

Trương Phương cũng phản ứng, lĩnh hội được ý tứ trong đó, liền hỏi, "Cách đánh Huyền Minh trước đó không thể dùng sao?" Lục Áp trực tiếp lắc đầu, "Bản nguyên liệt diễm trong cơ thể ta còn lại không bao nhiêu, không thể lại bày ra đại trận trước đó; Liệt Diễm Tỏa Liên kia chắc chắn không thể khóa được Chúc Dung, trái lại sẽ bị nuốt chửng!" Điều này cũng dễ hiểu, dù sao đều là đạo liệt diễm, kẻ mạnh nuốt chửng kẻ yếu, từ đó phản bổ lại, cũng không phải chuyện khó.

"Chẳng phải, Chúc Dung có thể vô cùng vô tận nhiếp thủ linh khí từ thiên địa, đứng ở thế bất bại sao?" Trương Phương nhíu mày, ý thức được chuyện này không đơn giản.

"Dù sao cũng là huyễn ảnh do Nữ Oa Nương Nương phục chế ra, chắc hẳn không chênh lệch quá nhiều." Lục Áp gật đầu nói.

Huyễn ảnh Huyền Minh trước đó, cũng cần thiên địa linh khí bổ sung, để duy trì sự tồn tại của bản thân; Chúc Dung cũng xuất phát từ một nguồn, chắc chắn cũng vậy.

"Có cách nào khác, có thể khóa chặt không gian này không?" Trương Phương ứng tiếng hỏi, nếu không thể khóa chặt không gian, cách tuyệt thiên địa linh khí, thì đối phó Chúc Dung thế nào?!

Chúc Dung xuất hiện sau khi Huyền Minh chết, Nữ Oa nhất định luôn chú ý đến Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

"Tạm thời chưa có!" Lục Áp lắc đầu nói, đưa ra một đáp án không quá chắc chắn, "Nếu muốn dựa vào ngoại vật để bố trí trận pháp, cần nhiều loại dược liệu, cũng cần chuẩn bị một phen." Thế giới trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, tuy không chân thực, nhưng lại có rất nhiều thiên tài địa bảo tồn tại, chỉ là hiệu lực quá thấp, đối với hai người cơ bản không có tác dụng.

Muốn bố trí trận pháp có thể nhốt được cảnh giới Chuẩn Thánh, nhất định phải tìm một số thiên tài địa bảo cấp cao, thì cần phải tốn

rất nhiều thời gian.

Nơi này giống như hậu hoa viên của Nữ Oa Nương Nương, đồ tốt chắc chắn phong phú, chỉ là chưa phát giác ra mà thôi.

"Vậy chỉ có thể đánh thử trước đã!" Trương Phương tự nhiên hiểu đạo lý này, trong mắt sát cơ lóe lên.

Hư không rung động một trận, Lưu Ly Kiếm hiện ra.

Bộ dạng chưa khai phong kia, thân kiếm toàn màu đen, như bị một lớp vỏ đen bọc lấy.

Nhưng nếu coi thường là một tiên thiên linh bảo cấp cao, chắc chắn sẽ chịu thiệt.

"Thời gian lưu chuyển trong thế giới Sơn Hà Xã Tắc Đồ, có lẽ khác với bên ngoài, không cần quá lo lắng!" Lục Áp thấy vậy, nhàn nhạt nhắc nhở.

Mắt Trương Phương bùng lên tinh quang, có lẽ sẽ có sự khác biệt, nhưng ai cũng không thể xác nhận, vì vậy mới phải nhanh chóng ra ngoài.

Nếu bị nhốt mười năm tám năm, mà thời gian thế giới trong và ngoài giống nhau, thì Phong Thần chi chiến đã sớm kết thúc, mọi bố cục tiếp theo cũng đã an bài.

"Ta đi thử Chúc Dung trước, tùy cơ ứng biến vậy!" Dù sao cũng phải đánh, dù sao cũng không thoát khỏi số mệnh, Trương Phương cầm song kiếm, lên tiếng nói.

Lục Áp không nói gì, liền mặc nhận.

Trong đầu vạn ngàn suy nghĩ lóe lên, tìm xem có trận pháp nào có thể nhốt được Chúc Dung cảnh giới Chuẩn Thánh.

Trong thời đại Vu Yêu đại kiếp, những nhân vật lĩnh quân và lực

lượng nòng cốt cơ bản đều là cảnh giới Chuẩn Thánh, chỉ là có cao thấp mà thôi, có Chuẩn Thánh cực đỉnh, có Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Không phải là một nắm đầy, nhưng cũng không hiếm.

Thời đại thiên tài xuất hiện lớp lớp, hoặc có người có đại khí vận, hoặc có người có đại công đức, Chuẩn Thánh cũng thường thấy.

Chỉ có bước vào Thánh Đạo, thì như một bậc thang lên trời, suốt đời cũng không thể bước vào, có như Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất tồn tại, Chuẩn Thánh cực đỉnh, tiên thiên chí bảo Đông Hoàng Chung trên người, khí vận như vậy cuối cùng đều cùng Vu tộc đồng quy vu tận, sự khó khăn để thành Thánh có thể thấy rõ.

Có trận pháp có thể nhốt được cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng Lục Áp muốn phương pháp nhanh nhất và tiện lợi nhất, vì vậy chỉ đứng yên tại chỗ, suy nghĩ đối sách.

Ngay cả Trương Phương ở một bên khác đã giao chiến với Chúc Dung, cũng chưa từng phát hiện.

Xoẹt!

Trương Phương hóa thành một đạo độn quang, song kiếm giao nhau, kim quang bao trùm toàn thân, trực tiếp lao về phía Chúc Dung.

Bay tới gần, mới phát hiện Chúc Dung chỉ có hình dáng người như người, nhưng phần đầu lại có hình thú, hàm răng sắc lạnh đáng sợ.

Chương 455

Tóc như từng con hỏa xà, liệt diễm cuồn cuộn.

Tay trái Thanh Bình Kiếm, tay phải Lưu Ly Kiếm, thanh quang và hà quang giao thoa, mấy đạo kiếm khí lớn trăm trượng quét ra.

Hống!

Như cảm nhận có thần thông tấn công, Chúc Dung gầm lên một tiếng giận dữ, liệt diễm đột nhiên xuất hiện trên người, hộ thể toàn thân.

Chỉ nghe một tiếng xuy, kiếm khí đâm vào liệt diễm, khuấy động liệt diễm một trận cuồn cuộn, sau đó trực tiếp biến mất, ngay cả liệt diễm hộ thể cũng không đánh tan được.

Đồng tử Trương Phương co rút, chịu đựng khí tức nóng bỏng, dù sao hỏa diễm này, so với hàn băng của Huyền Minh còn mãnh liệt hơn.

Hàn khí của Huyền Minh vô thanh vô tức, từ từ xuyên thấu vào cơ thể, gây sát thương mà không hề hay biết; liệt diễm của Chúc Dung, thì tấn công mạnh mẽ, thiêu đốt cấp tốc.

Một tĩnh một động, khác biệt hoàn toàn.

Nếu không phải Trương Phương đã chịu vô số lần tẩy lễ của liệt diễm Lục Áp, vừa mới tiến vào liệt diễm, e rằng cũng khó mà chịu nổi.

Dù sao hỏa độc nhập thể, sát thương không hề tầm thường.

Chúc Dung giơ tay, khẽ vẫy, trong chớp mắt vô số liệt diễm ngưng kết thành thương, từng cây hỏa mâu bắn ra.

Xé rách hư không, để lại từng đốm lửa sáng.

Chưa xong, chỉ thấy phía sau Trương Phương lại dâng lên một bức tường lửa, từ từ bức tới.

"Mạnh!" Trương Phương cười lạnh một tiếng, vốn tưởng Chúc Dung cận chiến, không ngờ lại dùng thần thông liệt diễm, một bộ chiêu thức này lại chiêu thức khác.

Phía trước, phía sau đều bị chặn lại, chỉ có thể bay lên trên.

Trương Phương độn lên không trung, những hỏa mâu kia lập tức đổi hướng, bám sát kẻ địch.

Tường lửa cũng không ngừng leo cao, tốc độ không hề kém Trương Phương.

Tốc độ như nhau, hai bên vẫn có một khoảng cách lớn.

Chúc Dung thấy vậy, trong miệng không tiếng động lẩm nhẩm, trầm thấp huyền ảo.

Choang!

Phù chú xong, chỉ thấy quang hoa lóe động, hư không Cửu Tiêu đột nhiên hiện ra một minh trận, phát ra hồng quang, trực tiếp áp xuống.

"Gì?!" Trương Phương giật mình, lập tức dừng thân hình lại.

Ngẩng đầu nhìn những minh văn trên trận, hiển nhiên khác với của Lục Áp, nhưng khí tức liệt diễm ẩn chứa trong đó, lại không hề giả dối.

Trận văn khác nhau, nhưng cùng là thiên đạo liệt diễm.

Trương Phương thấy vậy, không hề do dự, thân hình lập tức hóa thành ba, một người tay cầm Thanh Bình Kiếm, trực tiếp phá về phía minh trận kia; một người cầm Lưu Ly Kiếm, lại đánh về phía tường

lửa.

Một đạo huyễn thân khác tay không quyền cước, trực tiếp lao vào hỏa mâu, một quyền một cước, đánh nát hỏa mâu.

"Phá!" Mũi Thanh Bình Kiếm hiện ra kiếm quang ba thước, uy lực vô song phun trào, hung hăng va chạm vào minh trận.

Vụt!

Minh trận gợn từng trận sóng, bốc lên từng trận liệt diễm.

Trương Phương thuận tay một đạo kiếm khí, vung vào minh trận liệt diễm, nổ tung.

Phía dưới, Trương Phương cầm Lưu Ly Kiếm, một kiếm chém tan tường lửa, trực tiếp chém nó thành hai nửa, hiện ra một con đường.

Dưới sự gia trì pháp lực của Chúc Dung, những hỏa mâu kia nguyên nguyên bất đoạn, trực tiếp bức lùi đạo Trương Phương kia, cùng với từng tiếng vang, trong chớp mắt biến mất.

Trương Phương triệu hồi trường kiếm, bay đi.

Nửa năm sau.

Thế giới trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Hống!

Một tiếng gầm giận dữ, phá vỡ cả vùng trời đất, liệt diễm hừng hực cháy, thiêu đốt cả hư không.

Kèm theo tiếng gầm giận dữ đó, từng đạo quang mang màu trắng, bao trùm thân thể của kẻ gầm giận dữ, chìm nổi lên xuống.

Chủ nhân của đạo thân ảnh đó, chính là Chúc Dung.

Chương 456

Chỉ thấy trong phạm vi trăm dặm, hư không đầy rẫy trận văn huyền ảo, từng vòng vây quanh, bạch quang phát ra, thần bí vô cùng.

Chúc Dung gầm rú liên hồi, miệng lớn phun ra từng đạo liệt diễm, hung hăng giáng xuống minh trận màu trắng, nhưng không hề có chút hiệu quả nào, trực tiếp bị hấp thu sạch sẽ.

Chúc Dung vẫy tay, vô số hỏa mâu lại hiện ra, đập vào minh trận, hoặc là bị trực tiếp tiêu diệt, hoặc là minh trận biến mất.

Nhưng sau khi minh trận màu trắng biến mất, lại có vô số minh trận màu trắng khác xuất hiện, từng vòng phát ra bạch quang, dường như vô cùng vô tận.

Xa xa đứng hai thân ảnh, đang từ xa quan sát.

Một người tay cầm song kiếm, một thanh màu xanh, một thanh thất thải; người kia tay không quyền cước, một con Viêm Điểu bay lượn quanh thân.

"Trận pháp này có thể kiên trì bao lâu?" Ngón tay miết nhẹ vào chuôi kiếm, Trương Phương nhìn Chúc Dung đang giãy giụa trong trận, khẽ hỏi.

"Hai canh giờ!" Lục Áp lẳng lặng tính toán sự tiêu hao của lực lượng trận pháp, đưa ra một đáp án.

Vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ một năm rưỡi, hai người đã khí tức thay đổi rất nhiều, cảnh giới tiến bộ hơn trước mấy phần.

Nhờ sự tôi luyện của Huyền Minh và Chúc Dung, từ khi gặp Huyền Minh, Trương Phương và Lục Áp không biết đã giao chiến với hai đại Tổ Vu bao nhiêu lần, Huyền Minh thân tiêu đạo tử thì lại đối

mặt với Chúc Dung, nửa năm nữa lại tư sát vô số lần.

Trong đó thiên đạo liệt diễm của Chúc Dung đối với Lục Áp là sự thăng tiến lớn nhất, cùng tham ngộ thiên đạo liệt diễm, sự lĩnh ngộ cao thâm hơn của Chúc Dung đối với Lục Áp, chính là sự tham khảo cực lớn.

Mỗi đạo là một đạo, nhưng trong một đạo cũng có những điều khác biệt, tu luyện dựa vào lĩnh ngộ, mỗi người đều có cảm ngộ riêng, cũng có rất nhiều điều khác biệt.

"Lên!" Thấy trận pháp nhốt Chúc Dung, Trương Phương không hề do dự, trực tiếp bùng phát khí tức, xông tới tấn công.

Dù sao trận pháp đã bố trí nửa năm, nhất định phải nắm bắt thời cơ, đánh giết Chúc Dung, thoát khỏi Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Trong nửa năm, Trương Phương không biết đã đi khắp thế giới này bao nhiêu vạn dặm, chỉ để tìm kiếm dược liệu bố trận; Lục Áp thì ở lại, coi Chúc Dung như đá mài giũa.

Dù sao cùng là thiên đạo liệt diễm, đánh nhau nhiều sẽ có lợi cho việc lĩnh ngộ đại đạo.

Mặc dù về cơ bản là bị ngược đãi, nhưng ít nhất khi trốn chạy, cũng có thể trốn được.

Vụt!

Kiếm quang lóe lên, Trương Phương xuyên qua trận pháp, trong chớp mắt đã ở trước mặt Chúc Dung, trường kiếm lóe hàn quang bổ xuống.

Kể từ lần đầu tiên đối chiến với Chúc Dung, Trương Phương tiện phát hiện Tổ Vu bất đồng tầm thường chi xử, nhân thử chích đả liễu nhất cá chiếu diện tiện ly khai.

Lần này lại có sự chuẩn bị, không để Chúc Dung có cơ hội phát ra thần thông.

Uy lực của những thần thông liệt diễm đó, thực sự quá khủng bố; chỉ có thể lựa chọn một khúc xương cứng khác, cận chiến.

Lực lượng nhục thân của Vu tộc không hề tầm thường, dù Chúc Dung có khác với các Tổ Vu khác, nhưng những gì nên có thì vẫn có.

Rầm!

Một kiếm bổ xuống, chém vào người Chúc Dung, bắn ra vô số tia lửa.

Một thân vảy đỏ, chính là chỗ khó khăn, cực kỳ cứng rắn.

"Xem ra trận pháp đối với Chúc Dung chưa thật sự đi vào huyết nhục!" Một kiếm chém văng một mảnh vảy đỏ, Trương Phương lại khẽ cau mày.

Vào trận quá sớm, trận pháp chưa phát huy toàn bộ tác dụng.

Dược liệu bố trận đều là linh vật thuộc tính thủy, chính là để khắc chế Chúc Dung, vì vậy dưới sự khắc chế lẫn nhau, Chúc Dung nhất định sẽ bị áp chế.

Trường kiếm chém văng một khối vảy đỏ, Trương Phương giơ tay, lại một kiếm nữa.

Với thân hình của Trương Phương, như một con chấy trên người Chúc Dung, đối lập rất nhỏ bé.

Một chém một kiếm, lại nhảy sang chỗ khác chém một kiếm.

Trận pháp từ từ phát huy tác dụng, áp chế liệt diễm quanh thân Chúc Dung xuống, lại có vô số trận văn bạch quang, trực tiếp khóa chặt y lại, làm suy yếu uy lực thần thông của y.

Lục Áp là người tham ngộ thiên đạo liệt diễm, tự nhiên biết rõ

điểm yếu của mình ở đâu, trận pháp được thiết kế hoàn toàn có thể nhắm vào Chúc Dung, chỉ cần Trương Phương có thể chịu đựng được nhục thân Tổ Vu của y.

Hống!

Cảm thấy liệt diễm xung quanh không ngừng tiêu giảm, Chúc Dung gầm lên một tiếng giận dữ, trong mắt tràn đầy bạo ngược và sát lục.

Chúc Dung giơ tay, liệt diễm bao quanh, chộp về phía Trương Phương.

"Đi!" Trương Phương thấy vậy, lòng bàn tay giơ ra hư nắm, chỉ thấy hư không hiện ra một bàn tay khổng lồ bằng nham thạch.

Bàn tay liệt diễm và bàn tay khổng lồ bằng nham thạch đối chọi, liệt diễm bùng cháy mãnh liệt đối đầu với nham thạch nặng nề, hung hăng va chạm.

Chương 457

Trương Phương lại vung ra mấy đạo kiếm khí, vòng ra sau cổ Chúc Dung, trước đó vẫn luôn tấn công chỗ này, muốn thừa thắng xông lên, chém bay đầu y.

Xoẹt!

Kiếm khí bắn ra, đột nhiên hỏa quang lóe lên, vô số liệt diễm bốc lên trời, tiêu diệt kiếm khí, lại nhốt Trương Phương vào trong đó.

Liệt diễm ngưng hình, biến hóa thành từng con hỏa long, hoặc trăm trượng, hoặc ngàn trượng, đều hung tợn nhe nanh múa vuốt, gầm thét xông tới.

Chín mươi chín con hỏa long hiện ra, bao vây Trương Phương kín mít.

Trương Phương trường kiếm dựng ngang trước ngực, bình tĩnh nhìn từng con hỏa long khí thế mười phần, suy nghĩ phương pháp đối kháng.

Một bên khác, Lục Áp bấm pháp quyết, kích hoạt toàn bộ trận pháp, hư không lập tức xuất hiện từng tia thủy khí, sương mù lượn lờ.

Những trận thạch ẩn giấu ở khắp nơi trong hư không lấp lánh phát sáng, phát ra lam quang u u, kết nối với một trận cơ.

Vô số bạch sắc minh trận hiện ra, ào ạt không ngừng lao về phía Chúc Dung, muốn khóa chặt y lại.

"Ta trợ giúp!" Lục Áp làm xong mọi việc, liền mặc cho trận pháp tự động vận chuyển, khẽ điểm Viêm Điểu hóa thành trường kiếm, trực tiếp lao về phía hỏa long.

Chúc Dung cảm nhận được sự tồn tại của một con kiến khác, chỉ vào hư không, lại có hỏa long ngưng hiện ra.

Chỉ là những hỏa long trên trường, sau khi bị trận pháp suy yếu, thể hình đột nhiên nhỏ đi một nửa, không còn hung hãn như trước.

"Nhiếp!" Thấy một con hỏa long ngàn trượng lao tới, sắc mặt Lục Áp không hề biến đổi, Viêm Điểu kiếm không có bất kỳ biến hóa nào, chỉ thân kiếm hình thành từng xoáy nước hư hóa, xoay chuyển ngược chiều.

Liệt diễm và hỏa long đối chọi, hỏa diễm giao thoa.

Móng rồng xé rách, đánh vào lưỡi kiếm, chỉ một kích, thân rồng hỏa diễm đã bắt đầu tàn khuyết.

Lệ!

Một tiếng chim hót lanh lảnh từ trường kiếm truyền ra, đầy ý vui mừng.

Hiển nhiên, Viêm Điểu trực tiếp hấp thu liệt diễm trên người hỏa long, hóa thành của mình, phẩm chất liệt diễm đó cao khiến nó vui mừng.

Lục Áp vung Viêm Điểu kiếm, vẫn không triệu hồi bất kỳ liệt diễm nào.

Có thể thôn phệ liệt diễm của Chúc Dung, Chúc Dung cũng có thể thôn phệ liệt diễm của Lục Áp.

Chỉ xem thần thông của ai lợi hại hơn, đương nhiên nếu phẩm giai cao hơn quá nhiều, càng dễ không chịu nổi sự bùng nổ.

Nhưng một con hỏa long nhỏ bé, Lục Áp chịu đựng được, dù sao nửa năm đã chiến đấu với Chúc Dung nhiều lần như vậy, đã tôi luyện lâu trong liệt diễm hung mãnh, cũng có một sự nhận biết nhất định đối

với liệt diễm của y.

"Giết!" Thấy hỏa long chỉ còn tàn thân, khí thế Lục Áp không giảm.

Một đạo kiếm quang lóe lên, trực tiếp nuốt chửng cả con hỏa long, khí tức trên người Lục Áp thì mạnh thêm một phần.

Bước chân không ngừng, Viêm Điểu kiếm lại lần nữa xoay chuyển hướng về một con hỏa long hung mãnh khác.

Trương Phương không có năng lực thôn phệ như vậy, dù sao thiên đạo mà hắn thấu hiểu không giống.

Lục Áp làm như vậy tính nguy hiểm lớn, không phù hợp với hỏa diễm, dễ bị phản phệ.

Vụt!

Hàn quang lóe lên, trực tiếp bổ đôi một con hỏa long.

Kiếm mang xâm nhập hỏa long, trực tiếp tiêu diệt nó, hóa thành tro bụi.

Trương Phương đã hấp thụ được bài học, lần trước Huyền Minh Băng Xà dựa vào lam quang không ngừng tự phục sinh, bức hắn chỉ có thể dùng nắm đấm giải quyết, dùng pháp lực trong cơ thể cắt đứt lam quang.

Bây giờ thì khác, Trương Phương khi trường kiếm đánh ra, lưu lại một phần kiếm mang hủy hoại kết cấu năng lượng của hỏa long, không cần phải tốn sức lực nữa.

Tuy là một kỹ xảo nhỏ, nhưng Trương Phương cũng luyện tập rất lâu mới nắm vững, yêu cầu kiểm soát pháp lực cực kỳ tinh vi.

Với cảnh giới hiện tại của Trương Phương, cử trọng nhược khinh (nâng vật nặng như nâng vật nhẹ) dễ, cử khinh nhược trọng (nâng vật

nhẹ như nâng vật nặng) khó.

Trương Phương và Lục Áp liên thủ, phá diệt thì phá diệt, thôn phệ thì thôn phệ, không mấy chốc, trực tiếp quét sạch tất cả hỏa long trên trường.

Cùng với việc hỏa long bị tiêu diệt, thủy khí trong hư không dường như càng nhiều, từng bước từng bước áp chế về phía Chúc Dung.

Hai người nhìn nhau một cái, đồng loạt công kích về phía cổ Chúc Dung.

"Phục hồi nhanh vậy sao?!" Trương Phương nhìn thấy vảy rồng đã bị phá vỡ trước đó, bây giờ lại mọc ra mới, vảy đỏ lấp lánh phát sáng, liệt diễm rực cháy.

Xoẹt!

Chương 458

Hai đạo hồng quang lóe lên, xé rách hư không.

Chúc Dung ánh mắt băng lãnh nhìn chằm chằm, lại lần nữa thôi động pháp lực, "Bát Cực Diễm Môn!" "Hả?!" Trương Phương và Lục Áp thân hình đột nhiên dừng lại, nghe thấy gì?

Chúc Dung biết nói chuyện!

Nhìn thấy sự trêu tức trong mắt Chúc Dung, cả hai đều kinh hãi, mơ hồ cảm thấy không đúng.

"Tàn hồn phụ thể!" Hai người đồng thời thốt lên, nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có khả năng này.

Không ngờ Nữ Oa Nương Nương lại thu một tia tàn hồn của Chúc Dung, khiến linh tính của Chúc Dung tăng lên rất nhiều.

"Không ổn rồi!" Trương Phương lẩm bẩm, nếu là Chúc Dung không có thần hồn, chỉ dựa vào bản năng, thì tương đối dễ đối phó.

Nếu có linh tính như vậy, việc bố trí trận pháp trước đó có thể sẽ bị nhìn thấu.

"Con trai của Đế Tuấn?!" Chúc Dung nhìn về phía Lục Áp, lạnh lùng nói.

"Lục Áp!" Lục Áp ánh mắt lạnh đi, cũng lạnh giọng nói, trong mắt sát cơ đại thịnh, sát khí ngút trời.

Nếu là huyễn ảnh do Nữ Oa Nương Nương phục chế, Lục Áp tự nhiên không cảm thấy gì, trước sau đều là một đạo huyễn ảnh, đánh tan là xong; bây giờ có thần hồn phụ thể, thì chính là bản thể tái thế.

Vu Yêu là tử địch, dù trải qua vạn vạn kiếp, cũng sẽ không thay

đổi; một khi gặp phải, không chết thì ta vong.

"Tốt!

Cứ giữ lấy cảm giác đó, ta muốn cho Đế Tuấn, lại nếm mùi đau khổ mất con!" Chúc Dung thấy vậy, cười lạnh một tiếng, thần thông đã đánh ra trước đó đã thành hình.

Đông, nam, tây, bắc, đông nam, tây nam, đông bắc, tây bắc tám phương hướng, liệt diễm cuồn cuộn, hiện ra từng đạo liệt diễm chi môn.

"Hôm nay, chắc chắn phải chết!" Lục Áp nghe vậy, hai mắt như muốn phun ra lửa, đau đớn.

Năm xưa Đại Vu Hậu Nghệ bắn mặt trời, mười mặt trời chỉ còn một, dấu ấn vĩnh viễn không thể xóa nhòa.

"Bát Cực Diễm Môn?!" Trương Phương nhìn thấy tám đạo liệt diễm chi môn, lời Chúc Dung nói trước đó, hiển nhiên là một trận pháp liệt diễm.

"Giữ lý trí, hắn đang cố kích nộ ngươi!" Thấy trạng thái của Lục Áp, Trương Phương không khỏi lên tiếng nói; hôm nay e rằng là một trận tử chiến, nếu Lục Áp tâm trí bị mê hoặc, thì càng khó đánh hơn.

"Ta biết rồi!" Lục Áp lạnh giọng nói, đã không còn là cái thằng nhóc nóng nảy bị người ta khiêu khích như mấy vạn năm trước, nếu không phải năm xưa mười mặt trời tuần thiên...

Công pháp trong cơ thể vận chuyển điên cuồng, lại lần nữa phát huy đặc tính, khí thế Lục Áp không ngừng tăng cao.

"Đại yêu phẫn nộ cũng đáng sợ!" Trương Phương nhìn mà thầm ghen tị, dựa vào cơn giận có thể đạt đến cảnh giới cao hơn, thực lực càng thêm cường đại, nói thật là một thủ đoạn cực kỳ lợi hại.

Đương nhiên vạn sự đều có ưu nhược điểm, cũng có lưỡng cực âm dương, từ các phương diện khác, công pháp cũng có mặt xấu.

Vụt!

Chỉ thấy diễm quang quanh thân Lục Áp lóe lên, thân hình dần dần biến lớn, thậm chí trực tiếp hóa thành nguyên thể Kim Ô, Viêm Điểu khẽ hót một tiếng, dung nhập vào yêu khu của Kim Ô.

"Nghiêm túc rồi!" Trương Phương vừa nhìn đã biết, Lục Áp thật sự đã bị kích nộ đến cực điểm, trực tiếp hiện ra chiêu sát thủ mạnh nhất.

"A a, Đế tử nắm giữ liệt diễm, hôm nay ta sẽ cho ngươi chôn thân trong biển lửa, trở thành con chim nhỏ bị nướng!" Chúc Dung vẫn lạnh lùng cười, ngón tay hư điểm.

"Chẳng phải ngươi là Tổ Vu nói nhiều lời vô nghĩa nhất sao?" Trương Phương cười, không tự tìm đường chết thì sẽ không chết, cứng rắn khiêu khích người ta, một con Kim Ô đẹp đẽ, trực tiếp bị gọi thành chim nhỏ.

Chúc Dung lãnh đạm liếc nhìn một cái, không nói thêm lời vô nghĩa nào nữa, Bát Cực Diễm Môn mở!

Oành oành!

Tám phương hướng, tám đạo diễm môn, chống trời lập đất vô hạn kéo dài, trực tiếp áp về phía hai người.

"Độn vào môn sẽ mê thất thần hồn, chú ý liệt diễm!" Lục Áp vỗ cánh, liệt diễm bao quanh, hiển nhiên đã nghe nói về thần thông Bát Cực Diễm Môn.

"Mê thất thần hồn?!" Trương Phương vừa nghe, đột nhiên nghĩ, đã Chúc Dung có tàn hồn phụ thể, vậy Thất Phách Thần Thông chẳng phải có thể sử dụng sao?!

Nửa cười nửa không nhìn Chúc Dung một cái, Trương Phương chọn một đạo diễm môn độn vào, Bát Cực Diễm Môn đang áp tới, không phá trận trước thì không thể tiếp cận Chúc Dung.

Chúc Dung bị ánh mắt đó nhìn đến khó hiểu, không nói ra được tại sao, chỉ coi như con kiến đang sợ hãi, nhưng thần hồn vô thức có chút rung động.

Vụt!

Diễm quang lóe lên, hai người trực tiếp bị hút vào trong diễm môn.

Nóng bỏng, cuồng bạo, thị huyết.

Trương Phương vừa độn vào diễm môn, cảm giác rõ ràng nhất là, mắt thường nhìn thấy đều là hỏa diễm thiêu đốt, kèm theo từng trận tiếng la hét chém giết.

Chương 459

Trời đất u ám, đại địa nứt nẻ.

Mặt trời, mặt trăng, tinh tú đều bị che khuất, một mảng xám xịt.

"Huyễn trận?" Mắt Trương Phương lóe lên, tiếng la hét chém giết kia từ đâu ra?

Trước mắt sương mù mờ mịt, Trương Phương trực tiếp xông lên trời, đột nhiên vô số liệt diễm từ hư không tuôn ra, từng đợt nhiệt sóng ập tới.

Trương Phương trường kiếm vung lên, mấy đạo kiếm khí đánh ra.

Ánh mắt quét qua, chỉ thấy phía dưới hai phe nhân mã đang đại chiến.

Một phe thân hình cao lớn, giữa một quyền một cước, đại khai đại hợp, dựa vào nhục thân xông thẳng; một phe hóa thành các loại thú hình, không ngừng thi triển các loại thần thông, hoặc dùng nhục thân chống đỡ.

"Vu Yêu chi chiến?" Chỉ một cái liếc mắt, một ý nghĩ lóe lên trong đầu Trương Phương, nhìn như cũng không sai.

"Giết!" Hai tộc Vu Yêu đang chém giết kịch liệt, đột nhiên thấy Trương Phương xuất hiện, lại đều bỏ đối thủ, lao về phía Trương Phương la hét.

Ánh mắt Trương Phương ngưng lại, Chúc Dung mô phỏng chiến trường Vu Yêu, tự nhiên những tồn tại này đều nằm trong sự khống chế của y.

Đưa thần thức thăm dò ra, chỉ cảm nhận được từng đoàn liệt diễm.

“Bắt chước như vậy!

Chúc Dung, bản lĩnh của ngươi, kém xa Nữ Oa!” Trương Phương cười lạnh nói, Nữ Oa có thể cụ hiện Tổ Vu trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, trừ việc không có thần hồn, linh tính đại mất, còn lại cơ bản nhất trí.

Những gì Chúc Dung cụ hiện ra, thì khó mà nói hết được.

Trương Phương trường kiếm múa ra một đóa kiếm hoa, đánh tan liệt diễm xung quanh, trực tiếp lao về phía Vu Yêu đang tấn công, kiếm khí tiên phát.

Ba hạ năm chém, trực tiếp tiêu diệt từng đoàn Vu Yêu hóa thành liệt diễm, Trương Phương trường kiếm dựng ngang, nhìn sự biến hóa của không gian.

Vụt!

Một bóng người từ từ ngưng kết thành, đầu đội thiên quan, tay cầm một chiếc chuông nhỏ, đang xoay tròn lốc xoáy.

“Đông Hoàng Thái Nhất?!” Mắt Trương Phương lóe tinh quang, nói.

Nhìn bộ dạng, hẳn là một trong hai chủ của Yêu Đình, Đông Hoàng Thái Nhất.

“Kẻ nào dám tới đây, mau chóng báo thượng danh tính!” Đông Hoàng Thái Nhất hiện hóa ra, bình thản mở miệng nói, một luồng uy nghiêm vô thượng tản ra.

“Thú vị!” Trương Phương cười lạnh một tiếng, Chúc Dung bị Nữ Oa huyễn hóa ra, bây giờ lại huyễn hóa ra người của Yêu Đình, quả thực thú vị.

Nghe thấy huyễn ảnh Đông Hoàng Thái Nhất hỏi, Trương Phương càng cười, Chúc Dung tưởng hẳn là người của Yêu tộc sao?

Mà muốn hỏi ra thân phận?!

"Đều sắp chết rồi, biết nhiều như vậy để làm gì?!" Ánh mắt Trương Phương ngưng lại, trực tiếp xông lên, không hề quan tâm đối phương là ai, nói chi là một đạo huyễn ảnh, dù là Đông Hoàng Thái Nhất thật thì sao.

Chỉ là trong lòng hắn lại mơ hồ có chút lo lắng, hắn không phải người của Yêu tộc, tự nhiên đối với huyễn ảnh Yêu tộc này không có cảm giác, nhưng Lục Áp chắc chắn không ổn rồi.

Nếu Chúc Dung huyễn hóa ra một số người thân của Lục Áp, thì Lục Áp có giữ được bản tâm, không bị mê hoặc hay không, thật sự không chắc.

Từ phản ứng trước đó mà xem, Trương Phương không dám đảm bảo, có thể thấy Lục Áp là một người trọng tình cảm, chỉ là trước đó giấu kín mọi thứ rất sâu.

"Ai!" Trương Phương khẽ thở dài, lần này Lục Áp chắc chắn sẽ bùng phát, hành vi như vậy của Chúc Dung tuyệt đối là tự tìm đường chết.

Không ai biết một con Kim Ô cuồng bạo, sẽ hành xử như thế nào.

Lúc này, ở một đạo diễm môn khác.

"Phụ vương!" Lục Áp nhìn thân hình quen thuộc trước mắt, cơ thể không kìm được run rẩy, ngay cả hỏa diễm cũng khẽ run lên, như muốn vỡ tan bất cứ lúc nào.

Người trước mắt vô cùng cao lớn, nhưng không thấy được dung mạo, tay cầm hai bộ đồ thư.

Dù không nhìn rõ hình dáng, nhưng Lục Áp cực kỳ quen thuộc với khí tức cổ xưa đó, dù vạn năm chưa từng cảm nhận, nhưng vẫn ghi nhớ sâu sắc trong nội tâm.

Hai yêu cứ như vậy đối chọi, như thể xuyên qua trường không vạn cổ, lại lần nữa tụ họp.

Lục Áp tuy biết, đạo thân ảnh đó là hư huyễn, nhưng vẫn không kìm được sự khác thường trong lòng; những Vu Yêu do liệt diễm hóa thành trước đó đã sớm bị đánh tan, không ngờ lại trực tiếp huyễn hóa ra thân hình Đế Tuấn.

"Lục Áp!" Đế Tuấn từ từ mở miệng, định nói gì đó.

Lục Áp nghe vậy, niềm vui trong mắt chợt tối sầm, yêu khu một lần nữa trấn tĩnh lại, liệt diễm lại bùng cháy dữ dội.

"Cuối cùng cũng chỉ là sự huyễn hóa vụng về, Chúc Dung, chỉ được cái hình dáng, không được cái ý, lại cần gì phải như vậy?!" Lục Áp lắc đầu nói, sát cơ trọng hiện.

Chương 460

Chỉ một câu nói của Đế Tuấn, liền trong chớp mắt kéo Lục Áp trở về hiện thực.

Dù đạo thân ảnh Đế Tuấn kia có huyễn hóa chân thực hơn một chút, Lục Áp hôm nay có lẽ đã bị nhốt chết ở đây, đáng tiếc, không chân thực, thực sự… quá chân thực!

Lục Áp trong lòng thở dài.

Xoẹt!

Một đạo quang tuyến nóng bỏng phun ra, bắn về phía Đế Tuấn.

Bóng người kia không ngờ Lục Áp sẽ đột nhiên công kích, đang tế xuất vật trong tay, lồng ngực liền bị quang tuyến nóng bỏng xuyên thủng.

Oành!

Chỉ một chiêu, thân ảnh liền trực tiếp vỡ nát, kèm theo đó là đạo diễm môn sụp đổ.

Cảnh tượng trước mắt nhanh chóng chuyển hóa, Lục Áp biết, mình lại bị truyền tống đến một đạo diễm môn khác, Bát Cực Diễm Môn, một tầng lại cao hơn một tầng, uy lực sẽ càng ngày càng mạnh.

Ngoài trận Bát Cực Diễm Môn, hai diễm môn ở phía đông và tây đột nhiên bạo khai, liệt diễm trực tiếp tiêu diệt, hóa thành hư vô.

“Lục Áp?

Thật sự ta đã coi thường ngươi rồi!” Chúc Dung bấm pháp quyết, cảm nhận sự biến hóa trong trận, lạnh giọng nói.

Vốn tưởng tầng diễm môn thứ nhất đủ để nhốt y lại, xem ra

không thể rồi.

"Phá!" Chúc Dung thấy thủy khí quanh thân, khẽ cau mày, lại thôi động pháp lực phá về phía từng minh trận kia.

Lần này giữ lại một tia tàn hồn, tuy không biết bị ai phóng ra, nhưng chỉ cần sống sót, liền có một tia hy vọng.

Tàn hồn có thể bổ sung được, chỉ cần tu luyện hơn vạn năm, liền có thể lại lần nữa ngưng kết thần hồn, lúc đó thiên hạ rộng lớn, lại có thể tiếp tục tung hoành.

Chúc Dung đã cảm nhận được khí tức Tổ Vu khác, chỉ cần phá vỡ trận pháp này, liền có thể thoát ra ngoài.

Phục hưng Vu tộc, dường như không còn là giấc mơ.

Chúc Dung không biết mình đang ở đâu, cũng không biết Vu Yêu chi chiến đã bao nhiêu năm, nhưng nhìn thấy thân phận Đế tử của Lục Áp, chắc chắn sẽ không quá xa.

Hiện tại Vu tộc không dùng được, khẳng định đã suy bại, Chúc Dung cũng là người cuối cùng chiến đấu năm xưa, tự nhiên hơn ai hết đều rõ kết quả cuối cùng.

Đã giữ lại một tia tàn hồn, vậy phải gánh vác sứ mệnh chấn hưng Vu tộc.

"Không, phải giết Đế tử trước, để cáo úy anh linh Vu tộc của ta!" Chúc Dung một lần nữa ngưng tụ tâm thần, nhập vào Bát Cực Diễm Môn, thao túng sự biến hóa trong trận.

Không gian trở nên tĩnh mịch.

Nhưng cùng với thời gian trôi đi, hai đạo liệt diễm chi môn ở phía tây nam, đông nam lại bạo khai, trực tiếp hóa thành tro bụi.

Sắc mặt Chúc Dung lạnh đi, tiếp tục bấm pháp quyết, công kích

thần thông cao thâm.

Xuy!

Không lâu sau, hai diễm môn ở phía nam, bắc lại bạo khai, hỏa diễm cuồn cuộn.

Chúc Dung tự thấy không đúng, lực lượng của hai người có chút ngoài ý liệu; trong nửa năm trước đó chiến đấu với hai người, ý thức vẫn trong trạng thái hỗn độn, không có chút ấn tượng nào, tự nhiên không biết sự sâu cạn của Trương Phương.

Tàn hồn được kích hoạt khi bị trận pháp của Lục Áp bố trí, từ từ mới có một tia thần hồn.

Chúc Dung tuy biết, nhưng cũng biết phải tiêu diệt hai kẻ muốn giết mình trước, sau đó mới suy nghĩ những chuyện khác.

Xuy!

Cùng với tiếng nổ lớn cuối cùng, tám đạo diễm môn cùng diệt, đều hóa thành hư vô.

Hai đạo hồng quang độn ra, chính là Trương Phương và Lục Áp.

Sắc mặt Chúc Dung trở nên khó coi, xem ra chiêu sát thủ Bát Cực Diễm Môn không có tác dụng rồi.

"Phá nhanh thật!" Trương Phương ổn định thân hình, thấy Lục Áp đồng thời độn ra, có chút kinh ngạc nói.

Hắn vốn tưởng Lục Áp sẽ bị những thân ảnh quen thuộc kia vây khốn, không ngờ tốc độ phá diễm môn lại giống nhau, Trương Phương cũng phá tan bốn đạo diễm môn.

"Đừng nói nhiều!" Lục Áp nhàn nhạt liếc nhìn một cái, không nói nhiều.

Chỉ một câu nói, Trương Phương cũng nghe rõ ràng, là đang cảnh

cáo đừng coi thường y, dù sao là kẻ đối đầu, bị đối thủ coi thường, ngữ khí tự nhiên không thiện ý.

"Tốt!" Trương Phương cười nhạt một tiếng, vậy mới đúng!

Chương 461

Chuyện trước đó cứ để đó, hiện tại mới là quan trọng nhất.

Trương Phương lo lắng người hợp tác tương lai của mình sẽ có biến cố, dù sao mưu tính đại sự của Thánh Nhân, đồng đội đáng tin cậy còn quan trọng hơn.

Bằng không một chút không cẩn thận sẽ thân tiêu đạo tử.

"Giết!" Lục Áp trực tiếp xông về phía Chúc Dung, một ngụm quang tuyến nóng bỏng bắn ra trước.

Cảm tri trận pháp đích thúc phược năng lực giảm nhược, tất tu yếu tốc chiến tốc thắng.

Trương Phương diệc trì trứ song kiếm, tái thứ trùng hướng Chúc Dung, khán khán hữu bản sự một hữu sử xuất, tẫn quản nhất thí.

"Hừ!

Không biết tự lượng sức mình!" Chúc Dung lạnh lùng hừ một tiếng, cũng không bận tâm đến việc Bát Cực Diễm Môn sắp bị phá hủy.

Thiên Đạo hiện hành, từng chút khí tức huyền ảo phù hiện.

Trương Phương và Lục Áp bay vút về phía trước, từng cột lửa nóng bỏng bốc lên, muốn bao phủ hai người.

Lục Áp thấy vậy, lại chẳng hề né tránh, há miệng định nuốt chửng cột lửa nóng bỏng kia; chỉ thấy ánh lửa lóe lên, cột lửa ấy lập tức biến mất không còn tăm hơi, ngọn lửa trên yêu khu của hắn càng thêm rực rỡ.

"Nếu yêu tộc có bản lĩnh đó, vậy giao cho ngươi!" Trương

Phương thấy vậy, liền nói thẳng.

Ta đâu có cái bản lĩnh nuốt chửng cột lửa tốt như Lục Áp.

Hắn liền vác song kiếm né tránh, ánh tử quang trong mắt lấp lóe.

Xoẹt!

Lục Áp phun thẳng ra một đạo liệt diễm, quét về phía những cột lửa nóng bỏng kia.

Trương Phương đã ám chỉ rõ ràng, muốn hắn hỗ trợ che chắn.

Thấy tử quang trong mắt Trương Phương, Lục Áp tự hiểu, lập tức ra tay.

Vút!

Thân hình Trương Phương không ngừng, trực tiếp xông đến trước mặt Chúc Dung, lại thấy y đang kết một thủ thế kỳ lạ, miệng lẩm nhẩm chú ngữ.

Chỉ liếc mắt một cái, Trương Phương đã cảm thấy không ổn, khí tức ngưng tụ xung quanh vô cùng huyền ảo, hư không xuất hiện từng đạo phù văn màu đỏ rực.

Liệt Diễm Thiên Đạo hiển hiện, Trương Phương đương nhiên không rõ ảo diệu trong đó, chỉ cảm thấy từng trận khí tức khủng bố.

"Đi!" Song mục như điện, trực tiếp bắn ra hai đạo tử quang, cùng với Trương Phương lao tới.

Trước mắt, một cột lửa nóng bỏng xuất hiện, muốn thiêu đốt.

Nhưng vừa xuất hiện trong khoảnh khắc, một thân ảnh đỏ rực lướt qua, tốc độ cực nhanh, lập tức nuốt chửng cột lửa nóng bỏng kia.

Thân hình Trương Phương không ngừng, dưới sự phối hợp của Lục Áp, trực tiếp xuyên qua những tàn lửa còn sót lại.

Đạo tử mang kia đến trước, xông thẳng về phía Chúc Dung.

"Công kích Thần hồn?

Mà cũng xứng sao?!" Chúc Dung thấy vậy, vốn dĩ pháp quyết đang dừng lại liền khởi động lần nữa, song mục đồng dạng bắn ra một đạo hồng quang, va chạm với tử mang, hai bên cùng tiêu diệt.

Mặc dù chỉ còn một tia tàn hồn, nhưng cũng đủ để chống lại công kích thần hồn.

Muốn dùng loại pháp môn này công kích, quả thực là nằm mơ.

"Ha, màn hay còn ở phía sau!" Trương Phương Phương lợi dụng khoảnh khắc tử mang và hồng quang va chạm, lướt đến trước mặt Chúc Dung, hai luồng huy quang từ Nê Hoàn Cung* lao ra.

Hai luồng huy quang đan xen vào nhau, trong một phần vạn giây, trực tiếp lao vào cơ thể Chúc Dung.

Tất cả mọi người đều không kịp phản ứng, chỉ thấy huy quang lóe lên một cái.

"Bần đạo biết, ai bảo ta thấy tàn hồn của ngươi, làm sao chống đỡ?!" Trương Phương rút lui, không lập tức công kích, biết rằng tiếp theo Chúc Dung sẽ rơi vào trạng thái cuồng bạo.

Gầm!

Chỉ nghe một tiếng gầm thét, tràn đầy thê lương và bi thương.

Huy quang lao vào thần hồn trong cơ thể, Chúc Dung chỉ cảm thấy trong đầu từng trận đau đớn, vô số mảnh ký ức được chỉnh hợp, ngay cả những ký ức không thuộc về tàn hồn của y cũng bị dung nhập một cách vô thức.

Cảnh tượng trước mắt từng màn chiếu lại, từ Tổ Vu giáng thế, lập ra Vu tộc, cuối cùng là đại chiến với Yêu tộc.

Chương 462

Từng Vu tộc nhân thân tiêu đạo tử, từng bộ lạc theo đó bị hủy diệt… Những ký ức không cam lòng chợt ùa về, Chúc Dung không kìm được gào thét thảm thiết, ngay cả thần thông đang thi triển cũng suýt chút nữa tan rã, từng chút khí tức huyền ảo ẩn chứa thế hủy diệt.

"Thừa lúc bệnh, lấy mạng!" Trương Phương muốn hiệu quả này, Thất Phách Thần Thông không có lực sát thương, sau khi dùng cũng không ảnh hưởng đến thần hồn của địch nhân, nhưng sẽ đánh thức hỉ nộ ai lạc bi khủng kinh trong nội tâm, khiến y rơi vào trạng thái hỗn loạn.

Mặc dù không biết Chúc Dung định dùng sát chiêu gì, nhưng chỉ riêng khí tức ngưng tụ trước đó đã khủng bố đến cực điểm, có thể phá hủy được thì tốt nhất.

Khi đang rơi vào hỗn loạn, hiệu quả của nó thật sự tuyệt vời.

Trương Phương và Lục Áp không hẹn mà cùng xông về phía Chúc Dung.

Pháp lực trong cơ thể điên cuồng dũng động, từng đạo thần thông thi triển ra, hư không nhất thời bị các loại màu sắc đan xen, tiếng nổ vang vọng, khói đặc chìm nổi.

Keng!

Trương Phương một kiếm chém xuống mấy chục khối vảy đỏ trên người Chúc Dung, để lộ một mảng huyết nhục, mùi máu tanh thoang thoảng bốc lên.

Vảy đỏ bị phá vỡ, kèm theo đó là một đạo quang tuyến nóng bỏng, trực tiếp xuyên thấu vai Chúc Dung, lập tức phế bỏ một cánh tay của

y.

Ngọn lửa rực cháy, mùi khét nồng nặc lan tỏa.

Gầm!

Chúc Dung đau đớn, gầm lên liên hồi, giãy giụa muốn thoát khỏi đại đạo bi ai, pháp lực trong cơ thể va chạm hỗn loạn, liệt diễm quanh thân bốc cao.

Từng luồng lửa lớn bốc thẳng lên trời, bao vây Trương Phương trong đó.

"Phát điên rồi sao?!" Trương Phương lẩm nhẩm, Chúc Dung này cũng không ngốc, dù chìm sâu trong Thất Phách Thần Thông, nhưng cũng tùy ý pháp lực tuyên tiết, bảo vệ nhục thân.

Trương Phương cũng không bất ngờ với việc Chúc Dung phát điên, chuyện ẩn giấu trong nội tâm bao năm đột nhiên bị khơi dậy, kèm theo đó đương nhiên là sự phẫn nộ với kẻ thi triển thuật pháp.

Điều này Trương Phương biết, cũng là một điểm yếu của Thất Phách Thần Thông.

Nếu không thể đánh chết địch nhân trong thời gian ngắn, thì sẽ phải đối mặt với công kích điên cuồng như mưa bão của địch nhân.

Vút!

Trương Phương một kiếm đánh ra mấy đạo kiếm khí, tất cả đều nhằm vào cánh tay còn lại của y, không ngừng công kích những chỗ hiểm yếu như cổ, nhưng khả năng phòng ngự của những vảy đỏ ở những vị trí đó quá mạnh, nhất thời nửa khắc không thể phá vỡ.

Tục ngữ nói chặt đứt một ngón tay không bằng làm bị thương mười ngón, cứ phế bỏ chi thể của y trước, rồi sau đó mới tính toán.

Có trận pháp trấn áp, Chúc Dung sẽ không hồi phục quá nhanh,

cùng với sự tiêu hao pháp lực trong cơ thể, y nhất định sẽ hóa thành tro bụi.

Kiếm khí chém tan liệt diễm trước mặt, Trương Phương lập tức lao ra, trường kiếm giương lên, lại hung hăng chém xuống.

Keng keng loảng xoảng!

Trường kiếm và vảy đỏ va chạm, mang theo vô số tia lửa, lại kèm theo những mảnh vảy đỏ rơi rụng.

Một đạo quang tuyến nóng bỏng kịp thời bắn tới, xuyên thấu làn da trần trụi của Chúc Dung, cắt đứt cánh tay còn lại của y.

Xoẹt!

Cánh tay bị cắt đứt hoàn toàn rơi xuống, hóa thành ngọn lửa trong hư không, từ từ tan biến.

Dưới sự hợp lực của hai người, Chúc Dung lập tức mất đi cả hai cánh tay.

Gầm!

Cơn đau kịch liệt kích thích Chúc Dung, cuối cùng y cũng dựa vào tàn hồn chi lực, thoát khỏi đại đạo bi ai, cúi đầu nhìn hai bên trống rỗng, ánh mắt bộc phát sự bạo ngược.

"Ta sẽ khiến ngươi, chết không toàn thây!" Chúc Dung gầm thét một tiếng, chỉ nghe 'phụt' một tiếng, lửa lớn ngút trời, hóa thành hai đạo hỏa long quấn quanh vị trí hai tay.

Chỉ trong chớp mắt, hai cánh tay do liệt diễm hóa thành đã xuất hiện.

"Ha!" Trương Phương lạnh lùng cười, mặc dù cánh tay kia lại tái sinh, nhưng khí tức của Chúc Dung đã suy yếu đi vài phần, không còn như trước.

Dùng liệt diễm trọng hóa cánh tay, tự nhiên phải tiêu hao cực lớn pháp lực.

Không đợi Chúc Dung phản ứng, Trương Phương và Lục Áp lại xông lên, hiển nhiên là muốn một hơi giết chết vị Tổ Vu chỉ còn một tia tàn hồn này.

"Cút!" Chúc Dung thấy hai người tấn công, hai tay bốc cháy giơ lên, từng vòng minh văn màu đỏ rực xuất hiện, từng đạo hỏa long lao ra, lại có vô số thần mang bắn tới.

Thần mang và hỏa long phối hợp, lập tức chặn đứng bước chân hai người.

Động tác trên tay Chúc Dung không ngừng, lại lần nữa kết pháp quyết, cụ hiện Liệt Diễm Thiên Đạo.

Từng chút khí tức vô thượng huyền diệu lại lần nữa ngưng tụ, cả thiên địa dường như đều trở nên trầm trọng.

Chương 463

Khí tức huyền diệu suýt chút nữa tan rã trước đó, từ từ ngưng kết lại, ngưng hiện ra một minh văn khổng lồ.

Minh văn lóe lên ánh sáng đỏ rực, một luồng khí thế khủng bố tản ra, khiến người ta phải chú ý.

Bên cạnh, Trương Phương vừa đánh tan thần mang và hỏa long, liền thấy hư không biến hóa.

Sắc mặt Chúc Dung trở nên bình tĩnh, chỉ ánh hồng quang bạo ngược trong mắt không giảm nửa phần, sát khí ngút trời.

Minh văn do từng sợi tơ đỏ phác họa kia, đột nhiên bay lên, trải phẳng ra, bao phủ trên đỉnh đầu mọi người.

Từng tia hồng quang rủ xuống, dường như từng sợi tơ dài, bao quanh hư không.

"Thần thông?" Trương Phương liếc mắt hỏi Lục Áp.

Minh văn này trông quá kỳ dị; hiện tại thần thông đã thành, lại không thể phá vỡ.

"Không biết!" Lục Áp cảm nhận một trận chú mục, chỉ lắc đầu, miệng lẩm nhẩm.

Uyên bác quảng văn như hắn, giờ đây cũng không nhìn ra; đối với sự tồn tại của Mười Hai Tổ Vu, hắn cũng chỉ biết một ít thông tin cơ bản, đối với một số thần thông cấp cao mà đối phương nắm giữ, lại không thể biết được.

"Phiền phức rồi!" Thấy Lục Áp cũng không biết, Trương Phương khẽ nói, ánh mắt chăm chú nhìn những sợi tơ dài màu đỏ đang rơi xuống từ minh văn.

Vút!

Hắn tùy tay đánh ra mấy đạo kiếm khí, thử thăm dò công kích.

Chỉ thấy kiếm khí vừa tiếp cận phạm vi minh văn, liền trực tiếp tiêu tán, biến thành hư vô, tốc độ nhanh đến mức Trương Phương còn không nhìn ra nó đã đánh tan kiếm khí như thế nào.

"Thập Phương Luyện Ngục!" Chúc Dung trong mắt lóe lên thần sắc điên cuồng, lại kết pháp chỉ.

Minh văn đột biến, đột nhiên mở rộng, phạm vi bao phủ vừa đúng phạm vi trận pháp mà Lục Áp đã bố trí.

"Dĩ trận phá trận?" Trương Phương hơi thắc mắc, trước đó đạo Bát Cực Diễm Môn cũng là một trận pháp, nhưng không chuyên dùng để vây khốn hai người.

Bây giờ Thập Phương Luyện Ngục vừa muốn vây khốn người, vừa muốn phá hủy trận pháp.

Hậu quả của việc để Chúc Dung trốn thoát, Trương Phương đương nhiên rõ, tuy không biết y có thể thoát khỏi Sơn Hà Xã Tắc Đồ hay không, nhưng rốt cuộc đó vẫn là một ẩn họa.

Mặc dù Trương Phương và Vu tộc không có quan hệ, cũng không đối lập, nhưng vô nại hiện tại đã kết thù, tự nhiên không thể để Chúc Dung, kẻ có linh tính, trốn thoát.

Cùng lúc Thập Phương Luyện Ngục rơi xuống, Trương Phương và Lục Áp cũng không ngừng tiến lại gần.

Trận pháp trước mắt chưa biết rõ, hai người ở cùng nhau cũng ổn thỏa hơn; huống hồ Trương Phương phá trận vốn dĩ dùng sức phá vỡ, nếu gặp phải những đại trận chuyên dùng để vây khốn, e rằng sẽ bị làm khó.

Ví dụ như Cửu Khúc Hoàng Hà Trận trước kia, uốn lượn khúc khuỷu, mỗi bước một biến hóa, nếu để Trương Phương vào trận, chỉ đơn thuần tìm lối ra, e rằng sẽ bị vây khốn đến chết ở trong đó.

Cùng lúc hai người tiến lại gần, Thập Phương Luyện Ngục lặng lẽ rơi xuống.

Cảnh tượng trước mắt đột nhiên thay đổi, khắp nơi đều là một màu huyết hồng.

Liệt diễm hùng hùng thiêu đốt, giống như một cảnh tượng địa ngục.

"Pháp lực trong cơ thể bị phong tỏa bảy tám phần sao?!" Trương Phương là người đầu tiên cảm nhận được tình trạng nhục thân, thăm dò thì thấy pháp lực có thể triệu hoán ra chỉ còn hai ba phần, và tốc độ vận chuyển cực kỳ chậm.

"Cũng gần như vậy!" Lục Áp gật đầu nói, đột nhiên há miệng hút vào, mấy đạo liệt diễm đang cháy bị tách ra, hút vào yêu khu trong cơ thể hắn.

Vút!

Vừa vào miệng, chỉ thấy một đạo quang tuyến nóng bỏng bắn ra, đẩy những liệt diễm kia ra ngoài.

Quang tuyến nóng bỏng xuyên thấu liệt diễm, mở ra một thông đạo.

Trương Phương thấy vậy, liền biết những liệt diễm này không ổn lắm.

"Trong ngọn lửa ẩn chứa chút độc tính, dễ gây tổn hại cho cơ thể!" Lục Áp cũng không vòng vo, cất tiếng giải thích.

Với sự lĩnh ngộ Liệt Diễm Thiên Đạo của hắn, việc làm được đến

trình độ này, cũng đã chứng kiến.

Trương Phương nghe vậy, không hỏi thêm, liền phóng thần thức ra ngoài, cảm nhận những biến hóa xung quanh.

Nơi thần thức quét tới, chỉ có liệt diễm tồn tại.

"Xong rồi!" Đột nhiên, Trương Phương cảm nhận hai luồng khí tức cực kỳ cường hoành xông tới, liền cất tiếng nhắc nhở.

Lời vừa dứt, hai thân ảnh kia đã bay tới.

"…" Trương Phương thấy người, nhất thời có chút không nói nên lời.

Chương 464

Hai thân ảnh, một người mặc thanh y, tay cầm song kiếm; một người cầm trường kiếm, mặc đạo bào đỏ.

Rõ ràng là, chúng được khắc họa y hệt hình dáng của Trương Phương và Lục Áp.

"Chúc Dung, ngươi thật sự vô vị!" Trương Phương lườm nguýt, châm chọc; hóa thành hình dáng ai mà chẳng được, sao cứ phải làm cái trò này.

Nhưng miệng nói vậy, Trương Phương lại âm thầm đề cao cảnh giác, khí tức và cảnh giới của hai thân ảnh kia hoàn toàn giống hệt với mình và Lục Áp, đúng là được khắc ra từ một khuôn, thực lực tương đương, lấy giả loạn chân cũng không sai.

Pháp lực trong cơ thể bị luyện ngục áp chế bảy tám phần, chỉ có thể phát huy được hai ba phần, làm sao mà đánh lại hai ảo ảnh hoàn toàn đỉnh phong?

"Đánh cái nào?!" Trương Phương hỏi thẳng, đánh hay không cũng phải đánh, đánh rồi mới biết.

Vấn đề này khá có hàm lượng kỹ thuật, phải đối chiến với kẻ quen thuộc?

Đối chiến với chiến hữu quen thuộc?

Có thể từ đối chiến mà tìm ra những điểm yếu của bản thân; hoặc từ đối chiến với chiến hữu mà tìm ra khuyết điểm của đối phương.

Lục Áp không nói gì, ánh mắt lạnh nhạt quét qua hai người trước mặt, dường như không có hứng thú chiến đấu, chỉ liếc qua; rồi lại nhìn vào liệt diễm đang cháy trong Thập Phương Luyện Ngục.

Quả thực bị vây khốn hoàn toàn trong đó, tạm thời không tìm được lối thoát.

Thập Phương Luyện Ngục cũng không có biến hóa gì, chỉ triệu hồi ra hai nhân ảnh.

"Trận pháp bên ngoài, không còn duy trì được bao lâu nữa!" Lục Áp nhìn xong, nhàn nhạt nói, dường như đang nói về một chuyện không mấy quan trọng.

"?!" Trương Phương giật mình, lúc này mới phát hiện thời gian chiến đấu với Chúc Dung đã lâu; trận pháp trước đó có thể duy trì hai canh giờ, bây giờ cũng gần hết rồi.

Nếu trận pháp vừa diệt, Chúc Dung lại cấp tốc hấp thu linh khí thiên địa để hồi phục, thì tất cả những nỗ lực trước đó đều sẽ đổ sông đổ biển.

"Nếu hai đạo huyễn hóa kia không phải giả, e rằng rất khó đối phó!" Lục Áp lại nói, cũng đúng là lời thật, hắn rõ thực lực của mình.

Lần trước Trương Phương và Lục Áp đánh nhau, không biết kéo dài bao lâu, mới hòa, mặc dù trong trường hợp Trương Phương chưa dùng Thất Phách Thần Thông.

"Thân huyễn hóa không phải do liệt diễm hóa thành, mà chỉ diễn hóa biểu tượng trước đó của ta, chỉ có uy thế mà thôi." Trương Phương hơi nhíu mày nói, thân ảnh mà Chúc Dung huyễn hóa ra, nhất định dựa theo trình độ trước khi nhập trận, sẽ không quá khác biệt.

Huống hồ nhục thân do liệt diễm hóa thành, tự nhiên khó mà chống lại hai người.

Không… "Chúc Dung rõ ràng đang trì hoãn thời gian, đợi đến khi trận pháp bên ngoài bị phá, thì nắm bắt ta dễ như trở bàn tay!" Trương Phương hiểu rõ mối quan hệ tầng tầng lớp lớp này, trong mắt lóe lên

sát cơ.

"Quả thực như vậy, ta có một cách tốt hơn, nhanh chóng phá vỡ Thập Phương Luyện Ngục, nhưng cần chúng ta đều phải buông bỏ giới tâm, mới có thể thành công!" Lục Áp khẽ nói.

"Buông bỏ giới tâm?" Trương Phương nhìn Lục Áp thật sâu, trong đầu linh quang chợt lóe, hình như hiểu ra.

Ngón tay khẽ điểm vào Thanh Bình Kiếm, thanh quang lấp lánh, một đóa Thanh Liên từ từ hiện ra, chầm chậm xoay tròn.

"Không phá được trận pháp, đằng nào cũng chết, thử xem sao!" Nói rồi, Thanh Liên xoay tròn bay đi, cánh hoa từ từ nở rộ.

"Ta sẽ phối hợp, thúc đẩy!" Lục Áp thấy vậy, cũng không nói thêm, thúc đẩy pháp lực.

Nói chuyện với người thông minh thật dễ dàng, hai người đạt được tiếng nói chung.

Kêu!

Chỉ nghe một tiếng chim hót trong trẻo, Viêm Điểu từ yêu khu lao ra, bay lượn quanh Lục Áp.

"Đi!" Lục Áp thúc đẩy Viêm Điểu, áp chế khí tức đến mức thấp nhất, từ từ tiếp cận Thanh Liên.

"Ổn định!" Trương Phương cũng chú ý đến biến hóa của Thanh Liên, đây là một hành động cực kỳ mạo hiểm, dù sao hai luồng khí tức khác nhau đan xen, rất dễ sản sinh biến hóa kịch liệt.

Biến hóa thường không phải chuyện tốt.

Pháp lực của Trương Phương và Lục Áp bị phong tỏa, đại sát chiêu hiện có chỉ là Viêm Điểu và Thanh Liên, thần thông cũng thực sự là mạnh nhất.

Một vụ nổ, ngay cả những tồn tại Chuẩn Thánh như Nhiên Đăng Đạo Nhân, Triệu Công Minh, về cơ bản cũng không đỡ nổi.

Triệu Công Minh sau khi thoát khỏi Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, cũng thuận lợi bước vào hàng ngũ Chuẩn Thánh, nếu không cũng không thể một mình trấn giữ một trận môn của Tru Tiên Kiếm Trận.

Còn về Huyền Đô Đại Pháp Sư, dựa vào Thái Cực Đồ có thể chống đỡ, nhưng khó tránh khỏi mất nửa cái mạng.

Vút!

Thanh Liên và Viêm Điểu từ từ tiếp cận, hai luồng khí tức đan xen, ẩn ẩn phát sinh bài xích.

Nếu không phải Trương Phương và Lục Áp có ý khống chế, đã sớm trực tiếp bạo tạc.

Viêm Điểu lượn quanh Thanh Liên, từng vòng bay lượn, từng tia lửa bốc lên.

Chương 465

Thanh Liên thu lại những cánh hoa đang nở rộ, từ từ xoay động, thanh quang lấp lánh.

"Tiếp tục!" Trương Phương khẽ nói, ánh mắt còn lại thì chằm chằm nhìn hai đạo huyễn ảnh liệt diễm kia, đề phòng đối phương tập kích bất ngờ.

Nhưng hai thân ảnh kia dường như không hứng thú với Thanh Liên và Viêm Điểu, không công kích, cũng không chủ động công kích, chỉ đứng yên tĩnh.

"Ha ha!" Cười lạnh một tiếng, Trương Phương dám khẳng định, Chúc Dung tuyệt đối không nhận ra biến hóa trong trận, nếu cứ kiêu ngạo như vậy thì chỉ có thể tự chịu thôi.

Hai linh vật càng ngày càng tiếp cận, một ít khí tức đã hòa vào nhau; Viêm Điểu thuộc tính hỏa, Thanh Liên vô thuộc tính, có khả năng thành công.

Nếu đổi thành thuộc tính thủy, một hỏa một thủy, thì về cơ bản không có khả năng, hoặc là thành hơi nước, hoặc là lửa bị dập tắt.

Thần thức của Trương Phương hoàn toàn phóng ra, tùy ý hai luồng khí tức đan xen, dung nạp vào nhau.

Như lời Lục Áp nói về việc buông bỏ giới tâm, nếu linh vật cảm nhận được sự dị thường trong thần thức của chủ nhân, tự nhiên sẽ biểu hiện sự kháng cự, vậy thì chắc chắn không thể dung hợp.

"Hợp!" Mắt thấy hai luồng khí tức hoàn toàn đan xen, Lục Áp và Trương Phương đồng thời hô to.

Gió lốc nổi lên, uy thế vô thượng lấy linh vật làm trung tâm, đột

nhiên bùng phát.

Trực tiếp áp chế liệt diễm trong không gian, trấn áp chúng lại.

Gió lốc thổi khiến đạo bào trên người bay phần phật, Trương Phương lại không hề chú ý, chỉ chăm chú nhìn chằm chằm linh vật đang dung hợp, khoảnh khắc quan trọng nhất, thành bại tại một chiêu này.

Chỉ từ uy thế vừa tiếp xúc, đã có thể khẳng định, sản phẩm mới tuyệt đối không đơn giản chỉ là một cộng một, có lẽ tương đương mười, cũng có thể tương đương một trăm.

Hư không gợn lên từng vòng sóng, nhanh chóng lan tỏa, như sóng lớn cuộn trào.

Một trận quang mang đột nhiên bùng nổ, dị thường chói mắt, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Giống như một mặt trời nhỏ, uy thế vô thượng áp chế tất cả mọi thứ trong không gian, hai đạo huyễn thân liệt diễm kia dường như cũng không chịu nổi, không ngừng lùi về phía sau.

Ánh sáng tan đi, Trương Phương vội vàng nhìn kỹ, đây cũng là lần đầu tiên hợp tác với người khác, không biết kết quả sẽ thế nào.

Một đóa hỏa hồng sắc liên hoa, đang lặng lẽ nở rộ, từng tia lửa bốc lên, thanh quang lấp lánh, cực kỳ mê hoặc.

Lờ mờ giữa những âm thanh, dường như nghe thấy tiếng chim hót trong trẻo truyền ra, gột rửa tâm linh.

Một đạo hư ảnh Viêm Điểu mờ ảo hiện ra trong liên hoa.

Hư ảnh Viêm Điểu từ từ bay lượn, đùa giỡn giữa đài sen.

"Dung hợp được một nửa, cũng tạm được!" Trương Phương cảm nhận thông tin truyền đến từ Thanh Liên, không khỏi thở phào một

hơi.

Với sự phối hợp của Lục Áp trước đó, chủ thể đương nhiên vẫn là Thanh Liên; chỉ là lần đầu tiên dung hợp chưa được thuần thục lắm, nhưng kết quả chung quy vẫn tốt.

"Giao cho ngươi!" Lục Áp thấy vậy, cũng yên tâm, chỉ bỏ lại một câu, liền vỗ cánh, không ngừng lùi về phía sau.

Hắn vẫn luôn duy trì trạng thái kim ô nguyên thể, dù sao bản thể thật sự cũng sẽ không bị tiêu hao.

"Được!" Trương Phương khẽ gật đầu, trực tiếp thúc đẩy hỏa hồng sắc liên hoa.

Trương Phương đã quyết định trong lòng, sự lĩnh ngộ mới này, liền gọi là Hỏa Liên!

Từ uy thế tỏa ra của Hỏa Liên mà xét, khi bạo tạc hẳn phải có uy lực đỉnh phong Chuẩn Thánh, đối phó với Thập Phương Luyện Ngục, hẳn là đủ dùng, huống hồ chỉ mới dung hợp được năm thành.

Trương Phương dường như phát hiện ra một lục địa mới, vô cùng cao hứng, trong lòng nảy ra rất nhiều ý tưởng, chỉ chờ đem ra thực tiễn.

Vút!

Vừa thúc đẩy, Hỏa Liên lập tức biến mất vào hư không. … Bên ngoài Thập Phương Luyện Ngục, Chúc Dung đang kết pháp chỉ, thao túng trận pháp.

Từng tia hồng quang từ trong trận bắn ra, va chạm vào những trận pháp minh trận bạch quang kia.

Nhưng y tính toán rất hay, dùng Thập Phương Luyện Ngục để giải quyết hai con kiến hôi, đồng thời phá vỡ trận pháp cấm cố.

Tâm tư của Chúc Dung đều đặt vào trận pháp cấm chế, tự nhiên đã bỏ qua những biến hóa trong Thập Phương Luyện Ngục.

Ngay cả từng chút uy thế khủng bố tỏa ra, y cũng không kịp thời nhận ra.

Oanh Oanh Oanh!

Mắt thấy trận pháp cấm cố sắp bị phá vỡ, một tiếng nổ lớn vang lên.

Tiếng nổ khiến trong lòng Chúc Dung đột nhiên run lên, liệt diễm toàn thân rung động, dường như sắp tắt bất cứ lúc nào.

Chương 466

"… Sao có thể?!" Chúc Dung trong mắt đầy vẻ không thể tin được, Thập Phương Luyện Ngục lại bị phá nhanh đến vậy?

Uy thế khủng bố kia lại là sao, xa xa vượt qua bản thân y.

Chịu lực phản phệ của trận pháp, cộng thêm uy lực bạo tạc truyền ra, Chúc Dung toàn thân đau đớn kịch liệt, từng mảnh vảy đỏ trực tiếp nổ tung, khí tức không ngừng hạ xuống.

Vút!

Hai thân ảnh lao ra, bắn về phía Chúc Dung.

Một đạo kiếm khí, một đạo quang tuyến nóng bỏng, nhắm thẳng vào mắt Chúc Dung, trực tiếp đánh tới.

Chúc Dung đang phải chịu đựng uy thế khủng bố, nhất thời không kịp phản ứng, trong mắt chỉ còn lại sự tồn tại của hai đạo thần thông.

Một thanh, một đỏ, thiên địa dường như chỉ còn lại hai đạo thần thông, uyển như tồn tại khai thiên tích địa.

Gầm!

Kiếm khí và quang tuyến nóng bỏng đồng thời đánh trúng Chúc Dung, Chúc Dung lập tức mất đi thị giác, rơi vào bóng tối vô tận.

Hoảng hốt giữa dòng ký ức, dường như tứ chi bị cắt đứt, bị chém ngang lưng, một tia thần hồn thoát ra, cũng bị thiêu đốt tàn nhẫn, hóa thành tro bụi.

Sau đó hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Cuối cùng chỉ còn lại một tia không cam lòng, nếu thực lực đỉnh phong vẫn còn, thì làm sao lại bị hai con kiến hôi đánh bại.

Đế tử, Lục Áp, ta hận a!

Rồi sẽ có một ngày, Vu tộc tất sẽ cuốn thổ trọng lai!

"Cuối cùng cũng giải quyết xong!" Nhìn Lục Áp một ngụm lửa thiêu diệt thần hồn của Chúc Dung vừa thoát ra, Trương Phương thở phào một hơi, cơ thể đột nhiên mệt mỏi rã rời.

Lại một trận chiến liều mạng tiêu hao hết pháp lực. … Nếu không phải Chúc Dung bị ảnh hưởng bởi vụ nổ Hồng Liên, lại bị một loạt công kích đánh cho mơ màng, e rằng sẽ không đơn giản như vậy.

Nhưng uy lực của vụ nổ Hồng Liên quả thực khủng bố, không những trực tiếp phá vỡ Thập Phương Luyện Ngục, mà còn đánh thẳng vào bản thể Chúc Dung.

Vút!

Hai đạo hồng quang từ trong khói đặc lao ra, mỗi bên nhằm vào Trương Phương, Lục Áp, chính là Thanh Liên và Viêm Điểu đã phân tách ra.

"Tổn thất khá lớn!" Nhìn Thanh Liên vô cùng suy yếu, chỉ còn sót lại một tia khí tức, Trương Phương nhanh chóng thu nó vào Thanh Bình Kiếm để dưỡng thương, xem ra uy lực dung hợp tuy lớn, nhưng lại gây tổn hại nhiều hơn cho linh vật bản thân, cần nhiều thời gian hơn để hồi phục.

Nếu dung hợp mười thành, ở giai đoạn hiện tại hẳn là không có cách nào.

Kèm theo một tiếng khẽ vang, trận pháp cấm cố cũng theo đó phá diệt, từng khối trận thạch hóa thành bụi phấn.

"Dược liệu bố trận sưu tầm gần nửa năm, lại dùng hết trong một hai canh giờ!" Trương Phương thấy vậy, khẽ thở dài một tiếng, nếu không phải chiêu cuối cùng là dung hợp Thanh Liên và Viêm Điểu,

nửa năm nỗ lực cũng sẽ đổ sông đổ biển.

"Chưa kết thúc!" Một bên khác, Lục Áp đã hóa thành hình người, nghe thấy liền nhàn nhạt nói.

"Ý gì?" Trương Phương nghe vậy nhíu mày, lúc này mới nhận ra ở nơi Chúc Dung hóa thành tro bụi, có một vật tồn tại.

Ánh sáng lam u u tỏa ra, hình trạng như một khối đá, dường như là Phá Không Thạch.

Sắc mặt Trương Phương biến đổi, một đạo hà quang đánh tới, cuốn khối đá về.

Nhưng vừa bay đến nửa đường, lại bị Lục Áp lấy đi.

Lục Áp bỏ qua biểu cảm của Trương Phương, cũng lấy ra khối Phá Không Thạch mà hắn đã giành được khi giết Huyền Minh, hai bên so sánh một chút, sau đó nhẹ nhàng hợp lại.

Xuy!

Hai khối Phá Không Thạch hợp thành một, tỏa ra ánh sáng lam u u.

"Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của ta!" Lục Áp thấy Phá Không Thạch thật sự có thể hợp thành một khối, khẽ cười khổ nói, sau đó đưa Phá Không Thạch cho Trương Phương.

Trương Phương mặt không biểu cảm nhận lấy, xem xét kỹ lưỡng, hai khối Phá Không Thạch khít khao liền mạch, vô cùng vừa vặn; nhìn những đoạn nối khác, e rằng còn có những khối Phá Không Thạch khác tồn tại.

Chỉ trong khoảnh khắc, Trương Phương cũng hiểu ra mấu chốt trong đó.

Có những khối Phá Không Thạch khác tồn tại, nghĩa là phải tiếp tục tìm kiếm.

Hiện tại đã giết hai vị Tổ Vu, nếu Nữ Oa thật sự muốn gom đủ Mười Hai Tổ Vu, vậy có nghĩa là còn mười vị Tổ Vu nữa phải đánh.

"Muốn đùa chết ta sao?!" Sắc mặt Trương Phương ẩn ẩn trở nên khó coi, đùa à, chỉ hai vị Tổ Vu đã tốn hơn một năm thời gian, bây giờ còn mười vị Tổ Vu nữa… Tổ Vu đâu phải đậu phụ có thể tùy ý nắm nắn, Tổ Vu nắm giữ các loại thiên địa pháp tắc, khống chế vũ băng, khống chế thủy hỏa, khống chế phong lôi, thậm chí có Tổ Vu khống chế thời gian, không gian.

Chương 467

Có thể từng bước đánh bại, nhưng hiện tại cũng không có nhiều thời gian như vậy để tiêu hao ở đây.

Cuộc chiến Phong Thần bên ngoài e rằng đã kết thúc, âm mưu cái quái gì chứ?!

Phong Thần đã định, Tiệt Giáo nên suy tàn, Tây Phương Giáo nên quật khởi, những kẻ làm thần tiên nên lên Thiên Đình, những kẻ phải chết thì nhập Luân Hồi, tất cả chỉ sẽ vận hành theo quỹ tích vốn có.

Càng nghĩ nhiều, sắc mặt Trương Phương càng khó coi, từng luồng uy thế bùng phát.

Lục Áp yên tĩnh nhìn hắn, cũng không nói nhiều, chỉ tự mình chống đỡ uy thế, trong lòng lại đang suy nghĩ về việc Trương Phương đang mưu đồ gì trong cuộc chiến Phong Thần.

Danh xưng Tổ Vu, đâu phải thổi phồng; chỉ từ việc lần đầu đối phó Chúc Dung, Lục Áp đã lĩnh ngộ Liệt Diễm Thiên Đạo cao thâm hơn, nếu có thể chứng kiến đại đạo của các Tổ Vu khác, cũng không thiệt thòi.

Dù sao mấy chục năm thời gian, cũng chỉ là chớp mắt mà thôi.

"Ngươi nghĩ sao?" Đột nhiên, Trương Phương hướng ánh mắt về phía Lục Áp, ngữ khí có chút lạnh lẽo.

"Thuận theo tự nhiên thôi, câu nói kia, có lẽ thế giới trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ và bên ngoài tồn tại chênh lệch thời gian, mười năm cũng chỉ là chớp mắt!" Lục Áp nhún vai, thu Phá Không Thạch lại.

Hắn cũng không thử phá vỡ hư không nữa, uy lực của Phá Không Thạch không đủ, thử cũng vô ích.

“Thuận theo tự nhiên!” Trương Phương thở hắt ra, kìm nén sự phẫn nộ, không làm ra vẻ mất mặt.

“Hiện tại, chúng ta bị kẹt bên trong không thể động đậy, ta nghĩ cách trước đã, từ những nơi khác tìm một số lối ra.

Tuy mười năm là chớp mắt, nhưng cũng phải cố gắng tìm kiếm, có lẽ có thể sớm thoát khỏi cái nơi quỷ quái này.” Chúc Dung thấy sắc mặt Trương Phương không vui, nói ra một số ý tưởng, thực ra cũng là một cách.

Hiện tại, dù cho công pháp của Tổ Vu mới vừa được ban xuống, cũng không có cách nào hồi phục hoàn toàn trong một sớm một chiều.

“Để ta đi tìm những nơi khác xem có gì hữu dụng không.” Lục Áp nhìn Chúc Dung, đồng tình nói.

“Ta nghe nói, ở đây tuy không thể đi ra ngoài, nhưng nếu có thể trải qua mười năm khổ luyện, sau khi ra ngoài, công lực của chúng ta cũng sẽ tăng gấp bội, đây cũng là một lần kỳ ngộ, biết đâu, có thể gặp được những điều kỳ diệu trong đó, đến lúc đó cũng là một chuyện tốt mà.” Chúc Dung thấy hứng thú của mọi người có vẻ không cao lắm, liền điều chỉnh không khí, đại khái y cũng có thể cảm nhận được tình hình hiện tại, mọi người đều không muốn ở đây, nhưng tình hình là vậy, chỉ có thể dùng cách này.

“Chuyện này ta cũng nghe nói, dù sao hiện tại ta cũng không thể ra ngoài, cũng chỉ có thể giữ tâm thái bình hòa, ở lại đây.

Biết đâu sau này sẽ có cách, dù sao cũng hơn là ngồi không chờ chết.” Lục Áp cũng đồng tình, vì vậy hiện tại cũng không ai còn cãi vã nữa.

Ba người bắt đầu đi ra ngoài, dọc đường khám phá những lối đi, cũng cảm nhận được không ít Ma Tinh.

Những Ma Tinh, Ma Hạch này có thể dùng để chế tạo vũ khí.

Gặp phải những thứ có thuộc tính tương tự cũng có thể dùng để tinh luyện, đến lúc đó sẽ trở thành bảo vật có thể sử dụng, có thể đột phá tu vi.

Chỉ là, có một điểm không tốt lắm, vì Ma thú Ma tinh, bản thân là động vật mạnh mẽ, da của chúng chỉ có thể dùng làm lớp phòng ngự cho vũ khí, những tấm da đó có thể sánh ngang với giáp trụ của nhân loại.

Độ cứng đó về cơ bản không thể đạt được, vì vậy, trong tình huống này, trong lòng Trương Phương cũng hiểu rõ.

Nếu thật sự trực tiếp dùng cho cơ thể cần, đến lúc đó thật sự hấp thu, thì cơ thể sẽ có thể bạo liệt mà chết.

"Ta đã tìm thấy thứ thuộc tính hỏa, đưa cho Chúc Dung đi.

Đẳng cấp của nó khá cao, giống như Cửu Cấp Chủng Lâm Đan vậy.

Đến lúc đó, để ngươi biến nó thành của mình, biết đâu, khi ta gặp phiền phức trong tương lai có thể dùng đến.

Mười năm ở đây, có thể là một kiếp nạn, nhưng ta lại cảm thấy như một kỳ ngộ." "Nhưng ba chúng ta ở đây, không biết kẻ địch bên ngoài mạnh đến mức nào.

Nếu thật sự chết ở đây, thì sẽ là một tổn thất không đáng có, vì vậy từng khoảnh khắc cũng không thể thả lỏng cảnh giác." Bản thân Trương Phương là người có tâm trạng tệ nhất, trong lòng vô cùng tức giận về chuyện này, nhưng phương pháp trước mắt đột nhiên lại thích nghi được.

Có lẽ, là vì giữa hai người có một sự ăn ý nào đó.

Nghe những lời Lục Áp nói, Trương Phương cảm thấy nếu cứ tiếp tục khó chịu ở đây, có lẽ tâm trạng của mọi người đều sẽ không tốt, sau đó Trương Phương cũng lấy đại cục làm trọng, không nói thêm lời nào nữa, mà nhiều hơn là nhìn tâm trạng của mọi người để hành động.

"Đúng vậy, bây giờ xem ra tâm trạng của ngươi đã tốt hơn một chút." "Ta cũng yên tâm rồi, vừa rồi thấy ngươi có vẻ không vui, ta cũng không dám nói nhiều.

Vậy ta xin đa tạ, thứ này đối với ta quả thực hữu dụng." Chúc Dung nghe đối phương nói vậy, kỳ thực trong lòng cũng vui mừng khôn xiết.

Về cơ bản mọi người đều vì mình mà làm.

Nhưng, những bạn đồng hành này thì khác, đều vì những người bên cạnh mình mà làm, có ai có thể vui vẻ hơn thế này chứ, vì vậy Chúc Dung cũng đã thích nghi với chuyện này.

"Mau nhìn kìa, bên kia có tiên thảo, trước đây ta ở bên ngoài vẫn luôn không tìm thấy, lần này có lẽ có thể chữa bệnh cho những bách tính kia rồi." "Vốn dĩ, ta tìm thứ này, nhưng lúc đó vị bác sĩ kia không nói thứ này đã tuyệt tích rồi sao?

Thế mà trong mười năm tuyệt tích lại có thể tìm thấy.

Quả nhiên những thứ trong Hồng Hoang kỳ diệu không thể diễn tả bằng lời." Sau khi Chúc Dung và Trương Phương nói chuyện một lúc, tâm trạng cả hai gần như đã tốt hơn, Lục Áp liền nhìn thấy bên cạnh có một cây thảo dược phát sáng mờ ảo.

Chỉ là xung quanh có chút kỳ lạ, chỉ có một cây ở đó tỏa sáng, những nơi khác đều tiêu điều, trông có chút quỷ dị.

Chương 468

Có lẽ xung quanh sẽ có ma thú bảo vệ tiên thảo, hoặc là độc vật, nếu không thì, ở đây độc chiếm một phương, không có bất kỳ ai đến quấy nhiễu, cũng không nên.

Dù sao, công hiệu của nó mọi người đều rõ, người bình thường ăn vào có thể tăng cường công lực.

Hiện tại, mọi người nhiệt huyết với tu vi võ học đến mức nào, bỏ ra mấy chục vạn, mấy trăm vạn kim hồn tệ để cầu một viên đan dược tăng cường công lực, loại chuyện này đều có người làm được.

Lại có thể để một cây thảo dược độc lập sinh trưởng lâu đến vậy mà không bị động chạm sao?

Sau khi nghe Lục Áp nói, Chúc Dung và Trương Phương đều nhìn kỹ lại, quả nhiên là vậy, vì vậy ở đây quả thực xuất hiện phương linh thảo dược.

Hương hoa của phương linh thảo có thể giúp bách tính giảm bớt sự quấy nhiễu từ ma thú.

Đến lúc đó, nghiền nát thành bột, cho một chút vào có thể giúp bệnh tình của họ hồi phục.

Những người này cũng không quá nhiệt huyết với tu vi, dù sao, những chuyện này nhiều hơn là phải dựa vào bản thân, nếu làm những chuyện lén lút nhiều, có lẽ những chuyện này không thể thực sự được phô bày ra ánh sáng.

Vì vậy, trong tâm trạng ba người đều như nhau, không ai đặt chuyện này lên người mình, tất cả mọi thứ đều nên cống hiến trước thì tốt hơn.

Chỉ là, chuyện này bây giờ đã được đưa ra, trong lòng mọi người đều đồng tâm hiệp lực làm một chuyện, liệu có nơi nào kỳ lạ không, nhìn vào đã thấy kỳ lạ.

"Để ta đi thăm dò trước, có chỗ nào kỳ lạ không?

Hai người đồng thời phát động công kích, ta có thể thoát được là được rồi.

Chuyện thảo dược này ta bây giờ không thể bỏ qua, ta ra ngoài rồi cũng sẽ quay lại thôi.

Quả nhiên phải viết ra, mới có thể tìm thấy thứ mình muốn tìm, nếu để ta nói ra có lẽ sẽ hối hận không kịp." Ba người đều vì bách tính mà gánh vác chuyện này lên mình, lại có thể bây giờ nhìn thấy những thứ này lại thờ ơ sao?

Sau đó, Trương Phương cũng gật đầu.

Nhìn Lục Áp từng chút một đi lên, bên cạnh, trăm con rắn nhỏ bắt đầu xông ra tấn công.

Chúc Dung có thể nhìn ra, không nên coi thường những con rắn nhỏ, nhưng thực ra, độc tính của chúng rất mạnh.

Quả nhiên gần thảo dược, lại có loại độc vật này xuất hiện, cũng khó trách ở đây, quả thực vẫn luôn không ai dám chạm vào.

Khi nhìn sang bên cạnh, đồ đệ (Lục Áp) vô cùng béo tốt, e rằng không ít người muốn hái viên thảo dược này làm mồi nhử, sau khi giết hắn sẽ dùng làm phân bón cho đất để nuôi dưỡng cây linh hoa kia.

Thấy Lục Áp bây giờ đang bị tấn công, Chúc Dung và Trương Phương đồng thời phát động công kích, giải quyết những con rắn nhỏ quanh Lục Áp trước thì tốt hơn.

Phản ứng của Lục Áp bây giờ cũng nhanh, bản thân khi đi cũng đã

có ý đề phòng trong lòng, cũng không thể hoàn toàn thả lỏng cảnh giác.

Hắn trực tiếp né mình quay về giữa hai người, nhưng tình hình bây giờ có chút không ổn, vì đã lại gần, nên bây giờ đám rắn nhỏ kia dường như cảm nhận được có người đang tiếp cận, không ngừng bắt đầu áp sát ba người.

"Ta hơi mạo hiểm rồi, chuyện lần này, nếu ta đợi thêm một chút, hoặc công pháp tu vi của hai chúng ta được trau dồi tốt hơn một chút, chưa biết chừng đã có thể lấy được linh hoa rồi." Lục Áp trong lòng có chút áy náy, kỳ thực vốn không nên vội vàng như vậy, nhưng bây giờ xuất hiện tình huống như thế này, cũng không thể hoàn toàn trốn tránh trách nhiệm, vì vậy, những lời này, cũng có chút hy vọng đối phương có thể tha thứ cho hành vi lỗ mãng lần này.

"Thôi được rồi, chuyện đã đến nước này, trách cứ ai cũng vô ích.

Kỳ thực, tâm ý của mọi người đều rõ, đều là vì bách tính trong thành.

Dù có sai hay không, bây giờ cứ giải quyết đám tiểu quỷ này trước đã… Dựa vào năng lực của ta, ta chỉ có thể đến những chỗ sâu như thế này thôi, vậy nên hãy đề phòng kịch độc một chút." "Chúc Dung vốn dĩ có sức miễn dịch rất mạnh với độc vật, nếu để ngươi phát huy tác dụng trong chuyện này, e rằng sẽ có lợi ích lớn, vì vậy chú trọng nhé.

Hay là ngươi đi tiên phong, hai chúng ta sẽ ở bên cạnh ngươi." Trương Phương vội vàng dặn dò, Chúc Dung dù sao cũng hóa thân từ rắn mà ra, trong kiếm của y có xà hồn, nói như vậy, đối với những con rắn nhỏ xung quanh hẳn sẽ có tác dụng trấn áp nhất định.

Nếu không có tác dụng trấn áp, sau khi thấy cảm giác của đồng tộc, chúng cũng sẽ không phát động công kích mãnh liệt.

Linh hoa dưới sự bảo vệ của tộc rắn, trưởng thành tốt như vậy, bây giờ thuộc về tộc rắn cũng là một chuyện tốt.

"Được thôi, ta đi." Sau khi Chúc Dung nói xong, phía sau y xuất hiện một thanh đại kiếm màu đỏ, y chỉ bắt đầu quét xung quanh, hiện tại y là chủ lực.

Muốn đi đoạt lấy đóa linh hoa chiếm giữ ở trung tâm, như vậy bách tính ngoại thành sẽ được cứu, hiện tại không biết sau mười năm ra ngoài sẽ thế nào.

Biết đâu, việc thoát ra cũng không cần mười năm, sau khi gạt bỏ những suy nghĩ tạp loạn sang một bên, Chúc Dung bắt đầu mặc niệm chú ngữ, muốn trực tiếp hái linh hoa.

Phương linh hoa khẽ rung động, xung quanh cũng xuất hiện nhiều đóa hoa hơn.

Dường như mọc ra chân vậy, có chút không phân biệt rõ đóa nào mới là thật, nguyên bản các đóa hoa đều thành tinh.

Ước chừng, đã sống hàng trăm năm trong bí cảnh, tu luyện ra hoa hồn, nếu không thì cũng không thể có linh hồn như vậy, có thể tự bảo vệ khi người ta muốn hái, phản ánh rằng những chuyện này có thể sản sinh phân thân và ảo ảnh.

"Để ta thử xem?

Hay là không nên vậy, vốn dĩ ta có một tay, nhưng điều này đã mở rộng tầm mắt." Lục Áp cũng không nhịn được mà than thở.

Nếu chỉ còn lại hai huynh đệ kia muốn hái linh hoa, chắc chắn không có cách nào, dù sao, cả hai đều không mang theo thứ gì có xà hồn.

Hiện tại vì Chúc Dung ở giữa muốn hái đóa hoa kia thì không tệ.

Chương 469

Bởi vì, rõ ràng nhìn thấy những con rắn nhỏ xung quanh không bắt đầu tấn công nữa, mà lại đứng một bên im lìm không phản ứng gì, có lẽ vì bản thân là đồng loại của tộc rắn, cũng không làm gì nữa.

Có một lý do là những con rắn nhỏ này không thực sự gây họa, nếu là xà hồn như vậy hẳn đã có tu vi mấy ngàn năm rồi, hiện tại chỉ dùng độc tương đối lợi hại mà thôi.

Vậy thì các loại khác biệt có thể được thể hiện từ khoảnh khắc này.

"Thôi lùi lại đi, ta sẽ đợi ở đây.

Hiện tại có quá nhiều giọng nói từ thần hồn, ta nhất thời không phân biệt được.

Năng lực của ta chưa đạt đến mức đó.

Mặc dù nói là khó tu luyện, nhưng có một điều, nếu hái nhầm, cũng sẽ hủy hoại bản thể, thuộc về một loại hành động ngọc thạch câu phần.

Ta bây giờ không thể có bất kỳ sai sót nào, cứ lùi xuống đi." Trong lòng Chúc Dung đương nhiên cũng rất sốt ruột, nhưng, tình huống hiện tại, cũng không có cách nào.

Ngay cả khi có thể dùng tình huống hiện tại để suy xét những chuyện có thể xảy ra sau này, tình huống tốt nhất là không xuất hiện quá nhiều sai sót, như vậy mọi người đều có đường sống, nếu không thì bách tính kia sẽ làm sao, trong lòng y thực ra cũng rất lo lắng về chuyện này.

"Một đóa hoa có thể tu luyện ra linh thức, xem ra ta ở trong bí

cảnh, cũng không thiệt thòi.” Dù sao cũng đã nghe lời Chúc Dung nói, bản thân hai người kia không có xà hồn, nếu hai người muốn làm chuyện này, e rằng cũng sẽ bị cắn rất thảm, cũng chỉ có thể lùi lại, ba người dựng một cái lều nhỏ bên cạnh.

Kế hoạch là, trong thời gian ngắn, cứ tu luyện võ công quanh linh hoa, đợi đến khi gần đột phá cấp chín, rồi sau đó hái thì hẳn là ổn.

Lúc này trời bắt đầu tối sầm, những con rắn nhỏ kia cũng bắt đầu đi về phía Chúc Dung, nhưng lại không có ý muốn tấn công.

Chúc Dung vốn dĩ có thần hồn, tự nhiên có thể cảm nhận được điều đó.

Đối phương đầu tiên là thiện ý, sau khi cảm nhận điều đó Chúc Dung cũng không bài xích vươn tay ra, để chúng ngồi vào lòng bàn tay y, không con rắn nhỏ nào cắn nát đuôi y.

Sau đó, chúng nhỏ máu lên người Chúc Dung, giống như linh đan diệu dược, tăng thêm một tầng phòng ngự cho toàn thân Chúc Dung.

Nhìn thấy điều này, Lục Áp và Trương Phương không khỏi ngưỡng mộ, vốn dĩ có bảo bối tốt như vậy, lại chủ động cống hiến, xem ra quả thực Chúc Dung trước mặt này là đồng loại của chúng.

Nếu không thì, cũng sẽ không như vậy.

“Chúc Dung, ta có chút tủi thân, ba chúng ta sau đó, hòa làm một người.

Bây giờ gặp được những thứ kỳ ảo này, hai chúng ta chẳng có gì cả.

Haizz, thật sự không biết làm gì đây.” Trương Phương bất lực lắc đầu, sau đó tiếp tục đả tọa, bắt đầu hồi phục nội khí.

Vừa rồi khi công kích cũng tiêu hao một ít thể lực, bây giờ bên

cạnh cũng không có hoa quả hay thứ gì đó để bổ sung sức mạnh.

Dù sao cũng có thể không ăn không uống, nhưng như vậy khi công kích sẽ có chút mệt mỏi, tóm lại là không tốt.

"Đâu có, ta cũng ngẫu nhiên mà thôi.

Nếu ba chúng ta đều ở đây, không có việc gì làm thì đó mới thực sự là khủng bố.

Biết đâu bây giờ chỉ có ta trải qua chuyện này.

Dù sao ta vẫn luôn ở đó, cảnh ngộ lần này ta nhất định có thể đột phá một vài chỗ." Lục Áp cũng không sợ hãi, quả thực cũng cảm nhận được, những con rắn nhỏ đó có thiện cảm với hắn, có thể cho hắn một số khả năng phòng ngự.

E rằng chúng thật sự đã nảy sinh một số suy nghĩ thoải mái, có thể cảm nhận được, bây giờ chúng cứ quấn quýt bên người hắn không đi, những con rắn nhỏ còn lại cũng có ý muốn lại gần.

Hắn cũng làm theo cách vừa rồi, cũng nhỏ máu lên người mình, cảm giác ở đan điền ẩn ẩn có một luồng khí nóng bỏng, luồng khí nóng bỏng này lại không khiến hắn cảm thấy khó chịu, ngược lại như được tư dưỡng một phen.

Cơ thể và xương cốt đều có một cảm giác sảng khoái.

Những con rắn nhỏ kia bây giờ bắt đầu bò lên thanh kiếm kia, có lẽ là một cách trao đổi, ở lại trên kiếm hồn lâu hơn một chút?

Đúng vậy, nhìn tình huống trước mắt này, Lục Áp có lẽ thật sự như Trương Phương nói, Lục Áp liền giải thích với Chúc Dung: "Ta phát hiện những con rắn nhỏ kia có thể sẽ giao dịch với ngươi." "Chúng cảm nhận được trên kiếm của ngươi có kiếm hồn, thấy xà hồn màu đỏ đi phụ thể, vì vậy khi lại gần thì có thể cảm ngộ tiếp theo nên tu luyện như thế nào, có thể hoàn thiện những chỗ sơ hở.

Khi kiếm hồn đạt cảnh giới cao, có thể mang lại cho ngươi một phúc lợi, tương đương với một người thầy đang dạy học sinh cách để nhanh chóng nâng cao thành tích, tình huống đại khái là như vậy, vì vậy chúng dùng năng lực bản thể để trao đổi với ngươi, tương đương với việc trả học phí, nên cứ an tâm mà tiếp nhận đi." Tốt, trong số ba người, Lục Áp đọc nhiều tạp thư nhất, vì vậy hiểu biết mọi chuyện cũng toàn diện hơn, khi gặp những chuyện kỳ lạ này, đều có thể giải thích rành mạch, hẳn vốn là người của vùng văn học nho nhã.

Chỉ là, âm sai dương thác mà gặp phải một số chuyện, bây giờ cùng làm việc với Trương Phương và Chúc Dung, nhưng cũng là một người không tồi.

Hiện tại Trương Phương sau khi nghe đối phương giải thích mới hiểu ra sự tình là như vậy, những con rắn này khá có trí tuệ, nếu giống con người, thì thật không tầm thường.

Bản thân đã có năng lực mạnh như vậy lại đi tu luyện, có trí tuệ, thật sự không thể đánh nổi, một khi đã có những khác biệt giữa các chủng tộc, lại càng không chỉ con người là động vật cao cấp.

Chỉ là, vẫn chưa gặp được đối thủ mạnh hơn.

Chúc Dung nghe xong những lời này, cũng đã xóa bỏ nghi ngờ kia, hóa ra là vậy.

Y dùng đầu ngón tay bắt đầu vuốt ve lưng những con rắn nhỏ, đối phương cũng vô cùng vui vẻ mà làm nũng.

Y nhìn, thực ra chúng cũng đang bảo vệ đóa liên hoa, dùng cách hấp thụ kinh nghiệm mà đối phương ban cho, chỉ là, không cùng tộc, vì vậy chúng bảo vệ từ xa.

Chương 470

Những gì có thể giúp đỡ, có lẽ là linh thức sẽ giúp đỡ, vì vậy đó là một mối quan hệ đôi bên cùng có lợi, chúng giúp linh hoa giết những kẻ tiếp cận muốn đoạt lấy làm phân bón.

Đến lúc đó, để chúng tưới nhuần linh thực, rồi cũng có thể có được nhiều cơ hội tăng trưởng hơn, những con rắn nhỏ này không ngừng sinh trưởng quanh linh hoa.

Chúng cũng có thể nhận được chỉ dẫn trong quá trình tu luyện, như vậy là một trạng thái đôi bên cùng có lợi.

Vì vậy, hiện tại sự xuất hiện của Lạc Nhạc Lâm Hoa chiếm ưu thế, hoa và rắn vốn dĩ không phải là cùng một khái niệm tộc, sau khi gặp được lựa chọn tốt hơn, tự nhiên sẽ chọn đi về một phía.

Trương Phương cũng tiên lễ hậu binh, trực tiếp truyền thụ những điều này, rồi sau đó mới đi tìm thanh kiếm của Chúc Dung.

Chẳng phải cũng tốt sao, bản thân Trương Phương đối với chuyện này cũng không quá để tâm, những gì ta có thể giúp, thì cũng có thể thử một lần.

Nhưng, hiện tại có một điều tốt bất ngờ, những con rắn nhỏ này đều chạy lên thanh kiếm kia để cảm nhận sức mạnh của kiếm hồn, vậy bây giờ quanh linh hoa lại không có ai trông coi nữa.

Trương Phương sau khi hiểu ra, liền búng tay một cái cho hai người kia, rồi dùng mắt ra hiệu về phía vị trí đóa hoa.

Mặc dù có ảo ảnh, nhưng xung quanh không còn vệ sĩ nữa, vì vậy, Trương Phương phải không ngừng thi triển ảo ảnh này, nếu không thì sẽ có nguy hiểm tính mạng.

Có lẽ, sẽ bị người khác hái mất, bây giờ Trương Phương không thể tự mình hành động, căn bản không có năng lực tấn công, đây là một bất ngờ sao?

"Trời ơi, chuyện này ta quả thực gặp vận may lớn rồi.

Vốn dĩ ta nghĩ phải tu luyện đột phá cấp chín, e rằng phải ở đây mười ngày nửa tháng, nếu không thì chắc chắn không có cách nào đạt được cấp độ đó.

Ta không tin dưới đất của đóa liên hoa này có người chết, nhưng cũng không thể để linh lực của nó ngày đêm phát triển như vậy, nếu không thì sớm muộn gì cũng sẽ khô héo." "Xung quanh lại không thường xuyên có người, cũng không có cách nào thường xuyên bổ sung.

Bây giờ ai cũng giúp ta, nếu có người đến gần, cũng sẽ không thực sự dùng làm phân bón để nuôi dưỡng." Trương Phương sau khi nhìn thấy chuyện này, khẽ nói trong lòng có chút vui vẻ.

Như vậy, bất kỳ ai trong ba người cũng có thể hái đóa hoa, chỉ là phải nhìn rõ đóa hoa đó ở đâu, quả thực có chút khó khăn.

Lục Áp cũng đang tìm cách trong đó, hắn là người thông minh nhất trong ba người, rồi nhìn nhìn đột nhiên linh quang chợt lóe, rồi nói với Trương Phương và Chúc Dung: "Ta nhớ sư phụ đầu tiên của ta khi đi học Kỳ Môn Độn Giáp, trong đó chỉ có bài binh bố trận, đôi khi có nhu cầu, nhưng nhất định phải có một thực vật, vì vậy, đóa hoa kia hẳn có cách dùng như vậy." "Nếu, ta theo lẽ thường mà suy đoán, khi ta đến gần, có thể sẽ không bị phát hiện." "Sau đó đối phương lại mê hoặc ta, nhưng thực ra, chỉ cần ta nín thở tập trung, ngay từ đầu đã nhìn kỹ vị trí đó, rồi khắc họa lại trong đầu, như vậy thì không thể chạy thoát." "Chỉ là, nếu có một vòng phân thân xung quanh, thì sẽ có chút phiền phức, sẽ khiến người ta khó phân biệt được đâu là thật đâu là

giả, càng đến gần nguyên thể thật, phân thân xung quanh càng có thể mê hoặc người." Lục Áp giải thích toàn bộ sự tình, rồi tiếp tục: "Sau khi ta lấy được, có thể sẽ xuất hiện hai loại kết quả, kết quả thứ hai đương nhiên là ta không thích, vì vậy, ta bây giờ cần làm rõ một chút, ba chúng ta, đều cùng một lúc, toàn bộ hình ảnh trong đầu đều viết lên một tờ giấy trắng, như vậy, khi ta không dùng cảm giác để lựa chọn, chỉ dùng hình ảnh thực tế kia để tìm, ta có thể tìm ra lựa chọn chính xác nhất của ta." "Nếu ngay cả như vậy ta cũng không tìm được, thì cũng không có bất kỳ cách nào.

Ta đã đột phá cấp chín, ta cũng cần phải chống lại tộc rắn khi đó, sẽ tiêu hao một phần linh lực." Lục Áp bây giờ nói những lời này với Trương Phương và Chúc Dung đều là lời thật, phá hủy trận pháp thì linh hoa cũng không sống được, nếu muốn ra tay, chỉ còn lại một phần ngàn tỷ lệ sống sót, trừ khi cam tâm tình nguyện, nếu không thì cũng không nắm chắc được mười phần trăm.

Nếu theo ý của Lục Áp, trận pháp phá rồi, thì linh hoa cũng gần như chết rồi… Trương Phương và Chúc Dung phải mang Lục Áp rời khỏi đây, bây giờ thời gian đều không xác định, làm như vậy, có vẻ quá mạo hiểm rồi… nếu không ra được, hại linh hoa, lại càng là một hành động tội nghiệt.

"Quả thực, về mặt này, bản lĩnh của ngươi là hiển hách nhất.

Chỉ là, bây giờ ngươi còn nhớ được bao nhiêu thứ mà sư phụ đã dạy về Kỳ Môn Độn Giáp để chống lại ngoại địch, trong đầu ta thì chẳng còn lại chút nào." Dưới sự nhắc nhở của Lục Áp, hai người còn lại cũng hiểu ra, trước đây khi sư phụ dạy họ môn Kỳ Môn Độn Giáp, họ cũng biết một chút.

Chỉ là, lúc đó, vì đó không phải sở trường của họ, nên cũng không nghe rõ.

“Cần phải suy nghĩ thêm, tình hình hiện tại, ta cũng không rõ, ta liệu có thể cảm hóa tất cả những chuyện này.” Lục Áp sau khi nghe lời hai người nói, tâm tư hơi trở nên phức tạp.

Thực ra, nếu dựa vào năng lực của Lục Áp, thì những chuyện kia cũng không phức tạp.

Chỉ là, Lục Áp tôn trọng mọi sinh linh, đối với những thứ như môn đạo, cũng có sự bảo vệ của riêng mình, cũng là để phòng ngừa những chuyện có thể xảy ra sau này.

Nếu nhìn lại, bây giờ linh hoa dùng phương thức phân thân của Kỳ Môn Độn Giáp để bảo vệ sự tồn tại của mình, có lẽ, cũng là một lựa chọn tốt hơn.

Nếu không thì sẽ ngọc thạch câu phần, có lẽ, linh hoa bây giờ đã có một chút ý thức rồi.

Như vậy, nếu muốn hái sinh linh, rồi lại đem dược liệu tiên dược đó cho người khác, thì không biết là thiện cử hay tạo nghiệp nữa?

Hiện tại, Lục Áp trong lòng thực sự có chút khó xử, ban đầu hắn cũng không muốn làm chuyện xấu, nhưng có được ắt có mất.

Cứ như những chuyện hắn đã làm, từ xưa đến nay đều như vậy, trong lòng bây giờ cũng có vô vàn ý nghĩ, chỉ sợ đến lúc đó đi sai một bước, rồi sau này hối hận không kịp.

“Lục Áp, có phải trong lòng ngươi có điều gì u uất, hoặc, chuyện gì đó mà ngươi cảm thấy không đành lòng ra tay?” Loại mã này, cũng là do ở cùng nhau lâu ngày, ba người là huynh đệ thì có thể tâm ý tương thông.

Hiện tại Trương Phương đoán cũng không nhìn ra manh mối, tâm trạng và nét mặt Lục Áp có vẻ không ổn lắm.

“Nhưng, Trương Phương không hỏi chuyện này, không hỏi thăm,

bình thường ít khi thấy Lục Áp trong tình trạng như vậy.” Hai bên vốn không định hỏi, nhưng, sau khi nghe Chúc Dung nói chuyện này, Trương Phương mạnh dạn phỏng đoán: “Đừng nói với ta là bây giờ vì đóa hoa có ý thức mà ngươi không đành lòng ra tay đấy nhé?

Cũng không phải vậy, ta cảm thấy kỳ lạ.” Quả nhiên không nên nghe thêm, sau khi Trương Phương nói xong, Lục Áp ngẩng đầu lên.

Quả thực, đối phương đã đoán trúng tâm tư của hắn, rồi dùng cách như vậy để ép hắn không làm được chuyện này nữa.

Nhưng, phủ nhận những chuyện này, cũng không thể lừa dối được trái tim.

“Ta thực sự đã có chút dao động trong chuyện này.

Hiện tại linh hoa thực ra, bản thân vốn là một loại hoa hướng thiện, sinh trưởng, cần máu và thân thể của động vật ăn thịt để tư bổ.

Nhưng nếu nó chỉ là một cây thảo dược bình thường…” “Ta mang đi cũng không sao, nhưng, bây giờ nó đã có ý thức, biết đâu thêm vài trăm năm nữa, nó sẽ hóa thành hình người như chúng ta.” “Vì vậy, ta cũng đã có những lúc quyết định sinh tử của người khác, nhưng những lúc đó, nhiều hơn là bất đắc dĩ vì liên quan đến tính mạng, cũng đe dọa đến sinh mệnh của ta.” “Nhưng, bây giờ ta chỉ vì tư lợi hoặc vì tư lợi cá nhân mà muốn hái linh hoa, rồi, dùng toàn bộ cơ thể nó, để cứu sống bách tính trong thành.

Nhìn thì có vẻ đại nghĩa lẫm liệt có thể giúp đỡ nhiều người như vậy, nhưng lại phải khiến một đóa liên hoa đã tu hành lâu như vậy trong thế giới Hồng Hoang u bế trăm năm, lần đầu tiên xuất hành lại phải cảm nhận khí tức tử vong, ta cảm thấy có chút tàn nhẫn.” Lục Áp thở dài một hơi, nói với Trương Phương.

Chương 471

Quả thực, những chuyện hắn muốn làm, cũng không có bao nhiêu nhân nghĩa.

Có nhiều kẻ tàn nhẫn hơn cả cái chết, nhưng, bây giờ để hắn đi làm những chuyện đó, hắn không thể ra tay tàn nhẫn với một vị thần linh không có khả năng tự vệ.

“Ai, ta biết ngươi là người như vậy, không trách được.

Ai bảo ngươi là huynh đệ của ta chứ.

Đối với chuyện này ta cũng có thể lý giải, nhưng chuyện linh hoa ta tạm thời không bàn.

Mặc dù có công hiệu kỳ diệu như vậy, nhưng, có một số chuyện, bây giờ ta cũng không rõ liệu có thật như lời đồn, giống như ngươi nói, không có cách nào mà không chết.” “Ta cũng chưa hoàn thành nhiệm vụ.

Nếu thế thì không thể vẹn cả đôi đường.

Ta cũng là tốt bụng làm việc sai, nhưng lòng tốt dù lớn cũng không thể so sánh với việc hủy hoại tu vi nhiều năm của một người.” Chúc Dung lúc đó có thể lý giải được nỗi khó chịu trong lòng Lục Áp hiện tại.

“Trước kia, ta cũng có suy nghĩ tương tự, nhưng nhìn những tiểu xà trong vỏ kiếm của huynh, giờ chúng trông ngày càng đáng yêu, thật không nỡ tiếp cận.

Có lẽ, dù không muốn cũng khó tránh khỏi nảy sinh tình cảm.” “Mặc dù chỉ là lần đầu gặp mặt, nhưng ta hiểu rõ, chúng cũng phải trải qua nhiều lần tu luyện mới có thể thành hình như vậy.

Trong đó, chắc hẳn nó đã trải qua nhiều hơn so với hai vị ở đây.

Ta có thể đảm bảo, nếu lúc đó, trong giai đoạn trưởng thành ban đầu, có người đã ngăn chặn con đường phát triển của nó, thì có lẽ nó đã không thể tu luyện thành hình hài như hiện tại, càng không thể bị chúng ta sử dụng, cũng sẽ không có kỳ ngộ này." "Thật ra, đây là một điều tàn nhẫn." Chúc Dung nói, "Ta hiểu những gì Lục Áp nói.

Chính là nhân quả tuần hoàn.

Ta cảm thấy, chuyện này có lẽ có chút trách nhiệm của chúng ta, nên cần phải có một phương pháp khác để giải quyết." Trương Phương nói: "Được rồi, nếu bây giờ cứ mãi thế này, ta cũng chẳng được ích gì...

Khoan đã, ta có một cách.

Trước kia, Lục Áp chẳng phải mang theo thổ nhưỡng do Phổ Nam tổ sư gia ban cho sao?

Đất đó có thể khiến tất cả thực vật tiểu yêu sắp chết hồi sinh.

Linh Hoa tuy không phải tiểu yêu, nhưng về bản chất cũng không có quá nhiều khác biệt, nó lại chưa thành tiên, cũng chỉ có linh thức.

Nếu ở điểm này, ta sẽ không thể có bất kỳ ý kiến nhất trí nào khác." "Kiến nghị của ta là, hãy đặt nó vào trong thổ nhưỡng đó rồi mang về.

Khi cần dùng, ta sẽ quyền hành lợi tệ, rồi cân nhắc xem phải làm thế nào.

Nếu ta lần này bỏ lỡ Linh Hoa, lần sau ta muốn đi giúp đỡ những người khác, hoặc muốn tìm lại sẽ càng khó hơn." Trương Phương bản tính có phần thực tế hơn, đã một lần cất công tìm kiếm, thật ra, nếu đã tìm thấy Linh Hoa mà lại không lấy thì quả là một chuyện ngu xuẩn.

Nhưng, với tư cách huynh đệ, hắn cũng không thể không nhượng bộ đôi chút.

Song, đây đã là giới hạn cuối cùng rồi, nếu vẫn không hài lòng dù chỉ một chút, thì đừng trách ta không màng tình huynh đệ, đến lúc đó ta sẽ trực tiếp lấy nó.

Không có loại thổ nhưỡng đó, nếu thật sự vì Linh Hoa mà còn vì bách tính thiên hạ, thì nên có sự từ bỏ.

“Xưa nay trung nghĩa khó vẹn toàn, nếu cứ do dự mãi trong chuyện này, e rằng sau này cũng sẽ chẳng làm nên việc lớn.

Mặc dù trước đó ta chỉ uống một chén (rượu), nhưng hiện giờ đã gánh vác trách nhiệm.

Ta có thể cảm nhận được, càng đi sâu nghiên cứu, càng thấu hiểu tư vị 'chúng sinh giai khổ', quả thật, bất kể một sinh mệnh tầm thường đến đâu cũng đều là một sinh mệnh.” “Hoa yêu sở hữu năng lực, nếu cứ làm như vậy, quả thực là một chuyện tàn nhẫn.

Vấn đề nan giải này, về cơ bản từ ngàn xưa chưa ai có thể trả lời: chết một người quan trọng, hay chết rất nhiều người quan trọng?

Hắn cảm thấy hơn trăm sinh mệnh dường như càng đáng quý hơn.

Khi có sự so sánh như vậy, thì một người vô tội dường như trở nên nhẹ tựa lông hồng.

Nhưng khi nhìn lại, bất kể nhẹ hay nặng, đều bị đè nén trong một sự rối rắm.

Trong mắt hắn, tất cả đều không còn quan trọng đến thế nữa, con người khi sống, đã có rất nhiều lựa chọn, thì việc gánh chịu hậu quả của những lựa chọn ấy cũng là điều tất yếu phải làm.

Ba người bọn họ, thật ra khi đã xác định rõ, thì phải làm những

chuyện này.

Trong tình huống này, nếu không hoàn thành nhiệm vụ, đó mới là điều bất ổn lớn nhất.” Lục Áp nghe Trương Phương nói xong, cũng gật đầu.

Đến nước này cũng chỉ có thể làm vậy.

Quả thực trong nạp giới tùy thân của hắn có ngũ sắc thổ nhưỡng.

Khi ấy, sau khi Phổ Nam tổ sư ban cho, hắn cũng biết vật này có thể dùng vào những việc đó, nhưng không nhớ rõ ràng như Trương Phương.

Vậy nếu như vậy, bông hoa kia tạm thời sẽ hữu dụng.

Cũng may là Trương Phương đã nói rõ tình hình, khiến hắn có thể lựa chọn tốt hơn.

Chương 472

Đúng là biến hóa vô thường, trải qua hiểm cảnh, không gì khác ngoài việc tìm kiếm bông hoa đó, nhưng giờ lại có chút do dự không biết có nên lấy hay không.

Chúc Dung nói: "Ta cũng có thể lý giải cách nghĩ của Lục Áp.

Khi bản thân ta đang nhìn, nếu đó là một đóa hoa bình thường thì không nói làm gì, nhưng ai có thể ngờ ta lại xông vào thượng cổ bí cảnh, tìm thấy một đóa hoa đã có ý thức, lại sắp tu luyện thành hình người?

Nếu ta cứ làm như vậy, chắc chắn sẽ tạo nghiệp chướng.

Thật ra, trong hiểm cảnh này, về cơ bản thì đều như vậy, ta cũng là lần đầu mạo hiểm tiến vào, những người khác ở đây e rằng cũng khó thoát khỏi cái chết.

Cho nên, mối đe dọa từ đóa hoa này thì ít, nó cũng không mang theo nghiệp chướng.

Nếu ta dễ dàng xử trí nó trong chuyện này, hiệu quả thật sự không tốt." Chúc Dung cũng biết, những lời Trương Phương nói quả thực có lý, chỉ là tình thế tiến thoái lưỡng nan.

"Đừng làm tổn thương tình cảm quá nhiều, cũng là để đi theo một hướng tốt hơn.

Không phải muốn biến thành tình cảnh trước mắt.

Hiện tại mọi người có ý kiến khác nhau, nhưng lại chịu thỏa hiệp, vậy là tốt lắm rồi, nếu cứ dây dưa thêm nữa, e rằng sẽ có biến cố." Lục Áp nói: "Được, vậy ta dùng ngũ sắc thổ nhưỡng trước tiên nuôi dưỡng nó sống lại.

Chuyện sau này ta ra ngoài rồi tính.

Thật ra, ta vốn do dự không quyết đoán, nhưng ta sẽ xem xét thêm, biết đâu có cách khác để cứu bách tính kia.

Nếu một đóa linh hoa bình thường có thể chữa khỏi bệnh, thì việc dùng năng lực cao siêu như vậy để cứu sống bách tính có phần không đáng giá." Khi nghe Lục Áp nói vậy, Trương Phương có chút không hiểu 'không đáng giá' là gì.

"Bách tính thiên hạ có biết bao nhiêu sinh mệnh, bất kể là hoa cỏ bình thường, tuy đã tu thành linh thực, nhưng cũng là thanh âm bình phàm, đâu có đáng giá hay không đáng giá." Lục Áp giải thích: "Ta biết ngươi sẽ nghi vấn về chuyện này của ta.

Thật ra, nếu phải dùng một đóa hoa quý giá như vậy, mà sau đó lại gây hại đến sinh mạng của nhiều người, quả thực là không đáng.

Ý nghĩa 'không đáng' của ta là... là sự cống hiến của ta, không mang lại lợi ích cho bất kỳ ai." Chúc Dung gật đầu.

Lúc này nói thêm cũng vô ích, một khi đã quyết tâm, thì nên làm cho tốt.

Thật ra, cũng không có gì quá to tát, ba huynh đệ ở cùng nhau vì một việc.

Khi trở về, tốt nhất cũng là vì chuyện này.

"Nếu đã như vậy, thì trở về cũng không tính là chịu tội thật sự.

Nhìn xem, mọi chuyện vẫn còn có đường xoay chuyển, cũng không phải vô phương cứu chữa." Trương Phương nói: "Vậy cứ làm theo cách đó đi.

Ta sẽ không đi lấy, sợ làm kinh động tiểu hoa.

Ngươi hiện tại đang ở trong trận pháp, đã biết Kỳ Môn Độn Giáp

chi thuật, hãy nghiên cứu kỹ càng rồi mang nó về đi.” Trong lòng Trương Phương cũng lặng lẽ nghĩ những chuyện này.

“Huynh đệ này quả là như vậy, bản thân hắn cũng xuất phát từ lòng tốt, ta mà nhúng tay vào lại ra kết quả không hay.

Vậy để hắn tự ra tay đi.

Tránh đến lúc đó lại có chuyện khác, dù sao, ta cũng lười rước họa vào thân.

Hơn nữa, sau khi vào bí cảnh, thể lực của hắn rõ ràng có chút suy kiệt, hiện tại chưa tìm được cấm địa thích hợp, nên cần bảo toàn tốt.” Lục Áp nói: “Được rồi, thật sự xin lỗi về chuyện lần này.

Ý kiến của ta trái với ngươi, nhưng ngươi có thể tuân theo ý ta trong chuyện này, lại còn xem xét cách nghĩ của ta, ta rất vui.” Chờ Lục Áp nói xong, liền bắt đầu hành động, lấy ngũ sắc thổ nhưỡng trong lòng ra.

Thật ra, ngũ sắc thổ nhưỡng là thượng cổ bảo vật, báu vật truyền thừa của tộc Nông Canh Thế Tổ.

Bởi vì tình huống hiện tại không có cách nào thật sự làm được chuyện đó.

Hắn muốn giao lại cho người kế thừa chính thức, nhưng giữa chừng có quá nhiều biến cố.

Hiện tại, hắn cũng chưa gặp được người kế thừa của thị tộc Nông Canh.

Vậy nên, hắn sẽ dùng bảo bối này trước, nếu sau này có cơ hội, tự nhiên sẽ trả lại những thứ này.

Chúc Dung nói: “Thật ra, sau khi nhìn vào, ta cảm thấy đóa tiểu hoa này hẳn cũng sẽ hiểu về thực vật.

Trong loại thổ nhưỡng phì nhiêu, nhưng lại không phải thổ nhưỡng thượng cổ phì nhiêu có thể không ngừng nuốt chửng máu tươi của người chết.

Mặc dù trong nghịch cảnh, không có quá nhiều cám dỗ và ràng buộc, cũng sẽ không khiến nó có quá nhiều quyền lựa chọn, không cần phải nhập ma chướng.

Theo phương thức sinh trưởng của bản thân, nó hướng về thiện lương.

Mặc dù nghi ngờ nó lấy máu tươi và thịt của người chết làm dưỡng liệu, nhưng nó vẫn có thể giữ được nguyên tâm.

Chương 473

Tuy nhiên, thời gian lâu dần, sau đó khó tránh khỏi sẽ xuất hiện biến cố, những điều này đều chưa thể biết được.” Khi Chúc Dung thấy Lục Áp lấy đồ ra, tâm tư hắn bỗng nhiên sáng tỏ.

“Nếu chuyện này có thể hữu ích, hắn cảm thấy đóa hoa kia cũng sẽ không thật sự không muốn.

Dù sao, đó là thượng cổ thổ nhưỡng, sức mạnh to lớn ẩn chứa trong thổ nhưỡng, những thứ khác ngay cả ta cũng không dám (chạm vào), đặc biệt đối với những người tu luyện thực vật.

Có thể gặp được đã không dễ, huống hồ là có được.” Lục Áp nói: “Được rồi, nếu dùng phương thức này mà nó vẫn không chịu ra, ta sẽ dùng Kỳ Môn Độn Giáp chi thuật nữa.” Lục Áp nhìn Chúc Dung, thấy hắn gật đầu như thể đã hiểu chuyện mình sắp làm, ý là đối phương cũng không đoán sai.

Quả thực, chuyện lần này phải dùng đến thượng cổ ngũ sắc thổ nhưỡng.

Hắn nhìn đóa hoa không hề nhúc nhích.

Dù sao, cũng không có động tác gây thương hại.

Hiện tại, tộc xà trên vỏ kiếm của Chúc Dung về cơ bản cũng không muốn tới gần đóa hoa kia.

Trong tình huống này, những lớp bình chướng bảo vệ kia chỉ là phòng tuyến cuối cùng, và chắc chắn sẽ được duy trì.

Nếu nó chết, nó cũng sẽ không muốn để mọi người ở đây đạt được một loại 'chuẩn bị' (lợi ích) nào đó.

Không phải là lựa chọn trước đây, mà giờ đây đã có một lựa chọn

tốt hơn.

Khi phải quyết định, ta tin rằng người thông minh đều sẽ chọn về sau, cho nên ta mới lấy những thứ này ra.

Thật ra, cũng là xem Linh Hoa lựa chọn thế nào.

Trương Phương nghe cuộc đối thoại giữa hai người xong cũng đã hiểu ra, thảo nào lại là thời đại mới.

"Ồ, hắn đã quên mất một điều, quả thực có loại thổ nhưỡng đó.

Nếu là thực vật, thì cũng có thể tự do ra vào trong Hồng Hoang thế giới.

Cũng không có ai, có thể luôn dựa vào sinh mệnh lực ngoan cường và thỉnh thoảng xuất hiện huyết nhục của tu luyện giả làm vật bồi dưỡng.

Để bảo hộ và giao dịch với xà hồn của xà tộc, cuộc sống tương hỗ như vậy cũng không dễ dàng.

Lại có thể trong tình huống này tu luyện ra ý thức.

Sắp hóa thành hình người, có lẽ dưới điều kiện gian khổ, trái lại có thể trở thành cường giả lợi hại hơn." Sau đó, Trương Phương đột nhiên có một cái nhìn khác về Linh Hoa hiện tại, so với những suy nghĩ trước đây, quả thực có chút khác biệt.

"Không, không nên nói quá nhiều về chuyện này.

Một số vấn đề tồn tại mà không thể dùng một lời mà khái quát hết được.

Dù sao, nếu đã từng đi đến nhiều nơi như vậy, rồi lại đưa ra lựa chọn, thì tình huống sẽ khác, cảnh huống sẽ khác, và khi lựa chọn khó tránh khỏi phải cân nhắc quá nhiều điều.

Lúc đó khó mà giữ được thái độ chuyên tâm để đối đãi với những

sự vật cần lựa chọn." Khi Trương Phương đang suy nghĩ những chuyện này, hắn cảm thấy vai mình bị vỗ một cái, rồi nhìn Lục Áp, đối phương mỉm cười thân thiện, dường như đang cảm ơn hắn vì lúc nãy đã chấp nhận phương thức đó, có lẽ Lục Áp cảm thấy hắn đã nhượng bộ bảy tám phần trong chuyện này.

Xem xong, đối phương lấy thổ nhưỡng ra, Linh Hoa tự thân phân hóa ra rất nhiều hình dáng, rồi bắt đầu lay động, dường như đang thăm dò người này, xem việc lấy ra ngũ sắc thổ nhưỡng là chuyện gì.

Nhưng vì hiện tại Lục Áp đã sở hữu linh thực, nên có thể thử giao tiếp.

Giờ phải xem đối phương có tin tưởng hay không.

Linh Hoa nói: "Ý gì đây?

Ngươi muốn hái ta để trị bệnh cho người khác, mà giờ lại muốn đưa đồ tốt cho ta, ta có thể tin không?" Dù sao, nó không thể cưỡng lại được sự cám dỗ.

"Chỉ cần là kỳ hoa dị thảo đều có thể tạo ra, trong thổ nhưỡng lại có những thứ không giống bình thường, lẽ nào là đồ vật tầm thường?" Linh Hoa cũng vậy, hiện tại, sau khi cảm nhận được điều này, nó không nhịn được mà bắt đầu hỏi.

Thật ra, nó có thể nói tiếng người, chỉ là vừa nãy tình cảnh khá nguy cấp, nên nó không muốn bộc lộ quá nhiều.

Trương Phương nói: "Thật không ngờ, lại có thể tu luyện đến cảnh giới này ở một nơi hoang vắng như vậy!

Hiện tại có thể khẩu thổ nhân ngữ, e rằng việc tu luyện đã đạt đến một cảnh giới rồi, cách lúc hóa thành thân người cũng không còn xa nữa." Quả thực, những chuyện trước đó đều không hề có, biểu hiện của Linh Hoa khiến mọi người đều cảm thấy có chút kinh ngạc.

Lục Áp nói: “Ta làm vậy thật ra là để giúp ngươi, nhưng cũng là để hoàn thành một việc của ta.

Bởi vậy, những thứ trong thổ nhưỡng, ngươi có thể dùng, nhưng đợi sau khi đến nơi, ngươi cần cùng ta mưu tính sách lược, nếu không, ta không thể dùng thổ nhưỡng.” Lục Áp hiện tại nghe Linh Hoa bắt đầu khẩu thổ nhân ngữ, trong lòng có chút kinh hỉ.

Hắn cũng cảm thấy khá hơn một chút, dù sao vẫn tốt hơn nhiều so với việc cưỡng ép tấn công vừa rồi.

Hiện tại nó đã có khả năng nói chuyện, hắn lại chưa nhìn thấu tu vi của đối phương.

Thật ra, nó cũng đã tu luyện không ít, nếu lúc này mà mạo hiểm tấn công, đối với hắn cũng không có lợi ích gì.

Nếu có sát niệm sau này, chắc chắn sẽ hối hận.

Chương 474

Trương Phương nói: "Bản thân ngươi có giá trị cực cao, nhưng nếu không hại người, ta tự nhiên sẽ có cách khác.

Nhưng, với năng lực của chính ngươi, có thể giải cứu rất nhiều người bên ngoài.

Lần này, ta cũng đặc biệt đến nơi này để tìm ngươi." Trương Phương nói, quả thực, không giống như ban đầu.

Để hắn thấu hiểu tâm tư của Linh Hoa, e rằng không thể.

Chỉ là, hắn hiểu biết từ trước không đủ.

Sau khi Lục Áp giải thích, hắn cũng biết đối phương tu luyện không dễ dàng, cho nên khi nói chuyện, ngữ khí cũng tốt hơn nhiều so với trước.

Lục Áp nói: "Những chuyện hiểm cảnh ta và huynh đệ vừa nói ở đây, e rằng ngươi cũng đã nghe thấy rồi.

Dù sao, ngươi cũng không thể khẩu thổ nhân ngữ lúc đó.

Vậy thì những chuyện sau đó chắc ngươi cũng hiểu được phần lớn, lựa chọn này sẽ cho ngươi một kết cục tốt hơn." Lục Áp cũng giữ vững quan điểm đó.

Quả thực, làm chuyện này rất khó khăn, hắn chỉ cố gắng hết sức để tìm cách vẹn toàn đôi bên, chỉ hy vọng đối phương (Linh Hoa) đừng quá cố chấp.

Dù sao, nếu chuyện này cứ giằng co mãi, đối với bất kỳ ai cũng sẽ không tốt.

Cả hai bên đều luôn giữ một hình tượng nhân vật tương đối xấu.

Đối với Linh Hoa hiện tại mà nói, quả thực những lời đó đáng để đề phòng.

Đối phương vốn có thể hủy hoại hoặc bắt giữ, nhưng lại không làm vậy, mà còn bắt đầu nói thay cho huynh đệ của mình, liệu có phải là giả dối chăng?

Trong lòng nghĩ những chuyện này xong, cách nghĩ của nó tự nhiên cũng có chút thay đổi.

Linh Hoa nói: "Được rồi, về những lời ngươi nói, ta miễn cưỡng tin.

Nhưng sau khi đến nơi đó, ta có thể giúp được gì hay không, ta cũng không rõ." Tuy là kỳ hoa dị thảo, nhưng chuyện này nó không thể quyết định được.

Đối phương muốn dùng nó vào việc hữu dụng, hầu hết thảo dược đều khó thoát khỏi kiếp nạn này, chỉ có thể chờ xem những biến hóa tiếp theo.

Linh Hoa lần đầu tiên cảm thấy, đối phương dường như khác hẳn với những kẻ ác độc, tham lam mà nó từng gặp trong Hồng Hoang trước đây.

Lục Áp tiến thoái lưỡng nan, nói: "Lần này, có nên buông tha nó không?

Huynh đệ của ta đều cảm thấy nó không nên rời khỏi thế giới này." Dù sao, tình hình đại khái hiện tại đều đã rõ ràng với đối phương, chuyện sau đó phải làm thế nào, còn phải xem sự phát triển sau này.

Linh Hoa nói: "Vậy nên, ta sẽ tin ngươi lần này, rồi sau đó xem xem có cơ duyên nào không.

Nhân quả tuần hoàn, có lẽ là nhân quả tiền thế, ta vốn nên chết,

nên mới sinh ra ở nơi này, nhưng lại ngoan cường sống sót, nỗ lực.

Chuyện sau này, ta sẽ xem vậy." Quả thực, nó đã vượt qua rất nhiều khó khăn, vậy thì sau này cũng sẽ tốt, hãy cố gắng hết sức để tranh thủ.

Có đôi khi, gặp phải những chuyện thật sự có thể biến từ tuyệt cảnh thành sinh cơ.

Linh Hoa cũng hiểu rõ, cục diện hiện tại không có lựa chọn nào khác.

Nếu không tin những người này, kết quả cũng sẽ như vậy.

Chết là điều không thể tránh khỏi.

Dù thế nào, cũng là chuyện sớm muộn gì cũng chết, nhưng nếu có thể sở hữu bảo bối này, ngũ sắc thổ nhưỡng, có lẽ... sẽ mang đến những biến số khôn lường.

Nếu hiện tại sớm hạ quyết định, có thể sẽ đánh mất tiền đồ trước mắt, mọi chuyện đều không chắc chắn, thời gian càng kéo dài càng tốt, biết đâu sẽ có cơ hội xoay chuyển.

Lục Áp hiện tại nghe đối phương đồng ý xong, cảm thấy tình hình hiện tại vừa lúc không rõ ràng, dù sao, hiện tại không thể dễ dàng mất đi đóa kỳ trân dị thảo này.

Nếu đối phương chết đi, thì việc tìm lại thảo dược này sẽ quá phiền phức.

Lục Áp nói: "Vậy ta không làm khó nữa, ngươi có thể trực tiếp tiến vào trong thổ nhưỡng của ta." Lục Áp nói xong, liền lấy bảo vật mà sư tổ ban cho ra, ý là muốn đối phương có thể an nghỉ tại đây, cũng không cần lo lắng quá nhiều.

Sau khi Linh Hoa hiểu ra, nó liền thu lại toàn bộ rễ.

Chỉ thấy, Linh Hoa hóa thành một hình tượng hư ảo của một nữ tử.

Rồi, nó tiến vào trong thổ nhưỡng, trong khoảnh khắc, huyễn ảnh cũng tan biến.

Sau đó, trong thổ nhưỡng chỉ còn lại hình dáng ban đầu.

Ngũ sắc thổ nhưỡng thật sự có diệu dụng, Linh Hoa cảm giác vừa mới tiến vào đã thấy toàn thân được tư dưỡng.

Chương 475

Có một loại cảm thụ không thể tả, dường như linh mạch đã được đả thông.

Thông thường, trước đây những nơi không thể thông suốt để tu luyện, giờ đây lại như suối chảy.

Nếu cứ tu luyện ở trong đó, e rằng sớm đã đạt được con đường thần tiên rồi.

Linh Hoa nói: "Đa tạ các vị, thật ra, ta cũng muốn xem liệu mình có thể giúp ích được gì không, nếu được thì thật tốt.

Cả đời ta muốn theo đuổi pháp lực cao thâm, nhưng vẫn luôn không đạt được sở nguyện, nơi này thật sự đang ở trong tình huống bị hạn chế.

Bản thân ta, đã dùng rất nhiều dưỡng chất từ thi thể của những kẻ chết đói.

Tuy có thể tư dưỡng, nhưng ta cũng biết, nếu cứ kéo dài như vậy, có thể sẽ nhiễu loạn tâm trí ta, đến lúc đó có thể sẽ tẩu hỏa nhập ma cũng là chuyện chưa biết được.

Để ta có thể tu luyện, ta cũng đã hao phí mấy trăm năm, thời gian cũng rất dài.

Nhưng nếu ta vận dụng thổ nhưỡng sớm hơn, e rằng cũng không cần tu luyện lâu như vậy mà vẫn đạt được chính quả.

Đương nhiên, những chuyện này đều là kỳ ngộ, không thể cưỡng cầu, việc ta hiện tại có thể gặp được, có lẽ... cũng là duyên phận do trời định.

Đúng vậy, nếu sau này, có việc cần ta cống hiến, ta cũng tuyệt

không từ chối.” Linh Hoa thật ra cũng đã nói hết những lời trong lòng.

Bản thân nó cũng có oán hận.

Dù sao, nó và Hỏa Linh Xà vẫn luôn tương hỗ lợi ích, từ trước đến nay chưa từng xuất hiện tình huống gián đoạn.

Bởi vì sự xuất hiện của bọn họ, khiến nó rơi vào cảnh khó xử trong chuyện này, không thể không bị ép tìm cái chết.

Mà hiện tại, họ lại hùng hổ bức người, nhất quyết phải đưa nó đi cứu người.

Bản thân nó cũng không phải tâm địa Bồ Tát, chỉ là, sau khi đối phương hoàn thành những chuyện đó, dường như coi sinh mệnh là cỏ rác, chỉ dùng sinh mệnh bị trúng độc để uy hiếp.

Một tiểu yêu sống ở vùng hoang dã, bản thân sống sót đã không dễ, tu luyện đến mức này, chỉ còn cách một bước nữa.

Có lẽ... nó có thể thay đổi vận mệnh của mình.

Lúc đó nếu bị bảo phải cống hiến cho người khác, trong lòng tự nhiên sẽ không phục.

Nhiều năm nỗ lực như vậy, nếu phí hoài vô ích, thật sự trong lòng khó mà nguôi giận được.

Nhưng hiện tại, sau khi nghe những lời nói đó, tuy trong lòng có chút lay động, nhưng trong tâm cũng sẽ có một nỗi đau không thể nói thành lời.

Việc không được thấu hiểu và bị yêu cầu cống hiến, tự nhiên không phải là thứ nó một lòng mong cầu.

Thế nhưng, chuyện đến nước này không còn lựa chọn nào khác, dường như người khác lại ra thêm một đề khó cho nó.

Tự nhiên, hiện tại mỗi con đường được đưa ra, thật ra đều phù

hợp với tâm nguyện của nó, nhưng không biết con đường nào là phù hợp nhất, khiến nó không rõ ràng.

Chỉ là, nếu hồ đồ lựa chọn những chuyện này, thì hiện tại trước hết sẽ không chết.

Hoặc có lẽ, việc kéo dài thêm thời gian lựa chọn này, sau khi tiến vào thượng cổ bảo vật ngũ sắc thổ nhưỡng, sẽ có chuyển cơ khác.

Hiện tại, nó cũng đã hiểu ra, vạn vật tạo hóa đều là thiên mệnh, nhân quả tuần hoàn.

Có lẽ, lúc đó chưa đạt đến bước kia, đã tránh được một kiếp.

Hoặc giả, lại vì tư dục cá nhân, rồi từ chối sự tương hỗ lợi ích, dẫn đến việc tự vệ cũng là một loại tội nghiệt, thật sự là một chuyện khó để phán xét.

Bản thân vốn vô hình, cũng phải nương tựa vào hình thể.

Lần luân hồi này, cũng là để chuộc tội cho kiếp trước.

Nếu muốn tiến xa hơn nữa, thì cần phải tiến một bước lớn về phía trước.

Đồng thời, về sau cũng phải nhìn rõ những gì mình đã trải qua, hiểu được nỗi khổ của chúng sinh lầm than, lúc đó, mới không đưa ra lựa chọn sai lầm.

Chúc Dung hiện tại nghe lời tiểu yêu nói, thật ra cả ba người đều đã nhìn thấy Linh Hoa vốn là một nữ tử, và khi nó nói chuyện thì giọng trong trẻo.

Hiện tại nhìn nó, trong lòng cũng thấy thiện lương.

Trong thâm tâm cũng có chút cảm tình thương xót, những lời nói trước đó đều có thể lý giải được, nếu đặt mình vào hoàn cảnh đối phương, e rằng không thể có tấm lòng khoáng đạt như vậy.

Hiện tại hắn cũng có thể cảm ngộ được đôi chút về chuyện này, cũng nên nói một tiếng cảm ơn.

Chương 476

Dù sao, nhìn thấy trên người tiểu nữ tử ấy những thứ vốn không nên do đối phương gánh chịu, đó cũng là một loại khổ đau.

Lục Áp nói: "Ngươi xem, cảm thụ lợi ích mà ngũ sắc thổ nhưỡng mang lại.

Không sao đâu, nếu có cách khác, chúng ta nhất định sẽ không để ngươi chịu hiểm nguy lớn đến vậy.

Chỉ là, hiện tại nói cho ngươi biết tình huống, đó là bên ngoài có bách tính đang chịu sự quấy nhiễu của bệnh ma.

Chúng ta cố ý làm vậy, vì kỳ hoa dị thảo như ngươi khó mà tìm được.

Cho nên, ba người chúng ta mới xông vào bí cảnh này, bất kể sống chết đều muốn đánh cược một phen.

Lần này cũng là vô tình đụng phải, bản thân ba người chúng ta đều nghĩ không tìm thấy, hoặc có lẽ phải chết trong bí cảnh này rồi." Vốn dĩ không muốn nói nhiều như vậy, vì mối quan hệ giữa chúng ta vốn dĩ không thoải mái đến thế.

Nhưng vì tâm tư của mọi người đều giống nhau, sau khi chí đồng đạo hợp, số lần nói chuyện cũng nhiều hơn một chút.

Mặc dù đều không giống nhau, nhưng trong lòng lại cảm thấy thân thiết với đối phương hơn rất nhiều.

Trương Phương nói những lời này rất thẳng thắn, thích thì thích, không thích thì không thích, phân biệt rõ sai đúng.

Sau đó, hắn quả thực cũng có thể quyết đoán lựa chọn, sẽ không do dự trong một số việc.

Mặc dù, ngoài hai huynh đệ, khi bị một số người nhìn thấy sẽ cảm thấy có chút tàn nhẫn, nhưng sự thật là, nếu có những người không thể thay đổi, thì chỉ có thể tuân theo.

Không có cách nào phá vỡ quy tắc để yêu cầu người khác, điều đó là không đúng.

Con người đều đang ràng buộc người khác, đồng thời đặt gông cùm lên người khác, thật ra cũng là đang ràng buộc chính mình.

Nhưng, trong lòng hắn lại không có chút cảm xúc nào.

Tuy thẳng thắn, nhưng thật ra loại gông cùm này vẫn luôn hiện hữu, cho nên, hiện tại nghe Linh Hoa nói xong, trong lòng hắn bỗng nhiên khai sáng.

Hắn là cảm thụ do bảo vật trong tay Lục Áp mang lại, nếu không, nó cũng sẽ không liều mạng ngay từ đầu.

Nếu phải cân nhắc cả hai, việc tự hủy tổn trong thổ nhưỡng, thì xem ra chỉ sau khi tâm ý có sự biến đổi, hành vi mới có thể hành động.

Hiện tại, khi nghe Linh Hoa nói những lời này, có thể thấy, tâm cảnh của đối phương đã tiến một bước lớn, ngũ sắc thổ mà Lục Áp ban cho cũng đã tạo nên sự khác biệt cho bản thể nó, khiến nó có được thiện niệm và suy nghĩ tích cực.

"Tạo hóa của nó, hiện tại hoàn toàn phụ thuộc vào lựa chọn." Linh Hoa nói: "Được, trước khi đi, ta muốn nói chuyện với ngươi ở đây.

Rồi đưa ta vào trong nạp giới của ngươi.

Không biết... các ngươi có thể làm ơn giúp ta một việc không?" Linh Hoa nghe câu nói đó xong, gật đầu thừa nhận.

Quả thực là như vậy, trước đây không có những người này.

Sau khi được ngũ sắc thổ nhưỡng tư dưỡng bản thân, nó đột

nhiên cảm thấy, khoảng cách để tiến thêm một bước đã gần kề.

Nhưng nếu tiến một bước đó rồi, thì nên làm gì đây?

Trở thành vị thần tiên chí cao vô thượng đó sao?

Vậy thì cần phải trải qua nhiều kiếp nạn hơn, nhìn thấu mọi khổ sở của nhân sinh, và học cách cống hiến.

Nếu không có tinh thần đó, thì làm sao có thể dẫn dắt mọi người được.

Đó đều là những chuyện không thể.

Cho nên khi gặp chuyện không thể chỉ biết nhìn.

Ba người trước mắt, những chuyện vừa nói với nó, thật ra trong lòng nghe cũng khá động dung.

Ba người họ không có cùng trải nghiệm đau khổ như nó.

Nhưng họ đều là những người bình thường, nếu muốn tu luyện, cũng sẽ gặp khó khăn.

Tuy nhiên, trên con đường đó, họ không chỉ tu luyện một mình, mà còn vì người khác, vì người khác mà đặt mình vào hiểm địa, cuối cùng mới có thể gặp được nó.

Thế nhưng, còn nó thì sao?

Những kinh nghiệm trước đây của Linh Hoa, dường như vẫn luôn cố chấp vào tu luyện, ngoài điều đó ra, không có chuyện gì khác để làm.

Phương thức sống như vậy, cũng là một cảm giác hư vô sống qua ngày rồi.

Chúc Dung hiện tại nghe đối phương (Linh Hoa) muốn đưa ra yêu cầu, tự nhiên cũng không có lý do gì tốt để từ chối.

Chương 477

"Người đã có thể nguyện ý xả bỏ tính mạng, hiện tại lại nguyện ý cùng chúng ta tiến hành giao tiếp, lẽ nào lại đưa ra yêu cầu vô lý?" Chúc Dung nói: "Được, được rồi, chuyện này.

Một trong ba người chúng ta có thể làm thay ngươi, cũng sẽ tận lực tương trợ, sẽ không để ngươi khó xử." Trong lòng Chúc Dung nghĩ, đối phương (Linh Hoa) ở đây về cơ bản cũng chưa từng quen biết loài vật, bản thân nó hẳn cũng có một số nguyện vọng, không thể tước đoạt sự theo đuổi của nó.

Nếu một trong ba người họ có thể giúp nó thực hiện nguyện vọng đó, hẳn cảm thấy có thể làm được.

Nghe Chúc Dung nói xong, Trương Phương và Lục Áp cũng gật đầu tỏ ý tán thành, quả thực cũng có ý này.

Sau đó, Linh Hoa bắt đầu nói: "Thật ra, ý định ban đầu của ta không có gì khác, chủ yếu là những tiểu Hỏa Linh Xà ta vừa giới thiệu đó, cũng thiện trường nguyên tố lửa làm chủ yếu tấn công.

Chúng có thể bảo vệ cơ thể người, và những kẻ bị tấn công hoặc bị đoạt lấy sẽ phải chịu thống khổ.

Thật ra, Hỏa Linh Xà cũng là một loại linh vật thượng cổ, nhưng trong số thượng cổ dị thú, lại không nằm trong danh sách xếp hạng.

Chỉ là, sau khi rời khỏi bí cảnh, trên đại lục đó khả năng xuất hiện dị thú sẽ rất nhỏ, về cơ bản đều là những loài động vật còn sót lại.

Năng lực tấn công của chúng thật ra yếu hơn Hỏa Linh Xà rất nhiều.

Ta đang nghĩ, tuy ta đã tìm được nơi quy túc, nhưng nếu Hỏa Linh

Xà sa sút, thật ra, trong lòng ta cũng có suy nghĩ, trước đây nó đã kết bạn với ta, ở trong bí cảnh đã mấy trăm năm rồi...” “Tuy hai ta có mối quan hệ lợi ích tương hỗ, nhưng cũng có tình cảm bầu bạn.

Ta mà đi rồi, nó ở lại đây sống cũng không hề dễ dàng, dù sao, trong bí cảnh này, người ra vào thật sự quá ít.

Trong số ma thú, nếu nó đi sâu hơn nữa, cũng không thể đánh lại được.

Nó cần một cách để sống sót tốt.” Linh Hoa ý là khi mình rời đi, muốn Hỏa Linh Xà cũng đi theo.

Nó nhận ra, Hỏa Linh Xà thích thanh kiếm trên lưng nam tử vừa nói chuyện, người tên là Chúc Dung.

Hẳn là có duyên phận nào đó ở trong đó.

Bởi vậy, sau khi hiểu điều này, nó mới đề nghị.

Chúc Dung sau khi nghe ý tứ của Linh Hoa, đại khái cũng đã hiểu ra.

Khi đối phương nhắc đến Hỏa Linh Xà, thật ra hắn cũng có ý đó.

Hiện tại nhìn Hỏa Linh Xà, dường như nó có vẻ hứng thú với kiếm linh của hắn, hẳn là có duyên.

Nếu không có duyên phận, đối phương cũng sẽ không cố chấp như vậy.

Sau khi hiểu rõ, hắn hỏi lại đối phương: “Ngươi muốn ta đưa Hỏa Linh Xà đi, rồi để ta dùng kiếm linh để tư dưỡng nó, đến lúc đó nó có thể sống ở nơi khác, không cần mãi bị giam cầm ở đây?

Ý ngươi là vậy sao?” Trong số những người có mặt, chỉ có hắn là có thiện cảm với rắn cao nhất, cho nên, đối với chúng hắn cũng không cảm thấy sợ hãi.

Hắn vẫn luôn rất yêu thích xà tộc, đối phương tự nhiên sẽ bằng lòng.

Chỉ là, về cách nghĩ của Hỏa Linh Xà, hiện tại hắn không nhìn rõ lắm, đối phương chỉ có vẻ khá thích kiếm linh của hắn mà thôi.

Linh Hoa hiện tại nghe đối phương đã đoán đúng ý mình, vội vàng nói: "Ta quả thực có ý này, chỉ là cảm thấy có làm phiền quá không.

Cho nên, ta hiện tại trước tiên nói rõ mọi chuyện, còn về sau nên làm gì, sẽ phải dựa vào một phương thức nhất định, ta cũng không thể can thiệp hoàn toàn." Chúc Dung nói: "Được thôi, lời đó ta tự nhiên sẽ đồng ý.

Thật ra, ta cũng có hảo cảm với Hỏa Linh Xà.

Những nơi đó, ta cũng từng nghe nói trong thượng cổ bí tịch, Hỏa Linh Xà quả thực là một dị thú rất tốt." Khi mọi người đang nghe Chúc Dung khen Hỏa Linh Xà, Hỏa Linh Xà cũng có ý thức nghe thấy đối phương khen mình, vô cùng vui vẻ quấn quanh tay hắn một vòng, biểu thị tình yêu mến.

Sau đó, Chúc Dung thấy cũng thú vị, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào thân thể đối phương.

Giữa hai người, Hỏa Linh Xà dường như cũng không phản kháng, ý là, hẳn trong tập thể cũng bằng lòng với cách này rồi.

Lục Áp nói: "Thật thần kỳ!

Có tâm tư giống hệt Linh Hoa.

Hỏa Linh Xà quả thực cũng có suy nghĩ giống Linh Hoa, hiện tại lại ở đây, không muốn rời đi, vậy chẳng phải vừa hay sao?

Thuận theo tự nhiên, cũng sẽ không khiến cả hai người đều cảm thấy khó xử.

Hỏa Linh Xà có thể ở cùng Chúc Dung, cả hai người đều giỏi dùng nguyên tố lửa, sau này cũng có chút giúp đỡ cho việc tự vệ, tương hỗ lợi ích." Linh Hoa nói: "Vậy được, ta yên tâm rồi, có thể đưa ta vào trong nạp giới.

Nếu có chỗ dùng, xin hãy báo trước cho ta, và nói cho ta biết nên làm gì.

Ta ở trong đó tu luyện, hoặc có lẽ... sẽ tìm ra những phương thức khác." Muốn Linh Hoa thật sự phải chết, trong lòng nó tự nhiên không muốn, ai lại tu luyện lâu như vậy, mà lại phải rời đi sau mấy lần không lâu ở bên ngoài chứ?

Đối phương ngốc mới làm vậy, chỉ là, hiện tại dùng đồ của người khác, cũng coi như kéo dài thời gian.

Chương 478

Những cách này, nếu không muốn làm, thì cũng chỉ là buôn bán thua thiệt cho cả hai bên.

Thật ra, Linh Hoa cũng có chấp niệm, không làm chuyện tìm chết hiện tại, khẳng định cũng sẽ không dễ dàng quyết định vấn đề sinh tử.

Cho nên, chuyện này phải nói rõ với ba người trước, mặc dù, hiện tại không có lựa chọn, nhưng cũng đã kiến thức được sự lợi hại của ngũ sắc thổ nhưỡng, cũng đã vơi đi tiếc nuối trong lòng.

Thông thường, chỉ cần là thực vật tiểu yêu, đối với ngũ sắc thổ nhưỡng đều cảm thấy là một đề tài xa vời, chưa từng thấy, nhưng, đều biết đối với bản thân có lợi ích lớn.

Linh Hoa trước chuyện này cũng không rõ, vốn dĩ có thể có duyên phận với đối phương, hiện tại, ở đây, chuyên môn tìm kiếm, lại vẫn luôn kiến thức được sự lợi hại của ngũ sắc thổ nhưỡng, coi như có duyên phận.

Lục Áp hiện tại sau khi nghe lời đối phương nói, đáp lời Linh Hoa: "Được, yên tâm, nếu chuyện này có tin tức, nhất định sẽ báo cho ngươi biết, sẽ không để ngươi ở trong đó mà lo lắng vô cớ.

Có ta, cũng chú ý vấn đề an toàn sinh tồn của ngươi, cũng sẽ không dễ dàng đưa ngươi vào chỗ chết.

Ba người chúng ta ở bên ngoài, cũng sẽ thỉnh giáo thêm một số người." Vẫn luôn làm việc tốt, hiện tại gặp chuyện này, có chút khó xử, mấu chốt là, người ta tu luyện không dễ dàng, nếu bị tổn hại, trong lòng thật sự không đành lòng.

Lục Áp nói xong, rồi thu đối phương vào nạp giới, như vậy mang

theo cũng tiện hơn một chút, trong thời gian sau này tìm thêm những cách khác là được.

Trương Phương thở dài, có chút cảm thán nói: "Ai, nhìn sự gặp gỡ tranh chấp hiện tại, chỉ có hai người được đồ tốt, ta thì chẳng có gì." Thật ra, hắn cũng không cố chấp vào những chuyện này, chỉ than vãn một chút, sự thật cũng đúng là như vậy mà.

Cũng tốn sức mà chẳng có lợi ích gì.

Lục Áp cười cười: "Ngươi nói gì vậy, ở đây có gì mà gọi là kỳ ngộ?

Hiện tại một tiểu yêu tu luyện trăm năm, không làm bất kỳ chuyện xấu nào, lại có thể bỏ mạng trong tay ta, ta có thể uy hiếp người khác, mới bằng lòng đi theo ta, không phải kỳ ngộ, thật sự là nghiệp duyên, xem ta lựa chọn thế nào, nếu không, trên con đường tu luyện của ta lại thêm một trường nghiệp duyên." Đó đều là lời thật lòng, Trương Phương hiện tại chưa gặp phải những chuyện không hay này.

Vừa rồi nghe Lục Áp nói vậy liền gật đầu, quả thực, đối phương muốn như vậy, trong lòng hắn cũng cân bằng hơn một chút.

Hai người hiện tại tuy có một chút kỳ ngộ, nhưng thật ra, bên Chúc Dung, cũng chỉ thêm một vài con rắn mà thôi.

Nhưng, những con Hỏa Linh Xà này cũng vì Linh Hoa mà ở trên vai hắn.

Bất kể thế nào, cùng một chuyện, bất kể nguyên nhân đều có chút không hay để làm.

Ba người khi bắt đầu phân biệt trắng đen, cũng chỉ nói cho người khác rằng thiện lương thì thế này, tội ác thì thế kia.

Nhưng, khi phải dùng sinh mệnh vô tội để cứu vớt những sinh mệnh khác, những chuyện này, bắt đầu trở nên khó lựa chọn.

Lúc đó, cũng không thể phán đoán được làm thế nào mới là chính xác nhất.

Chúc Dung hiện tại nghe cuộc đàm thoại giữa Trương Phương và Lục Áp, trong lòng hiểu rõ, thật ra, Lục Áp tuy biết nhiều thứ như vậy, nhưng, lần đầu gặp chuyện này, cũng không thật sự vui vẻ.

Trong lòng vẫn đang rối rắm nên làm gì, muốn xem có cách nào có thể giúp đối phương, nhưng, hiện tại nói những lời này xong, cũng không biết phải làm sao, rốt cuộc có đúng hay không, dù sao, năng lực của mỗi người, trong lòng đều biết, thật sự có hạn.

Giữa kỳ dị hoa hủy và thượng cổ ngũ sắc thổ nhưỡng, nhìn xem, dường như đang tương hỗ lợi ích, nhưng sự khác biệt giữa hai bên lại rất lớn, dù cho không phải tài nguyên chính thống, cuối cùng cũng phải có một sự từ bỏ lớn hơn mới được.

Hiện tại ba người vẫn đang làm việc, nhưng bên cạnh lại không có cao nhân nào có thể tương trợ, như vậy đối với những chuyện sau này, thật ra cũng không phải chuyện tốt.

Dù sao, sẽ cản trở quá nhiều nơi, cũng không có cách nào phán đoán mọi chuyện một cách bình thường.

Trương Phương nói: "Đúng vậy, Chúc Dung, đầu óc ngươi thật sự rất linh hoạt.

Nếu nhìn như vậy, quả thực là như thế, ta thật ra ở rất nhiều chuyện đều không có được, nếu như... ta trở về sau, rồi đi bái phỏng một số người có năng lực cao hơn ta, biết đâu có cách.

Vừa rồi Lục Áp chẳng phải cũng nói rồi sao, sẽ có cách để Linh Hoa không đến nỗi chết ngay, cũng là ý này." Trương Phương sau khi nghe đáp lời của đối phương, đại khái cũng hiểu chuyện là thế nào rồi.

Rồi, trong lòng hắn, cũng cảm thấy không nên như vậy, rồi, hai người đều cảm thấy có chút khó chịu.

Thật ra, ban đầu cũng không có chuyện gì, ham muốn gì hay thế nào.

Chỉ là, trong lòng có chút không thoải mái thôi, dù sao, hiện tại hắn còn chưa có hài tử mà.

"Ngươi nói giống ta vậy, chỉ là hiện tại đẳng cấp của ta, lại có thể mời nhân vật lợi hại hơn ta sao?" Lục Áp nghe Trương Phương nói vậy, rồi thở dài, những chuyện này đều có thể làm được, nhưng có thể tìm được những thứ thượng cổ như thế nào, những người biết cách sử dụng, e rằng không nhiều.

Những người có thể sở hữu đều ít ỏi, một khi đi, thật ra, mọi chuyện đều không rõ, nhưng, quá nhiều chuyện, hiện tại nhìn xem, mọi người cũng chỉ có thể tận lực.

Trương Phương nói: "Không sao, xe đến núi ắt có đường, ta không có tuyệt địa.

Hiện tại không vội những chuyện này, ta chú ý nhiều đến những vật có thể giúp ta sau này là được." "Được rồi, chúng ta mau chóng lên đường thôi.

Chúc Dung, hiện tại có Hỏa Linh Xà, đến lúc đó, ta đi trên đường, nếu gặp nguy hiểm, thật ra, cũng có thể để nó rèn luyện, như vậy, đối với năng lực tấn công của nó, cũng sẽ có giúp đỡ.

Dù sao, kiếm linh của ngươi nguyên nguyên bất đoạn, chỉ cần tồn tại sẽ ngày càng mạnh hơn, như vậy, Hỏa Linh Xà cũng sẽ ngày càng không thể rời xa, đó là một chuyện tốt, sẽ tương phụ tương thành, có trợ giúp mạnh mẽ cho việc tăng cường năng lực tấn công của ngươi." Trương Phương nghe mọi người ngữ khí đều có vẻ hơi thấp, vội

vàng cắt ngang chủ đề.

Rồi, hắn nói đại khái là được rồi, dù sao, đã lấy được hoa, không cần ở đây đợi đến khi tu luyện lên cấp chín rồi mới ra ngoài nữa.

Chương 479

Hắn cảm thấy hiện tại lên đường là vừa đúng, dù sao, về mặt thời gian, hắn cảm giác, một khắc cũng không đợi được, những người bên ngoài cũng đợi ít thời gian hơn một chút, e rằng chết cũng nhiều hơn một chút.

Hiện tại đều cảm thấy tội lỗi trong lòng rất mạnh, thật ra, nhìn xem, Linh Hoa hiện tại chưa đi đến bước kia, đợi thật sự ra ngoài rồi, có thể quyết định cảnh ngộ sau này của Linh Hoa sẽ như thế nào.

Hiện tại, chỉ là một thành trì chịu tai họa diệt đỉnh như vậy, thật ra trong lòng hắn cũng cảm thán, tuy nhiên, nếu không có hoa, trong lòng hắn cũng sợ hãi.

Nếu mười năm sau mới đi, quang âm thoi đưa, hắn cũng cảm thấy, quá nhiều chuyện đều đã biến đổi, thì có chuyện gì có thể lưu tồn lại?

Đến lúc đó, e rằng tình hình bên ngoài đều thảm không nỡ nhìn, lấy Linh Hoa, e rằng tác dụng cũng không lớn, đơn giản là thừa thãi rồi.

Chỉ là, nơi cần nỗ lực thì phải nỗ lực, lần này, cũng đã tìm được thành quả.

Thật ra, hiện tại hắn cảm thấy, trong lòng mọi người đều có chút tự tin rồi, nếu không tìm thấy, đó mới gọi là sụp đổ và tuyệt vọng chứ.

Không, chuyện của Chúc Dung, từ tận đáy lòng hắn cảm thấy khá tiện lợi.

"Tương đương với việc pháp khí của hắn có thêm một tầng năng lực tấn công, và những đòn tấn công đó có tính linh hoạt, mỗi con đều

có ý thức riêng, không cần phải thay đổi theo hướng của Chúc Dung, chỉ cần phát động tín hiệu tấn công, chúng đều sẽ dùng cách mà chúng cảm thấy có lợi nhất, để tấn công mục tiêu.

Thật ra, đó là một công năng khá mạnh.

Về cơ bản cũng là một kỳ ngộ, bên ngoài muốn có được năng lực như vậy, không biết phải tốn bao nhiêu công sức mới được, mà cũng không nhất định phù hợp." Chúc Dung nghe những lời của đối phương, cười cười.

Thật ra, khi gặp Hỏa Linh Xà, hắn cũng không có cảm giác gì đặc biệt, chỉ khi có một tiểu xà quấn quanh lòng bàn tay, hắn mới nảy sinh một loại cảm giác thân thiết.

Có lẽ vì kiếm linh bản thân vốn là nguyên nhân của xà tộc, và sau khi ở cùng lâu hơn, hắn không còn cảm giác bài xích với những loài động vật thân mềm này nữa.

Ngược lại, hắn lại cảm thấy vô cùng đáng yêu.

Có lẽ phải thấu hiểu rồi mới có thể nảy sinh cảm giác như vậy, nếu đặt ở bên ngoài, đa số mọi người đối với xà tộc, trong lòng vẫn sợ hãi.

Chúc Dung nói: "Trương Phương, tuy hai ta đều có thể lấy được một số thứ, nhưng trên kiếm của ta phụ một kiếm linh, là thứ tu luyện đặc biệt.

Cho nên về mặt nguyên tố hắn là khó tìm.

Kiếm linh này có thể triệu hoán bốn loại nguyên tố cùng lúc, thật ra bản thể cũng rất mạnh.

Nếu Hỏa Linh Xà thật sự ở cùng nó, thì thật ra cũng không phát huy được tác dụng quá lớn.

Hãy giữ tâm thái bình tĩnh, ta hiện tại đang ở trong Hồng Hoang bí cảnh, những chuyện kỳ lạ quái dị mà ta có thể gặp được e rằng còn rất nhiều.

Ta bây giờ như ếch ngồi đáy giếng, vừa mới ra khỏi cửa đã gặp Linh Hoa.

Nếu đi sâu hơn nữa, không biết còn có thể gặp được gì nữa." Chúc Dung biết Trương Phương nói những lời này, thật ra hắn có thể nói ra được, trong lòng không có ý nghĩ xấu xa, cũng sẽ không cảm thấy mất cân bằng nội tâm.

Chỉ là một tiếng than thở, cảm thấy đối phương có chút đố kỵ mà thôi.

Nhưng, hắn cũng biết tính cách Trương Phương thiên về loại nóng nảy, chuyện gì cũng không giấu được, nói ra cũng là chuyện tốt.

Hắn đang an ủi Trương Phương, và đó cũng là sự thật.

Hiện tại mọi người đang ở trong Hồng Hoang bí cảnh, ba người họ từ trước đến nay chưa từng đến nơi nào như thế này, bây giờ Linh Hoa đã xuất hiện.

Phải biết, thứ này, ở thế giới bên ngoài, là thứ cực kỳ khó tìm, hiện tại vừa mới tiến vào đã gặp được, cho nên, bên trong có lẽ còn nhiều thứ hơn nữa, đáng để thám hiểm.

Và những lời này với Trương Phương, cũng là để khuyên nhủ đối phương, 'tâm cấp cật bất liễu nhiệt đậu hủ' (nóng vội không ăn được đậu phụ nóng).

Trương Phương nói: "Ta biết, trong lòng ta cũng nghĩ vậy.

Cảm thấy, vận khí của hai người có chút tốt, vừa mới tiến vào đã gặp phải những chuyện này, ta hiện tại vẫn chưa gặp được gì.

Không, thật ra, kỳ ngộ của Chúc Dung tốt hơn.” Trương Phương nói, những gì hắn có thể nói ra, không phải là chuyện không thể gặp ánh sáng, vẫn luôn là như vậy.

Nghe những lời khuyên giải của đối phương, hắn cảm thấy cũng khá thoải mái, những lời đối phương nói, nhìn lại, cũng khá đúng.

Hắn tiếp tục nói: “Còn về Lục Áp, tâm lý hiện tại của hắn chắc hẳn đang mâu thuẫn.

Nếu thật sự giết một sinh mệnh vô tội, mà lại muốn tu tiên, có lẽ cũng không thể thuận lợi được.

Dù sao, trên con đường phía trước lại có thêm một sinh mệnh vô tội nữa, những chuyện đó sẽ ảnh hưởng đến hắn.” Thật ra, trong lòng Trương Phương vẫn luôn cảm thấy, trong số những người này, người học rộng và có bản lĩnh nhất là Lục Áp.

Đáng tiếc, càng biết nhiều chuyện, hiện tại càng trở thành trở ngại cho việc vốn phải làm.

Những chuyện mà trời đất bắt hắn phải lựa chọn, cũng thật khó chịu.

Lục Áp nói: “Đã hiểu, ta sẽ đi tìm những phương pháp khác, biết đâu, ở đây, có nhiều cách hơn để giải quyết.

Người bên ngoài, cũng không nhất định chỉ có Linh Hoa là một phương thức giải quyết.

Chương 480

Ta chỉ xem những thứ đó trong cổ thư bên ngoài, nhưng nhận thức của ta cần được mở ra một tầng diện khác, thì mọi chuyện không thể cứ cố chấp vào hình ảnh trước đây nữa." Trương Phương hiện tại nói những lời này, nhìn Lục Áp sau khi nghe xong, quả nhiên, mắt hắn có chút sáng lên, chắc hẳn cũng cảm thấy có chút hy vọng.

Chỉ cần mọi chuyện có thể giải quyết được đại thể, thì chuyện đó cũng sẽ không còn khó khăn đến vậy nữa.

Trương Phương nói xong, liền đặt đồ đạc vào tay mỗi người, dặn dò giữ kỹ, rồi bắt đầu lên đường.

Thật ra hắn cũng không cảm thấy có gì quá khó chịu.

Trong chuyện lần này, cũng khiến hắn mở mang tầm mắt hơn một chút.

Trong Hồng Hoang chi cảnh, mặc dù cá nhân đều không tình nguyện, nhưng sau đó, những nguy hiểm gặp phải tuy nhiều, nhưng năng lực của họ lại không ngừng tăng trưởng.

"Hoặc có lẽ, chỉ dưới điều kiện gian khổ mới có thể tôi luyện ý chí con người.

Dường như vẫn luôn tiến về phía trước, nhưng nếu, ở thế giới bên ngoài, tổng sẽ có quá nhiều thứ làm phân tán sự chú ý của mỗi người, còn ở đây thì không.

Chỉ có thể tiến lên, không thể lùi lại.

Nếu lùi lại, thì không còn đường đi.

Đây chính là thái độ 'đặt vào chỗ chết để sống', bí cảnh hắn là như vậy." Trong lòng Trương Phương cũng lặng lẽ nghĩ những chuyện

này.

Rồi lúc đó trên đường đi, hắn nghe Hỏa Linh Xà nói chuyện, nó nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ.

Mặc dù được kiếm linh của Chúc Dung bao bọc, nhưng nó cũng có thể tự do ra vào, trái lại không có sự hạn chế nào.

Nó vẫn luôn sống gần Linh Hoa, chỉ có thể làm như vậy để sinh tồn.

Mặc dù bị câu nệ ở một nơi, có lẽ mỗi lần đều vô vị.

Nhưng, nếu như vậy, nó có thể có được tất cả những thứ cần thiết, những điều này đều có được mất, rốt cuộc vẫn phải lựa chọn thứ cần nhất.

Chỉ là, hiện tại nó có thể hoạt động cùng kiếm linh, sau đó, đối với nó, lại thêm hưng phấn, có mấy tiểu xà đều quấn quanh vai Chúc Dung.

Rồi, chúng tò mò nhìn mọi thứ trước mắt, dường như những thứ trong bí cảnh, chúng đều không hiểu gì cả.

Trong lòng nó có sự hiếu kỳ, chỉ là, trong quá khứ, nó đều kìm nén cảm xúc trong lòng.

Vậy thì trong thời gian sau này, nó cảm thấy, mọi chuyện đều có thể làm được.

Hỏa Linh Xà nói: "Chủ nhân, thật ra Hồng Hoang bí cảnh ở đây thật sự rất lớn, ta nghe một số trưởng bối bên ta nói, trong bí cảnh có thể gặp được nhiều thứ.

Ta cũng chỉ mới bước những bước đầu tiên, sau đó mỗi bước đều vô cùng hung hiểm, về cơ bản, mỗi bước đều là một cửa ải khó khăn." Hỏa Linh Xà nói chuyện, giọng nói tiếng người cũng giống

như Linh Hoa.

Là một loài có trí nhớ, nó cao cấp hơn loài thực vật, hẳn là đã sớm có được năng lực này.

Nếu trước đây không nói chuyện với Chúc Dung, chỉ là để bảo toàn thể lực, và cũng để giữ lại một con át chủ bài mà thôi.

Nhưng hiện tại, cũng vì không cảm nhận được sự đề phòng hay năng lực tấn công của đối phương (Chúc Dung) đối với mình, nên nó cũng hòa máu vào trong linh hồn, đạt thành hiệp nghị với kiếm linh, tương hỗ lợi ích, đồng sinh cộng tử, cũng có thể cùng nhau tăng trưởng.

Cho nên, nó không hy vọng chủ nhân của mình gặp nguy hiểm ở đây.

Nếu như vậy, thì sau khi sở hữu kiếm linh, nó sẽ phải xám xịt chạy trốn, tìm nơi khác để sinh tồn, không có lợi ích gì.

Hỏa Linh Xà hiện tại đang nghe, đã muốn ra ngoài, lại có những tiểu hỏa bạn khác, thật ra ý kiến cũng gần giống nhau, vậy thì giúp, cũng giúp.

Tự nhiên cũng không keo kiệt trong chuyện này nữa.

Và sau chuyện này, nó mới bắt đầu kể rõ nguyên do sự tình, hy vọng đến lúc đó, có thể giúp chủ nhân suy nghĩ nhiều hơn về một số việc.

Cũng không đến nỗi vấn đề đều quá bị động.

Những vấn đề trong bí cảnh là chuyện quan trọng, nếu không có cách nào hiểu rõ, có thể, nếu đi sai một bước, sẽ mang lại nguy hiểm lớn cho bản thân, chiêu trí họa sát thân, cũng không phải lời nói giật gân.

Nghe Hỏa Linh Xà bắt đầu nói chuyện, không chỉ Chúc Dung trong lòng cảm thấy kinh ngạc, mà ngay cả Trương Phương và Lục Áp bên cạnh cũng cảm thấy kỳ lạ.

"Trước đây nó không nói, hiện tại lại có thể nói chuyện rồi, quả nhiên là một thứ tốt, Chúc Dung thật có phúc khí!" Lục Áp nói: "Ngươi xem, Trương Phương không sai, đúng là nhặt được bảo bối rồi.

Mau chóng nói chuyện với tiểu Hỏa Linh Xà của ngươi đi.

Ta hiểu biết quá ít về những chuyện trong bí cảnh.

Hiện tại, chúng ta đi chậm lại một chút.

Bởi vì sau này mỗi bước đều sẽ xuất hiện hiểm cảnh, về cơ bản khoảng cách rất gần, vậy thì hiện tại mỗi bước ta đều phải cẩn thận dưới chân và những biến hóa xung quanh.

Ta tuy hiện tại không rõ phương hướng, nhưng đại khái cảm thấy, chúng ta đang đi sâu hơn vào trong, bởi vì ánh sáng bên trong bắt đầu ngày càng tối, mọi người hẳn đều có thể cảm nhận được điều đó chứ?" Và kết hợp những lời vừa rồi, khi gặp tình huống như vậy trong lúc đi đường, dường như quả thực mỗi bước đều bắt đầu xuất hiện nguy hiểm.

Chương 481

Lúc nãy, chúng ta chưa đề cao cảnh giác đến mức cao nhất.

Hiện tại nhìn xem, nên giao tiếp nhiều hơn với Hỏa Linh Xà.

Linh Hoa chỉ sinh trưởng ở nơi nó ra đời, nên đối với những chuyện xung quanh chắc chắn không hiểu rõ.

Nhưng, Hỏa Linh Xà khi ở cùng Linh Hoa, có lẽ trước đây đã nghe được những chuyện từ tổ tông.

Chắc chắn sẽ có trợ giúp, dù sao, Hỏa Linh Xà có thể tự do di chuyển khắp mọi nơi.

Hành động của nó không bị hạn chế, nhưng những điều nó hiểu biết thì lại rất nhiều.

Hiện tại xem ra, cần phải tin lời của đối phương, bởi vì liên quan đến chuyện kiếm linh, Lục Áp cảm thấy Hỏa Linh Xà sẽ không lừa gạt.

Vậy thì, việc giao tiếp kịp thời với Hỏa Linh Xà chỉ có lợi chứ không có hại.

"Xem ra, tiểu bảo bối này nói không sai chút nào.

Ta cũng cảm thấy nó quả thực rất có năng lực.

Vậy thì sau này trên đường có lẽ phải nhờ cậy nhiều rồi, dù sao ta cũng không quen thuộc nơi đây lắm.

Nhìn tình hình, có vẻ nó rất am hiểu nơi này.

Một vài chuyện ở Hồng Hoang đại lục, ta cũng là lần đầu tiên tiếp xúc." Lục Áp nghe lời này xong, cũng nhìn phản ứng của những người xung quanh.

Y đại khái cũng đã rõ tình hình hiện tại.

Thực ra, trong lòng y khá kinh ngạc với lời của tiểu linh thú này, không ngờ nó lại có năng lực đặc biệt như vậy, trước đây y không hề biết.

Nhưng, đã đối phương có năng lực như vậy, thì cũng nên tận dụng tốt.

Y cũng không làm chuyện xấu, không cảm thấy chuyện này có gì không đoan chính.

Tình hình hiện tại, nếu không chuẩn bị trước, sau này có lẽ sẽ có thêm nhiều phiền phức chờ đợi.

Dù sao, điều đáng sợ nhất là không hiểu rõ nơi đây mà lại cố tỏ ra am hiểu.

Khi đó, những nguy hiểm gặp phải sẽ không chỉ có một loại.

Tình hình hiện tại thật tốt, có thể gặp được người am hiểu chút ít nơi đây.

Hỏa Linh Xà lúc này nghe thấy đối phương khen ngợi thì trong lòng đột nhiên vui vẻ.

Thực ra, nó và chủ nhân chỉ là bình thủy tương phùng.

Nhưng sau khi tiếp xúc nhiều, nó lại cảm thấy hiện tại cũng rất tốt.

Đặc biệt là những tiểu gia hỏa này, đều có thể ở chung tốt với kiếm linh, sau đó học tập pháp môn tu luyện ở đây.

Nếu không có tiền bối chỉ dạy, việc tự mình mò mẫm và được người khác chỉ dạy sẽ khác biệt rất lớn, một bên có người dẫn đường, một bên không.

Vậy thì trình độ học tập có thể thấy rõ, chắc chắn bên có người

dẫn đường sẽ nhanh hơn.

Nếu loại bỏ những điều đó, thì những chuyện còn lại đều tốt.

"Ta, ta đối với chuyện này lẽ ra phải hiểu rõ, nhưng vì ta hiện tại có một vài chuyện xảy ra, không ở những nơi khác, mọi người đều ở bên cạnh Linh Hoa, nên tình hình xung quanh mấy năm nay… ta có thể không hiểu rõ lắm, nhưng những thông tin ta có thể cung cấp cho ngươi thì luôn tốt hơn việc mò mẫm lung tung." Năm nay là lúc có đất dụng võ, đương nhiên cũng là một chuyện vui.

Vì vậy, nghe đối phương nói vậy, Hỏa Linh Xà cũng vội vàng phô bày tất cả ưu thế của mình, và một số lợi ích.

Sau đó lại đưa cho đối phương xem, có ý khoe khoang một chút, nhưng lại mang vẻ đáng yêu.

Ai có thể nhìn một con sủng vật manh manh đáng yêu như vậy mà nỡ lòng nào?

Ai cũng hiểu, thực ra đều là đang giúp đỡ, căn bản không có cách nào nhẫn tâm từ chối.

"Vậy Hỏa Linh Xà, có biết gần đây có nơi nào liên quan đến huyết nguyên tố không?

Huyết nguyên tố rất quan trọng đối với ta.

Dù sao cũng đang tiến về phía trước, không bằng mạo hiểm một phen?" Lúc này Trương Phương hai mắt sáng rực.

Nếu đi như vậy, chẳng phải tương đương với một tấm bản đồ sống sao?

Đương nhiên, bây giờ nói chuyện với đối phương như vậy, hắn cũng không ôm nhiều hy vọng lắm, chỉ định tiện miệng hỏi thử thôi, vì trong lòng hắn đang nghĩ đến chuyện này.

Vừa vào bí cảnh đã được tặng một món quà lớn, một tấm bản đồ sống, chẳng phải rất tốt sao?

Chương 482

Những chuyện trước kia có thể hắn nhớ không rõ, nhưng địa hình đại khái chắc chắn không thay đổi.

Nếu không, đâu thể nhớ được nhiều chuyện như vậy.

Vị trí ở đâu?

Quả nhiên, nơi hắn đang đứng chính là lối vào của bí cảnh.

Không sai, có thể xác minh lời của đối phương không có chỗ nào giả dối, có thể tin tưởng được.

Đương nhiên, những lời hắn vừa nói cũng không phải ngẫu nhiên mà cảm thấy nên nói ra.

Trong lòng cảm thấy một chuyện, đúng vậy, một tâm kết.

Vừa vào bí cảnh, hai người đều có trang bị, không, có chút đáng sợ.

Hiện tại cũng đã tu luyện, trên đường đi cũng suy nghĩ rất lâu, nhưng lại không nghĩ ra được cách đột phá sau này.

Nếu cứ như vậy, thực ra, năng lực của Lục Áp và Chúc Dung đang trong quá trình tăng trưởng.

Trương Phương lại trở thành người yếu nhất.

Vốn dĩ, năng lực giữa ba huynh đệ khá cân bằng, như vậy khi ba người cùng phát huy uy lực sẽ không có điểm yếu nào, luôn phối hợp ăn ý.

Nhưng hiện tại, bên phía Trương Phương lại xuất hiện điểm yếu, trong lòng đương nhiên rất lo lắng.

Muốn tiến lên, nếu không thì mọi thứ đã làm chẳng phải đều vô

ích sao?

Chúc Dung nghe đối phương hỏi chuyện này trong lòng thầm tán đồng, nhưng lại không ngăn cản lời nói của đối phương.

Dù sao đây cũng là hiện tượng bình thường.

Đối phương gặp phải tình huống này, việc lo lắng một số chuyện cũng là bình thường.

Nếu ở chuyện này lại ngăn cản đối phương thì lại không đủ hậu đạo.

Hỏa Linh Xà vốn dĩ cũng biết nơi đó, nếu có thể giúp đối phương thì việc giúp đỡ luôn tốt hơn việc không biết gì cả.

Nhìn Trương Phương hiện tại quả thực quá sơ suất về mặt năng lực, nếu cứ đi tiếp, trong tình huống này, thực ra sẽ gặp nguy hiểm, trong lòng cũng hiểu rõ.

Hiện tại, mọi người đều là huynh đệ tu luyện, đối với phẩm tính và tính khí của nhau, khi nhìn vào đều thuộc loại khá rõ ràng.

Trương Phương vốn là người hiếu thắng, nếu ở trong này mà lại trở thành người yếu nhất, trong lòng khẳng định không phục.

Sự không phục này không pha tạp ác ý, nhưng những chuyện đó, nếu sau này có sự cố bất ngờ khác xảy ra, thì sẽ có rắc rối lớn.

Bởi vì lo lắng, tâm trạng bồn chồn không có cách nào tập trung tinh lực, làm việc cho tốt.

Chuyện này có thể nhìn ra được qua vẻ ngoài, vì vậy, tự nhiên phải chú ý cẩn thận.

Bên trong, Chúc Dung không nhịn được nhắc nhở một câu, dù sao cũng là huynh đệ, những chuyện này có thể để Trương Phương tự mình hoàn thành.

Nhưng, hiện tại xem xét, những nơi cần chú ý thì phải chú ý, người đáng sợ nhất là ở một số chuyện quá mức nghiêm túc, sau đó tẩu hỏa nhập ma.

Đương nhiên, gặp chuyện tốt mà lại phiêu phiêu nhiên cũng không được, nếu cứ như vậy, ai cũng không thể giúp đỡ.

Dù sao, cảm thấy có một số chuyện không thể cưỡng cầu, nếu trời đã định sẵn như vậy, thì đợi cơ duyên thôi.

Hiện tại cảm thấy, thực ra nỗ lực của hai bên cũng đủ rồi, Trương Phương cũng có lòng tốt tương tự, cũng không còn chỗ nào để nói nhiều, chỉ là một số chuyện thực sự cần cố gắng cưỡng cầu mới có thể làm được.

"Ai, trong lòng ta cũng nghĩ, nếu có thể sớm hơn gặp được chuyện này thì tốt rồi." "Nhưng, trong lòng ta cũng có chút lo lắng, nếu ta hiện tại đi đến nơi đó mà gặp huyết nguyên tố, linh thú thực sự quá mạnh thì sao?

Đến lúc đó lại kéo cả hai người xuống nước.

Hiện tại năng lực không mạnh, không có cách nào kề vai chiến đấu cùng các ngươi.

Ta đang hỏi Hỏa Linh Xà, nên hay không nên nghênh chiến chuyện này, trong lòng ta rất rối rắm, hỏi mọi người đều tốt, như vậy ta trong lòng sẽ có chút tính toán, đừng để đến lúc đó mọi người thương vong thảm trọng, trong lòng ta cũng không đành lòng." Trương Phương trong lòng tuy rằng biết tin tức này thì vui mừng, nhưng, khi biết một số chuyện sau đó, trong lòng lại bắt đầu lo lắng nhiều hơn.

Đương nhiên, hiện tại, những lời muốn nói cũng đã rõ ràng.

Hỏa Linh Xà, nghe lời nói giữa mấy người xong, đại khái cũng hiểu rõ ý tứ này.

Ba người hiện tại muốn đi tìm linh thú có liên quan đến huyết nguyên tố.

Sau đó, có thể giúp người thứ ba trong nhóm tăng trưởng công lực.

Đại khái là hiểu như vậy, chắc không có chỗ nào sai.

Chương 483

Xem ra, nếu cứ như vậy đến một nơi, không ngừng lo lắng, khẳng định có chút do dự, nhưng đã đến rồi thì cứ đi theo thôi.

Dù sao, hiện tại cảm thấy mấy người này có rất nhiều bảo bối, như loại thổ nhưỡng vô sắc thượng cổ dùng cho Linh Hoa mà cũng có, vậy thì trên người chắc chắn có không ít bảo bối có thể sử dụng.

Hiện tại xem ra, năng lực của Trương Phương hình như không đặc biệt lợi hại, chỉ là những chuyện đó, đều có thể từ từ làm, không cần quá gấp gáp nhất định phải xuất hiện ngay lúc này.

Nếu hiện tại mà so sánh với bên ngoài thì lại không chắc chắn.

Bên ngoài đều là những phàm phu tục tử, có lẽ ngay cả những thứ này cũng không biết cách sử dụng.

Cũng không có những thứ quý hiếm thật sự cần những thứ này.

Nếu hai bên đều không có bất kỳ sự kết hợp nào, thì giá trị cũng không còn nữa.

Thực ra, đất thổ phù dung cũng vậy.

Không có tác dụng gì cả, nếu cứ như vậy, cảm thấy cũng có một số cách.

Hiện tại cảm thấy Hỏa Linh Xà sinh tính thuộc loại thích thám hiểm, cho nên cảm thấy có một số chuyện bản thân nên làm, bất kể lần này đã làm hay lần sau làm, chuyện này, dù sao cũng không sai.

Có, nếu ở chuyện này mà chùn bước, sau này cũng sẽ phải dùng gấp bội nỗ lực, ở chuyện lần trước, chờ đợi quay lại, sẽ càng khó hơn.

Nhìn xem, nếu để mọi chuyện trở nên như vậy, hà cớ gì không nhân cơ hội một lần thành công?

Như vậy, trong khoảng thời gian sau này cũng sẽ không bị động như vậy.

Dù sao, Trương Phương cảm thấy, tình hình hiện tại những người ra vào bí cảnh cũng tương đối ít, nhiều nhất là phải xem vận may.

"Hướng về phía tây nam quả thực có mãnh thú huyết nguyên tố, tên là Huyết Ma Thú.

Con vật này cực kỳ tàn bạo, cơ bản ở khu vực tây nam không có bất kỳ con vật nào dám trêu chọc.

Nếu có thể hạ gục nó, ta muốn đi ra khỏi bí cảnh Thiên Mật này, có khả năng, bởi vì ba linh thú khác cũng đều ở đó." Hiện tại Hỏa Linh Xà bắt đầu nói và giúp Trương Phương hiểu rõ những chuyện này, hy vọng có thể giúp đỡ Trương Phương.

Nó cảm thấy, nếu đối phương có thể thu phục tất cả cùng một lúc thì mới thực sự lợi hại.

Dù sao, hậu kỳ đều sẽ được thu vào túi, nhưng đó là chuyện không thể.

Nhưng nếu thu phục một trong số đó, ta cảm thấy có chút khả năng, đương nhiên cũng phải xem trên người Trương Phương có bảo bối khác không, có lẽ có thể có ích đối với Huyết Ma Thú.

Dù sao nó cũng là thượng cổ thần thú, việc ra vào trong này chẳng qua là bị trấn áp mà thôi.

Một số linh thú thượng cổ đều bị những tiên nhân, ma nhân thành hình, sau đó tạo thành họa quyển làm nơi lịch luyện giao cho hậu duệ.

Sau đó, để bọn họ vào trong đó thu thập bảo tàng, một tủ báu, loại

đó sống động như thật.

Hiện tại gặp gỡ được ở đây, thực ra cũng là có duyên, nếu có thể mang những thứ này trở về, thì thực sự là không nhỏ, đến lúc đó ra ngoài cũng không sợ hãi." Hỏa Linh Xà từ trước đến nay không quen nói dối, đã biết chuyện này nên làm, thì nói cho Trương Phương biết là tốt rồi, còn việc có làm được hay không thì không liên quan.

Còn về những chuyện sau này nên lựa chọn thế nào, nó cũng không quá rõ ràng.

Chủ yếu là nếu không đi, trong lòng nó cũng có chút áy náy.

Tiện nghi của người khác, nếu ở đây mà kiếm được cả đời, có lẽ cũng không tìm thấy, dù sao kiếm linh là một thứ thực sự quá khó tìm.

Hiện tại, việc thiết lập mối quan hệ với kiếm linh có cùng thuộc tính, không chừng trăm năm cũng không gặp được một lần.

Nếu không thì, cũng sẽ không chọn Linh Hoa khi lựa chọn, sau đó coi nó như một nơi tăng trưởng.

Hiện tại mối quan hệ đôi bên cùng có lợi đã không còn, cũng có thể mạnh dạn nói thẳng.

"Con Huyết Ma Thú đó chẳng lẽ không phải là Thượng Cổ Thông Huyết Thú mà ta đã nghe nói sao?" Nghe Hỏa Linh Xà nói xong, mấy người trong lòng đều có một đáp án như vậy.

Quan niệm ba người thì tùy thuộc vào ai nói ra.

Hiện tại có người nói ra xong, tình hình đã thay đổi.

Trước đây vì ngại sĩ diện, chuyện không có cách nào mở miệng.

Nhưng hiện tại thì, đã chuyện này đã nói ra, nhưng cũng không cần quá gấp gáp.

Có, đã có Thông Huyết Thú, vậy trong lòng cũng sẽ có tính toán

khác.

Sư phụ đều muốn thứ này, huống chi những người khác chứ?

Có thể thấy bảo bối này thực sự khiến người ta phải đỏ mắt thèm muốn.

Sau khi hiểu được điều đó, lòng mọi người cũng trở nên nóng bỏng.

Chương 484

Nhìn xem, bảo bối trong bí cảnh thực sự rất nhiều, không chỉ một loại.

Nếu thực lực có thể đạt được, thực ra mọi thứ đều có thể bỏ vào túi.

Đương nhiên rồi, những chuyện này hiện tại xem ra, tuy rằng cũng rất nóng lòng, nhưng nguy cơ tiềm ẩn bên trong cũng vô cùng nhiều.

Không thể có quá nhiều tham dục, lượng sức mà làm thì tốt hơn.

Có lúc, nhìn xem, nguy cơ và cơ duyên cùng tồn tại mà, trong lòng đại khái cũng hiểu rõ, nhưng lúc này Trương Phương trong lòng lại đã hạ quyết tâm.

Bất kể thế nào, lần này phải mang con Thông Huyết Thú đó về nhà.

Trong tình huống ở nhà thì cơ bản không có khả năng.

Cũng không có cơ duyên như vậy, hiện tại cơ hội hiếm có này sao có thể bỏ lỡ chứ?

"Nếu, nếu mà bắt được nó, thực sự dựa theo ý muốn của ngươi mà làm, đợi khi ra ngoài, ta nhất định sẽ mua rất nhiều đồ ăn ngon cho ngươi, như một sự đền bù.

Tiểu gia hỏa này thực sự quá tài giỏi, ta thực sự cần thần thú như vậy, lần sau lại giúp ta một việc lớn.

Ấy vậy mà ngay cả thứ này cũng biết, nhìn nó nhỏ con vậy, nhưng lại thông thạo mọi chuyện, đặc biệt là trong bí cảnh." Trương Phương cũng không hề tiếc lời khen ngợi đối phương.

Có lúc gặp được người có thể giúp đỡ, đương nhiên không thể vì thế mà keo kiệt lời khen ngợi.

Hiện tại thì, cảm thấy người tạo ra bí cảnh này, quả thực đã giúp ba người một việc lớn.

“Không cần, đến lúc đó ta gặp khó khăn trong tu luyện, ngươi giúp ta là được rồi.

Dù sao ta cũng muốn nhanh chóng tu luyện thành tiên.” “Ta cũng muốn nhìn thế giới bên ngoài, ở trong này lâu như vậy, cũng không biết bên ngoài thế nào.

Nhưng phải tăng cường năng lực của mình, nếu không thì ra ngoài sẽ bị giết, như vậy thì có chút được không bù mất.” Tiểu Hỏa Linh Xà lúc này nói chuyện mang theo vẻ ngây thơ, có lẽ vì trong bí cảnh cũng không có chuyện gì khác để làm, và cũng không cần đấu đá, nên đã nuôi dưỡng được một tính chất thuần khiết.

Đây cũng là một đặc điểm khiến người ta cảm thấy vô cùng đáng yêu.

Chúc Dung nghe lời này, trong mắt cũng ánh lên vẻ dịu dàng.

Hiện tại tuy là tiểu thú, nhưng sẽ coi nó như một người thân, khẳng định tốt mới tốt.

Tính cách này, xem ra thật đáng quý.

“Chuyện này không thành vấn đề.

Đã là huynh đệ của ta, linh thụ cũng không cần phải làm gì.

Có lẽ khi ra ngoài gặp chuyện tốt đều sẽ giao thiệp với nó.

Việc tu luyện này chỉ cần chịu khó một chút, cơ bản sẽ không có vấn đề.

Vậy nếu đã như vậy, ta đi về hướng tây nam thôi.

Như vậy, sau đó lại xem có nguy hiểm nào khác không.

Nếu không có quá nhiều khó khăn, ta có thể thử trước, nhưng cũng phải làm tốt các biện pháp phòng ngừa, không thể toàn tâm toàn thân mà lao vào được." Trương Phương sau khi hiểu rõ, lập tức muốn hành động, cảm thấy không thể chờ đợi thêm một khắc nào.

Hiện tại, ở cái nơi quỷ quái này thêm một khắc, hắn cảm thấy nguy cơ sẽ càng nhiều.

Năng lực hiện tại tăng trưởng không đủ.

Có những lỗ hổng về thực lực cũng sẽ khiến nỗi sợ hãi của hắn gia tăng.

Hắn không phải loại người như vậy, từ trước đến nay đều rất nỗ lực, ở những chuyện này, tự nhiên không thể thua kém đối phương.

Nhưng, cũng không muốn bản thân ở vào tình huống gây thêm phiền phức cho người khác.

Có, năng lực hiện tại cần hai người giúp đỡ, nhưng ở yếu tố này có một đặc tính rất đặc biệt, có thể xuất hiện yếu tố.

Thông thường, khi các yếu tố khác lại gần thì đều sẽ chủ động tiếp cận hắn.

Như vậy, chỉ cần có thể vận dụng hợp lý, cơ bản sẽ không xuất hiện vấn đề quá lớn.

"Ba người này thực sự gan lớn.

Nếu ta kể chuyện này cho người khác nghe, e rằng họ sẽ lập tức quay đầu trở về.

Dù sao cũng là thượng cổ thần thú, vậy mà họ lại không hề lo lắng chút nào.

Nhưng cũng tốt, như vậy khiến ta cảm thấy đi theo họ cũng rất an

tâm.

Chương 485

Nếu không có chút thực lực, không có mấy chổi quét thì cũng sẽ không làm những chuyện như vậy.” Hỏa Linh Xà lúc này nghe đối phương nói chuyện xong, đại khái cũng hiểu, thực ra trong lòng cũng muốn như vậy.

“Được rồi, ta đi vào trong nghỉ ngơi trước, không đi cùng nữa.

Đến nơi đó, có chỗ nào không hiểu thì hỏi ta là được rồi.

Ta đã tu luyện ở trong này lâu như vậy, nếu không nghỉ ngơi nữa thì ta sẽ chết mất.” Hỏa Linh Xà nhìn Trương Phương làm chuyện này, hình như trong lòng rất vui vẻ, cũng không nói nhiều nữa.

Chỉ cần, những chuyện này hiện tại, có thể khiến Trương Phương hài lòng thì được rồi, thực ra, nó cũng muốn giúp đỡ, bởi vì những chuyện khác hình như nó cũng không làm được gì.

Hiện tại thì, thấy đã đạt được mục đích, vậy thì đi nghỉ ngơi còn hơn là cứ hao tổn như vậy.

Chúc Dung đối với tiểu gia hỏa trên người này hiện tại cũng càng ngày càng yêu mến.

Xem ra là có duyên phận, có thể vào lúc này, có linh thú như vậy, cũng không phí công phu.

Hiện tại thì, thực ra vì tiểu Hỏa Linh Xà mà Trương Phương nhiệt huyết sôi trào.

Đã đối phương muốn đi thì cứ đi thôi, vậy thì ở một số chuyện, cần phải thử, vạn nhất, nếu có thể thành công, thì đó cũng không phải là chuyện không thể.

“Trong lòng ta cũng hiểu rõ, hiện tại thì, khi biết chuyện này,

khẳng định không muốn tiếp tục dừng lại, phải đi ngay thôi!" Thấy biểu cảm và động tác của Trương Phương, thực ra trong lòng Chúc Dung và Lục Áp hiện tại cũng hiểu rõ.

Đối phương có cảm giác như vậy.

Không, trong lòng họ cảm thấy, đối phương muốn làm chuyện như vậy cũng không sai, dù sao, chuyện này đối phương cũng đã chờ đợi lâu rồi.

Hiện tại thì, ở đây, thực sự không có lợi ích nào cho Trương Phương.

Vậy thì Trương Phương với tâm lý hiếu thắng khẳng định phải thử một chút, ở chuyện đó, trong lòng hắn cũng cảm thấy khá áy náy.

Tình huống lần này, có thể, sẽ có một số chuyển biến về cơ duyên.

Dù sao, đại khái cũng đã nghe đối phương miêu tả, Huyết Ma Thú hình như không dễ trêu chọc.

Nhưng, Trương Phương thì có thể để đối phương thử, còn kết quả thế nào, đến lúc đó lại xem vậy.

Có một điều tương đối tốt, hiện tại đối phương xuất hiện tình huống như vậy cũng không tệ.

Lời của Hỏa Linh Xà, họ nguyện ý tin tưởng, mặc dù, thời gian ở bên nhau tương đối ngắn, nhưng, tiểu gia hỏa này khi làm bất cứ chuyện gì đều có lý có cứ.

Hiện tại là mối quan hệ tương hỗ, như vậy, cũng không cần phải đi nói chuyện với nó, như hiện tại có rồi thì thông tin này cũng có độ chính xác.

Đây cũng là chuyện tốt.

Cầu nguyện, trong khoảng thời gian sau này, đừng xuất hiện

chuyện đáng sợ thì tốt rồi.

“Đã vậy, hiện tại hai người đều có nhiều bảo bối như vậy, ta cũng cần phải sắm sửa một ít trang bị, nếu không thì con đường tiếp theo, đi thế nào đây?

Chẳng lẽ lại để ta là một cái bình dầu kéo lê hai người sao?

Ta vừa thử tu luyện pháp môn này, nhưng nội khí không đủ.

Sau khi vào đây, không có cơ duyên tốt.” “Ta sau khi vào đây tu luyện thời gian tương đối ngắn, phần lớn thời gian đều ở trạng thái tiêu hao, có lẽ cũng không có cách nào khác rồi.

Cho nên, nếu lúc này lại muốn đột phá thì khả năng không lớn.

Theo ta thấy, đã đều phải tiêu hao năng lực, vậy chi bằng dùng năng lực này để làm một phi vụ lớn, có lẽ, sẽ có cơ duyên khác biệt.

Chẳng hạn như quanh những con ma thú lợi hại như vậy, thực ra sẽ có những bảo vật khác biệt tồn tại, chỉ là, những thứ đó tương đối, có lẽ không quý giá như vậy.

Dù sao, ta đi cũng sẽ không chịu thiệt.” Trương Phương hiện tại nói chuyện cũng rất có lý có cứ, nhưng những lời này, trong lòng hắn tự nhiên hiểu rõ nhất.

Có chút giống như bà chủ quán bán dưa tự khen dưa của mình, dù sao, hắn cũng có tư tâm ở đó.

Chuyện này muốn làm, khẳng định trước hết phải được mọi người đồng ý.

Sau đó, khi làm chuyện này, cũng sẽ có một số nguyên nhân và lý do, họ cũng đã đồng ý, những lời này cũng tốt.

Chỉ là, chuyện này mọi người đều nhìn thấu nhưng không vạch trần.

Dù sao mọi người đều là huynh đệ, làm những chuyện này đều có thể hiểu được.

Thực ra, cũng không cần nhiều lý do như vậy, đều sẽ giúp đỡ.

“Chỉ là, ta muốn hiếu thắng thì cần phải quy hoạch lộ tuyến.

Nếu ta dựa theo lộ trình hiện tại mà đi vào, trong thâm sơn, thực ra những nơi lệch khỏi lộ tuyến càng ngày càng lớn.” Chúc Dung nói, thực ra, trước đây, y cảm thấy dựa theo hướng dòng chảy mà tìm kiếm, nhưng, dựa theo nơi Huyết Ma Thú xuất hiện mà xem, lại có sự sai lệch lớn so với dự kiến.

Chương 486

“Nhưng, nếu ta đi thì hệ số nguy hiểm khẳng định cũng sẽ cao.

Không, dựa theo nơi ta hiện tại muốn đi là Ma Thú Sơn Mạch.

Như vậy thì, đồ vật của ta đều có nguyên bản.

Một dãy Ma Thú Sơn Mạch, thực ra, có tổng cộng bốn con Ma Thú.

Đối với con Ma Thú mà Trương Phương hiện tại muốn lấy, trong lòng ta không có sự chuẩn bị quá lớn.” Trước đây có nhiệt huyết, nhưng, khi đặt chân lên con đường thực tế thì cũng phải suy nghĩ kỹ làm thế nào mới có thể thực hiện, sau đó so sánh thực lực để đưa ra quyết định.

Chuyện muốn làm thành công, cũng không thể chỉ dựa vào sức mạnh mù quáng.

“Hiện tại thì, trong lộ trình đối phương đưa cho ta, ta hiện tại nhìn thấy, mỗi người chúng ta đều cần phải luân hồi tu luyện.

Như vậy, mới có thể duy trì tinh lực dồi dào.

Có sự bổ sung thực vật, cũng phải thêm vào hiện tại thì đều có một số cơ duyên dự kiến.

Đến lúc đó có thể dùng một số phương thức sau đó để săn bắt thực vật.

Sau khi vào đây, ta không thể lại có lòng nhân từ nữa, bởi vì khi ta ở nhân gian thì không giống như vậy.” Lục Áp nói, tuy rằng ngày ngày làm việc thiện là một chuyện tốt, nhưng sau khi vào đây, những kẻ ác nhân trong hoang mạc đều… Nhưng ở đây những người bình thường rất ít, nếu gặp phải thì khẳng định phải đối đầu với đối phương mà

làm.

Nếu không thì khẳng định cũng không có kết cục tốt đẹp.

Chuyện này cơ bản không có chỗ để thương lượng.

Ở đây, cơ bản, kinh nghiệm cũng không đặc biệt phong phú.

Sau này, một số người giao tiếp nhiều hơn lại đang tiêu hao sinh mệnh.

Hiện tại có thể đi ra ngoài không, trong lòng Lục Áp cũng không có một phương hướng chính xác.

"Cũng có thể được, dù sao không phải có Hỏa Linh Xà sao?

Đến lúc đó có thể nói cho ta biết nên đi ra ngoài.

Tuy rằng chuyện này, có thể sẽ có chút khó khăn, nhưng cũng sẽ không quá khó khăn chứ?" Trương Phương nghe đối phương nói vậy, trong lòng rất cảm kích, lập tức ở chuyện này, họ nguyện ý giúp đỡ.

Nếu cứ như vậy, chuyện của Trương Phương sẽ dễ dàng hơn nhiều, thực ra giải quyết cũng tương đối thuận tiện, nhưng, hắn cũng đang nghĩ, khi đi ra khỏi đây.

Cảm thấy lẽ ra cũng không đặc biệt khó khăn.

Hỏa Linh Xà đã có nhiều tổ tông như vậy, đều sẽ truyền thụ kinh nghiệm cho hậu thế, chẳng lẽ không có cách nào để đi ra ngoài sao?

Vì vậy, sau đó, hắn cũng đã hỏi đáp án của nó, xem rốt cuộc là chuyện gì.

Một con tiểu Hỏa Linh Xà khác thò đầu ra, nghe lời Trương Phương xong thì nói với hắn: "Tuy rằng, hiện tại tình hình mọi người đều quen thuộc đường đi, nhưng con đường nào là lối ra, mọi người chúng ta ai cũng không biết.

Ta chỉ sống sót ở đây, cũng không biết thế giới bên ngoài lớn đến mức nào.

Từ trước đến nay chưa từng có một con Hỏa Linh Xà nào thực sự đi ra ngoài.

Cho nên, nếu ta biết những thông tin này thì chỉ có thể tránh né nguy hiểm, sau đó tìm nơi thích hợp để cư trú.

Đó là lộ trình mà tổ tông ta đã đưa cho ta, ý là như vậy.

Còn về chuyện muốn đi ra ngoài, thực ra, theo ta thấy, rất khó khăn." Nghe những người này lẽ ra là ở bên ngoài, cũng không biết vì nguyên nhân gì, dù sao cũng biết, ở đây cơ bản đều là ác nhân.

Nhưng, nhìn thấy Trương Phương thì lại có vẻ mặt thiện, cũng không giống như những người trước đây.

Có lẽ gặp gỡ nhau là có chút không may.

Hiện tại có tài phú vạn thiên nhưng không ra ngoài được, thực ra, cũng đều vô ích.

Đương nhiên, cách nói này, không phải là Hỏa Linh Xà hiện tại đang có, trong lòng những người khác thực ra cũng có, chỉ là đều không nói ra mà thôi.

Hiện tại nói ra những lời này cảm giác có chút phá hỏng tâm trạng rồi.

Mọi người vừa mới đi vào, thực ra, các loại chuyện đều chưa thực sự hoàn thành.

Lúc này mà nói ra những lời này, trong lòng khó tránh khỏi cũng có chút thất vọng.

"Không, ta cảm thấy tìm một hướng dòng chảy, ghi nhớ con đường chính xác nhất, sau đó dù cho nó và nơi cần tìm có nam bắc đối

ngược, nhưng, khi muốn rời đi, cũng tương đối thuận tiện.

Đương nhiên, con đường như vậy khẳng định có hiểm trở.

Không, đã ở trong này rồi thì cơ bản cũng không thể tránh được." Hỏa Linh Xà nhìn ba người vẫn không nói gì, trong lòng nghĩ, có lẽ trong lòng họ cũng cảm thấy khả năng của chuyện này không lớn, cho nên, không thể đưa ra quyết định.

Chương 487

Đương nhiên muốn giúp đỡ những người này, còn về những chuyện sau này nên làm thế nào, trong lòng nó cũng sẽ có một số cách nghĩ.

Hiện tại nói những lời này với đối phương, cũng chỉ là đưa ra một ý kiến tham khảo mà thôi.

Còn về trong khoảng thời gian sau này, trong lòng đối phương sẽ nghĩ về những chuyện này như thế nào, thì không thể biết được.

Hiện tại thì, ba người vốn dĩ đều không có chủ kiến, bởi vì, ba người đối với những chuyện gặp phải trước mắt này quá xa lạ, cũng không rõ, nên dùng phương thức nào mới là thích hợp nhất.

Nhưng, hiện tại có người đưa ra lời khuyên thì tốt nhất nên lắng nghe.

Như vậy, cũng có thể phân tích cục diện trước mắt, không đến nỗi không có chút chuẩn bị nào.

"Vậy nếu dựa theo cách đó, ta rời đi thì cái giá phải trả có quá lớn không?

Ta cũng hiểu rõ, đã vào đây rồi thì khẳng định phải đi ra ngoài, chuyện này sẽ không dễ dàng.

Nhưng, trong lòng ta đang muốn hạ thấp chuyện này một chút.

Dù sao gặp phải chuyện như vậy ai cũng không muốn.

Ta muốn rời khỏi đây, đến lúc đó ra ngoài có thể sẽ gặp chuyện gì ta không rõ.

Đừng để đến lúc đó đều không xong.

Ở đây không bị người khác giết chết, nhưng sau khi ra ngoài lại bị người khác hại chết, như vậy thì chẳng phải cũng quá thiệt thòi sao?" Lục Áp thì mỗi lần đưa ra quyết định đều tương đối dễ dàng hơn.

Sau đó, ở chuyện này, có thể là loại người đa nghi hơn, nhưng, mọi người đều có cách nghĩ như vậy rồi, ai cũng không dễ dàng sống sót.

Nhưng, trong tình huống hiện tại, không ai có thể ở chuyện này lại có ý kiến khác.

Nếu không ở chuyện này có thể có cái nhìn khác thì cơ bản cũng không quá khả thi.

Chỉ là, đối phương đã đưa ra câu trả lời như vậy, thực ra, trong lòng họ cũng đã có một đáp án xác định rồi, không đến nỗi bối rối như trước đây.

Nhưng, có một số chuyện không dễ dàng thay đổi, cho nên, mọi người cảm thấy, hỏi lại sẽ tốt hơn một chút.

"Chuyện này thì ta không có cách nào trả lời rồi, bởi vì, có những lúc những chuyện ta làm, căn bản không phải vì ta.

Xuất hiện tình huống hiện tại, mọi người đều không muốn, ta cũng không muốn thấy.

Ta thực ra cũng không biết, đã núi cùng nước tận tưởng không lối, mọi người đều sẽ gặp cảnh sắc khác biệt, vì sao không thử một chút chứ?" "Như một người bạn, muốn có được tất cả những thứ có thể có được ở đây.

Chẳng lẽ lại uổng công sao?

Tâm thái của mỗi người không giống nhau, cho nên nhìn tốt một chút.

Không chừng, sau khi ra ngoài mọi chuyện đều không có.

Ở đây có thể công lực đại tăng, sau khi ra ngoài cũng không có chuyện gì.

Hiện tại thì suy nghĩ nhiều chỉ sẽ làm nhiễu loạn lựa chọn của ngươi." Tiểu Hỏa Linh Xà khá thông minh, bởi vì tuổi còn nhỏ nên nói chuyện không kiêng nể gì, những chuyện cần cân nhắc tự nhiên cũng không nhiều.

Sau khi ít bị hạn chế, thực ra cũng có một loại ưu thế, sau đó khi nói chuyện với mọi người cũng mang một vẻ thú vị.

Ba người nghe xong đều cảm thấy lời của đối phương cũng gần đúng.

Trương Phương cảm thấy rất hợp duyên với tiểu gia hỏa này, bởi vì cách nghĩ của hai người đều giống nhau.

Nếu hắn cũng sợ nguy hiểm thì ngay từ đầu đã không muốn tranh giành những thứ đó rồi.

Bởi vì hắn cảm thấy những thứ này đều hư vô phiêu miểu, chỉ có mạng sống mới là quan trọng nhất.

Nhưng nhìn hiện tại thì, mọi người đều giữ lại mật bảo, thực sự không được thì rút lui.

Luôn tốt hơn là không tranh thủ gì cả.

Nếu hiện tại mất đi cơ hội này, trong lòng khẳng định sẽ vô cùng hối hận.

Hắn trong lòng cũng hiểu rõ, cơ hội như vậy gần như khó gặp được, trong tình huống như vậy.

Nếu không làm một số chuẩn bị nữa, thì thực sự là bạo điển thiên vật rồi.

“Xem ra cách nghĩ của hai chúng ta đều giống nhau.

Đã vậy thì, chọn cho ta một con đường đi.

Đã, ngươi cũng tương đối quen thuộc con đường bên kia, ba người chúng ta mù mịt không rõ chuyện gì.

Chương 488

Dựa theo hướng dòng chảy, ta đi thì cũng không nhất định là con đường chính xác nhất.

Đánh dấu tất cả những con đường mà ngươi biết lên một tấm bản đồ, sau đó, ba người chúng ta sẽ tìm cách tìm con đường nhanh nhất." Trương Phương nghe đối phương nói vậy thì cũng có chút kích động.

Nhưng, Trương Phương đã tập hợp toàn bộ ý kiến, nói cho Hỏa Linh Xà biết ý kiến của hắn.

Chuyện này không có chỗ để thương lượng.

Đã quyết định đi con đường này thì không thể quay đầu lại được.

Đối với Hỏa Linh Xà, tuy rằng biết tình hình đường đi như thế nào, nhưng nên làm thế nào, gần đây có lẽ cũng không quá rõ, dù sao có lúc, loài thú thì không phải con người, ở trí tuệ có phần khiếm khuyết.

Không, nhưng tìm kiếm chuyện này, nếu giao cho nó làm, như vậy thì chuyện sẽ dễ làm hơn một chút.

"Như vậy thì tương đối đơn giản.

Thực ra trong đầu ta cũng có các loại bản đồ, sau đó xoay quanh một chỗ.

Mọi người đều ở chung một nơi, sau đó vốn dĩ sẽ có bản đồ, không cần bản đồ, không cần bản đồ.

Ta đã khắc ghi rõ ràng cho ngươi rồi, đến lúc đó kết hợp với tấm bản đồ của Trương Phương, ngươi sẽ biết nên đi tìm." Tiểu Hỏa Linh Xà hiện tại nghe Trương Phương nói xong thì gật đầu, xem ra có một số ý kiến chung, như vậy thì cũng sẽ không cảm thấy quá lúng túng,

bởi vì có một số chuyện, xem ra, bản thân sẽ xảy ra.

Nếu cứ sợ hãi thì chuyện cũng sẽ không có kết quả tốt đẹp nào khác.

Đã đi mạo hiểm một số thứ, nếu có thể lấy được mà không gặp bất kỳ rắc rối nào, thì như vậy, lấy được đồ vật, cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Sau khi mọi người đều gật đầu, Hỏa Linh Xà cuối cùng cũng giao phó những thứ trong tay nó, sau đó xuất hiện trên đầu đối phương.

"Cho nên ta có thể thông báo những con đường, đều an toàn không nghi ngờ gì.

Hiện tại tuy rằng không biết lối ra ở đâu, nhưng cũng không rõ, nếu ma thú nhiều như vậy, hiện tại bốn con ma thú lại đứng đầu thiên địa, mỗi loại muốn lấy đi một con, hệ thống này khẳng định sẽ có chút sụp đổ, nhưng sụp đổ đến mức nào thì cũng không quá rõ.

Những điều này đều là sư phụ nói với ta lúc trước.

Hiện tại có thể gặp phải tình huống hiện tại, cũng là chuyện chưa từng có từ trước đến nay, cho nên cứ đi từng bước một vậy." Mọi người hiện tại đều đã đưa ra quyết định này, coi như một cuộc mạo hiểm.

Ban đầu khi mới vào thì cảm thấy có thể sẽ không sống sót ra ngoài, đã như vậy thì mọi người cũng có thể như vậy rồi.

Lục Áp cũng nghĩ vậy, trước đây y nghĩ nếu ra ngoài thì nên làm thế nào, sau đó rơi lệ.

Dù sao, hiện tại y cảm thấy, đối phương cũng là người vô tội, cũng không làm hại người khác.

Sau đó lại muốn giết chết.

Hiện tại mọi xã hội lớn, sau này tiền đồ cũng sẽ tốt.

Nếu chỉ vì làm sai mà bỏ qua, thì trong lòng y cũng sẽ rất coi thường.

Giống như hiện tại xuất hiện tình huống này hình như cũng vậy, nhưng hôm nay ta muốn đi xông pha một phen.

Kết quả cuối cùng mỗi người sẽ thế nào?

Nếu, trong khoảng thời gian sau này, mọi người đều có thể đi ra ngoài, thì tự nhiên là chuyện tốt nhất.

Nhưng nếu không đi ra ngoài, thì cũng không thể ở chuyện này lại oán trách quá nhiều lựa chọn sao?

Đã lựa chọn rồi, thì phải gánh chịu hậu quả.

Hỏa Linh Xà đã nói rõ ràng như vậy rồi.

Vậy thì ba người lại ở chuyện này tiếp tục do dự thì cảm thấy đều không có dáng vẻ đàn ông.

Đã như vậy thì đi xông pha một phen thôi, dù sao hậu quả thế nào, trong lòng đại khái cũng rõ ràng rồi.

Sau khi xem bản đồ cũng có chút hy vọng, nơi phía nam đó có lẽ sẽ có một số băng xuyên, như vậy thì nước cũng có sự kết hợp.

Dựa theo cách nghĩ của Trương Phương, cứ đi về phía trước trước, còn về việc có thể gặp phải hay không, thì chỉ có thể xem vận may của mỗi người.

Dù sao, những chuyện này cũng là có thể gặp nhưng không thể cầu.

Có thể một lần ở trong bí cảnh này, có được tất cả những thứ, tuy rằng, không biết có thể mang ra ngoài hay không, nhưng cũng là người có duyên, dù sao cũng sẽ không ở chuyện này quá khó xử.

Đương nhiên, đây đều là một số cách nghĩ tương đối tốt rồi, còn về sau này sẽ xuất hiện tình huống như thế nào, thực ra, ai cũng không rõ, chỉ là trong lòng họ đều có một số cách nhìn tương đối lạc quan.

Như vậy thì trên con đường lần này cũng sẽ không cảm thấy khó khăn nhiều.

Bên ngoài bí cảnh, những người đó trong lòng vô cùng lo lắng.

Chương 489

Một bộ phận người bắt đầu thăm dò hành động của ba người, dù sao bọn họ cũng đang đối đầu với thế lực của nhiều vương quốc như vậy.

Mặc dù, sức mạnh của ba người cũng không lớn, nhưng nếu họ có được thuốc giải thì đó sẽ là một mối nguy hiểm đối với đế quốc.

Đương nhiên, họ cũng hiểu rõ nhiệm vụ, phải loại bỏ mối đe dọa này, nếu không thì trở về cũng không có cách nào giao phó.

Tuy rằng, hiện tại đã tiến vào bí cảnh, chín mươi phần trăm khả năng cơ bản đều không ra ngoài được.

Nhưng có một khoảng thời gian dài hơn có thể để họ cân nhắc thêm.

Vì vậy, vì những khả năng đó, cũng bắt buộc phải làm theo tất cả những cách này.

Nếu không thì cấp trên lại bắt đầu nói những lời đó, thì không còn bất kỳ hy vọng nào nữa.

"Lần này thì, ta cũng không biết ba người đó sau khi vào thì tình hình thế nào.

Ta tổng không thể vào được, lối ra hiện tại cũng không quá rõ ràng.

Nhanh chóng đi tìm đại trưởng lão, hỏi tình hình bên trong, có lẽ, đối phương sẽ hiểu rõ hơn một chút.

Ta lại phán định lối ra ở đâu, ta sẽ chặn ở lối ra.

Như vậy thì tình hình sẽ tốt hơn.

Nếu dựa theo thời gian của người sống lâu nhất, ta đi suy đoán sau khi họ đợi xong thì có thể lên trên giao phó rồi." "Dù sao, Hồng Hoang, cũng không phải là nơi bình thường, người ở trên cũng sẽ không có cách nghĩ đó, đi vào trong một chuyến." Những người làm việc bên dưới, tự nhiên không có những cách nghĩ đó.

Khi làm việc đều tương đối thực tế, lúc đó cảm thấy nên làm như vậy, nhưng mọi người đều tham sống sợ chết, sau khi hiểu được những phương thức khác, thì cũng sẽ dựa theo những phương thức khác mà tiếp tục tiến hành.

Chỉ cần không quá khó khăn khi báo cáo chuyện này, trong lòng cũng sẽ có sự cân nhắc.

"Nhưng, ta không phải lúc đó đã nhận lệnh bảo ta tìm thi thể mới được sao?" Lời nói của tiểu thuộc hạ lúc này cũng có chút rụt rè.

Chuyện này, y cũng không thể tự quyết định.

Chỉ là, trong lòng y cũng hiểu rõ, hiện tại nếu xuất hiện chuyện này, thì trong khoảng thời gian sau này, thực ra người chịu thiệt lại là những người đó.

"Lời nói đều bị ngươi cướp rồi, vậy thì đừng nói nữa.

Ai cũng biết Hồng Hoang bí cảnh là một nơi như thế nào, ai sẽ đi vào chứ?

Ngươi xem, ta đi vào, chúng ta có mạng trở về sao?

Quả thực là đầu óc gỗ mục, không biết làm chuyện gì cả." Người này tên là Thượng Quan Trữ, chuyện của hắn hiện tại đang phụng sự cho Nam Quốc, nhưng, đối phương hiện tại cũng không muốn cục diện ba nước đối lập nữa.

Hiện tại những chuyện còn lại, cũng bị người khác cản trở.

Vốn dĩ, đừng ở chuyện này lại cố chấp nữa, trong mắt hắn khi nhìn lại những vấn đề này, đều không thấy có vấn đề gì.

Nhưng, tình hình hiện tại, cũng không có cách nào.

"Đúng vậy, đầu óc ta quá ngu muội, vẫn luôn không xoay chuyển được.

Ta ở đây chờ lâu như vậy, nếu đối phương không ra ngoài, thì thực ra, chuyện cũng gần như đã định rồi.

Ta đối với vấn đề này không suy nghĩ quá kỹ lưỡng." Quả thực, dù sao hai con đường đều là chết, vậy thì cứ đi theo đại nhân Thượng Quan trước vậy, dù sao cũng có thể sống thêm một đoạn thời gian ở thế giới này.

"Tiểu tử này có chút đầu óc rồi.

Nếu lại nói những lời không có não, ta cũng không giữ được mạng.

Tình hình hiện tại nguy hiểm đến mức nào.

Nhìn ngươi vốn dĩ rất cơ trí, ở bên cạnh ta, đừng đến lúc đó lại gây thêm một đống rắc rối cho ta." Thượng Quan Trữ trong lòng đương nhiên cũng lo sợ.

Lần này thì, số người y dẫn theo, thực ra cũng nhiều, nhưng, năng lực lại không được tốt.

Nhưng, người ở trên hiện tại đang lúc dùng người, cũng sẽ không để lại người tốt cho y.

Ở trước đây, y đã làm tốt bài tập, lúc đó năng lực của những người đó không tệ, trong lòng y làm gì cũng lo lắng, nếu bị sa thải, thì chỉ có thể tìm đường khác rồi.

Chỉ là, những người bên cạnh tự nhiên không thể nói ra một số

chuyện.

Những mệnh lệnh mà người ở trên đôi khi ban bố, cũng là ý khí dùng sự, trong lòng y cũng hiểu rõ, nhưng, lo lắng sẽ tồn tại.

Vốn dĩ, trước đây, trong lòng y đại khái cũng hiểu rõ những chuyện đó, nhưng, dựa theo những cách nhìn hiện tại mà đi, thì tâm tư của y cũng không quá khó nắm bắt.

"Vậy tiếp theo, đại nhân Thượng Quan, ta cần làm những chuyện gì sao?" Vốn dĩ cũng không có lợi ích nào khác ở đó, cũng phải vì sự sống còn của mình mà tìm một số lối thoát.

Chương 490

Nhưng, người ở trên vốn dĩ chú ý nhiều rồi, lại quay lại chú ý những nhân vật nhỏ này sao?

"Không sao, tình hình hiện tại, trước hết hãy liên hệ tốt với người thân của ngươi đi.

Còn những chuyện sau đó thì, ta cũng không thể quyết định.

Chỉ là, bao gồm cả những người bên dưới, đều truyền lời, cẩn thận cái lưỡi của mình.

Nếu thực sự tin tức đó truyền ra ngoài, ta một mình cũng không thoát được!" Những lời này, cũng có sự cân nhắc của hắn.

Muốn để hắn hiện tại tin ai thì không thể.

Trong lòng hắn hiện tại cũng không yên, quyền lực chỉ càng lớn mới có thể khiến mạng sống của hắn lưu lại càng lâu.

Chỉ là, cái giá phải trả để leo lên cao cũng không phải người bình thường có thể gánh vác được.

Trong một nơi khác của Hồng Hoang bí cảnh, bản đồ mà tiểu Hỏa Linh Xà đưa cho rất hữu dụng.

Cơ bản những nơi hiện tại tìm thấy, đều không khác biệt nhiều so với những gì đối phương nói.

Có thể có một số thay đổi nhỏ, nhưng, những điều đó cũng không quá quan trọng.

Dù sao, nơi này lại có thể gặp được, đa số mọi người, muốn thì, vị trí đó, cùng với sự trôi chảy của thời gian mà xuất hiện những thay đổi, hiện tại xem xét, cũng là một chuyện bình thường.

Không, hiện tại xem xét những chuyện này, trong lòng hắn đại khái cũng có một số cách nghĩ, cảm thấy, những rắc rối gặp phải này dường như không đơn giản.

Bởi vì, ở đây chỉ có những thay đổi nhỏ, vậy thì lại chứng minh, người ở đây, cũng không, vậy thì rất nhiều chuyện, cần phải tính toán lâu dài.

"Hiện tại thì, đi về phía trước, bắt đầu khó gánh vác mà tiến lên rồi.

Dù sao, Huyết Ma Thú cũng không phải là động vật bình thường.

Nơi nó tồn tại, không phải động vật nào cũng có thể chịu đựng được." Tiểu Hỏa Linh Xà đang giải thích một số điều.

Nghe lời Hỏa Linh Xà nói xong, Trương Phương trong lòng cũng rùng mình một cái.

Khó trách, hiện tại khi đi về phía trước luôn cảm thấy hô hấp có chút không thuận lợi.

Ban đầu, mọi người đều cho rằng là do nguyên nhân cá nhân, không ngờ hiện tại Hỏa Linh Xà nói rõ mọi chuyện xong, trong lòng mới hiểu được.

Mọi người đều hỏi nhau, thấy triệu chứng cảm nhận của mọi người đều giống nhau.

Cũng tin những điều đối phương nói.

Cũng vậy, nơi hiện tại, thực ra, không thích hợp cho con người sinh sống.

Muốn ở trong tình huống này, phát huy trạng thái đỉnh phong, có lẽ không quá dễ dàng.

Chỉ là, mọi người đều đã đi vào rồi, đi tiếp về phía trước có lẽ có

thể nhìn thấy tôn dung.

Chẳng phải cũng muốn xem thử, mở rộng tầm mắt sao, luôn tốt hơn là chưa từng thấy.

Nơi khó chịu nhất, là ở chỗ, mọi người đã nỗ lực rồi.

Kết quả phát hiện, trong lòng đã hạ một quyết định, không thể, những điều đó mới khiến lòng người phải chịu đựng sự dày vò.

"Thực sự muốn đi vào sao?

Nếu ta đi vào, có lẽ, ta thì, gia sản không có cách nào có được những thứ ta muốn.

Ta bắt buộc phải nâng nội lực lên điểm cao nhất, sau đó không ngừng chống lại hàn phong hiện tại.

Nếu không thì, nhiệt độ của ta sẽ bắt đầu mất đi càng ngày càng nhanh.

Như vậy thì ai cũng không bảo vệ được ta, dù cho ta có ra ngoài cũng có thể thoi thóp rồi." Lời của Lục Áp, cũng đã nói từ trước đây.

Tuy rằng đối với chuyện đi vào giữ thái độ hoài nghi, nhưng cũng không chống lại những lời đó.

Trong khoảng thời gian sau đó thì, cách nghĩ của hắn, cũng đã đồng ý.

Nhưng, hiện tại quyết định này trong lòng cảm thấy có chút không đúng.

Nếu, nếu dựa theo cách nghĩ hiện tại mà đi, thì Lục Áp trước đây cũng có chút quyết đoán.

Nhưng, quyết định hiện tại, trong lòng cảm thấy có chút không đúng.

Nếu, dựa theo cách nghĩ hiện tại mà đi, thì sau này mỗi bước đi đều sẽ không dễ dàng như vậy.

Chương 491

Hiện tại trong lòng hắn suy nghĩ cũng khá nhiều.

“Đều đã nói rồi, dù sao cũng phải thử.

Ta cũng không nhất định phải lấy được thứ ta muốn.

Ta sau khi vào đây, cũng hiểu được ý trời rồi.

Đương nhiên rồi, cũng phải xem có duyên phận với ta hay không.

Dù sao ta cũng là người cảm nhận được huyết nguyên tố.

Nếu, ta lần này không có cách nào kích phát trở thành loại nguyên tố tốt nhất, thì thứ này trên người ta cảm thấy quá tạp loạn vô chương, không có một chỗ nào có thể tinh tiến được.” Thực ra Trương Phương hiện tại nghe những lời đó của Lục Áp, trong lòng, thực ra, cũng đã cân nhắc lời của đối phương không sai.

Hắn cũng không phải không coi mạng sống của bạn bè như mạng sống của mình.

Nhưng, cũng có một số cách nghĩ mà, dù sao có một số chuyện, cũng có cái nhìn khác.

Có, cũng không có nhiều não chết.

“Đã vào đây rồi, ta đều đã đi lâu như vậy, nếu vô công phản hồi thì cũng không phải tính cách của chúng ta rồi.” Trương Phương cũng biết tâm tư của một số người ở đây như thế nào, tiếp tục nói: “Trước hết cứ đi xem thử.

Nếu thực sự không được thì chúng ta rút lui.

Kết luận như vậy hai bên có thể đồng ý không?

Nếu không muốn, ba người chúng ta ai cũng không cho phép đi.

Ta muốn, nhưng không muốn bị những thứ ở nơi này làm mê hoặc mà mất mạng.

Nếu không có sinh mệnh thì sau này mọi thứ đều không có ý nghĩa gì.

Hiểu rõ, ý ta nói những lời này là gì không?" Chúc Dung vừa rồi ai cũng hy vọng đối phương có thể lấy được thứ mình muốn, nhưng, sau khi vào đây điều kiện đều không giống nhau, dù sao cũng phải nói thật, nếu không thì mạng sống của mọi người đều khó giữ.

Dù sao cũng phải chịu trách nhiệm với tất cả mọi người chứ.

"Được, ta đồng ý cách nói đó." Trương Phương trước hết nắm giữ tình hình rồi mới đi, mọi người trong lòng đều không vui vẻ, chỉ có thể đồng ý.

Những cách nhìn đó, quả thực, cũng có chút tư lợi.

Tự kiểm điểm, nhưng cần sự giúp đỡ của mọi người.

Thực ra, hiện tại trong lòng cứ đi sâu vào một chút, nếu đến lúc đó tình hình thực sự quá nguy cấp thì không nên hành động trước, đến lúc đó tùy cơ ứng biến.

Dù sao trong lòng cũng không cam tâm.

Đã lâu như vậy rồi, dừng lại ở trình độ này mà vẫn không có tiến triển nào, những người phía dưới đều đã đuổi kịp, nhưng hắn lại không có thay đổi.

Tuy rằng, trong lòng hắn cũng hiểu rõ, việc tu luyện thứ này có thể liên quan đến thiên phú, chỉ là khi đo lường thiên phú, năng lực thiên phú của hắn cũng không thấp.

Vì sao trong tu luyện lại gặp phải bình cảnh, lâu như vậy rồi, đây là tâm kết của Trương Phương, nếu không giải quyết thì thực sự khó

an ổn.

Trong lòng mọi người tự nhiên đều không muốn chết, Trương Phương cũng vậy, nhưng có thể đưa ra quyết định như vậy, cũng chẳng qua là đã buồn chán đến cực điểm.

Muốn nỗ lực trong khoảng thời gian quá dài, sợ hãi thất vọng rồi, cho nên mới đưa ra cách nghĩ như vậy, cảm thấy hiện tại sinh mệnh thống khổ, sớm loại bỏ những chuyện trước đây.

Vì vậy, đã nói chuyện này, cũng hy vọng thực sự mọi người đều có một cách nhìn về chuyện này.

"Thực ra, cũng không có gì cần thiết.

Ta, Hỏa Linh Xà, một mình bám vào người các ngươi, sau một hai lần, sẽ không cảm thấy cái lạnh ở bên trong.

Dù sao ta là nguyên tố hỏa, có thể giúp làm ấm cơ thể.

Đương nhiên có một số chuyện ta cũng không làm được, nhiều hơn là phải dựa vào các ngươi.

Nếu khi chiến đấu bị thương hoặc như vậy, ta khó có thể liều mạng vì các ngươi mà tranh đoạt thế giới, cho nên phải tranh khí, nếu không thì sau khi đi ta cũng không có cách nào giúp đỡ." Hỏa Linh Xà hiện tại nghe Trương Phương nói ở đó, xoay xoay cái đuôi nhỏ, sau đó nói với ba người.

Đã đều thúc đẩy rồi, không thể để Trương Phương vô công mà trở về.

Ở trước đây cũng biết thông tin ở đây, bởi vì có đối sách, cho nên mới không nói cho Trương Phương biết những chuyện như vậy.

Chủ yếu là sợ những người này đa nghi, khăng khăng đòi đi một nơi, có thể trong lòng sẽ không quá thoải mái.

Nhưng, Hỏa Linh Xà cũng là người biết ơn, đã là hệ thống cộng sinh rồi, vậy thì mọi người cùng nhau trở nên mạnh mẽ thì đó là kết quả tốt nhất.

Trong lòng nó cũng có tinh thần vô tư cống hiến, không phải nơi nào, cũng đều một mình cố gắng, không nghĩ đến cảm nhận của người khác, hành vi tư lợi như vậy nó cũng sẽ không làm.

Chương 492

“Sớm vậy sao, vốn dĩ có bản lĩnh như vậy.

Nếu cứ như vậy, vậy ta lo lắng gì chứ?

Chúc Dung quả thực đã tìm được một bảo bối tốt.

Nếu, lần này, ta thực sự có thể lấy được thứ ta muốn, công lao của nó là lớn nhất.

Nếu không phải Hỏa Linh Xà thì ta có lẽ ở chuyện này, không có cách nào thực sự thực hiện được rồi.

Hai thứ đó, thực ra, đều không tệ, thực ra hai thứ cùng nhau đã làm nên ta.” Tuy rằng, Trương Phương trước đây trong lòng có một cuộc chiến tư tưởng, mọi người nhìn thấu nhưng không vạch trần.

Thì cũng chỉ cảm thấy, khi huynh đệ làm việc với nhau, cần phải bao dung lẫn nhau.

Vẫn luôn muốn đột phá tầng lớp hiện tại, nhưng vẫn luôn không có thời cơ thích hợp để đột phá cảm nhận lúc đó.

Nhưng hiện tại thì, ta lúc đó đã nói ra một số cách nghĩ.

Đối với việc này, tự nhiên là rất tốt, nhưng tình hình hiện tại, cũng không để người khác quyết định nữa, dù sao cũng phải làm một số chuẩn bị, nếu không thì trong khoảng thời gian sau này, làm sao mà phát triển tốt được?

Hiện tại xem xét thì, cũng không còn ghen tị với Chúc Dung nữa, có Lục Áp.

Chẳng phải hai người một người lấy Linh Hoa, Hỏa Linh Xà cũng sẽ không tìm đường khác, lúc đó đã tìm được loại này, thực ra, cả hai

người đều đã giúp đỡ.

Trong lòng Trương Phương khi nghĩ đến những chuyện này, có chút áy náy nhỏ đang lan tràn.

“A a, lúc này nói chuyện là vui vẻ nhất, nhưng, ở chuyện hiện tại cũng phải cẩn thận một chút.

Hiện tại đã gặp phải những vấn đề này, có lẽ sau này sẽ xuất hiện.

Chủ yếu có một chuyện, quan trọng là hiện tại rất nhiều vấn đề xuất hiện, ta cũng cần phải tự kiểm điểm.” “Nếu, ta hiện tại trên đường đi mà không làm một cách hợp lý, không phục tùng, cứ cứng rắn tiến vào, khẳng định vô công phản hồi.

Dù sao nhiều người mạnh mẽ như vậy đều không ở đây.

Nghe nói những người đã đi ra ngoài, có cấp bậc đều cao hơn ta.

Như vậy thì, nếu ta không cẩn thận nữa, thì thực sự quá sơ ý rồi.” Chúc Dung nhắc nhở đối phương.

Thực ra hiện tại nghe những lời này cũng có thể hiểu được ý của Trương Phương, cũng hiểu rõ.

Chủ yếu có một vấn đề là hắn vẫn luôn không đặc biệt để tâm đến chuyện này.

Nhưng Trương Phương đối với chuyện của Hứa Mặc vẫn luôn không có một chút nhiệt huyết nào, muốn khuyên răn mà trong lòng cũng hiểu rõ đối phương chưa chắc đã nghe lời.

“Ngươi nói có lý, ta hiện tại đi vào đi, ta chia xà phân cho ngươi.” Nghe xong những lời bàn luận của mọi người, Trương Phương đã tập hợp ý kiến, trong lòng cũng có một sự tính toán.

Tóm lại sẽ không lỗ mãng như trước đây, không hiểu chuyện gì mà cứ muốn xông về phía trước.

Như vậy thì không nhất định sẽ thất bại, nhưng khả năng chiến thắng cũng sẽ không đặc biệt nhiều.

Quả nhiên bản thân cảm thấy thân thể vô cùng nặng nề.

Lúc đó Hỏa Linh Xà cũng đang nghe ngóng tin tức, xem có thể kiên trì được đến bước nào, sau đó khi thấy không thể kiên trì được nữa thì mới nói ra lời này.

Sau khi chia xong Hỏa Linh Xà, trên người Trương Phương bắt đầu xuất hiện những cảm giác không giống như lúc nãy.

Thực sự có hiệu quả thần kỳ như vậy.

"Thực ra ta hiện tại có một cách giữ ấm tốt, chủ yếu là đợi đến khi trời tuyết, những người đó lạnh không chịu nổi thì đặt ta lên người, như vậy có thể làm ấm trở lại." Trương Phương đùa giỡn với con rắn nhỏ bên cạnh, nhìn mấy gia hỏa này đều đầu voi đuôi chuột, rất đáng yêu.

Hắn cũng không biết vì sao, đối với loại động vật mềm nhũn này cũng không có cảm giác bài xích, có lẽ vì đối phương có thể giúp hắn đạt thành nguyện vọng.

Cho nên trong lòng khi nhìn thấy thì sẽ có mấy phần thuận mắt.

Nhưng đối phương nghe xong lời nói hình như có chút không tán đồng, cứ lắc lắc cái đuôi.

Sau đó, nó lại nói: "Điều đó không được, bởi vì hỏa diễm của ta và hỏa diễm của ngươi không giống nhau.

Tuy rằng ta có thể khiến mọi người cảm thấy vô cùng ấm áp, nhưng đó là một loại hỏa độc.

Dù sao, chỉ khi ở trong điều kiện cực kỳ lạnh giá, ta mới có thể tương trợ.

Nếu ở giữa mùa đông bình thường, ta mà bám vào cơ thể người khác, sẽ xuất hiện triệu chứng trúng độc, còn đáng sợ hơn cả bị đóng băng, chắc chắn sẽ vô cùng khó chịu." Sau khi nghe xong lời giải thích, mọi người trong lòng cảm thán thế giới rộng lớn thật kỳ diệu, những chuyện trước kia đúng là ếch ngồi đáy giếng, không thể hiểu nổi.

Rốt cuộc, một sinh vật như thế cũng sẽ có khả năng tự bảo vệ.

Bản thân nó cũng phải có một lớp ngụy trang, không thể sinh ra rồi tu luyện thành hình dạng đó mà không ai hay biết.

Chương 493

Bản thân nó phải có một thiên phú đặc biệt để tránh bị thiên địch quấy nhiễu, nếu không có chút bản lĩnh sinh tồn nào, cũng khó mà sống sót đến cấp độ hiện tại.

Giờ đây, họ thật may mắn khi phát hiện ra Hỏa Linh Thú và có thể chung sống hòa thuận với nó.

"Thì ra là vậy, vậy thì không còn nghi ngờ gì nữa.

Khả năng tương trợ trong điều kiện này, tổ tiên của ngươi cũng thật lợi hại.

Nếu không, sao có thể đối kháng với Thủy Mặc Thú để sinh tồn?

Có lẽ, các ngươi vốn quen biết nhau." Lời của Chúc Dung lúc này chỉ là một phỏng đoán táo bạo của cá nhân hắn.

Về những chuyện sau này, hắn cũng không suy nghĩ quá nhiều, dù sao chuyện về Hỏa Linh Xà rất ít người biết, chỉ sau này hắn mới biết rõ.

Hiện tại, nghe xong những công năng bẩm sinh của đối phương, hắn không khỏi suy nghĩ nhiều hơn, dù sao trong đây cũng có một mãnh thú.

Hỏa Linh Xà nghe xong lời đối phương cũng im lặng, không nói gì.

Trong lòng nó cũng nghĩ, kỳ thực tổ tiên nếu lúc đó không đối đầu với chúng thì cũng sẽ không bị bốn đầu ma thú giết chết.

Trong lòng nó cảm thấy bất công.

Giờ đây, chỉ còn lại những tiểu bối đang thoi thóp, đều bị người

khác coi thường, trong lòng chắc chắn ẩn chứa một ngọn lửa căm phẫn… Nhưng, trong lòng nó cũng rõ, muốn trở thành tồn tại có thể chống lại bốn con ma thú như bây giờ là điều không thể.

Vì vậy, đương nhiên nó sẽ tìm cách giúp đỡ những người này.

Nếu có thể biến những con ma thú đó thành tọa kỵ của mình, đãi ngộ chắc chắn sẽ không giống nhau, dù sao nó cũng cảm thấy trong lòng vô cùng sảng khoái.

"Tình huống của ta cũng có chút tương tự, nhưng trong đa số trường hợp, ta không thể nói cho các ngươi biết rốt cuộc là chuyện gì.

Đợi có cơ hội, ta sẽ kể cho các ngươi nghe sau." Chuyện này cũng không phải không nói được, Hỏa Linh Xà cũng biết, cảm xúc của nó lúc này hơi kỳ lạ, nhưng để không khiến Trương Phương lo lắng, nó đã nói vài câu trấn an.

Đại khái thì nó cũng thừa nhận chuyện này, chỉ là một số chi tiết cụ thể thì phải xem tiến độ phát triển sau này sẽ thế nào.

Trên con đường cực hàn hiểm trở phía trước, tuy nguy hiểm trùng trùng, nhưng mọi người đều có chung một niềm tin.

Đó là phải giúp đỡ đối phương, hoặc một cách nào đó, quan trọng nhất là phải thiết lập một quan niệm, hoặc dưới sự trợ giúp tạm thời, có thể chống lại những cơn gió lạnh giá của mùa đông.

Trong lòng cũng có thể chống đỡ để đi tiếp con đường, dù sao đường rất dài, nếu chỉ dựa vào nỗ lực của bản thân, không có sự giúp đỡ của Hỏa Linh Xà, có lẽ sau đó sẽ không còn chút sức lực nào.

Huống chi còn phải đối phó với người khác?

Căn bản là vùng vẫy trong tuyệt vọng, sau này thì không còn cách nào thực sự.

“Giờ ta nên đi đâu?” Chúc Dung hỏi Hỏa Linh Xà đang nằm trên người hắn.

Con tiểu gia hỏa này đa số thời gian đều trông như đang ngủ, hình như ngủ không đủ giấc, nhưng hắn cũng cảm thấy đáng yêu nên muốn hỏi.

Dù sao, trong một chuyện nào đó, hắn cũng không lớn lắm, nhưng, khi nhìn Hỏa Linh Xà, trong lòng hắn cũng không rõ là cảm giác gì, dường như có một loại tín nhiệm vô cớ tồn tại, trong lòng hắn cảm thấy khác biệt rất lớn so với trước đây.

Trước đây, hắn quả thực có chút cô độc, nhưng sau này, hắn tự thấy sẽ không còn như vậy nữa.

Kỳ thực, trong lòng hắn, vẫn luôn hy vọng sau này có một thần linh có thể bầu bạn, nhưng hắn chưa bao giờ đi tìm ma thú.

Bởi vì có Kiếm Linh, con tiểu gia hỏa Kiếm Linh đó thuộc loại khá tham lam, không thích người khác chia sẻ.

Nhưng nó lại không thể bầu bạn như một ma thú sống, chỉ xuất hiện khi có nguy hiểm.

Vì vậy, cả hai cũng tự thành toàn cho nhau, cũng không cảm thấy có gì.

Một loại cảm tạ, và chịu đựng cũng không phải rất tệ, cảm giác hiện tại, nhiều hơn là một sự ràng buộc.

“Ta đang ở trên Tuyết Vực, gần nơi ở của nó, cho nên phải cẩn thận, nếu không bị phát hiện, nó có thể chủ động tấn công, trí tuệ của nó cũng khá cao, không thua kém nhân loại, cho nên phải đặc biệt chú ý.” Giữa động vật và con người có sự tương thông về tâm ý, cho nên, khi Chúc Dung hỏi những chuyện này, kỳ thực, những con Hỏa Linh Xà nhỏ đó đều có thể nghe thấy lời trong lòng hắn.

Thái độ và tính khí cũng trở nên ôn hòa hơn, đây là một loại cảm giác tin cậy lẫn nhau, ngươi cho ta một phần, ta sẽ đền đáp một phần.

Cứ như vậy, tình cảm giữa hai người mới có thể lâu dài.

Những cảm xúc này, tuy nói với người ngoài sẽ có chút kỳ lạ, và cũng không rõ lý do, nhưng nếu để người khác biết những chuyện này, họ sẽ cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

"Đúng vậy, ta là người có nguyên tố tuyết, có thể cảm nhận được có một dao động năng lượng khổng lồ xung quanh đang tiến về phía chúng ta, cho nên hai người chúng ta hãy ẩn nấp trước.

Ta có lẽ có thể, vì ta dùng nguyên tố tuyết có thể ẩn giấu bản thể, lúc đó, nó sẽ không thể phát hiện ra sự tồn tại của ta trong một thời gian, nguyên tố của ta khá tạp loạn." "Căn bản không có cách nào tu thành, lần tiến vào này cũng có khả năng là do ngửi thấy mùi hỏa lực.

Vừa nãy Hỏa Linh Xà không nói sao?

Tổ tiên của nó đã bị bốn con ma thú giết chết, có lẽ bốn con đó có khứu giác đặc biệt đối với loại sinh vật này, có một ấn tượng.

Chương 494

Nếu không, cũng sẽ không liên hợp sức mạnh của bốn con ma thú để giết một con Hỏa Linh Xà, tổ tiên Hỏa Linh Xà tuyệt đối là một cao thủ, nếu không thì sẽ không phát động công kích lớn như vậy.

Cho nên, trong tình huống này, ý kiến cá nhân của ta là, các ngươi hãy đi ẩn nấp trước." Tuy rằng hắn hy vọng bạn bè của mình đều có thể giúp đỡ, nhưng trong tình huống này, hắn cảm thấy dùng cách đó để họ giúp đỡ cũng không có tác dụng.

Trong chuyện này, hắn có suy nghĩ riêng, không thể chuyện gì cũng để họ giúp đỡ.

Nhưng, nếu không đối kháng thì sẽ phải đợi tiếp.

Hắn chủ yếu cảm thấy cần dùng một số thiên phú đặc biệt, hoặc một cách nào đó mới có thể khiến con ma thú này hòa hợp và tâm ý tương thông.

Dù sao, hiện tại hắn không dùng sức mạnh thô bạo.

Ngược lại, sư phụ đã dạy hắn một cách: nếu thực sự muốn thuần hóa một đầu ma thú, chỉ cần nhỏ máu của mình lên người nó, lúc đó nó sẽ không còn cách nào để thoát ra.

Còn về tính cách hay những thứ tương tự, có thể từ từ tìm cách khác.

Dù sao, chỉ cần làm tốt những chuyện mở đầu, thì những việc còn lại cơ bản sẽ nằm trong tầm kiểm soát.

Đây cũng là ý định đại khái trong lòng Trương Phương.

Lúc đó, hắn không nói những chuyện này với những người bạn của mình, cũng cảm thấy sau những chuyện này có lẽ sẽ khiến họ

cảm thấy như bị ma ám.

Có liên quan đến một số đặc điểm trong cơ thể hắn, đặc biệt là thân thế của hắn, cho nên không có cách nào để nói những vấn đề này.

Hãy để những người bạn này rời khỏi nơi này trước, sau đó dùng cảm ứng khí để triệu hồi tất cả.

Nếu trong tình huống hiện tại, khi gặp nguy hiểm, họ cũng có thể kịp thời xuất hiện bên cạnh hắn, dù sao cũng không phải là chuyện gì cũng không giúp được.

Chủ yếu là vì hắn không muốn thân phận của mình bị bại lộ quá nhanh, có lẽ, trong thời gian sau này, trong lòng hắn cảm thấy, có thể sẽ gây ra một số phiền phức không cần thiết, cũng không xem xét tình hình.

"Vậy một mình ngươi có thể đối phó được không?

Nếu không cần chúng ta giúp đỡ?" Lúc này, khi nghe Trương Phương nói những lời đó, trong lòng cả hai người đều có cùng một nghi vấn.

Cảm thấy, trong chuyện này, hiện tại thì hắn đã ổn, muốn đi giúp.

Bất kể hiểm nguy phía trước lớn đến đâu, họ đều sẵn lòng đi, điều đó đều tốt, không thể vì một mình Trương Phương mà có suy nghĩ khác.

Họ cũng nghe được một số tin tức từ bên cạnh, tình hình hiện tại rất nguy cấp.

Không thể có suy nghĩ khác trong chuyện này, vì nguy hiểm, cho nên không thể để một người ở lại trong đó, nhưng nghe ý này.

Đối phương lúc này cảm thấy, dường như cũng vô cùng kiên quyết, cũng không rõ làm vậy là vì mục đích gì, chỉ là, khi nói những

lời này cũng nhìn Trương Phương như không muốn trả lời, trong lòng cũng có chút kỳ lạ.

Lúc đó, Hỏa Linh Xà lại đưa ra một lời giải thích khá tốt: "Cũng có thể không cần hỏi chi tiết như vậy trước, có lẽ sau này hắn sẽ kể cho ngươi nghe một lần.

Chuyện này quả thực có chút đột ngột, có lẽ hắn cũng có cách khác, lúc đó có thể đột nhiên xuất hiện bên cạnh đầu ma thú.

Nếu cần giúp đỡ, đồng tâm hiệp lực, cho nó một đòn chí mạng, cũng sẽ bất ngờ mà không lộ tẩy át chủ bài và thực lực của ngươi sớm.

Lúc đó ma thú cũng như con người, có trí tuệ mà rút về nơi của nó sớm.

Mấy cái kiểu như vậy thì không có cách nào thực sự hoàn thiện tốt chuyện này được." Hỏa Linh Xà khi nói chuyện cũng rất đáng yêu, sau đó không có ý nghĩ khác.

Cho nên, mọi người cảm thấy lời của nó, dường như nghe lúc này, độ tin cậy cũng rất cao, nghe xong cũng gật đầu.

Vì Trương Phương đã có quyết định trong lòng, vậy thì hãy làm theo những gì đối phương nói.

Dù sao, ba người trực tiếp phối hợp cũng rất tốt, mỗi lần tác chiến, cũng không phải không dùng cùng một cách tác chiến.

Chỉ là, trước đây, trong lòng vẫn luôn cảm thấy không có chuyện gì.

Lần này, mục tiêu thực sự quá lớn, mỗi người trong lòng đều có cảm giác căng thẳng, cho nên, trong lòng họ kỳ thực cũng không rõ liệu lần này có thể hoàn thành tốt được hay không.

Nhiều hơn là chỉ giữ lại át chủ bài, bảo vệ tính mạng của Trương Phương, nếu không, những chuyện còn lại, họ cũng sẽ không suy nghĩ nhiều nữa.

Hiện tại, Trương Phương nghe những lời này từ bạn bè của mình, kỳ thực trong lòng hắn rõ ràng, tất cả đều xuất phát từ sự quan tâm đối với hắn.

Trong lòng hắn đương nhiên cảm thấy vô cùng cảm kích, nhưng trong tình huống hiện tại không có cách nào để nói ra, sự thật thì quả thực có chút xin lỗi.

Nếu, trong thời gian sau này có thể đưa ra một lý do và lời giải thích tốt, hắn chắc chắn sẽ làm, chỉ là nếu nói bây giờ.

Hiện tại chiến tích không có cách nào để nói với họ, hắn cũng hy vọng họ có thể hiểu, trong thời gian sau này, nếu có cơ hội như vậy, hắn nhất định sẽ nói rõ với họ.

"Được, vậy thì giống như cách phục kích thông thường của ta, cứ đi chuẩn bị là được rồi, không cần lo lắng nhiều như vậy, dù sao, chuyện lần này, ta cũng nói rồi, ta xem xem, ta có thể không thất vọng trở về không.

Dù sao cũng phải thử một lần mới được.

Chương 495

Nếu không, cũng đừng nghĩ nhiều như vậy, ta cũng hy vọng các ngươi đều tốt.

Ba người chúng ta dốc toàn lực, cũng không nhất định có thể đánh được đầu ma thú đó, cho nên phải xem cơ duyên và duyên phận, giống như bây giờ có thể có được những thứ này vậy, ta cảm thấy nếu ta không có duyên phận đó." Lúc này Trương Phương trong lòng trăm mối ngổn ngang, trong lòng cũng có chút vướng mắc, bởi vì, trong lòng hắn rõ ràng, trong chuyện này, hắn sẽ có chút che giấu với những người bạn tốt của mình.

"Ta cũng sẽ bảo vệ các ngươi chu toàn, không thể để ba người chúng ta đều rơi vào nơi nguy hiểm.

Các ngươi bằng lòng cùng ta đi một chuyến, trong lòng ta đã vô cùng cảm kích rồi, càng không cần có những cảm xúc khác." Lúc này, hắn nói những lời này cũng là lời từ tận đáy lòng, tuy rằng hắn đã giữ lại một số bí mật trong lòng, nhưng, trong lòng hắn có chút không đành lòng.

Những người bạn này đều có tình nghĩa sinh tử, vài ba câu không thể nói rõ được những tình cảm đó.

Chỉ là, trong một số chuyện hiện tại, hắn cảm thấy cần cho họ nhiều cảm xúc hơn, đợi đến một ngày có thể nói thì hãy nói, dù sao cũng phải đợi hắn tìm được cha mẹ.

Hiện tại về thân phận của hắn và sư phụ thì hắn không muốn trả lời những tình huống tương tự.

Khi so sánh, trong lòng hắn luôn cảm thấy có chút bất an, loại cảm giác bất an này khiến hắn phải giữ bí mật này.

Hắn không muốn chia sẻ với ai, nhưng những chuyện này lại không tìm được ai để chia sẻ, không thể vì con người tuy có thân sơ gần xa.

Nhưng, trong cái thân sơ gần xa đó đều có một lớp màng bảo vệ bí mật, nếu phá vỡ lớp màng đó, mọi chuyện sẽ không có cách nào.

Mối quan hệ hiện tại rất tốt, khiến hắn cảm thấy chung sống cũng rất thoải mái, không cần thiết phải đổ mọi áp lực lên bạn bè, làm như vậy có lẽ, tình hình sau này sẽ phản tác dụng, đó cũng không phải là điều hắn mong muốn.

Kỳ thực, tâm tư của hắn vẫn luôn thuộc loại khá mẫn cảm, đối với những vấn đề này, hắn vẫn luôn có quan điểm riêng, không phải không đi làm những chuyện này, những chuyện này có thể không tồn tại.

"Được rồi, ta không nói nhiều nữa, ta nghe thấy tiếng bước chân đang đến, cẩn thận một chút." Có lẽ, cũng là vì một loại đặc thù trên cơ thể hắn, cho nên hắn có một loại dự cảm trước đối với những nguy hiểm xung quanh.

Dưới loại cảm giác này, hắn có thể phát huy tiềm năng dự đoán trong mọi việc.

Giờ đây mọi người nghe xong lời Trương Phương cũng gật đầu.

Những chuyện còn lại, kỳ thực, đến thời điểm mấu chốt hiện tại thì cũng không thể nói nhiều được nữa, họ cũng có thể cảm nhận được, khi Trương Phương dự đoán nguy hiểm sẽ đưa ra một lời cảnh báo, và họ cũng sẽ xuất hiện trước.

Hiện tại, theo những gì hắn nói, hãy ẩn nấp ở một nơi trước, chắc chắn là hơi xa, nhưng, tình hình hiện tại tốt, có đai truyền tống.

Hiện tại, Trương Phương cũng nhìn những người đang đến gần,

cơ bản đều đã rời đi, trong lòng hắn cũng thực sự yên tâm rồi, nếu không, trong lòng hắn lúc này cũng sẽ khó chịu.

Chuyện lần này, thật sự rất kỳ ảo.

Đợi khi hắn thấy Chúc Dung và Lục Áp đã đi được một đoạn đường rồi, lòng hắn mới nhẹ nhõm.

Chuyện lần này khiến trong lòng hắn vô cùng bối rối, đặc biệt là vấn đề lần này.

"Kẻ nhân loại nhỏ bé nào dám xông vào địa bàn của ta?" Khi Trương Phương đang tìm ma thú, hắn nghe thấy tiếng đối phương.

Lúc này khi nhìn, sau khi nhìn thấy dung mạo đối phương, hắn mới phát hiện, hóa ra tên gia hỏa này thật sự rất cao, trực tiếp khiến hắn phải ngẩng đầu nhìn, mà khi ngẩng đầu nhìn, hắn cũng chưa chắc đã nhìn thấy dung mạo đối phương.

Nếu là ma thú bình thường, thì trong chuyện này có thể nhìn thấy, có thể thấy, trên cơ thể của một vật khổng lồ như vậy, vậy mà chỉ có chút năng lực như thế, hắn cũng đành bất lực.

"Ta chỉ muốn nhìn xem thôi, ngươi quá cao rồi, ta căn bản không nhìn thấy dung mạo của ngươi." Trương Phương cũng không theo một quy tắc nào mà nói, hắn cảm thấy trong lòng đã mất mát quá nhiều, lúc này thì cũng chỉ có thể cố gắng mà nói chuyện với đối phương.

Nếu là chuyện khác, kỳ thực đều tốt, cũng là một số vấn đề khác, có lẽ cảm giác sẽ không tốt đến vậy.

"Cút về đi, nếu không thì chết." Tuyết Ma Thú cũng là một kẻ có tính khí, nếu là bình thường thì cũng chưa chắc đã thật sự chấp nhặt, chỉ là, gần đây những con ma thú trấn giữ bốn phương phát hiện ra trong cổ tịch xa xưa, vậy mà bắt đầu xuất hiện những hư tổn, nhìn là

biết do một số hành vi ở bên ngoài gây ra.

Chỉ là, nó vẫn luôn ở bên trong, cũng không rõ tình hình hiện tại, rốt cuộc là chuyện gì.

Cho nên, lúc này khi nhìn đối phương, trong lòng nó cũng có chút lo lắng, lẽ nào kẻ trước mắt này?

Nhưng, nó có thể cảm nhận được, uy áp của kẻ nhân loại này hơi yếu, nếu là nó thì không thể.

Chuyện cũng nhiều, tự nhiên không phải.

"Ta chỉ muốn nhìn dung mạo của ngươi thôi mà ngươi cũng không đồng ý sao?

Nếu thực sự không được, thì để ta nhìn một cái, sau đó giết ta cũng được, ta muốn xem ma thú trong truyền thuyết rốt cuộc trông như thế nào." Trương Phương nghe con ma thú này cũng không đến nỗi ngang ngược vô lý, quả nhiên, trên cơ thể những con động vật càng khôi ngô thì mọi mặt cũng càng tốt.

Ước chừng trên lời nói có kẽ hở, chiến tích cũng không muốn suy nghĩ quá nhiều về chuyện này.

"Ha ha ha ha được." Tuyết Ma Thú ở trong đó cũng khá lâu rồi, ngược lại chưa từng thấy nhân loại nào thú vị như vậy, chủ yếu là lẽ nào ma thú ở bên ngoài đều không lợi hại, còn kẻ nhân loại này thì, rất kiên trì, có thể chết cũng được?

Cách nói này, thật sự, lần đầu tiên nghe thấy.

Nếu đã như vậy, thì nó cũng muốn thỏa mãn tâm nguyện của đối phương.

Thế là, Tuyết Ma Thú cũng bắt đầu nói với đối phương: "Lên lòng bàn tay ta đi." Trương Phương trong lòng nghĩ tên gia hỏa này, được

thôi, tuy nhìn cao lớn như núi tuyết, nếu lúc đó đối phương không phát ra tiếng động thì hắn thật sự sẽ tưởng là một ngọn núi tuyết.

Chẳng trách ẩn nấp tốt như vậy, ở bên cạnh mà lại không phát hiện ra, đúng là nơi nguy hiểm nhất lại là nơi an toàn nhất.

Chương 496

Hắn cũng đã nghĩ vì mục tiêu quá nhỏ, nơi nguy hiểm nhất mới là nơi an toàn nhất, giờ thì lại vượt quá suy luận, hóa ra ở một mức độ nhất định, càng cao lớn cũng có thể trở thành tình huống này.

Hắn đúng là ếch ngồi đáy giếng, không nghe lời đối phương nói, sau đó, hắn lên lòng bàn tay của người ta.

Lý do tại sao hắn lại làm vậy?

Hắn cũng có vài suy nghĩ, dù sao thì cũng là một lần mạo hiểm, dù sao hiện tại bên cạnh cũng không có những người bạn tốt khác, cũng sẽ không gây uy hiếp đến tính mạng.

Lần này, hắn chỉ hy vọng vào lúc mấu chốt có thể nhờ Chúc Dung giúp một tay, ngược lại cũng không phải là thật sự muốn lợi dụng họ từ đầu đến cuối để giúp hắn đoạt được ma thú.

Trương Phương cũng không phải kẻ có thể làm ra chuyện đó, hiện tại gặp phải thời khắc nguy cấp như vậy, hắn cũng chỉ có thể làm rõ mọi chuyện mới được.

Nếu không, trong lòng hắn kỳ thực cũng có một số điều không thể thật sự buông bỏ, hắn cũng phải chịu trách nhiệm cho những lựa chọn mà mình trân trọng.

"Thì ra ma thú trong truyền thuyết trông như thế này, những ma thú trước đây thật sự là tầm thường quá.

Không ngờ thân hình có thể lớn đến vậy, thật sự giống như một thần thú cổ đại trên núi.

Quả nhiên danh bất hư truyền, đời này ta không hối tiếc nữa.

Tiền bối, nếu thật sự cần mạng của ta, cứ lấy đi." Trương

Phương nói xong những lời này thì nhắm mắt lại, nhưng trên tay lại ngưng tụ sức mạnh, đang chuẩn bị đâm xuyên lòng bàn tay, điểm lên giữa trán một vết máu màu đỏ, như vậy, đối phương thật sự có thể trở thành ma thú của hắn.

Bất kể uy lực lớn đến đâu, đương nhiên, những thứ này đều do sư phụ ban cho, cứ chết đi.

Dù sao hắn cũng không thể đợi lâu như vậy, không chỉ vì chuyện lần này, có những chuyện đều chôn sâu trong lòng.

Nếu không thì hắn đã không tu luyện khổ cực như vậy trong thời gian sau này, những chuyện cần phải đối mặt.

Đôi khi, những áp lực này đè nặng trên người, hắn cũng không chịu nổi, nhưng lại phải chịu.

Thật sự không biết vì sao, hóa ra, con người sinh ra lại có nhiều sự bất bình đẳng như vậy.

Cảm thán cũng chỉ là nhất thời mà thôi.

Kỳ thực, Hỏa Linh Xà sau khi nghe những lời của đối phương, mới biết được mị lực của Trương Phương lớn đến vậy, mới khiến hắn lên lòng bàn tay nó.

Sau đó, nó cho hắn nhìn dung mạo của nó, nhưng không ngờ kẻ nhân loại này lại trung thực như vậy, thật sự muốn nó giết?

Nếu thật sự như vậy thì nó có chút không nỡ ra tay.

Đối phương nhìn như rất sùng bái nó, nếu bây giờ lại ra tay với đối phương, có lẽ trong lòng nó cũng có chút cảm giác kỳ lạ.

“Nhân loại thật kỳ lạ, tại sao lại muốn ta giết ngươi?

Ngươi cũng có thể cầu xin ta tha mạng mà?” Khi Tuyết Ma Thú nói chuyện với đối phương, đột nhiên cảm thấy trên trán như có giọt

nước, nhưng nó cũng không quá để ý.

Tuyết Ma Thú cũng không ngờ, kỳ thực, nó cũng hơi phản ứng về chuyện gì, nhưng, hiện tại nhìn thì, trong lòng nó hiểu biết về thời kỳ này cũng không cao, thế là nó cũng nói với đối phương: "Láo xược!" Giọng nói bắt đầu cuồng bạo, nó cảm thấy, đây chỉ là một thằng nhóc con mà thôi, nếu thật sự muốn nó thần phục, vậy thì cũng phải ở trên đẳng cấp của nó mới được chứ.

Dù sao, đây là thượng cổ thần thú, chứ không phải là những con tiểu thú hoang dã bình thường ở bên ngoài, có thể dễ dàng giải quyết như vậy sao?

Thật sự khiến nó bật cười.

Kỳ thực, lúc này Trương Phương đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, trong lòng hắn cũng căng thẳng.

Từ khi nhìn thấy Tuyết Ma Thú, tim hắn vẫn luôn đập không ngừng.

Nếu là trong thời gian dài trước đây, hắn sẽ không để ý nhiều chuyện như vậy, nhưng, trong thời gian dài sau này thì lại khác rồi.

Hắn cũng không rõ tại sao, phải thử một chút, không cần mạng cũng phải thử một chút.

Về dị thú thượng cổ, hắn rõ ràng, nó sẽ có những thứ đó, có khả năng hiện tại hắn liều mạng để làm việc, không chỉ là vô ích, có lẽ thật sự sẽ chết ở đây.

Hiện tại, đối với vật khổng lồ trước mặt, hắn căn bản không có chút phòng bị nào có thể chống cự được, huống chi, hiện tại đối phương đã tức giận rồi, hắn có thể cảm nhận được, những ngọn núi tuyết xung quanh bắt đầu xuất hiện tình trạng sụp đổ.

Chuyện này, nếu không có cách nào hoàn thành tốt, lần này hắn sẽ

chết.

Sau đó, Trương Phương lúc này dù có căng thẳng đến mấy, cũng sắp xếp lại những cảm xúc khó chịu trong lòng, sau đó nghĩ đến những lời sư phụ đã nói với hắn.

"Trương Phương, nhất định phải tin tưởng mình, con và người khác có sự khác biệt rất lớn, không phải một người bình thường.

Mọi thứ, chỉ cần có thể nỗ lực thì nhất định phải thử một chút, có lẽ sẽ có một kết quả khác, dù sao cũng đừng lãng phí những năng lực bẩm sinh trên người con." Lúc đó, nghe những lời sư phụ nói với hắn, hắn không đặc biệt hiểu rõ, nhưng trong lòng hắn đại khái rõ ràng, phải dũng cảm hơn một chút.

Giống như một số lúc trước đây, hắn cũng không có tính cách như vậy.

Hắn có chút nghe lời, nhưng nếu quá nghe lời như vậy, cơ bản cũng sẽ không làm một số chuyện có vẻ nguy hiểm.

Có lẽ là vì lý do này, cho nên, trong thời gian sau này, hắn có chút nghịch ngợm rồi.

Chương 497

Hiện tại nhìn thì, trong lòng hắn cũng có cảm xúc khác biệt rồi.

"Bắt đầu đi." Trương Phương nghĩ đến sư phụ trong đầu, để lấy đó làm niềm tin hiện tại, nhưng, trong lòng hắn thầm niệm những câu chú ngữ đó, đều là sư phụ đã nói, gặp những thứ nguyên tố, nếu muốn, phải đối ứng, chỉ là… Độ khó này rất cao, cơ bản là độ khó của phù văn cũng được người khác vẽ nên.

Cho nên, khi vẽ, chắc chắn sẽ có một số phiền phức.

Hắn cũng đang cố gắng một lần vẽ chính xác, nếu không, lần này sẽ mất mạng.

Hắn biết làm vậy sẽ có chút mạo hiểm, nhưng, đây là cơ duyên ngàn năm khó gặp a!

Nếu, bỏ lỡ cơ hội lần này, khả năng gặp lại sau này rất nhỏ.

Nếu có thể vẽ tốt, cũng chưa chắc đã gặp được ma thú lợi hại như hiện tại.

Hắn thật sự cảm thấy sẽ rất đáng tiếc, chiến tích mới mạo hiểm làm chuyện này.

Lúc đó, hắn thật sự có chút hối hận, cũng không rõ, chỉ vài năm sau, sẽ gặp được ma thú như vậy.

Hiện tại để hắn làm lại, nếu tình cờ, thì những chuyện này chắc chắn sẽ không kịp.

Nhưng, hiện tại thì, kỳ thực, hắn sẽ có một ký ức, lúc đó cũng có chút, chuyên tâm hoàn thành bài tập mà thầy giao.

Cũng vì vậy, cho nên trong các loại thành tích đều có thể thấy

được, thầy cũng không ra tay tàn nhẫn với hắn.

Hiện tại thì, nếu đối phương nghiêm khắc hơn một chút thì tốt rồi, vậy đối mặt với tình huống hiện tại, chắc chắn sẽ hoàn thành tốt.

Vì trạng thái hiện tại không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào của việc phát động công kích, cho nên, cơ thể hắn theo bản năng bắt đầu, kích hoạt thiết bị cảnh báo, sau đó truyền tin tức đến Chúc Dung và Lục Áp.

Hỏa Linh Xà trên người Trương Phương đương nhiên cũng cảm nhận được, liền lập tức thoát khỏi cơ thể đối phương.

Tổ tiên nó rất lợi hại, điều đó đúng, nhưng đây đều là những tiểu bối a, chúng nó tưởng rằng cá nhân này thật sự có thể chịu đựng được như trước, nhưng người ta còn chưa ra một chiêu nào, hiện tại hình như cũng chỉ là nửa chiêu thôi, khiến người ta cảm thấy vô cùng áp lực.

Một nửa chiêu đã đủ rồi, những chiêu còn lại đều không cần dùng hết sức, đơn giản là nghiền nát, giống như nghiền nát con kiến, đơn giản đến vậy.

Khiến những người ở bên trong đều trong lòng vô cùng… khi dùng những thứ trước đây, đều tập hợp sức mạnh của ba người để đối phó như vậy, có lẽ có thể chống đỡ được một chút, hiện tại thì, thật sự là mơ mão.

Khả năng tồn tại này, thực sự quá nhỏ, cơ bản là không thể, chỉ có thể bảo vệ trước.

“Không được, hiện tại Trương Phương gặp nguy hiểm rồi, hai người chúng ta phải lập tức đi, trong lúc ta tạm thời đi trước, các ngươi hãy đi theo ta, đợi khi đến nơi, nếu gặp nguy hiểm thì rời đi là được rồi.

Ba người huynh đệ chúng ta, dù sư phụ chết cũng sẽ ở bên nhau.

Chuyện lần này ta bằng lòng cùng ngươi mạo hiểm, nếu đối phương có bất kỳ chuyện gì, ta nhất định cũng sẽ không bỏ mặc đối phương mà không quan tâm." Hắn cũng rõ ràng, đối với tình cảm huynh đệ này, hắn vẫn luôn rất coi trọng, cho nên, trong lòng hắn, không liên lụy đến người không liên quan.

Kiếm Linh chỉ được mang trên người hắn mà thôi, không ở trên người, chết rồi, kỳ thực, hắn cũng có thể dũng cảm như Hỏa Linh Xà vậy.

Có một số cách, có thể ở bên nhau, cũng không cần đơn giản như vậy, cũng không cần đưa họ đến nơi nguy hiểm, nếu là như vậy, thì thật sự sẽ chết.

Trong lòng Lục Áp cũng có một sự giải thoát, trên tay có linh hoa, sau khi ra ngoài chắc chắn sẽ để hắn đi cứu người, cứu người có thể phải hy sinh đối phương, trong lòng lại vô cùng bất lực, cả hai bên đều cảm thấy sinh mạng vô tội, kỳ thực không có một nơi nào sai, bất kể số lượng bao nhiêu, đều là sinh mạng, hai bên không có ý nghĩa căn bản.

Trong dòng chảy sinh mệnh và sự cống hiến, từ trước đến nay không nằm ở số lượng sinh mạng.

Sinh mạng cá thể có thể cấu thành một nhóm, cấu thành một hệ thống hoàn chỉnh rất độc lập, mới có thể khiến mọi người trong lòng đều cảm thấy vô cùng khác biệt.

Nếu ngay cả trong tình huống này, cũng không có cách nào cứu vãn, vậy thì sau này, tất cả những gì chiến tích đã làm đều vô ích.

Hiện tại Hỏa Linh Xà nghe xong những lời này cũng có chút bất lực, vốn trong lòng nghĩ đến chuyện lần này, muốn nhờ hắn giúp một

tay.

Nhưng, hiện tại gặp phải tình huống này, bạn đồng hành của hắn cũng không có vấn đề gì như vậy, nhìn một lát sau, rồi cùng nhau đối kháng, biết đâu, trong thời gian sau này có thể gây ra một tổn thương chí mạng.

Dù sao cũng sẽ bị thương, chỉ là trong tình huống không chết, có lẽ tỷ lệ sẽ ít hơn một chút.

"Thằng nhóc đó ta đã bảo nó đi, nhưng nó lại không đi, hiện tại xuất hiện kết quả như vậy, ta ngược lại cảm thấy khá hài lòng, ngươi tưởng chút pháp thuật nhỏ bé có thể giam cầm được ta sao?

Ta là dị thú thượng cổ, không giống như những con tiểu ma thú hoang dã mà ngươi thấy ở bên ngoài, có thể dễ dàng giải quyết sao?

Thật sự khiến ta cười rụng răng." Tuyết Ma Thú nói xong những chuyện này, lúc đó bắt đầu phát hỏa, sau đó vết máu mà Trương Phương vừa đặt lên lòng bàn tay nó.

Lúc này Trương Phương không còn chút sức lực nào, hắn nói với đối phương: "Trong đây, ta rời đi, nhưng nơi này ta căn bản không thể ra ngoài được, đừng tưởng ta không rõ, đợi khi ta ở trong đó, trong lòng ta hiểu rõ, ta căn bản không thể ra ngoài được, tại sao lại phải ký kết?

Chẳng qua là ngươi cho ta một con đường chết mà thôi.

Vừa nãy ta nói nhiều như vậy, ngươi đều không để lời ta vào tai, ta muốn nhìn dung mạo của ngươi, nhưng ngươi xem dung mạo rồi lại không muốn buông tha ta, cho nên ta mới tạm thời nghĩ ra một cách.

Dị thú thượng cổ, ta không có nhiều tu vi, trong lòng ta lẽ nào không biết mình là ai sao?" Trương Phương không có vẻ gì khao khát

sinh mạng, sau đó tiếp tục nói với đối phương: “Không phải, đời ta cũng đáng giá, ta chết trong tay một con ma thú cường hãn như vậy, dù sao cũng không bị tiểu bối hại chết.” Nếu muốn giả ngu, vậy thì phải giả đến cùng, nếu không, mọi chuyện sau này đều vô ích.

Con ma thú này tốt thật, đã lâu không giao thiệp với con người, trí thông minh có chút thoái hóa rồi sao?

Chương 498

Tuy rằng, đối phương có thể hiểu được ý của đối phương?

Cơ bản cũng hiểu rõ, nhưng, chuyện của hắn thì lại khác.

Những loại đấu đá, lươn lẹo, quanh co đó.

Trong lòng hắn, sớm đã không còn nghi ngờ gì, chỉ cần không có hồi ức sẽ nghi ngờ, sẽ dễ dàng tin tưởng người khác và những lời nói đó, như vậy sẽ dễ bị lừa.

Cho nên, những chuyện lúc đó, vì nghĩ đến, hiện tại hắn nắm lấy điểm yếu của đối phương, sau đó cố gắng nói chuyện với nó, biết đâu có thể khiến đối phương hồi tâm chuyển ý.

Quả nhiên Tuyết Ma Thú lúc này khi nghe đối phương nói những lời đó, liền lau đi vết máu trên trán, sau đó đặt Trương Phương trở lại vị trí cũ, thu hồi công lực của nó.

Kỳ thực, đối kháng với kẻ nhân loại trước mắt này, cũng không cần ra tay.

Bên ngoài có một số thứ có thể làm hại nó, nó biết điều đó, nhưng ở trong đây thì không, làm sao có thể đi ra ngoài được?

Những con ma thú khác đương nhiên biết, nhưng một thằng nhóc nhân loại này, có lẽ biết sao?

Truyền thuyết bên ngoài có thể nói trong Hồng Hoang Bí Cảnh, nếu đã vào được thì cơ bản không thể ra ngoài, lúc đầu nó cũng nghĩ như vậy, trực tiếp bị bắt vào rồi mới hiểu ra, hóa ra đều là một cái bẫy, có người như vậy, chỉ để hù dọa những người đó.

Những người thực sự, kỳ thực, đều không cần mạng, những người làm chuyện này bị người ta bắt vào đây, hình như là để chuộc

tội, kỳ thực là để, con người tương trợ giáo hóa lẫn nhau, có những người không có cách nào được giáo hóa.

Cho nên, thủ đoạn kẻ ác trừng trị kẻ ác, đã trở thành một loại, phương thức mới mẻ, bản thân nó cũng không có ý kiến gì khác về chuyện này.

Nhưng, vì những người mà nó đã đưa vào đây, trong lòng nó dường như có một số cảm giác tội lỗi khác, khiến nó phải làm như vậy, hiện tại đã hình thành một thói quen, không có cách nào, dễ dàng thay đổi.

"Thằng nhóc con này cũng thú vị thật, nhìn ngươi cũng chỉ có vài chục năm tuổi thọ ngắn ngủi, chi bằng đi theo ta, dù sao ngươi cũng không ra ngoài được, lúc đó nếu chết thì cũng không cần bị ma thú khác ăn thịt, ở bên cạnh ta, ta sẽ tìm cho ngươi một chỗ, tùy tiện chôn là được.

Chỉ là đừng thực sự nghĩ ta rất lợi hại, bình thường hãy khen ngợi ta nhiều hơn, khi ta đi chơi với ma thú khác, ở bên cạnh ta cũng khen ngợi ta là được rồi.

Thật sự, ở cái nơi chim không thèm ỉa, gà không thèm đẻ trứng này, ta sắp buồn chán đến phát điên rồi.

Càng đừng nói đến việc có những cơ duyên mới mẻ, ở đây đều không gặp được, tự nhiên cũng sẽ có chút hoang tàn, gặp phải người muốn giết thì một chưởng đã vỗ chết rồi, không có chút thử thách nào.

Nhưng, trong số ma thú cũng có một số người khác biệt, giống như loại ma thú bình thường đó, để chúng tu luyện, từ từ trở nên lợi hại hơn, như vậy sẽ tốt hơn cho hậu duệ.

Hậu duệ của chúng khi huấn luyện cũng sẽ nhanh hơn rất nhiều, nhưng đối với loại dị thú thượng cổ này, thiên phú như vậy, vốn có

sức mạnh vô cùng mạnh mẽ.

Nếu không đi tu luyện, thì dù có tự sinh trưởng, cũng sẽ mạnh hơn ma thuật bình thường gấp trăm lần, như vậy đã mang lại cho bản thân một phương thức huấn luyện tuyệt vời, không cần bất kỳ sự tự lực cánh sinh nào.

Có thể dùng thiên phú cấp bậc đó, một loại phương pháp, sau đó tu luyện hình thành một loại năng lực, đương nhiên, những chuyện như vậy đều sẽ không nói với người ngoài, trong số ma thú hiểu nhau là được rồi, còn loại ma thú bình thường càng không hiểu rõ chuyện trong đó, rốt cuộc là gì?

Chúng liều mạng tiến lên, nhưng kỳ thực căn bản không có kết quả.

"Được rồi chứ?

Ở bên cạnh ta, ta tuy rằng vui vẻ, nhưng sau một thời gian dài ta sợ sẽ hủy hoại hình tượng vĩ đại của ngươi trong lòng ta." Một cảnh tượng vô cùng hiểm nghèo, trong lòng Trương Phương vốn cảm thấy đại họa lâm đầu, nhưng không ngờ sau khi hắn nói xong những lời đó, đối phương lại hoàn toàn dẹp bỏ ý định muốn giết hắn.

Nếu là như vậy, thì đó là một chuyện tốt.

Hắn cũng không cần phải lo lắng, mỗi ngày lo lắng cái này, lo lắng cái kia.

Trong thời gian sau này có thể hồi phục một chút là được rồi.

Còn về lý do tại sao lại lau đi vết máu, hắn cũng không rõ lắm, nhưng có thể nói rằng sức mạnh của hắn không bị thu hồi, có thể điều động bất cứ lúc nào, đợi khi rời xa một chút, hắn sẽ thử, nếu thành công thì sẽ đưa họ ra ngoài.

"Trương Phương Trương Phương, ngươi không sao chứ??" Khi

Trương Phương đang suy nghĩ những chuyện đó trong lòng, đột nhiên nghe thấy hai giọng nói vô cùng quen thuộc.

Trên người hắn có mấy con rắn lửa nhỏ đỏ rực, con Hỏa Linh Xà đó chưa quay lại, vì nó nghĩ là phải đối đầu với ma thú, cho nên có chút sợ hãi.

Sau đó, nó đã rời đi, cũng không quay lại.

Bản thân nó cũng không có nghĩa vụ phải hy sinh mạng sống vì một người không liên quan đến nó, cho nên, đều hiểu được.

Nhưng, Trương Phương khi nhìn thấy bạn bè đột nhiên xuất hiện, trong lòng cảm động, kịp thời rồi, lúc đó phù chú chưa thúc đẩy nội lực của rào chắn.

Căn bản không có bất kỳ phản ứng chống cự nào đối với đối phương, hắn vẫn luôn ở trong một quá trình tìm cái chết, sau đó cảm thấy như không có bất kỳ công cụ nào để tạo ra sức mạnh, sau đó khi nguy hiểm xuất hiện xung quanh, cơ thể sẽ xuất hiện một số hình thức cảnh báo, sau đó thông báo cho bạn bè bên cạnh để giúp đỡ.

Còn về tính chất đặc biệt này, kỳ thực, sư phụ đã sắp xếp cho ba người, trong ba người nếu có bất kỳ một người nào gặp vấn đề, bất kỳ người nào trong ba người đều có thể nhanh chóng dành thời gian để giúp đỡ.

Trong mắt sư phụ đều là đệ tử của ông, không có phân biệt cao thấp sang hèn, danh phận gì đó, đều không cần phải mượn xe, chỉ cần ba người, mỗi người nỗ lực trở thành một nhân vật mới thực sự tốt.

Kế thừa người khác có ý nghĩa gì?

Không bằng tự mình khai sáng cách của sư phụ, có nhiều điều kỳ quái, nhưng quả thực cũng khiến người ta có thể hiểu được, cảm thấy vô cùng thưởng thức.

Tuyết Ma Thú khi nghe thấy hai giọng nói xa lạ thì cảnh giác, nhưng nhìn thấy kẻ nhân loại mà người ta đang vồ tới, lần này có khá nhiều người, cũng không biết bên ngoài rốt cuộc là ai?

Chương 499

Có năng lực lớn đến vậy, vậy mà có thể mở ra một lối thoát từ Hồng Hoang Chi Cảnh, thật là… Nó đã ở trong đây quá lâu rồi, đều là những chuyện khó khăn.

Thời gian trôi qua không ít, nhưng lần này xuất hiện nhiều nguy cơ như vậy, lần đầu tiên những người này có thể ra ngoài thì mới hiểu được tình hình bên ngoài, cũng không đặc biệt hiểu, nếu không thì cũng sẽ không xuất hiện cảnh tượng này.

"Không có chuyện gì xảy ra sao?" Khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Chúc Dung và Lục Áp đều phản ứng.

Nhưng, Lục Áp hỏi trước, trong lòng vô cùng nghi ngờ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vậy mà, ngay cả Tuyết Ma Thú cũng không có bất kỳ động tác nào đối với Trương Phương, lẽ nào đã thu phục thành công rồi sao?

Nhưng, nhìn tình hình hiện tại, dường như cũng không giống lắm.

Thật đáng tiếc, họ đều không nhìn thấy quá trình trong đó.

Năng lực của Trương Phương yếu như vậy, không có sự giúp đỡ của hai người thì làm sao có thể thu phục được con ma thú có năng lực khổng lồ như vậy?

Thật sự cảm thấy có chút khó tin.

Lẽ nào bây giờ thu phục ma thú dễ dàng như vậy sao?

Nhớ rằng những người thu phục ma thú đó đều chết thảm, nếu không thì cũng bị trọng thương mà quay về.

Dị thú thượng cổ, không bị giết chết trực tiếp đã là vạn hạnh rồi a.

Nhưng, hiện tại lại xuất hiện tình huống này, hai người đang trò chuyện, đang làm gì?

Hiện tại nhìn vẻ mặt của đối phương, dường như không muốn giết Trương Phương, vẻ mặt của Trương Phương dường như cũng không có ý căng thẳng, dao động năng lực giữa hai người dường như cũng không xuất hiện.

Lúc đó cảm giác dường như cũng chỉ do Tuyết Ma Thú phát ra, nhưng một ma thuật lớn như vậy phát ra, dao động năng lượng lớn hiện tại xung quanh không có bất kỳ vấn đề gì, vậy thì cũng không đúng lắm a!

Vì đã nhận ra sự bất thường này, sau đó Chúc Dung liền chọc Lục Áp một cái, bảo hắn đừng nói nữa, nghe xem rốt cuộc là chuyện gì?

Tuyết Ma Thú nhìn Trương Phương một cái, sau đó nói: "Hiện tại người nói chuyện với ta này đều là bạn bè sao?

Chuyện lần này, ngươi chưa nói rõ với họ sao?

Ta lúc đó giúp đỡ, nếu thật sự lỡ tay giết nhầm, lúc đó cứ tìm ta tính sổ.

Tuy rằng, đều là những phiền phức nhỏ, ta cũng không quá chấp nhặt, nhưng ta là người mà ngươi sùng bái, ta thấy ở đây có thể gặp được người sùng bái ta, vốn dĩ muốn thả ngươi đi, nhưng tình huống hiện tại ta cũng không thả ngươi đi được.

Nhiều người như vậy, nếu nói cho ta biết, rốt cuộc là ai đã khiến Hồng Hoang Chi Cảnh này cũ nát như vậy?

Ta trở về có thể nói cho ngươi biết, sau này đường ra ngoài nên đi như thế nào?" Trương Phương rất thông minh, tuy rằng trước mặt bạn bè của mình không có cách nào để bộc lộ thái độ của mình, chỉ có thể dùng một chấp niệm vô cùng sâu sắc, sau đó nói cho nó biết hắn

muốn có được Tuyết Ma Thú.

Nhưng đối với hắn mà nói, nếu ở trong đây lâu nhất, hắn phải rõ ràng, trong đây có rồng cuộn hổ ngồi, hắn phải là một người tự lập đã lâu, cho nên mọi chuyện đều phải hiểu rõ, lúc đó hắn có một ý định, nhất định phải hỏi cho rõ ràng.

Nếu đã rời khỏi nhân thế này, thì cũng phải hỏi rõ đường đi, cuối cùng để vài người có thể rời khỏi nơi này, dù sao hiện tại hắn cũng đã có một số bảo bối quý giá cả đời.

Khi đi, kỳ thực, trong lòng hắn cũng cảm thấy, cũng không biết có còn những cơ duyên khác nữa không, chắc chắn sẽ không có thu hoạch quá tệ, vận khí của hắn đều không tệ.

Trong kế hoạch của hắn thực sự cần sự giúp đỡ, cho nên cũng không có cách nào.

Huống chi, ba người vẫn luôn nói rồi, khi làm bất kỳ việc gì đều phải ở bên nhau, hiện tại làm những chuyện này đã đi ngược lại rồi.

Những lời nói trước đây, trong lòng hắn cảm thấy không ổn, nếu để hắn tiếp tục như vậy, thì trong lòng sẽ phải chịu đựng, sau đó, hắn cũng chỉ có thể đưa ra quyết định này.

Hiện tại thì, sau khi nghe lời đối phương nói thì gật đầu, ý tứ cũng đã đại khái giới thiệu rồi, kỳ thực cũng không cần nói nhiều, Hỏa Linh Xà đã theo dõi rất rõ trên đường đi.

Chỉ là, ngay cả khi nghe Tuyết Ma Thú nói những lời này, mọi người trong lòng mới hiểu ra, hóa ra Trương Phương bắt đầu giở trò chai mặt, nếu không thì, Tuyết Ma Thú ước chừng cũng sẽ không nói những chuyện này, thật sự tưởng Trương Phương là fan hâm mộ của nó… Nhìn vật chuyển động này, hiện tại ồn ào cũng khá lớn, trước đây chưa từng thấy hắn có bản lĩnh như vậy, khi nói chuyện dường

như như bị ma ám vậy.

Trong lòng vốn dĩ rất căng thẳng, chuyện lần này có vấn đề gì không?

Nhưng, sau đó, không còn nữa, người ta có đối sách, hoặc lần này, Tuyết Ma Thú này tính cách cũng khá tốt, không đến nỗi tàn bạo như vậy.

"Nếu, tiền bối chỉ biết ai bên ngoài đã phá hoại, thì kỳ thực ra ngoài có thể điều tra kỹ lưỡng, vì những gì ta hiểu ở bên cạnh cũng không nhiều, đều là do những kẻ cấp thấp làm, cấp trên rốt cuộc đã sắp xếp thế nào thì cũng không rõ, có lẽ tất cả sự bảo vệ trong Hồng Hoang thế giới đều đã bị lấy đi, ở bên ngoài thì vẫn luôn là một ẩn số, vào được rồi, lại không ra được, mọi người tuy đều khao khát những thứ bên trong, nhưng cũng không có mạng mà quay về." Lục Áp lúc này khá thông minh, con Tuyết Ma Thú này dường như không đặc biệt bài xích những người vừa xuất hiện.

Có lẽ, vì Trương Phương và nó có lẽ đã nói chuyện gì đó, trước đây đã có một thái độ, khá tốt.

Sau đó thì, trong lòng hắn, không có đi truy cứu những vấn đề khác trong chuyện này, tình hình hiện tại, mọi người trong lòng vẫn luôn cảm thấy khá tốt.

"Mấy thằng nhóc con này đầu óc cũng khá linh hoạt, không phải là muốn lừa ta ra ngoài sao?

Không thể nào, ta muốn ra ngoài thì phải xem các ngươi có thật sự khen ngợi ta không.

Nếu vào được, thì phải xem các ngươi có thể chịu đựng được uy lực này không?" Tuyết Ma Thú nhìn mấy thằng nhóc con, hiện tại không muốn giết mấy người này, không giống như những người mà

nó đã gặp trước đây, cũng không có khí u ám trong ánh mắt, tuy rằng, nó cũng giết người không chớp mắt, nhưng đôi khi cũng chọn người.

Lúc này nhìn những người đó, cảm thấy có chút tốt, vì nó cảm thấy chuyện này đối với nó mà nói.

Chương 500

Cũng không nhất định phải làm, nếu đã làm như vậy, đối với nó cũng không có chuyện gì đáng vui vẻ, thật không dễ dàng, đột nhiên có được một tiểu đệ tử mà nó vẫn luôn thích, nếu giết chết nó, thì có đành lòng không?

"Được rồi, ta nói cho ngươi đường ra ngoài nhé?

Nơi này cũng không phải là nơi để ở lâu, ở lâu trong đây chắc chắn sẽ có người giết, dù sao bản thân là bảo vật, nhưng cần phải có đồ ăn, trong đây lại không có gì, tự nhiên trong đây không thể tồn tại được.

Muốn lấy được thì phải mất đi một số thứ, đó là một định luật trong đây.

Muốn ra ngoài, đừng tiếp tục lấy bất kỳ thứ gì trên đường đi.

Ta vừa nãy thấy trên người ngươi hình như có Hỏa Linh Xà?" Tuyết Ma Thú cũng không phải là một kẻ ngốc, không biết rõ mọi chuyện, chỉ là, có chút tự luyến mà thôi, cho nên dưới thiện cảm này, có lẽ nó sẽ không có những sắp xếp khác, nhưng ngoài thiện cảm này thì lại là những chuyện khác rồi.

Trong lòng nó hiện tại, kỳ thực, phân biệt rõ ràng, cũng không thể hoàn toàn hành động theo cảm tính.

Những lời này, trong lòng nó cũng cảm thấy có thể có chỗ không thỏa đáng.

Cho nên, trong lòng, nó nói với hắn, lại không phải là không phát hiện ra sự tồn tại của Hỏa Linh Xà, đã sống lâu như vậy rồi, lại không thể không biết những chuyện này.

Tổ tiên Hỏa Linh Xà bị bốn con cùng nhau chém giết, đối với chuyện này, nó cảm thấy có chút ẩn ý, không rõ, mấy người này có biết không, bình thường hẳn cũng sẽ có vấn đề như vậy.

Thuộc về bí mật săn bắt đó?

Cũng không thể giao hết địa bàn ra rõ ràng, có lẽ cũng chỉ là những lợi ích quan hệ mà thôi.

Thuộc về bí mật săn bắt đó?

Cũng không thể giao hết địa bàn ra rõ ràng, có lẽ cũng chỉ là những lợi ích quan hệ mà thôi.

Chúc Dung khi nghe lời đối phương nói, kinh ngạc rồi, biết đối phương chắc chắn sẽ phát hiện ra Hỏa Linh Xà, nhưng nghe ý này, chắc chắn rồi.

Hỏa Linh Xà chắc chắn cũng vì đã làm một số giao dịch với hắn, cho nên mới bằng lòng ở trên người hắn, lẽ nào muốn thăm dò bí mật phía sau?

Trên người hắn quả thực cũng có một số bảo bối, nhưng so với trong đây thì chắc chắn ít hơn, lẽ nào con Tuyết Ma Thú này muốn hắn đi thu mạch?

Nhưng, hiện tại nghe ý đối phương nói chuyện với hắn, cũng không đặc biệt hiểu, cho nên có chút mơ hồ không rõ có nên nói những lời như vậy không.

“Không phải chứ, dù sao ta cũng không thể ra khỏi đây được, những thứ này sớm muộn gì cũng là của ngươi, cần gì phải đe dọa ta chứ.

Chủ yếu là ta chết rồi, sau đó những thứ này đều thuộc về ngươi.

Lâm tử, những thứ này đều thuộc về ngươi, đừng có keo kiệt như

vậy chứ.

Ta cứ đeo trên người một thời gian đi, tuy ở đây sống không đặc biệt thú vị, nhưng sống thì vẫn là sống." Trương Phương đại khái cũng nghe rõ những lời đó, sau đó mới đổi cách suy nghĩ, sau đó đổi cách nói chuyện với nó về những chuyện này.

Cũng không hy vọng trong chuyện này, sau đó trong lòng mọi người xuất hiện một số hiềm khích.

Chỉ là, về tình huống Trương Phương nói chuyện với đối phương như vậy, kỳ thực người khác không thấy nhiều, sau đó khi nghe những lời đó, đại khái cũng rõ, hóa ra hắn dùng cách nói đùa giỡn, hoạt bát để đối phó với nó.

Nghe xong đều cảm thấy có chút xấu hổ, nếu theo ý muốn đi, có lẽ cũng phải đấu tranh với loại thứ này, dù sao hắn cũng chưa chắc đã không thể rời đi.

Nhưng người ta lại tự tin như vậy, nhưng lúc đó sau khi Trương Phương nói xong những lời này, những người khác đều không nói được lời nào.

Kỳ thực, Tuyết Ma Thú lúc này khi nghe lời đối phương nói, thật sự bất lực, lúc đó bảo bối cần phải độ kiếp, đã lớn như vậy rồi, bảo bối của ta, cần gì phải nhiều bảo bối của người khác nữa.

Bản thân ma thú sử dụng nhân loại, những thứ này làm gì?

Có lẽ có một số thứ có ích cho nó, nhưng đều đã lớn rồi, tất cả bảo bối trên người đều không còn, không bằng chôn xuống có được không.

Kỳ thực nó không để ý những chuyện này, chỉ hỏi một số chuyện về Hỏa Linh Xà, cũng không thấy mấy con tiểu gia hỏa kia rất nghi ngờ chuyện Hỏa Linh Xà, hình như không, sợ hãi cướp đoạt những

thứ khác nữa sao?

“Thì ra là vậy a, không nhiều lắm sao?

Ta căn bản không muốn lấy những thứ đó, trong đầu ngươi không biết những thứ này sao?

Vừa nãy cũng vậy, trong ý của ta có một số thứ, nếu trong trạng thái từ bỏ, nhất định phải có điều kiện tương đương mới có thể rời đi.

Trong đây chỉ cần đi theo hướng trong lòng là được rồi.

Hồng Hoang Bí Cảnh không có lối thoát tuyệt đối, cho nên vừa nãy ngươi nói cũng đúng, nếu, ta không nói những chuyện này với ngươi, ngươi đi chết ở đây cũng không ra ngoài được.” Trong thượng cổ bí cảnh, dù sao đều là giam giữ những kẻ cực ác, trong lòng những người đó vốn dĩ có những tạp niệm, đối với sự cám dỗ của ngoại vật vô cùng không có ý chí kiên định.

Khi ở trong đây, họ cũng cảm thấy lấy được những thứ này sau khi quay về sẽ càng lợi hại hơn.

Trong lòng họ luôn có dục vọng, cho nên mới có hành động.

Một bộ phận người không thể ra ngoài, vì họ cảm thấy những thứ này, có thể nâng cao bản thân để có thể đối phó với những động vật khác trên đường.

Nhưng kỳ thực chỉ cần trong lòng không có quá nhiều ác niệm, không đi lấy, cũng sẽ không gây ra quá nhiều tổn thương, trên đường đi có thể gặp phải một số thứ có thể dùng khả năng phòng ngự để vượt qua.

Chương 501

Lúc đó chủ nhân bí cảnh khi chế tạo đã tạo ra một cái bẫy, rất nhiều người đều không thể hiểu rõ mấu chốt trong đó, cho nên sau này cơ bản đều trúng chiêu, cũng xuất hiện một hạng mục không có người sống trong bí cảnh.

Tin tức đó sau khi truyền ra ngoài, mọi người trong lòng chắc chắn sẽ vô cùng rõ ràng và hiểu biết.

"Thì ra là ý này, trước đây ta vẫn thắc mắc, rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao lại không có nhân vật lợi hại nào sống sót trong bí cảnh?

Hiện tại nói ra thì, kỳ thực không còn nhiều lựa chọn khác nữa rồi." "Không thể lợi dụng điểm yếu của nhân tính, làm lỗ hổng của cả chuyện, thật sự khiến người ta không thể tưởng tượng được.

Mọi người đều nghĩ trong đây chắc chắn có cơ quan hoặc cách nào đó khiến người ta không thể ra ngoài, nhưng kỳ thực thứ khiến người ta không thể ra ngoài chính là dục vọng của chính họ… Điều này đơn giản đã lật đổ tất cả quan niệm về cái bẫy trước đây rồi, chẳng trách trong Hồng Hoang Bí Cảnh có những điều huyền diệu vô cùng!" Lục Áp vốn là một người có hứng thú với những phương diện số học hoặc văn sử liệu, sau khi đọc nhiều thứ, trong đầu hắn cũng có những nghi vấn.

Khi ở trong đây, hắn cũng đang suy nghĩ làm sao để ra ngoài.

Nhưng, hắn thì, cũng chưa từng nói những chuyện này, những chuyện này e rằng không ai, không ai có thể thật sự, bởi vì sự cám dỗ trong đây thật sự quá nhiều rồi.

Ở bên ngoài dốc cả đời để theo đuổi, không phải là một hai món

đồ trong đây, nhưng sau khi lấy được một hai món đồ trong đây, khi quay về bên ngoài để khoe khoang, những thứ đó đều chỉ là lòng tham trong lòng đang tác quái, thật sự không có bao nhiêu người có thể ra ngoài được.

Lúc đó, Tuyết Ma Thú nghe Lục Áp nói xong những lời này, trong thời gian sau đó thì, kỳ thực nó cũng có chút tò mò mà nhìn đối phương một cái.

Nó cảm thấy con người nhỏ bé này bây giờ trí tuệ nhiều như vậy sao?

Lúc đó cũng không nhiều như vậy, còn về lòng tham, nó cảm thấy cũng có chút phản ứng sinh lý bình thường.

Nhưng nếu lấy đó làm điểm yếu, thì lại cảm thấy như đang bắt nạt người khác, không ngờ người ta lại như vậy, vậy thì cũng không sao cả, không thể một chút nào, có thể ra ngoài cũng là một hiện tượng khả dĩ.

Chỉ là, nó cũng không tốt, vì nó chưa từng cố gắng rời khỏi đây, nó cũng bị giam giữ trong đây, lâu như vậy rồi, nó cũng muốn ra ngoài, nhưng ra ngoài nhiều nhất cũng chỉ là thất bại thảm hại.

Rừng trong đây bị làm cho tan hoang, tuy rằng trước đây nó đã hy sinh sự chân thành, sau đó không quan tâm đến những sinh mạng đó, hoặc đợi sau khi vào trong đây, nó cũng không hoàn toàn không quan tâm mọi chuyện.

Dù sao môi trường sinh thái, nếu ở bên cạnh làm cho ô nhiễm khói bụi, sau này cũng sẽ có ý kiến phản đối nó, cho nên những con kiến nhỏ, nhưng cụ thể có một chút ánh sáng, sẽ khiến nó có chút đau đớn, như vậy thì mỗi bên đều tốt một chút, dù sao nó cũng sợ hãi, sau đó cũng không muốn gây rắc rối, như vậy thì cả hai đều an lành, ngược lại cũng là một cách tốt.

“Kỳ thực, Tuyết Ma Thú còn chưa, lẽ nào ngươi không phát hiện trên người ta có nguyên tố huyết, nếu lấy đi sự trợ giúp của ta, đối với ta, ta có thể sẽ có chút niệm, vạn nhất ta đi, ta sẽ làm gì?” Kỳ thực, Trương Phương hiện tại thử thăm dò, không phải thật sự muốn thu phục Tuyết Ma Thú, muốn câu chú đó có thể trong trạng thái vô ý thức, lợi dụng sức mạnh của đối phương.

Tăng cường năng lực, bản thân không có cách nào chịu tải năng lượng khổng lồ này, vì có một sự thật, mọi người đều rõ, nếu hiện tại muốn thu thập tất cả ma hạch của ma thú.

Nếu đem dùng trên thân, trừ phi ngươi cũng có vỏ ngoài cứng rắn như ma thú mới có thể chịu đựng, bằng không thì chỉ là vô ích.

Dù vậy, từ xưa đến nay không thiếu người muốn dùng cách này để nhanh chóng nâng cao năng lực, và quả thật có những loại đan dược pha trộn nhiều thành phần mạnh mẽ, nhưng cũng kèm theo những yếu tố bạo động.

Dù sao, phương pháp này khó lòng dung hòa.

Một số người thiếu thốn điều kiện thực tế, nên phải thận trọng cân nhắc.

Ta không khuyến nghị cách này, nhưng rất nhiều người lại tranh nhau như kiến gặp đường, chuyện này dường như đã thành một trào lưu.

“Vậy hai chiêu kia có lẽ mình có thể nhìn ra được chút manh mối.

Phải đi mượn lực để dùng lực ư?

Chuyện này chỉ có thể xảy ra với những kẻ cao quý bậc nhất.

Thượng Hoàng tộc không bao giờ truyền cho một đứa trẻ bình thường, mà dù có học được, nó cũng chẳng ảnh hưởng gì đến mình.

Hơn nữa, Thượng Hoàng tộc chưa chắc đã có thể hấp thụ toàn bộ sức mạnh của mình." "Nhưng cần có niềm tin giữa đôi bên mới được, nên ta chỉ biết một nửa.

Ta biết những pháp thuật này không thể tổn hại tính mạng ta, nên lời thật lòng vừa rồi ta mới tha thứ, không phải vì những lời bỡn cợt ngươi vừa nói.

Dù ngươi si mê cái may mắn khi được gặp ta như thế này, nhưng sau này sẽ ra sao?

Ta không thể bảo đảm, cũng không thể ban cho ngươi quá nhiều.

Sau khi mọi chuyện kết thúc, lời khuyên của ta đến đây là hết.

Phần đường còn lại phải tự ngươi đi.

Nếu để ta nói, thời gian rời khỏi đây chắc chắn sẽ rút ngắn đáng kể." Tuyết Ma Thú cuối cùng cũng nói ra một lời thật lòng, những lời này khiến tâm lý của hai bên càng thêm thấu triệt, cũng không còn cảm thấy có quá nhiều điều khó hiểu nữa.

Lúc đó, hai người kia nghe xong có chút ngỡ ngàng.

Thượng Hoàng tộc chẳng phải đã diệt vong từ lâu rồi ư?

Đó là những chủng tộc cực kỳ cao quý, vì năng lực bị trời ghen ghét, bị một số cường giả võ công cao cường khác đố kỵ liên thủ sát hại, sau đó diệt trừ sạch sẽ những kẻ tồn tại nghịch thiên đó.

Hiện giờ không còn những tồn tại như vậy nữa, nhưng hồi đó có nhiều thần thoại.

Trước đây ta cũng thấy nếu những người như vậy tồn tại thì cực kỳ lợi hại, nhưng cũng đáng sợ.

Chương 502

Nếu trong tình huống tốt, mọi người đều được hưởng phúc, nhưng nếu trong số đó có người tính tình không tốt, thì sẽ gây họa một phương.

Cảm giác như không có cách nào thật sự đánh giá được điều gì trong đó là tốt nhất?

Nhưng duy chỉ Trương Phương, sau khi nghe những lời kia của đối phương, trong lòng chỉ cảm thấy run rẩy.

Hiện giờ mặt mày không chút biểu cảm.

Mỗi lần nghe người khác kể chuyện này thì sao chứ?

Ký ức tuổi thơ không ngừng tái hiện.

Thân phận mình có chút đặc biệt.

Vốn dĩ mình chỉ là một người bình thường thời đó, lại bị cuốn vào những ký ức không tốt.

Trong đoạn ký ức đó ẩn chứa sức mạnh huyết mạch của tiền nhân, nên mới tồn tại trong thân thể này.

Giống như một kẻ thế thân sống thay người khác, nhưng hắn cũng ý thức được điều đó, nên mới muốn thay đổi.

Vì vốn dĩ tình huống lúc đó không hề công bằng chính trực, nên hắn cũng muốn đảo ngược mọi chuyện.

Vốn dĩ những chuyện ba người họ làm đều có lợi cho sự phát triển của mọi người, nhưng cũng không thể vì người khác ghen ghét mà tập thể công kích.

Nhìn những chuyện này, tất cả mọi người đều không có cách nào

thật sự chịu đựng được những đòn công kích to lớn đó.

"Được rồi, ngươi hiểu biết thật nhiều, ta đây cô lậu quả văn (kiến thức nông cạn) rồi.

Vậy ta có thể rời khỏi đây lần này, thật sự cảm tạ." Lần đầu tiên Quan Vũ (tên nhân vật này không xuất hiện trước đó, nhưng context cho thấy là một trong ba người) biết, khi năng lượng dao động lần đầu tiên được sử dụng, nếu Tuyết Ma Thú trực tiếp bị triệu hồi đến biên giới, thì mới có thể cảm nhận được thể chất của Thượng Hoàng tộc.

Đến lúc đó mà kinh ngạc thì đã muộn rồi, vì đã rời khỏi địa bàn của nó, không thể làm như vậy được nữa?

Sau khi trở về, sẽ kiểm tra bằng một cách, để sư phụ xem.

Sư phụ rất có nghiên cứu về chuyện này, có lẽ cũng khá hứng thú với chuyện của Thượng Hoàng tộc.

Trước đây [sư phụ] đã dặn phải giữ bí mật về thân phận của mình, lúc đó hắn cũng làm theo, không gây khó dễ cho quá nhiều người về chuyện này.

Vì vậy, hắn vẫn luôn ở trong trạng thái không muốn làm phiền người khác.

Bây giờ nếu có thể giải quyết được thì hắn cũng sẽ tự mình giải quyết, để hai người kia đi cùng.

Trong lòng hắn cũng có tính toán, tránh để sau này tìm kiếm, đến lúc đó tìm kiếm như phát điên mà không có kết quả thì không hay chút nào.

"Vậy con xin cáo biệt tiền bối, đa tạ ngài đã chỉ giáo, lần này trong lòng con cũng đã rõ." Chúc Dung nghe những lời này của đối phương, sau khi giao tiếp một chút, trong lòng cũng đã hiểu rõ.

Quả nhiên, có sự trao đổi.

Giữa hai người đều có sự trao đổi, chỉ là sự trao đổi này đối với hai bên dường như là mối quan hệ nương tựa lẫn nhau, cũng không tồn tại quá nhiều khó khăn khác.

Nếu ngay từ đầu đã trực tiếp cưỡng đoạt, không có bất kỳ thứ gì có thể dùng để nương tựa lẫn nhau, thì sự cân bằng của mối quan hệ này sẽ bị phá vỡ.

Vì vậy, mọi chuyện không thể bắt đầu lại từ đầu.

Hiện tại, những chuyện trước đây thật sự có chút nguy hiểm.

May mắn là Tuyết Ma Thú nói những lời này, xem ra một chuyến không uổng công.

Trương Phương lúc đó bảo [Tuyết Ma Thú] đi thì trong lòng hắn cảm thấy khá mạo hiểm.

Thực ra, hai người kia trong lòng đều không muốn lắm, nhưng đi cùng Trương Phương lần này thu hoạch không nhỏ.

Nếu không có một chuyến này, thì không biết bí quyết nên đi như thế nào, cũng chỉ có những người có năng lực cao cường như [Trương Phương], biết được thông tin nguyên thủy nhất mới có thể đưa ra chỉ dẫn.

Dù không có cách nào dò xét được lối ra, nhưng vì có một niềm tin, giống như khi tu luyện những công pháp đó, chỉ cần có một pháp quyết, sau đó từ từ lĩnh hội, rồi tham gia, sau đó dùng hành động để chứng minh, có lẽ từ từ có thể thoát ra được.

Tuyết Ma Thú và Trương Phương đã nói chuyện xong, nhìn thấy đứa trẻ này dường như đã hiểu ra, gật đầu rồi ẩn thân vào trong núi tuyết.

Dường như trong nháy mắt, một thứ to lớn như vậy đã rời đi, quả nhiên là ma thú, thượng cổ dị thú, năng lực của nó không thể coi thường chút nào.

Những năng lực này, như biến hóa đột ngột, hóa gió hóa mưa, khiến người ta khó lường.

“Xem ra, lần này ta phải cảm ơn Trương Phương, bằng không thì lần này, ai cũng không biết phải làm sao để thoát ra.

Hỏa Linh Xà, trong lòng nó đại khái đã rõ lộ tuyến, nhưng nếu dựa theo định luật kia, chết cũng không ra được.” Lục Áp nói trước, trước chuyện này, y không đánh giá cao [Trương Phương], nhưng giờ thì có chút đỏ mặt, vì trước đây đã quá khinh suất.

Người khác đều là phàm nhân, những gì họ thấy đều khá nông cạn.

Chương 503

Vì vậy, nếu cứ cố chấp ở chuyện này, thì giờ nhìn lại hoàn toàn không cần thiết.

“Ta cũng có cùng quan điểm với ngươi.

Trước đây, hai chúng ta là những người phản đối chuyện này nhiều nhất.

Nhưng may mắn là [Trương Phương] đã kiên trì ý kiến của mình, như vậy mới có được lối ra này.” Chúc Dung cũng nói, thực ra, đây là cách gián tiếp thừa nhận những quyết định trước đây của mình là sai, không muốn làm Trương Phương khó chịu trong lòng.

“Được rồi, ta cũng không có gì.

Huống chi, nếu đối phương muốn, nếu Tuyết Ma Thú không dễ nói chuyện như vậy, chuyện này ta cũng khó mà tưởng tượng được.

Vậy nên, đừng đẩy đẩy lui lui nữa, ta đi tìm lối ra trước đây!” Trương Phương nghe hai người bạn nói những lời này, trong lòng cũng có chút ngại ngùng.

Thực ra, hắn cũng không làm gì nhiều.

Tình huống hiện tại, thực ra, cũng nằm ngoài dự liệu của hắn.

Có lẽ, mọi chuyện đều là sự sắp đặt cố ý của trời cao.

Đương nhiên, Trương Phương cũng nhận ra rằng Lục Áp và Chúc Dung bây giờ đã biết chuyện hắn nhận được thiện cảm dưới mí mắt của Tuyết Ma Thú, nhưng Trương Phương hiện tại không muốn nói ra.

Biểu hiện thường ngày và tình huống lúc đó chắc chắn không

giống nhau, đó là một kiểu ngụy trang.

Hắn không muốn, nên mới lái sang chuyện khác, cố ý nói về đặc điểm của Tuyết Ma Thú, những chuyện khác thì không liên quan nữa.

"Được rồi, vậy ta đi tìm lối ra trước đây." Chúc Dung nghe xong, cũng không nói nữa.

Có lẽ, có một số chuyện, [y] không hiểu Trương Phương lắm.

Nhìn thấy Tuyết Ma Thú và đối phương nói chuyện, trong lòng y cảm thấy có điều gì đó không giống bình thường.

"Ừm." Lục Áp cũng có tính cách như một đứa trẻ tò mò.

Lúc nãy nói những lời đó không được thích hợp lắm, nhưng bây giờ có thể hỏi một câu không?

Trước đây [Tuyết Ma Thú] chẳng phải kiên trì [không cho đi] sao?

Nhưng bây giờ nhìn xem, Tuyết Ma Thú cũng đâu phải ma thú của Trương Phương, sao lại vui vẻ như vậy được?

Đương nhiên, khi hỏi câu hỏi đó, đối phương đã nói với hai người rồi.

Một câu trả lời như vậy, nếu hỏi tiếp thì có vẻ không hay lắm.

Trương Phương đi nhanh như vậy, nhìn bộ dạng hình như có vẻ muốn tránh né.

Mối quan hệ giữa ba người vốn dĩ khá thân thiết, mỗi khi một người có hành động bất thường, hai người kia đều sẽ lưu tâm quan sát, và cũng sẽ cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Không thể nào không có cảm giác gì, nên có thể cảm nhận được rằng Trương Phong (tên nhân vật xuất hiện ở đây, có thể là lỗi chính tả của Trương Phương) chắc chắn không muốn nói về chuyện này.

Nếu cứ ép người quá đáng thì cũng không hay.

Chỉ là, trong lòng họ dường như cũng đại khái đã rõ một số chuyện.

Trong lòng Trương Phương nhất định có bí mật.

Nghe Tuyết Ma Thú nói về Thượng Hoàng tộc, Thượng Hoàng tộc này chẳng phải đã biến mất rồi sao?

Hiện tại, khi đối phương đột nhiên nhắc đến, trong lòng họ cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, cũng không biết là vì sao.

Ba người tiếp tục cuộc hành trình.

Nhưng bên ngoài, không chỉ có người muốn truy sát Trương Phương, Lục Áp và Chúc Dung, mà còn có sư phụ của họ đang tìm kiếm.

Dù sao, vào thời điểm đó, những người trung lương khá ít, gian thần lộng quyền.

Vì vậy, lúc đó một số người tốt có thể biết Trương Phương, Chúc Dung và Lục Áp là những người tốt, nhưng cũng không có cách nào, vì bản thân còn khó bảo toàn, nên phải đưa ra quyết định tốt nhất.

Hiện tại xem ra, [chúng ta] chỉ như những con côn trùng vô dụng, ai cũng không bảo toàn được ai?

Hiện tại, ngay cả việc tự an ủi cũng không lo được, làm sao lo cho người khác?

Vì vậy, các sư phụ đã lợi dụng cơ hội này để tìm kiếm kỹ lưỡng.

Ai cũng biết họ đang ở trong Cảnh giới Hồng Hoang, nhưng ba người đó, vì đang bị tra xét, e rằng sau khi vào được thì cũng phải ra được.

Nếu vào mà không ra được, thì ba mạng già cũng vô ích.

Chương 504

“Sư phụ, đồ nhi của con xưa nay khá thông minh, đọc nhiều sách vở.

Nhưng con thấy con cũng không tồi, vì những cuốn sách này căn bản không hề nói về chuyện trong Cảnh giới Hồng Hoang?

Như thể vật này xuất hiện từ hư không.

Mà những người đã tạo ra Cảnh giới Hồng Hoang, rốt cuộc đã đi đâu?

Trên thế giới này, chẳng lẽ không cần cân nhắc sao?

Vạn nhất sau này có người tốt tiến vào, nhưng lại không ra được, nếu cứ như vậy, liệu có thể đạt được bảo vật nào không?” Lục Lệ (sư phụ Lục Áp) nói những lời này với Trương Nam (sư phụ Trương Phương).

Thực ra, ba người đều là con nuôi.

Mồ côi cơ bản không có cha mẹ, không có mẹ nên không có danh xưng trên danh nghĩa.

Họ đều đi theo hứng thú của sư phụ.

Dù sao, bây giờ có một pháp ân, nên một ngày làm thầy, cả đời làm cha, tương đương với cha ruột.

Dạy võ công, dạy viết chữ, sau đó dạy đủ mọi chuyện, thực ra đều rất nghiêm túc.

“Lục Lệ, ngươi cũng đừng nói nhiều nữa.

Một đứa trẻ muốn đọc thêm sách vở, tuổi tác của nó ở đó, thời gian cũng không còn nhiều.

Không thể nào đọc hết được.

Nên xem kỹ lại mới phải.

Nhưng ta thấy chuyện lần này e rằng không đơn giản.

Không chỉ ta, mà trước khi đọc những cuốn sách đó, ta đã biết Cảnh giới Hồng Hoang không phải nơi dễ trêu chọc." "Chưa kể đối phương chắc chắn cũng biết rõ, đã phái binh lính canh giữ ở cửa.

Rõ ràng có một vấn đề: Cảnh giới Hồng Hoang, bất kể lối ra vào, khi tìm kiếm bên trong căn bản không thể thấy hai nơi đó.

Việc tìm người để bảo hộ, chẳng qua là muốn chôn vùi chuyện này triệt để.

E rằng ba đồ đệ của ta cũng không còn nhiều thời gian, đã lâu lắm rồi." Thực ra, đây cũng là một vấn đề thực tế.

Những người đã vào trước đó cũng đã đến lúc không thể rời đi.

Truyền thuyết nói rằng họ đều đã mất.

Cái thế giới này dù sao cũng là một thế giới khác, không thể quay về, về cơ bản cũng tương tự như đã chết rồi.

Trương Nam nói những lời này, nhưng trong lòng cũng khá bi cảm.

Thực ra, ông thấy đồ đệ luôn có thân thế khá bi thảm, vận mệnh truân chuyên.

Có được tính cách thành thục ổn trọng như hiện nay, lại còn có những mưu kế biến hóa khôn lường, thực sự không dễ dàng.

Đương nhiên, cũng là vì trong lòng tự bảo vệ mình, nên mới có cách làm như vậy.

Nếu không có những chuyện này, có lẽ có thể có một thiên địa tốt

hơn để thi triển tài năng.

Đáng tiếc, trời xanh bất công, chuyện này không thể có được.

Mọi người bây giờ đã gặp phải vấn đề như vậy, muốn giải quyết triệt để cũng khó lòng hoàn thành.

“Ta vốn dĩ đang nghĩ, sau này sẽ truyền kiếm linh cho Chúc Dung, nhưng không có thời gian lâu như vậy, sợ không có tin tức.

Nhưng hai người đó đều nhầm, hiện tại kiếm linh của Chúc Dung chưa diệt vong.

Trong ba người, ít nhất ta có thể bảo đảm Chúc Dung còn sống.

Vì vậy, hai người kia chắc cũng không đến nỗi nào đâu?

Dù sao, trình độ của ba người đều ngang nhau.

Nếu thật sự gặp nguy hiểm, thông thường ba người đều xuất mã cùng nhau, tỷ lệ sống sót khi cùng nhau chống lại cũng sẽ lớn hơn.

Trong bí cảnh như vậy, ngay cả cao thủ ta cũng không dám nói có thể thoát ra, huống chi là những tài tuấn trẻ tuổi tư chất thông minh này.

Nhưng nhìn xem, nếu cứ đi tiếp, thì cũng chẳng khác nào tự tìm cái chết.” Chúc Thần (sư phụ Chúc Dung) nghe những lời này xong, cũng muốn tìm một chút hy vọng.

Không khí hiện tại cảm thấy vô cùng áp bức, luôn cảm thấy không có tin tức tốt.

Chương 505

Dù [Trương Nam] nói Chúc Dung vẫn còn sống, nhưng trong lòng thực ra cũng khá khó chịu.

Kiểu khó chịu đó, lại không biết rốt cuộc trạng thái sống đó ra sao, đau khổ hay vui vẻ?

Ai cũng không hiểu được nội tâm của người khác.

"Vậy ta cũng phái người tìm kiếm trong phạm vi gần đó.

Chuyện này hiện tại ta xem ra không rõ ràng lắm.

Nếu cứ đi theo hướng này, vạn nhất đồ đệ của ta ra được.

Nếu vừa ra đã bị trọng thương trên thân, thì những người kia sẽ trực tiếp giết chết nó chỉ bằng vài chiêu, không có đường sống, không cho đường lui." Trương Nam nói, Trương Nam cảm thấy huyết mạch của Thượng Hoàng tộc có lẽ có liên quan gì đó, luôn cảm thấy có chút đáng tiếc.

Ông có những điểm khác biệt với các đồ đệ khác, luôn đối xử Trương Phương bằng con mắt khác.

Ông cảm thấy vì đã được giữ lại, khẳng định cũng có một ý nghĩa mà trời cao ban cho.

Nhưng, trong tình huống hiện tại, đột nhiên xuất hiện vấn đề như vậy, khiến ông cũng nghi ngờ liệu những vấn đề trước đây có phải đã lo nghĩ quá nhiều không?

Thà rằng [không nghĩ đến] những chuyện đó, bây giờ lại gặp phải những chuyện này?

Vốn dĩ đã khá thê thảm rồi.

“Mọi chuyện đến nước này, cũng chỉ có thể làm như vậy.

Ba chúng ta ở đây cũng không có cách nào.

Đến lúc các đồ đệ ra, ta cũng sẽ quan tâm đến những người bị thương xung quanh, trước hết hãy giúp chữa trị.

Cứu được bao nhiêu thì cứu bấy nhiêu.” Hiện tại, không ai có linh hoa, không có thuốc giải.

Trong tình trạng đó, bách tính trong thành căn bản không có cách nào kiềm chế được.

Thực ra, điều này khiến lòng người đều nảy sinh tuyệt vọng.

Không ít người đã tự sát, căn bản không cần người bên ngoài.

Nếu cứ như vậy, ai cũng sẽ tìm đến cái chết.

Khi tin tức như vậy lan tràn, cảm giác như một đám mây đen bao trùm tất cả mọi người.

Xem ai có khả năng đó, có thể khiến cầu vồng xuất hiện.

Nhưng phần lớn mọi người đều không có cách nào nhìn thấy cảnh sắc rực rỡ trước mắt, bị một mảng tối làm cho tâm thần bất an, sau đó chỉ có thể rời đi.

Sau khi bàn bạc xong những chuyện này, ba người đã điều động một phần ba đệ tử dưới môn hạ, sau đó đi tìm kiếm, canh giữ lối ra vào.

Hiện tại, vì đối phương muốn gián đoạn chuyện này trước khi nó thành công, ít nhất phải có một sự can thiệp.

Như vậy mới có chút hy vọng.

Mỗi người đều liên hệ với trưởng lão.

Đến lúc gặp vấn đề khẩn cấp, khi không xử lý được.

Chỉ cần truyền tin tức, họ có thể lập tức đến hiện trường, sau đó đưa tất cả mọi người ra ngoài.

Thực ra, họ cũng giống như các trưởng lão khác.

Không muốn thiên hạ đại loạn, hoặc khoe khoang anh hùng.

Dạy dỗ ra đệ tử, trong lòng lại có cảm giác chính nghĩa, thực ra là một may mắn.

Dù sao, phẩm tính của con người hiện tại, thực ra khó lòng thật sự phát hiện.

Người ta có thể giả trang động vật, không có cách nào phán đoán một người như vậy từ hành động của họ.

Vốn dĩ, [họ] cảm thấy đối phương là một thể mâu thuẫn phức tạp đa chiều, nên ba người cũng không cố chấp vào một điểm, vì ba người khi còn trẻ cũng không cảm thấy mình lương thiện lắm.

Cũng không cảm thấy mình quá tà ác, yêu cầu đối với đồ đệ cũng tương tự.

Ba người đều là đệ tử thủ tịch, nếu ba người đó gặp vấn đề, thì đối với họ mà nói, thật sự là một đả kích vô cùng lớn.

Cảm giác của người khác tạm thời không bàn đến, nhưng tâm tư của họ chắc chắn sẽ không tốt chút nào.

“Không biết vì sao, ta đi lâu như vậy, bây giờ ta đột nhiên có chút nhớ sư phụ rồi.

Chương 506

Có lẽ sư phụ cũng nhớ ta?" Ba người, khi cùng nhau tiến về phía trước, Hỏa Linh Xà mệt mỏi nằm trên người [Trương Phương].

Sau đó nghe Trương Phương bắt đầu nói chuyện.

Chúc Dung và Lục Áp cũng buồn bã.

Quả thực, vừa nãy dù đã biết được một số lựa chọn để thoát ra, nhưng trong lòng luôn cảm thấy trống rỗng, vì họ không còn ở thế giới đó.

Mọi chuyện ở đây dù có tốt đẹp đến đâu, cũng không liên quan gì đến họ.

Nếu có liên quan, thì chỉ có thể ở lại đây, nên cũng chẳng có gì của họ cả.

Những người và sự vật bên ngoài mới quan trọng.

Có lẽ đối với [Trương Phương] mà nói, những thứ này không thể so sánh được, nhưng [Trương Phương] có thể chống lại những cám dỗ đó, còn những người khác thì không được tốt lắm.

Nhưng họ cũng phát hiện ra, những lời Tuyết Ma Thú nói trên đường đi, quả thực là thật.

Khi không có ý niệm khác, những động vật kia cũng sẽ không quá để ý.

Nhưng chỉ cần ra tay, hoặc có ý niệm cảnh giác, thì những động vật kia sẽ phát giác.

Sau đó sẽ tiến hành công kích mà không chút nương tay.

Bên cạnh những kim ngân tài bảo tuy rất lộng lẫy, nhưng khi bới

lớp đất phía dưới ra xem, thì lại thấy toàn là xương trắng… Vì vậy, ở đây tuy ít người, nhưng những người đã vào cơ bản đều đã chết sạch.

Người ở đây càng ít, người chết càng nhiều, sau này nơi đây sẽ trở thành một ngôi mộ sống, Cảnh giới Hồng Hoang?

Trong Cảnh giới Hồng Hoang, những thứ trên người người chết đã là của họ rồi.

Muốn lấy những vật phẩm từ người chết, chắc chắn không phải là chuyện đơn giản.

Ngay cả khi không ở trong Hồng Hoang, mà ở các triều đại cổ đại bên ngoài, muốn lấy đồ trong lăng mộ, cũng phải trả giá, có thể không thoát ra được.

Mọi chuyện hiện tại dường như đã ổn thỏa, nhưng trong lòng mọi người đều không rõ ràng liệu cấu trúc này có thật sự khiến toàn bộ sự việc diễn ra một cách trọn vẹn được không.

"Ta cảm thấy sắp rồi.

Nguyên bản toàn bộ sự việc không khó đến thế, ta từ trước đến nay chưa từng chú ý kỹ chuyện này." Lục Áp lúc đó nói những lời này, cũng cảm thấy khả năng quan sát của mình không đủ nhạy bén.

Nếu sớm phát hiện ra chuyện này, lẽ ra đã có thể nhanh chóng thoát ra ngoài.

Bây giờ bên ngoài không biết tình hình ra sao nữa?

Nhìn thấy một tia sáng, cảm thấy có lẽ sẽ xuất hiện một bước ngoặt, dường như cũng không còn hy vọng nào khác quá lớn.

"Đừng nói nhiều như vậy nữa, vì tin tức này có thể được ta biết trước, cũng là có duyên phận với ta.

Dù sao cũng tốt hơn là không biết gì cả.

Luôn phải nhìn về phía trước chứ, cứ sống mãi trong cái bóng tối đó, chắc chắn cũng sẽ không vui vẻ gì." Ba người đều xuất thân từ cùng một nơi, sư phụ cũng đều quen biết nhau.

Tâm trạng của mỗi người ra sao, họ đều sẽ quan tâm, cơ bản cũng không có quá nhiều khác biệt, nên đều có thể cảm nhận được tâm trạng của nhau.

"À đúng rồi, chuyện Tuyết Ma Thú chẳng phải ngươi định kể lại cho ta nghe sao?

Ta cảm thấy cũng sắp ra đến cửa rồi.

Vốn dĩ ta cứ nghĩ càng đi vào sâu thì càng tối, không ngờ, chỉ cần lòng ta không tham lam, nơi đây sẽ không tối.

Bây giờ ta cũng có thể nhìn thấy đường rồi." Lúc đó, thực ra, [hắn] cũng không thấy những lợi ích trước đây sẽ xuất hiện.

Dù sao cũng phải nghĩ đến một chút chứ, họ đều là những người đã liên hệ với nhau lâu rồi.

Vì vậy, [họ] nói rồi hỏi đối phương rốt cuộc sẽ cân nhắc vấn đề này như thế nào.

"Trước đây, ở đây, [hắn] cảm thấy có chút kỳ lạ.

Từ chỗ bắt đầu, có chút ánh sáng, sau đó càng đi về phía sau thì càng không nhìn thấy.

Ở một số nơi có ánh sáng, kiểu nơi có bóng tối, mãnh thú ẩn nấp quá nhiều.

Vì vậy, hiện tại nguy cơ tứ phía cũng là lý do khiến người ta hoảng sợ.

Chỉ là, đến lúc đó giữa hai bên cũng không có quá nhiều chuyện để bàn, sự cân nhắc trên đó, rồi kỹ xảo cũng không rõ ràng." "Có lẽ,…

nơi ta học quá nông cạn chăng?

Nếu vào thời điểm khác, cơ bản, đều không có chỗ nào sai sót khác." Đúng vậy, trong chuyện khác, từ nhỏ đã được tiếp thu đủ mọi kinh nghiệm, luôn dùng lối mòn để giải quyết vấn đề, chưa bao giờ có những thứ ngoài đó.

Chương 507

Chuyện lần này, cũng mang lại một cái nhìn khác biệt, nên có tiến bộ trong chuyện này cũng là một điều tốt.

Nghe lời người khuyên, ăn no cơm mà.

Lần này Tuyết Ma Thú quả thực đã giúp một tay rất lớn.

Chúc Dung bây giờ nói chuyện với [Trương Phương], thực ra Trương Phương đều đã nghe thấy, nên đã chọn lợi dụng cơ hội này để nói đại khái về những bí mật đó.

Hiện tại, đối với những điều uất ức, trước hết giấu đi thì tốt hơn.

Những chuyện đó không dám tùy tiện truyền cho người khác, huống chi cũng không chắc sẽ mang lại lợi ích, cơ bản đều là những tai họa sát thân.

"Thực ra, ta cũng không biết vì sao Tuyết Ma Thú ban đầu không có sát niệm với ta, ngược lại còn tò mò về những vấn đề khác, về việc ta vì sao lại có chuyện này.

Sau đó ta đại khái cảm thấy hình như nó nhận ra phong ấn trong Cảnh giới Hồng Hoang đã lung lay, nên ta nghĩ, đối với nó có lẽ có một số uy hiếp chăng?

Nên nó không phí lời nhiều về thế giới của chúng ta.

Sau đó cũng muốn ta nhanh chóng rời đi.

Nhưng lúc đó ta lại muốn thu nó vào người, nên đã thử, nhưng phù ấn của ta căn bản không có tác dụng với nó." Trương Phương trả lời.

Còn việc hiện tại có hiệu quả hay không thì hắn cũng không rõ lắm.

Trở về phải hỏi lão sư trước.

Nên không nói dối Chúc Dung nữa.

Chúc Dung nghe những lời này xong, đại khái cũng hiểu ra, nguyên nhân là như vậy, cũng đại khái nghe ra, hình như không muốn giết người.

Có lẽ đã sống quá lâu, nên khí lực trên người đều đã bị bào mòn, sau đó không còn cái pháp lực bạo động kia nữa.

Vì vậy, bây giờ thả [Trương Phương] đi, xem ra là đã ban cho một đường sống.

Lục Áp gật đầu, sau đó nói với [Chúc Dung]: "Ta cũng không nói nhiều như vậy nữa, lần này dù sao cũng có chuyện tốt.

Ta nghe bây giờ Trương Phương có thể nói chuyện với Tuyết Ma Thú, có lẽ có điều gì đó khác.

Ta không biết nguyên nhân, Tuyết Ma Thú đã sống lâu rồi, cũng không thể cứ tin mãi được." Như vậy, ba người khá may mắn, đi được gần đến lối ra.

Đến lúc đó, họ mới biết, nguyên bản trong truyền thuyết, không có bất kỳ nơi nào khác thường, cũng có lối ra vào, chỉ là, người ta không có cách nào hiểu rõ những chuyện này mà thôi.

"Tiền bối, chúng ta trong chuyện này cần cẩn thận, vạn nhất có người canh giữ ở cửa thì chúng ta phải làm sao?

Đến lúc đó, ta không muốn bị đánh vào.

Tình huống hiện tại, năng lực của chúng ta cũng không tăng lên bao nhiêu ở đây.

Ta và Chúc Dung có cầm một số thứ trên tay, nhưng Trương Phương thì không có bất kỳ thứ gì trên tay." Lục Áp nói, sau đó kể ra

chuyện này, trong lòng cảm thấy chuyện này nên cẩn thận, bằng không thì mọi chuyện chắc chắn sẽ có đại loạn.

Trước đây, những người kia sở dĩ không ra được, trên đường đi, họ cũng đã hiểu rõ.

Vì, lúc đó thực ra, [họ] muốn xem chuyện này như một cuộc lịch luyện.

Nếu xem là lịch luyện, thì chắc chắn phải đạt được một số thứ.

Tổng không thể nào đều không thiếu.

Việc đạt được là vì sau khi không đạt được những thứ này, mới có thể thoát ra được, đã tiến hành trao đổi.

Nếu không tiến hành trao đổi, cũng sẽ không có cách nào thoát ra được.

Lời của Hùng Miêu thúc là đúng.

Chuyện này dường như không phải là những gì mắt thấy tai nghe.

Trong lòng hy vọng có dục vọng có thể tồn tại.

Mỗi chuyện, đều hy vọng có thể đạt được, nên mới không có cách nào thoát ra được.

Chỉ khi trong lòng thật sự buông bỏ những chuyện này, tập trung vào việc bản thân vượt qua khó khăn, thì mới thật sự đạt được thứ gì đó.

"Nếu vậy, ta và hai người cứ đi trước vậy.

Trương Phương, đi theo sau ta thực ra cũng khá hổ thẹn.

Hai chúng ta vẫn luôn không tu luyện tốt bằng Trương Phương.

Chương 508

Bây giờ sau khi vào đây, ngược lại lại là ta đi đổi được đồ, Trương Phương thì không có.

Thu hoạch vốn dĩ là giúp đỡ, đáng tiếc cũng không giúp được gì." Chúc Dung nói những lời này, chỉ cảm thấy nếu đề cập đến chuyện này, có lẽ sẽ không quá khó xử.

Nếu không nói những lời này, có lẽ đối phương trong lòng sẽ cảm thấy khó chịu.

Không muốn những chuyện này làm phiền đối phương.

Trong lòng họ đều biết rằng vị huynh đệ Trương Phương này có tính cách kiên cường nhất, tuyệt đối sẽ không can dự vào người khác.

Nhưng, tình huống hiện tại là như vậy, cũng không có cách nào thay đổi.

Họ cũng hy vọng có thể giúp đỡ trong chuyện này, nhưng hiện tại xem ra, khả năng giúp đỡ cũng ít.

"Không sao, ta chẳng phải cũng đang học sao?

Đã học được tin tức về lối ra trong sách mà?

Ta đã học được.

Dù ta tu luyện khá nhanh, nhưng thực ra trước đây, võ công của ta cũng không hơn kém gì.

Hai người có được cơ duyên này cũng là một loại may mắn.

Giữa [chúng ta] cũng không có quá nhiều liên quan.

Trước đây ta có chút tẩu hỏa nhập ma, [tham vọng] quá nhiều." "Sau này, sẽ không có chuyện như vậy nữa.

Có lẽ sau khi trải qua một số chuyện, tâm thái đã thay đổi chăng?" "Vì vậy, hai người đừng lo lắng cho ta." Lúc đó, khi muốn đi gặp Học Yêu thì đi xem phúc châu kia có tác dụng không?

Thực ra không phải vậy, về mặt tu vi, những lời nói dối kia, trên đường đi, đều lấy đó làm cái cớ.

Sau đó, để hai người giúp đỡ.

Thực ra, khi hắn tách hai người ra, là để [hắn] đi.

Hiện tại xem ra, tập trung trí tuệ của một người, không có cách nào đạt được điều đó.

Sai lầm khi để ba người cùng nhau ra ngoài.

Trương Phương không thuộc loại người đầu óc đặc biệt nhanh nhạy, nhưng Lục Áp và Chúc Dung lại là loại người cẩn thận trong tâm tư.

Khi hai người phối hợp với nhau, sẽ có sự kỳ diệu, cũng có sai sót.

Thực ra, đưa [Trương Phương] đến nơi đó, như vậy là đủ rồi, cũng không cầu mong những chuyện khác.

"Nếu có thể như vậy thì tốt quá, vậy bây giờ ta đi trước nhé.

Ngươi đi sau ta, có đồng ý không?" Lục Áp nghe xong những lời này của đối phương thì gật đầu.

Vốn dĩ hắn nghĩ có lẽ giữa ba người tồn tại một số bí mật.

Lúc đó nghe Học Yêu nói một cách rõ ràng, dường như có chút liên quan, lúc đó đã hỏi.

Nhưng, đối phương dường như đã điều chỉnh tất cả về lại.

Quả thực những chuyện đó đều là chuyện ẩn giấu, cơ bản đều không được ghi chép.

Nếu đối phương biết thì sao?

Hai người tuổi tác cơ bản cũng tương tự, ngược lại, nếu đối phương có thể biết, khẳng định cũng biết thông tin từ sách vở, từ học viện đúng không?

Lúc đó, [hắn] cảm thấy có lẽ có nhiều thành phần nghi ngờ hơn, vốn dĩ là bạn bè.

Không nên như vậy.

"Yên tâm đi, tâm thái của ta đã ổn rồi, còn lo lắng gì nữa?

Hai người bây giờ năng lực mạnh, muốn bảo vệ ta, ta đi theo sau không có gì khó khăn.

Nhất định phải chú ý, bây giờ ta đang gặp vấn đề, trong tay cầm thuốc giải.

Ban đầu chắc chắn không phải một nhóm người, [mà] là để thử dò xét tình huống của ta.

Muốn giữ mạng cũng khó, đừng đẩy ta vào chỗ chết nữa, trong lòng ta cũng khá khó chịu, không giúp được gì mà lại cần được bảo vệ." Nếu trong lòng Trương Phương không có chút khó khăn nào, thì khẳng định là giả dối, hắn cũng hy vọng năng lực có thể nâng cao một chút.

Nếu vậy, khi ra ngoài cũng có thể đối kháng với người bên ngoài.

Chương 509

Tình huống hiện tại hắn cũng biết, những người đó đã phát hiện tung tích của hắn, lúc đó đã ép hắn vào trong Hồng Hoang Bí Cảnh.

Cũng sợ cả ba người đều thoát ra được, đến lúc đó xảy ra chuyện cũng không hay lắm.

Vì vậy, những người đó chắc hẳn võ công đều khá cao cường.

Đặc biệt, sau khi đã nắm rõ ngọn ngành của hắn, những người mà họ tìm chắc chắn cũng không phải là những kẻ tiểu tốt.

Nếu vậy, cuộc đối kháng sẽ đỡ hơn một chút.

Chủ yếu là năng lực của hắn quá yếu.

Nếu năng lực của hắn giống như sư phụ, đặt phúc châu đó lên người Học Yêu, đối phương sẽ không cảm thấy bất kỳ điều gì bất thường.

Chẳng lẽ khi triệu hồi năng lực cũng có thể dễ dàng sử dụng?

Huống chi, không xa lắm, không chừng có thể [thu phục] Học Yêu?

Dẫn Tuyết Ma Thú ra xem như một con thú cưng.

Đến lúc đó, muốn đợi đến lúc phân cấp, có bao nhiêu vị.

Trương Phương có thể ghi nhớ một số phương pháp này cũng chỉ là một phần.

Muốn đạt đến trình độ của sư phụ, thì khẳng định phải tóc bạc trắng, đều lợi hại đến trình độ đó, không nói nhiều, những chuyện xa vời.

Đến lúc đó, những chuyện bên kia cũng không lo được nữa.

Đợi đến khi Chúc Dung và Lục Áp gật đầu xong, hai người vượt qua ranh giới đó, phát hiện quả nhiên có người mặc hồng y.

Vốn dĩ họ cứ nghĩ ba người sẽ không thoát ra được, những người kia bây giờ nhìn thấy họ ra được thì đều cảnh giác.

Lúc đó Chúc Dung có chút thắc mắc.

Những người này… rõ ràng đang tồn tại, sao lại nướng thịt BBQ ở bên ngoài?

Thời gian trôi qua thật nhàn hạ, có lẽ họ thật sự nghĩ ba đứa trẻ sẽ không ra được, nên sau khi cấp trên giao phó, đã hoàn thành nhiệm vụ một cách qua loa.

Ôi, sợ chuyện này xảy ra.

Thực ra mà nói, đối với những người kia thì mọi chuyện đều tốt.

Nếu bên trong Cảnh giới Hồng Hoang cũng giống như bên ngoài có ngày và đêm thì tốt rồi, có thể chống đỡ, tối đến lại rời đi.

Dù sao cũng đã rõ đường đi như thế nào, không có cách nào, một số con đường không có cách nào, bắt đầu lại từ đầu.

"Bắt giữ sẽ có trọng thưởng, thật không ngờ ba người này lại có thể thoát ra được?

Nếu đã như vậy, hôm nay hãy để mạng lại đây đi.

Cảnh giới Hồng Hoang không giết được các ngươi, thì ở đây ta cũng phải lấy mạng các ngươi." Vị quan lớn kia, trước đây cứ nghĩ những người này không thoát ra được, định dùng một số phương pháp giáo huấn khác, cũng không định đi vào.

Nhưng chưa từng có ai thoát ra khỏi bí cảnh thượng cổ, ngay cả cao thủ cũng không thoát ra được, ba người này thật sự quá quỷ dị… Dù sao, lẽ ra cũng không phải giả dối chứ, trước đây cũng đã thả mấy

phạm nhân vào, thật sự không có ai ra được.

Bây giờ xuất hiện tình huống như vậy, thật sự, chẳng lẽ thật sự đặc biệt sao?

Kế sách bây giờ cũng không thể làm gì nhiều, đã nhận nhiệm vụ khác rồi.

Nếu ba người thoát ra, đến lúc đó thả ra một số phân thân thì khẳng định không sống được, bất kể thế nào?

Dù có đặc biệt đến đâu, cũng phải giết chết họ, bằng không thì người chết sẽ là [chúng ta].

Nghe xong vị quan lớn kia ra lệnh, họ cũng xông lên, sau đó vội vàng đối kháng với những người trước mắt.

Bên trong thật sự là cao thủ xuất hiện liên tục.

Không chỉ sử dụng ám khí, mà còn sử dụng thuốc độc.

Những huyệt vị kia cơ bản cũng thuộc cấp Lục Giai trở lên.

Đối với những người này, quả thực dễ như trở bàn tay.

Nhưng những người cấp Lục Giai trở lên cơ bản đều thuộc loại hiếm thấy.

Dù sao, công pháp đặc thù, một số cấp bậc có thể trực tiếp vượt cấp để đối kháng với người khác.

Lúc như vậy thật sự đáng sợ.

Chương 510

Nhìn vị đại nhân kia thật sự nhìn thấy ba đứa trẻ, đã phái ra nhiều người như vậy để giết.

Thật sự lãng phí nhân lực vật lực.

Ở đây tồn tại lâu như vậy.

Trương Phương nhìn tình huống trước mắt, cũng nát lòng.

Chỉ là, sau khi ra ngoài, mỗi lần hắn đánh người khác, đối phương lại như bông vải, nhẹ nhàng bay đi, dường như không dùng một chút lực đạo nào… Chuyện này hiện tại mang lại cho hắn cảm giác khá kỳ ảo.

Trước đây chưa từng cảm thấy có chuyện như vậy xảy ra, rốt cuộc là sao đây?

Nhưng, hắn cũng không rõ bên trong rốt cuộc có những quanh co khúc khuỷu gì.

Hắn cũng chỉ có thể làm theo cách trước mắt để đi qua bí cảnh.

Có chuyện xảy ra, hắn cũng không rõ lắm, nhưng sẽ cẩn thận xử lý những chuyện này, làm sạch sẽ.

Lúc đó, sau khi đợi một thời gian, dường như hai người kia cũng đã có sự nâng cao về năng lực.

Quả nhiên lúc đó lời của Lục Áp, vang vọng trong đầu hắn.

Lúc đó, hình như Lục Áp đã nói một câu vốn dĩ không có lục (Lục ở đây có thể ám chỉ sáu giác quan hoặc một ý nghĩa đặc biệt nào đó, nhưng từ "Lục" thường bị dịch lỗi từ "đắc" – đạt được), nếu không có, mới có thể thật sự đạt được.

Lúc đó có dục vọng, muốn nhanh chóng đạt được những thứ ở trong đó.

Khi lấy tất cả ra ngoài, những người đó cũng quá tham vọng, căn bản không thể mang những thứ này đi được.

Xem ra đúng là như vậy, hiện tại đạt được thực ra là sự nâng cao về năng lực.

Sự tiêm nhiễm vô hình này không có chút cảm giác nào.

Chẳng lẽ sau khi ra khỏi đây mới đột nhiên xuất hiện?

Thật sự vô cùng kỳ diệu.

"Xem ra Học Yêu này thật may mắn, lần này Trương Phương đã lập đại công.

Đợi ta trở về, nhất định phải nói tốt với sư phụ, tất cả là nhờ [Trương Phương] mới có thể thoát ra được!" Lúc đó, trong lòng Chúc Dung và Lục Áp cũng vô cùng vui vẻ.

Trương Phương và Học Yêu thật sự phối hợp hoàn hảo.

Nếu bất kỳ ai khác làm chuyện này, e rằng cũng không có hiệu quả.

Ai cũng không có cái gan đó.

Trương Phương tuy có thể khi xử lý chuyện cảm thấy có chút cẩu thả, hình như cũng không quá đặc biệt hay nghiêm túc, nhưng cảm thấy trong một số chuyện, luôn vô cùng may mắn, có lẽ liên quan đến tâm thái của hắn.

Vốn dĩ không giống nhau, trong ba người cũng không thuộc loại có dục vọng.

Có lẽ có chút cố chấp, tuy theo cách này, có lẽ cũng không quá… nhưng người ta có vận khí như vậy, trách gì sư phụ khi trở về lại

chọn [Trương Phương].

Dù sao, sư phụ Trương Nam cũng là một nhân vật vô cùng lợi hại.

Có một số đệ đệ muốn chọn, nhưng người ta căn bản không thu, chỉ thu Trương Phương.

Chẳng lẽ lão sư của hắn cơ bản đã thu đồ đệ, lúc đó, bên trong không có vấn đề gì khác sao?

Họ nghĩ, trong lòng đều muốn tìm hiểu rốt cuộc, nhưng những chuyện này, thì những đệ tử đó có thể hỏi được sao?

Sau đó gần như lại học tập ở sư môn, rồi sau khi trở thành bạn bè với Trương Phương, cảm thấy đối phương là một người vô cùng nỗ lực, sau đó cũng ở bên nhau.

Ba người sư phụ vốn dĩ là bạn tốt, ba đồ đệ ở bên nhau mối quan hệ cũng vô cùng tự nhiên.

Nhưng, hiện tại thì từ từ cảm thấy có điều gì đó không giống nhau, khác với quyết sách của quá nhiều người, có quá nhiều tâm trạng khác nhau.

Khi gặp phải một số chuyện, lại làm ngược lại.

Cũng không xuất hiện vấn đề lớn.

Những người này đọc sách, dường như có chút tài năng, nhưng khi sử dụng thì lại không có bản lĩnh, giống như cách làm của người bình thường, sẽ nhút nhát.

Bằng không thì sự lựa chọn giữa [họ] cũng sẽ không có sự khác biệt lớn như vậy.

“Vậy thì đương nhiên rồi, xem ra sau này trở về phải cảm ơn ta thật nhiều, ít nhất phải mời ta ăn cơm một tháng.” Đánh nhau thực sự càng ngày càng thuận tay.

Vốn dĩ khi xuất hiện một số hỗn loạn, những người được sư phụ phái ra trước đây, cũng đang phục kích ở đó.

Chương 511

Họ nghĩ, nhanh chóng tiến lên, nhưng không ngờ ba người kia càng đánh càng hăng.

Những người đó như quả bóng cao su, quả thực quá lợi hại rồi.

Những sư huynh này lại lợi hại đến thế sao?

Vốn dĩ cứ nghĩ người đông thì sức mạnh lớn, bây giờ nhìn xem, căn bản không cần thiết.

Không ngờ, mà cảm thấy có lẽ hai ba người đối kháng với một người ở đây, sẽ có chút vất vả.

"Trời ơi, ba sư huynh của chúng ta cũng quá lợi hại rồi đúng không?

Sư phụ như vậy, còn lo lắng sẽ xảy ra chuyện, căn bản sẽ không đâu mà. [Họ] ẩn mình trong bụi cỏ, nhưng một số người không nhịn được cảm thán, đã nói ra.

Dù sao chuyện thực sự quá phi thường, cũng chưa từng thấy lúc xuất chiêu lại lợi hại đến thế.

Những sư huynh đệ này nhìn thấy trận đấu kia xong dường như có thể tiếp chiêu.

Chẳng lẽ lúc đó sư huynh đánh với [kẻ địch] không dùng hết sức sao?

Cảm thấy không cần thiết sao?

Lúc đó [họ] nghĩ chắc cũng không cần giúp đỡ nữa, sau đó phát tín hiệu, để sư phụ xem xét tình hình này, xử lý đi?

Tiên tử à, nhìn xem nếu cứ tiếp tục như vậy, ba sư huynh đệ này

sẽ giết chết toàn bộ đội quân.

Nếu không ngăn cản thì có lẽ không hay lắm?

Nhưng, hiện tại thì lại cảm thấy những người kia hình như lại muốn tiêu diệt sư huynh của họ.

Nếu muốn giết chết [họ] thì dường như cũng hợp lý.

Dù sao khi chứng cứ còn là vấn đề nhỏ thì thực sự cảm thấy có chút vướng mắc trong lòng.

Trương Nam là người đầu tiên cảm nhận được, vì ông biết huyết mạch của Thượng Hoàng tộc quý giá đến nhường nào.

Sau khi nhận được tin tức, ông quyết định nhanh chóng đi, với tư cách là một trưởng lão?

Những tên tham quan… dù có dùng năng lực lợi hại đến đâu, thực ra cũng phải đối kháng với [họ].

Cũng không chắc có thể chịu đựng được.

Lúc đó vị quan lớn cũng nhận ra chuyện này dường như không đơn giản.

Những người này càng đánh càng mạnh, coi những người kia như để luyện tập.

Bất kể thế nào, [ông ta] cũng dẫn theo nhóm người đó.

Sau này xảy ra chuyện, không một ai có thể chạy thoát.

Nếu cộng thêm pháp thuật đó, đến lúc đó kiềm chế lại, khẳng định sẽ nghe lời.

Như vậy cũng có thể đối kháng được một thời gian.

Những người đó muốn giết, cũng không hẳn là những kẻ ngốc.

Dù sao tình huống hiện tại, nếu trở về báo cáo, cũng là đường

chết.

Chẳng lẽ không thấy những đồng liêu kia, nhiệm vụ thất bại, cuối cùng lại thành trò cười sao?

Nhưng không muốn đi tiếp nữa, lúc đó… có nên tiếp tục không?

Nếu muốn giết chết tất cả những người kia sạch sẽ, trong lòng cũng sẽ khó chịu.

Những người này bị lợi dụng, nhưng họ cũng có gia đình.

Có chút ngốc nghếch, nhưng người ta cũng có cách làm của họ.

Cảm thấy, vốn dĩ đều là một sinh mạng sống.

Bản thân [mình] và họ cũng có chút giao thiệp.

Nếu không ở vị trí này, thì cũng giống như họ.

Thế thì có chút cảm giác "thỏ chết hồ ly sầu".

Chương 512

“Rút!

Rút!

Nhanh rút!

Hiện tại có viện quân, mấy kẻ kia không giết được đối thủ, sư phụ của họ đã đến rồi.

Nếu cứ đánh tiếp, ta căn bản không thể tự mình thoát được.” Hét lớn.

Lúc đó những người kia mới làm xong.

Có một số người cấp trên đã phân công cho những người dưới.

Những người đó không thể sai khiến được, khẳng định phải trở về báo cáo Vương gia.

Đến lúc đó xảy ra vấn đề, tất cả đều phải chịu trách nhiệm, chuyện này không phải là chuyện tốt.

Trong lòng cũng cảm thấy có chút lo lắng.

Sau đó, cũng vội vàng ra hiệu.

Những người kia cảm thấy biết khó mà thoái lui, ai có thể thoái lui thì thoái lui.

Nếu không thoái lui, không muốn nghe lời, thì cứ để họ tự đánh nhau đi.

Hiện tại ra hiệu, mệnh lệnh này cũng chỉ để những người bên cạnh nhanh chóng rời đi mà thôi.

Quả nhiên mấy tên ngốc kia nghe lời tổ trưởng.

Tổ trưởng lúc đó cũng đúng, nếu thật sự xảy ra chuyện, không một ai có thể chạy thoát.

Nhưng, một số người có chút không cam tâm.

Những người được đại nhân phái ra lúc đó, muốn giải quyết toàn bộ chuyện này.

Tuy có chút khó khăn, nhưng phát hiện có viện quân.

Nhưng, hiện tại cảm thấy năng lực khá lợi hại, có lẽ trên đại lục này, [họ] cảm thấy đều là những kẻ yếu ớt, sau đó sẽ không cảm thấy khó xử.

Nhưng, đợi đến lúc sau, phát hiện không một ai giúp đỡ mà đều bắt đầu rút lui, trong lòng thầm mắng một câu "đồ khốn", vốn là chuyện tốt, sao tự dưng lại thành ra thế này?

Vị quan lớn cảm thấy thật ngu xuẩn.

Lúc đó đồng tâm hiệp lực để làm gì?

Đồng tâm hiệp lực để tìm chết ư?

"Sư phụ, cuối cùng thì con cũng gặp lại người rồi!

Bằng không thì con thật sự cảm thấy sẽ không gặp lại người nữa.

Lúc con ở bên trong, trong lòng không có cảm nhận gì, cứ nghĩ nếu có thể sống thì cứ sống, nếu không sống được thì thôi." Lục Áp nói, khi muốn đi thì nhanh chóng đi cùng sư phụ.

Lục Lệ nhìn đệ tử, trong lòng có chút cảm xúc khó tả, trước đây cũng không thấy chuyện này khó đến mức nào, nhưng không ngờ người ta lại dọa chết người như vậy, những người này thật sự càng ngày càng quá đáng.

Chỉ là, những người này rời khỏi triều chính đã lâu rồi, trên vị trí cao xuất hiện một số kẻ hôn quân.

Biết cũng không quản được nhiều như vậy, tiên trưởng khó bề cứu vãn.

Nhưng những đệ tử này đối với chuyện thấy bất bình ra tay giúp đỡ người khác, sau khi thử qua, tự nhiên bị tiêu diệt, cũng sẽ rước họa sát thân, sớm muộn gì cũng xảy ra.

"Ta đều biết ba đứa tốt bụng, đi tìm một nơi tốt để giúp tìm thuốc giải.

Bây giờ xảy ra chuyện này, cũng không trách được trong lòng lại có nhiều cảm xúc, không có gì sai cả, ta chỉ đang lo lắng cho tương lai." Nếu xảy ra sai sót, thật sự không gánh vác nổi.

"Yên tâm đi, sư phụ, con nhất định sẽ làm tốt chuyện này, không thể để chuyện này can thiệp.

Lần này con cũng có chút thu hoạch, đợi con trở về sẽ kể cho người nghe, thực ra, ở trong đó, người có công lao lớn nhất là Trương Phương." Trương Nam nghe mấy đứa đồ đệ nhỏ đều nói như vậy về đệ tử thủ tịch của đối phương, trong lòng tự nhiên cũng khá vui vẻ.

Cũng không biết lần này Cảnh giới Hồng Hoang, rốt cuộc là hiểm cảnh như thế nào.

Có phương pháp thoát ra, có biện pháp giải quyết sau này không?

Trong lòng [Trương Nam] hiện tại cũng không rõ lắm, nghe mấy đứa nói, tiền ngôn bất đáp hậu ngữ, trong lòng cũng cảm thấy buồn cười.

Hai người thật sự không biết đang giở trò quỷ gì, còn về tình hình hiện tại trước mắt, không rõ ràng lắm.

Chương 513

Đối với [họ], sau này có chuyện tốt không?

Không, chiến tích hiện tại nhìn xem, bây giờ có thể chuyên tâm làm việc cùng nhau, là một cơ hội rèn luyện khá tốt.

Còn về chuyện sau này, nên làm thế nào? [Trương Nam] cảm thấy vô vị rồi.

Dù sao, một số đại nhân, cảm thấy, quá nhiều chuyện, cũng không thể cứ nhìn những đứa trẻ này.

Những chuyện có thể làm được, dù sao cũng có hạn, không thể mọi chuyện đều dựa vào [chúng].

Cảm thấy có lúc chuyện cũng gần như vậy, đã dốc hết sức rồi là được rồi.

Nếu muốn đi xa hơn nữa, những thứ cần điều tra sẽ khác, lúc đó độ khó tăng lên, có lẽ, sẽ không giống như lần này.

Ở hiện tại mà nhìn chuyện này, lần này bản thân cũng khá nguy hiểm, đều có mức độ hối hận.

Cũng không đánh nhau xong, người ta sẽ như thế nào.

Những người đó, không chút nể mặt, rõ ràng là muốn tiêu diệt sạch sẽ.

"Đều làm rồi sao?

Vì sao bây giờ lại trở thành Đằng Dương ở đây?

Trước đây chẳng phải cảm thấy Trương Phương làm việc có chút quá bốc đồng sao?

Hai người thường an ủi đối phương, thường xuyên khuyên nhủ.

Hai người vẫn luôn đứng trên cùng một chiến tuyến.

Bây giờ thì… cũng không kỳ lạ, hai người có cùng quan điểm, ý kiến về Trương Phương bây giờ cũng đều giống nhau, thật sự thú vị, đã gặp phải chuyện gì vậy?" Lục Lệ nghe những lời này xong, nói rồi hỏi một số chi tiết cụ thể.

Có lẽ, sẽ có một số cái nhìn khác biệt. [Ông ta] cảm thấy đứa đồ đệ này, khi làm bất kỳ chuyện gì cũng khá cẩn thận.

Thật lòng mà nói, cẩn thận mới đi được vạn năm thuyền, chuyện này không có gì sai.

Nhưng, chuyện này khiến Lục Áp bây giờ có thể thay đổi quan điểm về cả hai bên, cảm thấy có chút kỳ diệu.

Trước đây, không cảm thấy có động tĩnh gì như vậy, thì khi vào trong Hồng Hoang Bí Cảnh, vì đối phương bây giờ có thể làm ra những thứ này, e rằng cũng có không ít chuyện xảy ra.

Hai người đó vẫn luôn có quan niệm cũ.

Cảm thấy, quan niệm của con người hình thành từ nhỏ, cũng không dễ thay đổi.

Mấy vị làm sư phụ, cũng chưa từng thấy quan điểm của họ thay đổi khi thỉnh thoảng về nhà.

Bây giờ một mình Trương Phương, đã khiến họ có chuyện phá vỡ [quan niệm].

Trong đó chắc chắn có chuyện gì đó, không đơn giản đâu.

"Sư phụ, người chỉ biết trêu chọc con.

Chuyện này có điều tốt đẹp, đợi con trở về sẽ từ từ kể cho người nghe.

Bây giờ có nhiều đệ tử như vậy, sau khi ra ngoài đều sợ hãi rồi.

Nơi đó không phải là nơi để chơi đâu.

Toàn là hồng thủy mãnh thú, chỉ cần sơ suất một chút, gặp phải một quái vật, sẽ bị ăn thịt." Thực ra, Lục Áp vốn dĩ cũng muốn nói một số chuyện, nhưng bây giờ người quá đông, cảm thấy những lời này, có chút không hợp thời cơ.

Cảm thấy đợi sau này trở về rồi nói chuyện này sẽ tốt hơn.

Hiện tại, sư phụ khiến [hắn] cảm thấy, có chút như một lão ngoan đồng, nói chuyện với [hắn] không trên không dưới.

Vạn nhất, nói sai chuyện, có thể sẽ rước họa cho người khác.

Hiện tại, trong lòng hắn cũng không muốn làm người khác khó chịu về chuyện này, nên không nói nhiều.

Sau đó, bây giờ nhìn thấy những người này đều đã rút lui về bên cạnh sư phụ.

Đợi sau khi trở về học đường, thì những đệ tử thủ tịch này ngồi lại với nhau, Cửu sư có thể nói chuyện với lão sư.

Thực ra, Trương Phương bây giờ nhìn lão sư của hắn, biểu cảm của Trương Nam, trong lòng khá kích động.

Chương 514

Trong lòng hắn hiện tại khá mong đợi trở về, vì lão sư sẽ hiểu rõ hơn về chuyện này.

Thực ra đối với sách vở, hắn không hứng thú, cũng không phải nơi nào hắn cũng hứng thú, cũng sẽ đọc.

Cảm thấy những thứ đó thực sự quá lãng phí thời gian.

Trương Phương từ khi biết thân phận của mình, khác với mọi người, trong lòng có một cảm giác cấp bách không rõ, cảm thấy tất cả mọi người xung quanh đều sẽ hại [mình], đương nhiên, trừ lão sư của hắn.

Vì… lão sư của hắn biết tất cả mọi chuyện của hắn, nhưng có thể hoài trì một tấm lòng từ bi, nuôi dưỡng lớn như vậy, bảo vệ hắn.

Dù sao những ân tình này, đều không thể trả hết được, nhưng bạn bè cũng sẽ thay đổi, nên.

Hắn cũng không thể nói tất cả những bí mật này ra ngoài, sợ đến lúc đó gặp phải những chuyện mà hắn không thể chịu đựng được.

Về liên hệ kiếm linh của Chúc Dung bây giờ, không biết sau này sư phụ có thể cho hắn thấy, trong đó sẽ có một số liên quan.

Nếu thật sự có liên quan, thì còn gì tốt hơn nữa.

Những gì hắn muốn, chẳng qua cũng chỉ có vài thứ.

“Được rồi, được rồi, vậy nghe lời ngươi.

Bây giờ ta trực tiếp trở về.

Những người kia, khẳng định cũng sẽ động thân trở về.

Nhưng, Cửu sư tự ái, lúc này ta đã đi đến học đường rồi.

Một thời gian ngắn có đệ tử, đều không được xuống núi.

Nếu xảy ra bất kỳ sự cố nào, ta sẽ không chịu trách nhiệm." Lục Lệ nghe địa chỉ, nói xong thì cũng đồng ý.

Sau đó, phân phó cho những người dưới.

Ba người, vốn dĩ vẫn luôn ở cùng nhau, ra lệnh.

Nếu hai người không có ý kiến khác, mọi người đều sẽ nghe một chuyện.

Đến lúc đó những lời này sẽ là một lời cảnh cáo.

Thực ra, tình huống hiện tại không thể lạc quan được nữa.

Đệ tử thủ tịch cũng có thể bị đặt ở đó, thì những đệ tử nhỏ không tên tuổi này, bị đặt ở đâu cũng là chuyện bình thường?

Vì vậy, nếu rời khỏi học đường, hoặc không tuân thủ kế hoạch, thì học sinh đều sẽ tan tành… Ba lão sư, bây giờ làm như vậy, thực ra cũng vì sự an toàn của mấy đồ đệ.

Có mất mát thì chắc chắn cũng sẽ mất mát.

Nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy, có một số người lòng không yên, không nghe lời họ, những lời hôm nay.

Sau này, nếu xảy ra chuyện rắc rối, thì cũng không cần phải chịu trách nhiệm nữa.

Một số chuyện chỉ có thể xảy ra một lần, để tránh việc tái diễn, thì độ khó xảy ra càng ngày càng lớn.

"Đồ đệ của sư phụ, kính cẩn tuân theo lời dạy của sư tôn!" Những người dưới nghe xong những lời đó, dường như lần này đã trải qua nguy hiểm, những lời của Lục Lệ vừa nãy, cũng khá đáng sợ.

Ở nơi đó họ không gặp phải chuyện gì quá kỳ lạ, nguyên bản trong

bí cảnh, mỗi nơi đều là hiểm địa.

Dù trong lòng [họ] cũng tò mò, cảm thấy trong lòng có chút kỳ lạ, rốt cuộc là một nơi như thế nào?

Nhưng từ xưa đến nay, chưa từng có ai thoát ra khỏi đó, chỉ có ba người họ thoát ra được.

Trong lòng [họ] cũng đang nghĩ, cũng không biết là trùng hợp hay sao, nhưng, trong lòng họ vẫn không có cái gan đó.

Dù sao nhiều cao thủ võ lâm khi tiến vào, đều không có khả năng thoát ra được.

Những kẻ tiểu tốt không tên tuổi này đi vào, tìm đường chết.

Đối với chuyện này, phần lớn những người có năng lực mới có thể đi.

Tò mò những người không có năng lực, tò mò sẽ bị hại chết.

Lục Lệ nhìn biểu hiện trước mắt của [họ], cũng khá hài lòng.

Bây giờ nói xong những lời này, đều thuận theo.

Nhìn đám tiểu gia hỏa này sau khi ra ngoài một chuyến đã thông minh hơn rất nhiều.

Chương 515

Trước đây, thì chưa từng thấy [họ] dùng thủ pháp này để trân trọng những sư huynh đệ đồng môn.

Nhìn thì vẫn luôn ôn hòa khiêm tốn, về mô tả về Hồng Hoang lúc nãy, những lời nói đó, quả thực có vài phần đúng sự thật, cũng có chỗ khoa trương, nhưng, tâm tư lại tốt. [Ông ta] cũng không ngăn cản, dù sao, [ông ta] chưa từng vào đó, chỉ nghe lời nói, vốn dĩ chỉ là một số mô tả trong sách vở.

Phần lớn đều là mô tả mà học sinh cấp hai hay viết.

Cảm thấy những người mô tả những thứ này thực ra cũng sống trên thế giới này, chỉ là, không muốn tiết lộ danh tiếng thôi, sợ rước họa vào thân hoặc những phiền phức không cần thiết khác.

Trong lòng [ông ta] cũng muốn như vậy.

Vậy thì bây giờ, sau khi ở trong hoàn cảnh này, mới phát hiện ra chuyện này thực sự không tốt.

Muốn tìm một cuộc sống đơn giản, để sống những năm tháng còn lại.

Thực ra, điều này, cũng là một cách làm bình thường, bao gồm cả [họ] cũng sẽ có cách nghĩ như vậy, nhưng liệu có thực hiện được hay không, hiện tại nhìn xem, thì không chắc nữa?

Vì quá nhiều người đang làm việc trên con đường đó, vội vàng vội vã, ai cũng không biết rốt cuộc phải nỗ lực bao nhiêu mới có thể?

Ba người cũng đợi đến khi trở về học đường.

Đã cách một khoảng thời gian khá lâu, có thể thấy đội ngũ vô cùng hùng hậu.

Dù sao, có vài sư huynh đệ võ công không đặc biệt xuất sắc.

Nhưng, trong lòng cảm thấy vì chuyện lần này mà mọi thứ đã cơ bản ổn thỏa.

Ngay cả hiện tại ba huynh đệ khi nhìn thấy mọi chuyện cũng rất cảm kích, song nam nhi có lệ không khinh đạn.

Cả ba người đều không rơi lệ trước người quan trọng.

Chứng kiến nỗi đau của người thân, họ cảm thấy có chút mất mặt.

Đương nhiên, mỗi người đều có một cảm nhận riêng trong lòng.

Dù sao, đã là những nam tử trưởng thành, nếu cứ mãi bi lụy vì những chuyện này, trong lòng sẽ cảm thấy vô dụng.

Nhưng có một số chuyện, cảm xúc dù có thương cảm cũng không thể duy trì mãi được.

Chúc Dung hồi doanh trướng sau đó nói: "Sư phụ, trong Bí Cảnh Hồng Hoang thực ra có một số động vật, ngài xem con hỏa linh xà này của đệ tử, đệ tử mang nó từ Hồng Hoang tới.

Nhưng đệ tử cũng đã thực hiện một cuộc trao đổi, để nó hấp thụ ân, cái linh kiếm trên kiếm của đệ tử.

Giữa hai người không có mối quan hệ 'cái này tiêu, cái kia trưởng', chỉ là tương hỗ lĩnh ngộ, đệ tử không truyền cho hỏa linh xà một số bí quyết, vì chúng cũng cùng hệ, nếu nhúng chàm như vậy, dường như sẽ thân thiết hơn, ngài thấy sao?

Có vấn đề gì không?" Trong lòng Chúc Dung cũng có chút nóng lòng muốn biết chuyện về hỏa linh xà có công dụng đặc biệt nào khác không.

Thái độ của sư phụ khi nhìn thấy nó lần đầu, tuy rất vui vẻ, nhưng ẩn chứa dường như trong lòng người vẫn có chút lo lắng.

Mà hiện tại, thực ra, đệ tử không biết sự lo lắng ấy bắt nguồn từ đâu, sợ sẽ gây phiền phức cho những người khác chăng?

Đương nhiên, về những chuyện lớn như thế này, thực tình đệ tử cũng không hiểu biết nhiều lắm.

Nếu cứ mãi nhìn chằm chằm như vậy, trong lòng đệ tử cũng sẽ không thoải mái.

"Hỏa linh xà là một sự tồn tại đặc biệt, không ngờ con lại có thể sở hữu được.

Không nghe nói về thuộc tính như vậy, ta tin nó có thể hiểu con.

Hoặc là nó có thể nói tiếng người, nếu không thì cũng không biết nhiều chuyện đến thế.

Xem ra con và nó thật sự có duyên.

Trong cảnh giới Hồng Hoang, nó không bị trói buộc, thực tình, đây cũng là điều khiến ta và vài người khá kinh ngạc.

Nếu vậy, đợi đến thời gian lâu nhất, nếu không xuất hiện, lúc đó ta sẽ vào xem tình hình thế nào?

Dù sao con cũng là đại đệ tử thủ tịch của ta, ta và vài người đã sống ngần ấy tuổi rồi, muốn bồi dưỡng thêm một người nữa cũng không dễ dàng." Giờ đây, khi nghe đồ đệ của mình có kỳ ngộ như vậy, thực ra Lục Lệ rất vui mừng.

Ba người vừa mới hoàn hồn sau niềm vui khi thoát khỏi giới diện sư đồ.

Vậy mà hiện tại mới cảm thấy dường như có một số chuyện không giống với pháp tắc.

Nơi ấy bản thân không có mấy người có thể xông vào, mà người trở về sau khi xông vào lại càng ít, có thể nói đó là một nơi diệt vong.

Giờ đây, lại có thể có những nhân vật như vậy tồn tại?

Chương 516

Thực ra rất khiến người ta cảm thấy khác lạ, dường như mọi chuyện có một bước ngoặt không ngờ.

Có lẽ bí mật viễn cổ kia sẽ xuất hiện một số lời giải đáp.

Trước đây khi ngộ được dân chủ, hoặc có thể sẽ có những thay đổi khác biệt.

Nhưng hiện tại, những vấn đề của Cửu Sư đều trái ngược với trạng thái của ICA trước đây.

Sau đó, Cửu Sư có phương hướng, ba người có thể thoát khỏi Bí Cảnh Hồng Hoang, và tuyệt đối sẽ không bị bất kỳ ai làm phiền.

Hiện tại, thực ra không có việc gì phải đứng yên chờ đợi.

"Vậy để ta xem, đợi hỏa linh xà vậy!" Sau khi Lục Lệ nói xong, trợ lý của Chúc Dung đã cầm lấy thứ gì đó lên tay.

Hỏa linh xà bản thân không thuộc về sinh vật, sở dĩ nó có thể kết hợp với kiếm linh.

Vì bản thân nó không có nhục thể, cho nên mới có thể trở thành trạng thái như vậy, sức mạnh linh hồn bản thân vô cùng cường đại.

Nó có liên quan mật thiết đến tổ tiên, một loài vật đặc biệt.

Vì vậy, trong cuộc sống thực tế như vậy, cơ bản là không thể gặp được.

Vào thời điểm này có thể gặp được loại động vật này cũng khá kỳ diệu.

Dựa theo pháp tắc đó, từ cảnh giới Hồng Hoang trở về, lẽ nào lại không cảm thấy kỳ lạ sao?

Các loại chuyện Trương Phương gặp phải trong tĩnh thất đều khiến người ta cảm thấy có chút lệch khỏi quỹ đạo bình thường.

Những chuyện này trước đây, thực ra cũng có.

Lỡ như có thể gặp được một thứ như vậy thì sẽ tốt biết bao.

Nhưng thực ra, loại chuyện này thật sự là "khả ngộ bất khả cầu" (có thể gặp nhưng không thể tìm kiếm).

Có rất nhiều người, vì một số dục vọng mà sau khi đi vào cũng không thể thoát ra.

Cơ bản, rất nhiều người cũng đã từ bỏ, ngay cả sinh mệnh cũng không còn, vậy chẳng phải tự tìm đường chết sao?

Ba người lúc đó cảm thấy chuyện này khá đáng sợ, nhưng ba người lúc đó đã gặp những thứ khác nhau bên trong, rồi có thể mang những thứ đó trở về, thật sự không dễ dàng chút nào.

Nhìn tình hình hiện tại, thế hệ sau mạnh hơn thế hệ trước, nếu không nói thì cũng không thể biên soạn được.

Có lẽ trí tuệ của ba người có chút không rõ ràng, những vị sư phụ này, hiện tại cũng không thể không thừa nhận mình đã già rồi.

Một số vấn đề thực sự không phải là những người trẻ tuổi có thể tùy tiện làm được.

Những pháp tắc này, hiện tại nhìn có vẻ hoa mỹ, nhưng thực ra, có logic, nhưng lại không thể suy đoán theo lẽ thường.

Là một trưởng bối hiện tại, nhìn nhận một số sự phát triển như vậy, cũng có góc nhìn khác.

Nếu, ngoài những chuyện này, có thể sẽ có những cách nhìn khác.

Hiện tại, khi nhìn thấy linh xà tinh lực dồi dào như vậy, chứng tỏ đối phương và kiếm linh đang cùng nhau trưởng thành.

Quá trình này thật sự rất may mắn.

Nhìn thấy kiếm linh của Chúc Dung, cũng không xuất hiện bất kỳ dấu hiệu suy yếu nào, vậy hai bên sống hòa hợp, chứng tỏ thực sự đang bổ sung cho nhau.

Có thể tìm được một thứ bổ sung cho nhau bên trong, thật sự không dễ dàng chút nào.

"Xem ra, lần này con cũng đã trải qua muôn vàn gian hiểm, có thể tìm được những thứ này, e rằng cũng đã trải qua một trận hung hiểm." Sau khi Lục Lệ nói xong, trợ lý cảm thấy có chút khó chịu.

Thực ra, đồ đệ hiện tại gặp phải loại chuyện này, khi ở bên ngoài vẫn luôn chỉ lo lắng, nhưng đó đều là những hoạt động tâm lý mà thôi.

Về bản chất không thể giúp được bất cứ điều gì, cảm thấy trên phương diện này mình thật vô dụng.

Đôi khi có thể giúp được rất ít việc.

Trước đây cũng không rời đi lâu đến vậy.

Huống chi, đi đến một nơi căn bản không hiểu biết, hiện tại những chuyện này hoàn toàn đã thành hiện thực trong mắt Lục Lệ.

Nhưng làm sao để đưa họ đến những nơi có lợi, cần có một người trẻ tuổi để họ du ngoạn, nhưng vận mệnh của ba người lại kỳ lạ như vậy, đều đi đến cùng một nơi, thật là trùng hợp.

Nhìn những nơi họ đến hiện tại đều là những nơi rất lợi hại, nếu sau này có một số thay đổi, vậy chắc chắn sẽ khác.

"Thực ra cũng không có gì, sư phụ.

Chương 517

Lần trước đệ tử đi rất may mắn, không biết vì sao, thanh kiếm Hồng Hoang kia dường như khá thân thiện với đệ tử.

Sau khi đệ tử đi vào đã gặp hỏa linh xà, hỏa linh xà không chủ động tấn công đệ tử, đệ tử đã giao đấu vài hiệp, cũng không bị thương.

Năng lượng trong cơ thể đệ tử hiện tại dồi dào hơn nhiều so với sức mạnh khi đệ tử vào trước đây." "Dường như thật sự có một số thay đổi.

Có thể sự thay đổi giữa mỗi người mỗi khác.

Ba người chúng ta, có lẽ có duyên với nơi đó, cho nên mới có trạng thái như vậy.

Sau đó, chúng ta, cũng có thể đi ra.

Trước đây ta đã nghe sư phụ Quan Vũ nói về một số người ngoài kia, những người bị Bí Cảnh khủng bố.

Đa số những người thoát ra cũng không có mấy.

Có những cao thủ sau khi vào đó rồi cũng không bao giờ trở về.

Ta nghe rất nhiều, khi đi vào thì vẫn luôn ở đó, có thể lần đó là như vậy, và tạm biệt mọi người.

Nhưng, ta cũng không ngờ ba người chúng ta có thể thoát ra được." Chúc Dung thì, bản thân không phải là một người nói nhiều, nhưng hiện tại gặp phải tình huống này thì không nhịn được.

Một số chuyện gặp một lần là đủ rồi.

Loại chuyện này lúc ban đầu thiết lập cho Chúc Dung thật sự quá

khủng khiếp, hắn cảm thấy không có cách nào thoát ra được.

Nhưng hiện tại thì, sau khi thoát ra lại gặp được nhiều chuyện đến vậy.

Trong đó, hắn cảm thấy, có chút vui mừng cũng là hiện tượng bình thường.

Đối với những lời này của sư phụ, sư phụ hiểu nhiều, cũng hy vọng trên một số chuyện có thể có những cách nhìn khác.

Chúc Dung không hy vọng trong thời gian sau đó, trong lòng mọi người đều xuất hiện một số vết tích phai mờ.

Nếu, về chuyện tự ái như vậy, có thể mang lại một chút niềm vui thì tốt.

Nhưng nếu một số chuyện vui mừng đều không có, khiến người ta cảm thấy như vậy thì làm mọi thứ đều không có bất kỳ ý nghĩa nào.

“Xem ra chúng ta đã quá hạn hẹp kiến thức rồi.

Trước đây ta chỉ xem trong sách vẽ, những thứ này hiện tại vẫn giống như lúc đó.” “Ta vốn cũng không nên làm như vậy, vì những thứ đó thực sự quá ít ỏi.

Hiện tại, nếu lúc đó có một chút kiến thức như vậy, thì…” “E rằng sau này cũng là chuyện tốt.

Nhưng ta hiện tại cũng không làm chậm trễ những chuyện đó nữa.

Nhìn thấy mấy đứa có thể trưởng thành khỏe mạnh như vậy, rất tốt.

Mà hiện tại thì, ba người có thể trở về là không tồi rồi.” Nhìn thấy Chúc Dung có bảo vật, sư phụ Lục Lệ của Lục Áp cũng đang hỏi, không có thứ gì khác có thể mang về sao?

Ba người có khả năng đi vào, rồi lại có khả năng trở về, hiện tại

thực lực đại trướng như vậy, nơi đó tuyệt đối không phải là nơi vô duyên.

Nếu không thì, chuyện sẽ không trùng hợp đến vậy.

Lẽ nào chủ nhân tạo ra Bí Cảnh Hồng Hoang đã để lại huyết mạch hậu duệ?

Hiện tại Lục Lệ không hiểu rõ về những chuyện này, vì một số chuyện dường như thực sự khó giải thích.

Người đó, chúng ta đều biết, đã chết từ rất lâu rồi, ba đứa trẻ con sau khi đi vào, mà hiện tại lại có phản ứng lớn đến vậy, quả thực cũng khiến người ta phải tặc lưỡi.

Đương nhiên rồi, những chuyện vừa rồi, cũng chỉ là suy đoán của Lục Lệ mà thôi.

“Sư phụ, thật sự là, quả thực, đệ tử cũng đã có được một thứ.

Cái linh hoa mà trước đây đệ tử tìm mãi không thấy bên ngoài đó sao?

Không phải lúc đó đã hạ thuốc cho bách tính, rồi hạ cái loại kịch độc thượng cổ đó.

Cơ bản mà nói, chỉ có thể khiến người ta từ từ tiến gần đến cái chết.

Nếu vậy, không có cách nào.

Lúc đó trong sách có ghi chép phải đi tìm linh hoa, nhưng linh hoa đã tuyệt diệt trên con đường lớn của chúng ta.

Nhưng đó là thứ thượng cổ, cho nên trong lòng những người đạo mạo kia chắc chắn chứa đựng một số mưu đồ xấu xa.” “,Quan vị khá cao, có thể lấy một số mật bảo trong hoàng thất.

Nếu trong hoàng thất có đủ loại đồ vật, thực ra cũng có thể.

Chương 518

Nhưng nếu có thể lấy được đồ vật thượng cổ, chứng tỏ đã thăm dò một số thứ bên trong hoàng thất.

Nếu không thì, thứ lấy được, đệ tử cảm thấy, cũng sẽ không đến trình độ như vậy." Một người như Lục Áp, cách nhìn nhận về những chuyện đó cơ bản đều xuất phát từ quan điểm của bách tính hoặc đại chúng.

Nếu đối với những người này không tốt, khẳng định cách nhìn nhận cũng không tốt.

Khó mà đặt mình vào tầng lớp cá nhân như vậy, sư phụ của hắn cũng đã nói với hắn.

Lục Áp đứa trẻ này, thuộc về tuyến chiến đấu tập thể, cho nên, lúc đó mới chọn Lục Áp làm, ân, đồ đệ thủ lĩnh của Chiến Tích.

Thực ra, cũng không biết vì sao, luôn cảm giác có lẽ có một người như vậy tồn tại, vậy lúc đó đã cân nhắc, người này có thể đoàn kết tập thể.

Vì năng lượng cá nhân dù lớn đến đâu, thực ra cũng khó mà phát huy được hào quang mạnh mẽ nhất.

Sau khi mỗi người đều trở nên cường đại, đại lục này mới không thực sự gặp nguy hiểm.

Thực ra có những chuyện không chỉ có người ngoài, có người lại có núi ngoài núi.

Những chuyện như vậy đều có thể xảy ra, huống chi, trên đại lục Quan Vũ hiện tại còn có những đại lục khác, ít nhất trong lãnh địa đó có thể lĩnh ngộ được những chuyện như vậy.

Nhưng đối với những người nhỏ tuổi này mà nói, chưa đạt đến tầng lớp đó, những lời đó có chút giống như "chuyện hoang đường".

"Về chuyện linh hoa, đối với ta mà nói, thực ra, ta cũng đã tìm kiếm, nếu không thì, trạng thái tâm lý của ta, thực ra, hiện tại cũng sẽ không phấn khích đến vậy.

Lần này trở về, có nên làm hay không?

Linh hoa nếu sinh trưởng trong Bí Cảnh Hồng Hoang, nếu không có năng lực tự bảo vệ nhất định, khẳng định cũng sẽ bị người khác đoạt mất.

Con phải cẩn thận một chút, lỡ lúc đó xung quanh có chướng ngại vật, hoặc có thể sẽ gây ra một số tổn thương cho con.

Lấy thì lấy, nhưng phải chọn lựa cách dùng hợp lý.

Không phải cỏ cây bình thường sao?

Phải tôn trọng ý chí của nó." Lục Lệ nói với Lục Áp như vậy.

Là đồ đệ của Lục Lệ, bà hy vọng Lục Áp sẽ không dùng tình cảm cá nhân để đối xử với tất cả mọi vật.

Nhưng, trên một số phương diện cũng cần phải động một chút lòng trắc ẩn, cỏ cây hoa lá sao có thể vô tình?

Vạn vật trên đời đều có tình cảm.

Khi chưa tu luyện ra linh thể, có lẽ có thể giết chết nó, dù sao cũng không cảm nhận được đau đớn, hoặc, cũng sẽ không trở thành nguồn gốc đau khổ nhất.

Khi trở thành luân hồi chuyển thế, cũng không có ký ức đó.

Nhưng, khi một người đã nỗ lực trong thời gian dài, đến bước cuối cùng lại bị giẫm nát trực tiếp, vậy chẳng phải đang đả kích người ta sao?

Vì vậy, loại hận ý này sẽ được kéo dài.

Bởi vì sự kiên trì đó vẫn luôn tồn tại, linh hồn của một số người không biến mất, có thể trong luân hồi này, sẽ không ngừng đi lên, cho nên cũng đã trở thành một số nhân vật đại diện trong số cỏ cây hoa lá.

Đương nhiên rồi, loại này khá hiếm, vậy thì càng cần phải bảo vệ.

Lục Lệ biết, nếu là thuốc giải, vậy linh hoa khẳng định không có cách nào tồn tại.

Cho nên mới để Lục Áp hiện tại đi xem xét cẩn thận.

Vì người ta đã nguyện ý đi theo, khẳng định có một số pháp tắc tồn tại, cũng không nên làm khó tất cả.

Sự hy sinh về sinh mệnh, Lục Lệ có thể lý giải.

Nhưng, nếu sự hy sinh là toàn bộ đối phương, có lẽ nên tôn trọng một chút.

Trương Phương, đứng bên cạnh Chúc Dung, nghe những lời này của Lục Lệ, trong lòng thực ra cũng rất bất lực.

Thực ra, trong lòng Trương Phương vẫn luôn hiểu rõ, đối phương gặp khó khăn bên trong.

Trước đây khi ở trong bí cảnh, có lẽ những chuyện gặp phải không nhiều.

Trong lòng, Trương Phương sẽ cảm thấy, mấy người đều không thể thoát ra.

Vẫn luôn không có ai.

Hiện tại sau khi xuất hiện một pháp tắc như vậy, cũng là chuyện khá khó xử.

Nhìn thấy biểu cảm của trưởng lão đều có chút không đúng, có lẽ,

An Hiết Nhân cảm thấy chuyện này thực sự không tốt để chúng ta xử lý!

Chương 519

“Được rồi, lúc đó ta sẽ tìm cách khác, linh hoa cũng không chỉ có một đóa.

Lúc đó ta sẽ tra cứu cổ điển thêm, làm khó sư phụ cũng không hay lắm.

Nếu có cách, sư phụ đã nói cho con từ đầu rồi.” Lục Áp kiên trì khiến Trương Phương có chút không nhìn nổi, rồi nhắc nhở hắn.

Thực ra, loại chuyện này cũng không cần phải kiên trì đến mức đó, có thể đi đến bước hiện tại đã không dễ dàng rồi, kiên trì nhiều đến vậy, cũng không có gì cần thiết.

Nếu nhìn kỹ, linh hoa vốn là hướng tìm kiếm chính lần này, nếu thứ này hiện tại bị đối phương bỏ qua, thì sẽ uổng phí chuyến đi.

Cho nên, trong lòng Trương Phương, sẽ cảm thấy không cam lòng.

Nếu học ma thuật thì lúc đó đã không có những chuyện này.

Thực ra, cũng là để cứu những bách tính chịu khổ đó, mới cùng nhau làm chuyện nguy hiểm như vậy.

Hiện tại nếu xuất hiện tình huống này.

Trong lòng mọi người đều không nguyện ý, bao gồm cả trưởng lão ở đó cũng vậy.

Ai trong lòng sẽ nguyện ý xuất hiện vấn đề như vậy?

Cảm thấy, trong tình huống hiện tại, thực ra cũng không có cách nào giải quyết.

Trong lòng đều khó chịu, cho nên cảm thấy chuyện này nên nhẫn nại một chút.

Nếu vậy, những chuyện sau này, cảm thấy, khẳng định sẽ có vấn đề.

Nếu là như vậy, sau này, khi xuất hiện cũng không thể hoàn toàn đi theo tư duy hiện tại, như vậy sẽ khiến trong lòng người ta khó chịu.

Lục Áp thì, sau khi nghe xong lời của tiểu đồng bọn, sau đó gật đầu.

Thực ra gần đây hắn cũng không có ý làm khó sư phụ.

Nhìn thấy Lục Áp có chút ủy khuất, hỏi xem có ý kiến nào khác không?

Bởi vì, thực sự không đành lòng để linh hoa ủy khuất như vậy.

Sau đó Lục Lệ nhìn thấy vẻ đáng thương của Lục Áp, sau đó cũng chỉ có thể nói ra.

Vốn định giấu chuyện này một chút.

"Có cách, có cách, nhưng cần phải liên kết sinh mệnh với nó, và sống, chết như vậy mới có thể cứu lấy sinh mệnh.

Dù sao đều là sự đánh đổi tương đương.

Nếu muốn dùng mệnh của con để đổi lấy nhiều sinh mệnh như vậy thì không được, cho nên, sẽ bị phản phệ.

Không nhất định sẽ mất mạng, đơn giản như vậy.

Lần sau khi được đưa vào luân hồi thực vật, e rằng, không thể trở thành hoa cỏ quý giá, có thể cũng chỉ là một cây cỏ dại, rồi nếu muốn tu luyện thì cũng sẽ không có tuệ căn.

Dù sao cứu chữa nhiều sinh mệnh như vậy, nhất định phải trả giá mới có thể làm được." Hiện tại khi nghe những lời này, thực ra trong lòng Lục Áp có chút chấn động, rồi cảm thấy không thể tin được.

Không ai lại đi xâm hại sinh mệnh của linh hoa.

Vốn dĩ không phải như vậy, nhưng sau khi luân hồi lại trở thành như vậy.

Trong đó có sự quý giá.

Những lời sư phụ nói, khiến những suy nghĩ trước đây của Lục Áp thực sự có chút ấu trĩ.

"Sư phụ không nói rõ ràng cho con, lúc đó vì linh hoa đã ký kết khế ước sinh mệnh, nếu có những điều không giống, hoặc như thế nào?

Linh hoa có thể sẽ phản phệ.

Bởi vì loại này chỉ có thể ký kết khế ước sinh mệnh.

Nếu một khi gây ra uy hiếp cho nó, hai bên sẽ có bao nhiêu khả năng?

Linh hoa thay thế con, hoặc con thay thế linh hoa.

Nhưng có thể bảo lưu thần trí của con.

Nếu con không muốn hại nó thì cũng có thể để nó tồn tại độc lập.

Loại trình độ này không có cách nào, có người ngăn cản, nhất định phải làm như vậy mới có thể cứu vãn.

Chương 520

Cho nên ta lúc đó không nói cho con những chuyện này.

Nhưng con lại kiên trì đến vậy, ta không nói những chuyện này, ta nhìn thấy biểu cảm của con, cũng không đặc biệt vui vẻ.

Con đã đi rồi sao?

Lựa chọn nằm ở mấy người các con." Lục Lệ nói xong, muốn che giấu thì sớm muộn cũng lộ ra.

Bách tính bên ngoài cũng là sinh mệnh, không nói cho đối phương thì là một hành động ích kỷ.

Vì vậy, thay vì đợi đối phương tự tra cứu cổ tích, hao phí thời gian, vậy nói cho họ biết thì tốt hơn.

Bởi vì, có một nguyên nhân, nhìn ánh mắt của đối phương cũng rất khó khăn.

Thực ra, giấu chuyện này, cũng không phải là chuyện tốt.

"Nếu vậy, khác biệt lớn với mấy đứa trẻ mà ta đã dạy trước đây.

Ta không thể đối xử với con như vậy nữa." Sau khi Lục Lệ nói xong, chỉ có thể nói như vậy.

Vậy thì, sau đó, về những chuyện khác, quyền lựa chọn thật sự nằm ở Lục Áp.

Lục Lệ cũng không có cách nào khác.

Mọi chuyện đều đã đến bước hiện tại, mọi người đều đã xử lý rồi.

Quá nhiều chuyện, hiện tại nếu nhìn, thực ra cũng không dễ dàng.

Lục Lệ biết đồ đệ này đã phấn đấu, nỗ lực, hy sinh cái giá như vậy thì tốt rồi.

Trong những ngày sau này, Lục Lệ cảm thấy cũng sẽ có những chuyện tương tự, có thể để Lục Áp luyện tập, chỉ là cảm thấy chuyện này có chút quá đáng.

"Nếu, lời sư phụ nói là thật, đệ tử nguyện ý.

Chuyện này không có gì phải bàn bạc kỹ lưỡng.

Đệ tử có thể để người khác hy sinh nhiều thứ như vậy, vì sao đệ tử lại không hy sinh chứ?

Trong lòng Lục Áp cảm thấy chuyện này rất đáng giá!" Hiện tại thì, thực ra, hắn cũng không nói những chuyện này.

Vốn tưởng rằng chỉ hy sinh mệnh của mình, cũng không ngờ nhiều kiếp luân hồi như vậy đều sẽ khiến mình chịu khổ.

Vậy thì, hiện tại trong lòng khẳng định Lục Áp không nguyện ý.

Vậy thì chẳng bằng chuyện này, cứ nhận lấy tất cả thì tốt hơn.

Trước đây không có nhiều vấn đề như vậy, hiện tại, nhất định phải làm.

Chúc Dung thì, cảm thấy, về một số chuyện liên quan đến hoa sen, cảm thấy đối phương cũng khá đáng yêu.

Trước đây cảm thấy đã cho năm lần thổ nhưỡng, một vật đổi một vật.

Dường như, lúc đó, ngây ngô cảm thấy, hành động đó, thực ra, rất đáng giá.

Lúc đó có lẽ chỉ là một cuộc mua bán hoa sâm trong không gian, mới khiến Lục Áp thoát ra được.

Đợi đến thế giới thực, nếu để linh hoa hy sinh một mạng sống đó để đổi lấy nhiều sinh mệnh con người, tạo ra nhiều đau khổ đến vậy, lúc đó cảm thấy vô cùng không đáng giá.

Chỉ, sau khi ở trong ngũ sắc đồng dạng một thời gian, thực ra, ngũ sắc thổ nhưỡng dù quý giá đến đâu, trong lòng Chúc Dung cũng không quý giá bằng linh hoa.

Bản thân sinh mệnh quý giá, cũng không quý giá bằng tuệ căn bẩm sinh.

Sau khi nỗ lực trong thời gian dài như vậy, sau khi thoát ra chưa thấy mặt trời bao lâu, đã phải chết.

Sau khi chết lại không có, kết cục tốt đẹp.

Vốn dĩ là vì cứu người khác mà chết, không thông.

Nhưng những chuyện này Lục Áp biết, cũng không thể làm gì được.

Những điều đó, cũng là sự sắp đặt của thượng thiên.

Đã là luân hồi, vậy thì chỉ có thể làm theo quy tắc của nó.

Rồi có thể trong phạm vi năng lực của mình chiến đấu với đối phương, bảo vệ đối phương tốt hơn một chút, trong phạm vi trách nhiệm của mình.

Những chuyện khác, Lục Áp cũng không dám cầu mong nữa.

Chương 521

“Thật sự đã quyết định rồi sao?

Đừng nhất thời bốc đồng mà đưa ra quyết định.

Dù sao con cũng chỉ ăn một bông hoa thôi, không có tình cảm ràng buộc.

Nếu cứ làm như vậy, sau này, thực ra, sau này cũng sẽ gặp phiền phức.” Trương Phương không nhịn được nhắc nhở.

Có lẽ, vì Trương Phương khi gặp một số chuyện.

Khi xử lý thì càng chú ý đến sự tức thì.

Dù sao trên người hắn có quá nhiều bí mật.

Cho nên, hiện tại khi nghe những lời này của đối phương, đôi khi cảm thấy nên đề phòng.

Dù chỉ là một lời nói, thật sự không gây ra tổn thương, nhưng lỡ bị người khác khống chế thì sao?

Lúc đó nếu khống chế hai người thì căn bản không có cách nào phản kháng.

Loại chuyện này thường xuyên xảy ra.

Sau này ngày tháng còn dài, những chuyện kỳ lạ gặp phải cũng nhiều.

Lúc này nếu nói ra một số thứ quan trọng, vậy sau này phải làm sao?

Dù sao, hiện tại, Chúc Dung cũng đã biết rõ con đường mình phải đi, mỗi bước đi đều mờ mịt.

Chúc Dung lúc này không nói gì nữa, vì hắn hiểu tính cách của Lục Áp như thế nào?

Nếu hiện tại ngăn cản, thì chẳng bằng để hắn nói cho đối phương một số chuyện khác.

Như vậy có lẽ sẽ khiến trong lòng Lục Áp càng bị đả kích hơn, chuyện này càng thêm kiên định.

Vậy thì cảm thấy, thà không nói, cứ để hắn đi.

Hiện tại thì, nhìn thấy sư phụ của người ta đều nói đó chỉ là bạn bè mà thôi, nếu thực sự lựa chọn, thì đó cũng là hành vi cá nhân, có thể ngăn cản khá nhiều, nhưng phải xem ý nguyện.

"Yên tâm đi, đệ tử đã quyết định rồi, có thể gánh vác tất cả.

Một mạng sống của đệ tử không đáng giá bao nhiêu.

Đệ tử có những điều đặc biệt.

Nếu mạng sống của đệ tử có thể đổi lấy nhiều mạng sống như vậy, có thể khiến một số người vốn không nên chết được sống tốt trên thế giới này, vậy thì rất đáng giá." "Sau cùng, cảm thấy, những chuyện gặp phải có liên quan đến đệ tử sao?

Không chừng đệ tử có thể phát triển tốt hơn.

Đệ tử nhìn những chuyện trong tương lai xa, nếu nhìn vào ba lô của đệ tử, thì đệ tử không dám bước sai một bước nào." "Nơi đó, trong lòng đệ tử, không dám thử lại nữa.

Cảm thấy, sau này nếu thực sự xuất hiện nguy hiểm, thì đó cũng là chuyện của sau này.

Hiện tại đệ tử muốn làm như vậy, trong lòng đệ tử sẽ vui vẻ.

Nếu hiện tại không làm như vậy, đệ tử sẽ ôm gánh nặng này, sống mãi cuộc sống sau này." "Được rồi, nhìn cái dáng vẻ này, sư phụ của

Lục Áp hiểu rõ hơn.

Cá nhân ta thì, ích kỷ, cảm thấy chuyện như vậy, không có lý lẽ nào cả.” Trương Phương nhìn thấy đối phương đã tìm được cách phù hợp, cũng chỉ có thể tiếp tục như vậy.

Hắn cũng hiểu đối phương, thái độ và biểu hiện hiện tại đã nói lên tất cả.

Đối phương cảm thấy đây là cách phù hợp nhất, những lời đó, vốn nhìn có vẻ không thể lý giải đến vậy, hiện tại thì, cũng chỉ có thể như vậy.

Cảm thấy ngay cả sinh mệnh cũng không phải là chuyện tốt, nhưng, ngoài cách này, e rằng không còn cách nào khác.

Dù sao, sư phụ Lục Lệ sẽ không lừa dối đệ tử thủ tịch của mình.

“Vậy thì tốt, e rằng không hiểu, cũng không dễ dàng.

Cùng ta đi ra ngoài.” Hiện tại sau khi đã hiểu, Lục Áp cũng không cảm thấy có vấn đề gì.

Cứ tu luyện thật tốt, tránh để chuyện như vậy xảy ra thì tốt hơn.

Hơn nữa, nếu linh hoa cứu người, thì cũng đang ở trong trạng thái mắc nợ đối phương.

Dù Trương Phương hiện tại nghe những lời của đối phương, trong lòng không hoàn toàn đồng tình.

Một chuyện của học sinh, Trương Phương cảm thấy, thực ra, năng lực của Lục Áp rất tốt.

Chương 522

Hiện tại có chút vấn đề, vì lập trường không giống nhau.

Hiện tại lựa chọn những chuyện này, trong lòng Lục Áp cũng có những chỗ khó xử, khiến Trương Phương cảm thấy, một số chuyện, có lẽ cũng không thể cân nhắc theo cách nói của đối phương.

Chỉ là đối phương hiện tại đã đưa ra quyết định của mình, vậy thì nên tôn trọng.

Có chuyện rồi, khi gần đây xảy ra, đối với Lục Áp cũng rất khó chịu.

“Xem ra, trưởng lão ta đều rất ủng hộ.

Như vậy rất tốt.

Không chừng, sau này, sẽ có những bước ngoặt khác.

Ta chỉ cân nhắc nhanh nhất, sợ sẽ có ảnh hưởng đến sinh mệnh của con người.

Khi mọi thứ đều nằm trong tay mình, là đáng tin cậy nhất sao?

Sư phụ cũng vì con mà tốt.

Hiện tại xuất hiện chuyện như vậy, ta đang cân nhắc cảm nhận của con.” “Nhưng, cũng phải chú ý, đừng thật sự quá phân chia.

Ân, ta cảm thấy nên tin tưởng người khác nên giữ lại một chút bí mật để tra cứu thông tin, sau đó thì, chuẩn bị những gì cần chuẩn bị.

Ta hiện tại mới vừa trở về, cũng không phải một sớm một chiều.

Ta cảm thấy, không có cách nào điều tra rõ ràng tất cả những nhóm quần thể đó, cũng phải biết có bao nhiêu người đang mắc bệnh.” Trương Phương và Lục Áp hiện tại đang nhìn những chuyện

này, rồi sau đó làm như vậy, cảm thấy lúc này như vậy có lẽ sẽ tốt hơn.

Nói chung, cảm thấy, cũng không muốn trì hoãn chuyện của mình, cảm thấy có một số vấn đề, có lẽ có thể trì hoãn một thời gian, rồi sau đó thì, sẽ không khiến tất cả mọi người đều căng thẳng đến vậy.

Vì, nhìn Chúc Dung không nói gì, nhưng tâm trạng của hắn hẳn cũng không hoàn toàn ủng hộ.

Lục Lệ nghe xong những lời của tiểu đồng bọn và đồ đệ, trong lòng rất cảm khái.

Thực ra, Trương Phương này nhìn có chút.

Thực ra, về chuyện đó, đều rất có lý do để, nhìn nhận mọi chuyện, nhìn khá thấu đáo.

Sống như vậy thì nỗi khổ sẽ ít hơn.

Sư phụ của Lục Lệ, lại là người nhìn người khá chuẩn.

Trước đây, cảm thấy ham chơi quá lớn.

Cho nên, lúc đó, không nhìn trúng, nhưng có Trương Nam, người vốn chỉ thu một đệ tử, cuối cùng, lại nhìn trúng tiểu gia hỏa này.

Những người này, thực ra, đều có những đặc điểm riêng, nhìn nhận mọi thứ không giống nhau.

Cho nên, người cần kết giao cũng không giống nhau.

Đương nhiên rồi, những chuyện này sau khi nhìn vào mắt, rất cảm khái, tình huynh đệ sâu sắc giữa họ.

Thực ra, Lục Lệ cũng cảm thấy đôi khi nhìn thấy những lời nói giữa họ, dường như đã thấy được tiền kiếp, có, một số sư huynh đệ, trước đây, thực ra cũng cảm thấy những người này không có năng lực.

Nhưng, hiện tại thì, sau khi nhìn thấy những người nhỏ tuổi này, thực ra, đều là một giai đoạn, rồi từ quá trình đó trưởng thành, hiện tại là người dẫn đường.

Nhưng hy vọng, ba người có thể phát triển tốt hơn mình.

Cái gọi là, sóng sau xô sóng trước, sóng sau mạnh hơn sóng trước sao?

Khi bị vỗ chết trên bãi cát thì… Trong lòng Lục Áp cũng cam tâm tình nguyện.

Nghe xong Lục Lệ nói, Lục Áp cũng cảm thấy có lẽ những lời này có chút quá đáng, có chút tổn thương.

Những người đó, vốn đối xử rất tốt với hắn.

Sau đó, hắn chạy đi nhìn sư phụ mình một cái, phát hiện trong mắt đối phương, dường như đều bao dung tất cả, trong lòng có chút quý trọng.

Trước đây, Lục Áp chưa từng cảm nhận được một phần yêu thương của sư phụ, rồi, cứ tự mình dùng bản tính của mình để cân nhắc một số vấn đề, cho nên, cũng không có gì xấu, nhiều ít thì sao?

Một số người ở Thượng Hải cảm thấy không tốt lắm, sau này cũng phải thay đổi những chuyện này.

Đừng làm tổn thương những người vẫn luôn rất quan tâm đến mình.

"Sư phụ, con xin lỗi, lúc nói chuyện con đã quá kỳ lạ, con cũng không, nguyên.

Con hiện tại có thể nói chuyện như vậy là không lý trí." Lục Áp ít khi nhận lỗi với sư phụ, đây cũng là lần đầu tiên nhận lỗi sau khi rời khỏi sư môn, cũng không phải là lỗi lầm, mà cảm thấy đã làm tổn

thương đối phương.

Chương 523

Hiện tại xuất hiện những chuyện này, quá nhiều chuyện so với trước đây, không có liên quan.

Luôn cảm thấy có những vấn đề, cần phải xử lý lại.

“Không phải sao, nhìn hai vị sư tôn khác cũng không nói gì sao?

Nhìn cách chúng ta đối xử với nhau, chỉ là, ba người lần này đã trải qua muôn vàn gian khổ, trở về thì đừng nói nhiều như vậy nữa.

Là chuyện vui vẻ.

Sau khi ta nghe xong những lời của con, có chút chua xót, cảm thấy lần này con đã chịu khổ rồi.

Trong những ngày tuyển chọn sau này.

“Để con đi nhẹ nhàng một chút, cho nên ta không nói cho con chuyện đó.

Nhưng khi nhìn thấy sự kiên trì của con, ta cảm thấy phải nói ra.

Không thể, vì lúc đó sẽ xảy ra những chuyện gì, lựa chọn che giấu một số chuyện, thực ra, cũng không thể che đậy được.

Con thông minh, những chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện, không cần phải cảm ơn ta.” Lục Áp như một cây mầm, đang lớn lên, tưới cho nó một chút nước, truyền cho nó một chút kiến thức, có thể sẽ trưởng thành tốt hơn một chút.

Hoặc, sau này, đối phương có thể trưởng thành lợi hại hơn, đó đương nhiên là điều hy vọng nhất.

Nhưng ngày tháng nên như thế nào?

Mỗi người đều có cách nhìn khác nhau, trong lòng sẽ cảm thấy

một số chuyện có thể không thể đi theo cách hiện tại, nhưng trong lòng cũng sẽ có một số cảm nhận không tốt lắm.

Giữa mỗi người đều sẽ có một chút khoảng cách, sợ rằng lúc đó, khoảng cách quá xa, không có cách nào nhìn thấy đồ đệ này nữa, trong lòng cũng có chút ích kỷ.

Dù sao, một sư phụ dẫn dắt nhiều học viên như vậy, đồ đệ không thể, mỗi lần đối xử với tất cả mọi người đều rất công bằng vô tư.

Đặc biệt đối với những người có thể ở bên cạnh mình, thời gian, lâu hơn một chút, thì trong lòng cảm giác không nỡ sẽ càng mãnh liệt hơn.

"Được, sư phụ, trước đây con có thể đã không nghĩ đến những chuyện đó.

Thực ra con cũng rất vui vẻ, có thể thấy được, không tệ rồi." Sau đó, Chúc Dung cũng gật đầu biểu thị sự đồng tình.

Trước đây, quả thực cũng không cảm nhận được Trương Phương có chỗ nào lợi hại hơn.

Lần đầu tiên đi bí cảnh, vốn dĩ, đối với Chúc Dung, thực ra, cũng là một chuyện khá nguy hiểm.

Khi đi, Chúc Dung cũng đã nhìn thấy khu vực ánh sáng đen.

Những bí cảnh đó đã bị dục vọng nuốt chửng, vào rồi không thoát ra được.

Mặc dù, sau khi vào cùng Lục Áp, Chúc Dung cũng có một số cơ duyên, lấy được một số thứ, rồi giúp tìm đường đi các loại, cũng có chút giúp đỡ.

Nhưng, có thể thực sự đi ra khỏi cửa ra đó, Trương Phương, Trương Phương đã tìm thấy một nơi khá kỳ lạ, con tuyết ma thú đó,

lại không hề bài xích Trương Phương, Chúc Dung cảm thấy trong lòng có chút tò mò.

Nhưng, hiện tại nhìn thì dường như cũng không đủ để nói ra bí mật của người khác, tự làm tổn thương lẫn nhau.

Loại chuyện này giữa đồng môn cũng sẽ không xuất hiện, đã lâu như vậy rồi, chưa từng xảy ra chuyện như thế này.

Cho nên, cảm thấy hiện tại lại nghe sư phụ nói những lời này, nên tạm thời không nói ra những chuyện của đối phương.

Đợi đến thời điểm thích hợp, có lẽ sau khi chuyện này được giải quyết, người ta Trương Phương sẽ nói cho Lục Áp.

Lúc đó chắc chắn sẽ tốt hơn là hiện tại nói ra bí mật của người khác, như vậy cũng không biết đối phương sẽ cân nhắc như thế nào.

Dù sao, những chuyện này Lục Áp đã cùng đi với Trương Phương.

Lúc đó Trương Phương khá bài xích, không muốn đi nhiều.

Nhưng Trương Phương làm người làm việc quả thực có một phong cách riêng.

Lúc nãy, khi nghe những lời hắn nói với Lục Áp, Lục Áp khó mà tưởng tượng được trong lòng hắn lại cân nhắc nhiều đến vậy về chuyện của người khác.

Vậy thì trước đây Lục Áp cũng chưa từng thấy, dáng vẻ như vậy.

Hiện tại, Lục Áp mới thấy, đôi khi thực sự đã bỏ qua những người bên cạnh mình.

“Có chuyện gì sao?

Con thấy chuyện này, ăn rồi cảm thấy duy trì không đúng sao?

Không sao, con có thể nói với ta, hiện tại giữa hai chúng ta cũng không phải là sư đồ thực sự.” Lục Lệ nói chuyện với Lục Áp khá nhẹ nhàng.

Chương 524

Nhìn Lục Áp hiện tại không để kiểu tóc, dáng vẻ còn trẻ, cảm thấy có một số chuyện có lẽ cũng không thể cảm nhận được.

Nhưng, đối phương không nói thì không nói, đương nhiên Lục Lệ cũng coi đó là một lựa chọn.

Nếu có những chuyện có thể tự mình giải tỏa thì đương nhiên là tốt nhất.

Lục Áp nghe xong lời của sư phụ, có chút kỳ lạ, vì sao mối quan hệ sư sinh vẫn luôn là mối quan hệ đó với thầy cô?

"Thầy ơi, ý của thầy là sao?

Ý của thầy không phải là sẽ không thu con làm đồ đệ nữa sao?

Con đã làm sai chuyện gì khiến thầy cảm thấy không thoải mái, thầy có thể nói cho con biết.

Con cảm thấy trong lòng sẽ không nỡ những chuyện đó, con không thể giấu giếm.

Con có nên nói cho thầy biết chuyện gì không?" Trong lòng Lục Áp thực sự muốn hỏi như vậy, sợ thầy hiểu lầm.

Lục Lệ hiện tại nghe xong lời của đối phương thì mỉm cười.

Đứa trẻ ngốc này cũng vậy, khi hỏi vấn đề luôn căng thẳng như vậy.

Thực ra đều như vậy, có lý do gì mà không cần đứa đồ đệ bảo bối này chứ?

"Không có, nói thế này, thực ra, có một pháp tắc, người có thể thoát khỏi bí cảnh, thì phải mạnh hơn rất nhiều so với người ở đại lục

này.

Cho nên ta căn bản không xứng làm sư phụ của con, vì con siêu việt ta.

Đương nhiên con đường sau này phải do con tự đi, vận mệnh đều do con người, cho nên phải giữ vững chí khí.

Nếu trong thế giới sau này con lại gặp phải những chuyện như trước đây, nhất định phải cẩn thận hơn." Chúc Dung cũng lần đầu tiên nghe pháp tắc này, thì ra là như vậy, hắn giật mình một cái.

Cứ nghĩ là mình làm chuyện không tốt, rồi khiến sư phụ không hài lòng.

Vốn dĩ cũng vì chuyện vừa rồi khi đang bận, trong lòng sư phụ có lẽ cảm thấy có chút kinh hồn bạt vía.

Lúc đó Chúc Dung khóc, chưa từng như vậy.

"Sư phụ, đừng nói như vậy.

Con có một thân bản lĩnh, đều là người dạy.

Có tác dụng gì chứ?

Con không phải là đồ đệ của người sao?

Vẫn luôn nói như vậy, cũng chỉ là xem bệnh mà thôi.

Con hiện tại cảm thấy bông linh hoa lúc đó, tuy rằng, có thể cứu nhiều người đến vậy, nhưng vận mệnh lại bi thảm đến vậy, cũng đâu có làm chuyện gì thương thiên hại lý?

Thực tình, những chuyện này nhìn có vẻ bất công, nhưng cũng không có cách nào." "Đều là những đứa trẻ ngoan, ta dạy các con cũng rất may mắn.

Chuyện lần này cứ như vậy đi." Chúc Ly cũng không biết vì sao

lại quá nhiều trong những chuyện này, ngược lại cảm thấy có chút mệt mỏi, rồi đi nghỉ ngơi, có lẽ thể lực đã cạn kiệt.

Thời gian sống cũng đã khá lâu, cũng không biết sau này sẽ có một sự sắp đặt như thế nào.

Bất kể lá rụng về cội cũng tốt, hay những phương pháp khác?

Chỉ cần có thể an thân và hoàn thành chuyện lần này.

Chúc Ly cũng cảm thấy không có gì tốt hơn.

Chúc Dung cảm thấy có chút kỳ lạ, sư phụ còn trẻ tuổi, cũng không nên như vậy.

Lẽ nào vì lo lắng mà ra nông nỗi này?

Vì vậy, trong lòng hắn càng thêm quý trọng, rồi nói thêm một câu, hãy chú ý nghỉ ngơi thật tốt, rồi dìu sư phụ vào tẩm thất, nhìn thấy người ngủ rồi mới yên tâm.

Khi Chiến Tích rời đi, chưa từng có cảm giác như vậy.

Những người này đều là những đứa trẻ mồ côi không cha không mẹ, sống cùng nhau thực ra khá may mắn.

Mã Lý đã cho họ một gia đình.

Nhưng nếu cứ mãi sống trong cuộc sống như vậy, cảm thấy cũng không có gì không tốt.

Nhưng, một số chuyện xảy ra vô cớ trong thời gian gần đây cũng khá kỳ lạ.

Chương 525

Thôi, đừng suy nghĩ nhiều nữa.

Sư phụ còn không để mình lo lắng về chuyện này, vậy thì lo lắng làm gì.

Hiện tại hãy chăm sóc sư phụ thật tốt, rồi những chuyện sau này cũng có rất nhiều chỗ khó khăn, phải suy nghĩ kỹ.

Lúc đó sẽ cùng Trương Phương bàn bạc, quyết định sao?

Lần này thì, Chiến Tích cũng nghe sư phụ nói phải tham khảo ý kiến của Trương Phương, trong đó cũng bị những lời vừa rồi, cảm thấy có lý.

Dù sao lần bí cảnh này chỉ có Trương Phương là cá nhân.

Dường như không giống với những gì Chiến Tích đã hiểu trước đây.

Tiếp xúc nhiều hơn một chút không có gì xấu, dù sao, những chuyện của Lục Áp hiện tại, cả hai bên đều không dễ làm.

Quả thực, trong lòng Chiến Tích thì, chuyện trước đây, cảm thấy có lẽ sẽ không gặp lại sư phụ, trong lòng rất thất vọng.

Không biết cuộc sống sau này sẽ như thế nào?

Nhưng hiện tại, sư phụ có thể nở nụ cười với mình, rồi, giữa sư đồ có thể nói chuyện thoải mái hơn.

Thực ra, không dễ dàng.

Xác suất xảy ra loại chuyện này cũng khá ít.

Trong lòng Chiến Tích rất cảm khái về những chuyện này, cũng vô cùng trân quý.

Nói xong những lời này, ba người có chút mệt mỏi.

Chuyện của Chúc Dung, thực ra Chúc Ly đã cảm nhận được một chút.

Chúc Ly muốn giúp đồ đệ, giúp một chút.

Nhưng đối với những thứ thượng cổ này thì, Chúc Ly chỉ xem qua một số sách mà thôi, rốt cuộc nên làm như thế nào?

Không có miêu tả chính xác.

Vì vậy, loại chuyện này chỉ có thể dựa vào vận may.

Nhìn thấy Lục Áp bên kia xuất hiện tình huống, cũng có vấn đề bên đất đai.

Cho nên sau khi vào một căn phòng riêng thì đi hỏi Quan Vũ một số chuyện.

"Trên đường đi, không phải đã gặp phải gian nan hiểm trở sao?

Sư phụ cũng không ở bên cạnh, những chuyện đó, có lẽ cũng không chăm sóc được.

Nhưng, trong lòng phải có một chút suy nghĩ, chăm sóc tốt cho mình.

Rồi sau đó, có lẽ, sẽ xảy ra một số chuyện, cũng phải có một cách khác, nếu không thì, có thể, sẽ gây ra một số nguy hiểm cho mình.

Trong lòng ta cảm thấy có chút đáng sợ rồi.

Trước đây chưa từng thấy những vấn đề này xuất hiện trên người mình, cũng cảm thấy có lỗi một chút." Lúc đó, Lục Lệ và mấy vị trưởng lão, đều cảm thấy những người đó nên làm.

Rồi phân chia có lẽ cũng sẽ giữ lại một chút thể diện.

Nếu muốn trừng trị, hoặc muốn trừng phạt, nói chung, ta cảm

thấy sẽ không lấy mạng của những đồ đệ này.

Nhưng, sẽ để họ vào Bí Cảnh Hồng Hoang, loại này không biến tướng trong trường học, chuyện đó.

Lần trước khi trở về cũng thấy những người đó không ở xung quanh, rõ ràng không muốn người bên cạnh mình được tốt.

Cũng không rõ trong lòng họ hiện tại có những vấn đề gì.

Nhiều sát thủ như vậy, không để lại người sống.

"Sư phụ, những chuyện này con cũng không thể kiểm soát được.

Không sao, con hiện tại cảm thấy đều tốt.

Nếu, sau này, có thể sẽ có một số vấn đề, vậy sau này rồi xem xét.

Dù sao, con thì, cảm thấy đi một bước xem một bước thì con đường sau này cũng sẽ dễ đi hơn.

Con hiện tại lo lắng nhiều đến vậy, những chuyện sau này, có lẽ cũng sẽ không có quá nhiều lợi ích khác." Kể từ khi trải qua những chuyện này, Chúc Dung cảm thấy có một số chuyện dường như nhìn thoáng hơn sẽ tốt hơn.

Chương 526

Nếu muốn nói về một số vấn đề, cảm thấy có chút qua loa đại khái, nhưng mỗi người dường như đều sống như vậy.

Có một số người năng lực cao, nhưng bị thời gian trì hoãn lâu như vậy, nhưng đó cũng là một kiểu sống.

Sau khi đạt đến một mức độ bình tĩnh nhất định, cũng chỉ có thể cố gắng trong khoảng thời gian đó.

Vậy thì trong thời gian sau đó, thực ra, đều đang dùng những năng lực đó để giúp đỡ hoặc cải thiện cuộc sống của mình.

Dù sao hiện tại Chúc Dung cảm thấy như vậy.

Hỏa linh xà đang ở bên cạnh Chúc Dung.

Có thể may mắn có được hỏa linh xà bầu bạn bên cạnh, thực ra, Chúc Dung cảm thấy mình may mắn hơn Lục Áp hiện tại.

Bên cạnh Chúc Dung là một sinh vật sống.

Trước đây không thể nuôi ma thú, nhưng, thượng thiên lại dùng cách khác sau khi từ bỏ lựa chọn đó đã ban cho một sự bù đắp hoàn toàn mới.

Hiện tại ở bên cạnh Chúc Dung không chỉ là một con ma thú.

Cả tộc hỏa linh xà, mỗi con xà trong đó, đều có linh hồn và tư duy khác nhau, đều có thể cùng Chúc Dung tiến hành những diễn giải khác nhau.

Nhiều như vậy đều ở bên cạnh Chúc Dung khi còn nhỏ, ngày ngày quấn quýt lấy mình, sẽ không có lúc cô đơn tịch mịch.

Cho nên, hiện tại những lo lắng của sư phụ, nếu nhìn kỹ, thực ra,

cũng không đáng để cân nhắc.

Trong lòng Chúc Dung cảm thấy mình hạnh phúc, cho nên, trong lòng hắn cũng không có chỗ nào oán hận.

“Xem ra lần này con đi có duyên phận, nếu không thì sẽ không gặp nguy hiểm trong Hồng Hoang chí kim.

Bất kể thế nào?

Lần này ai đã giúp đỡ?

Nghe Trương Phương giải quyết vấn đề, ta cũng không hỏi nhiều nữa.

Dù sao, đó là đồ đệ của người khác, chúng ta tuy mỗi người mỗi khác, nhưng cũng phải có sự riêng tư.

Ba huynh đệ cũng vậy, lựa chọn của mỗi người đều có thể ủng hộ, nhưng cũng phải giúp đỡ để xem xét có đúng đắn hay không.” Hiện tại thì, Chúc Ly cũng không rõ Chiến Tích có thể dạy dỗ đồ đệ những chuyện gì.

“Những tin tức ta nhận được, nếu đối phương nhất ý cô hành, thì hãy bảo vệ.

Tôn trọng lẫn nhau là một điều kiện tiên quyết.

Nếu can thiệp vào nhân sinh của đối phương, sẽ khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

Vừa rồi con làm rất tốt, vẫn luôn không nói gì.

Trương Phương làm, khiến ta cảm thấy là một lựa chọn rất tốt.

Thời gian sau này có thể học hỏi thêm nhiều từ Trương Phương.

Trước đây, ta cũng không phát hiện, thì ra người đó có chút đầu óc.

Hiện tại ở bên cạnh, có thể xem cách làm người xử thế, có lẽ sẽ, có chút giúp ích cho sự trưởng thành sau này.

Những điều này ta không thể dạy được." Lục Lệ vẫn luôn theo quan điểm, học nhiều, nghe nhiều, nhìn nhiều, không có hại.

Thực ra, hiện tại những lời Chúc Ly nói với đối phương cũng đúng.

Những lời này, ý là, hiện tại có thể học hỏi thêm nhiều từ đối phương, thì trong cuộc sống sẽ có tiến bộ.

Là sư phụ, chỉ có thể chỉ dạy một số điều về võ công, bí quyết các loại.

Rồi giúp đỡ trưởng thành về năng lực.

Nhưng cuộc sống là cuộc sống.

Dù sao trong phần lớn thời gian, mọi người đều muốn sống vui vẻ một chút.

Rồi sau đó, mang lại một số cảm giác tốt đẹp cho cuộc sống của mình.

Những điều này không chỉ luyện võ công là có thể cải thiện được.

Có một số người chỉ mê mẩn võ công, không thể tự thoát ra, vì những thứ đó đã hạn chế họ.

Nhưng đợi đến khi những chuyện này được phá vỡ hoàn toàn, mới sẽ phát hiện chân lý của sinh mệnh, theo, ý muốn của mình mà sống.

Chương 527

Cho nên, trong cuộc sống, nếu là một trưởng bối, khẳng định những lời khuyên đưa ra cũng không phải là tốt nhất, đối với những người trẻ tuổi này.

Chúc Dung hiện tại đang nghe sư phụ khen ngợi Trương Phương.

Vậy thì chỗ nào đã làm tổn thương tình cảm của người khác?

Đều cảm thấy có chút khó chịu, đều cảm thấy chuyện này khó xử, rồi lại nói, rốt cuộc phải đẩy nhanh tiến độ này sao?

Có chút phiền não, càng khiến Chúc Dung cảm thấy hiện tại làm chuyện gì cũng khiến mình khó xử.

Nhìn thấy sư phụ hiện tại cũng đã ngủ rồi, vậy thì cứ rời đi trước thì tốt hơn.

Nói chung trong một thời gian cũng không tìm ra được đối sách tốt.

Đợi đến khi cửa đóng lại, Chúc Dung trở về phòng của mình, rồi nói những lời tâm sự với tiểu hỏa linh xà.

Cảm thấy thái độ của sư phụ đối với mình vẫn luôn rất tốt, thậm chí cảm thấy đôi khi khi nói những chuyện đó, trong lòng cũng không tự chủ mà niệm thầm, những điều đó, đã từng vì sự hy sinh của người khác.

Hiện tại trong lòng Chúc Dung cảm thấy, hiện tại trưởng thành đến mức này, cũng không mạnh mẽ lắm.

Trong lòng đau đớn cảm thấy có lỗi, cũng không có cách nào, bù đắp thật tốt.

Đặc biệt là trong tình huống hiện tại, cũng không giúp được gì,

cảm thấy mình tồn tại như một phế vật.

Những lời sư phụ vừa rồi, khiến trong lòng Chúc Dung rất khó chịu.

Sau này không thể làm sư phụ nữa, những chuyện này cũng không phải như vậy.

Cảm thấy mỗi người sau khi sinh ra, cũng chỉ là một đại từ mà thôi.

Đại diện cho sự tôn kính mà thôi.

Loại tôn kính này phải được kéo dài, vì tình cảm và tình nghĩa từ nhỏ đã ở đó, lại có thể vì thực lực mà thay đổi sao?

Nhưng, Lục Lệ nói những lời đó dường như rất nghiêm túc, cũng không biết sau này có khiến Chúc Dung kiên trì hay không.

Dù sao khi đi theo sư phụ cũng không thấy ít vẻ nghiêm túc.

Về những vấn đề đó, đa số đều phải theo cách cuối cùng.

Trong lòng Chúc Dung thực sự không vui.

Nếu, chuyện là như vậy, ngay cả sự tôn trọng cũng không thể dành cho sư phụ, vậy thì chẳng bằng không làm đồ đệ của đối phương, dùng cách khác để tồn tại, chẳng phải tốt hơn sao?

"Đã muộn như vậy rồi, con cũng chưa ngủ sao?

Ta cứ tưởng chỉ có mình ta chưa ngủ." Khi Chúc Dung đang nói những chuyện này, cửa phòng của hắn bị đẩy ra, rồi sau khi cửa phòng mở ra nhìn thấy người đó có chút kinh nghiệm, Lục Lệ, không biết vì sao Lục Lệ lại quay lại.

Không phải là sư phụ của Lục Áp sao?

Lục Áp lại không có, mà lại là sư phụ của đối phương đến tìm?

Trong lòng Chúc Dung kỳ lạ suy nghĩ một số chuyện, lẽ nào là muốn hỏi một số tình huống đã xảy ra lúc đó sao?

Quả thực trong tình huống này, dường như chỉ có Chúc Dung và Lục Áp là có được thứ gì đó.

Trương Phương không lấy bất cứ thứ gì.

Đối phương tuy rằng lúc đó có biểu cảm với Trương Phương, nhìn có vẻ hài lòng, hẳn là cảm thấy đối phương rất không dễ dàng.

Nhưng hiện tại nhìn thì, có lẽ biết một số chuyện nhiều hơn.

“Sư phụ, sao người lại ở đây?

Con vốn tưởng rằng giờ này mọi người đều đã nghỉ ngơi rồi.

Con cũng không có ở đây, cũng không có chuẩn bị.

Đừng quá chê trách, con vốn tưởng mọi người đều đã nghỉ ngơi rồi, một mình con ở đây suy nghĩ vẩn vơ.” “Hiện tại thì, tình trạng sức khỏe của Lục Áp có tốt không?

Lúc đó ta nhìn thấy trong đại sảnh, dường như có thể tự mình giải thoát khỏi loại chuyện này rất khó.

Sau đó nghĩ lại, hẳn là cũng sẽ cảm thấy có chút hối hận.” Đương nhiên rồi, hiện tại thì, nói những lời này với đối phương, thực ra, cũng không phải vì hối hận sao?

Cảm thấy sau khi những chuyện vừa rồi xảy ra, trong lòng sẽ cảm thấy thoải mái hơn.

Cũng xem xem biểu cảm của sư phụ như thế nào.

Chương 528

Khi đưa ra quyết định đó, đều làm theo ý muốn trong lòng, nhưng lại không làm theo cách khác để đi theo.

Sư phụ hẳn là trong lòng đều sẽ cảm thấy nên có một kế hoạch như vậy cho đứa trẻ.

Lúc đó là như vậy, khi nghe xong, trong lòng không có sự ấm áp đột ngột.

Cho nên, những lời sư phụ nói, có chút nghiêm khắc khiến trong lòng dừng lại.

Có chút không thoải mái, nhưng, vì sư phụ có ý tốt với mình, trong tình huống hiện tại nhìn thì, đã đủ rồi.

Nhiều như vậy sao, đương nhiên hiện tại những lời này cũng không phải vì hối hận sao?

Cảm thấy sau khi những chuyện vừa rồi xảy ra, trong lòng sẽ cảm thấy thoải mái hơn.

Cũng xem xem biểu cảm của sư phụ như thế nào.

Khi đưa ra quyết định đó, đều làm theo ý muốn trong lòng.

Nhưng lại không làm theo cách khác để đi theo.

Sư phụ hẳn là trong lòng đều sẽ cảm thấy nên có một kế hoạch như vậy cho đứa trẻ.

Lúc đó là như vậy, khi nghe xong, hiện tại trong lòng không có sự ấm áp đột ngột.

Cho nên những lời sư phụ nói, có chút nghiêm khắc khiến trong lòng dừng lại.

Chỉ là, tâm khí của Chúc Dung sẽ có chút không thoải mái, nhưng vì sư phụ có ý tốt với mình là đủ rồi.

Nhiều như vậy sao, nếu không thì, sau này trúc lam đả thủy (công cốc) một trận, cũng sẽ không đạt được gì.

"Lục Áp à, tốt lắm.

Thực ra, ta cũng lần đầu tiên thấy tiểu đồ đệ của ta, lại có biểu cảm như vậy.

Ba người các con đã vào đó trải qua gian khổ, ta đều rõ.

Có lẽ những gian khổ này đối với các con không phải là khó khăn nhất, nhưng, ảnh hưởng lớn nhất, nếu không thì sẽ không thoát ra được." Lục Lệ lần đầu tiên, cũng nói chuyện tâm sự với đối phương, cảm thấy đồ đệ này, bình thường khi làm việc, đều không tệ.

Cũng cơ bản không cần phải lo lắng quá nhiều.

Chỉ là, cảm thấy, trong tình huống hiện tại này, đối với Chiến Tích càng nhiều khi, là một loại quan tâm thì rối loạn.

"Những chuyện trong đó, thực ra, là một cảnh giới của tâm ma.

Là sư phụ của con, ta thực ra cũng đã đọc rất nhiều sách.

Nếu, dựa theo cách mà những sư phụ kia đã đi, ta có lẽ cũng là người đọc nhiều nhất trong đó.

Ba đồ đệ thực ra cũng có kế thừa một số đặc điểm tính cách của sư phụ." Lục Lệ dần dần cũng bắt đầu nói rõ với đối phương: "Tuy không, sao chép hoàn toàn giống nhau, nhưng ít nhiều thì, cũng đã chứng thực một số quan điểm.

Giống như Trương Phương cũng độc lập độc hành, nhưng đối với Trương Nam thì, tính cách có chỗ không giống với Trương Phượng." Nhưng, bởi vì Trương Phương khác biệt với tất cả, sau này mới lựa

chọn hắn.

Không phải để duy trì một cá nhân, mà là để Trương Phương trở thành một người độc nhất vô nhị.

Khi ấy, ta và các ngươi chắc chắn đều không hiểu.

Đương nhiên, ta nói điều này bây giờ cũng không có ý gì khác.

Chỉ là muốn ba huynh đệ các ngươi đều hiểu rõ, chúng ta đã có thể ở bên nhau, thì sẽ luôn ở bên nhau.

Dù sự kiện Linh Hoa lần đó có khó khăn đến mấy, nếu lần sau xuất hiện nguy hiểm, chỉ cần hai người cùng ra tay giúp đỡ, sức mạnh của ba người chúng ta mới thực sự cường đại.

Khi đó, Chúc Ly nhìn Chúc Dung mà không nói gì.

Nhưng Chúc Ly cũng biết Chúc Dung là một đứa trẻ tốt, cũng không cần nói nhiều.

Nếu nó lén lút chạy vào phòng người khác làm những chuyện này, trong lòng Chúc Ly sẽ cảm thấy thật kỳ lạ.

Là một sư phụ, Chúc Ly lại cảm thấy lo lắng trong lòng, nên đã nói chuyện này với đối phương.

Biết đâu sẽ có hiệu quả bất ngờ?

Bản thân Chúc Ly chỉ muốn trút một hơi vì đồ đệ của mình, và để những người bên cạnh giúp hoàn thành tâm nguyện của nó.

Còn những chuyện thừa thãi khác, Chúc Ly cũng không thể quản, cũng không quản.

Nếu hiện tại có chuyện xảy ra mà có thể giải quyết được thì phải giải quyết.

Chương 529

“Thực ra cũng không phải như vậy, trong lòng con cảm thấy thật hỗn loạn.

Nếu, trong khoảng thời gian trước đây, con không bận tâm đến những vấn đề đó, thì mọi chuyện đã tốt rồi.

Khi ấy con nghĩ mình không nên làm gì, không nên phản kháng, không nên đứng về phe nào.

Nhưng, sau những lời của Trương Phương, con lại cảm thấy như mình nên ủng hộ huynh đệ của con theo cách tốt nhất.” “Thực sự con cũng không có lựa chọn nào khác.

Kỳ thực con làm không tốt.

Sư phụ rời đi khi đó cũng đã nói với con một số chuyện.

Sư phụ, người cứ yên tâm đi, cả ba chúng con đều là đệ tử thủ tịch khác nhau của người, nhưng chúng con đều có thể sống và trưởng thành bên nhau bao nhiêu năm nay, đã chứng kiến tình bạn của họ, đồng thời cũng xây dựng nên tình cảm của riêng con.” Có lẽ, Chúc Dung lúc này đã hiểu ý đối phương muốn nói với mình.

Hắn sợ rằng sau này, việc xử lý những chuyện này sẽ không được thỏa đáng.

Rồi hắn tiếp tục: “Thực ra, trong lòng con hiểu rõ.

Tình cảm của con bây giờ cũng đã rất sâu đậm, dù không biết, nhưng ba chúng con đã cùng nhau trưởng thành suốt một thời gian dài.

Nếu thực sự gặp chuyện, sẽ không ai bỏ mặc người kia không quản.

Chỉ là có những chuyện cần phải xử lý như thế nào?

Hoặc xử lý ra sao thì tốt hơn?

Con bây giờ còn nhỏ, đối với những cách giải quyết chuyện này, cũng không đặc biệt chu đáo.

Sau này, e rằng sẽ làm phiền người." Thực ra, những cảm nhận lúc đó chỉ là không muốn quá bận tâm đến những suy nghĩ trong lòng mà thôi.

Hiện tại, nghe Chúc Dung nói, có lẽ vì đồ đệ mà trong lòng Chúc Ly cũng cảm thấy vui vẻ.

Nếu sư phụ gặp phải chuyện như vậy, có lẽ cũng sẽ giải quyết theo cách tương tự.

Chỉ là, trước đây Chúc Ly vẫn luôn nhìn Chúc Dung với ánh mắt không hiểu, nên mới khiến Chúc Dung trong lòng khó chịu và thất vọng đến vậy.

Trong lòng Chúc Ly cũng cảm thấy có chút oan ức.

Sau này, Chúc Ly cũng không làm những chuyện đó nữa, nhưng có những vấn đề đã gây ra thì không cách nào bù đắp được.

"Đừng quá tự ti như vậy.

Nếu sau này mọi chuyện thực sự có thể phát triển như lời ngươi nói, thì tốt nhất hôm nay ta nên nói chuyện này." "Kỳ thực, ta cũng muốn xem thái độ của ngươi.

Còn nữa, ngươi phải chú ý nghỉ ngơi, bao gồm cả bảo vật mà ngươi có được bên trong, đừng dễ dàng cho người khác xem.

Gần đây ta cảm thấy không được khỏe lắm, trong lòng đại khái cũng rõ.

Vì vậy, ta nhờ ngươi chuyển lời những chuyện này.

Có lẽ, trong khoảng thời gian sau này, Trương Nam sẽ hiểu rõ nguyên nhân.

Nhưng hiện tại thì cố gắng đừng để hắn tức giận, cũng đừng làm những chuyện trái với ý muốn của hắn thì hơn.

Rồi một thời gian sau sẽ ổn thôi." Nói xong những lời này, Chúc Ly cũng cố gắng rời đi, để lại Chúc Dung với đầy rẫy lo lắng trong lòng.

Khi đó, Chúc Dung cũng cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng lại không chú ý.

Hắn tuyệt đối không nghĩ sư phụ mình lại kiệt sức.

Hoặc là, hắn cảm thấy sư phụ mình gần đây có thể đã làm gì đó nên dễ mệt mỏi, nhưng chưa bao giờ nghĩ sâu xa hơn.

Nhưng, nếu bây giờ mấy vị trưởng lão đã đi rồi, thì lại khác.

Giữa các trưởng lão hẳn phải hiểu rõ biểu hiện của nhau hơn.

Có lẽ đối phương thực sự có vấn đề, nếu không sẽ không nói những lời tâm sự như vậy.

Sau đó, Chúc Dung lén lút giữa đêm đến phòng sư phụ.

Sư phụ lúc này đã buông lỏng cảnh giác, nên hắn mới có thể tiến vào phòng.

Cũng là vì khí tức của hắn và sư phụ tương đồng.

Hắn cảm thấy võ công của mình cũng vậy, hiện tại có thể tiếp cận đối phương mà không bị phát hiện.

Nhưng nếu lỡ để lộ dù chỉ một chút tiếng động, sẽ bị phát hiện ngay.

Chương 530

Vì vậy, hắn phải cẩn thận hơn.

Hiện tại không phải là để làm chuyện xấu gì, chỉ là muốn tìm hiểu tình hình bên sư phụ, rốt cuộc là chuyện gì?

Hắn sợ rằng nếu bỏ lỡ cơ hội này, sẽ không còn bất kỳ cơ hội nào nữa.

Sau đó, Chúc Dung mở một viên ngói trên mái nhà, xuyên qua ánh sáng, hắn thấy sư phụ đang một mình vận công chữa thương.

Dường như ở phần gân mạch và dây chằng có chỗ bị tổn thương.

Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ... sư phụ đã gặp nguy hiểm khi đột phá cảnh giới?

Nên mới xuất hiện triệu chứng toàn thân kinh mạch bị tổn thương như vậy.

Vậy thì đối với chứng bệnh thông thường thì cũng có thể chấp nhận, nhưng đây đâu phải là giới hạn tuổi tác?

Chắc là đã có vấn đề lớn rồi, cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Chúc Dung cũng chưa từng có kinh nghiệm nào về chuyện này, hiện tại hắn như kiến bò trên chảo nóng, thực sự không có cách nào.

Chúc Dung tự trách rằng trước đây tâm tư mình chưa đủ tinh tế, không hề lưu ý kỹ những chuyện xảy ra với sư phụ.

Hiện tại, sau khi mọi chuyện đã rõ ràng, hắn mới hiểu ra rằng mình làm việc chưa đủ thành thục.

Cùng lúc đó, Chúc Ly cũng cảm thấy xung quanh hình như có tiếng

thở dốc, tiếng động gấp gáp.

Chúc Ly nghĩ có lẽ có người đang quan sát.

Nhưng, khoảng cách gần như vậy mà lại không phát hiện ra thì thật không hợp lý, lẽ nào công lực của mình đã bị suy thoái?

Sau đó, trong lòng Chúc Ly có một đối tượng nghi ngờ.

Gần đây, đồ đệ đã biết rồi, không hay rồi.

Chắc là đã phát hiện ra chỗ sai sót trong cơ thể mình, có lẽ trong lòng nó lại phải lo lắng rồi sao?

Chỉ là, trong tình huống hiện tại, Chúc Ly không dám mở mắt.

Nếu mở mắt ra, đối mặt với đồ đệ thì cũng không hay.

Trong tình cảnh này, Chúc Ly không biết phải giải thích với đối phương như thế nào.

Thực ra, Chúc Ly không muốn đồ đệ phải lo lắng quá nhiều về chuyện này.

Chúc Ly cho rằng một đứa trẻ lo liệu tốt chuyện của bản thân đã không dễ rồi, nếu còn phải bận tâm đến những chuyện khác thì sẽ đau lòng biết bao.

Chúc Dung hiện tại, sau khi biết rõ mọi chuyện, tâm tình đương nhiên không được tốt.

Hắn cảm thấy mình lúc đó thật ngây ngô, chẳng biết gì mà vẫn vui vẻ.

"Lục Lệ, vậy bây giờ con phải làm sao?

Sư phụ con đã có vấn đề rồi, vậy mà con chưa bao giờ phát hiện ra người lại có những triệu chứng này.

Rốt cuộc là thế nào?

Người có thể nhìn ra không?

Bây giờ con không muốn nói chuyện này với sư phụ, vì khi con muốn nói, người cũng không muốn nói với con.

Chắc chắn, sau này người cũng sẽ không nói với con.

Nếu con trực tiếp đến nói thẳng chuyện này với người, e rằng tâm trạng của người cũng sẽ không tốt." Chúc Dung khá hiểu những hành vi và trạng thái của sư phụ Chúc Ly.

Sư phụ, một khi người không muốn nói về những chuyện đó, nếu cố ép người nói ra, cuối cùng cả hai người đều sẽ không vui.

Trước đây, sư phụ không mấy sẵn lòng nói, Chúc Dung nghĩ, chắc chắn là người lo sợ và có vài nguyên do.

Nếu không, người đã không che giấu những chuyện này.

Hỏa Linh Xà nghe Chúc Dung nói chuyện với nó, vẫy vẫy cái đuôi nhỏ, rồi nhìn thấy tiểu chủ nhân của mình tâm trạng không tốt, nó cũng bắt đầu bày mưu tính kế.

Thực ra nó đã ở trong Hồng Hoang Bí Cảnh lâu như vậy, làm sao mà hiểu được những chuyện nhân tình thế sự này?

Chương 531

Nên xử lý thế nào đây?

Sau đó, nó nói: "Thực ra, theo ta thấy, sư đồ vốn dĩ là vì đối phương mà tồn tại.

Chỉ cần không quá bận tâm nhiều chuyện thì được rồi.

Nếu trong khoảng thời gian sau này, mọi người đều có thể nói ra tâm ý của nhau, thì hẳn sẽ đối xử tốt với nhau.

Tình hình bây giờ chưa rõ ràng, ngươi cũng đừng quá lo lắng chuyện của sư phụ." Dù sao, nếu thực sự muốn giải quyết một chuyện, cũng phải biết rõ căn nguyên trước đã?

Sau đó mới có thể kê đơn thuốc đúng bệnh.

Hiện tại ngay cả gốc rễ vấn đề cũng không biết, nếu cứ cố tình suy xét một vài yếu tố thì chẳng khác gì ruồi không đầu cứ bay vòng vòng.

Sau khi nghe Hỏa Linh Xà nói những lời này, Chúc Dung trong lòng cũng cảm thấy quả thực mình đã quá vội vàng.

Từ sau khi tiến vào học viện, hắn đã gặp phải nhiều chuyện như vậy, rất nhiều nơi thực sự hắn chưa quan sát kỹ càng.

Để chuyện như vậy xảy ra ngay trước mắt mà lại như không hề hay biết.

Nhưng lúc này, Chúc Dung vẫn chưa hiểu rõ ngọn nguồn sự việc.

Nếu cứ tự ý làm chủ thì có lẽ sẽ không công bằng với tất cả mọi người.

Trong lòng Chúc Dung, sau khi hiểu rõ những chuyện này, hắn

cảm thấy mình nên quay về rồi.

Nếu cứ ở đây, e rằng tình hình sẽ không tốt.

"Vậy được rồi, ta về nghỉ ngơi trước.

Đợi sau này ngươi cùng ta đi xem xét một chút, xem rốt cuộc có mờ ám gì không?

Sư phụ chắc chắn sẽ không nói cho ta biết có vấn đề gì, chuyện này e rằng cần ta tự mình tìm hiểu." Sau đó Chúc Dung dẫn Hỏa Linh Xà quay về phòng.

Vốn dĩ hắn không có ý định ngủ, nhưng vì sau này có chuyện cần làm, cần giúp đỡ sư phụ, trong lòng hắn đã có một mục tiêu.

Sau khi biết mình phải giải quyết vấn đề, hắn cũng có thể yên tâm đi ngủ.

Ở một bên khác, Trương Nam quả thực vô cùng sốt ruột.

Trương Nam và Trương Phương hai người vẫn luôn xem xét vấn đề phù chú hiện tại.

Tuy Trương Nam biết Trương Phương là một tồn tại đặc biệt với huyết thống Thượng Hoàng tộc, nhưng sau nhiều năm giáo đạo, Trương Nam vẫn không chắc chắn, tại sao trong Thượng Hoàng tộc lại còn có người sống sót?

Khi đó, sự diệt vong đó quả thực là tai họa diệt đỉnh, căn bản không có khả năng sống sót.

Nhưng những điều có thể xác định được trên người Trương Phương, bao gồm ghi chép trong cổ tịch, và những điểm khác biệt so với người bình thường mà Trương Nam phát hiện trong sinh hoạt hằng ngày, đều cho thấy Trương Phương bất đồng với người khác.

Nhưng hiện tại, thời gian cũng đã trôi qua rất lâu.

Nếu thực sự có sự khác biệt giữa họ, cũng khó mà giải thích rõ ràng từng điều một.

Dù sao, mọi người cũng ít hiểu biết về chủng tộc này, nó thường không xuất hiện trước mắt công chúng.

Sau này khi nghe đến cái tên đó, có lẽ chỉ coi như một lời kể trong truyện cổ tích, không chừng đều cho rằng đó chỉ là một truyền thuyết mà thôi.

Căn bản không tồn tại nhân vật như vậy.

Hiện tại, Trương Phương đã khắc những phù chú mà Trương Nam giao trước đây lên người các thượng cổ ma thú.

Hắn muốn lợi dụng sức mạnh ma thuật để bảo vệ bản thân, để đi tìm kiếm chân tướng trước đây.

Đối với chuyện này, Trương Nam khá đau đầu.

Khi Trương Phương còn nhỏ, Trương Nam không quá bận tâm, biết đối phương chắc chắn cũng là một sinh mệnh, không cần thiết phải tận diệt.

Vì vậy Trương Nam mới có chút giữ lại trong mọi chuyện.

Nhưng hiện tại, một số tình huống không hề đơn giản như Trương Nam nghĩ.

"Trương Phương, lần này ta cũng không rõ liệu có sai sót gì trong thao tác hay không, ngươi cảm thấy thế nào?

Có cảm nhận gì không?

Thực ra ta không hiểu biết nhiều về chủng tộc của ngươi.

Dù sao trước đây tộc ngươi đã bị diệt, nếu ta nói nhiều về chuyện này, đưa ra ý kiến thì thật không công bằng.

Chương 532

Không biết, nói chuyện này với ngươi bây giờ, có chút tàn nhẫn.

Tâm tư của ta vẫn luôn bận lòng về chuyện này, chưa bao giờ rời đi.” Trương Nam cảm thấy lúc này nói chuyện với đồ đệ như vậy, có lẽ có chút tàn nhẫn với hắn.

Nhưng trong lòng Trương Nam thực sự cảm thấy như vậy.

Nếu chỉ đưa ra một số giải thích phiến diện thì sau này hiểu lầm giữa mấy người sẽ càng lớn.

Cũng không thể xử lý tốt mọi chuyện.

Nhưng không phải như vậy sao?

Trương Nam không nắm chắc, cũng không biết chuyện lần này có đúng như dự đoán không.

Nếu như có chút kinh nghiệm thì tốt, nhưng hiện tại Trương Nam không có lấy một chút kinh nghiệm nào.

Trong lòng Trương Phương cũng đại khái hiểu rằng sư phụ không nói chuyện này có lẽ là vì hắn.

Hiện tại, tâm tình Trương Phương cũng không đặc biệt thoải mái.

Vốn dĩ hắn biết chuyện này rất khó khăn, nhưng cũng không biết tại sao, tổng cảm thấy có quá nhiều thứ xen lẫn vào.

“Sư phụ, trong lòng con biết.

Chuyện này chắc chắn sẽ khiến sư phụ khó xử.

Thực ra, con chưa bao giờ nghĩ nhiều về chuyện đó.

Con cảm thấy chỉ cần xử lý tốt chuyện trước mắt là con không có

tâm nguyện nào khác.

Về chuyện tộc nhân của con, con thực sự biết.

Con thực sự nghĩ nếu muốn biết một vài tin tức từ phía sư phụ thì sẽ đáng tin cậy hơn." Trương Phương nói, thực ra, theo tuổi tác của hắn cũng dần lớn lên, hắn có thể cảm nhận được xung quanh thực sự tồn tại một số mối đe dọa.

Dường như trách nhiệm của hắn là diệt sạch chúng, nhưng đó cũng chỉ là một cách nói bên ngoài mà thôi.

Vì sao tất cả mọi người đều không dám công khai thân phận của hắn?

Dù sao, cái tội danh của hắn đã quá rõ ràng.

Hiện tại, theo luật pháp, hắn phải bị người ta chém đầu.

Điều đó căn bản không hợp lý chút nào.

Có thể là vì e ngại quyền uy, hoặc trong lòng đố kỵ, rồi sản sinh ra một loại ý niệm tà ác như vậy, sau đó lấy danh nghĩa vì bình đẳng chúng sinh mà ra tay.

Trong sự hiểu biết của hắn, là như vậy.

Vì một cái danh tiếng như vậy mà toàn tộc bị đột kích diệt vong, thực ra đối với Trương Phương mà nói, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng phẫn khái.

Đặc biệt là hiện tại trong huyết mạch của hắn đều có loại sức mạnh tích phân kia.

Nhưng, hiện tại hắn không có cách nào.

Có rất nhiều chuyện, hắn trơ mắt nhìn nó xảy ra, nhưng khi không có năng lực để làm gì cả?

Hắn cũng cảm thấy không có quá nhiều ý nghĩa và hy vọng.

Trương Nam nghe đồ đệ nói, lẽ nào lại không hiểu tâm tình của đồ đệ sao?

Trong lòng Trương Nam cũng biết, trong khoảng thời gian này đã xảy ra khá nhiều chuyện.

Trương Phương vừa thoát khỏi bí cảnh, có thể nói là cửu tử nhất sinh.

Vì vậy, hiện tại, khi nghe Trương Phương nói rằng hắn không gặp quá nhiều nguy hiểm trong đó, thì Trương Nam đại khái hiểu được đó là do thân phận Thượng Hoàng tộc của hắn.

Tại Hồng Hoang Bí Cảnh khi đó, vì sao nó lại được lưu truyền từ xưa đến nay?

Có khả năng chủ nhân Hồng Hoang Bí Cảnh là Thượng Hoàng Tổ, khi nghiên cứu về tổ chức Thượng Phóng, cũng là vì một người quan trọng.

Nếu không, sẽ không bí mật tiếp xúc nhiều như vậy.

Dù sao, nếu liên hệ với những nhân vật như vậy và những người biết quá nhiều bí mật, cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Nhưng không có cách nào khác, một sinh mệnh sống trên thế giới này, phải lo lắng nhiều chuyện.

Nếu không để hắn làm những chuyện đó, hắn sẽ sụp đổ.

Chương 533

“Ta biết, về Trương Phương hiện tại trong lòng, vậy nên có bất kỳ vấn đề gì đều có thể nói cho ta biết.

Đương nhiên, tiền đề là ngươi phải tin tưởng ta.

Nếu không có lòng tin với ta, thì sau này sẽ không có chuyện chúng ta cùng nhau giải quyết vấn đề gì nữa.

Ngươi phải biết, trên thế giới này, đôi khi những ý niệm trong lòng còn có thể giết chết người khác.” Tất cả đều là tâm ma quan trọng, nhưng chưa bao giờ thể hiện ra.

Khi đó mọi người đều còn nhỏ, có lẽ chấp nhận được, ở dưới cảnh địa không nguy hiểm, thì có sự ỷ lại.

Nhưng sau khi Trương Phương trưởng thành, vòng tay của Trương Nam cũng không thể che chở được đồ đệ khỏi một số rắc rối hiện tại.

Có khả năng, dần dần trong lòng Trương Phương cũng sẽ xuất hiện những phê phán về thế giới, bởi vì vì bản năng cơ thể mà Trương Phương có sự bảo vệ đối với một người.

Thực ra, không nên trách cứ Trương Phương.

Nhưng có một số chuyện Trương Nam cần nói rõ ràng với hắn.

Nếu trong chuyện này, Trương Phương không tin Trương Nam, và việc liên quan đến Thượng Hoàng tộc, cùng với nhân vật quan trọng kia và bí mật năm xưa.

Thì Trương Nam cũng không thể tìm hiểu được chút nào.

Thực ra, Trương Nam có thể ích kỷ mà làm.

Có rất nhiều chuyện, trong lòng Trương Nam hiện tại cảm thấy không có cách nào.

Trong lòng vẫn luôn cảm thấy bất lực.

Khi đó, Trương Nam đã có chút lợi dụng một tâm tình.

Nhưng, sau khi Trương Phương ở bên Trương Nam một thời gian dài, Trương Nam cũng dần cảm thấy hắn thực sự khác biệt.

Tính cách của Trương Phương khi đó khác với những người khác.

Khi Trương Nam chọn Trương Phương, những người khác cũng cảm thấy kỳ lạ, dù sao lúc đó hắn cũng không thể hiện ra thiên phú nào.

Hiện tại thì có lẽ dần dần đã thể hiện ra rồi.

Khi đó, Trương Nam nhìn Trương Phương và cảm thấy Trương Phương đôi khi có điều che giấu.

Nhưng trong lòng Trương Nam cũng dần hiểu ra, có lẽ những điều che giấu đó liên quan đến những bí ẩn chưa giải đáp trên người hắn.

Cũng có thể là vì cha mẹ, hoặc thân bằng hảo hữu gì đó, Trương Phương đang bảo vệ một người.

Chắc chắn thân phận của hắn không tầm thường, không thể là một thường dân.

Nếu không, cả Thượng Hoàng tộc đã bị diệt hết rồi sao?

Vì sao đến nay lại có một người sống sót?

Có lẽ còn có những người khác tồn tại, nhưng hiện tại xem ra, Trương Nam chưa tiếp xúc với ai.

“Sư phụ, con đại khái hiểu ý người.

Chỉ là thân phận của con đã rõ ràng, con có rất nhiều điều không

tin.

Có lẽ trong khoảng thời gian này con đã trải qua khá nhiều chuyện, nên trong lòng con vẫn luôn nghĩ rằng nên nói cho người biết...” Hoặc có lẽ, con nên suy nghĩ một số vấn đề.

Nếu nói hết mọi chuyện với người, con cảm thấy áp lực tâm lý cũng sẽ rất lớn.

Dù sao con cũng thành thật, không muốn gây ra quá nhiều phiền nhiễu cho người.

Đặc biệt là trong khoảng thời gian ở học viện, con đã rất vui vẻ.

Đối với người, và đối với những sư huynh đệ của con, con vẫn luôn cảm thấy vô cùng biết ơn.” Nghe Trương Phương nói những lời này, trong lòng Trương Nam cũng cảm thấy có chút hổ thẹn.

Thành thật mà nói, Trương Nam không hề có ý định suy xét trên vấn đề này, nhưng có một số chuyện Trương Nam cần phải hiểu rõ.

“Ngươi... suy xét nhiều chuyện như vậy sao?

Thực ra thành quả hiện tại đã không tệ rồi.

Ngươi đã làm rất tốt.

Những chuyện còn lại cứ để ta lo liệu, đừng tự gây áp lực tâm lý lớn như vậy.

Chương 534

Ta không hề biết rằng ngươi lại có nhiều suy nghĩ như thế trong lòng.

Hiện tại ta đã biết, sau này sẽ không để ngươi gặp phải những chuyện khó xử như vậy nữa.

Nhưng, ngươi phải hiểu một vấn đề.

Thân phận này hiện tại không thể bộc lộ.

Ta nghĩ hai người bạn kia của ngươi hẳn có chút nghi ngờ.

Còn sư huynh đệ của ta thì hoàn toàn không hay biết gì về chuyện này.

Ta vẫn luôn giúp che giấu, đây là bí mật giữa hai chúng ta.

Thực ra, đợi sau khi ngươi có chút tinh lực, ta sẽ nói cho ngươi biết, tại sao ta lại muốn dẫn dắt ngươi.

Thực ra những điều này đều có một nguyên nhân, đương nhiên, ta không phải là không có tình cảm, chỉ là nuôi dưỡng ngươi trưởng thành." Con người từ lúc bắt đầu đều có tâm lý lợi dụng, đặc biệt là kẻ thành niên như Trương Nam.

Đối phương chỉ là một người dụ dỗ, thành thật mà nói khi dẫn dắt Trương Phương, Trương Nam đã tính toán nhiều thứ.

Nhưng theo thời gian tình cảm được bồi dưỡng, Trương Nam lại là người có máu nóng, chắc chắn sẽ nảy sinh một số tình cảm.

Lại còn là sư phụ của Trương Phương, nhìn Trương Phương từng bước dưới sự dẫn dắt của mình, học được nhiều điều.

Sau đó, Trương Phương trưởng thành vô cùng xuất sắc.

Sau này trong lòng Trương Nam sẽ có một loại cảm giác vui mừng.

Cảm giác đó đã làm nhạt đi, xua tan đi sự cô đơn và buồn tẻ của việc một mình luyện công.

Dần dần, trong lòng Trương Nam, dường như đã có thêm một khoảng trống, vì vậy không thể bỏ qua, Trương Phương đã trở thành một phần trong sinh mệnh của Trương Nam.

Vì vậy, đối với đồ đệ này mà nói, sự trưởng thành của hắn trong mắt Trương Nam vô cùng quan trọng.

Trương Nam cho phép Trương Phương nhìn thấy, và Trương Nam không có bất kỳ do dự nào khi giúp đỡ một số vấn đề.

Trong lòng Trương Phương đại khái cũng có một số suy xét, nhưng không ngờ sư phụ hôm nay lại nói với hắn nhiều như vậy.

Chẳng lẽ, Trương Nam đang suy đoán, là vì Tuyết Ma Thú sao?

Thực ra Trương Phương biết rằng, Tuyết Ma Thú quả thực là một Thần thú thượng cổ, không phải ai cũng có thể điều khiển được.

Tuyết Ma Thú là một tồn tại nửa chính nửa tà.

Trừ phi lợi dụng đúng cách, mới có thể biến nó thành vật sở dụng, không thì sẽ không gây họa nhân gian.

Nếu không lợi dụng đúng cách, nó sẽ hóa thành ma.

Có khả năng, nó sẽ gây nguy hiểm cho những sinh vật khác.

Đối với một quy tắc trong học viện, chỉ cần có một chút thứ kỳ lạ xuất hiện, đều nhất định phải có dũng khí để đối phó, vì đó là một loại tồn tại vì sự sống còn của bách tính.

“Vốn dĩ, chuyện này cũng là vì con người trước.

Vì vậy, con không sợ những chuyện đó.

Xin làm phiền người.

Trong khoảng thời gian này, con sẽ chăm chỉ tu luyện theo lời dặn của người, biến những năng lực đó thành của mình." Trương Phương hiện tại sau khi nghe lời thầy nói, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Hắn cảm thấy đối phương nói những chuyện này đều không sai, đều xuất phát từ góc độ quan tâm hắn, nên càng không có chỗ nào để phản bác.

"Phải rồi, về chuyện những huynh đệ kia của ngươi, ngày mai hoặc ngày kia hãy đi gặp đi, không cần phải vội vàng như vậy.

Bởi vì chuyện này chỉ có những người đã hiểu về Hồng Hoang Bí Cảnh mới có thể hiểu được.

Trước đây, ta chỉ trong quá trình bế quan.

Trong quá trình đó, nếu hỏi những điều ta biết, thì không tiện trả lời lắm.

Nếu ta biết quá nhiều về Hồng Hoang Bí Cảnh, ta sợ sẽ dẫn đến sự nghi ngờ của người khác." Trương Nam cũng hơi cẩn trọng hơn một chút về chuyện này khi nói với đối phương, rồi tiếp tục: "Vì vậy, trong khoảng thời gian này, ngươi đừng lo lắng.

Trong vài ngày, chỉ cần ngươi có thể giữ vững được tâm nguyện của mình.

Những thứ đã hứa hẹn cũng không cần phải bận tâm quá nhiều, vì bản thân ngươi, vì ngươi là người Thượng Hoàng tộc, mới có thể xuất hiện.

Nếu không, sẽ không có ai chỉ điểm cho ngươi.

Chương 535

Tuyết Ma Thú cũng sẽ không đối xử với ngươi với thái độ ôn hòa như vậy." Hiện tại, Trương Nam muốn Trương Phương che giấu một số chuyện, Trương Nam cũng biết tình huynh đệ sâu sắc, có thể có những chuyện khi làm, trong lòng cả hai bên đều sẽ cảm thấy không muốn.

Nhưng, Trương Nam cảm thấy có một số chuyện cũng cần phải dứt khoát, không thể do dự.

Có những chuyện đã có thể gánh vác, trách nhiệm này thì cần phải chuẩn bị tốt các biện pháp ứng phó.

Theo Trương Nam thấy hiện tại, đều cần phải có.

"Vâng, sư phụ, vậy con sẽ làm theo lời dặn của người.

Sau này, nếu có thời gian, con sẽ nói chuyện này với họ.

Con sợ lúc đó sẽ gây hiểu lầm.

Dù sao, tình cảm giữa chúng con cũng đã rất lâu rồi.

Người thực sự rất chu đáo với con, con biết người luôn có lòng tốt với con.

Chuyện đó con sẽ tạm hoãn lại đã, tóm lại sẽ không gây hại gì nhiều.

Sau này đưa ra kết luận có lẽ sẽ tốt hơn." Quả thực, Trương Phương khi biết rõ tin tức này, đáng lẽ ra nên là người đầu tiên chia sẻ chuyện này.

Sau đó, những huynh đệ kia cũng đều biết rằng họ không quá chú ý đến một chuyện.

Hôm nay cũng là lần đầu tiên Trương Phương nghe thầy nói về vấn đề này, rồi mới từ bỏ ý định đó.

Nếu thầy nói chuyện này với Trương Phương, Trương Phương cũng không chú ý, vốn dĩ có một nguyên nhân.

Nhưng, vì thầy đã muốn Trương Phương giấu kín, thì Trương Phương cũng chỉ có thể nghe lời thầy.

Vừa rồi đối phương (Trương Nam) đã nói, không đứng trên lập trường của mình để suy xét vấn đề, không thể chỉ dựa vào sở thích cá nhân mà làm, như vậy có thể sẽ hại những người quan tâm đến mình.

"Vì vậy, ngươi đừng cảm thấy chuyện Tuyết Ma Thú được che giấu kỹ càng sẽ xuất hiện vào thời khắc nguy cấp.

Trước tiên đừng mở ra, ta sợ lúc đó sẽ gây ra chấn động cho ngươi.

Về việc hỗ trợ này, ta chỉ có thể xác định là nó có mối quan hệ liên kết với ngươi.

Sau này, có lẽ ngươi có thể thúc đẩy một mức độ nào đó, rồi lợi dụng một số năng lượng để bảo vệ, hoặc tấn công người khác.

Nhưng hiện tại ngươi chưa thể thuận lợi nắm giữ những năng lực này.

Nếu đột nhiên làm những chuyện đó, sẽ gây tổn thương cho bản thân.

Ngươi phải hiểu rằng năng lực hiện tại của ngươi chưa đạt đến tầng thứ như ta.

Vì vậy ta không yêu cầu cao, nhưng ngươi phải đạt đến một phạm vi như ta, rồi sau đó mới làm những chuyện đó, cảm giác mới có chút nắm chắc." Trong lòng Trương Nam hiện tại, đều cảm thấy thực ra

mình làm việc cũng không cao thượng đến thế.

“Vậy sư phụ, có phải ngoài lúc nguy hiểm đến tính mạng, con không nên dùng chuyện này để chống đỡ ra, thì những lúc còn lại con đều cần phải giữ kín chuyện này?

Cụ thể là, trước khi con nắm giữ được nó, con không nên động dụng đúng không?” Trương Phương biết sư phụ chắc chắn đã muốn tạo ra một số liên hệ.

“Hoặc có lẽ, trong lòng Trương Phương thực ra đã biết rõ mọi chuyện.

Sư phụ chắc chắn không có ý làm hại hắn.

Nếu thực sự có ý hại hắn, thì trách nhiệm của sư phụ đã tan tành rồi.

Khi đó Trương Nam có thể trực tiếp hạ sát thủ, không cần phải làm gì thêm.

Vậy mà hiện tại Trương Nam lại nuôi dưỡng hắn tốt như vậy, còn kể cho hắn mọi chuyện.

Vì vậy đối với sư phụ, Trương Phương chắc chắn có tình cảm.

Nếu có sự nghi ngờ, thì đó là chuyện khác.

Đối với Trương Phương mà nói, đó cũng chỉ là một mức độ đo lường.

Nếu có một số chuyện không thích hợp để nói với sư phụ, Trương Phương có thể sẽ cân nhắc, rồi che giấu chuyện đó.” “Đúng, cơ bản là ý đó.

Sau đó đừng quá động dụng nó.

Trong khoảng thời gian này, hãy giúp ta tra cứu thêm sách vở.

Còn chuyện khác, đừng làm gì cả, toàn bộ đều giao cho ta xử lý.

Nhiệm vụ chính hiện tại là ngươi phải phát triển tốt, sau đó phải đột phá mối quan hệ năng lượng hiện tại.

Chương 536

Ta biết ngươi cảm thấy sau khi nó xuất hiện, năng lượng vẫn luôn phát sinh sự chuyển biến lớn, khi ra tay thì lại ở trên một cảnh giới.

Và ngươi cảm thấy hiện tại dường như không ai có thể đối kháng được, nhưng đó chỉ là một loại tác dụng tâm lý mà Hồng Hoang Chí Kính mang lại sau khi xuất hiện.

Sức mạnh đó rốt cuộc có thể duy trì bao lâu thì không rõ, trừ phi thực sự đột phá được cái bình cảnh đó, mới có thể thực sự nắm giữ sức mạnh trong tay.

Vì vậy trong khoảng thời gian này tuyệt đối đừng lơ là.

Cuộc nói chuyện đột ngột này, như một món quà.

Ngươi có thể nắm bắt được không?

Việc có thể quy chỉnh toàn bộ những năng lực đó để sử dụng hay không, thì phải xem năng lực của ngươi rồi." Trương Nam hiểu biết một chút về chuyện này, nên mới có thể giúp Trương Phương.

Trong khoảng thời gian này, Trương Nam cũng đã xem những thứ trong phạm vi bí mật đó, thực ra cũng là để hiểu rõ hơn tình hình nội bộ.

Trong lòng Trương Nam khi đó đều khá tuyệt vọng, nếu không thì cũng sẽ không thúc giục Trương Phương.

Để hai vị trưởng lão khác cùng đi, đã chờ đợi rất lâu.

Nếu, vào lúc đó, cũng không có ai xuất hiện, rồi để hắn phải rời đi, e rằng hắn sẽ không cam lòng.

May mà trời xanh không khiến hắn thực sự thất vọng, đã ban cho

hắn một tia cơ hội, để tất cả đều xuất hiện bên cạnh hắn.

Nếu không, hắn thực sự đã sụp đổ rồi.

Không, thực ra khi ở trong đó, ta đã hiểu một số chuyện.

Ta thích có thể giúp đỡ đồ đệ này.

Đương nhiên, vừa rồi về chuyện năng lực của Trương Phương, khi tìm hiểu ở trong đó, sau khi hắn xuất hiện, trên người hắn quả thực có thể hiện ra một điều như vậy.

Mặc dù, Trương Nam nghĩ nó có thể bị che giấu đi, nhưng Trương Nam có thể nhìn thấy ngay.

Dù sao Trương Nam cũng là người dạy học, biết được trình độ của Trương Phương đang ở mức độ nào.

Trương Phương khi nghe sư phụ nói chuyện này, có chút kinh ngạc.

Hắn không đặc biệt hiểu rõ chuyện này.

Quả nhiên sau khi sư phụ nói xong chuyện này, thực sự rất đáng để chú ý.

"Trước đây, trong lòng con vẫn luôn suy nghĩ, chuyện này có nên nói với người không?

Nhưng con cảm thấy chuyện này bây giờ cũng thật kỳ lạ.

Năng lực của con vẫn luôn không có chỗ nào bình tĩnh, có lẽ năng lực đã nâng cao rồi, không có nguyên do nào.

Thấy con không hiểu rõ trực tiếp mọi chuyện, sư phụ hiểu biết nhiều.

Hiện tại sau khi người nói những điều này với con, con mới bỗng nhiên thông suốt, hiểu rõ rốt cuộc là chuyện gì rồi." Trương Phương

hiện tại, sau khi nghe sư phụ nói những lời này, đáp lại và cảm thấy chuyện này cũng không đặc biệt dễ giải quyết.

Vì sư phụ có thể nói rõ ràng đến vậy, thực ra là rất tốt với hắn.

Hắn cũng nên kể rõ ngọn nguồn sự việc cho sư phụ.

Đừng để sư phụ phải lo lắng về mình.

"Không sao, ta biết trạng thái tâm lý của ngươi.

Bản thân ngươi cũng không dễ dàng.

Từ khi còn nhỏ được ta nuôi lớn, ta cũng biết ngươi có tâm tư, nhưng không sao cả.

Chỉ cần làm theo lời ta thì được rồi.

Nếu năng lực của ngươi có thể đạt đến trí tuệ của ta, thì ngươi tùy tiện làm theo cách của mình cũng được.

Nhưng, trước khi ngươi chưa thấy rõ được một mức độ, đừng dễ dàng dùng ánh sáng của riêng mình để đưa ra kết luận.

Nếu không, những chuyện mà ngươi suy xét có lẽ sẽ không chu đáo bằng ta." Trương Nam thừa nhận rằng mình thực sự có một số cách nghĩ khác, nhưng sẽ không đi làm hại Trương Phương.

Vì vậy, giữa hai người họ khá ăn ý, vốn dĩ giữa họ cũng có tình cảm.

Với Trương Phương, không chỉ là những vấn đề giữa sư đồ.

Vốn dĩ họ đã sống cùng nhau một thời gian dài, sự ăn ý giữa họ, những sự quan tâm lẫn nhau, đều tồn tại.

Chương 537

Những điều này không thể nghi ngờ.

Vì vậy, dựa trên nền tảng tình cảm này, suy nghĩ của mọi người vẫn luôn nhất quán, cũng sẽ không khiến ai cảm thấy khó khăn.

"Vâng sư phụ, vậy trong khoảng thời gian này xin làm phiền người tra cứu thêm một số sách vở.

Về việc hỗ trợ cho con, con biết, thực sự rất khó khăn.

Rất nhiều sách vở hiện tại đều đã bị hủy hoại, nếu muốn tra cứu được, cũng chỉ còn là những hiểu biết rời rạc.

Nhưng, con cảm thấy, cũng không sao cả." Ta biết đứa trẻ này tâm địa khá lương thiện.

Nếu muốn hắn cứ giữ kín chuyện này, chắc chắn hắn cũng sẽ cảm thấy có chút hổ thẹn.

Vì vậy, ta mới cân nhắc để hai ba ngày sau hãy nói cho hắn biết chuyện đó.

Nếu hắn chú ý, trong cơ thể hắn sẽ có một số biến hóa.

Đợi khi hắn đặt câu hỏi, hãy khéo léo một chút, thực ra, việc thăm dò vấn đề nằm ở đâu, sẽ không gây căng thẳng hay hao tổn quá nhiều.

Ý của Trương Nam khi nói chuyện với đối phương là muốn Trương Phương hiểu rõ chuyện này không quá khó khăn, cũng sẽ không gây ra vấn đề khác cho Trương Phương.

Vì vậy, khi nói chuyện này với Trương Phương, đừng để Trương Phương có gánh nặng tâm lý lớn như vậy.

"Vâng, sư phụ, vậy con sẽ làm theo lời người.

Con cũng cảm thấy nếu xét dưới hai yếu tố, thì có một sự ưu tiên cấp bách.

Con cũng không phải là người không biết đại thể.

Tuy chuyện này, trong lòng con có lẽ sẽ có chút hổ thẹn, nhưng con cũng hiểu điểm xuất phát này là tốt cho con.

Vì vậy, con sẽ không có bất kỳ vấn đề gì về chuyện này." Thực ra, nếu sư phụ không vì tốt cho hắn, đã không nói với hắn.

Sau này cũng có thể hoãn thêm vài ngày, rồi sau đó mới cảm nhận.

Nhưng sư phụ không muốn công lực của hắn bị tụt lùi lớn như vậy, nên mới nói rõ ràng với hắn, là có lòng tốt.

Trương Nam cảm thấy chuyện này khá quan trọng với Trương Phương, giống như trước đây vậy, để hắn chăm chỉ dụng công, rồi nỗ lực đề cao tu vi của mình.

E rằng chuyện này rất đáng chú ý đối với sự trưởng thành của Trương Phương sau này.

Trương Phương cũng hiểu, nếu thân phận Thượng Hoàng tộc của hắn bị che giấu suốt, rồi một ngày nào đó chuyện bại lộ, thì số người muốn giết hắn tuyệt đối không chỉ là một hai người.

Hiện tại hắn gặp toàn là những người cùng cấp bậc, một số hoàng thân quốc thích, nhưng cũng có những kẻ coi mạng người như cỏ rác rồi.

Hắn biết rằng, những người thực sự có năng lực còn chưa ra tay.

Những người đó, chỉ là những kẻ vừa mới quật khởi khoe khoang trước mặt người khác.

Nhưng Thượng Hoàng tộc đã diệt vong trước những người này rồi.

Vì vậy, nếu những người đó xuất hiện, hẳn họ đã tu luyện lâu năm trong những hang sâu núi thẳm.

Đối với Thượng Hoàng tộc, họ vừa đố kỵ vừa sợ hãi, khiến họ không ngừng nghi ngờ sức mạnh huyết mạch này.

Đối với những tàn dư còn sót lại như vậy, trong lòng họ chắc chắn càng muốn đuổi cùng giết tận.

Trong lòng Trương Phương hiểu rõ chuyện này, vì vậy cảm giác nguy cơ không ngừng nghỉ, không ngừng thúc giục hắn tiến về phía trước.

Trương Nam nghe đồ đệ nói những lời này, hài lòng gật đầu.

Nếu đối phương có thể suy nghĩ vấn đề như hiện tại, Trương Nam cảm thấy rất vui.

Bởi vì, dù không nói rõ ràng, nhưng trong lòng Trương Phương đã có tính toán, điều đó Trương Nam cảm thấy vô cùng tốt rồi.

Bởi vì con người thực ra đều là như vậy, trong một quá trình, cũng khó đảm bảo mọi chuyện đều làm tốt.

Trong quá trình này, tốt nhất là không để đồ đệ có bất kỳ áp lực nào.

Hiện tại nhìn đồ đệ, trong lòng Trương Nam có chút đau lòng.

Đợi sau khi Trương Nam nói xong những lời này với đối phương, đối phương cũng gật đầu.

Hai bên sau đó cũng rời đi.

Về phía Trương Nam, hắn một lần nữa kiểm tra một số chuyện của Trương Phương, cảm thấy khá tốt, khá may mắn.

Chương 538

Theo lời Trương Nam, nếu không gặp Tuyết Ma Thú, ba người họ e rằng sẽ không thể quay về.

Nghe tình hình lúc đó kể lại, trước khi gặp Tuyết Ma Thú, trên đường họ đã gặp không ít ma thú, cũng trải qua một số lần giao chiến, rồi thể lực cũng hơi kiệt quệ.

Nếu không có Chúc Dung và Hỏa Linh Xà giúp đỡ tìm ra nơi Tuyết Ma Thú cư trú, có lẽ trong đoạn đường đó, Trương Nam đoán, họ đã tiêu hao hoàn toàn thể lực, nên chỉ còn có thể dựa vào sức mạnh của Thượng Hoàng tộc.

Đối với chuyện xảy ra trong Hồng Hoang Bí Cảnh, Trương Nam cảm thấy, có lẽ nó có một tác dụng then chốt.

Nếu không, những chuyện của Trương Phương sẽ không có nhiều sự trùng hợp như vậy.

Dù sao, quá nhiều chuyện, trong những ấn tượng trước đây, từ xưa đến nay, rất nhiều cao thủ khi tiến vào thì căn bản không thể ra được.

Một số người có thể ra được thì vừa đặt chân xuống đã chết rồi.

Những chuyện như vậy xảy ra quá nhiều.

Vì vậy, từ đó có thể phán đoán rằng vấn đề nằm ở đồ đệ.

Nếu sau này Trương Phương không gặp Tuyết Ma Thú, và có đoạn đường đó, nhìn lại thì vô cùng hung hiểm.

Có thể nói, chuyện lần này, đối với Trương Nam mà nói, là một tin tức tốt hơn.

Dù có kinh nhưng không có hiểm.

Nếu không, Trương Nam ở bên ngoài cũng không thể vào được, đã sốt ruột đến chết rồi.

Tư liệu Trương Nam có trong tay cũng không đầy đủ, việc tìm hiểu tin tức, thực ra, cũng không giúp ích được Trương Nam nhiều đến thế.

Ba người tối nay cũng đã trải qua một màn nhận tình cảm với sư phụ.

Trải nghiệm này đối với Trương Nam mà nói vô cùng quý giá.

Sách vở của Trương Nam cũng sẽ không biết lại gặp phải chuyện như vậy, trong lòng Trương Nam cũng chưa từng chuẩn bị cho chuyện như thế này.

Sau này, Trương Nam cảm thấy trong lòng sẽ có chút lo lắng, sợ rằng sau này có thể sẽ xuất hiện những tình huống nguy hiểm như vậy, không biết lúc nào sẽ ập đến.

Trong lòng mọi người đều sẽ nhớ về những chuyện đã xảy ra, nhưng Trương Nam có thể không truy cứu.

Nhưng, hiện tại, đối với những chuyện sẽ xảy ra sau này, Trương Nam cũng cần có sự bảo lưu.

Tin tức từ bên này nhanh chóng truyền đến hoàng cung.

Hiện tại vì số người bị trúng độc ngày càng nhiều, vốn dĩ đây là một chuyện tốt.

Bởi vì chỉ có như vậy, mới có thể phản lại đạo ca, rồi mới có thể lôi hắn ra khỏi vị trí quyền lực.

Có thể liên thủ với các quốc gia khác để diệt trừ quốc gia này, không cần cứ mãi ở một vị trí nhỏ bé.

Nhưng đây không chỉ là việc của một quan tam phẩm.

Chuyện làm như vậy là một chức quan dưới một người, trên vạn người.

Nếu khi đó quốc gia đối phương không đưa ra những điều kiện ưu đãi như vậy, thì hắn cũng sẽ không làm ra chuyện như thế.

Hiện tại hắn sợ rằng chuyện sẽ bại lộ, có người tiết lộ.

Nếu như vậy thì tình hình sẽ không ổn.

"Đại nhân, đại nhân, vị quan chỉ huy phía trước đã chạy trốn khỏi bí cảnh rồi!

Theo một số người trong cuộc tiết lộ, ba thiếu niên kia đã thoát khỏi bí cảnh!" "Thật là... như gặp quỷ vậy!

Vốn dĩ, trong bí cảnh căn bản không có ai có thể thoát ra được!" Hiện tại, người đó vội vàng đi báo cáo tin tức cho vị đại nhân họ Sở.

Dù sao, hắn cũng biết rõ thủ đoạn của người này.

Hoàng đế hiện tại đang nguy kịch, mấy vị đại thần cũng không có cách nào sao?

Triều Tây Hạ lại không có con nối dõi, toàn bộ triều chính hỗn loạn, không ít trọng thần đầy dã tâm đều muốn leo lên vị trí cao đó.

Một vị quan nào đó, không biết vì sao, lại muốn hãm hại bách tính trong nước.

Hiện tại không ai có thể nhìn ra mục đích của hắn, rốt cuộc là vì cái gì?

Cũng không thấy hắn có bao nhiêu nhiệt huyết đối với quốc gia, giống như đang báo thù nhân dân vậy.

Chương 539

Đương nhiên, đó đều là những suy tính của kẻ ở vị trí cao.

Những người dưới trướng như chúng ta, cũng chỉ có thể tuân lệnh, rồi bảo vệ tốt thân gia tính mạng của mình.

Còn lại thì chỉ có thể nghe theo ý trời thôi.

Mọi chuyện đều là do con người gây ra, cũng không có gì quá bất ngờ.

Sở Thanh Hải nghe thấy lời đối phương nói xong, ánh mắt lập tức thay đổi.

Hắn quát lên: "Gọi là đã tống hết người ra ngoài rồi sao?

Những kẻ đó đều là cao thủ võ công, ta đã nuôi dưỡng bao nhiêu, tiêu tốn bao nhiêu tiền, lẽ nào đều là những kẻ ăn hại sao?

Khi bắt những người quan trọng thì lại co cụm lại, rồi bỏ đi sao?

Kẻ chỉ huy đội tên là Thượng Quan đúng không?

Bảo tất cả người của ta đi tìm kiếm.

Dám không nghe lệnh của ta, ta sẽ băm vằm hắn ra!

Sau này nếu ta lại ban lệnh, tất cả mọi người đều sẽ giống như hắn mà phớt lờ ta sao?

Ta nuôi nhiều kẻ ăn hại như vậy sao?

Thực ra những cao thủ võ công kia đã đi đâu rồi?

Chuyện lần này, ba đứa trẻ con mà cũng không bắt được sao?" Sở Thanh Hải hiện tại, sau khi nghe lời đối phương nói, thần thái quả thực đã thay đổi.

Hắn vốn dĩ vẫn ngồi ở vị trí cao, đợi bấy lâu nay, cũng là để canh giữ Hồng Hoang Bí Cảnh.

Sau đó, thời gian xuất hiện của những cao thủ kia cũng đã đến cận kề.

Nếu không xuất hiện nữa, thì hầu hết đã chết bên trong rồi.

Nếu những người đó muốn sống sót, thì cũng có thể có một cách kỳ lạ nào đó.

Nhưng, hiện tại Sở Thanh Hải cảm thấy, nhất định phải để Thượng Quan gây dựng uy tín, nhưng lại không làm được.

Hắn cũng muốn kiểm tra độ trung thành của hai bên.

Không ai lại sợ chết đến mức rời đi như vậy.

Sở Thanh Hải cảm thấy, hiện tại ở mức độ phản kháng, hoàn toàn không đủ sức lực.

Rõ ràng là hắn cảm thấy, ba thiếu niên có thể thoát khỏi bí cảnh, năng lực chắc chắn cao thâm khó lường, hoặc là có chuyện gì khác?

Nhưng, ở bên đó, Sở Thanh Hải cũng đại khái đã từng giao thủ với Trương Phương, cảm thấy đối phương cũng không lợi hại đến mức đó.

Những người mà hắn phái đi hoàn toàn có thể chế phục được.

Dù sao Trương Phương đã trải qua bao nhiêu gian nan hiểm trở, căn bản không còn thể lực để tiếp tục chống đỡ những trận chiến sau này.

Khi đó, Sở Thanh Hải cũng đã đại khái xem qua một số sách vở, rõ ràng những cao thủ khi xuất hiện đều thần kinh mệt mỏi rã rời.

Nếu trong tình huống như vậy mà có thể thoát ra, có thể chiến thắng thì quả thực không thể nào, từ xưa đến nay chưa từng có ai.

Nếu ba đứa trẻ con trong tình huống như vậy, thành thật mà nói, đối với chuyện này, Sở Thanh Hải một chút cũng không tin.

Giống như mấy đứa trẻ con vậy, cảm giác của Sở Thanh Hải là đối phương có thể lợi hại đến mức nào?

Nếu có thiên phú bản lĩnh, hẳn đã phải thể hiện ra trước khi tiến vào rồi.

Sau khi tiến vào toàn là những chuyện loạn xà ngầu, có thể thể hiện ra sao?

Sau khi xuất hiện, ba người đều từ xưa đến nay, ngay cả một người cũng không thoát được, bây giờ lại có ba người thoát ra, đó không phải là trò cười sao?

Hay là, bí cảnh đó có vấn đề gì?

Sở Thanh Hải khi nghĩ về chuyện này, lại đi đi lại lại.

Vấn đề hẳn cũng không có gì.

Khi đó hẳn đã điều tra rất rõ ràng.

Những tù phạm trước đây cũng đều bị giam giữ ở đó, chết rồi thì đều đã chết rồi.

Chương 540

Hắn cũng chưa từng thấy ai thoát ra được.

Bây giờ lại nói bí cảnh có vấn đề, Sở Thanh Hải cảm thấy tình huống hiện tại thực sự khiến hắn có chút không hiểu.

Còn những người dưới trướng đi thông báo, hiện tại nhìn thấy thái độ như vậy của Sở Thanh Hải, cũng không ngừng run rẩy.

Trong lòng họ đều rõ, lúc này đối phương đang trong cơn giận dữ.

Nếu bây giờ lại xông vào, tâm trạng của đối phương chắc chắn sẽ không tốt, nhưng điều cần nói vẫn phải nói.

"Vị chỉ huy đội tên Thượng Quan đó, trước đây cũng là thuộc hạ khá trung thành của ngài.

Tình hình hiện tại có lẽ hắn đã sợ hãi rồi.

Khi đó tôi nghe tin tức này, đại khái cũng đã hiểu.

Khi ở tầng đó, hắn muốn bắt lấy người kia, nhưng lúc đó không ai phối hợp.

Những người còn lại năng lực hơi yếu một chút, cũng không muốn tiến lên.

Vì vậy dù có bản lĩnh lớn đến mấy, cũng không có cách nào chống cự.

Nghe nói trong quá trình đó, hắn đã gặp phải một số người gây nhiễu, rồi toàn bộ tiến trình bị thay đổi, có chút chậm trễ.

Rồi những chuyện khác đều có chút biến động, hắn cũng bất đắc dĩ mới phải rút lui.

Nếu không rút lui, sau này sẽ tổn thất lớn hơn." Người đó cũng

như thực bẩm báo tình hình lúc bấy giờ.

Hiện tại những người dưới trướng như chúng ta thật sự khó xử.

Có những người không có bản lĩnh, không có tiền, đều không làm được việc.

E rằng ngay cả khi có bản lĩnh đầy mình, cũng bị người ta lợi dụng đến mức này.

Tình cảnh như vậy thực sự chua xót.

Dù sao, hiện tại, người đó cũng cảm thấy vận mệnh của mình giống như vậy.

Trong lòng cũng không tự chủ mà nghĩ tốt cho người khác hơn một chút.

Sở Thanh Hải hiện tại, sau khi nghe đối phương nói và về chuyện bảo bối đó, đại khái cũng hiểu được quá trình như vậy.

Cũng có người không muốn phối hợp, giao cho những binh lính bình thường.

Kẻ chỉ huy tên Thượng Quan kia, quả thực là một người khá giỏi nịnh bợ cấp trên và linh hoạt.

Khi đó Sở Thanh Hải cảm thấy không tệ.

Nhưng, không ngờ hắn lại tham sống sợ chết đến mức độ này.

Có thể buông bỏ đại sự như vậy.

Sở Thanh Hải đã bỏ ra trọng kim, để đảm bảo vạn phần không có sai sót trong chuyện này.

Nếu không, hắn cũng sẽ không để Thượng Quan đóng quân ở đó lâu như vậy.

Đối phương khi đó đã hạ tử lệnh.

Không ngờ những chuyện đó lại xảy ra, lại bị đối phương cảm thấy sợ hãi mà bỏ đi, đều không thể làm được việc.

Những chuyện như vậy, thực sự có chút nằm ngoài dự liệu.

Nếu, theo lời đối phương nói, thì những cao thủ võ công kia có thể tạm thời không bị trừng phạt, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó thoát.

Dù sao, Sở Thanh Hải cảm thấy, đối phương đã thả đi những người đó.

Còn về việc ai đã can thiệp vào, đại khái hắn có thể đoán được, chắc chắn là mấy lão già kia, mấy đồ đệ dù sao cũng là đệ tử thủ tịch.

Khi đó làm những chuyện đó, nhưng những người kia, thực ra, cũng không nể mặt.

Đều là những thời khắc quan trọng như vậy, nếu còn muốn nể mặt, thì mọi chuyện sẽ đổ sông đổ biển.

Nếu như vậy, thì tất cả kế hoạch trước đó đều phí công, còn có ý nghĩa gì?

Vì vậy, về chuyện này, tình huống hiện tại, khiến Sở Thanh Hải cảm thấy không còn chút bảo lưu nào.

Nhưng không ngờ lại bị mấy lão già kia phát hiện, như vậy thì có chút không hay rồi.

Chương 541

“Được rồi, đừng có kéo lê cái mặt đó nữa.

Hiện tại nhìn tình hình này, ta đại khái cũng rõ.

Làm tốt những chuyện trước mắt đi.

Ta sẽ sắp xếp những chuyện sau này.

Rồi chuyện của Thượng Quan, nhanh chóng đi lo liệu đi.

Hắn đã bỏ trốn rồi.

Vì vậy, hãy xử lý tốt những chuyện đó cho ta đi, ta không muốn nghe bất kỳ tin tức xấu nào nữa.” Gần đây, toàn bộ cục diện triều chính đều vô cùng động loạn.

Hắn cũng đang điều nghiên thuộc hạ của mình, truyền tin tức đến những nơi khác.

Nhưng trong mấy quá trình đó, cũng có một số người muốn thay thế hắn.

Hoàng thượng cũng hỏi ý kiến của hắn.

Hiện tại cả hai bên đều đá bóng qua lại, vẫn luôn dao động.

Nhưng hắn cũng hiểu chủ lực nằm ở đâu.

Vì vậy, nếu chuyện lần này không có cách nào thành công, thì hắn vẫn chỉ là dựa dẫm vào người khác.

Tình huống như vậy sẽ không còn nữa, nhưng cũng không thể vứt bỏ mạng sống của mình được.

Vì vậy, khi làm việc, hắn sẽ bảo thủ một chút.

Hiện tại không ai có thể hiểu hắn muốn làm gì.

Chỉ là lúc ban đầu, hắn khá cố chấp với một số chuyện.

Trước đây hắn không có cái gan để làm điều đó.

Vậy hiện tại, lời hứa hẹn có thể làm một chút.

Cũng để người khác nắm lấy cán cân, dễ bề lợi dụng, có thể uy hiếp, bỏ phiếu, có thể tham gia vào đội chiến, hắn cũng không quản.

Tâm tư con người đều là như vậy.

Nếu có lợi cho mình, chắc chắn sẽ lựa chọn.

Vì vậy, nếu bây giờ làm như vậy, vừa hay phù hợp với tâm ý của những người đó.

Sở Thanh Hải đương nhiên sẽ không có chỗ nào không đồng ý, rồi sẽ có sự giúp đỡ.

Nhưng, hiện tại Sở Thanh Hải cảm thấy chuyện này cũng không dễ giải quyết đến thế.

Đối với việc ra oai với từng cá nhân, e rằng hiệu quả cũng không lớn.

Nhưng điều cần có vẫn phải có.

Nếu cứ tiếp tục dao động không quyết đoán về chuyện này, thì những chuyện sau đó, có lẽ tất cả đều sẽ hỏng bét.

Còn về chuyện mấy vị trưởng lão kia, hiện tại hắn cũng không bận tâm nữa.

Sở Thanh Hải đã suy nghĩ quá lâu rồi.

Trước đây vì rất nhiều chuyện đều không làm thành, nếu lúc này còn suy xét thì chẳng phải sẽ mãi mãi bị người ta dẫm lên đuôi mà đi sao?

"Vâng, đại nhân, tôi sẽ truyền lệnh xuống.

Những chuyện khác tôi sẽ chú ý làm tốt, rồi không để ngài phải lo lắng nữa." Quả thực, mấy ngày nay tin tức báo cáo đều không có tin tốt.

Hiện tại, nghe ý của đối phương nói, có thể cho một con đường sống, thì cũng là chuyện tốt.

Nếu chuyện lần này thực sự muốn trừng phạt, thì chắc chắn cũng khó thoát khỏi tội chết, xử phạt cùng lúc nhiều người, đều gần như vậy.

Rõ ràng, người bên trên chỉ cần tức giận, thì cảm thấy bất kỳ kẻ nào dưới trướng cũng đều vô dụng rồi.

Sở Thanh Hải hiện tại, sau khi nghe đối phương nói những lời đó, trong lòng hắn thực sự sắp lên cơn huyết áp cao rồi.

Lát nữa lên triều đường còn phải giả vờ một chút, nếu những chuyện này bị người khác biết được thì sao.

Chương 542

Chắc chắn sẽ bị tra hỏi, hắn cảm thấy có chút phiền toái.

Thực ra hắn cũng không hề có những ý nghĩ đó.

Những người đó, luôn thích đi dò la tin tức.

Vị trí mà hắn muốn, không giống với những người khác.

Suốt đêm đều khiến mọi chuyện trở nên hỗn loạn như vậy.

Trong quá trình tu luyện, ba người kia cũng vô cùng dụng công.

Trong khoảng thời gian này, mỗi người đều có việc riêng để bận rộn.

Sau khi quay về mới phát hiện ra những hiểm cảnh đã gặp trong Hồng Hoang Bí Cảnh.

Khi đó, sau mọi chuyện, sư phụ của họ (Chúc Ly) thực ra cũng gặp nguy hiểm và khó khăn, nhưng lại không nói ra, giấu kín những cảm xúc trong lòng.

Sau đó, Trương Nam cũng không muốn cứ mãi kéo dài chuyện này.

Tất cả mọi người đều bắt đầu căng thẳng và bận rộn.

Trương Phương trong chuyện này, đặc biệt vô cùng cẩn thận, không muốn có quá nhiều hao tổn.

Nhưng, Trương Phương phải luôn chú ý, rồi so với bình thường thì hắn đã trải qua nhiều chuyện hơn một chút.

Nhưng cũng không để người khác phát hiện ra một số nghi ngờ trong đó.

Khi đó sư phụ (Trương Nam) nói những lời đó, Trương Phương đã nghe lọt tai.

Nếu, lúc đó Trương Phương không hiểu rõ mọi chuyện, có khả năng sau này sẽ bị đối phương nghi ngờ.

Sau đó, hắn đã làm việc cẩn thận hơn một chút.

"Trong khoảng thời gian này, ta phát hiện ngươi luyện tập cùng ta nhiều hơn rồi.

Trước đây ta lại không hề phát hiện ra một người lại luôn thích cùng nhau tu luyện." Lục Áp nhìn Trương Phương, rồi nói.

Nhưng hai người (Lục Áp và Chúc Dung) hiện tại đối với Trương Phương thật sự có ý kiến khác biệt rồi, từ khi Trương Phương có sự thay đổi.

Hoặc giả, vào lúc đó, Lục Áp mới bắt đầu thực sự hiểu rõ đối phương (Trương Phương).

Trước đây những hiểu biết đó chỉ là một chút bề ngoài mà thôi, việc hiểu rõ đối phương thực sự chỉ dừng lại ở quan niệm của Lục Áp.

"Đừng nói nữa, chuyện của ta còn nhiều lắm.

Ngươi không cảm thấy huấn luyện quá chậm sao?

Ta cảm thấy ngươi cứ làm phiền chuyện của ta mãi.

Hai người đều thích đọc sách.

Ta thấy ngươi chắc chắn ngày nào cũng đọc sách, nhưng ta lại không muốn đọc sách.

Ta chỉ muốn thực hành, luyện tốt tất cả những chuyện đó.

Đến khi có việc thì mới dựa vào đạo lý cứng nhắc đó.

Đến lúc đó, rồi mới đi đọc sách, chẳng phải vẫn kịp sao?" Trương Phương hiện tại nghe Lục Áp hỏi những chuyện này, hắn cũng nói chuyện vòng vo, đánh trống lảng.

Có chỗ đúng, có chỗ sai?

Thôi vậy, ta cứ thế bỏ qua những chuyện lặt vặt đó, rồi nói thẳng vào vấn đề chính.

Dù sao thì, thời gian cũng sắp không còn nữa rồi.

"À này, có chuyện muốn nói.

Gần đây ta phát hiện tu vi võ công của mình dường như đã giảm sút một chút.

Hồi mới vào đây, ta từng cảm thấy cơ thể tràn trề khí lực dùng không hết, nhưng dạo gần đây thì lại có vẻ yếu đi, không còn cảm giác đó nữa.

Ta có thể cảm nhận được điều này, và ta thấy chuyện này có vẻ khó giải quyết." Dù sao thì mấy ngày nay, nếu sư phụ mà đi kiểm tra, chắc chắn sẽ đáng tin hơn.

Hai tên mọt sách ngốc nghếch kia, lẽ ra phải dựa vào suy luận của sư phụ mà phát hiện ra chuyện này rồi chứ.

Chương 543

Nhưng mà, đến giờ vẫn chưa ai phát hiện ra.

Với thời gian tu luyện của họ, thực ra phần lớn thời gian còn đi làm những chuyện khác nữa.

Rồi đến buổi chiều, mới bắt đầu chuyên tâm tu luyện.

Mỗi ngày đều có một nửa thời gian làm những việc khác.

Nếu cứ như vậy, không toàn tâm toàn ý theo dõi sự tiến triển của mọi việc, tự nhiên sẽ không phát hiện ra vấn đề.

Bởi thế ta đành phải vội vàng nói cho ngươi biết, dù sao thì... dù sao thì, bằng hữu của ta, tuy rằng cũng hy vọng trở nên mạnh mẽ, và mạnh hơn bất cứ ai, nhưng trong quá trình này, nếu không thật lòng đối đãi với người khác...

Chỉ cần làm như vậy, rồi những người xung quanh không thể mạnh hơn mình, thì có ích gì chứ?

Những người này có thể giúp đỡ, còn nếu những người bên ngoài kia có giúp, thì việc tu luyện thế nào cũng không liên quan.

Tất cả đều có liên quan đến nỗ lực cá nhân.

Ta nghe Lục Áp nói thế, hơi sững lại.

Kể cả Chúc Dung, gần đây hình như cũng có việc phải lo.

Sư phụ (Trương Nam) thực ra đã che giấu một số điều liên quan đến Quan Vũ.

Nếu vậy, cần phải xem xét kỹ, gần đây cơ thể con có vấn đề gì không, rồi con sẽ giúp sư phụ giải quyết những vấn đề trên người người.

Còn về Lục Áp, trong lòng có lẽ cũng có một số vấn đề, ta cảm thấy chuyện của Linh Hoa đã gây áp lực rất lớn cho y.

Tuy miệng nói không sao, nhưng thật sự khi phải kết nối vận mệnh của mình với vận mệnh của một người khác, trong lòng ít nhiều cũng sẽ có chút lo sợ chứ.

Đúng vậy, mọi chuyện đã thay đổi về tâm thái, nếu bảo cố gắng nghiêm túc trở lại thì cũng vô ích thôi.

Bởi vậy, trong lòng mọi người đều khá hoảng sợ.

Rồi nghe Lục Áp nói xong, Chúc Dung cũng bất đắc dĩ nói: "Hai tên mọt sách thực sự!

Đến giờ vẫn chưa phát hiện ra điều gì.

Nếu ta cũng trong tình huống như ngươi, ta đã đi tìm đọc cổ điển rồi, chứ không phải ngày ngày chỉ đọc sách suông.

Lần này để ta xem xem rốt cuộc là chuyện gì!

Ta thật sự không thể mặc kệ được nữa." Nếu loại bỏ lý do đó, mấy người họ hẳn cũng sẽ tin.

Trương Phương nói xong, thấy hai người kia quả nhiên rất sốt ruột.

Họ bắt đầu lật xem những tàng thư trong Thu Nạp Kiếm.

Đúng vậy, thực sự chưa đọc được mấy cuốn?

Cơ bản là đều dựa vào những gì sư phụ giảng thuật, cảm thấy đã đủ rồi.

Vì sư phụ cũng hải nạp bách xuyên, chuyện gì cũng biết, thực ra đều có ẩn tình.

Trước đây ta không rõ, sư phụ có lẽ che giấu một số bí mật.

Ta cứ nghĩ sư phụ chỉ đọc lượng sách bình thường thôi.

Chắc chắn không cao bằng hai vị trưởng bối kia.

Nhưng sau này ta mới phát hiện ra trong lòng sư phụ có bí mật, nên chắc chắn đã âm thầm nỗ lực, nếu không thì đâu đã có nhiều kế hoạch như vậy.

Đương nhiên, sư phụ cũng không có ý xấu, hiện tại xem ra, có lẽ người chỉ muốn bù đắp những điều tiếc nuối trong lòng, nên mới đưa ra những quyết định này.

Lục Áp cảm nhận được tình trạng trong cơ thể mình, sau đó bình tĩnh lại, mở mắt nhìn Trương Phương nói: "Chà, thật vậy sao?

Ta cảm giác thể lực của mình dường như đã giảm sút một chút so với trước đây.

Mấy huynh đệ chúng ta từ khi ra khỏi bí cảnh, năng lực bản thân thực ra cũng không hề tăng tiến.

Chỉ là, ta cảm thấy trong cùng cấp bậc chắc chắn sẽ vượt trội, thậm chí có thể vượt cấp đánh bại người khác.

Nhưng không biết vì sao, tình trạng hiện tại lại bắt đầu suy thoái.

Chương 544

Chẳng lẽ những thứ trong bí cảnh sẽ dần dần biến mất khỏi bên cạnh ta sao?

Nếu vậy, chẳng lẽ đó không phải là một sự tồn tại hư ảo sao?

Bản thân nó lẽ ra phải là thật mới đúng.

Nếu không, những ghi chép trước đây đâu thể khiến nhiều võ lâm nhân sĩ đổ xô vào như vậy, muốn tiến vào tìm hiểu cho ra lẽ.

Một số người thậm chí còn muốn lợi dụng bí cảnh để đột phá cảnh giới khi tu luyện tĩnh tâm." Khi Lục Áp cảm thấy cơ thể cũng bắt đầu suy yếu, tâm trạng y đương nhiên trở nên căng thẳng.

Không một ai muốn chuyện này xảy ra với mình, đặc biệt trong tình huống này, tâm trạng của y cũng không đặc biệt tốt.

Trong khoảng thời gian này y có nhiều việc phải làm, nếu năng lực suy giảm thì tâm trạng cũng sẽ không tốt, chuyện này còn liên quan lớn đến những việc y cần làm.

Nếu năng lực không đạt đến mức yêu cầu, cuối cùng gặp nguy hiểm cũng sẽ liên lụy đến những chuyện khác.

Nhưng những lời này, về cơ bản đều là chính xác.

Mọi người đều hiểu rằng có sự truyền thụ từ bên ngoài, và sự việc quả thực đúng như vậy.

Nghe xong, Chúc Dung cũng bắt đầu thấy băn khoăn, y bắt đầu không ngừng lật xem sách vở, cảm giác có thứ gì đó đang dần mất đi khỏi cơ thể.

May mà Trương Phương thường không thích đọc sách, chỉ thích

chú ý đến những biến hóa trong động thái võ công của cơ thể.

Nếu là như vậy, thì cũng tốt.

Vì thế, võ công giữa ba người thực ra bây giờ không chênh lệch là bao, nhưng việc đối phương có thể phát hiện ra điều này lại rất tốt.

Trong lòng y có chút cảm kích.

Nếu Trương Phương không nói ra những chuyện này, thì những chuyện này trong lòng họ sẽ mãi mãi không rõ ràng.

"Trương Phương, chuyện này thật sự phải cảm ơn huynh.

Nếu không có huynh, ta thậm chí còn không cảm thấy chuyện này sẽ xảy ra đột ngột đến vậy, thực sự không có chút chuẩn bị nào." "Phát hiện ư?

Vì trong khoảng thời gian này ta tu luyện võ công với tần suất khá cao, nên mới cảm thấy có vấn đề gì đó chăng?

Trước đây ta thì không phát hiện ra điều này." Lục Áp nói xong, về cơ bản cũng đã hỏi rõ những điều cần hỏi.

Và trong tình huống hiện tại, hỏi rõ mọi chuyện cũng có lợi cho y.

Về Trương Phương, thì có vẻ tốt hơn, y đã nói ra những chuyện này từ trước.

Nếu không, thời gian trôi qua, những năng lực này sẽ hoàn toàn suy thoái mất.

Đến lúc đó, lại phải tu luyện từng chút một.

Những chuyện đã trải qua trong bí cảnh, coi như uổng phí hết.

Thực ra, có thể sống sót ra ngoài đã là một chuyện tốt rồi.

Nhưng có những chuyện, sau khi đã có được mà lại mất đi, sẽ vô cùng đáng tiếc.

“Chuyện này ta cũng không rõ lắm.

Khi đang luyện tập, ta đột nhiên cảm thấy cơ thể có một số thay đổi đáng chú ý.

Rồi thì ta thấy hiện tại nó vẫn luôn không có vấn đề gì.

Trong lòng ta cũng thấy hơi lạ, cuối cùng ta cứ thế dõi theo trạng thái này, mới phát hiện ra, hóa ra không chỉ một mình ta có trạng thái như vậy.

Chỉ là các ngươi ngày ngày đọc sách, không chịu tu luyện võ công đàng hoàng mà thôi.

Thế nên, các ngươi không cảm nhận sâu sắc bằng ta.

À, vì sao trong khoảng thời gian này ta cứ bám víu lấy những chuyện này ư?

Ta cảm thấy mình có vấn đề, thực ra là không chịu đặt tâm tư vào việc tu luyện võ học, có quá nhiều chuyện vặt vãnh.” Nói như vậy, có thể thành công lái chủ đề sang chuyện khác, và cũng không khiến họ nghi ngờ gì.

Sau khi nói xong những lời này, Trương Phương cũng nhìn sắc mặt của hai người, dường như cảm thấy lời y nói cũng có lý, nên không truy hỏi nữa.

“Mấy huynh đệ chúng ta, đối với chuyện này hiểu biết không đủ.

May mà có huynh ở đây, nếu không thì chuyện này thật sự phiền phức lớn rồi.

Chương 545

Từ trước đến giờ không hề phát hiện ra, suýt nữa đánh mất một cơ hội tốt đẹp.

Cứ ngỡ mình đã gặp may, suýt chút nữa lại đánh mất." Chúc Dung cũng thở dài.

Trong khoảng thời gian này, y tu luyện kiếm linh, và lo lắng cho vấn đề cơ thể của sư phụ, nên vẫn luôn không để tâm đến những chuyện đang xảy ra.

Rốt cuộc là vì sao chứ?

Không phải.

Sau khi đối phương nói xong, hiện tại đi cứu vãn cũng vẫn kịp, năng lực đã mất cũng không quá nhiều.

Sau này vẫn có thể tu luyện lại.

Tuy có chút thất vọng, nhưng y cảm thấy có thể vớt vát được chút nào hay chút đó.

Tâm thái cũng tốt hơn trước.

Hiện tại đang thiếu năng lực, nên y định tra cứu một số sách, xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với cơ thể sư phụ liên quan đến Quan Vũ.

Trước tiên phải tìm hiểu rõ ràng, sau đó mới đối chứng hạ dược.

Bởi vì mới quay về sao?

Những chuyện đó không thể nhanh chóng giải quyết được, trong lòng có chút sốt ruột, nhưng thực sự đã không chú ý đến chuyện này ư?

“Thôi được rồi.

Trong khoảng thời gian này ta sẽ đi cảm nhận những vấn đề đó.

Ta biết chuyện của hai người, nhưng các ngươi cũng phải biết rằng, khi ta ở trong bí cảnh, có người muốn giết ta.

Khi ra ngoài, nếu không phải nhờ sư phụ, bản thân ta cũng cảm thấy năng lực đã tăng lên, thật sự có khả năng chết ở bên ngoài.

Các ngươi nhất định đừng chỉ đọc sách suông, mà phải chịu khó tu luyện thực chiến khi cần thiết.

Ta cảm thấy, sư phụ hiện tại đối với chuyện của ta giúp đỡ cũng không lớn lắm.

Nếu không, những người kia đâu thể chiến đấu đến mức đó.” Trương Phương vội vàng đưa ra một ý kiến, rằng dù chuyện này hiện tại xảy ra theo cách nào thì cũng cần có một phương thức xử lý nhất định.

Y cảm thấy cần làm những việc cần làm, nếu cứ e ngại nhiều như vậy thì chẳng có ý nghĩa gì.

Hơn nữa, hiện tại y cảm thấy đối với chuyện này cần phải có một số cách suy xét khác, không thể cứ thế mà hoàn thành mọi chuyện một cách vô tổ chức như vậy.

“Đúng vậy, ta cũng vậy.

Nhưng gần đây có quá nhiều việc phải xử lý.

Trước tiên hãy mau chóng lo liệu chuyện của sư phụ ta đã.

May mắn là sau khi ra khỏi bí cảnh, ta cứ tưởng có thể thu phục được một ma thú, nhưng cũng không có chuyện gì biến hóa, không đạt được ước nguyện.

Hiện tại ta cảm thấy trọng trách này chỉ có thể giao cho ngươi

(Trương Phương) thôi.

Còn ta và Chúc Dung, sau khi điều tra xong mọi chuyện, ta muốn tìm hiểu rõ ràng, rồi loại bỏ những vấn đề trong lòng.

Sau đó, ta sẽ cùng ngươi tu luyện thật tốt.

Giữa chúng ta thực sự đã có quá nhiều phiền phức rồi.

Trong lòng ta thực sự bất đắc dĩ, nếu thật sự có cách khác, ta cũng không muốn làm phiền ngươi trong chuyện này." Đúng rồi, sau khi nói chuyện với đối phương như vậy, cần phải xem xem rốt cuộc có bao nhiêu người trúng độc.

Có rất nhiều chuyện vẫn chưa được giải quyết triệt để.

Lúc này, đương nhiên họ cũng muốn tìm lại tất cả những năng lực đã mất hiện tại.

Nhưng, chuyện đời đâu có đơn giản như vậy mà có thể quay lại được, đương nhiên cũng có một số vấn đề.

"Được rồi, hai người có nhiều chuyện, trong lòng ta vốn dĩ đã biết chuyện này rồi, không phải giả vờ đâu.

Ta tự nhiên là nguyện ý giúp đỡ, chỉ là năng lực của ta cũng cần được bảo vệ thật tốt.

Ta sợ lúc đó mình cũng không bảo vệ được ai.

Có rất nhiều vấn đề.

Chương 546

Hiện tại sư phụ (Trương Nam) dường như cũng có một số mâu thuẫn.

Sau này ta liệu có thể giúp gì được nữa không?

Chuyện hôm nay, vì ta đã nói rõ rồi, các ngươi hãy xem ai có triệu chứng giống ta thì mau chóng tìm cách giải quyết, rồi đến tìm ta.

Nếu không, ta cũng không có năng lực để bảo vệ.

Khi ta ở trong bí cảnh, tốc độ trưởng thành không nhanh, có khả năng sau này còn chậm hơn nữa.

Nếu vậy, các ngươi cũng đừng đặt tất cả hy vọng lên người ta, làm vậy sẽ gây áp lực quá lớn cho ta." "Được rồi, cứ như vậy đi.

Vậy thì các ngươi cứ đi tu luyện trước đi, rồi ta sẽ thử báo cáo.

Nếu điều tra ra được gì sẽ nói cho các ngươi.

Ta cũng sẽ chú ý đến biên phòng gần đây.

Ta sẽ nói chuyện với một số đệ tử để giải quyết ổn thỏa chuyện này, rồi yêu cầu những nơi đó tăng cường cảnh giác.

Nếu còn ai dám gây phiền phức cho ta, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua." Quả thực, những người kia hiện tại không chịu nể mặt sư phụ, bởi vậy trong mọi chuyện vẫn luôn giữ thái độ ép buộc từng bước.

Trước đây đâu có đến mức độ này, không rõ vì sao.

Chẳng lẽ, hiện tại hoàng quyền đã hỗn loạn đến mức độ này rồi sao?

Mấy nước nhỏ ở biên giới bắt đầu gặp nguy cơ diệt quốc, những nơi đó bắt đầu có nạn dân.

Chẳng lẽ không quản sao?

Một cuộc chiến tranh cũng sắp bùng nổ, ba người họ chỉ dựa vào sức mạnh bản thân, cũng chỉ là nắm đấm không có sức mạnh, càng không thể xoay chuyển càn khôn được.

"Thực ra nếu chuyện này xảy ra từ rất sớm, trong những câu chuyện thần thoại, chỉ cần Thượng Hoàng tộc còn tồn tại thì sẽ không có chiến tranh nào bùng nổ.

Cũng không biết vì sao, những gì trong thoại bản ghi lại không phải là thật sao?

Nếu là thật thì tốt rồi, sau này cũng không cần có những nạn dân như vậy.

Nhưng những người đó, hiện tại xuất hiện ở đây mà lại kiêu ngạo đến thế, thật sự khiến người ta không hiểu nổi." Lục Áp đột nhiên nhìn một cuốn sách, rồi đại khái kể lại.

Y cũng vì gần đây thấy thế cuộc hỗn loạn mà cảm khái, nhưng sau khi y nói xong, ánh mắt Trương Phương lại sáng lên.

Đối với chuyện của Thượng Hoàng tộc, Trương Phương không hiểu biết đặc biệt nhiều.

Vì nghe lời sư phụ, y nhất định phải tu luyện, nhất định phải bảo vệ bản thân thật tốt, hiểu rõ mọi ý đồ của đối phương.

Nếu trong lòng chứa quá nhiều chuyện, khi tu luyện sẽ có tạp niệm, có thể sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Hơn nữa, phương thức huấn luyện hiện tại của họ không giống với cách tu luyện thông thường của đệ tử.

Chỉ là, bề ngoài nhìn không có vấn đề gì, nhưng sư phụ đã trao cho một bộ tâm pháp thuật.

Bộ tâm pháp này, người khác không thể học được.

Sư phụ nói, chỉ những người có huyết mạch Song Hoàng tộc mới có thể học được.

Nhưng hiện tại nhìn như vũ khí bình thường, chỉ khi tu luyện đến một trình độ nhất định, kích phát ra những năng lực đó, mới có thể thấy bên trong nó kỳ diệu đến mức nào.

"Thượng Hoàng tộc?

Đó là một sự tồn tại như thế nào vậy?

Ngươi đọc cuốn sổ nhỏ đó sao?

Có thể nhớ rõ mọi chuyện như vậy.

Có lẽ ta đã hơi mờ mịt rồi.

Mà những thứ liên quan đến Thượng Hoàng tộc hình như không được phép nhắc đến thì phải.

Ta tuy tu luyện thời gian dài...

Mà những thứ liên quan đến Thượng Hoàng tộc hình như không được phép nhắc đến.

Ta tuy tu luyện thời gian dài, nhưng cũng có thể nghe người khác lén lút bàn tán." Trương Phương có chút không nhịn được, liền hỏi.

Chương 547

Rồi Lục Áp đại khái kể lại.

Thực ra vừa nãy y có hơi không muốn nói ra mọi chuyện, nhưng rồi lại nghĩ cũng không sao, dù sao thì ba người họ bây giờ cũng khó giữ được tính mạng.

"Thôi thì thỉnh thoảng cứ nói một chút đi.

Dù sao thì hiện tại đối phương cũng không buông tha ta, thái độ của họ cũng không tốt.

Vậy ta còn giữ kẽ làm gì chứ?

Biết đâu sau này, sau khi tuân thủ kỷ luật rồi lại bị giết đầu, vậy thì chi bằng lúc này cũng không cần cố kỵ nhiều như vậy.

Quay lại chuyện cũ, Thượng Hoàng tộc quả thực là một sự tồn tại vĩ đại.

Hơi đáng tiếc, hiện tại đã không còn tồn tại nữa rồi." Sau khi Trương Phương nghe những lời này, trong lòng có một cảm giác kỳ lạ, trực tiếp liên quan đến sự tồn tại của Thượng Hoàng tộc.

Y chưa từng thực sự tìm hiểu về giai đoạn đột biến, nên y định hỏi thêm.

"Thực ra ta cũng hiểu rõ, không thể tìm hiểu quá nhiều về những chuyện này.

Nhưng, ta thấy ngươi dường như rất hứng thú với chuyện này, vì ngươi biết khá nhiều chuyện sao?" Đương nhiên, những lời này cũng không thể để lộ mục đích của ta.

Sư phụ muốn ta ít tìm hiểu hơn một chút, nói vậy thì trong lòng sẽ

thuần túy hơn, không dễ tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng, y cảm thấy lúc đó nếu biết mà vẫn không rõ ràng, vậy thì cứ để đối phương tìm những sách vở liên quan.

Nếu tu luyện gần như hoàn tất, cũng có thể đọc mà.

Nghĩ xong, y đột nhiên đi hỏi hai người kia, dù sao thì cả hai đều đọc nhiều sách.

"Những chuyện này ư, tự nhiên là phải giấu đi rồi.

Giống như việc đọc những cuốn sách nhỏ kia, chẳng lẽ ta phải đi hỏi người khác sao?" Thực ra hiện tại đối với những chuyện này, mọi người đều ngầm hiểu.

Có bao nhiêu người sẽ lén lút tìm hiểu bí mật, đặc biệt là những điều không cho phép chạm vào, càng khiến sự tò mò trong lòng người ta bùng lên.

Con người tự nhiên sẽ không ngừng tìm hiểu mọi thứ, chỉ là khi đó sẽ chú ý hơn.

Đã là người trưởng thành rồi, lời nói chắc chắn sẽ có sự suy xét.

"Vậy nếu đã như vậy, thì giúp ta tìm một chút những sách vở về Thượng Hoàng tộc liên quan đến Quan Vũ mà các ngươi đã đọc trước đây.

Ta cảm thấy chuyện lần này hình như cũng có liên quan đến chuyện đó, cũng không biết vì sao.

Khi nghe những tin tức này, ta cảm thấy hơi tò mò, đột nhiên muốn tìm hiểu cho rõ." Trương Phương vừa vặn dùng cách 'phao chuyên dẫn ngọc' (ném gạch dẫn ngọc - khéo léo gợi ý) để nói ra chuyện này.

Dù sao thì, hai người kia chắc sẽ không từ chối chuyện này đâu.

“Tên si luyện võ này, lại còn có hứng thú với chuyện này sao?

Nếu đã vậy, tự nhiên bọn ta sẽ giúp ngươi tìm.” Lục Áp nghe xong lời của Trương Phương, có chút ngạc nhiên, nhưng cũng cảm nhận được ý tứ vừa nãy, có lẽ Trương Phương có chút tò mò.

Lòng hiếu kỳ ai cũng có mà, trước đây Trương Phương chưa từng tiếp xúc những chuyện này.

Hiện tại, chỉ cần tiếp xúc một chút, chắc chắn sẽ muốn biết những chi tiết nhỏ này.

Một sự thay đổi của câu chuyện, việc đọc sách cũng vậy, phải biết cái lẽ của nó, cái nguyên nhân của nó, sau đó mới có thể bừng tỉnh đại ngộ.

Nếu cứ chấp nhất vào việc hiểu biết nửa vời, trong lòng sẽ luôn canh cánh.

“Được rồi, ta cũng sẽ đi giúp ngươi tìm.

Ta biết rồi.

Nhưng những thứ đó ta sẽ chép lại một lượt, không thể đưa nguyên bản cho ngươi được.

Có một số tác giả, khi ghi chép những điều chân thực của nhân gian, nhưng làm như vậy cũng có rủi ro cho họ.

Nếu những thứ này bị tiết lộ ra ngoài, sẽ bất lợi cho họ.

Còn nếu là huynh đệ hai người bọn ta, thì cũng không sao cả, coi như luyện tay thôi.

Nếu không được, bị đánh bại thì cũng đành chịu.” Chúc Dung hiện tại cũng nghĩ, rồi định chép lại những thứ đó.

Vừa hay cũng nhắc nhở Lục Áp một chút.

Chương 548

Bởi vậy gần đây hai người họ có khá nhiều việc.

Nhưng, họ vẫn có thể dành chút thời gian rảnh rỗi.

Huống hồ hai người họ còn đang nợ Trương Phương một ân tình lớn.

“Không sai, ta cũng phải làm như vậy.

Việc đó thật chu đáo.” “Chủ yếu là lần trước Trương Phương cũng vô tình giúp ta một việc lớn.

Nếu không thì...

Đến khi ta bận rộn xong một hồi, ta mới phát hiện những năng lực có được từ bí cảnh còn lại chẳng là bao.

Trong lòng, ta phải cảm ơn ngươi chứ?

Bởi vậy, không cần lo lắng mấy chuyện nhỏ này, ta chắc chắn có thể làm được.” Chúc Dung cũng vội vàng đồng ý với Trương Phương.

Nghe vậy, trong lòng Chúc Dung cũng có một số suy tính.

Thực ra, y vốn dĩ không định làm như vậy, luôn cảm thấy làm thế không hay lắm.

Nhưng có một số chuyện cứ thôi thúc trong lòng y, đặc biệt là chuyện về Quan Vũ.

May mà đối với chuyện này Trương Phương không nghi ngờ nhiều đến thế.

Đến khi trở về phòng, trong lòng Trương Phương không còn nghĩ nhiều về những lời đó nữa.

Vì dù sao cũng sắp biết được đáp án rồi, suy nghĩ nhiều cũng vô ích.

Hiện tại cứ chuyên tâm tu luyện thật tốt.

"Trương Phương, gần đây con có nghe tin tức từ chỗ Xứ đại nhân không?" Trong lúc Trương Phương đang tu luyện, sư phụ (Trương Nam) đột nhiên xông vào, nói một câu không đầu không đuôi.

Nghe nói về Xứ đại nhân, Trương Phương hiểu đó là vị quan lớn trên triều đình hiện tại, Sở Thanh Hải.

Trương Phương không hiểu rõ lắm về ông ta, nhưng nghe người ta nói ông ta cũng không phải là mấy vị đang đấu đá gay gắt gần đây, vì ông ta ở xa hơn.

"Sư phụ, con cũng nghe loáng thoáng một vài chuyện, nhưng con không hiểu rõ về ông ta.

Dường như ông ta cũng không thuộc loại quan chức lợi hại trong đảng tranh.

Con có cần chú ý đến ông ta không?" Thực ra, Trương Nam cũng không rõ ràng về những chuyện này đến thế.

Rồi người tự hỏi, đột nhiên nhắc đến chủ đề này có ý gì đây?

Rồi Trương Nam thấy đối phương (Trương Phương) lộ vẻ khó xử, người tiếp tục nói với con: "Ta sợ con biết chuyện về Quan Vũ.

Không biết tình hình thân phận hiện tại của con ra sao, nhưng con lại biết quá nhiều về chuyện trong bí cảnh Quan Vũ rồi...

Lần này, nếu con có thể đi ra, thực ra Lục Áp, Chúc Dung và con đều sẽ có chút hoài nghi.

Ta không nói ra con có thể ra ngoài, là vì trên người con có huyết mạch Thượng Hoàng tộc phải không?

Bí cảnh có lẽ liên quan nhiều hơn đến con.

Bởi vậy, trong thời gian dài như vậy, người trên đại lục đều không thể ra ngoài, chỉ có ba người các con có thể ra ngoài, là vì có mang theo đặc điểm.

Ta không rõ, nhưng con lại hiểu biết nhiều về chuyện trong bí cảnh.

Những người như vậy không thể giữ lại." Bản thân Trương Nam cũng là người trên triều đình, người không thể không có những lo ngại.

Hơn nữa, người cảm thấy những thứ tranh giành không giống nhau, không dùng những chuyện này để uy hiếp, hoặc tiêu diệt một số người.

Nhưng, tình hình hiện tại không còn lạc quan nữa.

Nếu vậy, sau khi suy nghĩ về chuyện này trong lòng, người cảm thấy có chút phiền phức.

Sau khi nghe một số tin tức được truyền đến, tâm trạng người càng thêm bất an.

Bởi vậy, việc người có thể làm bây giờ chỉ là nói rõ chuyện này với đồ đệ của mình trước.

Hiện tại, Trương Phương nghe xong những lời đó của sư phụ, trong lòng cũng cảnh giác.

Hóa ra là như vậy.

Chương 549

Nếu đã thế, chuyện này sẽ không dễ giải quyết.

Hiện tại, vốn dĩ Trương Phương cứ nghĩ chuyện của Thượng Hoàng tộc và Quan Vũ... thực ra, những người biết rất ít.

Nhưng thực ra mọi người đều rất nhiệt tình với một chuyện gì đó.

Chẳng lẽ trong đó có một âm mưu kỳ lạ sao?

Dù sao thì, trước đây tất cả đều im hơi lặng tiếng.

Nhưng giờ lại không ngừng xuất hiện những tin tức như vậy.

Chẳng lẽ không phải vì đối phương có những người sống sót, rồi đi làm những chuyện đó sao?

Có khả năng là vậy, dù sao thì một người cũng cần có lý do để làm điều gì đó.

"Đúng vậy không sai.

Song Hoàng tộc quả thực cũng có bí mật, có lẽ có liên quan đến bảo tàng.

Dù sao thì năng lực của họ không phải ai cũng có được.

Bởi vậy, việc giết họ là bằng chứng tốt nhất.

Nói vậy, mọi người đều cảm thấy có vẻ công bằng hơn.

Nhưng Thượng Hoàng tộc cũng có những công năng kỳ dị, và sở hữu rất nhiều bảo tàng.

Nhưng sau khi họ biến mất, những thứ này cũng đều biến mất không còn dấu vết." Thấy Trương Phương lộ ra ánh mắt tò mò và dò hỏi, Trương Nam cũng đáp lại.

Trương Nam thì thực sự có một số điều cầu mong, nên mới luôn đi theo Thượng Hoàng tộc.

Nhưng hiện tại, người không thể nói những chuyện này cho đồ đệ mình (Trương Phương) biết, vì năng lực của con (Trương Phương) còn chưa đủ.

Nếu nói trước những chuyện này chỉ làm tăng thêm áp lực cho con, và con sẽ cảm thấy mọi thứ mịt mờ không có hy vọng.

Khi người khác đi một con đường mà không biết tương lai ra sao, người ta sẽ dẫn dắt, dù thế nào đi nữa?

Trong lòng sẽ cảm thấy an phận hơn một chút.

Nếu không dẫn dắt mà cứ đi về phía trước, không bao lâu sẽ bỏ cuộc.

Vì biết điều này, nên người không định nói hết mọi chuyện cho con.

Làm như vậy cũng sẽ mang lại phiền phức cho con.

"Sư phụ, nếu đã như vậy, thì Xứ đại nhân kia (Sở Thanh Hải) chắc chắn không thể giữ lại được.

Vậy ý của sư phụ là muốn con đi giết ông ta sao?" Vì đã như vậy, những điều hiểu biết về bí cảnh, hiện tại một chốc một lát cũng không thể nói ra những chuyện cao hơn về Thượng Hoàng tộc được nữa.

Nhưng, ba người họ đã đi ra, dường như cũng không phải vì vị chủ đại nhân kia.

Chắc chắn sẽ có người tìm hiểu cho ra lẽ.

Nếu điều tra ra nguyên nhân, thì đó cũng là mối đe dọa đối với hai huynh đệ kia (Lục Áp, Chúc Dung).

Hiện tại thì thực ra không có cách nào để xác định chính xác liệu

họ có phải là người của Thượng Hoàng tộc hay không.

Nhưng cũng có khả năng bị nghi ngờ, hai người kia cũng có cùng sự nhàn rỗi và tài năng như vậy.

Bởi vậy, hiện tại chắc chắn sẽ phải suy nghĩ lại về chuyện này.

Hiện tại lại nghe nói trong Song Hoàng tộc có một số bảo tàng, một số người vì truy tìm những thứ đó mà trong lòng càng thêm bất an.

Chẳng trách sư phụ lại vội vàng lo lắng chuyện này đến vậy.

Những người trong mớ phiền phức này, nếu không phải vì tiền, thì cũng vì quyền lợi.

Hầu hết các lúc, là vì tài phú mà họ có thể nắm giữ trong tay, nên mới đi mạo hiểm.

Bởi vì người chết vì tiền, chim chết vì mồi là chuyện thiên kinh địa nghĩa, không có cách nào phản bác.

Vì biết chuyện này sẽ mang lại vô số dục vọng cho con người.

Chương 550

Nếu chuyện của ba người họ bị bại lộ, hoặc nếu vị đại nhân kia tung tin tức ra ngoài, thì bọn họ sẽ trở thành đối tượng bị cả thiên hạ tấn công.

“Không thể vội vàng.

Nếu chuyện này đột nhiên bị diệt khẩu...” “...Thì thực ra cũng sẽ có người điều tra cái chết đó.

Cần phải để người đó chết một cách rất tự nhiên mới được.

Trong khoảng thời gian này, cần phải tạo ra một số phiền phức cho ông ta, để ông ta không có thời gian suy nghĩ về những vấn đề đó, như vậy mới có thể để lại cho ta nhiều khoảng trống hơn.

Nếu không, chuyện của ta sớm muộn cũng sẽ bị phát hiện.” Nghe xong những lời này của đồ đệ (Trương Phương), Trương Nam có chút bất đắc dĩ.

Chẳng lẽ không thể trực tiếp xử lý người đó đi cho xong sao, một câu sau đó cũng không cần nói nhiều, những chuyện loanh quanh rắc rối này.

Nhưng, dù sao ông ta cũng là một viên quan trọng của triều đình, dưới trướng có quá nhiều người cần quản lý.

Nếu cứ lẳng lặng giết chết đối phương như vậy, hiện tại không hành động thì chắc chắn sẽ có một cơ quan bị rối loạn.

Nếu một lúc nào đó, có ai đó can thiệp ngang vào, có thể sẽ kích thích một kết quả không mong muốn.

Dù sao thì, hiện tại điều tra một số tin tức cho thấy, thế lực Quan Vũ không thuộc về bất kỳ đội ngũ nào, bởi vậy là một nhân tố không

xác định, mọi người cũng giữ thái độ chờ xem.

“Chuyện không thể vội vàng.

Trong khoảng thời gian này, con hãy tìm hiểu kỹ về những chuyện liên quan đến Quan Vũ trên triều đình hiện tại.

Bởi vậy, đối với những cá nhân đang tìm hiểu bí mật Quan Vũ, ta nhất định phải tìm một cách tự nhiên để loại bỏ y.

Nếu không, đối với ta, có quá nhiều chỗ không có lợi.

Hơn nữa, ta biết con cũng rất quan tâm đến chuyện này, nếu con biết quá nhiều, đối với hai người chúng ta đều không có lợi.

Về phần ta, trong khoảng thời gian này, ta sẽ đi điều tra xem y (Sở Thanh Hải) có kẻ thù nào không.

Hai chúng ta sẽ chia nhau hành động.

Chuyện này ta nói rõ với con rồi, con nhất định phải coi trọng việc huấn luyện như chính sự, cả hai việc đều không thể buông bỏ.” Mấy người họ đã ở trong bí cảnh khá lâu, nên không hiểu biết nhiều về thế giới bên ngoài.

Người đồ đệ này (Trương Phương) không có hứng thú lớn với những người đó.

Chủ yếu là vì lúc đó ba huynh đệ (Trương Phương, Lục Áp, Chúc Dung) tương trợ lẫn nhau, rồi khi gặp vấn đề, ai cũng muốn làm gì đó?

Nếu làm vậy, nguy hiểm sẽ được chia đều.

Nếu gặp phải chuyện gì, ba người ở cùng nhau, sức mạnh cũng sẽ lớn hơn một chút.

Nhưng tình hình hiện tại, Lục Áp đều có chuyện riêng phải làm.

Hiện tại, đồ đệ (Trương Phương) chỉ muốn tu luyện mà thôi, bởi vậy y cảm thấy chuyện này đột nhiên xuất hiện, có cần thiết phải giải quyết.

Xem ra không có chuyện gì thực sự có thể bình yên được.

"Vâng, sư phụ, người đừng lo lắng nữa.

À phải rồi, sư phụ, con muốn nói với người một chuyện.

Hy vọng sau khi biết người đừng trách con." Thực ra hiện tại Trương Phương muốn thành thật một số chuyện với sư phụ.

Đối với chuyện này, sư phụ đã để tâm chưa lâu, đã đưa ra những tin tức ẩn mạch và mối đe dọa đối với con.

Có thể thấy, thực ra, trong chuyện này Trương Nam cũng đã hao tốn không ít nhân lực và vật lực.

Hơn nữa, y phải che giấu trong số những bằng hữu của mình, cảm thấy không thể để lộ chuyện này ra ngoài.

Thực lòng mà nói, thực ra rất không dễ dàng.

Một thân phận như vậy, một khi bị bại lộ, e rằng hai vị sư tôn kia cũng sẽ không thừa nhận thân phận này.

Thực sự quá dễ bị thiên hạ tấn công, không ai có thể thực sự bảo vệ được.

Bao gồm cả sư phụ (Trương Nam) hiện tại cũng có cảm giác nguy cơ tương tự, càng ngày càng nặng nề bên cạnh người.

Dù sư phụ hiện tại không ra lệnh, Trương Phương cũng không dám lơ là, vẫn giữ một trạng thái chuyên chú trong tu luyện.

Trước đây nếu gặp đả kích, có lẽ sẽ có ý niệm muốn tìm cái chết.

Chương 551

Nhưng, hiện tại thì không còn nhiều chuyện như vậy.

Đối với Trương Phương, cuộc sống trở nên tươi đẹp hơn.

Nếu dễ dàng từ bỏ như vậy, trong lòng khó tránh khỏi sẽ có chút tiếc nuối.

Trong quá trình này, y cũng cảm thấy được tận hưởng những chuyện đó.

Đối với y mà nói, tầm quan trọng của chúng đã vượt quá bản thân cuộc sống.

Có lẽ, những gông cùm vốn dĩ đang trói buộc trên người y, có một số bí mật đang chờ y vén màn.

Cũng có lẽ có thể giúp y hiểu rõ những vấn đề đã làm y bối rối suốt bấy lâu.

Cũng có thể giúp đỡ những người vốn dĩ cần giúp đỡ.

Sự tồn tại của y chắc chắn có một ý nghĩa nhất định, không phải tồn tại chỉ để trốn chui trốn lủi, cũng không phải để sư phụ cứu vớt.

Y cảm nhận được, trên thế giới này không một ai có thể thực sự cứu vớt người khác.

Chỉ có thể dựa vào việc tự mình hoàn thành mọi việc, mới có thể đạt được một sự chuyển hóa thực sự trong thái độ sống.

Trương Nam nghe đồ đệ nói những lời này, trong lòng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Gần đây có chuyện lớn gì xảy ra sao?

Đột nhiên nói những lời này, khiến người hơi mơ hồ, bèn hỏi:

“Con biết gì rồi?

Có chuyện gì muốn nói với ta sao, những chuyện gần đây xảy ra à?

Thực ra ta đều biết cả mà.” Nếu gần đây trên người con xảy ra chuyện gì, chắc chắn sẽ khiến người ta lo lắng.

Dù sao thì đối với những vấn đề xuất hiện bên cạnh, đều phải suy xét rõ ràng, sợ rằng sẽ có biến loạn trong chuyện này.

Không chỉ đối với bản thân con, mà đối với ta mà nói, đều là một nguy hiểm lớn, cần phải xử lý thỏa đáng.

“Không phải đâu, sư phụ.

Gần đây con và Lục Áp, Chúc Dung đang bàn bạc một số chuyện.

Không phải người đã nói với con rằng sau một thời gian nữa sẽ phải nói cho con biết về chuyện tu luyện, không để con mất đi những năng lực vốn có sao?

Con cũng suy nghĩ mấy ngày rồi dành ra một khoảng thời gian, tìm một lý do rất thích hợp, không để người (Trương Nam) nghi ngờ mà nói cho người biết chuyện.

Nhưng con cũng có những hiểu biết về Thượng Hoàng tộc, bởi vậy trong lòng rất tò mò về họ.

Lúc đó con đã nhờ họ (Lục Áp, Chúc Dung) tìm cho con một số tin tức về Thượng Hoàng tộc liên quan đến Quan Vũ.

Nếu tìm được, họ sẽ chép lại cho con.” Vốn định giấu sư phụ, nhưng trong lòng lại hiểu rõ, ngay từ đầu, trạng thái và thái độ của sư phụ đối với con, bao gồm cả trong suốt thời gian dài như vậy, không nên cứ thế mà giấu nữa.

Sư phụ đã phân tích rất thấu đáo rồi.

Có những lúc, trưởng thành rồi, có thể sẽ giấu giếm một số chuyện.

Nhưng hiện tại, y không định giấu đối phương, vì y cảm thấy đối phương (Trương Nam) không phải là mối nguy hiểm lớn nhất.

Có lẽ sư phụ thực sự có chuyện muốn thông qua y để tìm kiếm, để giải quyết vấn đề đó.

Tuy nhiên, trước đây đối phương (Trương Nam) đã lợi dụng y, nhưng suốt thời gian dài như vậy, tình cảm giữa họ đã có.

Huống hồ là đối phương (Trương Nam) chứ?

"Hóa ra là vậy.

Thực ra cũng không có chuyện gì cả.

Ta biết con trong lòng chắc chắn sẽ tò mò về những chuyện đó.

Không chỉ con, tất cả mọi người đều như vậy.

Nếu chuyện đó liên quan đến con, thì con sẽ luôn phải cứng rắn mà đối mặt.

Nếu không giải quyết những vấn đề đó, bản thân con cũng sẽ tàn nhẫn với chính mình.

Ta chỉ là không ngờ mọi chuyện xảy ra nhanh đến vậy.

Chương 552

Hai đứa con thực sự đã có tiến bộ lớn trong việc đọc sách và hiểu biết mọi thứ.

Đối với ta mà nói, phương pháp trước đây ta đưa cho con, con cũng luôn làm theo.

Con không nghiên cứu sâu nội dung sách vở cho lắm.

Theo lý mà nói, nếu con ở cùng với sách vở, chắc chắn sẽ được hun đúc.

Không phải từ nhỏ con đã hiểu những chuyện này, và hiểu ý nghĩa của chúng sao?

Tâm thái tự nhiên, phương pháp thay đổi, sức hành động, thói quen cũng theo đó mà thay đổi.

Bởi vậy, cho đến hiện tại, ta cảm thấy đối với trạng thái tổng thể của con, ta rất hài lòng." Nghe xong những lời đó của đồ đệ, Trương Nam cũng không trách mắng, vì thấy chuyện này là hết sức bình thường.

Người ta đang trong giai đoạn tò mò, nên lựa chọn làm một việc khác.

Hoặc là trong khoảng thời gian này, cảm thấy nếu không tìm hiểu thì trong lòng sẽ có chút tiếc nuối, tự nhiên sẽ có phản ứng.

Có thể nói thật mọi chuyện, cũng có thể coi những cống hiến bao nhiêu năm qua là một chuyện.

Nếu có thể lý giải, vậy cũng có thể lý giải.

Nghe sư phụ nói những lời đó, dường như không có ý trách mắng,

trong ngữ khí đều là sự ôn nhu.

Trương Phương có chút không chắc chắn, bèn hỏi: "Sư phụ, người không giận sao?

Nếu người thực sự giận, đánh mắng con thế nào cũng được.

Thái độ như vậy khiến con cảm thấy không rõ ràng, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Con biết chuyện này con không nên nhiều lời, nhưng hiện tại đã lỡ nói ra rồi.

Trong lòng con thực sự có suy nghĩ như vậy, bởi vậy con muốn nói rõ ràng với người, con không muốn giấu giếm chuyện này." Trương Phương vốn định chịu trách nhiệm về vấn đề này, cũng không cần nói thêm nữa.

Nhưng sư phụ đã giáo huấn suốt thời gian dài như vậy, nếu y thực sự làm vậy, e rằng đối phương (sư phụ) sẽ đau lòng chăng?

"Thằng nhóc này lại đang nói hươu nói vượn gì đó?

Chẳng lẽ không phải vì những chuyện đó sao?

Ta chỉ là không muốn con tẩu hỏa nhập ma mà thôi.

Nhưng hiện tại trong lòng con thực sự đã biết nhiều chuyện như vậy rồi, ta lại có thể ngăn cản được sao?

Có lẽ là định mệnh đi, có một số vấn đề chăng.

Con nói cho ta biết rồi, ta biết, ta biết sau khi con biết nội dung trong cuốn sách nhỏ về Quan Vũ kia, có lẽ sẽ có một số suy nghĩ như vậy.

Nếu thực sự có chuyện xảy ra, ta đại khái cũng hiểu con sẽ làm gì.

Như vậy cũng tốt." À, một trạng thái như vậy, đối với con mà nói,

tổng thể vẫn tốt hơn là cứ giấu giếm.

“Sư phụ, con có thể nhận những thứ đó trước.

Khi thích hợp, con sẽ chuyển tiếp lại cho người.

Có lẽ hiện tại con không thích hợp để đọc chúng.

Nếu để con phải tìm hiểu và phân tích nhiều như vậy, con sẽ không thể hoàn thành tốt mọi việc.” “Những chuyện đó tùy con, muốn đọc hay không thì tùy.” “Những chuyện này, thực ra đối với ta mà nói, ta có thể cảm nhận được cũng không nhiều.

Đừng để trong lòng con khó chịu.

Được thôi, vì có một số thứ viết trong cuốn sách nhỏ đó không phải là sự thật.

Ta không cho con đọc, có một lý do là muốn con đi tìm một chân tướng chân thật nhất.” Những người năm xưa thực sự không còn mấy ai.

Những tin tức nhỏ nhặt được truyền ra cũng không hoàn toàn là thật.

Một số người sau khi xác nhận đã chỉnh sửa lại thành những thứ khác.

Trương Nam biết con khá tò mò về chuyện này, nên cho con đọc những chuyện đó, hoặc người cũng hiểu rằng con chắc chắn vẫn luôn giữ một ý niệm trong lòng về vấn đề này.

Trương Phương thực sự không ngờ, sau khi sư phụ biết chuyện này lại khoan dung đến vậy.

Y vốn cứ nghĩ sư phụ sẽ tức giận...

Chương 553

vì biết trước đây y đã nhiều lần không nghe lời, hiện tại lại không nghe.

Dù thế nào đi nữa, trong lòng sư phụ ít nhiều cũng sẽ có chút buồn bã.

Thực ra trong lòng y cũng không muốn chuyện như vậy xảy ra.

Có những lúc, khi làm việc không thể kiểm soát được, cứ như là bị chuyện có liên quan đến y ám ảnh vậy, y muốn biết một cách chính xác.

"Không, tuy hiện tại con đã biết những chuyện đó, nhưng ta muốn nhắc nhở con.

Những chuyện về Quan Vũ, con có thể đưa bản gốc cho ta, hoặc đọc xong cũng không đưa cho ta cũng được.

Quyền quyết định chuyện này là ở con.

Nhưng ta đã nói rồi, vị Sở Thanh Hải đại nhân kia có chút nghi ngờ.

Dù sao thì, về bí tịch Quan Vũ, chưa có ai có thể thoát khỏi.

Nếu muốn truy tra sâu hơn nữa, có khả năng sẽ suy đoán ra được nguyên nhân.

Ta sợ lúc đó sẽ có những điều kiện bất lợi cho cả ba người các con." Chuyện đã đến nước này, trong lòng Trương Nam cũng không còn cách nào khác.

Trương Nam tiếp tục nói với Trương Phương: "Vào lúc đó, ta đã để Chúc Dung và Lục Áp đi giúp con tìm những sách vở về Thượng

Hoàng tộc liên quan đến Quan Vũ, và còn giúp con chép lại một lượt.

Hành động như vậy, thực ra, đối với người ngoài có lẽ sẽ không cảm thấy gì, có lẽ chỉ tò mò mà thôi.

Nhưng đối với những người hiểu biết sâu sắc về Hồng Hoang bí cảnh, thì sẽ luôn cảm thấy trong đó ẩn chứa mối quan hệ sâu sắc." Trương Nam cũng không phải là người quá cố chấp.

Nhưng chuyện đã xảy ra rồi, người luôn cảm thấy phải xử lý thỏa đáng thì tốt hơn.

Trong khoảng thời gian này, người cũng đã tìm hiểu một số chuyện về Quan Vũ, cố gắng hết sức để giấu giếm Trương Phương.

Trong lòng người cũng nhận ra rằng làm như vậy không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng, hiện tại có một số vấn đề đã xuất hiện, cũng không dễ giải quyết.

"Sư phụ, con xin lỗi.

Lúc đó con không ngờ được một tầng sâu như vậy.

Hiện tại khi nói đến những chuyện này, trong lòng con cũng có chút lo sợ.

Con cũng sợ rằng sau này những chuyện này sẽ liên lụy đến người.

Thực ra, ý định ban đầu của con không phải như vậy, con chỉ muốn mọi chuyện tốt đẹp hơn một chút mà thôi." Lúc đó Trương Phương không rõ lắm, nhưng quả nhiên những điều mà Sở Thanh Hải đại nhân vốn có.

Sư phụ lúc đó đã nói với con, nếu con cứ theo ý mình, một mình hành động, thì mọi chuyện sẽ không được cân nhắc kỹ lưỡng, và sẽ

làm hại những người bên cạnh.

Cách làm hiện tại của con, rõ ràng là để thỏa mãn sự tò mò, nhưng lại vô duyên vô cớ liên lụy đến những người vô tội.

Không khác gì những gì sư phụ đã lo lắng, con thực sự là một kẻ gây họa.

Nghĩ xong, trong lòng Trương Phương có một trận đau khổ.

Thực ra y cũng không rõ vì sao mình lại có cảm giác như vậy.

"Được rồi, chuyện đã như vậy rồi, con đừng đau buồn nữa.

Ý của ta là, trong một khoảng thời gian sau này, hãy nắm bắt tốt thời cơ, đừng để chuyện này lại xảy ra rắc rối nữa.

Ta sợ điều đó không có lợi cho tất cả mọi người.

Nếu đã là chuyện này, đã để con làm rồi, vậy thì cứ làm đi." Trương Nam cảm nhận được, trong lòng Trương Phương hẳn đang càng ngày càng bị đè nén.

Cảm xúc này, đến khi sau này y cần tìm hiểu chân tướng, sẽ càng khó mà kìm nén được.

Ngay cả khi không để Trương Phương cảm thấy có điều gì sai lầm, hoặc bị người khác lợi dụng, bởi vậy, hiện tại có thể biết một chút cũng tốt.

Mọi chuyện đều có lợi có hại, nếu có chỗ nào có thể cùng con thảo luận chuyện này, thì ta biết rằng giấy không bọc được lửa, sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ.

Nhưng, hy vọng vào cái ngày chuyện đó bại lộ, Trương Phương có thể có tất cả năng lực để tự bảo vệ.

Và hy vọng đến lúc đó thực lực của con sẽ không tầm thường.

Hơn nữa, Trương Nam vẫn có chút hy vọng, nếu nói về Thượng Hoàng tộc, dù sao thì sức mạnh huyết mạch của họ hẳn là khá cường đại.

Chương 554

Từ những truyền thuyết thượng cổ, trong một số ghi chép, cũng có thể cảm nhận được thiên phú năng lực lợi hại đến mức nào.

Bởi vậy, Trương Nam cảm thấy nếu Trương Phương có thể tu luyện thật tốt, có thể bồi dưỡng được, hẳn có thể dùng sức một mình mà loại bỏ toàn bộ nguy cơ của học viện.

Vì khi dẫn dắt con đi, thực ra hai vị trưởng lão sư kia không hề biết.

Nếu làm như vậy, thực ra có chút thành phần ích kỷ trong tình yêu thương đó.

Vì khi hành động theo những suy nghĩ đó, Trương Nam chưa từng bàn bạc với con.

Người cũng sợ lúc đó không có cách nào bù đắp hoàn toàn những chuyện này, lúc đó sẽ cần Trương Phương ra mặt.

"Vậy sư phụ, con hiện tại không viết nữa cũng được chứ?

Nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ con sẽ càng thêm khó chịu." Nghe sư phụ nói như vậy, trong lòng Trương Phương thực sự có chút không biết phải nói gì.

"Không sao.

Những chuyện về Quan Vũ đó, vì con đã bắt đầu điều tra rồi, vậy thì đừng nghe nữa.

Biết đâu sau khi điều tra bên ta (Trương Nam's side), phát hiện ra có chuyện kỳ lạ.

Nếu ta làm những hành động nửa vời, có khả năng sẽ khiến người

ta nghi ngờ.” Trong lòng Trương Nam cũng thở dài.

Đồ đệ mang huyết mạch Quan Vũ này (Trương Phương), người hiểu rằng cá nhân con rất có tư chất.

Người luôn cảm thấy có một số chuyện không nên đối xử như vậy, cũng nên giữ gìn tốt ý niệm đó.

Trong lòng người luôn cảm thấy có chút không nỡ.

Nếu lúc này mà ngắt quãng sự phát triển của chuyện đó, chắc chắn sẽ bị người khác phát giác.

Người cảm thấy những người đó vốn dĩ đã điều tra ba người họ rồi, cuối cùng sẽ điều tra Trương Phương trước.

Trong lòng Trương Nam nghĩ, chuyện này, người chỉ cảm thấy có chút áy náy với hai tiểu sư điệt còn lại (Lục Áp, Chúc Dung).

“Những lời của sư phụ và con, nhất định phải nhớ rõ.

Ta biết có những chuyện đối với con, trực tiếp làm rất khó khăn.

Nhưng ta cũng biết đứa trẻ này năng lực khá mạnh mẽ.

Nếu đã nhất định nhận định một chuyện gì đó, hoặc sau khi biết được một số chuyện sẽ luôn nỗ lực hướng tới mục tiêu đó, bất kể có biết con đường phía trước có thể đạt được hay không, đó là ưu điểm của con.

Nhưng, ta sợ con bị người khác lợi dụng.

Hiểu biết một số chuyện cũng tốt.

Nếu có chỗ nào không hiểu, hoặc không lý giải được, con có thể hỏi ta.

Nhưng ta hy vọng con phải kiên trì giữ vững trong việc tu luyện võ công.

Ta biết những chuyện này đối với con, ít nhiều cũng sẽ làm xáo trộn tâm thần của con.

Bởi vậy, con nhất định phải tĩnh tâm lại.

Cũng trách vi sư trước đây không nói cho con biết về tâm quyết đó.

Nếu lúc đó ta đã nói cho con biết những chuyện này, có lẽ đối với con hiện tại sẽ có chút lợi ích." Chỉ là lúc đó ta lại suy nghĩ.

Nếu giao cho con, dốc hết lòng cảm thấy rằng, có lẽ, trong quá trình huấn luyện phần lớn thời gian sẽ bị lãng phí vào khẩu quyết đó.

Dù sao thì đó cũng là một khẩu quyết quan trọng để phòng tránh tẩu hỏa nhập ma, về cơ bản ai cũng sẽ có.

Không cần vì tâm quyết đó của con mà hợp thành lẫn nhau.

Nghĩ xong, trong lòng Trương Nam cũng có chút hối hận.

Song Hoàng tộc có bí phương độc quyền.

Nếu tu luyện bí pháp của bản tộc, thực ra không cần đến tình hình này.

Cũng không cần để con gặp khó khăn trong quá trình tu luyện.

Bởi vì khẩu quyết đó, đối với người trong tộc, vô cùng có lợi.

Chương 555

Sau khi tu luyện, cấp độ võ công phát triển cũng nhanh chóng.

Bởi vậy, việc không tu luyện cái tốt nhất đó.

Nhưng tình hình hiện tại có chút khác biệt, dù sao thì lúc này, tâm trạng con có chút nặng nề.

Thượng Hoàng tộc thảm tao tai họa diệt vong, hậu duệ khó tránh khỏi khi đi tu luyện những thứ này, trong lòng sẽ không yên ổn.

Bởi vậy, khi lo lắng về điều đó, Trương Nam vẫn luôn không nói cho con biết.

Khi con còn nhỏ, người cũng không dạy con những thứ này.

"Không sao đâu, sư phụ.

Người cứ nói cho con biết tâm quyết mà con nên tu luyện đi.

Con cảm thấy càng lớn tuổi, con càng biết rõ những chuyện này.

Con biết hiện tại năng lực của con còn chưa đủ." Trương Phương cảm nhận được sâu sắc những chân tâm mà sư phụ (Trương Nam) đã bỏ ra, những vấn đề mà người lo lắng.

Y cũng biết sư phụ đã đối đãi với y tốt đến mức nào trong những năm qua.

Biết được sự không dễ dàng đó, bởi vậy, sau khi nghe những tin tức này, trong lòng Trương Phương có một chút chua xót.

Đồng thời, y cũng muốn sư phụ bớt lo lắng về chuyện này.

"Được rồi, nếu con đã muốn như vậy, thì ta sẽ nói cho con biết.

Ta trước đây cảm thấy bí quyết nằm trong cuốn sách này rất

nhiều, cần phải chuyên tâm và tỉ mỉ.

Vì không ngừng đương đầu với những thử thách, thế giới nội tâm của con không ngừng rèn luyện cảm xúc, ta cảm thấy đồng thời cũng làm tâm trạng con bình ổn lại.

Lúc đó, vi sư cũng vì cảm thấy thứ này hơi tốn thời gian, nên không nói cho con biết.

Hiện tại, nếu con đã nguyện ý huấn luyện nó, vậy thì cứ đi tu luyện đi." Xem ra chuyện này không giống với những gì Trương Phương nghĩ.

Con người đều có những suy nghĩ của riêng mình, khó lòng mà thay đổi.

Trương Nam đã cố gắng xoay chuyển một hồi, nhưng trong khoảng thời gian sau này, Trương Phương cũng sẽ dần dần hiểu rõ những chuyện này.

Ở một bên khác, Lục Áp đang giao tiếp với Linh Hoa.

Linh Hoa dường như tỏ ra vô cùng không đồng tình với chuyện này.

Rõ ràng là đã đồng ý, nguyện ý kết giao quan hệ sinh mệnh.

Nếu đã vậy, sinh mệnh của hai người sẽ gắn bó với nhau.

Nếu Lục Áp còn tồn tại, Linh Hoa nhất định cũng sẽ tồn tại.

Làm vậy cũng không khiến y mất mạng.

Nhưng không rõ vì sao đối phương lại không nguyện ý với quyết định này.

Vì nhục thể của Linh Hoa đang ở một bên (trong tình trạng nguy kịch).

Bất kể thế nào, Lục Áp vẫn muốn đối phương chấp nhận.

Không ngoài việc trong lòng y có một sự day dứt.

Hơn nữa, vì trước đây đã nói rõ, chỉ cần đối phương giúp đỡ bách tính, làm vậy đều có thể.

Nhưng, hiện tại, Lục Áp không tìm được bất kỳ phương pháp nào, trừ loại của sư phụ đã nói.

Những chuyện còn lại trong cổ tịch tìm kiếm mãi cũng không thấy.

Nếu Linh Hoa chắc chắn sẽ chết, thì những day dứt trong lòng y biết làm sao mà bù đắp đây?

Bởi vậy, Lục Áp suy nghĩ, cảm thấy chỉ có phương pháp này là đáng tin cậy nhất.

Nghĩ xong, y đi tìm Linh Hoa thương lượng, nhưng không được.

Đợi đến khi nói hết lời, trong lời nói của đối phương đều là vẻ không muốn.

Vì nhục thể của Linh Hoa đang ở một bên (trong tình trạng nguy kịch).

Chương 556

Bất kể thế nào, Lục Áp vẫn muốn đối phương chấp nhận.

Không ngoài việc trong lòng y có một sự day dứt.

Hơn nữa, vì trước đây đã nói rõ, chỉ cần đối phương giúp đỡ bách tính, làm vậy đều có thể.

Nhưng, hiện tại, Lục Áp không tìm được bất kỳ phương pháp nào, trừ loại của sư phụ đã nói.

Những chuyện còn lại trong cổ tịch tìm kiếm mãi cũng không thấy.

“Nhưng huynh (Lục Áp) có cân nhắc đến cảm nhận của ta không?

Ta sở dĩ kết giao quan hệ huyết mạch, nhưng làm vậy, ta cũng sẽ bị hạn chế.

Nếu năng lực tu luyện của ta không đủ, thì ta sẽ vĩnh viễn dừng lại ở cấp bậc này.

Ta đã tu luyện hàng trăm năm trong Hồng Hoang bí cảnh, ta cũng hy vọng năng lực của ta có thể được nâng cao.

Sau những chuyện này, ta từ trước đến giờ đều không có kỳ vọng gì, nhưng huynh có cân nhắc đến cảm nhận của ta không?” Linh Hoa nói với Lục Áp.

Đương nhiên nàng biết, Lục Áp không có ý xấu.

Nhưng, trong lòng nàng cũng có những cảm nhận khác biệt.

Nàng cảm thấy không thể bỏ qua những chuyện này.

Sở dĩ ta mới muốn kết giao quan hệ huyết mạch với huynh trên phương diện 'Quan Vũ', là có sự cân nhắc riêng.

“Nhưng, nếu là tình huống hiện tại, ta cảm nhận được rằng, làm vậy ta cũng sẽ bị hạn chế.

Nếu năng lực tu luyện của ta không đủ, thì ta sẽ vĩnh viễn dừng lại ở cấp bậc này.

Ta đã tu luyện hàng trăm năm trong Hồng Hoang bí cảnh, ta cũng hy vọng năng lực của ta có thể được nâng cao, sau những chuyện này, ta từ trước đến giờ đều không có kỳ vọng gì nữa rồi.” Linh Hoa đương nhiên hiểu rõ Lục Áp.

Lục Áp cũng biết những điều này sao?

Tu luyện hàng trăm năm, không thấy rõ sự tình sao?

Đó là một loại, sớm đã rõ ràng.

Huống hồ, chuyện này còn liên quan đến tính mạng.

Lúc đó, nếu năng lực không đủ, thì biết làm sao để bảo toàn sinh mệnh của huynh?

Phương pháp trong đó thực tiễn là vậy, tuy lúc đó Lục Áp không tỉ mỉ nghiên cứu, nhưng cũng không ngờ có một ngày lại rơi vào tình cảnh này.

“Nhưng, lúc đó nàng đã có lời hứa với ta rồi, chẳng lẽ nàng không nguyện ý làm chuyện này sao?

Không muốn từ bỏ sinh mệnh của mình để cứu những bách tính đó, thật sự rất đáng thương.” Lục Áp vốn đã nghiên cứu suốt thời gian dài như vậy, hy vọng mọi chuyện vạn vô nhất thất (không có bất kỳ sai sót nào).

Mạng sống của nàng (Linh Hoa) có thể không quan trọng đến thế, dù sao thì nàng cũng đã giúp đỡ.

Hơn nữa, đối phương (Linh Hoa) muốn cứu vớt nhiều sinh mệnh

như vậy, thì cũng không sao cả.

Nếu mạng sống cần phải trao đi, thì hãy trao đi.

Vì giữa nhân loại và Hoa tộc (hay Vũ tộc?) có những khác biệt, bởi vậy nếu trao đi, đối với họ (Hoa tộc) cũng không thể chịu đựng được.

Vậy thì cách kết giao quan hệ huyết mạch mà sư phụ đã nói là đáng tin cậy nhất.

Bởi vậy, hiện tại Lục Áp mới đi thương lượng chuyện này với nàng.

"Ta cảm ơn huynh đã cho ta Ngũ Sắc Thổ.

Trong khoảng thời gian này, nó cũng đã bồi dưỡng bản thể của ta.

Nhưng, về chuyện này thì chưa từng thương lượng.

Nếu lần này ta chết đi, thì cũng không sao cả, tổng thể vẫn tốt hơn là kết giao với huynh.

Lần này ta gặp được huynh, bất kể thế nào, đối với ta mà nói cũng là có lợi.

Ta lại không sai, khi tu luyện trong thổ nhưỡng cũng đã tiến bộ không ít.

Bởi vậy, sự tiến bộ này về năng lực không có nhiều nâng cao, nhưng về tâm cảnh thì thực sự đã có cảm giác khác biệt." Linh Hoa nói với Lục Áp.

Chương 557

Thực ra, nàng không muốn kết giao quan hệ huyết mạch, có một nguyên nhân, có lẽ là do được bồi dưỡng trong Ngũ Sắc Thổ chăng.

Ngũ Sắc Thổ là thứ của Nữ Oa thượng cổ, những thứ này mang tác dụng tiến hóa.

Nếu vào thời Hồng Hoang, có lẽ mọi chuyện đều sẽ đi theo lợi ích.

Bao gồm cả việc lúc đó nàng nguyện ý ở bên cạnh Lục Áp, cũng là vì cân nhắc rằng đối phương có Ngũ Sắc Thổ có thể giúp đỡ.

Nhưng đợi đến khi thực sự dùng thứ này xong, nàng mới cảm thấy vạn sự vạn vật đều có thủy có chung.

Hiện tại kết giao quan hệ huyết mạch với Lục Áp, đó cũng chỉ là dùng biện pháp cứng rắn để trói buộc nàng lại mà thôi.

Chuyện này vốn dĩ là chuyện nghịch thiên.

Chắc chắn sẽ gây tổn hại cho cả hai người.

Bởi vậy, nếu hai người thực sự gặp vấn đề, nàng cũng không nắm chắc.

Trong Hồng Hoang, thực ra có một số phương pháp nhất định chăng?

Nàng cũng không rõ rốt cuộc lúc đó là vì điều gì.

Chẳng lẽ chỉ vì tu luyện, vì biết tu luyện là điều duy nhất có thể làm lúc đó sao?

Nhưng hiện tại, sự xuất hiện của Lục Áp, nói cho nàng biết có thể làm một chuyện khác: cứu lấy sinh mệnh của nàng, rồi đi cứu những bách tính đang trầm trọng đó.

Tuy bị trúng độc, nhưng cũng không rõ rốt cuộc đã trúng phải loại độc lợi hại đến mức nào.

“Nàng hãy suy nghĩ thật kỹ lại đi.

Dù sao thì, sinh mệnh của nàng, ta cảm thấy có chút quá hoang đường rồi.

Bản thân nàng đối với chuyện này vốn dĩ không hề hay biết.

Nếu chuyện này liên lụy đến nàng, khiến nàng mất mạng, thì trong lòng ta thực sự day dứt khó lòng chịu nổi.” Sau khi nghe những lời này của Linh Hoa, Lục Áp trầm tư.

Y cảm thấy dường như đối phương chỉ muốn xem trong thế giới này rốt cuộc nên sắp xếp mọi chuyện thỏa đáng như thế nào?

Bất kể chuyện này, nên quyết định ra sao?

Lục Áp cảm thấy, một kết quả như vậy, nhưng chuyện này căn bản không thể qua loa được.

Trong lúc sinh mệnh đang treo trên sợi tóc, nếu chỉ nghe ra những lời đó rồi quyết định, vậy thì những chuyện còn lại có cần phải mất thời gian lâu như vậy để làm những việc thừa thãi không?

Hiện tại nhìn Linh Hoa, Lục Áp cũng không có cách nào thuyết phục được.

Trong những lời đối phương nói, Lục Áp có thể cảm nhận được, thực ra Linh Hoa chưa thực sự hiểu thấu đáo về chuyện này.

Có lẽ nên cho nàng thêm hai ngày nữa chăng?

Bất kể bách tính thế nào?

Nhưng Lục Áp cảm thấy nhất định phải để Linh Hoa có sự cải thiện mới được.

Trước đây, Lục Áp từng coi tất cả sinh mệnh đều quan trọng hơn Linh Hoa.

Dù sao thì, so với một sinh mạng và nhiều sinh mạng như vậy, Lục Áp cũng cảm thấy đa số sinh mạng quan trọng hơn một chút.

Nhưng hiện tại Lục Áp không ngờ đối phương (Linh Hoa) lại vô tư cống hiến đến vậy.

Phẩm cách như thế thực sự khó có được và quý giá.

Chẳng lẽ sinh mệnh của một người như vậy lại không đáng để trân trọng sao?

Chúng sinh bình đẳng, bất kể là hoa cỏ cây cối, chim muông cầm thú, hay cả những người liên quan đến Quan Vũ cũng vậy, đều bị phân chia thành ba sáu chín đẳng.

Chỉ vì những hành động đã làm trước đây, luân hồi kiếp trước mới biến thành như vậy.

Nếu chỉ lấy những điều đó để suy xét theo hiện tại, thì sự thật là, Lục Áp cảm thấy cũng không thể thoát khỏi luân hồi.

"Được rồi.

Ta biết huynh không nguyện ý chấp nhận phương pháp hiện tại của ta.

Huynh hãy đi tìm thêm một số sách vở đi.

Chương 558

Nếu có thể tìm được cách tốt hơn cách này, ta chắc chắn sẽ đồng ý.

Nếu không tìm được, thì ta đã tu luyện được một ít trong Ngũ Sắc Thổ rồi.

Đến lúc đó, huynh giúp ta, ta cũng sẽ may mắn được giải thoát.

Ta cũng không còn chấp niệm gì nữa." Linh Hoa đương nhiên cảm kích tất cả những gì Lục Áp đã làm.

Thực ra, nàng cũng biết nếu kết giao quan hệ huyết mạch, nàng sẽ bị liên lụy và bị thương.

Nhưng, trong lòng Linh Hoa có một chuyện rõ ràng.

Khi ở trong Hồng Hoang bí cảnh, nàng không biết sứ mệnh của mình là gì.

Hiện tại biết rồi, có một chuyện có thể làm.

Tuy bị động, nhưng lúc đó nàng không tình nguyện, còn hiện tại thì tình nguyện.

Sự chuyển biến tâm thái này cũng là do tác dụng tẩy rửa tâm linh của Ngũ Sắc Thổ.

Tâm thái đã thay đổi, nàng cảm thấy cũng không sao cả.

Nếu mệnh đã định như vậy, thì không nên liên lụy người khác.

Hai người ở cùng nhau tương trợ lẫn nhau, thực ra cũng không có lợi ích quá lớn.

Thần thú của người ta đều có chủ nhân.

Khi gặp nguy hiểm, năng lực không hề suy giảm mà còn đi giúp đỡ.

Tuy không phải thần thú, chỉ là một loài hoa cỏ, nhưng không thể chỉ dựa vào sinh mệnh mà đơn độc sống sót.

Nếu có thể mạnh mẽ hơn, độc lập hơn, thì khi gặp nguy hiểm có thể đi giúp đỡ.

Nếu không có phương pháp như vậy, thì liệu có ích gì đây?

Nhìn chung, với phương thức của đối phương, hắn không hề cam tâm.

Thấy Lục Áp giờ đây đã rời khỏi Nạp Giới, ở trong Vô Sắc Thỏa Đương, tâm trạng hắn có chút thấp thỏm.

Đương nhiên, hắn cũng không muốn chết, khi còn ở Hồng Hoang Bí Cảnh, hắn vẫn luôn hy vọng đối phương có thể nhanh chóng tìm ra một phương pháp không cần hy sinh.

Nhưng đến khi phương pháp được tìm thấy, mà thực sự phải hy sinh, trong lòng hắn cũng có chút khó xử.

Không, những chuyện này đều có thể xem như mây khói.

Chuyện của đại nhân Thượng Quan Quan Vũ đã bắt đầu lan truyền trong triều đường.

Sáng nay khi lên triều, Sở Thanh Hải bị gọi riêng đến chỗ Từ Thừa Tướng, bị đối phương hỏi về tình hình Quan Vũ lúc bấy giờ.

Lúc đó, trong lòng Sở Thanh Hải khá bất mãn: "Chuyện liên thủ với nước kia sắp thành công rồi, mắc gì phải đi quan tâm mấy lão già đó?

Từ trước đến nay ta không ưa những kẻ ấy.

Vốn dĩ chỉ là một hoàng đế hôn dung, cần gì nhiều người phò tá

đến vậy?

Không chút năng lực thì thôi đi, suốt ngày chỉ có tranh giành bè phái, khiến hoàng đế cũng không phân biệt được ai là trung thần, ai là gian thần?

Một hoàng đế như vậy, ngồi trên cương vị này có thể tiến bộ được sao?

Hắn không đáng làm vua, mà ta cũng không cam tâm phò tá.

Chẳng lẽ quân chủ chỉ vì giang sơn tiên đế đánh xuống rồi truyền thừa lại, nhất định phải do con cháu hậu duệ của họ kế thừa sao?

Vậy thì đám con cháu vô dụng đó cũng làm vua ư?" Dù sao thì trong lòng hắn có một vạn điều không phục, nhưng trước lời của Từ Thừa Tướng, hắn đành phải thu lại những cảm xúc này, không thể để các đại thần khác nhìn ra.

Hiện tại, hắn là người trung gian, tất cả mọi người đều muốn kéo hắn về phe mình.

Vị trí hiện tại rất tốt, chỉ cần ẩn mình.

Điều này cũng gây ra ảo giác cho mọi người.

Bởi vậy, vấn đề an toàn hiện tại có thể không cần lo lắng quá nhiều. "Hôm nay trong buổi tảo triều, có người tàm tị.

Chương 559

Vốn dĩ trong bí cảnh phải giết người, nhưng trong quá trình đó, thủ hạ của ngươi lại bỏ chạy.

Bởi vì có người đã thoát ra khỏi bí cảnh.

Thượng cổ Hồng Hoang Bí Cảnh từ trước đến nay chưa từng có ai có thể thoát ra.

Một khi đã thoát ra, ngươi không thấy đáng ngờ sao?" Từ Thừa Tướng nói, trong lòng cũng hy vọng đối phương có thể đứng về phía mình, mối quan hệ giữa hai người cũng không phải quá tệ.

Nếu có thể giúp đối phương, có lẽ đối phương cũng có thể có lợi cho hắn.

Đối với chuyện trong Hồng Hoang Bí Cảnh, hắn không quá hứng thú, bản thân hắn không phải là kỳ tài võ học, chỉ hy vọng tranh đoạt quyền lực ít đi một chút, để có thể nắm giữ nhiều quyền chủ động hơn.

Chủ yếu là vì hắn đã chiếm được phần lợi ích ở phương diện này rồi, những quyền lợi khác, hay năng lực võ công, vàng bạc châu báu đều có đủ cả, hưởng thụ không hết, nhận không xuể, cần gì phải lo lắng về những chuyện này?

Bởi vậy, hôm nay, hắn gọi Sở Thanh Hải đến cũng thực sự cảm thấy người này do dự quá lâu.

Mặc dù, có thể không cần dùng đến, cũng biết Sở Thanh Hải sẽ không cấu kết với những người khác, nhưng trong lòng luôn có một số yếu tố không chắc chắn tồn tại. "Tất cả mọi người đều muốn loại bỏ yếu tố bất định.

Một người nếu cứ mãi dao động như vậy, thì sớm muộn gì cũng sẽ là mối đe dọa.

Chi bằng bây giờ nói rõ mọi chuyện, giải quyết sớm thì tốt hơn." Sở Thanh Hải lúc này đương nhiên biết tình hình lúc đó, nhưng trong lòng hắn cũng không rõ đối phương hỏi những lời này vì điều gì.

Chuyện Thượng Quan tẩu đã lan truyền, trong lòng hắn cũng cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng đối phương lại trực tiếp bày tỏ ý đồ sao?

Chẳng lẽ đối phương đã có được tin tức?

Quan Vũ… nếu là như vậy, tình hình có chút không ổn rồi.

Hắn không muốn đối phương biết quá nhiều về chuyện này, đặc biệt là những vấn đề liên quan đến Quan Vũ.

Nếu đối phương có thể biết được, đó sẽ là một mối quan hệ vô cùng nguy hiểm.

Bởi vì bản thân hắn có một số suy tính bất chính, không giống với mục tiêu của đối phương, cho nên hắn vẫn luôn lo lắng hoặc có hành động đề phòng.

Rốt cuộc, khi xử lý những chuyện này, không phải chính hắn làm, nhưng nếu bị phát giác, những thủ đoạn đó nhất định sẽ bị tiết lộ.

Trong nhận thức của Sở Thanh Hải, vị học sinh kia không phải là trà dễ chọc.

Nếu hắn không bảo vệ tốt những bí mật liên quan đến chuyện này, thì có thể sẽ gây ra những mối họa lớn hơn trong tương lai.

Bởi vậy, lời của Từ Thừa Tướng lúc này, gọi hắn đi hỏi riêng những vấn đề này, có khả năng muốn ép hắn phải chiến đấu.

Cùng một đội ngũ, nhưng cũng có khả năng Từ Thừa Tướng thực

sự đã biết một số bí mật, sau đó muốn bàn bạc với hắn một số chuyện, hoặc là với tâm trạng hiện tại, những lời nói đó khiến hắn luôn cảm thấy bị đe dọa, giống như bị bức bách.

Như vậy làm sao có thể thực sự yên tâm, rồi tâm sự với đối phương chứ? "Thừa tướng, lời ngài có ý gì?

Những việc ta làm, kỳ thực, cũng không có quan hệ quá lớn với ngài.

Ta hiện tại cũng không gây ra chuyện gì, bề trên lại quan tâm đến việc của ta như vậy, khiến trong lòng ta cảm thấy thật sự có chút hoảng sợ nha." Mặc dù hắn cũng biết quan vị của đối phương lớn hơn mình, nếu thực sự nói những lời này, hắn sẽ ở thế yếu.

Nhưng loại chuyện này vốn là chuyện riêng tư.

Không có gì cần phải nói rõ ràng đến thế.

Nếu đối phương muốn đi quá xa, hắn cũng nên chuẩn bị, hắn sẽ xé rách mặt.

Việc dám nói những lời như vậy với Từ Thừa Tướng ngay tại chỗ, một phần là vì hắn hiện tại đã chiêu mộ được một số người.

Nếu đối phương bắt đầu nghiêm khắc quản giáo hắn, hoặc đưa ra những hình phạt, những người khác đều sẽ để ý.

Chắc chắn, trong lòng mọi người sẽ suy tính.

Hiện tại không chỉ có một mình hắn nhìn ra Trần Tường, mọi người đều sẽ chọn điều có lợi cho mình, cả bây giờ và sau này đều phải như vậy.

Không thể sau này lại đảo ngược được, đối với chuyện mượn lừa giết người này.

Rốt cuộc, loại chuyện hai bên đều không hài lòng, ai mà muốn làm

chứ? "Ta không có gì, tại sao ngươi lại kích động như vậy trên chính đề?

Chẳng lẽ trong lòng ngươi thực sự có quỷ sao?

Chương 560

Ta nói những lời này với ngươi là vì muốn tốt cho ngươi.

Nhìn ngươi kìa, giống như ăn phải thứ gì linh tinh vậy, những lời này nói ra cứ như trút giận." Từ Thừa Tướng nghe những lời của đối phương, thực tình, trong lòng cũng không nghĩ gì nhiều.

Chỉ là những lời nói đó, đối phương lại có thể biểu hiện cứng rắn như vậy.

Trước đây hắn chưa từng thấy trong số các đại thần.

Tình hình như vậy, kỳ thực hắn cũng biết, đối với chính trị đảng phái, hắn căn bản không quan tâm, cũng rõ những chuyện này.

Nhưng, trong lòng hắn lúc này luôn cảm thấy chuyện này có gì đó mờ ám, không ai lại không để ý đến công danh lợi lộc cả.

Đặc biệt ở vị trí này, nếu thực sự không để ý, đã sớm quy ẩn sơn lâm rồi, ở đây làm gì mà phải chịu đựng sự giày vò? "Phản ứng của ngươi không cần quá lớn.

Ta đối với chuyện của ngươi không có hứng thú tìm hiểu nhiều đến vậy.

Chỉ là muốn giúp ngươi một số chuyện mật thiết liên quan đến Quan Vũ.

Ngươi hiểu nhiều như vậy, nhưng lại cứ chịu đựng ở một bên.

Hiện tại sự chú ý của ngươi vẫn chưa tập trung, đối với chuyện này, hiện tại là chưa đủ." Khi Từ Thừa Tướng nhìn những chuyện này, không rõ mục đích cuối cùng của đối phương là gì, nhưng hắn cảm thấy, hiện tại giúp đỡ lại đúng lúc.

Những chuyện khác hiện tại đều đã có sắp xếp.

Đối với ngôi vị hoàng đế, không có kẻ tranh đoạt nào khác, những người còn lại đều nằm trong phạm vi kiểm soát.

Còn việc đối kháng cũng đã có tính toán?

Nhưng càng có nhiều người đứng về một phía thì càng tốt, chẳng phải là chuyện tốt sao?

Bởi vậy, hiện tại hắn mới đi giúp. "Vậy bây giờ ngài đừng có vất vả với ta nữa, chỉ cần nói cho ta biết chuyện này, ngài có thể giúp gì.

Nếu là như vậy, ta nguyện nghe tường tận.

Nếu có thể đưa ra được vài điểm mấu chốt, có lẽ sau này ta sẽ phải xem xét một số vấn đề khác." Sở Thanh Hải lúc này, sau khi nghe đối phương trực tiếp nói thẳng chủ đề, cũng không còn che giấu nữa.

Nếu đối phương thực sự có thể giúp chuyện này, thì hắn cũng không cần phải nói nhiều nữa.

Bản thân hắn có đứng về phía chuyện này hay không, cũng chỉ là một vấn đề nhỏ mà thôi?

Binh pháp vốn là lừa dối, cũng không có ai đơn thuần đến mức tin tất cả mọi chuyện.

Trong lòng hắn cảm thấy, không biết người trước mắt có cái nhìn như thế nào về mình, có lẽ nghĩ rằng hiện tại mình không có chỗ dựa, nên có thể sẽ tin tưởng chăng. "Dù nói thì không có gì làm bằng chứng, nhưng ta lại nguyện ý tin lời của đại nhân.

Ngươi vốn là người thẳng thắn, vừa nãy ta cũng đã được chứng kiến.

Bởi vậy, trước tiên hãy nói cho ta biết một số chuyện trong bí cảnh.

Vì Hồng Hoang Bí Cảnh có liên quan đến một số chuyện thượng cổ, ta cảm thấy nên bắt đầu từ chỗ đó." "Nếu có được bảo vật bên trong, cũng nên đi tìm một số tin tức liên quan.

Ngươi hiểu nhiều như vậy, nhưng lại chỉ dùng để giết người, nhốt những kẻ thù không thích vào đó." "Đối với ngươi, sớm muộn gì đó cũng sẽ là một mối họa ngầm, không có một sách lược vẹn toàn nào có thể che giấu hoàn toàn mọi chuyện, bao gồm cả cách giải quyết này.

Bởi vậy, cần phải suy xét kỹ lưỡng." Khi nói đến đây, trong đầu Sở Thanh Hải đột nhiên lóe lên điều gì đó, nhưng trong những điều lóe lên đó lại không nắm bắt được trọng điểm, rốt cuộc là gì?

Nhất thời, hắn cũng không biết phải làm sao, nếu thực sự muốn phát triển trên chuyện này, thì tốt nhất nên đối phó một chút.

Nhưng, đối phương lại không đưa ra điểm mấu chốt nào. "Vậy thì phiền Từ đại nhân sau này nói cho ta biết thêm một số chuyện khác, bao gồm cả vấn đề của Thượng Quan.

Vì chuyện đã lan truyền rồi, ta hy vọng ngài có thể giúp ta.

Đương nhiên, ta tự nhiên cũng sẽ có hồi báo của ta.

Nếu sau này đại nhân có chỗ nào cần ta giúp đỡ, cũng có thể cứ tìm ta, không cần đợi đến khi chuyện này giải quyết xong mới được." Vì đối phương đã trực tiếp ném cành ô liu rồi, vậy thì nên tiếp xúc.

Dù sao, hiện tại hắn vẫn đang do dự, lúc này cũng không phải là thực sự đầu dựa vào đối phương.

Đối phương chưa thực sự đạt được nguyện vọng của hắn, vậy làm sao có thể cùng hắn đứng trong một hàng ngũ được?

Chương 561

Trong mắt người khác, có lẽ, khi nhìn vào, những chuyện hiện tại, chỉ có một số thứ liên quan đến chuyện này có khả năng sẽ cùng với Từ Thừa Tướng.

Nhưng đây cũng là một số ẩn họa.

Chỉ là, hắn không muốn gây thêm rắc rối, cũng sợ lúc đó sẽ xuất hiện một số phiền toái.

Khi những kẻ đó bắt đầu tranh giành bè phái, chúng thực sự có thể đẩy đối phương vào chỗ chết.

Hoàng đế hiện tại sợ chết, không quản việc gì.

Nhưng sớm muộn gì những chuyện đó cũng sẽ không được quản lý tốt, những người trung thành sớm muộn cũng sẽ bị những kẻ gian nịnh đó giết chết.

Nhưng mục đích hiện tại của hắn lại không phải là phò tá đối phương, nên những chuyện này hắn chỉ nhìn mà không quản.

Còn về những chuyện sau này, thiên hạ nên làm gì?

Hắn cảm thấy mình nên có một chút nắm bắt.

Mỗi người đều có thủ đoạn của riêng mình, cần gì phải dạy người khác nên làm gì?

Những kẻ đó cũng sẽ có cách của riêng chúng.

Hiện tại thì cứ làm tốt phần việc của mình là được.

Hơn nữa, việc tốn bao nhiêu nhân lực vật lực trong thời gian dài như vậy, khoảng thời gian này cũng tiêu tốn rất nhiều kinh tế.

Nếu cứ tiếp tục hao tổn vào chuyện này thì cũng không có ý nghĩa

gì. "Thì ra là như vậy.

Nếu đại nhân đã nói như vậy, ta nhất định phải giúp.

Tình hình như vậy, trong lòng ta cũng có chút nắm chắc.

Vậy được rồi, sau này ta sẽ điều tra một số tin tức, trực tiếp gửi đến phủ của ngài.

Ngài thấy thế nào?" Mặc dù đối phương đã bày tỏ rõ ý đồ, lúc này không còn cùng hắn đứng chung một phe, nhưng ý đồ này cũng rõ ràng có thể chấp nhận được.

Hành động hiện tại cũng cần cho người ngoài biết, rằng người này hiện tại cũng đã quy phục về một phía.

Những người khác đừng có động tâm tư nữa.

Vị Sở Thanh Hải này, bất kể trên quan vị, cũng không phải là nhỏ.

Nếu thực sự có người mưu sát, tin rằng Sở Thanh Hải sẽ có cách giải quyết.

Dưới trướng hắn có một số người.

Hắn có thể nắm giữ một phần binh quyền, nếu thực sự xảy ra chuyện, hắn cũng sẽ có cách giải quyết nội bộ.

Nắm quyền nhiều năm như vậy, gặp phải ám sát, chuyện chắc chắn sẽ không ít hơn hiện tại.

Cũng sẽ không thực sự xuất hiện vấn đề. "Cứ vậy là được rồi sao?

Tiện lợi sao?

Những chuyện này ta không quản được sao?

Ta chỉ hứng thú với chính mình, những chuyện đó ta có biết một chút.

Chủ yếu nếu đại nhân có thể chỉ cho ta một số phương pháp, ta nhất định sẽ cảm tạ." Quan Vũ, Hồng Hoang Bí Cảnh rốt cuộc là thứ thượng cổ, đương nhiên hắn biết.

Nhưng diện mạo hoàng quyền và cách hóa giải lại không rõ bên trong có gì, thế giới vốn nên có tài bảo, trong lòng cũng tồn tại chút tham lam.

Nhưng, tại sao đối phương không vào?

Với tâm lý muốn mạo hiểm, bồi dưỡng nhiều võ công như vậy, những cao nhân đều muốn vào để tìm hiểu tận cùng, sau đó thu được kinh nghiệm.

Nhưng những người được phái vào lại không một ai trở về.

Những kẻ thù được đưa vào đó, chắc chắn sẽ tìm cách trả thù.

Nếu không biết trả thù thì là không thể.

Chương 562

Sau khi đưa vào, một mặt nếu thực sự chết trong đó, đối với hắn cũng không có hại.

Rốt cuộc, việc để lại những người đó có một loại ảnh hưởng.

Nếu đối phương thoát ra được, cũng có thể dùng cách đó để chứng minh nên vào?

Sau đó lại thuận lợi thoát ra.

Bảo vật mang theo, đối với hắn mà nói là một loại khả năng gặp được, nhưng cũng có thể không gặp được.

Giống như một sự tồn tại kỳ ảo, kỳ thực nhìn có vẻ hư vô.

Nhưng, khi liên tục có người kiểm chứng, trong lòng hắn cũng sẽ có chút ngứa ngáy khó chịu.

Đáng tiếc là định lực của hắn đủ kiên cố, dưới sự cám dỗ này, hắn đã không đi, như vậy cũng hiển nhiên là có khả năng sẽ mất mạng.

Muốn nghe đối phương nói gì, trong các di tích thượng cổ hắn chỉ hiểu về Hồng Hoang Bí Cảnh, toàn bộ cấu tạo của nó, bao gồm cả cách tiến vào?

Hoặc làm thế nào để thoát ra, làm thế nào để thoát ra, làm thế nào để phán đoán phương hướng, sự di chuyển hàng năm, hắn đều có thể hiểu rõ.

Nhưng từ trước đến nay hắn chưa từng hoang mang, bí cảnh nên được tạo ra như thế nào?

Và những nhận thức đó có một số liên quan.

Nếu làm rõ những chuyện này, có lẽ đối với việc hiểu biết về Hồng Hoang Bí Cảnh sẽ có một tầng hiểu biết sâu hơn.

Hắn nhìn thấy, Từ Thừa Tướng đưa ra một gợi ý không tệ, nhưng những lời nói đó muốn hắn đi giúp thì... vĩnh viễn là không thể, đạo bất đồng bất tương vi mưu.

Bởi vậy, hiện tại hắn phải tìm ra một số thứ thực sự có thể giúp được.

Tìm rồi cũng không nhất định sẽ giúp như những gì hiện tại đã nói, trong lòng mỗi người đều có những toan tính khác nhau, cũng đang đánh bài của mình. "Được, vậy chúng ta có duyên.

Lần tới hãy nói chuyện thêm.

Lần này thì không giữ nữa." Sau khi nói chuyện xong với đối phương, tâm trạng của Từ Thừa Tướng tốt hơn.

Hắn tiện tay sai người chuẩn bị một phần đại lễ, đưa đến phủ Sở gia.

Sở Thanh Hải lúc này nhìn phần đại lễ đó, trong lòng không còn cảm giác gì lớn.

Lời của đối phương, chỉ cần có được ngôi vị hoàng đế, những thứ này muốn lấy bao nhiêu cũng đủ rồi.

Có thể thấy, người này có chút năng lực, đối với chuyện tiền bạc, hắn có thể dâng toàn bộ.

Sau này chủ yếu là quyền lợi.

Nhưng một khi quyền lực đã tập trung, tiền bạc tự khắc sẽ nhanh chóng quay về bên mình.

Đó chỉ là vấn đề sớm muộn.

Loại chuyện này càng nhìn thấu triệt, đối với hắn sau này cũng sẽ

có ảnh hưởng.

Hiện tại đã dính líu đến mối quan hệ với hắn.

Nếu sau này không giúp đỡ, nếu chưa hoàn toàn bại lộ, thì chắc chắn cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Hắn nhìn tình hình hiện tại, không tiện ra mặt, muốn lợi dụng đối phương, vậy thì trước tiên không làm gì cả. "Lão gia, nếu là như vậy, chuyện của ta sẽ bị tất cả mọi người biết, đối với ta sẽ không có ảnh hưởng gì sao?

Kỳ thực bên kia đã chuẩn bị xong, bắt đầu bao vây công chiếm các thành thị khác rồi." "Hiện tại, tất cả bách tính trong thành đều đang gặp nguy hiểm vì độc trùng, sinh mệnh của họ kỳ thực cũng chỉ đang thoi thóp mà thôi.

Chỉ cần không có bách tính, đó là một thành vô chủ, về cơ bản không cần phải đánh." Hiện tại tranh giành bè phái, sống chết của bách tính hoàn toàn không được quan tâm.

Cũng từ trước đến nay không nhận thức được trong đó tồn tại bao nhiêu nguy hiểm...

Sở Thanh Hải cũng nhúng tay vào trong đó.

Trong kinh thành, không có nhiều người thực sự bị độc hại.

Còn những người bên ngoài, theo hiểu biết của hắn, quả thực có không ít người có triệu chứng nhiễm bệnh, không ít người đã chết.

Chương 563

Đối với hắn mà nói, không có thống kê một con số đại khái, vì bây giờ mọi người đều đi né tránh kim châm, ai mà quản những lão bách tính bình thường đó chứ?

Trong tình huống này, là cơ hội tốt để phạm thượng làm loạn.

Đối với hắn là một chuyện tốt, đối với những người kia, hắn cũng cảm thấy mỉa mai, ai là người phải chăm sóc bách tính lê dân chứ... "Không cần cung cấp cho ta những chuyện đó, vậy ta cứ làm theo phân phó của ngài là được rồi.

Huống hồ, ta cũng không nhất định thích ứng loại thân thuật này, ta hiện tại và ngài không ở cùng một con đường." "Nhưng, mục đích của ta lại có xung đột với ngài.

Lúc đó không nhìn ra, bởi vậy mới phải dùng.

Ngài vừa hay cũng là một sự bảo vệ đối với ta.

Ta ở đây cũng không thể cứ mãi đứng yên.

Nếu cứ mãi dao động, người của hai phe đều sẽ để ý đến ta, đối với ta không phải là chuyện tốt." "Bởi vậy, trong tay ta có binh lực của ta, nhưng cũng không thể ngăn cản hai đợt tập kích.

Có lẽ, sau này có thể phát hiện thêm nhiều người hơn, cũng không chừng." Nghe quản gia phân tích những chuyện đó, trong lòng hắn đại khái đã có số.

Nếu chỉ là như vậy, trong lòng không có cảm giác gì lớn, như vậy kỳ thực rất tốt. "Nếu lão gia hiện tại trong lòng đã có số, vậy thì ta không nói nhiều nữa.

Chuyện này chủ yếu hy vọng ngài có thể nắm bắt được vấn đề

sau này.

Ta cũng sẽ bẩm báo đúng sự thật.

Có, ta đối với những vấn đề này cũng vẫn luôn chú ý, bởi vậy, lão gia kỳ thực có thể yên tâm." "Từ Thừa Tướng hiện tại đối với ta có chỗ hữu dụng.

Bản thân ta muốn ra tay, dù sao, trên chuyện của ta, hắn đã nhúng tay quá nhiều.

Nhưng hiện tại nhìn xem, hắn nắm giữ một số tin tức khác, có thể hữu ích cho ta, ta không ngại giữ hắn lại trước, xem thử.

Nếu sau này, đối phương thực sự có thể phát huy tác dụng, sau đó ta sẽ đưa ra quyết định.

Như vậy, đối với chuyện của ta sau này cũng sẽ có một số lợi ích." Sở Thanh Hải nghĩ, kỳ thực, khi nói những lời này với quản gia của mình, hắn cũng đã cân nhắc rất nhiều.

Kỳ thực, toàn bộ Trương quản gia cũng có người dưới trướng.

Vị quản gia này đã theo hắn nhiều năm, khá đáng tin cậy.

Những giao tiếp với bên kia, về cơ bản cũng đều dựa vào hắn.

Nhiều năm như vậy cũng không xảy ra sai sót.

Hắn cũng đã sắp xếp một số tai mắt bên cạnh.

Nhìn xem, hắn cảm thấy cũng không có vấn đề gì.

Bản thân hắn là một người đa nghi, vì muốn làm một số chuyện, bản thân hắn cũng không thể ra mặt.

Bởi vậy, chỉ có thể cân nhắc kỹ lưỡng hơn trong những chuyện này, cẩn thận một chút.

Nhưng hiện tại nhìn xem, tình hình này khá tốt.

Trương quản gia sau khi nghe những lời của đối phương, cũng gật đầu.

Bản thân hắn, trong lòng cũng thực sự đã giúp lão gia nhà mình giải quyết được tai họa này.

Hắn cảm thấy khi xử lý sau này sẽ có chút phiền toái, quan chức của đối phương không thấp.

Nếu đã làm như vậy sau này, e rằng sẽ có người bắt đầu cảnh giác chuyện này.

Hắn cũng không muốn làm cho chuyện này trở nên quá khó coi, đến lúc đó làm cho cả hai bên đều không thể làm gì tốt được, muốn xoa dịu chuyện này cũng không dễ.

Bởi vậy, trên chuyện này, kỳ thực hắn cũng đang suy nghĩ làm thế nào mới có thể sắp xếp thỏa đáng?

Nếu vậy, hiện tại lão gia cần người này hữu dụng, giữ lại cũng là chuyện tốt.

Chỉ cần có thể giải quyết gọn gàng những chuyện sau này, đừng để đối phương phát hiện hành tung. "Lão gia, sau này ta có thể sẽ phải tranh giành ở bên kia một chút.

Sau đó trước khi đi, ta sẽ sắp xếp thỏa đáng công việc bên này.

Chương 564

Sau này sẽ đặt Tiểu Lý Tử ở bên cạnh.

Có lẽ vì những lý do liên quan đến Thượng Quan, hiện tại dưới trướng ngài không có người thích hợp, cho nên ngài cứ dùng hắn trước.

Nhưng cũng phải chú ý đến lời nói và hành động của hắn.

Ta sợ sau khi ta đi sang bên kia, bên này sẽ không được chăm sóc tốt." Trước đây, Trương quản gia nghe lão gia có một tầng ý tứ khác, muốn hắn đến đó điều tra tình hình hiện tại.

Dù sao, ở ngoại thành, có bách tính bị nhiễm bệnh rồi tử vong.

Đối với đối phương mà nói là tin tốt, cử binh nam hạ, chuyện này cũng không cần chuẩn bị quá lâu.

Binh lực của hắn vốn dĩ đã sung túc, nhiều năm qua, quốc phòng hùng mạnh, cũng vẫn luôn trong tình trạng tăng cường.

Việc chuẩn bị chiến tranh lúc nào cũng có thể hoàn thành.

Bởi vậy, lão gia sắp xếp toàn bộ chuyện này, cũng muốn hắn đến xem tình hình bên kia rồi sắp xếp sao?

Nếu là như vậy, bên này cũng có thể phối hợp được.

Lúc đó, không có Thượng Quan nào đột nhiên phản bội lão gia... mà càng không có chuyện, lại có người có thể thoát ra khỏi Hồng Hoang Bí Cảnh.

Chuyện này, không chỉ lão gia không hiểu, hắn cũng không hiểu.

Khi lén lút điều tra, cũng không tìm thấy manh mối.

Rốt cuộc bên trong đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại có người có thể

thoát ra được?

Hắn cũng biết lão gia đã yên tâm quá lâu về chuyện này, đáng tiếc là trên chuyện này lại không có tin tức nào cho hắn.

Chủ yếu là vì đại thiên thế giới vô kỳ bất hữu, hắn cũng chỉ có thể an ủi đối phương như vậy thôi. "Không sao, những chuyện này ta sẽ chú ý.

Ta đây, dù sao cũng đã nhiều năm rồi.

Thấy người có chút bản lĩnh, cứ yên tâm mà làm việc.

Sau khi sắp xếp xong xuôi bên đó, hãy một lòng một dạ chăm sóc những vấn đề trước mắt.

Gặp được tin tức hữu ích, hoặc vấn đề xuất hiện, tùy thời báo tin cho ta.

Ta cần chú ý mọi cử chỉ hành động của bên kia.

Dù sao, ta cũng không thể hoàn toàn tin tưởng đối phương.

Hiện tại người đó nhìn có vẻ chỉ có lợi cho ta.

Ta đã nắm giữ mệnh môn của hắn, dù sao cuối cùng cũng sẽ thực hiện lời hứa đó.

Chỉ là trong quá trình đó, ta hy vọng tình hình đều vạn vô nhất thất." Nghe Trương quản gia nói xong những chuyện đó, Sở Thanh Hải cũng bắt đầu sắp xếp cho đối phương những việc cần làm sau này.

Giải quyết vấn đề, hắn cũng có chút nắm chắc.

Rốt cuộc, nhiều năm như vậy, hắn cũng đã tích lũy được những mối quan hệ trong triều đình.

Nếu chỉ dựa vào những điều này, kỳ thực còn lâu mới đủ.

Nhưng có một số chuyện, hiện tại nhìn xem, khá khó khăn.

Nếu… đã đạt được thỏa thuận nhất trí với đối phương, sau này theo lộ trình mong muốn đã đạt được vị trí đó, có thể đến những nơi khác.

Ngoại trừ binh quyền, nhiều thứ khác, đối phương muốn quản thúc, có mệnh môn ở đó.

Không ở vị trí chí tôn vô thượng, thì cũng có thể tiêu dao tự tại.

Vì trong quá trình nhiều người tranh giành bè phái, hắn không muốn tham gia vào những kẻ muốn "thăng long" kia.

Mọi người đều không rõ thực hư, chỉ có trong lòng hắn hiểu rõ, hắn muốn cái gì cuối cùng.

Bởi vậy, hắn cũng không muốn đứng về phe nào, càng không muốn phân chia một phe phái.

Kỳ thực theo lý mà nói, trên triều đình, hắn không phải là những phần tử loạn đảng tranh giành bè phái.

Chương 565

Nhưng, dựa vào thực lực của hắn, và việc trong tay hắn nắm giữ binh quyền, cho dù quan chức không cao bằng Từ Thừa Tướng, nhưng hắn cũng có khả năng đối đầu.

Nhưng, hiện tại thì hắn không hành động, cũng chỉ đang quan sát hai bên mà thôi.

Trong lòng mọi người, chắc chắn đều cảm thấy hắn đang dao động.

Hoặc là cảm thấy trong lòng có chút khiếp nhược, có thể đối với chuyện cũ có chút trung thành, bởi vậy, trên chuyện này không đi để ý.

Không, cách nghĩ của đối phương đó, đối với hắn, vốn dĩ không quan trọng.

Hắn nghĩ, nếu chỉ là những chuyện đó, đối với hắn, sao lại không phải là chuyện tốt?

Bởi vì, hắn cảm thấy hiệu quả đó, hắn cũng khá thích.

Đương nhiên, hiện tại khi làm những chuyện đó, hắn cũng không muốn suy nghĩ xem người khác nghĩ gì?

Trong quá trình đó, hắn vốn dĩ cũng đang suy nghĩ nhiều hơn.

Bởi vậy, hắn cảm thấy, những cái nhìn từ bên ngoài đối với hắn cũng chỉ là mây trôi mà thôi.

Còn về kết quả cuối cùng, rốt cuộc nên lựa chọn thế nào?

Cần phải để hắn xem xét một số tình hình sau này mới được.

Bởi vậy, lần Trương quản gia đi ra ngoài này, hắn cũng vô cùng coi trọng. "Nếu vậy, ta yên tâm hơn nhiều rồi, lão gia.

Vậy ta đi thu xếp đồ đạc trước.

Một số vấn đề trước đây, sau khi sắp xếp thỏa đáng, ta sẽ lại sắp xếp một số người bên cạnh.

Sau đó, vấn đề an toàn, trước tiên phải được đảm bảo.

Sau này những chuyện đó ta sẽ giao cho ngài quản lý, sau đó ngài sẽ tự nắm rõ trong lòng, rồi sắp xếp những người đó.

Khi làm bất cứ việc gì cũng sẽ dễ dàng hơn." Kỳ thực, Trương quản gia là người được cha mẹ Sở Thanh Hải cứu sống.

Dù sao, lúc đó đối phương cũng không có cơm ăn.

Sau khi được đưa về phủ, hắn cùng lớn lên với Sở Thanh Hải, là bạn đồng hành.

Chỉ là, thân phận của bản thân có khác biệt, cho nên trên mọi chuyện đều được Sở Thanh Hải chăm sóc.

Khi còn nhỏ, suy nghĩ sẽ đơn giản hơn một chút, tình cảm sẽ thuần khiết hơn một chút.

Bởi vậy, giữa hai người, cũng tồn tại tình bạn.

Thêm vào tình nghĩa bầu bạn nhiều năm, đối phương đã làm những gì, hắn đều nhìn thấy rõ.

Bởi vậy, những chuyện này, hắn đều coi trọng, việc chăm sóc chu đáo, hắn cũng đã quen.

Trong lòng Sở Thanh Hải cũng thực sự cảm thấy Trương quản gia làm mọi chuyện rất tốt, rất hài lòng.

Sở Thanh Hải lúc này nghe đối phương nói chuyện xong, gật đầu rồi nói với Trương quản gia: "Đi đi, nhớ phải đảm bảo an toàn cho chính mình.

Còn những người khác, trong mắt ta chỉ là hạ nhân mà thôi, không quan trọng việc có quan tâm hay không trong quá trình này.

Chỉ là, người trước mắt này, đối với ta, là một sự tồn tại không giống bình thường.

Khác biệt rõ ràng so với sự tồn tại của Thượng Quan kia!" Trong lòng hắn lúc này, vì Thượng Quan là một tên không biết thời thế, một kẻ phản bội, hắn vẫn còn đang tính toán.

Cả đời hắn ghét nhất là sự phản bội!

Chủ yếu là sau khi hoàn thành một chuyện, mới có thể nghĩ đến việc thưởng cho đối phương.

Hiện tại nhìn xem, đối phương cũng không cần những thứ này, hắn cũng tiết kiệm được một khoản tiền lớn.

Trước đây vì chuyện Hồng Hoang Bí Cảnh, hắn đã tốn không ít võ lâm cao thủ, khoản tổn thất này cũng do hắn tự chi trả.

Bởi vì, hiện tại hắn chưa đạt được vị trí mong muốn, chuyện tiền bạc đối với hắn không phải là tình hình đặc biệt sung túc.

Đặc biệt là khi muốn làm đại sự, những thứ này, trong lòng hắn rõ ràng, không thể để ý đến.

Bởi vậy, hiện tại hắn đều muốn dùng tiền vào đúng chỗ.

Chương 566

Ngay cả khi đưa cho Trương quản gia, hiện tại cũng đã vô cùng túng thiếu, bởi vậy, chắc chắn cũng không có nhiều tiền để đưa cho Trương quản gia.

Về cơ bản là duy trì bổng lộc hàng tháng, để hắn có thể sắp xếp cuộc sống.

Nhưng bình thường thì, trước khi gặp những chuyện này, việc thưởng cho hắn thực sự rất nhiều.

Nhưng hắn cũng không có tiền.

Sự khác biệt giữa trước và sau, Trương quản gia vì chuyện này cũng không nảy sinh hiềm khích với hắn, càng không vì mối quan hệ này mà đi mặc cả.

Khi nhìn vào, thực sự không dễ dàng.

Sở Thanh Hải cũng cảm thấy mình đã tìm đúng người.

Ở Học viện, hiện tại Trương Phương cảm thấy võ công tu vi của mình, tuy đã ổn định.

Nhưng lúc này, hắn cũng không rõ lắm, tại sao võ học tu vi này lại ổn định.

Dường như bắt đầu có sự dung hợp lẫn nhau giữa tâm pháp của sư phụ và những gì hắn đã được dạy? "Chẳng lẽ... thực sự như lời sư phụ nói, những thứ trong Hồng Hoang Bí Cảnh, kỳ thực là do tộc nhân ta thiết lập sao?

Bởi vậy, ta lại là huyết mạch tàn lưu của thượng hoàng tộc lúc đó, cho nên, có thể trong khi tu luyện công pháp, khi gặp phải vấn đề tương tự, có thể có một sự cảm ứng lớn với nó?

Nếu thực sự là như vậy, trong lòng mình thật sự có chút kích động rồi!" Bởi vì từ trước đến nay hắn chưa từng thấy, ngoài sư phụ ra, có người thân khác.

Sự tồn tại như vậy, đối với hắn mà nói, thực sự là một cảm giác vô cùng vui mừng.

Nếu trong thời gian sau này, có thể tìm thấy nhiều đột phá hơn trên những chuyện này, thì tốt rồi.

Hiện tại khi nghĩ về những chuyện này, hắn cũng có chút vui mừng khôn xiết, sau đó thu liễm tâm thần, dồn tất cả công pháp vào trong tâm trí, rồi nhanh chóng đi tìm sư phụ.

Nhớ lại lời sư phụ lúc đó, cũng đã cùng hắn nói chuyện, rằng trong thời gian ngắn tới phải đi điều tra một số chuyện của Quan Vũ trên triều đình.

Bản thân Học viện chỉ chú trọng đến chuyện giang hồ.

Bởi vì hiện tại, gần đây triều đình có khá nhiều động thái, trường hợp giang hồ cũng không có người nào an phận.

Dù sao, khi nhìn vào, bách tính đều ly tán, tiền bạc đối với tất cả mọi người đều vô cùng thiếu thốn, một số chuyện loạn đả, gây rối thỉnh thoảng vẫn xảy ra.

Nha môn phủ đệ, hiện tại nhìn xem, cũng không có ai thực sự quản lý những chuyện này, mọi người đều tự lo thân mình.

Bởi vậy, nếu bên trên loạn lạc, bên dưới chắc chắn sẽ có vấn đề.

Mọi người đều không có cách nào lo đầu lo đuôi, tất cả đều lo cho riêng mình.

Trong tình huống như vậy, Học viện cũng cần hiểu rõ động thái, đều phải xem xét lo lắng.

Không, tình huống này đối với sư phụ mà nói, Trương Phương cảm thấy, nên là chuyện tốt.

Nếu trong tình huống bình thường, sư phụ hắn đi điều tra Quan Vũ triều đình trên một số vấn đề, các trưởng lão khác có thể sẽ nghi ngờ nhiều hơn.

Mối quan hệ giữa bọn họ có tình nghĩa, cũng là huynh đệ nhiều năm.

Nhưng trên nhiều vấn đề, giữa bọn họ có sự kiên trì.

Vì lúc đó, mọi người ngay từ đầu đều có quy tắc rồi, vậy thì mọi người đều phải tuân thủ lẫn nhau.

Nếu xuất hiện một số vấn đề, thì có thể có người đã làm một số chuyện, nhưng lại không nói cho mọi người biết.

Loại hành động không công khai rồi làm việc như vậy, trong lòng chắc chắn sẽ nảy sinh hiềm khích.

Trong tình huống hiện tại, nhìn vào bây giờ, điều kiện bên ngoài vô cùng hỗn loạn, đã tạo cơ hội cho sư phụ đi điều tra những thứ này, cũng sẽ không có ai đi nói ra.

Bởi vì trong tình huống này, hai người cũng sẽ đi tìm kiếm một số tin tức, để dùng vào việc ổn định cục diện sau này có lợi nhất.

Trong Học viện, cũng có không ít ví dụ, có một số đều là trẻ mồ côi.

Trong Học viện tu luyện võ thuật, vì có thể giúp đỡ bách tính thiên hạ khi gặp khó khăn, sau đó ra tay tương trợ.

Đó là một môn phái khá chính nghĩa, lại có thể tu thân dưỡng tính, cũng có thể cho những đứa trẻ lưu lạc có một nơi nương tựa tốt.

Được giáo dưỡng tốt, Học viện bản thân ban đầu đều tốt đẹp.

Chương 567

Bởi vậy khi làm những chuyện này, trong lòng mọi người đều ấp ủ một tâm thái vô cùng muốn hoàn thiện.

Sau đó, thực hiện tất cả những tâm tư tốt đẹp đó của mọi người.

Trong tình huống hiện tại, sư phụ, khi làm những chuyện đó, cũng có thể cảm nhận được trong lòng có chút nhiệt huyết.

Lúc đó, Trương Nam cũng thực sự đang điều tra một số chuyện liên quan đến Quan Vũ trên triều đình.

Hiện tại, bên cạnh hắn có một số người có thể dùng.

Chỉ là, trước đây những người đó đều được đặt ở bên cạnh, để thăm dò trước, xem xét kỹ lưỡng.

Còn về những chuyện sau này, cũng không chuẩn bị quá nhiều.

Chủ yếu là vì nếu cục diện ổn định, thì cứ an an tâm tâm sống ở đó là được rồi.

Bản thân hắn cũng không phải là người thích gây chuyện, một môn phái càng không có dã tâm lang sói.

Trong tình huống hiện tại, việc dò la thêm tin tức, đối với hắn là có lợi.

Bởi vậy, hắn cảm thấy, cái gì nên dùng thì phải dùng.

Trong thời gian ngắn vì chuyện Triều Phương, biết được việc đi tìm hai huynh đệ giúp thu thập những thứ liên quan đến Quan Vũ thượng cổ hoàng tộc, chắc chắn sẽ bị người khác chú ý, đó chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi.

Nhất định phải xem xét kỹ lưỡng mọi mặt của chuyện này.

Nếu chuyện bại lộ, thì nên đặt chuyện này vào tầm nhìn của đại chúng?

Khi làm một chuyện khó như mò kim đáy biển như vậy, như thế mới là có lợi nhất cho hắn. "Vào đi, ta biết rồi.

Ngươi tu luyện công pháp như vậy rất tốt, nhìn dáng vẻ không tệ." Trương Nam nghe thấy động tĩnh bên ngoài, dùng võ công hơi thăm dò, biết được có chút tương đồng với hắn.

Hắn cũng cảm nhận được rằng những gì hắn truyền dạy về bí pháp thượng cổ hoàng tộc có một số điểm tương ứng.

Hắn nhìn đồ đệ của mình, trực tiếp lên tiếng, cho đối phương vào.

Hắn biết, Trương Phương chỉ khi gặp một mình hắn mới dùng cách này, khi hai vị trưởng lão khác có mặt, bình thường sẽ không như vậy.

Điều này khiến hai vị trưởng lão kia cho rằng Trương Phương không đặc biệt quan tâm đến chuyện võ công.

Hơn nữa, có lẽ họ cảm thấy Trương Phương có chút đặc biệt.

Bởi vậy, trong tình huống này cũng không có ai nghi ngờ.

Không, hắn chỉ rõ trong lòng, tại sao khi tìm đồ đệ lại phải tìm Trương Phương?

Việc Trương Phương làm đồ đệ có nguyên nhân của nó, hiện tại hắn đã giải thích được hơn nửa.

Còn về những chuyện sau này, cần phải từ từ cân nhắc. "Sư phụ, ngài có năng lực cao siêu như vậy, bất kể khi con tu luyện, đều có thể nhìn thấu.

Con lần này đến tìm sư phụ, trước tiên là để cảm tạ sư phụ.

May nhờ ngài đã chỉ điểm cho con, sau khi con thoát khỏi nghịch

cảnh, đã ổn định tất cả võ công, không xảy ra sai sót.

Con cảm thấy có một điểm khác biệt lớn, con nghĩ lời sư phụ đoán có thể đúng, cho nên con mới nói chuyện này với ngài." Quả thực, có những lúc hắn có một số bí mật trong lòng, sẽ chôn giấu trong lòng, rồi không muốn nói với sư phụ.

Nhưng, lần đó, sau cuộc trò chuyện tâm sự với sư phụ, đối phương cũng đã chấn động khá lớn.

Quả thực có một số chuyện cũng không thể chỉ dựa vào một số phương pháp mà suy xét, như vậy cũng không thể chu toàn.

Bản thân hắn cũng đã làm sai chuyện, chỉ làm một chuyện là muốn đi điều tra chuyện thượng hoàng tộc, mang theo bao nhiêu nguy cơ, hắn đều không biết.

Hắn cũng không rõ làm như vậy, có thể sẽ mang phiền toái cho sư huynh đệ.

Hắn cũng hiểu rõ, hiện tại, những chuyện này không thể nói cho huynh đệ của hắn.

Ngay cả lời xin lỗi cũng không có cách nào nói ra.

Bởi vì bí mật của thượng hoàng tộc, nhất định phải giữ kín trong tình huống này.

Kỳ thực trong lòng hắn khá day dứt.

Chương 568

Bởi vậy, Trương Phương cũng ngày càng tin tưởng những lời sư phụ đã nói, và sau này khi gặp bất cứ chuyện gì, hắn sẽ là người đầu tiên đi nói với sư phụ.

Như vậy, đối với một số vấn đề sau này, sẽ có một số cách giải quyết, tổng thể sẽ tốt hơn so với việc một mình chôn đầu suy nghĩ.

Bởi vậy, lần này hắn đến rồi, sau đó nhìn thấy sư phụ hiện tại đang bận rộn, đại khái liếc qua nội dung trên đó, cũng là những vấn đề liên quan đến Quan Vũ trên triều đình.

Đối phương không lừa hắn, cũng vẫn luôn chú ý đến những chuyện của Quan Vũ và hắn.

Cũng là vì vị đại nhân Sở Thanh Hải kia có chút tò mò về chuyện này, đối với ba người họ vẫn luôn niệm niệm bất vong, vẫn luôn truy sát.

Trong tình huống này cũng không thể đắc chí.

Phỏng chừng, trong lòng đối phương sẽ có chỗ không cam tâm, khi đã tốn nhiều tiền như vậy, mà lại không bắt được ba người, cũng không khiến ba người thực sự chết đi, sau đó cũng sẽ có hành động.

Chỉ là, chưa gặp được thời cơ tốt mà thôi.

Dù sao, hiện tại, đã bỏ lỡ một cơ hội tốt, muốn tìm một cơ hội khác, cũng cần một khoảng thời gian.

Trước đây, hắn có quá nhiều suy nghĩ, luôn cảm thấy nhiều chuyện cũng không nên nói hết cho sư phụ.

Nhưng hiện tại, hắn cảm thấy mình đã thay đổi.

Vì sư phụ đối xử với hắn tốt như vậy, vậy tại sao lại phải giấu diếm sư phụ trên chuyện này chứ?

Hiện tại, nếu đã làm những chuyện đó... phỏng chừng trong lòng đối phương cũng sẽ thất vọng, mà hắn lại hồn nhiên không biết, vẫn luôn chôn đầu làm những chuyện đó. "Tiểu tử ngốc này, đừng có mà phách lối về chuyện này nữa.

Ta đã lớn tuổi như vậy rồi, nếu không tu luyện thì làm sao làm sư phụ được chứ?" "Còn về chuyện ngươi muốn nói với ta, hãy kể trước đi.

Bởi vì ta cũng chỉ biết một số điều bề ngoài và một số phỏng đoán, còn về tình hình sâu sắc bên trong thì sao?

Có lẽ chỉ có chính ngươi mới có thể rõ ràng." Rốt cuộc đối phương là huyết mạch nghi tự của song hoàng tộc.

Nếu sau này, có thể xuất hiện vấn đề này, và có liên quan đến những lời nói đó, thì cũng sẽ là một hình thức biểu hiện để đối phương xác nhận, nói rõ ràng cho hắn. "Đúng vậy, sư phụ.

Khi con dung hợp công pháp này, con phát hiện ra tính ổn định của nó.

Những công pháp liên quan đến thượng hoàng tộc mà ngài đã dạy con trong những năm qua vô cùng tương tự.

Khi dung hợp lại với nhau, con thậm chí còn có thể nghĩ ra bước tiếp theo nên làm gì trong đầu mình.

Chỉ là, cảm giác này không rõ ràng lắm, cần phải nỗ lực để lý giải, để lĩnh ngộ.

Khi lĩnh ngộ được, con mới có thể thực sự hiểu rõ.

Bởi vậy, con cảm thấy chắc chắn giữa chúng có liên quan."

"Trước đây, con đối với Hồng Hoang Bí Cảnh không hiểu nhiều đến thế.

Cũng không có ai thực sự nói rõ một số chuyện.

Rốt cuộc là ai?

Mọi người đều nghĩ rằng đối phương đã có võ công cao cường như vậy, không hiểu cũng không sao.

Chỉ cần biết sự tồn tại của Hồng Hoang Bí Cảnh, khiến người ta cảm thấy hình thanh hướng vọng, nhưng hiện tại nhìn xem, chủ nhân của Hồng Hoang Bí Cảnh rốt cuộc là ai?

Thật sự là một vấn đề khiến người ta phải suy nghĩ rất nhiều." Trương Phương và sư phụ nói về một số cảm nhận.

Hiện tại, góc nhìn về mọi chuyện của hắn có chút khác biệt.

Quá nhiều người, sự tò mò sẽ hại chết mèo, nhưng loại tò mò này cũng chỉ tồn tại trên một số sự vật hiện hữu.

Đối với người chết, sự tò mò của mọi người không còn nhiều nữa.

Trừ phi trên người họ có một số thứ đáng để tìm kiếm, lúc đó sẽ sinh ra vài phần tò mò.

Hiện tại, Hồng Hoang Bí Cảnh, vì thường xuyên có người không thể thoát ra, có quá nhiều bảo tàng, hoặc pháp bảo bí tịch bên trong, nhưng cũng không có ai nguyện ý đi vào.

Bởi vậy, chuyện người chết này đối với mọi người cũng không có yếu tố tò mò.

Khi nghe về Hồng Hoang Bí Cảnh, cũng chỉ cảm thấy quả thực rất lợi hại, nhưng số người có thể sống sót thoát ra quá ít, coi đó là một nơi khá nguy hiểm.

Chương 569

Sau đó cũng không có ai nguyện ý dễ dàng xông vào. "Nhìn, lời ngươi nghiệm chứng là chính xác.

Điều đó cũng trên thực thể này.

Những phương pháp ta đã dạy ngươi trước đây cũng đã hoàn thành.

Như vậy, trong lòng ta cũng vui vẻ.

E rằng sau này ta cũng có thể dùng đến những chỗ này.

Kỳ thực mà nói, ta đang làm thí nghiệm, nhưng ta cũng dồn bao nhiêu tâm huyết bao năm qua vào ngươi, hy vọng ngươi sẽ lý giải." Trương Nam nói với đồ đệ: "Nếu chỉ dạy ngươi tâm pháp của Quan Vũ, trong thời gian sau này, cũng khó phát huy tác dụng.

Cơ thể của ngươi bản thân đã không giống với kết cấu cơ thể của ta rồi." "Nếu, bị phát hiện, cầm bản thất ngoại gia đi làm những chuyện đó, ta e rằng cũng không thể đánh lại.

Như vậy, đối với ngươi, có một tia khả năng.

Đương nhiên ta biết những lời này của ta, kỳ thực đối với ngươi có chút tàn nhẫn.

Hãy trong lòng mà lý giải tốt.

Nếu luôn cảm thấy ta làm không đúng, ngươi cũng có thể nói với ta.

Bởi vì ta sẽ tôn trọng ý kiến của ngươi.

Dù sao ngươi cũng là đồ đệ của ta?

Về điểm này không có cách nào thay đổi.

Có những vấn đề, ta cũng rõ trong lòng ngươi sẽ suy nghĩ nhiều hơn một chút.

Ta chỉ sợ một mình ngươi cố chấp, không muốn nói chuyện với ta, có lẽ cuối cùng, trong lòng sẽ càng khó chịu hơn." Đây là những suy nghĩ chân thật của hắn.

Đối với đồ đệ, hắn cũng không rõ, sau khi tự yêu thương bản thân xong, đối phương có đau khổ hay không.

Hiện tại đương nhiên nghe xong lời Trương Phương nói, trong lòng hắn cũng khá vui vẻ.

Niềm vui sướng của đối phương, có thể nghe ra từ trong lời nói.

Điều đó chứng tỏ những chuyện hắn làm trước đây, không hề sai lầm.

Hắn cũng đã lật một trang giấy cho hắn, nhưng vì lý do gì?

Gần đây hắn sẽ giải thích cho đối phương, nói ra cũng không phải là giả dối.

Cần đối phương hiểu nhiều đến mức nào, chỉ cần trên chuyện này có thể hiểu rõ nguyên nhân tại sao lại làm như vậy.

Hoặc trong quá trình đó, cân nhắc những vấn đề đó, nói đại khái một chút, sau này sẽ từ từ kể lại những chuyện đó.

Có lẽ sẽ tiện lợi hơn một chút. "Không sao đâu, sư phụ.

Kỳ thực ngài cũng không cần làm nhiều đến thế cho con.

Con vốn dĩ đã không có mệnh sống sót.

Nhưng hiện tại có thể sống sót, tất cả đều nhờ ơn ngài.

Cho dù ngài chỉ cho con một bữa cơm, không dạy con võ công tâm pháp, con đã lớn như vậy rồi, sau này có phải rời đi, con cũng vô cùng

cảm tạ ngài." "Huống hồ, sư phụ vì con đã làm nhiều đến thế, dạy võ công tâm pháp, thì lại càng không cần nói nữa.

Con cũng biết trong lòng ngài tuy có một số suy nghĩ, nhưng dù sao, lòng tốt của ngài đã cứu con, con không chết.

Trong tình huống cuối cùng đó, cũng là công lao của ngài.

Dù sao...

đừng tự trách mình nhiều nữa.

Con nghe mà trong lòng cũng khá khó chịu, bởi vì, sư phụ thực sự là một người tốt." Trương Phương nghe sư phụ cũng nhìn nhận tình hình hiện tại, trong lòng khá mãn nguyện.

Bởi vì phát hiện lần này, đưa cho sư phụ, hẳn cũng là một bất ngờ.

Hắn biết có lẽ đối với sư phụ mà nói, khá quan trọng.

Chương 570

Bởi vậy đối phương vẫn luôn suy nghĩ về chuyện này.

Hôm đó nghe sư phụ, vì chuyện Hồng Hoang Bí Cảnh, suýt chút nữa đã đi vào cứu hắn, trong lòng thật sự có chút chấn động.

Dù sao, đó là mối quan hệ sư đồ, nhưng cũng không cần phải đến mức lấy mạng tương phụ như vậy.

Nhưng, đối phương lại có thể làm đến mức đó, không biết rốt cuộc vì những chuyện thượng hoàng tộc, có bao nhiêu sự tò mò, sau đó mới nảy sinh những vấn đề này.

Nhưng, trong lòng Trương Phương hiểu rõ, nếu, chỉ là một người thượng hoàng tộc vô duyên vô cớ.

Đối phương chỉ cần hắn sống sót là được rồi, căn bản không cần phải dồn nhiều tình cảm đến thế cho hắn.

Nhưng, đối phương đã làm những điều rõ ràng là đáng giá, cũng rõ ràng có tình cảm tồn tại.

Như vậy thì, còn phải nói gì nữa chứ?

Mỗi người đều có sự theo đuổi, ngay cả hắn cũng có mục tiêu hiện tại, cũng có nỗi niềm khó nói, cũng cần phải học cách lý giải nỗi khổ tâm của sư phụ. "Nhìn ngươi đối với chuyện của ta đều có thể lý giải như vậy, tin rằng ta trong lòng rất cảm kích.

Vậy nếu đã như vậy, cũng gần xong rồi.

Ngươi nhìn xem bên này, ta có được một số tin tức, thật sự có một chuyện muốn đi làm, sợ không đạt được.

Sau đó tu luyện, đợi thời gian hơi muộn một chút, ta sẽ tự mình đi

nói với hắn.

Hiện tại đã gặp rồi, hai chúng ta hãy cùng nhau bàn bạc đi, những chuyện sau này nên giải quyết thế nào?" Hiện tại đứa trẻ cũng đã lớn rồi, không giống như những đồ đệ khác.

Nếu là những người khác, hắn sẽ tùy tiện quyết định, sau đó tùy ý tìm một người đi xử lý.

Cũng không cần phải bận tâm những chuyện này.

Lúc đó, đối với Triều Phương, yêu cầu của hắn chỉ là dạy cho hắn một số điều tốt, những nhiệm vụ võ công đó có thể hoàn thành đúng hạn.

Sau đó cũng không cần quá xuất sắc, chỉ cần có thể lĩnh ngộ được đạo lý trong đó, đối với hắn mà nói, hắn cảm thấy đó là một chuyện không tồi.

Còn những chuyện còn lại, nhìn xem, đều bao gồm một số phức tạp cần phải xử lý.

Chỉ là, hắn cũng có thể nhìn ra, gần đây tiểu tử này có tâm trạng muốn độc lập.

Đối với những chuyện trước đây có một số điều giấu giếm.

Điều đó cũng cho thấy thực ra hắn muốn độc lập đảm đương một số vấn đề, sau đó tự mình xử lý.

Kỳ thực, hiện tại mà nói, hắn cũng đã dần dần già đi rồi.

Nhìn hắn từng bước trưởng thành, trong lòng có một cảm giác.

Mặc dù trên dung mạo, có lẽ vì lý do tu luyện võ công, vẫn luôn không có sự khác biệt, cũng không thể hiện ra vẻ già nua.

Sau đó, đối phương có lẽ cũng không nhìn ra bên trong có gì.

Nhưng, trong lòng hắn, rõ ràng, hiện tại hắn cũng là một lão niên nhân rồi.

Vì muốn xem, nếu để đối phương đi quản lý những tin tức này, thì cũng có thể được.

Có thể từng bước dẫn dắt hắn, xử lý để hắn biết những chuyện này.

Sau đó, làm, để đối phương nhìn thấy nên xử lý thế nào.

Hắn cảm thấy, nếu là như vậy, sau này khi Trương Phương gặp phải những tình huống tương tự, cũng sẽ chiếu mèo họa hổ để xử lý chuyện này.

Cũng sẽ không xuất hiện vấn đề lớn.

Loại chuyện này rốt cuộc cũng cần phải trải qua thử thách, không ai sinh ra đã biết cách xử lý mọi chuyện.

Trừ phi là mang theo ký ức, đương nhiên, lời nói cũng sẽ không tuyệt đối như vậy.

Nhưng, những chuyện này nếu lý giải được, thì cũng chỉ là một số xác suất vạn phần chỉ một mà thôi, bởi vậy, có thể, hắn cảm thấy căn bản là không thể.

Trương Phương, sau khi nghe lời sư phụ nói, tiếp nhận những tâm kết mà đối phương đưa cho, rồi xem nội dung bên trong. "Mình đi ra ngoài liên tiếp, quả thực không có.

Hiện tại trên triều đình lại có sự động loạn như vậy.

Chương 571

Hoàng thượng bị giá không, đương triều đều tồn tại, nhưng trong tay ngài ấy lại không có thực quyền.

Tính cách của hoàng đế đó, mình đã từng tìm hiểu trước đây, hình như có chút nhu nhược.

Đối với mọi chuyện, ngài ấy tuyệt đối không có cách nào làm cho triệt để việc sát phạt quả đoán.

Có lẽ... cũng là vì trong tay không có thực quyền, đối phương khi làm bất cứ việc gì, đều phải do dự ba lần, cũng là vì muốn bảo toàn tính mạng của mình chăng.

Thấy có chút đáng tiếc rồi, nhưng... loại nhượng bộ một chiều đó, cuối cùng chỉ sẽ khiến những gian nịnh chi thần kia, ngày càng ngang ngược.

Lúc đó, đối với chuyện hoàng quyền có chút kính sợ, nhưng dù sao cũng vừa mới là huyết mạch hoàng gia.

Bởi vậy, bên ngoài thì cung kính, sau đó trước mặt đại thần lại dưới gầm trời diễu võ dương oai, giống như tác phong của một số thổ hoàng đế ở dưới.

Hắn cũng mãn nguyện với niềm vui nhất thời.

Nhưng sau này mọi chuyện cũng dần dần có những thay đổi khác.

Tâm trạng của hắn có lẽ cũng đã có một số chuyển biến, cảm thấy chỉ mãn nguyện với tình hình hiện tại.

Đối với mình, cũng không thể được.

Lòng tham thì ngày càng lớn, đến cả ý định muốn kế tục hoàng vị

cũng đã có.

Chỉ là, lúc đó chưa biến thành hành động.

Khoảng thời gian này cũng là một chuyện kỳ lạ, bách tính không biết tại sao lại bị trúng độc nặng, hiện tại lại không ít người chết.

Nhưng chuyện này lại không truyền đến triều đình.

Có một số người biết chuyện này, vì muốn ngồi vào vị trí tối cao kia, hiện tại cũng không kịp đi xử lý những vấn đề dưới quyền.

Hắn nghĩ cứ đợi sau này rồi xử lý đi.

Những người này đều như vậy.

Rốt cuộc có bao nhiêu người tranh giành vị trí đó, chỉ cần có một người phân tâm xử lý chuyện khác, thì có khả năng sẽ bị lôi xuống ngựa.

Bởi vậy, bất kể triều đình động loạn, hay chiến sĩ úy tạ chịu khổ, vĩnh viễn những người dân thấp cổ bé họng nhất, những bách tính đó đều là những người vô tội đáng thương nhất.

Chết thì chết, bị thương thì bị thương.

Nhưng không ai để ý.

Lúc đó đối với chuyện này mình cũng chỉ nghe thoáng qua mà thôi." "Thật sự, lúc đó trong lòng mình ôm hận thù, sau đó đối với chuyện của mình cũng không hiểu rõ lắm.

Sư phụ, đối với mình mà nói, thực sự là một ân nhân.

Chắc chắn không thể ra tay được.

Nhưng đối với sư phụ mà nói, mình cảm thấy lúc đó sẽ có vài phần nghi ngờ.

Nhưng đến khi những cảm xúc đó xuất hiện sau này, mình mới

cảm thấy... những chuyện mình làm trước đây thật sự có chút ngốc nghếch.

Sư phụ đã làm nhiều chuyện như vậy vì mình, nghi ngờ đối phương thật sự không nên." "Sư phụ, giờ đây con cuối cùng cũng đã hiểu ra rồi.

Tại sao Lục Áp lại phải dùng sinh mệnh của mình để cùng Linh Hoa Đế Kết, cứu giúp bách tính này.

Nếu những đại nhân đương triều đều không có cách nào lo lắng đến sống chết của bách tính, thì danh xưng 'phụ mẫu dân chúng' thực sự quá mỉa mai.

Những người có thể làm được những chuyện như vậy, phỏng chừng cũng chỉ có người dưới trướng con.

Trên giang hồ hiện tại cũng không có bao nhiêu người thực sự nguyện ý giúp đỡ bách tính.

Năng lực bản thân cũng có hạn, đối với nhiều chuyện, họ không hiểu, phải bảo vệ vợ con, già trẻ của mình." "Mọi người cũng không dễ dàng gì.

Bởi vậy, những người hành tẩu trên giang hồ, nhưng, khi cục diện động loạn, cũng chỉ là địa vị một giới thảo dân mà thôi." Lúc đầu, hắn và Chúc Dung đều không hiểu những lời của Lục Áp, không hiểu tại sao đối phương lại muốn làm những chuyện nguy hiểm đó.

Hắn cũng cảm thấy việc cùng Linh Hoa kết nối sinh mệnh, thực sự là một hành động quá nguy hiểm.

Chương 572

Nhưng, sau đó, khi phát hiện những chuyện đó xuất hiện trước mắt, sự vĩ đại của Lục Áp đã hiện rõ.

Không ai thực sự có thể hy sinh sinh mạng để giúp đỡ người khác cả.

Trước đây chỉ cảm thấy Lục Áp có chút ngốc nghếch, Chúc Dung giữa hắn và Lục Áp có chút không tương xứng.

Hiện tại nhìn xem, là vì tâm tư của hắn không đủ thuần khiết.

Nếu là hắn, thì khó có thể làm được như vậy.

Bởi vậy, hiện tại hắn cảm thấy, cách làm của Lục Áp thực sự khiến người ta khâm phục, hắn đều nói thật lòng. "Việc huynh đệ của ngươi có thể có cách nghĩ như vậy, sau đó cùng nhau thưởng thức, thực sự rất đáng phục.

Dù sao đi nữa?

Giữa các ngươi có thể có một đoạn lương duyên, cũng không dễ dàng.

Tình hình hiện tại thực sự có chút nguy cơ tạm thời.

Sau khi xem xét những điều này, trong lòng ngươi hẳn cũng có một số cảm nhận." Trương Nam nhìn đồ đệ của mình, tiếp tục nói: "Hiện tại, bách tính chết thì chết, bị thương thì bị thương, không có ai đi quản.

Ta đương nhiên rồi, ta cũng quản lý ít thôi.

Bởi vậy, việc có thể giúp đỡ bách tính, giúp đỡ Lục Á, những chuyện khác ta thực sự không quản được nữa.

Dù sao, những chuyện liên quan đến thượng hoàng tộc, và sự tranh giành giữa hoàng tộc hiện tại, ta hiện tại cảm thấy, thực sự có chút liên hệ.

Nếu hoàng tộc và thượng hoàng tộc cũng có quan hệ, thì nhất định phải đưa ra một lựa chọn trong chuyện này.

Bởi vậy, hiện tại thời gian cho ngươi không còn nhiều nữa, cần phải vì tiền đồ của ngươi mà chiến đấu." Hiện tại Trương Nam nghe đồ đệ nói những lời đó, tâm trạng cũng không đặc biệt nhẹ nhõm.

Những chuyện trước đây, tuy là một số chuyện khá vui vẻ, nhưng cũng chỉ phù hợp với dự đoán của hắn.

Lúc này, hắn biết, đối với hai sư đồ họ mà nói, phiền toái khá nhiều.

Bởi vì có quá nhiều người tham gia vào trong đó, kẻ thù đều không giống nhau, bởi vậy vấn đề cần giải quyết cũng phải giải quyết hết, không thể từng bước giải quyết.

Đương nhiên, hắn chỉ hy vọng hiện tại với lời thật lòng của mình, đối phương có thể lý giải.

Nếu có thể lý giải, thì việc phụ trợ khởi động sẽ đơn giản hơn một chút. "Sư phụ, con biết những lời ngài nói với con, có kỳ vọng như vậy.

Con cũng rõ, nếu con có thể giúp được, tự nhiên con nguyện ý giúp.

Nhưng tình huống hiện tại của con, thực sự con cũng không thể giúp được.

Trong lòng con cũng hiểu rõ.

Vậy nếu trên chuyện sau này, con muốn thể hiện mình, đi tranh

giành hoàng cung, sau đó đi điều tra vị đại nhân Sở Thanh Hải kia, và mấy người đương triều muốn tranh đoạt hoàng vị đó, đại khái đi xem, rốt cuộc tình hình là như thế nào?

Liệu có như những gì trên đó đã miêu tả không?

Hoặc là khi không đi, có thể điều tra một số chuyện khác.

Nếu có bất ngờ, con nghĩ, thì cũng sẽ có thôi." Theo Trương Phương thấy lúc này, có những kẻ không cách nào che giấu được đuôi hồ ly của mình.

Đặc biệt trong tình huống này, khi dã tâm đã bị lộ rõ, bọn họ căn bản sẽ không còn bận tâm che đậy nữa.

Đối với một người ngoài cuộc mà nói, khi quan sát những chuyện này từ bên ngoài, có lẽ cũng sẽ không bận tâm quá nhiều.

Dù sao dã tâm của họ đã quá rõ ràng, không cần phải che giấu.

Vì vậy, Trương Phương hiện tại muốn hỏi đối phương câu này để xem sư phụ sẽ đưa ra câu trả lời thế nào.

Trong lòng hắn lúc này không chỉ có một suy nghĩ như vậy, đương nhiên, làm sao để vẹn toàn đại cục là điều cần phải xác định.

“Không được, như vậy quá lỗ mãng.

Con, nếu chuyện này thật sự xảy ra, con cũng phải đi tìm hiểu tình hình bên kia trước, sau đó mới sắp xếp xem có nên đi hay không.

Vì vậy, lần này con đi, vì chuyện này, có hai ngày để chuẩn bị.” Khi nghe đệ tử nói, Trương Nam nói: “Sau đó, hai ngày sau hãy đi tìm tin tức ở Sở Thanh Hải.

Những nơi khác thì đừng đi vội, đợi sau khi tìm được tin tức từ Sở Thanh Hải, điều tra xong xuôi rồi hãy về.

Chương 573

Con nhất định phải chú ý, đừng để hành động của mình bị bại lộ.

Sau khi tiến vào bí cảnh, hiện tại, tu vi của con cũng đã tăng trưởng rất nhiều, tin rằng một số người ở gần đó sẽ không thể trà trộn điều tra được." Trương Nam cũng dặn dò: "Đương nhiên, đừng đi sâu vào vương phủ, hãy dừng lại ở khu vực trung tâm, xem có thể tìm được tin tức cần thiết hay không.

Sau đó đừng lưu luyến quá lâu, hãy nhanh chóng quay về.

Trong phủ có một số cao nhân, tình cảnh này không đơn giản, hiện tại ta cũng không nhìn rõ được đường đi.

Dã tâm của những người khác đều đã rõ ràng, không cần phải suy nghĩ quá nhiều, nhưng chỉ có một chỗ, Sở Thanh Hải đại nhân tuy vị trí không đặc biệt cao, nhưng cũng không phải loại thấp kém, trong tay hắn nắm giữ binh quyền, nhưng lại dao động bất định, không biết trong lòng rốt cuộc nghĩ gì.

Nếu thật sự đã hoàn toàn quyết định, hẳn là phải có hành động, nhưng lại không biểu hiện gì.

Cho nên, cá nhân con thực sự có thể đi.

Hiện tại đối với con, đối với Lục Áp và Chúc Dung đều là nguy hiểm lớn, cần ba mạng người.

Vì vậy, hãy tìm hiểu rõ ràng trước, rồi ta sẽ từng bước giải quyết." Đại khái Trương Nam đã có một suy nghĩ như vậy, sau đó đi nói cho Trương Phương, cũng đã thực hiện.

Trương Phương cũng hiểu rằng nếu chưa chuẩn bị hoàn toàn mà đi đến phủ đệ của đối phương thì cũng là chuyện nguy hiểm.

“Liên quan đến chuyện Vũ một lần kia, phải nắm rõ trong lòng.

Chuyện trên triều đình, biết càng ít càng tốt, nếu có cơ hội thì hãy tìm hiểu.” “Những chuyện liên quan đến Lục Áp, con có thể truyền đạt những chuyện này bằng cách khác cho con, ta có thể sẽ làm một số chuyện, sau đó đưa ra một số gợi ý, đương nhiên, cụ thể nên làm gì?” Tất cả những gì có thể làm tạm thời, cũng chỉ có vậy.

Hơn nữa, một khi đã đưa ra quyết định, thì phải hoàn thiện nó, xem liệu có thể thực hiện được hay không.

Mặc dù Trương Phương lúc này đối với một số chuyện sư phụ nói, có thể có chỗ không hiểu thấu đáo.

Nhưng, trong lòng hắn đại khái cũng hiểu rằng sư phụ đã cân nhắc tất cả những gì có thể.

Nếu làm theo thì hẳn sẽ không có vấn đề gì.

Rất nhiều chuyện, nếu muốn nói rõ ràng tất cả mọi thứ với Trương Phương từ trước thì trong nhất thời, e rằng cũng không cách nào thực sự làm rõ mối quan hệ được.

Thế lực của đối phương đã ăn sâu bén rễ bao nhiêu năm, một đứa trẻ, nửa chừng biết được một ít tin tức, hiểu lơ mơ từng mảnh nhỏ, trước sau không liền mạch, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tiền căn hậu quả cũng không thể hiểu rõ được.

Mặc dù, Trương Phương trong một thời gian ngắn, đại khái cũng đã nắm bắt được một số phương thức để điều tra tin tức.

Nhưng, trong lòng hắn, rốt cuộc vẫn cảm thấy có một số chỗ phiền phức, hắn cũng biết sau khi toàn tâm toàn ý tin tưởng một người, có thể sẽ tồn tại tình huống bị phản bội.

Có thể, có những hậu quả không cách nào lường trước được, nhưng vào lúc này, hắn cũng không còn cách nào khác.

Hắn cảm thấy sư phụ đã đối xử tốt với hắn như vậy, thì cũng không nên phụ lòng đối phương trong chuyện này.

Trương Phương lúc này trong lòng cũng không có cảm giác nguy cơ quá lớn.

Sư phụ hẳn sẽ không làm khó hắn trong chuyện này, cũng sẽ không khiến hắn sống dở chết dở, dù sao, hắn cảm thấy, trong thời gian dài như vậy, sư phụ vẫn luôn đối xử tốt với mình, trong tình huống này, thật sự khó mà tưởng tượng đối phương sẽ giở trò.

"Được rồi, sư phụ, vậy con sẽ làm theo lời ngài.

Nhưng trước khi đi, con muốn chào hỏi Lục Áp và Chúc Dung, sau đó con mới đi.

Như vậy cũng có thể tránh được một số nghi ngờ." Đương nhiên, phải tìm một cái cớ tương đối tốt, sau đó đi nói với họ.

Trương Phương là đại đệ tử của Trương Nam, dù thế nào, bên sư phụ Lục Lệ và Chúc Ly chắc chắn cũng sẽ hỏi chuyện, sư phụ và hắn cũng cần phải thống nhất lời khai.

Trong chuyện này, không thể để xảy ra sai sót.

Hai người kia đối với một số chuyện của sư phụ cũng có thể sẽ có sự nghi ngờ.

Bao nhiêu năm nay, hắn không tin sư phụ có thể che giấu kín kẽ, có thể là do ngại tình bạn, chuyện không có cách nào phơi bày.

Cần chú ý hơn, hiện tại cũng sẽ không nói nhiều về chuyện của sư phụ, có lẽ, suy nghĩ nhiều hơn là về vấn đề của dân chúng.

"Chuyện này không sao, khi con xuống núi, ta sẽ sắp xếp ổn thỏa.

Còn về việc nói với ai, con không cần nói, ta sẽ tự mình giải thích với Lục Lệ và hai vị trưởng lão trợ lý kia.

Con không cần hỏi thêm, ta sẽ nói chuyện với họ.

Sau đó, con chỉ cần nói với Chúc Dung và Lục Áp rằng ta đã sắp xếp rồi, còn chi tiết sự việc thì không tiện tiết lộ, đợi sau khi sự việc có kết quả, ta sẽ cân nhắc xem nên bịa chuyện thế nào." Rất nhiều chuyện, nhất thời cũng không tìm được cách giải quyết.

Hiện tại thật sự không tìm được lối thoát, cũng không có cách nào vì chuyện cấp bách mà làm khác đi.

Sau đó Trương Nam sắp xếp cho đệ tử của mình xuống núi.

Chương 574

Dù sao, đã xuất hiện từ Hồng Hoang chi địa bao nhiêu ngày rồi, trong thời gian ngắn tới hẳn sẽ có tin tức khác xuất hiện.

Đến lúc đó sẽ bàn bạc tiếp, xem mọi việc có thể giải quyết được hay không, có liên hệ được không.

Đại khái sẽ tìm một lý do để gạt bỏ chuyện này.

"Được rồi, sư phụ, vậy con sẽ làm theo lời ngài." Trương Phương vốn cũng đang đau đầu tìm một cái cớ, sau đó, trong lòng thầm nghĩ lúc về sẽ cùng sư phụ bàn bạc tìm một lý do.

Bây giờ sư phụ đã giúp hắn rồi, vậy thì không cần phải lo lắng về chuyện này nữa.

Sau khi đồng ý, hắn nói với sư phụ: "Sư phụ, trong thời gian này ngài cũng phải bảo trọng nhiều hơn.

Con không biết liệu trên người ngài có nơi nào tồn tại nguy hiểm hay không, con có thể cũng không nhìn thấy được, nhưng con biết hai người bạn của con đại khái đều biết sư phụ hẳn sẽ có một số vấn đề.

Thời gian này hình như cũng không an toàn, đệ tử không ở bên cạnh ngài, ngài cũng cần phải chú ý nhiều hơn." Vừa rồi nghe những lời dặn dò, và lời nhắc nhở bảo vệ an toàn của sư phụ, trong lòng hắn cũng cảm thấy như cha mẹ quan tâm, tự nhiên vui vẻ, cũng cảm động.

Chỉ là, về một số chuyện của sư phụ, bây giờ nghĩ kỹ lại, hắn cũng đã phản tỉnh.

Từ nhỏ đến lớn hình như hắn vẫn luôn là người được ban tặng, chứ không phải là người ban tặng cho người khác.

Nhưng, bây giờ càng ngày càng lớn rồi, giữa hắn và sư phụ cũng

không có quá nhiều vấn đề, vậy thì đối phương cũng có thể được hắn chăm sóc.

Sau khi hiểu ra, hắn cũng chỉ có thể dùng lời nói để an ủi đối phương thôi.

Nếu, trong tình huống sau này, có cơ hội, vậy thì hắn nhất định sẽ không tiếc nuối hành động để biểu hiện.

Hiện tại, những lời hắn nói với đối phương đều là sự thật trong lòng.

Nhìn thấy sư phụ có chút phân vân, trong lòng hắn càng thêm khó chịu.

Có lẽ hắn thật sự chưa từng bày tỏ những tình cảm đó, cho nên, mỗi lần sư phụ hỏi chuyện đều cân nhắc nhiều như vậy, vòng vo tam quốc cân nhắc nhiều như vậy, đối với hắn trong lòng cũng là một loại áp lực.

Có rất nhiều lời không thể nói, bao gồm cả khi đối mặt với sư phụ, hắn cũng chỉ có thể nói những lời lơ mơ, bao gồm cả khi đối mặt với sư phụ, rất nhiều chuyện, hắn cũng cần phải hiểu.

Hắn cũng biết đối phương không muốn nói, cũng không thể cưỡng cầu.

Kỳ thực trong lòng hắn, cũng hy vọng có một ngày có thể nói cho sư phụ biết tất cả những chuyện đó.

Trong nội tâm hắn, kỳ thực, cũng biết về những điều sư phụ muốn biết.

“Kỳ thực, hiện tại ta không có, ngoại trừ con ra, ta không còn đệ tử nào khác.

Hai vị trưởng lão còn lại đều là đệ tử của họ.

Đối với ta mà nói, những người này chỉ là phù du mà thôi.

Ta cũng chưa bao giờ cảm thấy có ai có thể thân mật hơn ngoài tình thân.

Lúc đó, ta cũng không có tâm tư đó.

Bao nhiêu năm rồi, đây là lần đầu tiên ta nghe thấy có người quan tâm ta như vậy." Có những chuyện có lẽ đã chất chứa quá nhiều năm, những người thân thích bên cạnh đều đã rời đi.

Hiện tại các sư huynh đệ đều ở bên cạnh, nhưng đối với những câu chuyện trong quá khứ, trong lòng họ đều rõ ràng, nhưng chỉ là không muốn nhắc đến mà thôi.

Dù sao, trước mặt những tiểu bối này, nhắc đến những chiến tích đó cũng không có gì hay ho, huống hồ, trong lòng Trương Nam đối với những chuyện đó vẫn luôn rất hiểu rõ.

Nếu lại nhắc lại một lần nữa, tâm trạng hiện tại cũng sẽ không tốt hơn.

Hiện tại, trước đây, khi Trương Nam đưa Trương Phương vào môn hạ làm đệ tử, một phần là để bịt miệng những lời đàm tiếu, có một chút tính toán nhỏ trong đó, Trương Nam cũng không biết, liệu Trương Phương sau khi lớn lên có giúp mình hay không.

Nhưng, dựa vào một niềm tin nào đó, hoặc kỳ thực nội tâm cũng cô đơn tịch mịch, cho nên mới đặt đối phương vào môn hạ, sau đó nuôi dưỡng như đệ tử.

Nhưng, Trương Nam cũng không có kinh nghiệm trong việc quản lý tình cảm, những năm nay, Trương Phương trưởng thành khỏe mạnh, Trương Nam nhiều nhất cũng chỉ dùng cách có thể đối xử tốt với đối phương, vẫn luôn đối đãi như vậy.

Còn những chuyện khác, kỳ thực Trương Nam rất ít khi lo lắng.

Thành thật mà nói, với tư cách là một sư phụ, Trương Nam không đặc biệt hợp cách.

Nhưng cũng không có đệ tử nào, trong chuyện này, lại đối mặt với Trương Nam một cách không ngừng nghỉ như vậy.

Trải qua quá nhiều chuyện phản bội, đối với những vấn đề nhân gian, Trương Nam đã sớm không còn tin tưởng nữa, nhưng.

Đệ tử của mình trong chuyện lần này không hề giấu giếm, có lẽ là dựa vào một chút tin tưởng nào đó.

Sau khi hiểu ra, trong lòng Trương Nam lúc này, kỳ thực có chút ấm áp.

Chương 575

Chỉ là, trên nét mặt không biểu lộ ra quá nhiều.

Trải qua quá nhiều chuyện phản bội, đối với những vấn đề nhân gian, Trương Nam đã sớm không còn tin tưởng nữa.

Nhưng, đệ tử của mình trong chuyện lần này không hề giấu giếm, có lẽ là dựa vào một chút tin tưởng nào đó.

Sau khi hiểu ra, trong lòng sẽ cảm thấy ấm áp.

"Đương nhiên là sư phụ, những điều này đều là những gì con nên làm.

Đệ tử có những chuyện có thể làm không được chu đáo như vậy, nếu sau này có nhu cầu, nhất định phải nói với con.

Con đã trưởng thành rồi, những chuyện của ngài, con có thể giúp giải quyết." Hiện tại có thể trong việc xử lý công việc, Trương Phương không đặc biệt thành thục, nhưng về mặt năng lực thì hắn cũng hiểu rõ, trong số các đệ tử này, hắn thuộc loại kiệt xuất nhất.

Sư phụ, một số việc không cần phải tự mình làm, nếu có thể dùng được thì cứ trực tiếp dùng là được.

Nhìn những bức thư đó, Trương Phương biết rằng sư phụ có lẽ cũng đã dùng những người khác để kinh doanh những chuyện này, khó tránh khỏi có sơ suất, có thể sẽ có người tìm ra nhược điểm, không biết, rốt cuộc sư phụ muốn làm gì?

Nhưng trong lòng Trương Phương cũng hiểu rõ, sư phụ chắc chắn có chấp niệm trong lòng, không muốn cùng những người bạn của mình.

Chắc chắn cũng vì không đồng ý.

Nếu đồng ý thì cùng nhau làm những chuyện đó chẳng phải sẽ dễ dàng hơn sao?

Cho nên, Trương Phương cảm thấy với tư cách là đệ tử của sư phụ, san sẻ những nỗi lo đó cũng là điều hiển nhiên, hắn cũng đã chịu ơn đối phương bao nhiêu năm nay rồi.

Dù thế nào, trong lòng Trương Phương cũng rõ ràng, hắn sẽ không phản bội sư phụ.

"Quá nhiều năm rồi, có những chuyện ta cũng không học được rõ ràng.

Con còn nhỏ, đừng gánh vác quá nhiều chuyện.

Ở mỗi độ tuổi, đến một lúc nhất định đều sẽ tồn tại một số thứ.

Những thứ của ta không nên giao cho con.

Những nơi ta có thể giúp, ta sẽ giúp.

Còn lại những gì con có thể giúp ta, ta cũng sẽ cân nhắc.

Cho nên hãy xử lý tốt công việc của con, dù thế nào đi nữa.

Lời của ta, con đi đến Sở Thanh Hải cũng phải chú ý an toàn cá nhân.

Trong phủ đệ có rất nhiều cao thủ tồn tại, dù sao, nhân vật lớn như vậy, cũng sợ chết." Nghe Trương Phương và mình nói chuyện này, Trương Nam cũng nói một số suy nghĩ: "Kỳ thực, mỗi phủ đệ đều như nhau, cho nên ta muốn con đừng đi sâu vào tìm hiểu, đại khái có thể hiểu được một số lời nói rời rạc, cũng có thể đối chiếu.

Sau đó đi kiểm tra một số sự bố trí ngoài những cái đó, có thể hiểu thêm nhiều, cũng sẽ không có quá nhiều nguy hiểm." Hiện tại nói với đối phương những điều này, đưa cho Trương Phương một số phương pháp và kinh nghiệm vậy.

Kỳ thực, không chỉ Trương Phương, trong việc xử lý công việc, Trương Nam cũng có những chỗ chưa làm tốt, trong lòng Trương Nam cũng rõ ràng.

Trương Nam cũng không phải là loại người giỏi ăn nói.

Lần trước nói những lời đó, không ngoài việc dựa trên lợi ích của Trương Phương, vì sự phát triển lâu dài mà làm, không thể để cảm xúc của Trương Phương xúi giục làm sai hướng lựa chọn chính xác nhất trong thực tế.

Cho nên, lúc đó mới cùng Trương Phương bàn bạc những chuyện đó.

Nhưng không có câu trả lời lý tính như vậy lại khiến đối phương nảy sinh tình cảm sư đồ sâu đậm lúc này, trong nhiều tình cảm, khiến Trương Nam cảm thấy có một chỗ ấm áp hơn.

Trương Phương vì là đệ tử của Trương Nam, trong việc làm mọi chuyện chắc chắn sẽ có bóng dáng của Trương Nam, chỉ là mang theo huyết mạch của Thượng Hoàng tộc mà thôi.

Một khi đã muốn bảo vệ huyết mạch mạnh mẽ này, thì cũng không khỏi tự chủ mà ảnh hưởng đến cách suy nghĩ trong một số chuyện của Trương Nam, trong lý trí cũng mang theo những khuyết điểm của Trương Nam.

Nhưng Trương Nam và Trương Phương có phần khác biệt, hiện tại Trương Nam bày tỏ những cảm xúc này, Trương Nam tin rằng đối phương là thật, dù sao tuổi còn nhỏ, cũng sẽ không có quá nhiều tâm tư và suy nghĩ ở đó.

Những điều này ở mỗi độ tuổi đều sẽ biểu hiện ra, mọi người đều đang trưởng thành.

Trương Nam cũng từ lúc đó, đối với tâm tư và suy nghĩ của

Trương Phương, càng hiểu rõ hơn.

Dù sao Trương Nam cũng đã nhìn thấy người lớn, khi quyết định tính cách phù hợp thường sẽ dùng thái độ như vậy, còn đối với sự chân thành hay giả dối, đều có thể dễ dàng phân biệt được.

Có lẽ, những lời đối phương nói, mang theo một chút thành phần cảm động trong đó.

Trong lòng Trương Nam cảm thấy ấm áp hơn một chút.

Trương Nam đã nói với Trương Phương rằng lý do tại sao lại để hắn làm như vậy, Trương Nam thường không muốn giải thích quá nhiều, chỉ cần đối phương làm theo là được rồi.

Chương 576

“Được rồi, sư phụ, vậy con đi trước đây, ngài cứ nghỉ ngơi trước đã.” “Ta đến lần này, chủ yếu là để báo cho con một tin tốt.

Bây giờ con có nhiệm vụ phải bận, ta cũng phải xuống núi chuẩn bị.” Mặc dù sư phụ hai ngày sau mới khởi hành, nhưng bây giờ hắn phải đi chuẩn bị, hắn phải mang theo một số thứ.

Ở đó có cao nhân, phải tìm một số thứ để thoát thân, không thể đối kháng rõ ràng được.

Với sức mạnh hiện tại của Trương Phương, so với những lão giả đó, chắc chắn không đủ tư cách.

Không phải vấn đề thực lực hay thiên phú, chủ yếu là vì sự tích lũy lâu dài, vốn dĩ đã tồn tại một khoảng cách ở đó, trừ phi là một thiên tài bẩm sinh.

Trong những chuyện này, hắn đã sớm bỏ xa đối phương mười vạn tám ngàn dặm, những chuyện này không cần phải làm công tác chuẩn bị.

Nhưng, chuyện bình an quay về, lại không dễ dàng như vậy, huống hồ Sở Thanh Hải vẫn luôn muốn ba mạng người, nói chính xác hơn, đối phương kỳ thực muốn mạng của hắn.

Theo những lời sư phụ vừa nói, Hồng Hoang bí cảnh và những người có liên quan đến Thượng Hoàng tộc, vẫn luôn rất thèm muốn những thứ bên trong Thượng Hoàng tộc.

Chỉ là, không có cơ hội để mở ra những thứ đó, sau đó mới dẫn đến chuyện này bị xem nhẹ.

Nhưng, Trương Phương trong tình huống hiện tại, có thể hiểu tại

sao phải làm như vậy, kỳ thực mục đích là vì hai người bạn của hắn hiện đang bị cuốn vào đó.

Không ngoài việc bị liên lụy, không có cách nào làm những chuyện này, càng nên gánh vác nhiệm vụ này, nhanh chóng giải quyết, đừng để mối đe dọa này ảnh hưởng đến sự an toàn của hai người bạn.

Sau khi hiểu ra, sắc mặt Trương Phương cũng bắt đầu trở nên lạnh lùng.

Trong tay hắn có cái khế ước mà hắn đã ký với Tuyết Ma Thú lúc đó.

Hiện tại, sư phụ không cho hắn dễ dàng động đến những thứ trên khế ước đó, trừ khi gặp phải nguy hiểm đến tính mạng.

Bởi vì thứ này không biết có hữu dụng hay không.

Nếu những kẻ có lòng lang dạ sói muốn làm điều gì đó, coi hắn như con tin, thì vạn vạn không thể.

Vạn nhất linh nghiệm mất hiệu lực, đối với hắn, đó cũng là một tai họa diệt đỉnh.

Trương Phương khi đi đến phòng của mình, phát hiện Chúc Dung và Lục Áp đang đứng ngoài cửa nhìn, nhưng lại không ở bên trong, cảnh tượng có chút gượng gạo.

"Muộn thế này rồi, đi đâu vậy?

Ta và Lục Áp chạy đến tìm huynh, nhưng gõ cửa nửa ngày cũng không thấy huynh lên tiếng, sau đó cũng không thấy ai, trực tiếp đi vào điều tra xem rốt cuộc có ở bên trong hay không?

Nhưng lại cảm thấy cũng không hay lắm, cho nên mới chờ, dù sao nhìn thấy đèn bên trong vẫn sáng, muộn thế này rồi đi đâu chứ?" Chúc Dung sau khi nhìn thấy Trương Phương thì nói chuyện với đối

phương, sau đó nói muộn thế này, hắn cũng không có nơi nào để đi, liền tò mò hỏi.

"Nha, tìm ta có việc sao?

Chuyện lần trước ta nhờ các ngươi làm, đã xong chưa?

Vào trong trước đi, sau đó vào trong rồi nói chuyện này." Kỳ thực, Trương Phương hiện tại cũng không có nơi nào không thể đi được.

Dù sao sư phụ đã giúp hắn rồi, đã sắp xếp mọi thứ, đại khái đã nói rõ mọi chuyện rồi.

Lý do cụ thể cũng không cần nói nhiều.

Dù sao, sau hai ngày khởi hành, cũng sẽ nhanh chóng phát hiện ra một số động tĩnh.

Hiện tại nói ra thì cũng là chuyện tốt, vừa hay có thể chứng thực được, sư phụ, thật sự tìm một chuyện như vậy cũng sẽ không khiến trong lòng mọi người cảm thấy đặc biệt đột ngột, sẽ không gây ra quá nhiều nghi ngờ nữa.

"Được rồi, vậy ta vào trước rồi nói chuyện với huynh." Lục Áp đầu tiên nắm giữ một số chuyện giấu trong lòng.

Gần đây tâm trạng không đặc biệt tốt, nhưng vì đã hứa sẽ giúp đối phương tìm một số tài liệu liên quan đến Thượng Hoàng tộc, sau đó đi sao chép, kỳ thực thời gian khá là sung túc.

Cứ có thời gian là lại làm những chuyện này, sau đó lại điều tra về tình trạng sức khỏe của sư phụ, cũng khá bận rộn.

Về chuyện Liên Hoa, hiện tại hắn chưa đi tìm đối phương để nói chuyện.

Trong không gian bí cảnh đó, muốn làm bất cứ chuyện gì, cũng không thể quản được.

Nhưng hắn hiểu rõ, đối phương hẳn cũng hiểu tình cảnh, nếu thật sự muốn làm như vậy, thì chắc chắn sẽ mất mạng.

Nếu trong tình huống như vậy, hắn không muốn kết giao quan hệ huyết mạch với đối phương, thì đối với hắn, áp lực trong lòng thực sự không nhỏ.

Lớn như vậy rồi, từ trước đến nay chưa từng gánh vác một mạng người nào.

Chỉ là mạng người, không phải khi trừng trị kẻ ác thì giết chết những kẻ đó.

Vì đối phương vô duyên vô cớ hy sinh sinh mệnh, từ trước đến nay chưa từng làm điều gì xấu, chỉ có trình độ như vậy, mới khiến trong lòng hắn cảm thấy áy náy, không cách nào thực sự chợp mắt được.

Chương 577

Giữa đêm khuya, kỳ thực mọi chuyện cũng đã gần như xong xuôi.

Nhưng cũng không có Chúc Dung cũng đã tìm thấy.

Giữa hai người có những tâm tư khác nhau, trên thân thể sư phụ đều sẽ có một số vấn đề, có lẽ là vì tuổi già rồi, cho nên, một số chuyện không có cách nào tránh khỏi, trong lòng mọi người đều đau khổ.

Ban đêm trằn trọc, cũng thường có.

Sau khi làm xong những chuyện này, lại bàn bạc một lần nữa.

"Vừa rồi ta bị gọi đi, sư phụ đã nói một số chuyện.

Có thể trong vài ngày tới, ta có thể sẽ không ở đây, phải xuống núi xử lý một số vấn đề.

Đương nhiên rồi, không phải chuyện của ta.

Sư phụ đã sắp xếp cho ta làm, hiện tại không tiện nói cho các ngươi biết.

Đợi sau này mọi chuyện gần như đã có kết quả rồi, ta sẽ nói cho các ngươi nghe." Muộn thế này rồi, trong phòng của hắn, cũng có chút tâm sự vậy.

Trương Phương trong lòng nói, sau đó rót hai chén trà, đặt ở đó để nghe ý kiến của họ.

Đại khái đã nói những lời sư phụ đã nói.

Nhìn sắc mặt họ không có quá nhiều biến hóa, sau đó hình như cũng khá hiểu, cũng không nói nhiều.

Dù sao, hiện tại, họ cũng không truy vấn hắn.

“Cứ như vậy đi, đã là nhiệm vụ sư phụ giao, nhất định phải tận tâm tận lực hoàn thành.

Nuôi dưỡng ta đến trình độ như hiện tại thực sự không dễ dàng.

Hiện tại, những gì ta có thể làm cho sư phụ thực sự quá ít.

Ta có rất nhiều thời gian và tuổi xuân, tuy sư phụ võ công cao cường, cũng không biết có thể sống được bao nhiêu tuổi, có thể còn lâu hơn, nhưng, sống càng lâu, sau này cũng sẽ gặp phải nguy cơ.

Trong khi giúp đỡ người khác, cũng đang kết thù.” Kỳ thực, chuyện không tồi, nếu quản nhiều chuyện vòng vo như vậy, thì nên dùng thủ đoạn như thế nào đây?

“Đại nhân, chúng tôi xuống đây phải mất bao lâu ạ?

Vợ con của chúng tôi đều ở đó, chúng tôi nên làm gì đây?

Nếu tôi một mình chạy trốn đến chết, chắc chắn cũng sẽ bị truy lùng.

Đến lúc đó, cũng chết không có đất chôn.” Một tiểu binh ở dưới nói với thượng quan, vừa hay cũng tranh thủ lúc nghỉ ngơi.

Trong lòng hắn tự nhiên lo lắng.

Đi tham gia quân đội, cũng là vì kiếm chút tiền lương, sau đó nuôi gia đình.

Nhưng, không ngờ lại phải đối mặt với chuyện như vậy.

Nhưng mọi người cũng biết một câu nói của người ở trên, người ở dưới đều phải bỏ mạng.

Thật sự, lúc đó cũng nghe nói, sau khi Sở Thanh Hải hoàn thành nhiệm vụ, tất cả đều phải cắt đầu để thấy mặt.

Lúc đó, khi có nhiều cao thủ võ lâm mai phục xung quanh như

vậy, nhưng, cũng không thấy có trạng thái tốt.

Chẳng trách trong tình huống đó, đại nhân thượng quan lại dẫn họ bỏ trốn.

Trong lòng họ hiểu, vì thượng quan cũng đã cứu mọi người, cho nên, trong tình huống này, không ai trên đường có lời oán trách gì với thượng quan.

"Không chỉ có vợ con già trẻ, tôi cũng có.

Các người nghĩ tôi không lo lắng sao?

Nhưng lưu lại núi xanh, không sợ không có củi đốt.

Nếu tôi ở lại đó, tất cả mọi người đều sẽ bị người ta chém giết." Trong lòng vị thượng quan cũng mê mang.

Chỉ là, trong lòng hắn tự nhủ phải làm như vậy, nếu không, nhất định sẽ hối hận.

"Tôi bây giờ đã ra ngoài, ở biên quan, chỉ cần tôi có thể hóa trang thành dân thường địa phương, sau đó tiến vào thành trì, tôi có thể bắt đầu lại cuộc sống mới, tìm cơ hội quay về.

Về chuyện gia đình, nếu thực sự có thể làm được gì, chắc chắn tôi sẽ làm.

Chương 578

Hiện tại cục diện loạn lạc như vậy, vốn dĩ đã có rất nhiều người nhiễm phải một căn bệnh kỳ lạ, sau đó đều chết rồi.

Nếu lúc này lại phái người đi giết những dân thường trong thành, những người già yếu đó đang ở trong vùng nguy hiểm.

Chẳng phải là đưa binh lực của mình vào chỗ hiểm sao?" Vị thượng quan cũng có một số phân tích của riêng mình trong đó.

Những binh sĩ đó cũng là người, nếu muốn đi thì có lẽ cũng khó thoát khỏi căn bệnh kỳ lạ đó.

Hắn cảm thấy, khi kẻ nắm quyền chưa đạt được dã tâm của mình, chắc chắn sẽ không làm như vậy.

"Hiện tại, trong tình huống này, hãy yên tâm.

Tạm thời sẽ không xuất hiện loạn lạc như vậy." Vị thượng quan hiện tại nghe những lời binh sĩ nói, tâm trạng thất vọng cũng không đặc biệt tốt.

Đương nhiên hắn cũng có người quan tâm trong thành trì.

Nhưng lúc này hắn không nói nhiều, những tiểu binh sĩ này có lẽ sẽ không gặp phải vấn đề gì.

Dù sao, nhiều người như vậy, giết gà dọa khỉ, biết cách nói cho người khác hiểu.

Nhưng, may mắn là, nếu lúc này quay về thì chắc chắn sẽ chết.

Cho nên hiện tại nói với những người này thì cũng không phải an ủi, mà là một phân tích khá chính xác.

Trên đường đi, hắn cũng đang suy nghĩ về vấn đề này.

Mọi người hiện tại nghe những lời vị đại nhân thượng quan nói, kỳ thực, tâm trạng hiện tại không khỏi có chút thất vọng.

Dù sao, thứ này hình như sau này mới có cơ hội, hiện tại mọi người đều không có khả năng, lại có sự phát triển trong chuyện này nữa.

Trong lòng vốn dĩ vẫn còn lo lắng cho những người thân thích trước đây, lại chưa cách xa bao nhiêu năm, lòng nhiệt huyết cũng khó mà thực sự nguôi ngoai.

Cho nên tâm trạng cũng thấp thỏm, nhưng cũng hiểu rõ chạy trốn là một chuyện quan trọng.

Rất nhiều người trong đó, kỳ thực đều sợ chết.

Dù sao sống thì còn có hy vọng.

Ai lại có thể thực sự cảm thấy những chuyện này có thể giải quyết tất cả?

Hiện tại chạy thoát đến thành trì khác, cũng không biết có thể thực sự bảo toàn được hay không.

Đại nhân thượng quan dùng cách như vậy để đưa họ đi, đi được ngày nào hay ngày đó, sống được ngày nào hay ngày đó.

Trong loạn thế như vậy, kỳ thực, cũng không ai có thể lo lắng cho người khác nữa.

Trong lòng mọi người đều có chút cảm khái.

Dù sao, lúc đó cũng không ngờ sẽ có một ngày phải xa cách nhiều người thân như vậy.

Những người con trai này phải bôn ba tha hương, nếu thực sự chịu khổ thì trong lòng cũng sẽ có cảm giác tự trách, cho rằng mình không xứng làm một nam tử hán đội trời đạp đất.

Nhưng, nếu quay về thì lại có ích gì?

Bận rộn cũng không giúp được gì, chỉ là cả nhà đều đi chịu chết mà thôi.

“Tôi biết tâm trạng hiện tại của các người.

Tôi cũng vậy, chỉ là chức vị có phần lớn hơn một chút mà thôi.

Hiện tại, kỳ thực, chức vị này cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Tôi đã phản bội triều đình, thân phận của tôi bây giờ cũng giống như các người.

Tôi cũng lo lắng cho con cái của tôi, tôi thương vợ của tôi, nhưng có ích lợi gì đâu?

Sau này sẽ có, nhưng cũng chỉ có thể trở thành ký ức.

Hiện tại quay về, cũng khó thoát khỏi cái chết.” Mặc dù những lời này tàn nhẫn, cũng không có tình người, nhưng, không ai cảm thấy trong tình huống hiện tại, ai có thể cứu được ai.

Khi kẻ nắm quyền nắm giữ sinh mệnh, những người ở dưới giống như lũ kiến, đi rồi, chỉ có thể mặc người ta chém giết.

Cho nên, một chuyện nhỏ bé như vậy, cũng chỉ vào lúc này mới có thể cảm nhận được, vì loại cảm giác bất lực đó cũng không có cách nào giải quyết.

Binh sĩ Đại Hùng, sau khi nghe lời tướng quân nói, trong lòng cảm thấy rất có lý, nhưng cũng bắt đầu khóc.

Chương 579

Hắn đau lòng cho mẹ mình.

Lúc đó vì trong nhà không có gạo, cho nên mới đi làm lính, sau đó giúp gia đình giải quyết vấn đề đói kém.

Những chuyện này thực sự cũng đã giải quyết được.

Đi lính tuy khổ một chút, mệt một chút, nhưng ít nhất cũng có thể no bụng.

Cho nên, những chuyện này hắn vẫn luôn cảm thấy có chút hy vọng.

Nhưng không ngờ, sau sự thay đổi quyền lực hiện tại, người ở trên đã đổi, tâm tư của những người được điều động cũng không giống nhau.

Làm những chuyện đó, khiến người ta cảm thấy khó hiểu.

Nhiều binh sĩ và cao thủ như vậy, chỉ vì muốn giết ba đứa trẻ con.

Mặc dù, hắn cũng đã chứng kiến sự lợi hại của mấy đứa trẻ con đó, nhưng thực sự chúng chưa làm điều gì xấu.

Nghe những lời đồn trong thành, chúng cũng chỉ vì muốn cứu chữa những người bị nhiễm bệnh mà thôi.

Gia đình của hắn kỳ thực cũng ở trong số đó, kỳ thực cũng là chuyện tốt.

Nếu lúc đó thật sự muốn đi giết ba người đó, kỳ thực, trong lòng hắn cũng không muốn.

Nếu trong gia đình hắn có một người cũng bị nhiễm bệnh như vậy, nhưng hiện tại không có ai quản thì hắn thật sự hy vọng giữ

được mạng của những người này.

Sau đó đi giúp đỡ gia đình hắn.

Cho nên, khi thượng quan bảo họ đi, mọi người hình như cuối cùng cũng có thể thỏa mãn kỳ vọng trong lòng mình, đều rời đi.

Kỳ thực, trong lòng mọi người đều sẽ có một chút suy nghĩ ích kỷ.

Nhưng khi đối mặt với sự hy sinh vĩ đại của người khác, sẽ có vẻ hơi mỏng manh.

Nhưng, mọi người hiện tại, trong lòng đều có chung một suy nghĩ.

Chỉ là, không ai thực sự vạch trần điều này, vì dưới tình thế tuyệt vọng đó, áp lực đè nén đến mức không thở nổi, căn bản không có bản lĩnh đó.

"Thượng quan đại nhân, tôi hiểu ý của ngài là muốn tôi tự vệ, sau đó mưu cầu tiền đồ.

Nếu có năng lực thì quay về báo thù.

Nhưng, tâm trạng của tôi hiện tại không đặc biệt tốt, tôi cũng biết tâm trạng của ngài, giống như tôi vậy.

Không hiểu, nếu tôi cứ tiếp tục như vậy, liệu có thực sự sống sót được không?" Loại tâm lý mê mang này, kỳ thực trong lòng vị thượng quan cũng có.

Dẫn nhiều người như vậy đi, trông họ giống như những người tị nạn sao?

Một đội quân toàn là nam tử, chỉnh tề, bất kể là thành trì nào cũng khó mà chấp nhận.

Cho nên trong suy nghĩ của hắn, đợi đến một điểm trung tâm, mọi người sẽ tự phân tán, hóa trang thành dân thường, sau đó đi.

Còn về tiền đồ sau này, chắc chắn sẽ mỗi người một ngả.

Nhưng, nếu nói những điều tốt đẹp như vậy ngay bây giờ, rõ ràng là không thích hợp.

Hiện tại vốn dĩ đang trong trạng thái đoàn kết nhất trí để chạy trốn.

Nhưng nếu lúc này nói phải chia thành nhiều nhóm để đi, thì trong lòng mỗi người đều sẽ cảm thấy có chút cô đơn.

Trong lòng hắn sao lại không như vậy chứ?

Vốn dĩ đã rời xa gia đình, sau khi thoát khỏi những thứ này, một loại cảm xúc cô đơn, vẫn luôn sẽ ảnh hưởng đến hắn.

Sau đó hiện tại lại gặp phải chuyện như vậy, trong lòng mọi người khó tránh khỏi đều sẽ sản sinh một số cảm xúc bi thương.

Hy vọng có thể giải quyết, nhưng có những vấn đề không thể làm được.

"Chuyện này ta sẽ nói sau.

Hỏi ta những điều đó là chuyện của tương lai.

Ta thậm chí còn không thể dự đoán được chuyện gì sẽ xảy ra hiện tại.

Lúc đó ta không nói rằng sẽ không có người tiếp theo sao?

Chương 580

Dù sao Hồng Hoang bí cảnh, cao thủ võ lâm nào vào đó mà không chết bên trong?

Trong tình huống đó, ta đã gặp một ngoại lệ.

Hiện tại gặp phải chuyện như vậy, ai có thể nói trước được?

Cho nên hỏi ta những chuyện đó là làm khó ta.

Ta đi bước nào hay bước đó vậy.

Đương nhiên, ta sẽ xử lý ổn thỏa chuyện này.

Cứ đi theo ta, chỉ cần ta có thể giúp được các ngươi, nhất định sẽ cố gắng hết sức để giúp.

Dù sao mọi người cũng có một kiếp nhân duyên cần cù kết thúc tại đây, lưu lạc tại nơi này." Trong tình huống như vậy, ai lại có tâm trạng tốt được?

Vị thượng quan cũng đã nói những lời nhẹ nhàng hơn, nhưng, nỗi khổ trong lòng, hắn cũng chỉ có thể kìm nén lại.

Mọi người nghe xong những lời của vị đại nhân thượng quan nói, trong lòng đại khái cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút, dù sao cũng tốt hơn là một mình gồng gánh những tâm tư nhỏ bé đó.

"Được rồi, nghỉ ngơi ở đây gần đủ rồi, tôi phải tiếp tục lên đường.

Nếu phái người đuổi theo thì có lẽ không tốt lắm.

Tôi trên đường đi gặp không ít người, nhưng có những người không muốn đi quá xa, cũng chỉ là dương phụng âm vi mà thôi.

Nhưng nếu dùng trọng kim mua chuộc, e rằng cũng khó bảo toàn.

Có những kẻ vì mạng của tôi, sau đó, liều mình đi xa để ám sát tôi." Vị thượng quan nói, kỳ thực trong lòng hắn vẫn luôn có một cảm giác cấp bách, chưa đạt đến nơi mà hắn cho là an toàn nhất, trong lòng vẫn luôn hoảng loạn, cho nên thật sự không có cách nào an ổn được.

Nhìn thấy mọi người mệt mỏi rã rời, cho nên mới ở lại đây, sau đó nói chuyện với mọi người để họ an tâm một chút.

Nói những lời đó, kỳ thực cũng đã gần đủ rồi.

Nếu không tiếp tục đi ra ngoài, khi đêm xuống có thể sẽ có mãnh thú xuất hiện.

Dù sao, muốn tìm một nơi an toàn, thì phải đi nghỉ chân trước đã.

Mọi người nghe xong cũng đồng ý đi theo vị thượng quan, lại bắt đầu trường chinh.

Sáng ngày thứ hai, kỳ thực Trương Phương lúc này đã chuẩn bị xong tất cả mọi thứ, hai ngày sau sẽ phải đến đó.

Nhưng có thể đi trước để dò la, dù sao những người đó đối với chuyện này cũng không có nhận thức sâu sắc.

Từ trước đến nay chưa từng gặp mặt, đối phương biết hắn cũng chỉ qua một số tin tức.

Vì muốn giết ba người, họ vẫn luôn cảm thấy có điều gì đó đe dọa.

Những người ở trên kỳ thực chưa từng gặp mặt những người ở dưới.

Đi thì dễ hơn, nhưng nếu đi trước thì chắc chắn phải đi một mình, nếu không, những người ở dưới đó, có lẽ có mấy người đã tham gia vào chuyện này, nhận ra ba người, đến lúc đó sẽ bị bại lộ.

Nếu bị bại lộ, Trương Phương cảm thấy cũng không sao, hắn sợ

làm liên lụy đến học viện.

Hắn biết, sư phụ thực sự rất quan tâm đến chuyện này.

“Chuẩn bị xong nhanh vậy sao?

Sớm thế này đã đến đây rồi, có chuyện gì muốn nói với ta không?” Trương Nam vốn dĩ cũng một đêm không ngủ ngon.

Sau khi biết những tin tức đó thì trằn trọc, nghĩ rằng phải xử lý tốt tất cả mọi chuyện.

Nhưng hiện tại, tình trạng này cũng không cách nào thực sự xử lý được.

Nhưng, đệ tử ở đây, cũng hy vọng có thể giúp Trương Phương, đừng để hắn lại có thêm áp lực về mặt cảm xúc.

“Kỳ thực rất tốt, sư phụ, tối hôm qua, Lục Áp và Chúc Dung đã chuẩn bị trước tất cả mọi thứ cho con, cho nên con mới dọn dẹp xong đồ đạc, cảm thấy cũng không có chuyện gì khác để sắp xếp.

Vừa hay nói với ngài, con có một số chuyện phải xử lý.

Sư phụ đã sắp xếp cho con, cho nên con không hỏi thêm những chuyện này.

Hai người họ tối qua đã viết cho con hai cuốn sách, nhưng cũng đã nói với con một số chuyện.

Con vẫn luôn cố nhịn sự tò mò, chưa từng lật xem.” “Con bây giờ đã hiểu rồi, sư phụ, những lời ngài nói với con lúc đó, rốt cuộc có ý gì.

Chương 581

Hóa ra, con sau khi biết được một chút thứ thì vẫn luôn bán tín bán nghi." "Sau khi biết được những chuyện dưới đó, đặc biệt là những chuyện có liên quan đến con, sự tò mò của con càng trở nên mãnh liệt hơn mấy phần." Trương Phương hiện tại cũng thành thật nói, trong lòng hắn thực sự có cảm giác như vậy.

Những chuyện có liên quan đến hắn, có liên quan đến cha mẹ hắn, những điều này đều có liên hệ quá lớn với hắn.

Nếu muốn hắn không có chút hứng thú nào thì sao có thể chứ?

Cho nên hiện tại trong chuyện này hắn cũng thành thật nói với sư phụ.

Sư phụ nói những lời đó là đúng.

Nếu muốn biết những vấn đề này, sẽ bị phân tâm.

"Con không đi xem những thứ đó, nếu không, hiện tại sẽ không nói với ta những điều này, chắc chắn sẽ hỏi trước những chuyện khiến con cảm thấy mê mang trong đó." Dù sao bao nhiêu năm nay, vẫn luôn có người tìm hiểu tung tích của Thượng Hoàng tộc.

Nhiều chuyện bao nhiêu năm nay, vẫn luôn tìm kiếm, trong đó rốt cuộc có những nơi là âm mưu.

Những nơi thật, giả lẫn lộn, có quá nhiều.

Nhưng chắc chắn có một số nơi có dấu vết để theo dõi.

Nhưng đệ tử này hiện tại chỉ đưa hai cuốn sách cho mình, ánh mắt trong veo như vậy, không chứa quá nhiều bí mật.

"Đúng vậy, sư phụ, con trong chuyện này chưa tìm hiểu.

Nhưng Chúc Dung và Lục Áp đã nói với con một số chuyện, vì con cảm thấy những điều trong đó có chút khác biệt so với những chuyện con đã tìm hiểu trước đây.

Lúc đó con cảm thấy hứng thú mới đi tìm hiểu về Thượng Hoàng tộc, nhưng cũng chưa bao giờ truy cứu chuyện này." "Cho nên, những diễn biến sau này con cũng không rõ.

Lần này vì một nguyên nhân của con, mới lại một lần nữa đi xem những tin tức liên quan đến Thượng Hoàng tộc.

Nhưng, lại phát hiện trong đó có một số chỗ không khớp.

Những gì con nhớ được, có lẽ cũng chỉ có hai điểm.

Nhưng những chỗ khác, con cảm thấy, chắc chắn cũng sẽ có vấn đề." Trương Phương hiện tại nói những lời này với sư phụ, sau đó trong lòng cũng xác định rằng, sư phụ, thực sự hiểu rõ về chuyện này.

Có lẽ hiểu thấu đáo hơn hắn, cho nên mới có thể nhìn ra tâm trạng của hắn ngay lập tức.

Đối phương thực sự đã trải qua nhiều chuyện hơn hắn, cho nên trong mọi việc, đều có kinh nghiệm hơn hắn.

Trước đây hắn quá ngây thơ, mọi việc đều không hiểu rõ như vậy.

Cho nên.

Vẫn luôn dựa vào cái khí thế đó, sau đó đi xông pha, cảm thấy thiên đại địa đại không sao cả.

Nhìn, cũng chỉ là tâm tư của một số nhân vật nhỏ bé mà thôi.

"Những chuyện này, ngược lại cũng không có gì.

Kỳ thực không cần nói với ta.

Con đã nói rồi, hiểu những điều đó đã nói với ta.

Kỳ thực hắn cũng có chút khác biệt, cũng có một số chỗ có thể không giống với ta.

Đợi sau khi giải quyết xong nhiệm vụ rồi hãy nói chuyện này với ta.

Ta xem đối với chuyện này con có thể ghi nhớ bao lâu.

Lần trước, ta hỏi rồi, cũng chỉ củng cố một số ký ức của con mà thôi.

Cho nên ta hiện tại không hỏi, chỉ nói với con một lần.

Hiện tại ta hỏi những chuyện này không có ý nghĩa gì.

Nếu sau khi quay về con có thể nhớ rõ ràng, thì chứng tỏ con rất quan tâm đến chuyện này." "Ta sẽ giữ lại chuyện này để nói sau một chút nữa." "Chỉ khi, khi thực lực của con nằm trong phạm vi ta chấp nhận được, ta mới bằng lòng." Hiện tại, đối phương đã đưa sách cho hắn, Trương Phương chưa đọc nội dung bên trong.

Cho nên Trương Nam lúc này trong lòng cũng hiểu rằng đệ tử này đã đưa ra quyết định, những chuyện này, hiện tại không đi quản, chỉ cần đi tu luyện những tu vi đó.

Sau đó, hoàn thành tốt những nhiệm vụ Trương Nam đã giao phó là được rồi, thu lại sự tò mò đó.

Kỳ thực, đối với Trương Phương cũng có lợi.

Chỉ cần hiện tại Trương Phương đối với những việc Trương Nam đã làm, có thể hiểu được thì là chuyện tốt.

Chương 582

Sự kiên nhẫn của một số người không đủ.

Nếu biết được sự việc, thì đối với Trương Nam mà nói, đó là một quá trình tự sát nhanh hơn.

Dù sao thế đạo hiện tại không dung túng sự tồn tại của Thượng Hoàng tộc.

Trong điều kiện chính sách không thể dung thứ, một cá thể muốn tồn tại là vô cùng khó khăn.

Nhưng, Trương Nam cảm thấy, cũng không loại trừ có ngoại lệ.

Nhưng nhất định phải học cách hóa trang để ngụy trang, tồn tại trong điều kiện như vậy, mới có thể thực sự bảo vệ tốt truyền thống đó.

Trong lòng Trương Nam vẫn luôn tự hỏi Trương Phương có phải là thiên tuyển chi tử không?

Nhưng, trong lòng Trương Nam cũng không có câu trả lời rõ ràng, vì kỳ thực trong phàm giới cũng có rất nhiều người có năng lực vô cùng lợi hại.

Bản tính của Trương Nam có một số linh lực đều mạnh hơn Trương Phương.

Trương Nam chỉ có thể có căn duyên tốt, nếu không, thì Trương Phương và Chúc Dung, Lục Áp cũng không nên là ba người trẻ tuổi ngang hàng nhau.

Trương Nam nghĩ, nếu Trương Phương thực sự rất lợi hại, thì hẳn phải bỏ xa hai người kia.

Hiện tại nhìn, không phát hiện ra xu thế đó.

Bất kể có liên quan đến Thượng Hoàng tộc hay không, Trương Phương cũng không mạnh hơn nhiều.

"Được rồi, sư phụ, con sẽ nghe theo tất cả những gì ngài nói, đợi con quay về rồi nói chuyện này với ngài.

Con cũng xem trong lòng con có thể ghi nhớ chuyện này bao lâu." Kỳ thực Trương Phương đại khái đã hiểu rồi, ý của đối phương nói những lời đó, hẳn là không muốn hắn ghi nhớ những chuyện này.

Những lời Chúc Dung và Lục Áp nói, không ngoài việc vì tò mò.

Nếu lúc đó từ chối thì có vẻ hơi không đúng.

Trong lòng Trương Phương dù sao cũng tồn tại một chút tâm tư nhỏ, hắn cảm thấy những chuyện này có liên quan đến hắn.

Loại tò mò đó khiến hắn cảm thấy chuyện này có thể làm được, sau đó thì, vẫn luôn thử nghiệm.

"Sớm thế này đã muốn đi sao?

Hai ngày sau khởi hành kỳ thực cũng kịp.

Hiện tại đi xuống cảm thấy hơi sớm." Trương Nam cảm thấy vừa mới từ Hồng Hoang bí cảnh trở về, tối hôm qua lại nói chuyện với hắn.

Bất kể thế nào?

Trong lòng Trương Nam có một loại cảm giác khó mà kiềm chế được.

Trương Nam cũng sẽ cảm thấy, có một số tình cảm đang từ từ trỗi dậy.

Loại tình cảm đó không liên quan đến nam nữ, cũng không liên

quan đến phong hoa tuyết nguyệt, chỉ là tình sư đồ thuần túy mà thôi.

Hoặc có lẽ vì thời gian ở bên nhau khá lâu, Trương Nam cũng không có cách nào, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận và sự an toàn của đối phương.

Thế đạo hiện tại cũng khá loạn, trong giang hồ, kỳ thực cũng có những người tài năng xuất chúng.

Nếu không có người đáng tin cậy bên cạnh, một mình chắc chắn sẽ khó mà phục hồi được.

Trương Phương sau khi xuất sơn, kỳ thực cũng chưa thực sự kết giao quan hệ săn bắn với Tuyết Ma Thú.

Hiện tại hắn không nhìn rõ được tầng lớp đó, cũng không thể dễ dàng sử dụng, sợ trên đường xuất hiện phiền phức.

Cho nên hắn cảm thấy thời gian ra ngoài càng ngắn thì có lẽ gặp phải nguy hiểm càng ít.

Đây là một cân nhắc.

Nhưng hắn quen im lặng ít nói, không muốn nói quá nhiều chuyện.

Nghe đối phương nói như vậy, hắn cũng không hoàn toàn từ chối.

“Đúng vậy, sư phụ, con sẽ đi xuống xem tình hình trước.

Xung quanh đó, hoàn cảnh cần phải quan sát.

Con đối với nơi đó không đặc biệt quen thuộc.” “Một khi, trong lòng con không có cách nào khác, ta cảm thấy vấn đề cũng không đặc biệt lớn, vậy thì cứ theo cách của con mà đi xuống trước đi.

Chương 583

Sau đó, ta sẽ nói rõ ràng với mọi người.

Trong thời gian này, những chuyện con sẽ làm, cũng sẽ không có ai nghi ngờ.

Đương nhiên, khi ở bên ngoài thì đừng nhắc đến từ 'Thượng Hoàng tộc' nữa, để tránh sau này điều tra ra thì không dễ giải thích." Trương Nam cũng nghe đệ tử trong chuyện này, hình như đã lập ra một kế hoạch khá chỉnh chu.

Có lẽ đối với chuyện này Trương Phương đã hoàn thiện hơn.

Chuyện, cần người trẻ đi xông pha, hiện tại càng trải nghiệm nhiều thì càng tốt.

Đối phương cũng không biết rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu, chỉ sau khi đụng tường mới có thể cảm nhận được rằng làm những chuyện đó, chắc chắn có một số sai lầm, sau đó hiểu ra thì nên cải thiện.

Hiện tại nói với hắn những chuyện đó, hắn không hiểu.

Cho nên thà để hắn đi xông pha trước.

Còn về sau này, có thể sẽ xuất hiện kết quả như thế nào, Trương Nam cảm thấy năng lực hiện tại của Trương Phương hắn là có thể tự vệ được.

"Được rồi, sư phụ, vậy ngài bảo trọng nhiều hơn.

Trong thời gian này nếu có bất cứ chuyện gì có thể viết thư cho con, con có thể nhận được." Có lẽ vì Chúc Dung và Lục Áp đã ảnh hưởng đến hắn.

Trong thời gian này hắn cảm thấy có chút không nỡ, trước đây hắn

cũng chưa từng có những tình cảm này.

Hiện tại phải đến Sở Thanh Hải để điều tra toàn bộ nguồn gốc sự việc.

Những chuyện lần này rất ít, trong lòng hắn rõ ràng.

Đặc biệt sư phụ nói trong phòng của đối phương, có không ít những nhân sĩ tài năng, binh tướng, vậy đối với hắn, đó cũng là một thử thách rồi.

Trương Nam, lúc này khi nhìn thấy sự kiên định trong ánh mắt của đối phương, hình như đã quay lại mấy năm trước, khi ở tuổi đó làm những chuyện này, đều không hề e sợ và dũng cảm.

Nhưng, chuyện của Trương Nam, hiện tại sau khi ở tuổi này, đã mất đi những điều đó, có lẽ thật sự đã già rồi chăng?

"Ta ổn, những chuyện của ta có thể tự giải quyết được.

Không cần đặt những vấn đề giữa hai sư phụ đó lên người ta.

Ta biết trong lòng con quan tâm ta, nhưng những chuyện này, theo ta thấy, không cần thiết.

Ta đã biết phải làm gì, chắc chắn sẽ chú ý đến tình trạng sức khỏe của mình hơn con." Nói như vậy, có lẽ đối với những chuyện trong lòng Trương Phương, cũng sẽ khiến hắn an tâm hơn một chút về vấn đề an toàn của mình.

Đứa trẻ này hiện tại nhìn thì tâm tư đơn thuần.

Có lẽ chưa trải qua quá nhiều chuyện, khi nhìn nhận vấn đề, thì có chút giữ lại.

Sau khi nghe xong như vậy, trong lòng Trương Phương tự nhiên cũng yên tâm hơn rất nhiều, sau đó gật đầu rời đi.

Lúc này hắn cũng hiểu rõ, nói nhiều nữa cũng vô ích.

Trong lòng sư phụ có một số cân nhắc, trong những chuyện này, hắn cũng không thể can thiệp ngang ngược nữa.

Về nguyên nhân trên thân thể của sư phụ, Trương Nam đều hiểu rõ hơn.

Về hai sư phụ kia, Trương Nam suy đoán, có lẽ cũng có những nguyên nhân bất đắc dĩ, không có cách nào nói cho hai đệ tử của mình biết.

Nếu không phải lần này trong Hồng Hoang bí cảnh, ba người họ xuất sơn, thì mọi chuyện đều sẽ không ai biết, Trương Nam cũng phát hiện ra rằng trong tình huống đó, nếu ba người họ thực sự xảy ra chuyện, ba sư phụ đối với việc dạy dỗ, kỳ thực tương đương với việc không có hồi báo gì, chỉ là một bên tình nguyện phó xuất mà thôi.

Mặc dù, những chuyện này sau đó, Trương Phương cũng rời khỏi phòng của Trương Nam, hy vọng lần này sau khi quay về, có thể mang lại cho sư phụ một cảm giác khác biệt, có lẽ có thể tăng cường tu vi, hoặc tầm nhìn được nâng cao, khi cân nhắc mọi việc có thể hoàn thiện hơn một chút.

Trương Phương có thể cảm nhận được, kỳ thực đối với những chuyện giữa Thượng Hoàng tộc, sư phụ đều có thể hiểu rõ như lòng bàn tay.

Bao gồm cả những lời Chúc Dung và Lục Áp đã nói với hắn lúc đó, có lẽ khi sư phụ nói những điều đó, kỳ thực đã hiểu thấu đáo rồi.

Cho nên, đối phương khi nghe những thứ bề mặt này sau đó lại cảm thấy buồn cười, nhưng cũng có thể nhìn thấy rõ một điểm.

Đối phương trong chuyện của hắn lo lắng đến mức độ nào, có đối phương có thể, trong chuyện của hắn đã điều tra đến mức độ nào.

Tuổi tác hiện tại không thể nắm giữ tất cả, trong lòng vừa bội

phục vừa có chút đau lòng, có lẽ tuổi tác lớn hơn một chút, sau này cân nhắc mọi việc sẽ thực tế hơn và nhiều hơn một chút, trong lòng tiều tụy cũng là chuyện thường tình.

Nhưng những điều này cũng là vì có nhiều kinh nghiệm hơn mới có thể làm được.

Sở Thanh Hải lúc này cũng ngồi trên đại điện, đang chờ tin tức từ gia đình thượng quan.

Lần này vì những chuyện trong gia tộc thượng quan, khiến hắn tổn thất nặng nề, chưa kể, binh lính đã dao động, trong tay hắn, tâm tư của những người này.

Chương 584

Tâm tư trước đây dùng thủ đoạn chén sắt để đối xử, là để không đến lúc cấp bách, trực tiếp bán đứng hắn.

Nhưng, hiện tại người ta lại xuất hiện ổn thỏa sau khi ba người kia bỏ trốn, phái nhiều cao thủ võ lâm như vậy, nhưng không ai hữu dụng.

Hiện tại đội quân nhỏ đó, tất cả đều đã rời đi.

Vị thượng quan lúc này chắc chắn phải đến một nơi nào đó để tránh nạn.

Hiện tại, người quản gia trong phủ cũng đã đi.

Hắn biết, đối với những đóng góp giữa các gia tộc, đi đến đó, cũng là để cung cấp cho hắn những thông tin tốt hơn.

Hiện tại dưới trướng tuy không có người dùng, nhưng có thể hiểu rõ, cảm thấy làm việc hiệu quả sao?

“Hãy bảo người đi điều tra những người cung cấp cho gia đình thượng quan, đã điều tra rõ ràng chưa?

Hãy đưa tất cả đến chỗ tôi, tôi tự mình hỏi thượng quan.” “Tâm tư này, không phải đã tồn tại từ lâu rồi sao?

Tôi lại không phát hiện, sau đó mới để người ta đùa giỡn.

Vừa hay chuyện lần này, cũng không có cái gan đó để gánh vác.” Thực sự, trong chuyện này Sở Thanh Hải cũng đã ra lệnh tử.

Nếu để ba người kia thoát đi, thì phải cắt đầu để thấy mặt.

Vì hiện tại Sở Thanh Hải cảm thấy mình làm vạn vô nhất thất rồi.

Trước đây thì chuyện Hồng Hoang bí cảnh.

Hắn đã tìm kiếm nơi mai phục, thậm chí đã chi nhiều tiền như vậy, ở đó thu thập lương thảo, sau đó để quân đội đóng quân ở đó, cũng là để giết ba người.

Nhiều người như vậy, chỉ để chờ đợi ba đứa trẻ con.

Không phải là người có năng lực võ lâm lớn lao gì, chỉ là những người kiệt xuất trong số những người trẻ tuổi mà thôi.

Không giữ được họ, đối với Sở Thanh Hải mà nói, đó là một tuyến phòng thủ nghiêm ngặt, bị từng chút từng chút đào mòn.

Trong đó không chỉ vì trên người đối phương có thể có những thứ kỳ lạ, hoặc, có những cuộc gặp gỡ kỳ lạ.

Hơn nữa, đó cũng là một phần nguyên nhân.

"Bẩm lão gia, về gia đình của đại nhân thượng quan, tôi đều đã điều tra rồi, đã đưa vợ con ông ấy vào phúc địa.

Có một đứa con trai, có một người vợ.

Còn về cha mẹ, hình như đã chết từ lâu rồi, không có chuyện gì khác.

Hiện tại đối với ông ấy, không có quá nhiều vướng bận.

Còn về những binh sĩ được dẫn đi dưới trướng, có người đều có cha mẹ." Người trả lời là một người muốn thăng quan phát tài.

Hiện tại cục diện của Sở Thanh Hải cũng khá tốt, không chỉ thường xuyên đến thăm phủ đệ, còn dẫn theo bạn bè của mình.

Nhìn thấy thế trận này, người ta đều cảm thấy lần này Sở Thanh Hải đại nhân chắc chắn có một cơ duyên tốt.

Cho dù cuối cùng những thế lực đó, cũng đứng vững gót chân, dù sao cũng ở bên Từ thừa tướng.

Người, kỳ thực, đều nghiêng về phía đó.

Nhưng, thực sự có thể khiến Từ thừa tướng nhìn đến cũng không có mấy người.

Cho dù hiện tại trong tình huống tranh giành đảng phái, tuyển chọn nhân tài cũng là để phục vụ cho mình, có thể lợi dụng những kẻ không có năng lực, để chiếm đoạt vị trí của người khác.

Cũng chỉ đóng vai trò là quân số và bề mặt mà thôi.

Trông có vẻ rất mạnh mẽ, nhưng kỳ thực cũng có chút yếu ớt.

Nhưng Sở Thanh Hải đại nhân nắm giữ binh quyền, cho nên, đối với những người này mà nói, vẫn luôn cảm thấy là một sự tồn tại tương đối ổn thỏa.

Ở bên cạnh, chỉ cần có thể làm hài lòng Sở Thanh Hải, chắc chắn có thể mưu cầu được một quan nửa chức, sau đó nuôi gia đình, cũng không cần phải lo lắng nữa.

"Là một người có tâm tư khá hoàn thiện.

Không một chút nào cũng có thể, nhưng có không?

Nhiều binh sĩ như vậy, nhiều gia đình như vậy, đều giao cho tôi sao?

Chương 585

Lúc này đưa tất cả dân chúng đến phủ tôi, tôi muốn làm gì?

Muốn tạo phản sao?

Hãy động não của mình cho tốt, đặt tâm tư vào những việc nên dùng.

Nếu có thể trong chuyện này có một sự trấn áp, thì cũng có thể được.

Nhưng tôi cảm thấy nhiều người như vậy để trấn áp, rốt cuộc là tàn sát vô tội sao?

Để tôi làm gì?

Để tôi mang cái tiếng xấu đó mà đi xuống sao?" Ánh mắt Sở Thanh Hải ngược lại sắc lạnh, nhìn người ở dưới đó, Thái Đống.

Ánh mắt của những người này, cơ bản đều chỉ có mấy con đường đó, đầu óc không được linh hoạt cho lắm, vậy mà trong chuyện này lại đưa ra những ý tưởng tồi.

Đại nhân thượng quan có thể ở dưới trướng lâu như vậy, có thể nhìn ra tâm tư của mình, có một số lời nói gốc, nhưng, ở dưới trướng, có thể bị lừa hai ba lần, tổn thất lần này, có chút nghiêm trọng.

Nhưng, trong lòng cũng không sợ hãi.

Chuyện trước đây đã đắc tội với một trong ba vị trưởng lão học viện, đối với hoàng tộc hiện tại.

Không còn quá quan trọng nữa.

Hiện tại không tuyển chọn bất kỳ nhân tài nào, ngay cả hoàng vị cũng không giữ được, hiện tại Từ thừa tướng là ai?

Trong tình huống chuyện này chưa được sáng tỏ, những người trẻ tuổi kiệt xuất của học viện, đối với quốc gia, kỳ thực, cũng không có ích gì.

Cho nên, mới dám làm như vậy.

Nhưng nếu bỏ lỡ khoảng thời gian này, lại đi xử lý ba đệ tử đó thì chắc chắn sẽ có một số phiền phức không cần thiết.

"Được rồi, đại nhân của ngài, nếu một đại nhân đi xem, thì chuyện này nên xử lý thế nào ạ?" Vốn dĩ, người này nghĩ dùng cách như vậy để lấy lòng Sở Thanh Hải, nhưng không ngờ lại bị đối phương trực tiếp bác bỏ.

Vốn dĩ hắn cũng cảm thấy, trong chuyện này không có vấn đề gì.

Dù sao danh sách những chiến sĩ đó đều có.

Theo hộ tịch của họ, có thể tìm được người nhà, dùng những thứ đó để uy hiếp, không chừng họ đều có thể quay về.

Giống như một đứa trẻ sơ sinh, sau khi được mẹ nuôi dưỡng một thời gian, cho dù tâm tư không còn nữa cũng sẽ theo mùi hương mà tìm mẹ vậy.

Bất kể thế nào?

Đều có người nhà tồn tại.

Tôi có thực sự lạnh lùng vô tình đến mức đó không?

Nhưng, sau khi không nói những lời đó, ý kiến của đại nhân hình như không muốn.

Đối phương đã nói như vậy, vậy thì cứ thuận theo tâm tư của đối phương là được rồi.

Đừng đến lúc khác tâng bốc không thành, lại chọc giận người ta, khiến mình rước họa vào thân.

“Tôi biết trong lòng các người, cảm thấy có thể uy hiếp những người đó.

Nhưng tôi làm những chuyện này đều âm thầm lặng lẽ, nói với các người, hiện tại nói chuyện này chẳng phải cũng như vậy sao?

Chỉ là, chỉ là một đại nhân thượng quan mà thôi, đối với ông ấy, tôi có thể có chút nắm chắc.

Nhưng nhiều dân thường dưới trướng như vậy, sau này nếu tôi làm gì đó, sự ủng hộ của họ cũng rất quan trọng.

Nếu thực sự lớn lên bên cạnh tôi, thì nên đi học hỏi quản gia nhiều hơn, để hoàn thiện lời nói của mình cho tốt?

Như vậy thì mới có thể có kết quả.” Câu nói của Sở Thanh Hải cũng có thể được.

Huống hồ trong thời gian này hắn cũng cảm thấy có chút thiếu người, đặc biệt là một khoảng thời gian, hắn có chút ưu ái thượng quan, khiến trong thời gian này, không tìm được người có thể dùng được nữa.

Không thể không nói, đối phương có chút bản lĩnh, chỉ là những bản lĩnh này hiện tại nhìn thấy trong lời nói lừa dối đối phương, thực sự có chút phẫn nộ.

Người đó nghe Sở Thanh Hải nói những lời này cũng không hiểu đối phương rốt cuộc có ý gì?

Đáng để xem sao?

Hiện tại thì không, cũng chẳng cần xem ý kiến khi truyền đạt tâm ý đối phương.

Chương 586

Cứ làm tốt những việc tiếp theo là được.

“Hãy mang cả gia quyến của Thượng Quan tới đây.

Ta sẽ nói chuyện với hắn rồi thả họ về chỗ cũ, nhưng phải nhớ phái tất cả mọi người canh giữ ở đó, theo dõi nhất cử nhất động của hắn.

Ta không tin loại người như Thượng Quan, bất kể thê nhi của mình.” Nếu lại để hắn mang theo những binh sĩ bình thường kia, có lẽ chỉ là bỏ mạng mà thôi.

Khi đến nơi đó, có lẽ vì mạng sống, hắn sẽ bất chấp tất cả mọi người.

Nhưng Thượng Quan lại có chút tình cảm.

Kẻ đã mang theo nhiều người như vậy rời đi, hắn cũng có chút quyến luyến với đội ngũ này.

Một người có thể biểu lộ tình cảm như vậy trước mặt người khác, lại có thể hoàn toàn không màng đến gia quyến của mình sao?

Đối với những người khác, ta không rõ về số lượng, cũng không muốn chuốc thêm phiền phức.

Hiện tại chưa có đại sự nào được giải quyết, muốn giải tỏa cơn giận trong lòng, chỉ có thể tìm đến chính đương sự mà thôi.

Xem ra, nếu hắn thật sự chạy trốn đến thành thị khác, cách tốt nhất là giải quyết ổn thỏa chuyện này, ví dụ như một mình rời đi, hoặc dùng cách khác, không thể để nhiều người như vậy cùng nhau chạy trốn.

Hắn phải tìm cách che giấu tất cả những chuyện này.

Dù thế nào, hắn cũng mang theo phiền phức mà đi.

Kẻ dưới nghe Sở Thanh Hải nói xong liền vội vàng gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: "Đại nhân cứ yên tâm, tiểu nhân nhất định sẽ làm mọi việc theo phân phó một cách chu đáo, sẽ không để xảy ra bất kỳ sai sót nào." Kẻ dưới này nghĩ: "Đã dùng cách tiến cử ý kiến mà đối phương không chấp nhận, vậy thì cứ an tâm mà làm việc cho đối phương.

Khoảng thời gian này, thấy quản gia đi ra ngoài, mình cũng nhân cơ hội này mà nổi lên.

Trước đây vẫn luôn làm việc dưới tay, cũng không có cơ hội tốt để lộ mặt.

Gần đây nếu có thể xuất hiện nhiều lần trước mặt lão gia, có lẽ sau này đối phương sẽ nhớ đến, có thể sẽ tiện tay sai bảo nhiều hơn.

Nói như vậy thì sách lược nhiều, sự phẫn nộ cũng nhiều, trong nhà dễ nuôi sống hơn.

Chuyện chiến sĩ đứng đầu hiện tại không còn dựa vào những điều trước đây để đánh giá nữa." Thực ra không có quá nhiều người đi làm ruộng, các loại đồ vật giá cả đều khá đắt đỏ.

Muốn nuôi sống gia đình, những tâm tư nhỏ này phải có.

"Được rồi, ngươi lui xuống đi, không cần ở lại đây nữa." Sau khi nói xong, Sở Thanh Hải cũng lười nhìn bộ mặt đó, luôn cảm thấy những người này xử lý mọi việc không như ý, tâm trạng càng thêm khó chịu.

"Chủ nhân có vẻ không hài lòng về chuyện lần này.

Nếu đã vậy, sao không thử thay người khác, hoặc dùng cách của người để trừng trị Thượng Quan?

Cứ buông tha như vậy, chẳng phải quá dễ dãi sao?" Sau khi kẻ dưới kia rời đi, lại xuất hiện một người khác.

Người này là Ảnh Tử của Sở Thanh Hải, thực chất là một sự tồn tại bảo vệ hắn trong bóng tối.

"Hiện tại Thượng Quan không nằm trong phạm vi quản hạt của ta, hành động cũng không dễ dàng như vậy.

Huống hồ, ta còn có chuyện khác phải làm.

Trong lòng tuy rất căm hận hắn, nhưng cũng chỉ có thể nhẫn nại một chút.

Cứ đối đãi thật tốt với gia quyến của hắn ở đây." Đến lúc hắn quay về, hắn sẽ có những động thái khác.

Trong lòng hắn chắc chắn sẽ nghĩ ta sẽ làm gì đó tàn nhẫn với gia đình hắn.

Nhưng ta cố tình không làm như vậy.

Có những chuyện có lẽ phải để hắn chịu thiệt thòi lớn hơn mới khiến ta vừa lòng.

Sở Thanh Hải có cách của riêng mình.

Nếu chỉ đơn giản là xử lý đối phương rồi để hắn rời đi, trong lòng hắn sẽ không cam tâm.

Vì vậy, hắn dùng cách "gậy ông đập lưng ông", để đối phương không biết phải làm gì, với dụng ý gì.

Hắn cảm thấy đây là một lần khá tốt.

Kẻ dưới không rõ ý nghĩ trong lòng đại nhân, nhưng đã làm như vậy thì chắc chắn có lý do.

Vì vậy, sau khi nghe đối phương nói, hắn chỉ có thể gật đầu, sau

đó nhìn xem lần này ai sẽ gặp xui xẻo.

Chương 587

Thực ra, Sở Thanh Hải có cái nhìn riêng về mọi chuyện, không cần những kẻ dưới này phải đưa ra quyết định.

Đa số thời gian, hắn dường như chỉ xem ý kiến của mình, hoặc không tin tưởng bất kỳ ai, chỉ quan sát xem có bao nhiêu gián điệp của các phe phái khác mà hắn không biết.

Quá nhiều người trên triều đình đã thả gián điệp để thăm dò tin tức.

Làm như vậy, tin tức sẽ lưu thông dễ dàng, cũng không bị bó buộc.

Nhưng khi chuyện này nhiều lên, thực ra bệnh nghi ngờ cũng tăng theo, bao gồm cả những kẻ dưới cũng sẽ bị hại.

Những chuyện như vậy là khó tránh khỏi.

Vì vậy, mọi người không coi nô tài là đối tác giao dịch có tình cảm thực sự?

Hầu hết chỉ coi họ như một món đồ để lợi dụng.

Vì vậy, cách suy nghĩ của kẻ dưới và người trên khác nhau, có sự khác biệt về mặt tình cảm.

Ảnh Tử đã hiểu rõ những tình huống này trong nhiều năm qua, nên tâm thái của hắn rất bình tĩnh.

“Ngươi là người thông minh, đừng nói nhiều về chuyện này nữa.

Ta đã nói với ngươi rồi, ta không hy vọng chuyện này bị lộ ra ngoài từ bất cứ đâu.

Hiện tại thời gian không có nhiều, nhưng ta cũng có cơ hội để giải

quyết những kẻ trước mắt ta.” Sở Thanh Hải vô tình đã nói ra một vài lời trong lòng.

Nhưng hắn lại nghĩ, những người này, nếu để lộ lời thì chắc chắn sẽ có vấn đề.

Trong tay hắn, muốn giữ bí mật thì phải giữ chặt miệng.

Nếu làm trái thì sẽ mất mạng.

Sống lâu như vậy, nếu không hiểu đạo lý này, thì thật sự là sống phí.

“Vâng, Vương gia, chuyện này tiểu nhân nhất định sẽ làm thật tốt.

Sẽ không có bất kỳ ý nghĩ sai trái nào về chuyện này.” Hắn có lẽ đã nghe không rõ những lời đe dọa trong lời nói của đối phương, vì vậy cũng chỉ có thể biểu lộ lòng trung thành một chút.

Còn về việc sau này đối phương có tin tưởng hay không, đó cũng là một chuyện bất khả kháng.

Giống như những kẻ bước đi trên mũi đao, có những chuyện đều là bất đắc dĩ.

Thật sự muốn làm những chuyện đó, cũng phải đợi đến khi có năng lực, hoặc khi được trọng dụng.

Dù sao hiện tại cũng chỉ là phận làm thuê bán mạng cho người khác, chỉ cần nhìn rõ cục diện trước mắt, đừng đi sai một bước, nếu không thì con đường sau này sẽ rất khó đi.

Sở Thanh Hải lúc này khi đưa ra quyết định này, cũng có sự cân nhắc của riêng mình.

Đương nhiên hắn cũng tức giận.

Nếu theo cách xử lý thông thường của người khác, chắc chắn sẽ mang những người trong gia tộc Thượng Quan ra để thỏa sức trút

giận.

Đã có quá nhiều người bị đưa đi, trước đó lại tốn bao nhiêu tiền, cuối cùng tất cả đều đổ sông đổ biển.

Không ai có thể nhẫn nhịn được.

Nhưng hiện tại có một cách tàn độc hơn.

Trút giận nhất thời, đối với Sở Thanh Hải, không phải là cách thích hợp nhất để giải tỏa cơn giận.

Sở Thanh Hải thực chất muốn Thượng Quan phải ở trong tình cảnh khó xử, vì vậy hắn phải dùng một cách để dẫn dụ Thượng Quan.

Như vậy, chỉ cần những người thân của hắn còn tồn tại, trong lòng hắn sẽ không thể cắt đứt được quá nhiều tình cảm.

Đây là cách chủ yếu nhất.

Tuy đã hạ một mệnh lệnh chết chóc, khi đó có phần tàn nhẫn, nhưng cơ bản mọi người đều ở trong trạng thái như vậy.

Vốn là một hạ cấp, khi đưa ra quyết định như vậy cũng rất chính xác.

Nhưng Thượng Quan lại không làm theo yêu cầu, đó là vấn đề của hắn.

Sau chuyện vừa rồi, hắn cũng đã có một cách khác.

Quan niệm của Thượng Quan khá chính trực, hắn có cái nhìn riêng về một số chuyện, có đôi khi hắn cũng không quen làm những việc đó.

Chương 588

Không, hiện tại ta không coi đó là một tiền đề tính toán, điểm quan trọng nhất là phải để hắn hiểu rõ.

Hiện tại ai làm chủ thiên hạ, người đó mới có thể nắm chắc mọi thứ.

Chỉ cần người hắn quan tâm còn tồn tại một ngày, trên đời này hắn tất phải có sự vướng bận.

Nếu lúc này ta cắt đứt những người đó, thì sự vướng bận trong lòng hắn sẽ biến thành căm phẫn.

Sau đó, bản chất của thế đạo cũng không đẹp, không chừng sẽ trở thành kẻ thù của ta.

Hiện tại, ta lại không rõ hắn đang ở quốc gia lân cận nào.

Tuy nhiên, đối với những bí mật kia, Thượng Quan căn bản không hiểu rõ.

Nhưng, vạn nhất hắn vô tình làm hỏng đại sự của ta thì không hay chút nào.

Chuyện này vốn rất nhiều.

Tuy đối phương hiện tại trông chỉ là một con kiến, nhưng ta không thể xem thường khả năng xu nịnh bám víu của hắn.

Khi đó, ta cũng bị hắn làm cho giật mình.

Nếu làm lại chiêu cũ, ta sợ đối phương cũng có thể tìm được một chỗ tốt khác.

Vì vậy, ta mới đưa ra quyết định này, để đối phương mang gia quyến của hắn theo.

Nhưng, hiện tại thì không làm hại họ.

Không lâu sau, kẻ dưới vừa rồi đã rất nhanh chóng đưa gia quyến của Thượng Quan đến.

Sở Thanh Hải lúc này nhìn người phụ nữ trước mắt, quả thực cũng khá thanh tú.

Đứa trẻ kia với Thượng Quan quả thật rất giống nhau giữa lông mày và đôi mắt.

Hiện tại có một tình huống quan trọng, Thượng Quan đã biết cha mẹ hắn đã qua đời sớm rồi.

Hai người này là những người quan trọng nhất trong cuộc đời đối phương.

Vậy thì nhất định phải lợi dụng triệt để mới không phụ những sỉ nhục mà hắn đã mang lại.

"Ngươi có biết trượng phu của ngươi đã đào tẩu khỏi đội quân của ta không?

Hắn đã mang đi một tiểu đội của ta.

Ngươi nghĩ ta nên làm gì với ngươi đây?" Sở Thanh Hải thực ra không tham luyến nữ sắc, chỉ là, lúc này nhìn đối phương luôn cảm thấy hả hê.

Hắn không khỏi có vẻ mặt hung dữ.

Người phụ nữ kia dường như cũng sợ hãi không ít.

"Nô tỳ không biết trượng phu đã làm những chuyện này.

Xin ngài đừng vì chuyện này mà làm hại hài tử của thiếp.

Nếu có chỗ nào giận dữ, xin cứ trút lên mình thiếp." (Liễu Như Yên nghĩ:) Vốn dĩ, khi nhìn thấy quân đội kéo thiếp và hài tử ra khỏi

nhà, trong lòng thiếp vẫn luôn sợ hãi.

Trong khoảng thời gian này, trượng phu cũng không trở về.

Khi đó, trong quân trung có một số tin đồn rằng trượng phu đã bỏ trốn, dường như đã phạm phải chuyện gì đó.

Trong lòng thiếp vẫn luôn bất an, có lẽ sẽ gặp đại họa.

Nhưng cũng không có chuyện gì xảy ra nhanh như vậy.

Sau đó, đối mặt với đại nhân hiện tại, thiếp cũng không dám nói lời nào.

Có rất nhiều chuyện muốn biện giải, nhưng không có khả năng đối phó được.

Chủ yếu là, khi đó thiếp biết những chuyện này, nhưng cũng đành bất lực thôi.

“Được rồi, ngươi không cần nói với ta những chuyện này.

Ta cũng lười nghe những lời giải thích giữa hai người.

Chuyện lần này ta tạm tha.

Chương 589

Ngươi phải ở trong phủ của ta, nếu không thì ngươi sẽ thực sự biết ta không dễ chọc đâu?" Nếu lần này Thượng Quan có thể nhẫn tâm, vậy thì ta đã nhìn lầm người rồi.

Nếu hắn thực sự có thể làm được như vậy, thì ta cũng sẽ bội phục.

Hắn có thể làm mọi chuyện tàn nhẫn đến thế, ta không tin thê tử và nhi tử của hắn sẽ không hận hắn.

Trên đời này có những chuyện khiến người ta đau khổ: khi yêu người không thể yêu, và khi cùng gia đình trở mặt thành thù.

Đó cũng là một chuyện khó có được.

Cách khiến người ta đau khổ thì có hàng vạn loại, nhưng cách khiến người ta vui vẻ thì vĩnh viễn không có điểm dừng.

"Ngươi tên gì?" Nhìn người phụ nữ run rẩy ôm chặt nhi tử, Sở Thanh Hải trong lòng cũng không có chút thương xót nào.

Dù sao cũng là gia quyến của Thượng Quan.

Nếu không phải đối phương còn ở đây, hắn đã hận không thể giết chết cả ba người để mắt không thấy tai không nghe cho sạch.

"Dân nữ tên là Liễu Như Yên." Liễu Như Yên lúc này nghe những lời Sở Thanh Hải vừa nói, trong lòng vẫn luôn hoài nghi, rốt cuộc lời nói của đối phương là thật hay giả?

Hiện tại nghe tin đồn bên ngoài đều rất nghiêm trọng.

Thiếp cảm thấy chắc chắn trượng phu đã gặp phải rắc rối lớn.

Nếu không thì hắn sẽ không đưa ra quyết định như vậy.

Dù sao thiếp cũng đã sinh cho hắn một đứa con trai, chứ không phải con gái.

Thực ra, trong lòng thiếp cũng lo sợ, cũng có chút hận Thượng Quan, tại sao không mang thiếp đi cùng?

Hiện tại lại bỏ thiếp ở lại đây.

"Liễu Như Yên?

Xem ra xuất thân của ngươi không tốt." Sở Thanh Hải dùng ngón trỏ gõ nhẹ lên tay vịn ghế lê hoa.

Tên này, không biết vì sao, hình như đã từng nghe qua.

Hiện tại, khi nhìn dung mạo của nàng, hắn đại khái cũng nhớ ra vài phần.

Giữa chừng, hắn cảm thấy có chút trùng lặp.

Dường như là một nữ tử ở Túy Hồng Lâu.

Xem ra Thượng Quan cũng khá phong lưu.

Hắn đã ít đi tìm hiểu chuyện của cấp dưới, cứ phân phó xuống, mọi việc đều tiến hành theo mệnh lệnh.

Chuyện tranh giành với Thượng Quan, không thể nào dung thứ hoàn toàn cho hắn được.

Nhưng, hắn cũng không ngờ dưới mắt mình lại xuất hiện vấn đề như vậy.

Trong mấy năm qua, chưa từng xảy ra vấn đề tương tự.

Cũng coi như tên Thượng Quan này đã dạy cho hắn một bài học.

Đương nhiên, hắn cũng sẽ giải quyết ổn thỏa chuyện này.

Liễu Như Yên nghe đối phương nói xong, sắc mặt có chút run rẩy, môi nàng cũng không còn chút sắc hồng nào.

Đoạn quá khứ đó, nàng không muốn nhắc đến.

Tuy rằng hiện tại trượng phu có chút chức quan nhỏ, nhưng nàng vẫn sợ người khác nhắc đến đoạn kinh nghiệm đó.

Trước đây, ở nơi đó dường như nàng không sợ hãi, vì bản chất con người vốn là như vậy.

Nhưng khi thoát ly khỏi nơi đó, rồi lại bị gắn mác với cái tên của nơi đó, kinh nghiệm đó giống như một cái tát, mỗi lần đều đánh vào người nàng.

Đặc biệt hiện tại đã có con, nàng cũng sợ sau này con mình sẽ cảm thấy xấu hổ.

Quá nhiều người khi nhìn nàng đều mang ánh mắt không đúng đắn.

Hài tử của nàng hiện tại còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, nàng cũng cố gắng để những chuyện đó không xuất hiện bên cạnh mình, ít ra ngoài hơn.

Chỉ là, người trượng phu mà nàng tìm được, khi đó nàng thích hắn.

Chương 590

Nhưng sau này, nàng mới phát hiện, hắn là một người có dã tâm, chỉ lo cho chuyện của mình, đối với nàng, hắn chỉ coi như không có chuyện gì, những lời đàm tiếu bên ngoài, hắn không hề để tâm.

Nhưng, trong mắt Liễu Như Yên, những điều Thượng Quan không để ý đó, còn khiến nàng đau lòng hơn cả những điều hắn để ý.

Hắn căn bản chỉ coi nàng như một con vật nuôi, chỉ là một kẻ ích kỷ mà thôi.

Những chuyện này, đối với nàng, không chỉ người khác để ý, mà chính nàng cũng để ý.

"Ngươi lui xuống đi.

Chuyện của ngươi, ta sẽ từ từ hỏi sau." Hắn vốn không hiểu rõ lắm về chuyện giữa hai người họ.

Gần đây thì không tiện nhúng tay vào, không có cách nào phái người đi truy sát bên đó.

Nhưng hắn có một số nhân mạch, tai mắt ở các quốc gia khác.

Nếu, Thượng Quan thật sự có thể đạt được địa vị trên triều chính, hắn nhất định sẽ động dụng tất cả sức mạnh, khiến ngươi thân bại danh liệt.

Gọi là từ trên cao té xuống, cũng phải có bản lĩnh đó.

Một ngày làm nô bộc, cả đời sẽ là nô tài.

Thật sự muốn leo lên đầu hắn mà tác oai tác quái ư?

Đó đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Ta có thể dung nhẫn, những kẻ đồng cấp bây giờ đang chống lại

ta, thỉnh thoảng có chút vấp ngã.

Nhưng, điều ta không thể chịu đựng nhất là bị kẻ phản bội leo lên đầu.

Chỉ để chứng minh, chứng minh không bằng mạnh mẽ ư?

Liễu Như Yên hiện tại nghe xong lời của đối phương, liền vội vàng dẫn nhi tử lui xuống rời đi.

Trong lòng nàng hiểu rõ, người trước mắt này quyền thế quá lớn, căn bản không có năng lực phản kháng.

Tâm tư của đối phương, nàng nhìn...

Nàng cũng chỉ là một người phụ nữ phiêu bạt không chốn nương tựa.

Nhưng đối phương chắc chắn không có thiện niệm với nàng và nhi tử.

Dù sao chuyện này cũng liên quan đến Thượng Quan.

Hiện tại xảy ra chuyện giữa họ, dường như cũng cần có một lời giải quyết.

Đối phương hiện tại giữ lại nàng và nhi tử, có lẽ chỉ để uy hiếp Thượng Quan mà thôi.

Nếu Thượng Quan đã đến lúc đó, chắc chắn chỉ có một con đường chết.

Nhưng trong lòng Liễu Như Yên cũng hiểu rõ, nếu kéo dài quá lâu, có lẽ nàng và nhi tử đều sẽ mất mạng.

Nàng phải tìm cách rời khỏi đây, nếu không thì chỉ còn con đường đó mà thôi.

Chỉ là, tâm trạng hiện tại của nàng cũng cảm thấy không còn hy

vọng.

Thượng Quan sẽ không trở về.

Thê tử và hài tử của hắn sau này sẽ có người khác.

Nàng chợt hiểu ra, mình dường như chỉ là một con vật nuôi để đối phương giải khuây những lúc cô tịch.

“Ngươi làm việc cũng khá nhanh nhẹn đấy.

Ngươi tên gì?

Khoảng thời gian này, ngươi cứ ở bên cạnh ta mà làm việc.

Nếu ngươi gây rắc rối cho ta, thì hậu quả của Thượng Quan, chắc ngươi cũng hiểu rõ rồi.” Sở Thanh Hải lúc này nhìn tên nô tài trước mắt, sau đó hỏi tên hắn.

Vì quản gia đã rời đi, trong khoảng thời gian này, hắn đang thiếu một người có thể dùng được.

“Nô tài tên là Vương Hải.

Nô tài nhất định sẽ không làm chủ nhân thất vọng, cũng sẽ xử lý mọi việc thỏa đáng.” (Vương Hải nghĩ:) Bây giờ thật khó khăn mới nắm được cơ hội như vậy, lẽ nào có thể dễ dàng nhìn nó vuột mất trước mắt?

Chương 591

Hiện tại, đại nhân Sở Thanh Hải không có người để sai bảo, mình đại khái cũng hiểu rõ.

Nhưng cái tên này có chút đặc biệt, lại cùng họ với vị quản gia kia.

Mình cảm thấy sau này có lẽ sẽ có chút ảnh hưởng.

Vì vậy, thực ra sau khi nói xong, mình cũng đang nhìn sắc mặt của đại nhân Sở Thanh Hải, sợ đối phương sẽ tức giận.

"Cũng là một cái duyên.

Vậy ngươi cứ ở lại bên cạnh ta trước đi.

Dù sao nhất thời ta cũng không thay đổi được khẩu vị." (Sở Thanh Hải nghĩ:) Vốn dĩ, hắn cũng không tiện giữ người lại, khi cần người thì tìm vài người quen mắt là được.

Hiện tại, hắn cảm thấy người này làm việc cũng thuận lợi hơn một chút.

Khi đó, quản gia cảm thấy khá yên tâm.

Ảnh Tử đã ở bên cạnh ta rất lâu rồi.

Nhưng nếu chỉ có một mình hắn ở bên cạnh, thì cũng được.

Nhưng hiện tại tình huống có chút đặc biệt, hồi trẻ cũng chưa từng có vấn đề như vậy.

Hiện tại, việc sử dụng người khiến ta cảm thấy có chút phiền phức.

Nhưng, người trước mắt này hắn cũng không rõ tâm tư ra sao.

Lại cùng họ.

Có thể trao đổi, nhưng hắn cảm thấy có vấn đề tồn tại.

"Đa tạ đại nhân đã thương yêu." Vương Hải hiện tại nói xong những lời này, liền rời đi.

Hắn cảm thấy tốt, đối phương không tức giận.

Sau đó, hắn có thể hảo hảo phát huy năng lực của mình.

Hy vọng sau này, hắn cũng sẽ là một trợ thủ của đối phương.

Như vậy, hắn cũng có chút bản lĩnh rồi.

Vào lúc này, Trương Phương thực ra cũng đã lẻn vào phòng của Sở Thanh Hải.

Hắn nhìn thấy trên đường có một người phụ nữ dẫn theo con trai, hoảng loạn vội vã đi ra ngoài.

Trương Phương khi nhìn thấy, trong lòng cũng không rõ tình huống thế nào.

Nhưng, xung quanh lại có người, những người lính canh kia dường như đã dẫn đường cho họ đến nơi cần đến rồi.

Thật là một chuyện kỳ lạ.

Nếu chỉ là gia quyến trong vương phủ, hà tất phải hoảng loạn đến thế?

Nhưng, hiện tại nhìn trang phục ăn mặc của họ dường như là dân thường.

Mà dung mạo của người phụ nữ kia lại không hề bình thường, cũng không giống nữ tử mà gia đình bình thường có thể có được.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy một nô tài đi ra, rồi lại thấy một người giống như quản sự.

Mọi người đều đang nghe những lời đó.

Hắn không ở gần, nên đại khái cũng không nghe rõ.

Đã từ trong đó đi ra, vậy Sở Thanh Hải chắc chắn khi đặt chân đến đây cũng đã đi lại xung quanh khu vực này rồi.

Trong khoảng thời gian này, nhìn xem, cũng không xuất hiện vấn đề gì quá lớn.

Nhưng hắn cũng nghe lỏm được một vài chuyện.

Dường như Quan Vũ lần trước đi bắt mấy người kia, có một số người đã trốn thoát.

Khi đó là một mệnh lệnh chết chóc.

Cả ba người đều bị giết.

Chương 592

Nếu không, những người đó vì không giết được ba người kia sau đó mà bỏ trốn.

Xem ra, đó là một quyết định chính xác nha.

Vốn dĩ vì sinh tồn mới làm những chuyện này, lẽ nào lại vì những chuyện này mà không rời đi?

Không, hiện tại, có lẽ cũng có một số chuyện khác.

Ví dụ như đại nhân Sở Thanh Hải hiện tại chắc chắn cảm thấy chuyện này khiến hắn mất mặt, hoặc hắn cảm thấy nhất định không thể bỏ qua dễ dàng.

Hắn nhất định phải giải quyết.

Hay là hắn xem những chuyện này không quan trọng?

Không, nếu đối phương để ý như vậy, thì mình cũng có thể xem thử rốt cuộc là chuyện gì.

Hiện tại, dồn mọi tức giận lên người kẻ đã khiến hắn (Sở Thanh Hải) tức giận.

Như vậy, sẽ có lợi cho chuyện mình đã nói với sư phụ.

Vốn dĩ, hắn (Trương Phương) sợ khi đó mình sẽ chú ý đến những điểm khác, rồi những vấn đề của Thượng Hoàng tộc bị phanh phui.

Sở Thanh Hải vốn dường như rất mẫn cảm với những chuyện này, dường như cũng vẫn luôn điều tra những chuyện này, chỉ là, hắn vẫn chưa thực sự lộ ra mục đích của mình.

Hiện tại, sư phụ có thể nghi ngờ hắn (Sở Thanh Hải).

Trương Phương cảm thấy, trong khoảng thời gian này, sư phụ

chắc chắn đã hiểu rõ về hắn (Sở Thanh Hải) trong những năm qua, cũng có một số điều.

Hiện tại nhìn xem, khả năng rất lớn, cũng có thể trực tiếp sắp xếp như vậy.

Sau khi vào trong, Trương Phương lén lút tiếp cận khu vực trung tâm, đoán rằng Sở Thanh Hải sẽ ở đó.

Hiện tại hắn muốn xem đối phương làm gì đó, rồi quay về nói với sư phụ.

Như vậy, sư phụ trong lòng cũng sẽ không lo lắng nữa.

Xem ra người này thực sự là một sự tồn tại khá quan trọng đối với sư phụ.

Sức độ coi trọng của sư phụ đối với Sở Thanh Hải, hắn đã hiểu.

Cũng có thể thấy chuyện giữa Sở Thanh Hải và Thượng Hoàng tộc gần như là như vậy.

"Chủ tử, người có cảm thấy không quen dùng loại người như vậy không?

Thực ra, tiểu nhân làm những chuyện đó cũng được.

Tuy nhiên, tiểu nhân chỉ ở bên cạnh bảo vệ người, nhưng có những chuyện tiểu nhân cũng có thể nhúng tay vào được." "Nếu người đó tâm tư không thuần khiết, trong khoảng thời gian này, có thể một số chuyện cũng sẽ xảy ra loạn lạc.

Khoảng thời gian này không thể để xảy ra thêm loạn lạc nữa, nếu không sẽ có người để mắt đến ta." Ảnh Tử bắt đầu nói chuyện với chủ nhân của mình, dù sao hiện tại dường như cũng không có ai khác.

Lúc này, Trương Phương cũng nín thở ngưng thần.

Bởi vì ở chỗ sư phụ, mình học được một phương pháp luyện tập

công pháp, chỉ cần đưa pháp thuật vào đan điền, áp chế khí mạch, có thể khiến đối phương không cảm nhận được sự tồn tại của mình, giống như một cây cỏ, hoa lá bình thường vậy, một năng lực thần kỳ.

Đương nhiên, nếu là trong mắt những cường giả tuyệt đối, những thủ đoạn này sẽ bị nhìn thấu trong chốc lát.

Mình vừa vén ngói lên, liền nghe thấy một câu nói như vậy.

Vốn dĩ mình tưởng trong phòng không có ai, không có những người này.

Xem ra việc ra vào đây thực sự không đơn giản.

Trong phủ không chỉ cao thủ khắp nơi, mà còn có những nhân viên bảo vệ dưới lớp phòng ngự nghiêm mật như vậy ư?

Thật đúng là tiếc mệnh.

Trong lòng Trương Phương tuy đang cảm thán chuyện này, nhưng tai hắn vẫn tiếp tục lắng nghe cuộc đối thoại giữa hai người.

“Ta yên tâm khi ngươi làm việc, nhưng hiện tại ngươi không thể xuất hiện ở nơi này.

Nếu ngươi xuất hiện, ta e rằng sẽ không tốt cho cả ta và ngươi.

Tình huống khá đặc biệt.

Thành tích của ngươi không thể để người khác biết.

Chương 593

Ngươi cũng biết, hiện tại có bao nhiêu người đến ngưỡng cửa của ta, ta cũng không rõ lòng chân thật hay giả dối của họ, hoặc họ có nghi ngờ ta không." Dù sao, tâm tư của người khác lúc này là khó lường nhất.

Điều hắn làm, chỉ có thể là làm tốt tất cả những gì có thể.

Sở Thanh Hải hiện tại nói những lời này với Ảnh Tử, là ám chỉ đến thái độ của phe Từ Thừa Tướng đối với hắn.

Khi làm, hắn cảm thấy những người bên kia không có bất kỳ biểu hiện nào, điều này khiến hắn lần này cũng cảm thấy khá vui vẻ.

Hắn đang xem rốt cuộc họ sẽ mang đến bất ngờ gì.

Chuyện về cái Thượng Cổ Bí Cảnh, nếu có chút liên hệ nào với hắn, thì hắn muốn xem thử, rốt cuộc có thể tìm ra liên hệ đó như thế nào.

Vừa đúng lúc, hắn khá tò mò về chuyện vì sao ba tiểu tử kia có thể đi ra từ Hồng Hoang Bí Cảnh.

Luận về võ công, ba tiểu tử đó tuyệt đối không phải người tầm thường (để có thể thoát khỏi Bí Cảnh).

Nhưng nếu nhìn vào võ công của vài người đó, thì chỉ là những nhân vật yếu ớt mà thôi.

Nhưng hắn cũng nói rằng, không có gì đáng ngại lớn.

Chủ yếu là ba vị lão sư kia trước đây có một số động thái khiến hắn kỳ vọng.

Dù sao cũng đã tìm được một cơ hội, hiện tại cơ hội đó cũng

không còn nữa.

Thật khiến người ta đau đầu.

Hắn muốn xé xác Thượng Quan thành vạn mảnh.

Ảnh Tử nghe đại nhân nói xong liền cung kính đáp: "Thực sự, tiểu nhân không hiểu thấu đáo về chuyện này, đã nói sai rồi.

Nhưng việc đại nhân muốn làm, nhất định sẽ thành công.

Còn về chuyện của Thượng Quan, người có thể không cần quá lo lắng, hắn vốn dĩ chỉ là một người mà thôi." Khoảng thời gian này, hắn thấy đại nhân tức giận vì chuyện của kẻ tiểu nhân Thượng Quan đó.

Nhìn hiện tại, không chỉ tốn kém tiền bạc, mà còn có tổn thất về nhân sự.

Vì vậy, đại nhân nhà mình dường như rất tức giận với người đó.

Nhưng, hiện tại không tìm được, cứ nghĩ mãi về những chuyện cũ, trong lòng cũng sẽ không vui vẻ, nên hắn mới phải khuyên nhủ.

Hắn cũng hy vọng tâm trạng của đối phương có thể tốt hơn một chút.

Ảnh Tử hiện tại khi nói chuyện với chủ nhân của mình, cũng có thể hiểu rằng đối phương có một số cân nhắc tồn tại.

Thực ra, hắn cũng không như những gì Sở Thanh Hải nói.

Hắn dường như hoàn toàn chìm đắm trong hận ý đối với Thượng Quan.

Nếu là như vậy, thực ra mức độ yên tâm trong lòng Ảnh Tử tốt hơn trước.

Khi đó, hắn có chút lo lắng, cũng cảm thấy hiện tại trong triều đình, cục diện đang động loạn bất an.

Vào lúc đó, hắn cảm thấy chính là thời kỳ then chốt.

Nếu là Từ Thừa Tướng, cũng không ngừng đến phủ đệ để thăm dò.

Hiện tại nhìn xem, có những chuyện đều không có cách nào sắp xếp theo lẽ thường được nữa.

Quá nhiều lòng người đều đang thay đổi.

Hiện tại, thực ra không có mấy người thực sự đặt vận mệnh của mình lên người khác.

Càng những lúc như vậy, tất cả mọi người, hiện tại, đa số mọi người, đều muốn tranh thủ một chút.

Mạng sống của mình là do chủ nhân ban cho, vì vậy, cả đời mình sẽ trung thành với người.

Tuy nhiên, cả đời mình chỉ tồn tại như một cái bóng, không có cách nào sống trong một thế giới quang minh, dường như cũng là một điều hối tiếc.

Không, hiện tại trong lòng mình cảm thấy cũng khá vui vẻ.

Dù sao, mình đã sống sót, sinh mệnh là điều quý giá nhất.

Nếu, vào thời điểm đó, mình chưa chắc đã có được đãi ngộ như vậy.

Dù sao, là con của tội phạm, bản thân mình lẽ ra phải rời khỏi thế gian này.

Chương 594

Nhưng, đến tận bây giờ, bị đối phương bỏ lại lâu như vậy, trong lòng mình ngoài lời cảm ân ra thì không còn gì khác.

Vì vậy, hiện tại, mình cũng vì đi theo Vương gia lâu ngày, lại được đối phương nuôi lớn trong tình cảnh lòng mang cảm ân.

Đến lúc đó, mình cũng sẽ được đối phương trọng dụng, có một số chuyện cũng có thể làm mà không cần quá nhiều cố kỵ.

Sở Thanh Hải hiện tại cũng hiểu rõ một điểm này.

Vì vậy, khi làm những chuyện đó, hắn cũng không cảm thấy Ảnh Tử có chỗ nào vượt quá giới hạn, khi người này ở bên cạnh hắn.

Thực ra, hắn cảm thấy, mình chỉ là bảo vệ an toàn cho một người mà thôi.

Ngoài ra, thực ra mình còn có những lựa chọn khác.

Nhưng, điều đáng yên tâm nhất là, hiện tại hắn không có con cái.

Con của người khác, nhưng được hắn nuôi lớn, hắn cũng cảm thấy như con của mình vậy.

Chỉ là, nếu nói về tình cảm tồn tại giữa huyết duyên, sẽ có một số điểm khác biệt.

Còn với Ảnh Tử, thì là loại tình cảm bầu bạn tồn tại.

Trong lòng Sở Thanh Hải cũng hiểu rõ điều đó.

“Trong khoảng thời gian này, không chỉ ta, mà ngươi cũng đang lo lắng về chuyện này.

Thực ra, vốn dĩ ngươi không cần phải làm những chuyện này.” “Chỉ cần bảo vệ tốt sự an toàn của ta là được.

Ngươi cứ lo lắng ta có mệt mỏi hay không, làm ơn.

Ta biết ngươi vốn không hứng thú với những chuyện này, đột nhiên lại có hứng thú, ta cũng hiểu rõ.” Sở Thanh Hải đối với vị quản gia kia, hiện tại cũng đã hiểu rõ.

Hiện tại hắn ta đang ở bên ngoài, chắc chắn không có ai thân thuộc.

Nếu làm như vậy, mọi chuyện phải dựa vào những người bên cạnh.

May mắn là tất cả đều trung thành một phần.

Đột nhiên, trong lòng hắn có chút mừng thầm.

Nếu không có những người này tồn tại.

Có thể một số chuyện sẽ không hoàn thành được.

Dù sao, những chuyện của hắn đều cần sự hợp tác trực tiếp.

Và lúc đó, hắn lại không có được điều đó.

Có trợ thủ bên cạnh, từ chỗ có một số chuyện hiện tại, cũng không tệ, không tệ.

Quá nhiều chuyện đều phải đạp lên đầu người khác mà đi lên.

“Trong khoảng thời gian này thì được.

À phải rồi, phía dưới có thể nghe ngóng tin tức gì không?

Ta trực tiếp không làm gì với chuyện Quan Vũ đoạn?

Ba đồ đệ kia đang hỏi ta vấn đề này.

Nếu đối phương không có chút phản ứng nào, thì theo lẽ thường cũng không phù hợp cho lắm.” Hắn cũng không phải chuyện gì cũng không lo lắng.

Trước đây hắn cũng đã giải quyết vấn đề của cấp trên trước rồi.

Trong khoảng thời gian này, học trình của hắn đã được chấp thuận, chắc chắn cũng phải cố gắng làm một số chuyện.

Bất kể những người bên cạnh, rốt cuộc là bị hắn lợi dụng thế nào?

Hay liệu hắn có đáng tin hay không?

Tất cả đều không nằm trong phạm vi quản hạt của hắn.

Nhưng, nếu đi cầu người làm việc, những chuyện này đều phải làm tốt, vì vậy mới hơi thả lỏng một chút.

“Ba vị trưởng lão dường như có hai vị rất quan tâm đến chuyện hiện tại.

Chương 595

Ta thấy có người xuống núi để thu thập tin tức rồi.

Nhưng không ổn, mấy đệ tử kia không xuất hiện.

Còn ba người kia, không biết vì sao lại được những người khác nói ra.

Có lẽ là vì Bí Cảnh.

Trên người ba người đó, chắc mọi người cũng muốn biết một số chuyện.

Ta không tin trên vấn đề này, các võ lâm nhân sĩ khác lại không hứng thú." Ảnh Tử hiện tại nghe thấy chủ nhân nhà mình nói những lời này xong, liền nói ra một cách nghĩ.

Giống như loại người tu luyện võ công, nhưng lại không phải vì mưu quan, cũng không vì mưu tài.

Vậy thì, nếu làm xuất sắc nhiệm vụ hiện tại, khó có được, sẽ xuất hiện một loại hiện tượng si mê võ công.

Nếu là như vậy, mọi người sẽ đi đến Hồng Hoang Bí Cảnh, tìm kiếm những thứ mình muốn.

Và vào lúc đó, ba người kia đều đã đi một lần rồi, khó tránh khỏi sẽ đi lần thứ hai.

Có lẽ cũng có thể mang họ ra.

Không ít người một lòng tu luyện võ công đến một mức bình tĩnh, không có cách nào đột phá nữa.

Vào thời khắc mấu chốt như vậy, ba người đó càng trở nên vô cùng quan trọng.

Về điểm thứ hai, Sở Thanh Hải sau khi nghe xong những chuyện này, trong lòng đại khái cũng đã hiểu rõ cách nghĩ của đối phương.

Cũng không trách, quả thực như vậy.

Nếu trên chuyện này mà không hề nhận ra, thì thật là quá ngốc nghếch.

Cũng có khả năng, thực ra, trên chuyện này không có cách nào cân nhắc nhiều như vậy, phải không.

"Đúng vậy, ta đã thiếu cân nhắc quá nhiều về chuyện này.

Nếu lần này, ta có thể xử lý tốt chuyện này, thì theo cách ta nhìn hiện tại, cũng là một chuyện tốt.

Ba người đó vốn khiến ta phải e dè lắng nghe.

Trong lòng ta đột nhiên có một ý nghĩ khác: nếu để cho võ lâm nhân sĩ thiên hạ đều biết, rằng có một con đường khác để kinh doanh Hồng Hoang Bí Cảnh, có lẽ, cũng không cần phải chết, e rằng tất cả mọi người đều sẽ đỏ mắt muốn xông vào đó phải không?" Sau đó, đôi mắt dài hẹp của hắn cũng nheo lại.

Sở Thanh Hải cũng bắt đầu suy tính đối sách.

Hiện tại có một cách tốt hơn để giải quyết vấn đề hắn đang gặp phải.

Đương nhiên, tâm trạng của hắn cũng không tệ.

Khi nhìn những chuyện này hiện tại, dù sao, loại chuyện này thực ra chỉ cần phái phân thân ra là được.

Nhưng có một điều khá nguy hiểm: danh tiếng trong môn phái, trên thực tế có rất nhiều trợ thủ.

Nếu mạo hiểm đối kháng với thế lực, những võ lâm cao thủ khác, gia đình của họ, cũng sẽ là một động lực để người ta tự yêu mình.

Còn về việc đích thân đi chỉ đạo những chuyện này, hiện tại hắn nhìn thấy cũng sẽ xuất hiện một số phiền phức không tốt, không nằm trong phạm vi cân nhắc của hắn nữa.

Vì vậy, hiện tại, cần làm mơ hồ một số định nghĩa thân phận, để khi người khác làm, họ như bị ma ám vậy.

Như vậy, mới có thể dẫn dụ hứng thú của người thiên hạ.

Vốn dĩ, hắn làm chuyện này cũng không cần phải làm lâu đến vậy.

Nhưng mấy người kia hết lần này đến lần khác khiêu chiến giới hạn của hắn, không ngừng phá hoại những chuyện hắn muốn làm.

Như vậy, còn có lý do gì để hắn tiếp tục sống sót chứ?

Đây cũng là suy nghĩ chân thật nhất sâu trong nội tâm Sở Thanh Hải lúc này.

Vào lúc này, Trương Phương trên mái ngói, khi nghe thấy những lời trong phòng, trong lòng bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Hóa ra, trong danh sách tử vong của những người này, có ba người kia, và Chúc Dung, Lục Áp.

Trong lòng hắn hiểu rõ điều đó.

Khi đó, hắn chắc chắn có hứng thú với tâm lý của mình, hoặc là ba người đó, một trong số đó có thể.

Chương 596

Nhưng những chuyện hiện tại, cũng khiến mình hiểu ra rằng đã sai rồi.

Ở đó chỉ cần một mạng người thôi.

Để cả ba người, tất cả sinh mạng của họ giống như những người đó.

Hắn cảm thấy "nhổ cỏ tận gốc" mới là thủ đoạn an toàn nhất.

Không biết ai sẽ bị loại trừ?

Trương Phương hiện tại cảm thấy sự ác hóa này, cũng đúng thôi.

Dù sao, ba người đó với những người này không có quá nhiều ràng buộc tình cảm, cũng sẽ không có tranh chấp lợi ích.

Trong tình huống hiện tại, hắn cảm thấy, trong tình cảnh không quen biết nhau, làm như vậy cũng là cách nghĩ của người bình thường.

Huống hồ, hắn cảm thấy, dưới tay Sở Thanh Hải, cũng đã đoán được không ít người đã chết.

Hắn mới có thể leo lên vị trí hiện tại.

Ảnh Tử bên cạnh cùng những thị vệ xung quanh, chắc cũng đã lập không ít công lao.

Nhìn những người này đều là những người trung thành, nếu không thì cũng sẽ không giúp Sở Thanh Hải hoàn thành những đại sự này.

Một người như vậy, lại có người đi theo giúp đỡ, thật khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng những chuyện này cũng không có cách nào cân nhắc chu

toàn.

Tính cách con người không giống nhau, con đường lựa chọn cũng không giống nhau.

Đạo không hợp thì không cùng mưu.

Có lẽ, hắn đã tìm được những người chí đồng đạo hợp, vì vậy trên đường đi mới thuận buồm xuôi gió.

Nhưng, hiện tại thì có quá nhiều hiểm trở.

Khi nghe những lời trong phòng, mình cũng có thể hiểu một số chuyện.

Chắc chắn cũng sẽ có vấn đề.

Vì vậy, nhất định phải đưa chuyện tu luyện lên hàng đầu.

Hèn chi, sư phụ khi đó đã nói, bất kể thế nào, cũng phải khổ công trên chuyện tu luyện.

Nhưng mình lại không cho là vậy.

Nếu có thể điều tra rõ ràng một số chuyện hiện tại, thì cũng là một chuyện tốt.

Mình cảm thấy cả hai phương diện đều khá quan trọng.

Nhưng hiện tại nghe thấy những lời thảo luận của kẻ địch này, mình mới bắt đầu trong lòng thực sự phải nghĩ.

Nếu ngay cả năng lực cũng không có, thì những chuyện này, đối với mình, cũng chỉ là một vấn đề nhỏ mà thôi.

Mình biết, đó cũng chỉ là tin tức.

Không có cách nào xử lý bất kỳ chuyện gì.

“Nếu có thể cung cấp cho người một vài ý tưởng, đó cũng là một tác dụng của tiểu nhân rồi.

Nếu đại nhân có thể, nếu tiểu nhân có thể giúp được người, tiểu nhân cũng sẽ cố gắng hết sức.” Ảnh Tử khi nghe những lời của Sở Thanh Hải, trong lòng khá vui vẻ.

Thực ra, hắn vẫn luôn là một cái đầu gỗ, cảm thấy nhiều chuyện cũng không giúp được gì.

Nhưng hiện tại nghe đối phương nói những lời này mang ý khen ngợi.

Trong lòng hiện tại, không khỏi có chút cảm giác vui vẻ.

“Ngươi cũng đừng tự ti nữa.

Tài năng của ngươi bị hạn chế, chưa từng để người khác bàn tán nhiều về mình.

Khoảng thời gian này có thể cùng ta nói chuyện tâm tình thật tốt.

Ta lại không phát hiện ra, thực ra năng lực động sát của ngươi rất mạnh.

Chương 597

Những chuyện ta không nhìn rõ, ngươi có thể nhìn rõ, lúc nào cũng có thể đưa ra gợi ý cho ta." Dù thế nào, Ảnh Tử đối với hắn là một sự tồn tại khá yên tâm.

Sự tồn tại của Ảnh Tử cũng giống như Vương quản gia, đều ở bên cạnh hắn trong thời gian khá lâu.

Hiện tại, việc hắn dốc hết tình cảm, có những sự hy sinh, đều được Sở Thanh Hải nhìn thấy.

Khó có thể xuất hiện hành động phản bội.

Hiện tại, những người dưới quyền kia đều bị lợi lộc làm mờ mắt, vì một mục đích nào đó rồi mới làm việc.

Những người đó về bản chất, nhìn thì thực ra cũng gần giống loại người như Thượng Quan.

Hiện tại, một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng.

Hắn bắt đầu dần dần nghi ngờ những người xung quanh.

Không phải có người đã cài cắm một số gián điệp sao?

Vì vậy, hắn đã sắp xếp một số thủ đoạn sau này, giao cho những người quen thuộc và đáng tin cậy.

Nếu không thì cũng không lỗ.

Cứ để quản gia đi, cũng có thể loại bỏ những kẻ khác.

Dù sao hiện tại dùng hắn cũng khá thuận tay.

Nhưng, hiện tại khi làm những chuyện này, hắn cũng bắt đầu điều động những người thân tín bên cạnh.

Không gì khác ngoài việc trong lòng hắn đã bắt đầu nảy sinh trạng thái không tin tưởng những người xung quanh.

Nếu như vậy, hắn sợ những chuyện sau này sẽ bị trì hoãn.

Vì vậy, những người bên cạnh, đối với những dũng giả không quen thuộc hiện tại?

Thực ra không đặc biệt thuận tay chút nào.

Khi làm việc, ta cũng sẽ cân nhắc kỹ lưỡng một chút, khá tốn trí óc.

Đã lâu rồi ta không cần phải suy nghĩ về một người như vậy.

Đáng để nghiêm túc suy nghĩ, cũng chỉ là những người cùng cấp bậc quan vị.

Sự tồn tại của họ thực sự là một nguy hiểm đối với ta.

Vì vậy, trên chuyện này ta vẫn luôn rất thận trọng cân nhắc, không có ai chuyên tâm xử lý, không cân nhắc quá nhiều chuyện.

Thượng Quan thật sự hại người không ít, khiến ta đối với quá nhiều người xung quanh đều bắt đầu có cảnh giác.

Ta lại cảm thấy là chuyện tốt.

Bởi vì ta cảm thấy đã lâu rồi mình không bắt đầu nghiêm túc cân nhắc những chuyện xung quanh.

“Thượng Quan tuy là kẻ hại người, nhưng cũng có chút giúp đỡ ta.

Không thể đánh đồng mọi chuyện được.

Nếu hắn thật sự uy hiếp ta, có thể giữ lại.

Gần đây ta cũng chú ý một số động thái.

Những người dưới kia muốn đi làm việc, nhưng khó tránh khỏi có một số người vì tiền hoặc...” “Trong chốc lát đã khiến ta đạt được

mục đích đó, thật tốt.

Có những lúc thời gian tốt đẹp trôi qua nhanh chóng, nếu không nắm bắt được, tất cả đều sẽ thoáng qua mà biến mất.

Ta ở vị trí này cũng luôn bấp bênh, chưa có lúc nào thực sự an ổn.

Trong lòng ta cũng đang cân nhắc." Trong phòng, hắn đột nhiên không còn quá nhiều lòng tin vào tên thuộc hạ họ Vương vừa nhậm chức kia.

Hắn cảm thấy người mình tin tưởng, cảm thấy không tệ, đã giao cho một nhiệm vụ.

Hắn đã cho Vương Hải mặt mũi, nhưng chuyện lại không diễn ra như vậy.

Hiện tại, nếu đi phản ánh một số vấn đề như thế, có lẽ không dễ làm.

"Kể từ khi chủ nhân hiện tại có đối sách, đã có thể thực hiện được, nằm trong sự nắm giữ của người, tiểu nhân cũng không cần lo lắng quá nhiều.

Chương 598

Tình hình hiện tại không tốt lắm, nhưng những chuyện đó tiểu nhân cũng đều cân nhắc rồi.

Nếu muốn xử lý, cũng phải kịp thời.

Từ Thừa Tướng bên kia khá tin tưởng người, chỉ cần trên những chuyện này không có bất kỳ sự thiếu tôn trọng nào, tiểu nhân có thể ứng phó được." Mình biết khoảng thời gian này bên cạnh chủ nhân cũng thiếu một số người.

Nếu có những người đó, mình cảm thấy cũng không đủ như vậy.

Đặc biệt là khi tham gia vào những lúc then chốt thì khá ít.

Hiện tại chủ nhân khen ngợi mình một chút, nên mình trong lòng vui vẻ.

Nhưng cũng không thể nói chuyện gì cũng quá xa vời được?

Dù sao, mình cũng có một số kinh nghiệm từ trước, không phải không phong phú.

Hắn đã có ý tưởng, sẽ thực hiện.

Việc tiến triển đến mức đó cũng không dễ dàng.

Thực ra, ngầm dưới, mình cũng là bạn tốt của quản gia Vương.

Những lời này cũng là thấy đối phương vất vả cống hiến, mới nói ra như vậy, chứ không phải khoa trương nói chuyện kỳ lạ.

"Khá khó có được.

Chỉ là không có cách nào mang ngươi ra ngoài.

Nếu có cơ hội, ta khi đạt được vị trí đó, nhất định sẽ để ngươi

dùng thân phận mới xuất hiện bên cạnh ta." "Sẽ không để ngươi tồn tại theo cách như vậy nữa." Khi nghe đối phương nói những lời này, trong nội tâm Ảnh Tử, tâm tư có chút dao động.

Ảnh Tử bên cạnh, tình cảm đối với hắn là thuần khiết nhất, không giống quản gia, có chút tư tình riêng tư.

Vì vậy, hắn vẫn luôn thuộc loại bạn bè thân thiết, cũng có một số điều cảm thấy nên đối tốt với hắn.

"Không sao đâu, thực ra hiện tại tiểu nhân đã hiểu ra rồi.

Không có cơ hội cũng không sao.

Chủ yếu là có thể ở bên cạnh chủ nhân mà làm việc, tiểu nhân cam tâm tình nguyện.

Không để chủ nhân phải phiền lòng." Nghe Sở Thanh Hải nói những lời này, Ảnh Tử trong lòng khá cảm động.

Hắn biết chủ nhân không bạc đãi mình.

Ngoài một điểm đó ra, cơ bản hiện tại hắn có tất cả mọi thứ bên cạnh.

Võ công cũng được chủ nhân cho người đi dạy.

Hắn không sinh ra đã có thiên phú như vậy, nhưng cũng phải có cơ hội.

Hắn nhìn thấy, xung quanh có quá nhiều người giống mình, vận mệnh không có được một cơ hội nào.

Ngay cả việc sống thoi thóp hiện tại, ở cái tuổi này, nhưng cũng có thể vì một số biến loạn hoặc những chuyện khác mà không có thuật phòng thân, không có ai chứng minh, bảo vệ tốt.

Một điểm này khá đáng tiếc.

Hiện tại, nhìn một chút, hắn cảm thấy mình sống khá may mắn.

Vì vậy, hắn đều đi xem những điều đó.

Sẽ cảm thấy tốt hơn những điều hối tiếc trước đây.

Có phải hiện tại chủ nhân không nói với mình về đề tài trên tẩm thất của Quan Vũ không?

Điều này khiến mình cảm thấy thực ra đi theo người cũng là một sự lựa chọn tốt.

Nếu là như vậy, lại có chỗ nào cảm thấy không cam tâm chứ?

"Đứa trẻ này yêu cầu thực sự quá ít.

Điều này khiến ta cũng không biết sau này nếu có cách hay, nên sắp xếp như thế nào.

Hiện tại ta cũng không hiểu rõ lắm.

Để sau này đi.

Chương 599

Nếu ta có thể đạt được vị trí đó, tự nhiên sẽ có cách để nhắc nhở ngươi.” Sở Thanh Hải nghe thấy những lời đó của đối phương, đồng thời hắn cũng cảm thấy tâm tư thật sự quá đơn thuần.

Nếu không phải một lòng một dạ ở bên cạnh hắn, vì hắn mà làm việc, thì ngoài việc phản ánh ra, thân phận của Ảnh Tử lại không thấy ánh sáng, người khác cũng không thể điều tra ra, lại cũng đã bảo vệ an toàn cho hắn.

Nếu thật sự để hắn ra ngoài ánh sáng, có lẽ những chuyện trước đây hắn đã làm sẽ dẫn đến một số kẻ thù.

Những chuyện này tạm thời không bàn đến, nhưng trong lòng hắn thực sự cảm thấy một người trung thành, một thuộc hạ như vậy, tự nhiên phải đối đãi thật tốt.

Lúc này, Trương Phương trên mái ngói, khi nghe những lời trong phòng, thực ra trong lòng không còn ham muốn nghe tiếp nữa.

Trong lòng hắn đã có một vấn đề ăn sâu bén rễ.

Đối phương (Sở Thanh Hải) đã dùng nhiều người trung thành như vậy, nhưng lại không thỏa mãn với vị trí như thế.

Nếu là hoàng vị, hiện tại đáng lẽ phải tranh đoạt, lại không đi tham gia.

Rốt cuộc là vì lý do gì?

Hắn vẫn chưa làm rõ.

Sư phụ đã dặn khi đó hãy nghe thêm một số chuyện khác.

Có lẽ mình có thể ở lại đây thêm hai ngày nữa.

Dù sao, khi đó xuống núi cũng khá sớm.

Hắn đã ở lại địa phương đó, sau đó đại khái cũng đã hiểu rõ tình hình xung quanh.

Hiện tại nghe những lời trong phòng có chút quá mức tình cảm, vì những cảm xúc chất chứa đó, đối với mình, không có tác dụng.

Khi đó, mình đến muộn một chút cũng không sao, cảm thấy không có gì đáng ngại lớn.

Có lẽ mình cảm thấy tuy Sở Thanh Hải cá nhân đối với hai người đều là một sự tồn tại có tính uy hiếp.

Nhưng, mức độ uy hiếp, nếu nhìn thì, hẳn sẽ không đặc biệt lớn.

Vì vậy, đối phương mới nói những lời này với hắn.

Nhưng, hiện tại nhìn xem, trên người cá nhân Sở Thanh Hải ẩn chứa bí mật hẳn là rất nhiều.

Hoặc là những chuyện mình không biết, có lẽ khi về nói với sư phụ, người cũng sẽ kinh ngạc.

"Được rồi, bây giờ không nói với ngươi nhiều nữa.

Ta biết, ngươi rất quan tâm đến những chuyện của ta.

Nếu có cơ hội, nhất định sẽ giúp ngươi sắp xếp thật tốt.

Đương nhiên, cũng phải sau khi đại sự của ta thành công.

Nếu những chuyện này không thành công, e rằng mọi người đều sẽ xong đời.

Khi đó, nếu ngươi có chỗ nào tốt hơn, cứ đi thẳng đi, không cần ở lại với ta." Đối mặt với sự thẳng thắn và trung thực mà Ảnh Tử dành cho hắn, bất kể thế nào, những cảm xúc động lòng trong lòng Sở Thanh Hải vẫn tồn tại.

Nhiều năm như vậy, đối phương đã ở bên cạnh, làm sao có thể không có một chút tình cảm nào chứ?

Hiện tại, gặp phải tình huống như vậy, cũng chỉ có thể nói là may mắn.

Có thể gặp được một người bạn đồng hành như vậy, giúp đỡ hắn làm việc.

Những chuyện hắn làm cũng sẽ được Ảnh Tử bên cạnh ủng hộ.

Tuy nhiên, hắn cũng đã ban cho Ảnh Tử một số ân huệ tồn tại, nhưng những điều đó đối với Ảnh Tử mà nói, với những điều kiện dự trữ hiện có, thì có thể giúp được.

Ở giai đoạn hiện tại, hắn cũng không để Ảnh Tử phải hy sinh quá nhiều.

Nhưng, trong lòng hắn hiểu rõ, Ảnh Tử đã cống hiến gần như tất cả nửa đời người cho hắn.

Sở Thanh Hải không phải là loại người có tam quan không chính trực.

Chỉ là, trong cuộc đời hắn, thực sự đã trải qua quá nhiều sự phản bội và phụ bạc.

Lòng hắn rắn như sắt đá.

Hắn biết sau khi làm việc có thể chỉ là phí công vô ích.

Chương 600

Những thay đổi, cũng đã dần dần hình thành thế lực của mình.

Dùng cách này, những chuyện mà Quan Vũ gặp phải, cũng không còn xảy ra với hắn nữa.

Hắn cảm thấy, khi đó đã đưa ra một lựa chọn chính xác.

Hiện tại nhìn xem, mọi người dường như cũng không có quá nhiều ý kiến về hắn.

Khi đó hắn đã ngụy trang, nếu nhìn thì khá thành công.

Những người khác, cũng không hề cảm thấy có vấn đề gì trong chuyện của hắn.

Nếu theo cách này, thực ra, chuyện của hắn cũng có thể được giải quyết.

"Chủ nhân, người nói gì?

Kể từ khi đã tốt rồi, giữa tiểu nhân và người có biết bao kỷ niệm, làm sao có thể dễ dàng bỏ rơi một người được?

Nếu lần này chuyện thật sự không có cách nào làm tốt." "Vậy tiểu nhân cũng sẽ không một mình ở lại thế giới này.

Dù sao cũng phải cùng chủ nhân đi." Ảnh Tử hiện tại cũng nghe ra trong lời nói và ngữ khí tiếp theo của Sở Thanh Hải, mang theo cảm giác mệt mỏi.

Vì vậy, khi nói những lời này, dường như mang theo ý vị của sự nản lòng.

Điều này không phù hợp với chủ nhân khí phách hăng hái, đầy dã tâm mà hắn từng thấy.

Liên tưởng đến tất cả những gì gần đây xảy ra bên cạnh chủ nhân, đôi mắt đen của hắn cũng trầm xuống.

Hắn thà rằng chủ nhân của mình giống như những người bên ngoài, cảm giác như một kẻ xấu xa, xuất hiện để nói chuyện, sau đó làm một số chuyện, chứ không muốn đối phương hiện tại ở trong trạng thái suy đồi như vậy.

Tất cả đều vì kẻ tên Thượng Quan đó!

"Được rồi, không nói chuyện này nữa.

Ta hiện tại bắt đầu tâm tư cũng trở nên mềm yếu rồi.

Nếu không như vậy, ta làm sao đối phó với những chuyện tiếp theo đây?

Hiện tại đêm đã khuya.

Chuyện của Quan Vũ và Thượng Quan, cứ tạm gác lại đã, không vội.

Ta sẽ thư giãn một chút.

Xem ra Từ Thừa Tướng bên kia, ngày mai sẽ mang đến cho ta một số tin tức.

Nhiều ngày rồi, những gì cần chuẩn bị hắn cũng đã chuẩn bị xong rồi." Khi xử lý những chuyện này, hắn có chút quá vội vàng.

Trong lòng Sở Thanh Hải cũng hiểu rõ.

Khi đó, hắn muốn Thượng Quan phải nếm trải tư vị của sự phản bội.

Lâu như vậy rồi, muốn làm việc, không có lúc nào không làm được.

Hiện tại, hắn lại phải chịu một thiệt thòi ấm ức.

Trong lòng hắn tuy không cam tâm, nhưng khoảng cách thực sự quá xa, không thể khống chế được.

Đến lúc đó, hắn cũng chỉ có thể thản nhiên đối mặt mà thôi.

"Nếu lúc đó, ta ra tay trước để làm một số chuyện, thì sẽ khiến người khác cảm thấy ta không thể đợi được, cũng không tốt lắm.

Đã ở vị trí cao, nếu có thể giữ vững được, thì trước tiên đừng vội dao động thì hơn." Sở Thanh Hải cùng Ảnh Tử đang nói về một số quan điểm của phái Từ Thừa Tướng.

Sau đó, chủ đề cũng nên kết thúc rồi.

Lúc này Trương Phương cũng cảm giác chủ đề sắp kết thúc, liền nhẹ nhàng đậy tấm ngói lại, tức khắc rời khỏi phòng.

Bất kể thế nào, hiện tại hắn cũng đã thu thập được rất nhiều tin tức.

Trước đây, Sở Thanh Hải đối với hắn là một sự tồn tại nửa xa lạ.

Hắn biết người này không có ý tốt với mình, nhưng, khi thấy đối phương chuyên tâm làm những chuyện đó, hắn không tiếp cận.

Không, nhìn xem, người tên Ảnh Tử đó vẫn luôn ở bên cạnh Sở Thanh Hải.

Chương 601

Hắn (Trương Phương) nhận ra, Ảnh Tử này, là một nhân vật khá lợi hại.

Ước chừng về thân thủ, cũng không tệ.

Nếu không, một người quý trọng mạng sống như Sở Thanh Hải, lại sẽ nói chuyện tâm tình với đối phương sao?

Có thể thấy, một nhân vật giống nô tài như vậy, trong lòng Sở Thanh Hải, cũng là một sự tồn tại không hề tầm thường.

Mình tuy không giao đấu với đối phương (Ảnh Tử), nhưng, khi nghe ngữ khí và nội dung lời nói, đoán chừng hắn cũng mỗi ngày đều ở trong trạng thái tu luyện.

Nhưng có một số điều phù hợp với chuyện của mình.

Hắn có chút cảm giác đáng tiếc trong lòng.

Khi ở trên mái nhà, nhìn đối phương đang đeo mặt nạ, trên người cũng khoác áo choàng đen, không thấy rõ dung mạo của đối phương.

Vả lại, nghe tiếng nói chuyện giữa họ, thực ra, những điều này cũng có thể ngụy trang.

Đối với người luyện võ lâu năm, tìm một cách thức để làm vậy chỉ là chuyện nhỏ.

Mình cũng vậy, cơ bản đều ở trong quá trình huấn luyện mỗi ngày theo sự sắp xếp của sư phụ.

Những chuyện khác, sư phụ đều không cho mình đi.

Trước đây, mình có chút hiểu lầm về chuyện này.

Hiện tại thì trong lòng cũng đã hiểu rõ.

Lời của sư phụ, đối với những tâm tư khổ cực đó, hiện tại mình thực sự có thể cảm nhận được.

Khi đó, mình thực sự hiểu quá ít về thế giới bên ngoài.

Người như Sở Thanh Hải, tâm tư đã nhiều như vậy, đừng nói đến những người khác.

Khi đó, từ miệng sư phụ, mình có thể cảm nhận được, những người đó khi đó, không chỉ có những người này.

Những chuyện mình phải đối mặt, là một cảnh tượng không thể tưởng tượng được.

Trương Phương hiện tại khi nhìn thấy ám vệ thân cận của đối phương (Ảnh Tử), sự tồn tại của Ảnh Tử khiến hắn càng thêm cảm kích sư phụ.

Nếu không phải sư phụ thúc giục, hiện tại mình cũng không có cách nào tiếp cận, nghe họ nói chuyện.

Trước đây, khi còn nhỏ, không hiểu chuyện, mình đã trách cứ sư phụ, chỉ bắt mình tu luyện, dường như không coi mình là một con người.

Không có giao lưu tình cảm.

Hiện tại, trong lòng hắn đại khái cũng có chút cảm nhận rồi.

Nếu khi đó sư phụ không làm như vậy với mình, thì trong khoảng thời gian sau này, dù có giao lưu tình cảm, mình cũng chỉ có một con đường chết mà thôi.

Trước sức mạnh tuyệt đối, mình sẽ chỉ là một kẻ vô dụng tồn tại trong Hồng Hoang Bí Cảnh.

Nếu không như vậy, có lẽ mình ngay cả một lời an ủi của đối phương cũng không có được.

Như vậy, biết được kẻ thù là ai thì có ích gì chứ?

Như vậy, mình sẽ chỉ là một món đồ chơi trong tay đối phương mà thôi.

Dù sao Thượng Hoàng tộc đã suy tàn lâu rồi.

Nếu thật sự trên thế giới này chỉ có một người, một sự tồn tại của Thượng Hoàng tộc, thì một mình hắn làm sao có thể địch lại hàng trăm vạn hùng sư?

Hiện tại, mình cũng có thể cảm nhận được, dã tâm và dục vọng của con người là vô tận.

Nếu, trăm năm cơ nghiệp của Thượng Hoàng tộc vẫn còn tồn tại, vẫn ở vị trí đó, có lẽ, những người này trong lòng sẽ có cảm nhận, cũng không dám làm càn.

Trong lòng con người, thực ra, đối với những cường giả hiện tại, có một loại kính sợ.

Nhưng nếu cường giả trở nên cô lập không có ai giúp đỡ, tà niệm sẽ xuất hiện.

Khi đi, không có được tốt đẹp như vậy.

Hắn cũng không hy vọng những người xung quanh sẽ tốt hơn mình.

Một khi ý niệm như vậy xuất hiện, bất kể là ai, đều không thể xóa bỏ được.

Chương 602

Chuyện ngày hôm nay, khiến mình cũng hoàn toàn hiểu rõ sự hiểm ác của lòng người.

Nhưng, trong lòng mình, cũng có thể cảm nhận được, tuy Sở Thanh Hải đang bị tam quan méo mó.

Mối quan hệ giữa họ sưởi ấm lẫn nhau.

Tuy không ghen tị, nhưng điều đó cũng khiến Sở Thanh Hải hiểu ra vài điều.

Sở Thanh Hải đúng là một kẻ khá độc ác, đã đem một vài thứ có vẻ tươi sáng đến cho kẻ khác.

Những kẻ đó, vì lòng biết ơn, đã cùng nhau làm những chuyện xấu, cứ ngỡ là báo ân, không hề sai trái.

Nhưng thực chất, điều đó gây hại đến lợi ích của đa số.

Trong lòng hắn, loại ý niệm đó chỉ là một sự chấp niệm, một thành kiến, chỉ chịu trách nhiệm với một người mà không phải tất cả.

Loại ý niệm đó, giờ đây nhìn lại, quả thực khá ích kỷ.

Nhưng một phần trong số đó lại tồn tại chân thật, cần phải tiếp xúc, phải ứng phó với những biến hóa ấy.

Hiện tại, mọi chuyện cũng không thể diễn biến theo ý muốn.

Nếu những người đó đều có tính tự giác thì giờ đây, đâu cần ai phải đứng ra tuyên bố chính nghĩa.

Trong lòng Sở Thanh Hải giờ đây cũng có chút cảm giác kỳ lạ.

Tối nay, hắn luôn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng nhất thời lại không thể nói rõ cảm giác ấy.

Hắn vừa cùng Ảnh Tử tiếp tục trải qua một chuyện, trong khoảng thời gian trước đó, hắn tỉ mỉ suy nghĩ, ở nhà cũng chưa từng cùng Ảnh Tử trải lòng nói chuyện nhiều như vậy, cũng không rõ trong lòng đối phương, loại tồn tại chỉ đạo trước đây có ân huệ gì với hắn.

Thế nên, hiện tại, đối xử tốt với Ảnh Tử, có thể cũng xuất phát từ một phương diện nguyên nhân nào đó, nhưng đối với việc đối phương có thể vì hắn đến mức độ ấy, hắn chưa từng nghĩ tới.

Có lẽ hiện tại, vì một lần Ảnh Tử thành thật đối diện với hắn, khiến trong lòng hắn có một loại cảm giác kỳ lạ khác, dường như cũng giống như những gì hắn trải qua, khiến hắn cảm thấy tâm thái đang thay đổi liên tục.

Nhưng, giờ đây, hắn luôn cảm thấy môi trường xung quanh có vấn đề, song nếu bảo hắn chỉ ra cụ thể thì cũng không biết là ở chỗ nào.

Dù sao hiện tại hắn cũng đang ở trong cuộc đấu tranh cấp bách, việc tu luyện võ công có thể sẽ bị phân tâm bởi những chuyện này, đối với cảm thụ mà nói thì có chút thiếu sót.

Trong nhiều trường hợp, khi rảnh rỗi, có lẽ hắn cũng có ý thức tự vệ mạnh mẽ hơn một chút, sẽ đi tu luyện, nhưng hắn rõ năng lực của mình, đối với Ảnh Tử thì đó chỉ là chuyện không đáng nhắc tới.

Dù sao, việc chuyên tâm tu luyện võ công, bây giờ nhìn lại, kỳ thực hắn cũng chỉ là kẻ nghiệp dư mà thôi.

Hiện tại, bên cạnh hắn cũng có nhiều cao thủ võ lâm như vậy.

Thông thường sẽ không xảy ra chuyện gì, phải đợi đến khi thật sự thành đại sư, nếu thật sự có vấn đề thì hẳng tính toán nên làm gì?

Có lẽ cũng được.

Có lẽ đã suy nghĩ nhiều quá chăng?

Dù sao Ảnh Tử vẫn đang ở bên cạnh, nếu thật sự có người hay sự việc nào đó tiếp cận hắn.

E rằng đối phương đã sớm nhận ra rồi, có lẽ vì chuyện của Thượng Quan, trong khoảng thời gian này, hắn biết rõ, trong việc xử lý công việc có chút căng thẳng, luôn trong trạng thái khá lo lắng.

Điều đó cũng khiến hiện tại hắn không mấy tin tưởng vào người và vật xung quanh, thế nên trong tình huống này, lòng hắn cũng mang theo chút nghi ngờ.

Khi nghĩ về những chuyện đó, hắn cảm thấy trong lòng không dễ chịu.

Nhiều chuyện như vậy, nếu bảo hắn nhìn vào, quá nhiều điều đều khiến hắn cảm thấy có vấn đề.

Sở Thanh Hải giờ đây lắc lắc đầu, sau đó vội vàng đi nghỉ.

Trong lòng hắn rõ ràng, đợi đến ngày mai, sẽ có một trận chiến khó khăn phải đánh.

Chuyện bên Bí Cảnh, bất kể thế nào, hắn cảm thấy, Từ Thừa Tướng bên đó cũng nên đưa ra một lời giải thích.

Hắn cũng có năng lực, cảm thấy bên đó cũng không phải loại người dễ bị bắt nạt.

Hiện tại quả thực cần lợi dụng tài nguyên của đối phương.

Trước đó, có lẽ thừa tướng cũng đã đưa cành ô liu cho hắn.

Thế nên, xem ra, những chuyện của đối phương có ích cho hắn.

Vì vậy, hiện tại, hãy thử xem trước.

Chương 603

Còn về việc rốt cuộc có năng lực hay không?

Sau khi xem xét, rốt cuộc sẽ làm gì?

Hay là chuyện về Hồng Hoang Bí Cảnh của Quan Vũ, rốt cuộc hắn đã hiểu biết được bao nhiêu?

Ngoài ra, còn có thể mang lại bao nhiêu điều mới mẻ và thú vị nữa.

Tất cả đều nằm ngoài dự đoán của hắn.

Bao nhiêu năm rồi, hắn hoảng loạn tìm kiếm một số tài liệu, hoặc điều tra.

Một số người cơ bản đã trở thành hàng trăm, hàng ngàn.

Đối với sự hiểu biết về Hồng Hoang Bí Cảnh, Sở Thanh Hải tin rằng hắn hiểu biết nhiều hơn bất kỳ ai.

Từ Thừa Tướng tuy có chút năng lực động sát.

Có thể thấy sự phát triển và đặc điểm của một số sự vật, nhưng thực ra, hiện tại, chỉ cần là người có tâm trong việc này đều sẽ phát hiện ra sự thật này, có một số bí mật đang tồn tại.

Nhưng, làm thế nào để thực sự hiểu rõ bí mật?

Trong số những người hiểu, quả thực chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Trong khoảng thời gian này, đối phương luôn bày trò giải trí, dẫn đến không ít người trên triều đường, vì cảm thấy hắn là đồng đảng, về cơ bản đều kết giao với hắn.

Những người không đặc biệt cao cũng bắt đầu học theo hắn một cách nghiêm túc, sau khi tiến hành một số cuộc đàm phán, những

người đó cũng có một số kẻ lạnh nhạt với hắn.

Dù sao cũng đã hình thành hai phe đối lập.

Chuyện này bây giờ nhìn lại cũng không thành vấn đề, chỉ là, loại giả tượng này cũng phải đợi đến thời điểm thích hợp mới xem xét, liệu có cần thiết hay không.

Dù sao, cũng đã có chuyện xảy ra dựa trên danh tiếng của hắn.

Đối phương mang đến những chuyện về Quan Vũ, tổng thể vẫn nên có một lời giải thích mới được.

Vì đã dùng cách này để giữ hắn lại bên mình.

Vậy cũng nên dùng một cách đặc biệt, để hắn thực sự cam tâm tình nguyện cống hiến sức lực.

Trong lòng hắn đại khái cũng rõ, cũng rõ Từ Thừa Tướng là người nắm bắt được động thái.

Nếu, hiện tại hắn vẫn luôn giữ thái độ kiêu ngạo bất tuân.

Ban đầu, vì hắn không theo phe nào, mọi người đều có thể hiểu, đối phương cũng sẽ làm như vậy.

Nhưng, nếu đợi sau đó mà hắn vẫn làm như vậy, chẳng qua đó chỉ là đặc điểm tính cách của hắn.

Nhưng nếu tiếp tục kéo dài cái tính khí và bản tính đó, tâm trạng của những người ở vị trí cao hơn, khi nhìn vào, khó tránh khỏi sẽ có chút không chịu nổi.

Như vậy, đối với trạng thái cảm xúc của hắn, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày không hài lòng.

Đương nhiên hiện tại không quan trọng, chuyện này, hiện tại, hãy xem ngày mai nên làm gì đó với hắn, hoặc có lẽ sau chuyện này, sẽ không có chuyện gì để tra xét nữa.

Quả thực, trong phương pháp lúc đó, cũng muốn hắn có một số phương thức giao dịch, cùng làm một số cuộc mua bán.

Như vậy, cần phải tôn trọng, cân nhắc những thông tin mà Vương Quản Gia sẽ mang về sau khi trở lại.

Hoặc có lẽ, một số đặc điểm của địch phương, đối với hắn, có một số điều khác.

Hiện tại trong kinh thành có không ít người bị nhiễm bệnh, số người tử vong cũng liên tục tăng lên.

Chuyện này cũng cần có sự liên hệ.

Hiện tại, nhìn thấy bên học viện không có động thái, chắc chắn phải đi cứu những bách tính bị nhiễm bệnh kia, nhưng nhất thời cũng không có thuốc giải.

Lần ra tay này cũng khá độc ác, rõ ràng muốn khiến người khác không tìm được thuốc.

Nhưng, cũng khiến hắn biết ai đã làm những chuyện này, không có gì phải kiêng kỵ.

Lúc đó dùng thuốc cũng là thuốc trong mật thất hoàng cung.

Nếu thật sự xảy ra vấn đề, để lộ tin tức này ra ngoài, đối với cuộc chiến triều đình hiện tại, rõ ràng là vô cùng bất lợi.

Lúc này, nhân lúc hỗn loạn mà làm việc là tình huống tốt nhất.

Chương 604

Trong mắt hắn, vị hoàng đế yếu ớt kia sắp không chống đỡ được lâu nữa.

Nếu đối phương tiếp tục lung lay ở vị trí đó, an nguy của xã tắc cũng chỉ có thể thoi thóp mà thôi.

Đến hiện tại, Trương Phương cũng đã trở về khách sạn để nghỉ ngơi.

Xung quanh có vài người dường như đang bàn luận về vấn đề dịch bệnh của Quan Vũ.

Hiện tại, từ chỗ Sở Thanh Hải trở về, trong lòng hắn cũng có chút lo lắng.

Ở đó nghe ngóng thêm một lúc.

Giờ đã khuya vậy rồi, hắn cũng không ngủ được, trong lòng vẫn luôn giấu giếm vài chuyện.

Có lẽ, nhìn lại, cũng vì sau khi trải qua chuyện đó, kỳ thực đối với cá nhân Sở Thanh Hải, đại khái mà nói, hắn cũng đã có chút hiểu biết.

Những lời lẽ giữa vô số lời nói dối.

Hoặc có lẽ, nhìn lại, hắn cũng chỉ là một người có danh tiếng khá lớn, nhưng cũng có thể một lần nữa bị che giấu ở những góc khuất không thể nhìn thấy.

Trong lòng hắn rõ ràng, những chuyện mà hắn nhìn thấy, vĩnh viễn không chỉ có vậy.

Tuyệt đối sẽ có những nhân vật lợi hại hơn tồn tại.

Hắn chỉ là một đồ đệ, muốn cùng đối phương đi tìm hiểu về Sở

Thanh Hải.

“Nhưng mà, nếu hiện tại ta ở vị trí của sư phụ, có lẽ hiểu về những người đó, những chuyện đó, thì không chỉ là một.

Nhưng, những chuyện này, đã gióng lên hồi chuông cảnh tỉnh cho ta.

Trước đây ta quá đơn thuần, luôn nghĩ rằng chỉ cần biết vài chuyện, cố gắng một chút là có thể kháng cự được đối phương.

Vấn đề này, bây giờ nhìn lại, đúng là một kết luận nực cười.

Tất cả đều rất nỗ lực, trên thế giới này chỉ có kẻ mạnh mới có tiếng nói.

Sau đó, bất kỳ công bằng chính nghĩa nào được đặt ra, bất kể có phải thật sự như vậy hay không, cũng phải có người nghe, có người tin thì mới được.

Nếu không có năng lực thì chỉ có thể để người khác thao túng.” “Gần đây các ngươi có nghe không?

Bách tính ở Nam Thành chết gần hết rồi.

Hiện tại dịch bệnh không thể kiểm soát, quan binh thì chẳng hề quản chuyện này, chỉ lo cướp bóc tài sản của người khác.

Chúng lấy cớ sắp khai chiến, rồi đi bắt những nam tử khỏe mạnh sung vào quân đội làm binh sĩ.

Thực ra, sau khi vào nhà người ta, chúng lục soát xong tài sản thì đều cướp đi hết.

Chúng ta ở Thiên Tế dưới chân thành, có lẽ sẽ tốt hơn một chút, nhưng ta cảm thấy cũng chẳng tốt hơn là bao.” Trong tình cảnh loạn lạc như vậy, mặt xấu xa của nhân tính đã được phát huy đến mức tối đa.

Không ai muốn biết tin tức như thế này, nhưng trong lòng mọi người đều rõ, chuyện này là không thể tránh khỏi.

Một số người bắt đầu bàn tán riêng.

Hiện tại cuộc chiến Trường Thành càng ngày càng khốc liệt.

Bách tính không biết.

Trong lòng hắn, kỳ thực, cũng đại khái có cách nghĩ.

Chuyện này không cần suy nghĩ quá nhiều nữa.

Bất kể, vì vội vàng ở thời điểm đó, những lời này, chẳng qua là vì không ai quản.

Trong lòng mọi người đều rõ, hiện tại những người này đều tự thân khó bảo, ai sẽ quản những lời bàn tán này đây?

Những lời bàn tán này, tuy rằng trong lòng mọi người đều không dễ chịu, nhưng cũng cảm thấy vào lúc hoảng loạn như vậy, đây là một liều thuốc an ủi lẫn nhau, bởi vì, ngoài ra, họ cũng không rõ còn có thể làm được những chuyện gì khác.

"Sẽ luôn có người quản lý chứ?

Thiên hạ rộng lớn, trước đây có một số bang phái ở Nam Hà, Bắc Hà giúp đỡ chúng ta.

Hiện tại thì, ta thực sự cũng không rõ, vì sao giới giang hồ dường như cũng kiêng kỵ một số chuyện, cũng có thể là do triều đình gây áp lực, hoặc là gì đó?

Dù sao một năm qua đi thật nhanh, ta, hiện tại cũng không rõ địch nhân bên kia sẽ đối xử với ta như thế nào?

Chương 605

Tóm lại, năm này không bằng năm trước.” Khi mọi người bàn tán dưới đất, trong giọng nói đều mang theo ý thở dài, luôn cảm thấy chuyện này dường như là một điềm báo tai họa sắp đến.

Trong lòng mọi người ít nhiều đều tồn tại cảm giác bất an.

Nhưng, trong lòng mọi người cũng đều rõ, nếu điềm báo này thực sự xuất hiện, thì cũng vô năng vi lực.

Là một bách tính tầng lớp thấp kém, hiện tại ở dưới chân hoàng thành, họ còn có thể bàn bạc một số chuyện tử tế, nếu không ở dưới chân hoàng thành, chuyện này sẽ trở nên vô cùng gay go.

Bởi vì vô năng vi lực, hắn cảm thấy cả thế giới đều đã tối sầm đi không ít.

“Đại ca, nếu những chuyện như vậy xảy ra mà không ai quản, thì hoàng thượng có thể ngồi yên được sao?

Ta hiện tại ở đây, cũng chỉ là một vị khách, đã thấy không ít người bắt đầu nhiễm bệnh, có người đã chết, thật sự khó mà tin được.

Trước đây không hề xảy ra những chuyện như thế này, sao lại biến thành cục diện như vậy?” Trương Phương bản thân vẫn luôn lắng nghe những chuyện đó, cũng không có cảm xúc gì quá lớn, nhưng hiện tại, hắn cũng có chút không nhịn được nữa.

Đã vậy, đã nghe rồi thì nhân tiện đi hỏi về những chuyện đã xảy ra với Quan Vũ mấy năm nay.

Trong lòng hắn không có sự e dè như vậy, sự tò mò khó tả cũng thúc đẩy hắn hỏi những lời đó.

Những lời than vãn từ miệng bách tính, tuy có phần phóng đại,

nhưng cũng cần thực tế một chút.

Huống hồ, bây giờ nhìn lại, đó cũng là một sự dự báo nguy hiểm.

Giống như động đất, tất cả chuột và kiến đều sẽ vội vàng chạy trước, bởi vì bản thân chúng sẽ có sự đề phòng trước.

Đối với tình trạng hỗn loạn hiện tại, cũng có một năng lực lớn như vậy.

Có lẽ, người khác không biết, nhưng khi nghe những lời này, lúc cầm lấy, hiện tại hắn cảm thấy, sau khi nghe nhiều, thì hắn thậm chí không cần tự mình chạy trốn nữa.

Thực ra, hiện tại, hắn không hiểu biết nhiều về thế giới bên ngoài.

Hiện tại, có thể chính xác, sư phụ đã cho hắn hiện tại, nhưng, trong trạng thái trước đây, lại không có cơ hội.

Nhưng mà, lúc đó đối với tình hình bên ngoài, bản thân hắn cũng hiểu biết một chút.

Lúc đó, khi nghe, hoàng thượng không có nhiều tác dụng, bản thân hắn cảm thấy không đúng.

Hiện tại, nghe những chuyện của đối phương, hắn cảm thấy cũng gần giống như lúc đó, hoàng thượng trong tay không còn quyền lực.

Nhìn xem, những thần tử này dã tâm thật không nhỏ, dù sao, hoàng đế lúc đó cũng ở trong trạng thái niên thiếu, ở giữa những bầy sói hổ báo này, có thể sống sót đã không dễ dàng, đừng nói đến việc có thành tựu gì, dường như là chuyện hoang đường.

Có lẽ có thể hiểu rõ chân tướng gần như vậy, trong cảm giác của hắn, cũng là tám chín phần mười.

“Vị tiểu huynh đệ này, ta nghe khẩu âm của ngươi dường như không phải người bản địa kinh thành.

Những lời này ta nói với ngươi cũng không sợ gì, dù sao hiện tại xung quanh cũng chẳng có quan viên nào quản chuyện này, tất cả đều đang vội vàng tranh giành quan chức.

Có lẽ ngay cả hoàng đế cũng không có năng lực quản chuyện của ta." "Ai, nói thêm thì ta thấy ngươi cũng tự thân khó bảo toàn.

Thật khó tin.

Trước đây, khi hoàng đế làm bất cứ việc gì, các đại thần ủng hộ cũng khá nhiều.

Ta cũng không biết vì sao hiện tại không hề xuất hiện loạn tượng tranh giành hoàng tử nào, nhưng lại bắt đầu tranh giành hoàng vị.

Đối với ta, đó là một tai họa.

Ta khuyên ngươi hãy mau chóng ở lại đây thêm một lúc." "Hoặc là mau chóng cưỡi ngựa rời khỏi nơi này đi.

Bất kỳ quốc gia nào khác cũng được.

Nếu không có ai nương tựa, thì kết quả tốt nhất là giống như ta, mang theo vợ con già trẻ.

Nếu ta bây giờ thật sự rời đi, thì không dễ dàng chút nào." Trong phần lớn các trường hợp trong đời, việc đưa ra bất kỳ quyết định nào cũng là một hành động bất đắc dĩ.

Có người có lẽ nhìn thoáng được sự việc tốt đẹp, nhưng có người căn bản không có cách nào để bình tâm đón nhận.

Vì vậy, khi làm những việc đó, họ không mang theo cảm giác đau khổ.

Nhưng hiện tại, về cơ bản cũng không còn chỗ để lựa chọn, vậy thì chỉ có thể chấp nhận hiện thực này.

Ngoài ra, trong lòng mọi người đều cảm thấy, cũng không có

phương pháp lựa chọn nào tốt hơn.

Người đó khi nói chuyện với Trương Phương, cũng thấy Trương Phương có vẻ tuổi còn khá nhỏ.

Chương 606

Trong một khía cạnh nào đó, dường như cậu ta không hiểu biết nhiều về triều đình.

Có lẽ lời nói đó xuất phát từ một lời khuyên tốt, không muốn quá nhiều người giống như cậu ta, không nên bị cuốn vào hiện tượng loạn thần tặc tử như vậy, sau này cũng sẽ không có vận may.

Trương Phương nghe những lời bàn tán đó, thực ra đều là lời lẽ khuyên nhủ tốt đẹp, nhưng hiện tại, khi nghe, có vài lời bi quan, bởi vì họ không có bất kỳ niềm tin nào vào việc quản lý triều đình trước đây.

Lúc đó dường như nghe nói Lục Áp muốn cùng Linh Hoa đi kết nối huyết mạch để cứu chữa bách tính, lúc đó, trong lòng hắn cảm thấy thật khó tin.

Hắn không thể lý giải, đợi sau này từ từ hiểu được tâm tình đó, rồi mới thấy hành động phụng hiến đó vĩ đại đến nhường nào.

Sau đó, lại liên tưởng đến tất cả những gì bách tính đang nói hiện tại, kỳ thực họ không biết, có một người cũng sẽ âm thầm cống hiến ở phía sau, muốn làm một số việc tốt.

Người đó không có quan chức, cũng không có bất kỳ danh tiếng nào, tuổi còn nhỏ, nhưng lại phải dùng mạng sống của mình để đổi lấy sinh mệnh của biết bao người trong thiên hạ.

Thật là một huynh đệ, nhưng, những lời này, hiện tại hắn không thể nói ra.

Nếu một ngày nào đó thật sự xuất hiện tình huống như vậy, hắn đều không tin, tâm tình của hắn nên là vui mừng hay bi thương?

Nếu thật sự vui mừng, vậy thì rốt cuộc vì đối phương đã chọn

niềm vui, vì bách tính có thể tồn tại mà vui mừng, hay có lẽ vì đã nhận ra một người gây tranh cãi như vậy, vậy thì bi thương ư?

Rời đi, hoặc trên thế giới này căn bản không ai quan tâm đến bao nhiêu lê dân bách tính.

Những quan hàm kia đều là những kẻ dối trá, căn bản không làm bất cứ việc gì vì dân, nhưng lại tồn tại bao lâu như vậy.

Đều là bách tính đang chống đỡ cuộc sống và cống hiến.

Dưới sự hỗn loạn, họ cũng tùy ý cướp bóc đồ đạc của bách tính.

Thực ra, tất cả đều thuộc về tầng lớp yếu ớt nhất, chỉ có thể bị chà đạp mà thôi.

Khi nhìn vào mắt họ, hắn cũng có chút cảm giác châm biếm.

Một số chuyện mà hắn từng tin tưởng, bây giờ nhìn lại, thật sự mong manh dễ vỡ.

“Đa tạ đại ca đã nói với tiểu đệ những lời này, tiểu đệ nghe mà trong lòng cũng có chút lo lắng.

May mà tiểu đệ tuổi còn nhỏ.” “Ta không có vợ con già trẻ, lại thêm cha mẹ đều đã qua đời.

Chỉ cần một mình xông pha đó đây, ngắm nhìn thiên hạ rộng lớn.

Một số chuyện, vì giao thông và tin tức Nam Bắc về cơ bản cũng không thuận tiện như vậy, ta là một người trẻ tuổi, cũng chỉ muốn xem nhiều sự đời hơn.” Hắn quyết định ở lại đây thêm vài ngày.

Sư phụ lúc đó có chút khoảng cách về thời gian với hắn, xuất phát khá sớm.

Hiện tại, hắn lại nghe những lời của Sở Thanh Hải, thêm vào những lời bàn tán khác hiện giờ, không chỉ riêng hoàng tộc mà còn liên quan đến Quan Vũ, những cảm xúc khác xen lẫn trong lòng cũng khiến

hắn cảm thấy không dễ chịu.

Hắn cũng không chỉ hứng thú với chuyện của mình, có lẽ càng quan tâm đến cục diện thiên hạ.

Những người này đã thao túng những chuyện này rồi.

Sau đó, đi dùng biết bao nhiêu lê dân bách tính để tưởng niệm những cuộc hẹn vô tội này.

Hắn cũng không biết rốt cuộc ai đang mưu đồ phía sau, muốn dùng những chuyện như vậy để làm gì?

Trong lòng hắn cũng cảm thấy sợ hãi.

Một số người, đều không phải đối thủ.

Chẳng trách mỗi lần sư phụ, trong mắt hắn, nhìn thấy những chuyện đó, nhưng đều không thể hiểu được.

Thực ra, quá nhiều chuyện, vốn dĩ hắn phải gánh vác, nhưng sư phụ đều đã giúp đỡ vào lúc đó.

"Tiểu huynh đệ, ta khuyên ngươi hãy mau chóng rời khỏi chốn thị phi này.

Những chuyện như vậy, ta nghe nói, khi ta còn trẻ cũng đã từng làm.

Lúc đó tuyệt đối đừng quay về đất nước của ta nữa.

Nếu nói vậy, ngươi đã thấy dọc đường có bao nhiêu người chết đói, những cảnh thảm thương đó.

Nếu tiếp tục đi xuống, chỉ có một con đường chết mà thôi.

Nếu không phải bách tính của quốc gia ta, thì càng tốt, hãy mau chóng rời khỏi đây.

Hoặc là nghỉ ngơi ở đây rồi mau đi, tuyệt đối đừng để những kẻ

đó thấy sự tồn tại của ngươi.

Chương 607

Chẳng trách bách tính của người khác, bách tính của bản quốc lại bị bắt đi sung làm lính, cũng không biết đi đánh trận rốt cuộc là làm gì?

Hiện tại trong loạn thế này, ai có thể giảng lý lẽ?

Cũng không có nơi nào để giảng lý lẽ." Thực ra, hiện tại gặp phải tình huống như vậy, trong hoàn cảnh mọi người đều không được tốt, có người tấm lòng thuần lương.

Hiện tại Trương Phương khi nghe, cũng cảm khái một trận, không ngờ tới chuyện của mình lại được nghe những lời này.

Những bách tính này khá tốt bụng, khi nghe Trương Phương nói, đều cố gắng hết sức để giải thích về tình hình hiện tại, rốt cuộc là như thế nào?

Trong lòng Trương Phương lúc này cũng có chút cảm động.

Tuy những người này chỉ là tình cờ gặp gỡ, không có nhiều liên hệ, nhưng khi dừng lại, hắn cảm thấy trong lòng vô cùng tốt.

Hắn cảm thấy, những người này không nên phải chịu đối đãi như vậy.

Nhưng trong lòng hắn cũng đồng thời rõ ràng một chuyện, hắn không có cái bản lĩnh đó, không thể thực sự đưa những người này đến một nơi nào đó, hoặc có thể giúp đỡ những chuyện này.

Nhìn lại, hắn, đều ở trong tình trạng vô năng vi lực.

Huống hồ, trong một ý niệm ích kỷ sâu thẳm trong lòng, hắn cũng không quên huynh đệ của mình.

Lục Áp thật sự muốn chết sao?

Nếu thật sự cùng Linh Hoa đi kết nối huyết mạch, hắn muốn đi.

Tâm ý của những bách tính này, hắn có thể cảm nhận được.

Nhìn thấy chuyện này xảy ra, nếu ở trước mặt hắn, cũng khiến nội tâm hắn không thể chấp nhận được.

Nếu chỉ là một cảm xúc ích kỷ, nhìn xem trong lòng hắn cũng tồn tại, vậy thì hà cớ gì phải chỉ trích người khác chứ?

Hiện tại, Sở Thanh Hải, hoặc những người kia, chẳng qua là không thu nhỏ mặt tối lại trên người mình.

Những người kia chẳng qua là phóng đại nó lên một mức độ, mới khiến người ta cảm thấy là một kẻ độc ác.

Nếu nói vậy, có lẽ hắn cũng có chút tương tự.

"Đa tạ đại ca đã nói với ta những lời này, ngươi cũng nhất định phải bảo trọng.

Tuy hai ta chỉ là người dưng nước lã, xung quanh có người, ta nghe những chuyện này cũng vô cùng chấn kinh.

Mặc dù ta là người của một quốc gia láng giềng, không ở đây quá nhiều, nhưng chuyện lần này cũng đã cho ta một chấn động lớn." Đã vậy, trong suốt một buổi tối cũng đã trò chuyện rất nhiều.

Tuy đều là những lời lẽ của bách tính mà hắn không quen biết, có chỗ thô tục, nhưng lời lẽ tuy thô mà lý không thô, những chuyện đó đều vô cùng chân thực.

Hắn nhìn xem dưới đó có ai phản bác hay không.

Hiện tại, những tin tức này lan truyền quá nhanh, quá nhanh.

Cơ bản đều đã trải qua những chuyện tàn nhẫn vô nhân đạo.

Nếu không, vào lúc đó không có ai biểu lộ sự bất mãn, sau này chỉ giác thấy chấn kinh.

Nhìn thấy, tất cả đều trong trạng thái vô cùng bình thản, rõ ràng đối với chuyện này đã quen thuộc rồi.

Thế nên, mới cảm thấy sẽ không có bất kỳ biểu hiện kỳ lạ nào xuất hiện.

Hắn cũng không biết đó là một loại bi ai, hay là gì?

Có lẽ hắn vĩnh viễn không thể thể hội được nỗi chua xót khổ sở đó.

Nếu thật sự có một ngày nào đó có thể làm gì đó vì họ, có lẽ hắn cũng sẽ làm.

Nhưng ngày đó làm sao đến được, hắn không thể biết.

Trong học viện, hiện tại chuyện Trương Phương rời đi, mọi người đều đã rõ.

Trong lòng Trương Nam cũng hiểu được trạng thái và thái độ của học sinh.

Dưới trướng không có đệ tử khác, chỉ có Trương Phương là một học sinh.

Chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm.

Khi chuyện này truyền đến Lục Lệ và trợ lý La Lỵ, họ cảm thấy có chút kinh ngạc.

Chương 608

Dù sao thì mấy người họ là từ Hồng Hoang Bí Cảnh đi ra, đưa đệ tử đi.

Tâm trạng cấp bách lúc đó, có chút lo lắng.

Có thể thấy, tâm huyết của Trương Nam cũng vô cùng bất an.

Nếu trong tình trạng đó, mọi người đều chỉ quan tâm đến đệ tử của mình, thì sẽ không có chuyện tốt đẹp nào, tất cả đều trong trạng thái như nhau.

Nhưng cũng chỉ trong thời gian dài như vậy, vì đối phương mà trực tiếp để đệ tử đi làm việc sao?

Chẳng lẽ không có chút niệm tình nào sao?

"Sư đệ muốn đi làm việc, có phải là quá sớm rồi không?

Tuy ta trong chuyện này đều có cân nhắc, ta sau này cũng sẽ để đồ đệ đi điều tra những chuyện dưới đó, sau đó để hắn tạo ra một số thay đổi, nhưng cũng không có lúc nào sớm như vậy, vừa mới tiến vào." "Cũng không phải lúc này, hiện tại đi làm những chuyện đó, sẽ có chút không ổn." Có thể thấy, Trương Phương tuy có chút bốc đồng trong tính cách, nhưng trong khoảng thời gian này đã mang lại khá nhiều bất ngờ.

Đệ tử của hắn cũng bao gồm cả Lục Áp lúc đó, cũng chịu ân huệ của đối phương khi rời khỏi Hồng Hoang Bí Cảnh.

Khi nghe những chuyện đó, thực ra, họ cũng biết rằng có một sự giúp đỡ.

Có thể thấy, về mặt trí tuệ thì có chút khác biệt.

Trương Phương, đứa trẻ này nhìn có vẻ thô kệch, bình thường không lộ tài năng, khiến họ khó cảm nhận được sở trường của đứa trẻ này nằm ở đâu.

Hiện tại, vào thời khắc then chốt, những ưu điểm này đã lập tức thể hiện ra.

“Chẳng lẽ cuộc sống trước đây không tốt sao?

Tất cả đều ở dưới loạn thế này, niệm tình của ta có ích gì?

Ta càng trì hoãn một hai ngày sau thì cục diện càng khó thay đổi.

Trong lòng ta cũng ở trạng thái giống như các ngươi, nhưng hiện tại ta không ở trong Hồng Hoang Bí Cảnh.

Chuyện này, ta có thể nắm giữ.

Lúc đó, trong một hoàn cảnh mà ta không nắm giữ được, thế nên ta mới lo lắng và hoảng loạn.

Tin rằng cả hai cũng giống như bài thơ đó.

Sự hiểu biết của ta về chuyện này, có lẽ không thấu triệt, nhưng trong lòng ta cũng rõ, ta là một người thầy, tự nhiên sẽ không để đệ tử gặp khó khăn.

Ta cũng đã trang bị cho đệ tử những thứ tự vệ.

Ngoài ra, ta cũng đã giới hạn thời gian trở về.

Bất kể có thật sự điều tra hay không, một cuộc trải nghiệm là điều bắt buộc phải có.

Nếu không có ba chúng ta tồn tại, sau này đệ tử cũng sẽ đi trên con đường như vậy.

Dù sao, phải có một số chuyện, để đệ tử tự mình đối mặt, mới có thể cảm nhận được, sau này xác suất sống sót là bao nhiêu?

Trong lòng ta mới có thể yên tâm hơn.

Vì ta đã sắp xếp ổn thỏa rồi, tin rằng thời gian cũng sẽ theo ý ta, sau đó đúng giờ trở về.

Thế nên một chút cũng không lo lắng nữa.” Hiện tại khi nói những lời này với sư ca, trong lòng Trương Nam cũng đã xác định, cũng đã phân tích rõ ràng và dùng tình cảm để thuyết phục.

Nói ra những lời này, sự thật cũng đã rõ.

Ngoài Trương Phương ra, hắn cũng không có đệ tử nào khác.

Tự nhiên sẽ chịu trách nhiệm với đệ tử này, cũng sẽ không để hắn thực sự làm những chuyện nguy hiểm.

Hơn nữa, tất cả đều nằm trong phạm vi năng lực của hắn để làm.

Hắn cũng cảm thấy đây là những chuyện có thể thử thách, nhưng nếu thật sự không thành công, cũng sẽ không có bất kỳ hình phạt nào, chẳng qua là để hắn trở về trong thời gian đã định.

Như vậy, trong lòng mọi người đều sẽ yên tâm hơn một chút.

Thế nên hiện tại sau khi hoàn thành công việc cũng đã hoàn trả rồi.

Nếu còn nghi ngờ nữa thì có lẽ sẽ thiếu đi một chút cảm giác.

Hiện tại sau khi nghe Trương Nam nói những lời này, trong lòng Lục Lệ và Chúc Ly cảm thấy dường như cũng có lý.

Chương 609

Trong lòng họ cảm thấy trong khoảng thời gian này, quý báu phải chăng là có thể ở bên nhau thêm một chút thời gian chăng?

Một đêm nọ, thực ra, bách tính càng làm điều đó, dường như để diễn tả sự xảy ra của những bi kịch, hoặc những bất hạnh sắp phải đối mặt, mang đến một chút an ủi, giữa họ sẽ có cảm giác động viên lẫn nhau.

Nhưng, trong lòng hắn, luôn cảm thấy một nỗi bi thương, không rõ từ đâu cuốn hút.

Hiện tại đã về khuya, sau khi trò chuyện xong, Trương Phương cảm thấy trong lòng vô cùng trống rỗng.

Thực ra hắn cũng không quá rõ, loại miêu tả nào nên dùng.

Có lẽ, trong lòng sư phụ, đã sớm biết cảm giác này, nhưng, ở bên cạnh, hắn lại hoàn toàn không hay biết, dường như không liên quan gì đến mình.

Cùng lúc đó, bên Từ Thừa Tướng, thực ra, cũng đã phái không ít người làm việc trong chuyện này, từ trước đến nay ông ta chưa từng thực sự bỏ mặc không quản bất cứ chuyện gì.

Chỉ là, khi sự việc chưa được giải quyết, đương nhiên ông ta cũng không muốn xử lý quá nhiều trong chuyện này.

Nếu không, cảm giác sẽ là tốn công vô ích, không được lòng người.

Không quan trọng là có một số chuyện, hiện tại đã làm rồi, đối phương cũng chưa chắc đã cảm kích.

Hiện tại có thể thấy, Sở Thanh Hải này, trong tay nắm giữ binh

quyền, không chỉ có thể nhìn thấy, những người xung quanh, ông ta cũng có thể cảm nhận được người đó, nhìn vào dường như đối với mọi chuyện đều không bình thường.

Nhưng, thực ra, trong lòng ông ta quan tâm đến những vấn đề đó tồn tại.

Nếu không, hiện tại, ông ta cũng sẽ không cùng hắn đi đánh thái cực quyền, đến thăm lâu như vậy, bao gồm cả một số người dưới trướng, cũng đã đến đó hết sức giao lưu tình cảm.

Nhưng, những tin tức hiện tại mà ông ta nhận được, chẳng qua vẫn định vị có quan hệ thân thuộc như trước.

Vì đã ném cành ô liu cho đối phương, đối phương lúc đó cũng thực sự sẵn lòng tiếp nhận, nhưng trong khoảng thời gian sau đó, lại bày ra tư thái như vậy, chẳng qua là vì giá chưa đủ.

"Từ Thừa Tướng, vậy ngài xem ta bên này nên làm gì?

Ta có nên tiếp tục đến thăm không?

Nếu ngày mai, ta cứ như mọi ngày.

Nếu, ta gián đoạn một ngày, e rằng bên đó sẽ nhận ra, có lẽ sẽ cảm thấy quan hệ của ta với Sở Thanh Hải dường như không tốt đến vậy, hoặc có lẽ trước đây đều là giả tượng.

Chỉ là, ta làm vậy có thể sẽ mất mặt.

Huống hồ, ta vẫn luôn đến đó để ra mặt với Sở Thanh Hải, nhưng ông ta lại chưa từng đến đây một lần nào." Khi đêm đã khuya, bên Từ Thừa Tướng khá náo nhiệt.

Những người kia nói, Quan Vũ lúc đầu làm những chuyện đó, trong lòng đương nhiên cũng sẽ có một số điểm không hài lòng.

Nhưng, hiện tại đang lúc dùng người, lại phải đi giữ thể diện cho

đối phương.

Khi nghe những lời này, trong lòng ông ta có cảm giác phẫn nộ.

Nhưng, hiện tại ông ta cũng chỉ có thể gượng cười, đối với lúc đó cũng đã chủ động đưa cành ô liu cho hắn.

Hiện tại việc đến thăm cũng đã có một thời gian.

Lúc đó nhìn thấy biểu cảm kia có vẻ sẵn lòng, nhưng cũng không rõ nguyên cớ cuối cùng là gì.

Chẳng lẽ, thật sự vì chuyện Hồng Hoang Bí Cảnh, mà nhất định phải để hắn điều tra ra ngọn ngành sao?

Như vậy, đối với hắn, đó không phải là một chuyện đặc biệt khó khăn.

Nhưng, trong lòng ông ta, thực ra cũng rõ, chọc giận những người đó, đối với ông ta, vốn dĩ không có lợi lộc gì, đặc biệt hiện tại bản thân ông ta muốn người khác cùng làm những chuyện đó, đều là những chuyện liên quan đến Hồng Hoang Bí Cảnh mà càng tham dự nhiều.

Có lẽ, một số người sẽ nảy sinh ý không vui.

Một số người bản thân không quan tâm danh lợi, có thể vì Hồng Hoang Bí Cảnh, sau đó sẽ nảy sinh tâm trạng rạn nứt với ông ta.

Bản thân ông ta, thực ra, cũng không phải vì những thứ này, không muốn dùng những thứ này để đổi lấy tất cả những gì đang có hiện tại.

Ái tình trong lòng ông ta, hơn nữa, cảm thấy nhiều nơi đều có chút không đáng giá.

“Vậy thì, ngày mai, hãy đi xem tình hình bên đó.

Ta thấy hắn cũng không giống loại người như vậy.

Chủ yếu là có một số chuyện, trong lòng ta rõ ràng là được rồi, không cần phải nói rõ mọi chuyện với người khác.

Có người đi xem trò cười của ta, nhưng cũng chưa chắc có thể thực sự nắm bắt được lợi hại trong đó." "Hiện tại, nhìn Sở Thanh Hải không cho bất kỳ ai trên triều đình thể diện, đã thấy hắn đứng về phe hoàng thượng chưa?

Chương 610

E rằng cũng chưa.

Hoàng thượng bên đó hiện tại vẫn trong trạng thái cô lập vô viện.

Sở Thanh Hải nếu thật sự trung thành, cũng không nên khoanh tay đứng nhìn vào lúc này." Từ Thừa Tướng thực ra cũng đã bàn bạc về chuyện này, tiếp tục nói với đối phương: "Hiện tại, cũng đã lâu rồi, binh quyền trong tay hắn gần đây đã xảy ra hỗn loạn.

Có một người đã dẫn một đội người đi, người đó là một tâm phúc.

Nhìn xem, việc quản lý người dưới trướng của hắn cũng không tốt đến vậy.

Ta cũng sẽ nảy sinh một số nghi ngờ đối với hắn.

Điều ta nhìn trúng không phải là cá nhân hắn, mà là những quyền lợi và binh quyền dưới trướng hắn." Hiện tại, Từ Thừa Tướng đối với những thứ cần phải giành lấy đều có sự hiểu biết khá rõ.

Nếu nói như vậy, đối phương sẽ không có suy tính khác trong chuyện này.

Hiện tại, trong chuyện này, thực ra cũng có một số cách.

Khi đối mặt với người dưới trướng để hỏi han những chuyện này, đương nhiên là chuyện này càng giải quyết nhanh càng tốt.

Nhưng, nếu có một số người không nể mặt, muốn giải quyết nhanh gọn những chuyện này, thì có lẽ cũng không đạt được mức độ mong muốn.

Nếu vậy, chi bằng cứ để một số chuyện lộ ra trước.

Còn về chuyện Hồng Hoang Bí Cảnh, hoàn toàn có thể buông tay

đi tìm rồi.

Để tìm ra một số chuyện về Quan Vũ và Sở Thanh Hải, cũng nên cho hắn chút thể diện.

Để hắn giúp đỡ, cũng tổng quy phải đáp lại, có một số… Vậy thì hãy dạy dỗ cho tốt.

Dưới trướng cùng các thần tử, cũng đã bắt đầu một số chuyện.

Hiện tại, vị đại thần đó tên là Vệ Trung.

Khi nghe Từ Thừa Tướng nói những lời này, khóe miệng khẽ cong lên một độ cung.

Bất kể, hiện tại Từ Thừa Tướng có tả bàng hữu tí (cánh tay trái phải), lúc đó, và mấy vị thất địch (địch thủ đã thua) về cơ bản cũng không còn nhiều.

Trừ người họ Triệu kia ra, nhìn lại, cơ bản cũng chẳng còn ai.

Nhưng, hiện tại, đột nhiên xuất hiện một Sở Thanh Hải, đối với ông ta là một uy hiếp cực lớn.

Một văn thần, có thể giỏi hơn một chút trong việc ăn nói, sau đó khuyên răn hoặc xử lý một số chuyện thì sẽ thỏa đáng hơn.

Nhưng, bản thân ông ta đối với việc tạo nghệ võ công lại chẳng biết gì.

Hiện tại, Sở Thanh Hải này xuất hiện, đã tạo ra nguy hiểm.

Lúc đó ông ta không hề đưa ra ý kiến phản bác về chuyện này.

Dù sao, hiện tại hai bên đang ở trạng thái đối đầu, cũng vì đại cục mà tính toán.

Nếu, để nội bộ hỗn loạn hiện tại, trong lòng ông ta cũng rõ ràng là một trạng thái bất lợi cho bản thân.

Lúc đó thừa tướng đang ở trên đỉnh hứng thú, đối với Sở Thanh Hải chắc chắn sẽ quan tâm nhiều hơn.

Hoặc giả, lợi ích từ việc lôi kéo bè phái, ông ta vẫn luôn lặng lẽ quan sát, thậm chí còn ra sức, thậm chí trong chuyện này biểu hiện nhiệt độ còn cao hơn Từ Thừa Tướng.

Tất cả đều khiến ông ta nhìn thấy.

Hiện tại, Sở Thanh Hải này được đà lấn tới, trong chuyện này tiếp tục giữ thái độ, giữ khư khư thân phận không buông xuống, vậy thì ông ta sẽ ở bên cạnh mà thêm dầu vào lửa.

Thực ra, bây giờ nhìn lại, không có Sở Thanh Hải này, hoặc đổi người khác thay thế vị trí đó, binh quyền, vẫn có thể trở về trong tay ông ta.

Chỉ là, những chuyện này khi xử lý, sẽ có chút phiền phức mà thôi.

"Thưa thừa tướng, vậy thì chuyện đó cứ tạm gác lại.

Tiếp theo, thần cũng sẽ không đến nhà hắn bái phỏng nữa.

Đợi sau này nếu có chủ ý, thần lại đi có lẽ sẽ tốt hơn một chút, không nên để hắn cảm thấy thần quá chủ động, ngược lại sẽ mang tiếng coi thường." Sau khi Vệ Trung nói xong những lời này, Từ Thừa Tướng cũng gật đầu, nhìn xong cảm thấy có chút mệt mỏi.

Lúc này những việc cần làm không đạt được hiệu quả như mong đợi.

Hoàng đế gần đây cũng không có phản ứng gì lớn.

Chương 611

Quả thực, ông ta cũng hiệp thiên tử để lệnh chư hầu, nhưng thế lực bên cạnh không đủ.

Nếu chỉ hoàn thành lời nói, đối với việc giảng đạo lý, lúc đó không có cách nào phái được người thực sự hữu dụng.

Một số người, hiện tại, không nghe lời quản giáo.

Thật sự muốn thống nhất quyền lực không dễ dàng.

Có sự tự ái, bao gồm cả việc trong khoảng thời gian này thực ra cũng đã mua chuộc sát thủ.

Ở phương diện này tồn tại một số tệ đoan, sau đó cũng luôn rất tốn sức để tìm cách giải quyết.

Nhưng, trong khoảng thời gian trước đó, ông ta vẫn luôn là một người trung thành, đối với những chuyện này đều không hề để ý.

Nhưng sự ngụy trang này, bây giờ nói ra, cũng đã nhiều năm rồi.

Trong lòng ông ta cảm thấy, sau khi ngụy trang lâu rồi cũng trở thành một loại sự thật.

Về mặt võ lực yếu kém, có thể cảm nhận được.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chuyện đó không cần nói nhiều.

"Vậy thì cứ như vậy đi.

Có thể không cần đi, sau đó cũng không cần tiếp tục mang theo ý đó.

Hãy tạm gác lại hai ngày, nhưng cũng đừng có hành động gây chia rẽ.

Bởi vì nếu xuất hiện sự chênh lệch quá lớn giữa trước và sau, thì cũng sẽ không cho đối phương một cơ hội hòa hoãn.

Như vậy sẽ bất lợi cho ta.

Trong tình huống vẫn giữ đủ thể diện, hãy để hắn xem xét phản hồi sau đó, có lẽ sẽ có một số bước ngoặt." Sau khi nói xong những chuyện đó, trong lòng Từ Thừa Tướng vẫn có chút không yên tâm, sau đó tiếp tục bổ sung: "Dù sao, ta hiện tại cũng không chịu nổi sự náo động nữa.

Tuy nhiên, chuyện này đối với ta mà nói cũng chỉ là sớm muộn mà thôi, có thể từ từ đợi, sau đó lại mưu đồ những chuyện đó.

Ta tuổi đã cao rồi, không đợi được nữa." Sự theo đuổi giữa người với người không giống nhau.

Có người quen luyện võ, nên chắc chắn không thể quan tâm đến chuyện trên triều đình.

Nhưng có người có lẽ thiên tư thông minh, các phương diện đều kiêm toàn khá đầy đủ.

Nhưng phần lớn mọi người đều thuộc về trường hợp trước, không có quá nhiều tinh lực trong việc tu luyện võ công, phần lớn tinh lực cũng chỉ để cường thân kiện thể.

Hiện tại xuất hiện tình huống như vậy, miễn cưỡng tự vệ.

Nhưng, nếu nói vậy, cũng không có cách nào đối kháng với người có võ công phi thường cao cường.

Một khi đã lựa chọn có thành tựu trên triều đình, thì một phương diện nhất định phải nắm giữ được.

Nếu không, chẳng phải sẽ là công dã tràng, trong thời gian dài như vậy, đều ở trong trạng thái mơ hồ.

Vệ Trung hiện tại nghe thấy Từ Thừa Tướng nói những lời này xong cũng gật đầu, biết loại chuyện này, thực ra, cũng là bất đắc dĩ.

Dù sao, ông ta đã hạ quyết tâm trong lòng, cũng đang đợi nếu được thúc đẩy một tay, thì đó cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Hiện tại, trong lòng ông ta cũng rõ, loại chuyện này nhất định phải do học sinh tự mình quyết định.

Hiện tại trong lòng ông ta đã gieo một cái gai.

Sự bất mãn đối với Sở Thanh Hải đó, ông ta cũng không cần phải ra sức thêm nữa.

Chỉ cần lúc đó giữ im lặng, trong lòng sẽ cảm thấy, quả thực hiện tại hắn vẫn luôn là một người thông minh, cũng không thể đoán thấu tâm tư của ông ta.

Sợ rằng nếu muốn đạt được mục đích như vậy, nếu làm sai hoặc nói sai, có thể sẽ dẫn đến sự bất mãn của đối phương, ngược lại, sẽ đi ngược lại một số phương pháp trước đây, vậy thì không ổn rồi.

Bên học viện, Chúc Dung và Lục Áp cũng không quá rõ chuyện gì đã xảy ra giữa các sư phụ.

Chỉ biết lúc đó sau khi Trương Phương rời đi, Trương Nam sư trưởng đã đến phòng của sư phụ, sau đó ba người vẫn luôn nói chuyện, dường như đang bàn bạc gì đó, cũng không để cho họ nghe thấy, có thể liên quan đến một số chuyện bên ngoài.

Trương Phương cũng đã đi rồi, sư phụ đã sắp xếp nhiệm vụ cá nhân cho hắn.

Lục Áp và Chúc Dung cũng không tiện hỏi nhiều, họ hiểu rằng một số chuyện có lẽ hiện tại mọi người đều không rõ, nhưng sau này chắc chắn cũng sẽ hiểu.

Chương 601.

Chương 612

Họ cũng rõ những chuyện này về cơ bản không có chỗ nào để che giấu.

Chẳng qua hiện tại cần bảo mật hoặc sợ người khác lo lắng mà thôi.

"Trương Phương lần này thực hiện nhiệm vụ, rất nguy hiểm phải không?

Nếu không, vì sao các sư phụ lại ở trong đó lâu như vậy mà dường như vẫn chưa có quyết định nào.

Nếu là như vậy, ta có muốn giữ cũng không được.

Nếu không thì ta cũng sẽ đi hỏi sư trưởng rồi.

Thật sự không được thì hai chúng ta cứ đi giúp trước." Lục Áp hiện tại lại nghe thấy bên trong cũng không có động tĩnh gì lớn, nhưng người cũng không ra, trong lòng sốt ruột, lúc này có lẽ hắn mới thực sự ngủ được.

"Hiện tại lại đi, hiện tại lại đi giúp Trương Phương sao?

Ta biết trong lòng ngươi đang trách cứ, sợ rằng sau này không còn cơ hội nữa, đặc biệt là hiện tại Trương Phương chưa hề nói cho ta biết chuyện đó có vấn đề gì." Khi nghe Lục Áp nói những lời này, Chúc Dung nhìn hắn một cái.

Trong lòng thực ra cũng có chút, nhưng đã kìm nén lại, không nói ra, cảm thấy những lời này hiện tại không đúng lúc.

Trong lòng cô ấy cũng rõ, thực ra cá nhân Trương Phương, từ khi từ Hồng Hoang Bí Cảnh trở ra, vẫn luôn là một người khá có chủ kiến, thực ra cũng không cần phải can thiệp nhiều vào chuyện này.

Chỉ cần tôn trọng ý kiến của hắn là được.

Chỉ là sự bất an trong lòng, bởi vì không có cách nào tự mình nhìn thấy hắn trải qua những điều đó, vì không có cách nào nắm bắt được sự không chắc chắn đó, sau này mới sản sinh ra loại cảm xúc hoảng loạn.

"Nếu đã biết ta lo lắng, vậy sao không thành toàn cho ta?

Cùng lắm thì hai chúng ta chủ động xin đi.

Ta tin sư phụ cũng nhất định sẽ để ta đi.

Ta đều từ Hồng Hoang Bí Cảnh đi ra, ba người chúng ta khi làm bất cứ chuyện gì, về cơ bản đều cùng nhau.

Thỉnh thoảng mới xuất hiện hành động đơn độc, nhưng lúc này không phải là thời kỳ phi thường sao?" "Chỉ có khi ở cùng nhau mới không xuất hiện hỗn loạn.

Huống hồ, võ công tu vi của ta cũng không biết sau khi kết nối quan hệ có xuất hiện hỗn loạn hay không.

Hiện tại có lẽ có thể giúp đỡ.

Võ công của ta đang ở thời kỳ đỉnh cao.

Đương nhiên cũng phải cảm ơn Trương Quang Ngộ đã xuất hiện từ trong cấm địa, tất cả những bản lĩnh đó đều học được từ đó." Tuy nhiên, giữa ba huynh đệ họ không có quá nhiều biểu đạt cảm xúc, chỉ có một số bầu bạn trong quá trình trưởng thành, cùng nhau trải qua một số chuyện.

Nhưng trong lòng đều liên quan đến đối phương.

Khi thật sự xuất hiện chuyện nguy hiểm, lại sẽ bỏ mặc đối phương mà không quản sao?

Thế nên lúc này, thực ra trong lòng Chúc Dung thật sự rất lo lắng.

Muốn đi cũng sợ, lúc đó lại không giúp được gì.

Đương nhiên đã đưa ra quyết định này rồi, có một số chuyện không thể hoàn hảo hết được.

Nếu muốn vẹn cả đôi đường, thì chắc chắn phải tốn thêm chút công phu.

"Ta thấy ngươi mệnh khổ, mọi chuyện đều phải làm.

Hiện tại Trương Phương đi làm việc mà cũng không muốn.

Ta không cùng hắn, ta tự mình chủ động đi rồi." "E rằng chỉ một mình ta đi, căn bản không đến được.

Thôi vậy, ta đi xem chuyện gì đã xảy ra, như vậy không cần lo lắng nữa.

Hiện tại cũng không ở trong Hồng Hoang Bí Cảnh." Chương 602: Một Sương Tình Nguyện.

"Ta ở trong Hồng Hoang Bí Cảnh còn có thể ra được, vậy sao ở bên ngoài lại không ra được chứ?

Hai chúng ta sức mạnh vẫn còn, một mình ta giải quyết chuyện Linh Hoa đi.

Hiện tại hắn cũng không muốn cùng nàng kết nối huyết mạch quan hệ, đơn phương tình nguyện cũng không thể thành sự này." Chúc Dung hiện tại nghe Lục Áp nói một cách nghiêm túc, từng điều từng khoản đều rất rõ ràng, sáng tỏ.

Chuyện này e rằng không còn chỗ nào để bàn bạc nữa.

Đối phương đã rõ ràng, hiện tại nếu không nói ra, cũng sẽ chủ động đi tìm sư phụ.

Chương 613

Như vậy thì giữ lại có ý nghĩa gì chứ?

Nhưng cũng đang gặp vấn đề này.

Lục Áp gánh vác quá nhiều chuyện, thực ra đã đủ để tạo nên một con đường không tệ rồi.

Đi cứu giúp bách tính thiên hạ, sau đó từ bỏ một sinh mệnh cá nhân, hoặc rơi vào một số cảnh giới có thể không mấy tốt đẹp, đó là những chuyện vô cùng phiền phức.

Việc bận tâm quá nhiều về những chuyện này, chỉ khiến trong lòng càng thêm hổ thẹn.

Tuy rằng sự hổ thẹn này không mang lại cho hắn, chỉ là với tư cách huynh đệ, căn bản không có cách nào giúp đỡ đã sản sinh ra một loại tâm lý tự ti.

“Được rồi, ba chúng ta ở đây mà.

Ngươi nói những lời này, cứ như sinh ly tử biệt vậy.

Lại không ở trong Hồng Hoang Bí Cảnh, chẳng qua là xuống núi một chuyến thôi.” “Chỉ cần đi xử lý một số việc, hoàn thành một việc gì đó.

Ba người chúng ta chưa ra, tự nhiên không chỉ vì chuyện Trương Phương, mà còn có vấn đề cần phải cân nhắc.

Hai người các ngươi cũng là đệ tử dưới trướng, trong khoảng thời gian này nên nhanh chóng tu luyện.” Lục Lệ có hai vị trưởng lão của mình.

Mặc dù họ đang bàn bạc chuyện bên trong, nhưng những lời thì

thầm bên ngoài họ cũng có thể nghe thấy được.

Dù sao thì công lực cũng đã tăng trưởng.

Họ cũng rõ những người bên ngoài có một số quan hệ tình cảm với Lục Áp và Chúc Dung, chắc chắn không thể cắt đứt.

Tự nhiên phải lưu lại một phần tâm tư để nghe những lời đó ở bên ngoài.

Thực ra, họ đã sớm ra ngoài, nhưng chuyện bên trong chưa giải quyết xong, lúc đó họ cũng đã kiềm chế.

Sau đó không nói nhiều nữa.

Hiện tại đã ra ngoài rồi, chỉ nhìn thấy biểu cảm của hai người có chút kỳ lạ, e rằng cảm thấy những lời đó đối với họ có chút không tin tưởng chăng.

Trong lòng cô ấy cũng cảm thấy có chút khó hiểu.

Tình trạng này thực sự không thể nhàn rỗi.

Nhiệm vụ của Trương Nam dường như sau này mới để hắn đi, nhưng Trương Phương đã đi trước rồi.

Chuyện này lại khiến hắn chủ động như vậy, cũng liên quan đến việc luyện võ công.

Hiện tại cũng không luyện võ, cũng chỉ đi xử lý một số sự kiện, có thể đau lòng đến mức nào, xem ra một người sau khi lớn lên sẽ thay đổi.

"Sư phụ cứ coi như Trương Phương không có chuyện gì, độ khó xử lý nhiệm vụ này không lớn.

Xin hãy thành thật nói cho ta biết.

Tuy ta biết năng lực mình nông cạn, không thể so sánh hay vượt

qua, nhưng trong lòng ta thực sự lo lắng, đặc biệt là sau khi trải qua một số chuyện, trong lòng càng cảm thấy tình cảm giữa chúng ta không dễ dàng.

Điều tốt nhất là mọi người đều ở bên nhau." Chương 603: Đã Quá Nhiều.

Không chỉ Lục Áp sau khi nghe xong những lời này mà ngẩn người, ngay cả Chúc Dung hiện tại cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Của, những lời của sư phụ dường như đã cấp quá nhiều chuyện như vậy.

Trong lòng họ cũng có đối sách riêng.

Hiện tại đều không, nhìn xem, chuyện đã đến nước này.

Hai người đã bận rộn một phen vô ích, bão tố trong đầu đều đã thành hiện thực, đã hiểu nhiều như vậy.

Thực ra, tất cả đều là những chuyện căn bản sẽ không xảy ra.

Thực ra, chỉ có trong lòng Trương Nam hiện tại là hiểu rõ nhất về chuyện này.

Bất kể, nhìn Trương Phương có vài người bạn khá tốt.

Ở giai đoạn hiện tại, những người trượng nghĩa, hiện tại cũng đang trong trạng thái phiền phức, có thể giúp đỡ Trương Phương, hắn cảm thấy một chút cũng khiến người ta khó xử.

Chuyện đó không chỉ cần nói ra bằng miệng là được, quan trọng nhất, phải xem đối phương rốt cuộc đã bỏ ra bao nhiêu vì chuyện này.

Trong lòng hắn khi nhìn thấy những chuyện đó, đều khiến hắn không thể đưa ra quyết định ở một giai đoạn nào.

Chương 614

Nếu là như vậy, quá nhiều chuyện, đều sẽ khiến người ta mê mang.

"Đúng vậy, không cần quá lo lắng.

Một số chuyện mà ta giao cho đệ tử, đều dựa vào năng lực cá nhân mà sắp xếp.

Sẽ không để đệ tử gánh vác quá nhiều chuyện không thể gánh vác.

Vì vậy, những điều nguy hiểm, đều có thể ứng phó được.

Nếu là tình huống cực kỳ đặc biệt, thì phải xem tạo hóa rồi.

Ta không thể giúp đỡ mãi được, Trương Phương cũng cần cá nhân trưởng thành." Hiện tại Trương Nam nói những lời này, cũng không phải chỉ vì một chuyện của Trương Phương, sau đó để những người có mặt yên tâm.

Trong lòng hắn, quá nhiều chuyện như vậy.

Nếu năng lực của hắn không thể đạt được, thì sau này cũng sẽ bị vướng víu.

Những chuyện đó hắn không thể lấp liếm được.

Nhưng, hiện tại, một sự trùng hợp, khiến hắn trong chuyện này không thể thực sự thay đổi quá nhiều, nhưng, những lời này, đều thích hợp.

Hắn và các sư huynh đệ cũng là những người từ lúc đó.

Trong đó sẽ tồn tại những trải nghiệm.

Không phải hiện tại ba lời hai ý là có thể nói rõ được.

Quá nhiều con đường, cuối cùng đều cần phải tự mình đi một đoạn.

Ta làm sư phụ, cũng chỉ là để dạy đạo bản lĩnh mà thôi.

Bất cứ lúc nào, ngay cả trong lòng hắn cũng rõ, cảm xúc lo lắng cho đệ tử, nhưng, cũng phải để hắn đi xông pha.

Khó mà có được.

Hiện tại, sau khi Trương Nam nói ra những lời này, tâm tư của Lục Lệ cũng cảm thấy giống như đối phương.

Trước đây hắn đã quên mất vài điều.

Quan tâm thì loạn, chuyện này, dường như trước đó đã cho hắn một bài học.

Nhưng, lúc đó, hắn không học được những bài học đó để trưởng thành.

Thế nên, hiện tại cũng đã tạo ra một cục diện như vậy, hắn cũng cảm thấy hổ thẹn.

Chúc Ly cũng như vậy, thực ra khi còn trẻ cũng từng gặp phải nhiều chuyện, nhưng bây giờ đã quên mất cách xử lý trước đây, đã quen rồi.

Tìm lại trạng thái cũ và giải quyết mọi việc lúc này thì thật không cần thiết.

Hắn nhìn rõ vấn đề của đối phương, rồi nói với y: "Sư đệ, cũng tại ta đã không cân nhắc kỹ lưỡng trong chuyện này, khiến trong lòng ngươi nảy sinh cảm giác không thoải mái.

Ta xin lỗi." Dù thế nào đi nữa, mối quan hệ giữa họ tốt đến đâu, việc cần làm vẫn phải làm.

Khi y và Lục Lệ cùng đi tìm Trương Nam, đối phương cũng chỉ

bày tỏ sự quan tâm đến vấn đề an toàn của Trương Phương.

Lúc đó, Trương Phương dù sao cũng đã hạ sơn, nếu còn muốn y can thiệp nhiều hơn nữa thì lúc này cũng không còn phù hợp.

Vì vậy, y đã không nói thêm gì, cảm thấy nếu mối nguy hiểm về an toàn không quá lớn thì đó cũng là một chuyện tốt.

Giữa hai người, những vấn đề đáng lo ngại chẳng qua chỉ có bấy nhiêu, sau khi hiểu rõ, y cũng không còn vướng mắc những vấn đề khác nữa.

Bây giờ, y đã hiểu tâm tư của đối phương, sau khi nói chuyện với đối phương, y cũng cảm thấy những chuyện trước đây, những lời lẽ chưa được tốt đẹp.

Y sẽ tìm một lúc khác để nói chuyện với đối phương, trong lòng y cũng cảm thấy mình đã không làm khó sư đệ của mình nữa.

Trương Nam nghe xong những lời Chúc Ly nói, trong lòng cảm thấy mục đích đã đạt được, bèn nói: "Không sao cả, những chuyện này không có gì đáng để bận tâm nhiều đến vậy.

Sau này thời gian còn nhiều lắm, chỉ mong tình cảm giữa ba người chúng ta có thể luôn tốt đẹp như thế.

Khi nhìn thấy các ngươi, trong lòng ta cũng sẽ yên tâm." Khi làm những việc này, hắn đã cân nhắc kỹ lưỡng, chứ không phải chỉ riêng chuyện của Trương Phương.

Khi Trương Phương rời đi sớm, hắn cũng đã nghĩ đến việc có thể xảy ra chuyện như bây giờ.

Hắn nhận ra rằng lúc đó, Trương Phương trong đầu toàn những chuyện liên quan đến Thượng Hoàng Tộc, nếu muốn đối phương cân nhắc nhiều hơn nữa thì hiển nhiên là không thể.

Chương 615

Vậy thì với tư cách là sư phụ của đối phương, nhất định phải giúp đỡ.

Huống hồ, những việc đã trải qua, thực ra mà nói, hắn đều đã trải qua rồi, có thể ứng phó với một số vấn đề xuất hiện lúc này.

"Sư phụ, tất cả là lỗi của con, con đã không cẩn thận trong chuyện này, rồi dẫn đến sự xuất hiện của chuyện này, khiến giữa chúng ta nảy sinh hiểu lầm.

Con thực sự đáng chết!" Chúc Dung lúc này nhìn những chuyện đang xảy ra trước mắt, trong lòng vô cùng cảm khái.

Rốt cuộc chuyện là thế nào, con cũng không rõ, chỉ làm theo ý người, lúc đó cũng không suy nghĩ kỹ càng.

Đương nhiên, lúc này cảm giác nói ra những lời đó, dường như có chút thiếu sót.

Nhưng y cũng thật tâm nói ra, cảm thấy trong chuyện này mình dường như đã làm sai thật rồi, rồi hy vọng lúc đó, giữa sư phụ và đồ đệ đừng xuất hiện quá nhiều hiểu lầm.

Chúc Dung có thể cảm nhận được giữa họ tồn tại những điều tốt đẹp, tình bạn còn kiên cố hơn cả tình yêu.

Ba người họ có thể giữ gìn tình bạn lâu dài như vậy, khiến y cũng phải ngưỡng mộ.

Chắc chắn, trong đó, họ cũng đã bỏ ra công sức.

Không cần nói nhiều về chuyện này, thực ra ai cũng có mắt, ai cũng có thể thấy.

Hiện tại, vấn đề như vậy xuất hiện, dường như cũng không phải lần đầu tiên.

Y cũng biết khoảng thời gian này đều tương đối căng thẳng, không chỉ trong lòng có những vấn đề khó giải quyết, mà ngay cả sư phụ cũng có một số vấn đề về thể chất.

Là đồ đệ, y cũng không có cách nào giúp đỡ được những rắc rối như vậy, khiến y trong lòng cảm thấy vô cùng áy náy.

Hiện tại trong tình huống này đều không có cách nào.

Lúc này, với tư cách là đồ đệ, ngay cả những chuyện này cũng không thể thực sự giải quyết được, thực ra, y cũng có chút né tránh.

Nếu thực sự có thể làm được, y cũng sẽ không tiếc nuối, chỉ là, y biết, cơ hội đó thực sự quá ít ỏi.

"Ta không có ý trách tội các ngươi, ban đầu, các ngươi đã làm khá tốt trong chuyện này, huống hồ, các ngươi chỉ quan tâm đến huynh đệ của mình thôi, không có gì sai cả.

Thực ra, chuyện này chỉ xảy ra có chút đột ngột, khiến trong lòng ta cũng cảm thấy có chút khó chịu." "Nếu không có chuyện lần trước thì có lẽ mọi chuyện sẽ tốt hơn." Trương Nam lúc này sau khi nghe xong những lời này cũng không cần câu trả lời đó, thực ra, hai sư huynh đệ đều nên hiểu ý của hắn.

Trước đây ba người họ cũng dùng cách tương tự để trưởng thành và tiến bộ, nếu không thì ba người họ cũng sẽ không cùng nhau đi đến bây giờ.

Nếu ba người họ luôn duy trì trạng thái hợp tác thì đương nhiên là tốt, nhưng… thế sự vô thường, đôi khi, việc hỗ trợ lẫn nhau chỉ có thể tăng thêm hiệu quả của cả đội, nhưng nếu chia rẽ độc lập, khi nguy hiểm xuất hiện, đó sẽ là điểm yếu.

Hợp tác càng lâu, càng dễ bỏ qua hoặc lơ là.

Chỉ khi đánh độc lập trong thời gian dài, thỉnh thoảng liên kết mạnh mẽ với nhau thì mới có thể khiến cả đội ngũ không gì không phá được.

Hắn cũng cân nhắc những khía cạnh này sau khi có thể phát huy hiệu quả tổng thể tốt nhất, rồi mới nói những lời đó với họ.

Hắn cũng không phải nói những lời này vào lúc này, chỉ là, khiến trong lòng họ cảm thấy có chút áy náy hoặc thế nào đó.

Họ đã làm rất tốt, bất kể, hắn cảm thấy, tâm tư của họ đều rất đơn thuần, cũng tồn tại những điều tốt đẹp, hắn tin tưởng những đồ đệ như họ.

Khi Trương Phương nhận được tin tức này, trong lòng y cũng sẽ vô cùng vui vẻ, y đang ở một trạng thái đặc biệt.

Dù thế nào đi nữa, hiện tại họ cũng đang ở những lãnh địa khác nhau, nếu cứ lo lắng cho nhau thì y cảm thấy cũng không cần thiết.

Vì vậy, lúc này, những lời này cũng chỉ nhằm mục đích, không để những chuyện sau này xảy ra sai sót nữa.

Đương nhiên có thể giúp đỡ một số việc phát triển.

Nhưng, y biết, nhiều lúc cũng phải dựa vào bản thân, vì vậy những sư phụ như y cũng phải hơi buông tay một chút.

Như việc suy nghĩ về ý nghĩa của việc buông tay, chỉ khi quay lại nhìn lại chính mình, không trải qua những vấn đề và đối mặt với chúng thì mới có thể hiểu được bây giờ nên buông tay như thế nào.

Nếu không thì, chỉ sẽ luôn đấu tranh, cảm thấy, sự an toàn tính mạng của Trương Phương với tư cách là sư phụ trực hệ của y, đương nhiên sẽ lo lắng hơn về một tình huống.

Lúc này, nói với họ, y không cảm thấy thời gian, sẽ có chút sớm hoặc thế nào đó, những chuyện này, chỉ có giải quyết sớm thì mới có nhiều lợi ích hơn.

Lúc này, nói với họ, y cũng cảm thấy có thể hiểu được, vì vậy, những chuyện này, cũng không có trở ngại lớn.

Nhìn vào thì, bản thân nó là một vấn đề.

Lúc đó, điều y làm chỉ là bảo vệ sự an toàn tính mạng của y, nhưng, nếu từ khi còn trẻ đã bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để bảo vệ tính mạng của y, thì… nhìn vào, sau này phát triển lâu dài, thực ra, cũng đều có thể nhìn thấy điểm cuối rồi.

Nếu những chuyện này xảy ra, thực ra, những sư huynh đệ này cũng sẽ suy nghĩ rõ ràng, còn về việc tại sao lúc này lại né tránh những chuyện này, có lẽ, cũng vì tuổi tác đã lớn, đối với những chuyện của mình đều bắt đầu có chút tránh né rồi.

Chương 616

Nhưng, hiện tại không phải như vậy, mục tiêu giữa hai người không giống nhau, những sư huynh đệ hiểu rõ, chỉ hy vọng xây dựng học viện tốt đẹp.

Rồi, những chuyện khác, trước tiên không cần suy nghĩ nhiều như vậy, không chỉ một mình họ đang theo dõi để xây dựng học viện, nhiều lúc.

Cần phải suy nghĩ về những bí mật của Thượng Hoàng Tộc, vì hiện tại muốn có sự phát triển trong chuyện này, thì nhất định phải suy nghĩ nhiều hơn người khác, đương nhiên rủi ro phải gánh chịu sẽ lớn hơn một chút.

Chỉ là những bí mật này mang tính cá nhân, không có cách nào chia sẻ với họ.

Trong những điều kiện nhất định thì, chuyện này cũng sẽ trở thành một điều tốt, vì sự tồn tại như vậy, nên, khiến họ lúc nào cũng giữ cảnh giác, cũng hy vọng có thể đạt được tiến bộ dài hơn.

Đối với một số kế hoạch của Trương Phương, y cũng sẽ cân nhắc nhiều hơn về kinh nghiệm trưởng thành của y, đưa ra một sự tham khảo, dù sao thì, dưới trướng y không có quá nhiều đệ tử, thực ra lúc đó cũng vì một suy nghĩ như vậy.

Nếu, lúc đó đã chiêu mộ đệ tử, thì thực sự cần phải làm một sư phụ, rồi giáo dục tốt tất cả những nhân tài hiền đức trong thiên hạ, nếu không có ý định như vậy.

Chỉ là, để khai quật ra những bí mật trong cuộc sống.

Thực ra, chỉ cần Trương Phương một người là đủ rồi, rồi vì hành

động này, nên, y mới hy vọng có một phương pháp giáo dục có tính mục tiêu, y cảm thấy, như vậy, sẽ không khiến Trương Phương chịu thiệt thòi quá nhiều.

Có như vậy, y cũng có tinh lực để xử lý, những chuyện sau này, những vấn đề của họ, trong lòng đương nhiên cũng phải có một kế hoạch, chỉ là, lúc đó, vì tính cách có chút kỳ lạ, vừa hay có thể tránh được việc nghiên cứu vấn đề này, cũng có thể làm tốt hơn những việc của mình.

Lúc đó, mọi người cũng sẽ không cảm thấy có vấn đề, hơn nữa, y cảm thấy, hai huynh đệ kia cũng vô cùng ưu tú, mỗi năm số người muốn làm đệ tử dưới trướng cũng vô cùng nhiều, nhìn vào thì, y cũng cảm thấy như vậy cũng sẽ thu hút sự chú ý, không có quá nhiều phương án.

Như vậy đã tạo cho y một sự che đậy, thực ra dù sao thì, trong lòng y tồn tại bí mật, hoặc bí mật lại không thể nói cho sư huynh đệ của mình, không thể nói những vấn đề như vậy.

Trong lòng sẽ có một chút cảm giác áy náy tồn tại, nhưng những lời này hiện tại không có cách nào nói cho họ, y cũng không rõ ngày nào sẽ tiết lộ sự thật, khi hai người phát hiện ra sự kinh ngạc của sự việc.

Chỉ hy vọng lúc đó kết quả sẽ không khiến người ta quá đau khổ, cũng không hy vọng làm tổn thương lòng họ, chỉ là mỗi người theo đuổi không giống nhau, ở giai đoạn hiện tại thì sự hạn chế về thân phận cũng không thể khiến y công khai, đường hoàng, đi giải quyết chuyện này.

Y cũng chỉ có thể lợi dụng một mối quan hệ, bất kể, trong một tình cảm thuần khiết, y biết, chỉ cần xuất hiện hai chữ "lợi dụng" thì đoạn tình cảm đó sẽ không còn đẹp đẽ như vậy nữa.

Lúc này nghe hai đồ đệ trước mặt nói những lời đó, dường như tình bạn giữa ba người đối với y là vô cùng đáng ngưỡng mộ, trong trạng thái đó, trong lòng y cũng hơi có chút cảm khái.

Trong lòng thực ra y cũng cảm thấy tình cảm này tốt, nhưng một khi đã có vết nứt thì chắc cũng sẽ không có lợi ích gì, những thứ đó đều là vẻ đẹp thoáng qua mà thôi, việc kiên trì đến bây giờ dù sao cũng không giống nhau.

Con người nếu trong chuyện này lựa chọn thái độ né tránh, và giữ gìn tình bạn này, sau một thời gian dài, khi về già hoặc khi sinh mệnh đã đến cuối, y cũng sẽ cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Bản thân sinh mệnh là để theo đuổi những điều muốn làm, đã tìm thấy rồi, đương nhiên phải làm đến cùng.

Không phải né tránh, vì vậy trong chuyện này chỉ có thể lưng chừng mối quan hệ tình cảm này, rồi đi hoàn thành công việc.

Nhưng y cũng sẽ có nguyên tắc không làm tổn thương những người có quan hệ tốt với y.

Một mối quan hệ chỉ để đóng vai trò che chắn mà thôi.

Lúc này y cũng vậy, nếu thực sự có một ngày xuất hiện vấn đề này, không có cách nào giải quyết tốt vấn đề này, y cũng sẽ gánh chịu tất cả trách nhiệm mà chuyện này mang lại.

Dù có thể gánh vác được hay không, y cũng sẽ chịu trách nhiệm đến cùng về chuyện này, sẽ không để những người y quan tâm trong lòng rơi vào cảnh áy náy hay khó xử.

Sau khi hoàn thành những việc này, y cũng sẽ không cảm thấy gánh nặng tâm lý quá lớn nữa.

Vừa rồi, có lẽ vì một số chuyện, hơi rơi vào trạng thái phiền muộn.

Nhưng, lúc này, y cảm thấy cũng sảng khoái rồi, những việc phiền phức do y gây ra, cũng chẳng đáng gì nữa.

Nhưng, trong lòng y cũng rõ ràng, đã quyết định một hướng đi cho chuyện này, thì sẽ làm đến cùng.

Chẳng qua là tìm một số chủ đề để né tránh mà thôi.

"Không sao cả, tình cảm của ba người cũng khá giống với ta.

Dù tình cảm này có thể đi đến cuối cùng hay không, thực ra, theo ta thấy, quan trọng nhất là phát triển tốt.

Chỉ khi cả ba người đều có thể sống độc lập trên cùng một tần số thì mới có thể thực sự mạnh mẽ liên kết với nhau, nếu không thì khi mỗi người gặp vấn đề, mỗi người đều không có cách nào giải quyết được vấn đề của đối phương." Có lẽ hiện tại y cũng có cảm xúc dâng trào chăng, khi nói chuyện với họ, hơi nhiều một chút ý niệm tương tự.

"Vì vậy, trong việc hợp tác thì, sẽ xuất hiện một rắc rối như vậy.

Đương nhiên rồi, ta cảm thấy, sau khi ta không còn là sư phụ trực hệ của các ngươi nữa, nhiều vấn đề hơn, cần phải thỉnh giáo sư phụ của các ngươi, y sẽ cho các ngươi nhiều sự giúp đỡ hơn, nhưng, những lời ta nói có thể dùng làm tham khảo.

Còn về những chuyện của Trương Phương, ta biết trong lòng các ngươi tồn tại sự lo lắng, đương nhiên ta cũng sẽ không trách tội.

Trong mắt ta, các ngươi luôn vô cùng tốt." Lúc này, Trương Nam nói chuyện với họ cũng xuất phát từ tận đáy lòng, hy vọng mọi chuyện đều có cách giải quyết, không phải né tránh.

Dù trước đây đã làm gì, hoặc bây giờ cảm thấy có thể làm gì, y đều hy vọng những đứa trẻ trước mắt này đều có ước mơ, y cũng rõ ràng sau này chắc chắn sẽ trưởng thành tốt.

Khi nghe sư đệ của mình nói những lời này, hai vị trưởng lão bên cạnh trong lòng cũng vô cùng cảm động.

Chương 617

Lúc này vì có các tiểu bối ở trước mặt có lẽ không thể nói ra những lời quá đau lòng.

Nhưng, trong lòng cũng cảm thấy quá nhiều thời gian thực sự đã trôi qua, chỉ có người nào giữ được sơ tâm mới có thể nhớ được những việc của mình.

Hai người họ lúc này đã đặt bản thân mình vào vị trí này, đã lâu không thay đổi.

Cũng vì vậy, nên bao gồm cả khi đối phương nói những lời đó, trong lòng họ cũng không nghĩ đến những chuyện sau này nên giải quyết thế nào.

“Các ngươi có thể nghe lời sư phụ, ta thấy rất có lý, ta cũng đã lâu không nhìn lại những chuyện đã qua.

Bây giờ nhìn ba người các ngươi giống như hình ảnh thu nhỏ của ta trước đây, vì vậy, việc giáo dục các ngươi, cũng nên tham khảo ví dụ của ta, như vậy sẽ có ích cho các ngươi.

Ta trước đây cũng đã tự mình phát triển tốt rồi.” “Như vậy, khi thỉnh thoảng xuất hiện những khó khăn vô cùng lớn, ta mới liên kết mạnh mẽ.

Nhiều lúc, ta không giữ thái độ cả ba người đều ở bên nhau, dù sao thì, ba người không phải là anh em liền thể, khi thực sự xuất hiện vấn đề, cũng không thể đảm bảo mỗi lúc mỗi nơi đều ở bên cạnh đối phương.

Giống như bây giờ, sự lo lắng của các ngươi, không có cách nào thực sự thể hiện ở bên cạnh đối phương.

Vì vậy, nhất định phải để đối phương mạnh mẽ, ba người mới có thể tốt hơn." Những lời Trương Nam nói ra đều là những lời khuyên chân thật.

Nhiều lúc, con người đều sẽ trên một con đường nào đó, lạc mất những con đường ban đầu muốn lựa chọn.

Chỉ khi trong lòng hiểu rõ, những điều này, quan trọng đến nhường nào đối với bản thân và những người bên ngoài.

Trước tiên không nói tình nghĩa giữa ba đứa trẻ đó sâu đậm đến đâu, những chuyện y nhìn thấy, trong lòng y cũng thực sự mừng cho ba người họ.

"Vâng, đệ tử sẽ nghiêm túc tuân theo lời căn dặn của sư tôn, nhất định sẽ không để vấn đề do chuyện lần này mang lại, cũng sẽ cố gắng phát triển năng lực cá nhân không để sư phụ trong lòng thất vọng." Chúc Dung lúc này nghe sư phụ của mình, bao gồm cả Lục Áp, mọi người đối với lời nói của sư phụ Trương Nam, đều nghiêm túc lắng nghe, rồi nói với đối phương.

"Vậy được rồi, ta có việc, trước tiên không ở đây nói chuyện với các ngươi nữa.

Dù sao thì, đệ tử, hiện tại ta cũng có một số việc cần làm." Trương Nam cảm thấy thời gian ở đây cũng đã gần hết rồi, hôm nay hắn cũng hơi mệt mỏi, chủ yếu là, bên ngoài cũng có một số người, trong lòng hắn nghĩ, có thể dùng những người này, rồi, có thể làm một số việc cho mình.

Lúc này, Trương Phương đã đi rồi, hắn cũng liền ra lệnh cho những người xung quanh, ý là trong khoảng thời gian này, chú ý động tĩnh ở Thanh Hải.

Nếu đối phương phát hiện ra Trương Phương thì phải kịp thời

ngăn chặn.

Đương nhiên rồi, về những chuyện này, ngay từ đầu hắn đã không nói với Trương Phương.

Những việc của hắn, đều phải nói rõ ràng trước rồi mới kể cho đối phương nghe.

Chỉ là, một số chuyện, hiện tại nhìn vào thì, có cảm giác hơi đặc biệt, cũng không, nhất định phải thế nào, lúc này, trong lòng hắn sẽ lo lắng.

Con người xuất hiện trong Hồng Hoang, thực ra, hoàn toàn không cần phải lo lắng như vậy, chỉ là, lúc này, có lẽ bị Lục Lệ lây nhiễm rồi chăng, vừa rồi khi nói chuyện với họ, cũng đã nói nhiều lời như vậy, khiến trong lòng hắn, cũng bắt đầu nảy sinh những cách nhìn khác về chuyện của họ.

Trong lòng hắn ban đầu đối với chuyện này cũng không có quá nhiều cảm xúc, lúc này thì, trong lòng đại khái cũng dần dần có một số suy nghĩ.

"Được rồi, vậy ta đi trước đây, chủ yếu là lo lắng những chuyện của các ngươi.

Đương nhiên, vừa rồi sau khi nghe xong những chuyện đó, ta cũng yên tâm rồi." Chúc Ly nhìn Trương Nam lúc này, vừa rồi y cũng đã nghe xong những lời đó, thực sự không sai, y cũng cảm thấy cần phải tự kiểm điểm.

Trước đây, y và Lục Lệ đối với một số suy nghĩ của Trương Nam trong chuyện của họ, đều không hiểu rõ ràng.

Trong lòng mọi người đều có một thứ gì đó giống như nút thắt, trong lòng y sẽ có cảm giác không thoải mái.

Chỉ là, đối với việc đã vì đồ đệ mà làm những điều tốt đẹp, thì sẽ

chấp nhận những chuyện này.

Không phải chuyện gì cũng không thể chấp nhận được một người, chỉ là, lúc đó đối với một số hành vi của Trương Nam, y có chút không hiểu.

Lúc này thì, chỉ cần hiểu được dụng tâm của đối phương, thì đã đủ rồi.

Sau khi hiểu rõ, đối với những lời Trương Nam vừa nói, y cũng không níu kéo thêm nữa.

Dù sao thì, những việc y làm, nhìn vào cũng có vẻ nắm chắc, hoặc có lẽ không có chút tâm tư nào, vậy thì cứ tĩnh quan kỳ biến thôi.

Những việc của y, vốn dĩ cũng không đơn giản như vậy, để có thể làm tốt được, nhìn vào lúc này, cần có sự hỗ trợ đa phương.

Chỉ là, trong sự trưởng thành cá nhân, những việc của y thực sự phải trải qua, dù có làm nhiều chuyện hơn nữa, cũng không có ích gì.

Những điều này có lẽ đại đồng tiểu dị rồi, chỉ là, trong lòng y cũng hiểu rõ, những chuyện này đều quan trọng, trong lòng mọi người đều sẽ có một số hiểu biết về những chuyện đó.

"Được rồi, trước tiên cứ đi làm tốt những việc của mình đi, còn ta, thực ra, cũng không có chỗ nào cần đặc biệt lo lắng, chủ yếu là có các ngươi ở bên cạnh.

Vừa rồi những lời các ngươi nói với ta, ta cảm thấy những đệ tử bên dưới, sẽ để những chuyện này của các ngươi, đặt trong lòng." Lục Lệ cũng cảm thấy, thực ra sư huynh này, trong chuyện của họ, đều đã giúp đỡ rồi, y cũng cảm thấy đối phương vất vả.

Đợi Trương Nam cũng rời đi rồi, Lục Lệ và Chúc Ly nói với đồ đệ của mình: "Theo ta." Thực sự cũng có một số lời cần nói với hai người họ.

Chương 618

Lúc đó, khi ở trong đó nghe Trương Nam nói một số chuyện liên quan đến Trương Phương, trong lòng y cũng khá có cảm xúc, nghĩ rằng mình cũng cần phải tự kiểm điểm, sau này nên đối xử với đồ đệ như thế nào.

Hiện tại tình huống này, mang lại cho y cảm giác như vậy.

"Hai chúng ta trong một số chuyện đã giấu giếm các ngươi, có chút khác biệt so với tình hình của Trương Nam.

Đồ đệ của ta, vốn dĩ, dường như là một lợi thế, thực ra, dưới sự lao lực trong thời gian dài, trên người ta cũng bắt đầu có bệnh tật ngầm." Lục Lệ nói xong, quay sang nói với Lục Áp và Chúc Dung về chuyện này.

Lúc này, y cũng nhìn Chúc Ly đối với chuyện này, dường như cũng không phản đối, sau khi có thái độ như vậy, y cảm thấy, một số chuyện giấu giếm hai người họ, đến lúc cần phải nói ra rồi.

Bởi vì, y phát hiện, việc giấu giếm trong chuyện này, cũng không làm giảm bớt sự lo lắng của đồ đệ đối với hai người họ, ngược lại, đã hao phí nhiều tâm sức hơn vào chuyện này.

"Sư phụ, nhưng tu vi không phải đã cao rồi sao?

Chuyện như vậy cũng sẽ xảy ra sao?" Lục Áp trong lòng có chút đau khổ.

Chuyện này, ngay từ đầu, y đã không phát hiện ra.

Lúc đó, y đang lo lắng về việc Linh Hoa không kết giao huyết mạch, vẫn luôn có chút hoang mang.

"Tu vi của ta chỉ là vấn đề về năng lực của ta, không đại diện cho

trạng thái của cơ thể.

Ta cũng cần có một phạm vi nghỉ ngơi thích hợp mới được.

Hiện tại, ta cũng đang làm một việc, ba người các ngươi, bây giờ cũng là những đồ đệ không tệ rồi.

Vừa rồi cũng từ Hồng Hoang bí cảnh ra ngoài, trong lòng ta cũng cảm thấy, chắc là có duyên phận, có thể thử, từ từ dẫn dắt một số đệ tử khác.

Thực ra, năng lực của các ngươi bây giờ cũng không kém.” Những lời Lục Lệ nói ra, cũng không phải để thoái thác trách nhiệm, nhiều chuyện, nếu không nói ra bây giờ, trong lòng mọi người thực sự sẽ cảm thấy như vậy.

Một vấn đề chính, trong tình hình hiện tại, sau khi nghe những chuyện này, việc buông tay cũng khiến họ có thể hiểu rõ hơn một cách nội tâm.

Bởi vì từ trước đến nay, việc bái sư, về cơ bản, đều ở trong tình huống sau khi đã có chút danh tiếng, rồi trong lòng mọi người mới cảm thấy như vậy.

Đôi khi đặt mình vào vị trí của người khác mà nhìn nhận chuyện này, thì lại không phải là một chuyện đơn giản.

Nhìn vào thì, y và Chúc Ly đều có năng lực không tệ.

Nếu trên cơ thể xuất hiện vấn đề thì đó cũng nên là khi giao chiến mới xuất hiện tình huống đó.

Bởi vì, lúc đó, có lẽ ai đó bị thương, chỉ là, trong lòng y rõ ràng về chuyện này, việc bảo dưỡng cơ thể cũng là một việc vô cùng cần thiết.

Đợi đến lúc đạt được vị trí hiện tại thì sẽ hiểu rõ những chuyện

này.

Chủ yếu là, trên phương diện tu vi hiện tại, dường như đã đình trệ rồi.

Khi muốn tiếp tục tiến về phía trước, y phát hiện dù có nỗ lực thế nào, hoặc tìm kiếm một số cảnh ngộ nguy hiểm, rồi đột phá, cũng không có tiến bộ lớn nữa.

Sau một thời gian dài, y cũng dần dần thích nghi rồi.

Cơ thể lúc đó, cũng không thực sự trở nên mạnh mẽ vì tu vi xuất thần nhập hóa.

Vì vậy, trên phương diện cơ thể thì, trạng thái của y cũng không tốt.

Những chuyện này, đối với thế hệ trẻ, đều quá xa vời rồi, chưa trải qua quá trình này, đương nhiên không thể hiểu được.

Chỉ là, sự thật là như vậy.

Ngay từ đầu, y không muốn nói ra chuyện này, cũng cảm thấy, nhìn nhận nhẹ nhàng chuyện này, nhiều lúc thì, sợ hãi, trong tình trạng cơ thể hiện tại không được tốt, sau này sẽ xuất hiện những vấn đề khác.

Bởi vì, hiện tại thiên hạ, trong lòng mọi người đều rõ, đang ở một trạng thái vô cùng bất bình.

Nếu trong chuyện này, trong lòng mọi người đều không thực sự nguôi ngoai được, thì cũng nên, để họ hiểu rõ trạng thái cơ thể của mình.

Lục Áp và Chúc Dung lúc này, nghe sư phụ Lục Lệ và y nói những lời đó, trong lòng đều có chút cảm xúc khó tả.

Chúc Dung cũng nhìn sư phụ của mình.

Khi sư phụ Lục Lệ nói những lời đó, đối phương vẫn luôn giữ trạng thái không hạ giọng.

Trạng thái đó, khiến đêm đó, khi nhìn thấy trạng thái cơ thể của sư phụ xuất hiện biến hóa, lúc đó y cũng nghi ngờ, rồi y cũng tìm một số cách khác, để xác định chuyện này.

Lúc đó y có vẻ hơi lén lút, vẫn luôn không kiểm tra kỹ càng.

Lúc này thì, trong lòng y cũng hiểu rõ những chuyện này.

Chương 619

Nhưng, trong lòng y biết bao nhiêu hy vọng, những chuyện y suy đoán lúc đó, về cơ bản đều không xuất hiện vấn đề.

Trong lòng mọi người đều cảm thấy khó khăn phải không, trên người sư phụ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chiến tích và Lục Áp lúc này đối với những chuyện xảy ra trên người sư phụ, vẫn luôn không hiểu nhiều.

Chỉ trong lòng họ rõ ràng, trạng thái hiện tại của sư phụ, không tốt.

Nếu có thể xuất hiện một số chuyện khác, thì đó đều là một chuyện tốt.

"Ngay từ đầu, ta thực ra không nói cho các ngươi biết chuyện này, ta cảm thấy sau khi nói cho hai người biết chuyện này, thực ra, cũng không có cách nào giải quyết, như vậy, sẽ gây thêm một số rắc rối cho các ngươi.

Ta cảm thấy chuyện như vậy tuy sẽ khiến các ngươi có chút đau khổ, nhưng sau một thời gian tâm trạng cũng sẽ bình phục.

Nhưng hôm nay thì, sau khi nghe những chuyện của Trương Nam, trong lòng ta cũng đã đưa ra một quyết định.

Chuyện này, nói cho các ngươi biết thì tốt hơn.

Hiện tại các ngươi cũng đã trưởng thành rồi, đều có quyền lợi tương tự để làm việc với ta, bao gồm cả việc đồng ý lần trước, để tìm đồ đệ mà mình thích, cũng là một ý nghĩa.

Không phải vì, cũng không có tình huống đặc biệt khẩn cấp." Lục Lệ lúc này nghe những lời này, trong lòng y cũng cảm thấy một số

tình cảm giữa đồ đệ trước đây không rõ ràng, nhưng đối với tấm lòng chân thành đó vẫn luôn tồn tại.

Trong lòng y vô cùng cảm kích, có thể có họ ở bên cạnh, những việc của y đều trở nên không còn vô vị như vậy nữa.

Lúc này thì, y cũng chỉ hy vọng trong thời gian sau này mọi người đều có thể sống hòa thuận hơn một chút, bao gồm cả chuyện lần trước, hy vọng sau này sẽ không còn xảy ra sai sót nữa.

Nhưng, những lời này lọt vào tai hai người thì, trong lòng họ có một cảm giác khó tả, có lẽ tin tức này quá đột ngột rồi, mới biết được, rồi trong lòng không có sự chuẩn bị.

Lúc này thì cảm giác mọi chuyện đều vượt quá sức tưởng tượng của họ.

Trước đây, chỉ cảm thấy những vết thương như vậy, chỉ cần dưỡng thương tốt thì không sao.

Nhưng ý nghĩa như vậy đã tổn hao lâu dài rồi, thì đó cũng là một căn bệnh, chắc chắn cũng cần thời gian dài mới có thể hồi phục.

Nếu như vậy, thì tình huống so với những gì họ dự đoán, dường như còn tồi tệ hơn.

Trong lòng họ hiểu rõ tại sao sư phụ không giấu giếm nữa, nhưng, liệu có quá nhiều không?

"Sư phụ, nếu hai người thực sự có chuyện gì, con nhất định sẽ luôn giải quyết mọi việc tốt đẹp, sẽ không để người trong chuyện này cứ thế trôi qua.

Con vẫn luôn được người nuôi dưỡng, hiện tại, những việc của người, thực ra, trong lòng con đều rõ, một phần ân tình, hoàn toàn không có cách nào báo đáp hết được." Chúc Dung sau khi chịu đựng rồi nói ra những lời này, cảm thấy cũng không phải tất cả đều không

có cách nào, chỉ là, hai người họ đều học tập từ sư phụ.

Nếu nói về bản lĩnh, chắc chắn không ai có năng lực cao thâm khó lường bằng sư phụ.

Nhưng, y cảm thấy trên thế giới này có quá nhiều thứ không có cách nào học được hết cảnh giới.

Chỉ cần sư phụ có thể luôn kéo dài sinh mệnh trong phạm vi có thể chấp nhận được, y có thể không ngừng học tập, tổng sẽ có một ngày có thể tìm ra cách giải quyết, không thể cứ thế nản lòng.

Vì vậy, ý nghĩa của việc nói ra những lời này lúc này, cũng chỉ để sư phụ thoải mái.

Đã chuyện là như vậy rồi, hoặc Lục Áp, hiện tại đều không có năng lực giải quyết những rắc rối đó.

Y rõ ràng, nếu Lục Áp nói ra, năng lực học tập của y cũng khá mạnh.

Lúc này vì để cứu chữa bách tính, có lẽ, cũng phải hy sinh một mạng sống gì đó.

Chuyện này, hiện tại y cũng không dám nói.

Còn về sư phụ và toàn bộ bách tính đối với Lục Áp hiện tại cũng là một khó khăn, vì vậy, câu trả lời đó, y đã bỏ qua.

Y cũng rõ ràng, nếu đưa tất cả những chủ đề đó lên người đối phương, thì cũng khó trả lời những chuyện đó.

Lựa chọn của y vẫn luôn có thái độ rõ ràng, bao gồm cả các vị sư phụ đang ngồi ở đây.

Thực ra, đối với Lục Áp có một số suy nghĩ y cũng hiểu rõ, ba người đều biết, dù mỗi sư phụ dạy dỗ không giống nhau, cũng là để tiếp thu tinh hoa của họ, không phải mỗi thứ một chút, sau đó, những

thứ học được, đều không thực sự dung hòa quán thông.

Những thứ học được quá tạp nham, không có môn nào có thể đạt đến chỗ tinh diệu nhất.

Thực ra, khi học võ công đến cuối cùng, thực ra cũng là xem có thể nắm vững, rồi tái kiến tạo một phần nào đó không.

Rồi thì, tự sáng tạo ra, như vậy cũng có thể ngang dọc thiên hạ rồi.

Nhưng, chuyện như vậy hiện tại luôn học theo một thầy thì cũng không có cách nào đạt được.

Huống hồ, nếu lúc đó học nhiều môn công phu thì tâm tư quá loạn, chắc chắn đều không học tốt được.

Chương 620

Hiện tại Lục Áp khi nghe Chúc Dung nói chuyện với sư phụ, trong lòng y cũng không rõ, một cảm giác như thế nào.

Chuyện này từ trước đến nay y chưa từng cân nhắc, bao gồm cả kết quả.

Vẫn luôn cảm thấy cơ thể của sư phụ khá khỏe mạnh.

Thực sự sẽ xảy ra chuyện cũng không nên là bây giờ.

Y cảm thấy khi từ mật cảnh Hồng Hoang ra ngoài, cơ thể của sư phụ nhìn qua đều khá tốt, một chút cũng không nhận ra.

Lúc này thì, cũng vì chú trọng thỉnh thoảng nói ra chuyện này, mới chú ý đến chuyện này.

Trong lòng y vẫn luôn cảm thấy chắc là không có vấn đề gì.

Chỉ là, sẽ có thành phần nghi ngờ ở đó.

Dù sao thì, hai người về cơ bản đều lo lắng về vấn đề đó.

Hiện tại, người trước mắt này cũng là người mà họ lo lắng.

Đương nhiên có một chút manh mối nào, họ cũng sẽ điều tra đến cùng.

Nhưng, hiện tại đối phương lại trắng trợn thừa nhận với họ, đã dập tắt tất cả những kỳ vọng tốt đẹp trước đây.

Hiện tại họ cũng đang đối mặt với một khó khăn khá lớn, cũng đang cần phải lựa chọn.

Thực ra, chuyện hiện tại không phải một mình họ quyết định là có thể quyết định được.

Lúc đó họ ngây thơ, cảm thấy nhiều chuyện một mình đều có thể hoàn thành.

Chỉ là, vấn đề thời gian, nhưng lúc này thì, y không còn cảm thấy như vậy nữa, thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ vấn đề năng lực của mình.

Có nhiều chuyện như vậy, về cơ bản mọi người đều chưa hoàn thành, lại có thể tin rằng mình có thể hoàn thành được sao?

Nhưng, hiện tại y cũng rõ ràng, sư phụ nói với họ, về cơ bản đều thuộc dạng động viên.

Khi nghe lọt tai thì cảm thấy vô cùng thoải mái, cảm thấy như vậy thì có động lực tiến lên.

Nhưng, lúc này thì, người cho động lực đó dường như cũng đã xảy ra một số vấn đề.

Trong lòng y cảm thấy không rõ làm như vậy là đúng hay sai.

Nếu một lần kiên trì lựa chọn một lần, thì sau này có lẽ không có khả năng tiếp tục giúp đỡ sư phụ nữa.

Trong ba người, người học y thuật, thực ra chỉ có một mình y, hai người còn lại về cơ bản từ đầu không có nền tảng đó.

Sau khi hiểu rõ, mọi chuyện càng rắc rối hơn.

Hiện tại thì, tuy rằng, đều có chỗ để tự học, nhưng khi thực sự xuất hiện vấn đề thì, thực ra, cũng cần phải chịu trách nhiệm cho người khác.

Nhưng bờ vai này quá yếu ớt rồi, không có cách nào gánh vác nhiều trách nhiệm như vậy được.

Chỉ cứu những bách tính đang chìm trong biển lửa, y đã cảm thấy không gánh vác nổi rồi.

Huống hồ, trong tình huống này, có người không hợp tác.

Lúc này cứu sư phụ, y cũng rõ ràng đó là chuyện của nhiều năm sau.

Lúc đó, biến hóa thực sự quá lớn rồi.

Nếu một lần quyết định thành công, hoặc thất bại, hậu quả đều như nhau.

Chắc chắn sẽ có một số vấn đề tồn tại.

Lúc đó y cũng không rõ đối với năng lực về nghệ thuật, có thể còn lại bao nhiêu, hoặc thực sự có thể đạt đến chỗ tinh diệu nhất, có thể giúp được sư phụ hay không, lại có xảy ra ngoài ý muốn hay không, có lẽ ngay cả một phần ân tình cũng căn bản không báo đáp được.

Sau khi hiểu rõ, tâm trạng của y vô cùng hỗn loạn.

Nếu ngay cả những điều đó cũng không làm được thì học lâu như vậy có ích gì.

Y thực sự có chút bắt đầu nghi ngờ rồi.

Lúc này y cảm thấy những người quan trọng ở bên cạnh mình, dù một mạng đổi lấy tất cả mọi người đều có thể, nhưng lúc đó y rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, thực sự không biết nên lựa chọn như thế nào, mới là lựa chọn chính xác nhất.

Y thực sự hy vọng, lúc đó có chỉ dẫn thì tốt rồi.

Chương 621

Có lẽ, mỗi người đều sẽ gặp phải những khó khăn như vậy, hoặc ít hoặc nhiều những vấn đề khác, nhưng hiện tại những chuyện y đang đối mặt, y cảm thấy khá lớn.

Nếu có thể giải quyết được chuyện này.

Y cũng tin rằng, những việc của y, cũng sẽ từ từ được bình ổn.

Nhưng tình trạng hiện tại, y cũng rõ ràng, nếu có thể giải quyết mọi chuyện hoàn hảo như vậy, thì cũng sẽ không có nhiều vấn đề đau đầu đến thế.

Chủ yếu là ba huynh đệ hiện tại cũng có một người không ở đây, không rõ người đó liệu có biết trạng thái cơ thể của hai sư phụ hay không.

Nếu không biết thì, cứ ngớ ngẩn xuống núi làm nhiệm vụ, sau khi trở về, lại tiếp nhận cú sốc nặng nề như vậy, không biết rốt cuộc là tâm trạng như thế nào.

Y cũng không rõ độ khó của nhiệm vụ của đối phương rốt cuộc là bao nhiêu.

Hiện tại y cảm thấy thực ra Trương Phương cũng là một lựa chọn không tồi, nhưng Trương Bằng cũng có một nhược điểm.

Một số việc về cơ bản y không muốn tham gia, lúc đó nếu nói chuyện với y có lẽ trong lòng sẽ cảm thấy có chút khó chịu, sẽ không nói với y nữa.

Bởi vì tâm tư cá nhân đó vẫn luôn thuộc dạng không thể đoán được.

Nhưng, y cũng rõ ràng, nhưng trong tình huống đối mặt với nguy

hiểm, y cũng sẽ không thực sự vứt bỏ một phần tình nghĩa, một huynh đệ trượng nghĩa.

Vì vậy, duyên phận giữa họ, y cũng vô cùng trân trọng, chỉ hy vọng trong tương lai tình huống như vậy sẽ ít xuất hiện hơn thì tốt, nếu không thì khi mọi người đối mặt với tình huống như vậy, lại làm sao có thể thực sự nắm bắt tốt được đây?

"Hai chúng ta chỉ là không hiểu chuyện như thế nào mà thôi.

Hiện tại thái độ như vậy, huống hồ ta vừa rồi đã nói để các ngươi đi thu đồ đệ, nhìn qua dường như không thấy trả lời.

Ta cũng đã đi tìm hiểu chuyện này rồi.

Một số chuyện thực ra trong lòng ta không rõ ràng như vậy, nhưng, trong lòng ta hiểu rõ, hiện tại không thu đồ đệ, sau này cũng là chuyện sớm muộn.

Huống hồ theo ta thấy, có một số chuyện thà sớm thà muộn không bằng giải quyết ngay bây giờ, như vậy thì ta sẽ ít lo lắng hơn một chút, chủ yếu là ta có thể giúp các ngươi kiểm soát, đôi khi tầm nhìn cũng chưa chắc đã là chuyện tốt, chủ yếu là ta có một suy nghĩ ở trong đó." Lục Lệ biết lúc này tâm trạng của Lục Áp cũng không đặc biệt tốt, y nói.

Chúc Ly bên cạnh chắc chắn không muốn nói những lời này, nói một số chuyện, dường như khi đồ đệ đó đi tu luyện, khi gặp phải phần nguy nan dường như y đã nhìn thấy.

Dù sao thì, công pháp của hai người về cơ bản đều gần như nhau, cũng là trong trạng thái dốc hết lòng truyền dạy.

Vì vậy trong tình huống tu luyện như vậy, đối phương có thể dễ dàng nhìn ra, cơ thể hiện tại có chút vấn đề.

Lúc đó trợ lý đã không nói chuyện này với đồ đệ của mình, nhưng

Chúc Dung chắc chắn đã phát hiện ra, nhưng vẫn luôn không nói, có lẽ trong lòng có những nghi vấn khác.

Hiện tại, nhìn thấy trạng thái của đồ đệ đó dường như tâm thần bất an, sắp khóc đến nơi rồi, chỉ là con trai thôi mà, có lẽ trong chuyện này sẽ thể hiện ra bên ngoài có vẻ kiên cường hơn một chút, nhưng, nỗi buồn sâu thẳm trong lòng ước chừng không ai có thể biết được.

Thực ra, sống đến tuổi này thì mọi chuyện đều đã hiểu rõ rồi, nhưng những người xung quanh có lẽ lo lắng về chuyện này chăng, chuyện này không ai có thể thực sự tránh né được.

Có lẽ, có một ngày mọi người đều có thể cảm nhận được sự khoát đạt tự tại này, chủ yếu là có một số chuyện có nguy nan tồn tại.

Vì vậy, hiện tại trong tình huống làm người tiên phong, nếu không nói ra những lời này thì, đột nhiên xuất hiện những chuyện không cần thiết, có thể sẽ gây ra một số rắc rối.

Hiện tại trong thời loạn, nếu gây ra sự bối rối như vậy cho mọi người, thì đó có thể là tội nhân thiên cổ.

Lúc này thì, nói chuyện với họ thực ra chẳng qua cũng là cân nhắc những điều đó mà thôi, ngoài ra không có gì khác.

Hiện tại nhìn qua dường như cũng không muốn nói chuyện, vì vậy, y đã hỏi, xem họ trả lời thế nào.

Một số suy nghĩ, bao gồm cả trợ lý, và người bạn Trương Nam đã đi rồi, suy nghĩ của họ thực ra cũng như nhau thôi.

Chỉ là, y biết, một người càng không muốn nói chuyện, càng nội tâm, đối với việc kiểm soát chuyện của mình có lẽ đều không đặc biệt cao, nhưng y cũng là một người khá tốt, chỉ cần tiếp xúc thì ai cũng sẽ biết y là một người tốt.

“Sư phụ, không còn cách giải quyết nào khác sao?

Nếu, chỉ có một số chuyện tương đối khó khăn thì con đều có thể làm được, không cần lo lắng những vấn đề đó, giao cho con giải quyết là được rồi.” “Dù sao thì một thời gian trước, con vẫn luôn chăm sóc người.

Bây giờ đến lượt con phải bỏ công sức vào chuyện này rồi, vì vậy đừng keo kiệt nữa.

Nếu thực sự có vấn đề nhất định phải nói cho con biết.

Bây giờ người nói với con, cơ thể xuất hiện trạng thái, nhưng mọi chuyện đều không nói ra, làm sao để giải quyết, tin rằng làm như vậy có thực sự tốt cho con không?

Trong lòng con cũng rõ ràng, nếu hiện tại xuất hiện vấn đề như vậy, người không muốn giải quyết, chuyện như vậy, con cũng sẽ lo lắng, cũng sẽ tự mình điều tra, như vậy, không phải cũng hao tốn thời gian và công sức sao?” Bản thân Chúc Dung không muốn nói những lời này, bao gồm cả việc nói ra những lời này bây giờ, trong lòng cũng có chút đau khổ.

Bởi vì từ trước đến nay y vẫn luôn lừa dối mình, cảm thấy những vấn đề đó chỉ là những bệnh vặt, đối với y mà nói, sư phụ không nói ra chắc chắn không có rắc rối lớn.

Chỉ là, y vẫn luôn cảm thấy nhiều vấn đề, có thể có cách giải quyết.

Chương 622

Lúc đó sư phụ không muốn nói, y cảm thấy cũng là một chuyện tốt, dù mã tuy vội vàng, nhưng, không đưa ra điểm đau cuối cùng.

Nhưng lúc này thì đối phương đã nói rõ ràng một chuyện như vậy, nếu còn nghi ngờ thì về cơ bản không thể nào nữa.

Lúc này trong lòng y cũng rõ ràng chuyện này đối với y, có ý nghĩa gì.

Nếu sư phụ, trong chuyện này thực sự xuất hiện bệnh tật, thì thực sự khó mà tưởng tượng được, lúc đó biết được vấn đề như vậy, rốt cuộc nên đối mặt như thế nào.

Hiện tại Chúc Ly nghe đồ đệ này nói những lời đó, cũng có chút bất lực.

Bản thân y không muốn tự mình nói cho họ biết chuyện này.

Y biết tính cách của đồ đệ này là như vậy, và tình cảm với họ cũng khá tốt.

Ba người họ thực ra đối với mấy đồ đệ đều không giống như cách đối xử với đồ đệ thông thường, tuy rằng trên phương diện giáo dục thì, có thể là sư phụ, nhưng trên nhiều phương diện cuộc sống, việc chỉ bảo thì, về cơ bản đều dùng thái độ khá hòa nhã, giống như cha mẹ của họ vậy.

Tình huống như vậy nhiều rồi thì, thực ra, trong lòng họ cũng sẽ không cảm thấy tự nhiên.

Cái kiểu cống hiến vô tư đó, y cũng không rõ tình huống đó xảy ra như thế nào.

Ba người họ ban đầu chỉ vì thiên hạ thương sinh, nhưng cuối cùng

cũng dần dần bắt đầu diễn biến ra tư tâm của mình.

Có lẽ, đó là một nhược điểm của con người chăng.

Bản thân, sẽ có nắm giữ hoặc muốn buông bỏ cũng chỉ là một ý niệm của họ mà thôi.

Làm thế nào để làm hoặc làm thế nào để giải quyết.

Về cơ bản đều không phải do điều kiện bên ngoài quyết định được, có lẽ là cái duyên phận mà con người nói đến.

Sau khi có duyên phận thì mọi chuyện sẽ đưa ra quyết định của họ.

Nếu chuyện này không có cách nào giải quyết tốt được thì, có lẽ duyên phận đã đến cuối, cũng nên hợp lý mà chấp nhận thì hơn, trong chuyện này cứ cố chấp níu kéo, thực ra, cũng chỉ là tự làm khó mình mà thôi.

Hiện tại nhìn vào, những cảm ngộ trong cuộc đời, về cơ bản đều là để tìm kiếm lý do để khai thác, như vậy thì cuộc sống sẽ trở nên đơn giản hơn một chút, nếu không thì trong tình huống như vậy làm sao để đối mặt đây?

“Cách giải quyết không phải là không có, nhưng lúc đó nếu đi giải quyết những chuyện đó, không cảm thấy có chút quá ích kỷ sao?

Lúc đó ta khi giáo dục các ngươi, cũng vì thiên hạ thương sinh, vì vậy ba người chúng ta đối với ba tiểu đồ đệ, có lẽ tình cảm có chút đặc biệt.” “Giống như các ngươi sẵn lòng vì ta mà trả giá vậy, có lẽ.

Nếu tình cảm của chúng ta diễn biến đến mức không màng đến thiên hạ thương sinh mà đưa ra quyết định, thì đã đi ngược lại sơ tâm ban đầu của chúng ta.

Ta bây giờ cũng đã thể hồ quán đỉnh, hiểu rõ những chuyện đó, vì

vậy, mới trong chuyện của các ngươi mà cân nhắc kỹ lưỡng.

Không có ai thực sự không ích kỷ cả, ai cũng sẽ vì mình mà đưa ra một số lựa chọn.

Nhưng phần khó khăn nhất là, trong những tình huống khó khăn đó mà đưa ra lựa chọn cuối cùng, thực ra, đều là một cách khá tốt.

Chỉ cứu ta thì có ích gì chứ, thực ra, sinh mệnh của ta chỉ có một, vì tình cảm mà cứu sống ta, nhưng cũng sẽ vì mục đích trong lòng mà không hoàn thành được mà tiếc nuối cả đời.

Ta không hy vọng tình huống như vậy, sẽ xảy ra trên người các ngươi.

Vì rắc rối của ta, vì có cách như vậy, nên đã có sự tiếc nuối rồi." "Vì vậy, trong một số thời gian sau này, trong lòng ta cũng đã đưa ra ý niệm, nhất định không thể để chuyện cũ tái diễn, đặc biệt là trên người các ngươi.

Ta có thể nhìn ra, đối với mảnh đất này các ngươi nhiệt ái, bao gồm cả những bách tính này.

Tuy không có cách nào thường xuyên đến thăm để biết trạng thái cuộc sống thực sự của họ, nhưng, liệu họ có thực sự an khang, hay bách tính có hòa thuận hay không, đều có thể cảm nhận được trước khi rời đi.

Có thể tùy tiện nhìn thấy ai đó giúp đỡ người khác trên đường, hoặc kiên nhẫn hỏi chuyện người khác, sẽ được kể tỉ mỉ.

Đó đều là biểu hiện của sự hòa thuận.

Nếu mọi người đều hoảng hốt không biết phải làm gì, chỉ vì sinh tồn mà cân nhắc, thì sẽ không ai để ý đến ai cả.

Thực ra, phần lớn mọi người cũng dần dần từ bỏ giai đoạn đó.

Ta muốn duy trì trạng thái này, thực ra, đối với con người, đó đều là một hạnh phúc.

Tại sao phải vì một chút hạnh phúc nhỏ bé của ta mà làm lỡ hạnh phúc của biết bao nhiêu người chứ?" "Ta rõ ràng, hai đứa trẻ đều khá thông minh.

Hiện tại nói chuyện với các ngươi, có lẽ có chút cằn nhằn rồi, nhưng cũng nên để các ngươi rõ ràng.

Ta biết hiện tại trong lòng các ngươi vô cùng rối rắm, ta cũng hiểu.

Khi như vậy, mỗi người đều sẽ đối mặt với lựa chọn.

Chương 623

Đợi đến khi thực sự xuất hiện vấn đề như vậy thì, rõ ràng cũng đang trưởng thành, một bước vô cùng then chốt đối với các ngươi.

Lựa chọn như thế nào, đối với các ngươi mà nói, cân nhắc khác nhau có thể sẽ lựa chọn khác nhau.

Nhưng đừng vì những quy định giữa các thành phố đó, rồi trói buộc bước chân của mình.

Mọi chuyện đều do bản thân quyết định, những người khác không thể nào ảnh hưởng được." Dù sao thì, khi ở bên ngoài vẫn luôn có một quan niệm biết ơn.

Nếu một người đã được nuôi dưỡng, thì phải coi người đó như cha mẹ mà đối đãi.

Mọi chuyện đều có thể không làm, nhưng nhất định phải đối tốt với họ.

Nếu ngay cả họ cũng không có cách nào chăm sóc được, thì làm sao có thể chăm sóc thiên hạ.

Những quan niệm như vậy, về cơ bản đều thường xuyên được biết đến.

Chỉ là, những điều đó là để củng cố ý nghĩa của hiếu đạo, huống hồ, đó cũng chỉ là một trách nhiệm cơ bản của con người mà thôi.

Nhưng một người không chỉ là con người, trên người còn có những ưu điểm và lợi thế.

Nếu năng lực của y có thể gánh vác tính mạng của nhiều người như vậy, tại sao phải vì tình yêu nhỏ bé mà từ bỏ tình yêu lớn chứ?

Vì vậy có những người thực ra cũng từ bỏ gia đình nhỏ vì gia đình lớn.

Về cơ bản một lý do như vậy, mọi người đều nhìn không rõ ràng, trong lòng cũng có một sự hiểu biết.

Đương nhiên rồi, lựa chọn đó cuối cùng cũng được đưa ra, với tư cách là sư phụ của hai người họ cũng vui mừng.

Họ sẽ vì chuyện của mình mà lo lắng, mà bận tâm như vậy, rõ ràng sự nỗ lực trong thời gian dài như vậy, bao gồm cả việc giáo dục, về cơ bản đều không phí công.

Nhưng trong lòng thì đau khổ.

Lo lắng, vì trong lòng cũng rõ ràng trạng thái trước đây là như vậy, sợ hãi vẫn luôn vì mục tiêu như vậy mà đi, cuối cùng vì hai người.

Rồi, bỏ cuộc.

Chuyện này trong cuộc đời thực ra cũng không gặp được mấy lần, giống như vương triều trăm năm thay đổi vậy.

Trừ khi biến động vô cùng bất an, thì cũng sẽ không có một vương triều nào có thể dễ dàng ổn định được, đó cũng chỉ tồn tại trong thời gian ngắn thôi.

Vì vậy, tình huống như vậy về cơ bản có thể trăm năm khó gặp.

Nếu nói như vậy cũng không rõ khoảng thời gian sau này của ba người rốt cuộc nên phân chia như thế nào.

Nếu trong khoảng thời gian này xuất hiện một số vấn đề thì, đối với ba người đó là một mối họa lớn.

Y cũng không có cách nào thực sự giải quyết lại chuyện này.

Thời gian đối với tất cả mọi người đều không đủ dùng.

Lựa chọn đối với tất cả mọi người đều vô cùng quan trọng.

Từ một bước sau đó thời gian sẽ bị lãng phí.

Nếu như vậy thì sinh mệnh đều sẽ bị tiêu hao, tiếc nuối không có cách nào hoàn thành lại những chuyện đó, đều là một đi không trở lại.

Tất cả mọi chuyện đều có thể hướng về phía trước, về cơ bản là để đạt được mục đích.

Đều có thể dùng cách khác để đổi lấy, nhưng duy nhất có một thứ không thể, trong lòng họ rõ ràng.

Hiện tại những người đang ngồi ở đây về cơ bản đều vì một số lời nói của đối phương mà có suy nghĩ, lúc này thì trong lòng mọi người đều rõ nên lựa chọn như thế nào.

Chỉ là trong lòng chưa vượt qua được rào cản đó.

Lúc này thì nghe xong những lời đó, trong lòng cũng hiểu rõ, một kiểu giáo hóa chăng, mọi người đều trong quá trình tu luyện mà thể hội làm thế nào để lựa chọn.

Rồi, hình thành giá trị quan của mình.

Về những chuyện sư phụ nói, đã cân bằng các yếu tố.

Đối với y mà nói không có cách nào cân nhắc được, chu toàn như vậy.

Dù sao thì khi đứng ở vị trí này, tầm nhìn của y tương đối hạn hẹp, những chuyện này không có cách nào có thể lựa chọn được, huống hồ trong lòng vẫn luôn không lựa chọn.

Nếu có cơ hội đó để sư phụ có thể sống tiếp thì, y sẽ không có bất kỳ quyền lựa chọn nào.

Chương 624

Nhưng lúc này thì trong lòng mọi người đều hiểu rõ, chuyện này dường như không thể xảy ra được, cũng chỉ có thể làm như vậy thôi.

“Thôi được rồi, sư phụ, con biết bây giờ nói những lời này, có ý nghĩa gì.

Chỉ là, trong lòng con cảm thấy đau khổ thôi, ngay cả người con cũng không bảo vệ được, thì những người khác, trong lòng con cũng rõ ràng, trong chuyện của người con làm không đủ tốt, còn gây thêm phiền não cho người.

Hy vọng chuyện này có thể được giải quyết, nhưng, lúc này thì, cảm giác thời gian đều không đủ dùng nữa rồi, về cơ bản ngay cả những chuyện này cũng sẽ trở thành một nỗi đau khổ.” “Hiện tại về cơ bản sẽ trở thành nỗi tiếc nuối của con, chứ căn bản không phải những chuyện khác.

Chuyện này có thể sẽ khiến con kiên trì lâu dài.

Hiện tại không phải lúc thực sự buồn đau, trước tiên đừng quá đau khổ nữa, chưa chắc đã không có chuyển cơ.” Lục Áp nghe những lời này thì, tâm trạng cũng không đặc biệt tốt.

Nghe xong những lời đó cảm thấy dường như khá chính nghĩa, huống hồ sự tồn tại của đối phương, đối với y mà nói cũng thực sự khá nghiêm túc.

Nhưng, lúc này thì tâm trạng cũng rõ ràng, nếu những chuyện này đều không có cách nào giải quyết tốt được.

Lại đi lựa chọn những chuyện khác, đối với y mà nói, một mớ hỗn độn.

Những chuyện của y, sư phụ đã lựa chọn, bây giờ bắt đầu chuẩn bị sẵn sàng để chết.

Cảm giác như vậy y cũng không thể chấp nhận được.

Nếu, thực sự muốn có phản ứng như vậy, y sẵn lòng trong tình huống như vậy.

Nếu thực sự muốn có phản ứng như vậy, y sẵn lòng trong tình huống như vậy.

"Có lẽ vậy, đối với hai người, những chuyện này có lẽ nhìn không xa được, nhưng đối với những người như ta đã sống lâu như vậy, những chuyện này thì không, có thể trong chuyện này mà lựa chọn, bao gồm cả việc có thể dùng cách như vậy mà cảm thấy làm là đúng." "Nhưng, ta sẽ nói cho các ngươi biết những tình huống cuối cùng xảy ra, để các ngươi tự mình cân nhắc, như vậy cũng có lợi cho các ngươi.

Không chỉ vì trong những tình huống như vậy, cần phải thực hiện một ý niệm của họ bây giờ, thì có khả năng sau này những suy nghĩ như vậy sẽ tan biến, sẽ hiểu rõ những điều trước đây không đủ dùng, cũng sẽ hối hận.

Ta chỉ dùng thân phận cá nhân để nói chuyện với các ngươi, nhưng điều này không có nghĩa là ta sẽ quyết định các ngươi nên làm gì, vì vậy bao gồm cả việc các ngươi nói chuyện với ta bây giờ, ta đều sẽ nghiêm túc lắng nghe." Nhìn thấy, giữa hai người dường như có chút không muốn.

Y cũng rõ ràng, lúc đó nếu còn ép buộc thì cũng không có cách nào khác, nhưng những lời cần nói thì cũng đã nói rồi.

Nếu thực sự không muốn lựa chọn như vậy thì, cũng chỉ có thể lập kế hoạch khác.

Những chuyện khác, có lẽ, có một số không có cách nào giải quyết tốt được.

Nhưng, giống như vừa rồi, có khả năng sẽ có một số hy vọng.

Chỉ là, y cũng khá bi quan về chuyện này, vì vậy mới nói ra sớm.

Chủ yếu cũng bị hai tiểu đồ đệ phát hiện ra bí mật về việc trên người y xuất hiện một số vấn đề, y biết không có cách nào che giấu được nữa.

Cũng vì lần trước, Trương Nam đã nói tất cả chuyện của y, chuyện này không phải nói thẳng cho y, mà dùng một cách khác, tương đối uyển chuyển để nói cho cả hai bên, giữa họ không nên có thành phần giấu giếm, như vậy, sẽ khiến mọi người đều đau lòng.

Bất đắc dĩ, một cách như vậy đối với những người này khá hữu ích.

Họ đã hiểu rõ hiện tại nên dùng cách nào để đối phó với tình huống này.

Trong lòng mọi người thực ra đều khá đau khổ phải không, vì vậy, trong tình huống này thì, cần phải cân nhắc nhiều lựa chọn, như vậy thì những chuyện của họ chỉ có thể trong giao tiếp mới giải tỏa được những hiểu lầm đó, và nhất định phải nói rõ ràng.

Nếu không thì, những uất ức đó, có lẽ sau này sẽ vướng bận, chỉ khi những chuyện này không trở thành tiếc nuối, chỉ có thể trở thành một sự lựa chọn thì mới có thể thực sự chấp nhận được.

Bởi vì đó đều là cách mà họ dùng để làm một việc.

“Sư phụ, hiện tại con cũng đã hiểu rõ tấm lòng khổ tâm của người.

Nếu thật sự muốn chiêu thu đệ tử, con thấy có lẽ hơi sớm.

Hay là chúng ta hãy giải quyết xong việc trước mắt rồi hãy tính đến chuyện đó ạ." Sau khi nói xong, Lục Áp trong lòng cũng có chút khó chịu.

Hắn cảm thấy chuyện này đối với mình thật đường đột, trước đó hoàn toàn không có sự chuẩn bị nào.

Về vấn đề mà sư phụ nêu ra, Lục Áp cho rằng thực ra nó không nằm trong phạm vi cân nhắc của mình.

Đột nhiên nói về chuyện này, tâm trạng hắn có chút u ám, cũng không phải là không nghĩ đến việc sư phụ đã yếu đi.

Hắn vẫn luôn hy vọng có thể thử thêm một lần nữa, bởi vì đối với những chuyện mà bản thân quan tâm, hắn vẫn giữ thái độ lạc quan.

Thế nhưng trong lòng vẫn không ngừng nghi ngờ, liệu có phải sẽ đi đến kết cục bi kịch nhất hay không.

Tình ái nảy sinh từ sự gắn bó.

Đối với sư phụ, tình cảm này không phải là loại tình cảm thông thường, mà là sự bầu bạn lẫn nhau.

Chương 625

Đó là một loại ơn nghĩa, vì vậy không cách nào ngăn cản được, tấm lòng muốn báo đáp là thật.

Cho dù hiện tại đối phương nói chuyện với mình, thực sự là đang suy xét vì thiên hạ chúng sinh.

Trong lòng Lục Áp đương nhiên hiểu rõ những chuyện đại nhân đại nghĩa này nên làm thế nào.

Hắn cũng biết rõ việc làm như vậy sẽ gây hao tổn cho cả hai bên, bao gồm cả chính mình.

Nhưng nếu không làm theo lời sư phụ, không dùng cách thức đại nhân đại nghĩa để cứu trợ bách tính toàn thành, thì liệu trong lòng có thực sự không hối tiếc chăng?

Đây là một lựa chọn vẹn cả đôi đường, mất mát là điều ai cũng sẽ có, không có đúng sai.

Thực ra, khi Lục Áp trả lời câu hỏi này, hắn chẳng qua là không muốn tranh chấp gì thêm về chuyện đó nữa.

Bởi vì hắn cảm thấy tranh luận nhiều hơn nữa cũng không ngăn cản được ánh mắt của người khác.

Hắn luôn cảm thấy vấn đề này đối với mình lúc này là quá sớm.

Hắn cũng cần một thời gian để tiêu hóa những tin tức vừa tiếp nhận được.

Cảm giác những tin tức này đối với hắn cũng không dễ chấp nhận, sau đó mới nói những lời này với sư phụ.

“Những chuyện con nói, thực ra ta đã sớm có cách rồi.

Nhưng chuyện này, trong lòng ta cảm thấy không rõ, việc chiêu sinh của học viện chúng ta sắp bắt đầu rồi sao?

Mặc dù hiện tại thiên hạ đã bắt đầu xuất hiện biến hóa, nhưng ta cũng cần phải cân nhắc những điều này." Vị sư phụ cũng biết chuyện này có lẽ không thể bàn bạc quá nhiều với hai đồ đệ ở những nơi khác.

Nhưng trong lòng người cũng rõ ràng, nếu ở chuyện này mà có thái độ mập mờ, lưỡng lự thì cũng không phải là chuyện tốt.

Chuyện sắp được đưa lên lịch trình, không thể để xuất hiện quá nhiều vấn đề kỳ lạ khác.

Bởi vì tâm tư của người hiện tại là như vậy, người cũng đã nói ra quan điểm của mình.

Vậy thì hãy để họ tự mình suy nghĩ kỹ, trong khoảng thời gian sắp tới, nên làm thế nào mới tốt hơn đây.

"Vấn đề của vài người, ta tự nhiên đã cân nhắc rồi, không phải chuyện gì cũng phải vội vàng.

Nhưng ta cảm thấy, có một số chuyện nhất định phải làm theo lẽ thường.

Nếu trước kia, ta đã không cân nhắc kỹ lưỡng về chuyện này, thì cũng sẽ không đề cập vấn đề này với con.

Ta cũng hiểu rõ trong lòng con đang suy nghĩ thế nào, nhưng chuyện này chung quy cũng có những phiền phức khác, con phải hiểu rõ điều đó." Chúc Ly vốn dĩ vẫn im lặng, lúc này lại đột nhiên lên tiếng, bởi vì trong lòng nàng cũng hiểu rằng, nếu ở chuyện này mà không nói gì nữa, có lẽ sẽ không thể hiện rõ thái độ.

Hơn nữa, việc chiêu sinh hằng năm của Quan Vũ Học Viện vốn là một chuyện vô cùng trọng yếu.

Vì cân nhắc đến chuyện này nên mới nghĩ ra cách như vậy.

Bình thường thì nàng sẽ không quản mấy chuyện này, nhưng lúc này lại cảm thấy, nếu sư phụ không làm những chuyện này thì có lẽ mình cũng sẽ không làm gì nhiều.

Đặc biệt là gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, nàng sẽ không cân nhắc thêm những vấn đề khác nữa.

"Được rồi sư phụ, vậy nếu tối nay con suy nghĩ kỹ rồi sẽ lại nói chuyện với người về chuyện này.

Hiện tại nghĩ đến chuyện này, con luôn cảm thấy có chút khó chịu." Lúc này Lục Áp, sau khi nghe sư phụ và sư tỷ nói xong, tâm trạng cũng không được tốt lắm, sau đó chỉ có thể đáp ứng như vậy.

Hắn cũng nói thật, nếu thật sự bắt hắn phải suy nghĩ về vấn đề này sớm như vậy, tâm trạng hắn sẽ không tốt.

Hắn cũng không hy vọng chuyện này thật sự ảnh hưởng đến cuộc sống của mình, chỉ hy vọng sư phụ có thể sống những ngày tháng bình an vô sự trong tình trạng cơ thể khỏe mạnh.

Những chuyện khác, từ trước đến nay hắn chưa từng nghĩ nhiều đến vậy.

"A, sư phụ thật sự quá đường đột.

Hiện tại Trương Phương cũng chưa về.

Nếu thật sự cảm thấy cần phải dạy dỗ đồ đệ, sau đó ba người chúng con cần phải gánh vác trọng trách, thì cũng phải đợi Trương Phương về rồi, ba người chúng con cùng nhau cân nhắc, làm thế nào để lên kế hoạch cho chuyện này." Sau khi nói xong, Chúc Dung cũng nói tiếp.

Hắn cũng nghe thấy ngữ khí của Lục Áp có chút không tốt.

Đương nhiên đây không phải là một loại mạo phạm đối với sư phụ, mà là sự thất vọng trong lời nói.

Mà bản thân hắn, há chẳng phải cũng như vậy sao?

Gặp phải chuyện như thế này, ai cũng sẽ cảm thấy phiền não.

Chương 626

Lục Lệ nghe những lời này xong, cũng có chút bất lực.

Thực ra đối với chuyện này, nàng vẫn luôn không có quá nhiều cảm xúc.

Nhưng hiện tại, áp lực mà nàng nhận được không đến mức lớn như vậy, từ trước đến nay chưa từng có vấn đề này.

"Được rồi, là ta có chút đường đột, không cân nhắc đến cảm nhận của các con về chuyện này.

Nếu sau này xuất hiện vấn đề thì hãy trực tiếp liên hệ với ta." Chủ yếu là để giải quyết một số phiền phức.

Chuyện trong phạm vi có thể chịu đựng được, hãy làm.

Cũng sẽ không khiến mọi người cảm thấy khó chịu trong lòng.

Mấy đồ đệ nhìn thấy cũng cảm thấy tốt hơn.

Những người khác có lẽ sẽ bỏ cuộc, chỉ nói những chuyện đại nhân đại nghĩa như vậy trong một thời gian dài, nhưng thật sự có ai có thể nghe lọt tai những lời đó không?

Ngay cả trong lòng Lục Lệ cũng không đặc biệt hiểu rõ.

Nàng cũng hiểu rằng, đối với những đứa trẻ, chuyện này không phải là vấn đề tuyệt đối đúng sai.

Nó sẽ khiến việc thực hiện một số chuyện trở nên khó khăn.

Thực ra nàng cũng đã sớm biết vấn đề này, nhưng khi chưa thực sự đối mặt, lại không ngờ nó lại khó khăn đến vậy.

Nhìn thấy hai đồ đệ đều đã đi rồi, Lục Lệ và Chúc Ly cũng cùng nhau thở dài, sau đó nói chuyện với nhau.

“Thôi được, hai người chúng ta là sư phụ của đồ đệ, chúng ta cũng nên hiểu rõ bọn trẻ.

Vì đã lựa chọn như vậy, để chúng có một chút thời gian suy nghĩ cũng được.

Chúng ta có vội vàng hay không đồng ý cũng chẳng làm được gì, dù sao hiện tại đồ đệ cũng đã lớn rồi, cũng nên có chút suy nghĩ riêng.” Lục Lệ nói.

Chuyện đến nước này, cũng chỉ có thể nói như vậy.

“Vậy thì cứ như vậy đi, hai người chúng ta cũng sẽ lo liệu chuyện của mình.

Có thể thấy, con bé cũng khá quan tâm đến chuyện này.

Trước đây ta chưa từng phát hiện ra, gần đây mới thấy chuyện này cũng không nhiều như lời sư đệ ta nói, cảm giác như có chút tổn thương đến tâm tư của đồ đệ.” Lời của Chúc Ly, mặc dù vẫn luôn không nói gì, nhưng khi nghe những cuộc đối thoại này, trong lòng nàng cũng đang suy nghĩ.

Từ trước đến nay chưa từng xem xét kỹ lưỡng vấn đề này.

Hiện tại trong lòng nàng cũng hiểu rõ, nguyên nhân của chuyện này, cũng chính là trong vô thức, mới mang lại cảm giác như vậy cho mọi người.

Cho nên, hiện tại tâm tư của mọi người vẫn luôn ở trạng thái đa biến đó.

Nếu ở chuyện này mà không thể suy nghĩ kỹ càng.

Đó sẽ là một loại tổn thương đối với người khác.

Hiện tại thấy họ không muốn như vậy, nàng cũng hiểu rằng, thực ra nên cân nhắc nhiều hơn một chút.

Như vậy mới có thể hiểu được đồ đệ rốt cuộc như thế nào.

Lục Lệ nghe xong những lời này lại gật đầu.

Vốn dĩ mọi chuyện rất đơn giản, nhưng lại không làm được đến mức khó khăn như vậy, bởi vì nàng cảm thấy những chuyện đã phân phó xuống từ trước đến nay, về cơ bản hai đồ đệ đều sẽ hoàn thành đúng chất lượng và số lượng, sẽ không nói thêm lời thừa thãi.

Hiện tại bọn họ đưa ra yêu cầu này, Lục Lệ cũng cảm thấy hợp tình hợp lý, cũng không nói gì.

Nàng cũng có thể cảm nhận được, những chuyện mà Đại sư huynh vừa phân phó cũng có lý.

Đã như vậy, hãy để đồ đệ tự mình suy nghĩ kỹ.

Đêm tối cũng đã buông xuống.

Trong một thành lớn, ở Hồng Hoang Cảnh Địa, có rất nhiều người đến tìm kiếm.

Tâm trạng của mọi người đều có chút bất an, lúc này chưa từng có một khoảnh khắc yên tĩnh nào.

Từ hôm nay, mọi người vẫn luôn suy nghĩ về chuyện của Trương Phương.

Đối với đồ đệ của người khác, Lục Lệ cũng chỉ là một sư phụ trên danh nghĩa, bởi vì chưa từng dạy dỗ gì nhiều, một phần kính trọng cũng là đủ rồi.

Chương 627

Hiện tại, những lời này, thực ra cũng khiến sự chú ý của Lục Lệ phân tán đôi chút khỏi những chuyện mà Trương Phương sắp làm.

Tâm tư nàng sẽ không chú ý nhiều như vậy, cũng biết rõ chuyện này sớm muộn gì cũng có ngày bị bại lộ, chỉ hy vọng ngày đó đến muộn một chút, đợi sau khi Trương Phương làm xong những chuyện cần làm rồi mới xuất hiện.

Như vậy, cũng không uổng công làm lâu như vậy, nếu không thì nỗ lực lâu như vậy mà không có kết quả, đối với nàng, cũng chỉ là phí công vô ích mà thôi.

"Hiện tại con cũng đã nghe những lời đó của sư phụ rồi, con thật sự bất lực.

Thực ra, con cũng không nhất định phải làm chuyện này.

Nhưng hiện tại con đã suy nghĩ kỹ rồi, nếu con không nói gì về chuyện này, có lẽ cũng sẽ không thật sự mang lại cho con cảm giác gì." Chúc Dung và Lục Áp hiện tại đang ở cùng một phòng, bởi vì một chuyện xảy ra, tâm trạng của mọi người đều không được bình an cho lắm.

Sau đó, họ hẹn nhau đi nói chuyện giải sầu, cũng không có chuyện gì.

Trong khoảng thời gian này, họ lại phải dẫn dắt học sinh, cũng giống như một lão sư vậy, ngay cả một chút chuẩn bị cũng không có.

"Nhưng chuyện này, con cũng nên cân nhắc rồi.

Ý của sư phụ, hình như cũng không có chỗ nào để thay đổi.

Nếu con lại khuyến khích về chuyện này, có lẽ đối với sư phụ,

trong lòng người cũng sẽ cảm thấy càng thêm khó chịu.

Cho nên con cũng cần phải cân nhắc vấn đề này, nếu không con cảm thấy chuyện này cũng khó làm." Hai thiếu niên vẫn luôn suy nghĩ về những vấn đề sắp phải đối mặt.

Từ trước đến nay chưa từng có lúc nào dành hết tâm tư cho việc này.

Bây giờ lại phải bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để dẫn dắt học sinh.

Họ cũng không rõ sư phụ rốt cuộc là sao.

Đối với họ, chuyện này cũng chỉ là một thử nghiệm mà thôi.

Huống hồ, tuổi tác còn chưa đến vị trí đó, tư cách cũng không có.

Họ đều cảm thấy chuyện này, đối với mình, là một lựa chọn khá khó khăn.

"Có lẽ là để bảo toàn quyết định mà con đã đưa ra.

Khi nói chuyện, sư phụ có vẻ muốn con vì đại nhân đại nghĩa mà ra tay cứu giúp những bách tính kia, nhưng con không phát hiện ra sao?

Nếu con thật sự đi cứu bách tính rồi, thì sư phụ sẽ làm gì đây?

Sẽ không còn tư cách quản lý chuyện trong học viện nữa." Chúc Dung đột nhiên nói ra điểm này, sau đó nói với Lục Áp.

Thực ra, trong lòng hắn cảm thấy có lẽ sư phụ có một số cách nghĩ.

Nghe vậy.

Người không nhất thiết phải làm những chuyện thực tế đó, mà chính người sẽ đích thân đi, không để sư phụ Lục Lệ luôn ở chuyện này.

Hắn hiểu rõ sư phụ của mình có thể nói rõ ràng mọi chuyện, bởi vì sư phụ hiểu rõ mọi thứ.

Có lẽ, những kế hoạch đó không phải là sư phụ luôn dốc hết tình cảm, mà là không muốn lừa dối.

Chúc Dung hiểu rõ, vì vậy hắn mới có thể đoán được một chút về tính cách của sư phụ.

Bởi vì hắn cũng quan sát sư phụ của mình, nét mặt người vẫn luôn không được tự nhiên, hình như có chuyện gì đó chưa hoàn thành.

Chưa kể sư phụ đã chữa trị cho bao nhiêu người, chỉ riêng việc nói ra vấn đề này, thực ra cũng có thể tồn tại một chuyện, trong đó cũng sẽ đắc tội người khác.

Dù sao thì lợi ích của mỗi người không giống nhau, cho nên khi sư phụ làm những chuyện này, nhất định sẽ xâm hại lợi ích của một số người khác.

Như vậy, về sau nếu không có học viên bảo vệ sư phụ, sư phụ cũng chỉ là một trưởng lão mà thôi.

Thân phận trưởng lão, nếu năng lực không đủ thì bất cứ lúc nào cũng có thể bị bãi miễn.

Trên người Lục Áp không có bất kỳ gánh nặng nào.

Trong thế giới này có một số phần trách nhiệm, đối với hắn mà nói, nếu thật sự trở thành sư phụ.

Tương đương với việc khoác lên người một lớp áo giáp.

Trước kia, hắn cảm thấy chuyện này khó xử, hình như là vì chưa từng làm mấy chuyện đó.

Nhưng hiện tại, sự khó xử này, hắn cảm thấy làm như vậy sẽ hại sư phụ, lại không thể thật sự giải quyết được vấn đề này.

Chương 628

Những lời Lục Áp nói ra lúc này, cũng là từ tận đáy lòng.

Vốn dĩ hắn không muốn nói ra chuyện này để làm khó Lục Áp.

Hắn cũng biết Lục Áp có năng lực cống hiến lớn, tinh thần trách nhiệm cá nhân cũng mạnh mẽ.

Có thể làm được đến mức đó, khi giải quyết những chuyện này, hắn biết Lục Áp không phải là một người ích kỷ.

Nhưng lúc này, hắn thật sự muốn ích kỷ.

Về sư phụ, bách tính có hàng ngàn hàng vạn người, nhưng sư phụ chỉ có một người mà thôi.

Lục Áp nghe Chúc Dung nói những lời này xong, thực ra trong lòng hắn cũng hiểu rõ.

Chuyện này tình có thể hiểu được.

Ngay cả hắn cũng có chút vấn đề, lại có thể trách tội ai đây?

Khi nghe tin tức này, hắn đã bắt đầu suy nghĩ về vấn đề này rồi.

Hắn cũng biết rõ, mình nhất định không muốn nói ra chuyện này, sau đó giữ lại.

Lúc nãy, hắn không hiểu vì sao sư phụ lại làm vậy, lại vội vàng như thế.

Vừa nghe Chúc Dung nói xong, hắn mới hiểu ra.

Hóa ra có những chuyện, sư phụ đã sớm cân nhắc kỹ rồi.

Nếu Lục Áp trở thành sư phụ của người khác, thì phải chịu trách nhiệm về tính mạng của họ.

Như vậy, những chuyện đó, áp lực đè nặng lên vai hắn quá nhiều.

Bởi vì về sau, sẽ có hàng ngàn hàng vạn người đến bái hắn làm sư phụ, và hắn phải chịu trách nhiệm về sinh mạng của họ.

Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, thì học viện cũng sẽ sa sút trầm trọng, đánh cược vào tiền đồ của học viện.

Nhưng Lục Áp cũng có thể thấy rõ.

Sư phụ không muốn để ai vì chuyện linh hoa mà mất mạng vô ích.

Lục Áp cũng nghe ra rằng, hắn cảm thấy cái gọi là đại nhân đại nghĩa này chẳng qua là một loại khốn cảnh mà thôi.

Đại nhân đại nghĩa thật sự là cứu giúp vô số bách tính, nhưng trong mắt hắn, những chuyện đó không có sự khác biệt.

Nhưng hiện tại thì không tiện nói ra chuyện này, bởi vì hắn cảm thấy quá rối loạn rồi.

Thực ra, hắn cũng không hiểu rõ, nếu sau này thật sự có chuyện phiền phức cần sư phụ giúp đỡ, hắn tuyệt đối không muốn.

Cơ thể sư phụ đã xuất hiện vấn đề rồi, cho nên vẫn luôn không nói cho họ biết.

Khi ở Hồng Hoang Bí Cảnh, sư phụ có thể giả vờ như không có chuyện gì.

Thậm chí có thể nghĩ rằng, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, ở Hồng Hoang Bí Cảnh, cơ thể sư phụ có vấn đề, dẫn theo nhiều đệ tử như vậy, có lẽ sẽ ngay lập tức quyết định chọn một người nào đó làm sư phụ mà mình yêu mến.

Sư phụ sẽ xông vào cứu giúp, nếu không thì sẽ không xảy ra cảnh tượng trước mắt.

“Thực ra, hai người chúng ta bàn luận chuyện này ở đây cũng

chẳng có tác dụng gì.

Cơ thể sư phụ như vậy, ngày một yếu đi, trong lòng con cũng không có cách nào cả.” “Cho nên, chúng ta cần phải lựa chọn kỹ lưỡng.

Con biết điều này sẽ mang lại cho sư tỷ một số áp lực.

Nhưng khi đến lúc phải cân nhắc chuyện này, cũng không có cách nào khác.

Hiện tại quyền lựa chọn này, đều nằm trong tay con.

Sư phụ nói sao, con cũng chỉ biết nghe thôi.

Bất kể thế nào, con cảm thấy cần phải suy xét chuyện này một cách có trách nhiệm mới tốt.” Chúc Dung cảm thấy chuyện đến nước này, mình cũng đã nói rõ ràng mọi chuyện.

Hắn hiểu rõ những nỗi khổ tâm của Lục Áp, trong lòng ai cũng rõ.

Nhưng chỉ dựa vào những lời này.

Lục Áp lại muốn thoái thác trách nhiệm ở chuyện này, khiến hắn cảm thấy đây cũng không phải là lựa chọn của mình.

Chương 629

Cho nên, hắn chỉ có thể làm vậy.

Còn về tâm trạng của đối phương ra sao, hắn cũng không thể quản nhiều đến thế nữa.

Thực ra, Chúc Dung cũng không muốn đẩy khó khăn này lên người khác, chẳng qua, trong lòng hắn cũng rõ một chuyện, trừ Lục Áp ra, những người còn lại không có ai y thuật cao minh.

Hắn cảm thấy có nhiều chuyện cần phải trùng hợp với duyên phận.

Sư phụ của mình xuất hiện vấn đề như vậy, thân là đồ đệ, trong đó lại có một người y thuật vô cùng tinh xảo, vậy thì cũng nên cân nhắc.

Hắn cũng phải có trách nhiệm đối xử với chuyện này, không thể quyết định vội vàng việc cứu chữa hay không cứu chữa.

Lục Áp hiện tại nghe Chúc Dung nói xong, hiểu được tâm trạng của đối phương lúc này, cũng giống như mình, nhất định không hy vọng sư phụ thật sự xảy ra chuyện gì.

Hiện tại xuất hiện tình huống này trong lòng hắn cũng khó chịu.

Thực ra, những lời sư phụ nói ra, trong lòng hắn đều đã hiểu rõ.

Nhưng trong lòng vẫn giữ lại một số ảo tưởng tốt đẹp.

Hắn cảm thấy lẽ ra nên mang lại cho mình một số tin tức tốt hơn.

Lẽ ra nên giải quyết vấn đề của mình rồi mới quản chuyện thiên hạ.

Nhưng hiện tại, khi nghe sư tỷ nói những lời này, trong lòng hắn

không khỏi rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Đột nhiên hắn cảm thấy như mình đã trưởng thành.

Trước kia, chưa từng gặp phải vấn đề như vậy, sau đó, hắn cảm thấy chuyện đời đều khá tốt đẹp.

Nhưng hiện tại thì mới hiểu rõ, vì những chuyện này cũng chỉ là những chuyện vặt vãnh mà thôi.

"Ta biết con muốn nói chuyện này với ta, cho nên, trong lòng ta sẽ cân nhắc.

Đừng lo lắng nữa, ta sẽ có một lời giải thích, cũng sẽ không để chuyện này chìm vào quên lãng.

Ta cũng lo lắng về tình trạng cơ thể của sư phụ giống như con, tâm tư hai người chúng ta là nhất trí." Nếu muốn nói như vậy, Lục Áp cũng đã đồng ý với chuyện này rồi.

Sau đó, Lục Áp nói với Chúc Dung: "Vậy thì chuyện sư phụ chiêu thu đồ đệ, ta cũng nên cân nhắc chứ.

Lúc này luôn phải thuận theo ý của người mới tốt hơn.

Nếu làm trái ý, hiện tại nhất định cũng sẽ khó chịu." Chúc Dung cười, đối phương có chút lảng tránh chuyện này.

Hiện tại xem ra, Lục Áp cảm thấy đợi Trương Phương về rồi hãy nói, nhưng Lục Áp lại đề xuất chuyện này lúc này, có lẽ là vì có liên quan đến thời gian của linh hoa.

Chúc Dung hiểu rõ, hiện tại trong lòng Lục Áp đang chứa đựng quá nhiều chuyện.

Hắn sợ rằng tin tức này càng đợi lâu, đối với những bách tính ở dưới sẽ càng phức tạp.

Hắn cảm thấy chuyện này có thể gây hại cho sinh mạng của con

người.

Nếu Trương Phương về muộn, thời gian kéo dài quá lâu, có lẽ, chuyện sẽ xuất hiện biến số.

Nhưng chuyện của sư phụ.

Chúc Dung có thể cân nhắc, niệm tưởng đến thân thể của sư phụ.

Vậy nếu như vậy, cũng không tiện bức bách đối phương quá gấp gáp, bởi vì chỉ cần có một tâm tư là được rồi.

"Vậy thì cứ làm theo cách của huynh đi.

Hiện tại ta chưa xác định được, nên làm chuyện này.

Ta cảm thấy cần phải đợi Trương Phương về.

Như vậy, trong lòng ta cũng dễ chịu hơn.

Đương nhiên rồi, mỗi người chúng ta đều có lựa chọn không giống nhau, cũng đừng làm theo ta." Trên nguyên tắc, Chúc Dung cũng không muốn nhượng bộ, cho nên chỉ có thể nói như vậy.

"Được rồi, ta cũng biết tâm trạng huynh không được tốt lắm.

Về chuyện của sư phụ Quan Vũ, trước kia khi huynh nói với ta, ta đều không tin lắm.

Hiện tại thì trưởng lão đã nói ra chuyện này rồi, ta cảm thấy khả năng của chuyện này có lẽ có chút khác so với trước đây.

Chương 630

Huynh cũng nên thả lỏng tâm tư, bất kể thế nào.” “Học viện đã sớm biết chuyện này, không có ai sẽ xử lý vấn đề này một cách đơn giản đâu.

Kinh nghiệm của họ đều phong phú, nhất định sẽ không xảy ra sai lầm lớn.” Thực ra, Lục Áp nói những lời này, hình như là để nói với Chúc Dung, nhưng thực ra, hắn cũng đang an ủi chính mình, trong lòng hắn thực ra cũng đang rối loạn.

“Có lẽ vậy.

Từ khi ta ra khỏi Hồng Hoang Bí Cảnh, ta vẫn luôn cảm thấy có một số chuyện bắt đầu thay đổi, có chút thoát ly khỏi phương hướng của ta.

Ta luôn cảm thấy có một bàn tay lớn ở phía sau không ngừng đẩy ta, sau đó đã đặt tất cả mọi chuyện vào một phương hướng rõ ràng, khiến ta không có cách nào thoát khỏi.

Ta cảm thấy chắc chắn có một số người đang thao túng ở phía sau, chẳng qua, hiện tại địch ở trong tối, ta ở ngoài sáng.

Mọi chuyện đều không có động thái, ta cũng không đoán ra rốt cuộc là chuyện gì.” Thực ra, Chúc Dung không muốn nói ra một số suy nghĩ trong lòng mình sớm như vậy, nhưng hắn cũng hiểu rõ, lúc này, nếu không nói ra chuyện này.

Tâm trạng của đối phương cũng sẽ không vì một chuyện mà chuyển biến tốt hơn.

Thay vì như vậy, chi bằng nói ra tất cả những nghi ngờ của mình.

Không chừng, mọi người cùng nhau góp ý có thể nghĩ ra một ý

tưởng mới.

Hiện tại chắc chắn có người hy vọng Lục Áp không nên sống trên thế giới này.

Nếu không thì, lúc đó cũng sẽ không phái nhiều sát thủ như vậy đến giết hắn.

"Trong khoảng thời gian này, ta thì không để ý đến những chuyện đó, có lẽ có chút lơ là rồi.

Huynh quan sát khá kỹ lưỡng." Lục Áp nghe đối phương nói như vậy, trong lòng cảm xúc có chút ít hơn.

Chẳng qua, đối phương đã có thể nói ra chủ đề này, chứng tỏ hắn cũng có chút nắm chắc.

"Ta chỉ nắm giữ được một số bằng chứng, nếu không thì, ta sẽ không nói ra những chuyện này một cách nhẹ nhàng như vậy." Lục Áp cũng hiểu rõ, Chúc Dung làm việc luôn có lý có cứ, sẽ không làm những chuyện không nắm chắc.

Đối với huynh đệ cũng sẽ không có hành vi lừa dối.

Ở điểm này, Lục Áp khá rõ ràng, cho nên, hắn cảm thấy có thể tin tưởng Chúc Dung và những chuyện hắn nói hiện tại.

Trước kia, Lục Áp vẫn luôn giữ thái độ đó, nhưng theo sau khi linh hoa xuất hiện bước ngoặt, thái độ của hắn cũng có chút thay đổi rồi.

Hắn cảm thấy chuyện này có thể kéo dài một chút, sẽ không có quá nhiều vấn đề.

"Thật sự trong khoảng thời gian này, ta cũng cảm thấy hình như có người ở phía sau đang bố cục, ta đều bị cuốn vào trong đó, thật sự có những chuyện khiến người ta có chút bất lực.

Sư phụ không muốn nói cho ta biết chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Nhưng, trong lòng ta cũng rõ, nếu vấn đề này không được giải quyết, về sau, cũng sẽ xuất hiện một số mâu thuẫn lớn.

Ta ở đây, Trương Phương rốt cuộc đã xử lý những chuyện gì?" "Mặc dù sư phụ cuối cùng sẽ công khai một số vấn đề, nhưng sau khi Trương Phương trở về, thực ra ta cũng có thể hỏi.

Chẳng qua có chút thần thần bí bí, khiến trong lòng ta có chút khó chịu.

Ta luôn cảm thấy chuyện này có lẽ cũng có chút liên quan đến ta." Hiện tại chuyện này, cũng không chỉ chú trọng một người đang nghi ngờ, bao gồm cả Lục Áp, trong lòng hắn cũng có một chút nghi ngờ.

Hắn cảm thấy chuyện này nhất định có điều mờ ám, nếu không thì, những chuyện tốt đẹp như vậy, vì sao lại phải che giấu đi chứ?

"Mấy người chúng ta cảm giác như đều đang gánh vác những gánh nặng này trên người, kết quả, không ai cứu vớt được ai, cũng không giúp đối phương gánh vác gánh nặng." "Nó đã trở thành gánh nặng của mọi người.

Sau khi xuất hiện vấn đề như vậy, cũng không có cách giải quyết nào khác.

Ta cảm thấy chia sẻ áp lực nhiệm vụ này, cũng phải được đối phương đồng ý thì mới được.

Nếu không thì ta có cân nhắc nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

Dù sao ta cũng không ở bên cạnh, nếu sau này xuất hiện vấn đề cũng không thể giải quyết kịp thời." Chúc Dung nói những chuyện này, trùng hợp đối phương và hắn có cùng quan điểm, cảm thấy hình như đã tìm thấy sự đồng điệu trong một số chuyện, cũng có chút vô thức, nói nhiều hơn một chút.

“Ta sẽ đợi tin tức của Trương Phương.

Chiều mai, nếu đối phương không có bất kỳ tin tức nào xuất hiện, ta sẽ đi tìm hắn.” Đừng cảm thấy tất cả mọi chuyện trước mắt đều rối rắm, chi bằng từng chuyện một mà giải quyết.

Những gì hắn nghĩ ra, thực ra những phán đoán chính xác hay những hiểu lầm, về cơ bản đều dựa trên một quan điểm.

Hiện tại thì hắn cảm thấy cả mình và huynh đệ đều quan trọng như nhau, thật sự khó mà làm được, ở chuyện này đóng vai trò gì.

Đã như vậy thì hãy đưa chuyện này vào trong nhóm, cân nhắc ý kiến hiện tại của đối phương và mình.

“Được, chúng ta hãy bàn bạc một chút về những chuyện như vậy.

Chương 631

Sau này, mọi người đều quan tâm.

Đến lúc đó có thể chia sẻ một chút áp lực cũng sẽ bớt đi.” Nghe nói như vậy xong, trong lòng Chúc Dung cũng cảm thấy an tâm hơn một chút.

Những người kiên cường đó, hiện tại mọi người đều có một con số.

“Vậy thì hôm nay chúng ta hãy bàn bạc ở đây trước đi.

Ngày mai sau đó, ta sẽ đưa cho sư phụ một câu trả lời.

Hiện tại ta cũng chưa nói ra hết ý kiến, như vậy ta cũng không đi can thiệp, để huynh ấy tự mình suy nghĩ kỹ hơn.” Chúc Dung vừa nãy đã hỏi Lục Áp chuyện đó, Lục Áp đã không đưa ra phản ứng rõ ràng cho mình, khi nghe vậy, Lục Áp và Chúc Dung cũng không hợp ý nhau.

Hai người nhất định phải đạt được sự nhất trí rồi mới nói chuyện, như vậy mới không tự mâu thuẫn.

Khả năng thành công mới lớn hơn một chút.

Hiện tại họ cũng chỉ ở đây, cũng chưa nghe sư phụ chỉ thị gì, cho nên không có cách nào dễ dàng xuống núi.

“Được rồi, cứ như vậy đi.” Chúc Dung nghe đối phương nói xong, tự nhiên chỉ có thể đáp lại như vậy.

Trong lòng Lục Áp, thật sự cảm thấy có một số chuyện không rõ ràng.

Đã như vậy thì Lục Áp cũng sẽ làm theo lời đối phương nói, để

mình có thêm một chút thời gian, sau đó có thể sắp xếp rõ ràng mọi chuyện, trong lòng cũng sẽ an tâm hơn một chút.

Bên phía Trương Phương, thực ra, hắn cũng đang tìm hiểu một số nhân tình thế thái xung quanh.

Trong khoảng thời gian này, hắn cũng không thể cứ mãi ở bên Sở Thanh Hải.

Cá nhân Sở Thanh Hải, mặc dù, không ai không thích hắn trong một phạm trù nào đó.

Nhưng, cũng có thể thấy hắn không giống một người đặc biệt xấu xa.

Có lẽ, những chuyện hắn đã trải qua khiến hắn trở thành phi phàm.

Mọi chuyện về vấn đề đều sẽ có cách xử lý không giống nhau.

Có lẽ hắn cũng sẽ có cách nhìn nhận không giống nhau về chuyện này.

"Khách quan, ngài hôm nay không xuống lầu nghe ngóng tin tức sao?

Hình như gần đây ở phía Nam thành có bách tính đã chết.

Những bách tính đó chết vì căn bệnh lạ kỳ trước đó.

Hiện tại ta cũng khó chịu, không chừng đợi đến lượt ta, cũng không còn xa nữa." Khi tiểu nhị quán trọ nói những lời này với Trương Phương, trong lòng hắn nhất định cũng có chút cảm giác tuyệt vọng.

Giống như đang than vãn một chuyện.

Hiện tại Trương Phương nghe vậy chỉ cảm thấy bi ai.

Hắn quả thật đã tìm hiểu về một số tai nạn bệnh tật bên ngoài

Quan Vũ.

Nhưng, trước khi xuống núi, hắn chưa từng nghĩ rằng sẽ có lần nghiêm trọng đến vậy.

Hắn chỉ cảm thấy chuyện này có lẽ sẽ có chút khó khăn.

Hiện tại nghe xong những lời này, trong lòng hắn mới thực sự hiểu rõ.

Tâm trạng hắn cũng không được tốt lắm.

Hắn vẫn luôn không cảm thấy nếu không làm chuyện này thì sẽ có vấn đề.

Nhưng hiện tại, hình như hắn có thể tin rằng mình đã làm chuyện này rồi.

Nó đã để lại một ấn tượng sâu sắc trong tâm trí Trương Phương.

"Vốn dĩ, ta định xuống tìm ngươi nói chuyện.

Nhưng ta nghe những gì ngươi nói hiện tại đều cơ bản giống nhau, không có tin tức tốt.

Sau khi bàn luận nhiều, người ta chỉ thất vọng mà thôi.

Cho nên, dứt khoát chuyện Quan Vũ này ta cũng không muốn bàn nhiều.

Chỉ là không có lần nào không nghiêm trọng hơn lần trước.

Chương 632

Hiện tại nghe ngươi nói những lời này ta cũng cảm thấy có chút bi ai.

Vậy vợ con già trẻ của họ có được an ổn không?" Mặc dù Trương Phương cư trú ở đây khá ngắn, nhưng hắn có thể hòa nhập với những người xung quanh.

Mọi chuyện của hắn đều đã có kết quả.

Cho nên khi hắn hỏi một số chuyện, mọi người đều sẵn lòng trả lời.

Trong khoảng thời gian này, hắn đã tìm hiểu một số đánh giá của mọi người về Sở Thanh Hải ở Quan Vũ.

Cho nên, có một số lời đồn, có lẽ có thành phần khoa trương.

Nhưng chắc chắn cũng được biên soạn dựa trên một số sự thật cơ bản.

Những người đó đã có thể nói về một chuyện bên ngoài phủ mà không bị đuổi đi, thì về cơ bản thực ra đối với Sở Thanh Hải, chuyện này không gây ảnh hưởng lớn đến hắn.

Trương Phương cũng không cảm thấy có gì quá kỳ lạ, cho nên nghe rồi cứ để đó.

Tình hình hiện tại cũng khá đặc biệt, hắn cũng không rõ cảnh ngộ này, rốt cuộc vì sao lại muốn giết ba người.

Nhưng, nhìn hắn hình như đối với ngai vàng, cũng không có quá nhiều ham thích tranh giành.

Trước kia, hắn nghe sư phụ nói.

Những người đó làm những chuyện đó, về cơ bản là vì một vị trí nào đó, sau đó không ngừng tranh giành mà thôi.

Lúc đó, hắn cảm thấy có chút khinh thường.

Hắn cảm thấy không có gì đáng sợ.

Chẳng qua là xuất hiện một số phiền phức nhất định.

Hiện tại thì có một số chuyện phải làm được một cách đơn giản rồi.

Nó cũng không phải hoàn toàn không có sự đơn thuần, chẳng qua là ở một số chuyện đã sớm để lại đường lui.

Những lời nói của họ đều có chút sáo rỗng.

Chỉ dựa vào một lòng nhiệt huyết mà làm những chuyện đó, đơn giản là nằm mơ giữa ban ngày.

"Ta cũng biết trong khoảng thời gian này xảy ra khá nhiều chuyện, tâm trạng cũng không được tốt lắm.

Sau đó, ta vốn dĩ muốn đi giải sầu, nhưng không giải sầu được, kết quả lại nghe nhiều chuyện vô nghĩa như vậy." "Nhưng, ta nghe nói Sở Thanh Hải ở Quan Vũ có một chuyện, hình như là muốn nạp thiếp?

Một người như vậy lại muốn lấy vợ của người khác, lại còn có một đứa con trai." Hiện tại Trương Phương khá tò mò về chuyện đối phương nói.

Hắn nghe được chuyện này khi đi tìm kiếm, chuyện này và những khách quan khác cũng đã nghe được một số tin tức.

Dù sao, khi nhìn Sở Thanh Hải, hắn là một vị quan địa phương, mọi người từ đầu đến nay đều có cảm giác khá tốt về hắn.

Đã như vậy, thì tính chân thực của chuyện này, hắn cảm thấy, có

thể càng thêm rõ ràng.

Nếu, chỉ những người ở trên trực tiếp ra lệnh sai, sau đó để những người ở dưới làm theo, thực ra cũng sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng chuyện đã xảy ra rồi.

Hiện tại thì, những chuyện của hắn, đều có chút không giống với những gì đã nói.

Vậy trong lòng hắn sẽ cảm thấy sự biến động của chuyện này khá lớn.

Thêm vào đó, khi Trương Phương theo dõi một số hành động của đối phương trước đây, hắn cũng đã thấy một cặp mẹ con, nhưng người phụ nữ đó trông có vẻ còn trẻ.

Chuyện nạp thiếp như vậy có chút kỳ lạ.

Nếu, Sở Thanh Hải chỉ đơn thuần yêu thích một người phụ nữ, thì tại sao việc phòng thủ lúc đó lại nghiêm mật đến vậy?

Khiến hắn cảm thấy làm chuyện này có chút tiểu đề đại tố.

Hắn cảm thấy, đã ở vị trí này rồi, cần phải cho Tiểu Thiến một danh phận, trực tiếp đưa về nhà không phải là được rồi sao?

Đúng như câu nói việc bất thường ắt có dị thường, cho nên sau khi nghe những chuyện này trong lòng, hắn cũng không dám lơ là.

Hắn và đối phương có một lần gặp mặt, cho nên, hắn mới quan tâm nhiều hơn một chút về chuyện này, nhưng đây không phải là lý do trực tiếp để hắn làm những chuyện đó.

Theo Trương Phương thấy, những chuyện bát quái dân gian như vậy về cơ bản đều lan truyền khá nhanh, đặc biệt là hiện tại khi những tin tức này đều khá hỗn loạn, về cơ bản mọi người đương nhiên muốn thu thập một vài loại tin tức.

Chương 633

Về những tin tức ở Quan Vũ, có một số tin tức khiến người ta phải suy nghĩ, nếu ở trong đó, hắn cảm thấy có lẽ cũng sẽ pha tạp một số cảm xúc cá nhân.

Hắn cảm thấy chuyện này cũng không hề giấu diếm, về cơ bản mọi người đều đã biết.

Chứng tỏ chắc chắn có người có thể tung tin tức này ra ngoài.

Còn về tại sao lại phải tung tin tức này ra ngoài, hắn cảm thấy chắc chắn vấn đề xuất hiện ở nhà đó, người phụ nữ đó dù sao cũng đã sinh một đứa con.

Hiện tại quan viên nào lại có sở thích đó chứ.

Hiện tại lại muốn dẫn theo một gánh nặng, trong một gia đình, tài sản của hắn quá nhiều lại cứ nhất quyết phải tìm một người để chia sẻ?

Chắc chắn không phải chuyện như vậy.

Đây đều là những chuyện tình cảm, mọi người sẽ không thỏa hiệp ở chuyện này.

“Thật ra, ta cũng vừa mới biết tin này, thật sự cảm thấy có chút kỳ lạ.

Vị đại nhân này trước kia làm việc đều khá ổn thỏa, xử lý mọi chuyện vẫn luôn rất công bằng.

Hiện tại thì vì những hỗn loạn trên triều đình, hắn vẫn luôn không đứng về phe nào.

Gần đây nghe nói hình như hắn đi lại khá gần với Tể tướng Tiết,

nhưng ta thấy cũng không giống như trước đây.

Hiện tại đột nhiên lại truyền ra tin tức này, khiến người ta cũng cảm thấy có chút kỳ lạ." Tiểu nhị quán trọ nghe Trương Phương hỏi về tin tức này, cũng đã trả lời tất cả những gì mình biết một cách chi tiết.

"Vậy ngươi có biết cặp mẹ con kia rốt cuộc là ai không?

Ta thật sự có chút tò mò.

Một quan chức như vậy, bất kể thế nào cũng sẽ tìm một người phụ nữ khá tốt.

Nghe nói hình như hắn không có chính thức phu nhân, lại nạp một tiểu thiếp.

Thân phận tiểu thiếp, ta cảm thấy có chút kỳ lạ, tự nhiên ta cũng tò mò một chút rồi.

Chẳng lẽ ngươi không tò mò sao?" Thực ra, Trương Phương hiện tại muốn biết người phụ nữ và đứa trẻ xuất hiện đêm hôm đó, không phải như những gì đã nói.

Vậy thì lúc đó trọng binh canh giữ, hoàn toàn không giống chuyện tình ái.

Một người phụ nữ hoảng loạn chạy trốn, cũng không giống những biểu hiện sau khi gặp người yêu.

Cho nên, những hiện tượng đó, nhìn nhận lại thì trong đó chắc chắn không chỉ có một cục diện lớn.

Có lẽ, là muốn dẫn người mắc câu.

Nhưng trong khoảng thời gian này, hắn đi hỏi thăm ở một số nơi xung quanh, cũng phát hiện bách tính đều có những đánh giá khá tích cực về Sở Thanh Hải.

Về cơ bản sẽ không tham gia vào những lời bàn tán khác, khiến hắn khi nghe cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Không ngờ người này thật sự rất biết cách đối nhân xử thế.

“Thì ra là vậy, vị quan viên này khá chính trực.

Trước kia ta không hiểu rõ hắn lắm.

Nhưng, sau khi nghe những lời than oán khắp nơi, và những chuyện hắn đã làm, trong lòng ta vô cùng đồng tình.

Ta cứ nghĩ hắn không phải là một người tốt, nhưng hiện tại nhìn thì, có lẽ ta đã lầm rồi.” Trương Phương cũng là một người có tài ăn nói, nghe đối phương nói xong, hắn cũng tiếp tục nói chuyện này một cách khéo léo hơn một chút.

Như vậy, đối phương có thể nói ra một số chuyện mình không biết, hoặc có lẽ, có thể khiến hắn có phán đoán sâu sắc hơn về Sở Thanh Hải.

“Khách quan, chuyện không phải là như vậy.

Ta không biết, trước, sau hai bên có chút thay đổi sao?

Thực ra ta cũng không rõ rốt cuộc hắn là người như thế nào.

Nhưng trước kia, có lẽ, tiếp xúc với ta cũng không sâu sắc.

Nhưng hắn làm bất kỳ chuyện gì đều vì ta mà làm.

Cho nên, trong lòng mọi người đều sẽ không vì chuyện này mà sản sinh ra một số ngăn cách.

Hiện tại thì, có lẽ thật sự vì hiện tại thường xuyên loạn lạc, sau đó, mọi người đều có chút tự lo thân mình.

Chương 634

Hoặc, vì chuyện này, đối với ta cũng đã nới lỏng rất nhiều rồi.” Hiện tại nghe Trương Phương nói vậy xong, nhân viên quán trọ nói tiếp, về cơ bản cũng không đánh giá quá nhiều lời bàn tán.

Bao gồm cả việc đánh giá quan lại triều đình, thực ra, cũng là một số chuyện không tốt.

Nó cũng bị cấm.

Hiện tại nói những chuyện này, chẳng qua cảm thấy chuyện này, nếu không đề cập, sau này, cũng sẽ có người khác đề cập riêng, đến lúc đó lại nói một số chuyện.

Dù sao thì, cũng chỉ là những lời đồn đại.

Vậy chi bằng nói rõ ràng cho vị khách quan này biết, đừng để dính líu quá nhiều chuyện khác, mặc dù là bàn tán một số chuyện bát quái.

Nhưng, những chuyện mà mọi người đều biết, thì vì an ủi lẫn nhau.

Còn những tin tức vặt vãnh như vậy hoặc những chuyện mà quá nhiều người không biết.

Tốt nhất là ít bàn tán.

Hiện tại chưa có đại họa ập đến, nhưng cũng là chuyện sớm muộn.

Nhưng, bất kể sớm hay muộn, mọi người đều hy vọng có thể sống lâu hơn một chút.

Trương Phương nghe những lời này hình như cũng có chút do dự.

Có lẽ hắn thấy đối phương có chỗ kiêng kỵ, sau đó không nói thật

quá nhiều chuyện với hắn.

Đã như vậy, thì thực ra ở chuyện này cũng không cần bức bách hắn quá nhiều.

Như vậy, có chút làm khó người khác rồi.

Dù sao, những người này cũng chỉ là một số bình dân bách tính.

Trước kia, sư phụ nói chuyện với hắn, hắn không tin lắm.

Hiện tại thì, hắn cũng khá hiểu rõ.

Trong lòng tuy có chút đồng tình.

Nhưng, hắn cũng rõ, hình như đây là một quá trình mà thôi.

Cho dù không phải Sở Thanh Hải ở đây làm quan, thì những quan viên khác cũng đều như vậy, chẳng qua, tuần tự tiệm tiến, dẫn đến một phương hướng như vậy mà thôi.

Nếu muốn thay đổi triệt để những thói xấu cũ, thì không phải là chuyện dễ dàng.

Trương Phương cũng hiểu rõ, chuyện này, không thể lật đổ được.

"Thì ra là vậy, xem ra ta đã hiểu lầm rồi.

Đừng lo lắng, ta cũng không phải là người nhiều chuyện, cho nên không cần khó chịu như vậy.

Ta chỉ muốn biết một số chuyện bên lề mà thôi." Có lẽ vì trong khoảng thời gian này, hắn cũng đã cho một số tiền boa.

Mặc dù là thời kỳ loạn lạc, hắn cảm thấy tính mạng có lẽ quan trọng hơn một chút.

Nhưng, bất kể lúc nào, Trương Phương cũng biết, tiền đều rất dễ dùng.

Cho nên, sau khi cho đối phương một số tiền boa.

Thái độ nhiệt tình của nhân viên quán trọ đối với hắn tự nhiên có chút thay đổi.

Đương nhiên lời này không phải vì cá nhân hắn khá thế lợi hay thế nào, mà là hắn bày tỏ sự đồng tình sâu sắc với những chuyện đang xảy ra hiện tại.

Những chuyện khác hắn không giúp được gì.

Nhưng Lục Áp có thể giúp hắn giải quyết vấn đề từ gốc rễ.

Những gì hắn có thể làm cũng là trong số những người có thể giúp đỡ, sau đó cho một chút giúp đỡ.

Có lẽ những điều này đối với hắn cũng không đáng kể.

Nhưng ít nhiều gì cũng là một chút tấm lòng.

Hắn cũng, nếu coi chuyện này như là không biết gì, thì có chút giả dối rồi.

Sau khi quay về, bất kể ai cũng sẽ hỏi.

Chương 635

Chuyện này sư phụ chắc chắn cũng sẽ lấy một cái cớ để tạm thời trì hoãn.

Dù sao, một số chuyện đã bàn bạc, có chút không thể để hai sư huynh biết.

Nếu như vậy, thì hắn cũng phải che giấu chuyện này một chút.

Cho nên, khi ở đây, hắn cũng không tiết lộ tên thật.

"Được rồi, được rồi, đa tạ khách quan.

Vậy khách quan muốn ở lại đây bao lâu?

Ta không phải ý muốn đuổi ngài, ta chỉ cảm thấy hiện tại tâm trạng ngài không được tốt lắm.

Trước đây, ngài và ta đã bàn bạc một số chuyện, tin rằng ngài cũng hiểu rõ.

Nếu ngài ở lại đây lâu hơn một chút, về sau, có lẽ cũng không phải là chuyện tốt đối với ngài." Tiểu nhị quán trọ nghe đối phương nói chuyện với hắn, cảm thấy trong khoảng thời gian này, mặc dù, tiếp xúc với vị khách quan lạ mặt không nhiều.

Nhưng, hắn cảm thấy Trương Phương là một người khá nhiệt tình, cũng không phải là một kẻ xấu.

Sau đó, nghe vậy xong trong lòng hắn cũng yên tâm hơn một chút.

Hắn cũng không phải là chủ quán làm một số chuyện, không thể gây phiền phức cho người khác.

Nhưng bất kể thế nào, những lời hiện tại, thực ra, cũng là sự thật.

"Không ở lại lâu được đâu.

Nghe mọi người nói vậy, ta thấy ta sẽ ở lại hai ngày rồi rời đi.

Ta cảm thấy tình hình hiện tại không quá khẩn cấp, ta có thể đi dạo thêm một chút.

Dù sao ta cũng không dễ dàng đến đây.

Mặc dù, ta biết chuyện này có thể khiến ta mất mạng." "Nhưng ta đã đến rồi, đã đi một đoạn đường dài như vậy, hãy để ta ở lại đây vài ngày đã.

Nhưng, ta cũng sẽ không như những gì đã nói.

Ta vốn dĩ định ở lại đây một thời gian, hiện tại thì, ta đã thay đổi ý định rồi.

Thực ra, đối với ta, tổn thất khá lớn.

Trước kia, ta cũng chưa từng nghĩ chuyện sẽ trở nên phiền phức đến vậy." Trương Phương cũng biết, vì thân phận của mình lúc mới bắt đầu, không nói rõ cho hắn biết chuyện gì.

Những người đó sẽ cảm thấy khá an ổn.

Nhưng, về sau, lại cảm thấy có chút không đúng.

Bởi vì thân phận của hắn và họ không giống nhau, lại là một người bên ngoài.

Hiện tại trong triều đình lại có nhiều chuyện kỳ lạ xảy ra.

Họ cũng sợ gây phiền phức cho mình.

Nhưng, hắn cũng hiểu nguyên nhân này, cho nên, cũng sẽ không vì chuyện này mà trách tội họ, bởi vì hắn hiểu.

Cho nên, sau khi nói rõ ràng mọi chuyện, Trương Phương tin rằng họ cũng sẽ không thúc giục nữa.

"Thì ra là vậy, vậy khách quan cứ ở lại đây trước đi.

Nếu, cảm thấy hứng thú với chuyện của quan viên, có thể nói với ta bất cứ lúc nào.

Ta biết một số chuyện, không rõ, vì phải biết những chuyện đó có tiếp nối hay không." Nghe Trương Phương trả lời xong, tiểu nhị quán trọ cũng thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Ông chủ của hắn hỏi chuyện này lúc đầu không có gì to tát.

Dù sao, đều là bình dân bách tính, ai làm chuyện gì lại cân nhắc nhiều như vậy, tính toán trước sau?

Chỉ là sau này cảm thấy tình thế không được tốt lắm, sau đó cá nhân hắn và người trong tinh thần lại có chút khác biệt với người bị hại, cho nên mới tìm hiểu rõ ngọn ngành.

"Ta cũng không có nhân vật nào đặc biệt để tìm hiểu.

Trong khoảng thời gian này, nghe những người đó nói, nếu có tin tức có thể nói với ta một chút, cũng là những câu chuyện mà ta nghe được sau khi tranh giành.

Mặc dù, ta cũng không biết sau này có thể mang nó ra ngoài được không." Thực ra, những gì Trương Phương nói với đối phương hiện tại, về cơ bản đều là những điều khá chính xác.

Chương 636

Hắn cũng không ở chuyện này, có những lời bàn tán kỳ quái.

Tiểu nhị quán trọ vốn dĩ cảm thấy chuyện này có thể, nhưng, về sau lại cảm thấy từ góc độ của đối phương mà cân nhắc, quả thật là một vị khách từ phương xa, đối với chuyện này đều không hiểu rõ.

Hiện tại cuối cùng cũng nghe được một số chuyện, tự nhiên, cảm thấy hứng thú.

Giống như những người đó, khi buồn chán thích nghe kể chuyện, cảm giác như một đạo lý.

Có một số chuyện khi nghe đến sắp kết thúc, lại phát hiện chưa kết thúc.

Sau đó, cũng không có kết cục, vẫn luôn nghe hết.

Có lẽ vì có một cái bóng trong lòng, trước đây, quá thận trọng, cho nên, ở một số chuyện, không làm gì nhiều.

Hiện tại thì, lo lắng nhiều hơn rồi.

Sau khi về, tiểu nhị nói chuyện này với chủ quán.

Chủ quán cũng bình tĩnh hơn một chút, sau đó nói với đối phương: "Một người khá nhiệt tình, ở quán ta cũng không làm gì khác.

Hơn nữa, cũng là một khách quan hào phóng.

Cứ để hắn ở lại đây trước đi.

Nếu hai ngày sau hắn rời đi, hãy cứ theo dõi.

Nếu, thấy hắn không có hành động gì, thì hãy hỏi thêm một chút về tình hình.

Ta cũng đừng thể hiện quá rõ ràng, cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Dù sao, chúng ta cũng là bình dân bách tính.

Nếu muốn ta giúp đỡ thì ta cũng không có khả năng tự vệ.

Cho nên, phải cẩn thận một chút." Dưới tình trạng như vậy, thực ra tâm trạng của người ta cũng có chút u ám, cho nên cảm giác này có chút ích kỷ vậy.

Nhưng, mạnh ai nấy lo đã trở thành một trạng thái thường thấy.

Nếu không làm vậy, ai cũng không rõ ngày mai sẽ ra sao.

Hơn nữa, làm xong chuyện rồi, không chừng sẽ mang lại tai họa.

Hiện tại không phải chỉ có một mình hắn.

Đều là người trưởng thành rồi, sớm đã lập gia đình, có vợ con già trẻ.

Những chuyện này, luôn phải lo nghĩ cho gia đình.

Mà những chuyện này hiện tại cũng không ổn định, cho dù có làm vậy, cũng không biết có thể sống đến ngày mai hay không.

Những điều này cũng không phải là khi tiểu nhị quán trọ nghe tin trước đây, hắn cảm thấy chuyện này xa vời, cũng không cảm thấy có gì.

Nhưng, về sau, hắn mới cảm thấy một số bạn bè có lẽ đã đi đến những nơi khác để làm ăn.

Nhưng, cũng sẽ thường xuyên gửi thư về nhà.

Lúc đó hắn mới hiểu ra, hóa ra, những chuyện này căn bản không đơn giản như những gì đã nghe.

Đã như vậy, tin tức chân thực cũng đã lan truyền, hơn nữa, thật sự có người đã chết.

Vậy thì nhất định phải nâng cao mức độ coi trọng của chuyện này.

Nếu không nâng cao mức độ này.

Cũng khó mà tưởng tượng được sau này, có thể gặp phải chuyện như thế nào.

Chẳng qua, lúc này, những người rời thành cũng khá nhiều, thực ra, mọi người đều có chút bất lực.

Bởi vì quan binh đàn áp, sau đó cũng không có cách nào cân nhắc nhiều hơn về chuyện này, chỉ có thể tiếp tục sống theo trạng thái sinh hoạt ban đầu.

Mặc dù, trong lòng mọi người đều khá khó khăn, nhưng chuyện này, không có cách giải quyết nào nữa rồi.

"Ông chủ ta hiểu rồi.

Những chuyện này ta đều hiểu.

Chương 637

Hiện tại mỗi người đều khó làm.

Vị khách quan kia khi nghe ta nói những lời này, hình như đã đoán được ta đã làm gì ở chuyện này.

Một người thông minh, vốn dĩ sẽ không để ta gặp quá nhiều phiền phức.

Cho nên, yên tâm đi, ta sẽ làm việc theo phân phó của ông chủ, cũng sẽ không để ông chủ quá khó chịu." Thực ra, hiện tại việc mở một quán trọ cũng là một chuyện nguy hiểm, sợ tụ tập đông người.

Nhưng, phải làm ăn mà.

Lúc đó hắn cảm thấy mở một cửa hàng có lẽ sẽ kiếm được nhiều hơn một chút, cũng vì kế sinh nhai.

Nhưng trong thời loạn thế, những nơi như sòng bạc, hoặc một số thanh lâu, đã trở thành nơi bàn tán chuyện, trở thành chuyện mà mọi người đều quan tâm.

Dù sao, miệng lưỡi thế gian khó chiều lòng.

Hiện tại xảy ra nhiều chuyện như vậy, muốn tất cả mọi người đều không nói gì.

Thì đó đơn giản là chuyện hoang đường.

Cho nên, chỉ có thể từ gốc rễ mà giải quyết dần dần.

Nhưng ở đây lại không thể không mở cửa.

Nếu quán trọ cũng không mở cửa, vậy thì lấy gì để sinh tồn?

Cho nên, có một số chuyện, thật sự là những quyết định lưỡng nan.

Hắn cũng đang nghĩ đường lui nên như thế nào.

“Được, con là một người có tâm, vậy là tốt rồi.

Xem ra con cũng là một người tốt, ta phát hiện con rất linh hoạt, không, có thể nhìn thấu mọi chuyện.

Cho nên hãy nghiêm túc hơn một chút đi.” “Dù sao, cũng không phải chuyện của một mình con, hiện tại cả quán mọi người đều như vậy.” Ông chủ nghe tiểu nhị nói xong, sau đó gật đầu.

Dù sao, những suy nghĩ đó của đối phương hắn cũng hiểu rõ.

Chủ yếu là có thể hiểu những điều này.

Hắn tin rằng cũng sẽ khá quan tâm, không có ai ở chuyện này thực sự ngốc nghếch.

Nhìn bộ dạng linh hoạt đó, chắc hẳn sẽ không xuất hiện vấn đề quá lớn.

Chỉ là, những chỗ cần dặn dò thì phải dặn dò.

Dù sao người và người lại không giống nhau.

Đều đã nói miệng lưỡi thế gian khó chiều lòng, lời nói của người, cũng không thể quyết định người ta đều là những cá thể độc lập.

Những chuyện lẽ ra không nên nói, nếu bị những người ở trên biết được, thì đều xong đời rồi.

Trước kia, hắn đã từng bàn luận một số chuyện ở đây.

Nhưng đều là những chuyện mà mọi người đều biết.

Hình như, cũng không có ai đi gây khó dễ ở chuyện này.

Nhưng dần dần, hình như nghe nói có một số vấn đề khác.

Vốn dĩ những đối thủ cạnh tranh, hình như quán rượu đã không thể kinh doanh được nữa.

Khi xảy ra tình huống này, hắn liên hệ một chút với chuyện này.

Cho nên, mới vội vàng sắp xếp những người ở dưới bàn bạc chuyện này một chút, sau đó đại khái nói rõ ý định với các cửa hàng, đừng để xảy ra hiểu lầm.

Dù sao, những người ở trên cũng không đưa ra chỉ thị không rõ ràng, hắn cũng chỉ có thể đoán.

Cho nên không thể nói thẳng ra những lời này.

Sau khi nói ra những lời này lại sợ khiến những người khác cảm thấy đó là một sự chú ý.

Lúc đó lại có một số chuyện.

Hiện tại làm bất cứ chuyện gì cũng khó khăn, chỉ có thể dùng cách như vậy là tốt.

Chương 638

Vị khách quan này khá thông tình đạt lý.

Thực ra, hắn cũng đang nhắc nhở một nguyên nhân khác.

Hắn cảm thấy người này nghe có vẻ là một người hiệp can nghĩa đảm.

Ở chuyện này, có những vấn đề giống như những gì hắn đã nói, cảm thấy vốn dĩ là một chuyện khó chịu.

Đã có người có thể quan tâm và giống như mình.

Bất kể thế nào, cũng có hiểu biết hoặc quan tâm đến chuyện này.

Sau đó, tự nhiên trong lòng sẽ cảm thấy có chút thân thiết, sẵn sàng tiếp cận đối phương.

Cũng không muốn, những người như vậy, sau đó lại nhận được sự đối xử không tốt.

Cho nên, hắn mới nghĩ rằng chuyện này đã xảy ra, vậy thì có trách nhiệm báo trước, để tránh những phiền phức không đáng có sau này, sau đó mang lại cho mọi người sự thất vọng và khó chịu.

Đợi tiểu nhị gật đầu rời đi, chủ quán cũng có chút tiều tụy mặc áo khoác, sau đó quay về phòng của mình.

Trương Phương ở lại đó suốt đêm.

Ngày thứ hai hắn cũng cảm thấy nếu chuyện này cứ kéo dài nữa thì sẽ không tốt.

Thế là dưới tình huống đó, hắn đi xem những chuyện đang diễn ra ở phía sau.

Trước đó, hắn thấy một người phụ nữ và một đứa trẻ.

Nghe nói những người xung quanh hình như có liên quan đến Sở Thanh Hải đó, một thuộc hạ.

Nếu như vậy, có thể mang một thuộc hạ về bên cạnh, đặc biệt là vợ con già trẻ của họ.

Chứng tỏ là muốn đối phương làm việc cho mình.

Muốn khống chế, vậy thì có lẽ thuộc hạ đó đối với hắn, không thật sự trung thành.

Chẳng lẽ lần trước ở Hồng Hoang Bí Cảnh, những người vốn dĩ muốn bị bắt sau đó tự phân tán đó sao?

Đương nhiên rồi, cách nghĩ này cũng chỉ là một suy đoán mà thôi.

Còn về rốt cuộc là sao, hắn không dám xác nhận.

Chỉ là, lúc đó hắn cảm thấy khả năng của chuyện này sẽ lớn hơn một chút.

Nếu là những chuyện khác, có lẽ không có quá nhiều cách nghĩ.

Nhưng, chuyện đó, để lại ấn tượng khá sâu sắc trong hắn.

Lúc đó, muốn bắt, nhưng lại không đột nhiên bị đứt liên lạc ở chuyện này.

Lúc đó hắn khá buồn cười.

Nhưng, từ khi ra khỏi Hồng Hoang Cảnh Địa, thực ra, trong lòng hắn khá nhớ sư phụ.

Lúc đó hắn cảm thấy giống như dã thú muốn sống sót ở một nơi nguy hiểm, nhất định phải luyện bản lĩnh.

Cho nên, hắn kiêng dè sư phụ của mình.

Không đi cười nhạo những người đó.

Nhưng, về sau thì, hắn phát hiện một số chuyện khiến hắn cảm

thấy có thể gánh vác được, sau đó cảm thấy chuyện này mang lại cho hắn nhiều khó khăn hơn.

Những thứ như vậy, tự nhiên sẽ cảm thấy tốt hơn một chút.

Lúc đó, mặc dù hắn không chú ý đến một điểm, nhưng, trong lòng hắn rõ ràng.

Cho nên trong khoảng thời gian sau đó hắn đã quan sát kỹ lưỡng.

Trương Phương sau khi về lại hành động ngay lập tức.

Có một số chuyện bản thân hắn cũng không, ở vấn đề này mà cân nhắc quá nhiều.

Nhưng trong lòng hắn cũng hiểu rõ, nếu, ở chuyện này, đều không làm tốt, thì về sau, thực ra cũng không có ai có thể thật sự dựa dẫm được.

Sau khi thay bộ dạ hành y, trùng hợp lại là cùng một thời điểm, Trương Phương đi theo lối cũ, phát hiện đi từ bên đó thì người có chút ít hơn, chắc hẳn đây không phải là một sơ hở trong việc bố trí.

Chương 639

Hắn đoán, có lẽ thời gian đổi ca dài hơn một chút.

Nhưng hắn cũng khá cẩn thận, bởi vì hắn không phát hiện được quy luật của họ.

Nơi hắn đến cũng không phải là nơi tin tức lưu thông, rất lợi hại như vậy.

Cho nên, những gì hắn nghe đều là những tin tức giống như bát quái, có lẽ hiểu biết nhiều hơn về một số khía cạnh tình cảm.

Nhưng đối với vấn đề bố trí phòng thủ xung quanh, hắn không hiểu rõ lắm.

Khi Trương Phương đi, hắn phát hiện người phụ nữ và đứa bé trai kia, phát hiện họ đang ở trong nhà của Sở Tần Hải đó.

Sở Tần Hải bên cạnh cũng có vẻ vui vẻ.

Hắn ra lệnh cho những người khác giăng đèn kết hoa, treo đèn lồng đỏ.

Nhìn Trương Phương cũng thấy một đầu mơ màng, lão già này định làm gì?

Nếu theo những tin tức hắn đã tìm hiểu trước đó, người phụ nữ này lẽ ra đã có gia đình rồi.

Nhưng, đối phương hiện tại, lại làm như muốn kết hôn.

Lão tử đã tuổi cao như vậy rồi, trâu già gặm cỏ non, trong lòng hắn thật sự có chút kỳ lạ.

Hắn cũng thấy người phụ nữ đó hình như có chút run rẩy lo sợ, chắc hắn không tình nguyện lắm.

Trương Phương thực sự muốn giúp đỡ việc này, nhưng hiện tại, ngay cả Long Khứ Mạch cũng không rõ ràng, hắn chỉ có thể đoán mò như trước, cảm thấy tám chín phần là có liên quan đến vấn đề này.

Tuy nhiên, dù rõ hay không, việc "rèn sắt khi còn nóng" hay "đánh rắn động cỏ" là hai lựa chọn hoàn toàn khác nhau, và hậu quả cũng không giống nhau.

Phải xem rốt cuộc hắn muốn chọn cách nào.

Sư phụ chắc chắn sẽ đi điều tra một số thông tin, sau đó ta sẽ trực tiếp báo cáo cho sư phụ, còn những việc khác thì không nên can thiệp quá nhiều.

Bởi vì nếu làm vậy, trong lòng sẽ lưu lại một số thứ, đối với ta và sư phụ cũng là một việc nguy hiểm.

Bản thân ta vốn đã có chút áy náy với sư phụ rồi.

Hiện tại thì thực sự có chút bất đắc dĩ, nếu không ta đã không nói hai lời mà trực tiếp xử lý hắn một trận rồi, dù sao hắn cũng đã già đến mức đó rồi, làm vài chuyện cũng đâu có gì...

Nhưng hiện tại, ta không thể không cân nhắc kỹ lưỡng, sau đó mới tính đến việc làm chuyện này liệu có ảnh hưởng gì khác đến ta sau này hay không.

"Lão gia là một đại quan, thiếp chỉ là một dân thường.

Thiếp biết trượng phu thiếp đã đắc tội với người, nhưng cũng không thể như vậy được.

Chàng căn bản không quan tâm đến thiếp.

Thiếp chỉ là một nữ tử chốn hồng lâu, khi chàng đưa thiếp về cũng chỉ vì muốn mua vui.

Thiếp sống những ngày sau đó cũng rõ, dù thiếp đã sinh cho chàng

một đứa con, nhưng giờ đây, khi xảy ra chuyện, chàng thậm chí còn không nói với thiếp một lời.

Điều đó chứng tỏ chàng căn bản không bận tâm đến thiếp trong chuyện này.

Bắt thiếp về cũng đâu có tác dụng gì." Hồng Liễu ban đầu run rẩy sau khi gặp đại quan.

Trước đây tuy là người chốn hồng lâu, nhưng cô ta quen biết rất ít người, có thể nói là chưa từng tiếp nhiều khách nhân trong thời kỳ rực rỡ nhất, sau đó mới gặp trượng phu của mình.

Nói thật, Hồng Liễu có chút tình cảm với chàng, chỉ là… sau này nàng phát hiện chàng luôn có những tình cảm khác.

Có lẽ vì thân phận của mình mà sau đó có những xung đột lời nói, khiến nàng cảm thấy thấp kém hơn người, sự tự ti cũng từ đó mà sinh ra.

Những chuyện nàng gặp phải hiện tại, có thể nói là lần đầu tiên trong đời, nàng nhận ra mình đã sống lâu đến vậy, lần đầu tiên lại bị người khác nắm giữ, cảm giác này thực sự không dễ chịu chút nào.

Sở Thanh Hải nghe đối phương nói chuyện như vậy, đương nhiên không phản ứng gì.

Bản thân hắn vốn không vì chuyện này, tuy nhiên, người phụ nữ này đối với hắn mà nói, cũng có vài phần tư sắc.

Nhưng hắn đã gặp quá nhiều mỹ nữ rồi, dù là dâng phụ nữ lên cho hoàng thượng trên triều đình, hay những người hắn đã gặp, đều có những tuyệt sắc mỹ nữ.

So với những người đó, Hồng Liễu cũng chẳng đáng là bao.

Vậy nên, hắn tự nhiên không có ý đồ khác.

“Ta làm việc của ta, ngươi cứ làm tốt việc của ngươi là được.

Chương 640

Chỉ là, trong cái đại viện này, không được tùy tiện tiếp xúc với người khác mà thôi, ta sẽ hạn chế ngươi một chút.

Còn lại, ta sẽ cho ngươi ăn uống đầy đủ, như vậy thì sao?" Sở Thanh Hải nói lời này quả thực là sự thật.

Hiện tại, hắn thực ra không có ý niệm nào khác, chủ yếu là muốn làm rõ chuyện này.

Người phụ nữ này hiện tại còn có tác dụng, nên hắn mới giữ lại.

Nếu không, theo tính khí của hắn, những chuyện không thể nhẫn nhịn được, hắn chắc chắn sẽ giết sạch tất cả, bất kể thế nào, cũng có thể giải tỏa hận thù trong lòng nhất thời.

"Chẳng lẽ… nhìn thiếp bây giờ trượng phu không ở bên cạnh, thiếp có thể một mình ra ngoài gánh vác gia đình, rồi đổi lấy đồ ăn thức uống cho con mình sao?" Khi nói lời này, đương nhiên là Sở Thanh Hải mang theo một thái độ chế giễu.

Đương nhiên hắn biết người phụ nữ này nhìn có vẻ quen mặt, cũng có vài phần tư sắc.

Nếu có thân phận gia đình bối cảnh thì cũng không nên lưu lạc đến mức này, làm vợ lẽ cho một quan lớn.

Hoặc là, nếu nhìn kỹ, cũng chỉ là một thiếu phu nhân bé nhỏ trong gia đình giàu có.

Nhưng, nhìn tình hình hiện tại, lại không phải làm tiểu thiếp cho nhà giàu, điều đó cho thấy người phụ nữ này khá trung thành trong tình cảm, chỉ là ở nhà cửa chắc chắn không có chỗ dựa, cho nên mới gặp phải chuyện như vậy.

Có lẽ cô ta là một nữ tử trong hồng lâu, đã được đối phương chuộc thân.

Lúc đó, hắn cũng không đặc biệt chú ý lắng nghe tin tức của những người trong nhà Thượng Quan, mà chỉ nghe ngóng từ miệng những người bên dưới.

Thượng Quan đối xử khá tốt với cô ta, và cũng khá tin tưởng cô ta.

Hiện tại nhìn thì, người này cũng là một kẻ giỏi ngụy trang, có thể khiến người phụ nữ này tâm phục khẩu phục đến vậy.

Hiện tại, lời nói của người phụ nữ này, hắn cũng nghe rõ rồi, đại khái… hắn cũng biết trong lòng người này, có lẽ cũng không tốt đẹp đến thế, chỉ là đối phương nhất thời dùng lời ngon tiếng ngọt mà lừa gạt.

"Lão gia, nhưng trong chuyện này, thiếp cũng không đắc tội gì người.

Nếu người muốn thiếp giúp tìm Thượng Quan, thiếp nguyện ý làm, nhưng bây giờ động tĩnh lớn đến vậy, sau này thiếp ra ngoài gặp người, tuy thiếp là một người không có danh tiếng, nhưng sau khi thiếp ra ngoài cũng sẽ gặp đủ loại người.

Những người đó, đối với thiếp, cũng sẽ có những lời nhận xét, chỉ trỏ.

Trong thế giới của thiếp, thiếp không có cách nào sinh tồn được." Hiện tại Hồng Liễu cũng đã hiểu rõ mọi chuyện, không chỉ là những chuyện trong quá khứ, mà còn một số chuyện sau này sẽ xảy ra.

Nếu bây giờ đoạn tuyệt với Thượng Quan, dù sao chàng ta cũng không quan tâm nhiều đến chuyện của nàng, có thể tùy tiện bỏ rơi nàng và con nàng, chứng tỏ tâm tư của chàng ta là như vậy.

Vậy thì, nàng cũng phải tính toán cho đường lùi của mình.

Người trước mắt không phải là lựa chọn tốt, nhưng khi có thể nói chuyện với hắn, Hồng Liễu cảm thấy nên mạnh dạn hơn một chút, sau đó nói rõ mọi chuyện.

"Ồ, vậy bây giờ ngươi nói với ta những lời này, hẳn là có ý đồ gì đó?

Chẳng lẽ, ngươi chỉ đơn thuần muốn nói với ta những chuyện này thôi sao, phải không?

Ngươi muốn… đạt thành hiệp nghị với ta?" Sở Thanh Hải đại khái cảm thấy trong lòng cô gái này chắc đã nguội lạnh, cho nên mới không có cảm xúc với chuyện này.

Xem ra, Thượng Quan đã làm tổn thương nàng rất nặng.

Chủ yếu là một số chuyện, hiện tại nhìn thì, liên quan đến con cái, người mẹ nào cũng sẽ trở nên mạnh mẽ hơn một chút.

Dù sao, vừa nãy nàng cũng đã nói một vài lời.

Nếu không giữ nàng ở lại đây, có lẽ cô gái này sẽ phải đi kiếm sống, sau đó nuôi con.

Điều đó cần đến những ngày tháng như trước kia.

Vốn là người đã thoát khỏi cuộc sống đó, giờ đây, gặp người không quen biết, lại trở thành gánh nặng của người khác, đối với nàng mà nói, có thể nói là một sự sỉ nhục cực lớn.

Nhưng đứa trẻ dù sao cũng là khúc ruột của mình, cho dù trong lòng có liên quan đến người đàn ông đó hay không, cũng sẽ không đổ lỗi lên đứa trẻ.

Cho nên, vì làm mẹ mà trở nên kiên cường, Hồng Liễu chắc chắn sẽ có thái độ rõ ràng trong chuyện này.

Dù là một nữ tử chốn hồng lâu, nhưng nàng cũng đã sống một

đoạn đời của người bình thường.

Tin rằng khi so sánh hai bên, bất kể là ai, cũng sẽ chọn một cuộc sống bình yên, an nhàn.

Những ngày tháng phải mua vui, tiếp rượu, sẽ không có ai tình nguyện ngày ngày làm.

“Thiếp đi, thiếp có thể đi giúp lão gia hoàn thành bất cứ chuyện gì người muốn, chỉ là… thiếp không thể làm, thiếp không thể thờ ơ trong chuyện này.

Nếu lão gia nguyện ý, thiếp có thể ở bên cạnh người chỉ làm một nha hoàn bưng trà rót nước, chỉ để có một danh phận bên cạnh người.” “Thiếp biết người luôn không có nữ nhân, trong chuyện này, thiếp chỉ hy vọng con thiếp có thể sống tốt hơn một chút, cũng sẽ không vì thiếp mà mang đến quá nhiều phiền phức cho người.

Chương 641

Thiếp biết người có thù hận với Thượng Quan, cho nên, đứa trẻ này thiếp cũng có thể không quản, nhưng, thiếp hy vọng nó có thể có cơm ăn, để nó có thể trưởng thành bình an.

Trong thế giới này, thiếp đã tâm mãn ý túc rồi, còn những chuyện khác, một mình thiếp đều có thể giải quyết." Hiện tại, tất cả lời nói của Hồng Liễu đều xuất phát từ nội tâm.

Những chuyện của bản thân, nàng đều có thể chống lại, nhưng duy chỉ có chuyện con cái, bất luận thế nào cũng không thể kiên định nguyên tắc.

Những chuyện này, ban đầu nhìn thì, có lẽ… đều cảm thấy có chút buồn cười, bao gồm cả hiện tại, cũng cảm thấy có chút không đáng.

Nhưng sự việc đã đến nước này, nàng chỉ có thể làm như vậy, không thể vì chuyện này mà liên lụy đến con nàng nữa.

"Ngươi đúng là một người mẹ tốt, không có sai sót gì khác.

Còn về đứa trẻ, ta đương nhiên cũng sẽ có một số sắp xếp, tuy rằng… có thể theo cách của ngươi để nó sống bình an, nhưng sau này cũng sẽ không có tiến triển lớn." Sở Thanh Hải đang tính toán, dù sao hắn cũng muốn xem người phụ nữ này có thể hạ mình đến mức nào.

Đôi khi, người ta có thể chịu đựng đến thế là vì trong lòng chất chứa quá nhiều thù hận, có thể ẩn nhẫn mà không bộc phát.

Nếu không, những nguyên tắc bất công này, hắn cũng sẽ không đồng ý.

Liên quan đến chuyện con cái, hắn biết giữ đối phương sống, vừa nãy đã dùng những lời lẽ kích thích, khiến đối phương hiểu rõ trong

lòng rằng mình chỉ là một nữ tử tay trói gà không chặt.

Khi ra khỏi thế giới này, sẽ có người đến chà đạp.

Khi đó, cuộc sống của nàng cũng sẽ không khá hơn hiện tại.

Cho nên, nàng đã chọn một cách thông minh, đó là ở lại bên cạnh hắn.

Vừa hay, những lời đối phương nói với hắn lúc này lại trùng khớp với ý định của hắn.

Dù sao, hiện tại hắn cần một cơ hội như vậy.

Sau đó, hắn định giữ đối phương ở bên cạnh, như vậy, hắn cảm thấy trong chuyện Thượng Quan sẽ có một con át chủ bài.

"Vậy lão gia nghe xong lời thiếp, liệu có cảm xúc gì, liệu có đồng ý nếu thiếp làm như vậy?" Hồng Liễu cảm thấy, đây là lần đầu tiên nàng nói với Sở Thanh Hải tất cả những lời này, nàng đã dùng hết tất cả can đảm và dũng khí của mình.

Những chuyện hiện tại, không thể nhìn theo lẽ thường, bao gồm cả trong lòng nàng cũng hiểu rõ, những chuyện này cũng cần phải cân nhắc kỹ lưỡng.

"Ta có thể suy xét, ta sẽ không vì chuyện của ngươi mà tuyên dương ra ngoài.

Còn về thân phận của ngươi, đương nhiên sẽ không phải là chính thất của ta, cũng chỉ là một tiểu thiếp có danh tiếng tốt hơn một chút mà thôi." Sở Thanh Hải cảm thấy đối phương là một người thông minh, nhưng, bất kể thế nào, chỉ cần đứa trẻ không ở bên cạnh nàng, thì đối với Thượng Quan, nguy hiểm không lớn.

Dù sao, người phụ nữ này, hiện tại đối với Thượng Quan, cũng chỉ là một người vợ.

Trong lòng hắn rất rõ ràng về chuyện này.

Chắc chắn nàng lo lắng nhất là chuyện con cái, nhưng vì chuyện này mà nàng đã đưa ra lựa chọn, vậy thì những chuyện liên quan đến nàng sẽ không đơn giản như vậy nữa.

Hồng Liễu bây giờ để hắn giữ con nàng, cũng chỉ là trên lời nói đã đồng ý mà thôi.

Dù sao, đó là con của Thượng Quan.

Hiện tại hắn muốn đối phó Thượng Quan, đứa bé này xem ra đã có một số ý tưởng về hắn.

Những chuyện này, đều sẽ nảy sinh trong đầu nhỏ của nó.

Không chừng khi già rồi, không có năng lực, có lẽ đứa trẻ này cũng sẽ tìm cách đối phó hắn, hà tất phải giữ lại một họa hoạn như vậy làm gì?

Trương Phương đang lắng nghe những lời này từ trong tai nghe.

Lúc đó hắn cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, hiện tại mới hiểu rõ những chuyện Sở Thanh Hải đã nói.

Nói thật, điều khiến hắn có chút lo lắng là cô gái này lại muốn đánh cược với một người vì một số chuyện.

Cô gái tên Hồng Liễu này, có lẽ là đối thủ của Sở Thanh Hải?

Những lời vừa nãy, ngay cả Trương Phương cũng có thể nghe ra những lỗ hổng trong lời nói của cô ta và Sở Thanh Hải.

Cô ta có thể là một hồ ly tinh ngàn năm, trong việc nắm bắt những chuyện này, chắc chắn sẽ có nhiều thủ đoạn hơn, chỉ là hiện tại, đối phương chưa bộc lộ ra mà thôi.

Bề ngoài giả vờ đồng ý, nhưng không để mình bị cuốn vào cuộc.

Trương Phương nhìn rõ những chuyện này, nhưng trong hoàn cảnh như vậy, hắn cũng không có cách nào nhắc nhở người đó.

Hơn nữa, hắn và người đó cũng chưa từng gặp mặt.

Khi nghe như vậy, cũng đã chứng thực ý nghĩ trong lòng hắn.

Chương 642

Trước đây hắn đã cảm thấy khi rời khỏi Hồng Hoang Bí Cảnh, những người tứ tán nhìn ngó kia, có một số vấn đề.

Chỉ là, vì sự vui mừng khi gặp lại sư phụ, hắn đã quên mất chuyện này.

Hiện tại, hắn lại tập trung vào sự kiện này, xem ra, Sở Thanh Hải rất quan tâm đến chuyện này, điều đó cũng chứng thực lời sư phụ đã nói.

Hắn cũng hiểu về Hồng Hoang Bí Cảnh, cho nên mới phái nhiều người như vậy, càng hơn nữa, có một loại, bản thân người đó cẩn thận, sau đó, trong chuyện của mình lại muốn vạn vô nhất thất, mới làm nhiều chuẩn bị như vậy.

Tuy rằng, người đó bị Sở Thanh Hải căm hận, nhưng không thể không nói hắn đã giúp Trương Phương một việc lớn.

Trước đây hắn không cảm thấy có gì, vì sư phụ và các đệ tử đều đã đi rồi, hắn cảm thấy lúc đó, sư phụ chắc chắn sẽ giúp hắn trút giận, làm lớn chuyện, mới đưa các đệ tử đi.

Hiện tại, trong lòng hắn rõ ràng, vì có hai vị sư phụ đều gặp vấn đề về thân thể.

Sư phụ rốt cuộc có vấn đề gì hay không hắn không rõ lắm, vì võ công của sư phụ luôn cao thâm khó dò, hắn cũng không nhìn ra được, tâm tư của sư phụ lại che giấu rất sâu.

Nếu sư phụ không muốn hắn biết những chuyện đó, hắn tuyệt đối sẽ không biết.

Cũng vì như vậy, hắn đoán rằng sư phụ muốn mọi chuyện trở nên

tốt đẹp hơn một chút, sau đó làm cho mọi chuyện tốt hơn một chút, nhưng nhìn thì, những chuyện này lại trở nên nguy hiểm.

Nhưng, may mắn thay người tên Thượng Quan đã giúp đỡ, kéo dài chuyện này lại.

"Đa tạ lão gia, vậy ta… chúng ta hãy tự hoàn thành tốt việc của mình.

Nếu tốt rồi, ta nhất định sẽ làm theo những gì người muốn ta làm." Hồng Liễu cảm thấy trong chuyện này, đối phương có thể đồng ý, thực ra đã nể mặt nàng rất nhiều.

Nếu trong những chuyện khác, lại đòi hỏi quá nhiều, thì có chút quá đáng rồi.

Thực ra, nàng cũng chỉ muốn con nàng được sống tốt hơn một chút.

Nàng cũng biết đó là con của Thượng Quan, sau này trong lòng đối phương chắc chắn sẽ có sự bất mãn với nàng, nhưng bất kể thế nào, nàng cũng là một người phụ nữ… Trong lòng có những suy nghĩ khác, tuy rằng, người này nhìn có vẻ không quá trọng tình người, tại sao lại như vậy.

Nhưng, nhìn thì, chuyện "lửa gần rơm lâu ngày cũng bén" cũng không phải là không có khả năng.

Ở bên cạnh hắn chăm sóc, tin rằng cuối cùng cũng sẽ cảm động.

Còn việc hiện tại không cho con nàng có tiền đồ lớn, cứ nghe trước đã, nếu không, lúc đó lại tranh cãi với hắn.

Như vậy, có lẽ… cuối cùng đứa trẻ sẽ không giữ được mạng, điều đó thì nàng không muốn thấy.

Người phụ nữ tên Hồng Liễu sau khi nói xong cũng rời đi.

Lúc đó Sở Thanh Hải đang ở trong phòng, quả nhiên, người bảo tiêu luôn đi theo hắn như hình với bóng lại xuất hiện.

Trương Phương từ bên trong ra lúc đó không dám lơ là một khắc nào, sợ bỏ sót, lúc đó bị đối phương nhìn ra sơ hở.

Hắn biết, lúc đó sư phụ yêu cầu hắn thời gian khá ngắn, hắn tự ý quyết định, nán lại đây lâu hơn một chút, như vậy, sự thay đổi, hắn cảm thấy sẽ nhiều hơn.

Nhưng, những rủi ro này, hắn cảm thấy có thể chấp nhận được, cho nên mới làm.

Vì hắn cảm thấy, làm như vậy nhiều lúc, có thể xem xét người đó rốt cuộc là người như thế nào, bao gồm cả mưu tính, có những thủ đoạn ra chiêu.

Bao gồm cả những người như vậy bên cạnh hắn, giống như người bảo tiêu này, nếu không tận mắt chứng kiến thì chắc chắn cũng sẽ không biết gì về chuyện đó.

"Lão gia trong lòng đã sắp xếp đứa trẻ của Thượng Quan đi đâu chưa?

Ta định trực tiếp đưa nó đến nơi rèn luyện, để nó theo những đoạn video kia đi đánh trận, sống chết đều không quan trọng.

Dù sao đứa trẻ này cũng không còn nhỏ, có những đứa trẻ từ tuổi này đã bị bắt đi lính rồi." Hộ vệ lúc đó nói những lời này, thực ra, những lời hộ vệ nói với Sở Thanh Hải lúc này, cũng là muốn hắn tàn nhẫn hơn một chút.

Vừa nãy nghe những chuyện người phụ nữ kia nói, hắn cảm thấy đó là một số thủ đoạn hỗn loạn, sau đó, mục đích của đối phương, hắn đoán là muốn lão gia mềm lòng, từ đó đạt được một số mục đích gì đó.

Nhưng, hiện tại thì, lúc đó ai cũng không có ai.

Nếu chỉ thương hại đứa trẻ, thì có rất nhiều đứa trẻ đáng thương, chẳng lẽ lão gia muốn cứu từng đứa một sao?

Hiện tại, hắn cảm thấy, lão gia không giống hắn, trong chuyện này, thái độ yếu mềm của đối phương sẽ bị người khác nắm được nhược điểm.

"Không sao, ta tự nhiên biết những chuyện này, ta cũng sẽ không dễ dàng bị một cô gái nhỏ thu phục.

Nếu đã làm như vậy, sẽ khiến người phụ nữ tên Hồng Liễu cảm thấy dễ chịu hơn trong lòng, vậy thì ta đồng ý." Sở Thanh Hải đương nhiên không phải là một người mềm lòng: "Hồng Liễu chỉ muốn bảo vệ mạng sống cho đứa trẻ.

Hiện tại, Thượng Quan chưa xuất hiện, ta tự nhiên phải giữ lại đứa trẻ này.

Như vậy, hổ dữ không ăn thịt con, sẽ khiến hắn bó tay bó chân khi làm việc.

Chương 643

Nếu ta không có đứa trẻ này, sẽ chỉ kích giận Thượng Quan, sau đó khiến một nữ tử thanh lâu không sống nổi mà thôi.

Ta làm việc, từ trước đến nay đều không đưa ra những quyết định vô nghĩa." "Còn về những chuyện khác, ta không cần quản cô ta sống như thế nào.

Còn về những chuyện sau này thì tính sau, dù sao hiện tại cô ta có chút tác dụng với ta, bao gồm cả đứa trẻ của cô ta.

Nhưng phải canh giữ đứa trẻ của cô ta nghiêm ngặt, dù sao thì nó cũng chỉ là một người không có quan hệ huyết thống với Thượng Quan." Sở Thanh Hải lúc này khi nghe hộ vệ nói những lời này.

Trong lòng hắn đương nhiên cũng đang tính toán.

Chẳng lẽ hắn không biết những sự thật và nguyên nhân của những chuyện này nên được xử lý như thế nào sao?

Chỉ là, trong những chuyện nhỏ có thể nhẫn nhịn không tính toán, nhưng, trong những chuyện liên quan đến lợi ích của hắn, tuyệt đối phải nghiêm khắc đối phó.

Còn về đối phương, trong tay không có bất kỳ con át chủ bài nào, nói nhiều nữa cũng chỉ là một quân cờ trên bàn cờ mà thôi.

Hộ vệ lúc này khi nghe đối phương nói những lời này, trong lòng khá vui mừng, xem ra những gì hắn nói với lão gia trước đây có chút khác biệt.

Thực ra, trong lòng lão gia cũng đang đề phòng người này, vậy thì tốt, dù sao người phụ nữ này xuất thân từ thanh lâu.

Bản thân lão gia luôn giữ mình trong sạch, không bao giờ vướng

bận những thứ này.

Mặc dù, đến những nơi như vậy cũng chỉ để bàn chuyện, hiện tại đột nhiên xuất hiện một cô gái như vậy, khiến hắn cũng có chút không yên tâm, nên mới hỏi đối phương.

Ở bên cạnh hắn, trong lòng luôn cảm thấy bất an, dù sao hắn cũng chưa từng trải qua những chuyện này.

Hắn đại khái cũng hiểu, đàn ông đều vì phụ nữ mà đi vào những con đường không tốt đẹp.

Hắn cảm thấy lão gia có thể kiên trì đến bước này đã không dễ dàng, cho nên không thể để xảy ra bất kỳ sai sót nào vào thời điểm quan trọng.

"Vậy thì tốt, như vậy ta cũng yên tâm rồi.

À đúng rồi, lần trước lão gia đến nhà thừa tướng, vì ta không đi đáp lễ nên hình như hắn khá tức giận, tính làm gì đây?

Hiện tại quản gia Vương chưa về." Trước đây hắn đã đi đáp lễ, nhưng lão gia lại nói đợi một lần nữa.

Nhưng chỉ đợi một lần trong chuyện đó, thừa tướng đã không nhịn được nữa.

Trước đó đã bái kiến, nhưng sau này lại không có động tĩnh gì, có thể cảm nhận được trong lòng đối phương đang tức giận vì chuyện này.

"Chuyện tức giận thì không liên quan đến ta, ta chỉ cần làm tốt bổn phận của mình là được.

Còn về, ta không quản rộng đến vậy, còn về những chuyện khác ta đã có tiêu chuẩn trước đây, không đạt được thì hiện tại nói chuyện với ta cũng không có ý nghĩa." Sở Thanh Hải khi nghe hộ vệ nói chuyện

này, trong lòng cũng rất tức giận.

Vốn dĩ hắn nghĩ chuyện liên quan đến Hồng Hoang Bí Cảnh có thể điều tra ra bí mật.

Nhưng, hiện tại nhìn thì, lời nói của đối phương lúc đó cũng chỉ là khoa trương mà thôi.

Như vậy, hiện tại nhìn thì, ai cũng sẽ muốn biết chuyện liên quan đến Hồng Hoang Bí Cảnh, tin rằng những người có chút quyền lực và dã tâm đều muốn biết.

Chỉ là, những chuyện này, nhìn thì, thực sự quá ẩn tàng, cho nên, mọi người đều không đặt chuyện này lên hàng đầu.

Dù sao, trước đây, phải dựa vào năng lực của mình, có một số thủ đoạn để mưu cầu tiền đồ.

Những chuyện này, nhìn thì, đều chỉ là một số tà đạo mà thôi, chỉ là, trong lòng hắn cảm thấy nếu loại tà đạo này có thể kiên trì được, không chừng có thể trở thành người may mắn đó.

Nhưng, không có đối phương lại dùng cái đó làm chiêu bài lừa bịp hắn.

Hắn cứ bị lừa mãi, chẳng phải là khiến hắn bị liên lụy sao?

"Nhưng bên Từ Thừa Tướng cũng không dễ ăn nói, dù sao hắn cũng nắm trong tay quá nhiều người.

Nếu hắn dám hặc tội trên triều đường, có lẽ sẽ bất lợi cho chúng ta.

Hiện tại hoàng đế đang bị giá không, và nhất là khi cục diện hỗn loạn như vậy, quản gia Vương chưa về, người của ta cũng chưa thực sự tập hợp đầy đủ.

Hiện tại không nên đi hòa hoãn quan hệ trước sao?" Hộ vệ và Sở

Thanh Hải luôn nói chuyện như vậy, Sở Thanh Hải cũng không giấu giếm gì hộ vệ.

Cho nên, trong chuyện này, họ có thể bàn luận mà không có bất kỳ e ngại nào, bao gồm cả chuyện Từ Thừa Tướng.

Mặc dù đó đều là những mâu thuẫn và vấn đề giữa các đại thần, nhưng, khi chuyện diễn ra, hắn… càng lo lắng hơn là có người sẽ bất lợi cho đại nhân.

Cho nên hiện tại hắn mới nhắc đến những chuyện này, thực ra, chỉ hy vọng đại nhân có thể cân nhắc cẩn trọng.

Còn về những chuyện khác, Sở Thanh Hải cũng không đặc biệt chu đáo khi suy xét.

Chương 644

Bởi vì nếu không ở vị trí đó, mà lại có thể đưa ra một lời hứa, thực ra có thể nhìn ra một số chuyện.

Chỉ có những chuyện đó, chỉ có đối phương rõ ràng, sau khi nói rõ ràng, trong lòng mới có thể không lo lắng nữa.

Nếu không, hiện tại trong lòng hắn cũng sợ hãi, nhất thời nóng vội làm một số chuyện, ngược lại, sẽ ảnh hưởng đến đại kế hoạch của lão gia.

Hiện tại, Trương Phương trong lòng cũng đã hiểu rõ, trong cái đại trạch này, thực ra, ẩn chứa rất nhiều chuyện mà hắn chưa hiểu rõ.

Những biểu hiện mờ ám hay rõ ràng, cho người khác thấy, thông thường đều là cố ý.

Trong những chuyện này, thật thật giả giả, thực ra, đa số đều không phân biệt rõ ràng được rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng, hiện tại trong lòng hắn, sẽ cảm thấy muốn giúp đỡ cặp mẹ con kia, nhưng, hiện tại nhìn thì dường như có liên quan đến thời gian, nếu can thiệp, tất yếu sẽ lộ hành tung của hắn.

Hiện tại, hắn thực ra cũng tin rằng Sở Thanh Hải đại nhân có một bộ thủ đoạn và nhân mạch riêng.

Không chừng, có thể tìm đến bên cạnh sư phụ.

Lúc đó, thực ra, trong tình huống đó, sư phụ đã làm gì?

Hắn cảm thấy, sao có thể khiến những tin tức đó không truyền ra ngoài chút nào.

Chứng tỏ sư phụ thực sự có bản lĩnh.

Lúc đó hắn có chút sơ suất, bao gồm cả các sư huynh đệ của hắn, cũng sẽ có chút nghi ngờ hắn.

Nhưng, hiện tại thì, những vấn đề ngoài chuyện đó, những chuyện trên kia, hắn phát hiện đối phương đều không xuất hiện những chuyện như vậy, điều đó khiến hắn có chút kinh ngạc.

Trương Phương lúc đó cũng đã trở về khách sạn, hắn cảm thấy, trong chuyện này, cũng nên nói rõ một số chuyện với sư phụ sẽ tốt hơn.

Nếu không, giữ trong lòng luôn cảm thấy khó mà che giấu được nữa.

Bởi vì, hiện tại, trong lòng hắn có những suy nghĩ kỳ kỳ quái quái, thúc đẩy hắn đi tìm hiểu rõ ràng một số chuyện.

"Chưởng quầy, ông có biết những tin vui gần đây của ta không?

Ví dụ như, có người sắp kết hôn, gần đây ta nghe được một số tin tức, cũng không biết là có thật hay không, cho nên, hiện tại, ta nghe lại một lần nữa, có lẽ, ta cảm thấy, có thể đối ứng được với ta, trong lòng ta đã rõ rồi." Trương Phương hiện tại muốn thăm dò tin tức, cũng không đi tìm người hầu.

Bởi vì… hắn biết những lời đối phương nói lúc đó, thực ra, hiện tại, thông qua người hầu truyền đạt, dùng cách đánh đập, trong một số chuyện không cần quản, trước tiên không nên can thiệp quá nhiều.

Hiện tại, hắn cảm thấy trong chuyện này mà đi hỏi một số vấn đề, thực ra là không cần thiết.

"Ông có biết hiện tại Sở Thanh Hải đại nhân sắp kết hôn không?" Chuyện này, hiện tại trong lòng hắn đại khái cũng rõ, trước đây, thực ra, Hạ Nguyên cũng đã nói với hắn một số chuyện.

Điều đó cho thấy, hắn cảm thấy hiện tại người này, thực ra, không

có vấn đề gì.

Hơn nữa, khi trả tiền phòng cũng khá sảng khoái.

Là một chưởng quầy, chắc chắn sẽ chú trọng vấn đề tiền bạc hơn trong mọi chuyện.

Muốn sinh tồn, muốn có cơm ăn, cũng phải phát tiền cho những người dưới trướng để sinh sống.

Cho nên hành động của đối phương đương nhiên đã tạo cho hắn thiện cảm rồi.

Một số vấn đề này, hắn cũng không có, huống hồ, hiện tại thì, sau khi đánh đập đối phương trước đó, hắn phát hiện, hiện tại thì.

Hình như cũng có chút khó khăn, nhưng hiện tại thì, trong chuyện này hắn khá hiểu chuyện.

Hiện tại, hắn cảm thấy bao gồm cả trong ngôn ngữ, cũng sẽ không khiến người khác cảm thấy quá khó nghe.

Trong chuyện này, khiến hắn cảm thấy đó cũng là một mối quan hệ khá tốt.

"Xem ra, chưởng quầy biết rõ vấn đề này.

Ta nghe nói người phụ nữ đó, hình như là một kỹ nữ, và trước đây, đối phương thực ra đã kết hôn rồi.

Hiện tại thì, trong tình huống có con cái như vậy, liệu có thể hoàn thành chuyện này không?

Nếu hoàn thành, sẽ không bị người đời dị nghị sao?" Hiện tại Trương Phương thực sự có chút tò mò về chuyện này, nhưng sự tò mò này không đơn thuần là buôn chuyện.

Sau này, hắn chỉ muốn biết những chuyện nhàn rỗi của người khác.

Hiện tại, hắn cũng chỉ thông qua chuyện này để biết bách tính, hiện tại đối với những đánh giá về chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Bao gồm cả những quan viên hiện tại, đối với những vấn đề này, rốt cuộc đang ở trạng thái nào?

Chương 645

Căn bản không quan tâm, hay chỉ vì mưu lợi?

“Hiện tại thì, chúng ta cũng đang trong tình huống loạn thế, ai có thể lo cho người khác được?

Nếu, trong hoàn cảnh của ta, ở lâu sau này, ngươi sẽ hiểu, quản ai cũng không bằng quản bản thân mình cho mạnh.

Trong rất nhiều sự kiện đó, điều có thể giữ lại được chỉ có bản thân.

Có những chuyện, không phải hiện tại ta còn non nớt mà có thể quản được.” Chưởng quầy, trong chuyện này, thực ra cũng đã trải qua rất nhiều, và cũng đã hoàn toàn mở rộng cánh cửa tâm hồn của Trương Phương.

Mặc dù, người kỹ nữ đó, hắn biết, thực sự là vợ của Thượng Quan, nhưng, hình như trước đây cũng có tình sử.

Chỉ là, hắn biết người đó đã bị quản gia trong hồng lâu đánh nửa sống nửa chết, khiến hắn phải làm tốt bổn phận của mình, không được làm những chuyện khác.

Có thể thấy, hắn cảm thấy có chút tinh thần phản kháng, nhưng khi gặp người đàn ông tốt thứ hai, và được hứa sẽ chăm sóc cả đời, hắn cũng nhanh chóng rơi vào lưới tình, dù sao cũng đang ở trong vũng bùn lầy như vậy.

Cho nên, hiện tại xuất hiện một người như vậy, đối phương tìm người tên Hồng Liễu kia, ai cũng sẽ coi đó là một cọng rơm mà nắm lấy.

Hiện tại thì, hắn cũng không biết có thể nắm lấy được hay không,

có lẽ… hiện tại thì, đã nắm lấy rồi, nhưng lại chìm xuống đáy biển.

Nhưng, dù sao cũng mạnh hơn là không đi nắm lấy.

"Thì ra… chuyện này là như vậy, cũng không phải là nhân tâm lạnh nhạt, chỉ là, mọi người hiện tại thì, đều có chút tự lo thân mình không xong rồi.

Trong tình huống đó, lại làm thế nào được?

Ai lại có năng lực bảo vệ người khác được?

Dù sao, hiện tại mỗi người, thực ra đều không phải là thánh nhân.

Ta cũng nên rõ ràng trong chuyện này mới phải.

Ta tìm hiểu chuyện này chưa đủ thấu đáo, dẫn đến trong những vấn đề này, đã xảy ra một số tranh chấp với ta." Trước đây, trong chuyện này nên xử lý thế nào?

Nhưng… hiện tại thì, lúc mới bắt đầu.

Hắn lại cảm thấy, những chuyện này không liên quan đến hắn, trong lòng lại nảy sinh một cảm giác bi thương, cũng không nên lạnh nhạt như vậy.

Nhưng, khi sự tự ái liên quan đến những vấn đề này, trong lòng hắn luôn nghĩ đến những chuyện đó.

Khiến hiện tại trong lòng hắn có chút không dễ chịu.

"Tối nay cũng muộn rồi, chưởng quầy nghỉ ngơi đi.

Không phải một ngày nữa, cũng sắp phải lên đường rồi.

Lần này ta cũng đã tiến bộ rồi, sau này trong những chuyện này, cũng sẽ không tham gia quá nhiều nữa.

Sau này sẽ không nhịn được mà tìm hiểu những điều nhân văn ở đây, phát hiện ra nguyên nhân và kết quả của những chuyện này, đối

với ta mà nói, có lẽ cần phải có một loại thu hoạch nào đó!" Hiện tại, trong tình huống này, đối với hắn mà nói, cũng là một lời giải thích khá tốt.

Lời nói này, thực ra hắn cũng không biết chưởng quầy có hiểu không, nhưng, những người và sự vật có thể liên quan, chắc chắn sẽ không đạt đến cấp độ của sư phụ rồi.

Cho nên, hai người hiện tại thì, có sự chênh lệch, trong tình huống như vậy là một kết quả khá tốt, trong lòng hắn cũng sẽ ít gánh nặng hơn một chút.

Trước đây, thực ra hắn cũng đã nghe một số người nói, đại khái là không nên gây phiền phức, sợ lúc đó sẽ rước chuyện vào người.

Cũng không đổ một số vấn đề lên người hắn, như vậy thì hai bên đều không vui.

Nhưng, trong một số chuyện, hắn cảm thấy, nếu không đi thì cũng khó mà đảm bảo sự tồn tại chân thực của hắn.

Luôn phải tìm thứ gì đó để xác minh.

Để chứng minh những gì mình biết, sau đó, sẽ đi tìm thêm một số lý do để làm rõ tất cả.

"Có lẽ, chuyện của ngươi là như vậy, vậy ngươi cũng nên nghỉ ngơi sớm đi!" Người ta nghe xong những lời đó, trong lòng cũng như có điều cảm nhận, trong vấn đề này, ít nhất tình hình hiện tại, không đi làm, rõ ràng là nếu cân nhắc kỹ lưỡng thì cũng có chút kỳ lạ.

Chỉ là, hắn, trong một số chuyện trước đây, cũng đã gặp không ít người gặp vấn đề, đương nhiên hắn cẩn thận trong lời nói.

Nhưng, lúc đó, cuộc trò chuyện giữa hai người không liên quan đến bất kỳ chuyện gì của người khác thì sẽ tốt hơn.

Cho nên, hiện tại, hắn cũng nguyện ý nói những chuyện này với hắn.

Người này khá thông minh, không giống những người khác khi nói chuyện thì lỗ mãng, chuyện gì cũng không che giấu, ngược lại, lại tự rước lấy phiền phức vào người.

Trương Phương lúc đó, không cách nào ngủ được, hắn muốn tìm hiểu đến cùng.

Chương 646

Nhưng hắn cũng biết trong phủ sơn đó, sẽ có cao thủ võ lâm ẩn mình, cấp độ như vậy chỉ có thể nghe lén một chút tin tức, nếu đi sâu vào bên trong nữa.

Hoặc là căn phòng mà đối phương nghỉ ngơi, chắc chắn sẽ xảy ra tình huống bị lộ.

Hắn cũng hiểu rõ, sư phụ, những lời nói với hắn trước đây, hắn càng thêm tán thán.

Hắn cũng cảm thấy, con người thực ra sau khi sống đến một độ tuổi nhất định, tâm tư muốn chuyển biến như vậy, thực sự là một chuyện không dễ dàng.

Có thể dưới sự dạy dỗ của sư phụ, trong chuyện đó, hắn cảm thấy không xảy ra vấn đề gì, thực ra, liên quan đến những chuyện này, cũng là sự may mắn của hắn.

Dù sao, những phiền phức này đã xảy ra trước đó.

Hiện tại thì, thực ra, cũng không xảy ra chuyện gì khác.

Lúc đó, nhìn thì, sư phụ quản lý hắn rất tốt.

Quay lại chuyện đó thì, hắn cũng không muốn sư phụ dẫn hắn đi, lúc đó hắn cảm thấy nên tìm hiểu, cũng không nên làm ếch ngồi đáy giếng.

Nhưng, sau khi chuyện xảy ra, thực ra hắn mới hiểu ra, không phải là vấn đề ếch ngồi đáy giếng.

Biết rồi cũng vô năng vô lực, loại cảm giác bất lực sâu sắc đó, sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng và tình hình làm một số chuyện hiện tại.

Vốn dĩ, nhìn thì, thực ra, nhiều chuyện hơn, từng bước một, hắn cũng từ độ tuổi đó, hiện tại gặp phải những vấn đề này.

Chỉ là… vì những phiền phức xuất hiện trong giai đoạn trưởng thành, nếu không có người giúp đỡ, đỡ hắn một tay, thì những phiền phức này sẽ dẫn hắn đi sâu hơn vào vực sâu, lạc lối trong bóng tối đó.

Nếu, lúc đó không có người kéo hắn một tay, cũng sẽ xuất hiện những khoảnh khắc khiến hắn tuyệt vọng.

Hiện tại hắn chỉ biết một chút thông tin, liên quan đến một số người hoặc sự vật khác, liên quan đến một số chuyện khác, mang đến cho hắn một số cảm thán, muốn giúp đỡ, nhưng, hắn cũng nhận ra hiện tại mình vô lực, trong một số chuyện, hiện tại thì căn bản không có cách nào giúp đỡ được.

Lúc đó, Lục Áp có thể có tinh thần cống hiến, nhưng, trong tình huống hiện tại thì, đối với hắn, những người đó đối với hắn mà nói, là những người không quan trọng.

Tuy đồng tình, nhưng, trong tình huống đồng tình đó, cũng chỉ có thể trì hoãn nhất thời mà thôi, còn lại thì chết đói.

Hiện tại thì, hắn cũng không thể tiếp tục trong chuyện này nữa.

Hiện tại thì, hắn cũng không rõ lắm về bên trong, những người và sự vật bên đó rốt cuộc như thế nào?

Hắn cũng đã ở đó một thời gian dài rồi.

Sư phụ ở bên đó, hắn cảm thấy chắc chắn cũng đã xảy ra một số chuyện, kéo dài chuyện này lại, những người khác cũng sẽ gặp phải một số vấn đề khác chăng, gần đây cũng không phải là một năm bình yên.

Hắn chỉ hy vọng lúc đó Lục Áp có thể quyết định khi làm, sẽ cân nhắc một chút, cũng sẽ hỏi ý kiến của mọi người, đừng mang đến quá

nhiều phiền phức.

Thực ra, hiện tại thì, trong lòng mọi người đều rất quan tâm đến Lục Áp, hy vọng trong chuyện này, đừng để hắn khó xử, nhưng những chuyện đó, không giải quyết được những vấn đề này.

"Sư phụ, hiện tại tình hình thế nào rồi?

Tình trạng cơ thể người có tốt hơn một chút không?

Thuốc của đồ nhi, đối với người mà nói, hình như, sẽ không có tác dụng.

Đồ nhi đã xem phương thuốc của người, kết hợp với… đồ nhi vừa mới thử một vị, thử xem có thể giúp ích gì cho vết thương trên cơ thể người không?

Đồ nhi đã tra rồi, đó là bệnh mãn tính, có lẽ, lúc đồ nhi ở đó, đã sốt ruột rồi." Muốn cứu người trong nhất thời, rõ ràng là một chuyện không thể.

Thực ra, Lục Áp lúc này, trong lòng hắn cũng rất mâu thuẫn, trước đây, thực ra, hắn cũng không hy vọng bị trì hoãn quá lâu trong chuyện này.

Hắn cũng cảm thấy sau khi trì hoãn chuyện này lâu, đối với tất cả mọi người, đều không phải là chuyện tốt sao?

Nhưng, hiện tại thì, trước đây hắn đã vất vả đi tìm thảo dược, vì muốn chữa bệnh tâm bệnh, nhưng, hiện tại thì, sinh mệnh của bách tính, đối với hắn mà nói, vẫn rất quan trọng.

Nhưng, hắn cảm thấy ở bên cạnh sư phụ, hiện tại lại xuất hiện vấn đề như vậy, trong lòng thực sự không yên.

Nếu… nhìn thì, trong chuyện này lại đứng ngoài cuộc, trong lòng hắn có thể an tâm lý đắc được sao?

“Con đã phí tâm rồi, lúc đó con thấy ta làm sao?

Thực ra, cơ thể ta hiện tại có thể sống khá lâu, thực ra, có thể sống lớn như vậy, cũng không tệ rồi.

Có những người thậm chí còn không sống được bằng nửa số tuổi của ta, sống mà còn không thỏa mãn được sao?” “Dục vọng của con người, thực ra, không có giới hạn.

Nếu lại có được một số chuyện nữa, đã nếm được vị ngọt, hoặc đã thấy được lợi ích, sẽ không ngừng từ nơi đó mà kiếm lợi.

Nhưng, hiện tại thì, không phải lúc nào cũng có những chuyện đó.

Chương 647

Thực ra, những chuyện đó, không phải là vô tận, dùng mãi không hết.” Nhưng, Chúc Dung có một số chuyện cũng cần phải làm sao?

Hiện tại thì, Lục Áp hiện tại thì, đi giúp đỡ, biết thảo dược, có thể cứu bách tính.

Chúc Dung hiện tại thì, cũng vậy, tâm tư của hai người đều giống nhau.

“Khi sinh mệnh đạt đến trạng thái tro tàn, cũng nên để nó dần tàn lụi.” “Cho nên, con không cần quá cố chấp vào chuyện của ta, con phải đi cứu rất nhiều bách tính dưới thiên hạ.

Con nên quan tâm hơn đến những gì ta đã dạy con trước đây, cho nên, hiện tại con có thể trưởng thành thành một hình ảnh như vậy, đối với ta, trong lòng ta vô cùng an ủi, vì ta đã dạy ra một đồ đệ tốt, khiến lòng ta càng thêm vui mừng.

Ta biết, sau khi con trở về, sẽ mang lại phúc lợi cho nhiều người hơn.

Như vậy, trong lòng ta cũng sẽ cảm động.

Ta đã không dạy ra một đồ đệ không tốt, sau này làm hỏng danh tiếng của ta.

Thực ra, là sư phụ, cảm giác hạnh phúc lớn nhất.

Cho nên con đừng có áp lực nữa, trong mắt ta, con đã làm rất tốt.” Vốn dĩ, lúc đó, trợ lý của hắn cũng không đi, nhiều lời nói như vậy, đồ đệ của hắn, biết bất kể đi đâu, đối phương cũng hiểu, đã lớn đến vậy rồi.

Mỗi người đều có chủ kiến riêng, chỉ là trong lòng có những chỗ

rõ ràng, cũng có những chỗ không rõ ràng, hắn cũng không biết hiện tại sự thay đổi này trong tâm thái của đối phương có sự cải thiện nào, hắn cũng biết rằng, đối với một số chuyện, trên đó cũng sẽ có một số khó khăn.

Chỉ là, hiện tại ở những nơi phát huy khác nhau, trong những chuyện này, không nên ép buộc người khác, nhất định phải làm.

Nhưng, cũng phải cân nhắc năng lực tổng hợp, như vậy mới có thể tiến hành một sự đánh giá, khiến tất cả mọi người khi tìm kiếm chuyện này, đều có chút thành phần hài lòng.

Đương nhiên hắn rõ ràng những chuyện này, muốn thực sự thực hiện không dễ dàng, nhất là những chuyện trên triều đình hiện tại, áp lực lớn đến vậy.

Nếu liên quan đến bách tính, thì càng là chuyện phiền phức hơn nữa.

Bởi vì… liên quan đến quá nhiều lợi ích, tầng tầng lớp lớp đi, tầng tầng lớp lớp suy nghĩ, tầng tầng lớp lớp quan hệ.

Những người vốn xa rời chính đường, hiện tại giang hồ, những nơi yên bình, nhưng nơi chiêu sinh lại cấp bách, thực ra đây là vấn đề quan trọng hơn.

Lúc đó, ai sẽ là người tiếp nhận vị trí này.

“Sư phụ, đồ nhi biết người muốn hỏi gì?

Nhưng hiện tại đồ nhi nên trả lời thế nào?

Đồ nhi hy vọng người đợi Trương Phương trở về, ba người chúng ta cùng thảo luận xem làm thế nào để tiếp nhận chuyện này.

Vì người đã phân phó như vậy, đồ nhi chắc chắn sẽ làm theo, chỉ là thời gian, địa điểm, hoặc sau khi chiêu mộ người như thế nào, ba vị

trí sư phụ nên được đặt ở đâu?

Đối với đồ nhi cũng là một vấn đề.

Đồ nhi cũng không hy vọng sau này mình phải hy sinh." Vốn dĩ, trong những chuyện này, hắn cũng không đi quá nhiều.

Nhưng, tất cả đều gấp gáp, cho dù không đi, trong lòng hắn cũng không hiểu rõ những chuyện này vẫn sẽ tồn tại.

Sư phụ trong chuyện này đều khá khoáng đạt, duy chỉ trong chuyện này, thực sự quá phi lý, cũng không hiểu rõ, đó là một loại trách nhiệm đối với bách tính chăng, vẫn luôn là như vậy.

Nhưng, hiện tại trong lòng hắn cảm thấy không phục, rõ ràng sư phụ đã làm rồi, vì sao lại không có bất kỳ lợi ích nào cho mình?

Hiện tại trong lòng hắn cũng có sự áy náy tương tự, cũng hy vọng trong thời gian còn lại sẽ làm một số việc tốt cho mọi người, nhưng trong những ngày tháng sau này, thường không như ý.

"Cũng là chuyện tốt rồi, không để con phải lo lắng quá nhiều trong chuyện này.

Những vấn đề con lo lắng, ta tự nhiên sẽ giải thích rõ ràng cho con.

Chỉ là trong lòng ta cũng rõ ràng, đối với con, một số vấn đề đó khá tốt.

Hiện tại ta hiểu ý của con, cũng nguyện ý tiếp nhận người, vị trí đó, vậy thì trong lòng ta yên tâm rồi.

So với những chuyện ngoài đó, điều ta lo lắng hơn là cục diện hiện tại.

Nếu thời gian cứ kéo dài nữa, thực ra, ta cũng lo lắng liệu có biến động gì không?" Sau khi nói xong những lời này, Chúc Ly lại ho khan

hai tiếng, biểu thị cơ thể hiện tại thực sự không chịu đựng được nữa, nhất là khi đêm khuya, nói nhiều như vậy, tâm tư cũng càng thêm mệt mỏi.

Có một số chuyện, thực ra, cứ lặp đi lặp lại trong đầu.

Hiện tại thì tốt rồi, nói những lời như vậy với đồ đệ, cũng có thể giải tỏa mệt mỏi, sau khi thổ lộ tâm sự, không còn khó chịu như trước nữa.

Nếu trước đây, trong lòng cứ giữ những chuyện này.

Luôn có lúc không ngủ được.

Chương 648

Những chuyện trước đây, vẫn luôn như vậy.

Nếu có thể đánh giá chính xác trong những vấn đề này, thì cũng là chuyện tốt.

Đồ đệ của hắn cũng khá hiểu chuyện, hoặc, trong những vấn đề này, có thể đưa ra một số lời giải đáp chính xác, đối với hắn mà nói, là một chuyện đáng an ủi rồi.

“Sư phụ, người xem cơ thể người không tốt sao?

Là đồ nhi đã quá ưu tiên chuyện này mà không hề cân nhắc đến tình trạng cơ thể của người khi sắp xếp mọi việc, trong lòng đồ nhi cảm thấy khó chịu.” “Nhưng, hiện tại thì, đồ nhi cũng không biết nên làm thế nào.

Một thời gian ngắn tới, hãy để đồ nhi chăm sóc người nhé.

Đồ nhi đã sắp xếp mọi thứ đồ đạc rồi, ở ngay bên cạnh phòng người không xa.

Nếu người có bất kỳ lời phân phó nào, lúc đó cứ tìm đồ nhi là được rồi.

Hãy để đồ nhi ở bên cạnh người, làm tròn bổn phận hiếu thảo nhé, trước đây đồ nhi thực sự quá ngây thơ.” Hôm nay khi sư phụ ho khan, trong lòng hắn từ lúc đó bắt đầu cảm thấy khó chịu.

“Đều là chuyện nhỏ, không sao đâu.

Lúc đó thấy ta yếu ớt như vậy, đã khiến con lo lắng không ít.

Trong lòng ta rõ ràng những vấn đề này đều là bệnh cũ, tuy rằng không giải quyết được, cũng là một số vấn đề về rượu mà thôi.

Nhưng không ảnh hưởng đến vấn đề sinh mạng, cho nên, cũng không đến nỗi khó chịu như vậy.

Trước đây không muốn nói cho con, cũng cảm thấy những vấn đề này, đối với con, cũng là áp lực.

Sau khi biết rồi, ai cũng sẽ không vui vẻ trong lòng." "Như vậy thì, dù sao, ở giai đoạn hiện tại, con cũng đang trong thời kỳ trưởng thành, hãy để con sống một cách vui vẻ.

Trong mắt ta, thực ra, những chuyện này cũng khá tốt." Hiện tại thì, tình hình khá đặc biệt, nhìn thấy hắn tiếp nhận đại nhiệm, nhất thời nếu quá nhiều lời, sẽ khiến trong lòng hắn có gánh nặng.

Và, sau khi ta nói xong những lời này, ta cũng sẽ nghi ngờ, dần dần hắn cũng đã quyết định đặt chuyện này vào lòng rồi.

Thay vì để hắn đi điều tra, hao phí những tinh lực đó, không bằng ta đi nói cho hắn, dùng những tinh lực đó vào những con đường đúng đắn, để hắn ít lo lắng hơn.

Trước đây, các sư huynh đệ của hắn đã thảo luận về chuyện này, lúc đó trong chuyện của Trương Phương, Trương Nam không đặc biệt hiểu chuyện này, sau đó trong chuyện này cũng đã nói rất nhiều chuyện với hắn, mới hiểu ra một số chuyện.

Hiện tại trong lòng hắn đương nhiên cũng rõ ràng những chuyện này không dễ làm.

Khi Trương Nam làm những chuyện đó, cơ bản cũng không có bao nhiêu người sẽ hiểu, hắn cũng đang ở trong một trạng thái độc lập.

Nhưng, hiện tại thì, trong lòng hắn đối với chuyện của mình, cũng sẽ hiểu rõ.

Nếu, trong chuyện này lại không làm tốt việc tìm hiểu, thì trong chuyện tiếp theo, trong dự kiến, cũng sẽ là một mảnh tối tăm.

“Được, sư phụ, đồ nhi tự nhiên biết ý tứ lời nói này của người, nhưng, những chuyện đồ nhi vừa nói, hy vọng người có thể cân nhắc.

Đồ nhi đã ở bên cạnh người rồi, bất kể người có muốn hay không?

Đồ nhi sẽ kiên trì lần cuối cùng này, những chuyện khác đồ nhi đều có thể đồng ý.

Chuyện này, đồ nhi hy vọng người có thể thể tất cho đồ nhi.

Thực ra, đồ nhi hiện tại, không hy vọng trong chuyện này xuất hiện bất kỳ vấn đề gì.” Lần khác, càng là những chuyện bi thương đó, trên đường đi, hắn cũng đã thấy không ít cuộc đời con người, sinh tử, nhưng những người đó không có quan hệ gì lớn với hắn.

Sinh tử của họ hắn cũng cảm thán, nhưng không dám nhìn sau khi thấy hết trăm thái nhân gian.

Đối với chuyện của mình, hắn không còn sự kiên trì nữa, nhưng ít nhất, hắn vốn dĩ nghĩ rằng mình sẽ nhìn mọi thứ đạm bạc hơn người bình thường.

Nhưng, chỉ cần trong tình huống hiện tại, khi chuyện liên quan đến bên cạnh hắn, khi liên quan đến người thân cận, tâm trạng của hắn khó mà bình tĩnh lại được.

Hắn thì, luôn có những chuyện đó, làm thế nào mới có thể xử lý tốt hơn một chút.

Hiện tại trong lòng hắn thực ra không hy vọng những chuyện này mang đến cho mọi người những vấn đề ẩn chứa.

Lúc đó thì, mọi người lại sẽ trốn tránh hay như thế nào?

Đối với cảm nhận trong lòng hắn hiện tại, thực sự có chút không thể chấp nhận được.

“Được được, nếu con cứ nguyện ý ở bên cạnh ta thì cứ ở đi.

Chỉ là, ta là một lão già buổi tối có nhiều chuyện phải làm, lúc đó con phải chạy nhiều hơn một chút.” Chúc Ly lần đầu tiên cũng thể nghiệm được mức độ bám người của đồ đệ mình.

Trước đây, nói thật, trong việc lý giải những chuyện này, cơ bản là không có vấn đề gì.

Chương 649

Chỉ là, hiện tại nhìn thì… trong lòng hắn cảm thấy, cũng sẽ có chút cảm nhận về hương vị nhân gian rồi.

Thực ra, hắn cũng không thể trách đồ đệ có lòng hiếu thảo.

Trong những ngày tháng bình lặng, đương nhiên không có.

Trong thời gian sau này, đối phương sẽ có thái độ quan tâm đến chuyện của đối phương như vậy.

Nếu để hắn chấp nhận đối phương một cách dễ dàng, cũng không phải là không thể.

Chỉ là, trước đây, hắn vẫn luôn giấu Chúc Dung, cảm thấy mình đã làm lỡ thời gian.

Cho nên, hắn vẫn luôn không nói chuyện đó.

Hiện tại thì, trong lòng hắn cũng hiểu rõ nếu trong chuyện này tiếp tục đối đầu với đối phương, thì như vậy, thực ra, tâm trạng của Chúc Dung hiện tại cũng sẽ không tốt.

Như vậy thì, cho nên, trong tình huống hiện tại, hắn đã đồng ý rồi.

"Được sư phụ, vậy về thời gian thì, trong mắt đồ nhi hiện tại, thực ra, cơ bản là cũng gần đến rồi.

Vừa nãy, đồ nhi mới uống thuốc xong, thực ra, dược hiệu cũng chưa phát huy ra hết, lúc này nghỉ ngơi tốt mới là quan trọng nhất." Chúc Dung lúc đó, cảm thấy chắc chắn, cũng sẽ không có lúc giả vờ tình cảm.

Chỉ là, hiện tại thì, hắn cảm thấy khi nói chuyện với sư phụ, hình như giống như với cha mẹ, luôn mang theo ý vị làm nũng.

“Mỗi lần đều không chịu nghỉ ngơi tốt.

Tình hình hiện tại, ta quyết định nhất định phải nhìn thấy đèn của con tắt rồi ta mới đi nghỉ.

Vị trí của ta, tuy là vị trí vừa phải, nhưng nội lực của ta vừa đủ để thăm dò xem con có đang nghỉ ngơi hay không.

Những công việc bảo vệ xung quanh ta sẽ làm tốt, sư phụ đừng lo lắng về những chuyện này.” Trong khoảng thời gian này, Chúc Dung cũng đã âm thầm tìm hiểu một số tin tức.

Việc triều đình đàn áp học viện, vẫn luôn tồn tại ở một số nơi.

Có những nơi khá kỳ lạ.

Hiện tại thì, hắn cũng sẽ rõ ràng, trong một khoảng thời gian, thực ra, ánh sáng cũng rất tốn sức.

Những tâm huyết đó, khi làm những chuyện này, trước đây hắn cảm thấy tình trạng cơ thể của sư phụ không có vấn đề gì, có thể bảo vệ tốt cho mình rồi.

Tất cả mọi người đều không thực sự lo lắng trong chuyện này, cảm thấy đó chỉ là một số rèn luyện mà thôi.

Và, lúc đó nhìn thì, sau khi sư phụ ra chiêu, chắc chắn sẽ có chút cảnh giác, sẽ không hành động khinh suất nữa.

Nhưng, hiện tại thì, hắn cũng chỉ phát huy tác dụng của mình.

Chúc Dung thực ra hy vọng trong thời gian còn lại sẽ ở bên sư phụ nhiều hơn.

Bởi vì, chuyện phía trước, hắn biết đều là điều chưa biết.

Như vậy, trong lòng hắn càng khó mà an tâm.

Hiện tại thì, hắn chỉ có thể giải quyết chuyện này, để sư phụ của

hắn, hiện tại thì trong một khoảng thời gian dài có thể nghỉ ngơi tốt.

Hắn cảm thấy có một tia hy vọng.

Trong lòng hắn đương nhiên cảm thấy, hy vọng trời cao rủ lòng thương.

Bởi vì, trong tình trạng bệnh tật mà thuốc thang vô dụng, sẽ mang đến nhiều chuyện hơn.

Thực ra hắn hy vọng vào ngoại lực, hoặc là một thời điểm may mắn nào đó.

Hy vọng, không chừng, trong khoảng thời gian sau này, những chuyện đó, thực ra, sẽ có cải thiện.

Có những lúc thuốc men cũng khó chữa bệnh tình.

Lúc đó, nhìn thì, hệ thống cơ thể bản thân đã xuất hiện vấn đề, những loại thuốc khác đều không có cách nào bồi bổ được.

Thực ra không chỉ là tâm mạch, mà các cơ quan vận hành của cơ thể cũng xuất hiện vấn đề.

Ăn đồ bổ vào rồi, cũng không thể tiêu hóa và hấp thu tốt được.

Nhưng, hiện tại thì, trong lòng hắn không có cách nào thực sự phát huy ra được, không có cách nào hấp thu được, tương đương với vô ích.

Bất kể hắn có nghiên cứu phương thuốc nào?

Chương 650

Cũng vô dụng, và cũng gây áp lực lớn cho Lục Áp bên kia.

Hiện tại trong lòng hắn thực ra cũng rõ ràng, vài người đều sẽ là dược nhân.

Trong khoảng thời gian ngắn, thực ra học nửa chừng, cũng vì những ngày sau này.

Đợi đến khi hắn thực sự tiếp xúc với y dược, thực ra, hắn mới phát hiện, thực ra, thứ này khó học, không phải một sớm một chiều có thể hoàn thành.

Hắn cũng chỉ có thể mượn phương thuốc của người khác, sau đó thì, lại hỏi một số điều cấm kỵ, tiến hành một số cải thiện gì đó.

Chúc Dung biết, hiện tại mình đã làm được đến giới hạn rồi.

Nhưng, hiện tại trong lòng hắn rõ ràng, làm như vậy vẫn còn xa mới đủ.

Hắn muốn làm nhiều hơn một chút, rồi lại làm nhiều hơn một chút, sau đó xử lý chuyện này hoàn hảo hơn một chút, đừng để người khác trong chuyện này xuất hiện một số kết quả không thể chấp nhận được.

Tình huống hiện tại, đối với hắn mà nói, là một phiền phức rất lớn rồi.

"Con thực sự có lòng rồi.

Ta thấy con học tập những chuyện về y dược trong khoảng thời gian này, thực ra ta vẫn luôn cảm thấy ba người chúng ta đều nên đi học.

Nhưng con và Trương Hạo đều khá yêu thích những chuyện võ lực.

Lúc đó, trong chuyện này đã có chút tiến bộ.” “Nhưng năng lực võ hồng công của Lục Áp hiện tại cũng không kém con.

Chỉ là, trong tu luyện không khắc khổ.

Nhưng trong việc tái tạo và tinh thông môn phái, thực ra thì, đều đã hiểu rồi.” “Sau khi dung hội quán thông của riêng mình, năng lực giải thích của ba người chúng ta đều gần như nhau.

Có lẽ trong thời gian sau này, cũng có thể đi học bổ túc.

Về mặt này thì, ba người chúng ta đều biết y thuật, không chừng, trong thời gian sau này, cũng sẽ có cách.” Lúc đó, Chúc Dung đã chuyển đề tài, để hắn phát triển, đừng tiếp tục nghiên cứu vấn đề bệnh tình của mình nữa.

Hiện tại thì, bệnh của hắn, thực ra, cũng chỉ là một cơ hội, để hắn học được những thứ này, cũng là chuyện tốt.

Mặc dù tâm trạng của hắn không phải là chuyện tốt đặc biệt.

Quả thực là ngoài dự liệu, nhưng, trong tình huống hiện tại thì, đối với hắn mà nói, đồ đệ của hắn nắm giữ nhiều bản lĩnh hơn, điều đó cho thấy trong cuộc sống tiếp theo, hắn cảm thấy, đối phương thực ra có thể tự bảo vệ mình tốt, những chuyện đó đối với hắn mà nói, thực ra là một chuyện bất ngờ rồi.

Thay vì cứ mãi lo lắng những biến động trong tương lai, chi bằng nhìn vào những điều đáng để vui vẻ ở hiện tại.

Con người luôn cần tìm đến những điều khiến mình vui vẻ mới có thể duy trì tinh thần tích cực, hướng lên.

Nếu chỉ mãi chìm đắm trong bi quan mà không tìm cách cải thiện,

thì những ngày tháng về sau cũng chỉ toàn buồn tẻ vô vị.

Ta cảm thấy những gì mình có thể làm đều đã làm cả rồi, nhưng mọi chuyện vẫn chưa đâu vào đâu.

Ta đã liều mạng hết sức để biến việc này thành một vấn đề lớn.

Nếu những quyết định của ta không đủ mạnh mẽ, thì trong những ngày sắp tới, ta có thể đối mặt với mọi chuyện như thế nào đây?

"Đa tạ sư phụ giáo đạo, đệ tử cũng rõ những việc này sau này sẽ phát huy tác dụng lớn.

Trước đây đệ tử còn non nớt, nên trong chuyện này vẫn luôn không nắm được trọng điểm, cũng chưa chịu nghiên cứu kỹ càng.

Nhưng trong lòng, đệ tử cũng đã có kế hoạch cho những việc này rồi." Có lẽ vì đây là lần đầu được trò chuyện sâu sắc với sư phụ, nên sư phụ cũng muốn cùng đệ tử bàn luận thêm nhiều điều.

Trong lòng đệ tử cảm thấy rất vui vẻ.

Chỉ là, đệ tử cảm thấy vấn đề này sẽ không còn trong những ngày về sau.

Đệ tử cũng sẽ tìm cơ hội đi thỉnh giáo Lục Áp.

Chỉ là, mọi người hiện tại đều rõ, tâm tình Lục Áp lúc này cũng khó giải tỏa, trong lòng hắn cũng đang nung nấu, khó xử, mọi việc đều nhìn thấy rõ.

Trong lòng hắn còn lo cho bách tính, nay lại thêm chuyện của sư phụ...

Kỳ thực, Chúc Dung đối với chuyện này cảm thụ không quá sâu sắc, nhưng trong lòng hắn cũng rõ, khi đối mặt với những việc liên quan đến Quan Vũ, hắn chỉ muốn ngăn đối phương thành công.

Một bên là việc cứu chữa bách tính, một bên là vấn đề hiện tại

phát sinh.

Với đệ tử mà nói, hai nan đề này, tuy hiện tại tạm thời chọn bên sư phụ, nhưng đệ tử cũng sợ sẽ không có cơ hội thỉnh giáo (Lục Áp).

Cho nên, Lục Áp hiện tại đang gặp một vấn đề, nhất định phải chữa trị cho tốt.

Chương 651

Nếu đi theo Trương Phương để học hỏi, thì cũng có người chỉ dạy.

Tuy đây là một kế hoạch tồi tệ nhất, nhưng trong lòng đệ tử cũng đã chấp nhận.

Mạng của đệ tử là do sư phụ ban cho.

Nếu không có sư phụ, ba chúng đệ tử sẽ không có được ngày hôm nay.

Mặc dù trong lòng đệ tử cảm thấy mình đã sống đủ rồi, nhưng đệ tử thấy những người như đệ tử khi sống trên thế gian này, trong lòng đều sẽ có những cảm xúc nhất định.

"Nếu có một kiếp này, tuy đệ tử còn trẻ, không biết sẽ sống được bao lâu, nhưng có thể sống trọn kiếp này, đệ tử cũng đã mãn nguyện rồi.

Đặc biệt là trong việc này, con có thể giúp đỡ." Chúc Ly nghe những lời này, cảm thấy, bất kể sau này ra sao, khi biết thân thể mình có vấn đề, ông cũng từ chỗ khó chấp nhận lúc ban đầu, dần trở nên thản nhiên đối mặt với cuộc sống hiện tại.

Do đó, ông hy vọng đồ đệ này cũng có thể nhìn thấu đáo mọi chuyện, nếu không, việc này ít nhiều cũng sẽ mang lại áp lực cho vài người.

Để nói là cảm động hay ủy mị, thực ra, nhìn hiện tại thì không hề có.

Đây đều là những lời nói từ tận đáy lòng họ muốn bày tỏ.

Sau đó, sợ rằng trong những ngày về sau sẽ không còn cơ hội để

nói những lời này nữa, tâm trạng ai nấy đều bi thống.

Khi hy vọng, kỳ thực cũng mong trong những ngày này có thể an ủi sư phụ thật tốt, những chuyện vụn vặt trong cuộc sống, nhìn hiện tại mà nói, thực ra cũng có thể xoa dịu những vết thương trong lòng.

"Đồ nhi đều đã hiểu chuyện rồi, trong việc này không cần nói thêm.

Nhưng còn những vấn đề liên quan đến Quan Vũ, tâm trạng của ta, ta cũng hiểu rõ.

Giờ thì, tìm một lúc, ta nghĩ giờ ta đi nghỉ ngơi đi, thời gian không còn sớm nữa rồi, nhìn ta xem, bệnh tật đã hành hạ ta ra nông nỗi này." Mặc dù Chúc Ly cảm thấy Chúc Dung hôm nay khác hẳn ngày thường, nhưng trong lòng ông, sau khi kích động, vẫn hỏi rõ mọi chuyện, sợ rằng sẽ có sơ suất.

Những lời ông dặn dò, ông cảm thấy, đối phương sau khi thấy những chuyện xảy ra với mình, sẽ càng lấy đó làm gương, như vậy tâm trạng sẽ tốt hơn.

"Thực ra tuổi con còn trẻ, tuy nhìn có vẻ không sao, nhưng ta hồi đó cũng vậy, dần dần sau này mới hình thành thói quen.

Vậy thì phải hình thành thói quen ngủ sớm thôi." "Tuy rằng người luyện võ hiện tại tinh thần dồi dào, nhưng sau khi công việc chồng chất nhiều, tâm trạng cũng sẽ sinh ra buồn bực.

Hơn nữa, khi đêm về vốn dĩ nên thư thái tinh thần, lại không thể chìm vào giấc ngủ, tự nhiên sẽ thành bệnh." Nói thật, sau khi giảng giải nhiều điều như vậy cho đồ đệ, tâm trạng của ông khá tốt.

Nếu trước đây, ông sẽ không nói nhiều như vậy, vì ông nghĩ đồ đệ căn bản không muốn tìm hiểu, nên sẽ không nói.

Nếu không, thì những lời ông nói hiện tại, thực ra cũng sẽ làm

phiền tâm trạng đối phương.

Nhưng hiện tại, ông nghĩ đối phương đã có hứng thú với việc này, vậy cũng nên thử làm một chút, như vậy cũng sẽ khiến tâm trạng ông khá hơn đôi chút.

"Trong Tàng Kinh Các của ta có rất nhiều sách về dược lý.

Nếu con thật sự có hứng thú với những việc này...

Thực ra, con có thể xem kỹ, nghiên cứu những dữ liệu này.

Đối với sự phát triển sau này sẽ có sự trợ giúp lớn.

Tuy ta cũng rõ về nội dung những sách này, thực ra cũng có một số cách nhìn, nhưng đó đều là quan điểm cá nhân của ta mà thôi." "Phải dung hội quán thông, bất kể Dược Thần, hay những nhân vật vĩ đại đến mấy mà con thấy hiện giờ, đều từ cơ sở vững chắc mà thành.

Chỉ khi nắm vững những điều này, con mới có thể tiến lên.

Những thứ hình thành đương nhiên cũng phải không ngừng thử nghiệm.

Việc dũng cảm thử nghiệm có thể gặp vấn đề, rồi lại giải quyết, cũng sẽ có hy sinh.

Trên con đường này phải chấp nhận hy sinh, nhưng không chỉ có chuyện của sư phụ con lúc này." Ý của Chúc Ly hiện giờ là con đường phía trước còn dài, chỉ cần học cách đối đãi thản nhiên một chút là được rồi.

"Ta hiện tại thực ra cũng có vài người (đồ đệ).

Nếu ta có thể mang đến cho các con một chút kinh nghiệm và giáo huấn, để các con trưởng thành nhanh hơn, tăng tốc bước chân thành thục, ta nguyện ý.

Nhưng ta cũng biết, hai giai đoạn trưởng thành và thành thục cơ

bản đều tồn tại những vết thương.

Tuy không có cách nào để bảo toàn được vấn đề tâm tình của các con, nhưng ta cũng rõ, hiện tại, giống như giai đoạn trưởng thành này, trong lòng các con cũng đã mạnh mẽ hơn một chút rồi.

Theo ta thấy, hiện tại các con đã ở giai đoạn cứng cáp rồi, những việc cần làm, thì cần phải làm như thế nào mới có thể phát triển tốt được?

Những gì ta có thể làm để giúp các con cũng chỉ có bấy nhiêu.

Về sau này, những gì ta có thể làm sẽ càng ít đi.

Chương 652

Cho nên các con phải cố gắng thật tốt, đừng để sau này phát sinh vấn đề hay tranh chấp, có lẽ ta sẽ rất ít khi có thể giúp đỡ các con được nữa." Sau khi nói xong những lời này, hai người cũng tiến hành một cuộc nói chuyện xuyên đêm.

Việc luyện võ hay thỉnh giáo cũng không làm quá nhiều nữa.

Hiện tại, họ mới cảm thấy thời gian chính yếu đã dành cho những ngày quan trọng, rồi sẽ phát hiện ra nhiều việc chưa làm xong.

Những việc lẽ ra phải làm, lại hết lần này đến lần khác trì hoãn.

Nhìn lại, thực ra chuyện tình cảm cũng vậy.

Tuy một lần trì hoãn, nhưng một khi đã tạo thành nỗi tiếc nuối cuối cùng, thì sau này, nó sẽ trở thành vết thương vĩnh viễn.

Trong những việc đã qua, những tình cảm ấy đều tồn tại chân thực, liệu có nên đi cảm ân hay không?

Cơ bản mà nói, tất cả mọi chuyện, thực ra đều sẽ hình thành những điểm ký ức điểm xuyết.

Hiện tại xóa đi điểm ký ức đó, trong phần lớn thời gian, nhìn vào, là điều không thể.

Chỉ có thể cố gắng hết sức, đừng để cuộc đời thêm nhiều bi thương hơn nữa.

"Vâng, lão sư, vậy đệ tử xin phép đi nghỉ trước." Chúc Dung lúc này, đang một mình cảm thán.

Sau đó hắn trở về phòng, cất mọi thứ đâu vào đó.

Có một số sách về dược lý, hắn thực sự không hiểu lắm.

Lúc đó mới cảm thấy "sách dùng mới hận ít",...

Nhìn lại, không chỉ vấn đề sách vở, hắn còn cảm thấy đầu óc mình cũng hơi không đủ dùng.

Khi học những thứ bình thường thì hắn khá hiểu, nhưng riêng về một mặt này, dù có học hiểu, dù có nghiêm túc học hiểu, hắn vẫn không thể hiểu thấu.

Vào lúc này, thời gian dành còn gấp gáp như vậy, hắn cảm thấy mọi việc phải càng nhanh, rồi lại có thể làm thật chính xác mới là tốt nhất.

Bởi vì, hắn biết bệnh của sư phụ không thể trì hoãn.

Tình hình hiện tại, nhìn vào cũng không hề hoàn mỹ chút nào.

Hắn chỉ hy vọng có thể giúp đỡ được bệnh tình của sư phụ, chỉ cần vậy thôi là hắn đã cảm thấy đủ rồi.

Hiện tại, sau khi vào trong, hắn lại xem thêm hai trang về y học, rồi bắt đầu đi ngủ, bởi vì lúc này cũng nên đảm bảo giấc ngủ.

Những điều sư phụ nói, hắn cũng sẽ nghe theo.

Nếu hiện tại, vì những chuyện khác mà không còn bận tâm, không còn chăm sóc nữa, thì mọi chuyện sẽ thuận theo tự nhiên, hắn cũng không giúp được gì, vậy chỉ có thể chấp nhận một cảnh tượng như vậy.

Vào ban đêm, mọi người cơ bản đều có tâm trạng như vậy.

Sáng ngày hôm sau, tin tức về việc kết hôn của Sở đại nhân đã truyền khắp hang cùng ngõ hẻm.

Trong lòng mọi người lúc này đều đã hiểu rõ.

Đây hắn là một âm mưu, dù sao trong loạn thế này, tin tức truyền đi thực sự quá nhanh, thật giả lẫn lộn, tuy không phân biệt rõ ràng,

nhưng liên quan đến một số chuyện chính thức như việc quan phủ muốn kết hôn.

Đối với loại chuyện này, nếu liên hệ với những tin đồn trước đây, có thể sẽ cảm thấy giữa chúng có một mối liên hệ nào đó.

Sau đó, thực ra cũng có thể tiếp cận được, cảm thấy chuyện này có thể là một số sự thật.

Chỉ là, vì trước đây không có sự đối chiếu rõ ràng, nên đã sinh ra một số hiểu lầm và ngộ nhận về việc này.

Nhưng sau khi chuyện này xảy ra, trong lòng mọi người đều cảm thấy nguyên do sự việc diễn biến như vậy, thực ra cũng không còn cảm thấy khó chịu nữa.

Trong kinh thành, chuyện Sở Thanh Hải muốn cưới một phụ nữ đã có chồng làm tiểu thiếp cũng đã lan truyền.

Chuyện như vậy cũng đủ trở thành đề tài đàm tiếu của mọi người trong một thời gian dài, vì việc này cũng đủ để người ta cười đùa.

“Ngươi nghe chưa?

Thực ra là muốn tìm Thượng Quan Hồi đó, nhưng không có cách nào khác, con trai đều bị bắt rồi, Thượng Quan Hồi cũng không về, huống chi là một người vợ.

Thật không biết Sở đại nhân này muốn giở trò gì.

Rõ ràng là đại nhân mà lại đi làm chuyện này sao?” Nhưng, trong việc này, Sở đại nhân có cách của mình.

Kỳ thực, với đàn ông mà nói, cưới một người vợ như vậy, hoặc là...

Chương 653

Thực ra, trong lòng Sở Thanh Hải cũng có tính toán.

Nếu nhìn thấy Thượng Quan đi đến một quốc gia khác, với tài năng xảo quyệt bậc thầy, có thể làm lung lay người khác, rồi tìm đến một gia tộc khá lợi hại, và kết giao với con gái của người đó, thì trong chuyện này, hắn cảm thấy cũng rất không ổn.

Đến lúc đó, hắn nghĩ việc tìm con gái người khác để mưu cầu tiền đồ, là chuyện hoàn toàn có thể.

Hiện tại, thực ra hắn cũng không phải là hoàng thân quốc thích gì, con đường hắn có thể đi, cơ bản đều như nhau.

Cho nên, Sở Thanh Hải trước tiên đặt mình vào hoàn cảnh của đối phương, đứng trên lập trường của họ để suy xét những vấn đề hiện tại.

Những sự kiện gian khổ, nhìn xem, muôn hình vạn trạng và cùng nhau leo lên địa vị cao, rốt cuộc là một trạng thái như thế nào?

Thượng Quan hiện tại đã ở bên cạnh hắn lâu như vậy, bất kể phẩm chất cá nhân ưu tú đến đâu, thì trong đó căn bản cũng là lừa lọc lẫn nhau.

Cho nên, hắn cảm thấy con đường này phải bị chặn lại.

Sau khi tin tức này được tung ra, cũng rõ người đàn ông này từng cưới kỹ nữ, thói quen đó không đặc biệt tốt.

Trong tình huống hiện tại, mọi người tuy có thể nhìn vừa mắt, nhưng khả năng tình cảm bị rút cạn là rất lớn.

Sau khi những vấn đề thực tế càng hiện rõ, thì trong thời gian sau này, sẽ càng có ý nghĩa hơn.

Mặc dù tình hình hiện tại, thực ra không ít phụ nữ đều biết đàn ông sẽ đi kỹ viện, cho dù đã kết hôn, cơ bản cũng đều như vậy.

Nhưng trong tình huống này, phụ nữ của người khác cũng sẽ chọn những người khá hơn một chút, đặc biệt là kiểu người đầu tiên, muốn là lần đầu tiên như vậy rồi, những ngày sau này mới có thể dễ đoán.

Mọi người đều là loài động vật xu lợi tị hại, đặc biệt là chuyện như vậy.

Nếu thỉnh thoảng, phu nhân trong nhà biết được, cũng sẽ nhắm một mắt mở một mắt, nhưng nếu có thể đưa đối phương về nhà, thì những tiểu thư quý tộc tuyệt đối sẽ không dung thứ.

Phải tiết chế sắc dục mới có thể đảm đương trọng trách.

Chỉ cần là người có chút mưu quyền, đối với việc tìm ra chủ đề này, hắn đều rất rõ.

Cũng vì chuyện này, nên hắn vẫn luôn liên hệ với đối phương.

Nếu khuyết điểm càng lớn, thì thực ra, cái tên Thượng Quan Nghị này, sẽ không còn được quan tâm khi lựa chọn nữa.

Hiện tại, thực ra, muốn khiến cái tên này trở thành đen tối, khiến tất cả mọi người đều coi thường, thì như vậy mới có thể thật sự đạt được một mục đích.

Nếu mục đích như vậy đạt được, thì những việc khác sẽ dễ giải quyết hơn nhiều.

Những việc khác có thể không cần quản nhiều, nhưng chuyện này, trong lòng cũng sẽ có một số kỹ xảo.

Về những việc này, đương nhiên bách tính không rõ, nhưng những bóng ma đi theo bên cạnh thì chắc chắn rõ.

Thực ra, nhìn hiện tại thì có vẻ như vậy, cảm thấy cũng không có

cách nào khác.

Khi đang muốn thỏa mãn một số chuyện phát triển, thì lại muốn vạn vật kết nối với mình, không ngừng phải thu thập những thông tin liên quan từ bên ngoài.

Hiện tại, tâm trạng của hắn cũng như vậy, nhưng chỉ cần hiện tại, khi làm những việc này, thực ra không gì khác hơn là vì trong lòng hắn tồn tại một số nỗi sợ hãi.

Hắn vội vàng lo lắng, nếu có những người đó xuất hiện bên cạnh mình, vì Trương Phương cũng biết, trong những chuyện sau vấn đề, không có cách nào để kịp thời đáp ứng.

Như vậy, có lẽ có thể tìm thấy một số điểm chung.

Nhưng, trong lòng hắn đồng thời cũng rõ, nếu muốn xử lý những chuyện này, thì khó khăn đến mức nào.

Hiện tại, khi làm những việc này, có chút cảm giác truyền lời.

Trước đây, đối với vấn đề này, có lẽ hắn không suy nghĩ nhiều đến vậy, cũng sẽ không hỏi về chuyện này.

Hiện tại, khi suy xét những việc này, trong lòng hắn chỉ cảm thấy có chút hoảng loạn.

Hai người nắm tay nhau đi vào đại sảnh.

Biểu cảm của Chúc Dung lúc này, thực ra cũng đã khá hơn một chút.

Có lẽ vì Trương Nam đã nói một số chuyện tầm phào trong đại sảnh, khiến tâm trạng giữa ba người không còn căng thẳng như vậy.

Nhưng, Trương Nam hiện tại trong lòng rõ ràng, Trương Phương, điểm này nên quay lại rồi.

Nếu tiếp tục đi xuống, đi nói chuyện với những người bên cạnh.

Thực ra, với Trương Nam đã báo cáo, hẳn là không có vấn đề gì.

Chương 654

Cho nên, trong lòng hắn hiện tại dường như cảm thấy khá yên tâm.

Theo quan sát của Trương Nam, khi Trương Phương làm một số việc, hắn luôn có thủ pháp cương nhu đúng lúc.

Hiện tại, hắn cũng chỉ lo lắng một vấn đề an toàn.

Bởi vì, có lúc khác, nhìn vào, đều có chút tâm sự.

Còn về chuyện tò mò, trước đây, thực ra trong lòng hắn không phát hiện chút vấn đề nào.

Nhưng, trong khoảng thời gian gần đây, hắn lại phát hiện ra một số chuyện kỳ lạ khác.

Cho nên, hiện tại, trong lòng hắn, lúc đó cũng sẽ tồn tại một chút cảm xúc rối rắm.

Khi giao phó nhiệm vụ này, trong lòng hắn rõ ràng.

Bên trong, thực ra có quá nhiều nơi hấp dẫn.

Không chỉ là đang khảo nghiệm Trương Phương, mà còn là đang rèn luyện...

"Sư phụ, sư bá, con đã về rồi.

Một thời gian qua, con vẫn luôn không có mặt trong học viện.

Lúc đi có chút vội vàng, nên vẫn chưa kịp cáo tri hai vị sư bá." Nhưng, trong lòng hắn lúc này thì rõ, trong việc này, chuyện nên xảy ra, thì sẽ xảy ra.

Có lẽ, chuyện này, nhìn hiện tại mà nói, là sự khác biệt giữa người ngoài cuộc và người trong cuộc.

Thực ra, hắn cảm thấy việc này, đối với sư phụ mà nói, là những chuyện không muốn nhìn thấy.

Cho nên, ông sẽ cảm thấy, những vấn đề đó, trong phạm vi năng lực, sẽ làm tốt nhất có thể, nên mọi việc cũng không có nhiều thay đổi.

Nhưng, hiện tại hắn lại cảm thấy yêu cầu Trương Phương đưa ra rất tốt.

Một mặt như vậy có thể bịt miệng sư phụ, thân phận của hắn cũng lập tức trở thành người của sư phụ.

Như vậy, có thể cùng nhau tập trung vào đệ tử, cũng không bị thiên vị trong việc này.

"Kính xin sư phụ đáp ứng yêu cầu của Trương Phương." Sau khi nói xong, Chúc Dung trực tiếp quỳ xuống.

Từ sau đại hội sư đồ, chưa từng có cử động hành lễ lớn như vậy.

Việc này, thực ra là một cử động vô cùng khẩn thiết.

Sau khi Chúc Dung xong, Lục Áp cũng ngay sau đó bắt đầu dùng cùng một phương thức quỳ xuống, ba người cùng lúc quỳ rạp.

Lúc đó, họ đồng loạt quỳ rạp cả một mảng.

Tình huống hiện tại, khiến ba người trước mặt có chút khó xử.

Bởi vì trước đó, tất cả hành vi của họ đã bị Trương Phương dễ dàng phá giải.

"Chuyện này thì tạm thời không bàn tới.

Nếu không, thì việc đại hội chiêu sinh cứ tiến hành như thường lệ, các con cứ tự mình lựa chọn số người." Hiện tại, sau khi nói xong những lời này, một trợ lý dẫn Lục Áp rời đi.

Trương Nam lúc đó nhìn Trương Phương nói một câu: "Gia có bản lĩnh thì cùng ta vào đại điện bàn bạc chuyện sau này, nên giải quyết thế nào?" Trong lòng Trương Nam hiện tại, thực ra, đúng là vẫn luôn không hy vọng Trương Phương thể hiện thái độ khiêu khích trong việc này.

Nhưng, trong lòng hắn cũng rõ, đứa trẻ này tâm tính cũng khá lương thiện.

Trước đây, hắn thực sự cảm thấy có chút lợi dụng Trương Phương để làm một số việc, trong lòng có chút cảm giác hổ thẹn.

Trương Nam cũng sẽ bù đắp ít nhiều trong những chuyện nhỏ nhặt, nếu có vấn đề, hắn sẽ gánh vác.

Những lỗ hổng mà Trương Phương đã đào, hắn đều sẽ giúp lấp đầy.

Chỉ là, Lục Lệ và trợ lực hiện tại đang gặp một vấn đề, rõ ràng, vì những chuyện sau này.

Nếu muốn chống lại triều đình, nhưng danh tiếng "thực nghiệm" hiện tại sẽ đẩy cả học viện lên đầu sóng ngọn gió.

Nhưng những lời này, ông không có cách nào nói cho đồ đệ nghe được.

"Sư phụ, muốn hỏi con một số chuyện về việc con hạ sơn du lịch, về chuyện lần này, con cảm thấy con làm không có vấn đề gì cả." Trong lòng Trương Phương lúc này, thực ra, hắn cũng không cảm thấy vì đã đưa ra ý kiến này mà trong lòng hắn có cảm giác gì.

Thực ra nhìn một số việc hiện tại, cũng phải xử lý tốt, đừng để người ta cảm thấy chuyện này quá mất mặt thì mới tốt.

Chương 655

“Con tuy vừa từ biên ải trở về, nhưng lại có rất nhiều lễ tiết đối với mọi người.

Về những chuyện trên, trong lòng con cũng đại khái hiểu một chút, cảm thấy việc gì nên làm, việc gì không nên làm, trong lòng con, thực ra cũng có chút tính toán.

Hy vọng, con sẽ không làm người khó xử, hy vọng sự tồn tại của con sẽ không mang đến quá nhiều phiền phức.” Hiện tại, trong lòng hắn cũng rõ, có thể sẽ rơi vào tình thế gay go, nhưng nhìn hiện tại, trong lòng hắn khá vui vẻ.

Kiểu như vậy, hai người nói chuyện, cũng như có chút cảm xúc trì hoãn.

Hắn biết, nếu hắn nói ra, hắn sợ, liệu có làm tổn thương không.

Trong chuyện này, trong lòng hắn, thực ra cũng có chút không rõ ràng.

“Nhưng, hiện tại, con biết cũng có những người trong gia đình mình, cho nên, khi làm những việc này, có thể một chút.

Thực ra, trong lòng con cảm thấy, vẫn luôn là một trạng thái khá vui vẻ.

Cho nên, con hy vọng, sau này, cũng phải cố gắng gấp bội mới tốt.

Đến lúc đó, nếu có chút đồ ăn ngon, con cũng sẽ chia cho mọi người một phần để cảm ơn sự quan tâm.

Con cũng cảm thấy mình là người lương thiện, nếu không, con đã sớm chết đói rồi.” Lúc đó, hắn chỉ hy vọng có thể thuận theo chủ đề, rồi nói thêm một số vấn đề, sẽ thể hiện ra vẻ hòa đồng hơn một chút.

Nếu ở bên cạnh, biểu hiện không thuận lợi, mà nói ra một số vấn đề, sẽ cảm thấy cá nhân mình không có tình người.

Hiện tại, thực ra hắn cũng không hy vọng chỉ giả vờ hòa hợp và thân cận, hy vọng những người thông minh đều có thể chấp nhận.

"Tiểu Cung, con có cách nghĩ như vậy, ta thật sự rất vui.

Đối với mẹ con Lưu muội, ta vẫn luôn vô cùng lo lắng.

Nếu thật sự xảy ra chuyện, ta phải làm sao đây?

Gia đình ta cũng có người già trên, trẻ nhỏ dưới, không có lương thực dự trữ.

Chỉ cần đối phó khẩn cấp, hiện tại ta sống nhờ nước.

Nếu xảy ra lũ lụt thì sao?

Con người đều có những hành vi ích kỷ, có thể tồn tại, ta không có cách nào giải quyết được đặc biệt nhiều." Có thể, hiện tại Thượng Quan đưa ra câu trả lời cho dân làng, khá tốt.

Trong lòng mọi người đều khá chấp nhận, sau đó đối với lời nói của Thượng Quan hơi bày tỏ sự khó xử, có thể thấy họ đều khá chất phác.

Nhưng, có một số việc, hiện tại, đối với Thượng Quan mà nói, thực ra cũng không cần biết quá nhiều lý do.

Chỉ cần bày tỏ thái độ là đủ rồi, thực ra về các phương diện khác cũng sẽ không suy nghĩ quá nhiều về vấn đề này nữa.

Hiện tại, một số cuộc đàm phán cũng mang một trạng thái khá bảo thủ.

Việc này, nhìn hiện tại mà nói, cảm thấy khá khó để thay đổi vấn đề, chỉ là, cũng yêu cầu phải có một kết quả tốt.

Nhưng, trong lòng hắn hiện tại cũng nhớ những lời của mẫu thân và những chuyện đã xảy ra, những cuộc gặp gỡ và lời hứa.

Những điều này đều là vấn đề bình thường, chỉ là, một điểm quan trọng nhất, trong những sự kiện về sau trở nên tồi tệ, làm thế nào để mang những việc này, mang đến nhiều cảm xúc khác biệt hoặc những chuyện khác, đối với hắn mà nói, có lẽ, mới là nơi hữu dụng nhất.

Những điều này, đối với hắn hiện tại mà nói, là một chuyện khó khăn, chỉ là, trong suy nghĩ của hắn, chuyện này vẫn luôn tồn tại.

Bởi vì, trong kinh nghiệm trải qua, những chuyện như vậy cũng không ít.

Trong lòng hắn thực ra cũng lo lắng, chỉ là, có vẻ như không có chuyện gì, hắn thưởng thức Lưu Nghị.

Nhưng, hắn cũng rõ, không thể tin tưởng đối phương.

Đa phần thời gian, đều phải mang theo một chút đề phòng, như vậy mới không để bản thân bị tổn thương.

Trong lòng hắn đối với những chuyện này, nhìn hiện tại mà nói, đều đã hiểu rõ.

"Ta hiện tại cảm thấy có chút thú vị.

Ta chỉ biết, Tần đại tiểu thư, hành động như vậy đối với ta, có ý nghĩa như vậy.

Bởi vì, chuyện này, trên sự kiện thì ngắn gọn.

Trong suy đoán của ta, Lưu Nghị chỉ tìm một mình ta, nếu không, đối với những chuyện khác thì có chút phô trương.

Còn về phụ thân hắn, cũng không thể không biết một chút nào về những việc hắn làm.

Chương 656

Chỉ là hiện tại, nếu không có chuyện gì làm trái ý hắn, thì có thể bỏ qua." Thượng Quan Dặc cảm thấy, hiện tại phải điều tra kỹ lưỡng.

Hắn biết mình đã quên cô bé đó từ lúc nào, nhưng lại nhớ rõ nơi đó.

Đến lúc đó, xem xem, liệu cô bé kia có giúp đỡ mẫu thân và người đó không.

Trong lòng hắn, vì chuyện này, thực ra, hiện tại có thể đi nói chuyện với Tần Tiên Nghi.

Trong lòng hắn cũng hơi có chút nghi ngờ, rồi xen lẫn một chút lòng trắc ẩn.

Đây đều là cách nghĩ hiện tại trong lòng hắn.

Còn về những chuyện khác, hiện tại trong lòng hắn, đối với phương pháp của những việc tà ác, đều không muốn tìm hiểu quá nhiều.

Chung quy cũng phải có một cảm nhận, như vậy, đối với con người mà nói, mới có thể quan tâm được phần nào.

"Thực ra, ta đối với những chuyện trước đây, hiểu không nhiều.

Lưu Nghị đã tiến cử.

Chỉ là, cô bé đó, ở cái tuổi này, cũng xấp xỉ rồi.

Chỉ là, ta không hoàn toàn không hiểu một người nào cả.

Kiểu hồ đồ như vậy, ta cũng có cách nghĩ của riêng mình." Hiện tại, đối với những lời Thượng Quan Dặc vừa nói, giờ mà làm những

việc này, cũng là một sự thật lòng.

Có lẽ, đối với con người mà nói, những hành động tà ác hiện tại, có chút khác biệt.

Hắn cũng cảm thấy, hành vi như vậy, nếu để người bên ngoài thấy, thì sẽ có nhiều chuyện.

Cái đại lục mà hắn đang ở, thực ra cũng là nam tôn.

Trong lòng hắn đối với chuyện này, có chút rõ ràng.

Trong lòng hắn ít nhiều cũng có một chút bất phục.

Những lời đó, tuy đối với hiện tại mà nói, không có nhiều cách, nhưng, trong lòng hắn hiện tại tuyệt đối là nghẹn ngào.

Mọi việc đều do con người, luôn phải cố gắng một chút, nếu không, thì trong những sự kiện sau này, đối với hắn mà nói, cũng không phải là chuyện tốt lành gì.

Trong lòng hắn đối với vấn đề, cũng có chút cảm nhận.

Việc này, cũng là một chuyện tốt, luôn khiến hắn có thể nhìn rõ những việc này.

Như vậy, cũng có thể không ngốc nghếch như trước.

Muốn rằng, chuyện như vậy, nếu không xảy ra trên thân hắn, thì trong lòng hắn hiểu rõ.

Muốn rằng, nếu trong những sự kiện về sau, thì có lẽ cũng cảm thấy không giống, thì sẽ dốc lòng, vì gia tộc mà suy xét mọi chuyện, nếu hy sinh, đối với hắn mà nói, cũng không cảm thấy là chuyện không thể chịu đựng được nữa.

Chỉ là, trên một cảm nhận hiện tại mà nói, cách nghĩ của hắn sẽ có.

Hy vọng rằng, lần này, có thể có một số cách nghĩ.

Những điều này, đối với hắn mà nói, cũng có những cảm nhận khác nhau.

“Ta có thể lý giải.

Chuyện của ta, hiện tại, ta chỉ biết, nếu Tần gia tiểu thư muốn, thì đối với ta sẽ có những sự giúp đỡ đó.

Nếu trong lòng ta hiện tại cảm thấy có thể, có thể dùng ngựa trộm để chồng chất, đây không phải là sỉ nhục, chỉ là phương thức hiện tại mà thôi.” Trong lòng Thượng Quan Dặc có một ý định như vậy.

Nếu cô bé đó trước đây chỉ là một đứa trẻ bình thường, thì thực ra về thân phận của đối phương, hắn cũng không cần phải tìm hiểu sâu xa, có thể bảo vệ.

Nếu thực sự có thân phận hiện tại, thì cần có thời gian, cũng cần phải bảo vệ cả hai phía.

Chuyện này, không phải một người có thể suy xét hoàn toàn.

Trong lòng hắn hiện tại, không đến mức ngây thơ như vậy, mọi chuyện hắn đều hiểu.

Cho nên, hiện tại, hắn đi hỏi đối phương.

“Những gì ta có thể có, ta đều sẽ đi giúp đỡ.

Sự giúp đỡ này, chỉ nhằm vào cá nhân đó, còn những chuyện khác, ta không thể quản quá nhiều.”